CUVINTE ZILNICE ALE LUI DUMNEZEU

(DIN „CUVÂNTUL SE ARATĂ ÎN TRUP”)

EDIȚIA DEVOȚIONALELOR

BISERICA LUI DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

CUVINTE ZILNICE ALE LUI DUMNEZEU

(DIN „CUVÂNTUL SE ARATĂ ÎN TRUP”)

EDIȚIA DEVOȚIONALELOR

BISERICA LUI DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

Cuprins

Introducere

În Epoca Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a inaugura noua epocă, pentru a schimba mijloacele prin care lucrează și pentru a face lucrarea întregii epoci. Acesta este principiul conform căruia lucrează Dumnezeu în Epoca Cuvântului. El a devenit trup pentru a vorbi din diferite perspective, astfel încât omul să poată să-L vadă cu adevărat pe Dumnezeu, care este Cuvântul care Se arată în trup, și să vadă înțelepciunea și natura Sa minunată. O astfel de lucrare este făcută pentru a atinge mai bine obiectivele de cucerire, desăvârșire și alungare a omului, care reprezintă adevăratul sens al folosirii cuvintelor pentru a lucra în Epoca Cuvântului. Prin aceste cuvinte, oamenii ajung să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu, substanța omului și în ce se cuvine să intre omul. Prin cuvinte, lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facă în Epoca Cuvântului este adusă, în întregime, la îndeplinire. Prin aceste cuvinte, oamenii sunt dați în vileag, alungați și încercați. Oamenii au văzut cuvintele lui Dumnezeu, au auzit aceste cuvinte și au recunoscut existența acestor cuvinte. Ca rezultat, ei au ajuns să creadă în existența lui Dumnezeu, în atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și în iubirea lui Dumnezeu față de om și în dorința Lui de a-l mântui pe om. „Cuvintele” pot fi simple și obișnuite, dar cuvintele din gura Dumnezeului întrupat zguduie universul, transformă inimile, noțiunile și vechile firi ale oamenilor și transformă modul în care obișnuia să apară întreaga lume. De-a lungul veacurilor, numai Dumnezeul de astăzi a lucrat în acest fel și numai El vorbește astfel și vine pentru a-l mântui pe om astfel. Începând din acest moment, omul trăiește sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, păstorit și aprovizionat de cuvintele Sale. Oamenii trăiesc în lumea cuvintelor lui Dumnezeu, printre blestemele și binecuvântările cuvintelor lui Dumnezeu și

există și mai mulți oameni care au ajuns să trăiască sub judecata și mustrarea cuvintelor Sale. Aceste cuvinte și această lucrare sunt, toate, de dragul mântuirii omului, pentru împlinirea voii lui Dumnezeu și pentru schimbarea înfățișării inițiale a lumii vechii creații. Dumnezeu a creat lumea folosind cuvinte, îi conduce pe oameni peste tot prin univers folosind cuvinte și îi cucerește și îi mântuiește folosind cuvinte. În cele din urmă, El va folosi cuvinte pentru a pune capăt întregii lumi de demult, încheindu-Și, în întregime, planul de gestionare (planul mântuirii).

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului"

În această epocă și printre voi, Dumnezeu va îndeplini următorul fapt: fiecare om care va trăi cuvintele lui Dumnezeu va putea să pună adevărul în practică și Îl va iubi pe Dumnezeu cu sinceritate; toți oamenii vor folosi cuvintele lui Dumnezeu ca temelie și ca realitate a lor și vor avea inimi care-L venerează pe Dumnezeu; și, prin practicarea cuvintelor lui Dumnezeu, omul va exercita, apoi, puterea împărătească, împreună cu Dumnezeu. Aceasta este lucrarea care urmează să fie înfăptuită de Dumnezeu. Te poți lipsi de cititul cuvintelor lui Dumnezeu? Astăzi sunt mulți care simt că nu se pot lipsi nici măcar o zi sau două de cititul cuvintelor lui Dumnezeu. Ei trebuie să-I citească în fiecare zi cuvintele și, dacă timpul nu permite acest lucru, va fi suficient să le asculte. Acesta este sentimentul pe care Duhul Sfânt îl dăruiește oamenilor și este modul în care El începe să-i miște. Adică, El guvernează oamenii prin cuvinte astfel încât ei să poată intra în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă, după doar o zi în care nu mănânci și nu bei cuvintele lui Dumnezeu, simți întuneric și sete și nu suporți acest lucru, asta arată că ai fost mișcat de Duhul Sfânt și că El nu S-a îndepărtat de tine. Tu te afli, atunci, în acest curent. Totuși, dacă după o zi sau două fără să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, nu

simți nimic, dacă nu ți-e sete și nici nu ești deloc mișcat, asta arată că Duhul Sfânt S-a îndepărtat de tine. Acest lucru înseamnă, atunci, că este ceva în neregulă cu starea ta lăuntrică; nu ai intrat în Epoca Cuvântului și ești unul dintre cei care au rămas în urmă. Dumnezeu folosește cuvintele pentru a-i guverna pe oameni; te simți bine dacă mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu și, dacă nu faci acest lucru, nu ai nicio cale de urmat. Cuvintele lui Dumnezeu devin hrana oamenilor și forța care îi conduce. Biblia spune că „Omul nu va trăi doar cu pâine, ci cu orice cuvânt care vine din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4). Astăzi, Dumnezeu va aduce îndeplinire această lucrare și va desăvârși acest fapt în voi. Cum se face că, în trecut, oamenii se puteau lipsi mai multe zile de cititul cuvintelor lui Dumnezeu, fiind, totuși, în stare să mănânce și să lucreze, ca de obicei, dar astăzi nu mai este cazul? În această epocă, Dumnezeu folosește în primul rând cuvintele pentru a guverna totul. Prin cuvintele lui Dumnezeu, omul este judecat și desăvârșit, apoi, în cele din urmă, dus în Împărăție. Numai cuvintele lui Dumnezeu pot aproviziona viața omului și numai cuvintele lui Dumnezeu îi pot da omului lumină și o cale de a practica, mai ales în Epoca Împărăției. Atât timp cât nu te îndepărtezi de realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, mâncând și bând în fiecare zi cuvintele Sale, Dumnezeu va putea să te desăvârșească.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului”

Îmi fac lucrarea de-a lungul universului, iar în Răsărit, trosnetele tunetelor se propagă fără sfârșit, zguduind toate națiunile și confesiunile. Este glasul Meu cel care i-a dus pe toți oamenii în prezent. Eu fac ca toți oamenii să fie cuceriți de glasul Meu, să cadă în acest curent și să se supună Mie, căci de mult Mi-am revendicat slava de pe tot pământul și am eliberat-o din nou în Răsărit. Cine nu tânjește să-Mi vadă slava? Cine nu-Mi

așteaptă cu nerăbdare reîntoarcerea? Cine nu este însetat de reapariția Mea? Cui nu îi este dor de frumusețea Mea? Cine n-ar veni la lumină? Cine nu ar privi la bogăția din Canaan? Cine nu tânjește după întoarcerea Răscumpărătorului? Cine nu-L adoră pe El, a cărui putere este măreață? Glasul Meu se va răspândi pe tot pământul; voi sta cu fața la aleșii Mei și le voi spune mai multe cuvinte. Ca și tunetele puternice care scutură munții și râurile, Eu rostesc cuvintele Mele întregului univers și omenirii. De aceea, cuvintele din gura Mea au devenit comoara omului și toți oamenii Îmi prețuiesc cuvintele. Fulgerul luminează dinspre Răsărit către Apus. Cuvintele Mele sunt de așa natură încât omul ezită să renunțe la ele, însă, în același timp, le găsește de nepătruns, dar se bucură și mai mult de ele. Toți oamenii sunt mulțumiți și bucuroși, sărbătorindu-Mi venirea, de parcă tocmai s-ar fi născut un prunc. Prin vocea Mea, voi aduce pe toți oamenii înaintea Mea. De atunci, voi intra în mod oficial în rasa oamenilor, pentru ca ei să vină să Mă slăvească. Cu slava pe care o radiez și cuvintele din gura Mea, voi face astfel încât toți oamenii să vină înaintea Mea și să vadă că fulgerul luminează de la Răsărit și că am coborât și pe „Muntele Măslinilor” din Răsărit. Ei vor vedea că sunt deja de mult timp pe pământ, nu ca Fiul evreilor, ci ca Fulgerul din Răsărit. Deoarece de mult am înviat și am plecat din mijlocul omenirii, iar apoi am reapărut cu slavă printre oameni. Eu sunt Cel ce a fost adorat în urmă cu nenumărate veacuri și Eu sunt și copilul părăsit de israeliți în urmă cu nenumărate epoci. Mai mult, Eu sunt Dumnezeul Atotputernic plin de glorie al acestei epoci! Să vină toți înaintea tronului Meu și să-Mi vadă fața plină de slavă, să-Mi audă glasul și să-Mi privească faptele. Aceasta este întreaga Mea voie; este sfârșitul și punctul culminant al planului Meu, precum și scopul gestionării Mele: să fac ca fiecare națiune să se închine Mie, fiecare limbă să Mă recunoască, fiecare om să-și pună credința în Mine și fiecare popor să Mi se supună!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele șapte tunete răsună – Prorocind că Evanghelia Împărăției se va răspândi în tot universul”

Dumnezeu a spus odată că până și în Împărăția Milenară, oamenii trebuie să Îi urmeze cuvântările în continuare și că, în viitor, cuvântările lui Dumnezeu vor călăuzi viața oamenilor direct în țara cea bună a Canaanului. Când Moise se afla în pustie, Dumnezeu i-a dat indicații și i-a vorbit direct. Din ceruri, Dumnezeu a trimis hrană, apă și mană pentru ca oamenii să se bucure, iar astăzi este tot la fel: Dumnezeu, personal, a trimis lucruri de mâncat și de băut de care oamenii să se bucure și tot El, personal, a trimis blesteme pentru a mustra oamenii. Și astfel, fiecare pas al lucrării Sale este săvârșit personal de către Dumnezeu. Astăzi, oamenii caută după producerea faptelor, ei caută semne și minuni și este posibil ca toți acești oameni să fie alungați, pentru că lucrarea lui Dumnezeu devine tot mai practică. Nimeni nu știe că Dumnezeu S-a pogorât din cer, ei nu sunt conștienți nici de faptul că Dumnezeu a trimis din cer hrană și tonice – și totuși, Dumnezeu există cu adevărat, iar scenele pline de afecțiune din Împărăția Milenară pe care oamenii și le imaginează sunt, de asemenea, cuvântările personale ale lui Dumnezeu. Așa stau lucrurile și doar asta se numește a domni împreună cu Dumnezeu pe pământ. A domni cu Dumnezeu pe pământ se referă la trup. Ceea ce nu este din trup nu există pe pământ și astfel, toți cei care se concentrează pe a merge la al Treilea cer fac acest lucru în zadar. Într-o zi, când tot universul se va întoarce la Dumnezeu, centrul lucrării Sale din întregul cosmos va urma cuvântările Lui; altundeva, unii oamenii vor folosi telefonul, alții vor lua avionul, unii se vor îmbarca pe un vapor pe mare, iar alții vor folosi lasere pentru a primi cuvântările lui Dumnezeu. Toți Îl vor adora și, dornici, vor veni cu toții aproape de Dumnezeu și se vor aduna împrejurul Lui și toți se vor închina Lui – și toate acestea vor fi faptele lui Dumnezeu. Țineți minte asta!

Dumnezeu sigur nu va mai reîncepe vreodată în altă parte. Dumnezeu va împlini acest fapt: va face ca toți oamenii din univers să vină înaintea Lui și să I se închine Dumnezeului de pe pământ, iar lucrarea Lui din alte locuri va înceta, iar oamenii vor fi forțați să caute adevărata cale. Va fi ca și cu Iosif: toți veneau la el pentru mâncare și i se închinau, pentru că el avea ce să mănânce. Pentru a evita foametea, oamenii vor fi forțați să caute adevărata cale. Întreaga comunitate religioasă va suferi o foamete aspră și numai Dumnezeul zilei de astăzi este izvorul de apă vie, este în posesia izvorului nesecat oferit pentru bucuria omului, iar oamenii vor veni și vor depinde de El. Aceea va fi vremea când faptele lui Dumnezeu vor fi dezvăluite, iar Dumnezeu va dobândi slava; toți oamenii din tot universul se vor închina acestei „ființe umane" neînsemnate. Nu aceasta va fi ziua slavei lui Dumnezeu? Într-o zi, pastori bătrâni vor trimite telegrame căutând apa din izvorul nesecat al apei vii. Ei vor fi în vârstă, dar tot vor veni să I se închine acestei persoane pe care au privit-O de sus. Îl vor recunoaște cu gurile lor și se vor încrede în El din inimi – și nu este acesta un semn și o minune? Atunci când întreaga Împărăție se bucură, va fi ziua slavei lui Dumnezeu și oricine vine la voi și primește vestea bună a lui Dumnezeu va fi binecuvântat de El, iar aceste țări și acești oameni care fac astfel vor fi binecuvântați și îngrijiți de către Dumnezeu. Direcția viitoare va fi următoarea: cei care dobândesc cuvântările din gura lui Dumnezeu vor avea o cale pe care să umble pe pământ și, fie ei oameni de afaceri sau oameni de știință, educatori sau industriași, celor care sunt fără cuvintele lui Dumnezeu le va fi foarte greu să facă până și cel mai mic pas și vor fi forțați să caute adevărata cale. Asta se înțelege prin fraza „Cu adevărul, vei străbate întreaga lume; fără adevăr, nu vei ajunge nicăieri". Iată cum stau lucrurile: Dumnezeu va folosi Calea (adică toate cuvintele Sale) pentru a cârmui întregul univers și pentru a guverna și a cuceri omenirea. Oamenii

speră întotdeauna la o schimbare majoră a mijloacelor prin care Dumnezeu lucrează. Pentru a fi clar, prin cuvinte controlează El oamenii, iar tu trebuie să faci ceea ce spune El, fie că vrei, fie că nu vrei; acesta este un fapt obiectiv și trebuie ascultat de toți și, tot astfel, este inexorabil și cunoscut tuturor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Împărăția Milenară a sosit"

Cuvintele lui Dumnezeu se vor răspândi printre nenumărate cămine, ele vor deveni cunoscute tuturor și numai atunci lucrarea Lui se va răspândi în univers. Ceea ce înseamnă că, dacă lucrarea lui Dumnezeu trebuie să se răspândească în întregul Univers, atunci cuvintele Lui trebuie să fie răspândite. În ziua slavei lui Dumnezeu, cuvintele lui Dumnezeu își vor arăta puterea și autoritatea. Fiecare cuvânt al Său, din vremuri străvechi până astăzi, se va îndeplini și se adeveri. În acest fel, slăvit va fi Dumnezeu pe pământ – altfel spus, cuvintele Sale vor domni pe pământ. Toți cei ce sunt răi vor fi mustrați de cuvintele rostite din gura lui Dumnezeu, toți cei ce sunt drepți vor fi binecuvântați de cuvintele rostite din gura Lui și totul va fi statornicit și făcut complet de cuvintele rostite din gura Lui. Nici nu va manifesta semne sau minuni; totul se va realiza prin cuvintele Sale, iar cuvintele Sale vor produce fapte. Toți cei de pe pământ vor sărbători cuvintele lui Dumnezeu, fie ei adulți sau copii, bărbați sau femei, tineri sau bătrâni, toți oamenii se vor supune cuvintelor lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu se arată în trup, îngăduind oamenilor să le vadă pe pământ, limpezi și pline de viață. Aceasta înseamnă Cuvântul să devină trup. Dumnezeu a venit pe pământ în primul rând pentru a împlini faptul: „Cuvântul a devenit trup", ceea ce înseamnă că El a venit pentru ca ale Sale cuvinte să poată fi emise din trup (nu ca în vremea lui Moise, din Vechiul Testament, când Dumnezeu a vorbit direct din cer). După aceea, toate cuvintele Sale se vor îndeplini în timpul Epocii Împărăției Milenare, ele vor

deveni fapte vizibile înaintea ochilor omului, iar oamenii le vor privi folosindu-și proprii ochi, fără cea mai mică deosebire. Aceasta este semnificația supremă a întrupării lui Dumnezeu. Altfel spus, lucrarea Duhului Sfânt este îndeplinită prin trup și prin cuvinte. Acesta este adevăratul sens al „Cuvântului devenit trup” și al „arătării Cuvântului în trup”. Numai Dumnezeu poate spune voia Duhului și numai Dumnezeu întrupat poate vorbi în numele Duhului; cuvintele lui Dumnezeu devin clare în Dumnezeul întrupat și toți ceilalți sunt conduși de ele. Nimeni nu este scutit, toți există în aceeași sferă. Numai prin aceste cuvântări pot oamenii să devină conștienți; cei care nu o dobândesc în acest fel visează cu ochii deschiși dacă ei cred că pot obține cuvântările din ceruri. Astfel este autoritatea demonstrată de întruparea lui Dumnezeu, făcându-i pe toți să creadă cu toată convingerea. Nici cei mai venerabili experți și pastori religioși nu pot rosti aceste cuvinte. Ei trebuie cu toții să se supună lor și nimeni nu va mai putea să facă un alt început. Dumnezeu va folosi cuvinte pentru a cuceri universul. El va face asta nu prin trupul Său carnal, ci prin folosirea cuvintelor din gura Dumnezeului devenit trup, pentru a cuceri toți oamenii din întregul univers; numai acesta este Cuvântul devenit trup și numai aceasta este arătarea Cuvântului în trup. Poate că oamenilor li se pare că Dumnezeu nu a făcut multă lucrare – dar Dumnezeu trebuie doar să-Și rostească propriile cuvinte, iar ei vor fi convinși pe deplin și copleșiți de uimire. Fără fapte, oamenii strigă și țipă; având cuvintele lui Dumnezeu, ei amuțesc. Dumnezeu va îndeplini, cu siguranță, acest lucru, pentru că acesta este planul demult stabilit al lui Dumnezeu: să înfăptuiască venirea Cuvântului pe pământ. De fapt, nu este nevoie să explic – sosirea Împărăției Milenare pe pământ este venirea cuvintelor lui Dumnezeu pe pământ. Pogorârea Noului Ierusalim din ceruri este venirea cuvintelor lui Dumnezeu pentru a trăi printre oameni, pentru a însoți fiecare acțiune a omului și toate

gândurile lui cele mai intime. Și acesta este un fapt pe care Dumnezeu îl va aduce la îndeplinire; aceasta e minunata scenă din Împărăția Milenară. Acesta este planul stabilit de Dumnezeu: cuvintele Sale se vor arăta pe pământ pentru o mie de ani și vor manifesta toate faptele Lui și vor completa toată lucrarea Lui pe pământ, după care această etapă a omenirii va ajunge la final.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Împărăția Milenară a sosit”

Partea întâi: O viață creștinească

Cele trei etape ale lucrării

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 1)

Întregul Meu plan de gestionare (planul mântuirii), un plan ce se întinde pe o perioadă de 6000 de ani, cuprinde trei etape sau trei epoci: Epoca Legii de la începuturi, Epoca Harului (care este și Epoca Răscumpărării) și Epoca Împărăției din zilele de pe urmă. Lucrarea Mea în aceste trei epoci diferă în conținut în funcție de specificul fiecărei epoci, dar, în fiecare etapă, această lucrare corespunde nevoilor omului – sau, pentru a fi mai exact, este făcută în funcție de șiretlicurile pe care Satana le întrebuințează în războiul pe care-l port cu el. Scopul lucrării Mele este de a-l înfrânge pe Satana, pentru ca înțelepciunea și atotputernicia Mea să se manifeste, de a demasca toate șiretlicurile Satanei și, în acest mod, de a mântui întreaga rasă umană care trăiește sub domeniul Satanei. Este de a-Mi arăta înțelepciunea și atotputernicia și de a dezvălui urâțenia insuportabilă a Satanei; și mai mult, este de a le permite ființelor create să facă diferența dintre bine și rău, să știe că Eu sunt Cârmuitorul tuturor lucrurilor, să vadă limpede că Satana este dușmanul umanității, un degenerat, cel rău, și să-și dea seama, cu o certitudine absolută, de diferența dintre bine și rău, dintre adevăr și minciună, sfințenie și ticăloșie și ce este măreț și ce este josnic. În acest fel, umanitatea ignorantă va putea să fie martoră pentru Mine că nu sunt Eu Cel care corupe umanitatea și că doar Eu – Creatorul – pot să mântuiesc umanitatea, să-i ofer omului lucruri de care poate să se bucure; și vor ajunge să știe că Eu sunt Cârmuitorul tuturor lucrurilor, iar Satana este doar una dintre făpturile pe care le-am creat și care mai apoi s-a întors împotriva Mea. Planul Meu de gestionare de 6000 de ani este împărțit în trei etape, iar Eu lucrez astfel pentru a obține efectul de a le permite ființelor create să-Mi fie martore, să-Mi înțeleagă voia și să

ştie că Eu sunt adevărul. Astfel, în timpul lucrării timpurii din planul Meu de gestionare de 6000 de ani, am înfăptuit lucrarea legii, care a fost lucrarea prin care Iahve a condus poporul. A doua etapă a inițiat lucrarea din Epoca Harului în satele din Iudeea. Isus reprezintă toată lucrarea din Epoca Harului; El a fost întrupat și răstignit și, de asemenea, a inaugurat Epoca Harului. El a fost răstignit pentru a finaliza lucrarea de răscumpărare, pentru a sfârși Epoca Legii și a începe Epoca Harului și, astfel, El a fost numit „Comandantul Suprem”, „Jertfa de păcat” și „Răscumpărătorul”. Prin urmare, lucrarea lui Isus a fost diferită în conținut față de lucrarea lui Iahve, deși erau în principiu aceleași. Iahve a început Epoca Legii, întemeind fundamentul – punctul de origine – pentru lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și emițând legile și poruncile. Acestea sunt cele două părți de lucrare pe care El le-a săvârșit și care reprezintă Epoca Legii. Lucrarea făcută de Isus în Epoca Harului nu a fost aceea de a emite legi, ci de a le îndeplini, anunțând astfel Epoca Harului și încheind Epoca Legii, care a durat două mii de ani. El a fost deschizătorul de drumuri, ce a venit pentru a începe Epoca Harului, totuși, partea principală a lucrării Sale este răscumpărarea. Și astfel, lucrarea Sa a avut două părți: inaugurarea unei noi epoci și finalizarea lucrării de răscumpărare prin răstignirea Sa, după care a plecat. De atunci înainte, Epoca Legii s-a încheiat și a început Epoca Harului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 2)

Lucrarea de 6000 de ani a gestionării lui Dumnezeu este împărțită în trei etape: Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției. Aceste trei etape de lucru sunt toate pentru mântuirea omenirii, adică, sunt pentru mântuirea omenirii care a fost coruptă în mod grav de Satana. În același

timp, totuși, acestea sunt, de asemenea, pentru ca Dumnezeu să poată lupta cu Satana. Astfel, la fel precum lucrarea de mântuire este împărțită în trei etape, așa este și lupta cu Satana împărțită în trei etape, iar aceste două aspecte ale lucrării lui Dumnezeu sunt realizate în mod simultan. Lupta cu Satana este de fapt pentru mântuirea omenirii și, deoarece lucrarea mântuirii omenirii nu este ceva ce poate fi finalizat cu succes într-o singură etapă, lupta cu Satana este, de asemenea, împărțită în faze și perioade, iar războiul este purtat împotriva Satanei în conformitate cu nevoile omului și gradul de corupție al Satanei din el. Poate, în închipuirea omului, el crede că, în această luptă, Dumnezeu va ridica armele împotriva Satanei în același mod în care s-ar lupta două armate una cu cealaltă. Aceasta este doar ceea ce intelectul omului este capabil să și-l închipuie; este o idee nerealistă și extrem de vagă, totuși, este ceea ce crede omul. Și, deoarece Eu spun aici că modalitatea de mântuire a omului este prin intermediul luptei cu Satana, omul își imaginează că acesta este modul în care se desfășoară lupta. Lucrarea de mântuire a omului are trei etape, ceea ce înseamnă că lupta cu Satana a fost împărțită în trei etape pentru a-l învinge pe acesta odată și pentru totdeauna. Totuși, adevărul interior al întregii lucrări a luptei cu Satana este că efectele sale sunt obținute prin diferiți pași ai lucrării: acordarea harului asupra omului, devenirea jertfei de păcat a omului, iertarea păcatelor omului, cucerirea omului și desăvârșirea acestuia. De fapt, lupta cu Satana nu este ridicarea armelor împotriva Satanei, ci mântuirea omului, prelucrarea vieții omului și schimbarea firii omului pentru ca el să poată fi martor pentru Dumnezeu. Acesta este modul în care Satana este înfrânt. Satana este înfrânt prin schimbarea firii corupte a omului. Când Satana va fi înfrânt, adică, atunci când omul va fi complet mântuit, atunci Satana cel umilit va fi complet încătușat și, în acest mod, omul va fi fost complet mântuit. Așadar, esența mântuirii omului este

războiul cu Satana, iar acest război este în primul rând reflectat în mântuirea omului. Etapa zilelor de pe urmă, în care omul trebuie cucerit, este ultima etapă în lupta cu Satana și, de asemenea, lucrarea mântuirii complete a omului de sub stăpânirea Satanei. Semnificația interioară a cuceririi omului este întoarcerea întrupării Satanei – omul care a fost corupt de Satana – la Creator după cucerirea lui, prin care el îl va abandona pe Satana și se va întoarce complet la Dumnezeu. În acest mod, omul va fi complet mântuit. Și astfel, lucrarea cuceririi este ultima lucrare în lupta împotriva Satanei și etapa finală în gestionarea lui Dumnezeu pentru înfrângerea Satanei. Fără această lucrare, mântuirea completă a omului ar fi în cele din urmă imposibilă, înfrângerea totală a Satanei ar fi de asemenea imposibilă, iar omenirea nu ar putea niciodată să intre în destinația minunată sau să se elibereze de influența Satanei. În consecință, lucrarea mântuirii omului nu poate fi finalizată înainte ca lupta cu Satana să fie încheiată, căci esența lucrării gestionării lui Dumnezeu este pentru mântuirea omenirii. Omenirea de la începuturi a fost în mâinile lui Dumnezeu, însă, din cauza tentației și a corupției Satanei, omul a fost constrâns de acesta și a căzut în mâinile celui rău. Prin urmare, Satana a devenit obiectul care trebuie învins în lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Deoarece Satana a pus stăpânire pe om și pentru că omul este capitalul pe care-l folosește Dumnezeu ca să ducă la bun sfârșit întreaga gestionare, dacă omul va fi salvat, atunci trebuie smuls înapoi din mâinile Satanei, adică omul trebuie recuperat după ce a fost ținut prizonier de Satana. Astfel, Satana trebuie învins prin schimbările din vechea fire a omului, schimbări care redau omului simțul inițial al rațiunii. În acest mod, omul, care a fost luat prizonier, poate fi smuls înapoi din mâinile Satanei. Dacă omul este eliberat de influența și constrângerea Satanei, atunci Satana va fi făcut de ocară, omul va fi în cele din urmă recuperat, iar Satana va fi învins. Și pentru că omul a fost eliberat de sub

influența întunecată a Satanei, va deveni prada de război a acestei întregi bătălii, iar Satana va deveni obiectul care va fi pedepsit odată ce bătălia s-a încheiat, după care întreaga lucrare de salvare a omenirii va fi finalizată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 3)

Dumnezeu nu are nicio urmă de răutate față de făpturile creației și dorește doar să îl învingă pe Satana. Toată lucrarea Sa – fie ea mustrare sau judecată – este îndreptată împotriva Satanei; este îndeplinită pentru mântuirea omenirii, iar totul este pentru a-l învinge pe Satana, și are un singur obiectiv: să se lupte cu Satana până la sfârșit! Dumnezeu nu Se va odihni niciodată înainte de a-l fi biruit pe Satana! El se va odihni doar după ce l-a înfrânt pe Satana. Deoarece toată lucrarea făcută de Dumnezeu este îndreptată împotriva Satanei și pentru că aceia care au fost corupți de Satana sunt toți sub influența stăpânirii Satanei și toți trăiesc sub stăpânirea Satanei, fără a se lupta împotriva acestuia și a se distanța de el, Satana nu și-ar fi slăbit strânsoarea asupra acestor oameni, iar ei nu ar fi putut fi cuceriți. Dacă ei nu ar fi fost cuceriți, ar dovedi că Satana nu a fost înfrânt, că el nu a fost învins. Și astfel, în planul de gestionare (planul mântuirii) de 6000 de ani al lui Dumnezeu, în timpul primei etape, El a făcut lucrarea legii, în timpul celei de-a doua etape El a făcut lucrarea Epocii Harului, adică, lucrarea răstignirii, iar în cea de-a treia etapă, face lucrarea cuceririi omenirii. Toată această lucrare este îndreptată către măsura în care Satana a corupt omenirea, totul este pentru a-l învinge pe Satana și fiecare etapă este pentru a-l învinge pe Satana. Esența lucrării de 6000 de ani a gestionării lui Dumnezeu este lupta împotriva marelui balaur roșu, iar lucrarea de gestionare a omenirii este, de asemenea, lucrarea de înfrângere a Satanei, lucrarea luptei cu Satana. Dumnezeu a luptat timp de 6000 de ani și, astfel,

a lucrat timp de 6000 de ani pentru a aduce în cele din urmă omul într-un nou ținut. Când Satana este înfrânt, omul va fi complet eliberat. Nu este aceasta direcția lucrării lui Dumnezeu astăzi? Aceasta este exact direcția lucrării de azi: eliberarea completă și scăparea omului, astfel încât el să nu mai fie supus niciunei reguli, nici limitat de vreo legătură sau restricție. Toată această lucrare este făcută în conformitate cu statura voastră și în conformitate cu nevoile voastre, însemnând că vi se oferă orice puteți realiza. Nu este un caz de a obliga pe cineva să facă ceva peste puterile sale, de a vă impune vreun lucru; mai degrabă, toată această lucrare este îndeplinită în conformitate cu nevoile voastre actuale. Fiecare etapă a lucrării se desfășoară în conformitate cu nevoile actuale și cerințele pentru om; fiecare etapă a lucrării este pentru a-l învinge pe Satana. De fapt, la început nu existau bariere între Creator și făpturile Sale. Toate aceste impedimente au fost cauzate de Satana. Omul a devenit incapabil să vadă sau să atingă orice din cauza modului în care Satana l-a tulburat și corupt pe om. Omul este victima, cel care a fost înșelat. Odată ce Satana a fost înfrânt, făpturile create Îl vor privi pe Creator, iar Creatorul va privi asupra făpturilor create și va putea să le conducă El Însuși. Doar aceasta este viața pe care omul ar trebui să o aibă pe pământ. Și astfel, lucrarea lui Dumnezeu este în principal pentru a-l înfrânge pe Satana și, odată ce Satana a fost înfrânt, totul va fi rezolvat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 4)

Lucrarea întregului plan de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu este făcută personal de către Însuși Dumnezeu. Prima etapă – crearea lumii – a fost făcută personal de Dumnezeu Însuși și, dacă n-ar fi fost făcută, nimeni n-ar fi fost capabil să creeze omenirea; a doua etapă a

fost răscumpărarea întregii omeniri și a fost, de asemenea, făcută personal de Dumnezeu Însuși; a treia etapă este de la sine înțeleasă: există o și mai mare nevoie pentru ca finalul întregii lucrări a lui Dumnezeu să fie făcut de Însuși Dumnezeu. Întreaga lucrare de răscumpărare, cucerire, câștigare și desăvârșire a întregii omeniri este îndeplinită personal de Însuși Dumnezeu. Dacă El nu ar face personal această lucrare, atunci identitatea Sa nu ar putea fi reprezentată de om, și nici lucrarea Sa să fie făcută de om. Pentru a-l înfrânge pe Satana, pentru a câștiga omenirea și pentru a-i da omului o viață normală pe pământ, El îl conduce personal pe om și lucrează personal printre oameni; pentru întregul Său plan de gestionare (planul mântuirii) și pentru toată lucrarea Sa, El trebuie să facă personal această lucrare. Dacă omul crede doar că Dumnezeu a venit ca el să-L vadă și pentru a-l face fericit, atunci, astfel de credințe nu au nicio valoare, nicio însemnătate. Înțelegerea omului este prea superficială! Doar ducând la bun sfârșit El Însuși această lucrare poate Dumnezeu să facă această lucrare complet și cu temeinicie. Omul este incapabil să o facă în numele lui Dumnezeu. Dat fiind că nu are identitatea lui Dumnezeu sau esența Sa, el este incapabil să facă lucrarea lui Dumnezeu și, chiar dacă omul ar face această lucrare, nu ar avea niciun efect. Prima dată când Dumnezeu a devenit trup a fost pentru răscumpărare, pentru a răscumpăra toată omenirea din păcat, pentru a face omul capabil de a fi curățat și de a fi iertat de păcatele sale. Lucrarea de cucerire este, de asemenea, făcută personal de Dumnezeu printre oameni. Dacă, în timpul acestei etape, Dumnezeu doar ar rosti profeții, atunci un profet sau cineva înzestrat ar putea fi găsit pentru a-I lua locul; dacă doar profețiile ar fi rostite, omul ar putea să-I țină locul lui Dumnezeu. Totuși, dacă omul ar încerca să facă personal lucrarea lui Dumnezeu Însuși și dacă ar încerca să prelucreze viața omului, i-ar fi imposibil să facă această lucrare. Trebuie făcută personal de Însuși Dumnezeu: Dumnezeu trebuie să

devină personal trup pentru a face această lucrare. În Epoca Cuvântului, dacă profețiile ar fi doar rostite, atunci Isaia sau profetul Elia ar putea fi găsiți pentru a face această lucrare, și nu ar fi nevoie ca Dumnezeu Însuși să o facă personal. Deoarece lucrarea făcută în această etapă nu este doar despre rostirea unor profeții și deoarece are o mai mare valoare ca lucrarea cuvintelor să fie folosită pentru a cuceri omul și a-l înfrânge pe Satana, această lucrare nu poate fi făcută de om și trebuie făcută personal de Însuși Dumnezeu. În Epoca Legii, Iahve a făcut o parte din lucrarea Lui, după care El a rostit anumite cuvinte și a făcut o parte din lucrare prin profeți. Aceasta este deoarece omul putea să-L înlocuiască pe Iahve în lucrarea Sa, iar prorocii puteau prevesti lucruri și interpreta anumite vise în numele Lui. Lucrarea făcută la început nu a fost lucrarea pentru a schimba direct firea omului și nu a avut legătură cu păcatul omului, iar omului i se cerea doar să respecte legea. Astfel, Iahve nu a devenit trup și nu S-a dezvăluit pe Sine omului; în schimb, El a vorbit direct lui Moise și celorlalți, i-a făcut să vorbească și să lucreze în numele Lui și i-a determinat să lucreze direct printre oameni. Prima etapă a lucrării lui Dumnezeu a fost conducerea oamenilor. A fost începutul luptei împotriva Satanei, iar această luptă încă nu începuse în mod oficial. Războiul oficial împotriva Satanei a început odată cu prima întrupare a lui Dumnezeu și a continuat până în ziua de astăzi. Prima bătălie a acestui război a fost când Dumnezeu întrupat a fost răstignit pe cruce. Răstignirea lui Dumnezeu întrupat l-a înfrânt pe Satana și a fost prima etapă de succes în război. Când Dumnezeu întrupat a început să lucreze direct viața omului, acesta a fost începutul oficial al lucrării de recâștigare a omului și, deoarece aceasta a fost lucrarea de schimbare a vechii firi a omului, a fost lucrarea de luptă cu Satana. Etapa lucrării făcută de Iahve la început a fost doar conducerea vieții omului pe pământ. A fost începutul lucrării lui Dumnezeu și, deși nu a implicat nicio luptă și nicio

lucrare majoră, a pus temelia pentru lucrarea luptei ce avea să vină. Mai târziu, a doua etapă a lucrării în timpul Epocii Harului a presupus schimbarea vechii firi a omului, ceea ce înseamnă că Însuși Dumnezeu a făurit viața omului. Aceasta trebuia să fie făcută personal de Dumnezeu: era necesar ca Dumnezeu să devină personal trup. Dacă El nu ar fi devenit trup, nimeni altcineva nu ar fi putut să Îl înlocuiască în această etapă a lucrării, deoarece reprezenta lucrarea luptei directe împotriva Satanei. Dacă omul ar fi făcut această lucrare în numele lui Dumnezeu, când omul ar fi stat înaintea Satanei, Satana nu s-ar fi supus și ar fi fost imposibil de înfrânt. Trebuia să fie Dumnezeu întrupat care să vină să îl înfrângă, pentru că esența lui Dumnezeu întrupat este tot Dumnezeu, El este tot viața omului și este tot Creatorul; orice se întâmplă, identitatea și esența Sa nu se vor schimba. Și astfel, El Și-a asumat trupul și a făcut lucrarea care să ducă la supunerea completă a Satanei. În timpul acestei etape a lucrării din zilele de pe urmă, dacă omul ar trebui să facă această lucrare și ar trebui să rostească cuvintele direct, atunci el nu ar putea să le rostească, iar dacă profețiile ar fi rostite, atunci această profeție nu ar fi reușit să cucerească omul. Luând trup, Dumnezeu vine să îl înfrângă pe Satana și să ducă la supunerea sa completă. Când îl înfrânge total pe Satana, îl cucerește complet pe om și îl câștigă cu totul pe om, această etapă a lucrării va fi încheiată, iar succesul, obținut. În gestionarea lui Dumnezeu, omul nu Îi poate ține locul lui Dumnezeu. În special, lucrarea conducerii epocii și lansarea unei noi lucrări au o și mai mare nevoie de a fi făcute personal de Însuși Dumnezeu. Să dea omului revelații și să îi ofere profeții sunt lucruri care pot fi făcute de om, dar dacă este vorba de o lucrare care trebuie făcută personal de Dumnezeu, lucrarea luptei dintre Dumnezeu Însuși și Satana, atunci această lucrare nu poate fi făcută de către om. În timpul primei etape a lucrării, când nu exista lupta cu Satana, Iahve conducea personal poporul lui Israel, folosind

profețiile rostite de profeți. După aceea, a doua etapă a lucrării a fost lupta cu Satana, și Dumnezeu Însuși a devenit trup și a venit în trup pentru a face această lucrare. Orice lucru care implică lupta împotriva Satanei implică, de asemenea, întruparea lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că această luptă nu poate fi dusă de către om. Dacă omul ar trebui să lupte, el ar fi incapabil de a-l înfrânge pe Satana. Cum ar putea el să aibă puterea de a lupta împotriva lui în timp ce este încă sub stăpânirea lui? Omul se află la mijloc: dacă înclini spre Satana, aparții Satanei, dar dacă Îl mulțumești pe Dumnezeu, aparții lui Dumnezeu. Dacă omul ar încerca să-I țină locul lui Dumnezeu în lucrarea acestei lupte, ar putea el să o facă? Dacă el ar fi făcut-o, n-ar fi pierit el cu mult timp în urmă? Nu ar fi intrat el demult în iad? Astfel, omul nu Îl poate înlocui pe Dumnezeu în lucrarea Sa, ceea ce înseamnă că omul nu are esența lui Dumnezeu, iar dacă tu ai lupta cu Satana, ai fi incapabil să-l înfrângi. Omul poate face doar o anumită lucrare; el poate convinge anumiți oameni, dar el nu Îi poate ține locul lui Dumnezeu în cadrul lucrării lui Dumnezeu Însuși. Cum ar putea omul să lupte cu Satana? Satana te-ar lua prizonier înainte ca tu să fi început măcar. Doar atunci când Dumnezeu Însuși luptă cu Satana și, pe această bază, omul Îl urmează pe Dumnezeu și I se supune, poate omul să fie câștigat de Dumnezeu și poate scăpa din legăturile Satanei. Lucrurile pe care omul le poate obține cu propria sa înțelepciune și propriile sale abilități sunt prea limitate; el este incapabil de a-l întregi pe om, de a-l conduce și, mai ales, de a-l înfrânge pe Satana. Inteligența și înțelepciunea omului nu pot să stea împotriva uneltirilor Satanei, deci, cum ar putea omul să se lupte cu el?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 5)

Lucrarea de gestionare a omenirii este împărțită în trei etape, ceea ce înseamnă că lucrarea de mântuire a omenirii este împărțită în trei etape. Aceste trei etape nu includ lucrarea de creare a lumii, dar sunt mai degrabă cele trei etape ale lucrării din Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției. Lucrarea de creare a lumii a fost lucrarea de producere a întregii omeniri. Nu a fost lucrarea de mântuire a omenirii și nu are nicio legătură cu lucrarea de mântuire a omenirii, pentru că atunci când lumea a fost creată, omenirea nu fusese coruptă de către Satana și, ca urmare, nu era nevoie să se realizeze lucrarea de mântuire a omenirii. Lucrarea de mântuire a omenirii a început numai după ce omenirea fusese coruptă de Satana și, așa, lucrarea de gestionare a omenirii a început, de asemenea, numai după ce omenirea fusese coruptă. Cu alte cuvinte, gestionarea omului de către Dumnezeu a început ca rezultat al lucrării de mântuire a omenirii și nu a izvorât din lucrarea creării lumii. Numai după ce omenirea a căpătat o fire coruptă a luat naștere lucrarea de gestionare și, astfel, lucrarea de gestionare a omenirii cuprinde trei părți, iar nu patru părți sau patru epoci. Numai aceasta este formula corectă de a face referire la gestionarea omenirii de către Dumnezeu. Când se încheie epoca finală, lucrarea de gestionare a omenirii va fi ajuns la un sfârșit complet. Încheierea lucrării de gestionare înseamnă că lucrarea de mântuire a întregii omeniri va fi fost complet finalizată și că, prin urmare, această fază se va fi încheiat pentru omenire. Fără lucrarea de mântuire a întregii omeniri, lucrarea de gestionare a omenirii nu ar exista, nici cele trei etape ale lucrării nu ar exista. Tocmai din cauza depravării omenirii și pentru că omenirea avea nevoie atât de urgentă de mântuire, a încheiat Iahve crearea lumii și a început lucrarea din Epoca Legii. Numai atunci a început lucrarea de gestionare a omenirii, ceea ce înseamnă că numai atunci a început lucrarea de mântuire a omenirii. „Gestionarea omenirii” nu înseamnă călăuzirea vieții omenirii nou create pe

pământ (adică, o omenire care nu fusese coruptă încă). Mai degrabă, este mântuirea unei omeniri care a fost coruptă de către Satana, adică este transformarea acestei omeniri corupte. Aceasta este semnificația „gestionării omenirii”. Lucrarea de mântuire a omenirii nu include lucrarea de creare a lumii și, în consecință, nici lucrarea de gestionare a omenirii nu include lucrarea de creare a lumii, ci include mai degrabă numai trei etape ale lucrării, care sunt separate de crearea lumii. Pentru a înțelege lucrarea de gestionare a omenirii, este necesar să fii conștient de istoria celor trei etape ale lucrării – acesta este lucrul de care fiecare trebuie să fie conștient pentru a fi mântuit. Ca făpturi ale lui Dumnezeu, ar trebui să recunoașteți că omul a fost creat de către Dumnezeu și ar trebui să recunoașteți sursa corupției omenirii și, mai mult, procesul mântuirii omului. Dacă știți doar să acționați conform doctrinei, în încercarea de a câștiga favoarea lui Dumnezeu, dar nu aveți nici cea mai vagă idee despre felul în care Dumnezeu mântuiește omenirea sau despre sursa corupției omenirii, atunci asta vă lipsește ca făpturi ale lui Dumnezeu. Nu ar trebui să fii satisfăcut numai cu înțelegerea acelor adevăruri care pot fi puse în practică, în timp ce rămâi ignorant cu privire la anvergura mai mare a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu – dacă așa stau lucrurile, atunci ești prea dogmatic. Cele trei etape ale lucrării sunt adevărul care se află în interiorul gestionării omului de către Dumnezeu, sosirea Evangheliei întregii lumi, cel mai mare mister din întreaga omenire și sunt, de asemenea, fundamentul răspândirii Evangheliei. Dacă te concentrezi numai asupra înțelegerii adevărurilor simple care au legătură cu viața ta și nu știi nimic despre acest lucru, cel mai mare dintre toate misterele și viziunile, atunci nu este viața ta asemănătoare cu un produs defect, bun de nimic în afară de a fi privit?

Dacă omul se concentrează doar asupra practicii și vede lucrarea lui Dumnezeu și ceea ce ar trebui să cunoască omul ca secundare, nu e cumva

este scump la tărâțe și ieftin la făină? Ceea ce trebuie să știi, trebuie să știi; ceea ce trebuie să pui în practică, trebuie să pui în practică. Numai atunci vei fi cineva care știe cum să urmeze adevărul. Când vine ziua ca tu să răspândești Evanghelia, dacă ești capabil să spui doar că Dumnezeu este un Dumnezeu măreț și drept, că El este Dumnezeul suprem, un Dumnezeu cu care nu se poate compara niciun om de seamă și că El este un Dumnezeu față de care nu este nimeni mai presus… dacă poți spune numai aceste cuvinte irelevante și superficiale, în timp ce ești complet incapabil să rostești cuvinte care sunt de o importanță crucială și care au esență, dacă nu ai nimic de spus despre cunoașterea lui Dumnezeu sau despre lucrarea lui Dumnezeu și, mai mult, dacă nu poți explica adevărul sau oferi ceea ce îi lipsește omului, atunci cineva ca tine este incapabil să-și facă datoria bine. Mărturisirea lui Dumnezeu și răspândirea Evangheliei Împărăției nu sunt chestiuni simple. Trebuie mai întâi să fii echipat cu adevărul și cu viziunile care trebuie să fie înțelese. Când îți sunt clare viziunile și adevărul diferitelor aspecte ale lucrării lui Dumnezeu, și în inima ta ajungi să cunoști lucrarea lui Dumnezeu și, indiferent de ceea ce face Dumnezeu – fie judecată dreaptă sau rafinarea omului – deții cea mai măreață viziune drept fundament și deții adevărul corect pentru a-l pune în practică, atunci vei fi capabil să-L urmezi pe Dumnezeu până la capăt. Trebuie să știi că, indiferent de lucrarea pe care o face, scopul lucrării lui Dumnezeu nu se schimbă, inima lucrării Lui nu se schimbă și voința Lui în privința omului nu se schimbă. Oricât de severe ar fi cuvintele Lui, oricât de potrivnic ar fi mediul, principiile lucrării Lui nu se vor schimba și intenția Lui de a mântui omul nu se va schimba. Dacă nu este lucrarea de revelare a sfârșitului omului sau a destinației omului și nu este lucrarea din ultima fază sau lucrarea de a pune capăt întregului plan de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu și dacă este în timpul în care El prelucrează omul, atunci

inima lucrării Lui nu se va schimba. Va fi mereu mântuirea omenirii. Acesta ar trebui să fie fundamentul credinței voastre în Dumnezeu. Scopul celor trei etape ale lucrării este mântuirea întregii omeniri – asta înseamnă completa mântuire a omului de sub domeniul Satanei. Cu toate că fiecare dintre cele trei etape ale lucrării are un obiectiv și o semnificație diferite, fiecare este parte a lucrării de mântuire a omenirii și fiecare este o lucrare de mântuire diferită, desfășurată conform cerințelor omenirii. Odată ce ești conștient de scopul acestor trei etape ale lucrării, vei fi conștient de cum să apreciezi semnificația fiecărei etape a lucrării și vei recunoaște cum să acționezi pentru a-I satisface dorința lui Dumnezeu. Dacă poți să atingi acest punct, atunci aceasta, cea mai măreață dintre toate viziunile, va deveni fundamentul credinței tale în Dumnezeu. Nu ar trebui să cauți doar căi ușoare de practică sau adevăruri profunde, ci ar trebui să combini viziunile cu practica, astfel încât să fie atât adevăruri care pot fi puse în practică, cât și cunoaștere care se bazează pe viziuni. Numai atunci vei fi o persoană care caută pe deplin adevărul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 6)

Cele trei etape ale lucrării sunt în centrul întregii gestionări a lui Dumnezeu și în ele sunt exprimate firea lui Dumnezeu și ceea ce este El. Cei care nu cunosc cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt incapabili să realizeze cum Își exprimă Dumnezeu firea, nici nu cunosc înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu. De asemenea, rămân ignoranți cu privire la multele feluri în care El mântuiește omenirea și la voia Lui pentru întreaga omenire. Cele trei etape ale lucrării sunt expresia completă a lucrării de mântuire a omenirii. Cei care nu cunosc cele trei etape ale lucrării vor fi ignoranți cu privire la diferitele metode și principii ale lucrării Duhului Sfânt, iar cei

care doar se țin strict de doctrina rămasă dintr-o anumită etapă a lucrării sunt oameni care Îl limitează pe Dumnezeu la doctrină și a căror credință în Dumnezeu este vagă și nesigură. Asemenea oameni nu vor primi niciodată mântuirea lui Dumnezeu. Numai cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu pot exprima pe deplin întreaga fire a lui Dumnezeu și pot exprima complet intenția lui Dumnezeu de a mântui întreaga omenire și întregul proces de mântuire a omenirii. Aceasta este dovada că El l-a înfrânt pe Satana și a câștigat omenirea; este dovada victoriei lui Dumnezeu și este expresia întregii firi a lui Dumnezeu. Cei care nu înțeleg decât una dintre cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu nu cunosc decât o parte a firii lui Dumnezeu. În noțiunile omului, este ușor ca această singură etapă a lucrării să devină doctrină, și va deveni probabil ca omul să stabilească reguli fixe în privința lui Dumnezeu, iar omul va folosi această singură parte a firii lui Dumnezeu ca pe o reprezentare a întregii firi a lui Dumnezeu. Mai mult, se amestecă și o mare parte din imaginația omului, în așa fel încât omul constrânge cu rigiditate firea, ființa și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și principiile lucrării lui Dumnezeu, între parametri limitați, crezând că dacă Dumnezeu a fost odată astfel, atunci El va rămâne același pe vecie și nu Se va schimba niciodată. Numai aceia care cunosc și apreciază cele trei etape ale lucrării Îl pot cunoaște corect și complet pe Dumnezeu. Cel puțin, ei nu-L vor defini pe Dumnezeu ca pe Dumnezeul israeliților sau al evreilor și nu Îl vor vedea ca pe un Dumnezeu care va fi pe vecie răstignit pe cruce de dragul omului. Dacă omul ajunge doar să-L cunoască pe Dumnezeu numai dintr-o etapă a lucrării Sale, atunci și cunoașterea lui este mult prea mică, nici cât o picătură în ocean. Dacă nu, de ce mulți din vechea gardă religioasă L-ar răstigni pe Dumnezeu pe cruce de viu? Nu pentru că omul Îl limitează pe Dumnezeu în anumiți parametri? Nu se opun mulți oameni lui Dumnezeu și nu împiedică lucrarea Duhului Sfânt pentru că nu cunosc

lucrarea variată și diversă a lui Dumnezeu și, mai mult, pentru că nu posedă decât o fărâmă de cunoaștere și doctrină cu care să măsoare lucrarea Duhului Sfânt? Cu toate că experiențele unor asemenea oameni sunt superficiale, ei sunt aroganți și indulgenți din fire și privesc lucrarea Duhului Sfânt cu dispreț, ignoră disciplinele Duhului Sfânt și, mai mult, își folosesc vechile argumente banale ca să „confirme" lucrarea Duhului Sfânt. Ei joacă și un rol și sunt convinși pe deplin de propria lor știință și erudiție și de faptul că sunt în stare să călătorească în toată lumea. Nu sunt asemenea oameni cei care sunt disprețuiți și respinși de către Duhul Sfânt și nu vor fi ei alungați de noua epocă? Nu sunt aceia care vin înaintea lui Dumnezeu și I se opun în mod deschis răufăcători ignoranți și neinformați, care încearcă pur și simplu să arate cât sunt de geniali? Având doar o cunoaștere insuficientă a Bibliei, ei încearcă să răstoarne „sistemul academic" al lumii; având doar o doctrină superficială de a-i învăța pe oameni, ei încearcă să răstoarne lucrarea Duhului Sfânt și încearcă să o facă să se învârtească în jurul propriului lor proces de gândire. Miopi cum sunt, încearcă să cuprindă dintr-o privire 6000 de ani de lucrare a lui Dumnezeu. Acești oameni nu au vreo rațiune care merită menționată! De fapt, cu cât mai mare este cunoașterea de Dumnezeu a oamenilor, cu atât sunt mai lenți în a-I judeca lucrarea. Mai mult, ei vorbesc doar puțin despre știința lor cu privire la lucrarea lui Dumnezeu astăzi, dar nu sunt pripiți în judecățile lor. Cu cât oamenii cunosc mai puțin despre Dumnezeu, cu atât mai aroganți și mai îngâmfați sunt și cu atât mai nesăbuit proclamă ființa lui Dumnezeu – și totuși ei nu vorbesc decât de teorie și nu oferă nicio dovadă reală. Asemenea oameni nu au nicio valoare. Cei care văd lucrarea Duhului Sfânt ca pe un joc sunt frivoli! Aceia care nu sunt precauți când întâlnesc noua lucrare a Duhului Sfânt, care vorbesc prea mult, se grăbesc să judece, dau frâu liber temperamentului de a nega dreptatea lucrării Duhului Sfânt și

care, de asemenea, o insultă și blasfemiază – astfel de oameni nerespectuoși nu sunt oare ignoranți față de lucrarea Duhului Sfânt? Nu sunt ei, mai mult, oameni foarte aroganți, oameni care sunt inerent mândri și neguvernabili? Chiar dacă sosește ziua în care asemenea oameni acceptă noua lucrare a Duhului Sfânt, Dumnezeu tot nu îi va tolera. Nu doar că ei se uită de sus la cei care lucrează pentru Dumnezeu, dar și blasfemiază împotriva lui Dumnezeu Însuși. Asemenea oameni disperați nu vor fi iertați, nici în epoca aceasta nici în cea ce va să vie, și vor pieri pe vecie în iad! Astfel de oameni nerespectuoși, indulgenți pretind a crede în Dumnezeu și cu cât mai mult sunt astfel oamenii, cu atât mai dispuși sunt să ofenseze decretele administrative ale lui Dumnezeu. Nu merg oare toți cei aroganți care sunt nestăpâniți în mod natural și care niciodată nu au ascultat de nimeni, pe această cale? Nu se opun ei lui Dumnezeu zi după zi, lui Dumnezeu care este întotdeauna nou și niciodată vechi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 7)

Cele trei etape ale lucrării sunt o dovadă a întregii lucrări a lui Dumnezeu, o mărturie a mântuirii omenirii de către Dumnezeu și nu sunt imaginare. Dacă vă doriți cu adevărat să căutați o cunoaștere a întregii firi a lui Dumnezeu, atunci trebuie să cunoașteți cele trei etape ale lucrării desfășurate de Dumnezeu și, mai mult, nu trebuie să omiteți nicio etapă. Acesta este minimul care trebuie atins de către cei care caută să-L cunoască pe Dumnezeu. Omul însuși nu poate fabrica o cunoaștere adevărată a lui Dumnezeu. Nu este ceva ce omul însuși își poate imagina, nici nu este acordării favorii speciale unei singure persoane de către Duhul Sfânt. Mai degrabă, este o cunoaștere care vine după ce omul a experimentat lucrarea lui Dumnezeu și este o cunoaștere a lui Dumnezeu care nu vine decât după

experimentarea faptelor lucrării lui Dumnezeu. O asemenea cunoaștere nu poate fi primită de-a gata, și nici nu este ceva ce poate fi învățat. Are în întregime legătură cu experiența personală. Mântuirea omenirii de către Dumnezeu este în centrul acestor trei etape ale lucrării, totuși în cadrul lucrării de mântuire sunt incluse câteva metode de lucru și mijloace prin care se exprimă firea lui Dumnezeu. Acest lucru este cel mai dificil de identificat și dificil de înțeles de către om. Separarea epocilor, schimbările în lucrarea lui Dumnezeu, schimbările în locația lucrării, schimbările în beneficiarul acestei lucrări și așa mai departe – toate acestea sunt incluse în cele trei etape ale lucrării. În particular, diferența în modul de lucru al Duhului Sfânt, ca și schimbările în firea, imaginea, numele, identitatea lui Dumnezeu sau alte schimbări, fac toate parte din cele trei etape ale lucrării. O etapă a lucrării poate reprezenta doar o parte și este limitată la o anumită sferă. Nu implică separarea epocilor sau schimbări în lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai puțin în celelalte aspecte. Acesta este un lucru absolut evident. Cele trei etape ale lucrării sunt totalitatea lucrării lui Dumnezeu de mântuire a omenirii. Omul trebuie să cunoască lucrarea lui Dumnezeu și firea lui Dumnezeu în lucrarea de mântuire; fără acest fapt, cunoașterea ta despre Dumnezeu nu e altceva decât vorbe goale, nimic mai mult decât pontificarea scaunului. O asemenea cunoaștere nu poate nici convinge, nici cuceri omul; este în contradicție cu realitatea și nu reprezintă adevărul. Poate fi abundentă și plăcută auzului, dar dacă este în dezacord cu firea inerentă a lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu te va cruța. Nu doar că nu îți va lăuda cunoașterea, dar te va și pedepsi pentru că ai fost un păcătos care L-a blasfemiat. Cuvintele cunoașterii lui Dumnezeu nu se rostesc cu ușurință. Chiar dacă tu poți fi bun de gură și elocvent și cuvintele tale sunt atât de abile încât poți să demonstrezi că negrul este alb și albul este negru, tot ești depășit când e cazul să vorbești despre cunoașterea lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu este cineva pe care să-L poţi judeca cu nechibzuinţă sau pe care-L poţi preamări în treacăt sau denigra cu nonşalanţă. Preamăreşti pe oricine şi oricare şi totuşi te străduieşti să cauţi cuvintele potrivite ca să descrii harul suprem al lui Dumnezeu – de lucrul acesta ajunge să-şi dea seama orice ratat. Chiar dacă există mulţi maeştri ai limbajului în stare să-L descrie pe Dumnezeu, exactitatea a ceea ce descriu ei este doar o sutime din adevărul rostit de oamenii care Îi aparţin lui Dumnezeu, oameni care, deşi au numai un vocabular limitat, pot să apeleze la o experienţă bogată. Astfel se poate vedea că cunoaşterea lui Dumnezeu constă în exactitate şi actualitate şi nu în folosirea inteligentă a cuvintelor sau într-un vocabular bogat, şi că a omului cunoaştere şi cunoaşterea lui Dumnezeu nu au absolut nicio legătură. Lecţia cunoaşterii lui Dumnezeu este mai presus de oricare dintre ştiinţele naturale ale omenirii. Este o lecţie care poate fi însuşită doar de către un număr extrem de mic al celor care caută să-L cunoască pe Dumnezeu şi nu poate fi însuşită de orice persoană talentată. Aşadar, nu trebuie să priviţi cunoaşterea lui Dumnezeu şi urmarea adevărului ca şi cum ar fi lucruri care ar putea fi atinse de către un simplu copil. Poate că ai avut succes deplin în viaţa ta de familie sau în carieră sau în căsnicie, dar, când vine vorba de adevăr şi despre lecţia cunoaşterii lui Dumnezeu, nu ai cu ce te lăuda, şi nu ai obţinut nimic. Punerea adevărului în practică, se poate spune, este o mare dificultate pentru voi, şi cunoaşterea lui Dumnezeu este o problemă chiar mai mare. Aceasta este dificultatea voastră şi este şi dificultatea cu care se confruntă întreaga omenire. Printre cei care au avut unele realizări în cauza cunoaşterii lui Dumnezeu nu este aproape niciunul care să se ridice la standardul cerut. Omul nu ştie ce înseamnă să-L cunoască pe Dumnezeu sau de ce este necesar să-L cunoască pe Dumnezeu sau ce măsură trebuie să atingă pentru a-L cunoaşte Dumnezeu. Acesta este lucrul atât de zăpăcitor pentru omenire şi este, pur şi simplu, cea mai mare

enigmă cu care se confruntă omenirea – nimeni nu este capabil să răspundă la această întrebare, nici nu este cineva dispus să răspundă la această întrebare pentru că, până acum, nimeni din omenire nu a avut vreun succes în studiul acestei lucrări. Poate că atunci când enigma celor trei etape ale lucrării este făcută cunoscută omenirii, va apărea succesiv un grup de oameni talentați care Îl cunosc pe Dumnezeu. Bineînțeles, sper că așa va fi și, mai mult, sunt în procesul derulării acestei lucrări și sper să văd apariția mai multor asemenea oameni talentați în viitorul apropiat. Ei vor deveni acei ce depun mărturie faptului celor trei etape ale lucrării și, desigur, vor fi și primii care vor depune mărturie în favoarea acestor trei etape ale lucrării. Dar nimic nu ar fi mai dureros și mai regretabil decât neapariția unor asemenea oameni talentați în ziua în care lucrarea lui Dumnezeu ajunge la final, sau dacă ar exista numai unul sau doi astfel de oameni care au acceptat personal să fie desăvârșiți de către Dumnezeul întrupat. Totuși, acesta este doar cel mai rău caz. Oricum ar fi situația, încă mai sper că aceia care urmează cu adevărat pot obține această binecuvântare. De la începutul timpurilor, nu a mai existat niciodată o asemenea lucrare; un asemenea demers nu a avut loc niciodată în istoria dezvoltării umane. Dacă poți deveni cu adevărat unul dintre primii din rândul acelora care Îl cunosc pe Dumnezeu, nu ar fi aceasta cea mai mare onoare printre toate făpturile? Ar fi o altă creatură din omenire mai apreciată de către Dumnezeu? O asemenea lucrare nu este ușor de obținut, dar în cele din urmă tot va culege răsplăți. Indiferent de genul sau naționalitatea lor, toți aceia care sunt capabili să obțină cunoașterea lui Dumnezeu vor primi, în cele din urmă, cea mai mare cinstire a lui Dumnezeu și vor fi singurii care posedă autoritatea lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea de astăzi și este, de asemenea, și lucrarea viitorului; este ultima și cea mai măreață lucrare care să fie realizată în 6000 de ani de lucru și este o metodă de lucru care

dezvăluie fiecare categorie de oameni. Prin lucrarea de a face omul să-L cunoască pe Dumnezeu sunt dezvăluite diferitele categorii de oameni: cei care Îl cunosc pe Dumnezeu sunt apți să primească binecuvântările lui Dumnezeu și să-I accepte făgăduințele, în timp ce aceia care nu-L cunosc pe Dumnezeu nu sunt apți să primească binecuvântările lui Dumnezeu și să-I accepte făgăduințele. Cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt apropiații Lui și cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu nu pot fi numiți apropiații Lui; apropiații lui Dumnezeu pot primi oricare dintre binecuvântările lui Dumnezeu, dar cei care nu sunt apropiații Lui nu sunt vrednici de niciuna dintre lucrările Lui. Indiferent dacă este vorba de nenorociri, rafinare sau judecată, toate aceste lucruri sunt pentru a-i permite omului să obțină, în final, o cunoaștere a lui Dumnezeu și, astfel, ca omul să I se poată supune lui Dumnezeu. Acesta este singurul efect care va fi obținut până la urmă. Nimic din cele trei etape ale lucrării nu este ascuns, iar acest lucru este în avantajul cunoașterii lui Dumnezeu de către om și îl ajută pe om să obțină o cunoaștere mai completă și mai profundă a lui Dumnezeu. Toată această lucrare este în avantajul omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 8)

Lucrarea lui Dumnezeu Însuși este viziunea pe care omul trebuie să o cunoască, pentru că lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi realizată de către om și nu este deținută de către om. Cele trei etape ale lucrării sunt totalitatea gestionării lui Dumnezeu și nu există nicio viziune mai măreață care ar trebui cunoscută de către om. Dacă omul nu cunoaște această viziune măreață, atunci nu este ușor să-L cunoască pe Dumnezeu, nu este ușor să înțeleagă voia lui Dumnezeu și, mai mult, calea pe care pășește omul va deveni din ce în ce mai anevoioasă. Fără viziuni, omul nu ar fi fost capabil

să ajungă atât de departe. Viziunile sunt cele care l-au ocrotit pe om până astăzi și care i-au oferit omului cea mai mare protecție. În viitor, cunoașterea voastră trebuie să se aprofundeze și voi trebuie să ajungeți să cunoașteți deplinătatea voii Lui și esența lucrării Lui înțelepte în cele trei etape ale lucrării. Numai aceasta este adevărata voastră statură. Etapa finală a lucrării nu este de sine stătătoare, ci face parte din întregul format împreună cu cele două etape anterioare, ceea ce înseamnă că este imposibil de finalizat întreaga lucrare de mântuire făcând numai una dintre cele trei etape ale lucrării. Chiar dacă etapa finală a lucrării este în stare să-l mântuiască pe om complet, asta nu înseamnă că este necesar să se desfășoare numai această etapă și că cele două etape anterioare ale lucrării nu sunt necesare ca să-l salveze pe om de sub influența Satanei. Niciuna dintre cele trei etape nu poate fi considerată ca unică viziune care trebuie să fie cunoscută de întreaga omenire, pentru că întregimea lucrării de mântuire sunt cele trei etape ale lucrării, nu o singură etapă dintre ele. Atât timp cât lucrarea de mântuire nu a fost realizată, gestionarea lui Dumnezeu nu va putea să ajungă la un final deplin. Ființa, firea și înțelepciunea lui Dumnezeu sunt exprimate în întregimea lucrării de mântuire; acestea nu revelate omului chiar de la început, ci au fost treptat exprimate în lucrarea de mântuire. Fiecare etapă a lucrării de mântuire exprimă o parte a firii lui Dumnezeu și o parte a ființei Sale; nicio etapă individuală a lucrării nu poate exprima în mod direct și complet întregimea ființei lui Dumnezeu. Astfel, lucrarea de mântuire poate fi complet finalizată numai atunci când cele trei etape ale lucrării au fost finalizate și, astfel, cunoașterea omului despre întregimea lui Dumnezeu este inseparabilă de cele trei etape ale lucrării. Ceea ce obține omul dintr-o etapă a lucrării este numai firea lui Dumnezeu care este exprimată într-o singură parte a lucrării Sale. Nu poate reprezenta firea și ființa care sunt exprimate în etapa anterioară sau

ulterioară. Asta pentru că lucrarea de mântuire a omenirii nu poate fi terminată imediat în timpul unei perioade sau într-un loc, ci devine treptat mai profundă, conform nivelului de dezvoltare a omului în diferite momente și locuri. Este o lucrare care se desfășoară în etape și nu se finalizează într-o singură etapă. Așadar, întreaga înțelepciune a lui Dumnezeu este cristalizată în cele trei etape, în loc de o singură etapă. Întreaga Lui ființă și întreaga Sa înțelepciune sunt afișate în aceste trei etape și fiecare etapă conține ființa Lui și reprezintă o mărturie a înțelepciunii lucrării Lui. Omul ar trebui să cunoască întreaga fire a lui Dumnezeu exprimată în aceste trei etape. Toate acestea cu privire la ființa lui Dumnezeu sunt de cea mai mare importanță pentru întreaga omenire, și dacă oamenii nu au această cunoaștere când I se închină lui Dumnezeu, atunci ei nu sunt cu nimic diferiți de cei care i se închină lui Buddha. Lucrarea lui Dumnezeu printre oameni nu este ascunsă omului și ar trebui să fie cunoscută de toți aceia care I se închină lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu a desfășurat cele trei etape ale lucrării de mântuire printre oameni, omul ar trebui să cunoască expresia a ceea ce El are și ceea ce este în timpul acestor trei etape ale lucrării. Acesta este lucrul care trebuie făcut de om. Ceea ce Dumnezeu ascunde omului este ceea ce omul este incapabil să obțină și ceea ce omul nu ar trebui să cunoască, în timp ce ceea ce Dumnezeu îi arată omului este ceea ce omul ar trebui să știe și ceea ce omul ar trebui să dețină. Fiecare dintre cele trei etape ale lucrării este realizată pe fundamentul etapei anterioare; nu se desfășoară independent, separat de lucrarea de mântuire. Deși există diferențe mari în epoca și lucrarea care este efectuată, în esență este tot mântuirea omenirii, și fiecare etapă a lucrării de mântuire este mai profundă decât cea dinainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 9)

Lucrarea lui Dumnezeu printre oameni nu este ascunsă omului și ar trebui să fie cunoscută de toți aceia care I se închină lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu a desfășurat cele trei etape ale lucrării de mântuire printre oameni, omul ar trebui să cunoască expresia a ceea ce El are și ceea ce este în timpul acestor trei etape ale lucrării. Acesta este lucrul care trebuie făcut de om. Ceea ce Dumnezeu ascunde omului este ceea ce omul este incapabil să obțină și ceea ce omul nu ar trebui să cunoască, în timp ce ceea ce Dumnezeu îi arată omului este ceea ce omul ar trebui să știe și ceea ce omul ar trebui să dețină. Fiecare dintre cele trei etape ale lucrării este realizată pe fundamentul etapei anterioare; nu se desfășoară independent, separat de lucrarea de mântuire. Deși există diferențe mari în epoca și lucrarea care este efectuată, în esență este tot mântuirea omenirii, și fiecare etapă a lucrării de mântuire este mai profundă decât cea dinainte. Fiecare etapă a lucrării continuă de pe fundamentul ultimei, care nu este abolită. În acest fel, în lucrarea Lui care este mereu nouă și niciodată veche, Dumnezeu exprimă constant aspecte ale firii Lui care nu au fost niciodată exprimate omului și îi dezvăluie mereu omului noua Lui lucrare și noua Lui ființă și, chiar dacă vechile gărzi religioase fac tot ce pot să reziste și se opun deschis acestui lucru, Dumnezeu Își face întotdeauna lucrarea cea nouă pe care intenționează să o facă. Lucrarea Lui se schimbă mereu și, din această cauză, întâmpină întotdeauna opoziția omului. La fel, firea Lui se schimbă întotdeauna, așa cum se schimbă epoca și cei care Îi primesc lucrarea. Mai mult, El face întotdeauna o lucrare care nu a mai fost făcută înainte, chiar făcând o lucrare care îi pare omului a fi în contradicție cu lucrarea făcută înainte, a fi împotriva aceleia. Omul nu este capabil să accepte decât un tip de lucrare sau un tip de practică și îi este dificil să accepte o lucrare sau feluri de a practica aflate în dezacord cu el sau mai

presus de el. Dar Duhul Sfânt face mereu lucrări noi și așa apar grupuri după grupuri de experți religioși care se opun noii lucrări a lui Dumnezeu. Acești oameni au devenit experți tocmai pentru că omul nu are cunoștință despre felul în care Dumnezeu este mereu nou și niciodată vechi și nu are cunoștință despre principiile lucrării lui Dumnezeu și, mai mult decât atât, nu are cunoștință despre multele feluri prin care Dumnezeu îl mântuiește pe om. Astfel, omul este complet incapabil să își dea seama dacă este o lucrare care vine de la Duhul Sfânt și dacă este lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Mulți oameni se agață de o atitudine în care, dacă un lucru corespunde cu cuvintele care au sosit înainte, atunci îl acceptă și dacă sunt diferențe față de lucrarea dinainte, atunci se opun și o resping. Astăzi, nu respectați cu toții asemenea principii? Cele trei etape ale lucrării de mântuire nu au avut vreun mare efect asupra voastră și există aceia care cred că cele două etape anterioare ale lucrării sunt o povară pe care pur și simplu nu e necesar să o cunoască. Ei cred că aceste etape nu ar trebui declarate maselor și că ar trebui retractate cât mai curând posibil, astfel încât oamenii să nu se simtă copleșiți de cele două etape anterioare din cele trei etape ale lucrării. Majoritatea cred că a face cunoscute cele două etape anterioare ale lucrării este un pas prea departe și că nu e de folos pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu – asta credeți voi. Astăzi, credeți cu toții că este corect să acționați astfel, dar va veni ziua când veți realiza importanța lucrării Mele: să știți că eu nu fac nicio lucrare care este lipsită de semnificație. De vreme ce vă declar cele trei etape ale lucrării, acestea trebuie să fie în folosul vostru; de vreme ce aceste trei etape ale lucrării sunt în centrul întregii gestionări a lui Dumnezeu, ele trebuie să devină centrul atenției tuturor în întregul univers. Într-o zi, veți realiza cu toții importanța acestei lucrări. Să știți că vă opuneți lucrării lui Dumnezeu sau vă folosiți propriile noțiuni pentru a măsura lucrarea de astăzi, pentru că nu cunoașteți principiile

lucrării lui Dumnezeu și din cauza nesăbuinței cu care tratați lucrarea Duhului Sfânt. Opoziția voastră față de Dumnezeu și obstrucționarea lucrării Duhului Sfânt sunt cauzate de noțiunile și inerenta voastră aroganță. Nu pentru că lucrarea lui Dumnezeu este greșită, ci pentru că voi sunteți în mod natural prea nesupuși. După ce își găsesc credința în Dumnezeu, unii oameni nu pot nici măcar să spună cu siguranță de unde a venit omul, și totuși ei îndrăznesc să țină discursuri publice, evaluând bunele și relele lucrării Duhului Sfânt. Chiar le țin predici apostolilor care au lucrarea cea nouă a Duhului Sfânt, făcând comentarii și vorbind când nu trebuie; umanitatea lor este prea josnică și nu au nici cea mai mică urmă de rațiune. Nu va veni ziua când asemenea oameni vor fi respinși de lucrarea Duhului Sfânt și vor fi arși de focurile iadului? Ei nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu, dar în schimb Îi critică lucrarea și încearcă și să-L învețe pe Dumnezeu cum să lucreze. Cum pot asemenea oameni lipsiți de rațiune să-L cunoască pe Dumnezeu? Omul ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu în timpul procesului de căutare și experimentare; nu prin a critica după bunul plac ajunge omul să-L cunoască pe Dumnezeu prin luminarea Duhului Sfânt. Cu cât devine mai precisă cunoașterea lui Dumnezeu de către oameni, cu atât mai puțin I se opun. Dimpotrivă, cu cât mai puțin Îl cunosc oamenii pe Dumnezeu, cu atât este mai probabil ca ei să I se opună. Noțiunile tale, vechea ta natură și umanitatea, caracterul și perspectiva ta morală sunt capitalul cu care Îi reziști lui Dumnezeu și, cu cât etica ta e mai coruptă, cu cât calitățile tale sunt mai odioase și cu cât umanitatea ta este mai josnică, cu atât mai mult ești dușmanul lui Dumnezeu. Cei care au noțiuni puternice și o fire neprihănită de sine sunt încă și mai mult în vrăjmășie cu Dumnezeul întrupat; asemenea oameni sunt anticriști. Dacă noțiunile tale nu sunt corectate, atunci ele vor fi mereu împotriva lui Dumnezeu; nu vei fi niciodată compatibil cu Dumnezeu și vei fi pentru totdeauna separat de El.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 10)

Cele trei etape ale lucrării au fost făcute de un singur Dumnezeu; aceasta este viziunea cea mai măreață și aceasta este singura cale spre a-L cunoaște pe Dumnezeu. Cele trei etape ale lucrării nu ar fi putut fi făcute decât de Dumnezeu Însuși și niciun om nu ar putea face o asemenea lucrare în numele Lui – adică numai Dumnezeu Însuși Și-ar fi putut face propria lucrare de la început și până astăzi. Deși cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu au fost efectuate în diferite epoci și locuri și deși lucrarea fiecăreia dintre ele este diferită, totul este lucrare făcută de un singur Dumnezeu. Dintre toate viziunile, aceasta este cea mai măreață viziune pe care ar trebui să o cunoască omul, și dacă poate fi pe deplin înțeleasă de către om, atunci el va fi în stare să rămână ferm. Astăzi, cea mai mare problemă în confruntarea cu diferite religii și confesiuni este aceea că ele nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt și sunt incapabile să facă diferența între lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea care nu este a Duhului Sfânt – din cauza asta, nu pot să distingă dacă această etapă a lucrării este sau nu, ca și ultimele două etape ale lucrării, realizată tot de către Dumnezeu Iahve. Cu toate că oamenii Îl urmează pe Dumnezeu, majoritatea sunt încă incapabili să spună dacă aceasta este sau nu calea cea dreaptă. Omul își face griji dacă această cale este calea deschisă personal de către Dumnezeu Însuși și dacă întruparea lui Dumnezeu este un fapt și majoritatea oamenilor încă nu au habar cum să discearnă asemenea lucruri. Cei care Îl urmează pe Dumnezeu sunt incapabili să determine calea și, astfel, mesajele care sunt rostite nu au decât un efect parțial printre acești oameni și sunt incapabile să fie complet eficiente și, astfel, acest lucru afectează apoi intrarea în viață a unor asemenea oameni. Dacă omul poate vedea în cele trei etape ale lucrării că

acestea au fost efectuate de către Dumnezeu Însuși în diferite vremuri, în diferite locuri și în diferiți oameni, dacă omul poate vedea că, deși lucrarea este diferită, este toată făcută de un singur Dumnezeu și că, de vreme ce este lucrare făcută de un singur Dumnezeu, trebuie să fie dreaptă și fără greșeală și că, deși este în dezacord cu noțiunile omului, nu se poate nega că este o lucrare făcută de un singur Dumnezeu – dacă omul poate spune cu siguranță că este lucrarea unui singur Dumnezeu, atunci noțiunile omului vor fi reduse la simple banalități, nedemne de a fi menționate. Pentru că viziunile omului sunt neclare și deoarece omul Îl cunoaște numai pe Iahve ca Dumnezeu și pe Isus ca Domnul și are dubii cu privire la Dumnezeul întrupat de astăzi, mulți oameni rămân devotați lucrării lui Iahve și Isus și sunt asaltați de noțiuni cu privire la lucrarea de astăzi, majoritatea oamenilor sunt mereu neîncrezători și nu iau în serios lucrarea de astăzi. Omul nu are noțiuni în privința ultimelor două etape ale lucrării, care au fost invizibile. Asta pentru că omul nu înțelege realitatea ultimelor două etape ale lucrării și nu a asistat personal la ele. Omul își imaginează ce vrea din cauza faptului că aceste etape ale lucrării nu pot fi văzute; indiferent de ceea ce spune el, nu există fapte care să dovedească asemenea închipuiri și nimeni care să le corecteze. Omul dă frâu liber temperamentului său natural, aruncând precauția pe fereastră și lăsându-și imaginația să zburde; nu există fapte care să îi verifice închipuirile și, astfel, închipuirile omului devin „realitate”, indiferent dacă există sau nu vreo dovadă pentru ele. Astfel, omul crede în propriul lui Dumnezeu imaginat în mintea lui și nu Îl caută pe Dumnezeul realității. Dacă o persoană are un tip de credință, atunci, într-o sută de persoane sunt o sută de feluri de credință. Omul deține asemenea credințe pentru că nu a văzut realitatea lucrării lui Dumnezeu, pentru că doar a auzit-o cu urechile lui și nu a văzut-o cu ochii lui. Omul a auzit legende și povești – dar rareori a auzit cunoștința faptelor lucrării lui

Dumnezeu. Astfel, oamenii care sunt credincioși numai de un an ajung să creadă în Dumnezeu prin propriile noțiuni. Același lucru este valabil pentru cei care au crezut în Dumnezeu toată viața. Cei care nu pot vedea faptele nu vor fi niciodată în stare să scape de o credință în care au noțiuni despre Dumnezeu. Omul crede că s-a eliberat din legăturile vechilor sale noțiuni și că a pătruns într-un nou teritoriu. Nu știe omul că cunoașterea acelora care nu pot vedea adevărata față a lui Dumnezeu nu reprezintă nimic altceva decât noțiuni și vorbe în vânt? Omul crede că noțiunile lui sunt corecte și fără greșeală lui și crede că aceste noțiuni vin de la Dumnezeu. Astăzi, când omul este martor la lucrarea lui Dumnezeu, el dă frâu noțiunilor care s-au clădit de-a lungul multor ani. Închipuirile și ideile trecutului au devenit o piedică a lucrării din această etapă și a devenit dificil pentru om să renunțe la asemenea noțiuni și să respingă asemenea idei. Noțiunile multora dintre cei care L-au urmat pe Dumnezeu până astăzi, cu privire la această lucrare făcută pas cu pas, au devenit mai deplorabile și acești oameni au format treptat o vrăjmășie încăpățânată față de Dumnezeul întrupat. Sursa acestei uri e în noțiunile și închipuirile omului. Noțiunile și închipuirile omului au devenit dușmanul lucrării de astăzi, lucrare ce e în contradicție cu noțiunile omului. Acest lucru s-a întâmplat tocmai pentru că faptele nu permit omului să-și dea frâu liber imaginației și, mai mult, nu pot fi cu ușurință combătute de către om, iar noțiunile și închipuirile nu suportă existența faptelor și, mai mult decât atât, pentru că omul nu se gândește la corectitudinea și veridicitatea faptelor, ci doar dă hotărât frâu noțiunilor sale și își folosește propria imaginație. Aceasta se poate spune că este doar vina noțiunilor omului și nu se poate spune că ar fi vina lucrării lui Dumnezeu. Omul își poate imagina ce poftește, dar nu poate contesta liber nicio etapă a lucrării lui Dumnezeu sau oricare parte din ea; faptul lucrării lui Dumnezeu este inviolabil de către om. Poți să-ți dai frâu liber imaginației și poți chiar să

compilezi povești frumoase despre lucrarea lui Iahve și a lui Isus, dar nu poți contesta faptul fiecărei etape a lucrării lui Iahve și a lui Isus; acesta este un principiu și este și un ordin administrativ și ar trebui să înțelegeți importanța acestor chestiuni. Omul crede că această etapă a lucrării este incompatibilă cu noțiunile omului și că nu este așa pentru cele două etape precedente ale lucrării. În imaginația lui, omul crede că lucrarea celor două etape anterioare este cu siguranță diferită de lucrarea de astăzi – dar te-ai gândit vreodată că principiile lucrării lui Dumnezeu sunt aceleași, că lucrarea Lui este întotdeauna practică și că, indiferent de epocă, va exista întotdeauna un potop de oameni care rezistă și se opun faptului lucrării Sale? Toți aceia care astăzi rezistă și se opun acestei etape a lucrării s-ar fi opus fără îndoială lui Dumnezeu și în timpurile trecute, pentru că asemenea oameni vor fi întotdeauna dușmanii lui Dumnezeu. Oamenii care cunosc faptul lucrării lui Dumnezeu vor vedea cele trei etape ale lucrării drept lucrarea unui singur Dumnezeu și vor renunța la noțiunile lor. Aceștia sunt oamenii care Îl cunosc pe Dumnezeu și asemenea oameni sunt cei care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu. Când întreaga gestionare a lui Dumnezeu se apropie de sfârșit, Dumnezeu va clasifica toate lucrurile după felul lor. Omul a fost făcut de mâinile Creatorului și, în final, El trebuie să-l întoarcă complet pe om sub stăpânirea Lui; aceasta este încheierea celor trei etape ale lucrării. Etapa lucrării din zilele de pe urmă și cele două etape precedente în Israel și Iudeea sunt planul de gestionare al lui Dumnezeu în întregul univers. Nimeni nu poate nega acest lucru și acesta este faptul lucrării lui Dumnezeu. Cu toate că oamenii nu au experimentat sau nu au fost martori la mult din această lucrare, faptele rămân fapte și acest lucru este incontestabil de către orice om. Oamenii care cred în Dumnezeu în orice loc al universului vor accepta cu toții cele trei etape ale lucrării. Dacă nu cunoști decât o anumită etapă a lucrării și nu înțelegi celelalte două etape

ale lucrării, nu înțelegi lucrarea lui Dumnezeu în timpurile trecute, atunci ești incapabil să spui tot adevărul întregului plan de gestionare al lui Dumnezeu, iar cunoașterea ta despre Dumnezeu este unilaterală, pentru că în credința ta în Dumnezeu tu nu-L cunoști sau înțelegi și, ca atare, nu ești potrivit să depui mărturie pentru Dumnezeu. Indiferent dacă știința ta actuală despre aceste lucruri este profundă sau superficială, în final, trebuie să aveți cunoaștere și trebuie să fii pe deplin convins și toți oamenii vor vedea deplinătatea lucrării lui Dumnezeu și se vor supune sub stăpânirea lui Dumnezeu. La finalul acestei lucrări, toate religiile vor deveni una singură, toate făpturile se vor întoarce sub stăpânirea Creatorului, toate făpturile se vor închina unui singur Dumnezeu adevărat și toate religiile rele vor fi reduse la zero, și nu vor mai apărea niciodată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 11)

De ce această referire continuă la cele trei etape ale lucrării? Trecerea epocilor, dezvoltarea socială și fața schimbătoare a naturii urmează toate alterări în cele trei etape ale lucrării. Omenirea se schimbă cu timpul cu lucrarea lui Dumnezeu și nu se dezvoltă de la sine. Cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt menționate în scopul de a aduce toate creaturile și toți oamenii din fiecare religie și confesiune sub stăpânirea unui singur Dumnezeu. Indiferent cărei religii îi aparții, în cele din urmă, vă veți supune cu toții sub stăpânirea lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu Însuși poate efectua această lucrare; nu poate fi făcută de niciun conducător religios. Există câteva religii majore pe lume și fiecare are propriul conducător sau lider, iar credincioșii sunt răspândiți în diferite țări și regiuni din toată lumea; aproape fiecare țară, fie ea mare sau mică, are diferite religii în ea. Cu toate acestea, indiferent de cât de multe religii există în lume, toți

oamenii din univers există, în cele din urmă, sub îndrumarea unui singur Dumnezeu, iar existența lor nu este îndrumată de conducători sau lideri religioși. Adică omenirea nu este îndrumată de un anumit conducător sau lider religios; mai degrabă, întreaga omenire este condusă de către Creator, care a creat cerul și pământul și toate lucrurile și care a creat și omenirea – acesta este un fapt. Cu toate că lumea are câteva religii majore, indiferent de cât de mari sunt acestea, toate există sub stăpânirea Creatorului și niciuna dintre ele nu poate depăși sfera acestei stăpâniri. Dezvoltarea omenirii, schimbarea societății, dezvoltarea științelor naturale – fiecare dintre aceste lucruri este inseparabil de aranjamentele Creatorului, iar această lucrare nu este ceva ce poate fi făcut de către oricare conducător religios. Un conducător religios este doar liderul unei anumite religii și nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu și nici pe Cel care a creat cerul și pământul și toate lucrurile. Un conducător religios îi poate conduce pe toți cei din întreaga religie, dar nu poate comanda tuturor făpturilor de sub ceruri – acesta este un fapt universal cunoscut. Un conducător religios e doar un lider și nu poate fi la egalitate cu Dumnezeu (Creatorul). Toate lucrurile sunt în mâna Creatorului, iar la sfârșit se vor întoarce toate în mâna Creatorului. Omenirea a fost făcută de Dumnezeu și, indiferent de religie, fiecare om se va întoarce sub stăpânirea lui Dumnezeu – este inevitabil. Numai Dumnezeu este Cel Preaînalt între toate lucrurile și cel mai mare conducător al tuturor creaturilor trebuie să se întoarcă și el sub stăpânirea Lui. Indiferent cât de înalt este statutul unui om, acel om nu poate duce omenirea către o destinație potrivită și nimeni nu este capabil să clasifice toate lucrurile după felul lor. Iahve Însuși a creat omenirea și a clasificat fiecare lucru după fel, iar când va veni timpul sfârșitului, El încă Își va face singur propria lucrare, clasificând toate lucrurile după felul lor – această lucrare nu poate fi făcută de nimeni în afară de Dumnezeu. Cele trei etape

ale lucrării efectuate de la început până astăzi au fost toate efectuate de către Dumnezeu Însuși și au fost efectuate de către singurul Dumnezeu. Faptul celor trei etape ale lucrării este faptul conducerii întregii omeniri de către Dumnezeu, un fapt pe care nu îl poate nega nimeni. La finalul celor trei etape ale lucrării, toate lucrurile vor fi clasificate după felul lor și se vor întoarce sub stăpânirea lui Dumnezeu, pentru că în întregul univers există numai acest singur Dumnezeu și nu există alte religii. Acela care este incapabil să creeze lumea va fi incapabil să îi pună capăt, în timp ce Acela care a creat lumea cu siguranță va fi capabil să îi pună capăt. Așadar, dacă cineva este incapabil să pună capăt epocii și este doar capabil să îl ajute pe om să-și cultive mintea, atunci acesta, cu siguranță, nu va fi Dumnezeu și, cu siguranță, nu va fi Domnul omenirii. El va fi incapabil să facă o asemenea lucrare măreață; există unul singur care poate efectua o asemenea lucrare și toți cei ce sunt incapabili să facă această lucrare sunt cu siguranță dușmani, și nu Dumnezeu. Toate religiile rele sunt incompatibile cu Dumnezeu și, din moment ce sunt incompatibile cu Dumnezeu, ele sunt dușmane ale lui Dumnezeu. Toată lucrarea este realizată de acest singur Dumnezeu adevărat și întregul univers este comandat de acest singur Dumnezeu. Indiferent dacă este vorba de lucrarea Sa în Israel sau în China, indiferent dacă lucrarea Lui este săvârșită de Spirit sau de trup, toată este făcută de Dumnezeu Însuși și nu poate fi făcută de nimeni altcineva. Tocmai pentru că El este Dumnezeul întregii omeniri, El lucrează liber, neconstrâns de orice condiții – aceasta este cea mai măreață dintre toate viziunile. Ca o creatură a lui Dumnezeu, dacă vrei să îți faci datoria unei creaturi a lui Dumnezeu și să înțelegi voia lui Dumnezeu, trebuie să înțelegi lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să înțelegi voința lui Dumnezeu pentru creaturi, trebuie să Îi înțelegi planul de gestionare și trebuie să înțelegi întreaga semnificație a lucrării pe care o face El. Cei care nu înțeleg nu sunt

creaturi calificate ale lui Dumnezeu! În calitate de creatură a lui Dumnezeu, dacă nu înțelegi de unde ai venit, nu înțelegi istoria omenirii și toată lucrarea făcută de către Dumnezeu și, în plus, nu înțelegi cum s-a dezvoltat omenirea până astăzi și nu înțelegi cine comandă întregii omeniri, atunci ești incapabil să-ți faci datoria. Dumnezeu a condus omenirea până astăzi și, de când l-a creat pe om pe pământ, nu l-a părăsit niciodată. Duhul Sfânt nu încetează niciodată să lucreze, nu a încetat niciodată să călăuzească omenirea și nu a părăsit niciodată omenirea. Dar omenirea nu-și dă seama că există un Dumnezeu, cu atât mai puțin Îl cunoaște pe Dumnezeu. Există oare vreun lucru mai umilitor decât acesta pentru toate creaturile lui Dumnezeu? Dumnezeu personal îl conduce pe om, dar omul nu înțelege lucrarea lui Dumnezeu. Ești o creatură a lui Dumnezeu, și totuși nu-ți înțelegi propria istorie și nu ești conștient de cine te-a condus în călătoria ta, nu ești conștient de lucrarea făcută de către Dumnezeu și, ca atare, nu-L poți cunoaște pe Dumnezeu. Dacă încă nu știi acum, atunci nu vei fi niciodată apt să fii mărturie pentru Dumnezeu. Astăzi, Creatorul îi conduce personal încă o dată pe toți oamenii și îi face pe toți oamenii să-I vadă înțelepciunea, atotputernicia, mântuirea și minunăția. Totuși, tu încă nu îți dai seama sau nu înțelegi – prin urmare, nu vei fi tu cel care nu va primi mântuirea? Cei care îi aparțin Satanei nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, în vreme ce aceia care Îi aparțin lui Dumnezeu pot auzi vocea lui Dumnezeu. Toți aceia care realizează și înțeleg cuvintele pe care Eu le rostesc sunt cei care vor fi mântuiți și vor fi mărturie pentru Dumnezeu; toți aceia care nu înțeleg cuvintele pe care Eu le rostesc nu pot depune mărturie pentru Dumnezeu și sunt cei care vor fi alungați. Cei care nu înțeleg voia lui Dumnezeu și nu realizează lucrarea lui Dumnezeu sunt incapabili să obțină cunoașterea lui Dumnezeu, și asemenea oameni nu pot fi mărturie pentru Dumnezeu. Dacă îți dorești să fii mărturie pentru Dumnezeu, atunci trebuie

să Îl cunoști pe Dumnezeu; cunoașterea lui Dumnezeu este realizată prin lucrarea lui Dumnezeu. Una peste alta, dacă dorești să-L cunoști pe Dumnezeu, atunci trebuie să cunoști lucrarea lui Dumnezeu: cunoașterea lucrării lui Dumnezeu este de cea mai mare importanță. Când cele trei etape ale lucrării ajung la final, va fi făcut un grup al acelora care depun mărturie pentru Dumnezeu, un grup al celor care-L cunosc pe Dumnezeu. Acești oameni Îl vor cunoaște cu toții pe Dumnezeu și vor fi în stare să pună adevărul în practică. Ei vor poseda umanitate și rațiune și vor cunoaște cu toții cele trei etape ale lucrării de mântuire a lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea care va fi realizată la sfârșit și acești oameni sunt cristalizarea lucrării de gestionare de 6000 de ani și sunt cea mai puternică mărturie a înfrângerii finale a Satanei. Cei care pot depune mărturie pentru Dumnezeu vor fi capabili să primească făgăduința și binecuvântarea lui Dumnezeu și vor fi grupul care rămâne la sfârșit, grupul care are autoritatea lui Dumnezeu și este mărturie pentru Dumnezeu. Poate că dintre voi puteți deveni toți membri ai acestui grup sau poate că numai jumătate sau numai câțiva – depinde de voința și de căutarea voastră.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 12)

Planul de gestionare de șase mii de ani este împărțit în trei etape ale lucrării. Doar o singură etapă nu poate reprezenta lucrarea celor trei epoci, ci doar o parte a întregului. Numele Iahve nu poate reprezenta întreaga fire a lui Dumnezeu. Faptul că El Și-a desfășurat lucrarea în Epoca Legii nu dovedește că El poate fi doar Dumnezeu în temeiul legii. Iahve i-a expus omului legi și i-a lăsat moștenire porunci, cerându-i omului să zidească templul și altarele; lucrarea pe care a făcut-o El reprezintă doar Epoca Legii. Această lucrare pe care El a făcut-o nu dovedește că El este doar un

Dumnezeu care îi cere omului să păzească legea, sau că El este Dumnezeul din templu sau dinaintea altarului. Ar fi neadevărat să spui acest lucru. Lucrarea făcută în temeiul legii nu poate reprezenta decât o singură epocă. De aceea, dacă Dumnezeu a făcut doar lucrarea din Epoca Legii, atunci omul L-ar limita pe Dumnezeu la următoarea definiție, care spune: „El este Dumnezeul din templu și, pentru a-L sluji pe Dumnezeu, trebuie să purtăm haine preoțești și să intrăm în templu". Dacă lucrarea din Epoca Harului nu ar fi fost niciodată îndeplinită, iar Epoca Legii ar fi continuat până în prezent, omul nu ar ști că Dumnezeu este, de asemenea, milostiv și iubitor. Dacă lucrarea din Epoca Legii nu ar fi fost făcută ci, în schimb, doar lucrarea din Epoca Harului, atunci ceea ce ar ști fiecare om este că Dumnezeu poate doar să răscumpere omul și să-i ierte păcatele. Omul ar ști doar că El este sfânt și nevinovat și că, de dragul lui, Dumnezeu este capabil să Se sacrifice și să fie răstignit. Omul ar ști doar aceste lucruri, dar nu ar înțelege nimic altceva. Astfel, fiecare epocă reprezintă o parte a firii lui Dumnezeu. Cât despre ce aspecte ale firii lui Dumnezeu sunt reprezentate în Epoca Legii, ce aspecte în Epoca Harului și ce aspecte în această etapă actuală: doar când toate cele trei etape au fost integrate într-un întreg, pot dezvălui întreaga fire a lui Dumnezeu. Doar atunci când a ajuns să cunoască toate cele trei etape, omul o poate înțelege pe deplin. Niciuna dintre cele trei etape nu poate fi omisă. Veți vedea doar firea lui Dumnezeu în întregime după ce veți ajunge să cunoașteți aceste trei etape ale lucrării. Faptul că Dumnezeu Și-a încheiat lucrarea în Epoca Legii nu dovedește că El este doar Dumnezeu potrivit legii, iar faptul că El Și-a încheiat lucrarea de răscumpărare nu înseamnă că va răscumpăra în veci omenirea. Toate acestea sunt concluziile trase de om. Când Epoca Harului ajunge la sfârșit, atunci tu nu poți spune că Dumnezeu aparține doar crucii, iar crucea singură reprezintă mântuirea lui Dumnezeu. A face acest lucru ar însemna să-L

definim pe Dumnezeu. În stadiul actual, Dumnezeu face în principal lucrarea cuvântului, dar tu nu poți spune atunci că Dumnezeu nu a fost niciodată milostiv față de om și că tot ce a adus este mustrarea și judecata. Lucrarea din zilele de pe urmă dezvăluie lucrarea lui Iahve și a lui Isus și toate tainele neînțelese de om, pentru a descoperi destinația și sfârșitul omenirii și pentru a pune capăt întregii lucrări de mântuire printre oameni. Această etapă a lucrării în zilele de pe urmă aduce totul mai aproape. Toate tainele neînțelese de nevoile omului trebuie să fie dezlegate pentru a-i permite să ajungă în profunzimea lor și să aibă o înțelegere complet clară în inima sa. Doar atunci rasa umană poate fi clasificată după fel. Numai după ce planul de gestionare de șase mii de ani va fi finalizat, omul va ajunge să înțeleagă, în întregime, firea lui Dumnezeu, pentru că gestionarea Lui va ajunge atunci la sfârșit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 13)

Abia acum a ajuns la un final întreaga lucrare efectuată de-a lungul planului de gestionare de șase mii de ani. Doar după ce toată această lucrare i-a fost dezvăluită omului și îndeplinită în mijlocul omenirii, omenirea va cunoaște întreaga fire a lui Dumnezeu și ceea ce El are și este. Când lucrarea din această etapă a fost pe deplin finalizată, toate tainele neînțelese de om vor fi fost dezvăluite, toate adevărurile care nu au fost înțelese anterior vor fi fost clarificate, iar rasei umane i se va fi spus despre drumul și destinația ei viitoare. Aceasta este întreaga lucrare care trebuie făcută în etapa actuală. Chiar dacă drumul pe care omul merge astăzi este, de asemenea, drumul crucii și cărarea suferinței, ceea ce omul practică și ceea ce mănâncă, bea și de ce se bucură astăzi omul sunt foarte diferite de cele care s-au abătut asupra omului în temeiul legii și în Epoca Harului. Ceea ce se cere de la om în această zi este diferit de cele cerute în trecut și, chiar

mai mult, față de cele cerute lui în Epoca Legii. Așadar, ce a fost cerut omului în temeiul legii atunci când Dumnezeu Își făcea lucrarea în Israel? Nu era nimic altceva decât că omul ar trebui să țină Sabatul și legile lui Iahve. Nimeni nu trebuia să lucreze în Sabat sau să încalce legile lui Iahve. Însă acum nu este astfel. În Sabat, omul lucrează, se adună și se roagă ca de obicei și nu i se impune nicio restricție. Cei din Epoca Harului trebuiau să fie botezați și li s-a cerut să postească în continuare, să rupă pâine, să bea vin, să-și acopere capul și să spele picioarele altora pentru ei. Acum, aceste reguli au fost abolite, însă omului îi sunt făcute cerințe mai mari, pentru că lucrarea lui Dumnezeu se adâncește mereu, iar intrarea omului ajunge tot mai sus. În trecut, Isus Și-a pus mâinile peste om și S-a rugat, dar acum, când toate au fost spuse, care este folosul punerii mâinilor? Cuvintele singure pot obține rezultate. În trecut, când El Și-a pus mâinile peste om, a fost pentru a-l binecuvânta și, de asemenea, pentru a-l vindeca de bolile sale. Acesta a fost modul în care a lucrat Duhul Sfânt la acea vreme, însă acum nu este astfel. Acum, Duhul Sfânt folosește cuvinte pentru a lucra și a obține rezultate. Cuvintele Lui v-au fost lămurite, iar voi ar trebui să le puneți în practică exact astfel cum vi s-a spus. Cuvintele Sale sunt voia Lui; ele sunt lucrarea pe care El dorește s-o facă. Prin cuvintele Lui, Îi vei înțelege voia și ceea ce-ți cere să realizezi, iar tu s-ar putea doar să-I pui cuvintele direct în practică, fără a fi nevoie de punerea mâinilor. Unii pot spune: „Pune-Ți mâinile peste mine! Pune-Ți mâinile peste mine ca să primesc binecuvântarea Ta și să mă pot împărtăși de Tine”. Toate acestea sunt practici depășite din trecut, acum nefolosite, pentru că epoca s-a schimbat. Duhul Sfânt lucrează potrivit epocii, nici la întâmplare, nici în conformitate cu reguli stabilite. Epoca s-a schimbat, iar o nouă epocă aduce cu ea, în mod necesar, o nouă lucrare. Acest lucru este valabil pentru fiecare etapă a lucrării, iar, astfel, lucrarea Sa nu se repetă niciodată. În Epoca

Harului, Isus a făcut o măsură suficientă a acestui fel de lucrare, cum ar fi vindecarea bolii, scoaterea demonilor, punerea mâinilor Sale peste om ca să se roage pentru el și binecuvântarea omului. Cu toate acestea, pentru a face acest lucru din nou, ar fi lipsit de sens, în ziua de astăzi. Duhul Sfânt a lucrat, la acea vreme, în acest fel, pentru că era Epoca Harului și a existat suficient har pentru ca omul să se bucure. Nu i s-a cerut niciun fel de plată și, atâta timp cât avea credință, ar fi primit har. Toți au fost abordați foarte binevoitor. Acum, epoca s-a schimbat, iar lucrarea lui Dumnezeu a progresat mai departe; prin mustrare și judecată, răzvrătirea și lucrurile necurate din om vor fi îndepărtate. Acea etapă fiind cea a răscumpărării, s-a cuvenit ca Dumnezeu să lucreze în acel mod, arătând suficient har pentru ca omul să se poată bucura, astfel încât omul să poată fi răscumpărat din păcat și, prin intermediul harului, să i se ierte păcatele. Această etapă actuală este pentru a expune nedreptatea din om prin intermediul mustrării, judecății, nimicirii cuvintelor, precum și prin disciplina și revelarea acestora, astfel încât umanitatea să poată fi apoi mântuită. Aceasta este o lucrare mai profundă decât răscumpărarea. Harul din Epoca Harului era suficient pentru delectarea omului; acum, că omul a experimentat deja acest har, el nu mai trebuie să se bucure de el. Acestei lucrări i-a trecut acum timpul și nu mai trebuie făcută. Acum, omul trebuie să fie mântuit prin judecata cuvântului. După ce omul este judecat, mustrat și rafinat, firea sa este, în acest mod, schimbată. Nu sunt toate acestea datorită cuvintelor pe care le-am spus? Fiecare etapă a lucrării se desfășoară în concordanță cu evoluția întregii rase umane și cu epoca. Lucrarea este, în totalitate, semnificativă și este făcută, în întregime, de dragul mântuirii finale, ca omenirea să poată avea o destinație bună în viitor, iar umanitatea să poată fi clasificată, în cele din urmă, după fel.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 14)

Fiecare etapă a lucrării Duhului Sfânt necesită și mărturia omului. Fiecare etapă a lucrării este o bătălie între Dumnezeu și Satana, iar ținta bătăliei este Satana, în vreme ce acela care va fi desăvârșit de această lucrare este omul. Dacă lucrarea lui Dumnezeu va da roade sau nu depinde de modul în care omul mărturisește în fața lui Dumnezeu. Această mărturie este ceea ce Dumnezeu cere de la aceia care Îl urmează; este mărturia făcută în fața Satanei și, de asemenea, dovada rezultatelor lucrării Sale. Întreaga gestionare a lui Dumnezeu este împărțită în trei etape și, în fiecare etapă, sunt stabilite cerințe potrivite omului. Mai mult, cu trecerea și progresul epocilor, cerințele lui Dumnezeu pentru întreaga omenire devin și mai mari. Astfel, pas cu pas, această lucrare de gestionare a lui Dumnezeu atinge punctul culminant, până când omul percepe faptul „arătării Cuvântului în trup” și, în acest fel, cerințele pentru om devin și mai mari, ca și cerințele pentru om de a fi mărturie. Cu cât omul este mai vrednic de a colabora cu adevărat cu Dumnezeu, cu atât mai mult câștigă Dumnezeu slava. Colaborarea omului este mărturia care i se cere să o facă, iar mărturia pe care o face este practica omului. Prin urmare, dacă lucrarea lui Dumnezeu poate avea sau nu efectul dorit, și dacă poate exista sau nu mărturie adevărată, sunt legate în mod indisolubil de colaborarea și mărturia omului. Când lucrarea este finalizată, cu alte cuvinte, când întreaga gestionare a lui Dumnezeu a ajuns la final, omului i se va cere să depună mărturie și mai înaltă, iar când lucrarea lui Dumnezeu ajunge la final, practica și intrarea omului vor atinge punctul culminant. În trecut, omului i s-a cerut să respecte legea și poruncile și i s-a cerut să fie răbdător și smerit. Astăzi, omului i se cere să asculte de toate orânduirile lui Dumnezeu și să aibă o dragoste supremă de Dumnezeu, și i se cere, în cele din urmă, să Îl iubească pe Dumnezeu în mijlocul încercărilor. Aceste trei etape sunt cerințele pe

care Dumnezeu le stabilește pentru om, pas cu pas, în întreaga Sa gestionare. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu este mai profundă decât precedenta și, în fiecare etapă, cerințele pentru om sunt mai profunde decât cele anterioare și, în acest fel, întreaga gestionare a lui Dumnezeu prinde treptat contur. Tocmai datorită faptului că cerințele pentru om sunt din ce în ce mai mari, firea omului se apropie mai mult ca niciodată de standardele cerute de Dumnezeu, și numai atunci începe întreaga omenire să se îndepărteze treptat de influența Satanei până când, atunci când lucrarea lui Dumnezeu este pe deplin finalizată, întreaga omenire va fi fost salvată de influența Satanei. Când va sosi acel moment, lucrarea lui Dumnezeu va fi ajuns la final, iar colaborarea omului cu Dumnezeu pentru a obține schimbări în cadrul firii sale va înceta, și întreaga omenire va trăi în lumina lui Dumnezeu și, din acel moment, nu va mai exista răzvrătire sau opoziție față de Dumnezeu. Dumnezeu nu va mai stabili cerințe omului, și va fi o colaborare mai armonioasă între om și Dumnezeu, una care va fi viața omului și a lui Dumnezeu împreună, viața care vine după ce gestionarea lui Dumnezeu se va fi încheiat complet și după ce omul va fi fost salvat în întregime din ghearele Satanei. Aceia care nu pot urma îndeaproape pașii lui Dumnezeu sunt nevrednici de a obține o astfel de viață. Ei se vor fi coborât în întuneric, acolo unde vor jeli și își vor scrâșni dinții; ei sunt oameni care cred în Dumnezeu, dar nu Îl urmează, care cred în Dumnezeu, dar nu se supun întregii Sale lucrări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 15)

De la un capăt la altul al întregii lucrări de gestionare, cea mai importantă lucrare este de a-l mântui pe om de influența Satanei. Lucrarea cheie este cucerirea completă a omului corupt, restabilind astfel respectul

inițial față de Dumnezeu în inima omului cucerit și permițându-i să realizeze o viață normală, adică, viața normală a unei creaturi a lui Dumnezeu. Această lucrare este decisivă și este miezul lucrării de gestionare. În cele trei etape ale lucrării mântuirii, prima etapă a lucrării Epocii Legii a fost departe de miezul lucrării de gestionare; a avut doar o ușoară arătare a lucrării mântuirii și nu a fost începutul lucrării lui Dumnezeu de a mântui omul din domeniul Satanei. Prima etapă a lucrării a fost făcută direct de către Duh, deoarece, sub lege, omul a știut doar să respecte legea și nu a avut mai mult adevăr și, deoarece lucrarea din Epoca Legii a implicat cu greu schimbări în firea omului, cu atât mai puțin era preocupată de lucrarea privitoare la modul de a mântui omul din domeniul Satanei. Astfel, Duhul lui Dumnezeu a completat această etapă extrem de simplă a lucrării, care nu a implicat firea coruptă a omului. Această etapă a lucrării nu avea prea multă legătură cu miezul gestionării și nu avea o corelație prea mare cu lucrarea oficială a mântuirii omului și, astfel, nu a necesitat ca Dumnezeu să devină trup pentru a-Și face, în mod personal, lucrarea. Lucrarea săvârșită de Duh este subînțeleasă și de nepătruns și este profund înfricoșătoare și inaccesibilă pentru om; Duhul nu este potrivit pentru a face în mod direct lucrarea mântuirii și nu este potrivit pentru a furniza, în mod direct, viață omului. Cel mai potrivit pentru om este să transforme lucrarea Duhului într-o abordare care este apropiată omului, adică, ceea ce este cel mai potrivit pentru om este ca Dumnezeu să devină o persoană obișnuită și normală pentru a-Și face lucrarea. Aceasta cere ca Dumnezeu să fie întrupat pentru a lua locul Duhului în lucrarea Sa, iar pentru om, nu există nicio cale mai potrivită pentru ca Dumnezeu să lucreze. Printre aceste trei etape ale lucrării, două etape sunt realizate de către trup, iar aceste două etape sunt fazele cheie ale lucrării de gestionare. Cele două întrupări sunt reciproc complementare și se completează perfect

una pe cealaltă. Prima etapă a întrupării lui Dumnezeu a pus bazele celei de-a doua etape și se poate spune că cele două întrupări ale lui Dumnezeu formează un întreg și nu sunt incompatibile una cu cealaltă. Aceste două etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt îndeplinite de către Dumnezeu în identitatea Sa întrupată, deoarece ele sunt atât de importante pentru întreaga lucrare de gestionare. S-ar putea spune aproape că, fără lucrarea celor două întrupări ale lui Dumnezeu, întreaga lucrare de gestionare ar fi rămas pe loc, iar lucrarea de mântuire a omenirii nu ar fi altceva decât o discuție goală. Faptul dacă această lucrare este sau nu importantă se bazează pe nevoile omenirii și pe realitatea depravării omenirii și pe gravitatea neascultării Satanei și a tulburării de către acesta a lucrării. Cel potrivit, care este pe măsura sarcinii, se bazează pe natura lucrării înfăptuite de lucrător și pe importanța lucrării. Când vine vorba de importanța acestei lucrări, în ceea ce privește metoda de lucru de adoptat – lucrare făcută direct de către Duhul lui Dumnezeu sau lucrare făcută de către Dumnezeu întrupat sau lucrare făcută prin om – prima care trebuie eliminată este lucrarea făcută prin om. Și, pe baza naturii lucrării și a naturii lucrării Duhului contra celei a trupului, este hotărât în cele din urmă că lucrarea făcută de către trup este mai folositoare pentru om decât lucrarea făcută în mod direct de către Duh și că oferă mai multe avantaje. Acesta este gândul lui Dumnezeu în momentul în care a decis dacă lucrarea urma să fie făcută de către Duh sau de către trup. Există o semnificație și o bază pentru fiecare etapă a lucrării. Ele nu sunt închipuiri fără temei, nici nu sunt înfăptuite la întâmplare; au o anumită înțelepciune. Acesta este adevărul din spatele întregii lucrări a lui Dumnezeu. În special, există chiar mai mult din planul lui Dumnezeu într-o asemenea lucrare mare decât Dumnezeu întrupat care lucrează personal printre oameni. Prin urmare, înțelepciunea lui Dumnezeu și întreaga Sa ființă sunt reflectate în fiecare acțiune, gând și idee din lucrarea Sa; aceasta

este ființa cea mai concretă și mai sistematică a lui Dumnezeu. Aceste gânduri și idei subtile sunt greu de imaginat pentru om și greu de crezut pentru om și, mai mult, greu de cunoscut de om. Lucrarea făcută de către om este săvârșită conform principiului general, care, pentru om, este foarte satisfăcătoare. Cu toate acestea, în comparație cu lucrarea lui Dumnezeu, este pur și simplu o prea mare discrepanță; deși faptele lui Dumnezeu sunt mari și lucrarea lui Dumnezeu este la o scară magnifică, în spatele lor există multe planuri și aranjamente minuțioase și precise, care sunt de neimaginat de om. Fiecare etapă a lucrării Sale nu este săvârșită doar în conformitate cu principiul, ci conține, de asemenea, multe lucruri care nu pot fi exprimate de limbajul uman și acestea sunt lucrurile care sunt nevăzute pentru om. Indiferent dacă aceasta este lucrarea Duhului sau lucrarea lui Dumnezeu întrupat, fiecare conține planurile lucrării Sale. El nu lucrează fără temei și nu face o muncă neînsemnată. Când Duhul lucrează în mod direct, are scopurile Lui și atunci când El devine om (adică, atunci când El Își transformă învelișul exterior) pentru a lucra, este cu atât mai mult scopul Său. De ce altfel Și-ar schimba El grabnic identitatea? De ce altfel ar deveni El grabnic o persoană care este considerată inferioară și este persecutată?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 16)

Lucrarea de astăzi a împins înainte lucrarea din Epoca Harului; adică, lucrarea din cadrul întregului plan de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani a înaintat. Deși Epoca Harului s-a terminat, lucrarea lui Dumnezeu a progresat. De ce spun mereu că această etapă a lucrării se bazează pe Epoca Harului și pe Epoca Legii? Pentru că lucrarea de acum este o continuare a lucrării realizate în Epoca Harului și un progres față de cea realizată în Epoca Legii. Cele trei etape sunt interconectate strâns și

fiecare verigă din lanț este legată strâns de următoarea. De ce mai spun și că această etapă a lucrării se bazează pe cea realizată de Isus? Presupunând că această etapă nu s-a bazat pe lucrarea realizată de Isus, o altă răstignire ar trebui să aibă loc în această etapă, iar lucrarea de răscumpărare din etapa anterioară ar trebui să fie făcută din nou. Nu ar avea niciun sens. Și astfel, nu este vorba de faptul că lucrarea a fost terminată complet, ci de faptul că epoca a înaintat și că nivelul lucrării a fost ridicat mai sus decât înainte. Se poate spune că această etapă a lucrării este clădită pe fundația Epocii Legii și pe stânca lucrării lui Isus. Lucrarea lui Dumnezeu este clădită etapă cu etapă, iar această etapă nu este un început nou. Doar combinația celor trei etape ale lucrării poate fi considerată a fi planul de gestionare de șase mii de ani. Lucrarea din această etapă este realizată pe fundația lucrării din Epoca Harului. Dacă aceste două etape ale lucrării nu ar avea legătură, atunci de ce răstignirea nu ar fi repetată în această etapă? De ce nu port Eu păcatele omului? Eu nu am fost conceput de Duhul Sfânt și nici nu port păcatele omului prin răstignire; mai degrabă, sunt aici pentru a-l mustra pe om direct. Dacă nu aș fi făcut lucrarea judecării și mustrării omului după răstignire, iar acum nu aș veni prin conceperea Duhului Sfânt, atunci nu aș fi apt să-l mustru pe om. Tocmai pentru că sunt una cu Isus pot să vin direct pentru a-l mustra și a-l judeca pe om. Lucrarea de la această etapă este clădită în întregime pe lucrarea din etapa precedentă. De aceea, doar acest gen de lucrare îl poate aduce pe om, pas cu pas, la mântuire. Isus și cu Mine venim din același Duh. Deși trupurile noastre nu au legătură, Duhurile noastre sunt unul și același; deși ceea ce facem și lucrarea pe care o realizăm nu sunt la fel, Noi ne asemănăm în esență; trupurile Noastre au forme diferite, dar acest lucru se datorează schimbării epocii și a diferitelor cerințe ale lucrării Noastre; lucrările Noastre de slujire nu se aseamănă, deci lucrarea pe care Noi o prezentăm și firile pe care le dezvăluim omului sunt,

de asemenea, diferite. Din acest motiv, ceea ce omul vede și înțelege azi este diferit de trecut, lucru care se întâmplă datorită schimbării epocii. Chiar dacă Ei sunt diferiți în gen și în forma trupurilor Lor și nu S-au născut din aceeași familie și cu atât mai puțin în aceeași perioadă, totuși, Duhurile Lor sunt unul. Chiar dacă trupurile Lor nu au același sânge sau înrudire fizică de niciun fel, nu se poate nega faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu în două perioade de timp diferite. Faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu reprezintă un adevăr incontestabil. Totuși, Ei nu au aceeași descendență și nu împărtășesc un limbaj uman comun (unul a fost un bărbat care vorbea limba iudeilor, iar celălalt o femeie care vorbește doar chineza). Din aceste motive, Ei au trăit în țări diferite pentru a realiza lucrarea pe care fiecare are datoria s-o facă și, de asemenea, în perioade de timp diferite. În ciuda faptului că Ei sunt același Duh, au aceeași esență, nu există asemănări absolute între învelișul trupurilor Lor. Tot ceea ce împărtășesc este aceeași umanitate, dar în ceea ce privește aspectul exterior al trupurilor Lor și circumstanțele nașterii Lor, Ei nu se aseamănă. Aceste lucruri nu influențează deloc lucrarea Lor sau cunoştințele pe care omul le are despre Ei, deoarece, în final, Ei sunt același Duh și nimeni nu Îi poate separa. Deși nu au legături de sânge, întregile lor ființe sunt conduse de Duhurile lor, care le alocă lucrări diferite în perioade de timp diferite și trupurile Lor aparțin unor descendențe diferite. Duhul lui Iahve nu este tatăl Duhului lui Isus, iar Duhul lui Isus nu este fiul Duhului lui Iahve: sunt unul și același Duh. În mod similar, Dumnezeul întrupat de azi și Isus nu sunt înrudiți prin sânge, ci Ei sunt una, deoarece Duhurile lor sunt una. Dumnezeu poate realiza lucrarea de milă și de bunătate iubitoare, precum și cea de judecată dreaptă și de mustrare a omului, și pe cea de blestemare a omului; iar în final, poate realiza lucrarea de distrugere a lumii și de pedepsire a celor răi. Nu face El toate astea singur? Nu este aceasta omnipotența lui Dumnezeu?

A putut și să promulge legi pentru om și să-i dea porunci și a putut și să-i conducă pe primii israeliți în traiul vieții lor pe pământ și să-i îndrume să construiască templul și altare, ținându-i pe toți israeliții sub stăpânirea Sa. Datorită autorității Sale, El a trăit pe pământ cu poporul lui Israel timp de două mii de ani. Israeliții nu au îndrăznit să se răzvrătească împotriva Sa; toți L-au venerat pe Iahve și I-au ascultat poruncile. Astfel a fost lucrarea care a fost realizată mulțumită autorității și omnipotenței Sale. Atunci, în timpul Epocii Harului, Isus a venit pentru a răscumpăra întreaga omenire căzută (și nu doar pe israeliți). El a arătat milă și bunătate iubitoare omului. Isus pe care omul L-a văzut în Epoca Harului era plin de bunătate iubitoare și era mereu iubitor față de om deoarece El venise să mântuiască omenirea de păcat. A putut să-l ierte pe om de păcate până când răstignirea Sa a răscumpărat omenirea complet din păcat. În acea perioadă, Dumnezeu S-a arătat omului cu milă și bunătate iubitoare; adică, El a devenit o jertfă de păcat pentru om și a fost răstignit pentru păcatele omului pentru ca acestea să fie iertate pentru totdeauna. A fost milos, plin de compasiune, răbdător și iubitor. Iar toți cei care L-au urmat pe Isus în Epoca Harului au căutat să fie la fel de răbdători și iubitori în toate lucrurile. Erau îndelung răbdători și nu au ripostat nici măcar când au fost bătuți, blestemați sau loviți cu pietre. Dar, în timpul etapei finale, acest lucru nu mai poate fi așa. Lucrarea lui Isus și a lui Iahve nu au fost complet la fel, deși Ei aveau un singur Duh. Lucrarea lui Iahve nu a pus capăt epocii, ci a îndrumat-o, aducând viața omenirii pe pământ, iar lucrarea de astăzi este de a-i cuceri pe cei din neamurile care au fost profund corupte și de a conduce nu doar aleșii lui Dumnezeu din China, ci întregul univers și toată omenirea. Poate ți se pare că această lucrare este realizată doar în China, dar, de fapt, a început deja să se extindă și în străinătate. De ce oare oamenii din afara Chinei caută adevărata cale în mod repetat? Deoarece Duhul a început deja să lucreze, iar

cuvintele rostite astăzi sunt direcționate spre oamenii din întregul univers. Cu aceasta, jumătate din lucrare este deja realizată. De la crearea lumii până în prezent, Duhul lui Dumnezeu a pus această lucrare măreață în mișcare și, în plus, a realizat diferite lucrări în diferite epoci și în rândul diferitelor țări. Oamenii din fiecare epocă văd o fire diferită a Sa, care este dezvăluită în mod natural prin diferitele lucrări pe care El le realizează. El este Dumnezeu, plin de milă și bunătate iubitoare; El este jertfa de păcat pentru om și păstorul omului; dar El este, de asemenea, judecata, mustrarea și blestemul omului. El a putut conduce omul să trăiască pe pământ timp de două mii de ani și, de asemenea, a putut răscumpăra omenirea coruptă din păcat. Astăzi, El poate să cucerească omenirea, care nu-L cunoaște, și să o facă să se prosterneze sub imperiul Lui pentru ca toată lumea să I se supună complet. În final, El va arde tot ceea ce e necurat și nedrept în oamenii din întregul univers pentru a le arăta că El este nu doar un Dumnezeu milos și iubitor, nu doar un Dumnezeu al înțelepciunii și al minunilor, nu doar un Dumnezeu sfânt, ci, mai mult, un Dumnezeu care judecă omul. Pentru cei răi din omenire, El este ardere, judecată și pedeapsă; pentru cei care trebuie să fie desăvârșiți, El este năpasta, rafinarea și încercările, precum și alinarea, susținerea, provizia de cuvinte, tratarea și emondarea. Iar pentru cei care sunt alungați, El este pedeapsă și răzbunare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 17)

După ce Și-a desfășurat cei șase mii de ani de lucrare până în ziua de astăzi, Dumnezeu a dezvăluit deja multe dintre faptele Sale, al căror scop principal a fost de a-l învinge pe Satana și a aduce mântuirea întregii umanități. El folosește această ocazie pentru a permite tuturor lucrurilor din cer, tuturor lucrurilor de pe pământ, tuturor celor din mări și tuturor

obiectelor creației lui Dumnezeu pe pământ să-I vadă atotputernicia și să fie martore la toate faptele Lui. El folosește ocazia pe care i-a oferit-o înfrângerea Satanei ca să dezvăluie toate faptele Lui oamenilor și să le permită să-L laude și să-I preamărească înțelepciunea în învingerea Satanei. Tot ce este pe pământ, în ceruri și în mări Îi aduce slavă lui Dumnezeu, Îi laudă atotputernicia, Îi slăvește fiecare faptă și strigă numele Lui sfânt. Aceasta este dovada faptului că l-a învins pe Satana; este o dovadă a cuceririi Satanei. Mai important, este dovada mântuirii umanității de către El. Întreaga creație a lui Dumnezeu Îi aduce slavă, Îl laudă pentru că l-a învins pe dușmanul Său și Se întoarce victorios și Îl preamărește pe El ca pe marele Rege învingător. Scopul Lui nu este numai de a-l învinge pe Satana, și de aceea lucrarea Lui a continuat timp de șase mii de ani. El folosește înfrângerea Satanei pentru a mântui omenirea; El folosește înfrângerea Satanei pentru a descoperi toate faptele Sale și toată gloria Lui. El va obține slava și toată mulțimea îngerilor va vedea toată slava Lui. Mesagerii din cer, oamenii de pe pământ și toate obiectele creației de pe pământ vor vedea slava Creatorului. Aceasta este lucrarea pe care El o face. Creația Lui din ceruri și de pe pământ va fi martora gloriei Lui și El Se va întoarce triumfător după ce va învinge pe Satana și va permite omenirii să-L laude, dobândind astfel o dublă victorie în lucrarea Sa. În cele din urmă, toată omenirea va fi cucerită de El și El va distruge pe oricine se opune sau se revoltă; cu alte cuvinte, va șterge pe toți cei care îi aparțin Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să știi cum a evoluat întreaga umanitate până în ziua de azi”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 18)

Lucrarea pe care Iahve a făcut-o cu israeliții a stabilit pentru omenire locul pământesc al originii lui Dumnezeu, care era și locul sacru al prezenței Sale. El Și-a limitat lucrarea la poporul lui Israel. La început, El

nu a lucrat în afara Israelului, dar, în schimb, a ales oameni pe care i-a găsit potriviți pentru a-Și limita sfera lucrării. Israel este locul unde Dumnezeu i-a creat pe Adam și pe Eva, iar din pământul acelui loc, Iahve l-a făcut pe om; acest loc a devenit baza lucrării Sale pe pământ. Israeliții, care erau urmași ai lui Noe și, de asemenea, descendenți ai lui Adam, au fost temelia umană a lucrării lui Iahve pe pământ.

În acel moment, semnificația, scopul și pașii lucrării lui Iahve în Israel au fost să inițieze pe întregul pământ lucrarea Sa care, având Israelul drept centru, s-a răspândit treptat printre toate neamurile non-evreiești. Acesta este principiul conform căruia El lucrează în tot universul pentru a stabili un model și apoi pentru a-l extinde până când toate ființele din univers vor fi primit Evanghelia Lui. Primii israeliți au fost descendenții lui Noe. Acești oameni au fost înzestrați doar cu suflarea lui Iahve și au înțeles suficient încât să aibă grijă de necesitățile de bază ale vieții, dar ei n-au știut ce fel de Dumnezeu era Iahve și nici care era voința Lui față de om, cu atât mai puțin cum ar trebui prețuit Domnul întregii creații. Cât despre existența unor reguli și legi care trebuiau respectate,[a] sau dacă exista o datorie pe care ființele create trebuiau să o îndeplinească pentru Creator, descendenții lui Adam nu știau nimic despre aceste lucruri. Tot ceea ce știau era că bărbatul trebuia să asude și să muncească pentru a-și întreține familia și că femeia trebuia să se supună soțului ei și să perpetueze rasa umană creată de Iahve. Cu alte cuvinte, un asemenea popor, căruia i s-a dat doar suflarea și viața lui Iahve, nu a știut nimic despre modul în care să respecte legile lui Dumnezeu sau cum să-L mulțumească pe Domnul întregii creații. Ei au înțeles prea puțin. Așadar, chiar dacă nu era nimic necinstit sau înșelător în inimile lor, iar invidia ori cearta apăreau destul de rar între ei, cu toate acestea, ei nu aveau nici o cunoaștere sau înțelegere despre Iahve, Domnul întregii creații. Acești strămoși ai omului au știut numai să mănânce și să se bucure de

lucrurile lui Iahve, fără a ști însă să-L onoreze; ei nu știau că Iahve era Acela căruia trebuie să I se închine în genunchi. Deci cum au putut fi numiți aceștia creaturile Lui? Dacă așa stăteau lucrurile, oare cuvintele „Iahve este Domnul întregii creații” și „El a creat omul pentru ca omul să-L poată manifesta, să-L glorifice și să-L reprezinte” nu fuseseră rostite în zadar? Cum au putut oamenii care nu Îl venerau pe Iahve să devină o mărturie a slavei Sale? Cum au putut deveni ei manifestări ale slavei Sale? Oare cuvintele lui Iahve – „Eu l-am creat pe om după chipul Meu” – n-ar fi devenit atunci o armă în mâinile Satanei, cel rău? N-ar fi devenit aceste cuvinte un semn de umilire la adresa creării omului de către Iahve? Pentru a încheia această etapă a lucrării Sale, Iahve, după ce a creat omenirea, n-a învățat-o și n-a călăuzit-o de la Adam până la Noe. De fapt, abia după ce potopul a distrus lumea, El a început să-i călăuzească în mod oficial pe israeliți, care erau urmașii lui Noe și, de asemenea, ai lui Adam. Lucrarea și cuvântările Sale din Israel au oferit îndrumare întregului popor al lui Israel care trăia pe acel pământ, arătând astfel omenirii că Iahve nu numai că a putut da omului suflare ca acesta să primească viață de la El și să devină din țărână o ființă umană creată, dar și că poate distruge omenirea, o poate blestema și Își poate folosi toiagul pentru a o conduce. De asemenea, au văzut că Iahve putea călăuzi viața omului pe pământ și putea vorbi și lucra printre oameni, în funcție de orele zilei și ale nopții. Lucrarea pe care a făcut-o a fost numai pentru ca ale Sale creaturi să știe că omul a apărut din țărâna culeasă de El și, în plus, că omul a fost făcut de El. Și nu doar acest lucru, dar prima dată Și-a făcut lucrarea în Israel pentru ca alte popoare și națiuni (care, de fapt, nu erau diferite de Israel, ci mai degrabă se trăgeau din israeliți dar erau toți descendenți ai lui Adam și ai Evei) să primească Evanghelia lui Iahve din Israel, pentru ca toate ființele create din univers să-L poată onora pe Iahve, recunoscându-I măreția. Dacă Iahve nu Și-ar fi

început lucrarea în Israel, ci, în schimb, după crearea omenirii, ar fi lăsat-o să trăiască pe pământ o viață lipsită de griji, atunci în acest caz, datorită naturii fizice a omului (conform căreia omul nu poate cunoaște niciodată lucrurile pe care nu le poate vedea, deci nu putea ști că Iahve a creat omenirea și, cu atât mai puțin, de ce a făcut-o), omul n-ar fi aflat niciodată că Iahve a fost Cel care l-a creat sau că El este Domnul întregii creații. Dacă Iahve ar fi creat omul și l-ar fi plasat pe pământ și pur și simplu Și-ar fi scuturat praful de pe mâini și ar fi plecat, mai degrabă decât să rămână printre oameni și să-i călăuzească o vreme, atunci toată omenirea s-ar fi întors în nimicnicie; până și cerul, pământul și toată puzderia de lucruri înfăptuite de El, ca și întreaga omenire, s-ar fi întors la o stare de nimicnicie și, în plus, ar fi fost călcați în picioare de Satana. În felul acesta, dorința lui Iahve ca „pe pământ, adică în mijlocul creației Sale, El să aibă un loc unde să stea, un loc sfânt” ar fi fost spulberată. Așadar, după ce a creat omenirea, El a reușit să rămână în mijlocul ei pentru a-i călăuzi pe oameni în viețile lor și pentru a le vorbi din mijlocul ei – toate acestea pentru a-Și realiza dorința și pentru a-Și îndeplini planul. Lucrarea pe care a făcut-o în Israel a fost menită doar pentru a servi planului pe care El îl făcuse înainte de a crea toate lucrurile, de aceea, lucrarea Sa mai întâi printre israeliți și crearea tuturor lucrurilor nu s-au aflat în contradicție, ci au fost ambele destinate conducerii, lucrării și gloriei Sale și, de asemenea, adâncirii semnificației creării omenirii. El a condus viața omului pe pământ timp de două mii de ani după Noe, timp în care l-a învățat să înțeleagă cum să I se închine lui Iahve, Domnul întregii creații, cum să-și conducă viața, cum să trăiască și, mai presus de orice, cum să acționeze ca martor al lui Iahve, să-L asculte și să-L prețuiască, lăudându-L chiar prin muzică, așa cum făcea David și preoții săi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea în Epoca Legii”

Note de subsol:
a. Textul original nu include expresia „care trebuiau respectate”.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 19)

Înainte de cele două milenii în care Iahve Și-a făcut lucrarea, omul nu știa nimic și aproape toată omenirea se depravase în așa măsură încât, înainte de distrugerea lumii prin potop, ajunsese la un nivel de promiscuitate și corupție care le pustiise inimile de Iahve și, chiar mai mult, de a-și dori calea Lui. Ei nu au înțeles niciodată lucrarea pe care Iahve urma să o facă; erau lipsiți de rațiune, aveau și mai puțină cunoaștere și, asemeni mașinăriilor care respirau, nu știau absolut nimic despre om, despre Dumnezeu, lume, viață și așa mai departe. Pe pământ, s-au angajat în numeroase ademeniri, asemenea șarpelui, și au spus multe lucruri ofensatoare la adresa lui Iahve, dar pentru că erau ignoranți, Iahve nu i-a mustrat și nu i-a disciplinat. Abia după potop, când Noe avea 601 ani, Iahve i S-a arătat oficial lui Noe și l-a îndrumat pe el și pe familia sa, conducând păsările și animalele care au supraviețuit potopului, împreună cu Noe și descendenții lui, până la sfârșitul Epocii Legii care, în total, a durat 2500 de ani. El Și-a făcut lucrarea în Israel și anume, lucrarea oficială, timp de 2000 de ani și apoi a lucrat simultan în Israel și în afara acestuia timp de 500 de ani, pentru un total de 2500 de ani. În această perioadă, El i-a învățat pe israeliți că, pentru a-I sluji lui Iahve, trebuie să construiască un templu, să-și pună hainele preoțești și să intre desculți în zori, ca nu cumva încălțămintea lor să pângărească templul și focul să se coboare asupra lor și să-i ardă până la moarte. Ei și-au îndeplinit îndatoririle și s-au supus planurilor lui Iahve. S-au rugat lui Iahve în templu și, după ce au primit revelația lui Iahve, adică după ce Iahve le-a vorbit, au condus mulțimile și le-au învățat să se închine lui Iahve – Dumnezeul lor. Iahve le-a spus să construiască un templu și un altar și, la timpul stabilit de El, adică de Paște, să pregătească viței și mieii

nou-născuți pe care să-i așeze pe altar ca jertfe pentru a-I sluji lui Iahve ca să-i înfrâneze astfel și să pună în inimile lor adorație față de Iahve. Respectarea sau nerespectarea acestei legi a devenit măsura loialității lor față de Iahve. De asemenea, Iahve a orânduit ziua Sabatului pentru ei, a șaptea zi a creației Lui. Ziua de după Sabat a făcut-o prima zi, o zi în care ei să-L laude pe Iahve, să-I aducă jertfe și să-I cânte. În această zi, Iahve a chemat pe toți preoții să împartă sacrificiile de pe altar pentru ca poporul să mănânce și să se poată bucura de jertfele aduse lui Iahve. Și Iahve a spus că ei erau binecuvântați, că au împărțit cu El din porția lor și că erau poporul Lui ales (acesta fiind legământul lui Iahve cu israeliții). De aceea, până în ziua de astăzi, poporul lui Israel continuă să susțină că Iahve este doar Dumnezeul lor și nu al neamurilor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea în Epoca Legii”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 20)

În timpul Epocii Legii, Iahve i-a dat lui Moise multe porunci pe care să le transmită israeliților care l-au urmat afară din Egipt. Aceste porunci au fost date israeliților de către Iahve și nu au avut nicio legătură cu egiptenii; ele au fost menite să-i înfrâneze pe israeliți și El a folosit poruncile ca să le ceară socoteală. Fie că era vorba de observarea Sabatului, de respectul față de părinți, de închinarea la idoli și așa mai departe – acestea erau principiile după care erau judecați ca fiind păcătoși sau drepți. Printre ei, au fost unii loviți de focul lui Iahve, unii care au fost uciși cu pietre și alții care au primit binecuvântarea lui Iahve, toate acestea fiind determinate de respectarea sau nerespectarea acestor porunci. Cei care nu respectau Sabatul erau uciși cu pietre. Preoții care nu respectau Sabatul erau loviți de focul lui Iahve. Cei care nu-și respectau părinții erau, de asemenea, uciși cu pietre. Toate acestea au fost poruncite de Iahve. Iahve a stabilit poruncile și legile Sale astfel încât, călăuzindu-le viața, oamenii să-L asculte, să I se supună și

să nu se răzvrătească împotriva Lui. El a folosit aceste legi pentru a menține sub control neamul omenesc proaspăt născut și pentru a pune mai bine temelia pentru lucrarea Sa viitoare. Astfel, pe baza lucrării pe care a făcut-o Iahve, prima perioadă a fost numită Epoca Legii. Deși Iahve a făcut multe cuvântări și a lucrat mult, El a călăuzit poporul doar în sens pozitiv, învățându-i pe acești oameni ignoranți cum să fie umani, cum să trăiască, cum să înțeleagă calea lui Iahve. În cea mai mare parte, lucrarea Sa a fost menită să-i facă pe oameni să-I respecte calea și să-I urmeze legile. Lucrarea a fost făcută pe oameni corupți superficial, dar nu s-a extins până la a-i transforma sau a le influența progresul în viață. El a fost preocupat doar de folosirea legilor pentru a înfrâna și a ține poporul sub control. Pentru israeliți, în acel moment, Iahve era doar un Dumnezeu în templu, un Dumnezeu în ceruri. El era un stâlp de nor, un stâlp de foc. Tot ce le-a cerut Iahve să facă a fost să asculte ceea ce astăzi oamenii cunosc ca fiind legi și porunci ale Sale – s-ar putea spune chiar reguli – pentru că ceea ce a făcut Iahve nu era menit să-i transforme, ci să le dea mai multe lucruri pe care omul trebuia să le aibă și să-i instruiască cu gura Lui, pentru că, după ce a fost creat, omul nu avea nimic din ceea ce se cuvenea să aibă. Astfel, Iahve le-a dat oamenilor lucrurile pe care trebuiau să le dețină pentru viața lor pe pământ, făcând poporul pe care El l-a condus să-și depășească strămoșii, pe Adam și Eva, pentru că ceea ce le-a dat lor Iahve a depășit cu mult ceea ce le-a oferit lui Adam și Evei, la începuturi. Oricum, lucrarea făcută de Iahve în Israel a fost doar pentru a-i călăuzi pe oameni și pentru a-i face să-și recunoască propriul Creator. El nu i-a cucerit și nu i-a transformat, ci doar i-a călăuzit. Aceasta este pe scurt lucrarea lui Iahve în Epoca Legii. Este fundalul, povestea adevărată, esența lucrării Sale pe întregul pământ al Israelului și începutul lucrării Sale de șase mii de ani care viza ținerea omenirii în mâna călăuzitoare a lui Iahve. Din toate acestea s-au ivit încă și

mai multe de făcut în planul de gestionare (planul mântuirii), pe parcursul a șase mii de ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea în Epoca Legii”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 21)

La început, îndrumarea omului în timpul Epocii Legii din Vechiul Testament a fost precum îndrumarea vieții unui copil. Omenirea de la început a fost nou-născută de Iahve; ei erau israeliții. Nu înțelegeau cum să I se închine lui Dumnezeu sau cum să trăiască pe pământ. Ceea ce înseamnă că Iahve a creat omenirea, adică El i-a creat pe Adam și pe Eva, dar El nu le-a dat abilitățile de a înțelege cum să I se închine lui Iahve sau cum să urmeze legile lui Iahve pe pământ. Fără îndrumarea directă a lui Iahve, nimeni nu putea ști asta direct, căci la început omul nu avea astfel de abilități. Omul știa doar că Iahve era Dumnezeu, dar despre cum să I se închine, ce tip de comportament ar putea fi considerat închinare față de El, cu ce fel de minte trebuia cineva să I se închine sau ce să ofere ca închinare față de El: omul chiar nu avea nicio idee. Omul știa doar cum să se bucure de ceea ce se poate bucura între toate lucrurile create de Iahve, dar cât despre ce tip de viață pe pământ era demnă de o făptură a lui Dumnezeu, omul habar nu avea. Fără cineva care să o instruiască, fără cineva care să o îndrume personal, această omenire nu ar fi dus niciodată o viață corespunzătoare omenirii, ci ar fi fost ținută prizonieră pe furiș de către Satana. Iahve a creat omenirea, adică, El a creat strămoșii omenirii, pe Eva și pe Adam, dar El nu le-a acordat mai departe intelect sau înțelepciune. Deși ei deja trăiau pe pământ, nu înțelegeau aproape nimic. Și astfel, lucrarea lui Iahve în crearea omenirii a fost doar pe jumătate terminată și era departe de a fi finalizată. El formase doar un model al omului din lut și îi dăduse suflarea Sa, dar fără a acorda omului suficientă înclinație pentru a se închina Lui. La început, omul nu avea de gând să I se închine sau să se

teamă de El. Omul știa doar cum să asculte de cuvintele Sale, dar era ignorant față de cunoașterea de bază referitoare la viața pe pământ și față de regulile normale ale vieții umane. Și astfel, deși Iahve a creat bărbatul și femeia și a încheiat proiectul de șapte zile, El nu a finalizat în niciun caz crearea omului, căci omul nu era decât o carcasă și îi lipsea realitatea de a fi uman. Omul știa doar că Iahve era Cel care a creat omenirea, dar el nu avea nici cea mai mică idee despre cum să respecte cuvintele sau legile lui Iahve. Și astfel, după ce omenirea a luat ființă, lucrarea lui Iahve era departe de a se fi terminat. El încă trebuia să îndrume pe deplin omenirea pentru a veni înaintea Lui, pentru ca ei să poată trăi pe pământ împreună și să I se închine și pentru ca ei să poată, cu îndrumarea Sa, să pășească pe calea dreaptă a unei vieți normale omenești pe pământ. Doar astfel a fost complet terminată lucrarea care fusese în principal condusă sub numele de Iahve; adică, doar astfel a fost complet încheiată lucrarea lui Iahve de creare a lumii. Și astfel, după ce a creat omenirea, El a trebuit să ghideze viața omenirii pe pământ pentru câteva mii de ani, pentru ca omenirea să poată să respecte decretele și legile Sale și să participe la toate activitățile unei vieți normale omenești pe pământ. Doar atunci a fost lucrarea lui Iahve complet terminată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 22)

Lucrarea pe care a făcut-o Isus a fost pe potriva nevoilor omului din acele vremuri. Sarcina Lui a fost aceea de a răscumpăra omenirea, de a-i ierta păcatele, astfel că firea Lui a fost întru totul una de umilință, răbdare, iubire, evlavie, îngăduință, milă și bunătate iubitoare. El le-a adus oamenilor har și binecuvântări din abundență și le-a oferit acestora toate lucrurile de care puteau să se bucure spre desfătarea lor: pacea și fericirea, răbdarea și iubirea Lui, mila și bunătatea Lui iubitoare. În acele zile, tot ceea ce oamenii întâlneau era o abundență de lucruri de care să se bucure:

inimile lor erau împăcate și netulburate, sufletele lor erau mângâiate și ei Îl aveau alături pe Isus Mântuitorul. Faptul că puteau obține aceste lucruri era urmarea vremurilor în care trăiau. În Epoca Harului, omul fusese deja corupt de Satana și, prin urmare, pentru a îndeplini lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri, era nevoie o abundență de har, de îngăduință nemărginită și răbdare și, mai mult decât atât, de o jertfă suficientă pentru a ispăși păcatele omenirii, astfel încât să aibă efect. Ceea ce a văzut omenirea în Epoca Harului n-a fost altceva decât jertfa Mea pentru ispășirea păcatelor oamenilor, adică pe Isus. Tot ce au știut ei era că Dumnezeu putea fi iertător și îngăduitor și tot ceea ce au văzut a fost mila și bunătatea iubitoare a lui Isus. Aceasta s-a datorat în întregime faptului că s-au născut în Epoca Harului. Și așa se face că, înainte să poată fi răscumpărați, ei au trebuit să se bucure de multele și feluritele haruri pe care Isus le-a pogorât asupra lor, ca să le fie de folos. Astfel, ei au putut fi iertați de păcatele lor mulțumită desfătării cu har și au avut, de asemenea, șansa să fie răscumpărați, bucurându-se de îngăduința și răbdarea lui Isus. Doar prin îngăduința și răbdarea lui Isus au câștigat dreptul să fie iertați și să se bucure de harul abundent pogorât de Isus. Așa cum a spus Isus: „Am venit să-i răscumpăr nu pe cei drepți, ci pe cei păcătoși, să le permit păcătoșilor să fie iertați de păcatele lor”. Dacă Isus S-ar fi întrupat cu firea de a judeca, de a blestema și de a nu tolera ofensele oamenilor, atunci omul n-ar fi avut niciodată șansa să fie răscumpărat și ar fi rămas veșnic păcătos. Iar dacă s-ar fi întâmplat asta, planul de gestionare de 6000 de ani s-ar fi întrerupt în Epoca Legii, iar Epoca Legii s-ar fi prelungit cu alți 6000 de ani. Păcatele omului doar s-ar fi înmulțit și ar fi devenit mai grave, iar crearea omenirii și-ar fi pierdut rostul. Oamenii doar ar fi fost capabili să-L slujească pe Iahve sub domnia legii, dar păcatele lor le-ar fi depășit pe cele ale primilor oameni creați. Cu cât Isus a iubit mai mult omenirea, iertându-i

păcatele și pogorând asupra ei suficientă milă și bunătate iubitoare, cu atât mai mult a fost îndreptățită omenirea să fie mântuită de Isus, să fie numită mieii rătăciți pe care Isus i-a răscumpărat cu un preț mare. Satana nu a putut să se amestece în această lucrare, întrucât Isus Și-a tratat discipolii așa cum o mamă iubitoare își îngrijește pruncul la piept. El nu S-a supărat pe ei și nici nu i-a disprețuit, ci a fost plin de alinare; El niciodată nu Și-a pierdut cumpătul în mijlocul lor, ci a avut răbdare cu păcatele lor și a trecut cu vederea neroziile și ignoranța lor, până în punctul de a spune: „Iartă-i pe ceilalți de 70 de ori câte șapte”. Astfel că inima Lui a transformat inima celorlalți și numai așa au primit oamenii iertarea păcatelor lor prin răbdarea Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 23)

Deși Isus în întruparea Sa a fost întru totul lipsit de emoție, El întotdeauna Și-a alinat discipolii, i-a aprovizionat, i-a ajutat și i-a susținut. Totuși, indiferent cât a lucrat sau indiferent cât a suferit, El niciodată nu a cerut prea mult de la oameni, ci a fost mereu răbdător și iertător cu păcatele lor, astfel că oamenii din Epoca Harului Îi spuneau afectuos „Isus Mântuitorul Cel adorat”. Pentru oamenii din acea epocă – pentru toți oamenii – milostenia și bunătatea iubitoare au fost ceea ce a avut și ce a fost Isus. El niciodată nu Și-a amintit fărădelegile oamenilor, iar comportamentul Lui față de ei nu s-a bazat nicicând pe fărădelegile lor. Pentru că aceea a fost o epocă diferită, El le-a oferit adesea oamenilor mâncare din belșug, ca ei să se poată sătura. El Și-a tratat toți discipolii cu har, vindecând bolnavii, alungând demonii și înviind pe cei morți. Pentru ca oamenii să poată să creadă în El și să vadă că toate cele înfăptuite de El au fost făcute cu toată convingerea și sinceritatea, El a mers până într-acolo

încât a adus la viață un cadavru în putrefacție, arătându-le că, în mâinile Sale, chiar și morții puteau fi înviați. În acest fel, El a îndurat în tăcere și Și-a făcut lucrarea de răscumpărare în mijlocul lor. Chiar înainte de a fi răstignit pe cruce, Isus luase deja asupra Lui păcatele omenirii și devenise o jertfă de păcat pentru omenire. Chiar înainte de a fi crucificat, El deschisese deja calea crucii pentru a răscumpăra omenirea. În cele din urmă, El a fost bătut în cuie pe cruce, sacrificându-Se pentru cruce, și a pogorât asupra omenirii toată compasiunea, bunătatea iubitoare și sfințenia Lui. Față de omenire, El a fost mereu tolerant, niciodată răzbunător, și i-a iertat păcatele, îndemnând-o să se căiască și a învățat-o să aibă răbdare, îngăduință și iubire, să-I calce pe urme și să se sacrifice pe sine pentru cruce. Iubirea Lui pentru frați și surori a depășit iubirea Lui pentru Maria. Lucrarea pe care El a făcut-o a avut ca principiu vindecarea bolnavilor și alungarea demonilor, toate pentru răscumpărarea Lui. Indiferent unde a mers, i-a tratat cu har pe toți cei care L-au urmat. I-a făcut bogați pe cei săraci, pe cei ologi să umble, pe cei orbi să vadă și pe cei surzi să audă. Chiar i-a invitat pe cei mai umili, pe cei nevoiași și pe păcătoși să stea la aceeași masă cu El, niciodată ferindu-Se de ei, ci fiind întotdeauna răbdător și spunând chiar: „Atunci când un păstor își pierde o oaie dintr-o sută, el le va lăsa în urmă pe cele 99 și o va căuta pe cea pierdută și, când o va găsi, se va bucura foarte tare”. El Și-a iubit discipolii așa cum o oaie își iubește mieii. Deși erau nesăbuiți, ignoranți și păcătoși în ochii Lui și, mai mult, erau cei mai umili membri ai societății, El i-a considerat pe acești păcătoși – persoane pe care ceilalți le disprețuiau – ca fiind lumina ochilor Lui. De vreme ce i-a favorizat, El Și-a dat viața pentru ei, ca mielul oferit drept ofrandă pe altar. A mers printre ei ca și cum ar fi fost slujitorul lor, lăsându-i să profite de El, să-L schingiuiască, supunându-Se lor necondiționat. Pentru discipolii Lui, El a fost Isus Mântuitorul Cel adorat, dar fariseilor, care dădeau lecții de morală

de pe un piedestal înalt, El nu le-a arătat milă și bunătate iubitoare, ci dezgust și resentimente. El nu a lucrat mult în mijlocul fariseilor, doar le predica și-i dojenea ocazional; El nu a umblat printre ei făcând lucrarea de răscumpărare, nici nu a făcut semne și minuni. El Și-a dăruit întreaga compasiune și bunătate iubitoare discipolilor Săi, îndurând de dragul acestor păcătoși până la sfârșit, când a fost țintuit în cuie pe cruce și suferind toate umilințele până când a răscumpărat întru totul întreaga omenire. Aceasta a fost totalitatea lucrării Sale.

Fără răscumpărarea lui Isus, omenirea ar fi trăit în păcat pentru totdeauna și ar fi devenit odraslele păcatului, urmașii demonilor. Apucând pe această cale, întregul pământ ar fi devenit locul în care sălășluiește Satana, un loc pentru reședința sa. Dar pentru lucrarea de răscumpărare a fost nevoie ca omenirii să i se arate compasiune și bunătate iubitoare; doar prin aceste mijloace a putut omenirea să primească iertarea și, în final, să câștige dreptul de a fi făcută completă și pe deplin câștigată de Dumnezeu. Fără această etapă a lucrării, planul de gestionare de 6000 de ani nu ar fi putut să continue. Dacă Isus nu ar fi fost crucificat, dacă doar ar fi vindecat bolnavii și ar fi alungat demonii, atunci oamenii nu ar fi putut fi întru totul iertați de păcatele lor. În cei trei ani și jumătate pe care Isus i-a petrecut făcându-Și lucrarea pe pământ, El a finalizat doar jumătate din lucrarea Sa de răscumpărare; apoi, fiind răstignit și devenind asemănarea trupului păcătos, fiind cedat celui rău, El a desăvârșit lucrarea crucificării și a călăuzit destinul omenirii. Doar după ce a fost predat în mâinile Satanei a răscumpărat El omenirea. Timp de 33 de ani și jumătate, El a suferit pe pământ, fiind ridiculizat, hulit și abandonat, chiar până în punctul în care nu a avut un loc unde să-Și așeze capul, să Se odihnească; apoi a fost răstignit, cu întreaga Sa ființă – un trup sfânt și inocent – bătută în cuie pe cruce. El a fost supus la tot felul de suferințe. Cei care aveau puterea și-au bătut joc de

El și L-au biciuit, iar soldații chiar L-au scuipat în față; cu toate astea, El a rămas tăcut și a îndurat până la sfârșit, supunându-Se necondiționat până la moarte, după care a răscumpărat întreaga omenire. Doar atunci I s-a permis să Se odihnească. Lucrarea pe care a făcut-o Isus reprezintă doar Epoca Harului; nu reprezintă Epoca Legii și nici nu este un înlocuitor pentru lucrarea din zilele de pe urmă. Aceasta este esența lucrării lui Isus în Epoca Harului, a doua epocă pe care a traversat-o omenirea – Epoca Răscumpărării.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 24)

După lucrarea lui Iahve, Isus S-a întrupat ca să-Și facă lucrarea printre oameni. Lucrarea Lui nu a fost făcută în izolare, ci a fost construită pe lucrarea lui Iahve. A fost o lucrare pentru o nouă epocă pe care Dumnezeu a făcut-o după ce a încheiat Epoca Legii. În mod similar, după ce lucrarea lui Isus s-a încheiat, Dumnezeu a continuat cu lucrarea Sa pentru următoarea epocă, deoarece întreaga gestionare a lui Dumnezeu progresează mereu. După ce vechea epocă va trece, va fi înlocuită de o nouă epocă, iar odată ce vechea lucrare va fi completată, va exista o nouă lucrare pentru a continua gestionarea lui Dumnezeu. Această întrupare este a doua întrupare a lui Dumnezeu, care este ulterioară lucrării lui Isus. Bineînțeles, întruparea aceasta nu se petrece independent; este a treia etapă a lucrării după Epoca Legii și Epoca Harului. De fiecare dată când Dumnezeu inițiază o nouă etapă a lucrării, trebuie să fie mereu un nou început și trebuie să aducă mereu o nouă epocă. La fel, există și schimbări corespunzătoare în firea lui Dumnezeu, în maniera Lui de a lucra, locația lucrării Lui și numele Lui. Deci, nu e de mirare că omului îi este greu să accepte lucrarea lui Dumnezeu în noua epocă. Dar, indiferent de cum I se opune omul,

Dumnezeu Își face mereu lucrarea și conduce mereu înainte întreaga omenire. Când Isus a venit în lumea omului, El a inaugurat Epoca Harului și a încheiat Epoca Legii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată și, cu această întrupare, a încheiat Epoca Harului și a inaugurat Epoca Împărăției. Toți cei care sunt în stare să accepte cea de-a doua întrupare a lui Dumnezeu vor fi conduși în Epoca Împărăției și, mai mult, vor deveni capabili să accepte personal îndrumarea lui Dumnezeu. Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 25)

Dacă oamenii rămân blocați în Epoca Harului, atunci nu vor fi niciodată eliberați de firea lor stricată, și cu atât mai puțin vor cunoaște firea inerentă a lui Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc mereu în mijlocul unei abundențe de har, dar nu au calea vieții care le permite să Îl cunoască pe Dumnezeu sau să-L mulțumească, atunci ei nu Îl vor câștiga niciodată cu adevărat în credința lor în El. Acest tip de credință e de-a dreptul deplorabil. După ce vei fi terminat de citit această carte, după ce vei fi trăit fiecare

etapă a lucrării lui Dumnezeu întrupat în Epoca Împărăției, vei simți că dorințele pe care le-ai avut ani la rând s-au realizat în sfârșit. Vei simți că doar acum L-ai văzut pe Dumnezeu față în față; doar acum I-ai zărit înfățișarea, I-ai auzit cuvântările personale, ai apreciat înțelepciunea lucrării Lui și ai simțit cu adevărat cât de real și atotputernic este El. Vei simți că ai câștigat multe lucruri pe care oamenii din vremurile trecute nici nu le-au văzut, nici nu le-au avut vreodată. În clipa aceea, vei ști clar ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și ce înseamnă să te conformezi voii lui Dumnezeu. Bineînțeles, dacă te agăți de părerile din trecut și respingi sau negi faptul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, atunci vei rămâne cu mâna goală, fără a obține nimic și, în cele din urmă, vei fi declarat vinovat de a I te împotrivi lui Dumnezeu. Cei care sunt capabili să asculte adevărul și să se supună lucrării lui Dumnezeu vor fi revendicați sub numele celui de-al doilea Dumnezeu întrupat – Atotputernicul. Ei vor putea accepta îndrumarea personală a lui Dumnezeu, dobândind adevăruri din ce în ce mai înalte, precum și viață adevărată. Vor vedea viziunea ce nu a fost văzută vreodată de oamenii din trecut: „M-am întors să văd ce glas vorbea cu mine; și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur, iar printre sfeșnice, pe «Cineva Care era ca un fiu al omului». Era îmbrăcat într-o mantie care-I ajungea până la picioare și era încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui” (Apocalipsa 1:12-16). Viziunea aceasta este expresia întregii firi a lui Dumnezeu, iar expresia întregii Sale firi este și expresia lucrării lui Dumnezeu în întruparea Sa prezentă. În torenții mustrărilor și ai judecăților, Fiul Omului Își exprimă firea inerentă

prin intermediul cuvântărilor, permițându-le tuturor celor care Îi acceptă pedeapsa și judecata să vadă adevăratul chip al Fiului Omului, care este o descriere fidelă a chipului Fiului Omului văzut de Ioan. (Bineînțeles, toate acestea vor fi invizibile pentru cei care nu acceptă lucrarea lui Dumnezeu în Epoca Împărăției.) Adevăratul chip al lui Dumnezeu nu poate fi pe deplin descris folosind limbajul omenesc, așa că Dumnezeu folosește mijloace prin care Își exprimă firea inerentă pentru a-i arăta omului adevăratul Său chip. Ceea ce înseamnă că toți cei care au apreciat firea inerentă a Fiului Omului au văzut adevărata față a Fiului Omului, căci Dumnezeu este prea măreț și nu poate fi descris pe deplin folosind limbajul uman. Odată ce omul a experimentat fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu în Epoca Împărăției, atunci va ști adevăratul înțeles al cuvintelor lui Ioan când a vorbit despre Fiul Omului printre sfeșnice: „Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui.” În acea clipă, vei ști fără nicio îndoială că acest trup obișnuit care a spus atât de multe este într-adevăr al doilea Dumnezeu întrupat. Mai mult, vei simți cu adevărat cât ești de binecuvântat și te vei simți cel mai norocos. Ești dornic să primești această binecuvântare?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 26)

Lucrarea zilelor de pe urmă este de a spune cuvinte. Mari schimbări pot fi produse în om cu ajutorul cuvintelor. Schimbările produse acum în acești oameni, după acceptarea acestor cuvinte, sunt mult mai mari decât cele făcute în oameni, după acceptarea semnelor și minunilor Epocii Harului. Căci, în Epoca Harului, demonii au fost alungați din om prin

punerea mâinilor și prin rugăciune, însă firea coruptă din om a rămas încă. Omul a fost vindecat de boala lui și i-au fost iertate păcatele, dar, în ceea ce privește modul în care omul urma să fie curățat de firea coruptă satanică din interiorul lui, această lucrare trebuia încă să fie făcută. Omul a fost doar mântuit și i-au fost iertate păcatele pentru credința sa, dar natura păcătoasă a omului nu a fost distrusă și încă a rămas în el. Păcatele omului au fost iertate prin intermediul Dumnezeului întrupat, dar acest lucru nu a însemnat că omul nu a mai avut păcat în el. Păcatele omului ar putea fi iertate prin jertfa de păcat, dar, doar în ceea ce privește modul în care omul poate fi făcut să nu mai păcătuiască și modul în care natura sa păcătoasă poate fi distrusă complet și transformată, el nu are nicio cale de a rezolva această problemă. Păcatele omului au fost iertate și acest lucru se datorează lucrării răstignirii lui Dumnezeu, dar omul a continuat să trăiască înlăuntrul vechii sale firi satanice. Acestea fiind spuse, omul trebuie să fie complet mântuit de corupta sa fire satanică, astfel încât natura lui păcătoasă să poată fi complet distrusă, să nu se mai dezvolte niciodată, permițând astfel ca firea omului să fie transformată. Acest lucru ar cere omului să înțeleagă drumul creșterii în viață, să înțeleagă calea vieții și modul de a-și schimba firea. În plus, ar cere omului să acționeze potrivit cu această cale, astfel încât firea lui să poată fi schimbată treptat, iar el să poată trăi sub strălucirea luminii, ca tot ceea ce face el să poată fi în acord cu voia lui Dumnezeu, ca el să-și poată arunca firea coruptă satanică și astfel încât să se poată elibera de influența întunericului Satanei, prin aceasta ieșind pe deplin din păcat. Doar atunci va primi omul mântuirea completă. La vremea în care Isus Își făcea lucrarea, cunoașterea omului despre El era încă nedeslușită și neclară. Omul a crezut întotdeauna că El este fiul lui David și L-a proclamat ca fiind un mare profet, Domnul binevoitor care a răscumpărat păcatele omului. Unii, prin puterea credinței lor, au fost vindecați doar prin atingerea marginii

hainei Lui; cei orbi puteau să vadă și chiar și morții puteau să fie readuși la viață. Totuși, omul nu a fost capabil să descopere firea coruptă satanică, adânc înrădăcinată în el însuși și nici nu a știut cum să se descotorosească de aceasta. Omul a primit mult har, cum ar fi pacea și fericirea trupului, credința unui membru care aduce binecuvântare asupra unei întregi familii, vindecarea bolii și așa mai departe. Restul au fost faptele bune ale omului și arătarea lui evlavioasă; dacă omul ar putea trăi pe baza acestor lucruri, ar fi considerat un credincios acceptabil. Doar astfel de credincioși puteau intra în Rai după moarte, ceea ce însemna că erau mântuiți. Dar, în timpul vieții lor, acești oameni nu au înțeles deloc calea vieții. Tot ceea ce au făcut a fost să comită păcate și apoi să și le mărturisească, într-un ciclu constant, fără nicio cale de a-și schimba firea: astfel a fost natura omului în Epoca Harului. A primit omul mântuirea completă? Nu! Prin urmare, după terminarea acelei etape de lucru, a rămas încă lucrarea judecății și a mustrării. Această etapă este pentru a-l purifica pe om cu ajutorul cuvântului și, prin aceasta, de a-i da o cale de urmat. Această etapă nu ar fi rodnică sau semnificativă dacă ar continua cu alungarea demonilor, pentru că nu ar reuși să distrugă natura păcătoasă a omului, iar omul ar ajunge la o stagnare în iertarea păcatelor sale. Prin jertfa de păcat, omului i s-au iertat păcatele, căci lucrarea răstignirii a ajuns deja la sfârșit, iar Dumnezeu l-a biruit pe Satana. Dar, de vreme ce firea coruptă a omului încă rămâne în el, omul poate încă să păcătuiască și să se împotrivească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu câștigă omenirea. De aceea, în această etapă a lucrării, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a expune firea coruptă a omului, determinându-l să practice potrivit căii celei drepte. Această etapă este mai semnificativă decât cea anterioară, dar și mai rodnică, pentru că acum cuvântul este cel care furnizează, în mod direct, viață omului și permite ca firea omului să fie pe deplin reînnoită; este o etapă a lucrării mult mai

profundă. Prin urmare, întruparea din zilele de pe urmă a completat semnificația întrupării lui Dumnezeu și a încheiat complet planul lui Dumnezeu de gestionare pentru mântuirea omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 27)

În lucrarea din zilele de pe urmă, cuvântul este mai măreț decât manifestarea semnelor și minunilor, iar autoritatea cuvântului o depășește pe aceea a semnelor și minunilor. Cuvântul expune întreaga fire coruptă îngropată adânc în inima omului. Tu nu ai cum să o recunoști pe cont propriu. Când îți va fi dezvăluită înaintea ta prin cuvânt, tu, în mod firesc, vei veni să o descoperi; nu vei fi capabil să o negi și vei fi pe deplin convins. Nu este aceasta autoritatea cuvântului? Acesta este rezultatul obținut prin lucrarea cuvântului astăzi. Prin urmare, nu prin vindecarea bolii și alungarea demonilor poate omul fi pe deplin mântuit de păcatele sale și nici prin manifestarea semnelor și minunilor nu poate fi făcut complet întru totul. Autoritatea de a vindeca boala și de a alunga demoni îi dă doar har omului, dar trupul omului încă îi aparține Satanei, iar corupta fire satanică rămâne încă în interiorul omului. Cu alte cuvinte, ceea ce nu a fost curățat aparține încă păcatului și întinării. Doar după ce a fost curățat prin intermediul cuvântului, poate fi omul câștigat de Dumnezeu și poate deveni sfânt. Când demonii au fost alungați din om, iar el a fost răscumpărat, aceasta a însemnat doar faptul că a fost smuls din mâinile Satanei și s-a întors la Dumnezeu. Totuși, fără a fi curățat sau schimbat de către Dumnezeu, el rămâne un om corupt. Întinarea, opoziția și răzvrătirea încă există în om; omul s-a întors la Dumnezeu doar prin răscumpărarea de către El, dar el nu-L cunoaște câtuși de puțin pe Dumnezeu și este încă în stare să I se împotrivească și să-L trădeze. Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii

de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu, iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate. Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o duce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat. Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de

păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârșită, pentru că omul are încă o fire coruptă. De exemplu, când oamenii și-au dat seama că se trag din Moab, au făcut plângeri, au încetat să-și urmeze viața și au devenit absolut negativi. Nu arată aceasta că umanitatea încă este incapabilă să se supună pe deplin stăpânirii lui Dumnezeu? Nu este aceasta exact firea lor coruptă satanică? Când tu nu ai fost supus mustrării, mâinile ți-au fost ridicate mai sus decât toate celelalte, chiar și decât ale lui Isus. Iar voi ați strigat cu voce tare: „Fii un fiu preaiubit al lui Dumnezeu! Fii un intim al lui Dumnezeu! Mai degrabă am muri decât să ne plecăm Satanei! Revoltă-te împotriva vechiului Satana! Revoltă-te împotriva marelui balaur roșu! Fie ca marele balaur roșu să cadă în mod abject de la putere! Fie ca Dumnezeu să ne facă să fim compleți!" Plânsetele voastre au fost mai puternice decât toate celelalte. Dar apoi a venit vremea mustrării și, încă o dată, firea coruptă a umanității a fost dezvăluită. Apoi, strigătele lor au încetat, iar hotărârea lor a slăbit. Aceasta este corupția omului; mai profundă decât păcatul, este ceva plantat de Satana și înrădăcinată adânc în om. Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte. Omul a strigat astfel în trecut, deoarece nu avea nicio înțelegere a firii sale inerente corupte. Acestea sunt necurățiile care există în interiorul omului. De-a lungul unei perioade de judecată și de mustrare atât de lungi, omul a trăit într-o atmosferă de tensiune. Nu au fost realizate toate acestea prin intermediul cuvântului? Nu ai strigat și tu cu un glas foarte tare înainte de încercarea făcătorilor de servicii? „Intrați în Împărăție! Toți cei care acceptă acest nume vor intra în Împărăție! Toți se vor împărtăși de Dumnezeu!" Când a venit încercarea făcătorilor de servicii, voi nu ați mai strigat. Chiar la început, toți au strigat:

„O, Dumnezeule! Oriunde Tu mă așezi, mă voi supune pentru a fi condus de către Tine”. După citirea cuvintelor lui Dumnezeu, „Cine va fi Pavel al Meu?”, oamenii au spus: „Eu sunt dispus!” Apoi, ei au văzut cuvintele: „Și cum rămâne cu credința lui Iov?” și a spus „Sunt dispus să-mi asum eu însumi credința lui Iov. Dumnezeule, Te rog, pune-mă la încercare!” Când a venit încercarea făcătorilor de servicii, ei s-au prăbușit imediat și cu greu s-au mai putut ridica din nou. După aceea, puțin câte puțin, necurățiile din inima lor s-au diminuat treptat. Nu prin cuvânt a fost realizat acest lucru? Deci, ceea ce ați experimentat astăzi sunt rezultatele obținute prin cuvânt, chiar mai mari decât cele obținute prin lucrarea de semne și minuni a lui Isus. Slava lui Dumnezeu pe care tu o vezi și autoritatea lui Dumnezeu Însuși pe care tu o vezi nu sunt percepute doar cu ajutorul răstignirii, al vindecării bolii și a alungării demonilor ci, chiar mai mult, cu ajutorul judecății prin cuvântului Său. Aceasta îți arată că autoritatea și puterea lui Dumnezeu nu constă numai în lucrarea semnelor, vindecarea bolii și alungarea demonilor, ci că judecata prin cuvântul lui Dumnezeu este mai în măsură să reprezinte autoritatea lui Dumnezeu și să-I reveleze atotputernicia.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 28)

În Epoca Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a inaugura noua epocă, pentru a schimba mijloacele prin care lucrează și pentru a face lucrarea întregii epoci. Acesta este principiul conform căruia lucrează Dumnezeu în Epoca Cuvântului. El a devenit trup pentru a vorbi din diferite perspective, astfel încât omul să poată să-L vadă cu adevărat pe Dumnezeu, care este Cuvântul care Se arată în trup, și să vadă înțelepciunea și natura Sa minunată. O astfel de lucrare este făcută pentru a atinge mai bine obiectivele de cucerire, desăvârșire și alungare a omului, care reprezintă

adevăratul sens al folosirii cuvintelor pentru a lucra în Epoca Cuvântului. Prin aceste cuvinte, oamenii ajung să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu, substanța omului și în ce se cuvine să intre omul. Prin cuvinte, lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facă în Epoca Cuvântului este adusă, în întregime, la îndeplinire. Prin aceste cuvinte, oamenii sunt dați în vileag, alungați și încercați. Oamenii au văzut cuvintele lui Dumnezeu, au auzit aceste cuvinte și au recunoscut existența acestor cuvinte. Ca rezultat, ei au ajuns să creadă în existența lui Dumnezeu, în atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și în iubirea lui Dumnezeu față de om și în dorința Lui de a-l mântui pe om. „Cuvintele" pot fi simple și obișnuite, dar cuvintele din gura Dumnezeului întrupat zguduie universul, transformă inimile, noțiunile și vechile firi ale oamenilor și transformă modul în care obișnuia să apară întreaga lume. De-a lungul veacurilor, numai Dumnezeul de astăzi a lucrat în acest fel și numai El vorbește astfel și vine pentru a-l mântui pe om astfel. Începând din acest moment, omul trăiește sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, păstorit și aprovizionat de cuvintele Sale. Oamenii trăiesc în lumea cuvintelor lui Dumnezeu, printre blestemele și binecuvântările cuvintelor lui Dumnezeu și există și mai mulți oameni care au ajuns să trăiască sub judecata și mustrarea cuvintelor Sale. Aceste cuvinte și această lucrare sunt, toate, de dragul mântuirii omului, pentru împlinirea voii lui Dumnezeu și pentru schimbarea înfățișării inițiale a lumii vechii creații. Dumnezeu a creat lumea folosind cuvinte, îi conduce pe oameni peste tot prin univers folosind cuvinte și îi cucerește și îi mântuiește folosind cuvinte. În cele din urmă, El va folosi cuvinte pentru a pune capăt întregii lumi de demult, încheindu-Și, în întregime, planul de gestionare (planul mântuirii). De-a lungul Epocii Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a-Și face lucrarea și pentru a obține rezultatele lucrării Sale. El nu face minuni, nici nu săvârșește

miracole, ci doar Își face lucrarea prin cuvinte. Datorită acestor cuvinte, omul este hrănit și aprovizionat și dobândește cunoaștere și experiență reală. În Epoca Cuvântului, omul a fost excepțional de binecuvântat. El nu suferă nicio durere fizică și se bucură, pur și simplu, de abundența cuvintelor lui Dumnezeu; fără a fi nevoit să se ducă să mai caute sau să mai călătorească orbește, din mijlocul tihnei sale, el vede arătarea lui Dumnezeu, Îl aude vorbind cu gura Lui, primește ceea ce dă El și Îl privește cum Își face, în persoană, lucrarea. Acestea sunt lucruri de care oamenii epocilor trecute nu au putut să se bucure și sunt binecuvântări pe care ei nu le-au putut primi niciodată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 29)

Omenirea, atât de profund coruptă de Satana, nu știe că există un Dumnezeu și s-a oprit din a se închina lui Dumnezeu. La început, când Adam și Eva au fost creați, slava și mărturia lui Iahve erau mereu prezente. Dar, după ce a fost corupt, omul și-a pierdut slava și mărturia, căci toți s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și au încetat cu totul să-L venereze. Lucrarea de cucerire de astăzi este de a recupera toată mărturia și toată gloria și de a face ca toți oamenii să se închine lui Dumnezeu, astfel încât să existe mărturie printre cei creați; aceasta e lucrarea ce trebuie făcută în această etapă. Cum anume trebuie cucerită omenirea? Prin folosirea lucrării cuvintelor din această etapă pentru a-l convinge pe om pe deplin; prin folosirea dezvăluirii, a judecății, a mustrării și a blestemului nemilos pentru a-l convinge total; prin dezvăluirea răzvrătirii omului și judecarea împotrivirii sale, ca el să poată cunoaște nedreptatea și murdăria omenirii și astfel, să folosească aceste lucruri drept contrast pentru firea dreaptă a lui Dumnezeu. Tocmai prin folosirea acestor cuvinte omul este cucerit și pe

deplin convins. Cuvintele sunt mijloacele pentru cucerirea finală a omenirii, iar toți cei care acceptă cucerirea lui Dumnezeu trebuie să accepte lovitura puternică și judecata cuvintelor Lui. Procesul de vorbire de astăzi este întocmai procesul de cucerire. Și cum anume ar trebui oamenii să coopereze? Știind cum să mănânce și să bea aceste cuvinte și dobândind o înțelegere a lor. Cât despre cum sunt cuceriți oamenii, acest lucru nu e ceva ce pot face de unii singuri. Tot ce poți face este, mâncând și bând aceste cuvinte, să ajungi să-ți cunoști stricăciunea și murdăria, răzvrătirea și nedreptatea, și să cazi înaintea lui Dumnezeu. Dacă, după ce ai înțeles voia lui Dumnezeu, ești capabil să o pui în practică, și dacă ai viziuni și ești capabil te supui în întregime acestor cuvinte și să nu faci vreo alegere de unul singur, atunci vei fi fost cucerit – iar asta se va fi întâmplat ca rezultat al acestor cuvinte. De ce a pierdut omenirea mărturia? Pentru că nimeni nu are credință în Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu are loc în inimile oamenilor. Cucerirea omenirii este recuperarea credinței omenirii. Oamenii vor mereu să alerge cu capul înainte către lumea mondenă, nutresc prea multe speranțe, vor prea multe pentru viitorul lor și au prea multe cereri extravagante. Ei întotdeauna se gândesc la trup și fac planuri pentru trup și nu au niciun interes să caute calea credinței în Dumnezeu. Inimile lor au fost înșfăcate de Satana, și-au pierdut venerația față de Dumnezeu și sunt concentrați pe Satana. Dar omul a fost creat de Dumnezeu. Astfel, omul a pierdut mărturia, adică a pierdut slava lui Dumnezeu. Scopul cuceririi omenirii este de a revendica gloria venerației omului față de Dumnezeu. Se poate formula în felul acesta: există mulți oameni care nu urmăresc viața; chiar dacă există unii care chiar urmăresc viața, sunt doar câțiva ca număr. Oamenii sunt preocupați de propriul viitor și nu acordă nicio atenție vieții. Unii se răzvrătesc și se împotrivesc lui Dumnezeu, Îl judecă pe la spate și nu practică adevărul. Acești oameni sunt ignorați deocamdată; pe moment,

nu li se face nimic acestor fii ai răzvrătirii, dar în viitor, vei trăi în întuneric, plângând și scrâșnind din dinți. Nu simți prețiozitatea luminii atunci când trăiești în ea, dar vei realiza acea prețiozitate odată ce trăiești în noaptea întunecată, și atunci îți va părea rău. Acum te simți bine, dar va veni ziua când îți pare rău. Când ziua aceea va veni, iar întunericul va coborî și lumina nu va mai fi, va fi prea târziu pentru regrete. Deoarece încă nu înțelegi lucrarea de astăzi, nu reușești să prețuiești timpul pe care îl ai acum. Odată cu începerea lucrării întregului univers, adică atunci când tot ce spun Eu astăzi se va fi împlinit, mulți oameni se vor ține de cap și vor plânge cu lacrimi de suferință. Și făcând astfel, nu vor fi căzut în întuneric, cu plânsete și scrâșnirea dinților? Toți cei care urmăresc viața cu adevărat și sunt făcuți compleți pot fi folosiți, în timp ce toți fiii răzvrătirii, care nu sunt potriviți pentru a fi folosiți, vor cădea în întuneric. Vor fi privați de lucrarea Duhului Sfânt și incapabili să dea vreo noimă lucrurilor. Astfel, vor fi zbuciumați de suspine, căci vor fi fost cufundați în pedeapsă. Dacă ești bine echipat în această fază a lucrării și ai crescut în viață, atunci ești potrivit pentru a fi folosit. Dacă ești prea puțin echipat, atunci chiar dacă ești convocat pentru următoarea fază a lucrării, vei fi nepotrivit pentru a fi folosit – în acest moment, nu vei mai avea o altă șansă chiar dacă îți dorești să te echipezi. Dumnezeu va fi plecat; unde ai putea merge să găsești felul de ocazie care este în fața ta acum? Unde te-ai putea duce să primești exercițiul oferit de Dumnezeu personal? Pe atunci, Dumnezeu nu va vorbi personal și nu Își va face vocea auzită; tot ce vei reuși să faci e să citești lucrurile care sunt spuse astăzi – cum să vină atunci cu ușurință înțelegerea? Cum ar putea viața în viitor să fie mai bună decât e astăzi? În acel moment, nu vei suferi oare o moarte vie în timp ce plângi și scrâșnești din dinți? Ți se acordă binecuvântări acum, dar nu știi cum să te bucuri de ele; trăiești în binecuvântare, dar rămâi neștiutor. Acest lucru dovedește că ești sortit să

suferi. Astăzi, unii oameni se împotrivesc, unii se răzvrătesc, alții fac una sau alta, iar Eu pur și simplu ignor asta – dar să nu credeți că nu sunt conștient de ce puneți la cale. Nu vă înțeleg Eu esența? De ce să continuați să vă ciocniți cu Mine? Nu crezi în Dumnezeu ca să urmărești viața și binecuvântările pentru binele tău? Nu este pentru binele tău că ai credință? În momentul de față, Eu înfăptuiesc lucrarea de cucerire doar vorbind, iar odată ce această lucrare de cucerire se încheie, sfârșitul tău va fi evident. Trebuie să-ți spun în mod explicit?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 30)

Lucrarea de cucerire de astăzi este menită să clarifice cum va fi sfârșitul omului. De ce se spune că mustrarea și judecata de astăzi sunt judecata înaintea marelui tron alb al zilelor de pe urmă? Nu vezi asta? De ce este lucrarea de cucerire etapa finală? Nu este tocmai pentru a face să se manifeste ce fel de sfârșit va întâmpina fiecare clasă de oameni? Nu este pentru a permite tuturor, în cursul lucrării de cucerire de mustrare și judecată, să-și arate adevăratele fețe și după aceea să fie clasificați după felul lor? Decât să spunem că acest lucru este cucerirea omenirii, ar fi mai bine să spunem că arată ce fel de sfârșit va fi pentru fiecare clasă de persoane. Este vorba de a judeca păcatele oamenilor și apoi a dezvălui diferitele clase de persoane, hotărând astfel dacă sunt rele sau drepte. După lucrarea de cucerire, vine atunci lucrarea de recompensare a binelui și pedepsire a răului. Oamenii care se supun cu totul – adică cei cuceriți profund – vor fi plasați în următoarea etapă de răspândire a lucrării lui Dumnezeu în întregul univers; cei necuceriți vor fi așezați în întuneric și vor întâmpina nenorociri. Astfel va fi omul clasificat în funcție de fel, răufăcătorii grupați cu răul pentru a fi veșnic fără lumina soarelui, iar cei

drepți grupați cu binele, pentru a primi lumina și a trăi pentru totdeauna în lumină. Sfârșitul este aproape pentru toate lucrurile; sfârșitul omului i-a fost clar arătat în fața ochilor, și toate lucrurile vor fi clasificate în funcție de tip. Cum pot așadar oamenii să scape de angoasa clasificării fiecăruia după fel? Sfârșitul fiecărui fel de persoană este dezvăluit când sfârșitul este aproape pentru toate lucrurile și asta se face în timpul lucrării de cucerire a întregului univers (inclusiv toată lucrarea de cucerire, începând cu lucrarea actuală). Această revelare a sfârșitului întregii omeniri se face înaintea scaunului de judecată, în timpul mustrării și în timpul lucrării de cucerire din zilele de pe urmă. Clasificarea oamenilor în funcție de tip nu întoarce oamenii la clasele lor originale, deoarece, atunci când omul a fost făcut, la vremea creației, exista doar un tip de ființe omenești, singura diviziune fiind între bărbați și femei. Nu erau multe tipuri diferite de oameni. Numai după câteva mii de ani de stricăciune au apărut diferite clase de oameni, unii sub dominația diavolilor murdari, unii sub dominația diavolilor răi și alții, cei care urmăresc calea vieții, sub stăpânirea Atotputernicului. Doar în acest fel apar clasele treptat printre oameni și numai astfel oamenii se separă în clase în cadrul familiei mari a omului. Așa se face că toți oamenii au „tați” diferiți; nu e o situație în care toată lumea este complet sub stăpânirea Atotputernicului, pentru că omul este prea răzvrătit. Dreapta judecată dezvăluie adevăratul sine al fiecărui tip de persoană, fără să lase nimic ascuns. Toată lumea își arată adevărata față în lumină. În acest moment, omul nu mai este așa cum a fost inițial, asemănarea originală a strămoșilor săi a dispărut de mult, deoarece nenumărați descendenți ai lui Adam și ai Evei au fost îndelung capturați de Satana, fără să mai cunoască cerul-soare vreodată și deoarece oamenii au fost umpluți cu tot felul de veninuri ale Satanei. Astfel, oamenii își au destinațiile corespunzătoare. Mai mult, pe baza diferitelor lor veninuri, ei sunt clasificați în funcție de tip, adică sunt

sortați după măsura în care sunt cuceriți astăzi. Sfârșitul omului nu este ceva care a fost predestinat de la facerea lumii. Aceasta pentru că, la început, nu exista decât o singură clasă, numită în mod colectiv „omenire” și omul nu era stricat de Satana la început, iar toți oamenii trăiau în lumina lui Dumnezeu, fără ca întunericul să se abată asupra lor. Dar, după ce omul a fost stricat de Satana, toate tipurile și felurile de oameni s-au răspândit pe tot pământul – toate tipurile și felurile de oameni care proveneau din familia numită colectiv „omenire”, care era alcătuită din bărbați și femei. Toți au fost conduși de strămoșii lor pentru a se îndepărta de strămoșii lor cei mai vechi – omenirea care consta din bărbați și femei (adică Adam și Eva de la începuturi, strămoșii lor cei mai vechi). La vremea aceea, israeliții erau singurii oameni ale căror vieți pe pământ erau conduse de Iahve. Diferitele tipuri de oameni care au luat naștere din întregul Israel (adică din clanul familiei originale) au pierdut apoi călăuzirea lui Iahve. Acești oameni de la începuturi, complet ignoranți în privința chestiunilor lumii umane, au mers mai târziu împreună cu strămoșii lor pentru a trăi în teritoriile pe care le-au revendicat, ceea ce a continuat până în ziua de astăzi. Astfel, ei rămân ignoranți cu privire la cum s-au îndepărtat de Iahve și cum au fost corupți până în ziua de azi de tot soiul de diavoli ticăloși și duhuri rele. Cei care au fost profund corupți și otrăviți până acum – cei care în cele din urmă nu pot fi salvați – nu vor avea de ales decât să meargă cu strămoșii lor, diavolii ticăloși care i-au corupt. Cei care pot fi în cele din urmă mântuiți se vor îndrepta spre destinația potrivită a omenirii, adică spre sfârșitul rezervat pentru cei mântuiți și cuceriți. Totul se va face pentru a-i mântui pe toți cei care pot fi mântuiți – dar pentru oameni care sunt insensibili și incurabili, singura lor alegere va fi să-și urmeze strămoșii în Adâncul mustrării. Să nu crezi că sfârșitul tău a fost predestinat de la început și că a fost dezvăluit abia acum. Dacă gândești în acest fel, atunci ai uitat oare că în timpul

creației inițiale a omenirii nu a fost creată o clasă satanică separată? Ai uitat că a fost creată o singură omenire, formată din Adam și Eva (adică au fost creați numai bărbați și femei)? Dacă ai fi fost descendentul Satanei la început, nu ar fi însemnat asta că, atunci când Iahve a creat omul, a inclus un grup satanic în creația Sa? Ar fi putut El să facă așa ceva? El a creat omul pentru mărturia Lui; El a creat omul pentru gloria Lui. De ce ar fi creat intenționat o clasă de progenitură a Satanei pentru a I se opune în mod deliberat? Cum ar fi putut Iahve să facă așa ceva? Dacă ar fi făcut asta, cine ar putea să spună că El este un Dumnezeu drept? Când spun acum că unii dintre voi vor merge cu Satana în cele din urmă, nu înseamnă că ai fost cu Satana de la început; mai degrabă, înseamnă că te-ai scufundat atât de jos încât, chiar dacă Dumnezeu a încercat să te mântuiască, tot nu ai reușit să câștigi acea mântuire. Nu există altă opțiune decât să te clasific alături de Satana. Acest lucru este numai pentru că nu poți fi mântuit, nu pentru că Dumnezeu este nedrept cu tine și ți-a stabilit în mod intenționat destinul drept o întruchipare a Satanei, iar apoi te clasifică cu Satana și intenționat vrea să suferi. Acesta nu este adevărul lăuntric al lucrării de cucerire. Dacă asta e ceea ce crezi, atunci înțelegerea ta este unilaterală! Etapa finală a cuceririi este menită să mântuiască oamenii și, de asemenea, să le dezvăluie sfârșitul. Este pentru a dezvălui degenerarea oamenilor prin judecată, făcându-i, prin aceasta, să se pocăiască, să se ridice și să urmeze viața și calea cea dreaptă a vieții umane. Este pentru a trezi inimile oamenilor amorțiți și obtuzi și a arăta, prin judecată, răzvrătirea lor interioară. Cu toate acestea, dacă oamenii tot sunt incapabili să se pocăiască, incapabili să urmeze calea cea dreaptă a vieții umane și incapabili să se lepede de aceste corupții, atunci ei nu pot fi mântuiți și vor fi devorați de Satana. Aceasta este semnificația cuceririi lui Dumnezeu: de a mântui oamenii și, de asemenea, de a arăta sfârșitul lor. Sfârșituri bune, sfârșituri rele – toate sunt

dezvăluite de lucrarea de cucerire. Fie că oamenii vor fi mântuiți sau blestemați, totul va fi dezvăluit în timpul lucrării de cucerire.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 31)

Zilele de pe urmă sunt când toate lucrurile vor fi clasificate în funcție de fel, prin cucerire. Cucerirea este lucrarea din zilele de pe urmă; cu alte cuvinte, judecarea păcatelor fiecărei persoane este lucrarea zilelor de pe urmă. Altfel, cum ar putea fi clasificați oamenii? Lucrarea de clasificare ce se face printre voi este începutul unei astfel de lucrări în întregul univers. După aceasta, cei din toate ținuturile și toate popoarele vor fi, de asemenea, supuși lucrării de cucerire. Aceasta înseamnă că fiecare persoană din creație va fi clasificată în funcție de fel, supunându-se înaintea scaunului judecății pentru a fi judecată. Nicio persoană și niciun lucru nu pot scăpa de suferința acestei mustrări și judecăți, și nici nu există vreo persoană sau vreun lucru care să nu fie clasificate după fel; fiecare persoană va fi clasificată, căci sfârșitul tuturor lucrurilor se apropie, iar tot cerul și pământul au ajuns la final. Cum ar putea omul să scape de zilele finale ale existenței sale umane? Și astfel, pentru cât timp mai pot continua acțiunile voastre de neascultare? Nu vedeți că zilele voastre de pe urmă sunt iminente? Cum pot cei care Îl venerează pe Dumnezeu și care doresc ca El să Se arate să nu vadă ziua arătării dreptății lui Dumnezeu? Cum pot ei să nu primească răsplata finală pentru bunătate? Ești unul care face binele sau unul care face răul? Ești unul care acceptă o judecată dreaptă și apoi se supune sau ești unul care acceptă o judecată dreaptă și apoi este blestemat? Trăiești în fața scaunului de judecată în lumină sau trăiești în Gheena în întuneric? Nu ești tu însuți cel care știe cel mai clar dacă sfârșitul tău va fi unul al recompensei sau al pedepsei? Nu ești tu cel care știe cel mai clar și înțelege cel mai profund că

Dumnezeu este drept? Deci, cum sunt, de fapt, comportamentul și inima ta? Pe măsură ce te cuceresc astăzi, chiar ai nevoie ca Eu să-ți spun pe litere dacă purtarea ta este bună sau rea? La câte ai renunțat pentru Mine? Cât de profund Mi te închini? Nu știi oare tu însuți foarte clar cum te comporți față de Mine? Tu ar trebui să știi mai bine decât oricine ce sfârșit îți vei afla în cele din urmă! Cu adevărat îți spun: Eu doar am creat omenirea și te-am creat pe tine, dar nu v-am predat Satanei; nici nu v-am făcut în mod intenționat să vă răzvrătiți sau să vă împotriviți Mie și, prin urmare, să fiți pedepsiți de Mine. Toate aceste calamități și suferințe nu sunt oare pentru că inimile voastre sunt prea împietrite și purtarea voastră prea josnică? Deci, sfârșitul pe care îl veți afla nu este determinat de voi înșivă? Nu știți, în inimile voastre, mai bine decât oricine cum veți sfârși? Motivul pentru care Eu cuceresc oamenii este pentru a îi dezvălui și este cel mai bun pentru a-ți aduce mântuirea. Nu este pentru a te face să săvârșești răul, nici pentru a te face în mod deliberat să pășești în iadul distrugerii. Când va veni timpul, toată suferința ta imensă, plânsul și scrâșnirea dinților – nu vor fi toate din cauza păcatelor tale? Astfel, nu este bunătatea sau răutatea ta cea mai bună judecată a ta? Nu este cea mai bună dovadă a felului în care va fi sfârșitul tău?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 32)

În timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu a venit în principal pentru a-Și rosti cuvintele. El vorbește din perspectiva Duhului, din perspectiva omului și din perspectiva celei de-a treia persoane; El vorbește în moduri diferite, folosind o singură cale pentru o perioadă de timp și folosește vorbirea pentru a schimba noțiunile omului și a înlătura imaginea Dumnezeului nedeslușit din inima omului. Aceasta este lucrarea principală săvârșită de

Dumnezeu. Deoarece omul crede că Dumnezeu a venit să-i vindece pe bolnavi, să alunge demoni, să facă minuni și să-i dăruiască binecuvântări materiale omului, Dumnezeu îndeplinește această etapă a lucrării – lucrarea de mustrare și judecată – pentru a elimina astfel de lucruri din noțiunile omului, ca omul să poată cunoaște realitatea și normalitatea lui Dumnezeu și astfel încât imaginea lui Isus să poată fi îndepărtată din inima lui și înlocuită cu o nouă imagine a lui Dumnezeu. De îndată ce imaginea Lui în om se învechește, atunci aceasta devine un idol. Când Isus a venit și a îndeplinit acea etapă a lucrării, El nu L-a reprezentat în întregime pe Dumnezeu. El a făcut niște semne și minuni, a rostit câteva cuvinte și, în cele din urmă, a fost crucificat. A reprezentat o parte a lui Dumnezeu. El nu putea să reprezinte tot ceea ce este al lui Dumnezeu, ci L-a reprezentat făcând o parte din lucrarea Sa. Aceasta pentru că Dumnezeu este atât de mare și de minunat și de nepătruns, și deoarece Dumnezeu săvârșește numai o parte a lucrării Sale în fiecare epocă. Lucrarea făcută de Dumnezeu în această epocă este în principal furnizarea cuvintelor pentru viața omului, expunerea naturii omului, esenței și firii lui corupte, și eliminarea concepțiilor religioase, a gândirii feudale și a gândirii depășite; cunoașterea și cultura omului. Trebuie să fie spălate prin darea în vileag de către cuvintele lui Dumnezeu. În zilele de pe urmă, pentru a-l desăvârși pe om, Dumnezeu folosește cuvinte, și nu semne și minuni. El Își folosește cuvintele pentru a-l expune pe om, a-l judeca, a-l mustra și a-l desăvârși astfel încât, în cuvintele lui Dumnezeu, omul să ajungă să-I vadă înțelepciunea și frumusețea și să înțeleagă firea lui Dumnezeu; astfel încât, prin cuvintele Lui, omul să Îi vadă faptele. În Epoca Legii, Iahve l-a condus pe Moise din Egipt cu cuvintele Lui și a rostit câteva cuvinte israeliților; în acel moment, o parte din faptele lui Dumnezeu au fost lămurite, dar deoarece calibrul omului era limitat și nimic nu-i putea face completă

cunoașterea, Dumnezeu a continuat să vorbească și să lucreze. În Epoca Harului, omul a văzut încă o dată o parte din faptele lui Dumnezeu. Isus a fost în stare să arate semne și minuni, să-i vindece pe bolnavi, să alunge demonii și să fie răstignit, la trei zile după ce El a înviat și a apărut în trup înaintea omului. Despre Dumnezeu, omul nu știa mai mult decât atât. Omul știe doar ce îi este arătat de Dumnezeu și, dacă El nu i-ar arăta nimic mai mult omului, atunci aceasta ar fi măsura în care omul L-ar delimita pe Dumnezeu. De aceea, Dumnezeu continuă să lucreze, astfel încât cunoașterea omului în privința Lui să poată deveni mai profundă și ca el să poată ajunge treptat să-I cunoască esența. În zilele de pe urmă, Dumnezeu Își folosește cuvintele pentru a-l desăvârși pe om. Firea ta coruptă este dezvăluită de cuvintele lui Dumnezeu și noțiunile tale religioase sunt înlocuite de realitatea Lui. Dumnezeu Cel întrupat din zilele de pe urmă a venit în primul rând pentru a îndeplini cuvintele „Cuvântul devine trup, Cuvântul vine în trup și Cuvântul Se arată în trup” și, dacă nu cunoști în profunzime acest lucru, atunci nu vei putea rămâne neclintit. În zilele de pe urmă, Dumnezeu intenționează în primul rând să înfăptuiască o etapă a lucrării în care Cuvântul apare în trup și aceasta este o parte a planului Său de gestionare. Astfel, cunoștințele voastre trebuie să fie clare; indiferent de modul în care lucrează Dumnezeu, El nu permite omului să-L delimiteze. Dacă Dumnezeu nu ar face această lucrare în zilele de pe urmă, atunci cunoașterea omului despre El nu ar putea merge mai departe. Ai ști doar că Dumnezeu poate să fie răstignit și să distrugă Sodoma și că Isus poate să fie ridicat din morți și să i Se arate lui Petru… Dar nu ai spune niciodată despre cuvintele lui Dumnezeu că pot realiza totul și că pot cuceri omul. Doar trăind cuvintele lui Dumnezeu poți vorbi despre o astfel de cunoaștere și, cu cât mai mult experimentezi din lucrarea Lui, cu atât mai profundă va deveni cunoașterea ta despre El. Numai atunci vei înceta să-L delimitezi pe

Dumnezeu în propriile tale noțiuni. Omul ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu experimentându-I lucrarea; nu există nicio altă cale corectă de a-L cunoaște pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 33)

În această etapă finală a lucrării, rezultatele sunt obținute prin intermediul cuvântului. Prin cuvânt, omul ajunge să înțeleagă multe taine și lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o de-a lungul generațiilor trecute. Prin cuvânt, omul este luminat de Duhul Sfânt; prin cuvânt, omul ajunge să înțeleagă tainele care nu au fost niciodată dezlegate de generațiile trecute, precum și lucrarea proorocilor și a apostolilor din trecut și principiile prin care aceștia au lucrat. Prin cuvânt, omul ajunge, de asemenea, să înțeleagă firea lui Dumnezeu Însuși, precum și răzvrătirea și împotrivirea omului, și ajunge să-și cunoască propria esență. Prin acești pași ai lucrării și prin toate cuvintele spuse, omul ajunge să cunoască lucrarea Duhului, lucrarea pe care o face trupul Lui întrupat și, chiar mai mult, întreaga Sa fire. Cunoașterea ta despre lucrarea de gestionare de peste șase mii de ani a lui Dumnezeu a fost, de asemenea, câștigată prin cuvânt. Nu au fost, de asemenea, obținute prin cuvânt cunoașterea noțiunilor tale anterioare și succesul tău în a le pune deoparte? În etapa anterioară, Isus a lucrat semne și minuni, însă, în această etapă, acestea nu există. Nu a fost, de asemenea, realizată prin cuvânt înțelegerea ta despre motivul pentru care Dumnezeu nu dezvăluie semne și minuni? De aceea, cuvintele spuse în această etapă depășesc lucrarea făcută de apostolii și proorocii generațiilor trecute. Chiar și prezicerile făcute de prooroci nu ar fi putut realiza acest rezultat. Proorocii au făcut doar profeții, au vorbit despre ce se va întâmpla în viitor, dar nu despre lucrarea pe care Dumnezeu a voit să o facă la acea vreme. Nici nu

vorbeau pentru a-i călăuzi pe oameni în viață ori pentru a revărsa adevăruri asupra oamenilor sau pentru a le dezvălui taine, cu atât mai puțin pentru a le dărui viață. Din cuvintele spuse în această etapă, există profeție și adevăr, dar, mai ales, aceste cuvinte slujesc la a da viață omului. Cuvintele din prezent sunt deosebite de prezicerile profeților. Aceasta este o etapă a lucrării pentru viața omului, pentru a schimba firea vieții omului, și nu de dragul de a rosti profeții. Prima etapă a fost lucrarea lui Iahve: lucrarea Sa a fost pentru a pregăti o cărare pentru ca omul să I se închine lui Dumnezeu pe pământ. Lucrarea de început a fost găsirea unui loc de origine pentru lucrarea pe pământ. În acel timp, Iahve i-a învățat pe israeliți să țină Sabatul, să-și onoreze părinții și să trăiască în pace unul cu altul. Lucrul acesta s-a întâmplat pentru că oamenii de atunci nu înțelegeau ce a reprezentat omul și nici nu înțelegeau cum să trăiască pe pământ. Era necesar ca El, în prima etapă a lucrării, să ghideze oamenii în conducerea vieții lor. Tot ce le-a spus Iahve nu fusese cunoscut mai înainte de omenire sau nu fusese în posesia lor. La acea vreme, Dumnezeu a ridicat mulți prooroci ca să rostească profeții și toți au făcut astfel sub îndrumarea lui Iahve. Acesta a fost, pur și simplu, un element al lucrării lui Dumnezeu. În prima etapă, Dumnezeu nu a devenit trup și, astfel, a instruit toate semințiile și națiunile prin prooroci. Când Isus a lucrat în timpul Lui, El nu a vorbit la fel de mult ca în zilele noastre. Această etapă a lucrării cuvântului din zilele de pe urmă nu a mai fost făcută niciodată înainte, în epoci și generații trecute. Deși Isaia, Daniel și Ioan au rostit multe profeții, acestea au fost complet diferite de cuvintele rostite acum. Ceea ce au spus ei erau doar profeții, dar cuvintele rostite acum nu sunt. Dacă aș transforma în profeții tot ce spun acum, ați putea să înțelegeți? Presupunând că am vorbit despre lucruri întâmplate după ce Eu am plecat, cum ai putea așadar câștiga înțelegerea? Lucrarea cuvântului nu a fost niciodată făcută în timpul lui Isus

sau în Epoca Legii. Poate unii vor spune: „Iahve nu a rostit cuvinte și în timpul lucrării Sale? Oare Isus, în afară de vindecarea bolilor, scoaterea demonilor și lucrarea semnelor și minunilor, nu a rostit, de asemenea, cuvinte atunci când lucra?" Există diferențe între lucrurile care sunt spuse. Care era esența cuvintelor rostite de Iahve? El doar i-a călăuzit pe oameni pentru a-și conduce viața pe pământ, ceea ce nu are de-a face cu aspectele spirituale ale vieții. De ce se spune că, atunci când a vorbit Iahve, aceasta era pentru a instrui poporul de pretutindeni? Cuvântul „a instrui" înseamnă a spune în mod explicit și a porunci direct. El nu i-a dat omului viață; mai degrabă, El l-a luat, pur și simplu, pe om de mână și l-a învățat cum să-L venereze, fără prea mult referitor la pilde. Lucrarea făcută de Iahve în Israel nu a fost pentru a-l trata sau a-l disciplina pe om sau pentru a emite judecată și mustrare; a fost pentru a-l călăuzi. Iahve i-a poruncit lui Moise să-i spună poporului Său să strângă mană în pustie. În fiecare dimineață, înainte de răsăritul soarelui, ei trebuiau să adune mană, suficient cât să mănânce în acea zi. Mana nu putea fi păstrată până a doua zi, deoarece ar fi mucegăit. El nu ține prelegeri oamenilor și nu le expune natura, nici nu le expune ideile și gândurile lor. El nu i-a schimbat pe oameni ci, mai degrabă, i-a călăuzit în a-și conduce viața. Oamenii acelor timpuri erau precum copiii, neînțelegând nimic și capabili doar de câteva mișcări mecanice de bază; și, astfel, Iahve a decretat doar legi pentru a ghida mulțimile.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 34)

Dumnezeu Își rostește cuvintele și Își înfăptuiește lucrarea în funcție de diferitele vremuri, iar în diferite vremuri, El rostește cuvinte diferite. Dumnezeu nu Se supune stăpânirilor, nu repetă aceeași lucrare, nici nu simte nostalgia pentru lucrurile din trecut; El este un Dumnezeu care este întotdeauna nou și niciodată vechi, și El rostește cuvinte noi în fiecare zi.

Trebuie să respecți ceea ce trebuie respectat azi; aceasta este responsabilitatea și datoria omului. Este esențial ca în ziua de azi practica să fie centrată în jurul luminii și cuvintelor lui Dumnezeu. Dumnezeu nu Se supune regulilor și este capabil să vorbească din multe perspective diferite pentru a-Și face înțeleasă înțelepciunea și omnipotența. Nu contează dacă vorbește din perspectiva Duhului, a omului sau la persoana a treia – Dumnezeu este întotdeauna Dumnezeu și nu poți spune că El nu este Dumnezeu datorită perspectivei omului din care vorbește. Printre unele persoane au apărut noțiuni ca rezultat al diferitelor perspective din care Dumnezeu vorbește. Acești oameni nu au cunoștință despre Dumnezeu și despre lucrarea Sa. Dacă Dumnezeu ar vorbi întotdeauna dintr-o singură perspectivă, n-ar stabili omul reguli despre Dumnezeu? Ar putea Dumnezeu să permită omului să acționeze în așa fel? Indiferent din ce perspectivă vorbește Dumnezeu, are motivele Sale pentru care face asta. Dacă Dumnezeu ar vorbi întotdeauna din perspectiva Duhului, ai fi capabil să I te alături? Astfel, El uneori vorbește la persoana a treia pentru a-ți oferi cuvintele Sale și pentru a te călăuzi în realitate. Tot ceea ce săvârșește Dumnezeu este potrivit. Pe scurt, totul este săvârșit de Dumnezeu și nu ar trebui să te îndoiești de acest lucru. El este Dumnezeu și, astfel, indiferent din ce perspectivă vorbește, va fi mereu Dumnezeu. Acesta este un adevăr neschimbător. Indiferent de cum lucrează, El tot Dumnezeu rămâne, iar substanța Lui nu se va schimba! Petru L-a iubit atât de mult pe Dumnezeu și a fost un om după inima lui Dumnezeu, dar Dumnezeu nu l-a mărturisit ca pe Domnul sau pe Hristos, pentru că substanța unei ființe este ceea ce este și nu se poate schimba niciodată. În lucrarea Sa, Dumnezeu nu respectă regulile, ci folosește diferite metode pentru a face lucrarea Sa eficientă și pentru a aprofunda cunoașterea omului despre El. Fiecare metodă de lucru a Sa îl ajută pe om să-L cunoască și urmărește să-l desăvârșească pe om.

Indiferent de metoda de lucru pe care El o folosește, fiecare este pentru a construi omul și a-l desăvârși. Deși una dintre metodele Sale de lucru poate dura foarte mult timp, o face pentru a tempera credința omului în El. Prin urmare, în inima voastră nu ar trebui să fie nicio îndoială. Acestea sunt toate etapele lucrării lui Dumnezeu și voi trebuie să vă supuneți lor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 35)

Dumnezeu a venit pe pământ mai ales pentru a rosti cuvintele Sale; cu ceea ce intri în contact este cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce vezi este cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce auzi este cuvântul lui Dumnezeu, cui te supui este cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce trăiești este cuvântul lui Dumnezeu și această încarnare a lui Dumnezeu folosește în mod deosebit cuvântul pentru a-l desăvârși pe om. El nu arată semne și minuni și, mai ales, nu face lucrarea pe care a făcut-o Isus în trecut. Cu toate că sunt Dumnezeu, și ambii sunt trup, lucrările Lor de slujire nu sunt la fel. Când a venit Isus, El a făcut, de asemenea, parte din lucrarea lui Dumnezeu și a rostit câteva cuvinte – dar care a fost lucrarea principală pe care a realizat-o? Ceea ce a realizat în principal a fost lucrarea răstignirii. El a devenit asemenea trupului păcătos pentru a finaliza lucrarea răstignirii și pentru a răscumpăra întreaga omenire și a fost pentru binele păcatelor întregii omeniri că a slujit ca jertfă de păcat. Aceasta este lucrarea principală pe care El a realizat-o. În cele din urmă, El a oferit calea crucii pentru a ghida pe cei care au venit mai târziu. Când Isus a venit, a fost în primul rând pentru a finaliza lucrarea de răscumpărare. El a răscumpărat toată omenirea și a adus omului Evanghelia împărăției cerului și, în plus, a adus calea către Împărăția cerurilor. Drept urmare, toți cei care au venit după au spus: „Ar trebui să mergem pe calea crucii și să ne sacrificăm pentru cruce". Desigur,

la început, Isus a mai făcut o altă lucrare și a rostit câteva cuvinte pentru a-l face pe om să se pocăiască și să-și mărturisească păcatele. Dar lucrarea Lui de slujire a rămas tot răstignirea, iar cei trei ani și jumătate pe care El Și i-a petrecut predicând calea au fost pentru a-L pregăti pentru răstignirea care a urmat. Diversele dăți în care Isus S-a rugat au fost, de asemenea, de dragul răstignirii. Viața unui om normal pe care a dus-o și cei treizeci și trei de ani și jumătate pe care El i-a trăit pe pământ erau, în primul rând, pentru binele finalizării lucrării răstignirii; trebuiau să-I dea putere să Își asume această lucrare, ca urmare a căreia Dumnezeu I-a încredințat lucrarea crucificării. Ce lucrare va săvârși astăzi Dumnezeu întrupat? Astăzi, Dumnezeu a devenit trup în primul rând pentru a finaliza lucrarea „Cuvântului care se arată în trup”, pentru a folosi cuvântul în vederea perfecționării omului și pentru a-l face pe om să accepte tratarea prin cuvânt și rafinarea cuvântului. Prin cuvintele Lui, te determină să câștigi pregătire și să câștigi viață; în cuvintele Lui vezi lucrarea și faptele Sale. Dumnezeu folosește cuvântul ca să te mustre și să te rafineze și astfel, dacă suferi greutăți, este și din cauza cuvântului lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeu nu lucrează cu fapte, ci cu cuvinte. Doar după ce cuvântul Său s-a lăsat peste tine, Duhul Sfânt poate să lucreze în tine și să te facă să suferi de durere sau să simți bunătate. Numai cuvântul lui Dumnezeu te poate aduce la realitate și numai cuvântul lui Dumnezeu este capabil să te desăvârșească. Și astfel, cel puțin, trebuie să înțelegi aceasta: lucrarea făcută de Dumnezeu în zilele de pe urmă este, în principal, folosirea cuvântului Său pentru a desăvârși fiecare persoană și pentru a călăuzi pe om. Toată lucrarea pe care o face El este prin cuvânt; El nu folosește fapte pentru a te mustra. Există momente când unii oameni se opun lui Dumnezeu. Dumnezeu nu îți provoacă un mare disconfort, trupul tău nu este mustrat și nici nu suferi greutăți – dar, de îndată ce cuvântul Său vine peste tine și te rafinează, este insuportabil pentru tine. Nu este așa? Pe

vremea făcătorilor de servicii, Dumnezeu a spus să arunce omul într-o groapă fără fund. Oare a ajuns omul cu adevărat la groapa fără fund? Pur și simplu, prin folosirea cuvintelor pentru a rafina omul, acesta a intrat în groapa fără fund. Și astfel, în zilele de pe urmă, când Dumnezeu devine trup, El folosește în mod predominant cuvântul pentru a săvârși toate și pentru a face totul clar. Numai în cuvintele Lui poți vedea ce este El; numai în cuvintele Lui poți vedea că El este Însuși Dumnezeu. Când Dumnezeu întrupat vine pe pământ, El nu face altă lucrare decât să rostească cuvinte – deci nu este nevoie de fapte; cuvintele sunt suficiente. Asta pentru că El a venit în primul rând să săvârșească această lucrare pentru a permite omului să vadă puterea și supremația Sa în cuvintele Lui, pentru a permite omului să vadă în cuvintele Lui cum se ascunde cu umilință pe Sine și să permită omului să-L cunoască în întregime în cuvintele Lui. Tot ceea ce are și tot ceea ce este El se regăsesc în cuvintele Lui. Înțelepciunea și minunăția Sa sunt în cuvintele Lui. Prin aceasta te face să vezi multele metode prin care Dumnezeu Își rostește cuvintele. Cea mai mare parte a lucrării lui Dumnezeu în tot acest timp a fost pregătirea, revelarea și tratarea omului. El nu blestemă o persoană cu ușurință, și chiar și atunci când o face, o blestemă prin cuvânt. Și astfel, în această epocă a lui Dumnezeu devenit trup, nu încerca să-L vezi pe Dumnezeu vindecând bolnavii și scoțând demonii din nou și nu mai încerca mereu să cauți semne – nu are niciun rost! Aceste semne nu-l pot desăvârși pe om! Pentru a vorbi clar: astăzi, adevăratul Dumnezeu Însuși al trupului nu acționează; El doar vorbește. Acesta e adevărul! El folosește cuvinte pentru a te desăvârși și folosește cuvinte pentru a te hrăni și a te adăpa. De asemenea, El folosește cuvinte pentru a lucra și cuvinte în locul faptelor pentru a te face să cunoști realitatea Lui. Dacă ești capabil să percepi această manieră a lucrării lui Dumnezeu, atunci este dificil să fii negativ. În loc să te concentrezi asupra

lucrurilor negative, ar trebui să te concentrezi doar pe ceea ce este pozitiv – adică, indiferent dacă sunt sau nu îndeplinite cuvintele lui Dumnezeu, sau dacă există sau nu apariția faptelor, Dumnezeu îl face pe om să câștige viață din cuvintele Sale, și acest fapt este cel mai mare dintre toate semnele; și, cu atât mai mult, este un fapt incontestabil. Aceasta este cea mai bună dovadă prin care să-L cunoască pe Dumnezeu și este un semn chiar mai mare decât semnele. Numai aceste cuvinte îl pot desăvârși pe om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 36)

De îndată ce Epoca Împărăției a început, Dumnezeu a început să-Și elibereze cuvintele. În viitor, aceste cuvinte vor fi îndeplinite treptat și, la acel moment, omul va crește în viață înspre maturitate. Folosirea cuvântului de către Dumnezeu pentru a dezvălui firea păcătoasă a omului este mai reală și mai necesară și El nu folosește decât cuvântul pentru a-Și face lucrarea în vederea desăvârșirii credinței omului, căci astăzi este Epoca Cuvântului și aceasta necesită credința, hotărârea și cooperarea omului. Lucrarea lui Dumnezeu întrupat din zilele de pe urmă este folosirea cuvântului Său pentru a servi și oferi omului. Doar după ce Dumnezeu întrupat Și-a terminat de rostit cuvintele, acestea vor începe să se împlinească. În timpul în care El vorbește, cuvintele Lui nu sunt împlinite, pentru că atunci când El este în stadiul trupesc, cuvintele Lui nu pot fi îndeplinite. Asta e pentru ca omul să poată să vadă că Dumnezeu este trup, și nu Spirit; astfel încât omul să poată să vadă realitatea lui Dumnezeu cu proprii săi ochi. În ziua când lucrarea Lui este terminată, când au fost rostite toate cuvintele care trebuie rostite de El pe pământ, cuvintele Lui vor începe să se împlinească. Acum nu este epoca împlinirii cuvintelor lui Dumnezeu, pentru că El nu a terminat încă de rostit cuvintele Sale. Deci, atunci când

vezi că Dumnezeu încă Își rostește cuvintele pe pământ, nu aștepta împlinirea cuvintelor Sale; când Dumnezeu nu-Și mai rostește cuvintele, și atunci când lucrarea Sa pe pământ a fost finalizată, atunci va fi momentul în care ale Sale cuvinte vor începe să se împlinească. În cuvintele pe care le rostește pe pământ, există, într-o privință, asigurarea vieții, iar pe de altă parte, există profeția – profeția lucrurilor care vor veni, a lucrurilor care vor fi săvârșite și a celor care încă trebuie să fie îndeplinite. A fost și profeție în cuvintele lui Isus. Într-o privință, El a dat viață și, într-o altă privință, a grăit profeție. Astăzi, nu se vorbește de realizarea cuvintelor și faptelor în același timp, deoarece există o prea mare diferență între ceea ce poate fi văzut de ochii omului și ceea ce face Dumnezeu. Se poate spune doar că odată ce lucrarea lui Dumnezeu a fost încheiată, cuvintele Lui vor fi împlinite, iar faptele vor veni după cuvinte. În zilele de pe urmă, Dumnezeu întrupat îndeplinește lucrarea de slujire a cuvântului pe pământ, iar în îndeplinirea lucrării de slujire a cuvântului, El rostește numai cuvinte și nu se ocupă de alte lucruri. De îndată ce lucrarea lui Dumnezeu se va schimba, cuvintele Lui vor începe să fie împlinite. Astăzi, cuvintele sunt folosite mai întâi pentru a te desăvârși; când El va câștiga slava în întregul univers, lucrarea Lui va fi terminată – vor fi rostite toate cuvintele care ar trebui rostite și toate cuvintele vor deveni fapte. Dumnezeu a venit pe pământ în timpul zilelor de pe urmă pentru a îndeplini lucrarea de slujire a cuvântului pentru ca omenirea să poată să-L cunoască și astfel ca omenirea să vadă ce este El și să-I vadă înțelepciunea și toate faptele Lui minunate din cuvântul Său. În timpul Epocii Împărăției, Dumnezeu folosește în primul rând cuvântul pentru a câștiga întreaga omenire. În viitor, cuvântul Lui va veni și peste fiecare comunitate religioasă, sector, națiune și confesiune. Dumnezeu folosește cuvântul pentru a cuceri, pentru a face pe toți oamenii să vadă că

al Său cuvânt poartă autoritate și putere – și, astfel, astăzi, tu te confrunți doar cu cuvântul lui Dumnezeu.

Cuvintele rostite de Dumnezeu în această epocă sunt diferite de cele rostite în timpul Epocii Legii și, astfel, de asemenea, diferă de cuvintele rostite în timpul Epocii Harului. În Epoca Harului, Dumnezeu nu a săvârșit lucrarea cuvântului, ci a descris răstignirea pentru a răscumpăra întreaga omenire. Biblia descrie doar motivul pentru care a fost răstignit Isus și suferința la care a fost supus pe cruce și cum ar trebui să fie răstignit omul pentru Dumnezeu. În timpul acelei epoci, toată lucrarea săvârșită de Dumnezeu s-a concentrat în jurul răstignirii. În timpul Epocii Împărăției, Dumnezeu întrupat rostește cuvinte pentru a cuceri pe toți cei care cred în El. Acesta este „Cuvântul se arată în trup”; Dumnezeu a venit în zilele de pe urmă pentru a săvârși această lucrare, adică a venit pentru a îndeplini semnificația reală a Cuvântului care se arată în trup. El doar rostește cuvinte și, rareori, există apariția faptelor. Aceasta este însăși esența Cuvântului care se arată în trup, și atunci când Dumnezeu întrupat Își rostește cuvintele, aceasta este apariția Cuvântului în trup și este Cuvântul care vine în trup. „La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul a fost cu Dumnezeu, și Cuvântul a fost Dumnezeu, iar Cuvântul S-a întrupat.” Aceasta (lucrarea arătării Cuvântului în trup) este lucrarea pe care Dumnezeu o va săvârși în zilele de pe urmă și este ultimul capitol al întregului Său plan de gestionare (planul mântuirii) și, astfel, Dumnezeu trebuie să vină pe pământ pentru a-Și manifesta cuvintele în trup. Ceea ce este făcut astăzi, ceea ce va fi făcut în viitor, ceea ce va fi săvârșit de Dumnezeu, destinația finală a omului, cei care vor fi mântuiți, cei care vor fi nimiciți, și așa mai departe – toată această lucrare ce trebuie realizată în final a fost clar menționată și totul este pentru a îndeplini semnificația reală a Cuvântului care Se arată în trup. Hotărârile administrative și constituția care au fost emise anterior, cei care

vor fi nimiciți, cei care vor intra în odihnă – toate aceste cuvinte trebuie să fie împlinite. Aceasta este lucrarea realizată în principal de Dumnezeu întrupat în zilele de pe urmă. El îi face pe oameni să înțeleagă unde aparțin cei predestinați de Dumnezeu și unde aparțin cei care nu sunt predestinați de Dumnezeu, cum vor fi împărțiți poporul și fiii Săi, ce se va întâmpla cu Israelul, ce se va întâmpla cu Egiptul – în viitor, fiecare dintre aceste cuvinte vor fi îndeplinite. Ritmul lucrării lui Dumnezeu se accelerează. Dumnezeu folosește cuvântul ca pe o cale pentru a dezvălui omului ce se va realiza în fiecare epocă, ce trebuie săvârșit de Dumnezeu întrupat în zilele de pe urmă și lucrarea Lui de slujire care trebuie să fie săvârșită, iar toate aceste cuvinte sunt pentru a îndeplini semnificația reală a Cuvântului care se arată în trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 37)

Dumnezeu Își face lucrarea în întregul univers. Toți cei care cred în El trebuie să accepte cuvântul Lui și să mănânce și să bea cuvântul Lui; nimeni nu poate fi câștigat de Dumnezeu văzând semnele și minunile arătate de Dumnezeu. De-a lungul veacurilor, Dumnezeu a folosit întotdeauna cuvântul pentru a-L desăvârși pe om. Așadar, nu ar trebui să vă dedicați toată atenția semnelor și minunilor, ci să căutați să fiți desăvârșiți de către Dumnezeu. În Epoca Legii Vechiului Testament, Dumnezeu a rostit câteva cuvinte iar, în Epoca Harului, Isus a rostit și El multe cuvinte. După ce Isus a spus multe cuvinte, apostolii și discipolii de mai târziu i-au călăuzit pe oameni să le practice în conformitate cu poruncile date de Isus și să experimenteze în conformitate cu principiile și cuvintele enunțate de Isus. În din zilele de pe urmă, Dumnezeu folosește îndeosebi cuvântul pentru a-L desăvârși pe om. El nu folosește semne și minuni pentru a-l asupri pe om

sau pentru a-l convinge pe om; acest lucru nu poate clarifica puterea lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar arăta doar semne și minuni, atunci ar fi imposibil de clarificat realitatea lui Dumnezeu și, astfel, imposibil de a desăvârși pe om. Dumnezeu nu-l desăvârșește pe om prin semne și minuni, ci folosește cuvântul pentru a-l adăpa și a-l păstori, după care se obține ascultarea deplină a omului și cunoașterea de Dumnezeu a omului. Acesta este scopul muncii pe care El o face și al cuvintelor pe care El le rostește. Dumnezeu nu folosește metoda de a arăta semne și minuni pentru a-l desăvârși pe om – El folosește cuvinte și folosește multe metode diferite de lucru pentru a-l desăvârși pe om. Fie că este vorba de rafinare, tratare, emondare sau oferire de cuvinte, Dumnezeu vorbește din multe perspective diferite pentru a-l desăvârși pe om și pentru a da omului o mai mare cunoaștere a lucrării, înțelepciunii și minunăției lui Dumnezeu. Când omul este făcut complet în momentul în care Dumnezeu încheie epoca din zilele de pe urmă, el va fi calificat să vadă semne și minuni. Când ajungi să Îl cunoști pe Dumnezeu și ești capabil să te supui lui Dumnezeu, indiferent de ce face El, nu vei mai avea noțiuni despre El când vei vedea semne și minuni. În prezent, ești corupt și incapabil de supunere completă față de Dumnezeu – crezi că ești calificat să vezi semne și minuni în această stare? Momentul în care Dumnezeu arată semne și minuni este cel în care Dumnezeu pedepsește omul și, de asemenea, când se schimbă epoca și, mai mult, când se încheie epoca. Când lucrarea lui Dumnezeu se săvârșește în mod normal, El nu arată semne și minuni. A arăta semne și minuni este extrem de ușor pentru El, dar nu acela este principiul lucrării lui Dumnezeu, nici nu este scopul gestionării omului de către Dumnezeu. Dacă omul ar vedea semne și minuni și dacă entitatea spirituală a lui Dumnezeu ar urma să se înfățișeze omului, n-ar crede toți oamenii în Dumnezeu? Am spus anterior că un grup de biruitori este câștigat din Est, biruitori care vin din

mijlocul marelui necaz. Care este sensul acestor cuvinte? Înseamnă că acești oameni care au fost câștigați au fost cu adevărat ascultători după ce au fost judecați și mustrați, tratați și emondați, și au fost supuși la tot felul de rafinări. Credința acestor oameni nu este vagă și abstractă, ci reală. Ei nu au văzut semne și minuni sau miracole; ei nu vorbesc de slove și doctrine absconse sau cunoștințe profunde; în schimb, ei au realitatea, cuvintele lui Dumnezeu și o adevărată cunoaștere a realității lui Dumnezeu. Nu este un astfel de grup mai capabil să arate clar puterea lui Dumnezeu? Lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă este o lucrare reală. În timpul epocii lui Isus, El nu a venit să-l desăvârșească pe om, ci să-l răscumpere pe om, așa că a arătat câteva minuni pentru a-i face pe oameni să-L urmeze. Căci El a venit, în primul rând, pentru a finaliza lucrarea răstignirii, iar arătarea de semne n-a făcut parte din lucrarea slujirii Lui. Astfel de semne și de minuni au fost o lucrare săvârșită pentru a face lucrarea Sa să fie eficientă; astfel de semne și de minuni au fost o lucrare în plus, și nu au reprezentat lucrarea întregii epoci. În timpul Epocii Legii Vechiului Testament, Dumnezeu a arătat și unele semne și minuni – dar lucrarea pe care o face Dumnezeu astăzi este o lucrare reală și cu siguranță nu mai arată semne și minuni acum. Dacă El ar arăta semne și minuni, lucrarea Lui adevărată ar fi aruncată în dezordine și El nu ar mai putea să facă nicio altă lucrare. Dacă Dumnezeu ar fi spus să fie folosit cuvântul pentru a-l desăvârși pe om, dar ar fi arătat, de asemenea, semne și minuni, atunci s-ar fi putut clarifica dacă omul crede sau nu în El? Așadar, Dumnezeu nu face astfel de lucruri. Există prea multă religie în om; Dumnezeu a venit în zilele de pe urmă pentru a alunga toate noțiunile religioase și lucrurile supranaturale din om și pentru a-l face pe om să cunoască realitatea lui Dumnezeu. El a venit pentru a șterge o imagine a lui Dumnezeu care este abstractă și fantezistă – o imagine a unui Dumnezeu care, cu alte cuvinte, nu există deloc. Și acum,

singurul lucru care este de neprețuit este ca tu să ai o cunoaștere a realității! Adevărul depășește tot. Cât de mult adevăr deții astăzi? Tot ceea ce arată semne și minuni este Dumnezeu? Spiritele rele pot, de asemenea, să arate semne și minuni; sunt ele toate Dumnezeu? În credința sa în Dumnezeu, ceea ce caută omul este adevărul și ceea ce el urmărește este viața, mai degrabă decât semne și minuni. Acesta ar trebui să fie scopul tuturor celor care cred în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 38)

La acea vreme, lucrarea lui Isus era lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri. Păcatele tuturor care credeau în El erau iertate; dacă tu credeai în El, El te răscumpăra; dacă tu credeai în El, nu mai aparțineai păcatului, erai iertat de păcatele tale. Aceasta este ceea ce însemna să fii mântuit și să fii îndreptat prin credință. Totuși, în cei ce credeau, rămânea acel ceva care era răzvrătit și se opunea lui Dumnezeu și acela încă trebuia să fie îndepărtat încet. Mântuirea nu însemna că omul fusese complet câștigat de Isus, ci că omul nu mai era al păcatului, că i se iertaseră păcatele: de credeai, nu aveai să mai aparții vreodată păcatului. La acea vreme, Isus a făcut multe lucrări care erau dincolo de înțelegerea ucenicilor Lui și a spus multe lucruri pe care oamenii nu le-au înțeles. Aceasta deoarece, în acel moment, El nu a oferit nicio explicație. Astfel, la câțiva ani după ce El a plecat, Matei a creat o genealogie pentru Isus și alții, de asemenea, au făcut lucrări care reprezentau voia omului. Isus nu a venit să-l desăvârșească și să-l câștige pe om, ci să facă o etapă a lucrării: să dea naștere Evangheliei Împărăției cerurilor și să desăvârșească lucrarea răstignirii. Și, astfel, odată ce Isus a fost răstignit, lucrarea Sa s-a încheiat pe deplin. Dar, în etapa actuală – lucrarea de cucerire – trebuie rostite mai multe cuvinte, trebuie făcute mai

multe lucrări și trebuie să existe multe procese. La fel trebuie dezvăluite și tainele lucrării lui Isus și ale lui Iahve, astfel încât toți oamenii să poată avea înțelegere și claritate în credința lor, căci aceasta este lucrarea zilelor de pe urmă, iar zilele de pe urmă reprezintă sfârșitul lucrării lui Dumnezeu, momentul încheierii lucrării. Această etapă a lucrării te va lămuri în privința legii lui Iahve și a răscumpărării lui Isus și, în primul rând, o va face astfel încât să poți înțelege întreaga lucrare a lui Dumnezeu, planul Lui de gestionare de șase mii de ani și să apreciezi întreaga semnificație și esență a acestui plan, precum și să înțelegi scopul întregii lucrări săvârșite de Isus și cuvintele pe care El le-a rostit și chiar și credința și adorația ta oarbă față de Biblie. Toate acestea îți vor permite să înțelegi în detaliu. Vei ajunge să înțelegi atât lucrarea săvârșită de Isus, cât și lucrarea lui Dumnezeu din prezent; vei înțelege și vei vedea întregul adevăr, viața și calea. În cadrul etapei lucrării făcute de Isus, de ce a plecat Isus fără a face lucrarea de încheiere? Deoarece etapa lucrării lui Isus nu era lucrarea de încheiere. Când El a fost răstignit, cuvintele Lui au ajuns, de asemenea, la final; după răstignirea Lui, lucrarea Lui s-a încheiat pe deplin. Etapa actuală este diferită: doar după ce cuvintele vor fi rostite până la final și întreaga lucrare a lui Dumnezeu va fi finalizată se va fi terminat lucrarea Lui. În timpul etapei lucrării lui Isus, multe cuvinte au rămas nespuse, sau care nu au fost formulate clar pe deplin. Totuși, lui Isus nu I-a păsat de ce a spus sau nu a spus, căci slujirea Lui nu a fost o slujire a cuvintelor și, astfel, după ce a fost răstignit, El a plecat. Acea etapă a lucrării s-a făcut în principal pentru răstignire și este diferită de etapa actuală. Scopul principal al acestei etape actuale de lucru este împlinirea, clarificarea și încheierea întregii lucrări. Dacă cuvintele nu sunt rostite până la final, această lucrare nu va putea fi încheiată căci, în această etapă a lucrării, întreaga lucrare este finalizată și realizată folosind cuvinte. La acea vreme, o mare parte din lucrarea lui Isus

a fost de neînțeles pentru om. El a plecat în tăcere și, astăzi, încă există mulți care nu Îi înțeleg cuvintele, a căror înțelegere este greșită, dar pe care totuși ei o cred corectă, și oameni care nu știu că greșesc. Ultima etapă va finaliza pe deplin lucrarea lui Dumnezeu și va oferi încheierea acesteia. Toți vor ajunge să înțeleagă și să cunoască planul de gestionare al lui Dumnezeu. Noțiunile omului, intențiile sale, înțelegerea sa greșită și absurdă, noțiunile sale față de lucrarea lui Iahve și Isus, părerile sale despre neamuri, alte abateri și greșelile sale vor fi corectate. Iar omul va înțelege toate căile drepte ale vieții și toată lucrarea făcută de Dumnezeu și întreg adevărul. Când aceea se va întâmpla, această etapă a lucrării se va termina. Lucrarea lui Iahve a fost facerea lumii, a fost începutul; această etapă a lucrării este finalul lucrării și încheierea. La început, lucrarea lui Dumnezeu a fost îndeplinită printre cei aleși ai Israelului și a reprezentat începutul unei noi epoci în cel mai sfânt dintre toate locurile. Ultima etapă a lucrării este îndeplinită în cea mai necurată dintre țări, pentru a judeca lumea și pentru a încheia epoca. În prima etapă, lucrarea lui Dumnezeu a fost făcută în cel mai strălucitor dintre locuri, iar ultima etapă este îndeplinită în cel mai întunecat dintre toate locurile, iar acest întuneric va fi izgonit, lumina va fi adusă, iar toți oamenii vor fi cuceriți. După ce vor fi cuceriți oamenii din cel mai necurat și întunecat loc dintre toate și după ce întreaga populație va recunoaște că există un Dumnezeu, care este adevăratul Dumnezeu și fiecare persoană a fost convinsă pe deplin, atunci acest fapt va fi folosit pentru a îndeplini lucrarea de cucerire dintr-un capăt în celălalt al întregului univers. Această etapă a lucrării este simbolică: odată ce lucrarea acestei epoci se va încheia, lucrarea de gestionare de șase mii de ani va ajunge pe deplin la final. Odată ce aceia din cel mai întunecat dintre toate locurile vor fi cuceriți, se înțelege de la sine că va fi la fel peste tot. Astfel, doar lucrarea de cucerire din China are un simbolism semnificativ. China întrupează toate

forțele întunericului, iar oamenii din China îi reprezintă pe toți cei care aparțin trupului, Satanei din carne și oase. Poporul chinez este cel care a fost cel mai mult corupt de marele balaur roșu, care se opune cel mai puternic lui Dumnezeu, a cărui umanitate este cea mai josnică și necurată și, astfel, reprezintă arhetipul întregii omeniri corupte. Aceasta nu înseamnă că alte țări nu au probleme deloc; noțiunile omului sunt toate la fel și, deși oamenii acestor țări pot avea o bună valoare, dacă nu Îl cunosc pe Dumnezeu, atunci înseamnă că I se opun Lui. De ce evreii I s-au opus și, de asemenea, L-au sfidat pe Dumnezeu? De ce I s-au opus și fariseii? De ce L-a trădat Iuda pe Isus? La acea vreme, mulți dintre ucenici nu Îl cunoșteau pe Isus. De ce, după ce Isus a fost răstignit și a înviat, oamenii tot nu credeau în El? Nu este la fel neascultarea oamenilor? Doar că oamenii din China sunt dați ca exemplu și când ei vor fi cuceriți, vor deveni modele și specimene și vor servi ca referințe pentru alții. De ce am spus întotdeauna că voi sunteți accesorii ale planului Meu de gestionare? În poporul chinez corupția, impuritatea, nedreptatea, opoziția și răzvrătirea se manifestă cel mai pe deplin și sunt dezvăluite în toate diferitele lor forme. Pe de o parte, ei sunt de un calibru slab și, pe de altă parte, viețile și mentalitatea lor sunt înapoiate, iar obiceiurile lor, mediul social, originea familiei – toate sunt cele mai înapoiate și slabe. Statutul lor, de asemenea, este umil. Lucrarea din acest loc este simbolică și, după ce această lucrare de testare va fi îndeplinită în întregime, lucrarea ulterioară a lui Dumnezeu va fi mult mai ușoară. Dacă poate fi finalizată această etapă a lucrării, atunci lucrarea ulterioară e de la sine înțeleasă. Odată ce această etapă a lucrării va fi îndeplinită, marele succes va fi complet realizat, iar lucrarea de cucerire din întregul univers va ajunge la o încheiere totală.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 39)

Epoca Harului a început cu numele lui Isus. Când Isus a început să Își desfășoare lucrarea de slujire, Duhul Sfânt a început să mărturisească numele lui Isus, iar de numele Iahve nu s-a mai vorbit; în schimb, Duhul Sfânt a preluat noua lucrare în principal sub numele de Isus. Mărturia acelora care credeau în El s-a născut pentru Isus Hristos, iar lucrarea pe care ei au făcut-o a fost, de asemenea, pentru Isus Hristos. Încheierea Epocii Legii a Vechiului Testament a însemnat că lucrarea condusă în principal sub numele de Iahve ajunsese la final. Din acest moment, numele lui Dumnezeu nu a mai fost Iahve; în schimb, a fost numit Isus și, de aici înainte, Duhul Sfânt a început lucrarea în principal sub numele de Isus. Deci, oamenii care încă mănâncă și beau astăzi cuvintele lui Iahve și încă fac totul conform lucrării Epocii Legii – nu te conformezi tu orbește unor reguli? Nu ești tu blocat în trecut? Știți acum că zilele de pe urmă au sosit. Este posibil ca atunci când vine Isus să fie El încă numit Isus? Iahve i-a spus poporului lui Israel că va veni un Mesia și, totuși, când a venit, El nu a fost numit Mesia, ci Isus. Isus a spus că El va veni din nou și că va sosi la fel cum a plecat. Acestea au fost cuvintele lui Isus, dar ai văzut modul în care Isus a plecat? Isus a plecat stând pe un nor alb, dar este posibil ca El să revină personal printre oameni pe un nor alb? Dacă ar fi așa, nu ar fi El încă numit Isus? Când Isus vine din nou, epoca se va fi schimbat deja, deci cum ar putea El să fie numit în continuare Isus? Este posibil ca Dumnezeu să poată fi cunoscut doar sub numele de Isus? Nu poate fi El numit cu un nou nume într-o nouă epocă? Poate imaginea unei singure persoane și un anumit nume să Îl reprezinte pe Dumnezeu în ansamblul Său? În fiecare epocă, Dumnezeu face o lucrare nouă și este numit cu un nou nume; cum ar putea El să facă aceeași lucrare în epoci diferite? Cum ar putea El să Se agațe de ceea ce este vechi? Numele lui Isus a fost luat pentru lucrarea de răscumpărare, deci ar mai fi El cunoscut sub același nume când Se întoarce

în zilele de pe urmă? Ar mai face El lucrarea de răscumpărare? De ce Iahve și Isus sunt unul și, totuși, sunt cunoscuți sub nume diferite în epoci diferite? Nu este deoarece epocile lucrării Lor sunt diferite? Ar putea un unic nume să-L reprezinte pe Dumnezeu în ansamblul Său? Acestea fiind spuse, Dumnezeu trebuie numit cu un nume diferit într-o epocă diferită, iar El trebuie să utilizeze numele pentru a schimba epoca și pentru a o reprezenta. Pentru că niciun nume nu poate să-L reprezinte complet pe Dumnezeu Însuși și fiecare nume este capabil doar să reprezinte aspectul temporal al firii lui Dumnezeu într-o anumită epocă; tot ceea ce trebuie să facă este să Îi reprezinte lucrarea. De aceea, Dumnezeu poate alege orice nume care se potrivește firii Sale pentru a reprezenta întreaga epocă. Indiferent dacă este epoca lui Iahve sau epoca lui Isus, fiecare epocă este reprezentată de un nume. La sfârșitul Epocii Harului, epoca finală a sosit, iar Isus a venit deja. Cum ar putea El să fie numit în continuare Isus? Cum ar putea El încă să ia forma lui Isus printre oameni? Ai uitat că Isus nu era decât imaginea unui nazarinean? Ai uitat că Isus a fost doar Răscumpărătorul omenirii? Cum ar putea El să preia lucrarea cuceririi și desăvârșirii omului în zilele de pe urmă? Isus a plecat stând pe un nor alb – acesta este un lucru sigur – dar cum ar putea El să Se întoarcă pe un nor alb printre oameni și să fie numit în continuare Isus? Dacă El ar sosi într-adevăr pe un nor, cum ar putea omul să nu Îl recunoască? Nu L-ar recunoaște oamenii din întreaga lume? În acel caz, nu ar fi Isus Însuși Dumnezeu? În acel caz, imaginea lui Dumnezeu ar fi înfățișarea unui evreu și, în plus, ar fi aceeași pentru totdeauna. Isus a spus că El va sosi precum plecase, dar știi adevărata semnificație a cuvintelor Sale? Se poate ca El să îi fi spus acestui grup al vostru? Tot ce știi este că El va sosi precum a plecat, stând pe un nor, dar știi exact cum Dumnezeu Însuși Își face lucrarea? Dacă ai fi cu adevărat în stare să vezi, atunci cum pot fi explicate cuvintele pe care le-a

rostit Isus? El a spus: „Când Fiul Omului va veni în zilele de pe urmă, El Însuși nu va ști, îngerii nu vor ști, mesagerii din cer nu vor ști și întreaga omenire nu va ști. Doar Tatăl va ști, adică, doar Duhul va ști”. Nici măcar Fiul Omului Însuși nu știe, totuși, tu ești capabil să vezi și să știi? Dacă ai fi fost capabil să știi și să vezi cu proprii tăi ochi, nu ar fi fost aceste cuvinte rostite în van? Și ce a spus Isus la acea vreme? „Dar despre ziua și ora aceea nu știe nimeni, nici îngerii cerurilor, (nici Fiul), ci numai Tatăl. Așa cum a fost în zilele lui Noe, tot așa va fi și la venirea Fiului Omului. […] Prin urmare, fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați!” Când vine acea zi, Fiul Omului Însuși nu o va ști. Fiul Omului se referă la trupul întrupat al lui Dumnezeu, o persoană normală și obișnuită. Nici chiar Însuși Fiul Omului nu știe, deci cum ai putea tu să știi? Isus a spus că El va sosi precum plecase. Nici chiar El Însuși nu știe când sosește, deci poate El să te anunțe dinainte? Ești în stare să Îi vezi sosirea? Nu este aceea o glumă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 40)

De fiecare dată când vine Dumnezeu pe pământ, El Își schimbă numele, genul, imaginea și lucrarea; El nu Își repetă lucrarea. El este un Dumnezeu care este întotdeauna nou și niciodată vechi. Când El a venit înainte, a fost numit Isus; poate El, de data aceasta, când vine din nou, să fie numit în continuare Isus? Când El a venit înainte, era bărbat; poate El să fie bărbat din nou de data aceasta? Lucrarea Sa, când El a venit în timpul Epocii Harului, a fost de a fi răstignit; când vine din nou, poate El să răscumpere în continuare omenirea din păcat? Poate fi El răstignit din nou? Nu ar însemna asta că-Și repetă lucrarea? Nu știai că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi? Există aceia care spun că Dumnezeu este imuabil. Este corect, dar se referă la imuabilitatea firii lui Dumnezeu și

a esenței Sale. Schimbările numelui și lucrării Sale nu dovedesc faptul că esența Sa s-a schimbat; cu alte cuvinte, Dumnezeu va fi întotdeauna Dumnezeu și aceasta nu se va schimba niciodată. Dacă spui că lucrarea lui Dumnezeu nu se schimbă, atunci ar putea El să-Și termine planul de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani? Tu știi doar că Dumnezeu nu se schimbă niciodată, dar știi că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi? Dacă lucrarea lui Dumnezeu nu se schimbă, atunci cum ar fi putut El să conducă omenirea până în ziua de azi? Dacă Dumnezeu este imuabil, atunci cum de El a făcut deja lucrarea a două epoci? Lucrarea Sa niciodată nu încetează să meargă înainte, ceea ce înseamnă că firea Sa este dezvăluită treptat omului, și ceea ce este dezvăluit reprezintă firea Sa inerentă. La început, firea lui Dumnezeu era ascunsă de om, El niciodată nu Și-a dezvăluit în mod deschis firea către om, iar omul, pur și simplu, nu a avut cunoștințe despre El. Din această cauză, El Își folosește lucrarea pentru a dezvălui treptat firea Sa omului, dar a lucra în acest mod nu înseamnă că firea lui Dumnezeu se schimbă în fiecare epocă. Nu înseamnă că firea lui Dumnezeu se schimbă constant deoarece voia Sa se schimbă mereu. Mai degrabă, este faptul că, deoarece epocile lucrării Sale sunt diferite, Dumnezeu Își ia firea inerentă în ansamblul său și, pas cu pas, o dezvăluie omului, astfel încât omul să Îl poată cunoaște. Dar aceasta nu este în niciun caz dovada că Dumnezeu inițial nu are o anume fire sau că firea Lui s-a schimbat treptat odată cu trecerea epocilor – o astfel de interpretare ar fi greșită. Dumnezeu îi dezvăluie omului firea Sa inerentă și specifică – ceea ce este El – conform trecerii epocilor; lucrarea unei singure epoci nu poate exprima întreaga fire a lui Dumnezeu. Și astfel, cuvintele „Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi” se referă la lucrarea Sa, iar cuvintele „Dumnezeu este imuabil” se referă la ceea ce Dumnezeu are și este în mod inerent. Indiferent de aceasta, tu nu poți face lucrarea de șase mii de ani să

depindă de un singur punct sau să o definești prin cuvinte moarte. Astfel este prostia omului. Dumnezeu nu este atât de simplu pe cât își imaginează omul, iar lucrarea Sa nu poate zăbovi în nicio epocă. Iahve, de exemplu, nu poate întotdeauna să simbolizeze numele lui Dumnezeu; Dumnezeu poate, de asemenea, să Își facă lucrarea sub numele de Isus. Acesta este un semn că lucrarea lui Dumnezeu progresează întotdeauna.

Dumnezeu este întotdeauna Dumnezeu și El nu va deveni niciodată Satana; Satana este întotdeauna Satana și nu va deveni niciodată Dumnezeu. Înțelepciunea lui Dumnezeu, minunăția lui Dumnezeu, dreptatea lui Dumnezeu și măreția lui Dumnezeu nu se vor schimba niciodată. Esența Sa și ceea ce are și este El nu se vor schimba niciodată. Cât despre lucrarea Sa, totuși, aceasta întotdeauna progresează în direcția înainte, întotdeauna mergând mai profund, căci El este întotdeauna nou și niciodată vechi. În fiecare epocă, Dumnezeu Își ia un nou nume, în fiecare epocă El face o lucrare nouă și în fiecare epocă El permite creațiilor Sale să vadă noua Sa voie și noua Sa fire. Dacă, într-o epocă nouă, oamenii nu văd exprimarea noii firi a lui Dumnezeu, nu L-ar răstigni ei mereu? Și făcând astfel, nu L-ar defini ei pe Dumnezeu? Dacă Dumnezeu ar veni în trup doar ca bărbat, oamenii L-ar defini ca bărbat, ca Dumnezeul bărbaților, și nu L-ar considera niciodată drept Dumnezeul femeilor. Oamenii ar considera atunci că Dumnezeu are același gen ca bărbații, că Dumnezeu este conducătorul bărbaților – dar ce s-ar întâmpla atunci cu femeile? Aceasta este o nedreptate; nu este tratament preferențial? Dacă lucrurile ar sta așa, atunci toți aceia pe care Dumnezeu i-a mântuit ar fi bărbați ca El, și nu ar fi mântuită nicio femeie. Când Dumnezeu a creat omenirea, El l-a creat pe Adam și a creat-o pe Eva. El nu l-a creat doar pe Adam, ci a făcut atât pe bărbat, cât și pe femeie după asemănarea Sa. Dumnezeu nu este doar Dumnezeul bărbaților – El este și Dumnezeul femeilor. Dumnezeu începe o

nouă etapă a lucrării în zilele de pe urmă. El va dezvălui chiar mai mult din firea Lui, și nu va fi compasiunea și iubirea din timpul lui Isus. Din moment ce are o nouă lucrare de făcut, această nouă lucrare va fi însoțită de o nouă fire. Deci, dacă această lucrare ar fi făcută de Duh – dacă Dumnezeu nu devenea trup și, în schimb, Duhul vorbea direct prin intermediul tunetului, astfel încât omul nu avea niciun mod de a intra în contact cu El, ar putea omul să-I cunoască firea? Dacă ar fi doar Duhul care ar face lucrarea, atunci omul nu ar avea niciun mod de a ajunge să cunoască firea lui Dumnezeu. Oamenii pot contempla firea lui Dumnezeu cu proprii ochi doar atunci când El devine trup, când Cuvântul apare în trup și Își exprimă întreaga fire prin trup. Dumnezeu realmente și cu adevărat trăiește printre oameni. El este tangibil; omul chiar poate să interacționeze cu firea Sa, să interacționeze cu ceea ce are și este El; doar în acest mod poate omul să ajungă cu adevărat să Îl cunoască. În același timp, Dumnezeu a îndeplinit, de asemenea, lucrarea în care „Dumnezeu este Dumnezeul bărbaților și Dumnezeul femeilor” și a realizat toată lucrarea Sa în trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 41)

Lucrarea lui Dumnezeu în toată gestionarea Sa este perfect clară: Epoca Harului este Epoca Harului, iar zilele de pe urmă sunt zilele de pe urmă. Există diferențe distincte între fiecare epocă, căci în fiecare epocă Dumnezeu face o lucrare care este reprezentativă pentru acea epocă. Pentru că lucrarea zilelor de pe urmă trebuie făcută, trebuie să existe ardere, judecată, mustrare, mânie și distrugere pentru a pune capăt epocii. Zilele de pe urmă se referă la epoca finală. În timpul epocii finale, nu va pune Dumnezeu capăt epocii? Pentru a încheia epoca, Dumnezeu trebuie să aducă mustrare și judecată cu El. Doar în acest mod poate El să aducă sfârșitul epocii. Scopul lui Isus era ca omul să poată continua să

supraviețuiască, să trăiască, și ca el să poată exista într-un mod mai bun. El l-a mântuit pe om de păcat, astfel încât el să poată înceta afundarea sa în neînfrânare și să nu mai trăiască în infern și iad, și, mântuind omul de la infern și iad, Isus i-a permis să continue să trăiască. Acum, zilele de pe urmă au sosit. Dumnezeu va anihila omul și va distruge complet rasa umană, adică, El va transforma răzvrătirea omenirii. Din acest motiv, ar fi imposibil, cu firea iubitoare și plină de milă din trecut, ca Dumnezeu să încheie epoca sau să ducă la îndeplinire planul Său de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani. Fiecare epocă prezintă o reprezentare specială a firii lui Dumnezeu și fiecare epocă conține lucrarea care ar trebui făcută de Dumnezeu. Deci, lucrarea făcută de Dumnezeu Însuși în fiecare epocă conține expresia firii Sale adevărate și, atât numele Său, cât și lucrarea pe care o face El, se schimbă împreună cu epoca – toate sunt noi. În timpul Epocii Legii, lucrarea de îndrumare a omenirii a fost făcută sub numele de Iahve, iar prima etapă a lucrării a fost inițiată pe pământ. În această etapă, lucrarea a constat în construirea templului și a altarului și utilizarea legii pentru a ghida poporul lui Israel și a lucra în mijlocul său. Prin îndrumarea poporului lui Israel, El a lansat o bază pentru lucrarea Sa pe pământ. De la această bază, El Și-a extins lucrarea dincolo de Israel, ceea ce înseamnă că, începând din Israel, El Și-a extins lucrarea în afară, astfel încât următoarele generații au ajuns să cunoască treptat faptul că Iahve era Dumnezeu și că Iahve a fost Cel care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile și că Iahve a fost Cel care a făcut toate făpturile. El Și-a răspândit lucrarea prin poporul lui Israel în afară, dincolo de el. Ținutul lui Israel a fost primul loc sfânt al lucrării lui Iahve pe pământ și a fost locul unde Dumnezeu a mers să lucreze mai întâi pe pământ. Aceea a fost lucrarea Epocii Legii. În timpul Epocii Harului, Isus a fost Dumnezeul care a mântuit omul. Ceea ce El era și avea era har, iubire, milă, indulgență, răbdare, umilință, grijă și toleranță,

și o mare parte din lucrarea pe care a făcut-o El a fost de dragul răscumpărării omului. Firea Sa era una plină de milă și iubire și, deoarece El era milos și iubitor, El a trebuit să fie răstignit pe cruce pentru om, pentru a arăta că Dumnezeu îl iubea pe om ca pe Sine Însuși, atât de mult încât S-a oferit pe Sine în totalitatea Sa. În timpul Epocii Harului, numele lui Dumnezeu era Isus, adică, Dumnezeu era un Dumnezeu care a mântuit omul și El era un Dumnezeu milos și iubitor. Dumnezeu era cu omul. Iubirea Sa, mila Sa și mântuirea Sa însoțeau absolut fiecare persoană. Doar prin acceptarea numelui de Isus și a prezenței Sale a putut omul să câștige pace și bucurie, să primească binecuvântarea Sa, harurile Sale vaste și numeroase și mântuirea Sa. Prin răstignirea lui Isus, toți aceia care L-au urmat au primit mântuire și li s-au iertat păcatele. În timpul Epocii Harului, Isus era numele lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, lucrarea Epocii Harului era făcută în principal sub numele de Isus. În timpul Epocii Harului, Dumnezeu era numit Isus. El a preluat o etapă de lucrare nouă dincolo de Vechiul Testament și lucrarea Sa s-a încheiat cu răstignirea. Aceasta a fost totalitatea lucrării Sale. De aceea, în timpul Epocii Legii, Iahve era numele lui Dumnezeu, iar în Epoca Harului numele lui Isus Îl reprezenta pe Dumnezeu. În timpul zilelor de pe urmă, numele Său este Dumnezeu Atotputernic – Cel Atotputernic, care Își folosește puterea pentru a îndruma omul, a cuceri omul și a dobândi omul, iar în cele din urmă, să finalizeze epoca. În fiecare epocă, la fiecare etapă a lucrării Sale, firea lui Dumnezeu este evidentă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 42)

Poate numele lui Isus – „Dumnezeu cu noi” – să reprezinte firea lui Dumnezeu în ansamblul Său? Poate să Îl definească complet pe Dumnezeu? Dacă omul spune că Dumnezeu poate fi numit doar Isus și nu poate avea alt

nume pentru că Dumnezeu nu Își poate schimba firea Sa, aceste cuvinte sunt într-adevăr o blasfemie! Crezi că numele Isus, Dumnezeu cu noi, de unul singur Îl poate reprezenta pe Dumnezeu în ansamblul Său? Dumnezeu poate fi cunoscut sub multe nume, dar printre aceste multe nume, nu există unul care să poată cuprinde tot ceea ce este Dumnezeu, niciunul care să-L poată reprezenta complet pe Dumnezeu. Și, astfel, Dumnezeu are multe nume, dar aceste multe nume nu pot defini complet firea lui Dumnezeu, pentru că firea lui Dumnezeu este atât de bogată încât pur și simplu depășește capacitatea omului de a-L cunoaște. Omul nu are cum, folosind limbajul omenesc, să-L cuprindă complet pe Dumnezeu. Omenirea are un vocabular limitat cu care să cuprindă tot ceea ce știe despre firea lui Dumnezeu: măreț, onorat, minunat, de nepătruns, suprem, sfânt, drept, înțelept, și așa mai departe. Atât de multe cuvinte! Acest vocabular limitat este incapabil de a descrie puținul din firea lui Dumnezeu la care omul a fost martor. De-a lungul timpului, mulți alții au adăugat cuvinte pe care ei le-au considerat mai capabile de a descrie râvna din inimile lor: Dumnezeu este atât de măreț! Dumnezeu este atât de sfânt! Dumnezeu este atât de minunat! Astăzi, oamenii care spun astfel și-au atins apogeul, totuși, omul încă este incapabil de a se exprima clar. Și astfel, pentru om, Dumnezeu are multe nume, totuși, El nu are un singur nume, și aceasta pentru că ființa lui Dumnezeu este atât de îmbelșugată, iar limbajul omului atât de secătuit. Un anume cuvânt sau nume nu are capacitatea de a-L reprezenta pe Dumnezeu în întregimea Sa, deci crezi că numele Său poate fi neschimbat? Dumnezeu este atât de mare și de sfânt, totuși tu nu Îi permiți să Își schimbe numele în fiecare nouă epocă? De aceea, în fiecare epocă în care Dumnezeu personal Își face propria lucrare, El folosește un nume care se potrivește epocii pentru a îngloba lucrarea pe care El intenționează să o facă. El utilizează acest nume special, unul care posedă semnificație temporală, pentru a

reprezenta firea Sa în acea epocă. Acesta este Dumnezeu care folosește limbajul omenirii pentru a-Și exprima propria fire. Chiar și așa, mulți oameni care au avut experiențe spirituale și L-au văzut personal pe Dumnezeu, totuși, simt că acest nume specific este incapabil de a-L reprezenta pe Dumnezeu în totalitatea Sa – vai, acest lucru nu poate fi schimbat – deci, omul nu I se mai adresează lui Dumnezeu cu niciun nume, ci, pur și simplu, Îl numește „Dumnezeu”. Este ca și cum inima omului este plină de iubire și, totuși, de asemenea, împresurată de contradicții, căci omul nu știe cum să Îl explice pe Dumnezeu. Nu există modalitate de a descrie cât de îmbelșugat este Dumnezeu. Nu există niciun singur nume care să poată rezuma firea lui Dumnezeu și nu există niciun nume care să poată descrie tot ceea ce Dumnezeu are și este. Dacă cineva Mă întreabă „Ce nume mai exact folosești Tu?”, le voi spune: „Dumnezeu este Dumnezeu!” Nu este acela cel mai bun nume pentru Dumnezeu? Nu este cea mai bună înglobare a firii lui Dumnezeu? Acestea fiind spuse, de ce depuneți atât de multe eforturi căutând numele lui Dumnezeu? De ce trebuie să vă bateți capul, fără mâncare și somn, toate de dragul unui nume? Va veni ziua când Dumnezeu nu va fi numit Iahve, Isus sau Mesia – El va fi pur și simplu Creatorul. La acea vreme, toate numele pe care El le-a avut pe pământ se vor sfârși, căci lucrarea Sa pe pământ va ajunge la final, după care numele Sale nu vor mai exista. Când toate numele intră sub stăpânirea Creatorului, ce nevoie are El de un nume foarte corespunzător, totuși incomplet? Cauți încă numele lui Dumnezeu acum? Îndrăznești încă să spui că Dumnezeu Se numește doar Iahve? Îndrăznești încă să spui că Dumnezeu Se numește doar Isus? Poți suporta păcatul blasfemiei împotriva lui Dumnezeu? Ar trebui să știi că, inițial, Dumnezeu nu avea nume. El Și-a luat doar unul sau două sau multe nume deoarece a avut o lucrare de făcut și a trebuit să gestioneze omenirea. Indiferent de numele sub care este

cunoscut – nu l-a ales El Însuși de bună voie? Ar avea El nevoie de tine – una dintre creațiile Sale – să decizi? Numele sub care este cunoscut Dumnezeu este un nume care este în concordanță cu ceea ce omul este capabil să înțeleagă, cu limbajul omenirii, dar acest nume nu este ceva ce omul poate cuprinde. Poți spune doar că există un Dumnezeu în cer, că El este numit Dumnezeu, că El este Dumnezeu Însuși cu mare putere, care este atât de înțelept, atât de preamărit, atât de minunat, atât de tainic, atât de atotputernic și, atunci, nu mai poți spune nimic mai mult; acest puțin este tot ceea ce poți să știi. Acestea fiind spuse, poate simplul nume al lui Isus să Îl reprezinte pe Dumnezeu Însuși? Când vin zilele de pe urmă, chiar dacă tot Dumnezeu este Cel ce face lucrarea Sa, numele Lui trebuie să se schimbe, căci este o epocă diferită.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 43)

Când Isus a venit să Își facă lucrarea, a fost sub îndrumarea Duhului Sfânt; El a făcut cum a dorit Duhul Sfânt, și nu conform Epocii Legii din Vechiul Testament sau conform lucrării lui Iahve. Deși lucrarea pe care a venit să o facă Isus nu a fost de a respecta legile lui Iahve sau poruncile lui Iahve, sursa Lor era una și aceeași. Lucrarea pe care Isus a făcut-o a reprezentat numele lui Isus și a reprezentat Epoca Harului; cât despre lucrarea făcută de Iahve, aceasta L-a reprezentat pe Iahve și a reprezentat Epoca Legii. Lucrarea Lor a fost lucrarea unui singur Duh în două epoci diferite. Lucrarea pe care a făcut-o Isus a putut să reprezinte doar Epoca Harului, iar lucrarea pe care a făcut-o Iahve a putut să reprezinte doar Epoca Legii din Vechiul Testament. Iahve doar i-a îndrumat pe oamenii din Israel și Egipt și toate națiunile de dincolo de Israel. Lucrarea lui Isus în Epoca Harului din Noul Testament a fost lucrarea lui Dumnezeu sub numele de Isus, în timp ce El îndruma epoca. Dacă spui că lucrarea lui Isus

se baza pe cea a lui Iahve, că El nu a inițiat nicio lucrare nouă și că tot ceea ce a făcut El era conform cuvintelor lui Iahve, conform lucrării lui Iahve și profețiilor lui Isaia, atunci Isus nu ar fi Dumnezeu devenit trup. Dacă El Și-ar fi desfășurat lucrarea în acest mod, El ar fi fost un apostol sau un lucrător al Epocii Legii. Dacă este așa cum spui tu, atunci Isus nu ar fi putut să înceapă o nouă epocă, nici nu ar fi putut să facă o altă lucrare. În același mod, Duhul Sfânt trebuie să-Și facă lucrarea în principal prin Iahve, și, în afară de Iahve, Duhul Sfânt nu ar fi putut să facă nicio lucrare nouă. Este greșit ca omul să înțeleagă lucrarea lui Isus în acest mod. Dacă omul consideră că lucrarea făcută de Isus a fost săvârșită conform cuvintelor lui Iahve și profețiilor lui Isaia, atunci Isus a fost Dumnezeu întrupat sau a fost unul dintre profeți? Conform acestei perspective, nu ar exista o Epocă a Harului, iar Isus nu ar fi întruparea lui Dumnezeu, căci lucrarea pe care a făcut-o El nu ar putea reprezenta Epoca Harului și ar putea reprezenta doar Epoca Legii din Vechiul Testament. Ar putea fi doar o nouă epocă în care Isus a venit pentru a face o lucrare nouă, pentru a lansa o nouă epocă, pentru a depăși lucrarea făcută anterior în Israel și pentru a-Și efectua lucrarea nu în conformitate cu lucrarea făcută de Iahve în Israel sau cu vechile Sale reguli, ori în conformitate cu vreun regulament, ci, mai degrabă, să facă noua lucrare pe care El ar trebui să o facă. Dumnezeu Însuși vine să înceapă epoca, iar Dumnezeu Însuși vine să aducă sfârșitul epocii. Omul este incapabil de a face lucrarea începerii epocii și finalizării acesteia. Dacă Isus nu ar fi finalizat lucrarea lui Iahve după ce a venit, atunci aceea ar fi fost dovada că El a fost doar un om și că era incapabil de a-L reprezenta pe Dumnezeu. Tocmai pentru că Isus a venit și a încheiat lucrarea lui Iahve, a continuat lucrarea lui Iahve și, în plus, Și-a îndeplinit propria lucrare, o nouă lucrare, dovedește că aceasta era o nouă epocă și că Isus era Dumnezeu Însuși. Ei au săvârșit două etape total diferite ale

lucrării. O etapă a fost îndeplinită în templu, iar cealaltă în afara templului. O etapă a fost de a conduce viața omului conform legii, iar cealaltă a fost de a oferi o jertfă de păcat. Aceste două etape ale lucrării au fost diferite în mod considerabil; aceasta desparte noua epocă de cea veche și este absolut corect a spune că sunt două epoci diferite. Locația lucrării Lor a fost diferită, conținutul lucrării Lor a fost diferit, iar obiectivul lucrării Lor a fost diferit. Astfel, ele pot fi împărțite în două epoci: Noul și Vechiul Testament, adică epocile vechi și cele noi. Când a venit Isus, El nu S-a dus la Templu, ceea ce dovedește că epoca lui Iahve se încheiase. El nu a intrat în templu deoarece lucrarea lui Iahve în templu se terminase și nu trebuia să fie făcută din nou, iar să o facă din nou ar fi însemnat să o repete. Doar prin părăsirea templului, prin începerea unei noi lucrări și lansarea unei noi căi în afara templului a putut El să aducă la apogeu lucrarea lui Dumnezeu. Dacă El nu ar fi ieșit din templu pentru a-Și face lucrarea, lucrarea lui Dumnezeu ar fi stagnat pe fundația templului și nu ar fi existat niciodată schimbări noi. Și astfel, când Isus a venit, nu a intrat în templu și nu Și-a făcut lucrarea în templu. El Și-a făcut lucrarea în afara templului și, conducându-i pe discipoli, Și-a desfășurat liber lucrarea. Plecarea lui Dumnezeu de la templu pentru a-Și face lucrarea a însemnat că Dumnezeu avea un nou plan. Lucrarea Sa urma să se desfășoare în afara templului și să fie o nouă lucrare, neîngrădită în punerea sa în aplicare. De îndată ce Isus a ajuns, El a finalizat lucrarea lui Iahve din timpul epocii Vechiului Testament. Deși Ei erau cunoscuți sub două nume diferite, același Duh a fost acela care a îndeplinit ambele etape ale lucrării, iar lucrarea făcută a fost continuată. Întrucât numele era diferit, iar conținutul lucrării era diferit, epoca era diferită. Când a venit Iahve, aceea a fost epoca lui Iahve, iar când a venit Isus, aceea a fost epoca lui Isus. Și astfel, cu fiecare venire, Dumnezeu este cunoscut sub un nume, El reprezintă o epocă și El lansează o nouă cale; și

cu fiecare nouă cale, El Își asumă un nou nume care arată că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi și că lucrarea Sa nu se oprește niciodată din a progresa. Istoria merge întotdeauna înainte, iar lucrarea lui Dumnezeu merge întotdeauna înainte. Pentru ca planul Său de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani să ajungă la sfârșit, trebuie să continue să înainteze. În fiecare zi, El trebuie să facă o nouă lucrare, în fiecare an, El trebuie să facă o nouă lucrare; El trebuie să lanseze noi căi, trebuie să lanseze noi epoci, să înceapă o lucrare nouă și mai măreață și, împreună cu acestea, să aducă noi nume și noi lucrări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 44)

„Iahve" este numele pe care l-am luat în timpul lucrării Mele în Israel și înseamnă Dumnezeul israeliților (poporul ales al lui Dumnezeu), căruia poate să Îi fie milă de oameni, să îi blesteme pe oameni și să le ghideze viața; înseamnă Dumnezeu care posedă o mare putere și este plin de înțelepciune. „Isus" este Emanuel, care înseamnă jertfa de păcat plină de iubire și de compasiune și care îi răscumpără pe oameni. El a făcut lucrarea Epocii Harului și El reprezintă Epoca Harului și poate să reprezinte doar o parte a lucrării planului de gestionare (planul mântuirii). Cu alte cuvinte, numai Iahve este Dumnezeul poporului ales al Israelului, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, Dumnezeul lui Iacov, Dumnezeul lui Moise și Dumnezeul întregului popor al Israelului. Și astfel, în epoca actuală, toți israeliții, pe lângă poporul evreu, se închină lui Iahve. Ei săvârșesc sacrificii pentru El pe altar și Îl slujesc în temple purtând haine de preoți. Ceea ce speră ei este ca Iahve să apară din nou. Doar Isus este Răscumpărătorul omenirii și jertfa care a răscumpărat omenirea din păcat. Adică, numele de Isus a venit din Epoca Harului și a ajuns să existe datorită lucrării de răscumpărare din Epoca Harului. Numele de Isus a luat naștere ca să le

permită oamenilor din Epoca Harului să se nască din nou și să fie mântuiți și este un nume special pentru răscumpărarea întregii omeniri. Așadar, numele Isus reprezintă lucrarea de răscumpărare și înseamnă Epoca Harului. Numele Iahve este unul special pentru poporul lui Israel, care a trăit conform legii. În fiecare epocă și în fiecare etapă a lucrării, numele Meu nu este neîntemeiat, ci are o semnificație reprezentativă: fiecare nume reprezintă o epocă. „Iahve" reprezintă Epoca Legii și este unul de onoare pentru Dumnezeul venerat de poporul lui Israel. „Isus" reprezintă Epoca Harului și este numele Dumnezeului tuturor celor care au fost răscumpărați în Epoca Harului. Dacă omenirea încă tânjește după întoarcerea Mântuitorului Isus din zilele de pe urmă și încă Îl așteaptă să sosească sub înfățișarea pe care a avut-o El în Iudeea, atunci întregul plan de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani s-ar fi oprit în Epoca Răscumpărării și nu ar mai fi putut să progreseze. Mai mult, zilele de pe urmă nu ar mai sosi niciodată și epoca nu ar mai cunoaște niciodată un sfârșit. Aceasta se întâmplă pentru că Isus Mântuitorul este numai pentru răscumpărarea și mântuirea omenirii. Am luat numele de Isus doar de dragul tuturor păcătoșilor din Epoca Harului, dar nu este numele cu care voi aduce sfârșitul întregii omeniri. Deși Iahve, Isus și Mesia reprezintă toate Duhul Meu, aceste nume doar denumesc diferitele epoci ale planului Meu de gestionare și nu Mă reprezintă pe Mine pe deplin. Numele pe care Mi le dau oamenii pe pământ nu pot să exprime clar întreaga Mea fire și tot ceea ce sunt. Acestea sunt pur și simplu nume diferite după care sunt numit în diferite epoci. Și astfel, când ultima epocă – epoca zilelor de pe urmă – va sosi, numele Meu se va schimba din nou. Nu Mi se va spune Iahve sau Isus, cu atât mai puțin Mesia, ci Însuși Mărețul și Atotputernicul Dumnezeu și, sub numele acesta, voi aduce sfârșitul întregii epoci. Cândva, am fost cunoscut drept Iahve. Mi s-a spus și Mesia și, odată, oamenii Îmi spuneau

Isus Mântuitorul cu iubire și respect. Totuși, astăzi nu sunt Iahve sau Isus pe care oamenii Îl cunoșteau în vremurile trecute; sunt Dumnezeul care S-a întors în zilele de pe urmă, Dumnezeul care va aduce sfârșitul epocii. Sunt Dumnezeu Însuși care Se înalță de la capătul pământului, abundând de întreaga Mea fire și plin de autoritate, onoare și glorie. Oamenii nu M-au băgat niciodată în seamă, nu M-au cunoscut niciodată și au fost mereu neștiutori în privința firii Mele. De la crearea lumii până astăzi, niciun om nu M-a văzut. Acesta este Dumnezeul care Se înfățișează omenirii în zilele de pe urmă, dar Se ascunde printre oameni. El locuiește printre oameni, adevărat și real, ca soarele arzător și focul mistuitor, plin de putere și abundând de autoritate. Nu există nicio persoană sau lucru care nu va fi judecat de cuvintele Mele și nicio persoană sau lucru care nu va fi purificat de flăcările focului. În cele din urmă, toate popoarele vor fi binecuvântate grație cuvintelor Mele și, de asemenea, sfărâmate în bucăți din cauza cuvintelor Mele. Astfel, în zilele de pe urmă, toți oamenii vor vedea că Eu sunt Mântuitorul reîntors și că Eu sunt Dumnezeu Atotputernic care cucerește toată omenirea. Și toți vor vedea că am fost odată jertfă de păcat pentru omenire, dar că, în zilele de pe urmă, Eu voi deveni, de asemenea, flăcările soarelui care incinerează toate lucrurile, precum și Soarele dreptății care dezvăluie toate lucrurile. Aceasta este lucrarea Mea în zilele de pe urmă. Am luat numele acesta și posed firea aceasta pentru ca toți oamenii să poată vedea că sunt un Dumnezeu drept, soarele arzător și focul mistuitor și ca toți să poată să Mă venereze pe Mine, singurul Dumnezeu adevărat, și ca să poată să Îmi vadă adevărata față: nu sunt numai Dumnezeul israeliților, și nu sunt doar Răscumpărătorul; sunt Dumnezeul tuturor creaturilor din ceruri, pământ și mări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 45)

Dacă Mântuitorul ar sosi în zilele de pe urmă și dacă I s-ar spune tot Isus și S-ar naște din nou în Iudeea și Și-ar face lucrarea acolo, atunci aceasta ar dovedi că am creat doar poporul lui Israel și că am răscumpărat doar poporul lui Israel și că nu am nimic de-a face cu neevreii. Nu Mi-ar contrazice aceasta cuvintele că „Eu sunt Domnul care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile”? Am părăsit Iudeea și Îmi fac lucrarea printre neevrei pentru că nu sunt doar Dumnezeul poporului lui Israel, ci Dumnezeul tuturor creaturilor. Apar printre neevrei în zilele de pe urmă pentru că nu sunt doar Iahve, Dumnezeul poporului lui Israel, ci pentru că Eu sunt, de asemenea, Creatorul tuturor aleșilor Mei printre neevrei. Nu am creat doar Israelul, Egiptul și Libanul, ci și toate popoarele neevreiești de dincolo de Israel. Datorită acestui fapt, Eu sunt Domnul tuturor creaturilor. Am folosit Israelul doar ca punct de pornire pentru lucrarea Mea, am folosit Iudeea și Galileea ca fortărețe ale lucrării Mele de răscumpărare și acum folosesc popoarele neevreiești ca bază de unde voi aduce sfârșitul întregii epoci. Am desăvârșit două etape ale lucrării în Israel (aceste două etape ale lucrării fiind Epoca Legii și Epoca Harului) și am dus la bun sfârșit alte două etape ale lucrării (Epoca Harului și Epoca Împărăției) pe pământurile de dincolo de Israel. Printre popoarele neevreiești, voi face lucrarea de cucerire și astfel voi încheia epoca. Dacă omenirea Îmi spune mereu Isus Hristos, dar nu știe că am început o nouă epocă în zilele de pe urmă și că am demarat o nouă lucrare, și dacă omenirea continuă să aștepte obsesiv sosirea lui Isus Mântuitorul, atunci îi voi numi pe acești oameni aceia care nu cred în Mine; ei sunt oameni care nu Mă cunosc și credința lor în Mine este falsă. Ar putea astfel de oameni să fie martorii sosirii lui Isus Mântuitorul din ceruri? Ceea ce așteaptă ei nu este sosirea Mea, ci sosirea Regelui iudeilor. Ei nu își doresc ca Eu să anihilez lumea aceasta veche și

imorală ci, în schimb, își doresc cea de-a doua întoarcere a lui Isus, după care vor fi răscumpărați. Ei așteaptă cu nerăbdare ca Isus să mai răscumpere o dată toată omenirea de pe acest pământ profanat și nedrept. Cum pot astfel de oameni să devină cei care Îmi desăvârșesc lucrarea în zilele de pe urmă? Dorințele omenirii sunt incapabile de a-Mi înfăptui năzuințele sau de a-Mi desăvârși lucrarea, deoarece omenirea doar admiră sau prețuiește lucrarea pe care am făcut-o înainte și nu știe că Eu sunt Dumnezeu Însuși care este mereu nou și niciodată vechi. Omenirea știe doar că Eu sunt Iahve și Isus, și nu bănuiește că Eu sunt Cel din zilele de pe urmă care va aduce sfârșitul omenirii. Tot ceea ce dorește și cunoaște omenirea izvorăște din propriile noțiuni, și este doar ceea ce poate vedea cu proprii ochi. Nu este în concordanță cu lucrarea pe care o fac Eu, ci în lipsă de armonie cu aceasta. Dacă lucrarea Mea ar fi condusă după ideile oamenilor, atunci când s-ar sfârși? Când s-ar odihni omenirea? Și cum aș putea Eu să intru în cea de-a șaptea zi, Sabatul? Eu lucrez conform planului și scopului Meu – și nu conform intențiilor omenirii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 46)

Slava a sosit la Sion, iar sălașul lui Dumnezeu s-a arătat. Gloriosul nume sfânt, preamărit de toate popoarele, se răspândește. Ah, Dumnezeu Atotputernic! Conducătorul universului, Hristos al zilelor de pe urmă – El este Soarele strălucitor care S-a înălțat peste Muntele Sion, ce se înalță cu măreție și grandoare peste întregul univers…

Dumnezeule Atotputernic! Strigăm către Tine sărbătorind; dansăm și cântăm. Ești cu adevărat Răscumpărătorul nostru, marele Împărat al universului! Ai făcut un grup de biruitori și ai îndeplinit planul de gestionare al lui Dumnezeu (planul mântuirii). Toate popoarele se vor revărsa spre acest munte. Toate popoarele vor îngenunchea înaintea tronului! Tu ești singurul Dumnezeu adevărat și meriți slavă și onoare. Fie toată slava, lauda și autoritatea aduse tronului! Primăvara vieții curge din tron, udând și hrănind mulțimile oamenilor lui Dumnezeu. Viața se schimbă zi după zi; lumină nouă și revelații noi ne urmează, oferind necontenit noi perspective despre Dumnezeu. Prin experiențe, ajungem la deplina certitudine cu privință la Dumnezeu; cuvintele Lui se manifestă neîncetat, se manifestă în cei care sunt drepți. Suntem într-adevăr atât de binecuvântați! Îl întâlnim pe Dumnezeu față în față în fiecare zi, comunicăm cu Dumnezeu în toate lucrurile și Îi dăm suveranitate peste toate. Cugetăm cu atenție la cuvântul lui Dumnezeu, inimile noastre se odihnesc liniștite întru Dumnezeu și, în acest fel, venim înaintea Lui, unde-I primim lumina. În fiecare zi, în viețile, acțiunile, cuvintele, gândurile și ideile noastre, trăim în cuvântul lui Dumnezeu, capabili întotdeauna să discernem. Cuvântul lui Dumnezeu ghidează ața prin ac; pe neașteptate,

lucrurile ascunse în noi ies la lumină, unul după altul. Părtășia cu Dumnezeu nu suportă nicio amânare; gândurile și ideile noastre sunt descoperite de Dumnezeu. În fiecare moment, trăim înaintea scaunului lui Hristos, unde suntem supuși judecății. Fiecare loc din corpurile noastre rămâne ocupat de Satana. Astăzi, pentru a recupera suveranitatea lui Dumnezeu, templul Lui trebuie curățit. Pentru a fi în întregime în posesia lui Dumnezeu, trebuie să ne angajăm într-o luptă pe viață și pe moarte. Doar când vechiul nostru sine a fost răstignit, viața înviată a lui Hristos poate domni supremă.

Acum, Duhul Sfânt pregătește un atac în fiecare colț al nostru, ca să lupte pentru recuperarea noastră! Atât timp cât suntem gata să ne negăm pe noi înșine și suntem dispuși să cooperăm cu Dumnezeu, El ne va ilumina și ne va purifica cu siguranță din interior în orice moment și va revendica din nou ceea ce Satana a ocupat, pentru ca noi să putem fi făcuți compleți de Dumnezeu cât mai repede posibil. Nu pierde timpul, ci trăiește fiecare moment în cuvântul lui Dumnezeu. Fii zidit împreună cu sfinții, lasă-te adus în Împărăție și intră în slavă împreună cu Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 1

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 47)

Biserica din Filadelfia a prins formă, ceea ce se datorează în întregime harului și milei lui Dumnezeu. Dragostea pentru Dumnezeu se naște în inimile nenumăraților sfinți, care nu ezită în călătoria lor spirituală. Sunt de neclintit în credința lor că unicul Dumnezeu adevărat S-a întrupat, că El este Conducătorul Universului, care comandă peste toate lucrurile: acest lucru este confirmat de Duhul Sfânt, este de neclintit precum munții! Și nu se va schimba niciodată!

O, Dumnezeule Atotputernic! Astăzi, ne-ai deschis ochii spirituali, îngăduind ca orbii să vadă, ca ologii să meargă și ca leproșii să fie vindecați. Ești Tu cel ce a deschis fereastră către ceruri, îngăduindu-ne să percepem tainele tărâmului spiritual. Suntem pătrunși de cuvintele Tale sfinte și mântuiți de umanitatea noastră, care a fost coruptă de Satana – aceasta este lucrarea Ta inestimabil de măreață și mila Ta inestimabil de mare. Noi suntem martorii Tăi!

Timp îndelungat ai rămas ascuns, smerit și în liniște. Ai trecut prin învierea din morți, prin suferința răstignirii, prin bucuriile și tristețile vieții omenești și prin persecuție și greutăți; ai trăit și ai gustat durerea lumii omenești și ai fost părăsit de epocă. Dumnezeu întrupat este Dumnezeu Însuși. De dragul voii lui Dumnezeu, ne-ai salvat din mormanul de bălegar, susținându-ne cu mâna Ta dreaptă și dăruindu-ne cu mărinimie harul Tău. Fără a-Ți cruța vreo suferință, ai forjat viața Ta în noi; prețul pe care l-ai plătit cu sângele, cu sudoarea și lacrimile Tale este concretizat în sfinți. Suntem produsul[a] eforturilor Tale minuțioase; noi suntem prețul pe care l-ai plătit.

O Dumnezeule Atotputernic! Doar datorită milei și bunătății Tale iubitoare, a dreptății și a măreției Tale, a sfințeniei și a smereniei Tale, toți oamenii se vor închina înaintea Ta și Te vor venera pe vecie.

Astăzi, ai făcut complete toate bisericile – biserica din Filadelfia – și astfel, Ți-ai îndeplinit planul de gestionare de 6000 de ani (planul mântuirii). Sfinții pot acum să se supună cu smerenie înaintea Ta, legați unul de altul în duh și întovărășiți în iubire, reuniți cu sursa fântânii. Apa vie a vieții curge fără încetare, spălând și înlăturând tot noroiul și apa murdară din biserică, purificând încă odată templul Tău. Am ajuns să-L cunoaștem pe Dumnezeul concret și adevărat, am pășit printre cuvintele

Sale, ne-am recunoscut propriile funcții și datorii și am făcut tot ce am putut pentru a ne sacrifica de dragul bisericii. Pururi tăcuți înaintea Ta, trebuie să luăm aminte la lucrarea Duhului Sfânt, astfel încât voia Ta să nu fie îngrădită în noi. Printre sfinți există dragoste reciprocă, iar punctele forte ale unora vor compensa cusururile altora. Ei pot umbla în duh în orice moment, iluminați și luminați de Duhul Sfânt. Ei pun adevărul în practică imediat ce îl înțeleg. Țin pasul cu noua lumină și calcă pe urmele lui Dumnezeu.

Cooperează activ cu Dumnezeu; să Îl lași pe El să preia controlul înseamnă să mergi cu El. Toate ideile, noțiunile și părerile noastre și toate complicațiile laice se risipesc în aer precum fumul. Îl lăsăm pe Dumnezeu să domnească suprem în duhurile noastre, mergem cu El și, astfel, dobândim transcendență, biruim lumea, iar duhurile noastre zboară libere și ating eliberarea: acesta este rezultatul când Dumnezeu Atotputernic devine Rege. Cum să nu dansăm și să cântăm laude, sa ne oferim laudele și să oferim noi imnuri?

Există cu adevărat multe moduri de a-L slăvi pe Dumnezeu: să Îi strigăm numele, să ne apropiem de El, să ne gândim la El, să ne rugăm și să citim, să avem părtășie, să contemplăm și să chibzuim, precum și rugăciunea și cântecele de slavă. În aceste feluri de a slăvi există bucurie și există ungere; este putere în slavă, și este și o povară. Este credință în slavă, și este o nouă perspectivă.

Cooperează activ cu Dumnezeu, colaborează în slujire și devino una, îndeplinește intențiile lui Dumnezeu Atotputernic, grăbește-te să devii un corp spiritual sfânt, calcă-l în picioare pe Satana și pune capăt destinului Satanei. Biserica din Filadelfia a fost răpită în prezența lui Dumnezeu și se manifestă în gloria Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 2

Note de subsol:
a. Textul original nu include cuvintele „produsul”.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 48)

Regele triumfător stă pe tronul Său glorios. A înfăptuit răscumpărarea și Și-a condus toți oamenii ca să apară în slavă. Ține universul în mâinile Sale, iar cu înțelepciunea și puterea Lui divină a construit și consolidat Sionul. Cu măreția Lui, El judecă lumea cea păcătoasă; a judecat toate națiunile și toate popoarele, pământul și mările și toate viețuitoarele din ele, cât și pe cei îmbătați de vinul promiscuității. Cu siguranță Dumnezeu îi va judeca și sigur va fi furios pe ei și astfel se va dezvălui măreția lui Dumnezeu, a cărui judecată este instantanee și oferită fără amânare. Focul mâniei Sale le va incinera cu siguranță crimele abominabile, iar calamitatea se va abate în orice clipă asupra lor; ei nu vor cunoaște nicio cale de scăpare și nu vor avea unde să se ascundă; vor plânge și vor scrâșni din dinți și vor atrage distrugerea asupra lor.

Fiii iubiți și triumfători ai lui Dumnezeu vor sta cu siguranță în Sion, ca să nu-l părăsească niciodată. Multele popoare Îi vor asculta cu atenție glasul, vor ține cu grijă seama de acțiunile Lui, iar sunetele laudelor acestora nu vor înceta niciodată. Singurul Dumnezeu adevărat S-a arătat! Vom fi siguri de El în spirit și Îl vom urma îndeaproape; ne vom grăbi înainte cu toată puterea noastră și nu vom mai ezita. Sfârșitul lumii se arată înaintea noastră; viața potrivită a bisericii, cât și oamenii, problemele și lucrurile care ne înconjoară ne intensifică instruirea chiar și acum. Haideți să ne grăbim să ne luăm înapoi inimile care iubesc lumea atât de mult! Haideți să ne grăbim să ne luăm înapoi viziunea atât de nedeslușită! Haideți

să nu pășim mai departe, ca să nu depășim granițele. Să ne ținem gura ca să putem păși în cuvântul lui Dumnezeu și să nu ne mai tăgăduim propriile câștiguri și pierderi. A, renunță la dragostea ta ahtiată după lumea laică și bogăție! A, eliberați-vă de atașamentul strâns față de soți, fiice și fii! Întoarce spatele opiniilor și prejudecăților tale! Trezește-te, timpul este scurt! Privește în sus, privește în sus dinlăuntrul duhului și lasă-L pe Dumnezeu să preia controlul. Orice s-ar întâmpla, nu deveni ca soția lui Lot. Cât de jalnic este să fii aruncat în lături! Cât de jalnic, într-adevăr! A, trezește-te!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 3

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 49)

Munții și râurile se schimbă, apele își urmează cursul și viața omului este mai puțin trainică decât cerul și pământul. Doar Dumnezeu Atotputernic este viața eternă reînviată, care continuă generații la rând, pentru totdeauna! Toate lucrurile și evenimentele sunt în mâinile Sale, iar Satana este sub piciorul Său.

Astăzi, prin selecția predestinată a lui Dumnezeu, El ne salvează din prinsoarea Satanei. Este cu adevărat Răscumpărătorul nostru. Eterna viață reînviată a lui Hristos a fost cu adevărat înrădăcinată în noi, sorocind să ne conectăm cu viața lui Dumnezeu, ca într-adevăr să putem fi față în față cu El, să Îl mâncăm, să Îl bem și să ne bucurăm de El. Aceasta este jertfa altruistă pe care Dumnezeu a făcut-o cu prețul sângelui inimii Sale.

Anotimpurile vin și pleacă, prin vânt și îngheț, întâlnind atât de multe dureri, persecuții și nenorociri ale vieții, atât de multe respingeri și ponegriri din partea lumii și atât de multe acuzații false de-ale guvernului și, totuși, nici hotărârea și nici credința lui Dumnezeu nu se diminuează câtuși de

puțin. Cu toată inima dedicată voii lui Dumnezeu și gestionării și planului Său, ca acestea să se poată împlini, El Și-a lăsat la o parte propria viață. Pentru toți oamenii Lui, nu precupețește niciun efort, hrănindu-i și udându-i cu grijă. Indiferent cât de ignoranți sau cât de dificili suntem, noi trebuie doar să ne supunem înaintea Lui și viața reînviată a lui Hristos ne va schimba vechea natură… Pentru toți acești fii întâi născuți, El muncește neobosit, renunțând la mâncare și somn. De-a lungul multor zile și nopți, prin numeroase vipii arzătoare și geruri, El ne veghează cu toată inima în Sion.

Lumea, casa, munca și toate celelalte sunt pe deplin uitate cu bucurie, de bunăvoie, iar plăcerile lumești n-au nicio legătură cu El… Cuvintele din gura Lui lovesc în noi, scoțând la iveală lucruri ascunse adânc în inimile noastre. Cum să nu fim convinși? Fiecare propoziție ce iese din gura Lui se poate adeveri în orice moment în noi. Orice facem, în prezența Lui sau în taină față de El, nu există niciun lucru pe care El să nu-l știe, nimic ce nu înțelege. Totul va fi într-adevăr dezvăluit înaintea Sa, în ciuda planurilor și aranjamentelor noastre.

Stând înaintea Lui, bucurându-ne în duhul nostru, suntem liniștiți și calmi, dar întotdeauna ne simțim goi pe dinăuntru și cu adevărat îndatorați lui Dumnezeu: aceasta este o minune inimaginabilă și imposibil de împlinit. Duhul Sfânt e suficient pentru a dovedi că Dumnezeu Atotputernic este singurul Dumnezeu adevărat! Este o dovadă incontestabilă! Noi, din acest grup, suntem nespus de binecuvântați! Dacă nu ar fi harul și mila lui Dumnezeu, am putea doar să ne ducem înspre pierzanie și să îl urmăm pe Satana. Doar Dumnezeu Atotputernic ne poate mântui!

O! Dumnezeule Atotputernic, Dumnezeule practic! Tu ești Cel care ne-ai deschis ochii spirituali, permițându-ne să vedem tainele lumii

spirituale. Perspectivele Împărăției sunt nesfârșite. Haideți să fim atenți cât așteptăm. Ziua nu poate fi prea departe.

Focurile războiului se învolburează, fumul de tun umple aerul, vremea se încălzește, clima se schimbă, o ciumă se va răspândi și oamenii pot doar să moară, cu puține speranțe de supraviețuire.

O! Dumnezeule Atotputernic, Dumnezeule practic! Tu ești cetatea noastră de necucerit. Tu ești refugiul nostru. Ne ghemuim sub aripile Tale și calamitatea nu ne poate ajunge. Aceasta este protecția și grija Ta divină.

Noi toți ne ridicăm vocile în cântec; cântăm întru laudă, iar sunetul laudelor noastre răsună în tot Sionul! Dumnezeu Atotputernic, Dumnezeul practic, ne-a pregătit acea destinație glorioasă. Fiți atenți – o, stați de veghe! Deocamdată, ora nu este prea departe.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 5

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 50)

Din vremea în care Dumnezeu Atotputernic – Regele Împărăției – a fost mărturisit, sfera gestionării lui Dumnezeu s-a desfășurat, pe deplin, în întregul univers. Nu numai că arătarea lui Dumnezeu a fost mărturisită în China, dar numele lui Dumnezeu Atotputernic a fost mărturisit în toate națiunile și toate ținuturile. Toți cheamă acest nume sfânt, căutând să aibă părtășie cu Dumnezeu prin toate mijloacele posibile, înțelegând voia lui Dumnezeu Atotputernic și slujind în coordonare în biserică. Duhul Sfânt lucrează în acest mod minunat.

Limbile feluritelor națiuni sunt diferite una de cealaltă, dar există un singur Duh. Acest Duh unește bisericile din tot universul și este una cu Dumnezeu, fără cea mai mică diferență, iar acest lucru este dincolo de orice îndoială. Duhul Sfânt le cheamă acum și vocea Lui le trezește. Este vocea

milei lui Dumnezeu. Ele toate strigă numele sfânt al lui Dumnezeu Atotputernic! Ele oferă, de asemenea, slavă și cântă. Nu poate exista niciodată vreo abatere în lucrarea Duhului Sfânt, iar acești oameni fac orice pentru a avansa pe calea cea bună, ei nu dau înapoi și minunile se înmulțesc tot mai mult. Este ceva ce oamenii cu greu își pot imagina și ceva imposibil de ghicit.

Dumnezeu Atotputernic este Împăratul vieții în univers! El stă pe tronul glorios și judecă lumea, domină totul, conduce toate națiunile; toate popoarele îngenunchează înaintea Lui, I se roagă, se apropie de El și comunică cu El. Indiferent de cât timp credeți în Dumnezeu, cât de important este statutul vostru sau cât de mare vechimea voastră, dacă vă împotriviți lui Dumnezeu în inimile voastre, atunci trebuie să fiți judecați și trebuie să vă prosternați înaintea Lui, glăsuindu-vă cu durere rugămințile stăruitoare; acest lucru înseamnă, cu adevărat, culegerea roadelor propriilor voastre acțiuni. Această tânguire este sunetul chinuirii în iazul de foc și pucioasă și este strigătul ce însoțește mustrarea toiagului de fier al lui Dumnezeu; aceasta este judecata înaintea scaunului lui Hristos.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 8

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 51)

Arătarea lui Dumnezeu s-a produs deja în toate bisericile. Duhul este Cel care vorbește; El este un foc înfricoșător, este măreț și judecă; El este Fiul Omului, îmbrăcat cu un veșmânt ce-I atârnă până la picioare, iar la piept e încins cu un brâu de aur. Capul și părul Lui sunt albe ca lâna și ochii Lui sunt ca para focului; picioarele Lui sunt ca arama curată, de parcă ar fi fost forjate într-un cuptor, iar glasul Lui e ca sunetul multor ape. El ține în mâna dreaptă șapte stele și în gură o sabie ascuțită cu două tăișuri, iar chipul Lui strălucește aprig ca soarele arzător!

Fiul Omului a fost mărturisit și Dumnezeu Însuși a fost dezvăluit în mod deschis. Slava lui Dumnezeu a sosit, strălucind aprig precum soarele arzător. Chipul Lui glorios strălucește cu lumină orbitoare; ai cui ochi îndrăznesc să-L trateze cu împotrivire? Împotrivirea duce la moarte! Nu există nici cea mai mică urmă de milă față de orice credeți în inimile voastre, orice cuvânt rostiți sau orice faceți. Voi toți veți ajunge să înțelegeți și să vedeți ce anume ați obținut – nimic altceva decât judecata Mea! Pot oare să îndur atunci când nu depuneți efortul de a mânca și de a-Mi bea cuvintele, ci întrerupeți construcția Mea în mod arbitrar și o distrugeți? Nu voi fi blând cu o astfel de persoană! Dacă purtarea ta se înrăutățește în mod mai serios, vei fi mistuit de flăcări! Dumnezeul atotputernic Se manifestă într-un corp spiritual, fără nici cea mai mică fărâmă de trup sau sânge care să conecteze capul de picioare. El transcende universul-lume, așezat pe tronul slăvit în cel de-al treilea Cer, administrând toate lucrurile! Universul și toate lucrurile sunt în mâinile Mele. Dacă Eu vorbesc, așa va fi. Dacă Eu poruncesc, așa va fi. Satana este sub picioarele Mele, este în Adânc! Atunci când vocea Mea răsună, cerul și pământul vor pieri și se vor reduce la zero! Toate lucrurile vor fi reînnoite; acesta este un adevăr care nu poate fi schimbat, care este absolut corect. Am biruit lumea și am biruit toate cele rele. Stau aici vorbind cu voi, și toți cei care au urechi ar trebui să asculte și toți cei care trăiesc ar trebui să accepte.

Zilele vor ajunge la sfârșit; toate lucrurile din lume se vor reduce la zero și toate lucrurile se vor naște din nou. Țineți minte asta! Să nu uitați! Nu poate exista nicio ambiguitate! Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele vor rămâne! Lăsați-Mă să vă îndemn din nou: nu fugiți în zadar! Treziți-vă! Pocăiți-vă, și mântuirea este la îndemână! M-am arătat deja printre voi și glasul Meu s-a înălțat. Glasul Meu s-a înălțat înaintea voastră; vă înfruntă zi de zi, față în față, și zi de zi este proaspătă și nouă.

Tu Mă vezi și Eu te văd, îți vorbesc neîncetat și sunt față în față cu tine. Cu toate acestea, tu Mă respingi și nu Mă cunoști. Oile Mele pot auzi glasul Meu și, totuși, voi tot ezitați! Voi ezitați! Inima voastră s-a împietrit, ochii voștri au fost orbiți de Satana și nu puteți vedea chipul Meu glorios – ce jalnici sunteți! Ce jalnici!

Cele șapte Duhuri dinaintea tronului Meu sunt trimise în toate colțurile pământului, iar Eu Îmi voi trimite Mesagerul să vorbească bisericilor. Sunt drept și credincios; Eu sunt Dumnezeul care examinează cele mai profunde părți ale inimii omului. Duhul zice bisericilor, iar cuvintele Mele sunt cele care se revarsă din Fiul Meu; toți cei care au urechi ar trebui să asculte! Toți cei care trăiesc ar trebui să accepte! Pur și simplu, mâncați-le și beți-le și nu vă îndoiți! Toți cei care se supun și iau în seamă cuvintele Mele vor primi mari binecuvântări! Toți cei care Îmi caută cu sinceritate chipul vor avea, cu siguranță, o lumină nouă, o nouă luminare și o nouă înțelegere; toate vor fi proaspete și noi. Cuvintele Mele ți se vor arăta în orice moment și vor deschide ochii duhului tău, ca să poți vedea toate tainele ținutului spiritual și că Împărăția se află printre oameni. Intră în refugiu și tot harul și binecuvântările vor fi asupra ta; foametea și ciuma nu vor putea să te atingă, lupii, șerpii, tigrii și leoparzii nu vor putea să-ți facă rău. Tu vei păși cu Mine și vei merge cu Mine și vei intra împreună cu Mine în slavă!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 15

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 52)

Dumnezeu Atotputernic! Trupul Său glorios se arată în mod deschis, corpul spiritual sfânt apare, și El este Însuși Dumnezeul complet! Atât lumea, cât și trupul sunt schimbate, iar schimbarea Sa la față, pe munte, este persoana lui Dumnezeu. Își poartă coroana aurită pe capul Lui, îmbrăcămintea Lui este alb pur, peste piept are un brâu de aur, iar lumea și

toate lucrurile sunt la picioarele Lui. Ochii Lui sunt ca flăcările, ține în gură o sabie ascuțită cu două tăișuri și are în mâna Sa dreaptă cele șapte stele. Calea către Împărăție este de o strălucire nemărginită, iar slava Lui apare și strălucește; munții sunt plini de bucurie și apele râd, soarele, luna și stelele se învârt toate în aranjamentul lor ordonat, întâmpinându-L pe Dumnezeul unic, adevărat, a cărui întoarcere triumfătoare vestește încheierea planului Său de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani. Săriți și dansați toți cu bucurie! Vivat! Dumnezeul atotputernic stă pe tronul Său slăvit! Cântați! Steagul învingător al Celui Atotputernic este ridicat pe mărețul și magnificul Munte Sion! Toate națiunile ovaționează, toate popoarele cântă, Muntele Sion râde cu bucurie și slava lui Dumnezeu a apărut! Nici în vise n-am crezut vreodată că voi vedea chipul lui Dumnezeu, dar astăzi, iată, l-am văzut. Față în față cu El, în fiecare zi, îmi dezvălui Lui inima. El oferă, cu mărinimie, mâncare și băutură. Viața, cuvintele, acțiunile, gândurile, ideile – lumina Lui slăvită le iluminează pe toate. El conduce fiecare pas din drum, iar judecata Lui se abate imediat asupra inimilor răzvrătite.

Să mâncați și să locuiți împreună, să trăiți împreună cu Dumnezeu, să fiți împreună cu El, să mergeți împreună, să vă bucurați împreună, să câștigați împreună slavă și binecuvântări, împărtășind cârmuirea cu El și fiind împreună în Împărăție – o, ce plăcere! O, cât de dulce! Suntem față în față cu El în fiecare zi, vorbind cu El în fiecare zi, discutând în mod constant, având o nouă luminare și o nouă înțelegere în fiecare zi. Ochii noștri spirituali sunt deschiși și vedem totul, toate tainele duhului ne sunt dezvăluite. Viața sfântă este atât de lipsită de griji; fugiți și nu vă opriți, avansați continuu – există o viață mai minunată înainte. Nu fiți mulțumiți doar cu un gust dulce; căutați întotdeauna să intrați în Dumnezeu. El este atotcuprinzător și mărinimos, și are tot felul de lucruri care nouă ne lipsesc. Cooperați proactiv, intrați în El și nimic nu va mai fi la fel din nou. Viața

noastră va fi transcendentă și nicio persoană, chestiune sau lucru nu ne vor putea deranja.

Transcendență! Transcendență! Adevărata transcendență! Viața transcendentă a lui Dumnezeu este în interior și toate lucrurile devin cu adevărat relaxate! Transcendem lumea și lucrurile lumești, nu ne simțim atașați de soți sau de copii. Depășim controlul bolilor și al mediului. Satana nu îndrăznește să ne deranjeze. Depășim în mod complet toate dezastrele. Acest lucru Îi permite lui Dumnezeu să preia cârmuirea. Îl călcăm pe Satana în picioare, mărturisim ferm pentru Biserică și expunem cu desăvârșire fața urâtă a Satanei. Construirea Bisericii este în Hristos, corpul glorios a apărut – aceasta este trăirea în răpire!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 15

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 53)

Dumnezeule Atotputernic, Tată Veșnic, Prinț al Păcii, Dumnezeul nostru este Rege! Dumnezeu Atotputernic pășește pe Muntele Măslinilor. Cât de minunat e acest lucru! Ascultați! Noi, veghetorii, ne înălțăm glasurile; cu vocile noastre cântăm laolaltă, pentru că Dumnezeu S-a întors în Sion. Vedem cu ochii noștri pustiirea Ierusalimului. Bucurați-vă și cântați la unison, pentru că Dumnezeu ne-a adus alinarea și a răscumpărat Ierusalimul. Dumnezeu Și-a dezvelit brațul sfânt sub privirile tuturor națiunilor, adevărata persoană a lui Dumnezeu S-a arătat! Toate marginile pământului au văzut mântuirea Dumnezeului nostru.

O, Dumnezeule Atotputernic! Cele șapte duhuri au fost trimise de la tronul Tău către toate bisericile pentru a dezvălui toate tainele Tale. Tu stai pe tronul Tău de glorie și Ți-ai gestionat Împărăția și ai întemeiat-o și întărit-o cu dreptate și virtute și ai îngenuncheat toate neamurile înaintea Ta.

O, Dumnezeule Atotputernic! Tu ai slăbit armura regilor, Tu ai făcut ca porțile orașului să se deschidă larg înaintea Ta, ca niciodată să nu se închidă. Căci lumina Ta s-a pogorât și harul Tău se înalță și radiază în strălucirea Sa. Întunericul acoperă pământul și negura densă cade peste popoare. O, Dumnezeule! Tu, însă, Te-ai arătat și ai făcut ca lumina Ta să strălucească peste noi, iar slava Ta se va vedea peste noi; toate națiunile vor veni la lumina Ta și regii la strălucirea Ta. Tu Îți ridici ochii și Te uiți în jur: fiii Tăi se adună înaintea Ta și vin de departe; fiicele Tale sunt purtate pe brațe. O, Dumnezeule Atotputernic! Iubirea Ta cea mare ne-a cuprins; Tu ești Cel care ne călăuzește înainte pe drumul către Împărăția Ta și cuvintele Tale sfinte sunt cele ce ne pătrund.

O, Dumnezeule Atotputernic! Ție Îți mulțumim și pe Tine Te slăvim! Lasă-ne să privim la Tine, să fim martori pentru Tine, să Te înălțăm și să-Ți cântăm cu o inimă sinceră, liniștită și neclintită. Să fim o singură minte și să fim clădiți împreună, și fie ca în curând Tu să ne transformi în cei ce sunt plăcuți inimii Tale ca să fim folosiți de Tine. Fie ca voia Ta să se împlinească nestingherită pretutindeni pe pământ.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 25

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 54)

Dumnezeu Atotputernic este Dumnezeul omnipotent, atotfăcător și complet adevărat! Nu doar că ține cele șapte stele, este înzestrat cu cele șapte Duhuri, are șapte ochi, deschide cele șapte peceți și deschide cartea, dar, mai mult decât atât, El administrează cele șapte urgii și șapte vase și dezvăluie cele șapte tunete. Tot cu mult timp în urmă, El a sunat din cele șapte trâmbițe! Toate lucrurile pe care El le-a creat și le-a făcut complete ar trebui să-L preamărească, să-I ofere glorie și să-I slăvească tronul. O, Dumnezeule Atotputernic! Tu ești totul. Tu ai realizat totul și cu Tine totul

este complet, strălucitor, emancipat, liber, puternic și viguros! Nu există nimic tăinuit sau ascuns; cu Tine, toate tainele sunt revelate. Mai mult, Tu ai judecat multitudinea vrășmașilor Tăi, Tu Îți dezvălui măreția, Îți manifești focul mistuitor, Îți arăți mânia și, chiar mai mult, Îți expui gloria absolut infinită, veșnică, fără precedent! Toate popoarele ar trebui să se trezească pentru a întâmpina cu urale și a cânta fără rezerve, preamărindu-L pe acest Dumnezeu atotputernic, cu totul autentic, viu, mărinimos, glorios și adevărat, care este din veșnicie în veșnicie. Tronul Său ar trebui să fie slăvit constant, iar sfântul Lui nume preamărit și glorificat. Aceasta este voia Mea eternă – a lui Dumnezeu – și este o binecuvântare infinită pe care El ne-o dezvăluie și ne-o oferă! Cine dintre noi nu o moștenește? Pentru a moșteni binecuvântarea lui Dumnezeu, oamenii trebuie să-I preaslăvească numele sfânt și să vină să-I înconjoare tronul, prosternându-se. Toți aceia care merg înaintea Lui cu alte motive și alte intenții vor fi topiți de focul Său mistuitor. Astăzi este ziua în care vrășmașii Lui vor fi judecați și tot ziua în care aceștia vor pieri. Mai mult chiar, este și ziua în care Eu, Dumnezeu Atotputernic, voi fi revelat și voi obține gloria și onoarea. O, popoarelor, voi toate! Ridicați-vă iute să-L preaslăviți și să-L întâmpinați pe Dumnezeu Atotputernic care, din timpuri imemoriale până pe vecie, ne trimite bunătate plină de iubire, duce la bun sfârșit mântuirea și ne acordă binecuvântări, Își face fiii compleți și Își înfăptuiește cu succes Împărăția! Aceasta este fapta minunată a lui Dumnezeu! Aceasta este predestinarea eternă și acesta e aranjamentul lui Dumnezeu – acela că El Însuși vine să ne mântuiască, să ne facă compleți și să ne aducă în glorie.

Toți aceia care nu se ridică și nu sunt martori sunt strămoșii orbilor și regii ignoranței. Vor deveni ignoranții veșnici, nesăbuiții eterni și morții orbi pe vecie. Din acest motiv ar trebui duhurile noastre să se trezească! Toți oamenii ar trebui să se ridice! Întâmpinați-L cu urale, preamăriți-L și

preaslăviți fără încetare pe Regele gloriei, pe Tatăl milei, pe Fiul răscumpărării, pe cele șapte Duhuri mărinimoase și pe Dumnezeu Atotputernic care aduce foc mistuitor măreț și dreaptă judecată și care este absolut suficient, mărinimos, atotputernic și complet. Tronul Său va fi preaslăvit pe vecie! Toți oamenii ar trebui să vadă că aceasta este înțelepciunea lui Dumnezeu; este calea Lui minunată spre mântuire și împlinirea voii Lui glorioase. Dacă nu ne ridicăm și nu suntem martori, odată ce momentul trece, nu mai există cale de întoarcere. Dacă vom obține binecuvântări sau nefericire se decide în etapa actuală a călătoriei noastre, pe baza a ceea ce facem, gândim și trăim în acest moment. Cum ar trebui să acționați? Fiți martori pentru Dumnezeu și preamăriți-L pentru eternitate; preamăriți-L pe Dumnezeu Atotputernic, Hristos al zilelor de pe urmă – Dumnezeul cel adevărat, unic și etern!

De acum înainte, ar trebui să vedeți clar că toți cei care nu sunt martori pentru Dumnezeu – care nu sunt martori pentru acest Dumnezeu unic și adevărat, precum cei care nutresc îndoieli în privința Lui – sunt bolnavi, morți și sunt cei care Îl sfidează pe Dumnezeu! Cuvintele lui Dumnezeu au fost deja dovedite din timpuri străvechi: toți aceia care nu se adună cu Mine se risipesc și cei care nu sunt cu Mine sunt împotriva Mea; acesta este un adevăr de neschimbat, cioplit în piatră! Cei care nu sunt martori pentru Dumnezeu sunt lacheii Satanei. Acești oameni au venit să-i tulbure și să-i înșele pe copiii lui Dumnezeu și să întrerupă gestionarea Sa; trebuie trecuți prin sabie! Toți cei care le arată acestora intenții bune își caută propria distrugere. Ar trebui să auziți și să credeți cuvântările Duhului lui Dumnezeu, să mergeți pe calea Duhului lui Dumnezeu și să trăiți cuvintele Duhului lui Dumnezeu. Mai mult, ar trebuit să preamăriți tronul lui Dumnezeu cel atotputernic pe vecie!

Dumnezeu Atotputernic este Dumnezeul celor șapte Duhuri! Este și Dumnezeul celor șapte ochi și șapte stele; El deschide cele șapte peceți și El a deschis întreaga carte! A sunat din cele șapte trâmbițe, iar cele șapte vase și șapte urgii sunt în mâna Lui, ca să fie dezlănțuite după voia Lui. O, cele șapte tunete care au fost mereu pecetluite! A sosit timpul să fie dezvăluite! Cel ce va aduce cele șapte tunete S-a arătat deja înaintea ochilor noștri!

Dumnezeule Atotputernic! Cu Tine totul este emancipat și liber; nu există dificultăți și totul curge lin! Nimic nu îndrăznește să Te împiedice sau să Te stânjenească, și toate se supun înaintea Ta. Cine nu se supune va muri!

Dumnezeule Atotputernic, Dumnezeul cu șapte ochi! Totul este perfect clar, totul este strălucitor și descoperit, totul este revelat și la vedere. Cu El, totul este clar ca lumina zilei și nu doar Dumnezeu Însuși este astfel, ci și fiii Lui sunt așa. Nimeni, niciun obiect și nicio chestiune nu pot fi ascunse înaintea Lui și a fiilor Săi!

Cele șapte stele ale lui Dumnezeu Atotputernic sunt strălucitoare! Biserica a fost desăvârșită de El; El stabilește mesagerii Bisericii Lui și întreaga Biserică este în provizia Lui. El deschide toate cele șapte peceți și El Însuși Își aduce la îndeplinire planul de gestionare (planul mântuirii) și voia. Pergamentul este limbajul spiritual misterios al gestionării Lui și El l-a desfășurat și l-a revelat!

Toți oamenii ar trebui să asculte cele șapte trâmbițe răsunătoare ale Lui. Cu El totul este făcut cunoscut, ca să nu mai fie vreodată ascuns, iar durerea nu mai există. Totul este revelat și totul este victorios!

Cele șapte trâmbițe ale lui Dumnezeu Atotputernic sunt trâmbițe deschise, glorioase și victorioase! Ele sunt și trâmbițele care îi judecă pe vrășmașii Lui! În toiul victoriei Sale, cornul Lui este preaslăvit! El domnește asupra întregului univers!

El a pregătit cele șapte vase cu urgii, vrăjmașii Lui sunt vizați, și acestea sunt dezlănțuite într-un torent extrem, iar acei dușmani vor arde în flăcările focurilor Lui mistuitoare. Dumnezeu Atotputernic arată măreția autorității Sale și toți vrăjmașii Lui pier. Cele șapte tunete finale nu vor mai fi pecetluite înaintea lui Dumnezeu Atotputernic; sunt toate dezvăluite! Toate sunt dezvăluite! El Își omoară vrăjmașii cu cele șapte tunete, stabilizând pământul și făcându-l să-L servească, nicicând să nu mai fie devastat!

Dumnezeu Atotputernic cel drept! Te preamărim pe vecie! Tu meriți preaslăvire nesfârșită, aclamare eternă și slăvire! Cele șapte tunete ale Tale nu sunt doar pentru folosul judecății Tale, ci mai mult pentru gloria și autoritatea Ta, pentru a împlini toate lucrurile!

Toate popoarele celebrează înaintea tronului, proslăvindu-L și preamărindu-L pe Dumnezeu Atotputernic, Hristos al zilelor de pe urmă! Vocile lor zguduie întregul univers, ca tunetul! Absolut toate lucrurile există datorită Lui și apar datorită Lui. Cine îndrăznește să nu atribuie toată gloria, onoarea, autoritatea, înțelepciunea, sfințenia, victoria și revelațiile numai Lui? Aceasta este împlinirea voii Lui și îndeplinirea finală a construcției gestionării Sale!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 34

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 55)

Șapte fulgere vin de la tron, zguduie universul, răstoarnă cerul și pământul și răsună prin ceruri! Sunetul străpunge urechile, iar oamenii nici nu pot scăpa, nici nu se pot ascunde de el. Izbucnesc tunete și fulgere și, într-o clipă, cerul și pământul se transformă, iar oamenii sunt în pragul morții. Apoi, cu viteza luminii, întregul cosmos e învăluit de o furtună

violentă ce cade din ceruri! În cele mai îndepărtate colțuri ale pământului, minuțioasă ca un duș, ea nu tolerează nicio pată în timp ce spală tot, din cap până în picioare; nimic nu poate fi ascuns de ea și nicio persoană nu se poate adăposti de ea. Bubuiturile de tunet, ca și scânteierile de fulger, sclipesc cu o lumină rece și îi fac pe oameni să tremure de frică! Ascuțita sabie cu două tăișuri îi lovește pe fiii răzvrătirii, iar dușmanii înfruntă catastrofa, fără niciun loc unde să se ascundă; devin năuci în șuierul vântului și al ploii și, clătinându-se din cauza rafalelor, cad dintr-o dată morți în apele ce curg și sunt duși departe. Există doar moarte și nu au cum să supraviețuiască. Cele șapte tunete se revarsă de la Mine și comunică intenția Mea, aceea de a-i doborî pe fiii cei mai în vârstă ai Egiptului, de a-i pedepsi pe cei răi și de a-Mi curăți bisericile, astfel încât să poată exista afinități între ele toate, să acționeze sincer pentru ele însele și să fie într-o inimă cu Mine, și astfel încât toate bisericile din cosmos să poată fi clădite într-una singură. Acesta este scopul Meu.

Tunetul răsună, iar bocete de jale izbucnesc în urma lui. Unii sunt treziți din moțăială și, nespus de alarmați, își caută adânc în suflete și se grăbesc înapoi în fața tronului. Ei încetează cu viclenia lor nestăpânită și cu acțiunile lor scandaloase; nu e prea târziu ca asemenea oameni să fie treziți. Eu privesc de pe tron. Mă uit adânc în inimile oamenilor. Îi mântuiesc pe cei care Mă doresc sincer și cu ardoare și Mi se face milă de ei. Îi voi mântui în eternitate pe cei care Mă iubesc în inimile lor mai mult decât orice altceva, pe cei care Îmi înțeleg voia și Mă urmează până la capătul drumului. Mâna Mea îi va ține teferi, astfel încât să nu înfrunte această scenă și să nu pățească niciun rău. Unii, la vederea fulgerului strălucitor, simt o nefericire de nespus în inimile lor și regretă amarnic. Dacă se încăpățânează să se comporte astfel, e prea târziu pentru ei. O, oricine și orice! Totul se va sfârși. Și acesta este unul dintre mijloacele Mele de

mântuire. Îi mântuiesc pe cei ce Mă iubesc și îi dobor pe cei răi, Îmi fac Împărăția să fie statornică și stabilă pe pământ și fac încât toate națiunile și toate popoarele, totul din univers și de la capetele pământului să știe că Eu sunt măreție, că Eu sunt foc mistuitor, Eu sunt Dumnezeul care cercetează cel mai profund inima fiecărui om. De acum înainte, judecata marelui tron alb este dezvăluită public maselor, iar tuturor popoarelor li se dă de veste că judecata a început! Este dincolo de orice îndoială că toți cei ale căror cuvinte nu sunt sincere, cei care au îndoieli și îndrăznesc să nu fie siguri, cei care pierd vremea, care Îmi înțeleg dorințele, dar nu vor să le pună în practică – cu toții trebuie judecați. Voi trebuie să aveți grijă să vă cercetați propriile intenții și motive și să vă luați locul cuvenit; practicați temeinic cuvintele Mele, dați importanță experiențelor voastre de viață și nu acționați cu entuziasm superficial, ci faceți ca viețile voastre să crească, să fie mature, stabile și experimentate – abia atunci veți fi pe placul Meu.

Nu lăsați ca lacheii Satanei și duhurile rele care perturbă și distrug ceea ce construiesc Eu să aibă vreo ocazie de a exploata lucrurile în avantajul lor. Trebuie să fie sever limitați și înfrânați; pot fi tratați doar prin folosirea unei săbii ascuțite. Cei mai răi trebuie stârpiți imediat pentru a evita necazuri viitoare. Iar Biserica va fi desăvârșită, liberă de orice diformitate și va fi sănătoasă, plină de vitalitate și energie. În urma strălucirii fulgerului, izbucnește bubuitul puternic al tunetului. Nu trebuie să fiți neglijenți și nu trebuie să renunțați, ci să faceți tot ce puteți să ajungeți din urmă, și sigur veți putea vedea ceea ce face mâna Mea, ce vreau Eu să câștig, ce vreau să arunc, ce vreau să desăvârșesc, ce să stârpesc și ce să dobor – toate acestea se vor desfășura înaintea ochilor voștri, îngăduindu-vă să-Mi vedeți limpede omnipotența.

De la tron până la marginile universului și la capetele pământului, cele șapte tunete răsună. Un mare grup de oameni va fi mântuit și se va supune

înaintea tronului Meu. Urmând această lumină a vieții, oamenii caută o cale de a supraviețui și nu pot să nu vină la Mine pentru a îngenunchea în venerație și să nu strige cu gurile lor numele atotputernicului adevărat Dumnezeu și să dea glas rugăminților lor. Cât despre cei care Mi se împotrivesc, cei care își împietresc inimile, tunetul le răsună în urechi și, fără îndoială, ei trebuie să piară. Acesta este pur și simplu sfârșitul care îi așteaptă. Fiii Mei iubiți, ce sunt victorioși, vor sta în Sion și toate popoarele vor vedea ce vor câștiga ei, iar glorie imensă va apărea în fața voastră. Cu adevărat, aceasta e o binecuvântare măreață și este o dulceață greu de exprimat în cuvinte.

Bubuitul celor șapte tunete ce răsună este mântuirea pentru cei care Mă iubesc, care Mă doresc cu inimi sincere. Aceia care Îmi aparțin și pe care i-am predestinat și ales sunt cu toții în stare să vină sub numele Meu. Ei Îmi pot auzi glasul, care este chemarea lui Dumnezeu. Fie ca cei de la marginile pământului să vadă că Eu sunt drept, Eu sunt credincios, Eu sunt iubire, Eu sunt milă, sunt măreție, sunt foc mistuitor și, în cele din urmă, Eu sunt judecată neîndurătoare.

Fie ca toți cei de pe lume să vadă că Eu sunt Dumnezeu Însuși adevărat și complet. Toți oamenii sunt pe deplin convinși și nimeni nu îndrăznește să Mi se împotrivească din nou, nici să Mă judece sau să Mă defăimeze din nou. Altfel, blestemele vin deodată asupra lor, iar dezastrul se abate peste ei. Aceștia pot doar să plângă și să scrâșnească din dinți, căci și-au pricinuit singuri distrugerea.

Fie ca toate popoarele să știe, să se știe în tot universul și la capetele pământului, în fiecare gospodărie și de către toți oamenii: Dumnezeu Atotputernic este unicul Dumnezeu adevărat. Toți, unul după altul, vor cădea în genunchi și Mă vor venera, și chiar și copiii care abia au învățat să

vorbească vor striga: „Dumnezeu Atotputernic”! De asemenea, acei funcționari care își exercită puterea Îl vor vedea cu proprii lor ochi pe adevăratul Dumnezeu arătându-Se înaintea lor și se vor prosterna și ei în venerare, implorând milă și iertare, dar e cu adevărat prea târziu, pentru că timpul pieirii lor a sosit. Pot doar să fie distruși și condamnați la incomensurabilul abis. Voi pune capăt întregii epoci și Îmi voi întări Împărăția și mai mult. Toate națiunile și popoarele se vor supune înaintea Mea pentru întreaga veșnicie!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 35

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 56)

Atotputernicul adevărat Dumnezeu, Împăratul întronat, conduce întregul univers, cu privirea îndreptată către toate națiunile și toate popoarele, iar tot ce este sub cer strălucește cu gloria lui Dumnezeu. Toate lucrurile vii din univers și până la capetele pământului vor vedea. Munții, râurile, lacurile, pământurile, oceanele și toate ființele vii și-au deschis cortinele în lumina chipului adevăratului Dumnezeu și au reînviat, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis, de parcă ar fi vlăstari care ies din pământ!

Ah! Singurul Dumnezeu adevărat apare în fața lumii. Cine îndrăznește să Îl abordeze cu împotrivire? Toți tremură de teamă. Toți sunt absolut convinși și toți imploră răbdare în mod repetat. Toți oamenii cad în genunchi înaintea Lui și toate gurile Îl venerează! Continentele și oceanele, munții, râurile – toate lucrurile Îl slăvesc la nesfârșit! Primăvara vine cu brizele-i calde, aducând ploaia delicată de primăvară. Asemenea oamenilor, curenții apelor curgătoare sunt plini de durere și bucurie, vărsând lacrimi de îndatorare și învinovățire. Toate râurile, lacurile, valurile și undele cântă, lăudând numele sfânt al adevăratului Dumnezeu! Laudele răsună atât de

clar! Fiecare dintre toate lucrurile vechi, odată corupte de Satana, va renaște, se va schimba și va intra într-un tărâm cu totul nou…

Aceasta este trâmbița sfântă și a început să răsune! Ascult-o. Sunetul acela, atât de dulce, este cuvântarea tronului, anunțând tuturor națiunilor și popoarelor că a sosit timpul, că a venit sfârșitul decisiv. Planul Meu de gestionare (planul mântuirii) s-a încheiat. Împărăția Mea a apărut public pe pământ. Împărățiile pământești au devenit împărăția Mea, a lui Dumnezeu. Cele șapte trâmbițe ale Mele sună dinspre tron și lucruri atât de minunate se vor întâmpla! Oamenii de la capetele pământului se vor grăbi împreună din toate direcțiile cu forța unei avalanșe și cu puterea fulgerelor […].

Mă uit cu bucurie la poporul Meu, care Îmi aude glasul și se adună din toate națiunile și ținuturile. Toți oamenii, păstrând mereu pe adevăratul Dumnezeu pe buzele lor, laudă și sar de bucurie la nesfârșit! Ei sunt martori lumii, iar sunetul mărturiei lor pentru adevăratul Dumnezeu este ca sunetul asurzitor al multor ape. Toți oamenii se vor îmbulzi în împărăția Mea.

Cele șapte trâmbițe ale Mele sună, trezindu-i pe cei care dorm! Ridică-te repede, nu este prea târziu. Uită-te la viața ta! Deschide ochii și vezi ce moment este acum. Ce ai de căutat? La ce trebuie să te gândești? Și de ce anume trebuie să te agăți? Nu ai luat niciodată în considerare diferența de valoare dintre câștigarea vieții Mele și câștigarea tuturor lucrurilor pe care le iubești și de care te agăți? Nu mai fi încăpățânat și nestăpânit. Nu pierde această ocazie. Acest timp nu se va întoarce! Ridică-te chiar acum, practică instruirea duhului tău, folosește diferite instrumente ca să-ți dai seama de toate trucurile și urzelile Satanei și să le dai peste cap, și învinge-l pe Satana ca experiența ta de viață să fie mai profundă și să poți să-Mi trăiești firea, astfel încât viața ta să poată fi mai matură și călită și ca tu să-Mi poți urma

pașii mereu. Brav, nu slab, înaintând mereu pas cu pas, până chiar la capătul drumului!

Când cele șapte trâmbițe vor suna din nou, va fi chemarea la judecată, judecata fiilor răzvrătirii, judecata tuturor națiunilor și a tuturor popoarelor și fiecare națiune se va preda înaintea lui Dumnezeu. Chipul glorios al lui Dumnezeu va apărea cu siguranță în fața tuturor națiunilor și a tuturor popoarelor. Toată lumea va fi pe deplin convinsă și va striga fără încetare către adevăratul Dumnezeu. Dumnezeu Cel Atotputernic va fi mai glorios, iar fiii Mei și cu Mine vom împărtăși slava și împărățirea, judecând toate neamurile și toate popoarele, pedepsind răul, mântuind și având milă de oamenii care Îmi aparțin Mie, și făcând Împărăția puternică și trainică. Prin sunetul celor șapte trâmbițe, o mare mulțime de oameni vor fi mântuiți, întorcându-se înaintea Mea să îngenuncheze și să se închine cu laude constante!

Când cele șapte trâmbițe vor suna din nou, va fi coda epocii, sunetul de trâmbiță al victoriei asupra diavolului Satana, salutul care vestește începutul vieții deschise în Împărăția pe pământ! Ce impunător este acest sunet ce reverberează în jurul tronului, acest sunet de trâmbiță care scutură cerul și pământul, semnul victoriei planului Meu de gestionare (planul mântuirii) care e judecata Satanei; condamnă această lume veche la moarte, la întoarcerea în Adânc! Acest sunet al trâmbițelor înseamnă că poarta harului e pe cale să se închidă, că viața Împărăției va începe pe pământ, ceea ce este corect și cuviincios. Dumnezeu îi mântuiește pe cei care Îl iubesc. Odată ce se vor întoarce în Împărăția Sa, oamenii de pe pământ se vor confrunta cu foametea și ciuma, iar cele șapte vase și șapte urgii ale lui Dumnezeu vor avea, succesiv, efect. Cerul și pământul vor pieri, dar cuvântul Meu nu va pieri!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 36

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 57)

Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferite de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de norme, de slove și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc de apa vieții care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii din apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fii ai iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând nemișcat și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci nu vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – totuși, tu stai și aștepți pasiv pieirea, agățându-te de nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul de care te agăți ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi? Și cum pot cuvintele din cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus la cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt slove care pot oferi doar o consolare temporară, nu adevăruri care sunt capabile să dea viață. Scripturile pe care

le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul și nu sunt cuvinte filosofice care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu te fac să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum – uită-te să vezi cine săvârșește acum lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci asta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața.

Cei care doresc să dobândească viața fără să se bazeze pe adevărul rostit de Hristos sunt cei mai ridicoli oameni de pe pământ, iar cei care nu acceptă calea vieții adusă de Hristos sunt pierduți în fantezie. Și astfel, spun că aceia care nu-L acceptă pe Hristos al zilelor de pe urmă vor fi mereu detestați de Dumnezeu. Hristos este poarta omului către Împărăție în timpul zilelor de pe urmă și nu există nimeni care să-L poată ocoli. Nimeni nu poate fi desăvârșit de Dumnezeu dacă nu prin Hristos. Crezi în Dumnezeu și astfel, trebuie să accepți cuvintele Lui și să te supui căii Lui. Nu poți să te gândești doar la a obține binecuvântări câtă vreme ești incapabil să primești adevărul și incapabil să accepți provizia vieții. Hristos vine în timpul zilelor de pe urmă, astfel încât toți cei care cred cu adevărat în El să poată să primească viața. Lucrarea Lui este de dragul închiderii vechii epoci și intrării în cea nouă și lucrarea Lui este cărarea ce trebuie luată de către toți cei care vor intra în noua epocă. Dacă nu ești capabil să-L recunoști și, în schimb, Îl condamni, blasfemiezi sau chiar Îl persecuți, atunci ești sortit să arzi pentru eternitate și nu vei intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu. Căci acest Hristos este Însuși expresia Duhului Sfânt, expresia lui

Dumnezeu și Cel căruia Dumnezeu I-a încredințat săvârșirea lucrării Lui pe pământ. Și astfel spun că, dacă nu poți accepta tot ceea ce este săvârșit de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci blasfemiezi Duhul Sfânt. Pedeapsa care trebuie primită de toți cei care Îl blasfemiază pe Duhul Sfânt este evidentă pentru toată lumea. Îți mai spun că, dacă te împotrivești lui Hristos al zilelor de pe urmă și Îl respingi pe Hristos al zilelor de pe urmă, nu va fi nimeni altcineva care să suporte consecințele în numele tău. Mai mult decât atât, începând cu această zi, nu vei mai avea o altă șansă să câștigi aprobarea lui Dumnezeu; chiar dacă încerci să te ispășești, nu vei mai privi niciodată chipul lui Dumnezeu. Deoarece Cel căruia I te împotrivești nu este un om, ceea ce respingi nu este o ființă firavă, ci Hristos. Știi care vor fi consecințele acestui lucru? Nu vei fi făcut o greșeală mică, ci vei fi comis o crimă îngrozitoare. Astfel, sfătuiesc pe toată lumea să nu își arate colții în fața adevărului sau să critice cu nepăsare, deoarece doar adevărul îți poate aduce viața și nimic altceva în afară de adevăr nu îți poate permite să renaști și să privești chipul lui Dumnezeu din nou.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 58)

Faptul că tainele Mele sunt revelate și se manifestă deschis, nemaifiind ascunse, se datorează întru totul harului și milei Mele. În plus, faptul că al Meu cuvânt apare printre oameni, nemaifiind ascuns, se datorează tot harului și milei Mele. Îi iubesc pe toți care se sacrifică sincer pentru Mine și care Mi se dedică. Îi urăsc pe toți care sunt născuți din Mine, dar nu Mă cunosc, și chiar Mi se împotrivesc. Nu voi abandona pe nimeni care este sincer pentru Mine; mai degrabă, voi dubla binecuvântările acelei persoane. Îi voi pedepsi de două ori mai mult pe cei care nu sunt recunoscători și Îmi necinstesc bunătatea și nu îi voi lăsa să scape cu ușurință. În Împărăția Mea,

nu există necinste sau înșelăciune, și nu există deșertăciune lumească; adică, nu există mirosul morților. Mai degrabă, totul este corectitudine și dreptate; totul este puritate și deschidere, nimic nefiind ascuns ori tăinuit. Totul este proaspăt, totul este bucurie și totul este edificare. Nimeni care mai miroase a mort nu poate rămâne în Împărăția Mea, ci, în schimb, va fi condus de toiagul Meu din fier. Toate tainele nesfârșite, din timpuri imemoriale până în ziua de azi, vi se dezvăluie complet vouă – grupului de oameni pe care îi câștig în zilele de pe urmă. Nu vă simțiți binecuvântați? Zilele în care totul este dezvăluit public sunt, mai mult, zilele în care veți împărți domnia cu Mine.

Grupul de oameni care domnesc cu adevărat ca regi depind de predestinarea și selecția Mea, și în lucrul acesta nu există absolut nicio voință omenească. Oricine îndrăznește să ia parte la asta trebuie să îndure o lovitură a mâinii Mele, iar acești oameni vor fi țintele focului Meu furios; aceasta este o altă latură a dreptății și măreției Mele. Am spus că stăpânesc toate lucrurile, că Eu sunt Dumnezeul înțelept care deține întreaga autoritate și nu sunt îngăduitor față de nimeni; sunt extrem de aspru, complet lipsit de sentimente personale. Tratez pe oricine (indiferent cât de bine vorbește, nu îl voi ierta) cu dreptatea, corectitudinea și măreția Mea, în același timp permițând tuturor să vadă mai bine minunile faptelor Mele, cât și ce înseamnă faptele Mele. Rând pe rând, am pedepsit toate duhurile rele pentru tot felul de acțiuni pe care le săvârșesc, aruncându-le pe toate în Adânc. Am finalizat această lucrare înainte de începutul timpului, lăsându-le fără poziție, nelăsându-le niciun loc în care să-și facă lucrarea. Niciunul dintre aleșii Mei – cei predestinați și selectați de Mine – nu poate fi nicicând posedat de duhurile rele, ci, în schimb, va fi mereu sfânt. Pe aceia pe care nu i-am predestinat și selectat îi voi preda Satanei și nu le voi mai permite să mai rămână. În toate privințele, decretele Mele administrative implică

dreptatea și măreția Mea. Nu voi lăsa să scape nici măcar pe unul dintre aceia asupra cărora lucrează Satana, ci îi voi azvârli împreună cu trupurile lor în Infern, pentru că Eu îl urăsc pe Satana. Nu-l voi ierta cu ușurință sub nicio formă, ci îl voi distruge cu totul, nelăsându-i nici cea mai mică șansă să-și facă lucrarea. Cei pe care Satana i-a corupt într-o oarecare măsură (adică, aceia care sunt țintele dezastrului) sunt sub aranjamentul înțelept al propriei Mele mâini. Să nu crezi că acest lucru s-a întâmplat din cauza ferocității Satanei; să știi că Eu sunt Dumnezeu Atotputernic care domnește în univers și asupra tuturor lucrurilor! Pentru Mine, nu există probleme care nu pot fi rezolvate, și cu atât mai puțin nu există nimic care să nu poată fi realizat sau vreun cuvânt care să nu poată fi rostit. Oamenii nu trebuie să acționeze ca sfetnici ai Mei. Ferește-te să fii lovit de mâna Mea și aruncat în Infern. Îți spun asta! Cei care colaborează în mod proactiv cu Mine astăzi sunt cei mai deștepți, iar ei vor evita pierderile și vor scăpa de durerea judecății. Toate acestea sunt aranjamentele Mele, predestinate de Mine. Nu face remarci indiscrete și nu vorbi bombastic, crezând că ești atât de măreț. Nu se datorează toate acestea predestinării Mele? Voi, cei care ați fi sfetnicii Mei, nu cunoașteți rușinea! Nu vă cunoașteți propria statură; cât de jalnic de măruntă este! Chiar și așa, nu credeți că este mare lucru și nu vă cunoașteți pe voi înșivă. Îmi ignorați cuvintele în repetate rânduri, făcând ca eforturile Mele meticuloase să fie în van și fără să vă dați seama că ele sunt manifestările harului și milei Mele. Mai degrabă, încercați să vă afișați propria deșteptăciune în mod repetat. Țineți minte acest lucru? Ce mustrare trebuie să primească oamenii care se cred atât de deștepți? Indiferenți și necredincioși față de cuvintele Mele și fără să vi le întipăriți în inimi, Mă folosiți drept scuză pentru a face una sau alta. Răufăcătorilor! Când veți putea să Îmi luați inima în considerare pe deplin? Nu aveți pic de respect

pentru ea, așadar, să vă numesc „răufăcători” nu înseamnă că vă nedreptățesc. Vi se potrivește perfect!

Astăzi vă arăt, unul câte unul, lucruri care au fost odinioară ascunse. Marele balaur roșu este azvârlit în Adânc și complet distrus, pentru că n-ar fi de niciun folos să-l păstrez; asta înseamnă că nu Îi poate face un serviciu lui Hristos. De acum înainte, lucrurile roșii nu vor mai exista; treptat, ele trebuie să se transforme în nulități. Fac ceea ce spun; aceasta este finalizarea lucrării Mele. Înlătură noțiunile omenești; am făcut tot ceea ce am spus. Oricine încearcă să fie deștept nu face decât să atragă asupra sa distrugerea și disprețul și nu vrea să trăiască. Prin urmare, te voi mulțumi și cu siguranță nu voi păstra asemenea oameni. De acum, populația va spori în excelență, în timp ce aceia care nu colaborează proactiv cu Mine vor fi eliminați în neant. Cei pe care i-am aprobat sunt cei pe care îi voi desăvârși și nu voi azvârli nici măcar pe unul. Nu există contradicții în ceea ce spun. Cei care nu colaborează proactiv cu Mine vor suferi mai multă mustrare, deși, în cele din urmă, îi voi mântui cu siguranță. Până atunci, totuși, măsura vieților lor va fi destul de diferită. Vrei să fii o astfel de persoană? Ridică-te și colaborează cu Mine! Cu siguranță nu-i voi trata cu zgârcenie pe cei care se sacrifică sincer pentru Mine. Celor care Mi se dedică sincer le voi acorda toate binecuvântările Mele. Oferă-te Mie în întregime! Ceea ce mănânci, ceea ce porți și viitorul tău sunt toate în mâinile Mele; voi aranja totul cum se cuvine, ca să ai parte de bucurie nesfârșită, pe care nu o vei epuiza niciodată. Asta pentru că am spus că „Pe cei care se sacrifică pentru Mine cu sinceritate îi voi binecuvânta, cu siguranță, din belșug”. Toate binecuvântările vor ajunge la fiecare persoană care se sacrifică pentru Mine cu sinceritate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 70

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 59)

Mulțimile Mă aplaudă, mulțimile Mă slăvesc; toate gurile Îl numesc pe singurul Dumnezeu adevărat, toți oamenii își ridică ochii pentru a privi faptele Mele. Împărăția se pogoară în lumea oamenilor, persoana Mea este bogată și îmbelșugată. Cine nu s-ar înveseli pentru asta? Cine nu ar dansa de bucurie? O, Sion! Ridică-ți stindardul triumfător pentru a Mă celebra! Cântă-ți cântecul triumfător al victoriei și răspândește-Mi numele sfânt! Toate lucrurile, de până la capătul pământului! Grăbiți-vă să vă curățiți pentru a putea fi făcuți jertfe pentru Mine! Constelații ale cerurilor! Grăbiți-vă la locurile voastre pentru a arăta pe bolta cerească măreața Mea putere! Îmi plec urechea înspre glasurile oamenilor de pe pământ, care își revarsă dragostea infinită și venerația pentru Mine în cântec! În această zi, când toate lucrurile se întorc la viață, Eu Mă pogor în lumea oamenilor. În acest moment, la această răscruce, florile se împodobesc însuflețite, păsările cântă într-un singur glas, toate lucrurile freamătă pline de bucurie! În sunetul salutului Împărăției, împărăția Satanei se năruiește, nimicită în tunetul răsunător al imnului Împărăției, pentru a nu se mai ridica vreodată!

Cine de pe pământ îndrăznește să se ridice și să se împotrivească? Pe când Mă pogor pe pământ, Eu aduc arderea, aduc mânia, aduc nenorociri de orice fel. Împărățiile lumești sunt acum Împărăția Mea! Sus, în cer, norii se rostogolesc și se umflă; sub cer, lacurile și râurile se umflă și deapănă vesele o melodie mișcătoare. Animalele care se odihnesc ies din bârlogurile lor și toate popoarele sunt trezite de Mine din somnul lor. Ziua pe care multitudinea de popoare o așteaptă a venit în sfârșit! Ei Îmi oferă cele mai frumoase cântece.

În acest moment frumos, în acest timp emoționant,

laudele răsună pretutindeni, în cer și pe pământ. Cine nu ar fi entuziasmat de asta?

A cui inimă nu s-ar lumina? Cine nu ar plânge la această scenă?

Cerul nu mai este cerul de odinioară, acum este cerul Împărăției.

Pământul nu mai este același pământ, acum este pământul sfânt.

După ce ploaia grea a trecut, lumea veche și murdară este total înnoită.

Munții se schimbă… apele se schimbă…

și oamenii se schimbă… toate lucrurile se schimbă…

Munți tăcuți! Ridicați-vă și dansați pentru Mine!

Ape inerte! Curgeți în continuare liber!

Oameni adânciți în vise! Treziți-vă și porniți în urmărire!

Eu am venit… și sunt Rege…

Toți Îmi vor vedea chipul cu proprii lor ochi, toți Îmi vor auzi glasul cu propriile lor urechi,

vor trăi pentru ei înșiși viața în Împărăție…

Atât de dulce… atât de frumoasă…

De neuitat… imposibil de dat uitării…

În arderea mâniei Mele, marele balaur roșu se zbate;

în judecata Mea măreață, diavolii își arată adevăratele forme;

la cuvintele Mele severe, toți simt rușinea și nu au unde să se ascundă.

Își amintesc trecutul, cum M-au batjocorit și au râs.

N-a fost o clipă în care să nu se dea în spectacol, n-a fost o clipă în care să nu Mă sfideze.

Astăzi, cine nu plânge? Cine nu simte nicio remușcare?

Întregul univers-lume este plin de lacrimi…

Plin de sunetele bucuriei… plin de râsete…

Bucurie fără egal… Bucurie fără seamăn…

O ploaie ușoară răpăie… cade ninsoarea grea…

Oamenii amestecă mâhnire și bucurie… unii râd…

unii suspină… și unii aclamă…

Ca și cum oamenii ar fi uitat… dacă este o primăvară înnorată și ploioasă,

o vară a florilor înflorind, o toamnă a recoltei îmbelșugate,

o iarnă rece ca gheața și chiciura, nimeni nu știe…

În cer norii alunecă, pe pământ, mările se învolburează.

Fiii își flutură brațele… oamenii își mișcă picioarele în ritm de dans…

Îngerii sunt la lucru… îngerii păstoresc…

Oamenii pământului freamătă toți, toate lucrurile pe pământ sporesc.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Imnul Împărăției

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 60)

Fiecare persoană din omenire ar trebui să accepte să fie verificată cu atenție de Duhul Meu, ar trebui să-și cerceteze îndeaproape fiecare cuvânt și acțiune și, în plus, ar trebui să privească faptele Mele minunate. Cum vă simțiți în momentul sosirii Împărăției pe pământ? Când fiii și poporul Meu se adună la tronul Meu, încep în mod oficial judecata înaintea marelui tron alb. Asta înseamnă că, atunci când Îmi încep lucrarea, în persoană, pe pământ și când era judecății se apropie de sfârșit, încep să-Mi îndrept cuvintele către întregul univers și să eliberez vocea Duhului Meu către întregul univers. Prin cuvintele Mele, voi curăța pe toți oamenii și toate lucrurile dintre tot ceea ce este în cer și pe pământ, astfel încât țara să nu mai fie întinată și desfrânată, ci să fie o Împărăție sfântă. Voi reînnoi toate lucrurile, astfel încât ele să fie furnizate pentru folosul Meu, pentru ca ele să nu mai poarte suflarea pământească și să nu mai fie prihănite cu savoarea pământului. Pe pământ, omul a căutat bâjbâind scopul și originile cuvintelor

Mele și a observat faptele Mele, totuși, nimeni nu a cunoscut vreodată cu adevărat originile cuvintelor Mele și nimeni n-a văzut vreodată cu adevărat minunăția în faptele Mele. Doar astăzi, când Eu, personal, vin printre oameni și spun cuvintele Mele, omul are puțină cunoaștere despre Mine, înlăturând locul ocupat de „Mine” în gândurile lor și creând, în schimb, un loc pentru Dumnezeul concret în conștiința lor. Omul are noțiuni și este plin de curiozitate; cine n-ar vrea să-L vadă pe Dumnezeu? Cine nu ar dori să-L întâlnească pe Dumnezeu? Totuși, singurul lucru care ocupă un loc precis în inima omului este Dumnezeul pe care omul Îl simte ca fiind nedeslușit și abstract. Cine și-ar da seama de acest lucru dacă Eu nu le-aș spune în mod simplu? Cine ar crede cu adevărat, cu certitudine și fără nicio urmă de îndoială, că Eu exist într-adevăr? Există o mare diferență între „Eu” din inima omului și „Eu” Cel din realitate și nimeni nu este capabil să facă comparații între Ei. Dacă n-aș deveni trup, omul nu M-ar cunoaște niciodată și, chiar dacă ar ajunge să Mă cunoască, nu ar fi tot o noțiune o astfel de cunoaștere? În fiecare zi, umblu în mijlocul fluxului neîncetat de oameni și, în fiecare zi, operez în fiecare persoană. Când omul Mă va vedea cu adevărat, va fi capabil să Mă cunoască în cuvintele Mele și va înțelege mijloacele prin care vorbesc Eu, precum și intențiile Mele.

Ce, dintre toate lucrurile, nu este tăcut, când Împărăția ajunge în mod oficial pe pământ? Cine, dintre toți oamenii, nu se teme? Umblu peste tot în universul-lume și totul este aranjat, personal, de Mine. În acest moment, cine nu știe că faptele Mele sunt minunate? Mâinile Mele susțin toate lucrurile, totuși, Eu sunt, de asemenea, mai presus de toate lucrurile. Astăzi, oare nu sunt întruparea Mea și prezența Mea personală printre oameni adevăratul înțeles al umilinței și al tainiciei Mele? Pe dinafară, mulți oameni Mă aplaudă ca fiind bun și Mă laudă ca fiind plăcut, dar cine Mă cunoaște cu adevărat? Astăzi, de ce vă cer să Mă cunoașteți? Nu este oare

scopul Meu să-l rușinez pe marele balaur roșu? Nu vreau să-l forțez pe om să Mă laude, ci să-l fac să Mă cunoască, lucru prin care el va ajunge să Mă iubească și, astfel, să Mă laude. O astfel de laudă este vrednică de numele ei și nu este vorbă goală; doar laude ca aceasta pot ajunge la tronul Meu și se pot înălța la ceruri. Pentru că omul a fost ispitit și corupt de Satana, pentru că a fost preluat de noțiuni și gânduri, Eu am devenit trup pentru a cuceri, personal, întreaga omenire, pentru a expune toate noțiunile omului și pentru a demonta gândirea omului. Ca urmare, omul nu se mai expune în fața Mea și nu Mă mai slujește folosindu-și propriile lui noțiuni și, astfel, „Eu" din noțiunile omului este înlăturat complet. Când vine Împărăția, primul lucru pe care îl fac este să încep această etapă a lucrării și fac acest lucru în rândul poporului Meu. Fiind poporul Meu, care este născut în țara marelui balaur roșu, cu siguranță nu este doar puțin sau o parte din veninul marelui balaur roșu în voi. Astfel, această etapă a lucrării Mele se concentrează în primul rând asupra voastră, iar acesta este un aspect al semnificației întrupării Mele în China. Majoritatea oamenilor sunt incapabili să înțeleagă chiar și un fragment din cuvintele pe care le spun, iar, când o fac, înțelegerea lor este vagă și confuză. Acesta este un punct de cotitură al metodei prin care Eu vorbesc. Dacă toți oamenii ar fi capabili să-Mi citească cuvintele și să înțeleagă sensul lor, atunci, care dintre oameni ar putea fi mântuit și nu aruncat jos, în Infern? Când omul Mă cunoaște și Mă ascultă, acela va fi timpul ca Eu să Mă odihnesc și va fi chiar momentul în care omul este capabil să înțeleagă sensul cuvintelor Mele. Astăzi, statura voastră este prea mică – este aproape jalnic de mică, nici măcar demnă de a fi ridicată – ca să nu mai vorbim despre cunoașterea voastră despre Mine.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 11

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 61)

Atunci când Fulgerul se ivește de la Răsărit, care este, de asemenea, tocmai momentul în care Eu încep să-Mi rostesc cuvintele – când fulgerul se ivește, întregul univers este iluminat și în toate stelele are loc o transformare. Este ca și cum întreaga rasă umană ar fi fost sortată. Sub strălucirea acestei raze de lumină de la Răsărit, întreaga omenire este dezvăluită în forma sa originală, cu ochii uimiți, nesigură ce să facă și cu atât mai puțin sigură cum să-și ascundă trăsăturile urâte. În plus, oamenii sunt ca animalele care fug de lumina Mea și se refugiază în peșterile din munte – totuși, niciunul dintre ei nu poate fi șters din lumina Mea. Toți oamenii sunt uluiți, toți așteaptă, toți privesc. Odată cu ivirea luminii Mele, toți se bucură de ziua în care s-au născut și, de asemenea, toți blestemă ziua în care s-au născut. Emoțiile contradictorii sunt imposibil de articulat; lacrimi de auto-pedepsire formează râuri și sunt purtate de torentul năvalnic, dispărut fără urmă, într-o clipă. Încă o dată, ziua Mea se apropie de întreaga omenire, trezind-o din nou, oferind omenirii un alt nou început. Inima Mea bate și, urmând ritmurile bătăilor inimii Mele, munții saltă de bucurie, apele dansează de bucurie, iar valurile bat pe recifele stâncoase. Este greu să exprim ce este în inima Mea. Vreau să fac toate lucrurile necurate să se facă scrum sub privirea Mea; vreau să fac toți fiii neascultării să dispară din fața ochilor Mei, să nu mai lâncezească în existența lor. Nu numai că am făcut un nou început în sălașul marelui balaur roșu, dar, de asemenea, am început o nouă lucrare în univers. Curând, Împărățiile pământului vor deveni Împărăția Mea; curând, Împărățiile pământului vor înceta pentru totdeauna să existe datorită Împărăției Mele, pentru că am obținut deja biruința, pentru că M-am întors triumfător. Marele balaur roșu a epuizat toate mijloacele imaginabile pentru a perturba planul Meu, sperând să șteargă lucrarea Mea de pe pământ, dar oare pot să Mă demoralizez din cauza stratagemelor sale înșelătoare? Pot Eu fi speriat de amenințările lui ca

să-Mi pierd încrederea? Nu a existat niciodată o singură ființă în cer sau pe pământ, pe care nu am ținut-o în palma mâinii Mele; cu cât este mai adevărat acest lucru despre marele balaur roșu, acest instrument care-Mi slujește ca un contrast? Nu este, de asemenea, un obiect care să fie manipulat în mâinile Mele?

În perioada întrupării Mele în lumea umană, omenirea a ajuns fără să știe, până în această zi, sub îndrumarea Mea, și, pe neștiute, a ajuns să Mă cunoască. Dar, în ceea ce privește modul de a merge pe cărarea care se așterne înainte, nimeni nu are vreo idee, nimeni nu este conștient – și cu atât mai puțin are careva habar în ce direcție îl va duce acea cărare. Numai cu Atotputernicul, care veghează asupra lui, oricine va putea să parcurgă cărarea până la capăt; numai călăuzit de Fulgerul de la Răsărit, oricine va putea să treacă pragul care duce la Împărăția Mea. În rândul oamenilor, nu a fost niciodată cineva care a văzut chipul Meu, cineva care a văzut Fulgerul de la Răsărit; cu atât mai puțin a fost vreunul care a auzit cuvântările din tronul Meu? De fapt, din vremuri străvechi, nicio ființă umană nu a intrat în contact direct cu persoana Mea; doar astăzi, acum că Eu am venit în lume, oamenii au o șansă să Mă vadă. Dar, chiar și acum, oamenii încă nu Mă cunosc, așa cum doar se uită la fața Mea și doar Îmi aud glasul, însă nu înțeleg ce vreau să spun. Toate ființele umane sunt astfel. Fiind unul dintre popoarele Mele, nu simțiți mândrie profundă când Îmi vedeți chipul? Și nu simțiți rușine demnă de dispreț pentru că nu Mă cunoașteți? Eu umblu printre oameni și trăiesc printre oameni pentru că am devenit trup și am venit în lumea oamenilor. Scopul Meu nu este numai de a permite umanității să privească spre trupul Meu; mai important, este de a permite umanității să Mă cunoască. În plus, prin trupul Meu întrupat, voi osândi umanitatea pentru păcatele sale. Prin trupul Meu întrupat, voi învinge marele balaur roșu și voi anihila bârlogul lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 12

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 62)

Oamenii din tot universul sărbătoresc venirea zilei Mele, iar îngerii umblă printre toți oamenii Mei. Când Satana provoacă necazuri, îngerii, datorită slujirii lor în cer, îl ajută mereu pe poporul Meu. Ei nu sunt înșelați de diavol din cauza slăbiciunii umane, ci din cauza atacului forțelor întunericului, el se străduiește, cu atât mai mult, să experimenteze, prin ceață, viața omului. Toți oamenii se supun sub numele Meu și, niciodată, nimeni nu se ridică să Mi se opună în mod deschis. Datorită muncii îngerilor, omul acceptă numele Meu și toți sunt în mijlocul curentului lucrării Mele. Lumea se prăbușește! Babilonul este paralizat! O! Oare cum ar putea lumea religioasă să nu fie distrusă de autoritatea Mea pe pământ? Cine îndrăznește încă să nu Mă asculte și să Mi se opună? Cărturarii? Toți oficialii religioși? Conducătorii și autoritățile de pe pământ? Îngerii? Cine nu celebrează perfecțiunea și plinătatea corpului Meu? Printre toate popoarele, care nu-Mi cântă, fără încetare, laude, care nu este, în mod constant, fericit? Locuiesc în țara unde este bârlogul marelui balaur roșu, dar aceasta nu Mă face să tremur de frică sau să fug, căci toți oamenii lui au început deja să-l deteste. Niciodată nimic nu și-a făcut „datoria” înaintea balaurului, de dragul său; în schimb, toate lucrurile acționează după cum cred de cuviință și toate merg pe drumul lor. Cum ar putea să nu piară țările de pe pământ? Cum ar putea ele să nu cadă? Cum ar putea poporul Meu să nu se înveselească? Cum ar putea ei să nu cânte de bucurie? Este aceasta lucrarea omului? Este ea fapta mâinilor omului? Eu i-am dat omului rădăcina existenței sale și i-am furnizat lucruri materiale, totuși, el este nemulțumit de condițiile sale actuale și cere să intre în Împărăția Mea. Dar cum ar putea el să intre în Împărăția Mea atât de ușor, fără să fi plătit un

preț, fără să dorească să-și ofere devotamentul său altruist? În loc să pretind ceva de la om, îi stabilesc cerințe, astfel încât Împărăția Mea pe pământ să poată fi umplută de slavă. Omul a fost călăuzit de către Mine în epoca actuală, el există în această condiție și trăiește în mijlocul îndrumării luminii Mele. Dacă nu ar fi astfel, care dintre oamenii de pe pământ și-ar cunoaște perspectivele? Cine ar înțelege voia Mea? Eu adaug prevederile Mele la cerințele omului; nu este acest lucru în concordanță cu legile naturii?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 22

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 63)

În Împărăție, nenumăratele lucruri ale creației încep să se revigoreze și să-și recapete forța vieții. Datorită schimbărilor în starea pământului, granițele dintre un ținut și altul încep să se schimbe. Am prorocit: atunci când pământul se va separa de pământ și ținutul se va uni cu ținut, va fi momentul în care voi face fărâme toate națiunile. În acel moment, voi reînnoi toată creația și voi repartiza întregul univers, punând astfel universul în ordine și transformând vechea lui stare într-una nouă – acesta este planul Meu și acestea sunt lucrările Mele. Când națiunile și popoarele lumii se vor întoarce înaintea tronului Meu, voi lua atunci toată abundența cerului și o voi da omenirii pentru ca, mulțumită Mie, lumea să se umple de o nemaipomenită mărinimie. Dar atât timp cât vechea lume continuă să existe, Îmi voi azvârli furia asupra națiunilor sale, promulgând în mod deschis decretele Mele administrative în tot universul și dând mustrări asupra oricui le încalcă.

Când Îmi întorc fața spre univers pentru a vorbi, toată omenirea Îmi aude vocea și după aceea vede toate lucrările pe care le-am făcut cu migală în univers. Cei care se împotrivesc voinței Mele, adică cei care Mi se opun

cu faptele omului, vor cădea sub mustrarea Mea. Voi lua multitudinea de stele din ceruri și le voi face din nou, și datorită Mie soarele și luna vor renaște – cerurile nu vor mai fi așa cum au fost și nenumăratele lucruri de pe pământ vor fi făcute din nou. Totul se va întregi prin cuvintele Mele. Multele națiuni din univers vor fi iarăși împărțite și înlocuite de Împărăția Mea, astfel încât națiunile de pe pământ să dispară pentru totdeauna și să devină o națiune care Mi se închină; toate națiunile pământului vor fi distruse și vor înceta să mai existe. Dintre ființele umane din univers, toți cei care aparțin diavolului vor fi exterminați și toți cei care se închină Satanei vor fi doborâți la pământ de focul Meu arzător – cu alte cuvinte, cu excepția celor care se află acum în curent, toți vor fi transformați în cenușă. Când voi mustra multele popoare, cei din lumea religioasă se vor întoarce, în diferite măsuri, la Împărăția Mea, cuceriți de faptele Mele, pentru că ei vor fi văzut venirea Celui Sfânt pe un nor alb. Toți oamenii vor fi împărțiți după propriul neam și vor primi mustrări proporționale cu acțiunile lor. Toți cei care Mi s-au opus vor pieri; cât despre cei ale căror fapte pe pământ nu M-au implicat pe Mine, aceștia vor continua să existe pe pământ, sub conducerea fiilor Mei și a poporului Meu, datorită modului în care s-au achitat. Mă voi arăta mulțimilor de popoare și nenumăratelor națiuni și, cu propriul Meu glas, Mă voi face mai departe auzit pe pământ, proclamând finalizarea marii Mele lucrări pentru ca toată omenirea să vadă cu ochii săi.

Pe măsură ce vocea Mea se adâncește în intensitate, observ și starea universului. Prin cuvintele Mele, mulțimea de lucruri ale creației sunt toate făcute noi. Cerul se schimbă, ca și pământul. Omenirea este expusă în forma sa originală și, încet, fiecare persoană este separată după neamul său și își găsește pe neașteptate drumul în sânul familiei sale. Acest lucru Mă va mulțumi foarte mult. Eu sunt neîntrerupt și, imperceptibil, marea Mea lucrare este îndeplinită, iar nenumăratele lucruri ale creației sunt

transformate. Când am creat lumea, am modelat toate lucrurile după felul lor, plasând toate lucrurile cu forme laolaltă, după felul lor. Pe măsură ce se apropie sfârșitul planului Meu de gestionare (planul mântuirii), voi restabili starea anterioară a creației; voi restaura totul așa cum a fost inițial, schimbând profund totul, astfel încât totul să se întoarcă la sânul planului Meu. A sosit timpul! Ultima etapă a planului Meu urmează să fie realizată. Of, lume veche necurată! Vei cădea cu siguranță sub cuvintele Mele! Cu siguranță vei fi redusă la nimic de planul Meu! Of, nenumăratele lucruri ale creației! Veți câștiga cu toții viață nouă în cuvintele Mele – veți avea Domnul vostru suveran! Of, lume nouă și pură! Cu siguranță vei reînvia în slava Mea! Of, Munte Sion! Să nu mai taci – M-am întors în triumf! Din mijlocul creației, Eu cercetez întregul pământ. Pe pământ, omenirea a început o nouă viață și a câștigat o nouă speranță. Of, oamenii Mei! Cum să nu vă puteți întoarce la viață în lumina Mea? Cum să nu puteți sări de bucurie sub îndrumarea Mea? Țările strigă în triumf, apele sunt răgușite de râs vesel! Of, Israelul renăscut! Cum de nu te simți mândru de predestinarea Mea? Cine a plâns? Cine a jelit? Israelul din vechime a încetat să mai fie, iar Israelul de astăzi s-a înălțat, drept și semeț în lume și s-a ridicat în inimile întregii omeniri. Israelul de astăzi va obține cu siguranță izvorul existenței prin poporul Meu! Of, nesuferitul Egipt! Cu siguranță nu Mi te mai împotrivești? Cum poți să profiți de mila Mea și să încerci să scapi de mustrarea Mea? Cum de nu poți exista în mustrarea Mea? Toți cei pe care îi iubesc vor trăi cu siguranță pentru veșnicie și toți cei care Mi se împotrivesc vor fi cu siguranță mustrați de Mine pentru veșnicie. Pentru că Eu sunt un Dumnezeu gelos și nu-i voi cruța cu ușurință pe oameni pentru tot ceea ce au făcut. Voi veghea asupra întregului pământ și, apărând în Răsăritul lumii cu dreptate, măreție, mânie și mustrare, Mă voi arăta nenumăratelor mulțimi de oameni!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 26

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 64)

Când îngerii cântă cântece întru slava Mea, asta nu poate decât să-Mi stârnească mila pentru oameni. Inima Mea se umple deodată de tristețe și Îmi este imposibil să Mă eliberez de această emoție dureroasă. În bucuriile și necazurile de a fi despărțit și apoi reunit cu oamenii, noi suntem incapabili să facem schimb de sentimente. Separați deasupra în cer și dedesubt pe pământ, sunt rare clipele când Eu și omul putem să ne întâlnim. Cine se poate elibera de nostalgia pentru simțămintele trecutului? Cine poate să înceteze să se lase în voia amintirilor despre trecut? Cine nu ar spera într-o continuare a simțămintelor trecutului? Cine nu ar tânji după întoarcerea Mea? Cine nu și-ar dori mult reunirea Mea cu oamenii? Inima Mea este profund tulburată, iar spiritul oamenilor este profund îngrijorat. Deși asemănători în spirit, adesea nu putem să fim laolaltă și adeseori nu putem să ne vedem. Astfel, viața întregii omeniri este încărcată de mâhnire și lipsită de vitalitate, căci oamenii au tânjit mereu după Mine. Este ca și când ființele omenești ar fi niște obiecte doborâte din cer; Îmi strigă numele pe pământ, ridicându-și privirea spre Mine de pe pământ – dar cum pot să scape din fălcile lupului hămesit? Cum pot să scape de amenințările și ispitirile lui? Cum pot ființele omenești să nu se sacrifice datorită supunerii la rânduiala planului Meu? Când se roagă fierbinte cu glas tare, Îmi întorc fața de la ei, nu pot să suport să mai privesc; dar cum aș putea să nu le aud strigătele înlăcrimate? Voi îndrepta nedreptățile lumii omenești. Îmi voi face lucrarea Mea cu propriile mâini în întreaga lume, împiedicându-l pe Satana să-i facă iarăși rău poporului Meu, interzicându-le tuturor dușmanilor Mei să facă din nou orice le este pe plac. Voi deveni Împărat pe pământ și Îmi voi muta tronul acolo, făcându-i pe toți dușmanii Mei să cadă la pământ și

să-și mărturisească fărădelegile înaintea Mea. În tristețea Mea, mânia este amestecată, voi călca în picioare întregul univers, fără să cruț pe nimeni și voi lovi cu groază în inimile dușmanilor Mei. Voi preface tot pământul în ruine și îi voi face pe dușmanii Mei să se prăbușească printre ruine, astfel încât de atunci încolo să nu mai poată să-i corupă pe oameni. Planul Meu este deja stabilit și nimeni, oricine ar fi, nu trebuie să-l schimbe. În vreme ce Eu voi cutreiera cu o splendoare măreață deasupra universului, toată omenirea va fi înnoită și totul va fi reînviat. Omul nu va mai plânge și nu Mă va mai striga să-l ajut. Atunci inima Mea se va veseli, iar oamenii se vor întoarce spre a Mă celebra. Întregul univers, de sus până jos, va fremăta în jubilare…

Azi, printre națiile lumii, Îmi fac lucrarea pe care am pornit să o înfăptuiesc. Mă mișc încoace și încolo printre oameni, făcând toată lucrarea cuprinsă în planul Meu, și întreaga omenire se destramă în diferitele nații ale lumii, potrivit voii Mele. Oamenii de pe pământ își au atenția fixată asupra propriei destinații, căci ziua într-adevăr se apropie și îngerii vor suna din trâmbițele lor. Nu vor mai exista amânări și toată creația va începe, după asta, să danseze jubilând. Cine poate să prelungească ziua Mea după placul său? Un muritor? Sau stelele de pe cer? Sau îngerii? Când voi rosti o cuvântare pentru a iniția mântuirea poporului lui Israel, ziua Mea se va năpusti peste întreaga omenire. Toți oamenii se tem de întoarcerea lui Israel. Când Israel se va întoarce, aceea va fi ziua Mea de slavă, și tot la fel, va fi ziua când totul se va preface și va deveni reînnoit. Pe măsură ce dreapta judecată se apropie în mod iminent de întregul univers, toți oamenii devin sfioși și temători, deoarece în lumea oamenilor nu s-a auzit de dreptate. Când Soarele dreptății va apărea, Răsăritul va fi iluminat și atunci, la rândul, va ilumina întregul univers, atingându-i pe toți. Dacă oamenii ar putea într-adevăr să ducă la bun sfârșit dreptatea Mea, atunci de ce ar avea a se

teme? Tot poporul Meu așteaptă sosirea zilei Mele, cu toții tânjesc după venirea zilei Mele. Ei așteaptă ca Eu să aduc osânda asupra întregii omeniri și să aranjez destinația omenirii în rolul Meu de Soare al dreptății. Împărăția Mea prinde contur deasupra întregului univers, iar tronul Meu stăpânește în inimile a sute de milioane de oameni. Cu ajutorul îngerilor, marea Mea realizare va da roade în curând. Toți fiii Mei și poporul Meu Îmi așteaptă întoarcerea cu nerăbdare, tânjind după reunirea Mea cu ei, pentru a nu mai fi vreodată despărțiți. Cum ar putea populația nenumărată a Împărăției Mele să nu alerge unii spre alții în fericită celebrare datorită faptului că Eu sunt împreună cu ei? Poate aceasta să fie o reunire pentru care să nu trebuiască plătit nici un preț? Eu sunt vrednic de respect în ochii tuturor oamenilor, Eu sunt proclamat în cuvintele tuturor. Când Mă voi întoarce, în plus, voi cuceri toate forțele dușmane. A sosit vremea! Îmi voi pune lucrarea în mișcare, voi domni ca Împărat printre oameni! Sunt pe cale de a Mă întoarce! Și sunt gata să pornesc! Aceasta este ceea ce speră cu toții, este ceea ce își doresc. Voi lăsa ca întreaga omenire să vadă venirea zilei Mele și cu toții vor întâmpina venirea zilei Mele cu bucurie!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 27

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 65)

În ziua în care toate lucrurile au fost înviate, am venit printre oameni și am petrecut zile și nopți minunate cu ei. Doar în acest moment simt oamenii puțin din accesibilitatea Mea și, pe măsură ce interacțiunea lor cu Mine devine mai frecventă, ei văd puțin din ceea ce am și ceea ce sunt – drept urmare, dobândesc ceva cunoștințe despre Mine. Între toți oamenii, Îmi înalț capul și privesc, iar ei Mă văd cu toții. Cu toate acestea, când lumea este lovită de dezastru, ei se neliniștesc imediat, iar imaginea Mea se șterge din inimile lor; cuprinși de panică la sosirea dezastrului, ei nu mai țin seama

de îndemnurile Mele. Mulți ani am petrecut printre oameni, dar ei au rămas mereu neștiutori și nu M-au cunoscut niciodată. Astăzi, le spun asta cu gura Mea și îi fac pe toți oamenii să vină înaintea Mea pentru a primi ceva de la Mine, dar ei tot păstrează distanța față de Mine și, în felul acesta, nu Mă cunosc. Când pașii Mei vor traversa universul și vor ajunge la marginile pământului, omul va începe să reflecte asupra lui însuși și toți oamenii vor veni la Mine și se vor închina în fața Mea și Mă vor preamări. Aceasta va fi ziua în care voi câștiga gloria, ziua întoarcerii Mele și, de asemenea, ziua plecării Mele. Acum, Mi-am început lucrarea în toată omenirea, am început oficial în întregul univers ultima parte a planului Meu de gestionare (planul mântuirii). De acum înainte, oricine nu este precaut poate fi aruncat în mijlocul unei mustrări nemiloase, iar asta se poate întâmpla în orice clipă. Asta nu din cruzime; mai degrabă, este un pas din planul Meu de gestionare (planul mântuirii); totul trebuie să se întâmple conform pașilor planului Meu și niciun om nu poate schimba asta. Când Îmi încep oficial lucrarea, toți oamenii se mișcă odată cu Mine, astfel încât oamenii din tot universul au grijă să fie în pas cu Mine, este „jubilare” peste tot în univers, iar omul este îndemnat înainte de Mine. În consecință, însuși marele balaur roșu este împins de către Mine într-o stare de frenezie și năuceală, servește lucrarea Mea și, chiar dacă se împotrivește, nu-și poate urma propriile dorințe, și nu are de ales decât să se supună controlului Meu. În toate planurile Mele, marele balaur roșu este contrastul Meu, inamicul Meu, dar și servitorul Meu; ca atare, nu i-am ușurat niciodată „însărcinările”. Așadar, ultima etapă a lucrării întrupării Mele se încheie în casa acestuia. În felul acesta, marele balaur roșu e mai capabil să-Mi facă un serviciu cum se cuvine prin care îl voi cuceri și Îmi voi încheia planul. Pe măsură ce Îmi fac lucrarea, toți îngerii Mi se alătură în bătălia decisivă și se hotărăsc să-Mi îndeplinească dorințele în etapa finală, astfel încât oamenii de pe pământ se închină în fața

Mea la fel ca îngerii, nu vor deloc să Mi se împotrivească și nu fac nimic să se răzvrătească împotriva Mea. Aceasta este dinamica lucrării Mele în univers.

Scopul și însemnătatea venirii Mele printre oameni este de a mântui omenirea, de a aduce toată omenirea înapoi în casa Mea, de a reuni cerurile cu pământul și de a-l face pe om să transmită „semnalele" dintre cer și pământ, căci aceasta este menirea inerentă a omului. Atunci când am creat omenirea, i-am pus toate lucrurile la dispoziție, iar mai târziu, i-am permis omenirii să primească, potrivit cerințelor Mele, bogățiile pe care i le-am dat. Așadar, spun că sub îndrumarea Mea omenirea întreagă a ajuns să vadă ziua de astăzi. Și toate acestea sunt planul Meu. În întreaga omenire, nenumărați oameni există sub protecția iubirii Mele și nenumărați oameni trăiesc sub mustrarea urii Mele. Deși toți oamenii Mi se roagă, ei totuși nu-și pot schimba circumstanțele actuale; odată ce și-au pierdut speranța, ei nu pot decât să lase natura să-și urmeze cursul și să înceteze să se răzvrătească împotriva Mea, căci aceasta este tot ceea ce poate omul realiza. Când vine vorba de starea vieții omului, omul încă trebuie să găsească viața reală, el încă nu a înțeles nedreptatea, dezolarea și condițiile mizerabile ale lumii – și, astfel, dacă nu ar fi fost vorba de sosirea dezastrului, cei mai mulți oameni încă ar îmbrățișa Mama Natură și ar fi în continuare absorbiți de aromele „vieții". Nu este aceasta realitatea lumii? Nu este aceasta vocea mântuirii pe care o grăiesc omului? De ce, din rândul omenirii, nimeni nu M-a iubit vreodată cu adevărat? De ce Mă iubește omul doar când e în toiul mustrării și al încercărilor, dar nimeni nu Mă iubește cât se află sub protecția Mea? I-am dat omenirii de multe ori mustrarea Mea. Ei îi aruncă o privire, dar apoi o ignoră, n-o studiază și n-o contemplă în acest moment, așa că tot ceea ce vine asupra omului este judecata nemiloasă. Aceasta este

doar una dintre metodele Mele de a lucra, dar este tot pentru a schimba omul și a-l face să Mă iubească.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 29

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 66)

Eu domnesc în împărăție și, în plus, domnesc în tot universul; Eu sunt atât Împăratul Împărăției, cât și Stăpânul universului. De acum înainte, îi voi aduna pe toți care nu sunt cei aleși, Îmi voi începe lucrarea printre neamuri și Îmi voi proclama decretele administrative întregului univers, astfel încât să pot face următorul pas al lucrării Mele cu succes. Voi folosi mustrarea pentru a răspândi lucrarea Mea printre neamuri, adică voi folosi forța împotriva tuturor celor ce sunt neamuri. Firește, această lucrare se va desfășura în același timp cu lucrarea Mea printre cei aleși. Când poporul Meu va conduce și va exercita puterea pe pământ, aceea va fi și ziua în care toți oamenii de pe pământ au fost cuceriți și, în plus, va fi vremea când Mă voi odihni – și numai atunci voi apărea tuturor celor care au fost cuceriți. Voi apărea Sfintei Împărății și Mă voi ascunde de ținutul murdăriei. Toți cei care au fost cuceriți și au devenit supuși înaintea Mea pot să-Mi vadă fața cu ochii lor și pot să-Mi audă glasul cu urechile lor. Aceasta este binecuvântarea celor care s-au născut în zilele de pe urmă, aceasta este binecuvântarea hotărâtă dinainte de Mine și acest lucru nu poate fi schimbat de niciun om. Astăzi, Îmi fac lucrarea în acest fel de dragul lucrării din viitor. Toate lucrările Mele sunt interdependente, în toate există o chemare și un răspuns: niciun pas nu s-a oprit vreodată brusc și niciun pas nu s-a făcut independent de ceilalți pași. Nu este așa? Nu este lucrarea din trecut temelia lucrării de astăzi? Nu sunt cuvintele din trecut precursoarele cuvintelor de astăzi? Nu sunt pașii din trecut originea pașilor de astăzi? Când voi desfășura în mod oficial sulul, acela este momentul când oamenii

din tot universul vor fi mustrați, când oamenii din toată lumea sunt supuși încercărilor, și este punctul culminant al lucrării Mele; toți oamenii trăiesc într-un ținut fără lumină și toți oamenii trăiesc în mijlocul amenințărilor din mediul lor. Cu alte cuvinte, este viața pe care omul nu a experimentat-o niciodată din momentul Creației până în prezent și nimeni nu „s-a bucurat”, de-a lungul veacurilor, de acest fel de viață, așa că Eu spun că am făcut o lucrare care nu s-a mai făcut niciodată. Aceasta este adevărata stare de fapt și acesta este sensul lăuntric. Fiindcă ziua Mea se apropie pentru întreaga omenire, fiindcă nu pare îndepărtată, ci este chiar în fața ochilor omului; prin urmare, cine ar putea să nu se teamă? Și cine n-ar putea fi încântat de aceasta? Orașul spurcat al Babilonului și-a găsit, în cele din urmă, sfârșitul; omul s-a întâlnit iarăși cu o lume nouă, iar cerul și pământul au fost schimbate și reînnoite.

Când apar tuturor națiunilor și popoarelor, norii albi se înspumează pe cer și Mă învăluie. De asemenea, păsările de pe pământ cântă și dansează cu bucurie pentru Mine, scoțând în evidență atmosfera de pe pământ și, astfel, făcând toate lucrurile de pe pământ să se trezească la viață, să nu mai „plutească încet în jos”, ci să trăiască în schimb într-o atmosferă de vitalitate. Când Mă aflu printre nori, omul Îmi percepe vag fața și ochii, iar în acest moment se simte puțin temător. În trecut, el a auzit consemnări istorice despre Mine în legende și, prin urmare, crede doar pe jumătate în Mine și pe jumătate se îndoiește de Mine. El nu știe unde sunt sau cât de mare Îmi este fața – este la fel de întinsă ca marea sau nemărginită ca pășunile verzi? Nimeni nu știe aceste lucruri. Doar astăzi, când omul Îmi vede fața în nori, el simte că Eu, cel din legende, sunt real și, astfel, devine puțin mai binevoitor față de Mine și numai datorită faptelor Mele, admirația sa pentru Mine mai sporește un pic. Cu toate acestea, omul încă nu Mă cunoaște și vede doar o parte a Mea în nori. După aceea, Îmi întind brațele

și le arăt oamenilor. Omul este uluit și își bate mâinile peste gură, profund temător de a fi doborât de mâna Mea și, astfel, adaugă puțin respect admirației lui. Omul își fixează ochii asupra fiecărei mișcări ale Mele, profund înfricoșat că va fi doborât de Mine atunci când nu e atent – totuși, a fi urmărit de om nu Mă limitează și continuu să fac lucrarea din mâinile Mele. Doar în toate faptele pe care le fac are omul puțină bunăvoință față de Mine și, astfel, treptat, vine în fața Mea să se asocieze cu Mine. Când Mă voi revela omului în deplinătatea Mea, el Îmi va vedea fața și, de atunci încolo, nu Mă voi mai feri și nu Mă voi mai ascunde de om. În întreg universul, voi apărea public tuturor oamenilor și toți cei care sunt ai trupului vor vedea toate faptele Mele. Toți cei care sunt ai duhului vor sălășlui, cu siguranță, în pace în casa Mea și se vor bucura, fără îndoială, de minunate binecuvântări împreună cu Mine. Toți cei de care am grijă vor scăpa, cu siguranță, de mustrare și vor evita, fără îndoială, durerea duhului și agonia trupului. Voi apărea public tuturor popoarelor, voi domni și-Mi voi exercita puterea, astfel încât mirosul cadavrelor nu va mai pătrunde în univers; în schimb, parfumul Meu proaspăt se va răspândi în întreaga lume, fiindcă ziua Mea se apropie, omul se trezește, totul e în ordine pe pământ și zilele supraviețuirii pe pământ nu mai există, pentru ca Eu am sosit!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 29

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 67)

Voi umple empireul cu manifestările acțiunilor Mele și voi face ca totul pe pământ să se prosterneze sub puterea Mea, punându-Mi astfel în aplicare planul pentru „unitatea globală” și aducând la îndeplinire această unică dorință a Mea, în așa fel încât omenirea să nu mai „umble de colo până colo” pe fața pământului, ci să găsească neîntârziat o destinație potrivită. Mă gândesc la specia umană în toate chipurile, făcând ca toată

omenirea să ajungă curând să trăiască într-un ținut al păcii și fericirii, ca zilele vieții lor să nu mai fie triste și dezolate, iar planul Meu să nu eșueze pe pământ. Fiindcă omul există acolo, Îmi voi construi națiunea pe pământ, căci o parte a manifestării slavei Mele este pe pământ. Deasupra, în ceruri, Îmi voi rândui cetățile și, astfel, voi înnoi totul și deasupra, și dedesubt. Voi aduce tot ce există deasupra cerurilor și sub ceruri într-o singură unitate, astfel încât toate lucrurile de pe pământ să fie unite cu tot ce este în ceruri. Acesta este planul Meu; este ceea ce voi realiza în epoca finală – să nu se amestece nimeni în această parte a lucrării Mele! Răspândirea lucrării Mele printre națiunile neamurilor este ultima parte a lucrării Mele pe pământ. Nimeni nu este în stare să înțeleagă lucrarea pe care o voi face și, din acest motiv, oamenii sunt complet amețiți. Și, pentru că sunt activ ocupat cu lucrarea Mea pe pământ, oamenii se folosesc de ocazie pentru „a-și face de cap”. Ca să-i împiedic să fie prea turbulenți, i-am plasat mai întâi sub mustrarea Mea ca să îndure disciplina iazului de foc. Acesta este o etapă în lucrarea Mea și voi folosi puterea iazului de foc pentru a realiza această etapă din lucrarea Mea; altfel, ar fi imposibil să-Mi îndeplinesc lucrarea. Le voi face pe ființele omenești de peste tot din univers să se supună dinaintea tronului Meu, împărțindu-le în categorii diferite, în conformitate cu judecata Mea, clasificându-le conform acestor categorii și sortându-le mai departe în familiile lor, astfel încât întreaga omenire va înceta să nu-Mi dea ascultare, căzând, în schimb, într-o rânduială curată și ordonată, conform categoriilor pe care le-am numit – nimeni să nu se miște la întâmplare! Pretutindeni în univers, am făurit o nouă lucrare; pretutindeni în univers, toată omenirea este uluită și consternată de arătarea Mea bruscă, orizonturile lor s-au extins cu mult prin arătarea Mea în mod deschis. Nu e astăzi exact așa?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 43

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 68)

Îmi răspândesc lucrarea printre neamuri. Slava Mea luminează în tot universul; toți oamenii stea-stea-punct-punct poartă în ei voia Mea și sunt toți mânați de mâna Mea și puși pe sarcinile pe care le-am atribuit. Din acest moment, am intrat într-o epocă nouă, aducând toți oamenii într-o altă lume. Când M-am întors în „patria” Mea, am început o altă parte a lucrării din planul Meu original, astfel încât omul să ajungă să Mă cunoască mai profund. Eu privesc universul în întregimea lui și văd că[a] este timpul potrivit pentru lucrarea Mea, așa că Mă grăbesc de jur-împrejur, făcându-Mi noua lucrare asupra omului. La urma urmei, aceasta este o epocă nouă, și am adus o nouă lucrare pentru a atrage mai mulți oameni noi în noua epocă și a arunca mai mulți dintre cei pe care îi voi alunga. În poporul marelui balaur roșu, am realizat o etapă de lucru de nepătruns pentru ființele umane, făcându-le să se clatine în vânt, după care multe se îndepărtează în liniște cu suflarea vântului. Într-adevăr, aceasta este „aria” pe care urmează să o curăț; după aceasta tânjesc și acesta este și planul Meu. Căci mulți dintre cei răi s-au strecurat înăuntru în timp ce lucrez, dar nu mă grăbesc să-i alung. Mai degrabă, îi voi împrăștia la timpul potrivit. Numai după aceea voi fi izvorul vieții, îngăduindu-le celor care Mă iubesc cu adevărat să primească de la Mine rodul smochinului și aroma crinului. În ținutul în care locuiește Satana, ținutul prafului, nu rămâne aur curat, ci doar nisip și, astfel, confruntându-mă cu aceste împrejurări, fac această etapă a lucrării. Ar trebui să știi că ceea ce câștig Eu este aur curat, rafinat, nu nisip. Cum pot cei răi să rămână în casa Mea? Cum le pot permite vulpilor să fie paraziți în paradisul Meu? Folosesc orice metodă imaginabilă pentru a îndepărta aceste lucruri. Înainte ca voia Mea să fie dezvăluită, nimeni nu e conștient de ce urmează să fac. Profitând de această ocazie, îi îndepărtez pe cei răi și sunt forțați să plece din prezența Mea. Aceasta este ceea ce le fac celor răi, dar

va mai fi o zi în care ei să-Mi facă servicii. Dorința oamenilor pentru binecuvântări este mult prea puternică; de aceea Îmi întorc trupul și Îmi arăt neamurilor chipul plin de slavă, pentru ca toți oamenii să poată trăi într-o lume a lor și să se judece pe ei înșiși, în timp ce Eu spun mai departe cuvintele pe care ar trebui să le spun, aprovizionând oamenii cu cele de trebuință. Când oamenii își vor veni în fire, Îmi voi fi răspândit de mult lucrarea. Atunci Îmi voi exprima voia în fața oamenilor și voi începe a doua parte a lucrării Mele asupra oamenilor, lăsându-i pe toți oamenii să Mă urmeze îndeaproape pentru a se coordona cu lucrarea Mea și lăsându-i pe oameni să facă tot ce le stă în putință pentru a împlini împreună cu Mine lucrarea pe care trebuie să o fac.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele șapte tunete răsună – Prorocind că Evanghelia Împărăției se va răspândi în tot universul”

Note de subsol:

a. Textul original nu include expresia „văd că”.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 69)

Nimeni nu are credință că Îmi va vedea slava și nu îi forțez, ci mai degrabă Îmi îndepărtez slava din mijlocul omenirii și o duc într-o altă lume. Când oamenii se pocăiesc din nou, atunci Îmi voi lua slava și o voi arăta unui număr și mai mare de credincioși. Acesta este principiul după care lucrez. Căci există o vreme când slava Mea pleacă din Canaan și există și o vreme când slava Mea îi părăsește pe cei aleși. Mai mult, există o vreme când slava Mea părăsește întregul pământ, făcându-l să se întunece și aruncându-l în întuneric. Nici Țara Canaanului nu va vedea lumina soarelui; toți oamenii își vor pierde credința, dar nimeni nu poate suporta să lase parfumul Țării Canaanului. Numai când voi trece în noul cer și pământ, voi lua cealaltă parte a slavei Mele și o voi dezvălui mai întâi în Țara Canaanului, făcând să strălucească o lumină orbitoare pe toată fața

pământului, scufundat în întunecimea profundă a nopții, ca întreg pământul să poată veni la lumină; ca oamenii de pe tot pământul să poată veni să ia putere din puterea luminii, permițându-i slavei Mele să crească și să se arate din nou fiecărei națiuni; și ca toată omenirea să-și poată da seama că am venit cu mult timp în urmă în lumea oamenilor și că Mi-am adus de multă vreme slava dinspre Israel către Răsărit; pentru că slava Mea strălucește dinspre Răsărit și a fost adusă din Epoca Harului până în ziua de azi. Dar am plecat din Israel și de acolo am ajuns în Răsărit. Numai când lumina din Răsărit se va transforma treptat în alb, întunericul de pe pământ va începe să se transforme în lumină și numai atunci omul va descoperi că am plecat demult din Israel și că Mă ridic din nou în Răsărit. Odată ce M-am pogorât în Israel și mai târziu am plecat de acolo, nu Mă mai pot naște din nou în Israel, pentru că lucrarea Mea conduce tot universul și, mai mult, fulgerul luminează direct de la Răsărit la Apus. Din acest motiv am coborât în Răsărit și am adus Canaanul popoarelor din Răsărit. Voi aduce oameni din toate părțile pământului în Țara Canaan, și astfel continui să cuvântez în Țara Canaanului pentru a controla întregul univers. În acest moment nu există lumină pe întreg pământul, în afară de Canaan, și toți oamenii sunt amenințați de foame și de frig. Mi-am dat slava lui Israel și apoi Mi-am luat-o înapoi, aducându-i astfel pe israeliți la Răsărit și aducând toată omenirea la Răsărit. I-am adus pe toți la lumină ca să poată fi reuniți cu ea și să se afle în comuniune cu ea și să nu mai trebuiască să o caute. Îi voi lăsa pe toți cei care caută să vadă din nou lumina și să vadă slava pe care o aveam în Israel; îi voi lăsa să vadă că am venit de mult pe un nor alb în mijlocul omenirii, să vadă nenumărați nori albi și fructe în grămezile lor abundente și, mai mult, să vadă pe Iahve Dumnezeul lui Israel. Îi voi lăsa să se uite la Învățătorul iudeilor, la Mesia cel așteptat și la arătarea Mea deplină, care a fost persecutată de împărați de-a lungul veacurilor. Voi lucra

asupra întregului univers și voi face o mare lucrare, dezvăluind toată slava Mea și toate faptele Mele omului în zilele de pe urmă. Îmi voi arăta chipul slăvit în plinătatea Sa celor care M-au așteptat mulți ani, celor care au tânjit să vin pe un nor alb, lui Israel, care a tânjit să Mă arăt din nou și întregii omeniri care Mă prigonește, pentru ca toți să știe că Mi-am luat cu mult timp în urmă slava și am adus-o în Răsărit și nu mai este în Iudeea. Pentru că zilele de pe urmă au venit deja!

Îmi fac lucrarea de-a lungul universului, iar în Răsărit, trosnetele tunetelor se propagă fără sfârșit, zguduind toate națiunile și confesiunile. Este glasul Meu cel care i-a dus pe toți oamenii în prezent. Eu fac ca toți oamenii să fie cuceriți de glasul Meu, să cadă în acest curent și să se supună Mie, căci de mult Mi-am revendicat slava de pe tot pământul și am eliberat-o din nou în Răsărit. Cine nu tânjește să-Mi vadă slava? Cine nu-Mi așteaptă cu nerăbdare reîntoarcerea? Cine nu este însetat de reapariția Mea? Cui nu îi este dor de frumusețea Mea? Cine n-ar veni la lumină? Cine nu ar privi la bogăția din Canaan? Cine nu tânjește după întoarcerea Răscumpărătorului? Cine nu-L adoră pe El, a cărui putere este măreață? Glasul Meu se va răspândi pe tot pământul; voi sta cu fața la aleșii Mei și le voi spune mai multe cuvinte. Ca și tunetele puternice care scutură munții și râurile, Eu rostesc cuvintele Mele întregului univers și omenirii. De aceea, cuvintele din gura Mea au devenit comoara omului și toți oamenii Îmi prețuiesc cuvintele. Fulgerul luminează dinspre Răsărit către Apus. Cuvintele Mele sunt de așa natură încât omul ezită să renunțe la ele, însă, în același timp, le găsește de nepătruns, dar se bucură și mai mult de ele. Toți oamenii sunt mulțumiți și bucuroși, sărbătorindu-Mi venirea, de parcă tocmai s-ar fi născut un prunc. Prin vocea Mea, voi aduce pe toți oamenii înaintea Mea. De atunci, voi intra în mod oficial în rasa oamenilor, pentru ca ei să vină să Mă slăvească. Cu slava pe care o radiez și cuvintele din gura

Mea, voi face astfel încât toți oamenii să vină înaintea Mea și să vadă că fulgerul luminează de la Răsărit și că am coborât și pe „Muntele Măslinilor” din Răsărit. Ei vor vedea că sunt deja de mult timp pe pământ, nu ca Fiul evreilor, ci ca Fulgerul din Răsărit. Deoarece de mult am înviat și am plecat din mijlocul omenirii, iar apoi am reapărut cu slavă printre oameni. Eu sunt Cel ce a fost adorat în urmă cu nenumărate veacuri și Eu sunt și copilul părăsit de israeliți în urmă cu nenumărate epoci. Mai mult, Eu sunt Dumnezeul Atotputernic plin de glorie al acestei epoci! Să vină toți înaintea tronului Meu și să-Mi vadă fața plină de slavă, să-Mi audă glasul și să-Mi privească faptele. Aceasta este întreaga Mea voie; este sfârșitul și punctul culminant al planului Meu, precum și scopul gestionării Mele: să fac ca fiecare națiune să se închine Mie, fiecare limbă să Mă recunoască, fiecare om să-și pună credința în Mine și fiecare popor să Mi se supună!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele șapte tunete răsună – Prorocind că Evanghelia Împărăției se va răspândi în tot universul”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 70)

De câteva mii de ani, omenirea a năzuit să poată fi martora sosirii Mântuitorului. Omenirea a năzuit să-L vadă pe Isus Mântuitorul pe un nor alb în timp ce coboară, în carne și oase, printre cei care au tânjit după El și L-au așteptat de mii de ani. Omenirea și-a dorit și ca Mântuitorul să Se reîntoarcă și să fie reunit cu poporul; adică și-a dorit ca Isus Mântuitorul să Se întoarcă la oamenii de care El a fost despărțit de mii de ani și să facă din nou lucrarea de răscumpărare pe care a făcut-o în rândul iudeilor, să fie milostiv și iubitor față de oameni, să ierte păcatele oamenilor, să îndure păcatelor oamenilor și chiar să îndure toate fărădelegile și să izbăvească omenirea de păcate. Ei năzuiesc ca Isus Mântuitorul să fie la fel ca înainte – un Mântuitor care este iubitor, blând și venerabil, care nu este niciodată mânios pe oameni și care nu le face niciodată reproșuri oamenilor, dar care

iartă și îndură toate păcatele omenirii, și chiar va muri pe cruce pentru omenire încă o dată, ca înainte. De la plecarea lui Isus, discipolii care L-au urmat și toți sfinții care au fost izbăviți în numele Său, L-au jelit și L-au așteptat cu disperare. Toți cei care au fost mântuiți de harul lui Isus Hristos în Epoca Harului au tânjit după acea zi triumfătoare din zilele de pe urmă, când Isus Mântuitorul Se pogoară pe un nor alb și apare înaintea tuturor oamenilor. Bineînțeles, aceasta este și dorința colectivă a tuturor celor care acceptă astăzi numele de Isus Mântuitorul. În tot universul, toți aceia care au auzit de izbăvirea lui Isus Mântuitorul și-au dorit cu disperare ca Isus Hristos să apară subit, pentru a împlini cuvintele lui Isus pe când Se afla pe pământ: „Voi sosi așa cum am plecat”. Omenirea crede că, după crucificare și înviere, Isus S-a întors în ceruri pe un nor alb ca să-Și ocupe locul la dreapta Celui Prea Înalt. În mod similar, Isus va coborî din nou pe un nor alb (norul acesta se referă la norul pe care a călătorit Isus când S-a întors în cer), printre cei care au tânjit cu disperare după El de mii de ani și El va avea înfățișarea și hainele iudeilor. După înfățișarea înaintea omenirii, El le va da mâncare și va face ca apa vie să se reverse spre ei și va trăi printre oameni, plin de har și iubire, însuflețit și adevărat. Toate acestea sunt noțiuni pe care le cred oamenii. Totuși, Isus Mântuitorul nu a făcut asta; El a făcut opusul a ceea ce și-a imaginat omenirea. Nu a sosit printre cei care I-au dorit întoarcerea și nu li S-a înfățișat tuturor oamenilor călătorind pe un nor alb. El a sosit deja, dar omenirea nu Îl cunoaște și rămâne neștiutoare în privința Lui. Omenirea nu face decât să Îl aștepte la întâmplare, fără să știe că El a coborât deja pe un „nor alb” (norul care este Spiritul Lui, cuvântul Lui, toată firea Sa și tot ceea ce este El) și că acum Se află în mijlocul unui grup de biruitori pe care îl va crea în zilele de pe urmă. Omenirea nu știe asta: deși sfântul Mântuitor Isus este plin de afecțiune și iubire față de oameni, cum ar putea El să lucreze în acele „temple” locuite de spirite

impure și murdărie? Cu toate că omenirea I-a așteptat sosirea, cum ar putea El să apară în fața celor care mănâncă din carnea nedrepților și beau sângele nedrepților, poartă hainele nedrepților, care cred în El, dar nu Îl cunosc și care Îl supun la suplicii în mod constant? Omenirea știe doar că Isus Mântuitorul este plin de iubire și milă și că este jertfa de păcat plină de răscumpărare. Totuși, omenirea nu știe că El este și Însuși Dumnezeu, care debordează de dreptate, măreție, mânie și judecată și care are autoritate și este plin de demnitate. Și astfel, chiar dacă omenirea își dorește cu nerăbdare și tânjește după reîntoarcerea Răscumpărătorului, și chiar dacă rugăciunile omenirii mișcă „Raiul”, Isus Mântuitorul nu Se arată celor care cred în El, dar care nu Îl cunosc.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 71)

Planul de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu se apropie de sfârșit și poarta Împărăției s-a deschis deja tuturor celor care caută arătarea Sa. Dragi frați și surori, ce așteptați? Ce anume căutați? Așteptați să Se arate Dumnezeu? Căutați urmele Sale? Ce mult trebuie dorită arătarea lui Dumnezeu! Și cât de dificil este să se găsească urmele Lui! Într-o astfel de epocă, într-o astfel de lume, ce trebuie să facem ca să fim martorii zilei în care Se arată Dumnezeu? Ce trebuie să facem pentru a ține pasul cu urmele lui Dumnezeu? Toți cei care așteaptă arătarea lui Dumnezeu se confruntă cu întrebări de acest gen. Cu toții ați reflectat asupra lor de mai multe ori, dar cu ce rezultat? Unde Se arată Dumnezeu? Unde sunt urmele Lui? Ați primit răspunsul? Mulți oameni ar răspunde astfel: „Dumnezeu Se arată printre toți cei care Îl urmează, iar urmele Sale sunt printre noi; este atât de simplu!” Oricine poate da un răspuns convențional, dar înțelegeți ce înseamnă arătarea lui Dumnezeu sau urmele Sale? Arătarea lui Dumnezeu se referă la

venirea Lui pe pământ pentru a-Și face lucrarea în persoană. Cu propria Lui identitate și fire și în modul care Îi este specific, El Se pogoară printre oameni pentru a înfăptui lucrarea de inaugurare a unei epoci și de terminare a unei epoci. Acest gen de arătare nu este o formă de ceremonie. Nu este un semn, o imagine, un miracol sau un fel de viziune măreață și, cu atât mai puțin, nu este un soi de proces religios. Este un fapt real și concret, care poate fi atins și privit de oricine. Acest tip de arătare nu este de dragul de a face lucrurile pe jumătate sau pentru vreun angajament pe termen scurt; în schimb, este pentru o etapă a lucrării din planul Lui de gestionare. Arătarea lui Dumnezeu este întotdeauna plină de înțeles și are mereu o legătură cu planul Lui de gestionare. Ce se numește arătare aici diferă întru totul de tipul de „arătare” în care Dumnezeu îl îndrumă, conduce și luminează pe om. Dumnezeu realizează o etapă din măreața Lui lucrare de fiecare dată când Se dezvăluie. Această lucrare este diferită de cea din orice altă epocă. Ea este de neimaginat pentru om și nu a fost niciodată cunoscută de om. Este o lucrare care începe o nouă epocă și o încheie pe cea veche, fiind o formă de lucrare nouă și îmbunătățită pentru mântuirea omenirii; mai mult, este o lucrare care aduce omenirea în noua epocă. Aceasta este semnificația arătării lui Dumnezeu.

După ce ați înțeles ce înseamnă arătarea lui Dumnezeu, cum ar trebui să căutați urmele Sale? Această întrebare nu are o explicație dificilă: oriunde Se arată Dumnezeu, acolo veți găsi urmele Sale. O astfel de explicație pare simplă, dar nu este atât de ușoară în practică, întrucât mulți oameni nu știu unde Se arată Dumnezeu, cu atât mai puțin unde este dispus sau unde ar trebui să Se arate. Unii cred în mod impulsiv că Dumnezeu Se arată oriunde lucrează Duhul Sfânt. Alții cred că Dumnezeu Se arată oriunde există figuri spirituale. Sau, dacă nu, cred că Dumnezeu Se arată oriunde sunt oameni cu o înaltă reputație. Pentru moment, să lăsăm

deoparte întrebarea dacă astfel de convingeri sunt corecte sau greșite. Pentru a explica o astfel de întrebare, trebuie să avem mai întâi un obiectiv clar: căutăm urmele lui Dumnezeu. Nu căutăm figuri spirituale și cu atât mai puțin urmărim figuri renumite; căutăm urmele lui Dumnezeu. Din acest motiv, întrucât căutăm urmele lui Dumnezeu, se cuvine să căutăm voia lui Dumnezeu, cuvintele și cuvântările Lui deoarece, oriunde există noi cuvinte rostite de Dumnezeu, acolo este și glasul Lui și, oriunde se află urmele lui Dumnezeu, acolo sunt și faptele Lui. Oriunde este exprimarea lui Dumnezeu, acolo Se arată El și, oriunde Se arată Dumnezeu, acolo există adevărul, calea și viața. În căutarea urmelor lui Dumnezeu, ați ignorat cuvintele „Dumnezeu este adevărul, calea și viața”. Prin urmare, mulți oameni, chiar și atunci când primesc adevărul, nu cred că au găsit urmele lui Dumnezeu și cu atât mai puțin recunosc arătarea lui Dumnezeu. Ce greșeală gravă! Arătarea lui Dumnezeu nu poate fi împăciuită cu noțiunile omului și cu atât mai puțin poate Dumnezeu să Se arate la porunca omului. Dumnezeu Își face propriile alegeri și propriile planuri atunci când Își înfăptuiește lucrarea; mai mult, El are propriile Sale obiective și metode. Indiferent ce lucrare face, El nu are nevoie să discute despre aceasta cu oamenii sau să le ceară sfatul, cu atât mai puțin să anunțe fiecare persoană în parte despre lucrarea Lui. Aceasta este firea lui Dumnezeu, care, de altfel, ar trebui să fie recunoscută de toată lumea. Dacă doriți să fiți martori ai arătării lui Dumnezeu, să urmați pașii Lui, atunci trebuie mai întâi să vă îndepărtați de propriile noțiuni. Nu trebuie să-I ceri lui Dumnezeu să facă tot felul de lucruri, cu atât mai puțin ar trebui să-L constrângi și să-L limitezi la propriile tale noțiuni. În schimb, ar trebui să vă întrebați cum se cuvine să căutați urmele lui Dumnezeu, cum se cuvine să acceptați arătarea Lui și cum se cuvine să vă supuneți noii lucrări a lui Dumnezeu: asta ar

trebui să facă omul. Întrucât omul nu este adevărul și nu deține adevărul, el ar trebui să caute, să accepte și să asculte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 72)

Indiferent dacă ești american, britanic sau de altă naționalitate, ar trebui să-ți depășești granițele propriei naționalități, trecând dincolo de sinele propriu, și să vezi lucrarea lui Dumnezeu din locul unei ființe create. Astfel, nu vei aduce limitări urmelor lui Dumnezeu. Aceasta deoarece, în zilele noastre, mulți oameni consideră că este imposibil ca Dumnezeu să Se arate într-o națiune anume sau în rândul unui anumit popor. Cât de profundă este semnificația lucrării lui Dumnezeu și cât de importantă este arătarea Lui! Cum este cu putință ca gândirea și noțiunile oamenilor să o măsoare? Prin urmare, spun că ar trebui să-ți depășești noțiunile privind naționalitatea și etnia pentru a căuta arătarea lui Dumnezeu. Doar astfel nu vei fi constrâns de propriile tale noțiuni; doar astfel vei fi în măsură să întâmpini arătarea lui Dumnezeu. Altminteri, vei rămâne în întunericul veșnic și nu vei dobândi niciodată aprobarea lui Dumnezeu.

Dumnezeu este Dumnezeul întregii rase umane. El nu Se consideră proprietatea privată a niciunei națiuni sau a niciunui popor, ci Își îndeplinește lucrarea așa cum a planificat-o, fără a fi constrâns de vreo formă, națiune sau de vreun popor. Poate nu ți-ai imaginat niciodată această formă, poate atitudinea ta față de această formă este una de negare sau poate națiunea în care Se arată Dumnezeu și poporul în rândul căruia Se arată este discriminat întâmplător de toată lumea și este, întâmplător, cel mai înapoiat de pe pământ. Cu toate acestea, Dumnezeu are înțelepciunea Lui. Cu marea Lui putere și cu ajutorul adevărului Său și al firii Sale, El a câștigat cu adevărat un grup de persoane care sunt în asentiment cu El și un

grup de persoane pe care Și-a dorit să-l facă complet – un grup cucerit de El, care, după ce a îndurat tot felul de încercări, de necazuri și de persecuții, Îl poate urma până la capăt. Scopul arătării lui Dumnezeu, care nu e limitat de vreo formă sau națiune, este de a-I permite să-Și termine lucrarea așa cum Și-a planificat-o. Este întocmai ca atunci când Dumnezeu S-a întrupat în Iudeea; scopul Său era de a termina lucrarea de răstignire pentru răscumpărarea întregii rase umane. Cu toate acestea, evreii credeau că Dumnezeu nu poate face acest lucru și considerau că este imposibil ca Dumnezeu să Se întrupeze și să ia forma Domnului Isus. Ceea ce considerau „imposibil" a devenit baza pe care Îl condamnau și I se opuneau lui Dumnezeu și care a condus, în cele din urmă, la distrugerea Israelului. În prezent, mulți oameni au comis o eroare asemănătoare. Ei proclamă din răsputeri arătarea iminentă a lui Dumnezeu, dar Îi condamnă în același timp arătarea; ceea ce consideră „imposibil" restrânge, încă o dată, arătarea lui Dumnezeu în limitele imaginației lor. Astfel, am văzut mulți oameni care izbucnesc într-un râs nebun și strident după ce dau de cuvintele lui Dumnezeu. Dar este acest râs diferit de condamnarea și blasfemia evreilor? Nu sunteți respectuoși în prezența adevărului și cu atât mai puțin aveți o atitudine de dorință arzătoare. Tot ce faceți este să studiați fără discriminare și să așteptați cu o nepăsare senină. Ce puteți câștiga studiind și așteptând astfel? Credeți că veți primi o îndrumare personală de la Dumnezeu? Dacă nu poți discerne cuvântările lui Dumnezeu, cum ești în măsură să fii martor al arătării Lui? Oriunde Se arată Dumnezeu, acolo este exprimat adevărul și acolo va fi glasul Lui. Doar cei care pot accepta adevărul vor fi în stare să audă glasul lui Dumnezeu și doar astfel de oameni sunt în măsură să fie martori ai arătării Lui. Renunță la noțiunile tale! Liniștește-te și citește cu atenție aceste cuvinte. Dacă tânjești după adevăr, Dumnezeu te va lumina și Îi vei înțelege voia și cuvintele. Renunțați la opiniile voastre despre

„imposibil”! Cu cât oamenii cred mai mult că un lucru este imposibil, cu atât este mai probabil să se întâmple, deoarece înțelepciunea lui Dumnezeu se înalță mai sus de ceruri, gândurile Lui sunt mai înalte decât gândurile omului și lucrarea Lui transcende limitele gândirii și noțiunilor omului. Cu cât acel ceva este mai imposibil, cu atât mai mult deține adevăr ce poate fi căutat; cu cât ceva depășește mai mult noțiunile și imaginația omului, cu atât mai mult conține voia lui Dumnezeu. Aceasta deoarece, indiferent unde Se arată, Dumnezeu este tot Dumnezeu și esența Lui nu se va schimba niciodată din cauza locului sau a modului în care Se arată. Firea lui Dumnezeu rămâne aceeași oriunde sunt urmele Lui și, oriunde sunt urmele lui Dumnezeu, El este Dumnezeul întregii omeniri, întocmai așa cum Domnul Isus nu este doar Dumnezeul israeliților, ci este și Dumnezeul tuturor popoarelor din Asia, Europa și America și, chiar mai mult, El este singurul Dumnezeu din întregul univers. Așadar, să căutăm voia lui Dumnezeu, să-I descoperim arătarea în cuvântările Lui și să ținem pasul cu urmele Lui! Dumnezeu este adevărul, calea și viața. Cuvintele și arătarea Lui există în același timp, iar firea și urmele Lui sunt deschise în permanență omenirii. Dragi frați și surori, sper că puteți să vedeți arătarea lui Dumnezeu în aceste cuvinte și să începeți să-I urmați pașii în timp ce vă îndreptați spre o nouă epocă și intrați în frumosul nou cer și pământ pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei care Îi așteaptă arătarea!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 73)

Dumnezeu e tăcut și nu ni S-a arătat niciodată, totuși, lucrarea Sa nu a încetat niciodată. El supraveghează întregul pământ și poruncește tuturor lucrurilor și Se uită la toate cuvintele și faptele omului. Își desfășoară gestionarea în etape chibzuite și conform planului Său, în tăcere și fără

efecte dramatice, totuși, pașii Săi se apropie, unul câte unul, tot mai mult de omenire, iar scaunul Său de judecător este așezat în univers cu viteza fulgerului, după care tronul Său coboară imediat printre noi. Ce scenă măreață este aceea, ce tablou grandios și solemn! Precum un porumbel și precum un leu care rage, Duhul vine printre noi. El este înțelepciune, El este dreptate și măreție, El vine pe ascuns printre noi, exercitând autoritate și plin de iubire și milă. Nimeni nu este conștient de sosirea Sa, nimeni nu întâmpină cu bucurie sosirea Sa, ba mai mult, nimeni nu știe tot ceea ce urmează să facă El. Viața omului continuă ca înainte, inima sa cu nimic nu diferită, iar zilele se scurg ca de obicei. Dumnezeu trăiește printre noi, un om ca alți oameni, ca unul dintre cei mai neimportanți adepți și un credincios obișnuit. El are propriile îndeletniciri, propriile Sale scopuri; ba mai mult, El are divinitatea pe care nu o au oamenii obișnuiți. Nimeni nu a observat existența divinității Sale și nimeni nu a perceput diferența dintre esența Sa și cea a omului. Trăim împreună cu El, fără limite și fără frică, căci în ochii noștri, El nu este decât un credincios neimportant. El ne urmărește fiecare mișcare și toate gândurile și ideile noastre sunt dezvăluite înaintea Lui. Nimeni nu se interesează de existența Sa, nimeni nu își imaginează nimic despre funcția Sa, ba mai mult, nimeni nu are nici cea mai vagă bănuială despre identitatea Lui. Tot ceea ce facem este să ne continuăm îndeletnicirile, ca și cum El nu are nimic de-a face cu noi…

Întâmplător, Duhul Sfânt exprimă un pasaj de cuvinte „prin” El și, chiar dacă pare foarte neașteptat, recunoaștem, totuși, că aceasta este o cuvântare care vine de la Dumnezeu și o acceptăm cu dragă inimă de la Dumnezeu. Aceasta este deoarece, indiferent cine exprimă aceste cuvinte, atât timp cât ele vin de la Duhul Sfânt, ar trebui să le acceptăm și nu le putem nega. Următoarea vorbire ar putea veni prin mine sau prin tine sau prin altcineva. Oricine e, harul lui Dumnezeu este în toate. Totuși, indiferent

cine este, nu putem să ne închinăm acestei persoane, căci orice ar fi, această persoană nu are cum să fie Dumnezeu, nici nu vom alege în niciun fel o persoană obișnuită precum aceasta să ne fie Dumnezeu. Dumnezeul nostru este măreț și onorabil; cum ar putea să stea în locul Său o persoană atât de neimportantă? Mai mult decât atât, noi așteptăm ca Dumnezeu să vină și să ne ducă înapoi în Împărăția Cerurilor, așadar, cum ar putea cineva atât de neimportant să fie capabil de o sarcină atât de importantă și de dificilă? Dacă Domnul vine din nou, trebuie să fie pe un nor alb, astfel încât să-L vadă toate mulțimile. Ce glorios va fi acest lucru! Cum e posibil ca El să se poată ascunde pe furiș într-un grup de oameni obișnuiți?

Și totuși, este această persoană obișnuită, ascunsă în mijlocul oameni, cea care face noua lucrare de a ne mântui. El nu ne oferă nicio explicație, nici nu ne spune de ce a venit, ci doar face lucrarea pe care intenționează El să o facă în etape chibzuite și conform planului Său. Cuvintele și cuvântările Sale devin tot mai frecvente. De la consolare, predici, reamintire și avertizare, până la reproșuri și disciplinare; de la un ton care este blând și domol, până la cuvinte care sunt aprige și mărețe – toate conferă omului milă și îi inspiră îngrijorare. Tot ceea ce El spune își găsește ecou în secretele ascunse profund în interiorul nostru; cuvintele Sale ne înțeapă inimile, ne înțeapă duhurile și ne lasă copleșiți de o rușine insuportabilă, de-abia știind unde să ne ascundem. Începem să ne întrebăm dacă Dumnezeul din inima acestei persoane ne iubește cu adevărat și ce anume pune la cale. Poate că putem fi răpiți doar după îndurarea acestor suferințe? În mințile noastre calculăm… referitor la destinația ce va veni și referitor la viitoarea noastră soartă. Totuși, ca înainte, niciunul dintre noi nu crede că Dumnezeu S-a întrupat deja, ca să lucreze în mijlocul nostru. Chiar dacă El ne-a însoțit atât de mult timp, chiar dacă El a rostit deja atât de multe cuvinte față în față cu noi, tot nu dorim să acceptăm un om atât de obișnuit ca Dumnezeul

viitorului nostru și cu atât mai puțin suntem dispuși să încredințăm viitorul și soarta noastră acestei persoane atât de neimportante. De la El ne bucurăm de o sursă infinită de apă vie și prin El trăim față în față cu Dumnezeu. Dar suntem recunoscători doar pentru harul Domnului Isus din ceruri și nu am ținut niciodată cont de sentimentele acestei persoane obișnuite, care este umplută de divinitate. Totuși, ca înainte, El Își face lucrarea ascuns în trup, cu smerenie, exprimând ce are în adâncul inimii, parcă insensibilă la refuzul omenirii față de El, parcă veșnic iertând infantilitatea și ignoranța omului și veșnic îngăduitor cu atitudinea lipsită de evlavie a omului față de El.

Fără ca noi să știm, acest om nesemnificativ ne-a condus dintr-o etapă în alta a lucrării lui Dumnezeu. Trecem prin nenumărate încercări, suportăm nenumărate mustrări și suntem testați prin moarte. Învățăm despre firea dreaptă și măreață a lui Dumnezeu, ne bucurăm, de asemenea, de iubirea și mila Lui, ajungem să apreciem marea putere și înțelepciune a lui Dumnezeu, suntem martori ai frumuseții lui Dumnezeu și privim dorința fierbinte a lui Dumnezeu de a mântui omul. După cum spun cuvintele acestei persoane obișnuite, ajungem să cunoaștem firea și esența lui Dumnezeu, să înțelegem voia lui Dumnezeu, să cunoaștem natura și esența omului și vedem calea spre mântuire și desăvârșire. Cuvintele Sale ne fac să „murim” și ne fac să „renaștem”; cuvintele Sale ne consolează, totuși, ne lasă copleșiți de vină și de un sentiment de datorie; cuvintele Sale ne aduc bucurie și pace, dar și durere nesfârșită. Uneori, suntem precum mieii la tăiere în mâinile Sale; uneori, suntem precum lumina ochilor Lui și ne bucurăm de iubirea Sa blândă; uneori, suntem precum dușmanul Său și, sub privirea Lui, suntem transformați în cenușă de mânia Sa. Suntem rasa umană mântuită de El, suntem viermii din ochii Lui și suntem mieii pierduți pe care, zi și noapte, El își pune în gând să îi găsească. El este milos față de noi, El ne disprețuiește, El ne înalță, El ne consolează și ne îndeamnă, El ne

îndrumă, El ne luminează, El ne mustră și ne disciplinează și El chiar ne și blestemă. Zi și noapte, nu încetează să Se îngrijoreze pentru noi și ne protejează și are grijă de noi zi și noapte, nepărăsindu-ne niciodată, ci Își varsă sângele inimii Sale de dragul nostru și plătește orice preț pentru noi. Printre cuvântările acestui trup mic și obișnuit, noi ne-am bucurat de întregimea lui Dumnezeu și am privit destinația pe care Dumnezeu ne-a acordat-o. În ciuda acestui lucru, mândria încă stârnește probleme în inimile noastre și tot nu suntem dispuși să acceptăm în mod activ o persoană ca aceasta drept Dumnezeul nostru. Deși El ne-a dat atât de multă mană, atât de multe de care să ne bucurăm, niciuna dintre acestea nu poate lua locul Domnului în inimile noastre. Onorăm identitatea specială a acestei persoane și statutul doar cu mare reticență. Atât timp cât El nu deschide gura ca să ne ceară să recunoaștem că El este Dumnezeu, noi nu vom lua asupra noastră să Îl recunoaștem drept Dumnezeul care va sosi curând și care, totuși, a lucrat atât de mult timp în mijlocul nostru.

Dumnezeu Își continuă cuvântările, utilizând diverse metode și perspective pentru a ne povățui ce ar trebui să facem și, totodată, dând glas inimii Sale. Cuvintele Sale au puterea vieții, ne arată calea pe care ar trebui să mergem și ne permit să înțelegem care este adevărul. Începem să fim atrași de cuvintele Sale, începem să ne concentrăm pe tonul și maniera Sa de a vorbi și, în mod involuntar, începem să ne interesăm de cele mai lăuntrice sentimente ale acestei persoane neînsemnate. El Își varsă sângele inimii Sale în numele nostru, Își pierde somnul și apetitul de dragul nostru, plânge pentru noi, oftează pentru noi, ne poartă bolile în locul nostru, suferă umilință de dragul destinației și mântuirii noastre, iar împietrirea și răzvrătirea noastră varsă lacrimi și sânge din inima Sa. Acest fel de a fi și a avea nu aparține unei persoane obișnuite, nici nu poate fi avut sau obținut de nicio ființă umană coruptă. El arată îngăduința și răbdarea pe care nicio

persoană obișnuită nu le are, iar iubirea Sa nu este ceva cu care este înzestrată orice ființă creată. Nimeni în afară de El nu poate ști toate gândurile noastre, sau nu poate avea o înțelegere atât de clară și deplină a naturii și esenței noastre, sau nu poate judeca răzvrătirea și corupția omenirii, sau vorbi și lucra asupra noastră astfel, în numele lui Dumnezeu din ceruri. Nimeni în afară de El nu e înzestrat cu autoritatea, înțelepciunea și demnitatea lui Dumnezeu; firea lui Dumnezeu și ce are Dumnezeu și ce este El sunt dezvăluite, în întregime, în El. Nimeni în afară de El nu ne poate arăta calea și nu ne poate aduce lumină. Nimeni în afară de El nu poate dezvălui tainele pe care Dumnezeu nu le-a divulgat de la creație până astăzi. Nimeni în afară de El nu ne poate mântui de robia Satanei și de firea noastră coruptă. El Îl reprezintă pe Dumnezeu. El exprimă cea mai tainică inimă a lui Dumnezeu, îndemnurile lui Dumnezeu și cuvintele de judecată ale lui Dumnezeu către toată omenirea. El a început o epocă nouă, o eră nouă și a inaugurat un pământ nou și cer nou, o lucrare nouă și El ne-a adus speranță, punând capăt vieții neclare pe care o duceam, și a permis întregii noastre ființe să vadă, cu deplină claritate, calea spre mântuire. El a cucerit întreaga noastră ființă și ne-a câștigat inimile. Din acel moment înainte, mințile noastre au devenit conștiente, iar duhurile noastre par să fie reînviate: această persoană obișnuită, nesemnificativă, care trăiește printre noi și care a fost demult respinsă de noi – nu este acesta Domnul Isus, care este mereu în gândurile noastre, fie că suntem treji, fie că visăm, și după care tânjim zi și noapte? Este El! Chiar este El! El este Dumnezeul nostru! El este adevărul, calea și viața! El ne-a îngăduit să trăim din nou și să vedem lumina și ne-a oprit inimile noastre de la rătăcire. Ne-am întors în casa lui Dumnezeu, ne-am întors înaintea tronului Său, suntem față în față cu El, am fost martori ai înfățișării Sale și am văzut drumul care ne așteaptă. În acest moment, inimile noastre sunt complet cucerite de El; nu

ne mai îndoim de cine este El, nu ne mai opunem lucrării Sale și cuvântului Său și cădem, prosternați, înaintea Lui. Nu ne dorim nimic mai mult decât să călcăm pe urmele lui Dumnezeu pentru tot restul vieții noastre și să fim desăvârșiți de El și să Îi răsplătim harul și să-I răsplătim iubirea pentru noi și să ne supunem aranjamentelor și orchestrărilor Sale, să cooperăm cu lucrarea Lui și să facem tot ce putem pentru a finaliza ceea ce El ne încredințează.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 4: Privind arătarea lui Dumnezeu întru judecata și mustrarea Sa"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 74)

Despre Dumnezeu și despre om nu se poate vorbi în aceeași termeni. Esența și lucrarea Lui sunt lucrurile cel mai de nepătruns și de neînțeles pentru om. Dacă Dumnezeu nu Își face personal lucrarea și nu Își rostește cuvintele în lumea omului, atunci omul nu va putea niciodată să înțeleagă voia lui Dumnezeu. Și, astfel, nici măcar cei care și-au devotat întreaga viață lui Dumnezeu nu vor reuși să Îi primească aprobarea. Dacă Dumnezeu nu începe să lucreze, atunci, oricât de mult bine ar face omul, va fi totul degeaba, deoarece gândurile lui Dumnezeu vor fi întotdeauna mai înalte decât gândurile omului, iar înțelepciunea lui Dumnezeu este dincolo de înțelegerea omului. Și, astfel, spun că aceia care pretind că Îl „înțeleg pe deplin" pe Dumnezeu și lucrarea Lui, sunt o mulțime de inepți; că sunt toți înfumurați și ignoranți. Omul nu ar trebui să definească lucrarea lui Dumnezeu; mai mult, omul nu poate să definească lucrarea lui Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, omul este la fel de neînsemnat ca o furnică; deci cum poate omul să înțeleagă lucrarea lui Dumnezeu? Cei cărora le place să declame: „Dumnezeu nu lucrează în felul acesta sau în celălalt" sau „Dumnezeu este așa sau așa" – nu vorbesc ei cu aroganță? Toți ar trebui să știm că omul, care este al trupului, a fost stricat de Satana. Natura adevărată

a omenirii este să se opună lui Dumnezeu. Omenirea nu este pe picior de egalitate cu Dumnezeu, și cu atât mai puțin poate omenirea spera să dea sfaturi pentru lucrarea lui Dumnezeu. Cât despre cum călăuzește Dumnezeu omul, aceasta este lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Este de cuviință ca omul să se supună, fără a profesa cutare și cutare perspectivă, pentru că omul este doar țărână. De vreme ce este intenția noastră să-L căutăm pe Dumnezeu, nu ar trebui să ne suprapunem noțiunile noastre peste lucrarea lui Dumnezeu pentru ca Dumnezeu să le ia în considerare, cu atât mai puțin ar trebui să ne folosim firea stricată cât ne stă în putință pentru a ne împotrivi în mod voit lucrării lui Dumnezeu. Nu ne-ar face aceasta antihriști? Cum ar putea astfel de oameni să creadă în Dumnezeu? De vreme ce noi credem că există un Dumnezeu și de vreme ce ne dorim să-L mulțumim și să-L vedem, ar trebui să căutăm calea adevărului și să căutăm o cale de a fi compatibili cu Dumnezeu. Nu ar trebui să ne împotrivim Lui cu trufie. Ce bine ar putea să rezulte vreodată din astfel de acțiuni?

Astăzi, Dumnezeu a făcut o nouă lucrare. Poate că nu ești capabil să accepți aceste cuvinte și poate că ți se par ciudate, dar te-aș sfătui să nu îți expui naturalețea, căci doar cei care într-adevăr flămânzesc și însetează după dreptate în fața lui Dumnezeu pot să dobândească adevărul și doar cei care sunt cu adevărat evlavioși pot fi luminați și călăuziți de El. Se dobândesc rezultate prin căutarea adevărului cu liniște cumpătată, nu prin certuri și controverse. Când spun că: „astăzi, Dumnezeu a făcut o lucrare nouă”, Mă refer la chestiunea reîntoarcerii lui Dumnezeu în trup. Poate că aceste cuvinte nu te deranjează; poate că le disprețuiești; sau poate chiar sunt de mare interes pentru tine. Indiferent de situație, sper că toți aceia care își doresc într-adevăr ca Dumnezeu să Se arate pot să recunoască acest fapt și să îi acorde o cercetare atentă, în loc să tragă concluzii pripite despre el; așa ar trebui să acționeze o persoană înțeleaptă.

Nu este dificil să cercetăm un astfel de lucru, dar asta cere fiecăruia dintre noi să cunoască acest unic adevăr: Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este forma întrupată a lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant. Înfățișarea exterioară nu poate determina esența; în plus, lucrarea lui Dumnezeu nu se poate conforma niciodată noțiunilor omului. Nu a intrat înfățișarea exterioară a lui Isus în contradicție cu noțiunile omului? Nu-i așa că înfățișarea și veșmântul Lui nu erau capabile să ofere vreun indiciu cu privire la adevărata Lui identitate? Nu I s-au împotrivit primii farisei lui Isus tocmai pentru că s-au uitat doar la înfățișarea Lui exterioară și nu s-au gândit serios la cuvintele din gura Lui? Speranța Mea este ca fiecare în parte dintre frații și surorile care caută arătarea lui Dumnezeu să nu repete tragedia istoriei. Voi nu trebuie să deveniți fariseii vremurilor moderne și să-L pironiți din nou pe Dumnezeu pe cruce. Voi ar trebui să vă gândiți bine la cum să întâmpinați întoarcerea

lui Dumnezeu și să aveți clar în minte cum să fiți cineva care se supune adevărului. Aceasta este responsabilitatea tuturor celor care Îl așteaptă pe Isus să Se întoarcă deasupra unui nor. Noi ar trebui să ne frecăm ochii spirituali pentru a ne lămuri și să nu ne înnămolim în cuvinte pline de fantezie exagerată. Ar trebui să ne gândim la lucrarea practică a lui Dumnezeu și ar trebui să ne uităm la aspectul practic al lui Dumnezeu. Să nu vă lăsați duși de val sau să vă pierdeți în reverii, tânjind mereu după ziua în care Domnul Isus, deasupra unui nor, Se pogoară deodată în mijlocul vostru și vă ia pe voi, care nu L-ați cunoscut sau văzut niciodată și care nu știți cum să Îi faceți voia. E mai bine să vă gândiți la lucruri mai practice!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 75)

Doriți să cunoașteți motivul pentru care fariseii I se împotriveau lui Isus? Vreți să cunoașteți esența fariseilor? Ei erau plini de fantezii cu privire la Mesia. Mai mult decât atât, ei credeau numai că Mesia va veni și, cu toate acestea, nu au urmărit adevărul vieții. Și astfel, chiar și astăzi ei încă Îl mai așteaptă pe Mesia, pentru că nu au nicio cunoaștere despre calea vieții, și nu știu care este calea adevărului. Cum, spuneți voi, ar putea asemenea oameni nesăbuiți, încăpățânați și ignoranți să câștige binecuvântarea lui Dumnezeu? Cum ar putea ei să-L vadă pe Mesia? Ei I s-au împotrivit lui Isus pentru că nu cunoșteau direcția lucrării Duhului Sfânt, pentru că nu cunoșteau calea adevărului rostită de Isus și, mai mult decât atât, pentru că nu L-au înțeles pe Mesia. Și, din moment ce ei nu-L văzuseră niciodată pe Mesia și nu fuseseră niciodată în compania lui Mesia, ei au făcut greșeala de a se agăța de simplul nume al lui Mesia, în timp ce se opuneau esenței lui Mesia, prin orice mijloace posibile. Acești farisei, în esență, erau încăpățânați, aroganți și nu se supuneau adevărului. Principiul credinței lor în Dumnezeu era: indiferent cât de profundă e predicarea Ta, indiferent cât

de înaltă e autoritatea Ta, Tu nu ești Hristos decât dacă ești numit Mesia. Nu este această credință absurdă și ridicolă? Vă întreb mai departe: nu este extrem de ușor pentru voi să săvârșiți greșelile celor dintâi farisei, dat fiind faptul că nu aveți cea mai mică înțelegere a lui Isus? Ești capabil să discerni calea adevărului? Poți să garantezi, cu adevărat, că nu I te vei împotrivi lui Hristos? Ești capabil să urmezi lucrarea Duhului Sfânt? Dacă nu știi dacă I te vei împotrivi lui Hristos, atunci, Eu zic că deja ești cu un picior în groapă. Cei care nu L-au cunoscut pe Mesia au fost cu toții în stare să I se împotrivească lui Isus, să Îl respingă pe Isus și să-L defăimeze. Oamenii care nu Îl înțeleg pe Isus sunt cu toții în stare să Îl respingă și să Îl vorbească de rău. Mai mult, ei sunt în stare să vadă întoarcerea lui Isus ca pe înșelăciunea lui Satana și mai mulți oameni Îl vor condamna pe Isus întors în trup. Nu vă fac toate aceste lucruri să vă fie teamă? Lucrul cu care vă veți confrunta va fi blasfemie împotriva Duhului Sfânt, stricarea cuvintelor Duhului Sfânt către Biserici și respingerea a tot ceea ce este exprimat de Isus. Ce puteți câștiga de la Isus dacă voi sunteți atât de confuzi? Cum puteți înțelege lucrarea lui Isus atunci când El revine la trup pe un nor alb, dacă refuzați cu încăpățânare să vă conștientizați greșelile? Vă spun aceasta: oamenii care nu primesc adevărul și, totuși, așteaptă orbește sosirea lui Isus pe nori albi, vor blasfemia, cu siguranță, împotriva Duhului Sfânt și ei sunt categoria care va fi distrusă. Voi doriți doar harul lui Isus și vreți doar să vă bucurați de tărâmul binecuvântat al cerului, dar nu ați ascultat niciodată cuvintele rostite de Isus și nu ați primit niciodată adevărul exprimat de Isus când Se întoarce la trup. Ce veți da în schimbul faptului că Isus Se întoarce pe un nor alb? Cumva sinceritatea cu care săvârșiți păcate în mod repetat și apoi vă spuneți spovedania, la nesfârșit? Ce veți oferi ca sacrificiu lui Isus care Se întoarce pe un nor alb? Anii de muncă cu care vă înălțați pe voi înșivă? Ce veți arăta pentru a-L face pe Isus

Cel reîntors să aibă încredere în voi? Natura voastră arogantă care nu ascultă de niciun adevăr?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 76)

Loialitatea voastră este doar în cuvinte, cunoștințele voastre sunt doar intelectuale și conceptuale, munca voastră este de dragul câștigării binecuvântărilor cerului, deci cum trebuie să fie credința voastră? Chiar și astăzi, vă faceți că nu auziți niciun cuvânt al adevărului. Voi nu știți ce este Dumnezeu, nu știți ce este Hristos, nu știți cum să Îl venerați pe Iahve, nu știți cum să intrați în lucrarea Duhului Sfânt și nu știți cum să deosebiți între lucrarea lui Dumnezeu Însuși și înșelăciunile omului. Știi numai să condamni orice cuvânt al adevărului exprimat de Dumnezeu care nu se conformează cu gândul tău. Unde este smerenia ta? Unde este ascultarea ta? Unde este loialitatea ta? Unde este dorința ta de a căuta adevărul? Unde este venerația ta pentru Dumnezeu? Vă spun Eu, cei ce cred în Dumnezeu datorită semnelor sunt, în mod sigur, categoria care va fi distrusă. Cei care nu sunt în stare să primească cuvintele lui Isus care S-a reîntors la trup sunt, cu siguranță, progeniturile iadului, descendenții arhanghelului, categoria care va fi supusă distrugerii eterne. Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii voștri pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că acela va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar trebui să știi că timpul când asiști la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi pedepsit. Acela va fi momentul sfârșitului planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și va fi momentul când Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe

cei răi. Căci judecata lui Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că „Isus care nu vine pe un nor alb este un Hristos mincinos” vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale și viața. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb. Sunt prea încăpățânați, prea încrezători în ei înșiși, prea aroganți. Cum ar putea astfel de degenerați să fie răsplătiți de Isus? Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia. Vă sfătuiesc să umblați cu grijă pe calea credinței în Dumnezeu. Nu trageți concluzii pripite; mai mult, nu fiți iresponsabili sau nepăsători în credința voastră în Dumnezeu. Ar trebui să știți, cel puțin, că cei care cred în Dumnezeu ar trebui să fie smeriți și reverențioși. Cei care au auzit adevărul și totuși strâmbă din nas, sunt nesăbuiți și ignoranți. Cei care au auzit adevărul și totuși trag concluzii pripite fără grijă sau îl condamnă, sunt plini de aroganță. Nimeni dintre cei care cred în Isus nu este în măsură să blesteme sau să-i condamne pe alții. Ar trebui să fiți toți persoane cu rațiune și care acceptă adevărul. Poate că, auzind calea adevărului și citind cuvântul vieții, crezi că numai unul din 10000 dintre aceste cuvinte se aliniază convingerilor tale și Bibliei, și atunci ar trebui să continui să cauți în cel de-al 10000-lea dintre aceste cuvinte.

Încă te sfătuiesc să fii smerit, să nu fii prea încrezător și să nu te înalți pe tine însuți prea mult. Cu inima ta, care conține atât de puțină venerație pentru Dumnezeu, vei dobândi mai mare lumină. Dacă examinezi cu atenție și contempli în mod repetat aceste cuvinte, vei înțelege dacă ele reprezintă sau nu adevărul, și dacă sunt sau nu sunt viață. Poate că, citind numai câteva propoziții, unii oameni vor condamna orbește aceste cuvinte, spunând: „Asta nu este nimic mai mult decât o luminare din partea Duhului Sfânt” sau: „Este un Hristos fals venit să înșele oamenii”. Cei care spun asemenea lucruri sunt orbiți de ignoranță! Înțelegi prea puține din lucrarea și înțelepciunea lui Dumnezeu, iar Eu te sfătuiesc să începi din nou, de la zero! Nu trebuie să condamnați orbește cuvintele exprimate de Dumnezeu din cauza arătării Hristoșilor mincinoși în zilele de pe urmă și nu trebuie să fiți unii care blasfemiază împotriva Duhului Sfânt pentru că vă temeți de înșelăciune. Nu ar fi acesta un mare păcat? Dacă, după multă examinare, tu totuși crezi că aceste cuvinte nu sunt adevărul, că nu sunt calea și că nu sunt exprimarea lui Dumnezeu, atunci vei fi în cele din urmă pedepsit și vei rămâne fără binecuvântări. Dacă nu poți accepta un asemenea adevăr spus atât de simplu și de clar, nu ești atunci nepotrivit pentru mântuirea de la Dumnezeu? Nu ești tu unul dintre aceia care nu sunt destul de binecuvântați să se reîntoarcă în fața Tronului lui Dumnezeu? Gândește-te la asta! Nu te pripi și nu fi impetuos, și nu trata credința în Dumnezeu ca pe un joc. Gândește-te de dragul destinației tale, de dragul perspectivelor tale, de dragul vieții tale și cu tine însuți, nu te juca. Poți accepta aceste cuvinte?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”

Judecata în zilele de pe urmă

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 77)

Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu, iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate. Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască,

dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o duce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat. Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârșită, pentru că omul are încă o fire coruptă. De exemplu, când oamenii și-au dat seama că se trag din Moab, au făcut plângeri, au încetat să-și urmeze viața și au devenit absolut negativi. Nu arată aceasta că umanitatea încă este incapabilă să se supună pe deplin stăpânirii lui Dumnezeu? Nu este aceasta exact firea lor coruptă satanică? Când tu nu ai fost supus mustrării, mâinile ți-au fost ridicate mai sus decât toate celelalte, chiar și decât ale lui Isus. Iar voi ați strigat cu voce tare: „Fii un fiu preaiubit al lui Dumnezeu! Fii un intim al lui Dumnezeu! Mai degrabă am muri decât să ne plecăm Satanei! Revoltă-te împotriva vechiului Satana! Revoltă-te împotriva marelui balaur roșu! Fie ca marele balaur roșu să cadă în mod abject de la putere! Fie ca Dumnezeu să ne facă să fim compleți!” Plânsetele voastre au fost mai puternice decât toate celelalte. Dar apoi a venit vremea mustrării și, încă o dată, firea coruptă a umanității a fost dezvăluită. Apoi, strigătele lor au încetat, iar hotărârea lor a slăbit. Aceasta este corupția omului; mai profundă decât păcatul, este ceva plantat de Satana și înrădăcinată adânc în om. Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 78)

Atunci când vine vorba despre „judecată”, te gândești probabil la cuvintele rostite de Iahve pentru a-i învăța pe oamenii din toate regiunile și la cuvintele pe care Isus le-a rostit pentru a-i dojeni pe farisei. În ciuda severității lor, aceste cuvinte nu erau judecata lui Dumnezeu asupra omului, ci doar cuvinte rostite de Dumnezeu în medii diferite, adică în contexte diferite. Ele se deosebesc de cuvintele rostite de Hristos al zilelor de pe urmă când judecă omul în zilele de pe urmă. Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului

să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu. Dacă nu acorzi importanță acestor adevăruri, dacă nu te gândești decât la cum să le eviți sau cum să găsești un nou drum pentru a te îndepărta de ele, atunci Eu spun că ești un păcătos deplorabil. Dacă ai credință în Dumnezeu și, totuși, nu cauți adevărul sau voia lui Dumnezeu și nici nu iubești calea care te aduce mai aproape de Dumnezeu, atunci Eu spun că ești cineva care încearcă să scape de judecată și că ești o marionetă și un trădător care fuge de marele tron alb. Dumnezeu nu va cruța pe niciunul dintre răzvrătiții care fug de sub ochii Lui. Astfel de oameni vor primi o pedeapsă și mai aspră. Cei care vin înaintea lui Dumnezeu pentru a fi judecați și, mai mult, au fost purificați, vor trăi veșnic în Împărăția lui Dumnezeu. Desigur, acest lucru se va întâmpla în viitor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 79)

Lucrarea de judecată este lucrarea proprie a lui Dumnezeu, astfel că trebuie săvârșită, evident, de către Dumnezeu Însuși; nu poate fi săvârșită de om în locul Său. Deoarece judecata înseamnă folosirea adevărului pentru a cuceri omenirea, este de necontestat că Dumnezeu Se va arăta tot ca imagine întrupată pentru a săvârși această lucrare printre oameni. Aceasta înseamnă că Hristos al zilelor de pe urmă va folosi adevărul pentru a-i învăța pe oamenii din întreaga lume și a le face cunoscute toate adevărurile. Aceasta este lucrarea de judecată a lui Dumnezeu. Mulți au un sentiment neplăcut cu privire la a doua întrupare a lui Dumnezeu, deoarece oamenilor

le este greu să creadă că Dumnezeu Se va întrupa pentru a săvârși lucrarea de judecată. Cu toate acestea, trebuie să vă spun că, de cele mai multe ori, lucrarea lui Dumnezeu depășește cu mult așteptările omului și este greu de acceptat pentru mintea omenească. Căci oamenii sunt doar niște viermi pe pământ, în timp ce Dumnezeu este Cel suprem, care umple universul; mintea omului este asemenea unei gropi cu apă murdară care dă naștere doar viermilor, în timp ce fiecare etapă a lucrării dirijate de gândurile lui Dumnezeu este rodul înțelepciunii lui Dumnezeu. Oamenii încearcă în permanență să rivalizeze cu Dumnezeu, iar Eu spun că este de la sine înțeles cine va ieși în pierdere în cele din urmă. Vă îndemn pe toți să nu vă considerați mai de preț decât aurul. Dacă alții pot accepta judecata lui Dumnezeu, atunci voi de ce nu puteți? Cu ce sunteți mai presus decât alții? Dacă alții pot să-și plece capul în fața adevărului, de ce nu puteți și voi să faceți la fel? Lucrarea lui Dumnezeu are un avânt de neoprit. El nu va repeta lucrarea judecății de dragul „contribuției” pe care ai adus-o, iar tu vei fi copleșit de regrete, deoarece ai lăsat o oportunitate atât de bună să-ți scape. Dacă nu crezi cuvintele Mele, atunci așteaptă ca acel tron alb măreț din cer să săvârșească judecata asupra ta! Trebuie să știi că toți israeliții L-au respins și L-au negat pe Isus și, totuși, adevărul răscumpărării omenirii de către Isus tot s-a răspândit până la capătul universului. Nu este aceasta o realitate pe care Dumnezeu a săvârșit-o cu mult timp în urmă? Dacă încă mai aștepți ca Isus să te ridice la ceruri, atunci Eu îți spun că ești o bucată îndărătnică de ramură uscată.[a] Isus nu va recunoaște un credincios fals ca tine, care nu este loial adevărului și caută doar binecuvântări. Din contră, Lui nu Îi va fi milă să te arunce în iazul de foc pentru a arde zeci de mii de ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Note de subsol:

a. O bucată de ramură uscată: expresie chinezească, cu sensul de „fără speranță”.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 80)

Înțelegi acum ce este judecata și ce este adevărul? Dacă ai înțeles, atunci te îndemn să te supui ascultător judecății, altfel, nu vei avea niciodată ocazia de a fi lăudat de către Dumnezeu sau de a fi adus de către El în Împărăția Sa. Cei care doar acceptă judecata, dar nu pot fi niciodată purificați, adică cei care fug în toiul lucrării judecății, vor fi mereu detestați și respinși de Dumnezeu. Păcatele lor sunt mai numeroase și mai grave decât acelea ale fariseilor, deoarece ei L-au trădat pe Dumnezeu și s-au răzvrătit împotriva Lui. Astfel de oameni, care nu sunt vrednici nici măcar să facă servicii, vor primi o pedeapsă și mai aspră, o pedeapsă care este, în plus, veșnică. Dumnezeu nu va cruța niciun trădător care și-a manifestat cândva loialitatea prin cuvinte, dar care apoi L-a trădat. Oameni ca aceștia vor primi răsplata prin pedeapsa duhului, a sufletului și a trupului. Nu este tocmai aceasta o revelație a firii drepte a lui Dumnezeu? Nu este acesta scopul lui Dumnezeu în judecarea oamenilor și demascarea lor? Dumnezeu îi trimite în exil pe toți cei care săvârșesc tot felul de fapte rele în timpul judecății, într-un loc infestat cu duhuri rele, lăsând aceste duhuri rele să le distrugă trupurile după bunul plac, iar trupurile acelor oameni emană mirosul cadavrelor. Asta le este răsplata potrivită. Dumnezeu consemnează în registrele lor fiecare dintre păcatele acelor credincioși, apostoli și lucrători falși și neloiali; apoi, la momentul potrivit, El îi aruncă printre duhurile necurate, cărora le permite să le profaneze trupurile după bunul plac, astfel încât să nu se mai poată reîntrupa și să nu mai vadă lumina niciodată. Acei ipocriți care fac servicii la un moment dat, dar nu sunt capabili să rămână credincioși până la sfârșit, sunt numărați de Dumnezeu printre cei răi, astfel încât să intre în cârdășie cu cei răi și să devină parte a

gloatei lor dezordonate; în final, Dumnezeu îi va distruge. Dumnezeu îi aruncă deoparte și nu le acordă atenție celor care nu I-au fost niciodată loiali lui Hristos sau nu au depus niciun efort și îi va distruge pe toți la schimbarea epocii. Ei nu vor mai exista pe pământ, cu atât mai puțin nu vor primi acces în Împărăția lui Dumnezeu. Cei care nu au fost niciodată sinceri cu Dumnezeu, dar au fost forțați de împrejurări să aibă de-a face cu El în mod superficial se numără printre aceia care fac servicii poporului Lui. Doar un mic număr de astfel de oameni va supraviețui, în timp ce majoritatea va pieri împreună cu cei care fac un serviciu care nu se ridică la standard. În cele din urmă, Dumnezeu îi va aduce în Împărăția Sa pe toți cei care au aceeași gândire ca a Lui, oamenii și fiii lui Dumnezeu, precum și pe cei predestinați de Dumnezeu să fie preoți. Ei vor fi chintesența lucrării lui Dumnezeu. Cât despre cei care nu sunt în măsură să se încadreze în nicio categorie stabilită de Dumnezeu, aceia se vor număra printre necredincioși. Și, cu siguranță, vă puteți imagina care va fi deznodământul lor. V-am spus deja tot ce trebuia să vă spun; drumul pe care îl alegeți este doar decizia voastră. Ceea ce trebuie să înțelegeți este aceasta: lucrarea lui Dumnezeu nu-i așteaptă niciodată pe cei care nu pot ține pasul cu El, iar firea dreaptă a lui Dumnezeu nu arată milă niciunui om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 81)

Dumnezeu nu copiază lucrarea în cadrul niciunei epoci. Din moment ce zilele de pe urmă au sosit, El va face lucrarea pe care El o face în zilele de pe urmă și va dezvălui întreaga fire care este a Sa în zilele de pe urmă. Când se vorbește de zilele de pe urmă, aceasta se referă la o epocă separată, una în care Isus a spus că veți da cu siguranță peste dezastre și că veți întâmpina cutremure, foamete și molime care vor arăta că aceasta este o

nouă epocă și că nu mai este Epoca Harului. Presupunând, așa cum spun oamenii, că Dumnezeu este mereu neschimbat, firea Sa este întotdeauna plină de iubire și milă, că El îl iubește pe om ca pe Sine Însuși și îi oferă fiecărui om mântuire și nu îl urăște niciodată pe om, ar putea lucrarea Sa să se termine vreodată? Când a venit Isus și a fost pironit pe cruce, sacrificându-Se pentru toți păcătoșii și oferindu-Se pe altar, El deja finalizase lucrarea de răscumpărare și finalizase Epoca Harului. Deci, ce sens ar avea să repete lucrarea acelei epoci în timpul zilelor de pe urmă? Să facă același lucru nu ar reprezenta o negare a lucrării lui Isus? Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut lucrarea răstignirii când El a venit în această epocă, ci ar fi rămas iubitor și plin de milă, atunci ar fi putut El să finalizeze epoca? Ar putea un Dumnezeu iubitor și plin de milă să finalizeze epoca? În lucrarea Sa finală de a încheia epoca, firea lui Dumnezeu este una de mustrare și judecată, în care El dezvăluie tot ceea ce este nedrept, pentru a judeca în mod public toate popoarele și pentru a-i desăvârși pe aceia care Îl iubesc cu o inimă sinceră. Doar o fire ca aceasta poate finaliza o epocă. Zilele de pe urmă deja au sosit. Toate lucrurile din creație vor fi separate conform tipului lor și separate în diferite categorii pe baza naturii lor. Acesta este momentul când Dumnezeu dezvăluie rezultatul omenirii și destinația fiecăruia. Dacă oamenii nu ar trece prin mustrare și judecată, atunci nu ar fi niciun mod de a le dezvălui neascultarea și nedreptatea. Doar prin mustrare și judecată poate fi dezvăluit rezultatul întregii creații. Omul își arată adevăratul fel doar când este mustrat și judecat. Răul va fi pus cu răul, binele cu binele și, întreaga omenire va fi separată conform tipului său. Prin mustrare și judecată va fi dezvăluit rezultatul întregii creații, astfel încât răul să poată fi pedepsit și binele răsplătit și toți oamenii să fie sub stăpânirea lui Dumnezeu. Toată această lucrare trebuie obținută prin mustrare și pedeapsă dreaptă. Deoarece corupția omului a atins apogeul și

neascultarea sa devine extrem de gravă, doar firea dreaptă a lui Dumnezeu, una care este în principal compusă din mustrare și judecată și care este dezvăluită în timpul zilelor de pe urmă, poate transforma și îl poate întregi pe om. Doar această fire poate expune răul și, astfel, îi poate pedepsi sever pe toți cei nedrepți. De aceea, o fire precum aceasta este impregnată cu semnificația epocii, iar revelația și arătarea firii Sale se manifestă pentru lucrarea fiecărei noi epoci. Dumnezeu nu Își dezvăluie firea în mod arbitrar și fără semnificație. Presupunând că, în dezvăluirea rezultatului omului în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu încă ar acorda omului infinită milă și iubire și ar continua să fie iubitor față de el, și nu l-ar supune pe om judecății drepte, ci i-ar arăta mai degrabă toleranță, răbdare și iertare, și ar ierta omul indiferent cât de grave ar fi păcatele sale, fără nicio urmă de dreaptă judecată: atunci, când ar putea fi încheiată întreaga gestionare a lui Dumnezeu? Când ar putea o fire ca aceasta să poată să conducă oamenii către destinația corespunzătoare omenirii? Luați, spre exemplu, un judecător care este întotdeauna iubitor, un judecător cu o față binevoitoare și o inimă blândă. El îi iubește pe oameni indiferent de infracțiunile pe care le-ar fi comis și este iubitor și indulgent cu ei indiferent cine ar fi. În acel caz, când ar putea el să ajungă la un verdict drept? În timpul zilelor de pe urmă, doar judecata dreaptă poate separa omul conform tipului său și poate aduce omul într-un nou ținut. În acest mod, întreaga epocă este finalizată prin firea dreaptă a lui Dumnezeu de judecată și mustrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 82)

Lucrarea Sa în trup este de cea mai mare însemnătate, lucru care este spus cu privire la lucrare, iar Cel care, în cele din urmă, încheie lucrarea este Dumnezeul întrupat și nu Duhul. Unii cred că Dumnezeu ar putea să vină într-un moment necunoscut pe pământ și să Se arate omului, după care

El personal va judeca întreaga omenire, încercându-i pe oameni unul câte unul, fără ca cineva să fie omis. Cei care gândesc în acest fel nu cunosc această etapă a lucrării întrupării. Dumnezeu nu-i judecă pe oameni unul câte unul și nu îi testează pe oameni unul câte unul; făcând astfel, nu ar fi lucrarea judecății. Nu este la fel corupția întregii omeniri? Nu este substanța întregii omeniri la fel? Ceea ce este judecat este substanța coruptă a omenirii, substanța omului coruptă de către Satana și toate păcatele omului. Dumnezeu nu judecă greșelile mărunte și neînsemnate ale omului. Lucrarea de judecată este reprezentativă și nu este îndeplinită în mod special pentru o anumită persoană. Mai degrabă, este o lucrare în care un grup de oameni sunt judecați pentru a reprezenta judecata întregii omeniri. Îndeplinind în mod personal lucrarea Sa asupra unui grup de oameni, Dumnezeu în trup folosește lucrarea Sa pentru a reprezenta lucrarea întregii omeniri, după care ea este răspândită treptat. Tot așa este și lucrarea de judecată. Dumnezeu nu judecă un anumit tip de persoană sau un anumit grup de oameni, ci judecă, în schimb, nedreptatea întregii omeniri – împotrivirea omului față de Dumnezeu, de exemplu, sau nevenerarea Sa de către om sau tulburarea lucrării lui Dumnezeu de către om și așa mai departe. Ceea ce este judecat este substanța omenirii de împotrivire față de Dumnezeu, iar această lucrare este lucrarea de cucerire a zilelor de pe urmă. Lucrarea și cuvântul Dumnezeului întrupat, mărturisit de către om, sunt lucrarea judecății înaintea marelui tron alb în zilele de pe urmă, care a fost concepută de către om în timpul vremurilor trecute. Lucrarea care este făcută în prezent de către Dumnezeul întrupat este exact judecata din fața marelui tron alb. Dumnezeul întrupat de astăzi este Dumnezeul care judecă întreaga omenire în timpul zilelor de pe urmă. Acest trup și lucrarea, cuvântul Său și întreaga Sa fire sunt totalitatea Lui. Deși sfera lucrării Sale este limitată și nu implică în mod direct întregul univers, substanța lucrării de judecată este

judecata directă a întregii omeniri – nu doar pentru aleșii din China, și nici pentru un număr mic de oameni. În timpul lucrării lui Dumnezeu în trup, deși sfera acestei lucrări nu implică întregul univers, ea reprezintă lucrarea întregului univers și, după ce încheie activitatea în sfera lucrării trupului Său, El va extinde imediat această lucrare către întregul univers, în același fel în care Evanghelia lui Isus s-a răspândit în întregul univers, urmând învierii și înălțării Sale. Indiferent dacă este lucrarea Duhului sau lucrarea trupului, este o lucrare care este îndeplinită într-o sferă limitată, dar care reprezintă lucrarea întregului univers. În timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu Își apărând în identitatea Sa întrupată, iar Dumnezeu în trup este Dumnezeul care judecă omul înaintea marelui tron alb. Indiferent dacă El este Duhul sau trupul, Cel care face lucrarea de judecată este Dumnezeul care judecă omenirea în timpul zilelor de pe urmă. Acest lucru este definit pe baza lucrării Sale și nu este definit în funcție de arătarea Sa exterioară sau de alți câțiva factori. Deși omul nutrește noțiuni despre aceste cuvinte, nimeni nu poate nega faptul judecății Dumnezeului întrupat și cucerirea întregii omeniri. Indiferent de ceea ce crede omul despre ea, faptele sunt, la urma urmei, fapte. Nimeni nu poate spune că: „Lucrarea este făcută de către Dumnezeu, dar trupul nu este Dumnezeu”. Aceasta este o absurditate, pentru că această lucrare nu poate fi făcută de nimeni decât de Dumnezeu în trup. Din moment ce această lucrare a fost deja completă, urmând această lucrare, lucrarea judecății lui Dumnezeu asupra omului nu se va arăta pentru a doua oară; Dumnezeu în cea de-a doua întrupare a încheiat deja întreaga lucrare a întregii gestionări și nu va exista o a patra etapă a lucrării lui Dumnezeu. Pentru că cel care este judecat este omul, omul care este din trup și a fost corupt și nu este duhul Satanei cel care este judecat în mod direct, lucrarea judecății, prin urmare, nu se desfășoară în lumea spirituală, ci printre oameni.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 83)

Nimeni nu este mai potrivit și mai calificat decât Dumnezeu în trup pentru lucrarea de a judeca corupția din trupul omului. Dacă judecata ar fi desfășurată direct de către Duhul lui Dumnezeu, atunci ea nu ar fi atotcuprinzătoare. În plus, o astfel de lucrare ar fi dificil de acceptat pentru om, pentru că Duhul nu poate să vină față în față cu omul și, din acest motiv, efectele nu ar fi imediate, cu atât mai puțin ar fi putut omul să vadă mai clar firea de neofensat a lui Dumnezeu. Satana poate fi înfrânt în totalitate doar dacă Dumnezeu în trup judecă corupția omenirii. Fiind la fel ca omul posedat de umanitate normală, Dumnezeu în trup poate judeca direct nedreptatea omului; acesta este semnul sfințeniei Sale înnăscute și al caracterului Său extraordinar. Doar Dumnezeu este calificat să și Se află în poziția de a judeca omul, pentru că El este înzestrat cu adevăr și dreptate, și astfel El poate să judece omul. Cei care sunt fără adevăr și dreptate nu sunt demni să-i judece pe alții. Dacă această lucrare ar fi făcută de Duhul lui Dumnezeu, atunci nu ar însemna o victorie asupra Satanei. Duhul este în mod inerent mai înalt decât ființele muritoare, iar Duhul lui Dumnezeu este în mod inerent sfânt și triumfător asupra trupului. Dacă Duhul ar fi făcut această lucrare direct, El nu ar fi putut să judece toată neascultarea omului și nu ar putea dezvălui toată nedreptatea omului. Căci lucrarea de judecată se realizează, de asemenea, prin noțiunile omului despre Dumnezeu, și omul nu a avut niciodată noțiuni despre Duh și, astfel, Duhul este incapabil să dezvăluie mai bine nedreptatea omului, cu atât mai puțin să dezvăluie complet o astfel de nedreptate. Dumnezeul întrupat este dușmanul tuturor celor care nu Îl cunosc. Prin judecarea noțiunilor omului și a opoziției față de El, El face cunoscută toată neascultarea omenirii. Efectele lucrării Sale

în trup sunt mai evidente decât cele ale lucrării Duhului. Și astfel, judecata întregii omeniri nu este desfășurată direct de către Duh, ci este lucrarea Dumnezeului întrupat. Dumnezeu în trup poate fi văzut și atins de om, iar Dumnezeu în trup poate cuceri complet omul. În relația sa cu Dumnezeu în trup, omul progresează de la opoziție la ascultare, de la persecuție la acceptare, de la noțiune la cunoaștere și de la respingere la iubire – acestea sunt efectele lucrării Dumnezeului întrupat. Omul este doar mântuit prin acceptarea judecății Sale, omul doar treptat ajunge să Îl cunoască pe El prin cuvintele gurii Sale, este cucerit de El în timpul opoziției față de El și primește alimentarea cu viață de la El în timpul acceptării mustrării Sale. Toată lucrarea aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în trup, și nu lucrarea lui Dumnezeu în identitatea Sa ca Duh. Lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat este cea mai mare lucrare, iar lucrarea cea mai profundă și partea esențială a celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt cele două etape ale lucrării de întrupare. Corupția profundă a omului este o mare piedică pentru lucrarea lui Dumnezeu întrupat. În special, lucrarea înfăptuită asupra oamenilor din zilele de pe urmă este extrem de dificilă, iar mediul este ostil și calibrul fiecărui tip de persoană este destul de sărac. Cu toate acestea, la sfârșitul acestei lucrări, va continua să obțină efectul adecvat, fără niciun fel de defecte; acesta este efectul lucrării trupului, iar acest efect este mai convingător decât cel al lucrării Duhului. Cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu vor fi încheiate în trup și trebuie încheiate de către Dumnezeul întrupat. Cea mai importantă și esențială lucrare este făcută în trup, iar mântuirea omului trebuie să fie personal înfăptuită de către Dumnezeu în trup. Chiar dacă întreaga omenire simte că Dumnezeu în trup nu pare să aibă legătură cu omul, de fapt, acest trup implică soarta și existența întregii omeniri.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 84)

Astăzi, Dumnezeu vă judecă, vă mustră și vă condamnă, dar să știi că scopul acestei condamnări este ca tu să te cunoști pe tine. El condamnă, blestemă, judecă și mustră pentru ca tu să poți să te cunoști pe tine însuți, astfel încât firea ta să se poată schimba și, în plus, pentru ca tu să îți poți cunoaște valoarea și să vezi că toate acțiunile lui Dumnezeu sunt drepte, în conformitate cu firea Sa și cu cerințele lucrării Sale, că El lucrează potrivit planului Său pentru mântuirea omului și că este Dumnezeul drept care îl iubește, îl mântuiește, îl judecă și îl mustră pe om. Dacă tu știi doar că ai un statut umil, că ești corupt și neascultător, dar nu știi că Dumnezeu vrea să-Și facă mântuirea clară prin judecata și mustrarea pe care El le săvârșește în tine astăzi, atunci nu ai cum să capeți experiență, și cu atât mai puțin ești capabil să mergi mai departe. Dumnezeu nu a venit să omoare sau să distrugă, ci să judece, să blesteme, să mustre și să mântuiască. Până la încheierea planului Său de gestionare de 6000 de ani – înainte ca El să arate clar sfârșitul fiecărei categorii de oameni – lucrarea lui Dumnezeu pe pământ va fi de dragul mântuirii; scopul acesteia este doar de a-i face compleți pe cei care Îl iubesc – pe deplin – și de a-i aduce la supunere sub stăpânirea Lui. Indiferent de modul în care Dumnezeu mântuiește oamenii, totul se săvârșește prin a-i face să scape de vechea lor natură satanică; adică, El îi mântuiește făcându-i să caute viața. Dacă ei nu fac asta, atunci nu vor avea cum să accepte mântuirea lui Dumnezeu. Mântuirea este lucrarea lui Dumnezeu Însuși, iar căutarea vieții este ceva ce omul trebuie să-și asume pentru a accepta mântuirea. În ochii omului, mântuirea este dragostea lui Dumnezeu, iar dragostea lui Dumnezeu nu poate fi mustrare, judecată și blesteme; mântuirea trebuie să conțină iubire, compasiune și, mai mult, cuvinte de consolare, cât și binecuvântări nesfârșite oferite de Dumnezeu. Oamenii cred că, atunci când Dumnezeu îi mântuiește, El face

aceasta atingându-i prin binecuvântările și harul Său, ca ei să-și poată dărui inimile lui Dumnezeu. Adică faptul că îl atinge pe om înseamnă că-l mântuiește. O mântuire ca aceasta se săvârșește făcând un târg. Doar atunci când Dumnezeu le dăruiește de o sută de ori mai mult, oamenii vor veni să se supună înaintea numelui lui Dumnezeu și se vor strădui să facă bine pentru El și să-I aducă glorie. Nu asta este intenția lui Dumnezeu pentru omenire. Dumnezeu a venit să lucreze pe pământ pentru a mântui omenirea coruptă; nimic fals în asta. Dacă ar fi, El cu siguranță nu ar fi venit să-Și facă lucrarea în persoană. În trecut, metoda Sa de mântuire era de a arăta cea mai mare iubire și compasiune, până într-acolo încât a dat Satanei tot ce avea El, în schimbul întregii omeniri. Prezentul nu este deloc asemănător trecutului: mântuirea oferită vouă astăzi vine în timpul zilelor de pe urmă, în timpul clasificării fiecăruia după fel; mijloacele prin care sunteți mântuiți nu sunt iubire sau compasiune, ci mustrare și judecată pentru ca omul să fie pe deplin mântuit. Astfel, tot ceea ce primiți este mustrare, judecată și nimicire fără milă, dar să știți un lucru: în această nimicire nemiloasă nu există nici cea mai mică pedeapsă. Indiferent cât de dure ar putea fi cuvintele Mele, asupra voastră nu se abat decât câteva cuvinte care s-ar putea să vi se pară complet nemiloase și, indiferent cât de mânios aș putea fi, ce vine asupra voastră sunt tot cuvinte de învățătură, iar Eu nu vreau să vă rănesc sau să vă ucid. Nu sunt toate acestea o realitate? Să știți că astăzi, fie că este vorba de judecată dreaptă sau de rafinare și mustrare nemiloase, toate sunt de dragul mântuirii. Indiferent dacă astăzi fiecare este clasificat în funcție de felul său ori dacă sunt dezvăluite categoriile de oameni, scopul tuturor cuvintelor și lucrărilor lui Dumnezeu este de a-i mântui pe cei care-L iubesc cu adevărat. Judecata dreaptă este adusă pentru a-l purifica pe om, iar rafinarea nemiloasă este pentru a-l curăți; cuvintele aspre sau mustrarea sunt pentru a-l purifica pe om și de dragul mântuirii. Astfel, metoda de

mântuire de astăzi este diferită de cea din trecut. Astăzi, mântuirea vi se aduce prin judecata dreaptă, iar aceasta este un instrument bun pentru a vă clasifica pe fiecare după fel. Mai mult decât atât, mustrarea nemiloasă servește ca mântuire supremă a voastră – și ce aveți de spus în fața unei astfel de mustrări și judecăți? Nu v-ați bucurat mereu de mântuire, de la început până la sfârșit? L-ați văzut pe Dumnezeu întrupat și ați înțeles omnipotența și înțelepciunea Sa; în plus, ați experimentat nimicirea și disciplina în repetate rânduri. Dar, totuși, nu ați primit și har suprem? Nu sunt binecuvântările voastre mai mari decât ale oricui altcuiva? Harurile voastre sunt chiar mai generoase decât gloria și bogățiile de care s-a bucurat Solomon! Gândiți-vă la asta: dacă intenția Mea de a veni ar fi să vă condamn și să vă pedepsesc, nu să vă mântuiesc, ați fi avut atât de multe zile? Ați fi putut voi, ființe păcătoase din trup și sânge, să supraviețuiți până astăzi? Dacă scopul Meu ar fi fost doar să vă pedepsesc, de ce aș fi devenit trup și aș fi luat o inițiativă atât de măreață? Nu aș fi putut să vă pedepsesc pe voi, simpli muritori, doar rostind un singur cuvânt? Aș mai fi nevoit să vă distrug, după ce v-am condamnat intenționat? Încă nu credeți aceste cuvinte ale Mele? Aș putea să-l mântuiesc pe om numai prin dragoste și compasiune? Sau aș putea folosi doar răstignirea pentru a-l mântui pe om? Firea Mea dreaptă nu este mai favorabilă pentru a-l face pe om pe deplin ascultător? Nu este mai capabilă să-l salveze pe om întru totul?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 85)

Deși cuvintele Mele pot fi stricte, toate sunt zise pentru mântuirea omului, deoarece Eu doar spun cuvinte, și nu pedepsesc trupul omului. Aceste cuvinte îl determină pe om să trăiască în lumină, să știe că lumina există, să știe că lumina este prețioasă și, chiar mai mult, să știe cât de

benefice sunt aceste cuvinte pentru om, cât și faptul că Dumnezeu este mântuire. Deși am rostit multe cuvinte de mustrare și judecată, ceea ce acestea reprezintă nu s-a făcut, în fapt, asupra voastră. Am venit să-Mi fac lucrarea și să-Mi rostesc cuvintele și, deși cuvintele Mele pot fi stricte, sunt rostite drept judecată a corupției și răzvrătirii voastre. Scopul acestor acțiuni ale Mele rămâne acela de a-l mântui pe om de sub domeniul Satanei; Îmi folosesc cuvintele pentru a mântui omul. Scopul Meu nu este de a-i face rău omului prin cuvintele Mele. Cuvintele Mele sunt stricte ca, în lucrarea Mea, să dobândesc rezultate. Doar printr-o astfel de lucrare poate omul să se cunoască pe sine și să se rupă de firea sa răzvrătită. Cea mai mare semnificație a lucrării cuvintelor este de a le permite oamenilor să pună adevărul în practică după ce l-au înțeles, să obțină schimbări în firea lor și să dobândească cunoaștere despre ei înșiși și despre lucrarea lui Dumnezeu. Doar săvârșirea lucrării prin rostirea cuvintelor poate face posibilă comunicarea dintre Dumnezeu și om, și doar cuvintele pot explica adevărul. A lucra în acest fel este cel mai bun mijloc de cucerire a omului; în afară de rostirea cuvintelor, nicio altă metodă nu poate să-i ofere omului o înțelegere mai clară a adevărului și a lucrării lui Dumnezeu. Astfel, în stadiul final al lucrării Sale, Dumnezeu vorbește oamenilor pentru a le dezvălui toate adevărurile și tainele pe care ei încă nu le înțeleg, permițându-le să dobândească adevărata cale și viața de la Dumnezeu și, astfel, să împlinească voia Lui. Scopul lucrării lui Dumnezeu asupra oamenilor este de a le permite să împlinească voia lui Dumnezeu, iar aceasta este săvârșită pentru a le aduce mântuirea. Prin urmare, în timpul mântuirii omului, El nu face lucrarea pedepsirii lui. Când îi aduce omului mântuirea, Dumnezeu nu pedepsește răul, nu răsplătește binele, și nici nu dezvăluie destinațiile diferitelor tipuri de oameni. În schimb, numai după ce etapa finală a lucrării Sale va fi completă, El va face lucrarea de pedepsire a răului și răsplătire a

binelui și doar atunci El va dezvălui sfârșitul tuturor diferitelor feluri de oameni. Cei care sunt pedepsiți vor fi cei care într-adevăr nu pot fi mântuiți, în timp ce aceia care sunt mântuiți vor fi cei care au obținut mântuirea lui Dumnezeu în timpul mântuirii omului de către El. Cât se săvârșește lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu, toți cei care pot fi mântuiți vor fi mântuiți pe cât este posibil, fără ca niciunul să fie lepădat, pentru că scopul lucrării lui Dumnezeu este de a mântui omul. Toți aceia care, în timpul mântuirii omului de către Dumnezeu, sunt incapabili să obțină o schimbare în firea lor – cât și toți aceia care sunt incapabili să-L asculte pe Dumnezeu întru totul – vor deveni obiecte pentru pedeapsă. Această etapă a lucrării – lucrarea cuvintelor – va deschide oamenilor toate căile și tainele pe care ei nu le înțeleg, astfel încât omul să poată înțelege voia lui Dumnezeu și cerințele Lui de la om și să poată avea condițiile necesare pentru a pune cuvintele lui Dumnezeu în practică și să obțină schimbări în firea sa. Dumnezeu folosește doar cuvinte pentru a-Și face lucrarea și nu-i pedepsește pe oameni pentru că sunt puțin răzvrătiți, întrucât acum este timpul lucrării de mântuire. Dacă toți cei răzvrătiți ar fi pedepsiți, atunci nimeni nu ar avea ocazia de a fi mântuit; toți ar fi pedepsiți și ar cădea în Infern. Scopul cuvintelor care-i judecă pe oameni este de a le permite să se cunoască pe ei înșiși și să se supună lui Dumnezeu; nu este pentru ca ei să fie pedepsiți cu o astfel de judecată. În timpul lucrării cuvintelor, mulți oameni își vor expune răzvrătirea și sfidarea, cât și neascultarea față de Dumnezeul întrupat. Totuși, El nu-i va pedepsi pe toți acești oameni din această cauză, ci, în schimb, doar îi va lăsa deoparte pe cei care sunt corupți până în măduva oaselor și care nu pot fi mântuiți. El va da trupul lor Satanei și, în câteva cazuri, le va nimici trupul. Cei rămași vor continua să urmeze și să experimenteze tratarea și emondarea. Dacă în timp ce urmează, acești oameni sunt încă incapabili să accepte tratarea și emondarea și devin din ce

în ce mai degenerați, atunci își vor fi pierdut șansa la mântuire. Fiecare persoană care s-a supus cuceririi cuvintelor lui Dumnezeu va avea numeroase șanse pentru mântuire; mântuirea fiecăruia dintre acești oameni de către Dumnezeu va arăta cea mai mare îngăduință a Sa. Cu alte cuvinte, li se va arăta toleranța supremă. Atât timp cât oamenii se întorc de pe calea greșită și câtă vreme se pot căi, Dumnezeu le va da ocazii să obțină mântuirea Lui. Când oamenii se răzvrătesc prima dată împotriva lui Dumnezeu, El nu-Și dorește să-i omoare; în schimb, face tot ce poate pentru a-i mântui. Dacă cineva nu are nicidecum loc pentru mântuire, atunci Dumnezeu îl va arunca deoparte. Faptul că Dumnezeu nu Se grăbește să pedepsească pe cineva înseamnă că El vrea să-i mântuiască pe toți cei care pot fi mântuiți. El judecă, luminează și îndrumă oamenii doar prin cuvinte, și nu folosește un toiag pentru a-i omorî. Folosirea cuvintelor pentru a le aduce oamenilor mântuirea reprezintă scopul și însemnătatea etapei finale a lucrării.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 86)

Dumnezeu face lucrarea de judecată și mustrare în așa fel încât omul să poată să Îl cunoască, și pentru mărturisirea Lui. Fără judecata Lui asupra firii stricate a omului, omul nu ar putea cunoaște firea Sa cea dreaptă, care nu îngăduie nicio ofensă, și nici nu ar putea omul să-și transforme vechea lui cunoaștere despre Dumnezeu într-una nouă. Pentru mărturisirea Sa și pentru gestionarea Sa, El Își face publică totalitatea, îngăduindu-i astfel omului, prin arătarea Lui publică, să atingă cunoașterea lui Dumnezeu, să-și schimbe firea, și să fie martor răsunător pentru Dumnezeu. Schimbarea firii omului se îndeplinește prin diferite tipuri de lucrări ale lui Dumnezeu; fără astfel de schimbări în firea omului, omul nu ar fi în stare să fie martor

pentru Dumnezeu și nu ar putea fi după inima lui Dumnezeu. Schimbările din firea omului semnifică faptul că omul s-a eliberat din robia Satanei și de influența întunericului și că a devenit, cu adevărat, un model și un specimen al lucrării lui Dumnezeu, un martor al lui Dumnezeu și cineva care este după inima lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeul întrupat a venit să-Și facă lucrarea pe pământ și cere ca omul să capete cunoaștere despre El, ascultare față de El, să fie mărturie pentru El, să Îi cunoască lucrarea concretă și firească, să asculte de toate cuvintele și de lucrarea Sa, care nu sunt potrivite cu noțiunile omului, și să fie martor pentru toată lucrarea pe care o săvârșește El ca să-l mântuiască pe om, cât și pentru toate faptele pe care le face El pentru a-l cuceri pe om. Cei care sunt martori pentru Dumnezeu trebuie să aibă cunoaștere despre Dumnezeu; numai acest fel de mărturie este adevărată și reală și numai acest fel de mărturie îl poate face de rușine pe Satana. Dumnezeu îi folosește pe cei care au ajuns să-L cunoască trecând prin judecata, mustrarea, tratarea și emondarea Sa, pentru a fi martori pentru El. El îi folosește pe cei care au fost stricați de Satana ca să fie martori pentru El și la fel îi folosește și pe cei a căror fire s-a schimbat și care au dobândit astfel binecuvântările Sale, pentru a fi martori pentru El. El nu are nevoie ca omul să-L slăvească numai cu gura, și nici nu Îi trebuie laudele și mărturia celor din tagma Satanei, care nu au fost mântuiți de El. Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt potriviți să fie martori pentru El și numai cei a căror fire s-a schimbat sunt potriviți să fie martori pentru El. Dumnezeu nu îi va îngădui omului să-I facă numele de rușine în mod voit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 87)

Prin ce mijloace este împlinită desăvârșirea omului de către Dumnezeu? Este îndeplinită prin intermediul firii drepte a lui Dumnezeu. Firea Lui cuprinde în primul rând dreptate, mânie, măreție, judecată și blestem, iar El îl desăvârșește pe om în primul rând prin intermediul judecății Sale. Unii oameni nu înțeleg și întreabă de ce Dumnezeu este capabil să desăvârșească omul doar prin judecată și blestem. Ei spun: „Dacă Dumnezeu ar blestema omul, omul nu ar muri? Dacă Dumnezeu l-ar judeca, nu ar fi omul condamnat? Atunci cum mai poate el să fie desăvârșit?" Astfel sunt cuvintele oamenilor care nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu. Ceea ce blestemă Dumnezeu este neascultarea omului, iar ceea ce El judecă sunt păcatele omului. Deși vorbește cu asprime și fără încetare, dezvăluind tot ce este în om și dezvăluind prin aceste cuvinte severe ceea ce e esențial în om, totuși, printr-o astfel de judecată, El dă omului o cunoaștere profundă a esenței trupului și, astfel, omul se supune înaintea lui Dumnezeu. Trupul omului este al păcatului și al Satanei, este neascultător și este obiectul mustrării lui Dumnezeu. Astfel, pentru a-i permite omului să se cunoască pe sine, cuvintele judecății lui Dumnezeu trebuie să se abată asupra lui și trebuie să fie folosite toate felurile de rafinare; doar atunci lucrarea lui Dumnezeu poate fi eficientă.

Din cuvintele rostite de Dumnezeu, se poate vedea că El a condamnat deja trupul omului. Nu sunt aceste cuvinte, atunci, cuvinte de blestemare? Cuvintele rostite de Dumnezeu dezvăluie caracterul adevărat al omului și, printr-o astfel de revelație, el este judecat, iar când vede că este incapabil să împlinească voia lui Dumnezeu, simte mâhnire și remușcare înăuntrul său, simte că este atât de îndatorat față de Dumnezeu și nu poate împlini voia lui Dumnezeu. Există momente când Duhul Sfânt te disciplinează din interior, iar această disciplinare vine de la judecata lui Dumnezeu; există momente când Dumnezeu îți face reproșuri și Își ascunde chipul de tine, când nu-ți dă

nicio atenție și nu lucrează în tine, mustrându-te fără o vorbă pentru a te rafina. Lucrarea lui Dumnezeu în om este în primul rând pentru a face clară firea Sa dreaptă. Ce mărturie este omul în cele din urmă pentru Dumnezeu? Omul mărturisește că Dumnezeu este Dumnezeul drept, că firea Lui este dreptate, mânie, mustrare și judecată; omul mărturisește pentru firea dreaptă a lui Dumnezeu. Dumnezeu Își folosește judecata pentru a-l desăvârși pe om, El l-a iubit pe om și l-a mântuit – dar cât de multe există în dragostea Lui? Există judecată, măreție, mânie și blestem. Deși Dumnezeu a blestemat omul în trecut, El nu l-a aruncat complet în groapa fără fund, ci a folosit acele mijloace pentru a rafina credința omului; El nu l-a omorât pe om, ci a acționat pentru a-l desăvârși. Esența trupului este aceea a Satanei – Dumnezeu a spus asta perfect corect – dar faptele îndeplinite de Dumnezeu nu sunt săvârșite conform cuvintelor Sale. El te blestemă pentru ca tu să poți să-L iubești și să poți cunoaște esența trupului; El te mustră pentru ca tu să poți fi trezit, pentru a-ți permite să cunoști lipsurile din tine și să cunoști nevrednicia completă a omului. Astfel, blestemele lui Dumnezeu, judecata Lui și măreția și mânia Lui – toate sunt pentru a-l desăvârși pe om. Tot ceea ce face Dumnezeu astăzi și firea dreaptă pe care El o face clară în voi – totul este pentru a-l desăvârși pe om. Astfel este dragostea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 88)

În noțiunile tradiționale ale omului, el crede că dragostea lui Dumnezeu este harul, mila și compasiunea Lui față de slăbiciunea omului. Deși aceste lucruri sunt și ele dragostea lui Dumnezeu, sunt prea unilaterale și nu sunt mijloacele principale prin care Dumnezeu desăvârșește omul. Unii oameni încep să creadă în Dumnezeu din cauza bolii. Această boală

este harul lui Dumnezeu pentru tine; fără ea, nu ai crede în Dumnezeu și, dacă nu ai fi crezut în Dumnezeu, atunci nu ai fi ajuns atât de departe – și, astfel, chiar acest har este dragostea lui Dumnezeu. În timpul credinței în Isus, oamenii au făcut multe lucruri neplăcute lui Dumnezeu pentru că ei nu au înțeles adevărul, totuși Dumnezeu are dragoste și milă și l-a adus pe om atât de departe și, cu toate că omul nu înțelege nimic, Dumnezeu tot îi permite să-L urmeze și, mai mult, El l-a condus pe om până astăzi. Nu este aceasta dragostea lui Dumnezeu? Ceea ce se manifestă în firea lui Dumnezeu este dragostea lui Dumnezeu – asta e absolut corect! Când construirea bisericii a ajuns la apogeu, Dumnezeu a făcut pasul lucrării făcătorilor de servicii și l-a aruncat pe om în groapa fără fund. Cuvintele din vremea făcătorilor de servicii au fost toate blesteme: blestemele trupului tău, blestemele firii tale satanice corupte și blestemele lucrurilor despre tine care nu mulțumesc voia lui Dumnezeu. Lucrarea făcută de Dumnezeu în acel pas s-a manifestat ca măreție, după care, la scurt timp, Dumnezeu a îndeplinit pasul lucrării de mustrare și acolo a venit încercarea morții. În astfel de lucrare, omul a văzut mânia, măreția, judecata și mustrarea lui Dumnezeu, dar el a văzut și harul lui Dumnezeu și dragostea și mila Lui. Tot ceea ce a făcut Dumnezeu și tot ceea ce s-a manifestat ca fire a Lui era dragostea lui Dumnezeu pentru om, și tot ceea ce a făcut Dumnezeu a putut să satisfacă nevoile omului. El a făcut-o pentru a desăvârși omul și l-a furnizat pe om în conformitate cu statura sa. Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut asta, omul ar fi incapabil să vină înaintea lui Dumnezeu și nu ar avea nicio cale de a cunoaște adevăratul chip al lui Dumnezeu. De pe vremea când omul a început să creadă în Dumnezeu până astăzi, Dumnezeu l-a aprovizionat treptat pe om în conformitate cu statura lui, astfel încât, lăuntric, omul a ajuns treptat să-L cunoască. Doar ajungând până astăzi, omul realizează cât de minunată este judecata lui Dumnezeu. Pasul lucrării

făcătorilor de servicii a fost prima incidență a lucrării de blestemare de la momentul creației până astăzi. Omul a fost blestemat în groapa fără fund. Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut asta, astăzi omul nu ar avea o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu; doar prin blestemul lui Dumnezeu omul a întâlnit oficial firea Lui. Omul a fost dezvăluit prin încercarea făcătorilor de servicii. El a văzut că loialitatea omului era inacceptabilă, că statura lui era prea mică, că era incapabil să mulțumească voia lui Dumnezeu și că pretențiile lui de a-L mulțumi pe Dumnezeu în orice moment nu erau nimic altceva decât cuvinte. Deși Dumnezeu l-a blestemat pe om în pasul lucrării făcătorilor de servicii, privind acum în urmă, acel pas al lucrării lui Dumnezeu a fost minunat: a adus un important punct de cotitură pentru om și a provocat o mare schimbare în firea vieții sale. Înainte de vremea făcătorilor de servicii, omul nu a înțeles nimic despre căutarea vieții, despre ce înseamnă să crezi în Dumnezeu sau despre înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu, și nici nu a înțeles că lucrarea lui Dumnezeu poate testa omul. Din timpul făcătorilor de servicii până în ziua de astăzi, omul vede cât de extraordinară este lucrarea lui Dumnezeu – e de neînțeles pentru om. Omul nu e în stare să-și imagineze cum lucrează Dumnezeu folosindu-și creierul și vede, de asemenea, cât de mică este statura lui și că prea mult în legătură cu el este neascultător. Când Dumnezeu l-a blestemat pe om, a fost pentru a obține un efect, El nu l-a trimis pe om la moarte. Deși El a blestemat omul, a făcut aceasta prin cuvinte, iar blestemele Lui nu s-au abătut de fapt asupra omului, căci ceea ce Dumnezeu a blestemat era neascultarea omului, iar astfel, și cuvintele blestemelor Lui erau rostite ca să-l desăvârșească pe om. Fie că Dumnezeu judecă omul, fie că îl blestemă, ambele îl fac pe om desăvârșit: ambele sunt făcute pentru a desăvârși ceea ce este impur în om. Prin aceste mijloace, omul este rafinat, iar ceea ce lipsește în om este desăvârșit prin cuvintele și lucrarea Lui. Fiecare pas al lucrării lui

Dumnezeu – fie că sunt cuvinte dure ori judecată sau mustrare – îl face pe om desăvârșit și este absolut potrivit. Niciodată de-a lungul veacurilor Dumnezeu nu a făcut lucrare ca aceasta; astăzi, El lucrează în voi astfel încât să-I apreciați înțelepciunea. Deși ați îndurat ceva suferință în voi, inimile voastre se simt statornice și în pace; este o binecuvântare pentru voi să vă puteți bucura de această etapă a lucrării lui Dumnezeu. Indiferent de ceea ce sunteți capabili să dobândiți în viitor, tot ceea ce vedeți astăzi în voi din lucrarea lui Dumnezeu este dragoste. Dacă omul nu experimentează judecata și rafinarea lui Dumnezeu, acțiunile și ardoarea lui vor rămâne întotdeauna la un nivel de suprafață, iar firea lui va rămâne întotdeauna neschimbată. Înseamnă aceasta că ați fost câștigați de Dumnezeu? Astăzi, deși există încă multă aroganță și îngâmfare în om, firea omului este mult mai stabilă decât înainte. Dumnezeu Se ocupă de tine pentru a te mântui și, deși ai putea simți o oarecare durere la acel moment, va veni ziua când se produce o schimbare în firea ta. În acel moment, te vei uita înapoi și vei vedea cât de înțeleaptă este lucrarea lui Dumnezeu și, în acel moment, vei putea înțelege cu adevărat voia lui Dumnezeu. Astăzi, există unii oameni care spun că înțeleg voia lui Dumnezeu, dar nu este niciunul prea realist. De fapt ei spun falsități, pentru că, în prezent, încă au nevoie să înțeleagă dacă voia lui Dumnezeu este de a mântui omul sau de a-l blestema. Poate că acum nu reușești să vezi asta clar, dar va veni ziua când vei vedea că ziua în care Dumnezeu câștigă gloria a sosit și vei vedea cât de semnificativ este să-L iubești pe Dumnezeu, astfel încât vei ajunge să cunoști viața omenească, iar trupul tău va trăi în lumea iubirii față de Dumnezeu, astfel că sufletul tău va fi eliberat, viața ta va fi plină de bucurie și tu vei fi mereu aproape de Dumnezeu și vei privi mereu la El. În acel moment, vei cunoaște cu adevărat cât de valoroasă este lucrarea lui Dumnezeu astăzi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 89)

Lucrarea ce se face astăzi este ca oamenii să se lepede de Satana, vechiul lor strămoș. Toate judecățile prin cuvânt au ca scop să scoată la lumină firea coruptă a omenirii și să permită oamenilor să înțeleagă esența vieții. Aceste judecăți repetate pătrund în inimile oamenilor. Fiecare judecată are legătură directă cu soarta lor și este menită să le rănească inimile pentru ca ei să se lepede de acele lucruri și, în acest fel, să cunoască viața, să cunoască această lume întinată, să cunoască înțelepciunea și atotputernicia lui Dumnezeu și, de asemenea, să cunoască această omenire care e coruptă de Satana. Cu cât are omul parte de mai multă mustrare și judecată de acest fel, cu atât inima omului poate fi rănită mai mult și cu atât mai mult duhul său se poate deștepta. Scopul acestui fel de judecată este deșteptarea duhurilor acestor oameni extrem de corupți și profund amăgiți. Omul nu are duh, adică duhul său s-a stins cu mult timp în urmă și nu știe că există Cerurile, nu știe că există un Dumnezeu și cu siguranță nu are habar că se zbate în abisul morții; de unde să știe că trăiește în acest iad demonic pe pământ? De unde să știe că leșul său putred a fost azvârlit, prin corupția Satanei, în gheena morții? De unde să știe că tot ce se află pe pământ a fost de mult iremediabil distrus de omenire? Și de unde să știe că a coborât Creatorul astăzi pe pământ și este în căutarea unui grup de oameni corupți pe care El îi poate salva? Chiar după ce omul experimentează fiecare rafinare și judecată posibilă, conștiința sa trândavă tot nu se înflăcărează și chiar este, practic, nepăsătoare. Ce degenerată e omenirea! Și cu toate că acest tip de judecată seamănă cu o grindină nemiloasă care cade din ceruri, este de cel mai mare folos omului. Dacă oamenii nu ar fi judecați astfel, totul ar fi în zadar și salvarea oamenilor din prăpastia nefericirii ar fi absolut imposibilă. Dacă nu ar fi această lucrare, oamenilor le-ar fi foarte greu să scape din gheenă pentru că inimile lor au pierit cu mult timp în

urmă, iar duhurile lor au fost de mult strivite de Satana. Pentru a vă salva pe voi cei care v-ați afundat în cele mai adânci hăuri ale degenerării trebuie să fiți chemați cu înverșunare, să fiți judecați cu înverșunare; abia atunci va fi posibil să vă deșteptați inimile înghețate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei desăvârșiți pot trăi o viață plină de sens”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 90)

Dumnezeu S-a întrupat în cel mai înapoiat și murdar loc dintre toate, și numai în acest fel Dumnezeu este capabil să arate în mod clar deplinătatea firii Sale sfinte și drepte. Și prin ce este arătată firea Sa dreaptă? Este arătată atunci când El judecă păcatele omului, când îl judecă pe Satana, când detestă păcatul și disprețuiește pe dușmanii care se opun și se răzvrătesc împotriva Lui. Cuvintele pe care le rostesc astăzi sunt pentru a judeca păcatele omului, a judeca nedreptatea omului și a blestema neascultarea lui. Necinstea și înșelăciunea omului, cuvintele și faptele omului – tot ceea ce este în contradicție cu voia lui Dumnezeu trebuie să fie supus judecății, iar toată neascultarea omului denunțată ca păcat. Cuvintele Sale se învârt în jurul principiilor de judecată; El folosește judecata nedreptății omului, blestemul răzvrătirii omului și demascarea fețelor urâte ale omului pentru a-Și manifesta propria fire dreaptă. Sfințenia este o reprezentare a firii Sale drepte și, de fapt, sfințenia lui Dumnezeu este chiar firea Sa dreaptă. Firile voastre corupte sunt contextul cuvintelor de astăzi – le folosesc pentru a vorbi, pentru a judeca și pentru a duce la îndeplinire lucrarea de cucerire. Doar aceasta este adevărata lucrare și doar aceasta face sfințenia lui Dumnezeu să strălucească. Dacă nu există nicio urmă de fire coruptă în tine, atunci Dumnezeu nu te va judeca și nu îți va arăta firea Sa dreaptă. Întrucât ai o fire coruptă, Dumnezeu nu îți va da drumul, și prin aceasta se arată sfințenia Sa. Dacă Dumnezeu ar vedea că murdăria și răzvrătirea

omului sunt prea mari, dar nu ar vorbi sau nu te-ar judeca și nu te-ar mustra pentru nedreptatea ta, atunci asta ar demonstra că El nu este Dumnezeu, fiindcă nu ar avea ură pentru păcat; ar fi la fel de murdar ca omul. Astăzi, din cauza murdăriei tale, Eu te judec, iar din cauza corupției și răzvrătirii tale, te mustru. Nu Mă laud vouă cu puterea Mea și nu vă asupresc intenționat; fac aceste lucruri pentru că voi, care v-ați născut în acest pământ al murdăriei, ați fost atât de grav contaminați de murdărie. V-ați pierdut pur și simplu integritatea și umanitatea, ca porcinele care trăiesc în locuri. Din cauza murdăriei și corupției voastre sunteți judecați și Eu Îmi dezlănțui mânia asupra voastră. Tocmai datorită judecății acestor cuvinte ați fost în stare să vedeți că Dumnezeu este Dumnezeul cel drept și că Dumnezeu este Dumnezeul sfânt; El vă judecă și Își dezlănțuie mânia asupra voastră tocmai datorită sfințeniei și dreptății Sale; tocmai pentru că vede răzvrătirea omenirii Își dezvăluie firea cea dreaptă. Murdăria și corupția omenirii fac să se manifeste sfințenia Lui. Lucrul acesta este suficient pentru a arăta că El este Dumnezeu Însuși, care este sfânt și curat, cu toate că trăiește în țara murdăriei. Dacă o persoană se tăvălește în mocirlă cu alții și nu e nimic sfânt în legătură cu ea și nu are o fire dreaptă, atunci nu este calificată să judece nelegiuirea omului, și nici nu este potrivită să îndeplinească judecata omului. Cum ar putea oamenii, care sunt la fel de murdari, să fie calificați să-i judece pe cei asemenea lor? Numai sfântul Dumnezeu Însuși este în stare să judece întreaga omenire murdară. Cum ar putea omul să judece păcatele omului? Cum ar putea omul să vadă păcatele omului și cum ar putea să fie calificat să condamne aceste păcate? Dacă Dumnezeu nu ar fi calificat să judece păcatele omului, atunci cum ar putea El să fie Dumnezeul cel drept Însuși? Deoarece oamenii își dezvăluie firile corupte, vorbește Dumnezeu vorbește pentru a-i judeca, și doar atunci pot ei să vadă că El este un Dumnezeu sfânt. Pe măsură ce El judecă și

mustră omul pentru păcatele sale, demascându-le în același timp, nicio persoană sau niciun lucru nu poate scăpa de această judecată; tot ceea ce este murdar este judecat de El și numai astfel se poate spune că firea Lui e dezvăluită ca fiind dreaptă. Dacă ar fi altfel, cum s-ar putea spune că sunteți contraste atât cu numele, cât și cu fapta?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum se obțin efectele celui de-al doilea pas al lucrării de cucerire"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 91)

Există o mare diferență între lucrarea făcută în Israel și lucrarea de astăzi. Iahve a călăuzit viața israeliților și nu a existat atâta mustrare și judecată pentru că, la acea vreme, oamenii înțelegeau prea puțin din lume și aveau puține firi corupte. Pe atunci, israeliții ascultau fără rezerve de Iahve. Când El le-a spus să construiască altare, au construit degrabă altare; când El le-a spus să poarte straie de preoți, ei au ascultat. În zilele acelea, Iahve era ca un păstor care păzea o turmă de oi, iar oile ascultau de cioban și mâncau iarbă în pășune; Iahve le călăuzea viața, povățuindu-i cum să mănânce, să se îmbrace, cum să trăiască și să călătorească. Nu era acela momentul să clarifice firea lui Dumnezeu, deoarece omenirea de atunci era nou-născută; existau puțini răzvrătiți și potrivnici, nu era prea multă mizerie în rândul omenirii și, astfel, oamenii nu puteau acționa ca un contrast al firii lui Dumnezeu. Prin oamenii care provin din țara murdăriei se arată sfințenia lui Dumnezeu; astăzi, El folosește murdăria pe care o arată acești oameni din țara murdăriei și judecă, iar astfel, ceea ce este El se dezvăluie în toiul judecății. De ce judecă El? El poate rosti cuvintele de judecată pentru că disprețuiește păcatul; cum ar putea să fie atât de supărat, dacă nu ar detesta răzvrătirea omenirii? Dacă în El nu ar exista niciun dezgust, nicio repulsie, dacă nu ar acorda atenție răzvrătirii oamenilor, atunci asta L-ar face la fel de murdar ca omul. El poate judeca și mustra omul deoarece urăște murdăria,

iar ceea ce urăște este absent în El. Dacă în El ar exista și împotrivire și răzvrătire, nu i-ar disprețui pe cei care sunt potrivnici și răzvrătiți. Dacă lucrarea din zilele de pe urmă s-ar desfășura în Israel, ar fi lipsită de însemnătate. De ce lucrarea din zilele de pe urmă se desfășoară în China, cel mai întunecat și mai înapoiat loc dintre toate? Pentru a arăta sfințenia și dreptatea Sa. Pe scurt, cu cât este mai întunecat locul, cu atât mai clar poate fi arătată sfințenia lui Dumnezeu. De fapt, toate acestea sunt de dragul lucrării lui Dumnezeu. Numai astăzi vă dați seama că Dumnezeu S-a pogorât din ceruri pentru a sta printre voi, pus în evidență de mizeria și răzvrătirea voastră, și abia acum Îl cunoașteți pe Dumnezeu. Nu este aceasta cea mai mare înălțare? De fapt, voi sunteți un grup de oameni din China care au fost aleși. Și faptul că ați fost aleși și v-ați bucurat de harul lui Dumnezeu și pentru că nu sunteți potriviți să vă bucurați de un har atât de mare dovedește că toate acestea sunt înălțarea supremă pentru voi. Dumnezeu vi S-a arătat și v-a arătat firea Sa sfântă în deplinătatea ei și toate acestea vi le-a dăruit și v-a determinat să vă bucurați de toate binecuvântările de care v-ați putea bucura vreodată. Nu numai că ați gustat firea dreaptă a lui Dumnezeu, dar, în plus, ați gustat și mântuirea lui Dumnezeu, răscumpărarea lui Dumnezeu și dragostea nelimitată, nemărginită a lui Dumnezeu. Voi, cei mai murdari dintre toți, v-ați bucurat de un har atât de mare – nu sunteți binecuvântați? Nu vă ridică Dumnezeu? Voi, oamenii, aveți cel mai umil statut dintre toți; sunteți în mod inerent nevrednici de a vă bucura de o binecuvântare atât de mare și, totuși, Dumnezeu a făcut o excepție ridicându-vă. Nu te simți rușinat? Dacă ești incapabil să-ți îndeplinești datoria, atunci, în cele din urmă, ți se va face rușine de tine și te vei pedepsi. Astăzi, tu nu ești disciplinat și nici nu ești pedepsit; trupul tău este teafăr și nevătămat, dar, în cele din urmă, aceste cuvinte te vor face de rușine. Până în prezent, încă nu am mustrat deschis pe

nimeni; cuvintele Mele poate că sunt severe, dar cum acționez față de oameni? Îi mângâi, îi îndemn și le aduc aminte. Fac asta doar pentru a vă mântui. Chiar nu Îmi înțelegeți voia? Ar trebui să înțelegeți ce spun Eu și să fiți inspirați de asta. Abia acum sunt mulți oameni care înțeleg. Nu este aceasta binecuvântarea de a fi un contrast? A fi un contrast nu este cel mai binecuvântat lucru? Până la urmă, când veți merge să răspândiți Evanghelia, veți spune: „Suntem contraste tipice". Te vor întreba: „Ce înseamnă că ești un contrast tipic?" Iar voi veți spune: „Suntem un contrast al lucrării lui Dumnezeu și al puterii Sale extraordinare. Deplinătatea firii drepte a lui Dumnezeu este scoasă la iveală de răzvrătirea noastră; noi suntem obiectele care fac servicii ale lucrării lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, suntem apendicele, precum și uneltele lucrării Sale". Când vor auzi asta, vor fi intrigați. Apoi veți spune: „Suntem specimenele și modelele prin care Dumnezeu finalizează lucrarea întregului univers și prin care cucerește întreaga omenire. Indiferent dacă suntem sfinți sau murdari, suntem, în ansamblu, mai binecuvântați decât voi, pentru că L-am văzut pe Dumnezeu, iar prin faptul că avem șansa ca El să ne cucerească se arată marea putere a lui Dumnezeu; firea Lui dreaptă a fost pusă în mișcare numai pentru că suntem murdari și corupți. Sunteți capabili să mărturisiți astfel pentru lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă? Nu sunteți calificați! Aceasta nu este decât înălțarea noastră de către Dumnezeu! Deși nu putem fi aroganți, noi Îl putem slăvi pe Dumnezeu cu mândrie, căci nimeni nu poate moșteni o făgăduință atât de mare și nimeni nu se poate bucura de o binecuvântare atât de mare. Ne simțim foarte recunoscători că noi, care suntem atât de murdari, putem lucra drept contraste în timpul gestionării lui Dumnezeu". Iar când întreabă „Ce sunt specimenele și modelele?", voi spuneți: „Suntem cei mai răzvrătiți și murdari dintre oameni; am fost foarte profund corupți de Satana și suntem cele mai înapoiate și mai josnice dintre

trupuri. Suntem exemple clasice ale celor care au fost folosiți de Satana. Astăzi, am fost aleși de Dumnezeu ca primii dintre oameni care să fie cuceriți și am văzut firea dreaptă a lui Dumnezeu și am moștenit făgăduința Lui; suntem folosiți pentru a cuceri mai mulți oameni, astfel că suntem specimenele și modelele celor care sunt cuceriți din rândurile omenirii”. Nu există o mărturie mai bună decât aceste cuvinte, iar aceasta este cea mai bună experiență a voastră.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum se obțin efectele celui de-al doilea pas al lucrării de cucerire”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 92)

Lucrarea de cucerire făcută asupra voastră, a oamenilor, este de cea mai profundă însemnătate: pe de o parte, scopul acestei lucrări este de a desăvârși un grup de oameni, și anume, de a-i desăvârși astfel încât să poată deveni un grup de biruitori – ca primul grup de oameni făcuți compleți, adică cele dintâi roade. Pe de altă parte, este de a le permite ființelor create să se bucure de iubirea lui Dumnezeu, să primească cea mai mare și deplină mântuire a lui Dumnezeu, de a-i permite omului să se bucure nu doar de milă și bunătate iubitoare ci, mai important, de mustrare și de judecată. De la crearea lumii și până acum, tot ce a făcut Dumnezeu în lucrarea Lui este iubire, fără pic de ură față de om. Chiar și mustrarea și judecata pe care le-ai văzut sunt tot iubire, o iubire mai adevărată și mai reală, o iubire care îi conduce pe oameni pe calea dreaptă a vieții omenești. Totuși, într-o altă privință, scopul este de a fi mărturie înaintea Satanei. Și, într-o alta, de a pune o bază în vederea răspândirii viitoarei lucrări a Evangheliei. Toată lucrarea pe care a făcut-o El are ca scop îndrumarea oamenilor pe calea dreaptă a vieții omenești, astfel încât ei să poată trăi ca niște oameni normali, pentru că omul nu știe cum să trăiască și, fără această îndrumare, n-ar trăi decât o viață deșartă; viața ta va fi lipsită de valoare și de sens și

vei fi complet incapabil să fii o persoană normală. Aceasta este cea mai profundă semnificație a cuceririi omului. Voi toți sunteți urmașii lui Moab; când lucrarea de cucerire se săvârșește asupra voastră, este o mare mântuire. Voi toți trăiți într-un tărâm al păcatului și al imoralității și toți sunteți păcătoși și imorali. Astăzi, nu numai că puteți să-L priviți pe Dumnezeu, dar, mai important, ați primit mustrarea și judecata, ați primit mântuirea cu adevărat profundă, ați primit cea mai mare iubire a lui Dumnezeu. În tot ceea ce face El, Dumnezeu e cu adevărat iubitor față de voi. El nu are nicio intenție rea. El vă judecă din cauza păcatelor voastre, ca să vă analizați și să primiți această extraordinară mântuire. Toate acestea au scopul de a-l face complet pe om. De la început până la sfârșit, Dumnezeu a făcut totul pentru a-l mântui pe om și nu-Și dorește să-i distrugă pe deplin pe oamenii pe care i-a creat cu propriile Sale mâini. Astăzi, El a venit printre voi ca să lucreze; nu este această mântuire cu atât mai mare? Dacă v-ar urî, ar mai face El o lucrare atât de amplă ca să vă îndrume personal? De ce să sufere așa? Dumnezeu nu vă urăște și nu are nicio intenție rea față de voi. Ar trebui să știți că iubirea lui Dumnezeu este cea mai sinceră iubire. Numai din cauza neascultării oamenilor trebuie să îi mântuiască El prin judecată; altfel, mântuirea lor ar fi imposibilă. Pentru că nu știți cum să trăiți și nici măcar nu sunteți conștienți de modul în care să trăiți și pentru că trăiți în acest tărâm păcătos și imoral și voi înșivă sunteți niște diavoli imorali și murdari, pe El nu-L lasă inima să vă lase să deveniți și mai depravați, nu-L lasă inima să vă vadă trăind în acest ținut mizerabil, așa cum trăiți acum, călcați în picioare de Satana după bunul plac sau să vă lase să cădeți în Infern. El vrea doar să câștige acest grup de oameni și să vă mântuiască pe deplin. Acesta este principalul scop al săvârșirii lucrării de cucerire asupra voastră – doar pentru mântuire. Dacă nu vezi că tot ceea ce se face asupra ta este iubire și mântuire, dacă tu crezi că este doar o metodă, o cale de a-l chinui

pe om și ceva îndoielnic, atunci ai putea foarte bine să te întorci în lumea ta și să rabzi dureri și greutăți! Dacă ești dispus să te afli în acest curent și să te bucuri de această judecată și de această mântuire imensă, să te bucuri de toate aceste binecuvântări, binecuvântări care nu pot fi găsite nicăieri în lumea umană, și să te bucuri de iubirea aceasta, atunci fii bun: rămâi în acest curent pentru a accepta lucrarea de cucerire astfel încât să poți fi desăvârșit. Astăzi, se poate să înduri un strop de durere și rafinare din cauza judecății lui Dumnezeu, dar durerea aceasta este valoroasă și semnificativă. Deși oamenii sunt rafinați și demascați fără milă de mustrarea și judecata lui Dumnezeu – cu scopul de a-i pedepsi pentru păcatele lor, de a le pedepsi trupul – nimic din această lucrare nu este menit să le condamne trupul la pieire. Severele dezvăluiri prin cuvânt sunt toate în scopul de a te conduce pe calea cea dreaptă. Ați experimentat personal atât de mult din lucrarea aceasta și, în mod clar, nu v-a condus pe o cale rea! Totul este cu scopul de a vă face să trăiți o umanitate normală și totul este ceva ce umanitatea voastră normală poate să obțină. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu se face pe baza nevoilor voastre, în funcție de slăbiciunile voastre și de statura voastră reală, și nicio povară de nesuportat nu vă este pusă pe umeri. Lucrul acesta nu-ți este clar astăzi și ți se pare că sunt dur cu tine și, într-adevăr, crezi mereu că motivul pentru care te mustru, te judec și îți fac zilnic reproșuri este pentru că te urăsc. Dar, cu toate că ceea ce înduri este mustrare și judecată, în realitate, este iubire pentru tine și cea mai mare protecție. Dacă nu poți să înțelegi sensul mai profund al acestei lucrări, îți va fi imposibil să experimentezi în continuare. Mântuirea aceasta ar trebui să-ți aducă alinare. Nu refuza să îți vii în fire. Pentru că ai ajuns atât de departe, ar trebui să vezi clar importanța lucrării de cucerire și nu ar mai trebui să ai tot felul de păreri în privința acesteia!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (4)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 93)

Cei care pot rămâne neclintiți în timpul lucrării de judecată și mustrare a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă – adică, pe parcursul lucrării finale de purificare – vor fi aceia care vor intra în odihna din urmă alături de Dumnezeu; ca atare, toți cei care intră în odihnă vor fi fost cu toții eliberați de influența Satanei și obținuți de Dumnezeu după ce vor fi fost supuși lucrării Sale finale de purificare. Acești oameni, care vor fi fost în sfârșit obținuți de Dumnezeu, vor intra în odihna finală. Scopul lucrării de mustrare și judecată a lui Dumnezeu este, în esență, de a purifica omenirea de dragul odihnei sale finală; fără o astfel de curățire, nimeni din omenire nu ar putea să fie clasificat în diferite categorii în funcție de fel ori să intre în odihnă. Această lucrare este singura cale ca omenirea să intre în odihnă. Doar lucrarea de purificare a lui Dumnezeu va curăți oamenii de nedreptatea lor și doar lucrarea Lui de mustrare și judecată va aduce la lumină acele elemente neascultătoare ale omenirii, separându-i astfel pe cei care pot fi mântuiți de cei care nu pot și pe cei care vor rămâne de cei care nu vor rămâne. Când această lucrare se va termina, acei oameni cărora le este permis să rămână vor fi cu toții curățiți și vor intra într-un stadiu de umanitate mai înalt în care se vor bucura de o a doua viață umană mai minunată pe pământ; cu alte cuvinte, ei vor începe ziua lor umană de odihnă și vor coexista cu Dumnezeu. După ce aceia cărora nu li se permite să rămână vor fi fost mustrați și judecați, adevăratele lor fețe vor fi expuse complet, după care toți vor fi distruși și, ca și Satanei, nu li se va mai permite să supraviețuiască pe pământ. Umanitatea viitorului nu va mai include niciunul dintre aceste tipuri de oameni; astfel de oameni nu sunt potriviți să intre pe pământul odihnei finale, nici nu sunt potriviți să se alăture zilei odihnei pe care Dumnezeu și omenirea o vor împărtăși, căci ei sunt ținte ale pedepsei și sunt oameni răi, nedrepți. Ei au fost răscumpărați

odată și au fost și judecați și mustrați; pe lângă acestea, ei au făcut odată serviciu lui Dumnezeu. Totuși, când va veni ziua de pe urmă, tot vor fi alungați și distruși din cauza propriei răutăți și ca urmare a neascultării și incapacității lor de a fi răscumpărați; ei nu vor mai veni întru ființă în lumea viitorului și ei nu vor mai trăi în rasa umană a viitorului. Fie că sunt duhuri ale morților sau oameni care încă trăiesc în trup, toți răufăcătorii și toți cei care nu au fost mântuiți vor fi distruși odată ce aceia sfinți din cadrul omenirii vor intra în odihnă. Cât despre aceste duhuri și acești oameni răufăcători sau duhurile oamenilor drepți și aceia care săvârșesc dreptatea, indiferent cărei epoci aparțin, toți ce săvârșesc răul vor fi distruși în cele din urmă și toți cei care sunt drepți vor supraviețui. Dacă o persoană sau duh va primi mântuirea nu se decide pe baza lucrării epocii de pe urmă; mai degrabă, este stabilit în funcție de faptul dacă au fost potrivnici sau neascultători față de Dumnezeu. Oamenii din epoca precedentă care au înfăptuit răul și nu au putut dobândi mântuirea, vor fi, fără îndoială, ținte pentru pedeapsă, iar cei din această eră care fac rău și nu pot fi mântuiți, vor fi și ei, negreșit, ținte pentru pedeapsă. Oamenii sunt clasificați pe baza binelui și a răului, nu pe baza epocii în care trăiesc. Odată clasificați astfel, ei nu vor fi pedepsiți sau recompensați imediat; mai degrabă, Dumnezeu Își va îndeplini lucrarea de pedepsire a răului și recompensare a binelui după ce Și-a dus la bun sfârșit lucrarea de cucerire în zilele de pe urmă. De fapt, El a separat oamenii în buni și răi încă de când Și-a început lucrarea de mântuire a omenirii. Doar că îi va răsplăti pe cei drepți și îi va pedepsi pe cei răi numai după ce lucrarea Lui s-a încheiat; El nu îi va separa în categorii după finalizarea lucrării Sale și apoi imediat să treacă la îndeletnicirea de pedepsire a răului și răsplătire a binelui. Mai degrabă, se va îndeletnici cu asta doar atunci când lucrarea Sa este pe deplin finalizată. Întregul scop din spatele lucrării ultime a lui Dumnezeu de pedepsire a

răului și răsplătire a binelui este de a purifica pe deplin toți oamenii, pentru ca El să poată aduce o omenire pur sfântă la odihna veșnică. Această etapă a lucrării Sale este cea mai importantă; este etapa finală a întregii Sale lucrări de gestionare. Dacă Dumnezeu nu i-ar fi distrus pe cei răi, ci le-ar fi permis în schimb să rămână, atunci toți oamenii încă ar fi incapabili să intre în odihnă, iar Dumnezeu nu ar fi putut să aducă întreaga omenire într-un ținut mai bun. Astfel de lucrare nu ar fi completă. Când lucrarea Sa va fi încheiată, întreaga omenire va fi complet sfântă; doar în acest fel va reuși Dumnezeu să trăiască pașnic în odihnă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 94)

Pașii Mei traversează tot universul și ajung până la capetele pământului, ochii Mei cercetează constant fiecare persoană în parte și, chiar mai mult, privesc universul ca pe un întreg. Cuvintele Mele lucrează practic în fiecare colț al universului. Oricine îndrăznește să nu Îmi facă servicii, oricine îndrăznește să-Mi fie necredincios, oricine îndrăznește să-Mi judece numele și oricine îndrăznește să-Mi ponegrească și să-Mi defăimeze fiii – cei cu adevărat capabili de aceste lucruri trebuie să fie supuși unei judecăți aspre. Judecata Mea se va abate întru totul, adică acum este era judecății, și, observând atent, vei afla că judecata Mea se întinde în întregul univers-lume. Desigur, casa Mea nu este scutită; judecata va ajunge la cei ale căror gânduri, cuvinte și fapte nu sunt conform voii Mele. Înțelege lucrul acesta! Judecata Mea este îndreptată asupra întregului univers-lume, nu doar asupra unui grup de oameni sau lucruri. Ai ajuns să înțelegi acest lucru? Dacă, în sinea ta, te lupți cu gândurile tale despre Mine, atunci de îndată vei fi judecat lăuntric.

Judecata Mea vine în toate chipurile și formele. Să știți acest lucru! Eu sunt Dumnezeul unic și înțelept al universului-lume! Nimic nu este dincolo de puterea Mea. Toate judecățile Mele vi se revelează: dacă te îndoiești de Mine în gândurile tale, am să te inspir, ca să te avertizez. Dacă nu asculți, am să te abandonez imediat (nu Mă refer la faptul de a te îndoi de numele Meu, ci, mai degrabă, la alte comportamente exterioare care au legătură cu plăcerile carnale). Dacă gândurile tale sunt sfidătoare față de Mine, dacă Mi te plângi, dacă accepți în mod repetat ideile Satanei și nu urmezi sentimentele vieții, atunci duhul tău va fi în întuneric și trupul tău va suferi durere. Trebuie să fii mai apropiat de Mine. Este imposibil să revii la starea ta normală în doar una sau două zile, iar viața ta va rămâne vizibil în urmă. Celor desfrânați în vorbire am să le pedepsesc gura și limba, pentru ca limba lor să sufere tratarea. Pe cei nestăpânit de desfrânați în faptă am să-i avertizez în sufletul lor și am să-i mustru aspru pe cei care nu ascultă. Pe cei care Mă judecă și Mă sfidează fățiș, adică pe aceia care arată nesupunere în vorbă sau faptă, îi voi alunga și părăsi cu totul, făcându-i să piară și să piardă binecuvântările cele mai înalte; aceștia sunt cei care vor fi alungați după ce au fost aleși. Pe cei care sunt ignoranți, adică pe cei ale căror viziuni nu sunt limpezi, voi continua să îi luminez și să îi mântuiesc; totuși, cei care înțeleg adevărul, dar nu îl practică, vor fi gestionați conform regulilor menționate mai sus, indiferent dacă sunt sau nu ignoranți. Pe oamenii care au avut intenții greșite de la început îi voi face pe veci incapabili să înțeleagă realitatea și, în cele din urmă, vor fi alungați treptat, unul câte unul. Nu va rămâne niciunul, deși acum rămân, conform aranjamentului Meu (pentru că Eu nu fac lucrurile în pripă, ci în mod ordonat).

Judecata Mea este complet dezvăluită; ea țintește diferiți oameni, și aceștia trebuie să-și ocupe cu toții locurile potrivite. Îi voi gestiona și judeca

pe oameni în conformitate cu regulile pe care le-au încălcat. În ceea ce-i privește pe cei care nu sunt în acest nume și care nu-L acceptă pe Hristos al zilelor de pe urmă, se aplică o singură regulă: voi lua imediat spiritele, sufletele și trupurile tuturor celor care Mă sfidează și le voi arunca în Infern; pe cei care nu Mă sfidează am să-I aștept să se maturizeze înainte de a desfășura o a doua judecată. Cuvintele Mele explică tot cu o claritate absolută și nimic nu este ascuns. Sper doar ca voi să fiți capabili să le țineți minte tot timpul!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 67

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 95)

Zilele de pe urmă sunt când toate lucrurile vor fi clasificate în funcție de fel, prin cucerire. Cucerirea este lucrarea din zilele de pe urmă; cu alte cuvinte, judecarea păcatelor fiecărei persoane este lucrarea zilelor de pe urmă. Altfel, cum ar putea fi clasificați oamenii? Lucrarea de clasificare ce se face printre voi este începutul unei astfel de lucrări în întregul univers. După aceasta, cei din toate ținuturile și toate popoarele vor fi, de asemenea, supuși lucrării de cucerire. Aceasta înseamnă că fiecare persoană din creație va fi clasificată în funcție de fel, supunându-se înaintea scaunului judecății pentru a fi judecată. Nicio persoană și niciun lucru nu pot scăpa de suferința acestei mustrări și judecăți, și nici nu există vreo persoană sau vreun lucru care să nu fie clasificate după fel; fiecare persoană va fi clasificată, căci sfârșitul tuturor lucrurilor se apropie, iar tot cerul și pământul au ajuns la final. Cum ar putea omul să scape de zilele finale ale existenței sale umane? Și astfel, pentru cât timp mai pot continua acțiunile voastre de neascultare? Nu vedeți că zilele voastre de pe urmă sunt iminente? Cum pot cei care Îl venerează pe Dumnezeu și care doresc ca El să Se arate să nu vadă ziua arătării dreptății lui Dumnezeu? Cum pot ei să nu primească răsplata finală

pentru bunătate? Ești unul care face binele sau unul care face răul? Ești unul care acceptă o judecată dreaptă și apoi se supune sau ești unul care acceptă o judecată dreaptă și apoi este blestemat? Trăiești în fața scaunului de judecată în lumină sau trăiești în Gheena în întuneric? Nu ești tu însuți cel care știe cel mai clar dacă sfârșitul tău va fi unul al recompensei sau al pedepsei? Nu ești tu cel care știe cel mai clar și înțelege cel mai profund că Dumnezeu este drept? Deci, cum sunt, de fapt, comportamentul și inima ta? Pe măsură ce te cuceresc astăzi, chiar ai nevoie ca Eu să-ți spun pe litere dacă purtarea ta este bună sau rea? La câte ai renunțat pentru Mine? Cât de profund Mi te închini? Nu știi oare tu însuți foarte clar cum te comporți față de Mine? Tu ar trebui să știi mai bine decât oricine ce sfârșit îți vei afla în cele din urmă! Cu adevărat îți spun: Eu doar am creat omenirea și te-am creat pe tine, dar nu v-am predat Satanei; nici nu v-am făcut în mod intenționat să vă răzvrătiți sau să vă împotriviți Mie și, prin urmare, să fiți pedepsiți de Mine. Toate aceste calamități și suferințe nu sunt oare pentru că inimile voastre sunt prea împietrite și purtarea voastră prea josnică? Deci, sfârșitul pe care îl veți afla nu este determinat de voi înșivă? Nu știți, în inimile voastre, mai bine decât oricine cum veți sfârși? Motivul pentru care Eu cuceresc oamenii este pentru a îi dezvălui și este cel mai bun pentru a-ți aduce mântuirea. Nu este pentru a te face să săvârșești răul, nici pentru a te face în mod deliberat să pășești în iadul distrugerii. Când va veni timpul, toată suferința ta imensă, plânsul și scrâșnirea dinților – nu vor fi toate din cauza păcatelor tale? Astfel, nu este bunătatea sau răutatea ta cea mai bună judecată a ta? Nu este cea mai bună dovadă a felului în care va fi sfârșitul tău?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 96)

O voce tunătoare răsună, zdruncinând întregul univers. Este atât de asurzitoare, încât oamenii nu pot să se ferească la timp din drum. Unii sunt uciși, unii sunt distruși, iar unii sunt judecați. Este cu adevărat un spectacol cum nimeni nu a mai văzut până acum. Ascultă îndeaproape: tunetele sunt însoțite de sunetele plânsetului, iar acest sunet vine din Infern; vine din iad. Este sunetul amar al acelor fii ai răzvrătirii care au fost judecați de Mine. Cei care nu au ascultat ceea ce spun Eu și nu Mi-au pus cuvintele în practică au fost judecați cu asprime și au primit blestemul mâniei Mele. Glasul Meu este judecată și mânie; nu sunt blând cu nimeni și nu arăt milă nimănui, căci Eu sunt Dumnezeul Însuși cel drept, și posed mânie; posed ardere, curățire și distrugere. În Mine nimic nu este ascuns ori emoțional, ci, dimpotrivă, totul este deschis, drept și imparțial. Pentru că fiii Mei întâi născuți sunt deja cu Mine pe tron, conducând toate națiunile și toate popoarele, lucrurile și oamenii nedrepți și nelegiuiți încep să fie judecați. Îi voi cerceta unul câte unul, fără să-Mi scape nimic, dezvăluindu-i complet. Căci judecata Mea a fost revelată pe deplin și complet deschisă și nu am reținut absolut nimic; voi arunca tot ceea ce nu corespunde voii Mele și voi lăsa să piară aceste lucruri pe vecie, în Adânc. Acolo, le voi lăsa să ardă veșnic. Aceasta este dreptatea Mea; aceasta este corectitudinea Mea. Nimeni nu poate schimba acest lucru și totul trebuie să fie sub comanda Mea.

Cei mai mulți oameni Îmi ignoră cuvântările și cred că sunt simple cuvinte și că faptele sunt fapte. Sunt orbi! Nu știu ei că Eu sunt Însuși Dumnezeul credincios? Cuvintele și faptele Mele se întâmplă simultan. Nu este adevărat acest lucru? Oamenii pur și simplu nu-Mi înțeleg cuvintele și numai cei care au fost luminați pot înțelege cu adevărat. Acesta este un fapt. De îndată ce oamenii Îmi văd cuvintele, se înfricoșează de moarte și se grăbesc să se ascundă peste tot. Ba chiar mai mult atunci când judecata Mea

se abate asupra lor. Când am creat toate lucrurile, când distrug lumea și când îi fac compleți pe fiii Mei întâi născuți – toate aceste lucruri se realizează printr-un singur cuvânt din gura Mea. Asta se întâmplă deoarece cuvântul Meu însuși este autoritatea; este judecata. Se poate spune că persoana care sunt Eu este judecata și măreția; acest lucru nu poate fi schimbat. Aceasta este o latură a decretelor Mele administrative; este o cale prin care Eu judec oamenii. În ochii Mei, totul – inclusiv toți oamenii, toate treburile și toate lucrurile – este în mâinile Mele și sub judecata Mea. Nimeni și nimic nu îndrăznește să se comporte frenetic sau îndărătnic și toate trebuie să fie realizate potrivit cuvintelor pe care le rostesc. Din perspectiva noțiunilor oamenilor, toată lumea crede cuvintele persoanei care sunt. Când Duhul Meu glăsuiește, toată lumea este neîncrezătoare. Oamenii nu Îmi cunosc deloc omnipotența Mea și chiar aduc acuzații împotriva Mea. Îți spun acum că, aceia care se îndoiesc de cuvintele Mele și care Îmi nesocotesc cuvintele sunt cei care vor fi distruși; ei sunt fiii veșnici ai pierzaniei. De aici, se poate vedea că foarte puțini sunt fii întâi născuți, pentru că acesta este modul Meu de lucru. Așa cum am spus înainte, Eu înfăptuiesc totul fără să mișc un deget; Îmi folosesc doar cuvintele. Acesta este, așadar, locul unde se află omnipotența Mea. În cuvintele Mele, nimeni nu poate găsi sursa și scopul a ceea ce spun. Oamenii nu pot realiza acest lucru și pot să acționeze doar în timp ce-Mi urmează conducerea și să facă totul în conformitate cu voia Mea, potrivit dreptății Mele, pentru ca familia Mea să aibă dreptate și pace, să trăiască pentru totdeauna și să fie veșnic fermă și neclintită.

Judecata Mea vine la toată lumea, decretele Mele administrative ating pe toată lumea, iar cuvintele Mele și persoana Mea sunt revelate tuturor. Acesta este momentul pentru marea lucrare a Duhului Meu (în acest moment, cei care vor fi binecuvântați și cei care vor suferi nenorociri se

deosebesc unii de ceilalți). De îndată ce cuvintele Mele ies, îi deosebesc pe cei care vor fi binecuvântați, cât și pe aceia care vor suferi nenorociri. Totul este foarte limpede, iar Eu pot vedea asta dintr-o privire. (Spun asta în legătură cu umanitatea Mea; așadar, aceste cuvinte nu-Mi contrazic predestinarea și alegerea.) Cutreier munții și râurile și, în mijlocul tuturor lucrurilor, în spațiile universului, observ și curăț fiecare loc, astfel încât toate acele locuri necurate și acele ținuturi promiscue să înceteze să existe și să fie incinerate în nimicnicie ca urmare a cuvintelor Mele. Pentru Mine, totul este ușor. Dacă acum ar fi momentul în care să hotărăsc distrugerea lumii, aș putea să o înghit rostind un singur cuvânt. Cu toate acestea, nu acum e momentul. Totul trebuie să fie pregătit înainte să fac această lucrare, ca planul Meu să nu fie deranjat, iar gestionarea Mea să nu fie întreruptă. Știu cum să o fac în mod rezonabil: am înțelepciunea Mea și aranjamentele Mele. Oamenii nu trebuie să miște un deget; aveți grijă să nu fiți uciși de mâna Mea. Acest lucru are deja legătură cu decretele Mele administrative. Din acesta, se pot vedea asprimea decretelor Mele administrative și principiile decretelor din spatele lor, care au două aspecte: pe de o parte, îi omor pe toți cei care nu sunt în conformitate cu voia Mea și care Îmi încalcă decretele administrative; pe de altă parte, în mânia Mea, îi blestem pe toți cei care Îmi încalcă decretele administrative. Aceste două aspecte sunt indispensabile și sunt principiile executive din spatele decretelor Mele administrative. Toți sunt tratați în conformitate cu aceste două principii, fără emoție, indiferent de cât de loiali ar putea fi. Acest lucru este suficient pentru a-Mi arăta dreptatea, măreția și mânia care vor arde toate lucrurile pământești, toate lucrurile lumești și toate lucrurile care nu sunt în conformitate cu voia Mea. În cuvintele Mele există taine care rămân ascunse și tot în cuvintele Mele există taine care au fost dezvăluite. Așadar, potrivit noțiunilor oamenilor și în mintea lor, cuvintele Mele sunt pentru

totdeauna de neînțeles, iar inima Mea este pentru totdeauna de nepătruns. Cu alte cuvinte, trebuie să-i fac pe oameni să se lepede de noțiunile și gândirea lor. Acesta este cel mai important element al planului Meu de gestionare. Trebuie să procedez astfel pentru a-i câștiga pe fiii Mei întâi născuți și pentru a împlini lucrurile pe care vreau să le fac.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 103

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 97)

Sionule! Veselește-te! Sionule! Cântă! M-am întors triumfător, M-am întors victorios! Toate popoarele! Grăbiți-vă să vă aliniați! Toate lucrurile create! Opriți-vă acum, căci persoana Mea stă în fața întregului univers și Se arată în partea de răsărit a lumii! Cine îndrăznește să nu îngenuncheze în închinare? Cine îndrăznește să nu Mă numească Dumnezeul adevărat? Cine îndrăznește să nu își ridice privirea cu venerație? Cine îndrăznește să nu aducă laudă? Cine îndrăznește să nu se veselească? Poporul Meu Îmi va auzi glasul, iar fiii Mei vor supraviețui în Împărăția Mea! Munții, râurile și toate lucrurile vor ovaționa la nesfârșit și vor sălta fără oprire. În aceste momente, nimeni nu va îndrăzni să dea înapoi și nimeni nu va îndrăzni să se ridice și să se împotrivească. Aceasta este fapta Mea minunată și, mai mult, este marea Mea putere! Voi face ca totul să Mă venereze în inimă și, chiar mai presus de atât, voi face ca totul să Mă slăvească! Acesta este scopul suprem al planului Meu de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani și este ceea ce am hotărât. Nicio persoană, niciun obiect, niciun eveniment nu îndrăznește să se ridice și să Mi se împotrivească sau să Mi se opună. Tot poporul Meu se va îndrepta spre muntele Meu (adică, spre lumea pe care o voi crea mai târziu) și Mi se va supune, pentru că am măreție, judecată și autoritate. (Acest lucru se referă la momentul când sunt în trup. Am autoritate și în trup, dar, deoarece limitările temporale și spațiale nu pot fi

depășite în trup, nu se poate spune că am dobândit gloria deplină. Deși Eu îi câștig pe fiii întâi născuți în trup, nu se poate spune că am dobândit gloria. Doar când voi reveni în Sion și Îmi voi schimba înfățișarea se va putea spune că am autoritate – adică, am obținut glorie.) Nimic nu va fi dificil pentru Mine. Totul va fi distrus de cuvintele din gura Mea și, prin cuvintele din gura Mea, totul va lua ființă și va fi desăvârșit. Aceasta este marea Mea putere și aceasta este autoritatea Mea. Datorită faptului că sunt plin de putere și de autoritate, nicio persoană nu ar putea îndrăzni să Mă împiedice. Am învins deja totul și deja i-am biruit pe toți fiii răzvrătirii. Îmi aduc fiii întâi născuți alături de Mine pentru a Mă întoarce în Sion. Nu Mă întorc singur în Sion. Din acest motiv, toți îi vor vedea pe fiii Mei întâi născuți și, prin urmare, vor avea o inimă plină de venerație față de Mine. Acesta este scopul Meu în a-i câștiga pe fiii întâi născuți și acesta a fost planul Meu de la crearea lumii.

Când totul va fi pregătit, aceea va fi ziua în care Mă voi întoarce în Sion și în care voi fi sărbătorit de toate popoarele. Când Mă voi întoarce în Sion, toate lucrurile de pe pământ vor tăcea și își vor găsi pacea. Când Mă voi întoarce în Sion, totul își va recâștiga înfățișarea originală. În acea vreme, Îmi voi începe lucrarea în Sion. Îi voi pedepsi pe cei răi și-i voi răsplăti pe cei buni, Îmi voi pune în aplicare dreptatea și Îmi voi îndeplini judecata. Îmi voi folosi cuvintele pentru a realiza totul, făcând ca toți oamenii și toate lucrurile să experimenteze mâna Mea care mustră, și îi voi face pe toți să vadă întreaga Mea glorie, întreaga Mea înțelepciune și întreaga Mea mărinimie. Nicio persoană nu va îndrăzni să se ridice să judece, întrucât, în Mine, toate lucrurile sunt îndeplinite; și, prin asta, toți vor vedea întreaga Mea demnitate și toți vor gusta întreaga Mea victorie, căci în Mine se manifestă toate lucrurile. Din aceasta, se pot vedea marea Mea putere și autoritatea Mea. Nimeni nu va îndrăzni să Mă ofenseze și

nimeni nu va îndrăzni să Mă împiedice. Cu Mine, totul este scos la iveală. Cine ar îndrăzni să ascundă ceva? Cu siguranță acelei persoane nu-i voi arăta niciun fel de milă! Astfel de ticăloși trebuie să primească pedeapsa Mea severă și astfel de lepădături trebuie alungate din fața ochilor Mei. Îi voi conduce cu un toiag de fier și Îmi voi folosi autoritatea ca să îi judec, fără a avea câtuși de puțină îndurare și fără să le cruț deloc sentimentele, căci Eu sunt Dumnezeu Însuși, care este lipsit de emoții și măreț și care nu poate fi ofensat. Acest lucru ar trebui înțeles și văzut de toți, ca nu cumva să ajungă să fie loviți și anihilați de Mine „fără motiv sau temei", căci toiagul Meu va lovi pe toți cei care Mă ofensează. Nu-Mi pasă dacă ei Îmi cunosc sau nu decretele administrative; pentru Mine acest lucru va fi lipsit de importanță, deoarece persoana Mea nu tolerează ofensa nimănui. Acesta este motivul pentru care se spune că sunt un leu; dobor pe oricine ating. De aceea se spune că, acum, este blasfemie să se spună că Eu sunt Dumnezeul milei și al bunătății iubitoare. În esență, nu sunt miel, ci leu. Nimeni nu îndrăznește să Mă ofenseze; voi pedepsi imediat cu moartea și fără milă pe oricine Mă ofensează. Lucrul acesta e suficient să-Mi arate firea. De aceea, în epoca finală un grup mare de oameni se va retrage, iar oamenilor le va fi greu să suporte asta, însă, în ceea ce Mă privește, sunt liniștit și fericit, iar această sarcină nu Mi se pare deloc dificilă. Aceasta este firea Mea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 120

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 98)

În Împărăție, nenumăratele lucruri ale creației încep să se revigoreze și să-și recapete forța vieții. Datorită schimbărilor în starea pământului, granițele dintre un ținut și altul încep să se schimbe. Am prorocit: atunci când pământul se va separa de pământ și ținutul se va uni cu ținut, va fi momentul în care voi face fărâme toate națiunile. În acel moment, voi

reînnoi toată creația și voi repartiza întregul univers, punând astfel universul în ordine și transformând vechea lui stare într-una nouă – acesta este planul Meu și acestea sunt lucrările Mele. Când națiunile și popoarele lumii se vor întoarce înaintea tronului Meu, voi lua atunci toată abundența cerului și o voi da omenirii pentru ca, mulțumită Mie, lumea să se umple de o nemaipomenită mărinimie. Dar atât timp cât vechea lume continuă să existe, Îmi voi azvârli furia asupra națiunilor sale, promulgând în mod deschis decretele Mele administrative în tot universul și dând mustrări asupra oricui le încalcă.

Când Îmi întorc fața spre univers pentru a vorbi, toată omenirea Îmi aude vocea și după aceea vede toate lucrările pe care le-am făcut cu migală în univers. Cei care se împotrivesc voinței Mele, adică cei care Mi se opun cu faptele omului, vor cădea sub mustrarea Mea. Voi lua multitudinea de stele din ceruri și le voi face din nou, și datorită Mie soarele și luna vor renaște – cerurile nu vor mai fi așa cum au fost și nenumăratele lucruri de pe pământ vor fi făcute din nou. Totul se va întregi prin cuvintele Mele. Multele națiuni din univers vor fi iarăși împărțite și înlocuite de Împărăția Mea, astfel încât națiunile de pe pământ să dispară pentru totdeauna și să devină o națiune care Mi se închină; toate națiunile pământului vor fi distruse și vor înceta să mai existe. Dintre ființele umane din univers, toți cei care aparțin diavolului vor fi exterminați și toți cei care se închină Satanei vor fi doborâți la pământ de focul Meu arzător – cu alte cuvinte, cu excepția celor care se află acum în curent, toți vor fi transformați în cenușă. Când voi mustra multele popoare, cei din lumea religioasă se vor întoarce, în diferite măsuri, la Împărăția Mea, cuceriți de faptele Mele, pentru că ei vor fi văzut venirea Celui Sfânt pe un nor alb. Toți oamenii vor fi împărțiți după propriul neam și vor primi mustrări proporționale cu acțiunile lor. Toți cei care Mi s-au opus vor pieri; cât despre cei ale căror fapte pe pământ nu

M-au implicat pe Mine, aceştia vor continua să existe pe pământ, sub conducerea fiilor Mei şi a poporului Meu, datorită modului în care s-au achitat. Mă voi arăta mulţimilor de popoare şi nenumăratelor naţiuni şi, cu propriul Meu glas, Mă voi face mai departe auzit pe pământ, proclamând finalizarea marii Mele lucrări pentru ca toată omenirea să vadă cu ochii săi.

Pe măsură ce vocea Mea se adânceşte în intensitate, observ şi starea universului. Prin cuvintele Mele, mulţimea de lucruri ale creaţiei sunt toate făcute noi. Cerul se schimbă, ca şi pământul. Omenirea este expusă în forma sa originală şi, încet, fiecare persoană este separată după neamul său şi îşi găseşte pe neaşteptate drumul în sânul familiei sale. Acest lucru Mă va mulţumi foarte mult. Eu sunt neîntrerupt şi, imperceptibil, marea Mea lucrare este îndeplinită, iar nenumăratele lucruri ale creaţiei sunt transformate. Când am creat lumea, am modelat toate lucrurile după felul lor, plasând toate lucrurile cu forme laolaltă, după felul lor. Pe măsură ce se apropie sfârşitul planului Meu de gestionare (planul mântuirii), voi restabili starea anterioară a creaţiei; voi restaura totul aşa cum a fost iniţial, schimbând profund totul, astfel încât totul să se întoarcă la sânul planului Meu. A sosit timpul! Ultima etapă a planului Meu urmează să fie realizată. Of, lume veche necurată! Vei cădea cu siguranţă sub cuvintele Mele! Cu siguranţă vei fi redusă la nimic de planul Meu! Of, nenumăratele lucruri ale creaţiei! Veţi câştiga cu toţii viaţă nouă în cuvintele Mele – veţi avea Domnul vostru suveran! Of, lume nouă şi pură! Cu siguranţă vei reînvia în slava Mea! Of, Munte Sion! Să nu mai taci – M-am întors în triumf! Din mijlocul creaţiei, Eu cercetez întregul pământ. Pe pământ, omenirea a început o nouă viaţă şi a câştigat o nouă speranţă. Of, oamenii Mei! Cum să nu vă puteţi întoarce la viaţă în lumina Mea? Cum să nu puteţi sări de bucurie sub îndrumarea Mea? Ţările strigă în triumf, apele sunt răguşite de râs vesel! Of, Israelul renăscut! Cum de nu te simţi mândru de predestinarea

Mea? Cine a plâns? Cine a jelit? Israelul din vechime a încetat să mai fie, iar Israelul de astăzi s-a înălțat, drept și semeț în lume și s-a ridicat în inimile întregii omeniri. Israelul de astăzi va obține cu siguranță izvorul existenței prin poporul Meu! Of, nesuferitul Egipt! Cu siguranță nu Mi te mai împotrivești? Cum poți să profiți de mila Mea și să încerci să scapi de mustrarea Mea? Cum de nu poți exista în mustrarea Mea? Toți cei pe care îi iubesc vor trăi cu siguranță pentru veșnicie și toți cei care Mi se împotrivesc vor fi cu siguranță mustrați de Mine pentru veșnicie. Pentru că Eu sunt un Dumnezeu gelos și nu-i voi cruța cu ușurință pe oameni pentru tot ceea ce au făcut. Voi veghea asupra întregului pământ și, apărând în Răsăritul lumii cu dreptate, măreție, mânie și mustrare, Mă voi arăta nenumăratelor mulțimi de oameni!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 26

Întruparea

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 99)

„Întruparea” este arătarea lui Dumnezeu în trup; Dumnezeu lucrează în rândul omenirii create în chipul trupului. Deci, pentru ca Dumnezeu să fie întrupat, trebuie să fie mai întâi trup, trup cu umanitate normală; aceasta este cea mai importantă condiție prealabilă. De fapt, implicația întrupării lui Dumnezeu este aceea că Dumnezeu trăiește și lucrează în trup, că Dumnezeu în esența Sa devine trup, devine om. Viața și lucrarea Sa întrupate pot fi împărțite în două etape. Prima este viața pe care El o trăiește înainte de a efectua lucrarea Sa de slujire. El trăiește într-o familie de oameni obișnuiți, într-o umanitate absolut normală, supunându-Se moralității normale și legilor vieții umane, cu nevoi umane normale (hrană, îmbrăcăminte, somn, adăpost), slăbiciuni umane normale și emoții umane normale. Cu alte cuvinte, în această primă etapă, El trăiește în umanitate ne-divină, umanitate complet normală, angajându-Se în toate activitățile umane normale. A doua etapă este viața pe care El o trăiește după ce începe să efectueze lucrarea Sa de slujire. El încă trăiește în umanitatea obișnuită cu un înveliș uman normal, nearătând niciun semn exterior al supranaturalului. Cu toate acestea, El trăiește numai de dragul lucrării Sale de slujire și, în acest timp, umanitatea Sa normală există în întregime pentru a sprijini lucrarea normală a divinității Sale, pentru că până atunci umanitatea Sa normală s-a maturizat până la punctul de a putea să efectueze lucrarea Sa de slujire. Deci, a doua etapă a vieții Sale este de a efectua lucrarea Sa de slujire în umanitatea Sa normală, când este o viață atât a umanității normale, cât și a divinității complete. Motivul pentru care, în timpul primei etape a vieții Sale, El trăiește în umanitate complet obișnuită este faptul că umanitatea Lui nu este încă în stare capabilă să mențină întreaga lucrare

divină, nu este încă matură; numai după ce umanitatea Lui se maturizează, devine capabilă să poarte pe umeri lucrarea Sa de slujire, poate să se apuce de efectuarea lucrării de slujire pe care se cuvine să o săvârșească. Deoarece El, ca trup, are nevoie să crească și să Se maturizeze, prima etapă a vieții Sale este aceea a umanității normale – în timp ce, în a doua etapă, pentru că umanitatea Lui este capabilă să întreprindă lucrarea Sa și să efectueze lucrarea Sa de slujire, viața pe care o trăiește Dumnezeul întrupat în timpul lucrării Sale de slujire, este una atât de umanitate, cât și de divinitate completă. Dacă, din momentul nașterii Sale, Dumnezeul întrupat Și-ar fi început lucrarea Sa de slujire în mod serios, efectuând semne și minuni supranaturale, atunci El nu ar avea o esență trupească. Prin urmare, umanitatea Lui există de dragul esenței Sale trupești; nu poate exista niciun trup fără umanitate, iar o persoană fără umanitate nu este o ființă umană. În felul acesta, umanitatea trupului lui Dumnezeu este o proprietate intrinsecă a corpului întrupat al lui Dumnezeu. Să spui că „atunci când Dumnezeu devine trup, El este în întregime divin și nu este deloc uman” este o blasfemie, deoarece această afirmație pur și simlu nu există și încalcă principiul întrupării. Chiar și după ce El începe să realizeze lucrarea Sa de slujire, El tot trăiește în divinitatea Lui cu un înveliș exterior uman atunci când Își face lucrarea; este doar faptul că, în acel moment, umanitatea Lui servește unicul scop de a permite divinității Lui să efectueze lucrarea în trupul normal. Așadar, agentul lucrării este divinitatea care locuiește în umanitatea Sa. Divinitatea Sa, nu umanitatea Sa, este cea care lucrează, totuși, această divinitate e ascunsă în umanitatea Sa; în esență, lucrarea Lui este făcută prin divinitatea Sa completă, nu prin umanitatea Sa. Dar cel care efectuează lucrarea este trupul Său. S-ar putea spune că El este un om și, de asemenea, este Dumnezeu, pentru că Dumnezeu devine un Dumnezeu care trăiește în trup, cu un înveliș uman și o esență umană, dar, de asemenea

esența lui Dumnezeu. Pentru că El este un om cu esența lui Dumnezeu, El este mai presus de toți oamenii creați, mai presus de orice om care poate efectua lucrarea lui Dumnezeu. Și astfel, printre toți cei cu un înveliș uman ca al Lui, printre toți cei care posedă umanitate, doar El Însuși este Dumnezeul întrupat – toți ceilalți sunt oameni creați. Chiar dacă ei toți au umanitate, oamenii creați nu au nimic altceva decât umanitate, în timp ce Dumnezeu întrupat este diferit: în trupul Lui, El nu are numai umanitate, dar, mai important, are divinitate. Umanitatea Lui poate fi văzută în aspectul exterior al trupului Său și în viața Sa de zi cu zi, dar divinitatea Lui este dificil de perceput. Pentru că divinitatea Lui este exprimată numai atunci când El are umanitate și nu este atât de supranaturală pe cât își imaginează oamenii că este, este extrem de dificil de văzut de către oameni. Chiar și astăzi, oamenilor le este extrem de dificil să înțeleagă adevărata esență a Dumnezeului întrupat. Chiar și după ce am vorbit despre aceasta atât de mult, Mă aștept să fie încă o taină pentru majoritatea dintre voi. De fapt, această problemă este foarte simplă: din moment ce Dumnezeu devine trup, esența Lui este o combinație de umanitate și divinitate. Această combinație se numește Dumnezeu Însuși, Dumnezeu Însuși pe pământ.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 100)

Viața pe care Isus a trăit-o pe pământ a fost o viață normală a trupului. El a trăit în umanitatea normală a trupului Său. Autoritatea Lui – de a-Și face lucrarea și de a-Și rosti cuvântul sau de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, de a face aceste lucruri extraordinare – nu s-a manifestat pe sine, în cea mai mare parte, până când El nu Și-a început lucrarea Sa de slujire. Viața Lui înainte de vârsta de douăzeci și nouă de ani, înainte de a-Și efectua lucrarea de slujire, a fost o dovadă suficientă că El a fost doar un trup normal de carne. Din acest motiv și pentru că El nu începuse încă

efectuarea lucrării Sale de slujire, oamenii n-au văzut nimic divin în El, nu au văzut nimic mai mult decât o ființă umană normală, un om obișnuit – întocmai ca de data aceea când unii oameni L-au crezut a fi fiul lui Iosif. Oamenii au crezut că El era fiul unui om obișnuit, nu aveau cum să spună că El era trupul întrupat al lui Dumnezeu; chiar și atunci când, pe parcursul efectuării lucrării Sale de slujire, El a săvârșit multe minuni, cei mai mulți oameni încă spuneau că El era fiul lui Iosif, pentru că El era Hristos cu învelișul exterior al umanității normale. Umanitatea Lui normală și lucrarea Lui, ambele au existat pentru a îndeplini semnificația primei întrupări, pentru a dovedi că Dumnezeu venise în întregime în trup, că El devenise un om absolut obișnuit. Umanitatea Lui normală înainte de a-Și începe lucrarea a fost dovada că El a fost un trup obișnuit; și faptul că El a lucrat după aceea a dovedit, de asemenea, că El a fost un trup obișnuit, pentru că El a realizat semne și minuni, a vindecat pe cei bolnavi și a scos demoni, în trupul cu umanitate normală. Motivul pentru care El putea face minuni era că trupul Lui purta autoritatea lui Dumnezeu, era trupul în care Duhul lui Dumnezeu S-a îmbrăcat. El stăpânea această autoritate datorită Duhului lui Dumnezeu și aceasta nu a însemnat că El nu era un trup. Vindecarea bolnavilor și scoaterea demonilor era lucrarea pe care El avea nevoie să o efectueze în lucrarea Sa de slujire, era o expresie a divinității Sale ascunse în umanitatea Sa și indiferent ce semne a arătat El sau cum Și-a demonstrat autoritatea, El a trăit totuși în umanitate normală și era încă un trup normal. Până la punctul în care El a fost înviat după ce a murit pe cruce, El a locuit într-un trup normal. Dăruind har, vindecând bolnavii și scoțând demoni au fost toate parte a lucrării Sale de slujire, au fost toate lucrarea pe care El a efectuat-o în trupul Său normal. Înainte de a merge către cruce, El nu S-a îndepărtat niciodată de trupul Său uman normal, indiferent de ceea ce făcea. El era Însuși Dumnezeu, făcând lucrarea proprie lui Dumnezeu, totuși,

deoarece El a fost trupul întrupat al lui Dumnezeu, El a mâncat și a purtat haine, a avut trebuințe umane normale, a avut rațiune umană normală și o minte umană normală. Toate acestea au fost dovada că El a fost un om normal, care a demonstrat că trupul întrupat al lui Dumnezeu era un trup cu umanitate normală, și nu supranaturală. Slujba Sa a fost de a finaliza lucrarea primei întrupări a lui Dumnezeu, de a îndeplini lucrarea de slujire pe care se cuvenea să o îndeplinească prima întrupare. Semnificația întrupării este aceea că un om obișnuit, normal, efectuează lucrarea lui Dumnezeu Însuși; și anume, că Dumnezeu efectuează lucrarea Sa divină în umanitate și, astfel, îl înfrânge pe Satana. Întrupare înseamnă că Duhul lui Dumnezeu devine un trup, adică, Dumnezeu devine trup; lucrarea pe care o face trupul este lucrarea Duhului, care este îndeplinită în trup, exprimată prin trup. Nimeni, cu excepția trupului lui Dumnezeu, nu poate îndeplini lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat; adică, numai trupul întrupat al lui Dumnezeu, această umanitate normală – și nimeni altcineva – nu poate exprima lucrarea divină. Dacă, în timpul primei Sale veniri, Dumnezeu nu ar fi avut umanitate normală înainte de vârsta de douăzeci și nouă de ani – dacă de îndată ce El S-a născut, putea face minuni, dacă de îndată ce El a învățat să vorbească, a putut vorbi limba cerului, dacă din momentul în care El a pășit pentru prima oară pe pământ, putea înțelege toate problemele lumești, putea desluși gândurile și intențiile fiecărei persoane – o asemenea persoană nu ar fi putut fi numită un om normal, iar un asemenea trup nu ar fi putut fi numit trup omenesc. Dacă acesta ar fi fost cazul lui Hristos, atunci sensul și esența întrupării lui Dumnezeu s-ar pierde. Faptul că El are umanitate normală dovedește că El este Dumnezeu întrupat; faptul că El trece printr-un proces de creștere umană normală demonstrează în continuare că El este un trup normal; și, în plus, lucrarea Sa este o dovadă suficientă că El este Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu, devenit

trup. Dumnezeu devine trup datorită necesității lucrării Sale; cu alte cuvinte, această etapă a lucrării trebuie să fie făcută în trup, trebuie făcută în umanitate normală. Aceasta este condiția prealabilă pentru „Cuvântul care devine trup”, pentru „arătarea Cuvântului în trup” și este povestea adevărată din spatele celor două întrupări ale lui Dumnezeu. Oamenii pot crede că Isus a săvârșit minuni toată viața Sa, că, El nu a dat niciun semn de umanitate normală până nu s-a încheiat lucrarea Lui pe pământ, că El nu a avut trebuințe umane normale sau slăbiciuni ori emoții umane, nu a avut nevoi de viață fundamentale sau nu a întreținut gânduri umane normale. Ei își imaginează că El doar are o minte supraomenească, o umanitate transcendentă. Ei cred că de vreme ce El este Dumnezeu, El nu ar trebui să gândească și să trăiască așa cum fac oamenii normali, că numai o persoană normală, o ființă umană de bună-credință, poate avea gânduri umane normale și trăi o viață umană normală. Acestea sunt toate idei și noțiuni omenești, iar aceste noțiuni sunt în contradicție cu intențiile inițiale ale lucrării lui Dumnezeu. Gândirea umană normală susține rațiunea umană normală și umanitatea normală; umanitatea normală susține funcțiile normale ale trupului; iar funcțiile normale ale trupului permit viața normală a trupului în integralitatea sa. Doar lucrând într-un astfel de trup, Dumnezeu poate să-Și îndeplinească scopul întrupării Sale. Dacă Dumnezeul întrupat ar stăpâni doar un înveliș exterior al trupului, dar nu ar avea gânduri umane normale, atunci acest trup nu ar avea rațiune umană, cu atât mai puțin umanitate de bună-credință. Cum ar putea un astfel de trup, fără umanitate, să îndeplinească lucrarea de slujire pe care Dumnezeul întrupat ar trebui s-o realizeze? O minte normală susține toate aspectele vieții umane; fără o minte normală, nu ai fi uman. Cu alte cuvinte, o persoană care nu are gânduri normale este bolnavă mintal, iar despre un Hristos care nu are nicio umanitate, ci doar divinitate, nu se poate spune că este trupul întrupat al lui

Dumnezeu. Deci, cum ar putea trupul întrupat al lui Dumnezeu să nu aibă nicio umanitate normală? Nu este blasfemie să spui că Hristos nu are nicio umanitate? Toate activitățile în care se angajează oamenii normali se bazează pe funcționarea unei minții umane normale. Fără ea, oamenii s-ar comporta aberant; le-ar fi chiar imposibil să spună diferența dintre negru și alb, bine și rău; iar ei n-ar avea nicio etică umană și principii morale. În mod similar, dacă Dumnezeul întrupat n-ar fi gândit ca un om normal, atunci El nu ar fi un trup de bună-credință, un trup normal. Un astfel de trup ne-gânditor nu ar fi capabil să-Și asume lucrarea divină. El nu ar putea să se implice în activitățile trupului normal, cu atât mai puțin să trăiască împreună cu oamenii pe pământ. Și astfel, semnificația întrupării lui Dumnezeu, însăși esența venirii lui Dumnezeu în trup, ar fi fost pierdută. Umanitatea lui Dumnezeu întrupat există pentru a menține lucrarea divină normală în trup; gândirea Sa umană normală susține umanitatea Sa normală și toate activitățile Sale trupești normale. S-ar putea spune că gândirea Sa umană normală există pentru a susține întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup. Dacă acest trup nu ar poseda o minte umană normală, atunci Dumnezeu nu ar putea lucra în trup și ceea ce El este nevoie să facă în trup nu ar putea fi niciodată realizat. Deși Dumnezeul întrupat posedă o minte umană normală, lucrarea Sa nu este alterată de gândul uman; El întreprinde lucrarea umanității cu o minte normală, cu condiția preliminară de a avea umanitatea cu o minte, nu prin exercițiul gândirii umane normale. Indiferent cât de mărețe sunt gândurile trupului Său, lucrarea Sa nu este întinată de logică sau gândire. Cu alte cuvinte, lucrarea Sa nu este concepută de mintea trupului Său, ci este o expresie directă a lucrării divine în umanitatea Sa. Toată lucrarea Sa este lucrarea de slujire pe care trebuie ca El s-o îndeplinească și nimic din aceasta nu este conceput de creierul Său. De exemplu, vindecarea bolnavilor, scoaterea demonilor și răstignirea n-au fost

produse ale minții Sale umane, și n-ar fi putut fi efectuate de niciun om cu o minte umană. De asemenea, lucrarea de cucerire de astăzi este o lucrare de slujire care trebuie să fie efectuată de către Dumnezeul întrupat, dar nu este lucrarea unei voințe umane, este lucrarea pe care divinitatea Sa ar trebui s-o facă, lucrare de care niciun om în trup nu este capabil. Astfel că Dumnezeul întrupat trebuie să aibă o minte umană normală, trebuie să posede umanitate normală, pentru că El trebuie să efectueze lucrarea Sa în cadrul umanității cu o minte normală. Aceasta este esența lucrării Dumnezeului întrupat, însăși esența Dumnezeului întrupat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 101)

Înainte ca Isus să efectueze lucrarea, El a trăit doar în umanitatea Sa normală. Nimeni nu putea spune că El era Dumnezeu, nimeni nu a aflat că El era Dumnezeul întrupat; oamenii L-au cunoscut doar ca pe un om complet obișnuit. Umanitatea Lui cu totul obișnuită, normală, a fost dovada că Dumnezeu S-a întrupat în trup și că Epoca Harului a fost epoca lucrării Dumnezeului întrupat, nu epoca lucrării Duhului. A fost dovada că Duhul lui Dumnezeu a fost realizat complet în trup, că, în epoca întrupării lui Dumnezeu, trupul Lui ar efectua întreaga lucrare a Duhului. Hristos cu umanitate normală este un trup în care Duhul este realizat, și care are umanitate normală, rațiune normală și gândire umană. „A fi realizat” înseamnă Dumnezeu ce devine om, Duhul ce devine trup; în termeni mai simpli, este atunci când Dumnezeu Însuși locuiește într-un trup cu umanitate normală și prin acesta Își exprimă lucrarea Sa divină – aceasta este ceea ce înseamnă a fi realizat sau întrupat. În timpul primei Sale întrupări, a fost necesar ca Dumnezeu să vindece pe cei bolnavi și să scoată demoni, pentru că lucrarea Sa era să răscumpere. Pentru a răscumpăra întreaga rasă umană, era nevoie ca El să fie plin de compasiune și iertare.

Lucrarea pe care El a făcut-o înainte de a fi crucificat a fost vindecarea bolnavilor și scoaterea demonilor, care au prevestit mântuirea omului din păcat și mizerie, de către El. Pentru că a fost Epoca Harului, a fost necesar ca El să vindece pe cei bolnavi, prin aceasta arătând semne și minuni, care erau reprezentative pentru harul din acea epocă – pentru că Epoca Harului s-a axat în jurul revărsării harului, simbolizată de pace, bucurie și binecuvântări materiale, toate fiind semne ale credinței oamenilor în Isus. Adică, vindecarea bolnavilor, alungarea demonilor și revărsarea harului erau abilități instinctive ale trupului lui Isus în Epoca Harului, erau lucrarea pe care Duhul a efectuat-o în trup. Dar, în timp ce El efectua o astfel de lucrare, El trăia în trup, și El nu a trecut dincolo de trup. Indiferent ce acte de vindecare a efectuat, El încă a stăpânit umanitate normală, încă a trăit o viață umană normală. Motivul pentru care spun că, în timpul epocii întrupării lui Dumnezeu, trupul a efectuat întreaga lucrare a Duhului, este că, indiferent ce fel de lucrare a făcut, El a făcut-o în trup. Dar datorită lucrării Sale, oamenii nu au privit trupul Său ca având o esență complet trupească, pentru că acest trup putea face minuni și în anumite momente speciale putea face lucruri care treceau dincolo de trup. Desigur, toate aceste întâmplări au avut loc după ce El Și-a început lucrarea de slujire, cum ar fi ispitirea Lui pentru patruzeci de zile sau transformarea de pe munte. Deci, cu Isus, sensul întrupării lui Dumnezeu nu a fost finalizat, ci doar parțial îndeplinit. Viața pe care El a trăit-o în trup înainte de a-Și începe lucrarea a fost absolut normală în toate privințele. După ce El Și-a început lucrarea, Și-a păstrat doar învelișul exterior al trupului Său. Deoarece lucrarea Sa a fost o expresie a divinității, aceasta a depășit funcțiile normale ale trupului. Până la urmă, trupul întrupat al lui Dumnezeu a fost diferit de oamenii în carne și oase. Desigur, în viața Sa de zi cu zi, El a avut nevoie de mâncare, îmbrăcăminte, somn și adăpost ca oricine

altcineva, a avut nevoie de toate necesitățile normale, a avut rațiunea unui om normal și a gândit ca o ființă umană normală. Oamenii tot L-au considerat a fi un om normal, cu excepția faptului că lucrarea pe care El a făcut-o a fost supranaturală. De fapt, indiferent de ceea ce a făcut, El a trăit într-o umanitate obișnuită și normală și, atâta timp cât El a efectuat lucrarea, rațiunea Sa a fost deosebit de normală, gândurile Sale îndeosebi de lucide, mai mult decât cele ale oricărui alt om normal. A fost necesar ca Dumnezeul întrupat să aibă o asemenea gândire și rațiune, pentru că lucrarea divină era necesar să fie exprimată printr-un trup a cărei rațiune era foarte normală și ale cărui gânduri erau foarte lucide – doar în acest fel putea trupul Său să exprime lucrarea divină. De-a lungul tuturor celor treizeci și trei de ani și jumătate în care Isus a trăit pe pământ, El Și-a păstrat umanitatea Sa normală, dar datorită lucrării Sale în timpul lucrării Lui de slujire de trei ani și jumătate, oamenii au crezut că El era foarte transcendent, că El era mult mai supranatural decât înainte. În realitate, umanitatea normală a lui Isus a rămas neschimbată înainte și după ce Și-a început lucrarea Sa de slujire; umanitatea Sa a fost la fel pe tot parcursul, dar din cauza diferenței dintre înainte și după ce Și-a început lucrarea Sa de slujire, au apărut două puncte de vedere diferite în ceea ce privește trupul Său. Indiferent de ceea ce oamenii au crezut, Dumnezeu întrupat Și-a păstrat tot timpul umanitatea Sa originară, normală, deoarece de când Dumnezeu a fost întrupat, El a trăit în trup, trupul care a avut umanitate normală. Indiferent dacă El Își efectua sau nu lucrarea Sa de slujire, umanitatea normală a trupului Său nu putea fi ștearsă, pentru că umanitatea este esența de bază a trupului. Înainte ca Isus să-Și efectueze lucrarea Sa de slujire, trupul Lui a rămas complet normal, angajându-Se în toate activitățile umane obișnuite; El nu a apărut câtuși de puțin supranatural, nu a arătat niciun semn miraculos. La acel moment, El a fost pur și simplu un

om foarte comun, care Se închina lui Dumnezeu, deși căutarea Lui era mai cinstită, mai sinceră decât a oricui altcuiva. Acesta a fost modul în care s-a manifestat umanitatea Sa cu totul normală. Deoarece El nu a înfăptuit nicio lucrare înainte de a-Și asuma lucrarea Sa de slujire, nimeni nu a fost conștient de identitatea Sa, nimeni nu a putut spune că trupul Lui a fost diferit de toate celelalte, pentru că El nu a lucrat nici măcar o singură minune, nu a efectuat niciun pic din lucrarea proprie lui Dumnezeu. Cu toate acestea, după ce El a început să efectueze lucrarea Sa de slujire, Și-a păstrat învelișul exterior al umanității normale și a trăit încă cu rațiune umană normală, dar pentru că El începuse să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, să Își asume lucrarea de slujire a lui Hristos și să facă lucrarea de care ființele muritoare, oameni în carne și oase, erau incapabili, oamenii au presupus că El nu a avut umanitate normală și nu a fost un trup complet normal, ci un trup incomplet. Datorită lucrării pe care El a efectuat-o, oamenii au spus că El a fost un Dumnezeu în trup care nu a avut umanitate normală. O astfel de înțelegere este eronată, pentru că oamenii nu au înțeles semnificația întrupării lui Dumnezeu. Această neînțelegere a apărut din faptul că lucrarea exprimată de Dumnezeu în trup a fost lucrarea divină, exprimată într-un trup care a avut umanitate normală. Dumnezeu a fost îmbrăcat în trup, El a locuit în trup, iar lucrarea în umanitatea Lui a ascuns normalitatea umanității Lui. Pentru acest motiv, oamenii au crezut că Dumnezeu nu a avut umanitate, ci doar divinitate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 102)

Dumnezeu în prima Sa întrupare nu a terminat lucrarea de întrupare; El doar a terminat primul pas al lucrării pe care era necesar ca Dumnezeu să o facă în trup. Astfel, pentru a termina lucrarea de întrupare, Dumnezeu a revenit încă o dată în trup, trăind întreaga normalitate și realitate a trupului,

adică, scoţând la iveală Cuvântul lui Dumnezeu într-un trup în întregime normal şi obişnuit, încheind, prin urmare, lucrarea pe care El a lăsat-o neterminată în trup. În esenţă, doilea trup întrupat este ca primul, dar este chiar mai real, chiar mai normal decât primul. În consecinţă, suferinţa pe care o îndură al doilea trup întrupat este mai mare decât cea a celui dintâi, dar această suferinţă este un rezultat al lucrării Sale de slujire în trup, care nu seamănă cu suferinţa omului corupt. Ea, de asemenea, provine din normalitatea şi realitatea trupului Său. Deoarece El efectuează lucrarea Sa de slujire în trup complet normal şi real, trupul trebuie să îndure o mulţime de greutăţi. Cu cât este mai normal şi real acest trup, cu atât mai mult El va suferi în realizarea lucrării Sale de slujire. Lucrarea lui Dumnezeu este exprimată printr-un trup foarte comun, unul care nu este deloc supranatural. Deoarece trupul Lui este normal şi trebuie, de asemenea, să poarte pe umeri lucrarea de mântuire a omului, El suferă într-o şi mai mare măsură decât ar suferi un trup supranatural – şi toată această suferinţă provine din realitatea şi normalitatea trupului Său. Din suferinţa pe care cele două trupuri întrupate au suferit-o în timpul efectuării lucrărilor Lor de slujire, se poate vedea esenţa trupului întrupat. Cu cât este mai normal trupul, cu atât mai mari sunt greutăţile pe care El trebuie să le îndure în momentul desfăşurării lucrării; cu cât este mai real trupul care desfăşoară lucrarea, cu atât sunt mai dure noţiunile oamenilor şi mai multe pericole sunt susceptibile să I se întâmple. Şi totuşi, cu cât este mai real trupul şi cu cât mai mult trupul posedă nevoile şi raţiunea completă a unei fiinţe umane normale, cu atât este El mai capabil de a prelua lucrarea lui Dumnezeu în trup. A fost trupul lui Isus care a fost pironit pe cruce, trupul Său la care El a renunţat ca pe o jertfă pentru păcat; a fost prin intermediul unui trup cu umanitate normală că El l-a învins pe Satana şi l-a mântuit complet pe om de la cruce. Şi tot ca trup complet săvârşeşte lucrarea de cucerire Dumnezeu în cea de-a doua Sa

întrupare și îl înfrânge pe Satana. Doar un trup care este complet normal și real poate efectua lucrarea de cucerire în totalitatea sa și poate să fie o mărturie puternică. Cu alte cuvinte, cucerirea omului este făcută eficient prin realitatea și normalitatea lui Dumnezeu în trup, nu prin minuni și revelații supranaturale. Lucrarea de slujire a acestui Dumnezeu întrupat este să vorbească și, astfel, să cucerească și să desăvârșească omul; cu alte cuvinte, lucrarea Duhului efectuată în trup, datoria trupului este să vorbească și, astfel, să cucerească, să dezvăluie, să desăvârșească și să alunge complet omul. Și astfel, este în lucrarea de cucerire faptul că lucrarea lui Dumnezeu în trup va fi îndeplinită în întregime. Lucrarea de răscumpărare inițială a fost doar începutul lucrării de întrupare; trupul care săvârșește lucrarea de cucerire va completa întreaga lucrare a întrupării. După gen, unul este de gen masculin și celălalt de gen feminin, întregind astfel semnificația întrupării lui Dumnezeu și risipind noțiunile omului despre Dumnezeu: Dumnezeu poate deveni atât de sex masculin cât și feminin, și, în esență, Dumnezeul întrupat este fără gen. El a făcut atât bărbatul cât și femeia, iar pentru El nu există divizare de gen. În această etapă a lucrării, Dumnezeu nu efectuează semne și minuni, astfel încât lucrarea își va atinge rezultatele sale prin intermediul cuvintelor. În plus, motivul acestui lucru este că, de data aceasta, lucrarea lui Dumnezeu întrupat nu este de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, ci de a cuceri omul prin vorbire, ceea ce înseamnă că abilitatea nativă posedată de acest trup întrupat al lui Dumnezeu este de a spune cuvinte și de a cuceri omul, nu de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni. Lucrarea Sa în umanitate normală nu este de a face minuni, de a vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, ci de a vorbi și, deci, al doilea trup întrupat le pare oamenilor mult mai normal decât primul. Oamenii văd că întruparea lui Dumnezeu nu este o minciună; dar acest Dumnezeu întrupat este diferit de

Isus întrupat și, totuși, Ei sunt amândoi Dumnezeu întrupat, Ei nu sunt complet la fel. Isus a avut umanitate normală, umanitate obișnuită, dar El a fost însoțit de multe semne și minuni. În acest Dumnezeu întrupat, ochii umani nu vor vedea niciun semn sau minune, nici vindecarea bolnavilor, nici scoaterea demonilor, nici mersul pe mare, nici postitul pentru patruzeci de zile… El nu face aceeași lucrare pe care a făcut-o Isus, nu pentru că trupul Său nu este în esență deloc diferit de al lui Isus, ci pentru că lucrarea Sa de slujire nu este de a vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni. El nu-Și dărâmă propria lucrare, nu-Și tulbură propria lucrare. De vreme ce El cucerește omul prin cuvintele Sale reale, nu este nicio nevoie de a-l supune cu minuni și astfel, această etapă este de a completa lucrarea de întrupare. Dumnezeul întrupat pe care Îl vezi astăzi este în întregime un trup și nu este nimic supranatural în privința Lui. El Se îmbolnăvește ca și ceilalți, are nevoie de mâncare și îmbrăcăminte exact așa cum au și ceilalți; El este întru totul un trup. Dacă, de data aceasta, Dumnezeu întrupat ar efectua semne și minuni supranaturale, dacă El ar vindeca pe cei bolnavi, ar alunga demoni, sau ar putea ucide cu un cuvânt, cum ar putea fi întreprinsă lucrarea de cucerire? Cum ar putea fi răspândită lucrarea printre națiunile neamurilor? Vindecarea bolnavilor și scoaterea demonilor a fost lucrarea din Epoca Harului, primul pas în lucrarea de răscumpărare și acum, că Dumnezeu a mântuit omul de la cruce, El nu mai efectuează această lucrare. Dacă, în timpul zilelor de pe urmă, un „Dumnezeu” la fel ca Isus S-ar arăta, unul care ar vindeca pe cei bolnavi, ar scoate demoni și ar fi crucificat pentru om, acel „Dumnezeu,” deși identic cu descrierea lui Dumnezeu în Biblie și ușor pentru om de acceptat, nu ar fi, în esența sa, trupul purtat de Duhul lui Dumnezeu, ci de un duh rău. Pentru că este principiul lucrării lui Dumnezeu de a nu repeta niciodată ceea ce El a finalizat deja. Și astfel, lucrarea celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu este diferită de lucrarea celei dintâi. În

zilele de pe urmă, Dumnezeu înfăptuiește lucrarea de cucerire într-un trup obișnuit, normal; El nu vindecă pe cei bolnavi, nu va fi crucificat pentru om, dar pur și simplu spune cuvinte în trup, și cucerește omul în trup. Doar un astfel de trup este trupul întrupat al lui Dumnezeu; doar un astfel de trup poate întregi lucrarea lui Dumnezeu în trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 103)

Fie că în acest stadiu Dumnezeu întrupat îndură greutăți sau efectuează lucrarea Sa de slujire, El face acest lucru pentru a întregi sensul întrupării, pentru că aceasta este ultima întrupare a lui Dumnezeu. Dumnezeu poate fi întrupat doar de două ori. Nu poate fi o a treia oară. Prima întrupare a fost masculină, a doua feminină și, astfel, imaginea trupului lui Dumnezeu este întregită în mintea omului; în plus, cele două întrupări au terminat deja lucrarea lui Dumnezeu în trup. Prima dată, Dumnezeu întrupat a posedat umanitate normală, pentru a întregi sensul întrupării. De această dată El posedă, de asemenea, umanitate normală, dar sensul acestei întrupări este diferit: este mai profund și lucrarea Lui este de o importanță mai profundă. Motivul pentru care Dumnezeu a devenit trup încă o dată este pentru a întregi sensul întrupării. Când Dumnezeu a încheiat pe deplin această etapă a lucrării Sale, întregul sens al întrupării, care este lucrarea lui Dumnezeu în trup, va fi completă și nu va mai fi nicio altă lucrare spre a fi făcută în trup. Adică, de acum încolo, Dumnezeu nu va mai intra vreodată în trup pentru a-Și face lucrarea. Dumnezeu face lucrarea de întrupare doar pentru a mântui și desăvârși omenirea. Cu alte cuvinte, nu este în niciun caz obișnuit pentru Dumnezeu să vină în trup, decât de dragul lucrării. Prin venirea în trup pentru a lucra, El îi arată Satanei că Dumnezeu este un trup, o persoană normală, o persoană obișnuită – și că El încă poate domni triumfător peste lume, poate învinge pe Satana, răscumpăra omenirea, cuceri omenirea!

Scopul lucrării Satanei este să corupă omenirea, în timp ce scopul lui Dumnezeu este de a mântui omenirea. Satana îl prinde pe om într-un abis fără fund, în timp ce Dumnezeu îl salvează din el. Satana îi face pe toți oamenii să i se închine, în timp ce Dumnezeu îi face pe ei obiectul stăpânirii Lui, pentru că El este Domnul creației. Toată această lucrare este înfăptuită prin cele două întrupări ale lui Dumnezeu. În esență, trupul Lui este uniunea umanității și divinității și are umanitate normală. Deci, fără trupul întrupat al lui Dumnezeu, El n-ar fi putut atinge rezultatele mântuirii omenirii și fără umanitatea normală a trupului Său, lucrarea Sa în trup nu putea încă să obțină aceste rezultate. Esența întrupării lui Dumnezeu este aceea că El trebuie să posede umanitate normală; pentru că dacă aceasta ar fi altfel, ar fi contrar intenției originare a lui Dumnezeu de a fi întrupat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 104)

De ce spun Eu că sensul întrupării nu a fost completat în lucrarea lui Isus? Deoarece Cuvântul nu a devenit în întregime trup. Ce a făcut Isus a fost doar o parte din lucrarea lui Dumnezeu în trup; El doar a făcut lucrarea de răscumpărare, și nu a făcut lucrarea de câștigare completă a omului. Din acest motiv, Dumnezeu a devenit trup din nou în zilele de pe urmă. Această etapă a lucrării este, de asemenea, făcută într-un trup obișnuit; este săvârșită de către o ființă umană cu totul normală, una a cărei umanitate nu este câtuși de puțin transcendentă. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a devenit o ființă umană completă; El este o persoană a cărei identitate este aceea a lui Dumnezeu, o ființă umană completă, un trup complet, care efectuează lucrarea. Ochii oamenilor văd un trup de carne care nu este deloc transcendent, o persoană foarte obișnuită, care poate vorbi limba cerului, care nu arată niciun semn miraculos, nu face minuni, cu atât mai puțin expune adevărul interior despre religie în săli mari de adunări. Oamenilor,

lucrarea celui de-al doilea trup întrupat li se pare cu totul deosebită față de cea a primului, atât de mult încât cele două par să nu aibă nimic în comun și nimic din cea dintâi lucrare nu poate fi văzut de această dată. Deși lucrarea celui de-al doilea trup întrupat este diferită de prima, aceasta nu dovedește că sursa Lor nu este una și aceeași. Dacă sursa Lor este aceeași depinde de natura lucrării făcute de către trupuri și nu de învelișurile Lor exterioare. În timpul celor trei etape ale lucrării Sale, Dumnezeu a fost întrupat de două ori și, de ambele dăți, lucrarea lui Dumnezeu întrupat inaugurează o nouă epocă, introduce o lucrare nouă; întrupările se completează reciproc. Este imposibil pentru ochii umani să spună că cele două trupuri vin de fapt din aceeași sursă. E de la sine înțeles că acest lucru este dincolo de capacitatea ochiului uman sau a minții umane. Dar în esența Lor, Ei sunt la fel, pentru că lucrarea Lor provine de la același Duh. Faptul că cele două trupuri întrupate iau naștere din aceeași sursă, nu poate fi judecat după epocă și după locul în care Ei S-au născut sau alți asemenea factori, ci după lucrarea divină exprimată de Ei. Al doilea trup întrupat nu efectuează nimic din lucrarea pe care Isus a făcut-o, pentru că lucrarea lui Dumnezeu nu aderă la convenție, dar ea deschide un nou drum de fiecare dată. Al doilea trup întrupat nu are ca scop să aprofundeze sau să consolideze impresia primului trup în mințile oamenilor, ci s-o completeze și s-o desăvârșească, să aprofundeze cunoștințele omului despre Dumnezeu, să încalce toate regulile care există în inimile oamenilor și să șteargă imaginile greșite despre Dumnezeu din inimile lor. Se poate spune că niciun stadiu individual al lucrării proprii lui Dumnezeu nu poate da omului o cunoaștere completă despre El; fiecare dă doar o parte, nu întregul. Deși Dumnezeu Și-a exprimat firea Sa în totalitate, din cauza facultăților limitate de înțelegere ale omului, cunoștințele sale despre Dumnezeu rămân încă incomplete. Este imposibil, folosind limbajul uman, să transmiți întreaga fire a lui

Dumnezeu; mai mult, poate o singură etapă a lucrării Sale să-L exprime pe deplin pe Dumnezeu? El lucrează în trup sub acoperirea umanității Sale normale, iar cineva Îl poate cunoaște doar prin expresia divinității Sale, nu prin învelișul Său trupesc. Dumnezeu vine în trup pentru a-i permite omului să-L cunoască prin intermediul lucrării Sale diverse, iar două faze diferite ale lucrării Sale nu sunt la fel. Numai în acest fel poate omul să aibă o cunoaștere completă a lucrării lui Dumnezeu în trup, nelimitată la o singură fațetă. Deși lucrarea celor două trupuri întrupate este diferită, esența trupurilor și sursa lucrării Lor sunt identice; este doar că Ei există pentru a realiza două etape diferite ale lucrării și pentru a apărea în două epoci diferite. Orice s-ar întâmpla, trupurile întrupate ale lui Dumnezeu împart aceeași esență și aceeași origine – acesta este un adevăr pe care nimeni nu-l poate nega.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 105)

Dumnezeul întrupat este numit Hristos, iar Hristos este trupul îmbrăcat de Duhul lui Dumnezeu. Acest trup este diferit de orice om care este din carne. Această diferență se datorează faptului că Hristos nu este din carne și oase; El este întruparea Duhului. El are atât o umanitate normală, cât și o divinitate completă. Divinitatea Lui nu este stăpânită de niciun om. Umanitatea Sa normală susține toate activitățile Sale normale în trup, în timp ce divinitatea Sa desfășoară lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Fie umanitatea sau divinitatea Sa, ambele se supun voinței Tatălui ceresc. Esența lui Hristos este Duhul, adică divinitatea. Prin urmare, esența Lui este cea a lui Dumnezeu Însuși; această esență nu va întrerupe propria Sa lucrare și nu ar fi posibil ca El să facă ceva care să distrugă lucrarea Sa, nici n-ar rosti vreodată cuvinte care să fie împotriva voinței Lui proprii. Prin urmare, Dumnezeu întrupat nu ar face absolut niciodată vreo lucrare care să-I

întrerupă propria Sa gestionare. Asta este ceea ce ar trebui să înțeleagă toți oamenii. Esența lucrării Duhului Sfânt este de a mântui omul și este întreprinsă de dragul propriei gestionări a lui Dumnezeu. În mod asemănător, lucrarea lui Hristos este și pentru a mântui omul și este întreprinsă de dragul voinței lui Dumnezeu. Având în vedere faptul că Dumnezeu devine trup, El Își împlinește esența în trupul Său, astfel încât trupul Său este suficient pentru a-I întreprinde lucrarea. De aceea, toată lucrarea Duhului lui Dumnezeu este înlocuită de lucrarea lui Hristos în timpul întrupării, iar în centrul întregii lucrări de-a lungul perioadei întrupării este lucrarea lui Hristos. Nu poate fi amestecată cu lucrarea din nicio altă epocă. Și, din moment ce Dumnezeu Se întrupează, El lucrează în identitatea trupului Său; deoarece El vine în trup, El termină, așadar, în trup lucrarea pe care ar trebui să o facă. Fie Duhul lui Dumnezeu sau Hristos, ambii sunt Dumnezeu Însuși, și El face lucrarea pe care ar trebui să o facă și Își îndeplinește slujirea pe care ar trebui să o îndeplinească.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este ascultare față de voința Tatălui ceresc”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 106)

Însăși esența lui Dumnezeu Însuși exercită autoritate, dar El este capabil să Se supună pe deplin autorității care vine de la El. Fie lucrarea Duhului sau lucrarea trupului, niciuna nu intră în conflict cu cealaltă. Spiritul lui Dumnezeu este autoritatea asupra întregii creații. Trupul ce conține esența lui Dumnezeu este, de asemenea, pătruns de autoritate, dar Dumnezeu în trup poate face toată lucrarea care se supune voinței Tatălui ceresc. Acest lucru nu poate fi atins sau conceput de niciun om. Dumnezeu Însuși este autoritate, dar trupul Său se poate supune autorității Sale. Asta se înțelege atunci când se spune că „Hristos ascultă de voia lui Dumnezeu Tatăl”. Dumnezeu este un Duh și poate să facă lucrarea mântuirii, așa cum

Dumnezeu poate deveni om. În orice caz, Dumnezeu Însuși Își face propria Sa lucrare; El nici nu întrerupe, nici nu intervine, cu atât mai puțin desfășoară o lucrare care se contrazice, deoarece esența lucrării Duhului e similară celei a trupului. Fie Duhul sau trupul, ambele lucrează pentru a împlini o voință și pentru a gestiona aceeași lucrare. Deși Duhul și trupul au două calități disparate, esențele lor sunt aceleași; ambele au esența lui Dumnezeu Însuși și identitatea Sa. Dumnezeu Însuși nu are elemente de neascultare; esența Sa este bună. El este expresia tuturor frumuseților și a bunătății, precum și a întregii iubiri. Chiar și în trup, Dumnezeu nu face nimic care se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu Tatăl. Chiar și cu prețul de a-Și sacrifica viața, El ar fi dispus din toată inima să o facă și nu ar face nicio altă alegere. Dumnezeu nu are elemente de neprihănire de Sine și de importanță de Sine sau de îngâmfare și aroganță; El nu are elemente de necinste. Tot ce se răzvrătește față de Dumnezeu vine de la Satana; Satana este izvorul întregii urâțenii și răutăți. Motivul pentru care omul are calități similare celor ale Satanei este că omul a fost corupt și procesat de Satana. Hristos nu a fost corupt de Satana, de aceea El are numai caracteristicile lui Dumnezeu, și niciuna dintre cele ale Satanei. Indiferent de cât de grea este lucrarea sau de cât de slab este trupul, Dumnezeu, cât timp trăiește în trup, nu va face niciodată nimic care să întrerupă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, cu atât mai puțin va lepăda voința lui Dumnezeu Tatăl în neascultare. El ar prefera să sufere dureri trupești decât să încalce voia lui Dumnezeu Tatăl; este exact așa cum a spus Isus în rugăciune: „Tată, dacă este posibil, să fie îndepărtat de la Mine paharul acesta! Totuși, nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu”. Oamenii fac propriile alegeri, dar nu și Hristos. Deși El are identitatea lui Dumnezeu Însuși, El continuă să caute voia lui Dumnezeu Tatăl și îndeplinește ceea ce Îi este încredințat de Dumnezeu Tatăl, din perspectiva trupului. Aceasta este ceva care nu poate fi atins de om. Ceea ce vine de la

Satana nu poate avea esența lui Dumnezeu; poate avea doar una care nu se supune și se opune lui Dumnezeu. Nu poate să se supună pe deplin lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să se supună de bunăvoie voinței lui Dumnezeu. Toți oamenii, în afară de Hristos, pot face ceea ce I se opune lui Dumnezeu, și niciun om nu poate să întreprindă direct lucrarea încredințată de Dumnezeu; niciunul nu este capabil să considere gestionarea lui Dumnezeu drept datoria lor de a face. Supunerea față de voia lui Dumnezeu Tatăl este esența lui Hristos; neascultarea față de Dumnezeu este caracteristica Satanei. Aceste două calități sunt incompatibile și oricine are calitățile Satanei nu poate fi numit Hristos. Motivul pentru care omul nu poate să întreprindă lucrarea lui Dumnezeu în locul Său este pentru că omul nu are nicio substanță a lui Dumnezeu. Omul lucrează pentru Dumnezeu din pricina intereselor personale ale omului și a perspectivelor viitoare, dar Hristos lucrează pentru a face voia lui Dumnezeu Tatăl.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este ascultare față de voința Tatălui ceresc”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 107)

Umanitatea lui Hristos este guvernată de divinitatea Sa. Deși El este în trup, umanitatea Sa nu este în întregime ca cea a unui om format din trup. El are propriul Său caracter unic, iar acest lucru este, de asemenea, guvernat de divinitatea Sa. Divinitatea Sa nu are nicio slăbiciune; slăbiciunea lui Hristos se referă la cea a umanității Sale. Într-o anumită măsură, această slăbiciune Îi constrânge divinitatea, dar astfel de limite se regăsesc într-un anumit scop și timp și nu sunt nelimitate. Când vine timpul să-Și îndeplinească lucrarea divinității Sale, aceasta se face indiferent de umanitatea Sa. Umanitatea lui Hristos este în întregime dirijată de divinitatea Sa. În afară de viața normală a umanității Sale, toate celelalte acțiuni ale umanității Sale sunt influențate, afectate și regizate de divinitatea

Sa. Deși Hristos are o umanitate, ea nu întrerupe lucrarea divinității Sale, și aceasta este tocmai pentru că umanitatea lui Hristos este dirijată de divinitatea Sa; deși umanitatea Lui nu este matură în modul în care se comportă cu alții, nu afectează lucrarea normală a divinității Sale. Când spun că umanitatea Sa nu a fost coruptă, vreau să spun că umanitatea lui Hristos poate fi direct comandată de către divinitatea Sa și că El are un simț mai înalt decât cel al omului obișnuit. Umanitatea Sa este cea mai potrivită pentru a fi condusă de divinitate în lucrarea Sa; umanitatea Sa este cea mai competentă să exprime lucrarea divinității, precum și cea mai capabilă să se supună unei astfel de lucrări. Întrucât Dumnezeu lucrează în trup, El nu pierde niciodată din vedere datoria pe care un om în trup ar trebui să o îndeplinească; El este capabil să Se închine lui Dumnezeu din cer cu o inimă sinceră. El are esența lui Dumnezeu, iar identitatea Sa este cea a lui Dumnezeu Însuși. Doar că El a venit pe pământ și a devenit o ființă creată, cu învelișul exterior al unei ființe create și acum înzestrate cu o umanitate pe care El nu a avut-o înainte; El este capabil să Se închine lui Dumnezeu din cer; aceasta este ființa lui Dumnezeu Însuși și este inimitabilă pentru om. Identitatea Sa este Însuși Dumnezeu. El I se închină lui Dumnezeu din perspectiva trupului; prin urmare, cuvintele „Hristos I se închină lui Dumnezeu din cer" nu sunt greșite. Ceea ce îi cere omului este tocmai ființa Sa; El a realizat deja tot ceea ce îi cere omului înainte de a-i cere așa ceva. El niciodată nu le-ar cere altora ceva în timp ce El Însuși este liber, căci toate acestea constituie ființa Sa. Indiferent de modul în care El Își îndeplinește lucrarea, El nu ar acționa într-o manieră de nesupunere față de Dumnezeu. Indiferent de ceea ce îi cere omului, nicio cerere nu depășește ceea ce poate fi atins de om. Tot ceea ce face El este ce împlinește voia lui Dumnezeu și este de dragul gestionării Sale. Divinitatea lui Hristos este mai presus de toți oamenii, prin urmare, El este autoritatea cea mai înaltă dintre

toate ființele create. Această autoritate este divinitatea Sa, adică firea și ființa lui Dumnezeu Însuși, care Îi determină identitatea. Prin urmare, indiferent de cât de normală este umanitatea Sa, este incontestabil faptul că El are identitatea lui Dumnezeu Însuși; indiferent de punctul de vedere din care vorbește și de modul în care I se supune voii lui Dumnezeu, nu se poate spune că El nu este Însuși Dumnezeu. Oamenii neînțelepți și ignoranți privesc adesea umanitatea normală a lui Hristos ca pe un defect. Indiferent de modul în care El Își exprimă și dezvăluie ființa divinității Sale, omul nu poate să recunoască faptul că El este Hristos. Și, cu cât Hristos Își demonstrează mai mult ascultarea și umilința Sa, cu atât mai mult oamenii nesăbuiți Îl privesc pe Hristos cu nesocotință. Există chiar și aceia care adoptă față de El o atitudine de excludere și dispreț, totuși, îi situează pe acei „oameni mari" cu chipuri trufașe pe masă pentru a fi venerați. Împotrivirea omului și neascultarea lui față de Dumnezeu provin din faptul că esența Dumnezeului întrupat se supune voinței lui Dumnezeu, precum și din umanitatea normală a lui Hristos; asta e sursa împotrivirii și neascultării omului față de Dumnezeu. Dacă Hristos nu ar fi avut nici învelișul umanității Sale, și nici nu ar fi căutat voia lui Dumnezeu Tatăl din perspectiva unei ființe create, ci ar fi fost, în schimb, înzestrat cu o super umanitate, atunci probabil neascultarea nu ar fi existat în rândul oamenilor. Motivul pentru care omul este întotdeauna dispus să creadă într-un Dumnezeu invizibil din cer este acela că Dumnezeu din cer nu are umanitate și nici măcar nu are nicio singură calitate a unei ființe create. Prin urmare, omul Îl privește întotdeauna cu cea mai mare considerație, dar are o atitudine de dispreț față de Hristos.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este ascultare față de voința Tatălui ceresc"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 108)

Deși Hristos poate să lucreze pe pământ în numele lui Dumnezeu Însuși, El nu vine cu intenția de a le arăta tuturor oamenilor chipul Său în trup. El nu vine pentru ca toți oamenii să-L vadă; El vine să permită omului să fie condus de mâna Sa și, astfel, omul intră în noua epocă. Funcția trupului lui Hristos este pentru lucrarea lui Dumnezeu Însuși, adică pentru lucrarea lui Dumnezeu în trup, și nu pentru a permite omului să înțeleagă pe deplin esența trupului Său. Indiferent de modul în care lucrează, nimic din ceea ce face El nu depășește ceea ce este realizabil trupește. Indiferent de modul în care lucrează, El o face în trup cu o umanitate normală, și nu dezvăluie pe deplin omului adevărata față a lui Dumnezeu. În plus, lucrarea Sa în trup nu este niciodată așa de supranaturală sau de inestimabilă precum o concepe omul. Chiar dacă Hristos Îl reprezintă pe Dumnezeu Însuși în trup și îndeplinește în mod personal lucrarea pe care Dumnezeu Însuși ar trebui să o facă, El nu neagă existența lui Dumnezeu din cer și nici nu-Și proclamă febril propriile fapte. Mai degrabă, rămâne ascuns, umil, în trupul Său. În afară de Hristos, cei care pretind în mod fals că sunt Hristos nu au calitățile Sale. Când se juxtapune împotriva firii arogante și înălțătoare a falșilor Hristoși, devine evident ce fel de trup are Hristos cu adevărat. Cu cât sunt mai falși, cu atât mai mult astfel de Hristoși falși se dau în spectacol și cu atât mai capabili sunt de a face semne și minuni pentru a înșela omul. Hristoșii falși nu au calitățile lui Dumnezeu; Hristos nu este întinat de vreun element care aparține Hristoșilor falși. Dumnezeu Se întrupează doar pentru a finaliza lucrarea trupului, nu doar pentru a permite pur și simplu oamenilor să-L vadă. Mai degrabă, lasă lucrarea Sa să-I afirme identitatea și permite ca ceea ce El descoperă să-I ateste esența. Esența Sa nu este neîntemeiată; identitatea Sa nu a fost acaparată de mâna Sa; este determinată de lucrarea Sa și de esența Sa. Deși El are esența lui Dumnezeu Însuși și este capabil să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, El

este, în cele din urmă, trup, spre deosebire de Duh. El nu este Dumnezeu cu calitățile Duhului; El este Dumnezeu cu un înveliș trupesc. Prin urmare, indiferent de cât de normal și de cât de slab este El și indiferent de cum caută voia lui Dumnezeu Tatăl, divinitatea Sa este incontestabilă. În Dumnezeul întrupat nu există numai o umanitate normală și slăbiciunile sale; există și nepătrunsa și minunata Sa divinitate, precum și toate faptele Sale în trup. Prin urmare, atât umanitatea, cât și divinitatea există de fapt și practic în Hristos. Nu este în niciun caz ceva gol sau supranatural. El vine pe pământ cu scopul principal de a-Și desfășura lucrarea; este imperativ să fie înzestrat cu o umanitate normală pentru a lucra pe pământ; altfel, oricât de mare ar fi puterea divinității Sale, funcția sa inițială nu poate fi folosită. Deși umanitatea Sa este de mare importanță, nu este esența Sa. Esența Sa este divinitatea; prin urmare, momentul în care El începe să-Și îndeplinească lucrarea de slujire pe pământ este momentul în care El începe să-Și exprime ființa divinității Sale. Umanitatea Sa există doar pentru a susține viața normală a trupului Său, astfel încât divinitatea Sa să poată lucra în mod normal în trup; divinitatea este cea care îndrumă în întregime lucrarea Sa. Când Își va termina lucrarea, Își va fi împlinit lucrarea de slujire. Ceea ce se cuvine să știe omul este ansamblul lucrării Sale și, prin lucrarea Sa, El îi permite omului să-L cunoască. Pe parcursul lucrării Sale, Își exprimă pe deplin ființa divinității Sale, care nu este o fire întinată de umanitate sau o ființă întinată de gândire și comportament uman. Când va veni timpul ca toată lucrarea Sa de slujire să se sfârșească, El va fi exprimat deja perfect și deplin firea pe care ar trebui să o exprime. Lucrarea Sa nu este îndrumată de instrucțiunile niciunui om; expresia firii Sale este, de asemenea, destul de liberă, și nu este controlată de minte sau procesată de gândire, ci descoperită în mod natural. Acest lucru nu poate fi atins de niciun om. Chiar dacă împrejurările sunt dure sau condițiile sunt

nefavorabile, El este în stare să-Și exprime firea la momentul potrivit. Cel care este Hristos exprimă ființa lui Hristos, în timp ce cei care nu sunt, nu au firea lui Hristos. Prin urmare, chiar dacă toți I se împotrivesc Lui sau au noțiuni despre El, niciunul nu poate nega pe baza noțiunilor omenești că firea exprimată de Hristos nu este cea a lui Dumnezeu. Toți cei care Îl caută pe Hristos cu o inimă adevărată sau Îl caută pe Dumnezeu cu intenție vor recunoaște că El este Hristos, pe baza expresiei divinității Sale. Ei nu L-ar nega niciodată pe Hristos pe baza vreunui aspect al Său care nu se conformează noțiunilor omului. Deși omul este foarte nesăbuit, toți știu exact care este voința omului și ceea ce provine de la Dumnezeu. Numai că mulți oameni se opun în mod deliberat lui Hristos, ca urmare a propriilor intenții. Dacă nu ar fi aceasta, atunci niciun om nu ar avea motive să nege existența lui Hristos, pentru că divinitatea exprimată de Hristos există într-adevăr, iar lucrarea Sa poate fi văzută cu ochiul liber.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este ascultare față de voința Tatălui ceresc”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 109)

Lucrarea și manifestarea lui Hristos determină esența Sa. El este capabil să îndeplinească cu o inimă adevărată ceea ce I-a fost încredințat. El este capabil să I Se închine lui Dumnezeu din cer cu o inimă adevărată și să caute cu o inimă adevărată voia lui Dumnezeu Tatăl. Toate acestea sunt determinate de esența Sa. Și tot astfel este și revelația Sa firească determinată de esența Sa; numesc astfel „revelația Sa firească” deoarece manifestarea Sa nu este o imitație sau rezultatul educației omului, ori rezultatul multor ani de cultivare de către om. Nu a învățat-o, nici nu S-a împodobit cu ea; mai degrabă, Îi este inerentă. Omul poate nega lucrarea Sa, manifestarea Sa, umanitatea Sa și întreaga viață a umanității Sale normale, dar nimeni nu poate nega faptul că I Se închină lui Dumnezeu din

ceruri cu o inimă adevărată; niciunul nu poate nega faptul că a venit să îndeplinească voința Tatălui ceresc, și nimeni nu poate nega sinceritatea cu care Îl caută pe Dumnezeu Tatăl. Deși imaginea Sa nu este plăcută simțurilor, discursul Său nu este înzestrat cu un aer extraordinar, iar lucrarea Sa nu este atât de înfricoșătoare și de zguduitoare, precum își închipuie omul, El este într-adevăr Hristos, care împlinește voia Tatălui ceresc cu o inimă adevărată, Se supune în întregime Tatălui ceresc și este ascultător până la moarte. Aceasta deoarece esența Sa este esența lui Hristos. Omului îi este greu să creadă acest adevăr, dar este o realitate. Când lucrarea de slujire a lui Hristos s-a împlinit pe deplin, omul va putea vedea din lucrarea Sa că firea și ființa Sa reprezintă firea și ființa lui Dumnezeu din cer. În momentul acela, însumarea întregii Sale lucrări poate afirma că El este într-adevăr trupul în care Cuvântul se întrupează, și nu la fel ca acela al unui om din carne și oase. Fiecare pas al lucrării lui Hristos pe pământ are semnificația lui reprezentativă, dar omul care trăiește lucrarea reală a fiecărui pas nu poate înțelege semnificația lucrării Sale. Acest lucru este valabil mai ales pentru următorii pași ai lucrării efectuați de Dumnezeu în a doua întrupare a Sa. Majoritatea celor care doar au auzit sau văzut cuvintele lui Hristos, dar care încă nu L-au văzut vreodată, nu au nicio noțiune despre lucrarea Sa; celor cărora L-au văzut pe Hristos și au auzit cuvintele Sale și au experimentat, de asemenea, lucrarea Sa, le este greu să-I accepte lucrarea. Nu este aceasta deoarece apariția și umanitatea normală a lui Hristos nu sunt pe gustul omului? Cei care acceptă lucrarea Sa după ce Hristos a plecat nu vor avea astfel de dificultăți, pentru că ei doar acceptă lucrarea Sa și nu vin în contact cu umanitatea normală a lui Hristos. Omul nu este în stare să renunțe la noțiunile sale despre Dumnezeu și, în schimb, Îl examinează intens; acest lucru se datorează faptului că omul se concentrează numai pe aspectul Său și nu este în stare să-I recunoască

esența pe baza lucrării și a cuvintelor Sale. Dacă omul își închide ochii la apariția lui Hristos sau evită să discute despre umanitatea Sa și vorbește numai despre divinitatea Lui, a cărei lucrare și cuvinte sunt inaccesibile oricărui om, atunci noțiunile omului vor scădea cu jumătate, chiar și în măsura în care toate dificultățile omului vor fi rezolvate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este ascultare față de voința Tatălui ceresc”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 110)

Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este forma întrupată a lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant. Înfățișarea exterioară nu poate determina esența; în plus, lucrarea lui Dumnezeu nu se poate conforma niciodată noțiunilor omului. Nu a intrat înfățișarea exterioară a lui Isus în contradicție cu noțiunile omului? Nu-i așa că înfățișarea și veșmântul Lui nu erau capabile să ofere vreun indiciu cu

privire la adevărata Lui identitate? Nu I s-au împotrivit primii farisei lui Isus tocmai pentru că s-au uitat doar la înfățișarea Lui exterioară și nu s-au gândit serios la cuvintele din gura Lui? Speranța Mea este ca fiecare în parte dintre frații și surorile care caută arătarea lui Dumnezeu să nu repete tragedia istoriei. Voi nu trebuie să deveniți fariseii vremurilor moderne și să-L pironiți din nou pe Dumnezeu pe cruce. Voi ar trebui să vă gândiți bine la cum să întâmpinați întoarcerea lui Dumnezeu și să aveți clar în minte cum să fiți cineva care se supune adevărului. Aceasta este responsabilitatea tuturor celor care Îl așteaptă pe Isus să Se întoarcă deasupra unui nor. Noi ar trebui să ne frecăm ochii spirituali pentru a ne lămuri și să nu ne înnămolim în cuvinte pline de fantezie exagerată. Ar trebui să ne gândim la lucrarea practică a lui Dumnezeu și ar trebui să ne uităm la aspectul practic al lui Dumnezeu. Să nu vă lăsați duși de val sau să vă pierdeți în reverii, tânjind mereu după ziua în care Domnul Isus, deasupra unui nor, Se pogoară deodată în mijlocul vostru și vă ia pe voi, care nu L-ați cunoscut sau văzut niciodată și care nu știți cum să Îi faceți voia. E mai bine să vă gândiți la lucruri mai practice!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 111)

Dumnezeu devenit trup Se manifestă doar unei părți a poporului care Îl urmează în timpul acestei perioade, când Își desfășoară personal lucrarea, iar nu tuturor făpturilor. El a devenit trup doar pentru a finaliza o etapă a lucrării Sale și nu de dragul de a-i arăta omului chipul Său. Totuși, lucrarea Sa trebuie să fie îndeplinită de El Însuși, astfel că este necesar ca El să facă acest lucru în trup. Când se încheie această lucrare, El va pleca din lumea umană; El nu poate rămâne pe termen lung printre oameni, de teamă să nu stea în calea lucrării ce va urma. Ceea ce El arată mulțimii este doar firea Sa dreaptă și toate faptele Sale, și nu chipul de când a devenit de două ori trup,

deoarece chipul lui Dumnezeu nu poate fi demonstrat decât prin firea Lui și nu poate fi înlocuit de chipul trupului Său întrupat. Chipul trupului Său este arătat doar unui număr limitat de oameni, numai celor care Îl urmează în timp ce El lucrează în trup. Acesta este motivul pentru care lucrarea care se desfășoară acum este făcută în asemenea secret. În același fel, Isus S-a arătat numai evreilor atunci când Și-a făcut lucrarea și nu S-a arătat niciodată, în mod public, niciunei alte națiuni. Astfel, odată ce Și-a încheiat lucrarea, El a părăsit imediat lumea oamenilor și nu a rămas; după aceea, nu a fost El, acest chip al omului, care i S-a arătat acestuia, ci Duhul Sfânt care a îndeplinit lucrarea în mod direct. Odată ce lucrarea lui Dumnezeu devenit trup este complet terminată, El Se va îndepărta de lumea muritoare și nu va mai lucra niciodată așa cum a făcut atunci când era în trup. După aceasta, lucrarea este făcută, în totalitate, direct de către Duhul Sfânt. În timpul acestei perioade, omul abia poate să vadă chipul corpului Său trupesc; El nu Se arată deloc omului, ci rămâne ascuns pentru totdeauna. Timpul este limitat pentru lucrarea lui Dumnezeu devenit trup. Ea se desfășoară într-o anumită epocă, perioadă, națiune și printre anumiți oameni. Această lucrare o reprezintă doar pe cea din timpul întrupării lui Dumnezeu; este reprezentativă pentru o epocă și reprezintă lucrarea Duhului lui Dumnezeu într-o anumită epocă, și nu întreaga Sa lucrare. Prin urmare, chipul lui Dumnezeu devenit trup nu va fi arătat tuturor popoarelor. Ceea ce este arătat mulțimii este, în întregime, dreptatea și firea lui Dumnezeu, mai degrabă decât chipul Său când a devenit de două ori trup. Nu este nici singurul chip care este arătat omului, nici cele două chipuri combinate. Prin urmare, este imperativ ca trupul întrupat al lui Dumnezeu să părăsească pământul după finalizarea lucrării pe care trebuie s-o facă, pentru că El vine doar să facă lucrarea pe care ar trebui să o facă, și nu să-Și arate oamenilor chipul. Chiar dacă semnificația întrupării a fost deja îndeplinită de două ori

de către Dumnezeu devenit trup, totuși El nu Se va manifesta, în mod deschis, niciunei națiuni care nu L-a văzut niciodată înainte. Isus nu Se va mai arăta niciodată iudeilor drept Soarele dreptății, nici nu va mai sta în vârful Muntelui Măslinilor și nu Se va arăta tuturor popoarelor; tot ceea ce au văzut evreii este portretul lui Isus din timpul Său petrecut în Iudeea. Acest lucru se datorează faptului că lucrarea lui Isus, în întruparea Lui, s-a încheiat acum două mii de ani; El nu Se va întoarce în Iudeea în chipul unui evreu, cu atât mai puțin nu Se va arăta în chipul unui evreu oricăreia dintre națiunile neamurilor, întrucât chipul lui Isus devenit trup este doar chipul unui evreu, și nu cel al Fiului Omului, pe care L-a văzut Ioan. Chiar dacă Isus le-a promis discipolilor Săi că va veni din nou, El nu Se va arăta pur și simplu în chipul unui evreu pentru toți cei din națiunile neamurilor. Ar trebui să știți că lucrarea lui Dumnezeu devenit trup este pentru a permite accesul la o epocă. Această lucrare este limitată la câțiva ani, iar El nu poate să finalizeze întreaga lucrare a Duhului lui Dumnezeu, tot așa cum chipul lui Isus ca evreu putea reprezenta doar chipul lui Dumnezeu pe când a lucrat în Iudeea, iar El a putut face doar lucrarea răstignirii. În timpul perioadei când Isus era în trup, El nu putea să facă lucrarea de a pune capăt epocii sau de a distruge omenirea. De aceea, după ce a fost răstignit și Și-a încheiat lucrarea, S-a înălțat la cea mai mare înălțime și S-a ascuns pentru totdeauna de om. De atunci înainte, acei credincioși loiali din națiunile neamurilor nu au putut vedea manifestarea Domnului Isus, ci doar portretul Lui pe care îl lipiseră pe perete. Acest portret este doar unul desenat de om, și nu chipul lui Dumnezeu, așa cum Se arată El omului. Dumnezeu nu Se va arăta mulțimii, în mod deschis, în chipul din vremea când El a devenit, de două ori, trup. Lucrarea pe care o face printre oameni este ca să le permită acestora să-I înțeleagă firea. Toate acestea sunt arătate omului prin intermediul lucrării diferitelor epoci; ea este realizată mai degrabă prin firea

pe care El a făcut-o cunoscută și prin lucrarea pe care a făcut-o, mai degrabă decât prin manifestarea lui Isus. Adică, chipul lui Dumnezeu este făcut cunoscut omului nu prin chipul întrupat, ci, mai degrabă, prin lucrarea îndeplinită de Dumnezeul întrupat, care are atât chip, cât și formă; iar prin lucrarea Lui, chipul Său este arătat, iar firea Sa este făcută cunoscută. Aceasta este semnificația lucrării pe care El dorește să o facă în trup.

Odată ce lucrarea celor două întrupări ale lui Dumnezeu ajunge la final, El va începe să-Și arate firea dreaptă în toate națiunile de necredincioși, permițând mulțimii să-I vadă chipul. El Își va manifesta firea și, prin intermediul acesteia, va clarifica sfârșiturile diferitelor categorii de oameni, punând, prin aceasta, capăt, cu desăvârșire, vechii epoci. Motivul pentru care lucrarea Sa în trup nu se desfășoară pe o mare întindere (așa cum Isus a lucrat doar în Iudeea, iar astăzi Eu lucrez numai printre voi) este pentru că lucrarea Lui în trup are granițe și limite. El îndeplinește, pur și simplu, o scurtă perioadă a lucrării în chipul unui trup obișnuit și normal; El nu folosește acest trup întrupat pentru a face lucrarea veșniciei sau lucrarea de a Se arăta oamenilor din națiunile necredincioșilor. Lucrarea în trup poate fi limitată doar în raza de acțiune (cum ar fi să lucreze doar în Iudeea sau numai printre voi), iar, apoi, prin intermediul lucrării desfășurate între aceste granițe, sfera sa poate fi, apoi, extinsă. Desigur, lucrarea de extindere urmează să fie efectuată, în mod direct, de către Duhul Său și nu va mai fi apoi lucrarea trupului Său întrupat. Căci lucrarea în trup are granițe și nu se întinde în toate colțurile universului – aceasta nu se poate realiza. Prin lucrarea în trup, Duhul Său îndeplinește lucrarea care este de urmat. De aceea, lucrarea făcută în trup are un caracter inaugural care se desfășoară între anumite granițe; după aceea, Duhul Său este Cel care continuă cu această lucrare și El o face, în plus, într-o sferă extinsă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (2)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 112)

Dumnezeu vine să lucreze pe acest pământ doar pentru a ghida epoca; El vrea doar să deschidă o nouă epocă și să pună capăt celei vechi. El nu a venit pentru a trăi cursul vieții unui om pe pământ, pentru a experimenta pentru Sine bucuriile și necazurile vieții lumii oamenilor sau pentru a desăvârși o anumită persoană prin mâna Lui, ori pentru a privi personal o anumită persoană pe măsură ce crește. Aceasta nu este lucrarea Lui; ea este doar ca să înceapă noua epocă și să pună capăt celei vechi. Adică, El, în mod personal, va deschide o epocă, îi va pune capăt celeilalte și îl va înfrânge pe Satana, desfășurându-Și personal lucrarea. De fiecare dată când El Își îndeplinește lucrarea în persoană, este ca și cum Și-ar pune un picior pe terenul de luptă. Întâi, El învinge lumea și-l biruiește pe Satana cât este în trup; El intră în posesia întregii slave și face publică întreaga lucrare a celor două mii de ani, făcând-o astfel încât toți oamenii de pe pământ să pășească pe cărarea cea dreaptă și să trăiască o viață de pace și bucurie. Cu toate acestea, Dumnezeu nu poate trăi, pentru mult timp, cu omul pe pământ, deoarece El este Dumnezeu și, în definitiv, este deosebit de om. El nu poate trăi viața unei persoane normale, adică, El nu poate locui pe pământ ca o persoană care nu este cu nimic ieșită din comun, deoarece El are, pentru a-Și susține viața umană, doar o mică parte din umanitatea normală a unei persoane normale. Cu alte cuvinte, cum ar putea Dumnezeu să-Și întemeieze o familie, să aibă o carieră și să crească copii pe pământ? Nu ar fi aceasta o rușine pentru El? Faptul că El este înzestrat cu umanitate normală este doar în scopul de a realiza lucrarea într-o manieră normală, nu pentru a face posibil ca El să aibă o familie și o carieră, așa cum ar avea o persoană normală. Rațiunea și mintea Sa normală, hrănirea și îmbrăcămintea normală a trupului Său sunt suficiente pentru a dovedi că El are o umanitate normală; nu este nevoie ca El să aibă o familie sau o carieră

pentru a dovedi că este dotat cu o umanitate normală. Acest lucru ar fi complet inutil! Venirea lui Dumnezeu pe pământ este Cuvântul care devine trup; El, pur și simplu, îi permite omului să înțeleagă și să vadă cuvântul Său, adică, îi permite omului să vadă lucrarea îndeplinită de către trup. Intenția Lui nu este ca oamenii să-I abordeze trupul într-un anumit fel, ci doar ca omul să fie supus până la sfârșit, adică, să asculte toate cuvintele care ies din gura Sa și să se supună întregii lucrări pe care o face El. El doar lucrează în trup; El nu cere, în mod intenționat, ca omul să slăvească măreția și sfințenia trupului Său, ci, în schimb, îi arată omului înțelepciunea lucrării Sale și întreaga autoritate pe care o exercită. Prin urmare, chiar dacă are o umanitate extraordinară, El nu face niciun anunț și Se concentrează doar asupra lucrării pe care ar trebui să o facă. Ar trebui să știți de ce Dumnezeu a devenit trup și, totuși, nu face publicitate înainte sau nu mărturisește umanității Sale normale, ci doar îndeplinește, pur și simplu, lucrarea pe care dorește să o facă. Prin urmare, tot ceea ce puteți vedea de la Dumnezeul întrupat este ceea ce este El, în mod divin; asta deoarece El nu proclamă niciodată ceea ce este, din punct de vedere uman, pentru ca omul să imite. Doar atunci când omul îi conduce pe oameni vorbește despre ceea ce este el, din punct de vedere uman, pentru a le câștiga mai bine admirația și convingerea și, prin aceasta, să ajungă să-i conducă pe alții. Pe de altă parte, Dumnezeu îl cucerește pe om doar prin lucrarea Sa (adică, lucrarea de neatins pentru om); este irelevant dacă că El este admirat de om sau dacă îl face pe om să-L adore. Tot ceea ce face El este să insufle în om un sentiment de venerație pentru El sau o rațiune a nepătrunderii Sale. Dumnezeu nu are nevoie să-l impresioneze pe om; tot ceea ce are nevoie este ca tu să-L venerezi odată ce ai mărturisit firea Lui. Lucrarea pe care Dumnezeu o face este a Sa; ea nu poate fi făcută de către om în locul Lui, nici nu poate fi realizată de către om. Doar Dumnezeu Însuși Își poate face

propria lucrare și să inaugureze o nouă epocă pentru a conduce omul în noi vieți. Lucrarea pe care El o face este ca să-i permită omului să intre în posesia unei noi vieți și să intre într-o nouă epocă. Restul lucrării este înmânată celor cu umanitate normală care sunt admirați de alții. Prin urmare, în Epoca Harului, El a terminat lucrarea celor două mii de ani în doar trei ani și jumătate din cei treizeci și trei de ani ai Săi în trup. Când Dumnezeu vine pe pământ pentru a-Și îndeplini lucrarea, El întotdeauna finalizează lucrarea celor două mii de ani sau a unei epoci întregi în cel mai scurt interval de câțiva ani. Nu zăbovește și nu întârzie; El condensează, pur și simplu, lucrarea mai multor ani, astfel încât să se finalizeze în doar câțiva ani. Acest lucru se datorează faptului că lucrarea pe care El o face personal este, în întregime, de dragul deschiderii unei noi ieșiri și a introducerii unei noi epoci.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (2)"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 113)

Când Dumnezeu Își îndeplinește lucrarea, El nu vine să Se angajeze în nicio zidire sau mișcare, ci să împlinească lucrarea Sa de slujire. De fiecare dată când El devine trup, este doar ca să îndeplinească o etapă a lucrării și să lanseze o nouă epocă. Acum, a sosit Epoca Împărăției, ca și instructajul Împărăției. Această etapă a lucrării nu este lucrarea omului și nu este pentru a-l prelucra pe om într-o anumită măsură, ci este doar pentru a finaliza o parte din lucrarea lui Dumnezeu. Ceea ce face El nu este lucrarea omului, nu este pentru a obține un anumit rezultat în a prelucra omul înainte de a părăsi pământul; este pentru ca El să-Și îndeplinească lucrarea de slujire și să termine lucrarea pe care se cuvine să o facă, și anume, de a face aranjamente adecvate pentru lucrarea Lui pe pământ și, astfel, să câștige slava. Lucrarea Dumnezeului întrupat este diferită de cea a oamenilor folosiți de Duhul Sfânt. Când Dumnezeu vine să-Și facă lucrarea pe

pământ, El este preocupat doar de împlinirea lucrării Sale de slujire. În ceea ce privește toate celelalte lucruri care nu au legătură cu aceasta, El nu ia parte aproape deloc, chiar până în punctul în care El refuză să le recunoască. El Își îndeplinește, pur și simplu, lucrarea pe care trebuie să o facă și este cel mai puțin preocupat de lucrarea pe care trebuie s-o facă omul. Lucrarea pe care o face este numai aceea care aparține epocii în care Se află El și lucrării de slujire pe care El trebuie să o împlinească, de parcă toate celelalte lucruri se află în afara sferei Sale. El nu Își procură mai multe cunoștințe elementare despre viața trăită ca unul din rândul omenirii, nici nu învață mai multe abilități sociale, nici nu Se echipează cu niciun alt lucru pe care îl înțelege omul. Tot ce ar trebui să aibă omul nu-L privește deloc pe El și, pur și simplu, Își face lucrarea care este de datoria Sa. Și astfel, după cum vede omul, Dumnezeul întrupat este deficitar în atât de multe încât nici măcar nu acordă vreo atenție multora dintre lucrurile pe care omul se cuvine să le aibă și, în plus, El nu are nicio înțelegere a acestor chestiuni. Asemenea lucruri, precum cunoașterea obișnuită despre viață, precum și principiile care guvernează comportamentul personal și interacțiunea cu ceilalți, par să nu aibă nicio legătură cu El. Dar tu, pur și simplu, nu poți simți, de la Dumnezeul întrupat, nici cea mai mică urmă de anormalitate. Adică, umanitatea Lui doar Îi păstrează viața ca persoană normală și raționamentul normal al creierului Său, oferindu-I capacitatea de a discerne între bine și rău. Cu toate acestea, El nu este dotat cu nimic altceva, toate acestea sunt ceea ce doar omul (ființă creată) ar trebui să posede. Dumnezeu devine trup doar pentru a-Și împlini propria lucrare de slujire. Lucrarea Sa este îndreptată spre o întreagă epocă, nu către vreo persoană sau vreun loc, ci spre întregul univers. Aceasta sunt direcția lucrării Sale și principiul prin care El lucrează. Nimeni nu poate schimba acest lucru, iar omul nu are nicio modalitate de a se implica în ea. De fiecare dată când Dumnezeu devine

trup, El aduce cu Sine lucrarea acelei epoci și nu are nicio intenție de a trăi alături de om timp de douăzeci, treizeci, patruzeci sau chiar șaptezeci ori optzeci de ani, pentru ca el să poată înțelege mai bine și să câștige o percepție mai clară despre El. Nu este nevoie de aceasta! Făcând astfel, nu ar adânci, în niciun fel, cunoașterea pe care omul o are față de firea inerentă a lui Dumnezeu; în schimb, s-ar adăuga doar la noțiunile sale și ar face ca noțiunile și gândurile sale să se fosilizeze. Prin urmare, se cade ca voi toți să înțelegeți, cu exactitate, care este lucrarea Dumnezeului întrupat. Cu siguranță, nu puteți eșua în înțelegerea cuvintelor pe care vi le-am spus: „Oare Eu nu am venit pentru a experimenta viața unui om normal”? Ați uitat cuvintele: „Dumnezeu nu vine pe pământ ca să trăiască viața unui om normal”? Voi nu înțelegeți scopul lui Dumnezeu de a deveni trup și nici nu cunoașteți înțelesul cuvintelor: „Cum putea Dumnezeu să vină pe pământ cu intenția de a experimenta viața unei ființe create?” Dumnezeu vine pe pământ numai pentru a-Și finaliza lucrarea și, astfel, lucrarea Lui aici este de scurtă durată. El nu vine pe pământ cu intenția de a determina Duhul lui Dumnezeu să-Și cultive corpul trupesc într-un om superior care va conduce biserica. Când Dumnezeu vine pe pământ, este Cuvântul care devine trup; totuși, omul nu cunoaște lucrarea Lui și Îi atribuie, în mod forțat, lucruri. Dar ar trebui să înțelegeți cu toții că Dumnezeu este Cuvântul devenit trup, nu un corp trupesc care a fost cultivat de Duhul lui Dumnezeu ca să-și asume, pentru moment, rolul Lui. Dumnezeu Însuși nu este produsul cultivării, ci este Cuvântul devenit trup și, astăzi, El Își desfășoară în mod oficial lucrarea printre voi toți. Toți știți și recunoașteți că întruparea lui Dumnezeu este un adevăr faptic, totuși, vă purtați de parcă l-ați înțelege. De la lucrarea Dumnezeului întrupat până la semnificația și esența întrupării Sale, voi nu sunteți câtuși de puțin capabili să înțelegeți acestea și doar îi

urmăriți pe ceilalți când recită, cu volubilitate, cuvinte memorate. Crezi că Dumnezeul întrupat este așa cum îți închipui tu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (3)"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 114)

Dumnezeu devine trup doar pentru a conduce epoca și a pune în mișcare o nouă lucrare. Este necesar să înțelegeți acest punct. Acest lucru este mult diferit de funcția omului, iar cele două nu pot fi menționate într-o suflare. Omul trebuie să fie antrenat și desăvârșit o perioadă lungă de timp înainte de a putea fi folosit la realizarea lucrării, iar felul umanității care este necesar este de un ordin deosebit de înalt. Omul nu trebuie doar să poată susține rațiunea umanității normale, ci trebuie să mai înțeleagă încă multe dintre principiile și regulile care guvernează comportamentul său față de ceilalți și, în plus, trebuie să se angajeze în a studia chiar mai mult despre înțelepciunea și cunoștințele etice ale omului. Acesta este lucrul cu care omul ar trebui să fie dotat. Cu toate acestea, nu este astfel pentru Dumnezeu devenit trup, căci lucrarea Lui nici nu reprezintă omul, nici nu este lucrarea lui; este, mai degrabă, o expresie directă a ființei Sale și o aplicare directă a lucrării pe care El trebuie s-o facă. (Desigur, lucrarea Lui este îndeplinită la momentul potrivit, nu la întâmplare sau în mod arbitrar, și e începută atunci când este timpul să-Și împlinească lucrarea de slujire.) El nu participă la viața sau la lucrarea omului, adică, umanitatea Lui nu este dotată cu niciuna dintre acestea (deși acest lucru nu-I afectează lucrarea). El doar Își împlinește lucrarea de slujire atunci când este timpul ca El să facă astfel; indiferent de statutul Său, El, pur și simplu, înaintează hotărât cu lucrarea pe care trebuie s-o facă. Orice știe omul și oricare ar fi părerea omului despre El, lucrarea Lui este în întregime neatinsă. De exemplu, când Isus Și-a desfășurat lucrarea, nimeni nu știa exact cine era El, dar El, pur și simplu, a înaintat hotărât în lucrarea Sa. Nimic din toate acestea nu L-a

împiedicat în îndeplinirea lucrării pe care El se cuvenea s-o facă. De aceea, El nu a mărturisit la început sau nu Și-a proclamat propria Sa identitate, și doar l-a făcut pe om să-L urmeze. Desigur, aceasta nu a fost numai umilința lui Dumnezeu, ci a fost și modul în care Dumnezeu a lucrat în trup. El a putut lucra doar astfel, pentru că omul nu avea nicio cale de a-L recunoaște cu ochiul liber. Și, chiar dacă omul L-ar fi recunoscut, nu ar fi putut să ajute în lucrarea Lui. Mai mult, El nu a devenit trup pentru a-l face pe om să ajungă să-I cunoască trupul; a fost pentru a realiza lucrarea și a-Și împlini lucrarea de slujire. Din acest motiv, El nu a acordat nicio importanță în a-Și face publică identitatea. Când Și-a terminat întreaga lucrare pe care trebuia s-o facă, întreaga Sa identitate și statutul Său au devenit, în mod natural, clare pentru om. Dumnezeu devenit trup păstrează tăcerea și niciodată nu face vreun anunț. El nu dă atenție nici omului, nici modului în care omul avansează în urma Lui, ci, pur și simplu, înaintează hotărât în împlinirea lucrării Sale de slujire și în realizarea lucrării pe care se cuvine s-o facă. Nimeni nu poate sta în calea lucrării Sale. Când va veni timpul ca El să-Și încheie lucrarea, aceasta va fi, cu siguranță, finalizată și i se va pune capăt, iar nimeni nu poate să dicteze altfel. Numai după ce El va pleca de la om, la finalizarea lucrării, omul va înțelege lucrarea pe care o face El, deși încă nu în întregime cu claritate. Și va dura mult timp ca omul să înțeleagă pe deplin intenția cu care El Și-a îndeplinit lucrarea prima dată. Cu alte cuvinte, lucrarea epocii Dumnezeului întrupat este împărțită în două părți. O parte constă în lucrarea pe care o face trupul întrupat al lui Dumnezeu Însuși și în cuvintele pe care le spune acest trup întrupat. Odată ce lucrarea de slujire a trupului Său este împlinită în întregime, rămâne de îndeplinit cealaltă parte a lucrării de către cei care sunt folosiți de Duhul Sfânt. Este momentul în care omul trebuie să-și împlinească funcția, pentru că Dumnezeu a deschis deja calea și trebuie să fie umblată de către om însuși.

Adică, Dumnezeu devenit trup îndeplinește o parte a lucrării, iar apoi Duhul Sfânt și cei folosiți de către Duhul Sfânt vor succeda în această lucrare. De aceea, omul ar trebui să știe ce implică lucrarea care e îndeplinită în principal de către Dumnezeu devenit trup în această etapă, și trebuie să înțeleagă exact care este semnificația lui Dumnezeu care devine trup și care este lucrarea pe care El se cuvine să o îndeplinească și să nu facă cereri de la Dumnezeu conform cerințelor făcute omului. Aici se află greșeala omului, noțiunea lui și, chiar mai mult, neascultarea lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (3)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 115)

Dumnezeu nu devine trup cu intenția de a permite omului să-I cunoască trupul sau de a-i permite omului să distingă diferențele dintre trupul Său întrupat și cel al omului; nici nu devine trup pentru a antrena puterea de discernământ a omului și, cu atât mai puțin El face în acest fel cu intenția de a-i permite omului să se închine trupului întrupat al lui Dumnezeu, câștigând, prin aceasta, o mare slavă. Niciunul dintre aceste lucruri nu este intenția inițială a lui Dumnezeu în a deveni trup. Dumnezeu nu devine trup nici pentru a condamna omul, nici pentru a-l dezvălui în mod intenționat pe acesta, nici pentru a face lucrurile dificile pentru el. Niciunul dintre aceste lucruri nu este intenția a lui Dumnezeu. De fiecare dată când Dumnezeu devine trup, este o formă inevitabilă a lucrării. De dragul lucrării și al gestionării Sale mai mari, El acționează în acest fel și nu pentru motivele pe care și le imaginează omul. Dumnezeu vine pe pământ numai după cum cere lucrarea Sa și doar așa cum este necesar. El nu vine pe pământ cu intenția de a Se uita pur și simplu prin jur, ci de a duce la îndeplinire lucrarea pe care trebuie s-o facă. De ce altfel ar prelua o povară atât de mare și Și-ar asuma riscuri atât de mari pentru a realiza această lucrare? Dumnezeu devine trup doar atunci când trebuie și întotdeauna cu

semnificație unică. Dacă ar fi doar de dragul de a le permite oamenilor să se uite la El și să-și lărgească orizonturile, atunci, cu absolută siguranță, El nu ar veni niciodată printre oameni atât de ușor. El vine pe pământ de dragul gestionării Sale și al lucrării Sale mai mari și pentru ca El să poată obține mai mult din omenire. El vine să reprezinte epoca, să-l înfrângă pe Satana și El Se îmbracă în trup pentru a-l învinge pe Satana. Chiar mai mult, El vine pentru a ghida întreaga rasă umană în a-și trăi viața. Toate acestea privesc gestionarea Lui și se referă la lucrarea întregului univers. Dacă Dumnezeu a devenit trup doar pentru a îi permite omului să ajungă să-I cunoască trupul și să deschidă ochii oamenilor, atunci de ce nu ar călători în fiecare națiune? Nu ar fi aceasta o chestiune extrem de ușoară? Însă El nu a făcut așa, alegând, în schimb, un loc potrivit în care să Se stabilească și să înceapă lucrarea pe care ar trebui s-o facă. Numai acest singur trup este de o importanță considerabilă. El reprezintă o întreagă epocă și realizează, de asemenea, lucrarea unei epoci întregi; El, deopotrivă, pune capăt epocii anterioare și o introduce pe cea nouă. Toate acestea sunt o chestiune importantă care privește gestionarea lui Dumnezeu și toate acestea reprezintă semnificația unei etape a lucrării pe care Dumnezeu vine să o îndeplinească pe pământ.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (3)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 116)

Mântuirea omului de către Dumnezeu nu este făcută direct, folosind metoda și identitatea Duhului, deoarece Duhul Său nu poate fi nici atins, nici văzut de către om, și de care omul nici nu se poate apropia. Dacă El ar încerca să-l mântuiască pe om, în mod direct, folosind metoda Duhului, omul ar fi incapabil să primească mântuirea Lui. Dacă Dumnezeu nu ar îmbrăca forma exterioară a unui om creat, nu ar exista nicio cale ca omul să primească această mântuire. Căci omul nu are cum să se apropie de El, la

fel cum nimeni nu a putut să se apropie de norul lui Iahve. Numai devenind o ființă umană creată, adică, doar prin punerea cuvântului Său în corpul trupesc ce urmează El să devină, poate El să lucreze personal cuvântul în toți cei care Îl urmează. Doar atunci poate omul, personal, să-I vadă și să-I audă cuvântul și, mai mult, să intre în stăpânirea cuvântului Său și, astfel, să ajungă să fie pe deplin mântuit. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, niciun om în carne și oase nu ar fi fost capabil să primească o mântuire atât de mare și nici măcar o singură persoană nu ar fi fost mântuită. Dacă Duhul lui Dumnezeu ar lucra direct în mijlocul omenirii, întreaga umanitate ar fi lovită sau, altfel, fără nicio cale de a intra în contact cu Dumnezeu, ar fi complet luată în captivitate de Satana. Prima întrupare a fost pentru a răscumpăra omul din păcat, de a-l răscumpăra cu ajutorul trupului material al lui Isus, adică, El l-a mântuit pe om de pe cruce, dar corupta fire satanică tot a rămas în om. A doua întrupare nu mai este pentru a sluji ca o jertfă de păcat, ci, mai degrabă, pentru a mântui pe deplin pe cei care au fost răscumpărați din păcat. Acest lucru este făcut astfel încât cei care au fost iertați să poată fi eliberați de păcatele lor și făcuți pe deplin neprihăniți și, prin dobândirea unei firi schimbate, să se elibereze de influența întunericului Satanei și să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Doar în acest fel omul poate fi pe deplin sfânt. După ce Epoca Legii a ajuns la sfârșit și, începând cu Epoca Harului, Dumnezeu a inițiat lucrarea de mântuire, care va continua până în zilele de pe urmă când, în judecarea și mustrarea rasei umane pentru răzvrătirea sa, El va purifica omenirea complet. Doar atunci Își va încheia Dumnezeu lucrarea de mântuire și Se va odihni. Prin urmare, în cele trei etape ale lucrării, doar de două ori Dumnezeu S-a întrupat pentru a-Și îndeplini lucrarea printre oameni. Acest lucru se datorează faptului că doar una dintre cele trei etape ale lucrării este pentru a-i ghida pe oameni în a-și conduce viața, în timp ce, celelalte două

constă în lucrarea mântuirii. Doar întrupându-Se poate Dumnezeu să trăiască alături de om, să experimenteze suferința lumii și să trăiască într-un trup material normal. Doar în acest fel El poate să le dea oamenilor calea concretă de care ei, ca ființe create, au nevoie. Prin întruparea lui Dumnezeu omul primește mântuirea deplină de la Dumnezeu, și nu direct din Cer, ca răspuns la rugăciunile sale. Căci omul, fiind din carne și sânge, nu are cum să vadă Duhul lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să se apropie de Duhul Său. Omul poate intra în contact doar cu trupul omenesc al lui Dumnezeu și, doar cu ajutorul acestuia, omul este capabil să înțeleagă toate căile și toate adevărurile și să primească mântuirea deplină. A doua întrupare va fi suficientă pentru a înlătura păcatele omului și pentru a-l purifica pe deplin. Prin urmare, cu a doua întrupare, întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup va fi finalizată, iar semnificația întrupării lui Dumnezeu va fi făcută completă. După aceea, lucrarea lui Dumnezeu în trup va fi ajuns în întregime la sfârșit. După a doua întrupare, El nu va deveni trup, a treia oară, pentru lucrarea Sa. Căci întreaga Sa gestionare va fi ajuns la sfârșit. Întruparea zilelor de pe urmă va fi câștigat pe deplin poporul Său ales, iar umanitatea din zilele de pe urmă va fi fost, în totalitate, clasificată după fel. El nu va mai face lucrarea de mântuire și nici nu Se va întoarce la trup pentru a îndeplini orice altă lucrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 117)

Ceea ce a dobândit acum omul – statura sa actuală, cunoașterea, dragostea, loialitatea, ascultarea și percepția lui – sunt rezultate obținute prin judecata cuvântului. Faptul că tu ești capabil să fii loial și să reziști până în ziua de astăzi este realizat prin intermediul cuvântului. Acum, omul vede că lucrarea Dumnezeului întrupat este într-adevăr extraordinară și că în ea există multe care nu pot fi atinse de om și că acestea sunt taine și

minuni. Prin urmare, mulți s-au supus. Unii nu s-au supus niciodată vreunui om, încă din ziua în care s-au născut, însă, atunci când văd cuvintele lui Dumnezeu în această zi, se supun pe deplin, fără să observe că au făcut astfel și nu se încumetă să cerceteze sau să spună nimic altceva. Umanitatea a căzut sub cuvânt și se prosternează sub judecata cuvântului. Dacă Duhul lui Dumnezeu i-ar vorbi direct omului, oamenii s-ar supune toți glasului, căzând fără cuvinte de revelație, cam în felul în care a căzut la pământ Pavel în lumina de pe drumul spre Damasc. Dacă Dumnezeu ar continua să lucreze în acest fel, omul nu ar fi niciodată capabil să ajungă să își cunoască propria stricăciune prin judecata cuvântului și, prin aceasta, să obțină mântuirea. Doar devenind trup poate Dumnezeu să-Și transmită personal cuvintele în urechile fiecărei ființe umane, astfel încât toți cei care au urechi să poată auzi cuvintele Lui și să-I primească lucrarea de judecată prin cuvânt. Doar acesta este rezultatul obținut prin cuvântul Său, mai degrabă decât Duhul care devine evident pentru a înfricoșa omul să se supună. Doar prin această lucrare concretă și, totuși, extraordinară, vechea fire a omului, ascunsă adânc în interior timp de mulți ani, poate fi pe deplin expusă, astfel încât omul să o poată recunoaște și să-i fie schimbată. Aceste lucruri sunt toate lucrarea concretă a Dumnezeului întrupat, în care, rostind și executând judecata într-o manieră concretă, El obține rezultatele judecății asupra omului prin cuvânt. Aceasta este autoritatea lui Dumnezeu întrupat și semnificația întrupării lui Dumnezeu. Aceasta este făcută pentru a face cunoscută autoritatea Dumnezeului întrupat, pentru a face cunoscute rezultatele obținute de către lucrarea cuvântului și pentru a face cunoscut că Duhul a venit în trup și demonstrează autoritatea Lui prin judecarea omului prin cuvânt. Deși trupul Său este forma exterioară a unei umanități obișnuite și normale, rezultatele pe care le obțin cuvintele Lui îi arată omului că El este plin de autoritate, că El este Dumnezeu Însuși și că

vorbele Lui sunt exprimarea lui Dumnezeu Însuși. Prin aceasta, înseamnă că întregii umanități îi este arătat că El este Însuși Dumnezeu, că El este Dumnezeu Însuși care a devenit trup, că El nu va fi ofensat de nimeni și că nimeni nu poate depăși judecata Lui prin cuvânt și nicio forță a întunericului nu poate triumfa asupra autorității Sale. Omul I se supune Lui în întregime pentru că El este Cuvântul devenit trup, datorită autorității Sale și datorită judecății Lui prin cuvânt. Lucrarea adusă de către trupul Său omenesc este autoritatea pe care El o deține. Motivul pentru care El devine trup se datorează faptului că trupul poate, de asemenea, să dețină autoritate, iar El este capabil să îndeplinească lucrarea în omenire, într-o manieră concretă, astfel încât aceasta este vizibilă și tangibilă pentru om. Această lucrare este mult mai realistă decât lucrarea făcută direct de Duhul lui Dumnezeu, care deține întreaga autoritate, iar rezultatele sale sunt, de asemenea, evidente. Acest lucru se datorează faptului că trupul omenesc al lui Dumnezeu poate vorbi și lucra într-un mod concret. Forma exterioară a trupului Său nu deține nicio autoritate și poate fi abordată de om, în timp ce esența Lui are autoritate, dar autoritatea Sa nu este vizibilă pentru nimeni. Când El vorbește și lucrează, omul nu poate detecta existența autorității Sale; acest lucru Îi înlesnește realizarea unei lucrări de o natură concretă. Toată această lucrare concretă poate obține rezultate. Chiar dacă niciun om nu-și dă seama că El deține autoritate sau nu vede că El nu trebuie să fie ofensat, ori nu-I vede mânia, El atinge rezultatele dorite ale cuvintelor Sale prin autoritatea Lui voalată, prin mânia Sa ascunsă și prin cuvintele pe care El le spune deschis. Cu alte cuvinte, prin tonul glasului Său, asprimea discursului Său și toată înțelepciunea cuvintelor Sale, omul este complet convins. În felul acesta, omul se supune cuvântului lui Dumnezeu întrupat care, aparent, nu are nicio autoritate, îndeplinind, prin aceasta, scopul lui Dumnezeu de a mântui omul. Acesta este un alt aspect al semnificației

întrupării Sale: pentru a vorbi într-un mod mai realist și pentru a permite ca realitatea cuvintelor Sale să aibă un efect asupra omului, astfel încât omul să poată mărturisi puterea cuvântului lui Dumnezeu. Prin urmare, dacă această lucrare nu ar fi făcută prin intermediul întrupării, nu ar obține nici cele mai mici rezultate și nu ar fi capabilă să-i mântuiască pe deplin pe oamenii păcătoși. Dacă Dumnezeu nu ar deveni trup, El ar rămâne Duhul care este atât nevăzut, cât și de neatins pentru om. Deoarece omul este o creatură a trupului, el și Dumnezeu aparțin unor lumi diferite și au naturi diferite. Duhul lui Dumnezeu este incompatibil cu omul, care este din trup și, pur și simplu, nu există nicio cale de a stabili relații între ei, fără a menționa că omul este incapabil să se transforme într-un duh. Dată fiind situația, Duhul lui Dumnezeu trebuie să devină o ființă creată pentru a-Și face lucrarea inițială. Dumnezeu poate și să urce în cel mai înalt loc și să Se umilească pe Sine pentru a deveni o creatură umană, făcând lucrarea printre oameni și trăind în mijlocul lor, însă omul nu poate să urce în cel mai înalt loc și să devină un duh și, chiar mai puțin, poate el să coboare în cel mai de jos loc. De aceea Dumnezeu trebuie să devină trup pentru a-Și îndeplini lucrarea. În mod similar, în timpul primei întrupări, numai trupul omenesc al lui Dumnezeu ar putea răscumpăra omul prin răstignirea Lui, în timp ce Duhul lui Dumnezeu nu ar fi avut cum să fie răstignit ca o jertfă de păcat pentru om. Dumnezeu a putut deveni trup în mod direct pentru a sluji ca jertfă de păcat pentru om, dar omul nu a putut să urce direct la cer ca să ia jertfa de păcat pe care Dumnezeu i-a pregătit-o. Acestea fiind spuse, tot ceea ce este posibil ar fi să-I cerem lui Dumnezeu să alerge, de câteva ori, înainte și înapoi, între Cer și pământ, nu să-l ridice la cer pe om ca să ia această mântuire, căci omul a căzut și, în plus, omul nu ar putea, pur și simplu, să urce la cer, cu atât mai puțin să obțină jertfa de păcat. De aceea a fost necesar ca Isus să vină printre oameni și să facă personal lucrarea care,

pur și simplu, nu putea fi îndeplinită de om. De fiecare dată când Dumnezeu devine trup, este din necesitate absolută. Dacă oricare dintre etape ar fi putut fi îndeplinită direct de către Duhul lui Dumnezeu, El nu ar fi fost supus înjosirii de a fi întrupat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 118)

Dumnezeu a devenit trup deoarece obiectul lucrării Sale nu este duhul lui Satana sau vreun lucru necorporal, ci omul, care este din trup și a fost corupt de Satana. Tocmai pentru că trupul omului a fost corupt, Dumnezeu a făcut omul trupesc obiectul lucrării Sale; în plus, deoarece omul este obiectul corupției, Dumnezeu l-a făcut pe om singurul obiect al lucrării Sale pe parcursul tuturor etapelor lucrării Sale de mântuire. Omul este o ființă muritoare, este din trup și sânge, iar Dumnezeu este Singurul care poate mântui omul. În acest fel, Dumnezeu trebuie să devină un trup care posedă aceleași atribute ca și omul pentru a-Și face lucrarea, astfel încât lucrarea Sa să poată obține efecte mai bune. Dumnezeu trebuie să devină trup pentru a-Și face lucrarea tocmai pentru că omul este din trup și este incapabil să învingă păcatul sau să se dezbrace pe sine de trup. Deși substanța și identitatea lui Dumnezeu întrupat diferă foarte mult de substanța și identitatea omului, totuși, arătarea Lui este identică cu cea a omului, El are aspectul unei persoane normale și conduce viața unei persoane normale, iar cei care-L văd pe El nu pot distinge nicio diferență față de o persoană normală. Această arătare normală și umanitate normală sunt suficiente pentru ca El să-Și facă lucrarea divină în umanitate normală. Trupul Lui Îi permite să-Și facă lucrarea în umanitate normală și Îl ajută să-Și facă lucrarea printre oameni, iar umanitatea Sa normală, în plus, Îl ajută să îndeplinească lucrarea mântuirii printre oameni. Deși umanitatea Sa normală a provocat multă tulburare printre oameni, o asemenea tulburare nu

a influențat efectele normale ale lucrării Sale. Pe scurt, lucrarea trupului Său normal este de un folos maxim pentru om. Deși majoritatea oamenilor nu acceptă umanitatea Sa normală, lucrarea Sa poate încă să obțină rezultate, iar aceste rezultate sunt obținute mulțumită umanității Sale normale. Despre aceasta nu există nicio îndoială. Din lucrarea Sa în trup, omul câștigă de zece ori sau de nenumărate ori mai multe lucruri decât noțiunile care există printre oameni despre umanitatea Sa normală și astfel de noțiuni vor fi toate, în cele din urmă, înghițite de lucrarea Sa. Iar efectul pe care lucrarea Sa l-a realizat, însemnând cunoașterea pe care omul o are față de El, depășește cu mult noțiunile omului despre El. N-ai cum să-ți imaginezi sau să măsori lucrarea pe care El o face în trup, pentru că trupul Lui este diferit de cel al oricărei ființe omenești; deși învelișul exterior este identic, esența nu este aceeași. Trupul Său generează multe noțiuni în rândul oamenilor despre Dumnezeu, totuși trupul Lui poate, de asemenea, permite omului să dobândească multe cunoștințe și poate chiar să cucerească orice persoană înzestrată cu un înveliș exterior asemănător. Căci El nu este numai un om, ci este Dumnezeu cu învelișul exterior al unui om, și nimeni nu-L poate pătrunde sau înțelege complet. Un Dumnezeu nevăzut și de neatins este iubit și bine primit de toți. Dacă Dumnezeu este doar un Duh care este nevăzut omului, este atât de ușor pentru om să creadă în Dumnezeu. Oamenii pot să-și dea frâu liber închipuirilor, poate să aleagă, ca imagine a lui Dumnezeu, orice imagine le place ca să se mulțumească și să se simtă fericiți. În felul acesta, oamenii pot face orice Îi place mai mult propriului lor Dumnezeu și Își dorește ca ei să facă, fără niciun fel de scrupule. Mai mult, oamenii cred că nimeni nu este mai loial și mai devotat față de Dumnezeu decât ei și că toți ceilalți sunt câini de neamuri și neloiali lui Dumnezeu. Se poate spune că acesta este lucrul căutat de către cei a căror credință în Dumnezeu este nedeslușită și bazată pe doctrină; ceea ce caută

ei este cam același lucru, cu mici variații. Este numai faptul că imaginile lui Dumnezeu în imaginația lor sunt diferite, totuși substanța lor este, de fapt, aceeași.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 119)

Singurul motiv pentru care Dumnezeul întrupat a venit în trup este datorită nevoilor omului corupt. Este datorită nevoilor omului, nu ale lui Dumnezeu, iar toate jertfele și suferințele Lui sunt de dragul omenirii și nu în folosul lui Dumnezeu Însuși. Nu există argumente pro și contra sau recompense pentru Dumnezeu; El nu va culege vreo recoltă viitoare, ci pe aceea care I-a fost datorată Lui la început. Tot ceea ce face și sacrifică El pentru omenire nu este astfel încât El să poată câștiga mari recompense, ci strict de dragul omenirii. Deși lucrarea lui Dumnezeu în trup implică multe piedici de neimaginat, efectele pe care ea le atinge în cele din urmă le depășesc cu mult pe cele ale lucrării făcute direct de către Duh. Lucrarea trupului implică multe greutăți, iar trupul nu poate avea aceeași identitate mare ca și Duhul, El nu poate să împlinească aceleași fapte supranaturale ca Duhul, cu atât mai puțin poate El să aibă aceeași autoritate ca Duhul. Cu toate acestea, substanța lucrării făcute de acest trup obișnuit este mult superioară celei a lucrării făcute direct de către Duh, iar acest trup Însuși este răspunsul la nevoile întregii omeniri. Pentru aceia ce urmează a fi mântuiți, valoarea de utilizare a Duhului este cu mult inferioară celei a trupului: lucrarea Duhului este capabilă să acopere întregul univers, de-a curmezișul tuturor munților, râurilor, lacurilor și oceanelor, totuși, lucrarea trupului este legată mai eficient de fiecare persoană cu care El intră în contact. Mai mult, trupul lui Dumnezeu cu formă tangibilă poate fi mai bine înțeles și demn de încrederea omului și poate aprofunda mai departe

cunoașterea omului despre Dumnezeu și poate lăsa asupra omului o impresie mai profundă a faptelor reale ale lui Dumnezeu. Lucrarea Duhului este învăluită în mister; este dificil de înțeles pentru ființele muritoare și chiar mai greu pentru ele s-o vadă și, astfel, ele se pot baza doar pe închipuiri goale. Lucrarea trupului este, totuși, normală și bazată pe realitate și posedată de înțelepciune bogată și este un fapt care poate fi văzut de ochiul fizic al omului; omul poate experimenta personal înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu și nu are deloc nevoie să-și folosească imaginația lui generoasă. Aceasta este precizia și valoarea reală a lucrării lui Dumnezeu în trup. Duhul poate doar face lucruri care sunt nevăzute pentru om și dificil pentru el de imaginat, de exemplu: luminarea Duhului, mișcarea Duhului și îndrumarea Duhului. Dar pentru omul care are minte, acestea nu oferă niciun înțeles clar. Ele furnizează doar o mișcare sau un înțeles larg și nu pot da o îndrumare prin cuvinte. Lucrarea lui Dumnezeu în trup este, totuși, foarte diferită: implică îndrumare precisă a cuvintelor, are voință clară și obiective clar cerute. Și, astfel, omul nu are nevoie să caute împrejur sau să-și folosească imaginația, cu atât mai puțin să facă presupuneri. Aceasta este claritatea lucrării în trup și marea ei diferență față de lucrarea Duhului. Lucrarea Duhului este potrivită doar pentru o rază limitată și nu poate înlocui lucrarea trupului. Lucrarea trupului dă omului scopuri mult mai precise și necesare și o cunoaștere mult mai reală și mai valoroasă decât lucrarea Duhului. Lucrarea care este de cea mai mare valoare pentru omul corupt este aceea care oferă cuvinte exacte, scopuri clare de urmărit și care poate fi văzută și atinsă. Doar lucrarea realistă și îndrumarea în timp util sunt potrivite gusturilor omului și doar lucrarea reală poate salva omul de firea sa coruptă și depravată. Acest lucru poate fi realizat doar de către Dumnezeul întrupat; doar Dumnezeul întrupat poate salva omul de firea sa anterioară coruptă și depravată. Deși Duhul este substanța inerentă a lui

Dumnezeu, o astfel de lucrare poate fi făcută doar de către trupul Său. Dacă Duhul ar lucra cu o singură mână, atunci nu ar fi posibil ca lucrarea Lui să fie eficientă – acesta este un adevăr simplu. Deși majoritatea oamenilor au devenit dușmanii lui Dumnezeu din cauza acestui trup, atunci când El Își încheie lucrarea, cei care sunt împotriva Lui nu doar că vor înceta să fie dușmanii Lui ci, dimpotrivă, vor deveni martorii Săi. Ei vor deveni martorii care au fost cuceriți de El, martori care sunt compatibili cu El și inseparabili de El. El va determina omul să cunoască importanța lucrării Sale în trupul omului și omul va cunoaște importanța acestui trup pentru semnificația existenței omului, va cunoaște valoarea Sa reală pentru creșterea vieții omului și, în plus, va ști că acest trup va deveni o fântână vie a vieții, de care omul nu poate suporta să se despartă. Deși trupul întrupat al lui Dumnezeu este departe de a se potrivi cu identitatea și poziția lui Dumnezeu și îi pare omului că este nepotrivit cu statutul Său actual, acest trup, care nu posedă adevărata imagine a lui Dumnezeu sau adevărata identitate a lui Dumnezeu, poate face lucrarea pe care Duhul lui Dumnezeu nu o poate face în mod direct. Astfel este adevărata semnificație și valoare a întrupării lui Dumnezeu și această semnificație și valoare este cea pe care omul este incapabil să o aprecieze și să o recunoască. Deși toți oamenii privesc în sus către Duhul lui Dumnezeu și privesc în jos la trupul Lui, indiferent de modul în care ei văd sau gândesc, semnificația și valoarea reală a trupului le depășesc cu mult pe cele ale Duhului. Desigur că aceasta este doar cu privire la omenirea coruptă. Pentru oricine care caută adevărul și râvnește după arătarea lui Dumnezeu, lucrarea Duhului poate doar să furnizeze mișcare sau inspirație și o senzație a extraordinarului care este inexplicabil și de neimaginat și o senzație că este măreață, transcendentă și admirabilă, dar, de asemenea, de neatins și de neobținut pentru toți. Omul și Duhul lui Dumnezeu se pot doar considera unul pe celălalt de departe, de

parcă ar exista o distanță mare între ei și nu pot fi niciodată asemănători, ca și cum omul și Dumnezeu ar fi separați de o diviziune invizibilă. De fapt, aceasta este o iluzie dată omului de către Duh, deoarece Duhul și omul nu sunt de același fel și nu vor coexista niciodată în aceeași lume și pentru că Duhul nu posedă nimic de la om. Deci, omul nu are nevoie de Duh, pentru că Duhul nu poate face în mod direct lucrarea cea mai necesară omului. Lucrarea trupului îi oferă omului obiective reale de urmărit, cuvinte clare și un sentiment că El este real și normal, că El este umil și obișnuit. Deși omul se poate teme de El, pentru majoritatea oamenilor este ușor de relaționat cu El: omul Îi poate vedea fața și auzi vocea și nu trebuie să se uite la El de departe. Acest trup apare accesibil omului, nu îndepărtat sau de neînțeles, ci vizibil și tangibil, căci acest trup este în aceeași lume ca și omul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 120)

Pentru toți cei care trăiesc în trup, schimbarea firii lor necesită scopuri de urmărit, iar cunoașterea lui Dumnezeu necesită să fim martori la faptele reale și la fața reală a lui Dumnezeu. Ambele pot fi obținute doar prin trupul materializat al lui Dumnezeu și ambele pot fi îndeplinite doar de trupul normal și real. Acesta este motivul pentru care întruparea este necesară și pentru care este necesară întregii omeniri corupte. De vreme ce oamenilor li se cere să-L cunoască pe Dumnezeu, imaginile Dumnezeilor nedeslușiți și supranaturali trebuie să fie înlăturate din inimile lor și, din moment ce li se cere să lepede firea coruptă, ei trebuie să-și cunoască mai întâi firea lor coruptă. Dacă doar omul face lucrarea de a risipi imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor, atunci el va eșua în a obține efectul potrivit. Imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor nu pot fi expuse, lepădate sau înlăturate complet doar prin cuvinte. Făcând astfel, în

cele din urmă, tot nu ar fi posibil să risipească aceste lucruri profund înrădăcinate de la oameni. Doar înlocuind aceste lucruri nedeslușite și supranaturale cu Dumnezeul practic și cu imaginea adevărată a lui Dumnezeu și făcându-i pe oameni să le cunoască treptat se poate obține efectul cuvenit. Omul recunoaște că Dumnezeul pe care el L-a căutat în vremuri trecute este nedeslușit și supranatural. Ceea ce poate realiza acest efect nu este conducerea directă a Duhului, cu atât mai puțin învățăturile unui anumit individ, ci Dumnezeul întrupat. Noțiunile omului sunt dezvăluite atunci când Dumnezeul întrupat Își face în mod oficial lucrarea, deoarece normalitatea și realitatea Dumnezeului întrupat este antiteza Dumnezeului nedeslușit și supranatural în imaginația omului. Noțiunile originale ale omului pot fi dezvăluite doar când sunt comparate cu Dumnezeul întrupat. Fără comparația cu Dumnezeul întrupat, noțiunile omului nu ar putea fi dezvăluite; cu alte cuvinte, fără realitate drept contrast, lucrurile nedeslușite nu ar putea fi dezvăluite. Nimeni nu este capabil să folosească cuvinte pentru a face această lucrare și nimeni nu este capabil să dea glas acestei lucrări folosind cuvinte. Doar Dumnezeu Însuși poate să-Și facă propria Sa lucrare, și nimeni altcineva nu poate face această lucrare în numele Lui. Indiferent cât de bogată este limba omului, el este incapabil să exprime clar realitatea și normalitatea lui Dumnezeu. Omul Îl poate cunoaște mai practic pe Dumnezeu și Îl poate doar vedea mai clar dacă Dumnezeu lucrează personal printre oameni și Își arată în mod complet chipul și ființa Sa. Acest efect nu poate fi atins de nicio ființă umană cu trup. Desigur, Duhul lui Dumnezeu este, de asemenea, incapabil de a realiza acest efect. Dumnezeu poate mântui omul corupt de sub influența Satanei, dar această lucrare nu poate fi realizată în mod direct de Duhul lui Dumnezeu; mai degrabă, ea poate fi făcută doar de către trupul pe care Duhul lui Dumnezeu îl poartă, de către trupul întrupat al lui

Dumnezeu. Acest trup este om și, de asemenea, este Dumnezeu, este un om care are umanitate normală și, de asemenea, Dumnezeu ce are divinitate deplină. Și astfel, chiar dacă acest trup nu este Duhul lui Dumnezeu și se deosebește foarte mult de Duh, El încă este Însuși Dumnezeul întrupat care îl mântuiește pe om, care este Duhul și, de asemenea, trupul. Indiferent de cum este El denumit, în cele din urmă, este tot Dumnezeu Însuși Cel care mântuiește omenirea. Pentru că Duhul lui Dumnezeu este indivizibil de trup și lucrarea trupului este, de asemenea, lucrarea Duhului lui Dumnezeu; doar că această lucrare nu este făcută folosind identitatea Duhului, ci este făcută folosind identitatea trupului. Lucrarea care trebuie să fie făcută direct de către Duh nu necesită întrupare, iar lucrarea care necesită trupul pentru a fi realizată nu poate fi făcută direct de către Duh, ci poate fi făcută doar de către Dumnezeu întrupat. Aceasta este ceea ce se cere pentru această lucrare și este ceea ce este cerut de către omenirea coruptă. În cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu, doar o singură etapă a fost realizată în mod direct de către Duh, iar cele două etape rămase sunt realizate de către Dumnezeul întrupat și nu direct de către Duh. Lucrarea Epocii Legii făcută de către Duh nu a implicat schimbarea firii corupte a omului și nici nu a avut nicio legătură cu cunoașterea omului despre Dumnezeu. Lucrarea trupului lui Dumnezeu în Epoca Harului și în Epoca Împărăției implică, totuși, firea coruptă a omului și cunoașterea lui despre Dumnezeu și este o parte importantă și esențială a lucrării mântuirii. De aceea, omenirea coruptă are nevoie mai mult de mântuirea Dumnezeului întrupat și are nevoie mai mult de lucrarea directă a Dumnezeului întrupat. Omenirea are nevoie de Dumnezeul întrupat s-o păstorească, s-o sprijine, s-o ude, s-o hrănească, s-o judece și s-o mustre și are nevoie de mai mult har și o răscumpărare mai mare de la Dumnezeul întrupat. Doar Dumnezeu în trup poate fi confidentul

omului, păstorul omului, ajutorul cel mai de nădejde al omului și toate acestea sunt necesitatea întrupării atât astăzi, cât și în timpuri trecute.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 121)

Omul a fost corupt de Satana și este cea mai înaltă dintre toate creaturile lui Dumnezeu și, prin urmare, omul are nevoie de mântuirea lui Dumnezeu. Obiectul mântuirii lui Dumnezeu este omul, nu Satana, iar ceea ce va fi mântuit este trupul omului și sufletul omului și nu diavolul. Satana este obiectul nimicirii de către Dumnezeu, omul este obiectul mântuirii de către Dumnezeu, iar trupul omului a fost corupt de Satana, deci primul care trebuie să fie mântuit este trupul omului. Trupul omului a fost corupt în cel mai profund mod posibil și a devenit ceva care I se opune lui Dumnezeu, într-atât de mult încât chiar neagă existența lui Dumnezeu și i se împotrivește deschis. Acest trup corupt este pur și simplu prea nesupus și nu e nimic mai dificil de tratat sau schimbat decât natura coruptă a trupului. Satana se întrupează în om pentru a da naștere la tulburări și folosește trupul omului pentru a perturba lucrarea lui Dumnezeu și pentru a împiedica planul Lui și, astfel, omul a devenit Satana și dușmanul lui Dumnezeu. Pentru ca omul să fie salvat, prima dată trebuie să fie cucerit. Din acest motiv, Dumnezeu acceptă provocarea și Se întrupează, pentru a săvârși lucrarea pe care intenționează să o săvârșească și pentru a lupta cu Satana. Scopul său este salvarea omului, care a fost corupt și învingerea și anihilarea Satanei, care s-a răzvrătit împotriva Lui. El îl învinge pe Satana prin lucrarea Sa de cucerire a omului și, totodată, El mântuiește omenirea coruptă. Astfel, este o lucrare ce atinge două scopuri în același timp. El lucrează în trup și vorbește în trup și Se ocupă de întreaga lucrare în trup pentru a Se implica mai bine cu omul și pentru a-l cuceri mai bine pe om.

Ultima dată când Dumnezeu devine trup, lucrarea Lui din zilele de pe urmă va fi încheiată în trup. El va clasifica toți oamenii după felul lor, Își va încheia întreaga gestionare și va încheia, totodată, lucrarea Sa în trup. După ce întreaga Sa lucrare pe pământ ajunge la capăt, El va fi complet învingător. Lucrând în trup, Dumnezeu va fi cucerit pe deplin omenirea și o va fi câștigat pe deplin. Nu înseamnă aceasta că întreaga Sa gestionare va fi ajuns la capăt? Când Dumnezeu Își încheie lucrarea în trup, pe măsură ce îl învinge complet pe Satana și este învingător, Satana nu va mai avea nicio ocazie să corupă omul. Lucrarea primei întrupări a lui Dumnezeu a fost răscumpărarea și iertarea păcatelor omului. Acum este lucrarea de cucerire și de câștigare deplină a omenirii, astfel încât Satana nu va mai avea nicio cale să-și facă lucrarea și va fi pierdut complet, iar Dumnezeu va fi fost complet învingător. Aceasta este lucrarea trupului și este lucrarea făcută de Dumnezeu Însuși.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 122)

Lucrarea inițială a celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu a fost făcută direct de către Duh și nu de către trup. Lucrarea finală a celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este, totuși, făcută de către Dumnezeul întrupat și nu direct de către Duh. Lucrarea răscumpărătoare a etapei intermediare a fost făcută, de asemenea, de către Dumnezeu în trup. De la un capăt la altul al întregii lucrări de gestionare, cea mai importantă lucrare este de a-l mântui pe om de influența Satanei. Lucrarea cheie este cucerirea completă a omului corupt, restabilind astfel respectul inițial față de Dumnezeu în inima omului cucerit și permițându-i să realizeze o viață normală, adică, viața normală a unei creaturi a lui Dumnezeu. Această lucrare este decisivă și este miezul lucrării de gestionare. În cele trei etape

ale lucrării mântuirii, prima etapă a lucrării Epocii Legii a fost departe de miezul lucrării de gestionare; a avut doar o ușoară arătare a lucrării mântuirii și nu a fost începutul lucrării lui Dumnezeu de a mântui omul din domeniul Satanei. Prima etapă a lucrării a fost făcută direct de către Duh, deoarece, sub lege, omul a știut doar să respecte legea și nu a avut mai mult adevăr și, deoarece lucrarea din Epoca Legii a implicat cu greu schimbări în firea omului, cu atât mai puțin era preocupată de lucrarea privitoare la modul de a mântui omul din domeniul Satanei. Astfel, Duhul lui Dumnezeu a completat această etapă extrem de simplă a lucrării, care nu a implicat firea coruptă a omului. Această etapă a lucrării nu avea prea multă legătură cu miezul gestionării și nu avea o corelație prea mare cu lucrarea oficială a mântuirii omului și, astfel, nu a necesitat ca Dumnezeu să devină trup pentru a-Și face, în mod personal, lucrarea. Lucrarea săvârșită de Duh este subînțeleasă și de nepătruns și este profund înfricoșătoare și inaccesibilă pentru om; Duhul nu este potrivit pentru a face în mod direct lucrarea mântuirii și nu este potrivit pentru a furniza, în mod direct, viață omului. Cel mai potrivit pentru om este să transforme lucrarea Duhului într-o abordare care este apropiată omului, adică, ceea ce este cel mai potrivit pentru om este ca Dumnezeu să devină o persoană obișnuită și normală pentru a-Și face lucrarea. Aceasta cere ca Dumnezeu să fie întrupat pentru a lua locul Duhului în lucrarea Sa, iar pentru om, nu există nicio cale mai potrivită pentru ca Dumnezeu să lucreze. Printre aceste trei etape ale lucrării, două etape sunt realizate de către trup, iar aceste două etape sunt fazele cheie ale lucrării de gestionare. Cele două întrupări sunt reciproc complementare și se completează perfect una pe cealaltă. Prima etapă a întrupării lui Dumnezeu a pus bazele celei de-a doua etape și se poate spune că cele două întrupări ale lui Dumnezeu formează un întreg și nu sunt incompatibile una cu cealaltă. Aceste două etape ale lucrării lui Dumnezeu

sunt îndeplinite de către Dumnezeu în identitatea Sa întrupată, deoarece ele sunt atât de importante pentru întreaga lucrare de gestionare. S-ar putea spune aproape că, fără lucrarea celor două întrupări ale lui Dumnezeu, întreaga lucrare de gestionare ar fi rămas pe loc, iar lucrarea de mântuire a omenirii nu ar fi altceva decât o discuție goală. Faptul dacă această lucrare este sau nu importantă se bazează pe nevoile omenirii și pe realitatea depravării omenirii și pe gravitatea neascultării Satanei și a tulburării de către acesta a lucrării. Cel potrivit, care este pe măsura sarcinii, se bazează pe natura lucrării înfăptuite de lucrător și pe importanța lucrării. Când vine vorba de importanța acestei lucrări, în ceea ce privește metoda de lucru de adoptat – lucrare făcută direct de către Duhul lui Dumnezeu sau lucrare făcută de către Dumnezeu întrupat sau lucrare făcută prin om – prima care trebuie eliminată este lucrarea făcută prin om. Și, pe baza naturii lucrării și a naturii lucrării Duhului contra celei a trupului, este hotărât în cele din urmă că lucrarea făcută de către trup este mai folositoare pentru om decât lucrarea făcută în mod direct de către Duh și că oferă mai multe avantaje. Acesta este gândul lui Dumnezeu în momentul în care a decis dacă lucrarea urma să fie făcută de către Duh sau de către trup. Există o semnificație și o bază pentru fiecare etapă a lucrării. Ele nu sunt închipuiri fără temei, nici nu sunt înfăptuite la întâmplare; au o anumită înțelepciune. Acesta este adevărul din spatele întregii lucrări a lui Dumnezeu. În special, există chiar mai mult din planul lui Dumnezeu într-o asemenea lucrare mare decât Dumnezeu întrupat care lucrează personal printre oameni. Prin urmare, înțelepciunea lui Dumnezeu și întreaga Sa ființă sunt reflectate în fiecare acțiune, gând și idee din lucrarea Sa; aceasta este ființa cea mai concretă și mai sistematică a lui Dumnezeu. Aceste gânduri și idei subtile sunt greu de imaginat pentru om și greu de crezut pentru om și, mai mult, greu de cunoscut de om. Lucrarea făcută de către om este săvârșită conform

principiului general, care, pentru om, este foarte satisfăcătoare. Cu toate acestea, în comparație cu lucrarea lui Dumnezeu, este pur și simplu o prea mare discrepanță; deși faptele lui Dumnezeu sunt mari și lucrarea lui Dumnezeu este la o scară magnifică, în spatele lor există multe planuri și aranjamente minuțioase și precise, care sunt de neimaginat de om. Fiecare etapă a lucrării Sale nu este săvârșită doar în conformitate cu principiul, ci conține, de asemenea, multe lucruri care nu pot fi exprimate de limbajul uman și acestea sunt lucrurile care sunt nevăzute pentru om. Indiferent dacă aceasta este lucrarea Duhului sau lucrarea lui Dumnezeu întrupat, fiecare conține planurile lucrării Sale. El nu lucrează fără temei și nu face o muncă neînsemnată. Când Duhul lucrează în mod direct, are scopurile Lui și atunci când El devine om (adică, atunci când El Își transformă învelișul exterior) pentru a lucra, este cu atât mai mult scopul Său. De ce altfel Și-ar schimba El grabnic identitatea? De ce altfel ar deveni El grabnic o persoană care este considerată inferioară și este persecutată?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 123)

Lucrarea Sa în trup este de cea mai mare însemnătate, lucru care este spus cu privire la lucrare, iar Cel care, în cele din urmă, încheie lucrarea este Dumnezeul întrupat și nu Duhul. Unii cred că Dumnezeu ar putea să vină într-un moment necunoscut pe pământ și să Se arate omului, după care El personal va judeca întreaga omenire, încercându-i pe oameni unul câte unul, fără ca cineva să fie omis. Cei care gândesc în acest fel nu cunosc această etapă a lucrării întrupării. Dumnezeu nu-i judecă pe oameni unul câte unul și nu îi testează pe oameni unul câte unul; făcând astfel, nu ar fi lucrarea judecății. Nu este la fel corupția întregii omeniri? Nu este substanța întregii omeniri la fel? Ceea ce este judecat este substanța coruptă a

omenirii, substanța omului coruptă de către Satana și toate păcatele omului. Dumnezeu nu judecă greșelile mărunte și neînsemnate ale omului. Lucrarea de judecată este reprezentativă și nu este îndeplinită în mod special pentru o anumită persoană. Mai degrabă, este o lucrare în care un grup de oameni sunt judecați pentru a reprezenta judecata întregii omeniri. Îndeplinind în mod personal lucrarea Sa asupra unui grup de oameni, Dumnezeu în trup folosește lucrarea Sa pentru a reprezenta lucrarea întregii omeniri, după care ea este răspândită treptat. Tot așa este și lucrarea de judecată. Dumnezeu nu judecă un anumit tip de persoană sau un anumit grup de oameni, ci judecă, în schimb, nedreptatea întregii omeniri – împotrivirea omului față de Dumnezeu, de exemplu, sau nevenerarea Sa de către om sau tulburarea lucrării lui Dumnezeu de către om și așa mai departe. Ceea ce este judecat este substanța omenirii de împotrivire față de Dumnezeu, iar această lucrare este lucrarea de cucerire a zilelor de pe urmă. Lucrarea și cuvântul Dumnezeului întrupat, mărturisit de către om, sunt lucrarea judecății înaintea marelui tron alb în zilele de pe urmă, care a fost concepută de către om în timpul vremurilor trecute. Lucrarea care este făcută în prezent de către Dumnezeul întrupat este exact judecata din fața marelui tron alb. Dumnezeul întrupat de astăzi este Dumnezeul care judecă întreaga omenire în timpul zilelor de pe urmă. Acest trup și lucrarea, cuvântul Său și întreaga Sa fire sunt totalitatea Lui. Deși sfera lucrării Sale este limitată și nu implică în mod direct întregul univers, substanța lucrării de judecată este judecata directă a întregii omeniri – nu doar pentru aleșii din China, și nici pentru un număr mic de oameni. În timpul lucrării lui Dumnezeu în trup, deși sfera acestei lucrări nu implică întregul univers, ea reprezintă lucrarea întregului univers și, după ce încheie activitatea în sfera lucrării trupului Său, El va extinde imediat această lucrare către întregul univers, în același fel în care Evanghelia lui Isus s-a răspândit în întregul univers, urmând

învierii și înălțării Sale. Indiferent dacă este lucrarea Duhului sau lucrarea trupului, este o lucrare care este îndeplinită într-o sferă limitată, dar care reprezintă lucrarea întregului univers. În timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu Își apărând în identitatea Sa întrupată, iar Dumnezeu în trup este Dumnezeul care judecă omul înaintea marelui tron alb. Indiferent dacă El este Duhul sau trupul, Cel care face lucrarea de judecată este Dumnezeul care judecă omenirea în timpul zilelor de pe urmă. Acest lucru este definit pe baza lucrării Sale și nu este definit în funcție de arătarea Sa exterioară sau de alți câțiva factori. Deși omul nutrește noțiuni despre aceste cuvinte, nimeni nu poate nega faptul judecății Dumnezeului întrupat și cucerirea întregii omeniri. Indiferent de ceea ce crede omul despre ea, faptele sunt, la urma urmei, fapte. Nimeni nu poate spune că: „Lucrarea este făcută de către Dumnezeu, dar trupul nu este Dumnezeu”. Aceasta este o absurditate, pentru că această lucrare nu poate fi făcută de nimeni decât de Dumnezeu în trup. Din moment ce această lucrare a fost deja completă, urmând această lucrare, lucrarea judecății lui Dumnezeu asupra omului nu se va arăta pentru a doua oară; Dumnezeu în cea de-a doua întrupare a încheiat deja întreaga lucrare a întregii gestionări și nu va exista o a patra etapă a lucrării lui Dumnezeu. Pentru că cel care este judecat este omul, omul care este din trup și a fost corupt și nu este duhul Satanei cel care este judecat în mod direct, lucrarea judecății, prin urmare, nu se desfășoară în lumea spirituală, ci printre oameni.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 124)

Nimeni nu este mai potrivit și mai calificat decât Dumnezeu în trup pentru lucrarea de a judeca corupția din trupul omului. Dacă judecata ar fi desfășurată direct de către Duhul lui Dumnezeu, atunci ea nu ar fi

atotcuprinzătoare. În plus, o astfel de lucrare ar fi dificil de acceptat pentru om, pentru că Duhul nu poate să vină față în față cu omul și, din acest motiv, efectele nu ar fi imediate, cu atât mai puțin ar fi putut omul să vadă mai clar firea de neofensat a lui Dumnezeu. Satana poate fi înfrânt în totalitate doar dacă Dumnezeu în trup judecă corupția omenirii. Fiind la fel ca omul posedat de umanitate normală, Dumnezeu în trup poate judeca direct nedreptatea omului; acesta este semnul sfințeniei Sale înnăscute și al caracterului Său extraordinar. Doar Dumnezeu este calificat să și Se află în poziția de a judeca omul, pentru că El este înzestrat cu adevăr și dreptate, și astfel El poate să judece omul. Cei care sunt fără adevăr și dreptate nu sunt demni să-i judece pe alții. Dacă această lucrare ar fi făcută de Duhul lui Dumnezeu, atunci nu ar însemna o victorie asupra Satanei. Duhul este în mod inerent mai înalt decât ființele muritoare, iar Duhul lui Dumnezeu este în mod inerent sfânt și triumfător asupra trupului. Dacă Duhul ar fi făcut această lucrare direct, El nu ar fi putut să judece toată neascultarea omului și nu ar putea dezvălui toată nedreptatea omului. Căci lucrarea de judecată se realizează, de asemenea, prin noțiunile omului despre Dumnezeu, și omul nu a avut niciodată noțiuni despre Duh și, astfel, Duhul este incapabil să dezvăluie mai bine nedreptatea omului, cu atât mai puțin să dezvăluie complet o astfel de nedreptate. Dumnezeul întrupat este dușmanul tuturor celor care nu Îl cunosc. Prin judecarea noțiunilor omului și a opoziției față de El, El face cunoscută toată neascultarea omenirii. Efectele lucrării Sale în trup sunt mai evidente decât cele ale lucrării Duhului. Și astfel, judecata întregii omeniri nu este desfășurată direct de către Duh, ci este lucrarea Dumnezeului întrupat. Dumnezeu în trup poate fi văzut și atins de om, iar Dumnezeu în trup poate cuceri complet omul. În relația sa cu Dumnezeu în trup, omul progresează de la opoziție la ascultare, de la persecuție la acceptare, de la noțiune la cunoaștere și de la respingere la iubire – acestea

sunt efectele lucrării Dumnezeului întrupat. Omul este doar mântuit prin acceptarea judecății Sale, omul doar treptat ajunge să Îl cunoască pe El prin cuvintele gurii Sale, este cucerit de El în timpul opoziției față de El și primește alimentarea cu viață de la El în timpul acceptării mustrării Sale. Toată lucrarea aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în trup, și nu lucrarea lui Dumnezeu în identitatea Sa ca Duh. Lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat este cea mai mare lucrare, iar lucrarea cea mai profundă și partea esențială a celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt cele două etape ale lucrării de întrupare. Corupția profundă a omului este o mare piedică pentru lucrarea lui Dumnezeu întrupat. În special, lucrarea înfăptuită asupra oamenilor din zilele de pe urmă este extrem de dificilă, iar mediul este ostil și calibrul fiecărui tip de persoană este destul de sărac. Cu toate acestea, la sfârșitul acestei lucrări, va continua să obțină efectul adecvat, fără niciun fel de defecte; acesta este efectul lucrării trupului, iar acest efect este mai convingător decât cel al lucrării Duhului. Cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu vor fi încheiate în trup și trebuie încheiate de către Dumnezeul întrupat. Cea mai importantă și esențială lucrare este făcută în trup, iar mântuirea omului trebuie să fie personal înfăptuită de către Dumnezeu în trup. Chiar dacă întreaga omenire simte că Dumnezeu în trup nu pare să aibă legătură cu omul, de fapt, acest trup implică soarta și existența întregii omeniri.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 125)

Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu este implementată de dragul întregii omeniri și este îndreptată către întreaga omenire. Cu toate că este lucrarea Lui în trup, ea este încă îndreptată către întreaga omenire; El este Dumnezeul întregii omeniri și El este Dumnezeul tuturor ființelor create și

necreate. Deși lucrarea Sa în trup este într-o sferă limitată, iar obiectul acestei lucrări este, de asemenea, limitat, de fiecare dată când El devine trup pentru a-Și face lucrarea, El alege un obiect al lucrării Sale, care este reprezentativ în cel mai înalt grad. El nu selectează un grup de oameni simpli și neînsemnați pe care să lucreze, ci alege în schimb, ca obiect al lucrării Sale, un grup de oameni capabili să fie reprezentanții lucrării Sale în trup. Acest grup de oameni este ales pentru că sfera lucrării Sale în trup este limitată și este pregătit în special pentru trupul Său întrupat și este ales, în mod special, pentru lucrarea Sa în trup. Selecția lui Dumnezeu cu privire la obiectele lucrării Sale nu este neîntemeiată, ci făcută conform principiului: obiectul lucrării trebuie să fie de folos lucrării lui Dumnezeu în trup și trebuie să fie capabil să reprezinte întreaga omenire. De exemplu, evreii au putut să reprezinte întreaga omenire în acceptarea răscumpărării personale a lui Isus, iar chinezii pot să reprezinte întreaga omenire în acceptarea cuceririi personale a Dumnezeului întrupat. Există o bază pentru reprezentarea întregii omeniri de către evrei și există, de asemenea, o bază pentru reprezentarea întregii omeniri de către poporul chinez în acceptarea cuceririi personale a lui Dumnezeu. Nimic nu dezvăluie semnificația răscumpărării mai mult decât lucrarea de răscumpărare făcută printre evrei și nimic nu dezvăluie mai mult îndeplinirea și succesul lucrării de cucerire decât lucrarea de cucerire care se săvârșește în rândul poporului chinez. Lucrarea și cuvântul lui Dumnezeu întrupat par să se adreseze doar unui mic grup de oameni, dar, de fapt, lucrarea Sa în acest grup mic este lucrarea întregului univers, iar cuvântul Său este îndreptat spre întreaga omenire. După ce lucrarea Sa în trup ajunge la sfârșit, cei care Îl urmează vor începe să răspândească lucrarea pe care a făcut-o El printre ei. Cel mai bun lucru despre lucrarea Sa în trup este că El poate lăsa cuvintele și îndemnurile exacte și voia Sa precisă pentru omenire celor care Îi urmează Lui, astfel

încât, după aceea, urmașii Săi pot transmite cu mai multă precizie și mai concret toată lucrarea Sa în trup și voia Sa pentru întreaga omenire celor care acceptă această cale. Doar lucrarea lui Dumnezeu în trup printre oameni împlinește cu adevărat faptul că Dumnezeu există și trăiește împreună cu omul. Doar această lucrare îndeplinește dorința omului de a privi fața lui Dumnezeu, de a fi martor la lucrarea lui Dumnezeu și de a auzi cuvântul personal al lui Dumnezeu. Dumnezeul întrupat pune capăt epocii când doar spatele lui Iahve i-a apărut omenirii și, de asemenea, El încheie epoca credinței omenirii în Dumnezeul nedeslușit. În special, lucrarea ultimului Dumnezeu întrupat aduce întreaga omenire într-o epocă mai realistă, mai practică și mai frumoasă. El nu doar încheie epoca legii și a doctrinei, ci, mai important, El dezvăluie omenirii un Dumnezeu care este real și obișnuit, care este drept și sfânt, care descuie lucrarea planului de gestionare (planului mântuirii) și care demonstrează misterele și destinația omenirii, care a creat omenirea și pune capăt lucrării de gestionare și care a rămas ascuns timp de mii de ani. El aduce epoca nedeslușirii la un sfârșit complet, El încheie epoca în care întreaga omenire dorea să caute fața lui Dumnezeu, dar nu putea, El sfârșește epoca în care întreaga omenire a slujit Satanei și conduce întreaga omenire, până la capăt, într-o epocă complet nouă. Toate acestea sunt rezultatul lucrării lui Dumnezeu în trup în locul Duhului lui Dumnezeu. Când Dumnezeu lucrează în trupul Lui, cei care Îl urmează nu mai caută și nu orbecăie după acele lucruri care par atât să existe, cât și să nu existe și încetează să ghicească voia Dumnezeului nedeslușit. Când Dumnezeu Își răspândește lucrarea în trup, cei care Îl urmează vor transfera lucrarea pe care El a făcut-o în trup tuturor religiilor și confesiunilor și vor comunica toate cuvintele Lui urechilor întregii omeniri. Tot ceea ce este auzit de către cei care primesc Evanghelia Sa vor fi faptele lucrării Lui, vor fi lucruri văzute și auzite personal de către om și

vor fi fapte și nu zvonuri. Aceste fapte sunt dovada cu care El răspândește lucrarea și sunt, de asemenea, instrumentele pe care El le folosește pentru a răspândi lucrarea. Fără existența faptelor, Evanghelia Sa nu s-ar răspândi în toate țările și în toate locurile; fără fapte, ci doar cu închipuirile omului, El nu ar fi niciodată capabil să facă lucrarea de cucerire a întregului univers. Duhul este intangibil pentru om și nevăzut omului, iar lucrarea Duhului nu este capabilă să lase nicio altă dovadă sau fapte despre lucrarea lui Dumnezeu pentru om. Omul nu va vedea niciodată adevărata față a lui Dumnezeu, va crede mereu într-un Dumnezeu nedeslușit care nu există. Omul nu va vedea niciodată fața lui Dumnezeu, nici nu va auzi vreodată cuvinte rostite personal de către Dumnezeu. Închipuirile omului sunt, la urma urmei, goale, și nu pot înlocui chipul adevărat al lui Dumnezeu; firea inerentă a lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu Însuși nu pot fi întruchipate de om. Dumnezeul invizibil din cer și lucrarea Sa pot fi aduse pe pământ doar de Dumnezeu întrupat care înfăptuiește personal lucrarea Sa printre oameni. Acesta este modul ideal în care Dumnezeu să apară omului, în care omul Îl vede pe Dumnezeu și vine să cunoască adevărata față a lui Dumnezeu și acest lucru nu poate fi realizat de un Dumnezeu neîntrupat. Înfăptuind lucrarea Sa până la această etapă, lucrarea lui Dumnezeu a obținut deja efectul optim și a fost un succes complet. Lucrarea personală a lui Dumnezeu în trup a fost completată deja nouăzeci la sută din lucrarea întregii Sale gestionări. Acest trup a furnizat un început mai bun întregii Sale lucrări și un rezumat pentru întreaga Sa lucrare, a făcut publică întreaga Sa lucrare și a făcut ultima completare minuțioasă acestei întregi lucrări. De acum înainte, nu va fi un alt Dumnezeu întrupat care să facă a patra etapă a lucrării lui Dumnezeu și nu va mai fi nicio lucrare minunată a unei a treia întrupări a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 126)

Fiecare etapă a lucrării de Dumnezeu în trup reprezintă lucrarea Lui din întreaga epocă, și nu reprezintă o anumită perioadă, ca lucrarea omului. Și, astfel, sfârșitul lucrării ultimei Sale întrupări nu înseamnă că lucrarea Lui a ajuns complet la sfârșit, căci lucrarea Lui în trup reprezintă întreaga epocă, și nu reprezintă doar perioada în care El Își face lucrarea în trup. Numai că El Își încheie lucrarea întregii epoci în timpul în care El este în trup, după care ea se răspândește în toate locurile. După ce Dumnezeul întrupat Își împlinește lucrarea Sa de slujire, El va încredința lucrarea Sa viitoare celor care Îl urmează. În felul acesta, lucrarea Lui din întreaga epocă va fi purtată neîncetat. Lucrarea întregii epoci a întrupării va fi considerată completă doar odată ce ea s-a răspândit în întregul univers. Lucrarea lui Dumnezeu întrupat începe o nouă eră, iar cei care continuă lucrarea Sa sunt cei care sunt folosiți de către El. Lucrarea făcută de către om este în întregime în lucrarea de slujire a lui Dumnezeu în trup și este incapabilă să depășească această sferă. Dacă Dumnezeu întrupat nu ar fi venit să-Și facă lucrarea, omul nu ar fost capabil să aducă vechea epocă la un sfârșit și nu ar fi putut să ghideze o nouă eră. Lucrarea făcută de către om este numai în limitele datoriei sale, care este omenește posibilă, și nu reprezintă lucrarea lui Dumnezeu. Doar Dumnezeul întrupat poate veni și completa lucrarea pe care El ar trebui s-o facă și, în afară de El, nimeni nu poate face această lucrare în numele Său. Bineînțeles, ceea ce spun este cu privire la lucrarea de întrupare. Acest Dumnezeu întrupat îndeplinește mai întâi un pas al lucrării care nu se potrivește noțiunilor omului, după care El face mai multă lucrare care nu se potrivește noțiunilor omului. Scopul lucrării este cucerirea omului. Într-o anumită privință, întruparea lui Dumnezeu nu se potrivește noțiunilor omului, pe lângă care El face mai multă lucrare care nu se potrivește noțiunilor omului și, astfel, omul

dezvoltă chiar și mai multe puncte de vedere critice despre El. El doar face lucrarea de cucerire printre oameni care au nenumărate noțiuni despre El. Indiferent de modul în care ei Îl tratează, odată ce El Și-a împlinit lucrarea Sa de slujire, toți oamenii vor fi devenit obiectul stăpânirii Sale. Faptul acestei lucrări nu este reflectat doar în rândul poporului chinez, ci reprezintă și modul în care întreaga omenire va fi cucerită. Efectele care sunt obținute asupra acestor oameni sunt un precursor al efectelor care vor fi obținute asupra întregii omeniri, iar efectele lucrării pe care El o face în viitor vor depăși chiar și efectele asupra acestor oameni. Lucrarea lui Dumnezeu în trup nu implică o mare ostentație, nici nu este împrejmuită de obscuritate. Este reală și actuală și este o lucrare în care unu și cu unu fac doi. Nu este ascunsă de nimeni și nici nu înșală pe nimeni. Ceea ce oamenii văd sunt lucruri reale și autentice, iar ceea ce câștigă omul este adevăr real și cunoaștere. Când se termină lucrarea, omul va avea o nouă cunoaștere despre El, iar cei care caută cu adevărat nu vor mai avea nicio noțiune despre El. Acesta nu este doar efectul lucrării Sale asupra poporului chinez, ci reprezintă și efectul lucrării Sale în cucerirea întregii omeniri, căci nimic nu este mai folositor pentru lucrarea de cucerire a întregii omeniri decât acest trup, lucrarea acestui trup și tot ce este al acestui trup. Ele sunt folositoare lucrării Sale astăzi și lucrării Sale în viitor. Acest trup va cuceri întreaga omenire și va câștiga întreaga omenire. Nu există o lucrare mai bună prin care întreaga omenire Îl va vedea pe Dumnezeu, Îl va asculta și-L va cunoaște pe Dumnezeu. Lucrarea făcută de către om reprezintă doar o sferă limitată, iar când Dumnezeu Își face lucrarea, El nu vorbește unei anumite persoane, ci vorbește întregii omeniri și tuturor celor care acceptă cuvintele Lui. Sfârșitul pe care El îl proclamă este sfârșitul întregii omeniri, nu doar sfârșitul unei anumite persoane. El nu oferă nimănui un tratament special, nici nu victimizează pe nimeni, iar El lucrează pentru și vorbește cu

întreaga omenire. Prin urmare, acest Dumnezeu întrupat a clasat deja întreaga omenire după natură, a judecat deja întreaga omenire și a stabilit o destinație potrivită pentru întreaga omenire. Deși Dumnezeu face lucrarea Sa doar în China, de fapt, El a hotărât deja lucrarea întregului univers. El nu poate aștepta până când lucrarea Lui se va răspândi în întreaga omenire, înainte de a-Și face cuvântările și aranjamentele Sale pas cu pas. Oare nu ar fi prea târziu? Acum, El este pe deplin capabil să completeze lucrarea viitoare în avans. Deoarece Cel care lucrează este Dumnezeu în trup, El face o lucrare nelimitată într-o sferă limitată, iar apoi îl va face pe om să-și îndeplinească datoria pe care trebuie să o îndeplinească; acesta este principiul lucrării Sale. El poate trăi cu omul doar pentru o vreme și nu poate însoți omul până când lucrarea întregii ere nu este încheiată. Tocmai pentru că El este Dumnezeu, El Își prezice lucrarea viitoare în avans. După aceea, El va clasifica întreaga omenire după natură, prin cuvintele Sale, iar omenirea va intra în lucrarea Sa pas cu pas, potrivit cuvintelor Sale. Nimeni nu va scăpa și toți trebuie să practice potrivit cu aceasta. Așadar, în viitor, epoca va fi ghidată de către cuvintele Lui și nu va fi ghidată de către Duh.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 127)

Trupul omului a fost corupt de Satana și orbit în cel mai puternic mod cu putință și vătămat profund. Cel mai fundamental motiv pentru care Dumnezeu lucrează personal în trup este că obiectul salvării Sale este omul, care este trup, și pentru că Satana folosește, de asemenea, trupul omului, pentru a perturba lucrarea lui Dumnezeu. Lupta cu Satana este, de fapt, lucrarea de a-l cuceri pe om și, în același timp, omul este și obiectul salvării lui Dumnezeu. În acest mod, lucrarea lui Dumnezeu întrupat este esențială. Satana a corupt trupul omului, iar omul a devenit întruchiparea Satanei și

obiectul care trebuie învins de Dumnezeu. În acest mod, lucrarea de a lupta cu Satana și de a salva omenirea se desfășoară pe pământ, iar Dumnezeu trebuie să devină uman pentru a lupta cu Satana. Această lucrare are caracterul cel mai practic posibil. Când Dumnezeu lucrează în trup, El duce de fapt o luptă cu Satana în trup. Când El lucrează în trup, Își face lucrarea în domeniul spiritual și Își extinde toată lucrarea pe tărâmul spiritual real, pe pământ. Cel care este cucerit este omul, omul care este neascultător față de El și care este învins este întruchiparea Satanei (desigur, acesta este și el om), care este în vrăjmășie cu El, iar cel care este în cele din urmă mântuit este, de asemenea, om. În acest fel, este chiar mai necesar ca Dumnezeu să devină un om care are învelișul exterior al unei creații, astfel încât El să poată duce o adevărată bătălie cu Satana, să cucerească omul care este neascultător față de El și înzestrat cu același înveliș exterior ca și El și, să salveze omul care este din același înveliș exterior ca El și a fost rănit de Satana. Dușmanul Său este omul, obiectul cuceririi sale este omul, iar obiectul mântuirii sale este omul, care a fost creat de El. Deci, El trebuie să devină om și, astfel, lucrarea Sa devine mult mai ușoară. El este capabil să învingă pe Satana și să cucerească omenirea și, în plus, este capabil să salveze omenirea. Deși acest trup este normal și real, El nu este un trup obișnuit: El nu este trup care este doar uman, ci trup care este atât uman, cât și divin. Aceasta este diferența dintre El și om și este semnul identității lui Dumnezeu. Doar un trup ca acesta poate face lucrarea pe care El intenționează să o facă, să împlinească lucrarea de slujire a lui Dumnezeu în trup și să completeze pe deplin lucrarea Sa printre oameni. Dacă nu ar fi așa, lucrarea Sa printre oameni ar fi întotdeauna goală și greșită. Cu toate că Dumnezeu Se poate lupta cu duhul Satanei și poate ieși învingător, vechea natură a omului corupt nu poate fi niciodată rezolvată, iar cei care sunt neascultători față de Dumnezeu și I se împotrivesc Lui nu pot niciodată

deveni, cu adevărat, obiectul stăpânirii Lui. Adică, El nu poate cuceri niciodată omenirea și niciodată nu poate câștiga întreaga omenire. Dacă lucrarea Sa pe pământ nu poate fi hotărâtă, atunci gestionarea Lui nu va fi niciodată adusă la capăt și întreaga omenire nu va fi capabilă să intre în odihnă. Dacă Dumnezeu nu poate să intre în odihnă cu toate creaturile Sale, atunci nu va fi niciodată un rezultat pentru o astfel de lucrare de gestionare, iar slava lui Dumnezeu va dispărea în consecință. Deși trupul Său nu are nicio autoritate, lucrarea pe care El o face își va fi atins efectul. Aceasta este direcția inevitabilă a lucrării Sale. Indiferent dacă trupul Său are sau nu posedat de autoritate, atât timp cât El este capabil să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, atunci El este Însuși Dumnezeu. Indiferent cât de normal și obișnuit este acest trup, El poate face lucrarea pe care ar trebui s-o facă, căci acest trup este Dumnezeu, și nu doar un om. Motivul pentru care acest trup poate face lucrarea pe care omul nu o poate face este acela că esența Lui lăuntrică este diferită de cea a oricărui om, iar motivul pentru care El poate mântui omul este acela că identitatea Sa este diferită de cea a oricărui om. Acest trup este atât de important pentru omenire, pentru că El este om și, chiar mai mult, El este Dumnezeu, pentru că El poate face lucrarea pe care niciun om obișnuit cu trup nu o poate face și pentru că El poate mântui omul corupt care locuiește împreună cu El pe pământ. Deși El este identic cu omul, Dumnezeul întrupat este mai important pentru omenire decât orice persoană de valoare, căci El poate face lucrarea care nu poate fi făcută de către Duhul lui Dumnezeu, este mai capabil decât Duhul lui Dumnezeu să fie mărturie lui Dumnezeu Însuși și este mai capabil decât Duhul lui Dumnezeu să câștige pe deplin omenirea. Ca urmare, deși acest trup este normal și obișnuit, contribuția Lui la omenire și semnificația Lui față de existența omenirii Îl fac extrem de prețios, iar valoarea și semnificația reală a acestui trup este nemărginită pentru orice om. Deși acest trup nu îl poate

distruge în mod direct pe Satana, El poate folosi lucrarea Sa pentru a cuceri omenirea, a-l învinge pe Satana și a-l face să se supună pe deplin stăpânirii Sale. Deoarece Dumnezeu este întrupat, El îl poate învinge pe Satana și poate mântui omenirea. El nu îl distruge în mod direct pe Satana, ci, în schimb, devine trup pentru a face lucrarea de cucerire a omenirii, care a fost coruptă de Satana. În felul acesta, El este mai în măsură să fie mărturie Lui Însuși în rândul creaturilor Sale și este mai în măsură să mântuiască omul corupt. Înfrângerea lui Satana de către Dumnezeu întrupat este o mărturie mai mare și este mai convingătoare decât distrugerea directă a Satanei de către Duhul lui Dumnezeu. Dumnezeu în trup este mai în măsură să-l ajute pe om să-L cunoască pe Creator și este mai în măsură să fie mărturie Lui Însuși în rândul creaturilor Sale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 128)

Dumnezeu a venit pe pământ pentru a-Și face lucrarea printre oameni, pentru a Se dezvălui personal omului și pentru a-i permite omului să-L privească; este aceasta puțin lucru? Chiar nu este simplu! Nu este așa cum își imaginează omul: că Dumnezeu a venit ca omul să Îl poată privi, pentru ca omul să poată înțelege că Dumnezeu este real, și nu nedeslușit sau lipsit de valoare, și că Dumnezeu este trufaș, dar și umil. Ar putea fi atât de simplu? Tocmai pentru că Satana a corupt trupul omului, și omul este cel pe care Dumnezeu intenționează să îl salveze, Dumnezeu trebuie să-Și poarte trupul pentru a lupta cu Satana și pentru a-l păstori personal pe om. Doar acest lucru este benefic pentru lucrarea Sa. Cele două întrupări ale lui Dumnezeu au existat pentru a-l înfrânge pe Satana și, de asemenea, pentru a-l mântui mai bine pe om. Aceasta se întâmplă pentru că cel care se luptă cu Satana poate fi doar Dumnezeu, indiferent dacă este Duhul lui

Dumnezeu sau trupul întrupat al lui Dumnezeu. Pe scurt, cei care se luptă cu Satana nu pot fi îngerii, cu atât mai puțin poate fi omul, care a fost corupt de Satana. Îngerii nu au puterea de a duce bătălia aceasta, iar omul este și mai lipsit de putere. Astfel, dacă Dumnezeu dorește să prelucreze viața omului, dacă El dorește să vină personal pe pământ pentru a-l mântui pe om, atunci El trebuie personal să devină trup – adică, El trebuie să Își asume personal trupul și, cu identitatea Sa inerentă și lucrarea pe care trebuie să o facă, să vină printre oameni și să îl salveze personal pe om. Dacă nu, dacă ar fi Duhul lui Dumnezeu sau omul care ar face această lucrare, atunci nu s-ar alege niciodată nimic din această luptă și nu s-ar sfârși niciodată. Omul are șansa la mântuire doar când Dumnezeu devine trup pentru a porni personal la război împotriva Satanei printre oameni. În plus, doar atunci este rușinat Satana și lăsat fără nicio oportunitate de exploatat și fără niciun plan de executat. Lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat nu poate fi realizată de Duhul lui Dumnezeu și ar fi și mai imposibil de făcut de orice trup lumesc, pentru că lucrarea pe care El o face este pentru viața omului și pentru schimbarea firii corupte a omului. Dacă omul ar participa în această luptă, el doar ar fugi într-o confuzie dureroasă și ar fi pur și simplu incapabil de a schimba firea lui coruptă. El ar fi incapabil de a-l salva pe om de la cruce sau de a cuceri toată omenirea răzvrătită, ci ar fi în stare doar să facă puțină lucrare veche care nu merge dincolo de principii, sau o lucrare care nu are legătură cu înfrângerea Satanei. Deci, de ce să vă obosiți? Care este semnificația unei lucrări care nu poate să câștige omenirea, cu atât mai puțin să-l înfrângă pe Satana? Și astfel, lupta cu Satana poate fi purtată doar de Dumnezeu Însuși și omului i-ar fi imposibil să o facă. Datoria omului este de a se supune și de a urma, căci omul nu poate face o lucrare asemănătoare cu crearea cerurilor și a pământului și, mai mult decât atât, nici nu poate îndeplini lucrarea de a se

lupta cu Satana. Omul poate doar să-L mulțumească pe Creator sub conducerea lui Dumnezeu Însuși, prin care Satana este înfrânt; acesta este singurul lucru pe care îl poate face omul. Și astfel, de fiecare dată când începe o nouă luptă, adică, de fiecare dată când începe lucrarea unei noi epoci, această lucrare este făcută personal de Însuși Dumnezeu, prin care El conduce întreaga epocă și deschide o nouă cale pentru toată omenirea. Răsăritul fiecărei noi epoci este un nou început în lupta cu Satana, prin care omul pătrunde într-un ținut mai nou, mai frumos, și o nouă epocă condusă personal de Însuși Dumnezeu. Omul este stăpânul tuturor lucrurilor, dar aceia care au fost câștigați vor deveni roadele tuturor luptelor cu Satana. Satana este corupătorul tuturor lucrurilor, este cel învins la finalul tuturor luptelor și este, de asemenea, cel care va fi pedepsit după aceste lupte. Dintre Dumnezeu, om și Satana, doar Satana este cel care va fi detestat și respins. Aceia care au fost câștigați de Satana, dar care nu sunt recuperați de Dumnezeu, devin, între timp, cei care vor primi pedeapsă în numele Satanei. Dintre aceștia trei, doar Dumnezeu ar trebui să fie venerat de toate lucrurile. Aceia care au fost corupți de Satana, dar care sunt recuperați de Dumnezeu și care urmează calea lui Dumnezeu, devin, între timp, cei care vor primi promisiunea lui Dumnezeu și îi vor judeca pe cei răi pentru Dumnezeu. Dumnezeu va fi cu siguranță triumfător, iar Satana cu siguranță va fi învins, dar printre oameni există cei care vor câștiga și cei care vor pierde. Aceia care vor câștiga vor aparține de biruitori, iar cei care vor pierde vor aparține de învinși; aceasta este clasificarea conform tipului, este sfârșitul final al întregii lucrări a lui Dumnezeu. Este, de asemenea, scopul întregii lucrări a lui Dumnezeu, și nu se va schimba niciodată. Esența principalei lucrări a planului de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu se concentrează pe mântuirea omului, iar Dumnezeu Se întrupează în principal pentru acest lucru esențial, pentru această lucrare și

pentru a-l înfrânge pe Satana. Prima dată când Dumnezeu a devenit trup a fost, de asemenea, pentru a-l înfrânge pe Satana: El, personal, a devenit trup și a fost personal răstignit pentru a finaliza lucrarea primei lupte, care a fost lucrarea de răscumpărare a omenirii. La fel, această etapă a lucrării este, de asemenea, făcută personal de Dumnezeu, care a devenit trup pentru a-Și face lucrarea printre oameni, pentru a rosti personal cuvântul Său și pentru a-i permite omului să-L vadă. Desigur, este inevitabil ca El să facă și altă lucrare pe parcurs, dar principalul motiv pentru care El Își îndeplinește personal lucrarea este pentru a-l înfrânge pe Satana, pentru a cuceri întreaga omenire și pentru a-i câștiga pe acești oameni. Așadar, lucrarea întrupării lui Dumnezeu chiar nu este simplă. Dacă scopul Său ar fi doar să-i arate omului că Dumnezeu este umil și ascuns, și că Dumnezeu este adevărat, dacă ar fi doar pentru a face această lucrare, atunci nu ar fi nevoie să devină trup. Chiar dacă Dumnezeu nu a devenit trup, El a putut să-Și dezvăluie în mod direct omului umilința și caracterul tainic, măreția și sfințenia Sa, dar astfel de lucruri nu au nimic de-a face cu lucrarea de gestionare a omenirii. Acestea sunt incapabile să-l mântuiască sau să-l întregească pe om, cu atât mai puțin pot acestea să-l înfrângă pe Satana. Dacă înfrângerea Satanei ar implica doar Duhul care luptă împotriva duhului, atunci, o astfel de lucrare ar avea o valoare și mai puțin practică; ar fi incapabilă de a câștiga omul și ar ruina soarta și perspectivele omului. Astfel, lucrarea de astăzi a lui Dumnezeu are o semnificație profundă. Nu este doar pentru ca omul să-L poată vedea sau pentru ca ochii omului să poată fi deschiși, ori pentru a-i oferi o ușoară senzație de emoționare sau încurajare; o astfel de lucrare nu are nicio însemnătate. Dacă poți vorbi doar de acest tip de cunoaștere, atunci dovedești că nu cunoști adevărata semnificație a întrupării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 129)

Fiecare etapă a lucrării realizate de Dumnezeu își are propria sa semnificație practică. În acele vremuri, când a venit Isus, El a venit în trup de bărbat, dar când Dumnezeu vine de data aceasta, trupul Său este de femeie. De aici, poți vedea cum crearea bărbaților, cât și a femeilor, de către Dumnezeu poate fi de folos lucrării Sale, iar El nu face deosebire între genuri. Când Duhul Său vine, El poate lua orice trup dorește, iar acel trup Îl poate reprezenta; indiferent dacă este bărbat sau femeie, trupul Îl poate reprezenta pe Dumnezeu atâta vreme cât este trupul Său întrupat. Dacă Isus S-ar fi arătat ca femeie când a venit, cu alte cuvinte, dacă o fetiță și nu un băiat ar fi fost concepută de către Duhul Sfânt, acea etapă a lucrării ar fi fost realizată oricum. Dacă așa ar fi stat lucrurile, atunci etapa actuală a lucrării ar fi trebuit să fie realizată de un bărbat, dar lucrarea ar fi fost realizată oricum. Lucrarea realizată în fiecare etapă are propria însemnătate; nicio etapă a lucrării nu este repetată și nici nu intră în conflict cu cealaltă. În acele vremuri, Isus, făcându-Și lucrarea, era numit unicul Fiu, iar „Fiu" implică genul masculin. De ce nu este menționat unicul Fiu și în această etapă actuală? Deoarece cerințele lucrării au necesitat o schimbare a genului, față de cel al lui Isus. La Dumnezeu, nu există nicio distincție a genului. El Își realizează lucrarea cum dorește și în realizarea ei nu întâmpină nicio restricție, ci este cu atât mai liber. Cu toate acestea, fiecare etapă a lucrării își are propria semnificație practică. Dumnezeu S-a întrupat de două ori, și este evident că întruparea Sa din timpul zilelor de pe urmă este pentru ultima oară. A venit să-Și facă toate faptele cunoscute. Dacă în această etapă, El nu S-ar întrupa pentru a realiza în mod personal lucrarea la care omul să fie martor, omul s-ar agăța întotdeauna de ideea că Dumnezeu este doar bărbat, nu femeie. Înainte de asta, toată omenirea credea că Dumnezeu ar putea să fie doar bărbat și că o femeie nu ar putea fi numită

Dumnezeu deoarece toată omenirea considera că bărbații au autoritate asupra femeilor. Oamenii credeau că nicio femeie nu-și poate asuma autoritatea, doar bărbații puteau să o facă. În plus, spuneau chiar că bărbatul este capul femeii și că ea trebuie să i se supună și să nu se ridice deasupra lui. În vremuri trecute, când se spunea că bărbatul este capul femeii, acest lucru se referea la Adam și Eva, care fusese ademenită de șarpe – nu la bărbatul și femeia așa cum fuseseră creați de Iahve la început. Bineînțeles, femeia trebuie să se supună și să-și iubească soțul, iar un soț trebuie să învețe să hrănească și să-și susțină familia. Acestea sunt legile și decretele expuse de Iahve, pe care omenirea trebuie să le respecte în viața de pe pământ. Iahve i-a spus femeii: „Dorința ta va fi pentru soțul tău, iar el va stăpâni peste tine". A vorbit astfel doar pentru ca omenirea (adică, atât bărbatul, cât și femeia) să poată duce vieți normale sub stăpânirea lui Iahve și pentru ca viețile oamenilor să aibă o structură și să nu iasă din ordinea corectă. Așadar, Iahve a creat reguli adecvate pentru modul în care ar trebui să acționeze bărbatul și femeia, deși doar cu privire la toate ființele care trăiesc pe pământ, și nu aveau nicio legătură cu trupul întrupat al lui Dumnezeu. Cum ar putea Dumnezeu să fie la fel ca făpturile create de El? Cuvintele Sale au fost direcționate doar către omenirea creației Sale; El a stabilit reguli pentru bărbat și femeie pentru ca omenirea să ducă vieți normale. La început, când Iahve a creat omenirea, El a făcut două tipuri de ființe umane, atât bărbați, cât și femei; astfel, întruparea Sa a fost, de asemenea, diferențiată, fie în bărbat, fie în femeie. El nu a decis privitor la lucrarea Sa în funcție de cuvintele pe care le-a spus lui Adam și Evei. Cele două dăți în care S-a întrupat au fost stabilite în întregime potrivit gândirii Sale din vremea când a creat omenirea pentru prima oară; adică, El a realizat lucrarea celor două întrupări ale Sale în funcție de bărbatul și femeia de dinainte de a fi corupți. Dacă omenirea ar lua cuvintele spuse de

Iahve către Adam și Eva, care fusese ademenită de șarpe, și le-ar aplica lucrării întrupării lui Dumnezeu, nu ar trebui Isus, de asemenea, să-Și iubească soția cum s-ar cuveni? Astfel, Dumnezeu ar mai fi Dumnezeu? Și așa stând lucrurile, ar mai putea El să-Și realizeze lucrarea? Dacă ar fi rău ca întruparea lui Dumnezeu să fie femeie, atunci nu ar fi fost, de asemenea, o eroare de cea mai mare magnitudine ca Dumnezeu să fi creat femeia? Dacă oamenii încă mai cred că ar fi greșit ca Dumnezeu să Se întrupeze ca femeie, atunci Isus, care nu S-a însurat și nu putea astfel să-Și iubească soția, nu ar fi în greșeală la fel de mult ca întruparea prezentă? Fiindcă folosești cuvintele spuse Evei de către Iahve pentru a măsura adevărul întrupării lui Dumnezeu în zilele de azi, atunci trebuie să folosești cuvintele spuse de Iahve lui Adam pentru a-L judeca pe Domnul Isus care S-a întrupat în Epoca Harului. Nu sunt la fel aceste lucruri? Fiindcă iei măsura Domnului Isus potrivit bărbatului care nu a fost ademenit de către șarpe, atunci nu poți judeca adevărul întrupării de azi în funcție de femeia care a fost ademenită de șarpe. Acest lucru ar fi nedrept! A-L măsura astfel pe Dumnezeu dovedești că ești lipsit de rațiune. Când Iahve S-a întrupat de două ori, genul trupului Său avea legătură cu bărbatul și femeia care nu au fost ademeniți de șarpe; în conformitate cu bărbatul și femeia care nu fuseseră ademeniți de șarpe, S-a întrupat El de două ori. Să nu crezi că bărbăția lui Isus a fost la fel ca cea a lui Adam care a fost ademenit de șarpe. Cei doi nu au nicio legătură, iar cei doi sunt bărbați de naturi diferite. Cu siguranță nu este posibil ca bărbăția lui Isus să dovedească că El este capul tuturor femeilor, și nu și al tuturor bărbaților? Nu este El regele tuturor iudeilor (atât bărbați, cât și femei)? El este Dumnezeu Însuși, nu doar capul femeii, ci și capul bărbatului. El este Domnul tuturor viețuitoarelor și capul tuturor viețuitoarelor. Cum ai putea stabili că bărbăția lui Isus este simbolul capului femeii? Nu ar fi asta o hulire? Isus este un

bărbat care nu a fost corupt. El este Dumnezeu; El este Hristos; El este Domnul. Cum ar putea El să fie un bărbat precum Adam care a fost corupt? Isus este trupul purtat de cel mai sfânt Duh al lui Dumnezeu. Cum ai putea spune că El este un Dumnezeu care posedă bărbăția lui Adam? În acel caz, nu ar fi fost toată lucrarea lui Dumnezeu greșită? Ar fi încorporat Iahve în Isus bărbăția lui Adam care a fost ademenit de către șarpe? Întruparea din acest moment nu este o altă instanță a lucrării lui Dumnezeu întrupat care este diferit în gen de Isus, dar care este ca El în natură? Încă mai îndrăznești să spui că Dumnezeu întrupat n-ar putea fi femeie deoarece femeia a fost prima care a fost ademenită de către șarpe? Încă îndrăznești să spui că, deoarece femeia este cea mai necurată și sursa coruperii omenirii, Dumnezeu nu S-ar putea întrupa ca femeie? Îndrăznești să continui să spui că „femeia se va supune întotdeauna bărbatului și nu poate niciodată să-L manifeste sau să-L reprezinte direct pe Dumnezeu”? Nu ai înțeles în trecut, dar poți continua acum să hulești lucrarea lui Dumnezeu, mai ales a întrupării lui Dumnezeu? Dacă acest lucru nu îți este clar, mai bine ai grijă ce spui, ca nu cumva prostia și ignoranța ta să fie dezvăluite și urâțenia ta demascată. Să nu crezi că înțelegi totul. Îți spun că tot ceea ce ai văzut și experimentat este insuficient pentru ca tu să înțelegi chiar și a mia parte a planului Meu de gestionare (planul mântuirii). Deci, de ce acționezi așa de arogant? Puținul tău talent și cunoștințele minime pe care le ai sunt insuficiente pentru ca Isus să le folosească măcar o singură secundă în lucrarea Sa! Câtă experiență ai, de fapt? Ceea ce ai văzut și tot ceea ce ai auzit în viața ta și ceea ce ți-ai imaginat sunt mai puțin decât lucrarea pe care Eu o fac într-o singură clipă! Ai face bine să nu cauți nod în papură. Poți să fii cât de arogant vrei, dar nu ești decât o viețuitoare, nici măcar egalul unei furnici! Tot ceea ce duci în burtă e mai puțin decât ceea ce are o furnică în burta sa! Să nu crezi că, doar fiindcă ai obținut niște experiență și

ai vechime, asta îți dă dreptul să gesticulezi cu frenezie și să te fălești. Oare experiența și vechimea ta nu sunt rezultatul cuvintelor pe care Eu le-am rostit? Crezi că le-ai dobândit prin propria ta muncă și sudoare? Astăzi, vezi că M-am întrupat, și doar din acest motiv ești plin de concepte și, din ele, de noțiuni nenumărate. Dacă nu ar fi fost întruparea Mea, chiar dacă ai fi avut talente deosebite, nu ai fi avut atâtea concepte; și nu din acestea se nasc noțiunile tale? Dacă Isus nu S-ar fi întrupat prima oară, ai fi aflat oare de întrupare? Oare nu datorită primei întrupări care ți-a dat cunoștințele, ai imprudența să încerci să judeci a doua întrupare? De ce, în loc să urmezi ascultător, supui treaba asta studiului? Dacă ai intrat în curentul acesta și ai venit înaintea lui Dumnezeu întrupat, ți-ar permite El oare să-L cercetezi? Poți să cercetezi istoria propriei tale familii, dar dacă încerci să cercetezi „istoria familiei” lui Dumnezeu, ți-ar permite Dumnezeul de astăzi să faci un asemenea studiu? Nu ești orb? Nu arunci dispreț asupra ta?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 130)

Isus și cu Mine venim din același Duh. Deși trupurile noastre nu au legătură, Duhurile noastre sunt unul și același; deși ceea ce facem și lucrarea pe care o realizăm nu sunt la fel, Noi ne asemănăm în esență; trupurile Noastre au forme diferite, dar acest lucru se datorează schimbării epocii și a diferitelor cerințe ale lucrării Noastre; lucrările Noastre de slujire nu se aseamănă, deci lucrarea pe care Noi o prezentăm și firile pe care le dezvăluim omului sunt, de asemenea, diferite. Din acest motiv, ceea ce omul vede și înțelege azi este diferit de trecut, lucru care se întâmplă datorită schimbării epocii. Chiar dacă Ei sunt diferiți în gen și în forma trupurilor Lor și nu S-au născut din aceeași familie și cu atât mai puțin în aceeași perioadă, totuși, Duhurile Lor sunt unul. Chiar dacă trupurile Lor nu

au același sânge sau înrudire fizică de niciun fel, nu se poate nega faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu în două perioade de timp diferite. Faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu reprezintă un adevăr incontestabil. Totuși, Ei nu au aceeași descendență și nu împărtășesc un limbaj uman comun (unul a fost un bărbat care vorbea limba iudeilor, iar celălalt o femeie care vorbește doar chineza). Din aceste motive, Ei au trăit în țări diferite pentru a realiza lucrarea pe care fiecare are datoria s-o facă și, de asemenea, în perioade de timp diferite. În ciuda faptului că Ei sunt același Duh, au aceeași esență, nu există asemănări absolute între învelișul trupurilor Lor. Tot ceea ce împărtășesc este aceeași umanitate, dar în ceea ce privește aspectul exterior al trupurilor Lor și circumstanțele nașterii Lor, Ei nu se aseamănă. Aceste lucruri nu influențează deloc lucrarea Lor sau cunoștințele pe care omul le are despre Ei, deoarece, în final, Ei sunt același Duh și nimeni nu Îi poate separa. Deși nu au legături de sânge, întregile lor ființe sunt conduse de Duhurile lor, care le alocă lucrări diferite în perioade de timp diferite și trupurile Lor aparțin unor descendențe diferite. Duhul lui Iahve nu este tatăl Duhului lui Isus, iar Duhul lui Isus nu este fiul Duhului lui Iahve: sunt unul și același Duh. În mod similar, Dumnezeul întrupat de azi și Isus nu sunt înrudiți prin sânge, ci Ei sunt una, deoarece Duhurile lor sunt una. Dumnezeu poate realiza lucrarea de milă și de bunătate iubitoare, precum și cea de judecată dreaptă și de mustrare a omului, și pe cea de blestemare a omului; iar în final, poate realiza lucrarea de distrugere a lumii și de pedepsire a celor răi. Nu face El toate astea singur? Nu este aceasta omnipotența lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 131)

Dumnezeu, fiind Cel mai măreț din tot universul și în tărâmul de deasupra, ar putea El să Se explice complet folosind imaginea unui trup? Dumnezeu îmbracă acest trup pentru a face o etapă a lucrării Sale. Nu există nicio semnificație anume pentru această imagine a trupului, nu are legătură cu trecerea epocilor, nici nu are nimic de-a face cu firea lui Dumnezeu. De ce nu a permis Isus ca imaginea Lui să rămână? De ce nu l-a lăsat pe om să-I picteze imaginea pentru a putea fi transmisă mai departe generațiilor următoare? De ce nu le-a permis oamenilor să recunoască faptul că imaginea Sa era imaginea lui Dumnezeu? Deși imaginea omului a fost creată după asemănarea lui Dumnezeu, ar fi fost posibil ca înfățișarea omului să reprezinte imaginea înălțătoare a lui Dumnezeu? Când Dumnezeu devine trup, El doar coboară din ceruri într-un anumit trup. Este Duhul Său care coboară în trup, prin care El face lucrarea Duhului. Duhul este Cel care este exprimat în trup și Duhul este Cel care face lucrarea Sa în trup. Lucrarea făcută în trup reprezintă complet Duhul, iar trupul este de dragul lucrării, dar aceea nu înseamnă că imaginea trupului este un substitut pentru adevărata imagine a lui Dumnezeu Însuși; acesta nu este scopul sau semnificația lui Dumnezeu devenit trup. El devine trup doar pentru ca Duhul să găsească un loc pe potriva lucrării Sale în care să stea, să Își realizeze mai bine lucrarea în trup, astfel încât oamenii să Îi poată vedea faptele, să-I înțeleagă firea, să Îi audă cuvintele și să cunoască minunea lucrării Sale. Numele său reprezintă firea Sa, lucrarea Sa reprezintă identitatea Sa, dar El nu a spus niciodată că înfățișarea trupului său reprezintă imaginea Lui; aceea este doar o noțiune a omului. Și astfel, aspectele esențiale ale întrupării lui Dumnezeu sunt numele Său, lucrarea Sa, firea Sa și genul Său. Acestea sunt utilizate pentru a reprezenta gestionarea Sa în această epocă. Înfățișarea Sa în trup nu are legătură cu gestionarea Sa, fiind doar de dragul lucrării Sale la acea vreme. Totuși, este

imposibil ca Dumnezeu întrupat să nu aibă nicio înfățișare anume și, astfel, El alege familia corespunzătoare pentru a determina înfățișarea Lui. Dacă înfățișarea lui Dumnezeu ar avea o semnificație reprezentativă, atunci toți aceia care posedă trăsături faciale asemănătoare cu ale Lui L-ar reprezenta, de asemenea, pe Dumnezeu. Nu ar fi aceea o greșeală extraordinară? Portretul lui Isus a fost pictat de către om pentru ca omul să I se poată închina. La acea vreme, Duhul Sfânt nu a dat instrucțiuni speciale și, astfel, omul a transmis acel portret imaginat până astăzi. De fapt, conform intenției inițiale a lui Dumnezeu, omul nu ar fi trebuit să facă aceasta. Doar zelul omului a făcut ca portretul lui Isus să rămână până în ziua de azi. Dumnezeu este Duh și omul nu va fi niciodată capabil să cuprindă tot ceea ce este imaginea Sa în analiza finală. Imaginea Sa poate fi reprezentată doar de firea Sa. Cât despre înfățișarea nasului Său, a ochilor Săi și a părului Său, acestea sunt dincolo de capacitatea ta de a înțelege. Când Ioan a avut revelația, el a privit imaginea Fiului Omului: din gura Lui ieșea o sabie cu două tăișuri, ochii Lui erau ca flăcările focului, capul și părul Său erau albe precum lâna, picioarele Sale erau precum bronzul șlefuit și exista un brâu de aur în jurul pieptului Său. Deși cuvintele sale erau extrem de însuflețite, imaginea lui Dumnezeu pe care el a descris-o nu era imaginea unei ființe create. Ceea ce a văzut el era doar o viziune și nu era imaginea unei persoane din lumea materială. Ioan văzuse o viziune, dar el nu fusese martor al adevăratei înfățișări a lui Dumnezeu. Imaginea trupului întrupat al lui Dumnezeu, fiind imaginea unei ființe create, este incapabilă de a reprezenta firea lui Dumnezeu în ansamblul Său. Când Iahve a creat omenirea, El a spus că a făcut-o după propriul Său chip, și a creat bărbatul și femeia. La acea vreme, El a spus că i-a făcut pe bărbat și pe femeie după imaginea lui Dumnezeu. Deși imaginea omului se aseamănă cu imaginea lui Dumnezeu, aceasta nu poate fi interpretată ca însemnând că înfățișarea

omului este imaginea lui Dumnezeu. Nici nu poţi folosi limbajul omenirii pentru a rezuma complet imaginea lui Dumnezeu, căci Dumnezeu este atât de înalt, atât de măreț, atât de minunat și de nepătruns!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 132)

De data aceasta, Dumnezeu vine să săvârșească lucrarea nu într-un trup spiritual, ci într-un trup foarte obișnuit. În plus, nu numai că este trupul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, este și trupul prin care Se întoarce Dumnezeu întrupat. Este un trup foarte obișnuit. Nu poți vedea nimic care să-L facă să Se evidențieze dintre alții, dar poți câștiga de la El adevăruri de care nu s-a mai auzit înainte. Acest trup nesemnificativ este lucrul care întruchipează toate cuvintele adevărului de la Dumnezeu, săvârșește lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și exprimă întreaga Lui fire ca omul să ajungă să o înțeleagă. Nu îți dorești foarte mult să Îl vezi pe Dumnezeu în ceruri? Nu îți dorești foarte mult să Îl înțelegi pe Dumnezeu din ceruri? Nu îți dorești foarte mult să vezi destinația omenirii? El îți va spune toate aceste secrete – secrete pe care niciun alt om nu a putut să ți le spună și El îți va spune și adevărurile pe care nu le înțelegi. El este poarta ta către Împărăție și ghidul tău către epoca nouă. Un astfel de trup obișnuit deține multe mistere de nepătruns. Faptele Sale pot fi enigmatice pentru tine, dar întregul obiectiv al lucrării pe care o face este suficient pentru a-ți permite să vezi că El nu este, așa cum cred oamenii, doar un simplu trup. Deoarece El reprezintă voia lui Dumnezeu și grija arătată de El omenirii în zilele de pe urmă. Deși nu-I poți auzi cuvintele, care par să zguduie cerul și pământul, deși nu poți să Îi vezi ochii ca niște flăcări vii și deși nu poți primi disciplina toiagului Lui de fier, totuși poți să auzi din cuvintele Lui că Dumnezeu este mânios și să știi că Dumnezeu arată compasiune omenirii; poți vedea firea Lui dreaptă și înțelepciunea Lui și, mai mult decât atât, îți

poți da seama de grija lui Dumnezeu pentru întreaga omenire. Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este pentru a-i permite omului să Îl vadă pe Dumnezeu din ceruri trăind printre oameni pe pământ și pentru a-i permite omului să Îl cunoască, să asculte de El, să Îl venereze și să Îl iubească. De aceea, El S-a întrupat pentru a doua oară. Deși ceea ce vede omul în această zi este un Dumnezeu asemenea omului, un Dumnezeu cu un nas și doi ochi, un Dumnezeu obișnuit, în cele din urmă, El vă va arăta că dacă acest om n-ar exista, cerul și pământul ar trece printr-o schimbare teribilă; dacă acest om n-ar exista, cerurile s-ar tulbura, pământul s-ar cufunda în haos, iar toată omenirea ar trăi în mijlocul foametei și a ciumei. El vă va arăta că dacă Dumnezeu întrupat nu ar fi venit să vă mântuiască în zilele de pe urmă, atunci Dumnezeu ar fi distrus de mult timp omenirea întreagă în iad; dacă acest trup nu ar fi existat, atunci ați fi veșnic conducători ai păcătoșilor și ați fi cadavre pentru totdeauna. Trebuie să știți că dacă acest trup n-ar fi existat, toată omenirea s-ar confrunta cu o calamitate inevitabilă și i-ar fi imposibil să scape de pedeapsa mult mai aspră pe care Dumnezeu o aplică omenirii în zilele de pe urmă. Dacă acest trup obișnuit nu s-ar fi născut, ați fi cu toții într-o stare în care implorați pentru viața voastră fără să fiți capabili să trăiți sau să vă rugați pentru moartea voastră, fără să puteți muri; dacă acest trup nu ar fi existat, atunci nu ați putea să câștigați adevărul și să veniți înaintea tronului lui Dumnezeu astăzi, ci, mai degrabă, ați fi pedepsiți de Dumnezeu din cauza păcatelor voastre cumplite. Știați că dacă n-ar fi fost reîntruparea lui Dumnezeu, nimeni nu ar avea o șansă la mântuire; și dacă nu ar fi existat venirea acestui trup, Dumnezeu ar fi încheiat de mult epoca veche? Dat fiind acest fapt, mai sunteți capabili să respingeți a doua întrupare a lui Dumnezeu? Din moment ce puteți trage multe foloase de pe urma acestui om obișnuit, de ce nu L-ați accepta cu dragă inimă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Știi? Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 133)

Lucrarea lui Dumnezeu este un lucru pe care nu-l poți înțelege. Dacă nu poți să îți dai seama pe deplin dacă alegerea ta este corectă și nici nu poți să știi dacă lucrarea lui Dumnezeu va reuși, atunci de ce să nu îți încerci norocul și să vezi dacă acest om obișnuit ți-ar putea fi de mare ajutor și dacă El a săvârșit într-adevăr o lucrare minunată? Cu toate acestea, trebuie să îți spun că pe vremea lui Noe, oamenii mâncau și beau, se căsătoreau și dădeau în căsătorie într-o asemenea măsură, că a devenit de nesuportat pentru Dumnezeu să fie martor, astfel că a trimis un mare potop pentru a distruge omenirea, cruțându-i doar pe cei opt membri ai familiei lui Noe și tot soiul de păsări și animale. În zilele de pe urmă, însă, cei cruțați de Dumnezeu sunt toți cei care I-au fost credincioși până la sfârșit. Deși ambele epoci au fost timpuri de mare corupție de nesuportat pentru Dumnezeu ca martor, iar omenirea în ambele epoci a devenit atât de coruptă și a negat faptul că Dumnezeu era Domnul lor, Dumnezeu a distrus doar oamenii din vremea lui Noe. Omenirea din ambele epoci I-a provocat lui Dumnezeu multă mâhnire, dar, cu toate acestea, El a rămas răbdător cu oamenii din zilele de pe urmă până acum. De ce este astfel? V-ați întrebat niciodată de ce? Dacă nu știți, atunci permiteți-Mi să vă spun. Motivul pentru care Dumnezeu le poate oferi har oamenilor în zilele de pe urmă nu este pentru că aceștia sunt mai puțin corupți decât oamenii din vremea lui Noe sau pentru că și-au arătat pocăința în fața lui Dumnezeu și cu atât mai puțin datorită faptului că tehnologia din zilele de pe urmă este atât de avansată încât Dumnezeu nu Se poate îndupleca să distrugă oamenii. Mai degrabă, Dumnezeu are de săvârșit o lucrare într-un grup de oameni în zilele de pe urmă și că Dumnezeu va face El Însuși această lucrare în întruparea Sa. Mai mult decât atât, Dumnezeu va alege o parte din acest grup ca să devină obiect al mântuirii Lui, fructul planului Său de gestionare

(planului de mântuire), și îi va aduce pe acești oameni în epoca următoare. Drept urmare, indiferent cum, acest preț plătit de Dumnezeu a fost pregătit în întregime pentru lucrarea pe care întruparea Lui o va face în zilele de pe urmă. Faptul că ați ajuns în această zi e mulțumită acestui trup. Aveți șansa de a supraviețui pentru că Dumnezeu trăiește în trup. Toată această avere a fost câștigată de pe urma acestui om obișnuit. Și nu numai asta, dar, în final, fiecare națiune I se va închina acestui om obișnuit și Îi va mulțumi și va asculta de acest om nesemnificativ, deoarece adevărul, viața și calea pe care El le-a adus au mântuit omenirea întreagă, au potolit conflictul dintre om și Dumnezeu, au micșorat distanța dintre ei și au creat o legătură între gândurile lui Dumnezeu și ale omului. Tot El este Cel care a obținut o și mai mare slavă pentru Dumnezeu. Oare un astfel de om obișnuit este nedemn de încrederea și adorația ta? Este un asemenea trup obișnuit nepotrivit de a fi numit Hristos? Poate un asemenea om obișnuit să nu devină expresia lui Dumnezeu în rândul oamenilor? Oare un astfel de om, care a cruțat omenirea de dezastru, nu merită iubirea și dorința voastră de a-L păstra? Dacă respingeți adevărurile exprimate de gura Lui și detestați existența Lui printre voi, atunci ce se va alege de voi în final?

Toată lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este făcută prin intermediul acestui om obișnuit. El îți va oferi totul ție și, mai mult, El va putea decide totul în legătură cu tine. Poate un asemenea om să fie așa cum credeți voi că e: un om atât de simplu încât să nu fie demn de a fi menționat? Nu este adevărul Lui suficient pentru a vă convinge în totalitate? Mărturia faptelor Lui nu este suficientă pentru a vă convinge în totalitate? Sau calea pe care El o aduce nu este vrednică să fie urmată? La urma urmelor, ce vă determină să-L urâți, să-L alungați și să-L evitați? Acest om este Cel care exprimă adevărul, acest om este Cel care furnizează adevărul și acest om este Cel care vă oferă o cale pe care să o urmați. Este

oare posibil ca voi încă să nu fiți capabili să găsiți urmele lucrării lui Dumnezeu în aceste adevăruri? Fără lucrarea lui Isus, omenirea nu ar fi putut să coboare de pe cruce, iar fără întruparea de astăzi, cei care au coborât de pe cruce nu ar putea să câștige niciodată aprobarea lui Dumnezeu sau să intre în epoca nouă. Fără venirea acestui om obișnuit, voi nu ați fi avut niciodată ocazia de a vedea adevăratul chip al lui Dumnezeu și nici nu ați fi fost calificați să o faceți, pentru că voi sunteți toți obiecte care ar fi trebuit să fie distruse cu mult timp în urmă. Datorită celei de-a doua întrupări ale lui Dumnezeu, El v-a iertat și v-a arătat milă. Cu toate acestea, cuvintele pe care trebuie să vi le transmit în final sunt tot acestea: acest om obișnuit, care este întruparea lui Dumnezeu, este de o importanță vitală pentru voi. Acesta este lucrul minunat pe care Dumnezeu l-a săvârșit deja în rândul oamenilor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Știi? Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 134)

Ce ar trebui să știi despre Dumnezeul practic? Duhul, Persoana și Cuvântul, împreună formează pe Dumnezeul practic Însuși și aceasta este adevărata semnificație a Însuși Dumnezeului practic. Dacă doar cunoști Persoana, dacă Îi cunoști obiceiurile și personalitatea, dar nu cunoști lucrarea Duhului sau ceea ce Duhul face în trup și dacă acorzi atenție numai Duhului și Cuvântului și te rogi numai înaintea Duhului, însă nu cunoști lucrarea Duhului lui Dumnezeu în Dumnezeul practic, atunci acest lucru dovedește că nu cunoști Dumnezeul practic. Cunoașterea Dumnezeului practic include cunoașterea și trăirea cuvintelor Lui și înțelegerea regulilor și principiilor lucrării Duhului Sfânt și modul în care Duhul lui Dumnezeu lucrează în trup. În plus, include și cunoașterea faptului că fiecare acțiune a lui Dumnezeu în trup este guvernată de Duh, iar cuvintele pe care le

rostește sunt exprimarea directă a Duhului. Astfel, pentru a-L cunoaște pe Dumnezeul practic, este extrem de important să știi mai întâi cum lucrează Dumnezeu în umanitate și în divinitate; acest lucru, la rândul său, se referă la exprimările Duhului, în care toți oamenii se implică.

Care sunt aspectele exprimărilor Duhului? Uneori, Dumnezeu lucrează în umanitate și, uneori, în divinitate, dar, în ambele cazuri, Duhul este la comandă. Oricare ar fi duhul din interiorul oamenilor, așa este și exprimarea lor externă. Duhul lucrează în mod normal, dar există două părți în îndrumarea Lui de către Duh: o parte este lucrarea Lui în umanitate, iar cealaltă este lucrarea Lui prin divinitate. Ar trebui să știi clar acest lucru. Lucrarea Duhului variază în funcție de împrejurări: când lucrarea Sa umană este necesară, Duhul îndrumă această lucrare umană și atunci când lucrarea Sa divină este necesară, divinitatea Se arată în mod direct ca să o îndeplinească. Deoarece Dumnezeu lucrează în trup și Se arată în trup, El lucrează atât în umanitate, cât și în divinitate. Lucrarea Lui în umanitate este îndrumată de Duh și săvârșită pentru a satisface nevoile trupești ale oamenilor, pentru a le facilita angajamentul față de El, pentru a le permite să privească realitatea și normalitatea lui Dumnezeu și pentru a le permite să vadă că Duhul lui Dumnezeu a venit în trup, este printre oameni, trăiește cu oamenii și se implică cu oamenii. Lucrarea Sa în divinitate este săvârșită pentru a aproviziona viețile oamenilor și pentru a-i îndruma pe oameni în toate lucrurile din partea pozitivă, schimbând firea oamenilor și permițându-le cu adevărat să privească arătarea Duhului în trup. În principiu, creșterea în viața omului se realizează direct prin lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu în divinitate. Numai dacă oamenii acceptă lucrarea lui Dumnezeu în divinitate, pot realiza schimbări în firea lor și numai atunci ei pot fi săturați în duhul lor; numai adăugată la aceasta există o lucrare asupra omenirii – păstorirea, sprijinul și asigurarea în umanitate ale lui

Dumnezeu – și rezultatele lucrării lui Dumnezeu pot fi întru totul îndeplinite. Însuși Dumnezeul practic despre care se vorbește astăzi lucrează atât în umanitate, cât și în divinitate. Prin arătarea Dumnezeului practic, se realizează lucrarea și viața Sa umană normală și lucrarea Sa în întregime divină. Umanitatea și divinitatea Lui sunt combinate într-una, iar lucrarea ambelor este realizată prin cuvinte; fie în umanitate, fie în divinitate, El rostește cuvinte. Când Dumnezeu lucrează în umanitate, El vorbește limba umanității, astfel încât oamenii să se poată implica și înțelege. Cuvintele Sale sunt rostite simplu și sunt ușor de înțeles, astfel încât acestea să poată fi oferite tuturor oamenilor; indiferent dacă oamenii au cunoștințe sau o educație slabă, toți pot primi cuvintele lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu în divinitate este realizată și prin cuvinte, dar este plină de asigurări, este plină de viață, este nealterată de idei umane, nu implică preferințe umane și este lipsită de limite umane, este în afara limitelor oricărei umanități normale; este realizată în trup, dar este manifestarea directă a Duhului. Dacă oamenii acceptă numai lucrarea lui Dumnezeu în umanitate, atunci ei se vor limita la o anumită sferă, și astfel vor necesita o tratare, o emondare și o disciplină perenă, pentru a exista măcar o ușoară schimbare în ei. Fără lucrarea sau prezența Duhului Sfânt, totuși, ei vor recurge întotdeauna la vechile lor căi; numai prin lucrarea divinității aceste maladii și deficiențe pot fi corectate și numai atunci oamenii pot fi întregiți. În loc de tratare și emondare continuă, ceea ce este necesar este o asigurare pozitivă, folosind cuvinte pentru a compensa toate neajunsurile, folosind cuvinte pentru a dezvălui fiecare stare a oamenilor, folosind cuvinte pentru a le îndruma viața, fiecare cuvânt, fiecare acțiune, pentru a le dezvălui intențiile și motivațiile. Aceasta este lucrarea reală a Dumnezeului practice. Astfel, în atitudinea ta față de Dumnezeul practic, ar trebui să te supui de îndată înaintea umanității Sale, cunoscându-L și

recunoscându-L, și, mai mult decât atât, ar trebui să accepți și să te supui lucrării și cuvintelor Sale divine. Arătarea lui Dumnezeu în trup înseamnă că toată lucrarea și toate cuvintele Duhului lui Dumnezeu se fac prin umanitatea Sa normală și prin trupul Lui întrupat. Cu alte cuvinte, Duhul lui Dumnezeu Își îndrumă fără întârziere lucrarea umană și lucrarea divinității în trup, iar în Dumnezeul întrupat poți vedea atât lucrarea lui Dumnezeu în umanitate, cât și lucrarea Sa în întregime divină. Aceasta este semnificația efectivă a arătării Dumnezeului practic în trup. Dacă poți vedea acest lucru în mod clar, vei putea să îmbini toate părțile diferite ale lui Dumnezeu; vei înceta să acorzi o importanță nejustificată lucrării Sale în divinitate și să-I vezi lucrarea în umanitate cu o nepăsare nejustificată, și nu vei merge la extreme, nici nu vei da ocoluri. În ansamblu, înțelesul Dumnezeului practic este că lucrarea umanității Sale și a divinității Sale, așa cum este îndrumată de Duh, se exprimă prin trupul Lui, astfel încât oamenii să poată vedea că El este viu și natural, real și adevărat.

Lucrarea Duhului lui Dumnezeu în umanitate are etape de tranziție. Desăvârșind umanitatea, El permite umanității Sale să primească îndrumarea Duhului, după care umanitatea Lui este capabilă să ofere și să păstorească bisericile. Aceasta este o exprimare a lucrării normale a lui Dumnezeu. Astfel, dacă poți vedea în mod clar principiile lucrării lui Dumnezeu în umanitate, atunci este puțin probabil să nutrești noțiuni despre lucrarea lui Dumnezeu în umanitate. Indiferent de orice altceva, Duhul lui Dumnezeu nu Se poate înșela. El are dreptate și e fără de greșeală; nu face nimic în mod incorect. Lucrarea divină este exprimarea directă a voinței lui Dumnezeu, fără intervenția umanității. Nu trece prin desăvârșire, ci vine direct de la Duh. Totuși, faptul că El poate lucra în divinitate se datorează umanității Sale normale; aceasta nu este deloc supranaturală și pare a fi realizată de o persoană normală. Dumnezeu S-a pogorât din ceruri pe

pământ în primul rând pentru a exprima cuvintele lui Dumnezeu prin trup, pentru a finaliza lucrarea Duhului lui Dumnezeu cu ajutorul trupului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să știi că Dumnezeul practic este Dumnezeu Însuși”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 135)

Astăzi, cunoștințele oamenilor despre Dumnezeul practic rămân prea unilaterale, iar înțelegerea lor cu privire la semnificația întrupării este încă prea insuficientă. Cu trupul lui Dumnezeu, oamenii văd prin lucrarea și prin cuvintele Lui, că Duhul lui Dumnezeu include atât de multe, că El e atât de bogat. Totuși, indiferent de situație, mărturia lui Dumnezeu vine în cele din urmă de la Duhul lui Dumnezeu: ceea ce face Dumnezeu în trup, prin ce principii lucrează El, ceea ce face în umanitate și ceea ce face în divinitate. Oamenii trebuie să cunoască aceste lucruri. Astăzi, poți să te închini acestei persoane, în timp ce, în esență, te închini Duhului, iar acesta este puținul pe care ar trebui să-l atingă oamenii în cunoștințele lor despre Dumnezeul întrupat: cunoașterea esenței Duhului prin trup, cunoașterea lucrării divine a Duhului în trup și a lucrării umane în trup, acceptarea tuturor cuvintelor și cuvântărilor Duhului în trup și înțelegerea modului în care Duhul lui Dumnezeu îndrumă trupul și demonstrează puterea Lui în trup. Adică, omul ajunge să cunoască, prin trup, Duhul din ceruri; arătarea Dumnezeului practic Însuși printre oameni a înlăturat pe Dumnezeul nedeslușit din noțiunile oamenilor. Cultul oamenilor față de Însuși Dumnezeul practic a crescut ascultarea lor față de Dumnezeu și, prin lucrarea divină a Duhului lui Dumnezeu în trup și prin lucrarea Sa umană în trup, omul primește revelație și este păstorit, iar în firea vieții sale se petrec schimbări. Aceasta este semnificația reală a sosirii Duhului în trup al cărei scop principal este ca oamenii să se implice cu Dumnezeu, să se bazeze pe Dumnezeu și să ajungă la cunoașterea de Dumnezeu.

În principiu, ce atitudine ar trebui să aibă oamenii față de Dumnezeul practic? Ce știi despre întrupare, despre arătarea Cuvântului în trup, despre arătarea lui Dumnezeu în trup, despre faptele Dumnezeului practic? Care sunt astăzi principalele subiecte de discuție? Întruparea, sosirea Cuvântului în trup și arătarea lui Dumnezeu în trup – toate sunt aspecte care trebuie înțelese. Trebuie să ajungeți treptat să înțelegeți aceste probleme și să aveți o cunoaștere clară a lor în experiența voastră de viață, pe baza staturii voastre și a epocii. Procesul prin care oamenii trăiesc cuvintele lui Dumnezeu este același cu procesul prin care ei cunosc arătarea cuvintelor lui Dumnezeu în trup. Cu cât oamenii trăiesc mai mult cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mult cunosc Duhul lui Dumnezeu; prin trăirea cuvintelor lui Dumnezeu, oamenii înțeleg principiile lucrării Duhului și ajung să cunoască pe Însuși Dumnezeul practic. De fapt, când Dumnezeu desăvârșește pe oameni și îi câștigă, El le permite să cunoască faptele Dumnezeului practic; El folosește lucrarea Dumnezeului practic pentru a le arăta oamenilor semnificația reală a întrupării și că Duhul lui Dumnezeu S-a arătat de fapt înaintea omului. Când oamenii sunt câștigați și desăvârșiți de Dumnezeu, exprimările Dumnezeului practic i-au cucerit; cuvintele Dumnezeului practic i-au schimbat și le-au insuflat viața Lui, umplându-i cu ceea ce El este (fie că este vorba de ceea ce este El, în umanitatea Lui, sau de ceea ce este El în divinitatea Lui), umplându-i cu esența cuvintelor Sale și făcându-i pe oameni să trăiască cuvintele Lui. Când Dumnezeu câștigă oameni, El face acest lucru, în primul rând, prin folosirea cuvintelor și cuvântărilor Dumnezeului practic ca pe o cale de a trata lipsurile oamenilor și pentru a judeca și a dezvălui firea lor răzvrătită, determinându-i să câștige ceea ce au nevoie și să le arate că Dumnezeu a venit printre oameni. Cel mai important dintre toate, lucrarea făcută de Dumnezeul practic este aceea de a mântui fiecare persoană de influența Satanei, luându-

i din tărâmul mizeriei și spulberând firea lor coruptă. Cea mai profundă semnificație a faptului de a fi câștigat de Dumnezeul practic este de a fi capabil să trăiești umanitatea normală cu Dumnezeul practic drept exemplu și model și de a putea practica în conformitate cu cuvintele și cerințele Dumnezeului practic, fără cea mai mică abatere sau îndepărtare, practicând în orice mod spune El și reușind să realizezi ceea ce cere El. În acest fel, vei fi fost câștigat de Dumnezeu. Când ești câștigat de Dumnezeu, nu doar stăpânești lucrarea Duhului Sfânt; în principal, ești în stare să trăiești cerințele Dumnezeului practic. Doar având lucrarea Duhului Sfânt nu înseamnă că ai viață. Esențial este dacă poți să acționezi în conformitate cu cerințele Dumnezeului practic față de tine, care se referă la faptul dacă poți fi câștigat de Dumnezeu. Acestea reprezintă cea mai mare însemnătate a lucrării Dumnezeului practic în trup. Adică, Dumnezeu câștigă un grup de oameni prin faptul că Se arată cu adevărat în trup și este viu și natural, fiind văzut de oameni, făcând de fapt lucrarea Duhului în trup și acționând ca un exemplu pentru oamenii în trup. Sosirea lui Dumnezeu în trup este în primul rând menită să permită oamenilor să vadă faptele reale ale lui Dumnezeu, să dea o formă trupească Duhului fără formă și să le permită oamenilor să-L vadă și să-L atingă. În felul acesta, cei care sunt făcuți întregi de El Îl vor trăi, vor fi câștigați de El și vor fi după inima Lui. Dacă Dumnezeu doar ar fi vorbit în ceruri și n-ar fi venit de fapt pe pământ, atunci oamenii ar fi fost în continuare incapabili să-L cunoască pe Dumnezeu; ei ar fi putut numai să propovăduiască faptele lui Dumnezeu folosind teoria goală și nu ar fi avut cuvintele lui Dumnezeu ca realitate. Dumnezeu a venit pe pământ în primul rând pentru a acționa ca un exemplu și un model pentru cei pe care urmează să îi câștige El; numai astfel oamenii pot să-L cunoască efectiv pe Dumnezeu, să-L atingă pe Dumnezeu și să-L vadă și numai atunci ei pot fi câștigați cu adevărat de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să știi că Dumnezeul practic este Dumnezeu Însuși”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 136)

Lucrarea lui Dumnezeu întrupat include două părți. Când S-a întrupat prima dată, oamenii nu au crezut în El și nu L-au cunoscut și L-au răstignit pe Isus pe cruce. Apoi, când S-a întrupat a doua oară, oamenii tot nu au crezut în El și cu atât mai puțin L-au cunoscut și L-au răstignit încă o dată pe Hristos pe cruce. Nu este omul dușmanul lui Dumnezeu? Dacă omul nu Îl cunoaște, cum ar putea fi apropiatul lui Dumnezeu? Cum s-ar putea califica să fie mărturie pentru Dumnezeu? Oare afirmațiile omului, cum că-L iubește, slujește și slăvește pe Dumnezeu, nu sunt toate minciuni amăgitoare? Dacă îți dedici viața acestor lucruri nerealiste și nepractice, nu lucrezi în zadar? Cum ai putea fi apropiatul lui Dumnezeu când nici măcar nu știi cine este Dumnezeu? O astfel de căutare nu este vagă și abstractă? Nu este amăgitoare? Cum poate fi cineva apropiatul lui Dumnezeu? Care este semnificația practică de a fi un apropiat al lui Dumnezeu? Poți fi un apropiat al Duhului lui Dumnezeu? Poți vedea cât de minunat și preamărit este Duhul? A fi apropiatul unui Dumnezeu invizibil, intangibil – nu este acest lucru vag și abstract? Care este semnificația practică a unei astfel de căutări? Nu e totul o minciună amăgitoare? Ceea ce urmărești este să devii apropiatul lui Dumnezeu, însă, de fapt, ești cățelușul Satanei, pentru că nu Îl cunoști pe Dumnezeu și urmărești „Dumnezeul inexistent al tuturor lucrurilor”, care este invizibil, intangibil și un rezultat al propriilor tale noțiuni. Vorbind nedeslușit, un astfel de „Dumnezeu” este Satana și, vorbind practic, ești tu însuți. Cauți să fii propriul tău apropiat, cu toate acestea, încă afirmi că urmărești să devii apropiatul lui Dumnezeu – nu este aceasta o blasfemie? Care este valoarea unei astfel de căutări? Dacă Duhul lui Dumnezeu nu devine trup, atunci substanța lui Dumnezeu este pur și

simplu un Duh invizibil, intangibil al vieții, fără formă și amorf, imaterial, inabordabil și de neînțeles pentru om. Cum ar putea fi omul un apropiat al unui Duh neîntrupat, nemaipomenit, de neînțeles, precum acesta? Nu este o glumă? Un raționament atât de absurd nu este valabil și practic. Omul creat este de un tip în mod inerent diferit față de Duhul lui Dumnezeu, deci cum ar putea fi apropiați cei doi? Dacă Duhul lui Dumnezeu nu S-ar întrupa, dacă Dumnezeu nu ar deveni trup și nu S-ar smeri devenind o ființă creată, atunci omul creat ar fi atât necalificat, cât și incapabil să devină apropiatul Său și, în afară de acei credincioși evlavioși care ar putea avea șansa de a fi apropiații lui Dumnezeu după intrarea sufletelor lor în rai, majoritatea oamenilor ar fi incapabili să fie apropiații Duhului lui Dumnezeu. Iar dacă oamenii își doresc să devină apropiații lui Dumnezeu în Ceruri, sub îndrumarea lui Dumnezeu întrupat, nu sunt ei neoameni uimitor de naiv? Oamenii urmăresc doar „credința” față de un Dumnezeu invizibil și nu-I oferă nici cea mai mică atenție lui Dumnezeu care poate fi văzut, căci este ușor să urmezi un Dumnezeu invizibil. Oamenii pot face acest lucru cum doresc, însă urmarea Dumnezeului vizibil nu este atât de ușoară. Persoana care caută un Dumnezeu nedeslușit este complet incapabilă să-L câștige pe Dumnezeu, căci toate lucrurile care sunt nedeslușite și abstracte sunt toate imaginate de om și nu pot fi câștigate de om. Dacă Dumnezeul care ar veni printre voi ar fi un Dumnezeu trufaș și înălțat, inaccesibil vouă, atunci, cum ați putea pricepe voia Lui? Și cum ați putea să-L cunoașteți și să-L înțelegeți? Dacă Și-ar săvârși doar lucrarea și nu ar avea niciun contact obișnuit cu omul, nu ar poseda o umanitate normală și ar fi inabordabil pentru muritorii de rând, atunci, chiar dacă ar săvârși multă lucrare pentru voi, dar nu ați avea contact cu El și nu ați putea să-L vedeți, cum L-ați putea cunoaște? Dacă acest trup nu ar fi în posesiunea umanității normale, omul nu ar avea nicio modalitate de a-L cunoaște pe Dumnezeu; doar datorită

întrupării lui Dumnezeu, omul este calificat să fie apropiatul Dumnezeului în trup. Oamenii devin apropiații lui Dumnezeu deoarece intră în contact cu El, trăiesc alături de El și Îi țin companie și, astfel, treptat, ajung să-L cunoască. Dacă nu ar fi astfel, nu ar fi căutarea omului în zadar? Cu alte cuvinte, nu datorită lucrării lui Dumnezeu este omul capabil să fie apropiatul lui Dumnezeu, ci datorită realității și normalității lui Dumnezeu întrupat. Doar pentru că Dumnezeu devine trup au oamenii șansa de a-și face datoria și de a-L venera pe adevăratul Dumnezeu. Nu este acesta cel mai real și practic adevăr? Acum, încă mai vrei să fii apropiatul lui Dumnezeu în Ceruri? Doar atunci când Dumnezeu Se umilește până la un anumit punct, adică, doar atunci când Dumnezeu devine trup, poate omul să fie apropiatul și confidentul Lui. Dumnezeu aparține Duhului: cum sunt oamenii calificați să fie apropiații acestui Duh, care este atât de solemn și de neînțeles? Doar atunci când Duhul lui Dumnezeu coboară în trup și devine o creatură cu același exterior ca al omului, pot oamenii să-I înțeleagă voia și să fie câștigați, în realitate, de El. El vorbește și lucrează în trup, împărtășește bucuriile, tristețile și necazurile omenirii, trăiește în aceeași lume ca omenirea, o protejează și o ghidează și, prin acestea, îi curăță pe oameni și le permite să dobândească mântuirea și binecuvântarea Lui. După ce câștigă aceste lucruri, oamenii înțeleg cu adevărat voia lui Dumnezeu și, abia atunci, pot fi apropiații lui Dumnezeu. Doar acest lucru este practic. Dacă Dumnezeu ar fi invizibil și intangibil pentru oamenii, cum ar putea oamenii să fie apropiații Săi? Nu este aceasta o doctrină goală?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 137)

Când Dumnezeu vine pe pământ, El Își face lucrarea numai în cadrul divinității, adică ceea ce Duhul ceresc I-a încredințat Dumnezeului întrupat.

Când vine, El doar vorbește peste tot pământul, pentru a da glas cuvântărilor Sale prin diverse mijloace și din diferite perspective. Scopurile Sale și principiul de lucru vizează îndeosebi suplinirea lipsurilor omului și învățarea acestuia și El nu Se preocupă cu lucruri precum relațiile interpersonale sau detaliile vieților oamenilor. Principala Sa lucrare de slujire este de a vorbi în numele Duhului. Adică, atunci când Duhul lui Dumnezeu apare tangibil în trup, El doar aprovizionează viața omului și eliberează adevărul. El nu se implică în lucrarea omului, ceea ce înseamnă că El nu ia parte la lucrarea omenirii. Oamenii nu pot face lucrarea divină, iar Dumnezeu nu ia parte la lucrarea omului. În toți anii de când Dumnezeu a venit pe acest pământ pentru a-Și realiza lucrarea, El a făcut-o întotdeauna prin oameni. Totuși, acești oameni nu pot fi considerați Dumnezeu întrupat, ci doar cei care sunt folosiți de Dumnezeu. Pe de altă parte, Dumnezeul de astăzi poate vorbi direct din perspectiva divinității, trimițând vocea Duhului și lucrând în numele Duhului. Toți aceia pe care Dumnezeu i-a folosit de-a lungul veacurilor sunt, de asemenea, de exemple ale Duhului lui Dumnezeu care lucrează printr-un trup de carne – așadar de ce nu pot fi ei numiți Dumnezeu? Dar Dumnezeul de astăzi este de asemenea Duhul lui Dumnezeu care lucrează direct în trup, tot așa cum și Isus a fost Duhul lui Dumnezeu care lucra în trup; Amândoi sunt numiți Dumnezeu. Deci, care este diferența? Toți oamenii pe care Dumnezeu i-a folosit de-a lungul veacurilor au fost capabili să gândească și să raționeze în mod normal. Toți au înțeles principiile comportamentului uman. Au avut idei omenești normale și au fost înzestrați cu toate lucrurile pe care oamenii normali ar trebui să le aibă. Majoritatea dintre ei au avut un talent excepțional și o inteligență înnăscută. Când lucrează în acești oameni, Duhul lui Dumnezeu le valorifică talentele, care sunt daruri date de Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu le pune în acțiune talentele, folosindu-le punctele forte în slujba

lui Dumnezeu. Totuși, esența lui Dumnezeu este lipsită de idei și de gânduri, nu este denaturată de intenții omenești și chiar e lipsită de ceea ce au oamenii obișnuiți. Adică, El nu este nici măcar familiarizat cu principiile comportamentului uman. Așa stau lucrurile când Dumnezeul din zilele noastre vine pe pământ. Lucrarea Sa și cuvintele Sale nu sunt influențate de intenții omenești sau gânduri omenești, ci sunt o manifestare directă a intențiilor Duhului, iar El lucrează direct în numele lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că Duhul vorbește direct, adică divinitatea face lucrarea direct, fără să o amestece cu nicio fărâmă din intențiile omului. Cu alte cuvinte, Dumnezeul întrupat reprezintă divinitatea în mod direct, nu are gânduri sau idei omenești și nu are o înțelegere a principiilor comportamentului omenesc. Dacă numai divinitatea ar lucra (adică dacă numai Dumnezeu Însuși ar lucra), nu ar fi posibil ca lucrarea lui Dumnezeu să fie îndeplinită pe pământ. Așadar, când Dumnezeu vine pe pământ, El trebuie să aibă un număr mic de oameni pe care îi folosește pentru a lucra în omenire împreună cu lucrarea pe care Dumnezeu o face în divinitate. Altfel spus, El folosește lucrarea omenească pentru a-Și sprijini lucrarea divină. Dacă nu, omul nu ar avea cum să se implice direct în lucrarea divină. Astfel au stat lucrurile cu Isus și ucenicii Săi. În timpul petrecut în lume, Isus a abolit vechile legi și a stabilit noi porunci. El a rostit, de asemenea, multe cuvinte. Toată această lucrare a fost făcută în divinitate. Ceilalți, precum Petru, Pavel și Ioan, și-au întemeiat toți lucrarea ulterioară pe baza cuvintelor lui Isus. Adică, Dumnezeu Și-a lansat lucrarea în acea epocă, inaugurând începutul Epocii Harului; aceasta înseamnă că El a deschis o nouă eră, abolind-o pe cea veche și, de asemenea, împlinind cuvintele „Dumnezeu este Începutul și Sfârșitul”. Cu alte cuvinte, omul trebuie să realizeze lucrarea omenească pe baza lucrării divine. După ce Isus a spus tot ceea ce trebuia să spună și Și-a terminat lucrarea pe pământ, l-a părăsit pe om. După

aceasta, toți oamenii, lucrând, au făcut-o conform principiilor exprimate în cuvintele Sale și au practicat conform adevărurilor despre care a vorbit El. Toți acești oameni au lucrat pentru Isus. Dacă ar fi fost Isus singur care să facă toată lucrarea, indiferent cât de multe cuvinte a rostit, oamenii nu ar fi avut cum să interacționeze cu cuvintele Sale, pentru că El lucra în divinitate și putea rosti doar cuvinte izvorâte din divinitate și nu ar fi putut explica lucrurile așa încât oamenii normali să-I poată înțelege cuvintele. Și astfel, El a trebuit să îi pună pe apostolii și profeții care au venit după El să Îi suplimenteze lucrarea. Acesta este principiul potrivit căruia Dumnezeul întrupat Își face lucrarea – folosind trupul încarnat pentru a vorbi și a lucra pentru ca astfel să ducă la bun sfârșit lucrarea divinității și, mai apoi, folosind câțiva, sau poate mai mulți oameni după inima lui Dumnezeu pentru a suplimenta lucrarea Sa. Adică, Dumnezeu folosește oamenii care sunt după inima Sa pentru a face lucrarea de păstorire și udare a umanității astfel încât aleșii lui Dumnezeu să poată intra în realitatea adevărului.

Dacă, atunci când a venit în trup, Dumnezeu ar fi făcut doar lucrarea divinității și nu ar fi existat oameni după inima Lui care să lucreze la unison cu El, atunci omul ar fi fost incapabil să înțeleagă voia lui Dumnezeu sau să interacționeze cu Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să folosească oameni obișnuiți, care sunt după inima Sa, pentru a finaliza această lucrare, pentru a veghea asupra bisericilor și a le păstori, astfel încât să poată fi atins nivelul pe care procesele cognitive ale omului, creierul său, pot să-l imagineze. Cu alte cuvinte, Dumnezeu folosește un număr mic de oameni care sunt după inima Sa pentru a „traduce” lucrarea pe care El o face în divinitatea Sa, astfel încât să poată fi făcută cunoscută – să transforme limbajul divin în limbaj omenesc, astfel ca toți oamenii să poată să-l priceapă și să-l înțeleagă. Dacă Dumnezeu nu ar face așa, nimeni nu ar înțelege limbajul divin al lui Dumnezeu, din cauză că oamenii după inima lui Dumnezeu

sunt, până la urmă, o minoritate neînsemnată, iar abilitatea omului de a înțelege este redusă. De aceea Dumnezeu alege această metodă numai când lucrează în trupul încarnat. Dacă ar fi doar lucrare divină, nu ar exista nicio modalitate prin care omul să-L cunoască pe Dumnezeu sau să interacționeze cu El, deoarece omul nu înțelege limbajul lui Dumnezeu. Omul este capabil să înțeleagă acest limbaj doar prin intermediul oamenilor după inima lui Dumnezeu, care clarifică cuvintele Sale. Totuși, dacă ar fi doar astfel de oameni care să lucreze în cadrul omenirii, asta ar putea doar să mențină viața normală a omului; nu ar putea să transforme firea omului. Lucrarea lui Dumnezeu nu ar putea să aibă un nou punct de început; ar exista doar aceleași cântece vechi, aceleași vechi banalități. Firea vieții oamenilor se va putea schimba și ei vor putea să continue pe cale de-a lungul timpului doar prin intermediul Dumnezeului întrupat, care spune tot ceea ce trebuie spus și face tot ceea ce trebuie făcut în perioada întrupării Sale și numai după ce oamenii lucrează și experimentează conform cuvintelor Sale. Cel care lucrează în divinitate Îl reprezintă pe Dumnezeu, iar aceia care lucrează în cadrul umanității sunt oameni folosiți de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Dumnezeul întrupat este diferit în mod esențial de oamenii folosiți de Dumnezeu. Dumnezeul întrupat poate să facă lucrarea divinității, în timp ce oamenii folosiți de Dumnezeu nu pot. La începutul fiecărei epoci, Duhul lui Dumnezeu vorbește în mod personal și lansează noua epocă pentru a-l aduce pe om la un început nou de drum. Când a terminat de vorbit, aceasta înseamnă că lucrarea lui Dumnezeu în divinitatea Sa a luat sfârșit. După aceea, toți oamenii se lasă călăuziți de cei folosiți de Dumnezeu pentru a intra în experiența lor de viață. Din același motiv, aceasta este, de asemenea, etapa în care Dumnezeu îl aduce pe om într-o epocă nouă și oferă oamenilor un nou început, moment în care se încheie lucrarea lui Dumnezeu în trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența esențială dintre Dumnezeul întrupat și oamenii folosiți de Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 138)

Dumnezeu nu vine pe pământ pentru a-Și desăvârși umanitatea normală, și nici pentru a realiza lucrarea umanității normale. Vine numai pentru a face lucrarea divinității în umanitatea normală. Ceea ce Dumnezeu spune referitor la umanitatea normală nu este cum își imaginează oamenii. Pentru om, „umanitate normală” înseamnă să ai o soție sau un soț și fii și fiice, care sunt dovezi ale faptului că ești o persoană normală; totuși, Dumnezeu nu vede lucrurile așa. Pentru El, umanitatea normală înseamnă a avea gânduri omenești obișnuite, vieți omenești obișnuite și a fi născut din oameni obișnuiți. Dar normalitatea Sa, spre deosebire de cum vorbește omul despre normalitate, nu include a avea o soție sau un soț și copii. Adică, pentru om, umanitatea normală despre care vorbește Dumnezeu este ceea ce omul ar considera absența umanității, aproape fără emoții și aparent fără vreo nevoie trupească, asemenea lui Isus, care a fost o persoană obișnuită doar pe dinafară, având înfățișarea unei persoane obișnuite, dar care, în esență, nu avea în întregime tot ceea ce ar trebui să aibă o persoană obișnuită. Din aceasta se poate vedea că esența Dumnezeului întrupat nu cuprinde tot ceea ce ține de umanitatea normală, ci doar o parte din lucrurile pe care oamenii ar trebui să le aibă, pentru a susține rutina unei vieți normale și a sprijini capacitatea omenească normală de rațiune. Dar aceste lucruri nu au nimic de-a face cu ceea ce omul consideră umanitate normală. Acestea sunt ceea ce Dumnezeu întrupat ar trebui să aibă. Există aceia care susțin, totuși, că despre Dumnezeul întrupat se poate spune că are o umanitate normală doar dacă are o soție, fii și fiice, o familie; fără aceste lucruri, spun ei, El nu este o persoană normală. Te întreb atunci: „Are Dumnezeu o soție? Este posibil ca Dumnezeu să aibă un soț? Poate

Dumnezeu să aibă copii?” Nu sunt acestea erezii? Totuși, Dumnezeul întrupat nu poate să răsară din crăpătura unei stânci sau să cadă din cer. El Se poate naște doar într-o familie omenească normală. De aceea are părinți și surori. Acestea sunt lucrurile pe care umanitatea normală a Dumnezeului întrupat ar trebui să le aibă. Așa a fost cazul cu Isus; Isus a avut un tată și o mamă, surori și frați, și toate acestea erau normale. Dar, dacă El ar fi avut o soție și fii și fiice, atunci umanitatea Lui normală nu ar fi fost aceea pe care Dumnezeu a dorit ca Dumnezeul întrupat să o aibă. Dacă așa ar fi stat lucrurile, El nu ar fi putut să lucreze în numele divinității. El a putut să facă lucrarea divinității tocmai datorită faptului că nu a avut soție și copii, și totuși S-a născut din oameni normali, într-o familie normală. Pentru a clarifica aceasta și mai mult, ceea ce Dumnezeu consideră o persoană normală este o persoană născută într-o familie normală. Doar o astfel de persoană este calificată pentru a face o lucrare divină. Dacă, pe de altă parte, persoana a avut o soție, copii sau un soț, acea persoană nu ar putea să facă lucrarea divină, deoarece ar avea doar umanitatea normală de care au nevoie oamenii, dar nu umanitatea normală pe care o pretinde Dumnezeu. Ceea ce Dumnezeu consideră și ceea ce oamenii înțeleg sunt deseori lucruri extrem de diferite, foarte departe unul de altul. În această etapă a lucrării lui Dumnezeu, există multe aspecte care sunt contrare noțiunilor oamenilor și diferă foarte mult de ele. Se poate spune că în această etapă a lucrării lui Dumnezeu numai divinitatea este implicată în lucrare, în timp ce omenirea acordă sprijin. Deoarece Dumnezeu vine pe pământ ca să-Și facă El Însuși lucrarea, mai degrabă decât să-i permită omului să își aducă contribuția, Se întrupează pe Sine Însuși (într-o persoană incompletă, normală) ca să-Și facă lucrarea. El folosește această întrupare pentru a prezenta omenirii o nouă epocă, pentru a spune omenirii despre următoarea etapă a lucrării Sale și pentru a le cere oamenilor să practice în conformitate cu calea descrisă în

cuvintele Sale. Astfel se încheie lucrarea lui Dumnezeu în trup; El este pe cale să plece din rândul oamenilor, fără să mai trăiască în trupul umanității normale, ci mai degrabă îndepărtându-Se de om pentru a-Și continua o altă parte a lucrării. Atunci, folosind oameni după inima Sa, El Își continuă lucrarea pe pământ în acest grup de oameni, dar în umanitatea lor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența esențială dintre Dumnezeul întrupat și oamenii folosiți de Dumnezeu"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 139)

Dumnezeul întrupat nu poate sta cu omul pentru totdeauna deoarece Dumnezeu are mai multe alte lucrări de făcut. El nu poate fi legat de trup; El trebuie să abandoneze trupul pentru a face lucrarea pe care trebuie să o facă, deși face acea lucrare într-un chip trupesc. Când Dumnezeu vine pe pământ, El nu așteaptă până să atingă forma pe care o persoană normală ar trebui să o obțină înainte de a muri și de a părăsi omenirea. Indiferent cât de bătrân este trupul Său, când lucrarea Lui se termină, El pleacă și părăsește oamenii. Pentru El nu există vârstă, El nu Își numără zilele conform duratei de viață omenești; în schimb, El Își termină viața în trup conform etapelor lucrării Sale. Poate există unii care simt că Dumnezeu, venind în trup, trebuie să îmbătrânească într-o anumită măsură, să devină adult, să ajungă la o vârstă înaintată și să plece doar când acel trup moare. Aceasta este imaginația omului; Dumnezeu nu lucrează astfel. El vine în trup numai ca să facă lucrarea pe care El trebuie să o facă, și nu să trăiască viața unui om normal născut din părinți, care crește, își întemeiază o familie, începe o carieră, face și crește copii sau experimentează bucuriile și necazurile vieții – toate activitățile unui om normal. Când Dumnezeu vine pe pământ, acesta este Duhul lui Dumnezeu care îmbracă un trup, care vine în trup, dar Dumnezeu nu duce viața unei persoane normale. El vine doar pentru a îndeplini o parte din planul Său de gestionare (planul mântuirii). După

aceea, El va părăsi omenirea. Când vine în trup, Duhul lui Dumnezeu nu desăvârșește umanitatea normală a trupului. Mai degrabă, la un moment pe care Dumnezeu l-a predeterminat, divinitatea trece direct la lucru. Apoi, după ce a făcut tot ceea ce trebuie să facă și după ce Și-a dus la bun sfârșit lucrarea de slujire, lucrarea Duhului lui Dumnezeu în această etapă este terminată, moment în care viața Dumnezeului întrupat se termină, de asemenea, indiferent dacă trupul Său Și-a consumat zilele. Aceasta înseamnă că, indiferent în ce etapă a vieții ajunge trupul, indiferent cât de mult trăiește pe pământ, totul este decis de lucrarea Duhului. Nu are nimic a face cu ceea ce consideră omul a fi umanitate normală. Luați-L pe Isus ca exemplu. El a trăit în trup timp de treizeci și trei de ani și jumătate. În ceea ce privește durata de viață a unui trup omenesc, El nu ar fi trebuit să moară la acea vârstă și nu ar fi trebuit să plece. Dar pe Duhul lui Dumnezeu nu Îl interesa acest lucru. Lucrarea Sa fiind terminată, în acel moment, trupul a fost luat, dispărând împreună cu Duhul. Acesta este principiul prin care Dumnezeu lucrează în trup. Și astfel, la drept vorbind, umanitatea Dumnezeului întrupat nu are o importanță primară. Pentru a reitera, El vine pe pământ nu pentru a trăi viața unei ființe umane normale. El nu Își întemeiază mai întâi o viață normală umană și apoi începe să lucreze. Mai degrabă, atât timp cât El Se naște într-o familie umană normală, El poate face lucrarea divină, lucrare care este neîntinată de intențiile omului, care nu este trupească, una care, cu siguranță, nu adoptă căile societății și nu implică gândurile sau noțiunile omului și, în plus, nu are de-a face cu filosofiile de viață ale omului. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu întrupat intenționează să o facă și ea este, de asemenea, semnificația practică a întrupării Sale. Dumnezeu vine în trup, în principal, pentru a face o etapă a lucrării care trebuie făcută în trup, fără a trece prin alte procese triviale și, în ceea ce privește experiențele unui om normal, El nu le are.

Lucrarea pe care trupul lui Dumnezeu trebuie să o facă nu include experiențe omenești obișnuite. Astfel, Dumnezeu vine în trup pentru a îndeplini lucrarea pe care El trebuie să o îndeplinească în trup. Restul nu are nicio legătură cu El; El nu trece prin atât de multe procese triviale. Odată ce lucrarea Sa este făcută, semnificația întrupării Sale se termină de asemenea. Terminarea acestei etape înseamnă că lucrarea pe care El trebuie să o facă în trup s-a terminat, iar lucrarea de slujire a trupului Său este finalizată. Dar El nu poate să continue să lucreze în trup la nesfârșit. El trebuie să lucreze într-un alt loc, un loc în afara trupului. Doar astfel poate lucrarea Lui să fie realizată pe deplin și să avanseze și mai mult. Dumnezeu lucrează conform planului Său original. El știe la fel de clar precum palma mâinii Sale ce lucrare trebuie să facă și ce lucrare a finalizat. Dumnezeu îl conduce pe fiecare om pe o cale pe care El a predestinat-o deja. Nimeni nu poate scăpa de aceasta. Doar aceia care urmează călăuzirea Duhului lui Dumnezeu vor putea să intre în odihnă. S-ar putea ca, în lucrarea de mai târziu, să nu fie Dumnezeu cel care vorbește în trup pentru a călăuzi omul, ci un Duh cu formă tangibilă care călăuzește viața omului. Doar atunci va putea omul să Îl atingă în mod concret pe Dumnezeu, să se uite la Dumnezeu și să intre mai bine în realitatea pe care o pretinde Dumnezeu, pentru a deveni desăvârșit de Dumnezeul practic. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o îndeplinească și ceea ce El a planificat cu mult timp în urmă. Din aceasta, voi ar trebui să vedeți cu toții calea pe care ar trebui să mergeți!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența esențială dintre Dumnezeul întrupat și oamenii folosiți de Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 140)

Dumnezeu care S-a întrupat se numește Hristos, iar astfel Hristosul care le poate da oamenilor adevărul se numește Dumnezeu. Nu există nimic

exagerat în această privință, deoarece El are esența lui Dumnezeu și are firea lui Dumnezeu, și înțelepciune în lucrarea Lui, care sunt nerealizabile de către om. Aceia care se numesc Hristoși pe ei înșiși și totuși nu pot săvârși lucrarea lui Dumnezeu, sunt escroci. Hristos nu este numai manifestarea lui Dumnezeu pe pământ, ci și trupul special asumat de Dumnezeu în timp ce Își săvârșește și completează lucrarea printre oameni. Acest trup nu poate fi înlocuit de orice om, ci este un trup care poate purta așa cum trebuie lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și poate exprima firea lui Dumnezeu și Îl reprezintă bine pe Dumnezeu, furnizându-i omului viață. Mai devreme sau mai târziu, cei care se dau drept Hristos vor cădea cu toții, pentru că, deși susțin că sunt Hristos, ei nu dețin nimic din esența lui Hristos. Și astfel, spun că autenticitatea lui Hristos nu poate fi definită de om, ci este acceptată și decisă de Dumnezeu Însuși. Astfel, dacă îți dorești cu adevărat să cauți calea vieții, trebuie înainte să conștientizezi că prin venirea Sa pe pământ înfăptuiește Dumnezeu lucrarea de a dărui omului calea vieții și trebuie să conștientizezi că în timpul zilelor de pe urmă, vine El pe pământ pentru a-i dărui omului calea vieții. Acesta nu este trecutul; acest lucru se întâmplă astăzi.

Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferite de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de norme, de slove și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc

de apa vieții care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii din apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fii ai iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând nemișcat și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci nu vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – totuși, tu stai și aștepți pasiv pieirea, agățându-te de nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul de care te agăți ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi? Și cum pot cuvintele din cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus la cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt slove care pot oferi doar o consolare temporară, nu adevăruri care sunt capabile să dea viață. Scripturile pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul și nu sunt cuvinte filosofice care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu te fac să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum – uită-te să vezi cine săvârșește acum lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci asta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața.

Cei care doresc să dobândească viața fără să se bazeze pe adevărul rostit de Hristos sunt cei mai ridicoli oameni de pe pământ, iar cei care nu

acceptă calea vieții adusă de Hristos sunt pierduți în fantezie. Și astfel, spun că aceia care nu-L acceptă pe Hristos al zilelor de pe urmă vor fi mereu detestați de Dumnezeu. Hristos este poarta omului către Împărăție în timpul zilelor de pe urmă și nu există nimeni care să-L poată ocoli. Nimeni nu poate fi desăvârșit de Dumnezeu dacă nu prin Hristos. Crezi în Dumnezeu și astfel, trebuie să accepți cuvintele Lui și să te supui căii Lui. Nu poți să te gândești doar la a obține binecuvântări câtă vreme ești incapabil să primești adevărul și incapabil să accepți provizia vieții. Hristos vine în timpul zilelor de pe urmă, astfel încât toți cei care cred cu adevărat în El să poată să primească viața. Lucrarea Lui este de dragul închiderii vechii epoci și intrării în cea nouă și lucrarea Lui este cărarea ce trebuie luată de către toți cei care vor intra în noua epocă. Dacă nu ești capabil să-L recunoști și, în schimb, Îl condamni, blasfemiezi sau chiar Îl persecuți, atunci ești sortit să arzi pentru eternitate și nu vei intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu. Căci acest Hristos este Însuși expresia Duhului Sfânt, expresia lui Dumnezeu și Cel căruia Dumnezeu I-a încredințat săvârșirea lucrării Lui pe pământ. Și astfel spun că, dacă nu poți accepta tot ceea ce este săvârșit de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci blasfemiezi Duhul Sfânt. Pedeapsa care trebuie primită de toți cei care Îl blasfemiază pe Duhul Sfânt este evidentă pentru toată lumea. Îți mai spun că, dacă te împotrivești lui Hristos al zilelor de pe urmă și Îl respingi pe Hristos al zilelor de pe urmă, nu va fi nimeni altcineva care să suporte consecințele în numele tău. Mai mult decât atât, începând cu această zi, nu vei mai avea o altă șansă să câștigi aprobarea lui Dumnezeu; chiar dacă încerci să te ispășești, nu vei mai privi niciodată chipul lui Dumnezeu. Deoarece Cel căruia I te împotrivești nu este un om, ceea ce respingi nu este o ființă firavă, ci Hristos. Știi care vor fi consecințele acestui lucru? Nu vei fi făcut o greșeală mică, ci vei fi comis o crimă îngrozitoare. Astfel, sfătuiesc pe toată lumea să nu își arate colții în

fața adevărului sau să critice cu nepăsare, deoarece doar adevărul îți poate aduce viața și nimic altceva în afară de adevăr nu îți poate permite să renaști și să privești chipul lui Dumnezeu din nou.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Cunoașterea lucrării lui Dumnezeu

Cunoașterea lucrării lui Dumnezeu I

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 141)

A cunoaște lucrarea lui Dumnezeu în aceste vremuri înseamnă, în cea mai mare parte, a cunoaște care este principala lucrare de slujire a lui Dumnezeu întrupat în zilele de pe urmă și ce a venit El să facă pe pământ. Am menționat anterior în cuvintele Mele că Dumnezeu a venit pe pământ (în zilele de pe urmă) pentru a da un exemplu înainte de a pleca. Cum dă Dumnezeu acest exemplu? Face acest lucru rostind cuvinte și lucrând și vorbind pe tot pământul. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă; El doar vorbește, pentru a face pământul să devină o lume a cuvintelor, astfel încât fiecare persoană să fie aprovizionată și luminată de cuvintele Sale și ca duhul omului să fie trezit și el să câștige claritate asupra viziunilor. În timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu întrupat a venit pe pământ mai ales pentru a rosti cuvinte. Când a venit Isus, El a răspândit Evanghelia Împărăției Cerurilor și a realizat lucrarea răscumpărării răstignirii. El a pus capăt Epocii Legii și a abolit tot ce era vechi. Sosirea lui Isus a încheiat Epoca Legii și a inaugurat Epoca Harului; sosirea lui Dumnezeu întrupat al zilelor de pe urmă a dus finalul Epocii Harului. El a venit în special ca să dea glas cuvintelor Sale, să folosească cuvinte pentru a-l desăvârși pe om, pentru a-l ilumina și lumina pe om și pentru a înlătura locul Dumnezeului nedeslușit din inima omului. Aceasta nu este etapa lucrării pe care Isus a făcut-o atunci când a venit. Când a venit, Isus a făcut multe minuni, i-a vindecat pe bolnavi și a alungat demoni și a înfăptuit lucrarea răscumpărării răstignirii. Drept urmare, în noțiunile lor, oamenii cred că așa ar trebui să fie Dumnezeu. Pentru că atunci când a venit Isus, El nu a făcut lucrarea de înlăturare a chipului Dumnezeului nedeslușit din inima omului; când a venit, El a fost răstignit, i-a vindecat pe bolnavi și a

alungat demoni și a răspândit Evanghelia Împărăției Cerurilor. Într-o anumită privință, întruparea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă înlătură locul ocupat de Dumnezeul nedeslușit în noțiunile omului, astfel încât în inima omului să nu mai existe chipul Dumnezeului nedeslușit. Prin cuvintele și lucrările Sale actuale, mișcarea Lui pe tot pământul și lucrarea excepțional de reală și normală pe care o săvârșește printre oameni, El face ca omul să cunoască realitatea lui Dumnezeu și îndepărtează locul Dumnezeului nedeslușit din inima omului. În altă privință, Dumnezeu folosește cuvintele rostite de trupul Lui pentru a-l face pe om complet și a îndeplini toate lucrurile. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu o va îndeplini în zilele de pe urmă.

Ce trebuie să știți:

1. Lucrarea lui Dumnezeu nu este supranaturală, iar voi nu ar trebui să adăpostiți noțiuni despre aceasta.

2. Voi trebuie să înțelegeți lucrarea principală pe care Dumnezeu întrupat a venit să o facă de data aceasta.

El nu a venit să vindece pe cei bolnavi, să alunge demoni sau să facă minuni și nu a venit să răspândească Evanghelia pocăinței sau să acorde omului răscumpărarea. Aceasta deoarece Isus a făcut deja această lucrare și Dumnezeu nu repetă aceeași lucrare. Astăzi, Dumnezeu a venit să pună capăt Epocii Harului și să elimine toate practicile acesteia. Dumnezeul practic a venit în primul rând pentru a arăta că El este adevărat. Când a venit Isus, El a rostit puține cuvinte; El a înfăptuit în primul rând miracole, a făcut semne și minuni și a vindecat pe bolnavi și a alungat demoni sau, altfel, a făcut profeții pentru a convinge oamenii și pentru a-i face să vadă că El era cu adevărat Dumnezeu și că era un Dumnezeu imparțial. În cele din urmă, El a întregit lucrarea răstignirii. Dumnezeul de astăzi nu

înfăptuiește semne și minuni, nici nu vindecă bolnavii și nici nu alungă demoni. Când a venit Isus, lucrarea pe care a făcut-o a reprezentat o parte din Dumnezeu, dar de data aceasta, Dumnezeu a venit să facă etapa lucrării datorate, deoarece El nu repetă aceeași lucrare; El este Dumnezeul care este mereu nou și niciodată vechi, așa că tot ceea ce vezi astăzi sunt cuvintele și lucrarea Dumnezeului practic.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 142)

Dumnezeu întrupat din zilele de pe urmă a venit în primul rând pentru a-Și rosti cuvintele, pentru a explica tot ce este necesar vieții omului, pentru a indica în ce ar trebui să intre omul, pentru a arăta omului faptele lui Dumnezeu și a-i arăta înțelepciunea, omnipotența și minunăția lui Dumnezeu. Prin multele feluri în care Dumnezeu vorbește, omul vede supremația lui Dumnezeu, dimensiunea Lui și, mai mult, smerenia și tăinuirea Sa. Omul vede că Dumnezeu este suprem, dar că El este smerit și ascuns și poate deveni cel mai mic dintre toți. Unele dintre cuvintele Lui sunt rostite direct din perspectiva Duhului Sfânt, unele direct din perspectiva omului și altele din perspectiva unei a treia persoane. În aceasta se poate vedea că modalitatea lucrării lui Dumnezeu variază foarte mult și că prin cuvinte permite El omului să o vadă. Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este atât normală, cât și reală și, astfel, grupul de oameni din zilele de pe urmă este supus celei mai mari dintre încercări. Datorită normalității și realității lui Dumnezeu, toți oamenii au intrat în mijlocul acestor încercări; faptul că omul a coborât în încercările lui Dumnezeu este datorită normalității și realității Lui. În epoca lui Isus, nu au existat noțiuni sau încercări. Deoarece majoritatea lucrărilor făcute de Isus erau în acord cu noțiunile omului, oamenii L-au urmat și nu au avut noțiuni despre El.

Încercările de astăzi sunt cele mai mari cu care s-a confruntat vreodată omul și când se spune că acești oameni au ieșit din marele necaz, acesta este necazul la care se face referire. Astăzi, Dumnezeu vorbește pentru a da naștere la credință, dragoste, acceptare a suferinței și ascultare în acești oameni. Cuvintele rostite de Dumnezeu întrupat al zilelor de pe urmă sunt rostite în conformitate cu natura și esența omului, în funcție de comportamentul omului și de ceea în ce omul ar trebui să intre astăzi. Cuvintele Sale sunt atât reale, cât și normale: El nu vorbește despre ziua de mâine, nici nu se uită înapoi la cea de ieri; El vorbește numai despre în ce ar trebui intrat, pus în practică și înțeles astăzi. Dacă, în prezent, ar fi să apară o persoană capabilă să arate semne și să facă minuni, să alunge demoni, să vindece bolnavii și să săvârșească multe miracole, iar dacă această persoană pretinde că este Isus care a venit atunci ar fi vorba despre un fals, produs de duhurile rele, care Îl imită pe Isus. Reține! Dumnezeu nu repetă aceeași lucrare. Etapa lucrării lui Isus a fost deja finalizată, iar Dumnezeu nu va relua niciodată acea etapă a lucrării. Lucrarea lui Dumnezeu este ireconciliabilă cu noțiunile omului; de exemplu, Vechiul Testament a prezis venirea unui Mesia, iar rezultatul acestei profeții a fost venirea lui Isus. Deoarece acest lucru s-a întâmplat deja, ar fi greșit pentru un alt Mesia să vină din nou. Isus a venit deja o dată și ar fi greșit dacă Isus ar urma să vină din nou de data aceasta. Există un singur nume pentru fiecare epocă, și fiecare nume conține o caracterizare a acelei epoci. În noțiunile omului, Dumnezeu trebuie să arate mereu semne și să facă minuni, trebuie să vindece bolnavii și să alunge mereu demoni, trebuie să fie mereu ca Isus. Însă, de data aceasta, Dumnezeu nu e deloc așa. Dacă, în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu ar arăta semne, ar face minuni, ar alunga demoni și ar vindeca bolnavii – dacă ar face exact așa cum a făcut Isus – atunci Dumnezeu ar repeta aceeași lucrare, iar lucrarea lui Isus nu ar avea

semnificație sau valoare. Astfel, Dumnezeu realizează o singură etapă a lucrării în fiecare epocă. Odată ce fiecare etapă a lucrării Sale a fost finalizată, este imitată la scurt timp de duhurile rele, iar după ce Satana începe să calce pe urmele Lui, Dumnezeu trece la o metodă diferită. Odată ce El a încheiat o etapă a lucrării Sale, aceasta este imitată de duhurile rele. Asta trebuie să vă fie clar. De ce este astăzi lucrarea lui Dumnezeu diferită de lucrarea lui Isus? De ce astăzi Dumnezeu nu arată semne și minuni, nu alungă demoni și nu vindecă bolnavii? Dacă lucrarea lui Isus ar fi aceeași cu lucrarea înfăptuită în timpul Epocii Legii, ar fi putut El să-L reprezinte pe Dumnezeul Epocii Harului? Ar fi putut El să fi terminat lucrarea răstignirii? Dacă, așa cum era în Epoca Legii, Isus ar fi intrat în templu și ar fi ținut Sabatul, atunci El nu ar fi fost persecutat de nimeni și ar fi fost îmbrățișat de toți. Dacă ar fi fost așa, ar fi putut El să fie răstignit? Ar fi putut El să finalizeze lucrarea de răscumpărare? Care ar fi sensul dacă Dumnezeul întrupat al zilelor de pe urmă ar arăta semne și minuni, așa cum a făcut Isus? Numai dacă Dumnezeu înfăptuiește o altă parte a lucrării Sale în zilele de pe urmă, una care reprezintă o parte a planului Său de gestionare (planului de mântuire), omul poate dobândi o cunoaștere mai profundă de Dumnezeu și numai atunci poate fi finalizat planul Său de gestionare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 143)

În timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu a venit în principal pentru a-Și rosti cuvintele. El vorbește din perspectiva Duhului, din perspectiva omului și din perspectiva celei de-a treia persoane; El vorbește în moduri diferite, folosind o singură cale pentru o perioadă de timp și folosește vorbirea pentru a schimba noțiunile omului și a înlătura imaginea Dumnezeului nedeslușit din inima omului. Aceasta este lucrarea principală săvârșită de

Dumnezeu. Deoarece omul crede că Dumnezeu a venit să-i vindece pe bolnavi, să alunge demoni, să facă minuni și să-i dăruiască binecuvântări materiale omului, Dumnezeu îndeplinește această etapă a lucrării – lucrarea de mustrare și judecată – pentru a elimina astfel de lucruri din noțiunile omului, ca omul să poată cunoaște realitatea și normalitatea lui Dumnezeu și astfel încât imaginea lui Isus să poată fi îndepărtată din inima lui și înlocuită cu o nouă imagine a lui Dumnezeu. De îndată ce imaginea Lui în om se învechește, atunci aceasta devine un idol. Când Isus a venit și a îndeplinit acea etapă a lucrării, El nu L-a reprezentat în întregime pe Dumnezeu. El a făcut niște semne și minuni, a rostit câteva cuvinte și, în cele din urmă, a fost crucificat. A reprezentat o parte a lui Dumnezeu. El nu putea să reprezinte tot ceea ce este al lui Dumnezeu, ci L-a reprezentat făcând o parte din lucrarea Sa. Aceasta pentru că Dumnezeu este atât de mare și de minunat și de nepătruns, și deoarece Dumnezeu săvârșește numai o parte a lucrării Sale în fiecare epocă. Lucrarea făcută de Dumnezeu în această epocă este în principal furnizarea cuvintelor pentru viața omului, expunerea naturii omului, esenței și firii lui corupte, și eliminarea concepțiilor religioase, a gândirii feudale și a gândirii depășite; cunoașterea și cultura omului. Trebuie să fie spălate prin darea în vileag de către cuvintele lui Dumnezeu. În zilele de pe urmă, pentru a-l desăvârși pe om, Dumnezeu folosește cuvinte, și nu semne și minuni. El Își folosește cuvintele pentru a-l expune pe om, a-l judeca, a-l mustra și a-l desăvârși astfel încât, în cuvintele lui Dumnezeu, omul să ajungă să-I vadă înțelepciunea și frumusețea și să înțeleagă firea lui Dumnezeu; astfel încât, prin cuvintele Lui, omul să Îi vadă faptele. În Epoca Legii, Iahve l-a condus pe Moise din Egipt cu cuvintele Lui și a rostit câteva cuvinte israeliților; în acel moment, o parte din faptele lui Dumnezeu au fost lămurite, dar deoarece calibrul omului era limitat și nimic nu-i putea face completă

cunoașterea, Dumnezeu a continuat să vorbească și să lucreze. În Epoca Harului, omul a văzut încă o dată o parte din faptele lui Dumnezeu. Isus a fost în stare să arate semne și minuni, să-i vindece pe bolnavi, să alunge demonii și să fie răstignit, la trei zile după ce El a înviat și a apărut în trup înaintea omului. Despre Dumnezeu, omul nu știa mai mult decât atât. Omul știe doar ce îi este arătat de Dumnezeu și, dacă El nu i-ar arăta nimic mai mult omului, atunci aceasta ar fi măsura în care omul L-ar delimita pe Dumnezeu. De aceea, Dumnezeu continuă să lucreze, astfel încât cunoașterea omului în privința Lui să poată deveni mai profundă și ca el să poată ajunge treptat să-I cunoască esența. În zilele de pe urmă, Dumnezeu Își folosește cuvintele pentru a-l desăvârși pe om. Firea ta coruptă este dezvăluită de cuvintele lui Dumnezeu și noțiunile tale religioase sunt înlocuite de realitatea Lui. Dumnezeu Cel întrupat din zilele de pe urmă a venit în primul rând pentru a îndeplini cuvintele „Cuvântul devine trup, Cuvântul vine în trup și Cuvântul Se arată în trup" și, dacă nu cunoști în profunzime acest lucru, atunci nu vei putea rămâne neclintit. În zilele de pe urmă, Dumnezeu intenționează în primul rând să înfăptuiască o etapă a lucrării în care Cuvântul apare în trup și aceasta este o parte a planului Său de gestionare. Astfel, cunoștințele voastre trebuie să fie clare; indiferent de modul în care lucrează Dumnezeu, El nu permite omului să-L delimiteze. Dacă Dumnezeu nu ar face această lucrare în zilele de pe urmă, atunci cunoașterea omului despre El nu ar putea merge mai departe. Ai ști doar că Dumnezeu poate să fie răstignit și să distrugă Sodoma și că Isus poate să fie ridicat din morți și să i Se arate lui Petru… Dar nu ai spune niciodată despre cuvintele lui Dumnezeu că pot realiza totul și că pot cuceri omul. Doar trăind cuvintele lui Dumnezeu poți vorbi despre o astfel de cunoaștere și, cu cât mai mult experimentezi din lucrarea Lui, cu atât mai profundă va deveni cunoașterea ta despre El. Numai atunci vei înceta să-L delimitezi pe

Dumnezeu în propriile tale noțiuni. Omul ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu experimentându-I lucrarea; nu există nicio altă cale corectă de a-L cunoaște pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 144)

Astăzi, tuturor ar trebui să vă fie clar că, în zilele de pe urmă, „Cuvântul devine trup” este faptul realizat de Dumnezeu, în principal. Prin lucrarea Sa reală pe pământ, îl face pe om să-L cunoască, să interacționeze cu El și să-I vadă faptele actuale. Îl face pe om să vadă clar că El este capabil să arate semne și minuni și că există și momente în care El nu este în stare să facă acest lucru și că asta depinde de epocă. Din aceasta, poți vedea că Dumnezeu nu este incapabil să arate semne și minuni, ci că Își schimbă modul de lucru conform lucrării pe care trebuie să o facă și în funcție de epocă. În stadiul actual al lucrării, El nu arată semne și minuni; în epoca lui Isus, El a arătat câteva semne și minuni pentru că lucrarea Lui din acea epocă era diferită. Dumnezeu nu face acea lucrare astăzi și unii oameni cred că El este incapabil să arate semne și minuni sau, altfel, cred că dacă El nu arată semne și minuni, atunci El nu este Dumnezeu. Nu este o concluzie greșită? Dumnezeu este capabil să arate semne și minuni, dar El lucrează într-o epocă diferită și, astfel, nu face o asemenea lucrare. Deoarece aceasta este o epocă diferită și pentru că aceasta este o etapă diferită a lucrării lui Dumnezeu, faptele clarificate de El sunt de asemenea diferite. Credința omului în Dumnezeu nu este credința în semne și minuni, nici credința în miracole, ci credința în lucrarea Sa reală din noua epocă. Omul ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu prin modul în care lucrează El și această cunoaștere naște în om credința în Dumnezeu, și anume credința în lucrarea și faptele Sale. În această etapă a lucrării, Dumnezeu vorbește în principal. Nu aștepta

să vezi semne și minuni; nu le vei vedea! Pentru că nu te-ai născut în Epoca Harului. Dacă te-ai fi născut atunci, ai fi putut vedea semne și minuni, dar te-ai născut în zilele de pe urmă și, astfel, poți vedea numai realitatea și normalitatea lui Dumnezeu. Nu te aștepta să-L vezi pe Isus Cel supranatural în zilele de pe urmă. Îl poți vedea numai pe Dumnezeul practic întrupat, care nu este diferit de orice ființă umană. În fiecare epocă, Dumnezeu clarifică diferite fapte. În fiecare epocă, El clarifică o parte din faptele lui Dumnezeu, iar lucrarea fiecărei epoci reprezintă o parte a firii lui Dumnezeu și o parte din faptele Lui. Faptele pe care El le lămurește variază în funcție de epoca în care lucrează, dar toate îi oferă omului o cunoaștere a lui Dumnezeu, care este mai profundă, o credință în Dumnezeu, care este mai realistă și mai adevărată. Omul crede în Dumnezeu datorită tuturor faptelor Sale, pentru că Dumnezeu este atât de minunat, atât de mare, pentru că El este atotputernic și de nepătruns. Dacă tu crezi în Dumnezeu pentru că El este capabil să facă semne și minuni și poate să-i vindece pe bolnavi și să alunge demonii, atunci părerea ta este greșită și unii oameni îți vor spune: „Nu sunt și duhurile rele capabile să facă astfel de lucruri?” Nu înseamnă asta a confunda imaginea lui Dumnezeu cu imaginea Satanei? Astăzi, credința omului în Dumnezeu se datorează multelor Sale fapte și marii cantități de lucrare pe care o face, precum și multelor feluri în care El vorbește. Dumnezeu Își folosește cuvântările pentru a cuceri omul și a-l desăvârși. Omul crede în Dumnezeu datorită multelor fapte ale Sale, nu pentru că El este capabil să arate semne și minuni; omul ajunge doar să-L cunoască pe Dumnezeu numai pentru că-I vede faptele. Doar prin cunoașterea faptelor reale ale lui Dumnezeu, a felului în care El lucrează, a metodelor înțelepte pe care le folosește, a modului cum vorbește El și îl desăvârșește pe om – numai prin cunoașterea acestor aspecte – poți înțelege realitatea lui Dumnezeu și firea Lui, știind ceea ce Îi place, ceea ce detestă

și cum lucrează El asupra omului. Înțelegând ceea ce-I place și ceea ce nu-I place lui Dumnezeu, poți să faci diferența între ceea ce este pozitiv și negativ și, prin cunoașterea lui Dumnezeu, progresezi în viața ta. Pe scurt, trebuie să dobândești o cunoaștere a lucrării lui Dumnezeu și să-ți clarifici opiniile despre credința în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 145)

Indiferent cum urmărești, trebuie, mai presus de toate lucrurile, să înțelegi lucrarea pe care o săvârșește Dumnezeu astăzi și să cunoști semnificația acestei lucrări. Trebuie să înțelegi și să cunoști ce lucrare aduce Dumnezeu atunci când vine în zilele de pe urmă, ce fire aduce și ce va fi făcut complet în om. Dacă nu cunoști sau nu înțelegi lucrarea pe care El a venit să o săvârșească în trup, cum poți pricepe voia Lui și cum poți deveni apropiatul Lui? De fapt, nu este complicat să fii apropiatul lui Dumnezeu, dar nu este nici simplu. Dacă oamenii pot să înțeleagă pe deplin acest lucru și să-l pună în practică, atunci devine simplu; dacă oamenii nu pot să-l înțeleagă întru totul, atunci devine mult mai greu și, mai mult, ei devin predispuși la a se lăsa conduși de către căutarea lor spre lucruri nedeslușite. Dacă, în căutarea lui Dumnezeu, oamenii nu au propria poziție de susținut și nu știu adevărul pe care ar trebui să-l respecte, înseamnă că nu au o fundație și, astfel, pentru ei devine dificil să fie fermi. În prezent, există foarte mulți care nu înțeleg adevărul, care nu pot să distingă între bine și rău sau să spună ce să iubească sau să urască. Astfel de oameni nu pot fi fermi. Cheia credinței în Dumnezeu constă în capacitatea de a transpune adevărul în practică, de a-ți păsa de voia lui Dumnezeu, cunoașterea lucrării lui Dumnezeu asupra omului atunci când Se întrupează și principiile după care vorbește. Nu urma masele. Trebuie să ai principii în care ar trebui să

pătrunzi și trebuie să le menții. Îți va fi de ajutor dacă vei fi ferm față de acele lucruri din interiorul tău care sunt aduse de luminarea lui de Dumnezeu. Dacă nu faci acest lucru, astăzi vei schimba direcția într-un sens, mâine vei schimba direcția în sens opus și nu vei câștiga niciodată nimic real. Nu îți este deloc benefic propriei vieți să fii astfel. Cei care nu înțeleg adevărul îi urmează mereu pe ceilalți: dacă oamenii spun că aceasta este lucrarea Sfântului Duh, atunci și tu spui că este lucrarea Sfântului Duh; dacă oamenii spun că este lucrarea unui spirit rău, atunci și tu ai îndoieli sau spui că este lucrarea unui spirit rău. Tu repeți mereu cuvintele altora și ești incapabil să distingi orice pe cont propriu, ești incapabil și să gândești pe cont propriu. Înseamnă să fii o persoană fără poziție, incapabilă să distingă – o astfel de persoană este un nenorocit fără valoare! Tu repeți întotdeauna cuvintele altora: astăzi, se spune că aceasta este lucrarea Duhului Sfânt, însă există probabilitatea ca, într-o zi, cineva să spună că nu este lucrarea Duhului Sfânt și că, în realitate, nu reprezintă nimic altceva decât faptele omului – cu toate acestea, nu poți discerne acest lucru, iar când ești martor la rostirea lui de către alții, spui același lucru. De fapt, este lucrarea Duhului Sfânt, dar tu spui că este lucrarea omului; nu ai devenit unul dintre cei care blasfemiază lucrarea Duhului Sfânt? Prin aceasta, nu I te-ai opus lui Dumnezeu, pentru că nu poți deosebi? Poate, într-o zi, va apărea vreun nesăbuit care va spune că „aceasta este lucrarea unui spirit rău”, iar atunci când vei auzi aceste cuvinte, vei fi dezorientat și încă o dată legat de cuvintele celorlalți. De fiecare dată când cineva agită apele, ești incapabil să-ți menții poziția și toate acestea se întâmplă din cauză că nu deții adevărul. A crede în Dumnezeu și a căuta să-L cunoști pe Dumnezeu nu sunt chestiuni simple. Aceste lucruri nu pot fi obținute pur și simplu prin adunări și ascultarea predicilor și nu poți fi desăvârșit doar prin pasiune. Trebuie să experimentezi, să cunoști, să ai principii în acțiunile tale și să

câștigi lucrarea Duhului Sfânt. După ce ai trăit experiențe, vei putea deosebi multe lucruri – vei putea face distincția între bine și rău, între dreptate și ticăloșie, între ceea ce aparține de trup și sânge și ceea ce aparține de adevăr. Ar trebui să poți distinge între toate aceste lucruri și, în acest proces, indiferent de circumstanțe, nu vei fi niciodată pierdut. Doar aceasta este statura ta reală.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 146)

Cunoașterea lucrării lui Dumnezeu nu este o chestiune simplă. Ar trebui să ai standarde și un obiectiv în căutarea ta, ar trebui să știi cum să cauți adevărata cale, cum să determini dacă este adevărata cale sau nu și dacă este lucrarea lui Dumnezeu sau nu. Care este principiul cel mai de bază în căutarea adevăratei căi? Trebuie să te uiți dacă lucrarea Duhului Sfânt se află sau nu în această cale, dacă aceste cuvinte sunt expresia adevărului sau nu, cine este mărturisit și ce îți poate aduce. Distincția între adevărata cale și cea falsă necesită câteva aspecte ale cunoștințelor de bază, dintre care cel mai fundamental este acela de a spune dacă lucrarea Duhului Sfânt este prezentă acolo. Căci esența credinței oamenilor în Dumnezeu este credința în Duhul lui Dumnezeu și chiar și credința lor în Dumnezeu întrupat se datorează faptului că acest trup este întruchiparea Duhului lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că o astfel de credință este tot credință în Duh. Există diferențe între Duh și trup, dar pentru că acest trup vine de la Duh și este Cuvântul devenit trup, așadar, tot esența inerentă a lui Dumnezeu este cea în care crede omul. Deci, în deosebirea dintre adevărata cale și cea falsă, trebuie, mai presus de toate, să te uiți dacă are lucrarea Duhului Sfânt sau nu, după care trebuie să te uiți dacă există sau nu adevăr în această cale. Adevărul este firea vieții umanității normale, adică, ceea ce

i-a cerut Dumnezeu omului atunci când l-a creat la început, cu alte cuvinte, umanitatea normală în întregimea sa (inclusiv rațiunea umană, înțelegerea, înțelepciunea și cunoștințele de bază de a fi om). Altfel spus, trebuie să te uiți dacă această cale poate sau nu să îi ducă pe oameni într-o viață de umanitate normală, dacă adevărul rostit este sau nu necesar în conformitate cu realitatea umanității normale, dacă acest adevăr este sau nu practic și real și dacă este sau nu cel mai oportun. Dacă există adevăr, atunci poate să-i conducă pe oameni în experiențe normale și reale; oamenii, mai mult, devin și mai normali, rațiunea lor umană devine și mai completă, viața lor în trup și viața spirituală devin și mai organizate, iar emoțiile lor devin și mai normale. Acesta este cel de-al doilea principiu. Mai există un principiu, și anume dacă oamenii au sau nu tot mai multe cunoștințe despre Dumnezeu, și dacă experimentarea unei astfel de lucrări și a unui astfel de adevăr pot inspira sau nu iubirea față de Dumnezeu în ei și îi pot aduce și mai aproape de Dumnezeu. Prin asta se poate determina dacă aceasta este sau nu adevărata cale. Cel mai important este dacă această cale este realistă, mai degrabă decât supranaturală și dacă poate aproviziona sau nu viața omului. Dacă se conformează acestor principii, se poate concluziona că aceasta este calea adevărată. Spun aceste cuvinte nu pentru a vă face să acceptați alte căi în experiențele viitoare, nici ca o previziune că va exista lucrarea unei alte epoci noi în viitor. Le spun pentru ca voi să aveți certitudinea că această cale de astăzi este adevărata cale, astfel încât să nu fiți siguri doar parțial de credința voastră în lucrarea de astăzi și să nu puteți obține înțelegerea despre aceasta. Încă există mulți care, în ciuda faptului că sunt siguri, încă sunt confuzi; o astfel de certitudine nu are principii și asemenea oameni trebuie alungați mai devreme sau mai târziu. Chiar și cei care sunt foarte înflăcărați în urmărirea lor sunt pe trei părți siguri și cinci părți nesiguri, ceea ce demonstrează că nu au o bază. Deoarece calibrul vostru este prea

slab și baza voastră prea superficială, nu puteți înțelege diferența. Dumnezeu nu Își repetă lucrarea, nu săvârșește o lucrare nerealistă, nu are cerințe excesive de la om și nu săvârșește o lucrare dincolo de simțul omului. Toată lucrarea pe care o săvârșește se află în sfera simțului normal al omului și nu depășește simțul umanității normale, iar lucrarea Lui este săvârșită conform cerințelor normale ale omului. Dacă este lucrarea Duhului Sfânt, oamenii devin și mai normali, iar umanitatea lor devine și mai normală. Oamenii dobândesc tot mai multe cunoştințe în ceea ce privește firea lor satanică stricată și substanța omului, și dobândesc o și mai mare dorință pentru adevăr. Cu alte cuvinte, viața omului crește și crește, iar firea coruptă a omului devine din ce în ce mai capabilă de schimbare – toate fiind semnificația lui Dumnezeu care devine viața omului. Dacă o cale este incapabilă să dezvăluie acele lucruri care formează esența omului, este incapabilă să modifice firea omului și, mai mult, este incapabilă să-i aducă pe oameni în fața lui Dumnezeu sau să le ofere o înțelegere reală a lui Dumnezeu, înjosindu-le chiar umanitatea și făcându-le simțurile să fie și mai anormale, atunci această cale nu trebuie să fie adevărata cale și poate fi lucrarea unui spirit rău sau calea veche. Pe scurt, nu poate fi lucrarea prezentă a Duhului Sfânt. Voi ați crezut în Dumnezeu în toți acești ani, însă nu aveți nici cea mai mică bănuială în ceea ce privește principiile pentru a face diferența dintre calea adevărată și cea falsă sau pentru a căuta calea adevărată. Majoritatea oamenilor nici măcar nu sunt interesați de aceste chestiuni; pur și simplu merg acolo unde merge majoritatea și repetă ceea ce spune majoritatea. Cum este aceasta o persoană care caută calea adevărată? Și cum pot găsi astfel de persoane calea adevărată? Dacă înțelegi aceste câteva principii cheie, atunci, indiferent ce se întâmplă, nu vei fi înșelat. În prezent, este esențial ca oamenii să poată face distincții; acesta ar trebui să fie lucrul deținut de umanitatea normală și ceea ce oamenii trebuie să dețină

în experiența lor. Dacă, chiar și în prezent, oamenii încă nu disting nimic în procesul urmăririi, iar rațiunea lor umană încă nu s-a dezvoltat, atunci oamenii sunt prea naivi, iar căutarea lor este greșită și deviată. Nu există nici cea mai mică diferențiere în căutarea ta de azi și, chiar dacă este adevărat, după cum spui, că ai găsit calea adevărată, ai și obținut-o? Ai fost capabil să distingi ceva? Care este esența adevăratei căi? În adevărata cale, nu ai câștigat adevărata cale, nu ai câștigat nimic din adevăr. Cu alte cuvinte, nu ai obținut ceea ce Dumnezeu cere de la tine și, astfel, nu a existat nicio schimbare a corupției tale. Dacă vei continua să urmezi această cale, în cele din urmă, vei fi alungat. După ce ai urmat-o până în prezent, ar trebui să fii sigur că această cale pe care ai pășit este calea corectă și să nu mai ai dubii. Mulți oameni sunt întotdeauna nesiguri și încetează să urmeze adevărul, din cauza unor probleme mici. Astfel de oameni sunt cei care nu au cunoștințe despre lucrarea lui Dumnezeu; sunt cei care Îl urmează pe Dumnezeu în confuzie. Oamenii care nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu sunt incapabili să-I fie apropiați sau să-I stea mărturie. Îi sfătuiesc pe cei care caută doar binecuvântări și care urmăresc doar ceea ce este nedeslușit și abstract să urmărească adevărul cât mai curând posibil, astfel încât viața lor să poată avea însemnătate. Nu vă mai păcăliți singuri!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 147)

Întreaga lucrare săvârșită de-a lungul celor șase mii de ani s-a schimbat treptat, odată cu începutul și sfârșitul diferitelor epoci. Schimbările în această lucrare s-au bazat pe situația generală a lumii și pe tendințele de dezvoltare ale umanității în ansamblu; lucrarea de gestionare doar s-a schimbat treptat, în mod corespunzător. Nu totul a fost planificat de la începutul creației. Înainte ca lumea să fie creată sau chiar foarte curând

după aceea, Iahve nu planificase încă prima etapă a lucrării, cea a legii; a doua etapă a lucrării, cea a harului; sau a treia etapă a lucrării, cea a cuceririi, în care avea să înceapă cu câțiva dintre urmașii lui Moab, și, prin asta, să cucerească întregul univers. După ce a creat lumea, nu a mai rostit aceste cuvinte și nici după Moab nu le-a mai rostit; într-adevăr, înainte de Lot, nu le-a mai grăit niciodată. Toată lucrarea lui Dumnezeu se face spontan. Acesta este exact modul în care s-a dezvoltat întreaga Lui lucrare de gestionare de șase mii de ani; în niciun caz nu scrisese un astfel de plan, în forma vreunui „Grafic concis pentru dezvoltarea umanității", înainte de a crea lumea. În lucrarea lui Dumnezeu, El exprimă direct ceea ce este; El nu-Și chinuie creierul pentru a formula un plan. Desigur, destui profeți au rostit multe profeții, dar tot nu se poate spune că lucrarea lui Dumnezeu a fost întotdeauna una precis planificată; acele profeții au fost făcute în conformitate cu lucrarea lui Dumnezeu din acea vreme. Toate lucrările pe care le săvârșește El sunt mai aproape de actualitate. El Își îndeplinește lucrarea în concordanță cu evoluția fiecărei epoci și pe baza modului în care se schimbă lucrurile. Pentru El, săvârșirea lucrării este asemănătoare cu alegerea potrivită a medicamentelor în cazul unei boli; El observă și-Și continuă lucrarea conform observațiilor Sale. În fiecare etapă a lucrării Sale, Dumnezeu este capabil să-Și exprime înțelepciunea și capacitatea; El Își dezvăluie înțelepciunea bogată și autoritatea în conformitate cu lucrarea unei epoci anume și permite tuturor oamenilor aduși de El înapoi în timpul acelei epoci să-I vadă întreaga fire. El asigură nevoile oamenilor potrivit lucrării care trebuie săvârșită în fiecare epocă, făcând lucrarea pe care ar trebui să o facă. El le oferă oamenilor ceea ce au nevoie, în funcție de măsura în care i-a corupt Satana. E ca și cum, atunci când Iahve i-a creat inițial pe Adam și pe Eva, a făcut acest lucru pentru a le permite să-L manifeste pe Dumnezeu pe pământ și astfel încât să poată fi martori pentru

Dumnezeu în mijlocul creației. Totuși, Eva a păcătuit după ce a fost ispitită de șarpe, iar Adam a făcut același lucru; în grădină, amândoi au mâncat fructul din pomul cunoașterii binelui și răului. Astfel, Iahve a avut de îndeplinit o lucrare suplimentară asupra lor. Văzându-le goliciunea, le-a acoperit trupurile cu haine făcute din piei de animale. După aceea, El i-a spus lui Adam: „Pentru că ai ascultat de soția ta și ai mâncat din pomul din care-ți poruncisem să nu mănânci, blestemat este pământul din cauza ta; […] până când te vei întoarce în pământ, pentru că din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce”. Femeii, El i-a spus: „Îți voi mări mult durerile nașterii; în durere vei naște copii. Dorința ta va fi pentru soțul tău, iar el va stăpâni peste tine”. De atunci, El i-a alungat din Grădina Edenului și i-a făcut să trăiască în afara acesteia, așa cum omul modern trăiește acum pe pământ. Când Dumnezeu l-a creat pe om la început, nu a plănuit să-l lase pe om să fie ispitit de șarpe după ce l-a creat și apoi să-i blesteme pe om și pe șarpe. De fapt, nu a avut un astfel de plan; pur și simplu modul în care s-au desfășurat lucrurile I-au dat de făcut o nouă lucrare în mijlocul creației Lui. După ce Iahve a făcut această lucrare cu Adam și Eva pe pământ, omenirea a continuat să se dezvolte timp de mai multe mii de ani, până când „Iahve a văzut că răutatea oamenilor era mare pe pământ și că toate gândurile și dorințele din inimile lor erau îndreptate neîncetat numai spre rău. Și s-a căit Iahve pentru că îl făcuse pe om pe pământ și s-a întristat în inima Lui. […] Însă Noe a aflat har dinaintea lui Iahve”. În acel moment, Iahve avea mai multe lucrări noi de făcut, pentru că omenirea pe care o crease devenise prea păcătoasă după ce a fost ispitită de șarpe. Având în vedere aceste circumstanțe, din rândul întregii omeniri, Iahve a ales familia lui Noe ca să o cruțe și apoi Și-a îndeplinit lucrarea de distrugere a lumii cu un potop. Omenirea a continuat să se dezvolte în această manieră până în această zi, devenind din ce în ce mai coruptă, și

când va veni momentul ca dezvoltarea umanității să-și atingă culmea, acela va fi și sfârșitul omenirii. De la începutul și până la sfârșitul lumii, adevărul lăuntric al lucrării Lui a fost și va fi întotdeauna în acest fel. Tot așa vor fi și oamenii clasificați după tipul lor; nici nu se pune problema ca fiecare persoană să fie predestinată de la început să aparțină unei anumite categorii; mai degrabă, fiecare este clasificat treptat numai după ce a trecut printr-un proces de dezvoltare. În cele din urmă, oricine nu va putea fi pe deplin mântuit va fi înapoiat „strămoșilor" săi. Niciuna dintre lucrările lui Dumnezeu în rândul omenirii nu fusese deja pregătită la crearea lumii; mai degrabă, dezvoltarea lucrurilor I-a permis lui Dumnezeu să-Și realizeze treptat lucrarea în rândul omenirii și într-un mod mai realist și practic. De exemplu, Iahve Dumnezeu nu a creat șarpele pentru a ispiti femeia; nu acela a fost planul Său specific, nici nu a fost un lucru pe care El l-a predestinat în mod intenționat. Se poate spune că a fost o întâmplare neașteptată. Așadar, din acest motiv i-a alungat Iahve pe Adam și Eva din Grădina Edenului și a jurat să nu mai creeze niciodată oameni. Totuși, oamenii descoperă înțelepciunea lui Dumnezeu numai pe această temelie. Este cum am spus mai devreme: „Îmi exercit înțelepciunea pe baza comploturilor Satanei". Oricât de coruptă devine umanitatea sau o ispitește șarpele, Iahve încă are înțelepciunea Lui; prin urmare, S-a implicat într-o lucrare nouă încă de când a creat lumea și niciunul dintre pașii acestei lucrări nu s-a repetat vreodată. Satana și-a pus mereu planurile în mișcare; umanitatea a fost constant coruptă de Satana, iar Iahve Dumnezeu Și-a săvârșit neîncetat lucrarea înțeleaptă. De când a fost creată lumea, El nu a eșuat niciodată și nici nu a încetat vreodată să lucreze. După ce oamenii au fost corupți de Satana, El a continuat să lucreze printre ei pentru a-l învinge pe acesta, dușmanul care era sursa stricăciunii lor. Această bătălie s-a dat de la început și va continua până la sfârșitul lumii. Făcând toate aceste lucruri, Iahve Dumnezeu nu

numai că a permis oamenilor, care au fost corupți de Satana, să primească marea Lui mântuire, dar le-a permis și să vadă înțelepciunea, atotputernicia și autoritatea Lui. Și mai mult, în cele din urmă, îi va lăsa să-I vadă firea dreaptă – pedepsindu-i pe cei răi și răsplătindu-i pe cei buni. El S-a luptat cu Satana chiar până în această zi și nu a fost niciodată învins. Aceasta pentru că El este un Dumnezeu înțelept, iar El Își exercită înțelepciunea pe baza comploturilor Satanei. Astfel, Dumnezeu nu numai că face tot ce este în cer să se supună autorității Sale, dar, de asemenea, face tot ce este pe pământ să se odihnească sub scaunul picioarelor Sale și, nu în ultimul rând, El îi face pe cei răi, care invadează și hărțuiesc omenirea, să cadă sub mustrarea Lui. Rezultatele întregii lucrării sunt determinate ca urmare a înțelepciunii Sale. El nu Și-a dezvăluit niciodată înțelepciunea înainte de existența omenirii, pentru că nu avea dușmani în cer, pe pământ sau oriunde în întregul univers, și nu au existat forțe întunecate care să invadeze nimic în mijlocul naturii. După ce arhanghelul L-a trădat, El a creat omenirea pe pământ și din cauza omenirii Și-a început în mod oficial războiul milenar cu arhanghelul Satana – un război care se aprinde tot mai mult cu fiecare etapă care urmează. Atotputernicia și înțelepciunea Lui sunt prezente în fiecare dintre aceste etape. Numai atunci toate din cer și de pe pământ au văzut înțelepciunea lui Dumnezeu, atotputernicia și, în special, realitatea lui Dumnezeu. Încă Își mai desfășoară lucrarea în același mod realist și astăzi; în plus, pe măsură ce Își îndeplinește lucrarea, Își dezvăluie și înțelepciunea și toată atotputernicia. El vă permite să vedeți adevărul lăuntric al fiecărei etape a lucrării și, mai mult, să vedeți o explicație definitivă a realității lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să știi cum a evoluat întreaga umanitate până în ziua de azi”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 148)

Lucrarea Duhului Sfânt se face întotdeauna spontan; El poate să-Și planifice și să-Și săvârșească lucrarea oricând. De ce spun întotdeauna că lucrarea Duhului Sfânt este realistă și că este mereu nouă, niciodată veche și întotdeauna cea mai de actualitate? Lucrarea Lui nu fusese deja planificată când lumea a fost creată; acest lucru nu este deloc ceea ce s-a întâmplat! Fiecare pas al lucrării își are efectul corespunzător pentru timpul său și nu interferează unul cu celălalt. În majoritatea timpului, planurile pe care s-ar putea să le ai în mintea ta nu se potrivesc, pur și simplu, cu cea mai recentă lucrare a Duhului Sfânt. Lucrarea Lui nu este la fel de simplă precum crede omul, nici nu este atât de complexă precum își imaginează omul – constă în aprovizionarea oamenilor în orice moment și în orice loc, în funcție de nevoile lor din acel moment. Nimeni nu este mai lămurit în privința esenței oamenilor ca El și, tocmai din acest motiv, nimic nu poate să se potrivească la fel de bine nevoilor realiste ale oamenilor ca lucrarea Lui. De aceea, dintr-o perspectivă umană, lucrarea Sa pare să fi fost planificată cu câteva milenii în avans. Cum El lucrează printre voi acum, lucrând și vorbind în timp ce urmărește stările în care vă aflați, El știe exact ce să spună în cazul fiecărei stări, rostind cuvinte care sunt exact ce au oamenii nevoie. Luați primul pas al lucrării Sale: vremea mustrării. După aceea, Dumnezeu Și-a dirijat lucrarea în funcție de ce au manifestat oamenii, de răzvrătirea lor, de stările pozitive care au emanat din ei și de cele negative, precum și în funcție de limita inferioară la care oamenii au putut să coboare când acele stări negative au atins un anumit nivel; și El a pus stăpânire pe aceste lucruri, pentru a obține un rezultat mult mai bun cu lucrarea Lui. Cu alte cuvinte, săvârșește lucrarea de sprijinire printre oameni, în baza stării lor actuale dintr-un anumit moment; El duce la bun sfârșit fiecare pas al lucrării Sale în funcție de stările reale ale oamenilor. Toată creația este în mâinile Sale; cum ar putea El să nu-i cunoască? Dumnezeu efectuează următorul

pas al lucrării care ar trebui făcută, oricând și oriunde, în concordanță cu stările oamenilor. În niciun caz această lucrare nu a fost planificată cu mii de ani în urmă; aceasta este o noțiune umană! El lucrează pe măsură ce observă efectele lucrării Sale și lucrarea Lui se adâncește și se dezvoltă continuu; după ce observă rezultatele lucrării Sale, El implementează de fiecare dată următoarea etapă a lucrării Sale. El folosește multe lucruri pentru trecerea treptată și pentru a-Și face noua lucrare vizibilă oamenilor de-a lungul timpului. Acest mod de a lucra poate să asigure nevoile oamenilor, pentru că Dumnezeu cunoaște prea bine oamenii. Acesta este modul în care El Își îndeplinește lucrarea din ceruri. De asemenea, Dumnezeul întrupat Își săvârșește lucrarea în același mod, făcând aranjamente și lucrând în mijlocul oamenilor în funcție de împrejurările actuale. Niciuna dintre lucrările Sale nu a fost rânduită înainte ca lumea să fie creată, și nici nu a fost planificată meticulos în prealabil. La două mii de ani de la crearea lumii, Iahve a văzut că omenirea a devenit atât de coruptă, încât a folosit gura profetului Isaia pentru a prevesti că, după încheierea Epocii Legii, Iahve avea să-Și ducă la îndeplinire lucrarea de răscumpărare a omenirii în Epoca Harului. Acesta a fost planul lui Iahve, desigur, dar și acest plan a fost făcut în funcție de circumstanțele pe care El le observa atunci; cu siguranță nu S-a gândit la el imediat ce l-a creat pe Adam. Isaia doar a dat glas unei profeții, dar Iahve nu făcuse pregătiri anticipate pentru această lucrare în timpul Epocii Legii; mai degrabă, El a inițiat-o la începutul Epocii Harului, când mesagerul a apărut în visul lui Iosif ca să-l lumineze, transmițându-i că Dumnezeu urma să devină trup și doar atunci avea să înceapă lucrarea Sa de întrupare. Dumnezeu nu Și-a pregătit, așa cum își imaginează oamenii, lucrarea de întrupare imediat după ce a creat lumea; aceasta a fost decisă numai pe baza gradului de dezvoltare a omenirii și a statutului războiului Său împotriva Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să știi cum a evoluat întreaga umanitate până în ziua de azi”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 149)

Când Dumnezeu devine trup, Duhul Lui coboară asupra unui om; cu alte cuvinte, Duhul lui Dumnezeu îmbracă un trup fizic. El vine să-Și facă lucrarea pe pământ, nu să aducă împreună cu El anumite etape limitate; lucrarea Lui este absolut nelimitată. Lucrarea pe care Duhul Sfânt o face în trup este încă determinată de rezultatele lucrării Sale, și El folosește asemenea lucruri pentru a determina durata de timp pentru care El va lucra cât este în trup. Duhul Sfânt dezvăluie în mod direct fiecare pas al lucrării Sale, examinând lucrarea Lui în timp ce merge mai departe; această lucrare nu este atât de supranaturală încât să depășească limitele imaginației umane. Aceasta este ca lucrarea lui Iahve de creare a cerurilor și a pământului și a tuturor lucrurilor; El a planificat și a lucrat simultan. A despărțit lumina de întuneric și au apărut dimineața și seara – aceasta a durat o zi. În a doua zi, a creat cerul, iar aceasta a durat tot o zi; apoi a creat pământul, mările și toate ființele care le-au populat, fapt pentru care a avut nevoie de o altă zi. Aceasta a continuat până în a șasea zi, când Dumnezeu a creat omul și l-a lăsat să gestioneze toate lucrurile de pe pământ. Apoi, în a șaptea zi, când El a terminat de creat toate lucrurile, S-a odihnit. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a desemnat-o drept zi sfântă. El a decis să stabilească această zi sfântă doar după ce a creat toate lucrurile, nu înainte de a le crea. Și această lucrare a fost efectuată în mod spontan; înainte de a crea toate lucrurile, El nu hotărâse să creeze lumea în șase zile și să Se odihnească, apoi, în a șaptea; așa ceva nu e deloc în conformitate cu faptele. Nu glăsuise un asemenea lucru și nici nu îl planificase. În niciun caz nu spusese că facerea tuturor lucrurilor avea să se încheie în a șasea zi și că urma să Se odihnească în a șaptea; mai degrabă, El a creat în funcție de ce I s-a părut

bine pe atunci. Când a terminat de creat totul, era deja a șasea zi. Dacă ar fi fost a cincea zi când a terminat de creat totul, ar fi desemnat, prin urmare, a șasea zi ca zi sfântă. Totuși, El a terminat într-adevăr de creat totul în a șasea zi și, astfel, a șaptea zi a devenit o zi sfântă, care a fost transmisă până în această zi. Prin urmare, lucrarea Sa actuală se desfășoară în aceeași manieră. El vorbește și asigură nevoile voastre, în conformitate cu situațiile voastre. Adică, Duhul vorbește și lucrează în funcție de circumstanțele oamenilor; El veghează asupra tuturor și lucrează în orice moment și în orice loc. Ceea ce fac, spun, așez și revărs peste voi este, fără excepție, ceea ce aveți nevoie. Așadar, niciuna dintre lucrările Mele nu este separată de realitate; totul este adevărat, căci știți cu toții că „Duhul lui Dumnezeu păzește totul”. Dacă totul ar fi fost hotărât înainte de vreme, nu ar fi fost gata stabilit? Tu crezi că Dumnezeu a făcut planuri pentru șase milenii întregi și apoi a predestinat umanitatea să fie răzvrătită, recalcitrantă, necinstită și înșelătoare, și să aibă stricăciunea trupului, o fire satanică, pofta ochilor și îngăduințe personale. Nimic din toate acestea nu a fost predestinat de către Dumnezeu, ci, mai degrabă, totul s-a întâmplat ca urmare a stricăciunii Satanei. Unii ar putea spune: „Satana nu era, de asemenea, sub controlul lui Dumnezeu? Dumnezeu a predestinat că Satana va strica omul în această manieră și, după aceea, Dumnezeu Și-a săvârșit lucrarea printre oameni”. L-ar predestina într-adevăr Dumnezeu pe Satana să corupă omenirea? Dumnezeu este prea dornic să permită omenirii să trăiască normal, deci oare chiar S-ar amesteca în viețile oamenilor? Dacă ar fi astfel, înfrângerea Satanei și mântuirea umanității nu ar fi un efort inutil? Cum ar fi putut fi predestinată răzvrătirea omenirii? Asta s-a întâmplat din cauza amestecului Satanei, deci cum ar fi putut fi predestinată de Dumnezeu? Satana de sub controlul lui Dumnezeu pe care vi-l imaginați este foarte diferit de Satana de sub controlul lui Dumnezeu, despre care

vorbesc Eu. După declarațiile voastre, potrivit cărora „Dumnezeu este atotputernic și Satana este în mâinile Sale”, Satana nu L-ar putea trăda niciodată. Nu ați spus voi că Dumnezeu este atotputernic? Cunoștințele voastre sunt prea abstracte și în afara realității; omul nu poate pricepe niciodată gândurile lui Dumnezeu, nici nu poate să-I înțeleagă vreodată înțelepciunea! Dumnezeu este atotputernic; acest lucru nu este un neadevăr. Arhanghelul L-a trădat pe Dumnezeu pentru că Dumnezeu i-a dat, inițial, o parte din autoritate. Bineînțeles, acesta a fost un eveniment neașteptat, exact ca momentul în care Eva a cedat ispitei șarpelui. Cu toate acestea, indiferent cum își duce Satana trădarea la bun sfârșit, tot nu este atotputernic precum Dumnezeu. După cum ați spus, Satana nu este preaputernic; indiferent ce face, autoritatea lui Dumnezeu îl va învinge întotdeauna. Acesta este adevăratul sens al enunțului: „Dumnezeu este atotputernic și Satana este în mâinile Sale”. De aceea, războiul cu Satana trebuie să fie dus pas cu pas. Mai mult, Dumnezeu Își planifică lucrarea ca răspuns la șiretlicurile Satanei – adică, aduce omenirii mântuirea și Își dezvăluie atotputernicia și înțelepciunea într-un mod potrivit epocii. De asemenea, lucrarea zilelor de pe urmă nu a fost predestinată mai devreme, înainte de Epoca Harului; predestinările nu se fac într-o manieră atât de ordonată, ca aceasta: în primul rând, să schimbe firea externă a omului; în al doilea rând, să-l supună pe om mustrării și încercărilor Sale; în al treilea rând, să facă omul să treacă prin încercarea morții; în al patrulea rând, să-l facă pe om să experimenteze vremea iubirii față de Dumnezeu și să exprime hotărârea unei ființe create; în al cincilea rând, să permită omului să vadă voia lui Dumnezeu și să Îl cunoască pe deplin; și, în cele din urmă, să-l facă pe om complet! El nu a planificat toate aceste lucruri în timpul Epocii Harului; mai degrabă, a început să le planifice în epoca actuală. Satana lucrează, la fel și Dumnezeu. Satana își exprimă firea coruptă, în timp ce Dumnezeu

vorbește direct și dezvăluie anumite lucruri esențiale. Aceasta este lucrarea făcută astăzi și acesta e același principiu de lucru care a fost folosit cu mult timp în urmă, după crearea lumii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să știi cum a evoluat întreaga umanitate până în ziua de azi”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 150)

Mai întâi, Dumnezeu i-a creat pe Adam și pe Eva și a creat și un șarpe. Dintre toate lucrurile, șarpele acesta era cel mai otrăvitor; corpul său conținea venin, pe care Satana l-a folosit pentru a profita. Șarpele a fost cel care a ispitit-o pe Eva să păcătuiască. Adam a păcătuit după ce a făcut-o Eva, iar cei doi au fost apoi capabili să distingă între bine și rău. Dacă Iahve ar fi știut că șarpele o va ispiti pe Eva și că Eva îl va ispiti pe Adam, atunci de ce i-a pus pe toți într-o grădină? Dacă El ar fi putut să prezică aceste lucruri, atunci de ce a creat un șarpe și l-a pus în Grădina Edenului? De ce în Grădina Edenului se afla fructul pomului cunoașterii binelui și răului? Își dorise El ca ei să mănânce fructul? Când a venit Iahve, nici Adam, nici Eva nu au îndrăznit a-L privi în față, și numai atunci Iahve a știut că mâncaseră rodul pomului cunoașterii binelui și răului și căzuseră pradă șiretlicului șarpelui. În cele din urmă, El l-a blestemat pe șarpe și, de asemenea, i-a blestemat pe Adam și pe Eva. Când cei doi au mâncat din rodul pomului, Iahve nu era nicicum conștient că ei făceau asta. Omenirea a devenit coruptă până în punctul de a fi rea și promiscuă din punct de vedere sexual, ajungând chiar până într-acolo încât lucrurile pe care le adăpostea în inimile sa erau toate rele și incorecte; totul era murdărie. Prin urmare, Iahve a regretat crearea omenirii. După aceea, El Și-a desfășurat lucrarea de distrugere a lumii cu un potop, căruia Noe și fiii lui i-au supraviețuit. Unele lucruri nu sunt atât de avansate și supranaturale precum și le-ar putea imagina oamenii. Unii întreabă: „Din moment ce Dumnezeu știa că

arhanghelul Îl va trăda, de ce l-a creat?” Acestea sunt faptele: înainte ca pământul să existe, arhanghelul era cel mai mare dintre îngerii cerului. El avea autoritate asupra tuturor îngerilor din ceruri; aceasta a fost competența pe care i-o acordase Dumnezeu. Cu excepția lui Dumnezeu, era cel mai mare dintre îngerii cerului. Mai târziu, după ce Dumnezeu a creat omenirea, pe pământ, arhanghelul a îndeplinit o trădare și mai mare față de Dumnezeu. Spun că L-a trădat pe Dumnezeu pentru că a vrut să gestioneze omenirea și să depășească autoritatea lui Dumnezeu. Arhanghelul a ispitit-o pe Eva în păcat; și a făcut-o pentru că voia să-și stabilească împărăția pe pământ și să-i determine pe oameni să-I întoarcă spatele lui Dumnezeu și, în schimb, să-l asculte pe el. Arhanghelul a văzut că erau atât de multe lucruri care îl puteau asculta – îngerii puteau, la fel ca și oamenii de pe pământ. Păsările și fiarele, copacii, pădurile, munții, râurile și toate lucrurile de pe pământ erau în grija oamenilor – adică a lui Adam și a Evei – în timp ce Adam și Eva ascultau de arhanghel. Prin urmare, arhanghelul și-a dorit să depășească autoritatea lui Dumnezeu și să-L trădeze pe Dumnezeu. După aceea, a determinat mulți îngeri să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, care, mai târziu, au devenit diverse duhuri necurate. Dezvoltarea umanității până în zilele noastre nu a fost cauzată de corupția arhanghelului? Oamenii sunt așa cum sunt astăzi deoarece arhanghelul L-a trădat pe Dumnezeu și a corupt omenirea. Această lucrare pas-cu-pas nu este nici pe departe la fel de abstractă și simplă precum și-ar putea imagina lumea. Satana și-a dus trădarea la bun sfârșit cu un motiv, dar oamenii nu pot înțelege un fapt atât de simplu. De ce Dumnezeu, care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile, l-a creat și pe Satana? De vreme ce Dumnezeu îl disprețuiește atât de mult pe Satana și Satana este dușmanul Său, de ce l-a creat pe Satana? Prin crearea Satanei, nu a creat El un dușman? Dumnezeu nu a creat, de fapt, un dușman; mai degrabă, El a creat un înger, iar mai târziu acel înger

L-a trădat. Statutul său devenise atât de înalt, încât voia să-L trădeze pe Dumnezeu. S-ar putea spune că aceasta a fost o coincidență, dar a fost și un lucru cu un caracter inevitabil. Este similar cu modul în care o persoană va muri, în mod inevitabil, după ce s-a maturizat până într-un anumit punct; lucrurile pur și simplu au evoluat până la acea etapă. Unii nesăbuiți absurzi spun: „Din moment ce Satana este dușmanul Tău, de ce l-ai creat? Nu știai că arhanghelul Te va trăda? Nu poți vedea din eternitate în eternitate? Nu cunoșteai natura arhanghelului? Din moment ce știai clar că Te va trăda, de ce l-ai făcut arhanghel? Nu doar că Te-a trădat, dar a și condus atât de mulți alți îngeri și a coborât în lumea muritorilor pentru a corupe omenirea, însă, până în această zi, Tu tot nu ai reușit să-Ți finalizezi planul de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani". Sunt corecte aceste cuvinte? Când gândești în acest fel, oare nu-ți creezi mai multe probleme decât este necesar? Alții spun: „Dacă Satana nu ar fi corupt omenirea până în prezent, Dumnezeu nu ar fi adus omenirii mântuirea în acest fel. Ca atare, înțelepciunea și atotputernicia lui Dumnezeu ar fi fost invizibile; unde s-ar fi dezvăluit înțelepciunea Sa? Așadar, Dumnezeu a creat o rasă umană pentru Satana astfel încât, în viitor, să poată să-Și dezvăluie atotputernicia – altfel, cum ar putea descoperi omul înțelepciunea lui Dumnezeu? Dacă omul nu s-ar împotrivi și nu s-ar răzvrăti față de El, nu ar fi necesar ca faptele Sale să fie dezvăluite. Dacă toată creația I s-ar închina și I s-ar supune, Dumnezeu nu ar mai avea nimic de făcut". Acest lucru este și mai departe de realitate, pentru că nu există nimic murdar în legătură cu Dumnezeu, deci El nu poate crea murdărie. El Își dezvăluie faptele acum numai pentru a-Și înfrânge inamicul, pentru a mântui oamenii pe care i-a creat și pentru a-i învinge pe demoni și pe Satana, care Îl urăsc, Îl trădează și se împotrivesc lui Dumnezeu și care erau sub stăpânirea Lui și Îi aparțineau chiar de la început. Dumnezeu vrea să învingă acești demoni și,

făcând asta, să Își dezvăluie atotputernicia tuturor lucrurilor. Omenirea și tot ce este pe pământ se află acum sub domeniul Satanei și sub dominația celor nelegiuiți. Dumnezeu dorește să-Și dezvăluie faptele către toate lucrurile, astfel încât oamenii să-L poată cunoaște și, astfel, să-l înfrângă pe Satana și să-Și supună pe deplin vrăjmașii. Toată această lucrare se realizează prin dezvăluirea faptelor Sale. Toată creația Sa este sub domeniul Satanei și, astfel, Dumnezeu dorește să le dezvăluie atotputernicia Lui, învingându-l astfel pe Satana. Dacă nu ar exista Satana, nu ar fi nevoie să-Și dezvăluie faptele. Dacă nu ar fi fost hărțuirea Satanei, Dumnezeu ar fi creat omenirea și ar fi condus-o să trăiască în Grădina Edenului. De ce, înainte de trădarea Satanei, Dumnezeu nu Și-a dezvăluit niciodată toate faptele îngerilor sau arhanghelului? Dacă, la început, toți îngerii și arhanghelul L-ar fi cunoscut pe Dumnezeu și I s-ar fi supus, atunci Dumnezeu nu ar fi săvârșit acele acte lipsite de sens. Din cauza existenței Satanei și a demonilor, și oamenii I s-au împotrivit Lui și sunt plini până la refuz cu o fire rebelă. Prin urmare, Dumnezeu dorește să-Și dezvăluie faptele. Pentru că Își dorește să facă război cu Satana, trebuie să-Și folosească autoritatea și toate faptele; în felul acesta, lucrarea de mântuire pe care o face în rândul omenirii le va permite oamenilor să-I vadă înțelepciunea și atotputernicia. Lucrarea pe care o face Dumnezeu astăzi este semnificativă și nu seamănă în niciun fel cu aceea la care se referă unii oameni când spun: „Nu este lucrarea pe care o faci contradictorie? Nu este această succesiune de lucrări doar un exercițiu pentru a-Ți face probleme? L-ai creat pe Satana și apoi l-ai lăsat să Te trădeze și să Ți se împotrivească. Ai creat oamenii și i-ai predat apoi Satanei, permițând ca Adam și Eva să fie ispitiți. De vreme ce Tu ai făcut toate aceste lucruri în mod intenționat de ce mai detești omenirea? De ce-l detești pe Satana? Nu sunt toate aceste lucruri făcute de Tine? Ce ai de urât?” Destul de mulți oameni absurzi spun asemenea lucruri. Ei își doresc

să-L iubească pe Dumnezeu, dar, în sinea lor, se plâng de Dumnezeu. Ce contradicție! Nu înțelegi adevărul, ai prea multe gânduri supranaturale și chiar pretinzi că Dumnezeu a făcut o greșeală – cât de absurd ești! Tu ești cel care se joacă cu adevărul; nu se pune problema ca Dumnezeu să fi făcut o greșeală! Unii oameni chiar se plâng iar și iar: „Tu ai fost creatorul Satanei și Cel care l-a aruncat pe Satana printre oameni și i-ai predat lui. Odată ce oamenii au avut o fire satanică, nu i-ai iertat; dimpotrivă, i-ai urât într-o anumită măsură. La început i-ai iubit într-o anumită măsură, dar acum îi detești. Tu ești Cel care a detestat omenirea și, totuși, cel care a iubit-o. Ce, mai exact, se petrece aici? Nu este aceasta o contradicție?" Indiferent de modul în care priviți lucrurile, aceasta este ceea ce s-a întâmplat în ceruri; acesta a fost modul în care arhanghelul L-a trădat pe Dumnezeu și omenirea a fost coruptă, și așa au continuat oamenii până astăzi. Indiferent cum o exprimați, aceasta este întreaga poveste. Totuși, trebuie să înțelegeți că singurul scop din spatele lucrării pe care Dumnezeu o face astăzi este să vă mântuiască și să-l învingă pe Satana.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să știi cum a evoluat întreaga umanitate până în ziua de azi"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 151)

Dumnezeu Se folosește de gestionarea oamenilor pentru a-l învinge pe Satana. Prin coruperea oamenilor, Satana le aduce soarta de sfârșit și întrerupe lucrarea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, lucrarea lui Dumnezeu este mântuirea omenirii. Care pas din lucrarea lui Dumnezeu nu este menit să mântuiască omenirea? Care pas nu este menit să curețe oamenii și să-i determine să se poarte drept și să trăiască imaginea celor care pot fi iubiți? Satana, totuși, nu face asta. El corupe omenirea; își desfășoară continuu activitatea de corupere a omenirii în tot universul. Desigur, și Dumnezeu Își face propria lucrare, fără să acorde atenție Satanei. Indiferent cât de multă

autoritate are Satana, acea autoritatea îi era încă dată de Dumnezeu; Dumnezeu nu i-a dat, de fapt, toată autoritatea Sa, pur și simplu, și, indiferent de ceea ce face Satana, nu-L poate depăși niciodată pe Dumnezeu și va fi întotdeauna sub controlul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a dezvăluit niciuna dintre faptele Sale când era în ceruri. El i-a dat Satanei doar o mică parte de autoritate și i-a permis să exercite controlul asupra celorlalți îngeri. Prin urmare, indiferent ce face Satana, nu poate depăși autoritatea lui Dumnezeu, deoarece autoritatea pe care i-a oferit-o inițial Dumnezeu este limitată. În timp ce Dumnezeu lucrează, Satana tulbură. În zilele de pe urmă, tulburările lui se vor încheia; de asemenea, și lucrarea lui Dumnezeu se va termina, iar felul de oameni pe care Dumnezeu dorește să-i desăvârșească va fi complet. Dumnezeu conduce oamenii în mod pozitiv; viața Lui este apă vie, nemăsurată și fără limite. Satana a corupt omul într-o anumită măsură; în cele din urmă, apa vie a vieții va desăvârși omul și Satanei îi va fi imposibil să intervină și să-și îndeplinească lucrarea. Astfel, Dumnezeu îi va putea câștiga pe deplin pe acești oameni. Chiar și acum, Satana refuză încă să accepte acest lucru; Îl provoacă continuu pe Dumnezeu, dar El nu îi acordă nicio atenție. Dumnezeu a spus: „Voi fi victorios peste toate forțele întunecate ale Satanei și peste toate influențele întunecate”. Aceasta este lucrarea care trebuie făcută acum în trup și este și ceea ce face întruparea plină de înțeles: adică, finalizarea stadiului lucrării de înfrângere a Satanei în zilele de pe urmă și ștergerea tuturor lucrurilor care aparțin Satanei. Victoria lui Dumnezeu asupra Satanei este inevitabilă! De fapt, Satana deja a eșuat cu mult timp în urmă. Când Evanghelia a început să se răspândească în toată țara marelui balaur roșu – adică, atunci când Dumnezeul întrupat Și-a început lucrarea și această lucrare a fost pusă în mișcare – Satana a fost învins pe deplin, căci însuși scopul întrupării era înfrângerea Satanei. De îndată ce Satana a văzut că Dumnezeu a devenit din

nou trup și a început să-Și îndeplinească lucrarea, pe care nicio forță nu o putea opri, a fost prin urmare înmărmurit când a văzut această lucrare și nu a îndrăznit să mai semene zâzanie. La început, Satana a crezut că și el era înzestrat cu multă înțelepciune și a întrerupt și a hărțuit lucrarea lui Dumnezeu; totuși, nu s-a așteptat ca Dumnezeu să devină din nou trup sau ca, în lucrarea Sa, Dumnezeu să folosească răzvrătirea Satanei pentru a servi drept revelație și judecată pentru omenire și, prin asta, să cucerească omenirea și să-l învingă pe Satana. Dumnezeu este mai înțelept decât Satana și lucrarea Lui îl depășește cu mult. De aceea, așa cum am afirmat anterior, „Lucrarea pe care o îndeplinesc este făcută ca răspuns la șiretlicurile Satanei; în cele din urmă, voi descoperi atotputernicia Mea și lipsa de putere a Satanei". Dumnezeu Își va face lucrarea în prim plan în vreme ce Satana Îl va urma îndeaproape din spate, până când, în cele din urmă, va fi distrus – nu va ști nici măcar ce l-a lovit! Își va da seama de adevăr numai după ce a fost deja sfărâmat și zdrobit și, între timp, va fi fost deja incinerat în iazul de foc. Nu va fi complet convins atunci? Căci atunci Satana nu va mai avea ce uneltiri să folosească!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să știi cum a evoluat întreaga umanitate până în ziua de azi"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 152)

Lucrarea lui Dumnezeu printre oameni este inseparabilă de om, deoarece omul reprezintă scopul acestei lucrări și este singura creatură a lui Dumnezeu care poate fi mărturie lui Dumnezeu. Viața omului și toate activitățile lui sunt inseparabile de Dumnezeu și sunt toate controlate de mâinile lui Dumnezeu, și se poate spune chiar că nicio persoană nu poate exista independent de Dumnezeu. Nimeni nu poate nega acest lucru, pentru că este un fapt. Tot ceea ce face Dumnezeu este în avantajul omenirii și este îndreptat împotriva uneltirilor Satanei. Tot ceea ce omul are nevoie vine de

la Dumnezeu, iar Dumnezeu este sursa vieții omului. Astfel, omul este pur și simplu incapabil să se despartă de Dumnezeu. Mai mult, Dumnezeu nu a intenționat niciodată să se despartă de om. Lucrarea pe care o face Dumnezeu este de dragul omenirii, iar gândurile Sale sunt întotdeauna bune. Astfel, pentru om, lucrarea lui Dumnezeu și gândurile lui Dumnezeu (adică voința lui Dumnezeu) sunt ambele „viziuni” pe care omul trebuie să le cunoască. Astfel de viziuni reprezintă, de asemenea, gestionarea lui Dumnezeu și o lucrare imposibil de realizat de către om. Între timp, cerințele pe care Dumnezeu le are pentru om în timpul lucrării Sale se numesc „practica” omului. Viziunile sunt lucrarea lui Dumnezeu Însuși sau reprezintă voința Sa pentru omenire sau scopurile și semnificația lucrării Sale. Se poate spune despre viziuni că sunt parte din gestionare, deoarece această gestionare este lucrarea lui Dumnezeu și este îndreptată către om, ceea ce înseamnă că este lucrarea pe care Dumnezeu o face printre oameni. Această lucrare este dovada și calea prin care omul ajunge să Îl cunoască pe Dumnezeu, și este de cea mai mare importanță pentru om. Dacă, în loc să fie atenți la cunoașterea lucrării lui Dumnezeu, oamenii sunt atenți numai la doctrinele credinței în Dumnezeu sau numai la detaliile neimportante și mărunte, atunci ei, pur și simplu, nu Îl vor cunoaște pe Dumnezeu și, mai mult, nu vor fi pe placul lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu, care este extrem de folositoare pentru cunoașterea lui Dumnezeu de către om, se numește viziuni. Aceste viziuni sunt lucrarea lui Dumnezeu, voia lui Dumnezeu și scopurile și semnificația lucrării lui Dumnezeu; ele sunt toate de folos omului. Practica se referă la ceea ce trebuie făcut de către om, și la ceea ce trebuie făcut de făpturile care Îl urmează pe Dumnezeu și este, de asemenea, datoria omului. Ceea ce ar trebui să facă omul nu este ceva care a fost înțeles de la început de el, ci sunt cerințele pe care Dumnezeu le are pentru om în timpul lucrării Sale. Aceste cerințe devin treptat din ce în ce

mai profunde și mai înalte, pe măsură ce Dumnezeu lucrează. De exemplu, în timpul Epocii Legii, omul a trebuit să respecte legea, iar în timpul Epocii Harului, omul a trebuit să poarte crucea. Epoca Împărăției este diferită: cerințele pentru om sunt mai complexe decât cele din timpul Epocii Legii și Epocii Harului. Pe măsură ce viziunile devin tot mai ample, cerințele omului devin chiar mai mari, mai limpezi și mai reale. De asemenea, viziunile devin și ele din ce în ce mai reale. Aceste multe viziuni reale nu sunt doar favorabile ascultării omului față de Dumnezeu ci, mai mult, sunt favorabile cunoașterii sale de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 153)

În comparație cu epocile anterioare, lucrarea lui Dumnezeu în timpul Epocii Împărăției este mai practică, mai îndreptată către esența omului și către schimbările firii sale, și este mai aptă de a fi mărturie lui Dumnezeu Însuși pentru toți aceia care Îl urmează. Cu alte cuvinte, în timpul Epocii Împărăției, în timp ce lucrează, Dumnezeu Se arată omului mai mult decât oricând în trecut, ceea ce înseamnă că viziunile care trebuie cunoscute de către om sunt mai complexe decât în oricare altă epocă anterioară. Deoarece lucrarea lui Dumnezeu printre oameni a intrat pe un teritoriu fără precedent, viziunile cunoscute de om în timpul Epocii Împărăției sunt cele mai complexe dintre toate cele din întreaga lucrare de gestionare. Lucrarea lui Dumnezeu a intrat pe un teritoriu nemaiauzit, și, astfel, viziunile care trebuie cunoscute de către om au devenit cele mai complexe dintre toate, iar practica emergentă a omului este, de asemenea, mai măreață decât în oricare epocă anterioară, pentru că practica omului se modifică în pas cu viziunile, iar desăvârșirea viziunilor marchează și desăvârșirea cerințelor omului. De îndată ce întreaga gestionare a lui Dumnezeu încetează, la fel se

întâmplă și cu practica omului și, fără lucrarea lui Dumnezeu, omul nu va avea altă alternativă decât să nu se abată de la doctrinele din vremurile trecute, altfel, pur și simplu, nu va avea încotro să o apuce. Fără viziuni noi, nu va exista nicio practică nouă din partea omului; fără viziuni complete, nu va exista nicio practică perfectă din partea omului; fără viziuni mai complexe, nu va exista o practică mai complexă din partea omului. Practica omului se schimbă odată cu pașii lui Dumnezeu și, de asemenea, cunoașterea și experiența omului se modifică și ele odată cu lucrarea lui Dumnezeu. Indiferent cât de capabil este omul, totuși, el este inseparabil de Dumnezeu, iar dacă Dumnezeu S-ar opri din lucrare chiar și pentru un moment, omul ar muri imediat de mânia Lui. Omul nu are nimic cu care să se mândrească, pentru că oricât de multă cunoaștere are omul astăzi, oricât de profunde sunt experiențele sale, este inseparabil de lucrarea lui Dumnezeu – deoarece practica omului și ceea ce el trebuie să caute în credința lui în Dumnezeu sunt inseparabile de viziuni. În fiecare exemplu al lucrării lui Dumnezeu există viziuni pe care omul ar trebui să le cunoască și, ca urmare a acestora, omului i se fac cerințele potrivite. Fără aceste viziuni ca piatră de temelie, omul ar fi pur și simplu incapabil de practică și nu ar fi în stare să Îl urmeze pe Dumnezeu fără șovăială. Dacă omul nu Îl cunoaște pe Dumnezeu sau nu înțelege voința lui Dumnezeu, atunci, tot ceea ce face omul este în zadar și este nevrednic de a primi încuviințarea lui Dumnezeu. Oricât de bogate sunt darurile omului, totuși, el este inseparabil de lucrarea și îndrumarea lui Dumnezeu. Oricât de bune sunt acțiunile omului și oricât de multe acțiuni face omul, totuși, ele nu pot înlocui lucrarea lui Dumnezeu. Și astfel, practica omului nu este, în nicio împrejurare, separabilă de viziuni. Cei care nu acceptă viziunile noi nu au o practică nouă. Practica lor nu are nicio legătură cu adevărul, deoarece ei se supun doctrinei și nu se abat de la legea fără viață; nu au viziuni noi de loc

și, ca urmare, nu pun nimic în practică din epoca nouă. Au pierdut viziunile și, astfel, au pierdut și lucrarea Duhului Sfânt, și au pierdut adevărul. Cei care sunt fără de adevăr sunt progeniturile absurdității, ei sunt întruparea Satanei. Indiferent ce fel de persoană sunt, ei nu pot exista fără viziunile lucrării lui Dumnezeu și nu pot fi lipsiți de prezența Duhului Sfânt; de îndată ce pierd viziunile, coboară imediat în Infern și trăiesc în întuneric. Oamenii fără viziuni sunt aceia care Îl urmează pe Dumnezeu în mod nesăbuit, sunt aceia care sunt lipsiți de lucrarea Duhului Sfânt și trăiesc în iad. Astfel de oameni nu se află în căutarea adevărului, ci, în schimb, etalează numele lui Dumnezeu ca pe un panou publicitar. Cei care nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt, care nu Îl cunosc pe Dumnezeu întrupat, care nu cunosc cele trei etape de lucru în totalitatea gestionării lui Dumnezeu – nu cunosc viziunile și, astfel, sunt fără adevăr. Și, oare, nu sunt cei fără adevăr făcători de rele? Cei care sunt dornici să pună adevărul în practică, care sunt dornici să caute o cunoaștere a lui Dumnezeu și care colaborează cu adevărat cu Dumnezeu sunt oameni pentru care viziunile reprezintă o piatră de temelie. Ei sunt încuviințați de Dumnezeu deoarece colaborează cu Dumnezeu, și această colaborare este cea care trebuie pusă în practică de către om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 154)

În viziuni sunt incluse multe căi de a practica. Cerințele practice făcute de om sunt, de asemenea, incluse în viziuni, așa cum este lucrarea lui Dumnezeu care trebuie cunoscută de către om. În trecut, în timpul adunărilor speciale sau în timpul marilor adunări care aveau loc în diferite locuri, se vorbea numai de un singur aspect referitor la calea către practică. O astfel de practică era aceea care urma să fie pusă în practică în timpul

Epocii Harului și nu avea aproape nicio legătură cu cunoașterea lui Dumnezeu, deoarece viziunea Epocii Harului era numai viziunea crucificării lui Isus, și nu erau viziuni mai mari. Omul nu trebuia să cunoască mai multe decât lucrarea Sa de răscumpărare a omenirii prin crucificare și, astfel, în timpul Epocii Harului, nu mai erau alte viziuni pe care omul să le cunoască. În acest fel, omul avea doar o cunoaștere foarte limitată a lui Dumnezeu și, în afară de cunoașterea dragostei și compasiunii lui Isus, avea la dispoziție doar câteva lucruri simple și demne de milă de pus în practică, lucruri care erau foarte diferite față de cele de astăzi. În trecut, indiferent de forma pe care o lua adunarea sa, omul era incapabil să vorbească de o cunoaștere practică a lucrării lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin putea cineva să spună în mod clar care este cea mai potrivită cale de practică pe care omul trebuie să apuce. Omul a adăugat doar câteva detalii simple la o piatră de temelie a îndurării și răbdării; nu a existat, pur și simplu, nicio schimbare în esența practicii sale, pentru că în timpul aceleiași epoci, Dumnezeu nu a făcut nicio lucrare mai nouă și singurele cerințe pe care El le-a avut de la om au fost îndurarea și răbdarea, sau purtarea crucii. În afară de astfel de practici, nu existau viziuni mai complexe decât crucificarea lui Isus. În trecut, nu erau menționate alte viziuni, deoarece Dumnezeu nu a lucrat mult și pentru că El a impus cerințe limitate omului. În acest fel, indiferent de ceea ce a făcut omul, acesta a fost incapabil să depășească aceste limite, limite care nu erau decât niște lucruri simple și superficiale pe care omul să le pună în practică. Astăzi vorbesc despre alte viziuni, deoarece astăzi s-a făcut o lucrare mai mare, o lucrare care este de câteva ori mai mare decât în vremea Epocii Legii și a Epocii Harului. Cerințele omului, de asemenea, sunt de câteva ori mai mari decât în epocile trecute. Dacă omul este incapabil să cunoască în totalitate o astfel de lucrare, atunci aceasta nu are nicio semnificație măreață; se poate spune că

omul va avea dificultăți să cunoască în întregime o astfel de lucrare dacă nu își dedică în viață tot efortul pentru acest scop. În lucrarea de cucerire, să vorbești numai despre calea de practică ar face cucerirea omului imposibilă. Simpla discuție despre viziuni, fără nicio cerință pentru om, ar face, de asemenea, imposibilă cucerirea omului. Dacă nu s-ar vorbi despre nimic altceva decât despre calea de practică, atunci, ar fi imposibil de atins punctul slab al omului sau de a risipi noțiunile omului, și la fel de imposibilă ar fi și cucerirea completă a omului. Viziunile sunt instrumentul principal de cucerire a omului și, totuși, dacă nu ar exista nicio altă cale de practicare în afară de viziuni, atunci omul nu ar avea nicio cale de urmat, și cu atât mai puțin ar dispune de o modalitate de intrare. Acesta a fost principiul lucrării lui Dumnezeu de la început până la sfârșit: viziunile cuprind tot ceea ce poate fi pus în practică, la fel cum există viziuni ce se adaugă practicii. Gradul schimbărilor atât în viața omului, cât și în firea lui, însoțește schimbările din viziuni. Dacă omul s-ar baza numai pe propriile sale eforturi, atunci i-ar fi imposibil să atingă vreun grad ridicat de schimbare. Viziunile vorbesc despre lucrarea lui Dumnezeu Însuși și despre gestionarea lui Dumnezeu. Practica se referă la calea practicii omului și la modul de existență a omului; în întreaga gestionare a lui Dumnezeu, legătura dintre viziuni și practică este legătura dintre Dumnezeu și om. Dacă viziunile ar fi înlăturate, sau dacă s-ar vorbi despre ele fără a aduce în discuție practica, sau dacă ar fi numai viziuni, iar practica omului ar fi eliminată, atunci, astfel de lucruri nu ar putea fi considerate gestionarea lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin s-ar putea spune că lucrarea lui Dumnezeu este săvârșită de dragul omenirii; în acest fel, nu numai că datoria omului ar fi eliminată, dar ar însemna o negare a scopului lucrării lui Dumnezeu. Dacă, de la început până la sfârșit, omului nu i s-ar cere decât să practice, fără implicare în lucrarea lui Dumnezeu și, mai mult, dacă omului nu i s-ar

cere să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, atunci o astfel de lucrare cu atât mai puțin s-ar putea numi gestionarea lui Dumnezeu. Dacă omul nu L-ar cunoaște pe Dumnezeu și nu ar cunoaște voința lui Dumnezeu și ar pune lucrurile în practică orbește, într-un mod vag și abstract, atunci nu ar deveni niciodată o făptură demnă pe deplin. Și astfel, aceste două lucruri sunt ambele indispensabile. Dacă ar exista numai lucrarea lui Dumnezeu, adică, dacă ar exista numai viziunile, și dacă nu ar fi nicio colaborare sau practică din partea omului, atunci, astfel de lucruri nu ar putea fi numite gestionarea lui Dumnezeu. Dacă ar fi numai practica și intrarea omului, atunci, indiferent de cât de înaltă este calea pe care a intrat omul, acest lucru ar fi, de asemenea, de neacceptat. Intrarea omului trebuie să se schimbe treptat în pas cu lucrarea și viziunile; nu se poate schimba spontan. Principiile practicii omului nu sunt libere și neîngrădite, ci sunt stabilite în anumite limite. Astfel de principii se modifică în pas cu viziunile lucrării. Prin urmare, gestionarea lui Dumnezeu se reduce, în ultimă instanță, la lucrarea lui Dumnezeu și la practica omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 155)

Lucrarea de gestionare a avut loc numai datorită omenirii, ceea ce înseamnă că s-a născut numai datorită existenței omenirii. Nu a existat gestionare înainte de apariția omenirii, sau la început, când au fost create cerurile și pământul și toate lucrurile. Dacă, în toată lucrarea lui Dumnezeu, nu ar exista nicio practică benefică pentru om, adică, dacă Dumnezeu nu ar face cerințe potrivite pentru omenirea coruptă (dacă, în lucrarea făcută de Dumnezeu, nu ar exista o cale potrivită pentru practica omului), atunci această lucrare nu ar putea fi numită gestionarea lui Dumnezeu. Dacă totalitatea lucrării lui Dumnezeu ar implica numai să spună omenirii

corupte cum să se ocupe de practica sa, și Dumnezeu nu ar duce la îndeplinire niciuna din strădaniile Sale, și nu ar arăta nicio urmă din atotputernicia și înțelepciunea Sa, atunci, oricât de mari ar fi cerințele lui Dumnezeu pentru om, oricât de mult ar trăi Dumnezeu printre oameni, omul nu ar cunoaște nimic din firea lui Dumnezeu; dacă așa ar sta lucrurile, atunci, o lucrare de acest fel ar fi chiar mai puțin demnă de a fi numită gestionarea lui Dumnezeu. Mai simplu spus, lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu este lucrarea făcută de Dumnezeu și toată lucrarea împlinită sub îndrumarea lui Dumnezeu de aceia care au fost câștigați de Dumnezeu. O astfel de lucrare poate fi rezumată ca gestionare. Cu alte cuvinte, lucrarea lui Dumnezeu printre oameni, precum și colaborarea cu El a tuturor acelora care Îl urmează sunt numite, împreună, gestionare. Aici, lucrarea lui Dumnezeu este numită viziuni, iar colaborarea omului se numește practică. Cu cât lucrarea lui Dumnezeu este mai avansată (adică, cu cât viziunile sunt mai avansate), cu atât firea lui Dumnezeu este expusă mai clar omului, cu atât este mai mult în contradicție cu noțiunile omului și cu atât mai avansate devin practica și colaborarea omului. Cu cât cerințele omului sunt mai mari, cu atât lucrarea lui Dumnezeu este mai mult în contradicție cu noțiunile omului și, ca urmare, încercările omului, precum și standardele pe care acesta trebuie să le respecte, devin și ele mai avansate. La încheierea acestei lucrări, toate viziunile se vor fi realizat, iar ceea ce omului i se cere să pună în practică va fi atins culmea perfecțiunii. Acesta va fi și momentul când fiecare va fi clasificat în funcție de tip, pentru că tot ceea ce omului i se va cere să cunoască i se va fi arătat deja. Astfel, atunci când viziunile ating apogeul, lucrarea se va apropia și ea de sfârșit, iar practica omului va fi ajuns și ea la punctul culminant. Practica omului se bazează pe lucrarea lui Dumnezeu, iar gestionarea lui Dumnezeu este exprimată în întregime numai datorită practicii și colaborării omului. Omul este capodopera lucrării lui

Dumnezeu, și scopul întregii lucrări de gestionare a lui Dumnezeu, precum și produsul întregii gestionări a lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar lucra singur, fără colaborarea omului, atunci nu ar exista nimic care să ajute la cristalizarea întregii Sale lucrări și, astfel, nu ar avea nici cea mai mică importanță pentru gestionarea lui Dumnezeu. În afară de lucrarea lui Dumnezeu, doar prin alegerea de către Dumnezeu a obiectelor potrivite pentru a exprima lucrarea Lui și a demonstra atotputernicia și înțelepciunea acesteia poate Dumnezeu să atingă scopul gestionării Sale și să atingă scopul de a folosi toată această lucrare pentru înfrângerea totală a Satanei. Așadar, omul este o parte indispensabilă din lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu, iar omul este singurul care poate face ca gestionarea lui Dumnezeu să dea roade și să își atingă scopul final; în afară de om, nicio altă formă de viață nu poate să își asume un astfel de rol. Dacă omul urmează să devină adevărata cristalizare a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu, atunci, neascultarea omenirii corupte trebuie înlăturată în totalitate. Acest lucru necesită ca omului să i se dea practica potrivită pentru vremuri diferite și ca Dumnezeu să înfăptuiască lucrarea corespunzătoare printre oameni. Numai în acest fel se va câștiga, în cele din urmă, un grup de oameni care să reprezinte cristalizarea lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu printre oameni nu poate fi mărturie lui Dumnezeu Însuși numai prin intermediul lucrării lui Dumnezeu; pentru a fi realizată, o astfel de mărturie necesită, de asemenea, ființe umane vii care sunt potrivite pentru lucrarea Sa. Dumnezeu va lucra mai întâi asupra acestor oameni, prin care lucrarea Sa va fi apoi exprimată, și, astfel, o mărturie a voinței Lui va fi purtată printre făpturi și, prin aceasta, Dumnezeu va fi atins scopul lucrării Sale. Dumnezeu nu lucrează singur pentru a-l înfrânge pe Satana, deoarece El nu poate fi mărturie directă pentru El Însuși între toate făpturile. Dacă El ar face acest lucru, ar fi

imposibil de convins omul pe deplin, astfel că Dumnezeu trebuie să lucreze asupra omului pentru a-l cuceri, și abia atunci El va putea să câștige mărturia în rândul tuturor făpturilor. Dacă Dumnezeu ar fi lucrat singur, fără cooperarea omului, sau dacă omului nu i s-ar cere să colaboreze, atunci, omul nu ar putea niciodată să cunoască firea lui Dumnezeu și nu ar cunoaște niciodată voința lui Dumnezeu; lucrarea lui Dumnezeu nu s-ar putea numi, apoi, lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Dacă numai omul însuși s-ar strădui, ar căuta și ar munci din greu, fără să înțeleagă lucrarea lui Dumnezeu, atunci înseamnă că omul ar juca feste. Fără lucrarea Duhului Sfânt, ceea ce face omul este de la Satana, este neascultător și făcător de rele; Satana este expus în toate cele întreprinse de omenirea coruptă și nimic din toate acestea nu este compatibil cu Dumnezeu, și tot ceea ce face omul e manifestarea Satanei. Nimic din cele despre care s-a vorbit nu este în afara viziunilor și a practicii. La piatra de temelie a viziunilor, omul găsește practica și calea către ascultare, astfel încât să poată lăsa la o parte noțiunile sale și să câștige acele lucruri pe care nu le-a avut în trecut. Dumnezeu îi cere omului să colaboreze cu El, îi cere să se supună total cerințelor Sale, iar omul cere să privească lucrarea făcută de Dumnezeu Însuși, să simtă atotputernicia lui Dumnezeu și să cunoască firea lui Dumnezeu. Pe scurt, acestea sunt gestionarea lui Dumnezeu. Legătura lui Dumnezeu cu omul este gestionarea și e cea mai mare gestionare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 156)

Ceea ce implică viziunile se referă în principal la lucrarea lui Dumnezeu Însuși, iar ceea ce implică practica trebuie făcut de om și nu are nicio legătură cu Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu este împlinită de Dumnezeu Însuși, iar practica omului este obținută de om însuși. Ceea ce

trebuie făcut de Dumnezeu Însuși nu trebuie făcut de om, iar ceea ce trebuie practicat de către om nu are legătură cu Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu este lucrarea Sa de slujire și nu are nicio legătură cu omul. Nu este nevoie ca această lucrare să fie făcută de om și, mai mult, omul nu ar fi în stare să înfăptuiască lucrarea care va fi înfăptuită de Dumnezeu. Ceea ce i se cere omului să practice trebuie împlinit de către om, fie că este vorba să își sacrifice viața, sau să se predea lui Satana pentru a mărturisi ferm – toate acestea trebuie împlinite de către om. Dumnezeu Însuși desăvârșește toată lucrarea pe care El trebuie să o facă, iar ceea ce trebuie să facă omul îi este arătat omului, și lucrarea rămasă îi rămâne omului. Dumnezeu nu face lucrări suplimentare. El face numai lucrarea care ține de slujirea Lui, și doar îi arată omului calea, și înfăptuiește doar lucrarea de a deschide calea, și nu face lucrarea de pregătire a acestei căi; acest lucru trebuie înțeles de toți. A pune adevărul în practică înseamnă a pune cuvintele lui Dumnezeu în practică, și toate acestea reprezintă datoria omului, este ceea ce trebuie făcut de om și nu are nicio legătură cu Dumnezeu. Dacă omul pretinde ca și Dumnezeu să îndure chinuri și rafinare în adevăr, la fel ca omul, atunci omul este neascultător. Lucrarea lui Dumnezeu este pentru a împlini lucrarea Sa de slujire, iar datoria omului este de a asculta toată îndrumarea lui Dumnezeu, fără nicio împotrivire. Ceea ce omul trebuie să realizeze este de datoria lui să împlinească, indiferent de modul în care Dumnezeu lucrează sau trăiește. Numai Dumnezeu Însuși poate să stabilească cerințe omului, adică, numai Dumnezeu Însuși este potrivit să stabilească cerințe omului. Omul nu ar trebui să aibă nicio altă alternativă și nu ar trebui să facă altceva decât să se supună întru-totul și să practice; aceasta este rațiunea pe care trebuie să o aibă omul. Odată ce lucrarea care trebuie înfăptuită de Dumnezeu Însuși este încheiată, omului i se cere să o trăiască, pas cu pas. Dacă, la sfârșit, când întreaga gestionare a lui Dumnezeu se va fi

încheiat, omul tot nu a făcut ceea ce i se cere de către Dumnezeu, atunci omul trebuie pedepsit. Dacă omul nu împlinește cerințele lui Dumnezeu, atunci acest lucru se datorează neascultării omului; nu înseamnă că Dumnezeu nu a fost suficient de meticulos în lucrarea Sa. Toți aceia care nu pot pune cuvintele lui Dumnezeu în practică, aceia care nu pot împlini cerințele lui Dumnezeu, și aceia care nu își pot dedica dăruirea și nu își pot împlini datoria vor fi pedepsiți. Astăzi, ceea ce vi se cere să îndepliniți nu sunt cerințe suplimentare, ci doar datoria omului și ceea ce trebuie făcut de către toți oamenii. Dacă nu sunteți vrednici nici măcar să vă îndepliniți datoria sau să o îndepliniți așa cum trebuie, atunci nu înseamnă că vă faceți singuri probleme? Nu dați voi târcoale morții? Cum mai puteți să vă așteptați să aveți un viitor și planuri? Lucrarea lui Dumnezeu este înfăptuită de dragul omenirii, iar colaborarea omului este oferită de dragul gestionării lui Dumnezeu. După ce Dumnezeu a înfăptuit tot ceea ce El trebuie să înfăptuiască, omului i se cere să fie generos în practica sa și să colaboreze cu Dumnezeu. În lucrarea lui Dumnezeu, omul trebuie să nu-și menajeze niciun efort, trebuie să își dăruiască loialitatea și nu trebuie să se lase târât în numeroase noțiuni sau să fie pasiv și să aștepte moartea. Dumnezeu Se poate sacrifica pe El Însuși pentru om, atunci de ce omul nu își poate oferi loialitatea lui Dumnezeu? Dumnezeu este cu inima și cu sufletul pentru om, de ce omul nu poate oferi puțină colaborare? Dumnezeu lucrează pentru omenire, așadar, de ce omul nu poate să împlinească o parte din datoria sa de dragul gestionării lui Dumnezeu? Lucrarea lui Dumnezeu a ajuns până în acest punct, și, totuși, voi tot vedeți, dar nu acționați, auziți, dar nu vă mișcați. Nu sunt astfel de oameni obiectele pierzaniei? Dumnezeu S-a dedicat deja întru totul omului, atunci, de ce astăzi omul este incapabil să își împlinească datoria cu sinceritate? Pentru Dumnezeu, lucrarea Lui este principala Sa prioritate, iar lucrarea gestionării Sale este de cea mai mare

importanță. Pentru om, a pune cuvintele lui Dumnezeu în practică și a împlini cerințele lui Dumnezeu reprezintă principala sa prioritate. Toți trebuie să înțelegeți acest lucru. Cuvintele care vi s-au rostit au atins cea mai profundă coardă a substanței voastre, iar lucrarea lui Dumnezeu a pătruns pe un teritoriu nou. Mulți oameni încă nu înțeleg adevărul sau falsitatea acestei căi; ei încă stau și se uită și nu își împlinesc datoria. În schimb, ei analizează fiecare cuvânt și acțiune a lui Dumnezeu, se concentrează pe ceea ce mănâncă și poartă Dumnezeu, iar noțiunile lor devin încă și mai cumplite. Nu fac astfel de oameni mult zgomot pentru nimic? Cum ar putea astfel de oameni să fie aceia care Îl caută pe Dumnezeu? Și cum ar putea ei să fie cei care au intenția de a I se supune lui Dumnezeu? Ei uită cu totul de dăruirea și de datoria lor și, în schimb, se concentrează pe locul unde se află Dumnezeu. Sunt revoltători! Dacă omul a înțeles tot ceea ce trebuie să înțeleagă și a pus în practică tot ceea ce trebuie să pună în practică, atunci Dumnezeu Își va revărsa cu siguranță binecuvântările Sale asupra omului, pentru că ceea ce El cere de la om este datoria omului și ceea ce trebuie făcut de către om. Dacă omul nu este în stare să înțeleagă ceea ce trebuie să înțeleagă și nu este în stare să pună în practică ceea ce trebuie să pună în practică, atunci omul va fi pedepsit. Cei care nu colaborează cu Dumnezeu Îi sunt ostili lui Dumnezeu, cei care nu acceptă lucrarea nouă i se opun ei, chiar dacă astfel de oameni nu fac nimic care să îi contravină în mod evident. Toți aceia care nu pun în practică adevărul cerut de Dumnezeu sunt oameni care se opun în mod deliberat și sunt neascultători față de cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă astfel de oameni acordă o atenție specială lucrării Duhului Sfânt. Oamenii care nu ascultă cuvintele lui Dumnezeu și nu se supun lui Dumnezeu sunt neascultători și se opun lui Dumnezeu. Oamenii care nu își îndeplinesc

datoria sunt aceia care nu colaborează cu Dumnezeu, iar oamenii care nu colaborează cu Dumnezeu sunt cei care nu acceptă lucrarea Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 157)

Când lucrarea lui Dumnezeu ajunge într-un anumit punct, și gestionarea Sa atinge un anumit punct, cei care sunt pe placul inimii Sale sunt cu toții capabili să împlinească cerințele Sale. Dumnezeu impune cerințe omului după standardele Sale proprii și în funcție de ceea ce omul este capabil să obțină. În timp ce vorbește despre gestionarea Sa, El îi și arată omului calea și îi oferă acestuia o cale pentru supraviețuire. Gestionarea lui Dumnezeu și practica omului sunt ambele parte din aceeași etapă a lucrării și sunt înfăptuite în același timp. Discuția despre gestionarea lui Dumnezeu are legătură cu schimbările din firea omului, iar discuția despre ceea ce trebuie să facă omul și despre schimbările din firea omului are legătură cu lucrarea lui Dumnezeu; aceste două aspecte nu pot fi separate în niciun moment. Practica omului se schimbă, pas cu pas. Aceasta se întâmplă pentru că cerințele lui Dumnezeu pentru om se schimbă și ele și pentru că lucrarea lui Dumnezeu este în continuă schimbare și dezvoltare. Dacă practica omului rămâne înrădăcinată în doctrină, acest lucru dovedește că este lipsit de lucrarea și îndrumarea lui Dumnezeu; dacă practica omului nu se schimbă niciodată sau nu devine și mai profundă, atunci, acest lucru dovedește că practica omului este înfăptuită conform voinței omului, și nu este practica adevărului; dacă omul nu are o cale de urmat, atunci el a căzut deja pradă Satanei și este controlat de Satana, ceea ce înseamnă că este controlat de duhurile rele. Dacă practica omului nu devine mai profundă, atunci lucrarea lui Dumnezeu nu se dezvoltă, și dacă nu există nicio schimbare în lucrarea lui Dumnezeu, atunci intrarea omului va ajunge într-

un punct mort; acest lucru este inevitabil. În întreaga lucrare a lui Dumnezeu, dacă omul ar fi să se supună întotdeauna legii lui Iahve, atunci lucrarea lui Dumnezeu nu ar putea progresa, cu atât mai puțin ar fi posibil să sfârșească o întreagă epocă. Dacă omul ar ține întotdeauna de cruce și ar practica răbdarea și smerenia, atunci ar fi imposibil ca lucrarea lui Dumnezeu să își continue progresul. Șase mii de ani de gestionare nu se pot sfârși pur și simplu printre oamenii care doar se supun legii sau care doar țin de cruce și practică răbdarea și smerenia. În schimb, întreaga lucrare de gestionare a lui Dumnezeu este încheiată printre aceia din zilele de pe urmă, care Îl cunosc pe Dumnezeu, care au fost scăpați din ghearele Satanei și care s-au dezbărat complet de influența Satanei. Aceasta este direcția inevitabilă a lucrării lui Dumnezeu. De ce se spune că practica celor din bisericile religioase este învechită? Deoarece ceea ce ei pun în practică este separat de lucrarea de astăzi. În Epoca Harului, ceea ce ei au pus în practică a fost corect dar, pe măsură ce epoca a trecut și lucrarea lui Dumnezeu s-a schimbat, practica lor a devenit, încetul cu încetul, învechită. A fost lăsată în urmă de lucrarea nouă și de lumina nouă. Pe baza pietrei de temelie inițială, lucrarea Duhului Sfânt a progresat cu câțiva pași mai adânc. Totuși, acei oameni rămân încă prinși în etapa inițială a lucrării lui Dumnezeu și încă se agață de vechile practici și de vechea lumină. Lucrarea lui Dumnezeu se poate schimba dramatic în trei sau cinci ani, așa că nu ar fi normal să aibă loc transformări și mai mari pe parcursul a 2000 de ani? Dacă omul nu are o lumină sau o practică nouă, înseamnă că nu a ținut pasul cu lucrarea Duhului Sfânt. Acesta este eșecul omului; existența lucrării noi a lui Dumnezeu nu poate fi negată deoarece, astăzi, cei care au avut în prealabil lucrarea Duhului Sfânt se supun încă practicilor învechite. Lucrarea Duhului Sfânt merge întotdeauna înainte, și toți aceia care se află în curentul Duhului Sfânt trebuie și ei să progreseze mai adânc și să se

schimbe, pas cu pas. Ei nu trebuie să se oprească la o singură etapă. Numai aceia care nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt vor rămâne la stadiul lucrării Sale inițiale și nu vor accepta lucrarea nouă a Duhului Sfânt. Numai aceia care sunt neascultători vor fi nevrednici să câștige lucrarea Duhului Sfânt. Dacă practica omului nu ține ritmul cu lucrarea nouă a Duhului Sfânt, atunci practica omului este cu siguranță separată de lucrarea de astăzi și este cu siguranță incompatibilă cu lucrarea de astăzi. Astfel de oameni învechiți ca aceștia sunt, pur și simplu, nevrednici să împlinească voința lui Dumnezeu, cu atât mai puțin ar putea ei să devină oameni care, în cele din pe urmă, vor mărturisi ferm pentru Dumnezeu. Mai mult, întreaga lucrare de gestionare nu ar putea fi săvârșită în rândul unui astfel de grup de oameni. Pentru aceia care au ținut, odinioară, legea lui Iahve, și aceia care au suferit, odată, pentru cruce, dacă nu pot accepta etapa lucrării din zilele de pe urmă, atunci, tot ceea ce au făcut va fi fost în van și inutil. Cea mai limpede expresie a lucrării Duhului Sfânt este acceptarea ei aici și acum, și nu agățarea de trecut. Aceia care nu au ținut pasul cu lucrarea de astăzi și care s-au separat de practica de astăzi sunt cei care se opun și nu acceptă lucrarea Duhului Sfânt. Astfel de oameni sfidează lucrarea de astăzi a lui Dumnezeu. Deși ei păstrează lumina din trecut, nu se poate nega că nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt. De ce au avut loc toate aceste discuții despre schimbările din practica omului, despre diferențele din practica din trecut și cea de astăzi, despre cum practica era împlinită în epoca anterioară și despre cum se împlinește ea astăzi? Se vorbește întotdeauna despre astfel de împărțiri în practica omului pentru că lucrarea Duhului Sfânt merge în mod constant înainte și, de aceea, este necesar ca practica omului să se schimbe permanent. Dacă omul se împotmolește într-o singură etapă, atunci acest lucru dovedește că nu este capabil să țină pasul cu noua lucrare și cu noua lumină a lui Dumnezeu; nu dovedește că planul de gestionare (planul

mântuirii) al lui Dumnezeu nu s-a schimbat. Cei care se află în afara curentului Duhului Sfânt cred că au întotdeauna dreptate dar, de fapt, lucrarea lui Dumnezeu în ei a încetat cu mult timp în urmă, iar lucrarea Duhului Sfânt lipsește din ei. Lucrarea lui Dumnezeu a fost mutată demult către un alt grup de oameni, un grup asupra căruia El intenționează să Își completeze noua Sa lucrare. Pentru că cei cufundați în religie sunt nevrednici să accepte lucrarea nouă a lui Dumnezeu și țin numai de lucrarea veche din trecut, Dumnezeu S-a lepădat de acești oameni și Își face noua lucrare asupra oamenilor care acceptă această lucrare nouă. Aceștia sunt oameni care colaborează în lucrarea Sa nouă și numai în acest fel poate fi împlinită gestionarea Sa. Gestionarea lui Dumnezeu merge întotdeauna înainte, iar practica omului se înalță întotdeauna mai sus. Dumnezeu lucrează întotdeauna, și omul are mereu nevoie de ceva, astfel că amândoi ajung la apogeu, iar Dumnezeu și omul ating legătura completă. Aceasta este expresia împlinirii lucrării lui Dumnezeu și este rezultatul final al întregii gestionări a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 158)

În fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu sunt și cerințe corespunzătoare de la om. Toți aceia care se află în curentul Duhului Sfânt au prezența și disciplina Duhului Sfânt, iar aceia care nu se află în curentul Duhului Sfânt sunt sub comanda Satanei și fără nimic din lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii care se află în curentul Duhului Sfânt sunt aceia care acceptă lucrarea nouă a lui Dumnezeu și care colaborează la lucrarea nouă a lui Dumnezeu. Dacă aceia care se află în acest curent nu sunt în stare să colaboreze și nu pot să pună în practică adevărul cerut de Dumnezeu în acest timp, atunci ei vor fi disciplinați și, în cel mai rău caz, vor fi lepădați de Duhul Sfânt. Aceia care

acceptă lucrarea nouă a Duhului Sfânt vor trăi în curentul Duhului Sfânt și vor primi grija și protecția Duhului Sfânt. Aceia care sunt dornici să pună adevărul în practică sunt luminați de Duhul Sfânt, iar aceia care nu sunt dornici să pună adevărul în practică sunt disciplinați de Duhul Sfânt și pot fi chiar pedepsiți. Indiferent ce fel de oameni sunt, cu condiția ca ei să se afle în curentul Duhului Sfânt, Dumnezeu Își va asuma responsabilitatea pentru toți aceia care acceptă lucrarea Sa nouă de dragul numelui Său. Aceia care preamăresc numele Său și sunt dornici să Îi pună cuvintele în practică vor primi binecuvântările Sale; cei care nu Îl ascultă și nu Îi pun cuvintele în practică vor primi pedeapsa Sa. Oamenii care se află în curentul Duhului Sfânt sunt aceia care acceptă noua lucrare și, pentru că au acceptat noua lucrare, ar trebui să colaboreze cum se cuvine cu Dumnezeu, și nu să se comporte ca niște răzvrătiți care nu își îndeplinesc datoria. Aceasta este singura cerință a lui Dumnezeu de la om. Nu este același lucru pentru oamenii care nu acceptă lucrarea nouă: ei se află în afara curentului Duhului Sfânt, iar disciplina și reproșul Duhului Sfânt nu li se aplică. Toată ziua, acești oameni trăiesc în trup, trăiesc în mintea lor, și tot ce fac este conform doctrinei rezultată din analiza și cercetarea propriilor lor creiere. Nu asta e ceea ce se cere de către lucrarea nouă a Duhului Sfânt, cu atât mai puțin este colaborare cu Dumnezeu. Aceia care nu acceptă lucrarea nouă a lui Dumnezeu sunt lipsiți de prezența lui Dumnezeu și, mai mult, lipsiți de binecuvântările și protecția lui Dumnezeu. Majoritatea cuvintelor și acțiunilor lor țin de cerințele din trecut ale lucrării Duhului Sfânt; ele sunt doctrină, nu adevăr. O astfel de doctrină și de reglementare sunt suficiente pentru a demonstra că adunarea acestor oameni laolaltă nu este altceva decât religie; ei nu sunt cei aleși sau obiectele lucrării lui Dumnezeu. Adunarea tuturor celor din mijlocul lor se poate numi doar un mare congres al religiei și nu poate fi numită o biserică. Acesta este un fapt de

nestrămutat. Ei nu au lucrarea nouă a Duhului Sfânt; ceea ce fac pare să amintească de religie, ceea ce trăiesc ei pare să abunde în religie; ei nu sunt în posesia prezenței și lucrării Duhului Sfânt, cu atât mai puțin sunt eligibili să primească disciplina și luminarea Duhului Sfânt. Acești oameni sunt toți leșuri fără de viață și viermi lipsiți de spiritualitate. Ei nu cunosc răzvrătirea și neascultarea omului, nu cunosc toate faptele rele ale omului și cu atât mai puțin nu cunosc toată lucrarea lui Dumnezeu și voința de astăzi a lui Dumnezeu. Sunt cu toții ignoranți, oameni infami și gunoaie care nu merită să fie numiți credincioși! Nimic din ceea ce ei fac nu are nicio relevanță asupra gestionării lui Dumnezeu, cu atât mai puțin poate să afecteze planurile lui Dumnezeu. Cuvintele și acțiunile lor sunt prea dezgustătoare, prea patetice și sunt pur și simplu nedemne de a fi menționate. Nimic din ceea ce este făcut de aceia care nu se află în curentul Duhului Sfânt nu are de a face cu lucrarea nouă a Duhului Sfânt. Din această cauză, orice ar face, ei nu au disciplina Duhului Sfânt și, mai mult decât atât, nu au luminarea Duhului Sfânt. Pentru că ei sunt cu toții oameni fără dragoste de adevăr și care au fost disprețuiți și respinși de Duhul Sfânt. Sunt denumiți făcători de rele pentru că umblă în trup și fac tot ceea ce le face plăcere sub stindardul lui Dumnezeu. În vreme ce Dumnezeu lucrează, ei sunt ostili lui Dumnezeu cu bună știință și aleargă în direcția opusă Lui. Neputința omului de a colabora cu Dumnezeu reprezintă neascultarea supremă în sine, așadar, acei oameni care se împotrivesc intenționat lui Dumnezeu, nu își vor primi, cu precădere, răsplata dreaptă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 159)

Trebuie să ajungeți să cunoașteți viziunile lucrării lui Dumnezeu și să înțelegeți direcția generală a lucrării Sale. Aceasta este intrarea pozitivă.

Odată ce ai ajuns să stăpânești precis adevărul viziunilor, intrarea ta va fi asigurată; indiferent de modul în care se schimbă lucrarea lui Dumnezeu, vei rămâne neclintit în inima ta, vei fi lămurit în privința viziunilor și vei avea un țel pentru pătrunderea și căutarea ta. În acest fel, toată experiența și cunoștințele acumulate în tine se vor adânci și vor deveni mai detaliate. Odată ce ai înțeles în totalitate imaginea de ansamblu, nu vei avea parte de pierderi în viața ta, nici nu o vei lua pe drumul greșit. Dacă nu ajungi să cunoști acești pași ai lucrării, vei avea de pierdut la fiecare pas și îți va lua mai mult de câteva zile să redresezi lucrurile și nu vei fi capabil să apuci pe calea cea bună nici chiar în câteva săptămâni. Nu va cauza asta întârzieri? Sunt multe lucruri în calea de pătrundere și practică pozitivă pe care trebuie să le stăpâniți. Cât despre viziunile lucrării lui Dumnezeu, trebuie să înțelegi următoarele puncte: semnificația lucrării Sale de cucerire, calea viitoare de a deveni desăvârșit, ce trebuie obținut prin experimentarea încercărilor și tribulațiilor, semnificația judecății și mustrării, principiile din spatele lucrării Duhului Sfânt și principiile din spatele desăvârșirii și cuceririi. Acestea aparțin toate adevărului viziunilor. Restul sunt cele trei etape ale lucrării din Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției, precum și mărturia viitoare. Și acestea sunt adevărul viziunilor și sunt ceea ce este fundamental, cât și cel mai important. În prezent, există atât de multe lucruri în care ar trebui să intrați și pe care să le practicați, iar acum sunt mai stratificate și mai detaliate. Dacă nu cunoști aceste adevăruri, asta dovedește că încă trebuie să dobândești intrarea. De cele mai multe ori, cunoștințele oamenilor despre adevăr sunt prea superficiale; ei nu sunt capabili să pună în practică anumite adevăruri de bază și nu știu cum să trateze nici măcar chestiuni triviale. Motivul pentru care oamenii nu sunt capabili să practice adevărul este că firea lor e răzvrătită, iar cunoștințele lor despre lucrarea de astăzi sunt prea superficiale și unilaterale. Astfel, pentru

oameni nu-i o sarcină ușoară să fie desăvârșiți. Ești mult prea răzvrătit și păstrezi prea multe din vechiul tău sine; ești incapabil să stai de partea adevărului și ești incapabil să practici până și adevărurile de la sine evidente. Astfel de oameni nu pot fi mântuiți și sunt cei care nu au fost cuceriți. Dacă pătrunderea ta nu este detaliată și nici nu are obiective, creșterea va veni la tine lent. Dacă pătrunderea ta nu conține nici cea mai mică realitate, atunci căutarea ta va fi în van. Dacă nu cunoști esența adevărului, vei rămâne neschimbat. Creșterea în viața omului și schimbările în firea sa sunt obținute prin pătrunderea în realitate și, mai mult, prin pătrunderea în experiențe detaliate. Dacă ai multe experiențe detaliate pe parcursul intrării tale și ai multe cunoștințe concrete și intrare, firea ta se va schimba rapid. Chiar dacă, în prezent, nu ești întru totul lămurit privind practica, trebuie cel puțin să fii lămurit în legătură cu viziunile lucrării lui Dumnezeu. În caz contrar, vei fi incapabil de pătrundere; pătrunderea e posibilă doar odată ce ai cunoașterea adevărului. Numai dacă Duhul Sfânt te luminează în experiența ta, vei obține o înțelegere mai profundă a adevărului și o pătrundere mai adâncă. Trebuie să ajungeți să cunoașteți lucrarea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 160)

La început, după crearea omenirii, israeliții au fost cei care au slujit drept fundament al lucrării lui Dumnezeu. Întregul Israel a fost temelia lucrării lui Iahve pe pământ. Lucrarea lui Iahve a fost de a-l călăuzi și păstori direct pe om prin stabilirea legilor, astfel încât omul să poată duce o viață normală și să-L venereze pe Iahve într-o manieră normală pe pământ. În Epoca Legii, Dumnezeu nu putea fi nici văzut, nici atins de către om. Deoarece tot ce a făcut El a fost să îi conducă pe cei dintâi oamenii corupți

de Satana, să-i învețe și să-i păstorească, cuvintele Lui nu conțineau altceva decât legi, statute și normele comportamentului uman și nu le-au furnizat adevărurile vieții. Israeliții de sub comanda Lui nu fuseseră profund corupți de Satana. Lucrarea legii făcute de El a fost doar prima etapă în lucrarea mântuirii, chiar începutul lucrării de mântuire și, practic, nu avea nimic de-a face cu schimbările din firea vieții omului. De aceea, la începutul lucrării de mântuire, El nu a fost nevoit să Se întrupeze pentru lucrarea Sa în Israel. Din acest motiv a avut nevoie de un mijloc – o unealtă – prin care să Se relaționeze cu omul. Astfel, s-au ridicat printre ființele create aceia care au vorbit și au lucrat în numele lui Iahve, fel în care fiii omului și profeții au ajuns să lucreze printre oameni. Fiii omului au lucrat printre oameni în numele lui Iahve. A fi numiți „fiii omului” de către Iahve înseamnă că astfel de oameni au stabilit legile în numele lui Iahve. Ei erau, de asemenea, preoți în poporul lui Israel, preoți care erau vegheați și protejați de Iahve și în care Duhul lui Iahve lucra; erau lideri în rândul poporului și Îl serveau direct pe Iahve. Profeții, în schimb, erau cei hărăziți să vorbească în numele lui Iahve oamenilor din toate ținuturile și triburile. Ei profețeau, de asemenea, lucrarea lui Iahve. Fie ei fii ai oamenilor sau profeți, toți au fost crescuți de Duhul lui Iahve Însuși și aveau lucrarea lui Iahve în ei. Printre oameni, ei erau aceia care Îl reprezentau pe Iahve în mod direct; ei și-au făcut lucrarea doar pentru că au fost crescuți de Iahve și nu pentru că erau trupul în care Duhul Sfânt Însuși era întrupat. Prin urmare, deși se asemănau în privința felului în care vorbeau și lucrau în numele lui Dumnezeu, acești fii ai omului și profeți din Epoca Legii nu erau trupul Dumnezeului întrupat. Lucrarea lui Dumnezeu în Epoca Harului și în ultima etapă au fost tocmai contrariul, deoarece lucrarea de mântuire și judecată a omului au fost făcute ambele de Însuși Dumnezeul întrupat, și astfel, pur și simplu nu a fost nevoie să ridice încă o dată profeții și pe fiii omului ca să

lucreze în numele Lui. În ochii omului, nu sunt diferențe esențiale între esența și metoda lucrării lor. Și, tocmai din acest motiv, oamenii confundă mereu lucrarea Dumnezeului întrupat cu cea a profeților și a fiilor omului. Arătarea lui Dumnezeu întrupat a fost, de fapt, aceeași cu cea a profeților și a fiilor omului. Iar Dumnezeu întrupat era chiar mai normal și mai real decât profeții. Prin urmare, omul este incapabil să facă deosebirea între ei. Omul se concentrează exclusiv asupra aparențelor, pe deplin inconștient că, deși cei doi sunt asemănători în felul în care lucrează și vorbesc, există o diferență esențială între ei. Deoarece capacitatea omului de a deosebi lucrurile este prea sărăcăcioasă, el e incapabil de a distinge între chestiuni simple, cu atât mai puțin ceva atât de complex. Când profeții și acei oameni folosiți de Duhul Sfânt vorbeau și lucrau, aceasta era pentru a îndeplini îndatoririle omului, era pentru a servi funcției unei ființe create și era ceva ce omul se cuvenea să facă. Cu toate acestea, cuvintele și lucrarea Dumnezeului întrupat erau pentru a îndeplini lucrarea Sa de slujire. Deși forma Sa exterioară era cea a unei ființe create, lucrarea Sa nu era pentru a-Și îndeplini funcția, ci lucrarea Sa de slujire. Termenul „datorie” este utilizat cu privire la ființele create, în timp ce „lucrarea de slujire” se utilizează cu privire la trupul Dumnezeului întrupat. Există o diferență substanțială între cele două; ele nu sunt interschimbabile. Lucrarea omului constă doar în îndeplinirea datoriei sale, în timp ce lucrarea lui Dumnezeu este gestionarea și împlinirea lucrării Sale de slujire. Prin urmare, deși mulți apostoli au fost folosiți de Duhul Sfânt și mulți profeți au fost plini de Duh Sfânt, lucrarea și cuvintele lor erau doar pentru a-și îndeplini datoria de ființe create. Profețiile lor poate că au depășit calea vieții despre care a vorbit Dumnezeu întrupat, iar umanitatea lor poate chiar să fi o depășit pe cea a Dumnezeului întrupat, dar ei tot își îndeplineau datoria lor, și nu împlineau o lucrare de slujire. Datoria omului se referă la funcția omului;

este ceea ce poate fi realizat de către om. Cu toate acestea, lucrarea de slujire îndeplinită de Dumnezeu întrupat are legătură cu gestionarea Sa și acest lucru este irealizabil pentru om. Dacă Dumnezeu întrupat vorbește, lucrează sau face minuni, El întreprinde o lucrare măreață în cadrul gestionării Sale și o astfel de lucrare nu poate fi făcută de om în locul Lui. Lucrarea omului este doar de a-și face datoria, în calitate de ființă creată, într-o anumită etapă a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Fără gestionarea lui Dumnezeu, adică, dacă lucrarea de slujire a Dumnezeului întrupat s-ar fi pierdut, și datoria unei ființe create s-ar fi pierdut. Lucrarea lui Dumnezeu în îndeplinirea lucrării Sale de slujire constă în gestionarea omului, în timp ce îndeplinirea de către om a datoriei sale este realizarea propriei obligații de a satisface cererile Creatorului și nu poate fi considerată în niciun caz împlinirea lucrării de slujire. Pentru substanța inerentă a lui Dumnezeu – pentru Duhul Său – lucrarea lui Dumnezeu este gestionarea Lui, dar pentru Dumnezeul întrupat, care îmbracă forma exterioară a unei ființe create, lucrarea Sa este îndeplinirea lucrării Sale de slujire. Orice lucrare pe care El o face este pentru îndeplinirea lucrării Sale de slujire; tot ceea ce poate omul să facă e să dea tot ce are mai bun în sfera gestionării lui Dumnezeu și sub călăuzirea Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 161)

În Epoca Harului, Isus a grăit de asemenea multe cuvinte și a făcut multe lucrări. Cum a fost El diferit de Isaia? Cum a fost El diferit de Daniel? A fost El un profet? De ce se spune că este Hristos? Care sunt diferențele dintre ei? Toți erau doar oameni care grăiau cuvinte și cuvintele lor păreau a fi pentru om mai mult sau mai puțin la fel. Toți au grăit cuvinte și au făcut lucrări. Profeții Vechiului Testament au rostit profeții și, în mod

similar, și Isus a putut face asta. De ce este oare așa? Deosebirea, aici, se bazează pe natura lucrării. Pentru a discerne această chestiune, nu trebuie să iei în calcul natura trupului, nici nu ar trebui să iei în calcul profunzimea sau superficialitatea cuvintelor lor. Întotdeauna trebuie să iei în calcul în primul rând lucrarea lor și efectele pe care le atinge lucrarea lor în om. Profețiile rostite de profeți la timpul lor nu au alimentat viața omului, iar inspirațiile primite de cei precum Isaia și Daniel erau pur și simplu profeții, și nu calea vieții. Dacă nu ar fi fost revelația directă a lui Iahve, nimeni nu ar fi putut îndeplini acea lucrare, care nu este posibilă pentru muritori. Și Isus a rostit multe cuvinte, dar astfel de cuvinte reprezentau calea vieții din care omul putea găsi o cale de urmat. Cu alte cuvinte, în primul rând, El a putut oferi viață omului, deoarece Isus este viața; în al doilea rând, El a putut inversa deviațiile omului; în al treilea rând, lucrarea Sa a putut să o succeadă pe cea a lui Iahve cu scopul de a continua epoca; în al patrulea rând, El a putut sesiza nevoile interioare ale omului și înțelege ce-i lipsește omului; în al cincilea rând, El a putut să inaugureze o epocă nouă și să o încheie pe cea veche. Din acest motiv Se numește Dumnezeu și Hristos; nu este diferit doar de Isaia, ci și de toți ceilalți profeți. Luați-l pe Isaia drept termen de comparație pentru lucrarea profeților. În primul rând, nu putea oferi viață omului; în al doilea rând, nu putea inaugura o epocă nouă. Lucra sub conducerea lui Iahve și nu pentru a inaugura o epocă nouă. În al treilea rând, cuvintele pe care le rostea erau dincolo de el. Primea revelații direct de la Duhul lui Dumnezeu și alții nu le înțelegeau, nici măcar după ce le ascultau. Aceste puține lucruri sunt suficiente în sine pentru a demonstra că nu erau mai mult decât niște profeții cuvintele lui, nimic mai mult decât un aspect al lucrării făcute în locul lui Iahve. În orice caz, nu putea să-L reprezinte pe Iahve în totalitate. A fost un rob al lui Iahve, un instrument în lucrarea Lui. Doar lucra în Epoca Legii și în cadrul sferei lucrării lui Iahve;

nu a lucrat dincolo de Epoca Legii. Lucrarea lui Isus, dimpotrivă, era diferită. El a depășit sfera lucrării lui Iahve; El a lucrat ca Dumnezeu întrupat și a suferit răstignirea pentru a răscumpăra toată omenirea. Cu alte cuvinte, a făcut o lucrare nouă, în afara celei făcute de Iahve. Aceasta a fost introducerea unei epoci noi. În plus, El putea vorbi despre ceea ce omul nu putea dobândi. Lucrarea Sa era o lucrare în cadrul gestionării lui Dumnezeu și cuprindea întreaga umanitate. Nu Și-a făcut lucrarea doar în câțiva oameni, nici nu era lucrarea Lui menită să conducă un număr limitat de oameni. Cât despre modul în care Dumnezeu S-a întrupat ca om, cum Duhul a transmis revelațiile în acel timp și cum Se pogora Duhul asupra unui om ca să lucreze – acestea sunt chestiuni pe care omul nu le poate vedea sau atinge. Este absolut imposibil ca aceste adevăruri să servească drept dovadă că El este Dumnezeu întrupat. Ca atare, se poate face distincție doar între cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, care sunt tangibile pentru om. Doar acest aspect este real. Aceasta se datorează faptului că ție nu îți sunt vizibile chestiunile Duhului și acestea sunt cunoscute în mod clar doar de Dumnezeu Însuși, și nici chiar trupul întrupat a lui Dumnezeu nu știe totul; poți doar să verifici dacă El este Dumnezeu din lucrarea făcută de El. Din lucrarea Sa, se poate vedea că, în primul rând, El este capabil să deschidă o nouă eră; în al doilea rând, este capabil să ofere viață omului și să-i arate omului calea de urmat. Aceasta este suficient pentru stabilirea faptului că El este Dumnezeu Însuși. Cel puțin, lucrarea pe care o face El poate reprezenta în totalitate Duhul lui Dumnezeu și, dintr-o astfel de lucrare, se poate vedea că Duhul lui Dumnezeu este înăuntrul Lui. Deoarece lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat a fost îndeosebi pentru a inaugura o nouă epocă, a dirija o lucrare nouă și a deschide un nou tărâm, acestea sunt suficiente ca atare pentru a stabili că El este Dumnezeu Însuși. Așadar, aceasta Îl deosebește pe El de Isaia, Daniel și ceilalți mari profeți. Isaia,

Daniel și ceilalți făceau toți parte dintr-o clasă de oameni foarte educați și culți; erau oameni extraordinari sub conducerea lui Iahve. Și trupul lui Dumnezeu întrupat era bun cunoscător și nu era lipsit de rațiune, dar umanitatea Sa era deosebit de normală. Era un om obișnuit și cu ochiul liber nu se putea discerne nicio umanitate specială legată de persoana Lui sau detecta în umanitatea Lui ceva diferit de cea a altora. Nu era deloc supranatural sau unic și nu avea nicio educație, cunoștințe sau teorii elevate. Viața despre care vorbea și calea pe care o urma nu erau obținute prin teorie, prin cunoștințe, prin experiențe de viață sau prin educația din familie. Mai degrabă, era lucrarea directă a Duhului, care este lucrarea trupului încarnat. Deoarece omul are multe noțiuni despre Dumnezeu și, mai ales deoarece aceste noțiuni sunt alcătuite din prea multe elemente nedeslușite și supranaturale, în ochii omului, un Dumnezeu normal cu slăbiciuni omenești, care nu poate face semne și minuni, în mod cert nu este Dumnezeu. Nu sunt acestea noțiunile eronate ale omului? Dacă trupul Dumnezeului întrupat nu era al unui om normal, atunci cum s-ar putea afirma că El S-a întrupat? A avea trup înseamnă a fi un om obișnuit, normal; dacă El ar fi fost o ființă transcendentă, atunci nu ar fi fost trupesc. Pentru a dovedi că este trupesc, Dumnezeu întrupat trebuia să aibă un trup normal. Acest lucru a fost pur și simplu pentru a completa semnificația întrupării. Totuși, nu a fost la fel în cazul profeților și al fiilor oamenilor. Erau oameni înzestrați folosiți de către Duhul Sfânt; în ochii omului, umanitatea lor era deosebit de măreață și au săvârșit multe acte care au depășit limitele umanității normale. Din acest motiv, omul i-a socotit drept Dumnezeu. Acum, trebuie ca toți să înțelegeți asta în mod clar, deoarece a fost problema cea mai ușor confundată de către toți oamenii din epocile trecute. În plus, întruparea este cel mai misterios lucru și Dumnezeu întrupat este cel mai greu lucru de acceptat pentru om. Ceea ce spun

favorizează împlinirea funcției tale și a înțelegerii tale privind misterul întrupării. Acestea toate au legătură cu gestionarea lui Dumnezeu, cu viziunile. Înțelegerea acestor lucruri va fi mai benefică în dobândirea cunoștințelor legate de viziuni, adică, de lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. În acest fel vei dobândi și o înțelegere sporită a datoriei pe care diferite tipuri de oameni se cuvine să o îndeplinească. Deși aceste cuvinte nu vă arată în mod direct calea, sunt totuși de mare ajutor pentru intrarea voastră deoarece, în prezent, viețile voastre sunt extrem de lipsite de viziuni și acest fapt va deveni un obstacol semnificativ ce vă va îngrădi intrarea. Dacă nu ați fost capabili să pătrundeți aceste chestiuni, atunci nicio motivație nu vă va conduce intrarea. Și cum poate o astfel de căutare să vă permită cel mai bine să vă îndepliniți datoria?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 162)

Unii oameni vor întreba: „Care este diferența dintre lucrarea realizată de Dumnezeu întrupat și cea a profeților și apostolilor din trecut? David a fost numit și Domnul și la fel a fost și Isus; cu toate că lucrările pe care le-au făcut au fost diferite, au fost numiți la fel. Spuneți-Mi, de ce identitățile lor nu au fost la fel? Ceea ce Ioan a văzut a fost o viziune, una care a venit, de asemenea, de la Duhul Sfânt, iar el a putut să spună cuvintele pe care Duhul Sfânt intenționa să le spună; de ce era identitatea lui Ioan diferită de cea a lui Isus?” Cuvintele rostite de Isus Îl puteau reprezenta în totalitate pe Dumnezeu și reprezentau în totalitate lucrarea lui Dumnezeu. Ceea ce a văzut Ioan a fost o viziune, iar el nu era capabil să reprezinte în totalitate lucrarea lui Dumnezeu. De ce Ioan, Petru și Pavel au rostit multe cuvinte, la fel ca Isus, și totuși, nu au avut aceeași identitate cu cea a lui Isus? În cea mai mare parte, pentru că lucrarea pe care o făceau ei era diferită. Isus

reprezenta Duhul lui Dumnezeu și era Duhul lui Dumnezeu care lucra direct. El a făcut lucrarea epocii noi, lucrare pe care nimeni nu o făcuse înaintea Lui. A deschis o cale nouă, L-a reprezentat pe Iahve și L-a reprezentat pe Dumnezeu Însuși, în timp ce Petru, Pavel și David, indiferent cum au fost numiți, au reprezentat doar identitatea unei creaturi a lui Dumnezeu și au fost trimiși de Isus sau Iahve. Deci, indiferent câtă lucrare au făcut ei, indiferent cât de mari au fost minunile pe care le-au săvârșit, erau, totuși, doar niște creaturi ale lui Dumnezeu, incapabile să reprezinte Duhul lui Dumnezeu. Ei au lucrat în numele lui Dumnezeu sau au lucrat după ce au fost trimiși de Dumnezeu; mai mult, au lucrat în epocile începute de Isus sau Iahve și nu au făcut nicio altă lucrare. Ei au fost, la urma-urmei, doar niște creaturi ale lui Dumnezeu. În Vechiul Testament, mulți profeți au rostit predicții sau au scris cărți profetice. Nimeni nu a spus că ei erau Dumnezeu, dar de îndată ce Isus a început să lucreze, Duhul lui Dumnezeu a fost mărturie că El este Dumnezeu. De ce? În acest punct, ar trebui să știi deja! Înainte, apostolii și profeții au scris diferite epistole și au făcut multe profeții. Mai târziu, oamenii le-au ales pe unele dintre acestea să le pună în Biblie, iar altele s-au pierdut. Din moment ce există oameni care spun că tot ce au rostit aceștia vine de la Duhul Sfânt, de ce o parte din ele este considerată bună, iar alta este considerată rea? Și de ce unele cuvinte au fost alese, iar altele nu? Dacă acestea au fost într-adevăr cuvintele rostite de Duhul Sfânt, ar fi necesar ca oamenii să le aleagă? De ce sunt diferite relatările cuvintelor rostite de Isus și ale lucrării Sale în fiecare dintre cele Patru Evanghelii? Nu este oare vina celor care le-au consemnat? Unii oameni vor întreba: „Din moment ce epistolele scrise de Pavel și ceilalți autori ai Noului Testament și lucrarea pe care au făcut-o au luat naștere parțial din voința omului și au fost denaturate de noțiunile omului, atunci oare nu există nicio impuritate omenească în cuvintele pe

care Tu (Dumnezeu) le rostești astăzi? Chiar nu conțin acestea nicio noțiune a omului?” Această etapă a lucrării făcute de Dumnezeu este complet diferită de cea făcută de Pavel și de mulți apostoli și profeți. Nu doar că există o diferență de identitate ci, în principal, există o diferență în lucrarea făcută. După ce Pavel a fost doborât și a căzut în fața Domnului, a fost condus de Duhul Sfânt să lucreze și a devenit unul dintre cei trimiși. Așadar, el a scris epistole către biserici, iar toate aceste epistole au urmat învățăturile lui Isus. Pavel a fost trimis de către Dumnezeu pentru a lucra în numele Domnului Isus, însă atunci când a venit Dumnezeu Însuși, El nu a lucrat în numele nimănui și nu a reprezentat pe nimeni în afară de Duhul lui Dumnezeu în lucrarea Lui. Dumnezeu a venit pentru a-Și face lucrarea în mod direct: nu a fost desăvârșit de om, iar lucrarea Lui nu a fost făcută prin învățăturile niciunui om. În această etapă a lucrării, Dumnezeu nu conduce prin discuții despre experiențele Sale personale ci, în schimb, Își face lucrarea în mod direct, conform cu ceea ce are El. De exemplu, încercarea făcătorilor de servicii, vremea mustrării, încercarea morții, vremea iubirii față de Dumnezeu… Aceasta este toată o lucrare care nu a mai fost făcută niciodată și este lucrarea epocii prezente, mai degrabă decât a experiențelor omului. În cuvintele pe care le-am rostit, care sunt experiențele omului? Nu vin toate acestea direct de la Duh și nu sunt ele emise de Duh? Pur și simplu, calibrul tău e atât de slab, încât nu poți vedea adevărul de la un capăt la celălalt! Calea practică de viață despre care vorbesc este de a arăta drumul și nimeni nu a vorbit înainte despre ea, nici nu a experimentat cineva vreodată această cale sau a știut despre această realitate. Înainte să fi rostit Eu aceste cuvinte, nimeni nu le-a rostit vreodată. Nimeni nu a discutat vreodată de astfel de experiențe, nici nu a rostit asemenea detalii și, mai mult, nimeni nu a evidențiat vreodată astfel de stări pentru a dezvălui aceste lucruri. Nimeni nu a condus vreodată pe calea pe care conduc Eu astăzi și,

dacă ar fi fost condusă de om, atunci nu ar fi o cale nouă. Să-i luăm pe Pavel și Petru, drept exemplu. Ei nu au avut experiențe personale proprii înainte ca Isus să le arate calea. Abia după ce Isus le-a arătat calea, au experimentat cuvintele rostite de Isus și calea pe care conduce El; de aici, ei au câștigat multe experiențe și au scris epistolele. Și astfel, experiențele omului nu sunt același lucru cu lucrarea lui Dumnezeu, iar lucrarea lui Dumnezeu nu este același lucru cu acele cunoștințe descrise de noțiunile și experiențele omului. Am spus, iar și iar, că azi conduc o cale nouă și fac o lucrare nouă, iar lucrarea Mea și cuvintele Mele sunt diferite de cele ale lui Ioan și ale tuturor celorlalți profeți. Niciodată nu câștig mai întâi experiențe și apoi vă vorbesc despre ele – nu procedez deloc așa. Dacă ar fi așa, nu v-ar fi întârziat acest lucru cu mult timp în urmă? În trecut, cunoștințele despre care vorbeau mulți oameni erau, de asemenea, solemne, însă toate cuvintele lor erau rostite doar în baza acelora ale așa-numitelor figuri spirituale. Ei nu au arătat calea, ci aceasta a venit din experiențele lor, din ceea ce văzuseră ei și din cunoștințele lor. Unele erau noțiunile lor, iar altele erau constituite din experiența pe care au rezumat-o. În prezent, natura muncii Mele este total diferită de a lor. Nu am experimentat să fiu condus de alții, nici nu am acceptat să fiu desăvârșit de alții. Mai mult, tot ce am rostit și am comunicat e diferit de tot ce a rostit sau comunicat oricine altcineva și nu a mai fost rostit de nimeni altcineva. În prezent, indiferent cine sunteți voi, lucrarea voastră este făcută pe baza cuvintelor pe care Eu le rostesc. Fără aceste cuvântări și fără această lucrare, cine ar putea experimenta aceste lucruri (încercarea făcătorilor de servicii, vremea mustrării…) și cine ar putea să vorbească despre o asemenea cunoaștere? Chiar nu ești capabil să vezi asta? Indiferent de etapa lucrării, de îndată ce cuvintele Mele sunt rostite, voi începeți să aveți părtășie potrivit cuvintelor Mele și să lucrați conform lor, și nu există nicio cale la care să vă fi gândit

vreunul dintre voi. După ce ai ajuns atât de departe, ești incapabil să vezi un aspect atât de clar și de simplu? Nu este o cale pe care să o fi gândit-o cineva, nici nu se bazează pe cea a vreunei figuri spirituale. Este o cale nouă și chiar multe dintre cuvintele rostite cândva de Isus nu se mai aplică. Eu vorbesc despre lucrarea deschiderii unei epoci noi, o lucrare de sine stătătoare; lucrarea pe care Eu o fac și cuvintele pe care Eu le rostesc sunt cu totul noi. Nu este aceasta noua lucrare de astăzi? Lucrarea lui Isus a fost, la rândul său, astfel. Lucrarea Lui a fost, de asemenea, diferită de cea a oamenilor din templu, precum și de lucrarea fariseilor, nici nu a semănat deloc cu cea făcută de poporul Israelului. După ce au asistat la ea, oamenii nu s-au putut hotărî: „A fost ea cu adevărat făcută de Dumnezeu?” Isus nu a urmat legea lui Iahve; când a venit să-l învețe pe om, tot ceea ce a rostit El a fost nou și diferit de ceea ce a fost spus de sfinții din vremurile străvechi și de profeții din Vechiul Testament și, din acest motiv, oamenii aveau îndoieli. Acesta este motivul pentru care e atât de dificil să te ocupi de om. Înainte de a accepta această etapă nouă a lucrării, calea pe care ați pășit majoritatea dintre voi a fost practicarea și pătrunderea în baza acelor figuri spirituale. Însă astăzi, lucrarea pe care o fac Eu este foarte diferită, iar voi sunteți incapabili să decideți dacă este corectă sau nu. Nu Îmi pasă pe ce cale ai mers înainte, nici nu mă interesează cine te-a „hrănit” sau pe cine ai considerat „tată”. De vreme ce am venit și am adus o lucrare nouă pentru a-l îndruma pe om, toți cei care Mă urmează trebuie să acționeze conform cu ceea ce spun Eu. Indiferent cât de puternică este „familia” de care aparții, trebuie să Mă urmezi pe Mine, nu trebuie să acționezi conform practicilor tale anterioare, „tatăl tău adoptiv” ar trebui să se retragă și tu ar trebui să vii înaintea lui Dumnezeu pentru a căuta partea ce ți se cuvine. Întreaga ta ființă e în mâinile Mele și nu ar trebui să oferi prea multă credință oarbă tatălui tău adoptiv; el nu te poate controla pe deplin. Lucrarea de azi e de

sine stătătoare. Tot ce spun azi, în mod evident, nu e bazat pe o fundație a trecutului; este un nou început, iar dacă spui că a fost creat de mâna omului, atunci ești unul dintre cei care este așa de orb, încât nu poate fi mântuit!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 163)

Isaia, Ezechiel, Moise, David, Avraam și Daniel au fost lideri sau profeți printre oamenii aleși ai Israelului. De ce nu au fost numiți ei Dumnezeu? De ce nu a fost Duhul Sfânt mărturie pentru ei? De ce Duhul Sfânt a fost mărturie pentru Isus de îndată ce Și-a început lucrarea și a început a-Și rosti cuvintele? Și de ce Duhul Sfânt nu a fost mărturie pentru alții? Ei, bărbații care erau trup, au fost cu toții numiți „Domnul”. Indiferent cum au fost numiți, lucrarea lor reprezintă ființa și esența lor, iar ființa și esența lor reprezintă identitatea lor. Esența lor nu are legătură cu apelativele lor; este reprezentată de ceea ce au exprimat ei și ce au trăit ei. În Vechiul Testament, nu era nimic ieșit din comun să fii numit Domnul, iar o persoană putea fi numită oricum, însă esența și identitatea sa inerentă erau neschimbătoare. Printre acei Hristoși falși, profeți falși și escroci, nu au existat și unii care s-au numit „Dumnezeu”? Și de ce nu sunt ei Dumnezeu? Pentru că sunt incapabili să facă lucrarea lui Dumnezeu. La bază, sunt oameni, nu Dumnezeu, escroci care înșală oamenii, și astfel nu au identitatea lui Dumnezeu. Nu a fost numit și David drept Domnul în cele 12 triburi? Isus a fost numit și El Domnul; de ce a fost Isus singurul numit Dumnezeu întrupat? Nu a fost Ieremia cunoscut și ca Fiul Omului? Și nu a fost Isus cunoscut ca Fiul Omului? De ce a fost crucificat Isus în numele lui Dumnezeu? Nu pentru că esența Lui a fost diferită? Nu pentru că lucrarea pe care a făcut-o El a fost diferită? Contează un titlu? Deși Isus a fost și El numit Fiul Omului, El a fost prima întrupare a lui Dumnezeu, El a venit pentru a-Și asuma puterea și pentru a face lucrarea de răscumpărare. Acest

lucru dovedește că identitatea și esența lui Isus au fost diferite de ale altora care au fost numiți, la rândul lor, Fiul Omului. Astăzi, cine dintre voi îndrăznește să spună că toate cuvintele rostite de cei care au fost folosiți de Duhul Sfânt au venit de la Duhul Sfânt? Îndrăznește cineva să spună asemenea lucruri? Dacă spui asemenea lucruri, atunci de ce a fost înlăturată cartea de profeții a lui Ezra și de ce s-a întâmplat același lucru cu cărțile sfinților și profeților din vremurile străvechi? Dacă toate au venit de la Duhul Sfânt, atunci de ce îndrăzniți voi să faceți alegeri atât de inconstante? Ești calificat să alegi lucrarea Duhului Sfânt? Multe povești din Israel au fost, de asemenea, înlăturate. Dar dacă tu crezi că acele scrieri din trecut au venit toate de la Duhul Sfânt, atunci de au fost înlăturate unele cărți? Dacă toate ar fi venit de la Duhul Sfânt, atunci toate ar fi trebuit păstrate și trimise fraților și surorilor bisericilor pentru a fi citite. Nu ar fi trebuit să fie alese sau înlăturate prin voința omului; acest lucru este greșit. A spune că experiențele lui Pavel și Ioan au fost amestecate cu înțelegerile lor personale nu înseamnă că experiențele și cunoștințele lor au venit de la Satana, ci doar că au existat lucruri care au venit din experiențele și înțelegerile lor personale. Cunoștințele lor au fost conforme cu fundalul experiențelor lor actuale de la momentul respectiv și cine ar putea spune cu încredere că totul a venit de la Duhul Sfânt? Dacă cele Patru Evanghelii ar fi venit în totalitate de la Duhul Sfânt, atunci de ce Matei, Marcu, Luca și Ioan au spus fiecare ceva diferit despre lucrarea lui Isus? Dacă voi nu credeți asta, atunci uitați-vă la descrierile din Biblie referitoare la momentul în care Petru s-a lepădat de Isus de trei ori: toate sunt diferite și fiecare are propriile caracteristici. Mulți dintre cei ignoranți spun: „Dumnezeu întrupat este, de asemenea, om, deci, cuvintele pe care El le rostește pot veni în totalitate de la Duhul Sfânt? În cazul în care cuvintele lui Pavel și Ioan au fost amestecate cu voința umană, atunci cuvintele pe care El le rostește nu

s-au amestecat deloc cu voința umană?” Oamenii care spun astfel de lucruri sunt orbi și ignoranți! Citește cu atenție cele Patru Evanghelii; citește ce au consemnat ele despre lucrurile pe care le-a făcut Isus și despre cuvintele pe care le-a rostit El. Fiecare descriere este, pur și simplu, diferită, și fiecare are propria perspectivă. Dacă tot ce a fost scris de autorii acestor cărți a venit de la Sfântul Duh, atunci totul ar trebui să fie la fel și consecvent. Atunci, de ce există discrepanțe? Nu este omul extrem de naiv dacă nu poate vedea asta? Dacă ți se solicită să fii martor pentru Dumnezeu, ce tip de mărturie poți oferi? Poate o astfel de modalitate de a-L cunoaște pe Dumnezeu să fie mărturie pentru El? Dacă alții te întreabă: „În cazul în care consemnările lui Ioan și Luca au fost amestecate cu voința umană, atunci cuvintele rostite de Dumnezeul vostru nu au fost amestecate cu voința umană?”, vei putea să dai un răspuns clar? După ce Luca și Matei au auzit cuvintele lui Isus și au văzut lucrarea lui Isus, ei au vorbit de propriile cunoștințe, în maniera amintirilor, detaliind anumite fapte despre lucrarea făcută de Isus. Poți spune că toate cunoștințele lor au fost dezvăluite de Duhul Sfânt? În afara Bibliei, au existat multe figuri spirituale cu mai multe cunoștințe decât ei, atunci de ce nu au fost cuvintele lor preluate de generațiile ulterioare? Nu au fost și ei folosiți de Duhul Sfânt? Află că în lucrarea de azi, nu vorbesc despre înțelegerile proprii bazate pe fundația lucrării lui Isus, nici nu vorbesc despre propria Mea cunoaștere pe fundalul lucrării lui Isus. Ce lucrare a făcut Isus atunci? Și ce lucrare fac Eu azi? Ceea ce fac și spun nu are precedent. Calea pe care umblu astăzi nu a mai fost niciodată bătătorită, nu a fost niciodată calcată de popoarele veacurilor și generațiilor trecute. Astăzi a fost lansată, și nu este aceasta lucrarea Duhului? Chiar dacă a fost lucrarea Duhului Sfânt, conducătorii trecutului și-au desfășurat lucrările pe temelia celorlalți, totuși lucrarea lui Dumnezeu Însuși este diferită. Etapa lucrării lui Isus a fost la fel: El a deschis o cale

nouă. Când a venit, El a predicat Evanghelia Împărăției cerurilor și a spus că omul trebuie să se pocăiască și să mărturisească. După ce Isus Și-a încheiat lucrarea, Petru, Pavel și alții au continuat lucrarea lui Isus. După ce Isus a fost răstignit pe cruce și S-a înălțat la cer, ei au fost trimiși de Duh pentru a răspândi calea crucii. Deși cuvintele lui Pavel erau entuziaste, ele erau, de asemenea, bazate pe temelia pusă de ceea ce spusese Isus, cum ar fi răbdarea, dragostea, suferința, acoperirea capului, botezul sau alte doctrine care să fie urmate. Toate acestea au fost rostite pe baza cuvintelor lui Isus. Ei nu erau capabili să deschidă o cale nouă, fiindcă toți erau oameni folosiți de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 164)

La vremea respectivă, cuvântările și lucrarea lui Isus nu se supuneau doctrinei și El nu Și-a desfășurat lucrarea în conformitate cu lucrarea Legii Vechiului Testament. A fost îndeplinită potrivit lucrării care trebuia făcută în Epoca Harului. El a muncit în conformitate cu lucrarea pe care El a produs-o, conform planului Său și conform lucrării Sale de slujire; El nu a lucrat în conformitate cu legea Vechiului Testament. Nimic din ce El a făcut nu era în conformitate cu legea Vechiului Testament și El nu a venit să lucreze pentru a îndeplini cuvintele profeților. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu nu era înfăptuită anume pentru a îndeplini predicțiile profeților antici și El nu a venit să respecte doctrina sau să realizeze în mod deliberat predicțiile profeților antici. Cu toate acestea, acțiunile Lui nu au tulburat predicțiile profeților antici și nici nu au deranjat lucrarea pe care El a făcut-o înainte. Punctul esențial al lucrării Sale era să nu respecte nicio doctrină și să facă, în schimb, lucrarea pe care El Însuși trebuia să o facă. El nu era un profet sau un vizionar, ci un făcător, care de fapt a venit să facă lucrarea pe care trebuia să o facă și El a venit să-Și inaugureze noua eră și să-Și

îndeplinească noua lucrare. Desigur, când Isus a venit să-Și facă lucrarea, El a îndeplinit și multe dintre cuvintele rostite de profeții antici din Vechiul Testament. De asemenea, lucrarea de astăzi a împlinit predicțiile profeților antici din Vechiul Testament. Doar că Eu nu țin acest „vechi almanah”, asta-i tot. Căci mai este multă lucrare pe care trebuie să o fac, sunt mai multe cuvinte pe care trebuie să vi le spun, iar această lucrare și aceste cuvinte au o importanță mult mai mare decât explicarea pasajelor din Biblie, pentru că o astfel de lucrare nu are mare importanță sau valoare pentru voi, și nu vă poate ajuta sau schimba. Intenționez să fac o nouă lucrare, dar nu cu scopul de a îndeplini orice pasaj din Biblie. Dacă Dumnezeu a venit pe pământ numai pentru a îndeplini cuvintele profeților antici din Biblie, atunci cine este mai mare, Dumnezeu întrupat sau acei profeți antici? La urma urmei, sunt profeții responsabili de Dumnezeu, sau Dumnezeu este responsabil de profeți? Cum explicați aceste cuvinte?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 165)

Fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu urmează același curent, și astfel, în planul de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani al lui Dumnezeu, fiecare pas a fost urmat îndeaproape de următorul, de la întemeierea lumii și până în prezent. Dacă nu ar fi nimeni care să deschidă calea, atunci nu ar fi nimeni care să urmeze; deoarece cei care urmează există, și cei care deschid calea există. În acest fel, lucrarea a fost transmisă pas cu pas. Un pas îl urmează pe celălalt, și fără ca cineva să deschidă calea, ar fi imposibil să se înceapă lucrarea, iar Dumnezeu nu ar avea niciun mijloc de a-Și înainta lucrarea. Niciun pas nu-l contrazice pe celălalt, și fiecare îl urmează pe celălalt într-o secvență pentru a forma un curent; totul se face de către același Duh. Dar, indiferent dacă cineva deschide calea sau continuă lucrarea altuia, aceasta nu le determină identitatea. Nu așa e

corect? Ioan a deschis calea și Isus i-a continuat lucrarea, și, deci, asta dovedește că identitatea lui Isus este inferioară celei a lui Ioan? Iahve Și-a făcut lucrarea înaintea lui Isus, deci, poți spune că Iahve este mai mare decât Isus? Fie că au pavat drumul, sau că au continuat lucrarea altora, nu este important; ceea ce este cu adevărat important este esența lucrării lor și identitatea pe care o reprezintă. Oare asta nu e corect? Deoarece Dumnezeu intenționa să lucreze printre oameni, El a trebuit să-i ridice pe cei care puteau face lucrarea de a deschide calea. Când Ioan abia începuse să predice, el a spus: „Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările!" „Pocăiți-vă, pentru că Împărăția Cerurilor este aproape!" A vorbit astfel de la început, și de ce a putut să spună aceste cuvinte? În ceea ce privește ordinea în care au fost rostite aceste cuvinte, Ioan a vorbit mai întâi despre Evanghelia Împărăției cerurilor și Isus a vorbit ulterior despre asta. Conform noțiunilor omului, Ioan a fost cel care a deschis calea nouă și astfel, desigur, Ioan era mai mare decât Isus. Dar Ioan nu a spus că era Hristos, iar Dumnezeu nu a fost mărturie pentru el ca Fiul iubit al lui Dumnezeu, ci doar l-a folosit pentru a deschide calea și pentru a pregăti calea pentru Domnul. El a pavat calea pentru Isus, dar nu a putut lucra în numele lui Isus. Toată lucrarea omului a fost menținută și de Duhul Sfânt.

În epoca Vechiului Testament, Iahve a fost Cel care a condus calea, iar lucrarea lui Iahve a reprezentat întreaga epocă a Vechiului Testament și toată lucrarea făcută în Israel. Moise doar a susținut această lucrare pe pământ, iar trudele lui sunt considerate a fi cooperarea oferită de om. În vremea aceea, Iahve a fost Cel care a vorbit, chemându-l pe Moise, și l-a ridicat pe Moise din rândul poporului lui Israel și l-a făcut să-i conducă în pustie până în Canaan. Aceasta nu a fost lucrarea lui Moise însuși, ci el a fost îndrumat personal de Iahve, și, astfel, Moise nu poate fi numit Dumnezeu. Moise a dat și legea, dar această lege a fost decretată personal

de către Iahve. Doar că El a făcut ca Moise să o exprime. Isus a făcut și porunci și El a desființat legea Vechiului Testament și a stabilit poruncile pentru noua epocă. De ce este Isus Dumnezeu Însuși? Pentru că există o diferență. În acel moment, lucrarea făcută de Moise nu a reprezentat epoca și nici nu a deschis o nouă cale; el a fost direcționat înainte de Iahve și a fost doar unul care a fost folosit de Dumnezeu. Când a venit Isus, Ioan făcuse o treaptă de lucru pentru a pava calea și a început să răspândească Evanghelia Împărăției cerurilor (Duhul Sfânt începuse acest lucru). Când a venit Isus, El Și-a făcut direct lucrarea, dar a existat o mare diferență între lucrarea Lui și lucrarea lui Moise. Isaia a făcut, de asemenea, multe profeții, dar de ce nu a fost el însuși Dumnezeu? Isus nu a rostit atât de multe profeții, totuși, de ce a fost El Însuși Dumnezeu? Nimeni nu îndrăznea să spună că lucrarea lui Isus în acel moment a venit toată de la Duhul Sfânt și nici nu îndrăznea să spună că totul a venit din voința omului sau că a fost în totalitate lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Omul nu avea cum să analizeze astfel de lucruri. Se poate spune că Isaia a făcut o astfel de lucrare și a făcut astfel de profeții, și toate au venit de la Duhul Sfânt; ele nu au venit direct de la Isaia însuși, ci au fost revelații de la Iahve. Isus nu a făcut o mare cantitate de lucrări și nu a spus multe cuvinte, nici nu a rostit multe profeții. Pentru om, învățătura Lui nu părea deosebit de impunătoare, și, totuși, El a fost Dumnezeu Însuși, iar acest lucru este inexplicabil omului. Nimeni nu a crezut vreodată în Ioan, în Isaia sau în David, și nimeni nu i-a numit niciodată Dumnezeu, sau David Dumnezeul, ori Ioan Dumnezeul; nimeni nu a vorbit vreodată astfel și numai Isus a fost numit vreodată Hristos. Această clasificare a fost făcută în conformitate cu mărturia lui Dumnezeu, cu lucrarea pe care El a întreprins-o și cu slujirea pe care a făcut-o. În ceea ce-i privește pe oamenii mari ai Bibliei – Avraam, David, Iosua, Daniel, Isaia, Ioan și Isus – prin lucrarea pe care au făcut-o, poți spune cine este

Dumnezeu Însuși și ce fel de oameni sunt profeți și care sunt apostoli. Cine a fost folosit de Dumnezeu și cine a fost Dumnezeu Însuși, este diferențiat și determinat de esența și de lucrarea pe care au făcut-o. Dacă nu poți spune diferența, atunci acest lucru dovedește că nu știi ce înseamnă să crezi în Dumnezeu. Isus este Dumnezeu pentru că a rostit atâtea cuvinte și a lucrat atât de mult, în special demonstrația Lui de multe minuni. De asemenea, și Ioan a lucrat mult și a rostit multe cuvinte, cum a făcut și Moise; de ce nu au fost ei numiți Dumnezeu? Adam a fost creat direct de Dumnezeu; de ce nu a fost numit Dumnezeu, în loc să fie numit doar o creatură? Dacă cineva îți spune: „Astăzi, Dumnezeu a făcut atât de multă lucrare și a rostit multe cuvinte; El este Dumnezeu Însuși. Atunci, din moment ce Moise a rostit multe cuvinte, și el trebuie să fi fost, de asemenea, Dumnezeu Însuși", ar trebui să-i întrebi în schimb: „În acel moment, de ce Dumnezeu a fost mărturie pentru Isus, și nu lui Ioan, ca Dumnezeu Însuși? Ioan nu a venit înaintea lui Isus? Care a fost mai mare, lucrarea lui Ioan sau a lui Isus? Pentru om, lucrarea lui Ioan pare mai mare decât cea a lui Isus, dar de ce Duhul Sfânt a fost mărturie pentru Isus și nu lui Ioan?" Același lucru se întâmplă astăzi! La vremea aceea, când Moise a condus poporul lui Israel, Iahve i-a vorbit dintre nori. Moise nu a vorbit direct, dar a fost îndrumat direct de Iahve. Aceasta a fost lucrarea lui Israel din Vechiul Testament. Duhul nu a fost în Moise, nici ființa lui Dumnezeu. El nu a putut face acea lucrare, și, astfel, există o mare diferență între lucrarea făcută de el și lucrarea făcută de Isus. Și asta pentru că munca pe care au făcut-o era diferită! Dacă cineva este folosit de Dumnezeu sau este un profet, un apostol, sau Dumnezeu Însuși, poate fi perceput din natura lucrării sale, și acest lucru va pune capăt îndoielilor tale. În Biblie este scris că numai Mielul poate deschide cele șapte peceți. De-a lungul veacurilor, au existat mulți comentatori ai scripturilor printre acele figuri mari și, astfel, poți

spune că toți sunt Mielul? Poți spune că toate explicațiile lor vin de la Dumnezeu? Ei sunt doar comentatori; ei nu au identitatea Mielului. Cum ar putea fi ei vrednici să deschidă cele șapte peceți? Este adevărat că „numai Mielul poate deschide cele șapte peceți”, dar El nu vine doar să deschidă cele șapte peceți; nu există nicio necesitate pentru această lucrare, se face întâmplător. El este foarte clar cu privire la lucrarea Lui; este necesar ca El să petreacă mult timp interpretând scripturile? Trebuie să se adauge „Epoca Mielului care interpretează Scripturile” la cei șase mii de ani de lucrare? El vine să facă o lucrare nouă, dar el oferă, de asemenea, niște revelații despre lucrarea din trecut, făcând oamenii să înțeleagă adevărul celor șase mii de ani de lucrare. Nu este nevoie să explici prea multe pasaje din Biblie; lucrarea de azi este cheia, care este importantă. Trebuie să știi că Dumnezeu nu vine în mod special ca să rupă cele șapte peceți, ci să facă lucrarea mântuirii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 166)

În Epoca Harului, Ioan a pregătit calea pentru Isus. Ioan nu a putut să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, ci pur și simplu a îndeplinit datoria omului. Deși Ioan a fost înainte-mergătorul Domnului, nu a putut să-L reprezinte pe Dumnezeu; a fost doar un om folosit de Duhul Sfânt. După ce Isus a fost botezat, Duhul Sfânt S-a coborât peste El, ca un porumbel. Apoi, El Și-a început lucrarea, adică a început să facă lucrarea de slujire a lui Hristos. De aceea Și-a asumat identitatea lui Dumnezeu, căci de la Dumnezeu venea El. Indiferent de cum era credința Lui înainte de aceasta – poate că a fost slabă câteodată sau puternică uneori – totul aparținea vieții umane obișnuite pe care El a dus-o înainte să-Și facă lucrarea de slujire. După ce a fost botezat (adică uns), puterea și slava lui Dumnezeu I-au fost imediat alături și, astfel, El a început să-Și facă lucrarea de slujire. Putea să

facă semne și minuni, să săvârșească miracole și avea putere și autoritate, căci El lucra direct în numele lui Dumnezeu Însuși; El făcea lucrarea Duhului în locul Lui și exprima vocea Duhului. Prin urmare, El era Dumnezeu Însuși; acest lucru este de netăgăduit. Ioan a fost cineva folosit de Duhul Sfânt. Nu putea și nici nu era posibil pentru el să-L reprezinte pe Dumnezeu. Dacă și-ar fi dorit să o facă, Duhul Sfânt nu i-ar fi permis, căci el nu putea să facă lucrarea pe care Dumnezeu Însuși intenționa să o săvârșească. Poate că în el erau multe care țineau de voința omului sau ceva care era deviant; în niciun caz nu putea el să-L reprezinte nemijlocit pe Dumnezeu. Greșelile și absurditatea lui îl reprezentau doar pe el, dar lucrarea lui era reprezentativă pentru Duhul Sfânt. Totuși, nu poți spune că el, în deplinătatea lui, Îl reprezenta pe Dumnezeu. Ar putea abaterea și iraționalitatea lui să-L reprezinte, de asemenea, pe Dumnezeu? A face greșeli în reprezentarea omului este normal, dar în cazul în care cineva este deviant în reprezentarea lui Dumnezeu, atunci asta nu L-ar dezonora pe Dumnezeu? Nu ar fi aceea o hulă împotriva Duhului Sfânt? Duhul Sfânt nu îi permite cu ușurință omului să stea în locul lui Dumnezeu, chiar dacă el este exaltat de alții. Dacă el nu este Dumnezeu, nu va putea să nu se clintească la final. Duhul Sfânt nu permite omului să-L reprezinte pe Dumnezeu după placul omului! De exemplu, Duhul Sfânt a fost martorul lui Ioan și tot Duhul Sfânt l-a dezvăluit ca fiind cel care a netezit calea pentru Isus, dar lucrarea făcută asupra lui de Duhul Sfânt a fost bine măsurată. Tot ce i s-a cerut lui Ioan a fost să fie pregătitorul căii pentru Isus, să netezească calea pentru El. Adică, Duhul Sfânt doar i-a sprijinit lucrarea de a pregăti calea și i-a permis doar să facă o astfel de lucrare – nu i s-a permis să facă o altă lucrare. Ioan l-a reprezentat pe Ilie și el a reprezentat un profet care a pregătit calea. Duhul Sfânt l-a sprijinit în aceasta; atât timp cât lucrarea lui a fost aceea de a pregăti calea, Duhul Sfânt l-a sprijinit.

Totuși, dacă ar fi pretins că este Dumnezeu Însuși și ar fi spus că a venit să termine lucrarea de răscumpărare, Duhul Sfânt ar fi trebuit să-l disciplineze. Oricât de mare a fost lucrarea lui Ioan și cu toate că a fost sprijinită de Duhul Sfânt, nu a fost fără limite. Având în vedere că Duhul Sfânt i-a sprijinit într-adevăr lucrarea, puterea dată lui la acea vreme se limita la netezirea căii. El nu a putut face nicio altă lucrare, pentru că el era doar Ioan, cel care a netezit calea, și nu Isus. Prin urmare, mărturia Duhului Sfânt este esențială, dar lucrarea pe care Duhul Sfânt îi permite omului să o facă este și mai importantă. Nu primise Ioan mărturie răsunătoare la acea vreme? Nu a fost și lucrarea lui importantă? Însă lucrarea pe care a făcut-o nu a putut să o depășească pe aceea a lui Isus, căci nu era decât un om folosit de Duhul Sfânt și nu putea să-L reprezinte direct pe Dumnezeu, așa că lucrarea făcută de el era limitată. După ce a terminat lucrarea de pregătire a căii, Duhul Sfânt nu i-a mai susținut mărturia, nu l-a urmat nicio nouă lucrare, și a plecat când a început lucrarea lui Dumnezeu Însuși.

Există unii care sunt posedați de duhuri rele și strigă în gura mare „Eu sunt Dumnezeu!” Totuși, în cele din urmă, ei sunt descoperiți, căci greșesc în privința lucrului pe care îl reprezintă. Ei îl reprezintă pe Satana și Duhul Sfânt nu le acordă nicio atenție. Oricât de mult te-ai exalta sau oricât de hotărât ai striga, ești tot o ființă creată, și una care îi aparține Satanei. Eu nu strig niciodată „Sunt Dumnezeu, sunt Fiul iubit al lui Dumnezeu!” Dar lucrarea pe care o fac este lucrarea lui Dumnezeu. Trebuie să strig? Exaltarea nu este necesară. Dumnezeu Își face singur lucrarea și nu are nevoie ca omul să-I dea un statut sau un titlu onorific: lucrarea Lui Îi reprezentă identitatea și statutul. Înainte de botezul Său, nu era Isus Dumnezeu Însuși? Nu era El întruparea lui Dumnezeu? Cu siguranță nu se poate spune că abia după ce a primit mărturie a devenit singurul Fiu al lui Dumnezeu? Cu mult înainte ca El să-Și înceapă lucrarea, nu exista deja un

om pe nume Isus? Tu nu ești în stare să deschizi noi căi sau să reprezinți Duhul. Nu poți exprima lucrarea Duhului sau cuvintele pe care le rostește. Nu ești în stare să faci lucrarea lui Dumnezeu Însuși și pe cea a Duhului ești incapabil să o faci. Înțelepciunea, minunăția și caracterul de nepătruns al lui Dumnezeu și întreaga fire prin care Dumnezeu îl mustră pe om – toate acestea îți depășesc capacitatea de exprimare. Prin urmare, ar fi inutil să încerci să pretinzi a fi Dumnezeu; ai avea numai numele, și nimic din esență. Dumnezeu Însuși a venit, dar nimeni nu-L recunoaște, totuși Își continuă lucrarea și o face astfel în reprezentarea Duhului. Nu contează dacă Îi spui om sau Dumnezeu, Domnul sau Hristos sau dacă Îi spui soră. Însă lucrarea pe care o face El este aceea a Duhului și reprezintă lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Lui nu Îi pasă de numele prin care I se adresează omul. Poate numele acela să-I determine lucrarea? Indiferent de cum Îi spui, în ceea ce Îl privește pe Dumnezeu, El este întruparea Duhului lui Dumnezeu; El reprezintă Duhul, de care este aprobat. Dacă nu ești în stare să faci loc pentru o nouă epocă, să pui capăt celei vechi, să anunți una nouă sau să faci o nouă lucrare, atunci nu poți fi numit Dumnezeu!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 167)

Nici măcar un om care este folosit de Duhul Sfânt nu poate să-L reprezinte pe Dumnezeu Însuși. Aceasta nu este doar pentru a spune că un astfel de om nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu, dar și că lucrarea pe care o face nu-L poate reprezenta direct pe Dumnezeu. Cu alte cuvinte, experiența umană nu poate fi direct plasată în gestiunea lui Dumnezeu și nu o poate reprezenta. Lucrarea pe care o face Dumnezeu Însuși este în întregime lucrarea pe care intenționează să o facă în planul Său de gestionare (planul mântuirii) și are legătură cu marea gestionare. Lucrarea făcută de om constă în alimentarea experiențelor lor individuale. Constă în

găsirea unei noi căi de experiență dincolo de cea umblată de aceia dinainte și în îndrumarea fraților și a surorilor lor sub îndrumarea Duhului Sfânt. Ceea ce oferă acești oameni este experiența lor individuală sau scrierile duhovnicești ale oamenilor spirituali. Cu toate că acești oameni sunt folosiți de Duhul Sfânt, lucrarea pe care o fac nu are legătură cu marea lucrare de gestionare în planul de șase mii de ani. Ei sunt doar aceia care au fost ridicați de Duhul Sfânt în perioade diferite pentru a conduce oamenii în curentul Duhului Sfânt, până când funcțiile pe care pot să le îndeplinească se vor încheia sau până la sfârșitul vieții lor. Lucrarea pe care o fac ei este doar de a pregăti o cale potrivită pentru Dumnezeu Însuși sau de a continua un anumit aspect al gestiunii lui Dumnezeu Însuși pe pământ. În sine, acești oameni nu sunt în stare să facă lucrarea mai importantă din gestionarea Lui, și nici nu pot să deschidă noi căi, cu atât mai puțin poate oricare dintre ei să încheie toată lucrarea lui Dumnezeu din epoca precedentă. Prin urmare, lucrarea pe care o fac ei reprezintă doar o ființă creată care își îndeplinește rolul, și nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu Însuși înfăptuindu-Și lucrarea de slujire. Acest lucru se întâmplă deoarece lucrarea pe care o fac ei e diferită de cea făcută de Dumnezeu Însuși. Lucrarea de a vesti o nouă epocă nu este ceva care poate fi făcut de om, în locul lui Dumnezeu. Nu poate fi făcută de nimeni altcineva decât de Dumnezeu Însuși. Toată lucrarea făcută de om constă în îndeplinirea propriei datorii ca ființă creată și este făcută atunci când el este mișcat sau luminat de Duhul Sfânt. Călăuzirea pe care o oferă acești oameni constă în întregime în a-i arăta omului calea practicii în viața de zi cu zi și cum ar trebui să se poarte în armonie cu voia lui Dumnezeu. Lucrarea omului nici nu implică gestionarea lui Dumnezeu, și nici nu reprezintă lucrarea Duhului. De exemplu, lucrarea lui Witness Lee și a lui Watchman Nee a fost de a arăta calea. Fie calea veche sau nouă, lucrarea s-a bazat pe principiul de a rămâne în cadrul Bibliei. Fie că trebuia

să restaureze biserica locală sau să o construiască, lucrarea lor a avut de-a face cu înființarea de biserici. Lucrarea pe care au făcut-o a continuat-o pe cea pe care Isus și apostolii Săi au lăsat-o neterminată sau pe care nu au continuat să o dezvolte în Epoca Harului. Ceea ce au făcut în lucrarea lor a fost să restabilească ceea ce Isus le ceruse, în lucrarea Lui de atunci, generațiilor care au venit după El, cum ar fi să-și acopere capetele, să primească botezul, să frângă pâinea sau să bea vin. S-ar putea spune că lucrarea lor a fost să respecte Biblia și să caute căi în Biblie. Ei nu au făcut niciun fel de noi progrese. Prin urmare, în lucrarea lor se pot vedea doar descoperirea de noi căi în cadrul Bibliei, cât și practici mai bune și mai realiste. Însă, în lucrarea lor nu se poate găsi voia actuală a lui Dumnezeu, cu atât mai puțin noua lucrare pe care plănuiește să o facă Dumnezeu în zilele de pe urmă. Aceasta este deoarece calea pe care au umblat era încă una veche – nu a existat nicio reînnoire, niciun progres. Ei au continuat să se țină de faptul răstignirii lui Isus, să respecte practica de a le cere oamenilor să se căiască și să-și mărturisească păcatele, să rămână credincioși zicalelor cum că acela care îndură până la final va fi mântuit și că bărbatul este capul femeii și că femeia trebuie să-și asculte soțul și, chiar mai mult, au continuat să se țină de noțiunea tradițională că surorile nu pot să predice, ci doar să fie ascultătoare. Dacă un astfel de stil de conducere ar fi continuat să fie respectat, Duhul Sfânt nu ar fi fost niciodată în stare să îndeplinească o nouă lucrare, să-i elibereze pe oameni de reguli sau să-i conducă într-un ținut al libertății și frumuseții. Prin urmare, această etapă a lucrării, care schimbă epoca, necesită ca Dumnezeu Însuși să lucreze și să vorbească; altfel, niciun om nu poate face lucrul acesta în locul Lui. Până acum, toată lucrarea Duhului Sfânt din afara acestui curent a stagnat și cei care au fost folosiți de Duhul Sfânt au devenit confuzi. Așadar, de vreme ce lucrarea oamenilor folosită de Duhul Sfânt nu seamănă cu lucrarea făcută

de Dumnezeu Însuși, identitățile lor și supușii în numele cărora acționează sunt, de asemenea, altfel. Acest lucru se întâmplă deoarece lucrarea pe care intenționează să o facă Duhul Sfânt este diferită și, în acest sens, acelora care lucrează la fel li se acordă identități și statute diferite. Oamenii folosiți de Duhul Sfânt pot, de asemenea, să facă o lucrare care este nouă și, de asemenea, să elimine o anumită lucrare din epoca anterioară, dar ceea ce fac ei nu poate să exprime firea și voia lui Dumnezeu în noua epocă. Lucrează numai pentru a aboli lucrarea din epoca anterioară, și nu pentru a face o nouă lucrare cu scopul de a reprezenta direct firea lui Dumnezeu Însuși. Astfel, indiferent de cât de multe practici învechite abolesc sau de câte noi practici introduc, ei tot reprezintă omul și ființele create. Totuși, când Dumnezeu Însuși lucrează, nu declară deschis abolirea practicilor din vechea epocă și nu declară direct începutul unei noi epoci. El este direct și simplu în lucrarea Lui. Este sincer în săvârșirea lucrării pe care intenționează să o facă; adică, exprimă direct lucrarea pe care a înfăptuit-o, Își face nemijlocit lucrarea, așa cum a intenționat de la început, exprimându-Și ființa și firea. După cum o vede omul, firea și, de asemenea, lucrarea Lui sunt diferite de cele din epocile trecute. Cu toate acestea, din perspectiva lui Dumnezeu Însuși, aceasta este doar o continuare și o ulterioară dezvoltare a lucrării Sale. Atunci când Dumnezeu Însuși lucrează, Își exprimă cuvântul și aduce noua lucrare în mod direct. Spre deosebire, când omul lucrează, o face prin deliberare și cercetare sau este o extindere a cunoștințelor și sistematizare a practicii bazate pe lucrarea altora. Adică, esența lucrării făcute de om este de a urma o ordine stabilită și de a „umbla pe vechi căi în pantofi noi”. Aceasta înseamnă că până și calea umblată de oamenii folosiți de Duhul Sfânt se bazează pe cea inițiată de Dumnezeu Însuși. Așadar, la urma urmelor, omul este tot om, iar Dumnezeu este tot Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 168)

Ioan s-a născut din făgăduință, tot așa cum Isaac i s-a născut lui Avraam. El a pregătit calea pentru Isus și a lucrat mult, dar nu a fost Dumnezeu. Mai degrabă, a fost unul dintre profeți, deoarece doar a netezit calea pentru Isus. Și lucrarea lui a fost importantă și abia după ce el a pregătit calea Și-a început Isus lucrarea în mod oficial. În esență, el doar a trudit pentru Isus și lucrarea pe care a făcut-o a fost în slujba celei a lui Isus. După ce a terminat de pregătit calea, Isus Și-a început lucrarea, lucrare care a fost mai nouă, mai concretă și mai detaliată. Ioan a făcut numai partea de început a lucrării; cea mai mare parte a noii lucrări a fost făcută de Isus. Ioan a făcut și el o lucrare nouă, dar nu a fost cel care a anunțat o nouă epocă. Ioan s-a născut din făgăduință și numele i-a fost dat de înger. Pe atunci, unii au vrut să-l numească după tatăl său, Zaharia, dar mama lui a vorbit răspicat, spunând „Acestui copil nu i se poate spune așa. Ar trebui să fie numit Ioan”. Acest lucru s-a întâmplat doar din porunca Duhului Sfânt. Și Isus a fost numit la porunca Duhului Sfânt, a fost născut din Duhul Sfânt și a fost promis de Duhul Sfânt. Isus a fost Dumnezeu, Hristos și Fiul omului. Dar, de vreme ce și lucrarea lui Ioan a fost mare, de ce nu i s-a spus Dumnezeu? Care exact a fost diferența dintre lucrarea făcută de Isus și cea făcută de Ioan? Faptul că Ioan a fost cel care a pregătit calea pentru Isus a fost singurul motiv? Sau deoarece lucrul acesta fusese predestinat de Dumnezeu? Cu toate că Ioan a spus, de asemenea, „Pocăiți-vă, pentru că Împărăția Cerurilor este aproape,” și că și el a predicat Evanghelia Împărăției cerurilor, lucrarea lui nu a fost dezvoltată în continuare și a constituit doar un început. În schimb, Isus a inaugurat o nouă epocă și a încheiat-o pe cea veche, dar a și împlinit legea Vechiului Testament. Lucrarea pe care a făcut-o El a fost mai mare decât cea a lui Ioan și, mai

mult, El a venit să răscumpere toată omenirea – a dus la capăt acea etapă a lucrării. În ceea ce-l privește pe Ioan, el doar a pregătit calea. Cu toate că lucrarea lui a fost importantă, că a vorbit mult și acei discipoli care l-au urmat au fost numeroși, lucrarea sa nu a făcut decât să aducă omului un nou început. De la el, omul nu a primit niciodată viață, calea sau adevăruri mai profunde, și nici nu a dobândit prin el o înțelegere a vrerii lui Dumnezeu. Ioan a fost un mare profet (Ilie), care a pus noi baze pentru lucrarea lui Isus și i-a pregătit pe cei aleși; el a fost înainte-mergătorul Epocii Harului. Astfel de chestiuni nu pot fi deslușite pur și simplu prin observarea aparențelor umane normale proprii. Cu atât mai mult cu cât Ioan a făcut o lucrare destul de însemnată și, în plus, a fost promis de Duhul Sfânt, iar lucrarea i-a fost sprijinită de Duhul Sfânt. Astfel, doar prin lucrarea pe care o fac poate cineva să le deosebească identitățile, căci nu există nicio modalitate de a-ți da seama de esența unui om după înfățișarea sa exterioară, și nici omul nu are cum să afle care este mărturia Duhului Sfânt. Lucrarea făcută de Ioan și cea făcută de Isus nu erau similare și aveau naturi diferite. Din aceasta poate stabili cineva dacă Ioan a fost sau nu Dumnezeu. Lucrarea lui Isus a fost de a iniția, a continua, a încheia și a duce la îndeplinire. El a făcut toți pașii aceștia, în timp ce lucrarea lui Ioan nu a fost decât de a crea un început. La început, Isus a răspândit Evanghelia și a predicat calea pocăinței și, apoi, a continuat botezând oamenii, să-i vindece pe bolnavi și să alunge demonii. În final, El a răscumpărat omenirea din păcat și Și-a încheiat lucrarea pentru toată epoca. De asemenea, a umblat peste tot, predicând omului și răspândind Evanghelia Împărăției cerurilor. În privința aceasta, El și Ioan au semănat, diferența fiind că Isus a vestit o nouă epocă și a adus omului Epoca Harului. Din gura Lui s-au auzit cuvintele despre ce ar trebui să practice omul și calea pe care ar trebui să o urmeze în Epoca Harului și, în cele din urmă, El a terminat lucrarea de răscumpărare. Ioan nu ar fi putut

niciodată să îndeplinească lucrarea aceasta. Așa că Isus a făcut lucrarea lui Dumnezeu Însuși și El este Cel care e Dumnezeu Însuși și-L reprezintă direct pe Dumnezeu. Noțiunile omului spun că toți aceia care sunt născuți din făgăduință, din Duh, sprijiniți de Duhul Sfânt și care au deschis noi căi sunt Dumnezeu. Potrivit acestui raționament, și Ioan ar fi Dumnezeu, și Moise, Avraam și David… și ei toți ar fi Dumnezeu. Nu este aceasta o glumă perfectă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 169)

Unii ar putea să se întrebe: „De ce trebuie să fie epoca inaugurată de Dumnezeu Însuși? O ființă creată nu poate sta în locul Său?" Voi toți sunteți conștienți că Dumnezeu Se întrupează doar în scopul explicit de a introduce o nouă epocă și, desigur, când va introduce o nouă epocă, o va fi încheiat pe cea anterioară, în același timp. Dumnezeu este Începutul și Sfârșitul; El Însuși e Cel care-Și pune lucrarea în mișcare și, astfel, El Însuși trebuie să fie Cel care încheie epoca anterioară. Aceasta este dovada faptului că El l-a învins pe Satana și a cucerit lumea. De fiecare dată când El Însuși lucrează printre oameni, e începutul unei noi bătălii. Fără începutul noii lucrări, o încheiere a celei vechi, în mod natural, nu ar exista. Și atunci când nu există nicio încheiere a celei vechi, aceasta e dovada că lupta cu Satana încă nu s-a sfârșit. Omul poate să se elibereze complet de sub domeniul Satanei și să dobândească o nouă viață și un nou început, numai dacă Dumnezeu Însuși vine și îndeplinește o nouă lucrare în mijlocul oamenilor. În caz contrar, omul va trăi pentru totdeauna în epoca veche și sub vechea influență a Satanei. Cu fiecare epocă condusă de Dumnezeu, o parte a omului este eliberată și, astfel, omul avansează împreună cu lucrarea lui Dumnezeu spre o nouă epocă. Biruința lui Dumnezeu înseamnă o biruință pentru toți cei care Îl urmează. Dacă rasa ființelor omenești create ar fi însărcinată cu

încheierea epocii atunci, fie din punctul de vedere al omului sau al Satanei, aceasta nu ar fi decât un act de împotrivire sau trădare față de Dumnezeu, nu unul de ascultare de Dumnezeu, iar lucrarea omului ar deveni o unealtă pentru Satana. Satana poate fi pe deplin convins, doar dacă omul Îl ascultă și-L urmează pe Dumnezeu, într-o epocă introdusă de Dumnezeu Însuși, căci aceea este datoria unei ființe create. Prin urmare, Eu spun că voi trebuie doar să ascultați și să urmați și că nimic în plus nu vi se cere. Aceasta este ceea ce se înțelege prin faptul că fiecare se ține de datoria lui și își îndeplinește rolul respectiv. Dumnezeu Își face singur lucrarea și nu are nevoie ca omul să o facă în locul Său, și nici nu participă la lucrarea ființelor create. Omul își îndeplinește datoria și nu participă la lucrarea lui Dumnezeu. Numai aceasta este ascultare și dovada înfrângerii Satanei. După ce Dumnezeu Însuși termină de introdus noua epocă, nu mai coboară să lucreze El Însuși în mijlocul omenirii. Doar atunci va păși omul în mod oficial în noua epocă pentru a-și face datoria și a-și îndeplini misiunea ca ființă creată. Acestea sunt principiile conform cărora lucrează Dumnezeu și pe care nimeni nu poate să le încalce. Doar lucrul în acest mod e logic și rațional. Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie făcută de Dumnezeu Însuși. El este Cel care-Și pune lucrarea în mișcare și Cel care Și-o încheie. El este Cel care plănuiește lucrarea și Cel care o gestionează și, mai mult, El este Cel care aduce lucrarea la îndeplinire. Așa cum se spune în Biblie, „Eu sunt Începutul și Sfârșitul; sunt Semănătorul și Secerătorul”. Tot ceea ce ține de lucrarea gestionării Sale e făcut de Dumnezeu Însuși. El este Conducătorul planului de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani; nimeni nu poate să facă lucrarea Lui în locul Său și nimeni nu poate să-I încheie lucrarea, căci El este Cel care ține totul în mâna Sa. De vreme ce a făcut lumea, El va conduce întreaga lume să trăiască în lumina Sa și El va încheia, de asemenea, întreaga epocă, aducând astfel întregul Său plan la îndeplinire!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 170)

Întreaga fire a lui Dumnezeu a fost dezvăluită în cursul planului de gestionare de șase mii de ani. Nu este dezvăluită numai în Epoca Harului, nici doar în Epoca Legii, cu atât mai puțin doar în această perioadă a zilelor de pe urmă. Lucrarea desfășurată în zilele de pe urmă reprezintă judecată, mânie și mustrare. Lucrarea realizată în zilele de pe urmă nu poate înlocui lucrarea Epocii Legii sau pe cea a Epocii Harului. Cu toate acestea, cele trei etape, care se interconectează, formează o singură entitate și toate sunt lucrarea unui singur Dumnezeu. Bineînțeles, executarea acestei lucrări este împărțită în epoci separate. Lucrarea făcută în zilele de pe urmă aduce totul la sfârșit; cea făcută în Epoca Legii a fost lucrarea de început; iar cea care făcută în Epoca Harului a fost lucrarea de răscumpărare. În ceea ce privește viziunile lucrării în întregul plan de gestionare de șase mii de ani, nimeni nu poate obține pătrundere sau înțelegere, iar aceste viziuni rămân enigme. În zilele de pe urmă, numai lucrarea cuvântului este înfăptuită pentru a conduce în Epoca Împărăției, dar nu este reprezentativă pentru toate epocile. Zilele de pe urmă nu sunt altceva decât zilele de pe urmă și nu mai mult decât Epoca Împărăției, iar acestea nu reprezintă Epoca Harului sau Epoca Legii. Doar că, în zilele de pe urmă, toată lucrarea din planul de gestionare de șase mii de ani vă este dezvăluită. Aceasta este dezvăluirea tainei. Acest tip de taină este ceva ce nu poate fi dezvăluit de nimeni. Indiferent cât este de mare înțelegerea omului asupra Bibliei, nu rămâne nimic altceva decât cuvinte, căci omul nu înțelege esența Bibliei. Citind Biblia, omul poate înțelege unele adevăruri, poate explica unele cuvinte sau poate supune unele pasaje și capitole cunoscute examinării sale mărunte, dar nu va putea niciodată să se elibereze de înțelesul conținut în acele cuvinte, căci toți oamenii văd că sunt cuvinte moarte, nu scenele lucrării lui

Iahve și ale lui Isus, iar omul nu are nicio cale de a dezlega taina acestei lucrări. Prin urmare, taina planului de gestionare de șase mii de ani este cea mai mare taină, cel mai adânc ascunsă și complet de nepătruns pentru om. Nimeni nu poate înțelege, în mod direct, voia lui Dumnezeu, decât dacă Dumnezeu Însuși i-o explică și i-o dezvăluie omului; în caz contrar, aceste lucruri vor rămâne pentru totdeauna enigme pentru om, rămânând taine pecetluite pentru totdeauna. Ca să nu mai vorbim de cei din lumea religioasă; dacă nu vi s-ar fi spus astăzi, nu l-ați fi înțeles nici voi. Această lucrare de șase mii de ani este mai tainică decât toate profețiile proorocilor. Este cea mai mare taină de la creație până în prezent, și niciunul dintre prooroci, de-a lungul veacurilor, nu a reușit vreodată să o înțeleagă, pentru că această taină este dezvăluită doar în epoca finală și nu a fost dezvăluită niciodată înainte. Dacă puteți înțelege această taină și o puteți primi în întregime, atunci toate persoanele religioase vor fi învinse de aceasta. Doar aceasta este cea mai mare dintre viziuni; este lucrul pe care omul tânjește foarte mult să-l înțeleagă, dar este și cel mai neclar pentru el. Când ați fost în Epoca Harului, nu ați știut despre ce a fost lucrarea făcută de Isus sau cea făcută de Iahve. Oamenii nu au înțeles de ce Iahve a prezentat legi, de ce a cerut mulțimii să păzească legile sau de ce trebuia să fie zidit templul și, cu atât mai puțin au înțeles oamenii de ce israeliții au fost conduși din Egipt în pustie și apoi în Canaan. Doar astăzi, aceste lucruri au fost dezvăluite.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 171)

Cu excepția celor cărora li se oferă cârmuire și călăuzire specială din partea Duhului Sfânt, nimeni nu este capabil să trăiască independent, deoarece are nevoie de lucrarea de slujire și de păstorirea celor pe care Dumnezeu îi folosește. Astfel, în fiecare epocă, Dumnezeu ridică diferiți oameni, care aleargă de zor înainte și înapoi, păstorind bisericile de dragul

lucrării Sale. Cu alte cuvinte, lucrarea lui Dumnezeu trebuie făcută prin cei care au trecere înaintea lui Dumnezeu și pe care El îi aprobă; Duhul Sfânt trebuie să folosească acea parte din ei care este vrednică de folosit pentru ca El să lucreze, iar ei sunt făcuți potriviți pentru a fi folosiți de Dumnezeu prin desăvârșirea de către Duhul Sfânt. Deoarece capacitatea omului de a înțelege este mult prea redusă, el trebuie păstorit de către cei folosiți de Dumnezeu; a fost la fel când Dumnezeu l-a folosit pe Moise, în care a găsit multe lucruri potrivite pentru a fi folosite la acea vreme și pe care l-a folosit pentru a face lucrarea lui Dumnezeu din acea etapă. În această etapă, Dumnezeu folosește un om în timp ce beneficiază, de asemenea, de acea parte din el care poate fi folosită de către Duhul Sfânt pentru a lucra, iar Duhul Sfânt îl călăuzește și, în același timp, desăvârșește partea rămasă, de nefolosit.

Lucrarea îndeplinită de cel folosit de Dumnezeu are în vedere cooperarea în lucrarea lui Hristos sau a Duhului Sfânt. Acest om este ridicat de Dumnezeu din rândul oamenilor, el este acolo pentru a-i călăuzi pe toți aleșii lui Dumnezeu și, de asemenea, este ridicat de Dumnezeu pentru a face lucrarea de cooperare umană. Printr-un astfel de om, care poate face lucrarea de cooperare umană, se pot înfăptui mai multe dintre cerințele lui Dumnezeu de la om și din lucrarea pe care Duhul Sfânt trebuie să o facă în rândul oamenilor. Altfel spus, scopul în care Dumnezeu îl folosește pe acest om este ca toți cei care Îl urmează pe Dumnezeu să poată înțelege mai bine voia Lui și să poată îndeplini mai multe dintre cerințele lui Dumnezeu. Deoarece oamenii sunt incapabili de a înțelege direct cuvintele lui Dumnezeu sau voia Lui, El a ridicat pe cineva care este folosit să îndeplinească o astfel de lucrare. Această persoană folosită de Dumnezeu poate fi descrisă și drept un intermediar prin care Dumnezeu îi călăuzește pe oameni, drept „traducătorul” care comunică între Dumnezeu și oameni.

Prin urmare, un astfel de om se deosebește de toți ceilalți care lucrează în gospodăria lui Dumnezeu sau sunt apostolii Săi. Asemenea acestora, el poate fi considerat un slujitor al lui Dumnezeu, însă, prin esența lucrării sale și contextul în care Dumnezeu îl folosește, el se deosebește foarte mult de ceilalți lucrători și de apostoli. În ceea ce privește esența lucrării sale și contextul în care este folosit, omul folosit de Dumnezeu este ridicat de El, este pregătit de către Dumnezeu pentru lucrarea lui Dumnezeu și cooperează în lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Nicio persoană nu ar putea vreodată să facă lucrarea în locul său – aceasta este cooperarea umană, indispensabilă alături de lucrarea divină. Între timp, lucrarea făcută de alți lucrători sau apostoli nu este decât comunicarea și implementarea multelor aspecte ale rânduielilor pentru biserici în fiecare perioadă sau, dacă nu, lucrarea unor simple provizii de viață necesare menținerii vieții bisericești. Acești lucrători și apostoli nu sunt numiți de Dumnezeu, cu atât mai puțin pot ei să fie considerați cei folosiți de Duhul Sfânt. Ei sunt aleși din rândul bisericilor și, după ce au fost instruiți și educați o perioadă, cei care sunt potriviți sunt păstrați, pe când cei care nu sunt potriviți sunt trimiși înapoi de unde au venit. Deoarece acești oameni sunt aleși din rândul bisericilor, unii își dau arama pe față după ce devin lideri, iar alții chiar fac multe lucruri rele și sfârșesc prin a fi alungați. Omul folosit de Dumnezeu, pe de altă parte, este cineva care a fost pregătit de Dumnezeu, cineva care are un anumit calibru și are umanitate. El a fost pregătit și desăvârșit în prealabil de către Duhul Sfânt, este călăuzit întru totul de către Duhul Sfânt și, mai ales când vine vorba de lucrarea sa, este îndrumat și condus de către Duhul Sfânt – prin urmare, nu există nicio abatere pe calea conducerii aleșilor lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu Își asumă cu siguranță responsabilitatea pentru propria lucrare și Își face tot timpul propria lucrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cu privire la folosirea omului de către Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 172)

Lucrarea din curentul Duhului Sfânt, fie că este propria lucrare a lui Dumnezeu sau lucrarea oamenilor folosiți, este lucrarea Duhului Sfânt. Esența lui Dumnezeu Însuși este Duhul, care poate fi numit Duhul Sfânt sau Duhul intensificat de șapte ori. Per total, Ei sunt Duhul lui Dumnezeu, deși Duhul lui Dumnezeu a avut diferite nume în diferite ere. Esența Lor este aceeași. Drept urmare, lucrarea lui Dumnezeu Însuși este lucrarea Duhului Sfânt, în vreme ce lucrarea lui Dumnezeu întrupat nu este altceva decât lucrarea Duhului Sfânt. Lucrarea oamenilor folosiți este, de asemenea, lucrarea Duhului Sfânt. Totuși lucrarea lui Dumnezeu este expresia completă a Duhului Sfânt, ceea ce este absolut adevărat, în timp ce lucrarea oamenilor folosiți este amestecată cu multe lucruri umane și nu reprezintă expresia directă a Duhului Sfânt, cu atât mai puțin expresia Sa completă. Lucrarea Duhului Sfânt este variată și nu este limitată de nicio condiție. Lucrarea Duhului Sfânt diferă în cazul oamenilor diferiți; manifestă esențe diferite și diferă în funcție de eră, precum și de țară. Desigur, deși Duhul Sfânt lucrează în multe feluri diferite și în baza multor principii, indiferent de cum este săvârșită lucrarea sau cu ce fel de oameni, esența este mereu diferită; toată lucrarea săvârșită asupra diverșilor oameni are principiile ei și ea în întregime reprezintă esența obiectelor sale. Acest lucru se întâmplă deoarece lucrarea Duhului Sfânt are un scop destul de specific și este destul de măsurată. Lucrarea săvârșită în trupul încarnat nu este aceeași cu lucrarea săvârșită asupra oamenilor, iar lucrarea variază și în funcție de calibrul persoanei asupra căreia este făcută. Lucrarea săvârșită în trupul încarnat nu este săvârșită asupra oamenilor și nu este aceeași lucrare ca aceea săvârșită asupra oamenilor. Pe scurt, indiferent cum este făcută, lucrarea săvârșită asupra obiectelor diferite nu este niciodată la fel, iar principiile după care lucrează El diferă în funcție de stările și naturile

diverșilor oameni asupra cărora El lucrează. Duhul Sfânt lucrează asupra diferiților oameni în funcție de esența lor intrinsecă și nu le cere lucruri care le depășesc acea esență și nici nu face asupra lor o lucrare care le depășește calibrul inerent. Deci, lucrarea Duhului Sfânt asupra omului îi permite acestuia să vadă esența acelui obiect al lucrării. Esența lăuntrică a omului nu se schimbă; calibrul lui inerent este limitat. Duhul Sfânt folosește oamenii sau lucrează asupra lor în concordanță cu limitările calibrului lor, ca ei să poată beneficia de pe urma acestui lucru. Atunci când Duhul Sfânt lucrează asupra oamenilor folosiți, înzestrările acelor oameni și calibrul lor inerent sunt dezlănțuite, nu reținute. Calibrul lor inerent este folosit în serviciul lucrării. S-ar putea spune că El folosește părțile oamenilor care pot fi folosite în lucrarea Sa, pentru a obține rezultate în acea lucrare. Din contră, lucrarea săvârșită în trupul încarnat exprimă direct lucrarea Duhului și nu este întinată de mintea și gândurile umane; nici înzestrările omului, nici experiența, nici condiția înnăscută a omului nu o poate ajunge. Lucrarea infinită a Duhului Sfânt are scopul de a fi în beneficiul omului și de a-l edifica. Cu toate astea, unii oameni pot fi desăvârșiți în timp ce alții nu au condițiile pentru desăvârșire, ceea ce înseamnă că ei nu pot fi desăvârșiți și cu greu pot fi mântuiți și, chiar dacă au avut probabil lucrarea Duhului Sfânt, ei vor fi în cele din urmă alungați. Cu alte cuvinte, deși lucrarea Duhului Sfânt este de a edifica oamenii, nu putem spune că toți cei care au avut lucrarea Duhului Sfânt vor fi desăvârșiți complet, deoarece calea pe care o urmează mulți oameni în căutarea lor nu este calea către desăvârșire. Ei au doar lucrarea unilaterală a Duhului Sfânt, nu cooperarea subiectivă umană și nici căutarea corectă a umanității. Așadar, lucrarea Duhului Sfânt asupra acestor oameni vine în serviciul acelora care sunt desăvârșiți. Lucrarea Duhului Sfânt nu poate fi văzută direct de oameni și nici atinsă direct de oamenii înșiși. Aceasta poate fi exprimată de cei care

au darul lucrării, ceea ce înseamnă că lucrarea Duhului Sfânt este oferită adepților prin intermediul expresiilor oamenilor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 173)

Lucrarea Sfântului Duh este săvârșită și finalizată prin multe tipuri de oameni și multe condiții diferite. Deși lucrarea lui Dumnezeu întrupat poate reprezenta lucrarea unei ere întregi și intrarea oamenilor într-o nouă eră, lucrarea despre detaliile intrării oamenilor tot trebuie săvârșită de către oamenii care sunt folosiți de Duhul Sfânt, nu de Dumnezeul întrupat. Deci, lucrarea lui Dumnezeu sau lucrarea de slujire a Sa este lucrarea lui Dumnezeu întrupat, pe care omul nu o poate săvârși în locul Lui. Lucrarea Duhului Sfânt este finalizată prin multe tipuri diferite de oameni; nicio persoană nu o poate îndeplini complet și nicio persoană nu o poate exprima complet. Nici cei care conduc bisericile nu pot reprezenta lucrarea Duhului Sfânt pe deplin; ei pot doar să săvârșească o oarecare lucrare de îndrumare. Lucrarea Duhului Sfânt poate fi astfel împărțită în trei părți: propria lucrare a lui Dumnezeu, lucrarea oamenilor care sunt folosiți și lucrarea asupra tuturor celor care sunt în curentul Duhului Sfânt. Lucrarea proprie a lui Dumnezeu este de a conduce întreaga eră; lucrarea celor folosiți este, prin a fi trimiși sau a primi porunci după ce Dumnezeu Și-a făcut propria lucrare, de a conduce toți adepții lui Dumnezeu, iar aceștia sunt cei care cooperează cu lucrarea lui Dumnezeu; lucrarea săvârșită de Duhul Sfânt asupra acelora din curent este pentru a-Și păstra întreaga lucrare, adică, a-Și susține întreaga coordonare și mărturie, în același timp, desăvârșindu-i pe cei care pot fi desăvârșiți. Împreună, aceste trei părți sunt lucrarea completă a Sfântului Duh, dar, fără lucrarea lui Dumnezeu Însuși, lucrarea de gestionare ar stagna cu totul. Lucrarea lui Dumnezeu Însuși implică lucrarea

întregii omeniri și, de asemenea, reprezintă lucrarea unei întregi ere, ceea ce înseamnă că lucrarea lui Dumnezeu reprezintă fiecare dinamică și tendință a lucrării Duhului Sfânt, în timp ce lucrarea apostolilor vine după lucrarea lui Dumnezeu, urmează din ea și nu conduce era, nici nu reprezintă tendințe ale lucrării Duhului Sfânt în întreaga eră. Ei săvârșesc doar lucrarea pe care oamenii ar trebui să o săvârșească, ceea ce nu are nicio legătură cu lucrarea de gestionare. Lucrarea pe care Dumnezeu o face El Însuși este un proiect din cadrul lucrării de gestionare. Lucrarea omului este doar datoria pe care o îndeplinesc oamenii care sunt folosiți și nu are legătură cu lucrarea de gestionare. În ciuda faptului că ambele sunt lucrarea Duhului Sfânt, datorită diferențelor din identitățile și reprezentările lucrării, există diferențe clare și esențiale între lucrarea proprie a lui Dumnezeu și cea a omului. În plus, amploarea lucrării săvârșite de Duhul Sfânt variază asupra subiecților cu identități diferite. Acestea sunt principiile și sfera lucrării Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 174)

Lucrarea omului semnifică experiența și umanitatea lui. Ceea ce oferă omul și lucrarea pe care o săvârșește îl reprezintă. Înțelegerea omului, raționamentul, logica și imaginația lui bogată sunt incluse toate în lucrarea lui. Experiența omului este capabilă în special să-i reprezinte lucrarea, iar experiențele unui om vor deveni componentele lucrării lui. Lucrarea omului îi poate exprima experiența. Când unii oameni experimentează într-un mod negativ, cea mai mare parte a limbajului părtășiei lor va fi compusă din elemente negative. Dacă experiența lor pentru o perioadă de timp este pozitivă și au în special o cale pe aspect pozitiv, părtășia lor este foarte încurajatoare, iar oamenii pot obține provizii pozitive de la ei. Dacă un lucrător devine negativ pentru o perioadă de timp, părtășia lui va purta

mereu elemente negative. Acest tip de părtășie este deprimant, iar alții, în mod inconștient, vor deveni deprimați după părtășia lui. Starea adepților se schimbă în funcție de cea a liderului. Oricum ar fi un lucrător în sinea lui, asta e ceea ce el exprimă, iar lucrarea Duhului Sfânt se schimbă adesea după starea omului. El lucrează în funcție de experiența oamenilor și nu îi forțează pe aceștia, ci le adresează acestora solicitări în funcție de cursul normal al experienței lor. Acest lucru înseamnă că părtășia omului diferă de cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce transmit părtășiile oamenilor sunt înțelegerea și experiența lor individuală, exprimând ceea ce înțeleg și experimentează în baza lucrării lui Dumnezeu. Responsabilitatea lor este de a descoperi, după ce Dumnezeu lucrează sau vorbește, care parte a lucrării ar trebui să o practice sau în ce parte a acesteia trebuie să intre și, apoi, să o transmită adepților. Prin urmare, lucrarea omului reprezintă intrarea și practica lui. Bineînțeles, o asemenea lucrare este amestecată cu lecții de viață și experiență sau cu câteva gânduri omenești. Oricum lucrează Duhul Sfânt, fie asupra oamenilor sau asupra lui Dumnezeu întrupat, lucrătorii exprimă întotdeauna ceea ce sunt. Deși Duhul Sfânt este Cel care lucrează, lucrarea se bazează pe ceea ce omul este din fire, deoarece Duhul Sfânt nu lucrează fără o temelie. Cu alte cuvinte, lucrarea nu vine din nimic, ci este întotdeauna săvârșită în concordanță cu circumstanțele și condițiile reale. Doar astfel poate fi transformată firea omului și pot fi schimbate vechile sale noțiuni și gânduri. Ceea ce exprimă omul este ceea ce vede, experimentează, își imaginează și poate fi obținut prin gândirea omului, chiar dacă sunt doctrine sau noțiuni. Lucrarea omului nu poate depăși sfera experienței lui, nici ceea ce vede și nici ceea ce își poate imagina sau concepe, indiferent de proporțiile acelei lucrări. Tot ceea ce exprimă Dumnezeu este ceea ce El Însuși este, iar aceasta este de neatins pentru om – adică dincolo de gândirea omului. El Își exprimă lucrarea de a conduce

întreaga omenire, iar acest lucru nu are legătură cu detaliile experienței umane, ci are legătură, în schimb, cu propria Lui coordonare. Ceea ce exprimă omul este propria sa experiență, în timp ce ceea ce exprimă Dumnezeu este ființa Lui, care este firea Lui inerentă, inaccesibilă omului. Experiența omului este înțelegerea sa și cunoștințele dobândite pe baza exprimării lui Dumnezeu a ființei Sale. Asemenea înțelegere și cunoaștere se numesc ființa omului și baza exprimării lor este firea inerentă a omului și calibrul său; de aceea acestea se numesc, de asemenea, ființa omului. Omul este capabil să aibă părtășie despre ceea ce experimentează și vede. Nimeni nu poate avea părtășie despre ceea ce nu a experimentat sau văzut sau ceea ce gândirea lui nu poate cuprinde, acestea fiind lucruri pe care nu le are în el. Dacă ceea ce exprimă omul nu este din experiența lui, este atunci imaginația sau doctrina lui. Pe scurt, nu există nicio urmă de realitate în cuvintele lui. Dacă nu ai fi intrat niciodată în contact cu societatea, nu ai putea comunica cu claritate relațiile complexe ale societății. Dacă nu ai avut familie, dacă ceilalți ar vorbi despre problemele de familie, nu ai putea înțelege cea mai mare parte din ceea ce au spus. Deci, ceea ce comunică omul și lucrarea pe care o săvârșește reprezintă ființa sa interioară. Dacă cineva ar fi avut părtășie despre înțelegerea asupra mustrării și judecății, dar tu nu ai fi avut experiență în acest sens, nu ai îndrăzni să îi negi cunoștințele, cu atât mai mult să fii sută la sută sigur de asta. Acest lucru se întâmplă deoarece părtășia lui este ceva ce tu nu ai mai experimentat înainte, ceva ce tu nu ai știut niciodată, iar mintea ta nu își poate imagina așa ceva. Din cunoștințele lui, tot ce poți lua este o cale de a trece prin mustrare și judecată în viitor. Dar aceasta nu poate fi decât una de cunoaștere doctrinară; nu poate lua locul propriei tale înțelegeri, cu atât mai puțin al experienței tale. Poate crezi că ceea ce îți spune el este destul de corect, dar în propria ta experiență, îți dai seama că e un lucru impracticabil

din multe puncte de vedere. Poate că simți că o parte din ceea ce auzi este complet nerealistă; tu culegi noțiuni despre ea în acel moment și, deși o accepți, faci acest lucru doar cu reticență. Dar în propria ta experiență, cunoștințele din care ai derivat noțiuni vor deveni un mod de practică și, cu cât exersezi mai mult, cu atât înțelegi mai mult adevărata valoare și înțelesul cuvintelor pe care le-ai auzit. După ce ai trăit propria experiență, poți vorbi atunci despre cunoștințele pe care ar trebui să le ai despre ceea ce ai experimentat. În plus, vei putea să faci diferența între cei ale căror cunoștințe sunt reale și practice și cei ale căror cunoștințe sunt bazate pe doctrine și lipsite de valoare. Deci, dacă această cunoaștere pe care o proclami este în conformitate cu adevărul depinde într-o mare măsură de faptul dacă ai avut o experiență practică a acesteia. Acolo unde există adevăr în experiența ta, cunoștințele tale vor fi practice și valoroase. Prin experiența ta, poți să dobândești și discernământ și înțelegere, să aprofundezi cunoștințele și să îți sporești înțelepciunea și simțul practic în felul în care ar trebui să te comporți. Cunoștințele exprimate de oameni care nu dețin adevărul sunt doctrine, oricât de mărețe ar fi. O astfel de persoană poate să fie foarte inteligentă atunci când vine vorba de chestiuni trupești, dar nu poate face distincții atunci când vine vorba de probleme spirituale. Acest lucru se întâmplă deoarece astfel de persoane nu au deloc o experiență a problemelor spirituale. Acestea sunt persoane care nu sunt iluminate în problemele spirituale și nu înțeleg chestiunile spirituale. Orice fel de cunoaștere exprimi, atât timp cât este despre ființa ta, atunci este experiența ta personală, adevărata ta cunoaștere. Lucrurile despre care discută oamenii care vorbesc numai despre doctrine – aceia fiind oameni care nu dețin nici adevărul, nici realitatea – pot fi numite și ființa lor, deoarece au ajuns la doctrina lor numai prin contemplare profundă și este

rezultatul cugetării lor profunde. Totuși este doar o doctrină, nimic mai mult decât imaginație!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 175)

Experiențele tuturor felurilor de oameni reprezintă lucrurile din sinea lor. Oricine nu are nicio experiență spirituală nu poate vorbi despre cunoașterea adevărului și nici despre cunoștințele corecte privind diferite lucruri spirituale. Ceea ce exprimă omul este ceea ce este în sinea lui – asta este o certitudine. Dacă cineva își dorește să cunoască lucrurile spirituale și să cunoască adevărul, el trebuie să aibă o experiență reală. Dacă nu poți vorbi clar despre bunul simț în viața umană, cu cât mai puțin vei putea vorbi despre lucrurile spirituale? Aceia care pot să conducă biserici și să le ofere oamenilor viață și să fie apostoli pentru oameni trebuie să aibă o experiență reală; trebuie să înțeleagă corect lucrurile spirituale și să aibă o apreciere și o experiență corecte ale adevărului. Doar astfel de oameni sunt calificați să fie lucrători sau apostoli care conduc bisericile. În caz contrar, pot cel mult să urmeze și nu să conducă, cu atât mai puțin să fie apostoli care sunt capabili să aprovizioneze oamenii cu viață. Acest lucru se întâmplă deoarece responsabilitatea apostolilor nu este de a alerga de colo colo sau de a lupta; este de a face lucrarea de slujire a vieții și de a-i conduce pe ceilalți spre a-și transforma firile. Cei care îndeplinesc această funcție sunt însărcinați să își asume o responsabilitate apăsătoare, una pe care nu și-o poate asuma oricine. Acest tip de lucrare poate fi întreprins doar de către cei care au trăire de viață, adică aceia care au experiența adevărului. Nu poate fi îndeplinită de oricine poate să renunțe, să alerge de colo colo sau care este dispus să se sacrifice; oamenii care nu au experiența adevărului, cei care nu au fost emondați sau judecați nu pot îndeplini acest tip de lucrare. Oamenii

fără experiență, care sunt oameni fără realitate, sunt incapabili să vadă clar realitatea deoarece ei înșiși sunt lipsiți de acest fel de ființă. Deci, acest tip de persoane nu numai că nu pot săvârși o lucrare de conducere, dar dacă rămân lipsiți de adevăr o perioadă lungă de timp, urmează să fie alungați. Înțelegerea pe care o exprimi poate fi o dovadă a greutăților pe care le-ai experimentat în viață, a lucrurilor pentru care ești mustrat și a problemelor pentru care ai fost judecat. Acest lucru este adevărat și în ceea ce privește încercările: unde un om este rafinat, unde un om este slab – acestea sunt domeniile în care un om are experiență, în care un om are o cale. De exemplu, dacă cineva suferă unele frustrări în mariaj, adesea, va avea părtășie; „Mulțumesc, Doamne! Slavă Domnului, trebuie să satisfac dorințele din inima lui Dumnezeu, să Îi ofer toată viața mea și trebuie să-mi încredințez căsnicia cu totul în mâinile lui Dumnezeu. Sunt dispus să îmi închin întreaga viață lui Dumnezeu”. Toate lucrurile din om pot demonstra ceea ce este el prin părtășie. Ritmul discursului unei persoane, fie că vorbește tare sau încet – astfel de situații nu au legătură cu experiența și nu pot reprezenta ceea ce el are sau este. Aceste lucruri pot să exprime doar dacă un om are un caracter bun sau rău sau dacă natura lui este bună sau rea, dar nu pot arăta dacă cineva are experiență. Capacitatea de a te exprima atunci când vorbești sau viteza de vorbire sunt doar o chestiune de practică și nu pot înlocui experiența cuiva. Atunci când vorbești despre experiențele tale individuale, comunici acele lucruri pe care le consideri importante alături de toate lucrurile din sinea ta. Discursul Meu reprezintă ființa Mea, dar ceea ce spun este inaccesibil omului. Ceea ce spun Eu nu este ceea ce experimentează omul și nu este ceva ce omul poate vedea; nu este nici ceva ce omul poate atinge, ci ceea ce sunt Eu. Unii oameni își dau seama doar că ceea ce comunic Eu este ceea ce am experimentat, dar ei nu recunosc că este expresia directă a Duhului. Desigur, ceea ce spun Eu este ceea ce am

experimentat. Eu sunt Cel care a săvârșit lucrarea de gestionare timp de șase mii de ani. Am experimentat totul de la începutul facerii omenirii până în prezent; cum aș putea fi Eu incapabil să discut despre asta? Atunci când vine vorba despre natura omului, am văzut foarte clar; am observat-o de mult. Cum aș putea fi Eu incapabil să vorbesc clar despre asta? Din moment ce am văzut substanța omului cu claritate, sunt calificat pentru a-l mustra și judeca, deoarece toți oamenii au venit din Mine, dar au fost corupți de Satana. Desigur, sunt calificat și să evaluez lucrarea pe care Eu am săvârșit-o. Deși această lucrare nu este săvârșită de către trupul Meu, este expresia directă a Duhului și este ceea ce am și ceea ce sunt. Prin urmare, sunt calificat să o exprim și să săvârșesc lucrarea pe care trebuie să o săvârșesc. Ceea ce spun oamenii sunt lucruri pe care ei le-au experimentat. Este ceea ce ei au văzut, ceea ce mințile lor pot înțelege și ceea ce simțurile lor pot detecta. Aceasta este ceea ce pot comunica ei. Cuvintele rostite de Dumnezeu întrupat sunt expresia directă a Duhului și ele exprimă lucrarea care a fost săvârșită de Duh, pe care trupul nu a experimentat-o sau văzut-o, totuși El tot exprimă ființa Sa, deoarece esența trupului este Duhul, iar El exprimă lucrarea Duhului. Este lucrarea săvârșită deja de Duh, deși trupul nu o poate atinge. După întrupare, prin expresia trupului, El le permite oamenilor să cunoască ființa lui Dumnezeu și le permite oamenilor să vadă firea lui Dumnezeu și lucrarea pe care El a săvârșit-o. Lucrarea omului le oferă oamenilor mai multă claritate asupra lucrurilor în care ar trebui să pătrundă și a ce ar trebui să înțeleagă; acest lucru implică ghidarea oamenilor către înțelegerea și experimentarea adevărului. Lucrarea omului este pentru a sprijini oamenii; lucrarea lui Dumnezeu este de a deschide căi noi și ere noi pentru omenire și de a revela oamenilor lucruri care nu sunt cunoscute de muritori, de a le permite să Îi cunoască firea. Lucrarea lui Dumnezeu este de a conduce toată omenirea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 176)

Toată lucrarea Duhului Sfânt este săvârșită în beneficiul oamenilor. Are scopul de a edifica oamenii; nu există lucrare care să nu le ofere beneficii oamenilor. Indiferent dacă adevărul este profund sau superficial și indiferent de calibrul acelora care acceptă adevărul, orice ar săvârși Duhul Sfânt este în beneficiul oamenilor. Dar lucrarea Duhului Sfânt nu poate fi săvârșită direct; aceasta trebuie să fie exprimată prin oamenii care colaborează cu El. Doar în acest fel pot fi obținute rezultatele lucrării Duhului Sfânt. Desigur, atunci când Duhul Sfânt lucrează direct, lucrarea nu este denaturată deloc; dar atunci Duhul Sfânt lucrează prin intermediul omului, lucrarea devine foarte amestecată și nu este lucrarea originală a Duhului Sfânt. Dat fiind acest lucru, adevărul se schimbă în măsuri diferite. Adepții nu primesc intenția originală a Duhului Sfânt, ci o combinație dintre lucrarea Duhului Sfânt și experiența și cunoștințele omului. Partea lucrării Duhului Sfânt pe care o primesc adepții este corectă, în vreme ce experiența și cunoștințele omenești pe care le primesc variază deoarece lucrătorii sunt diferiți. Muncitorii cu iluminarea și îndrumarea Duhului Sfânt vor ajunge să aibă experiențe în baza acestei iluminări și îndrumări. În cadrul acestor experiențe se combină mintea și experiența omului, precum și ființa umanității și, după aceea, ei câștigă cunoștințele sau înțelegerea pe care ar trebui să le aibă. Aceasta este calea practicii pe care o are omul după ce a experimentat adevărul. Această cale a practicii nu este mereu la fel, deoarece oamenii experimentează diferit, iar lucrurile pe care oamenii le experimentează sunt diferite. În acest fel, aceeași iluminare a Duhului Sfânt are ca rezultat cunoștințe și practici diferite, deoarece aceia care primesc iluminarea sunt diferiți. Unii oameni fac mici greșeli în timpul practicii, în

timp ce alții fac greșeli majore, iar alții fac numai greșeli. Acest lucru se întâmplă deoarece oamenii sunt diferiți cu privire la capacitatea lor de a înțelege și, de asemenea, deoarece calibrele lor inerente diferă. Unii oameni au un fel de înțelegere după ce aud un mesaj, iar alți oameni au un alt fel după ce aud un adevăr. Unii oameni se abat ușor, în vreme ce alții nu înțeleg sensul real al adevărului. Drept urmare, înțelegerea unui om dictează modul în care îi va conduce pe alții; acesta este adevărul, deoarece lucrarea unui om este doar o expresie a ființei sale. Persoanele conduse de aceia care au o înțelegere corectă a adevărului vor avea, de asemenea, o înțelegere corectă a adevărului. Chiar dacă există persoane cu erori în înțelegerea lor, acestea sunt foarte puține și nu toată lumea va avea erori. Dacă o persoană face erori în înțelegerea adevărului, și cei care o urmează vor face, fără îndoială, erori, iar aceste persoane vor greși în toate sensurile cuvântului. Gradul în care adepții înțeleg adevărul depinde într-o mare măsură de lucrători. Desigur, adevărul de la Dumnezeu este corect și fără erori și este o certitudine. Cu toate acestea, lucrătorii nu sunt pe deplin corecți și nu se poate spune că sunt complet de încredere. Dacă lucrătorii au o metodă de a practica adevărul, care este foarte eficientă, atunci adepții vor avea, de asemenea, o metodă de a practica. Dacă lucrătorii nu au o metodă de a practica adevărul și au doar o doctrină, atunci adepții nu vor avea nicio realitate. Calibrul și natura adepților sunt determinate prin naștere și nu sunt asociate cu lucrătorii, dar măsura în care adepții înțeleg adevărul și Îl cunosc pe Dumnezeu depinde de lucrători (acest lucru este valabil doar pentru unii oameni). Așa cum este un lucrător vor fi și adepții pe care îi conduce. Ceea ce exprimă un lucrător este propria ființă, fără rezerve. Cerințele pe care le are de la cei care îl urmează sunt cele pe care el însuși este dispus sau capabil să îndeplinească. Majoritatea lucrătorilor folosesc ceea ce pot face ei înșiși drept fundament pentru a le cere lucruri adepților

pe care îi au, în ciuda faptului că există multe lucruri pe care adepții lor nu le pot îndeplini deloc, iar ceea ce un om nu poate îndeplini devine un impediment pentru intrarea lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 177)

Există mult mai puține abateri în lucrarea celor care au fost supuși emondării, tratării, judecății și mustrării, iar expresia lucrării lor este mult mai precisă. Cei care se bazează pe naturalețea lor pentru a lucra săvârșesc unele greșeli majore. Lucrarea oamenilor nedesăvârșiți exprimă prea mult din naturalețea lor, ceea ce prezintă un obstacol major în lucrarea Duhului Sfânt. Oricât de bun este calibrul unei persoane, și aceasta trebuie să fie supusă emondării, tratării și judecății înainte de a putea săvârși lucrarea însărcinării date de Dumnezeu. Dacă nu a fost supusă unei astfel de judecăți, lucrarea sa, indiferent cât de bine e săvârșită, nu poate fi în acord cu principiile adevărului și este întotdeauna un produs al naturaleții și bunătății sale umane. Lucrarea celor care au trecut prin emondare, tratare și judecată este mult mai precisă decât lucrarea celor care nu au fost emondați, tratați și judecați. Cei care nu au fost judecați nu exprimă decât trupul uman și gândurile umane, amestecate cu multă inteligență umană și talent înnăscut. Lucrul acesta nu este expresia exactă a omului cu privire la lucrarea lui Dumnezeu. Aceia care urmează astfel de oameni sunt aduși în fața lor prin calibrul lor înnăscut. Deoarece ei exprimă prea mult din înțelegerea și experiența omului, care sunt aproape detașate de intenția inițială a lui Dumnezeu și deviază prea mult de la aceasta, lucrarea acestui tip de persoană nu poate aduce oamenii în fața lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, îi aduce înaintea omului. Așadar, cei care nu au fost supuși judecății și mustrării nu sunt calificați să săvârșească lucrarea însărcinării

date de Dumnezeu. Lucrarea unui lucrător calificat îi poate aduce pe oameni pe calea dreaptă și le poate îngădui o mai mare pătrundere în adevăr. Lucrarea lui îi poate aduce pe oameni înaintea lui Dumnezeu. În plus, lucrarea pe care el o săvârșește poate varia de la individ la individ și nu este condiționată de reguli, oferindu-le oamenilor liberare și libertate și capacitatea de a se dezvolta treptat în viață și de a avea o intrare mai profundă în adevăr. Lucrarea unui muncitor necalificat nu este la înălțime. Lucrarea lui este nesăbuită. El poate doar să le impună reguli oamenilor, iar ceea ce le cere oamenilor nu diferă de la individ la individ; el nu lucrează conform nevoilor reale ale oamenilor. În acest tip de lucrare, există prea multe reguli și doctrine, iar aceasta nu îi poate aduce pe oameni la realitate, nici la practica normală a dezvoltării în viață. Acest lucru doar le poate permite oamenilor să respecte câteva reguli fără valoare. O astfel de îndrumare poate doar să-i ducă pe oameni pe căi greșite. El te conduce să devii ca el; el te poate aduce către ceea ce are și este el. Pentru ca adepții să discearnă dacă liderii sunt calificați, cheia constă în a privi calea pe care îi îndrumă ei și rezultatele lucrării lor, a vedea dacă adepții primesc principii în acord cu adevărul și dacă primesc căi de practică potrivite pentru transformarea lor. Ar trebui să distingi între lucrările diferite ale diverselor tipuri de oameni; nu ar trebui să fii un adept naiv. Acest lucru influențează situația intrării oamenilor. Dacă nu ești capabil să distingi conducerea cărei persoane are o cale și a căreia nu are, vei fi foarte ușor înșelat. Toate acestea au o influență directă asupra vieții tale. Există prea multă naturalețe în lucrarea persoanelor nedesăvârșite; este amestecată cu prea multă dorință umană. Ființa lor reprezintă naturalețea – ceva cu care s-au născut. Nu este viața ce urmează tratării sau realitatea de după transformare. Cum poate o astfel de persoană să îi sprijine pe cei care caută viața? Viața pe care o are inițial omul este inteligența sau talentul său înnăscut. Acest tip de

inteligență sau talent este destul de departe de cerințele exacte pe care le are Dumnezeu de la om. Dacă un om nu a fost desăvârșit, iar firea lui coruptă nu a fost emondată și tratată, va exista o prăpastie între ceea ce exprimă el și adevărul; ceea ce exprimă el va fi amestecat cu lucruri neclare, precum imaginația lui și o experiență unilaterală. Mai mult, indiferent cum lucrează, oamenii simt că nu există niciun obiectiv general și niciun adevăr potrivit pentru intrarea tuturor oamenilor. O mare parte din ceea ce li se cere oamenilor le depășește abilitatea, de parcă ei ar fi rațe obligate să stea pe stinghii. Aceasta este lucrarea voinței umane. Firea coruptă a omului, gândurile și noțiunile lui îi străbat toate părțile corpului. Omul nu se naște cu instinctul de a practica adevărul și nici nu are instinctul de a înțelege adevărul direct. Împreună cu firea coruptă a omului, când acest tip de persoană naturală lucrează, oare nu cauzează întreruperi? Însă un om care a fost desăvârșit are experiența adevărului pe care oamenii ar trebui să-l înțeleagă și cunoștințe despre firile lor corupte, astfel că lucrurile vagi și ireale din lucrarea lui dispar treptat, denaturările umane se împuținează, iar lucrarea și slujirea lui se apropie și mai mult de standardele impuse de Dumnezeu. Astfel, lucrarea lui a pătruns în realitatea adevărului și, de asemenea, a devenit realistă. Gândurile omului blochează în special lucrarea Duhului Sfânt. Omul are o imaginație bogată, o logică rezonabilă și o experiență vastă în rezolvarea problemelor. Dacă aceste aspecte ale omului nu sunt supuse emondării și corectării, devin, toate, obstacole în lucrare. Prin urmare, lucrarea omului nu poate atinge cel mai înalt grad de precizie, mai ales lucrarea oamenilor nedesăvârșiți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 178)

Lucrarea omului rămâne într-un anumit registru și este limitată. O persoană poate doar săvârși lucrarea unei anumite etape și nu poate săvârși lucrarea întregii ere – altfel, ar conduce oamenii în mijlocul regulilor. Lucrarea omului se poate aplica doar unui anumit interval sau unei anumite etape. Acest lucru se întâmplă deoarece experiența omului are propria sferă. Nimeni nu poate compara lucrarea omului cu lucrarea lui Dumnezeu. Căile de practică ale omului și cunoștințele lui referitoare la adevăr sunt toate aplicabile într-o anumită sferă. Nu se poate spune că drumul pe care omul pășește este în totalitate dorința Duhului Sfânt, deoarece omul poate doar să fie luminat de Duhul Sfânt și nu poate fi umplut complet de Duhul Sfânt. Lucrurile pe care omul le poate experimenta sunt incluse toate în sfera umanității normale și nu pot depăși șirul de gânduri din mintea umană obișnuită. Toți cei care pot trăi realitatea adevărului experimentează în cadrul acestei sfere. Atunci când ei experimentează adevărul, este mereu o experiență a vieții umane obișnuite, luminată de Duhul Sfânt; nu este o cale de a experimenta care deviază de la viața umană normală. Ei experimentează adevărul fiind luminați de Duhul Sfânt pe baza trăirii vieților lor umane. Mai mult decât atât, acest adevăr diferă de la om la om, iar profunzimea sa este legată de starea omului. Se poate spune doar că acea cale pe care merg ei este viața umană normală a cuiva care urmărește adevărul și poate fi numită calea parcursă de un om normal, luminat de Duhul Sfânt. Nu se poate spune că acea cale pe care calcă este calea pe care merge de Duhul Sfânt. În experiența umană normală, deoarece oamenii care urmează adevărul nu sunt la fel, nici lucrarea Duhului Sfânt nu este la fel. În plus, deoarece mediile pe care oamenii le experimentează și gama lor de experiențe nu sunt la fel și din cauza amestecului minții și gândurilor lor, experiența lor este amestecată în proporții diferite. Fiecare persoană înțelege un adevăr în funcție de natura sa diferită, individuală. Înțelegerea

lor a sensului real al adevărului nu este completă și reprezintă doar unul sau mai multe aspecte ale acestuia. Sfera adevărului pe care îl experimentează omul diferă de la om la om conform condițiilor fiecărei persoane. În acest mod, cunoașterea aceluiași adevăr, așa cum este exprimat de către oameni diferiți, nu este aceeași. Cu alte cuvinte, experiența omului are întotdeauna limitări și nu poate reprezenta complet voia Duhului Sfânt și nici lucrarea omului nu poate fi percepută drept lucrarea lui Dumnezeu, chiar dacă ceea ce este exprimat de om corespunde foarte mult cu voia lui Dumnezeu și chiar dacă experiența omului este foarte aproape de lucrarea de desăvârșire pe care Duhul Sfânt o săvârșește. Omul nu poate fi decât slujitorul lui Dumnezeu și să săvârșească lucrarea pe care Dumnezeu i-o încredințează. Omul poate exprima cunoștințe doar sub luminarea Duhului Sfânt și adevăruri dobândite din experiențele sale personale. Omul nu este calificat și nu îndeplinește condițiile pentru a fi emisarul Duhului Sfânt. El nu are dreptul de a spune că lucrarea sa este lucrarea lui Dumnezeu. Omul are principiile lucrării omului și toți oamenii au experiențe diferite și condiții care variază. Lucrarea omului include toate experiențele lui sub luminarea Duhului Sfânt. Aceste experiențe pot doar să reprezinte ființa omului și nu reprezintă ființa lui Dumnezeu sau voia Duhului Sfânt. Prin urmare, nu se poate spune că acea cale pe care merge omul este calea parcursă de către Duhul Sfânt, deoarece lucrarea omului nu poate reprezenta lucrarea lui Dumnezeu, iar lucrarea omului și experiența lui nu sunt voia completă a Duhului Sfânt. Lucrarea omului este predispusă a se încadra în reguli, iar metoda lui de lucru este ușor limitată la un domeniu de aplicabilitate și nu poate conduce oamenii către o cale liberă. Majoritatea adepților trăiesc într-o sferă limitată, iar modul lor de a experimenta este, de asemenea, limitat la această sferă. Experiența omului este întotdeauna limitată; metoda lucrării lui este, de asemenea, limitată la câteva tipuri și nu poate fi comparată cu

lucrarea Duhului Sfânt sau cu lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Acest lucru se întâmplă deoarece experiența omului, în cele din urmă, este limitată. Cu toate acestea, Dumnezeu Își săvârșește lucrarea și aceasta nu este restricționată de reguli; indiferent de cum este săvârșită, nu este limitată la o singură metodă. Nu există niciun fel de reguli în lucrarea lui Dumnezeu – toată lucrarea Lui este eliberată și liberă. Indiferent de cât timp petrece omul urmându-L pe El, nu poate rezuma nicio lege care guvernează metodele lucrării lui Dumnezeu. Deși lucrarea Lui are principii ferme, este săvârșită mereu în feluri noi, are întotdeauna evoluții noi și este inaccesibilă omului. Într-un singur interval, Dumnezeu ar putea avea diferite tipuri de lucrări și moduri diferite de a conduce oamenii, făcând astfel încât oamenii să aibă mereu intrări și schimbări noi. Nu poți discerne legile lucrării Lui, deoarece El lucrează mereu în moduri noi și doar așa pot adepții lui Dumnezeu să nu devină restricționați de reguli. Lucrarea lui Dumnezeu Însuși evită întotdeauna noțiunile oamenilor și le contracarează. Doar aceia care Îl caută și Îl urmează pe El cu inima curată pot avea firile transformate și pot trăi liber, nesupuși regulilor sau înfrânați de vreo noțiune religioasă. Lucrarea omului are cerințe de la ceilalți pe baza propriei lui experiențe și a ceea ce el însuși poate înfăptui. Standardul acestor cerințe este limitat la o anumită sferă, iar metodele de practică sunt, de asemenea, foarte limitate. Astfel, adepții trăiesc inconștient în cadrul acestei sfere limitate; și, pe măsură ce timpul trece, aceste lucruri devin reguli și ritualuri. Dacă lucrarea unei anumite perioade este condusă de cineva care nu a trecut prin desăvârșirea personală a lui Dumnezeu și nu a primit judecata, adepții lui vor deveni bigoți și experți în împotrivirea față de Dumnezeu. Drept urmare, dacă o persoană este un lider calificat, acea persoană trebuie să fi fost supusă judecății și să fi acceptat desăvârșirea. Cei care nu au fost supuși judecății, chiar dacă poate au lucrarea Duhului Sfânt, exprimă doar

lucruri neclare și ireale. Cu timpul, ei vor conduce oamenii către reguli neclare și supranaturale. Lucrarea pe care Dumnezeu o săvârșește nu este în acord cu trupul omului. Ea nu este în acord cu gândurile omului, ci contraatacă noțiunile omului; nu este întinată cu niște culori religioase nedeslușite. Rezultatele lucrării lui Dumnezeu nu pot fi obținute de cineva care nu a fost desăvârșit de El; ele sunt peste puterea de gândire a omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 179)

Lucrarea din mintea omului este prea ușor de realizat de către el. Pastorii și liderii din lumea religioasă, de exemplu, se bazează pe darurile și pozițiile lor pentru a-și săvârși lucrarea. Oamenii care îi urmează pentru o perioadă lungă vor fi infectați de darurile lor și influențați de parte din ființa lor. Ei se concentrează pe darurile, abilitățile și cunoștințele oamenilor și acordă atenție unor lucruri supranaturale și multor doctrine profunde și nerealiste (desigur, aceste doctrine profunde sunt inaccesibile). Ei nu se concentrează pe schimbările din firile oamenilor, ci mai degrabă asupra formării oamenilor ca ei să predice și să lucreze, îmbunătățind cunoștințele oamenilor și doctrinele religioase abundente. Ei nu se concentrează pe cât de mult se schimbă firea omului și nici pe cât de mult înțeleg oamenii din adevăr. Ei nu se preocupă de esența oamenilor și cu atât mai puțin încearcă să cunoască starea normală și anormală a oamenilor. Ei nu contracarează noțiunile oamenilor și nici nu își dezvăluie noțiunile, cu atât mai puțin emondează oamenii pentru lipsurile sau corupția lor. Majoritatea celor care îi urmează îi servesc cu darurile lor naturale, iar tot ceea ce lansează ei sunt noțiuni religioase și teorii teologice, care nu au legătură cu realitatea și sunt complet incapabile să îi ofere viață omului. De fapt, esența lucrării lor este cultivarea talentului, educarea unei persoane care nu are nimic într-un

absolvent talentat al unui seminar care, mai târziu, va merge să lucreze și să conducă. Poți găsi vreo lege în lucrarea de șase mii de ani a lui Dumnezeu? Există multe legi și restricții în lucrarea pe care o săvârșește omul, iar creierul uman este prea dogmatic. Ceea ce exprimă omul reprezintă așadar cunoștințe și realizări care se află în sfera experienței lui. Omul nu poate exprima nimic mai mult de atât. Experiența omului sau cunoștințele nu provin din darurile lui înnăscute sau din instinctul lui; acestea apar datorită îndrumării lui Dumnezeu și a păstoritului Său direct. Omul are doar capacitatea de a accepta acest păstorit și nicio capacitate care poate exprima direct ce este divinitatea. Omul nu poate fi sursa, el poate fi doar vasul care acceptă apa de la sursă. Acesta este instinctul uman, înzestrarea pe care trebuie să o avem ca ființe umane. Dacă o persoană pierde capacitatea care acceptă cuvântul lui Dumnezeu și instinctul uman, acea persoană pierde, de asemenea, ceea ce este cel mai de preț și datoria omului creat. Dacă o persoană nu are cunoștințe sau experiență cu privire la cuvântul lui Dumnezeu și lucrarea Lui, acea persoană își pierde datoria pe care ar trebui să o săvârșească în calitate de ființă creată și demnitatea unei ființe create. Este instinctul lui Dumnezeu să exprime ce este divinitatea, fie că aceasta este exprimată prin trup sau direct de către Duh; aceasta este lucrarea de slujire a lui Dumnezeu. Omul își exprimă propriile experiențe sau cunoștințe (adică exprimă ceea ce este el) în timpul lucrării lui Dumnezeu sau după aceea; acestea sunt instinctul și datoria omului și ceea ce ar trebui omul să îndeplinească. Deși expresia omului nu este la înălțimea a ceea ce exprimă Dumnezeu și deși expresia omului este restricționată de multe reguli, el trebuie să îndeplinească datoria pe care ar trebui să o îndeplinească și să facă ceea ce trebuie să facă. Omul ar trebui să facă tot ce este cu putință pentru a-și îndeplini datoria și nu ar trebui să aibă nicio urmă de reținere.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 180)

Trebuie să știți cum să diferențiați lucrarea lui Dumnezeu de lucrarea omului. Ce poți vedea în lucrarea omului? Există multe elemente ale experienței omului în lucrarea sa; ceea ce exprimă omul este ceea ce este el. Lucrarea lui Dumnezeu, de asemenea, exprimă ce este El; dar ființa Lui e diferită cea a omului. Ființa omului reprezintă experiența și viața lui (ceea ce omul experimentează sau întâlnește în viața lui sau filosofiile de viață pe care le are), iar oamenii care trăiesc în medii diferite exprimă ființe diferite. Indiferent dacă ai sau nu experiențe sociale, iar ceea ce trăiești și experimentezi de fapt în familia ta poate fi văzut în ceea ce exprimi, tu nu poți vedea în lucrarea lui Dumnezeu întrupat dacă El are sau nu experiențe sociale. El cunoaște foarte bine substanța omului și poate revela toate tipurile de practici legate de toate tipurile de persoane. El se pricepe și mai bine la revelarea firilor corupte și a comportamentelor răzvrătite ale oamenilor. El nu trăiește printre oamenii lumii, dar El este conștient de natura muritorilor și de corupția oamenilor lumii. Aceasta este ființa Sa. Deși El nu are de-a face cu lumea, El cunoaște regulile lumii, deoarece El înțelege natura umană pe deplin. El știe despre lucrarea Duhului pe care ochii omului nu o pot vedea și pe care urechile omului nu o pot auzi, atât pe cea de azi, cât și pe cea din trecut. Aceasta include înțelepciunea care nu este o filosofie de viață și miracole care sunt greu de pătruns pentru oameni. Aceasta este ființa Lui, care a fost dezvăluit oamenilor și, de asemenea, ascuns de oameni. Ceea ce exprimă El nu este ființa unei persoane extraordinare, ci atributele inerente și ființa Duhului. El nu cutreieră lumea, dar știe totul despre aceasta. El contactează „antropoizii” care nu au cunoștințe sau înțelegere, dar El exprimă cuvinte care sunt mai mărețe decât

cunoașterea și deasupra celor mai mari oameni. El trăiește într-un grup de oameni obtuzi și amorțiți care sunt lipsiți de umanitate și care nu înțeleg convențiile și viața omenirii, dar El poate cere omenirii să trăiască umanitatea normală și, în același timp, să dezvăluie baza și umanitatea inferioară a omenirii. Toate acestea sunt ființa Lui, mai măreață decât ființa oricărei persoane în carne și oase. Pentru El, nu este necesar să experimenteze o viață socială complicată, greoaie și sordidă pentru a săvârși lucrarea pe care trebuie să o săvârșească și să dezvăluie complet substanța coruptă a omenirii. O viață socială sordidă nu edifică trupul Său. Lucrarea și cuvintele Lui dezvăluie doar nesupunerea omului și nu îi oferă omului experiența și lecțiile pentru a face față lumii. El nu trebuie să cerceteze societatea sau familia omului atunci când îi oferă omului viață. Expunerea și judecarea omului nu sunt o expresie a experienței trupului Lui; este dezvăluirea Sa a caracterului nedrept al omului după ce a știut despre nesupunerea omului multă vreme și despre corupția detestată a omenirii. Lucrarea pe care El o săvârșește are în întregime scopul de a dezvălui omului firea Lui și de a-Și exprima ființa. Doar El poate face această lucrare; nu este ceva ce poate fi săvârșit de o persoană în carne și oase.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 181)

Lucrarea pe care Dumnezeu o săvârșește nu este reprezentativă pentru experiența trupului Lui; lucrarea pe care omul o săvârșește este reprezentativă pentru experiența sa. Toată lumea vorbește despre experiența personală. Dumnezeu poate exprima adevărul direct, în timp ce omul poate exprima doar experiența care corespunde cu experimentarea adevărului. Lucrarea lui Dumnezeu nu are reguli și nu este supusă restricțiilor temporale sau geografice. El poate exprima ce este El oricând, oriunde. El

lucrează după cum dorește. Lucrarea omului are condiții și context; fără ele, el ar fi incapabil să lucreze și să-și exprime cunoștințele cu privire la Dumnezeu sau experiența lui referitoare la adevăr. Pentru a putea să-ți dai seama dacă un lucru este lucrarea lui Dumnezeu sau lucrarea omului, trebuie pur și simplu să compari diferențele dintre cele două. Dacă nu există nicio lucrare săvârșită de Dumnezeu Însuși și există doar lucrarea omului, vei ști pur și simplu că învățăturile omului sunt mari, peste capacitățile celorlalți; tonul vocii lui, principiile în modul de gestionare a lucrurilor și experiența lui și maniera constantă de a lucra sunt inaccesibile altora. Voi toți îi admirați pe acești oameni cu un calibru bun și cunoștințe mărețe, dar nu puteți vedea din lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu cât de mare este umanitatea Lui. În schimb, El este obișnuit, iar atunci când lucrează, El este normal și real, și totuși nemărginit pentru muritori, ceea ce îi face pe oameni să simtă un fel de venerație pentru El. Poate că experiența unei persoane în lucrarea sa este destul de avansată sau imaginația și raționamentul acesteia sunt deosebit de avansate, iar umanitatea sa este bună în special; astfel de însușiri pot atrage doar admirația oamenilor, dar nu vor stârni venerație și teamă. Toți oamenii îi admiră pe aceia care pot lucra bine, care au o experiență deosebit de profundă și care pot practica adevărul, dar astfel de oameni nu pot stârni venerație, doar admirație și invidie. Dar oamenii care au experimentat lucrarea lui Dumnezeu nu Îl admiră pe Dumnezeu; în schimb, ei simt că lucrarea Lui este inaccesibilă omului și este de nepătruns pentru om, că este proaspătă și minunată. Când oamenii experimentează lucrarea lui Dumnezeu, primele lor cunoștințe despre El sunt că El este de nepătruns, înțelept și minunat și Îl venerează inconștient și simt misterul lucrării pe care o săvârșește El, care depășește sfera cunoașterii minții omului. Oamenii își doresc doar să fie capabili să-I îndeplinească cerințele, să-I satisfacă dorințele; ei nu își doresc să Îl

depășească, deoarece lucrarea pe care El o săvârșește depășește gândirea și imaginația omului și nu ar putea fi săvârșită de om în locul Său. Nici măcar omul însuși nu își cunoaște imperfecțiunile, totuși Dumnezeu a făurit o cale nouă și a venit pentru a-l aduce pe om într-o lume mai nouă și mai frumoasă și, astfel, omenirea a făcut un progres nou și a avut un început nou. Ceea ce simt oamenii pentru Dumnezeu nu este admirație sau, mai degrabă, nu este numai admirație. Experiența lor cea mai profundă este venerație și dragoste; sentimentul lor este acela că Dumnezeu este cu adevărat minunat. El săvârșește lucrarea pe care omul este incapabil să o săvârșească și spune lucrurile pe care omul este incapabil să le spună. Oamenii care au experimentat lucrarea lui Dumnezeu au întotdeauna un sentiment indescriptibil. Oamenii cu o experiență destul de profundă pot înțelege iubirea de Dumnezeu; ei pot simți frumusețea Lui, că lucrarea Lui este atât de înțeleaptă, de minunată și astfel o putere infinită generată printre ei. Nu este teamă sau iubire ocazională și respect, ci un sentiment profund al compasiunii și toleranței lui Dumnezeu față de om. Totuși, persoanele care au experimentat mustrarea și judecata Lui simt măreția Lui și faptul că este de neofensat. Chiar și persoanele care au experimentat mai mult din lucrarea Lui sunt incapabile de a-L înțelege; toți cei care Îl venerează cu adevărat știu că lucrarea Lui nu este în concordanță cu noțiunile oamenilor, ci mereu se împotrivește noțiunilor lor. El nu are nevoie ca oamenii să-L admire pe deplin sau să dea impresia de supunere față de El; mai degrabă ei ar trebui să ajungă la o venerație și supunere adevărate. În atât de multe dintre lucrările Lui, oricine cu experiență adevărată simte venerație pentru El, ceea ce este mai presus de admirație. Oamenii I-au văzut firea datorită lucrării Lui de mustrare și judecare și, astfel, Îl venerează în inimile lor. Menirea lui Dumnezeu este de a fi venerat și ascultat, deoarece ființa și firea Lui nu sunt la fel ca acelea ale unei ființe create și sunt deasupra celor

ale ființelor create. Dumnezeu există de la Sine, este etern, El nu este o ființă creată și doar Dumnezeu este vrednic de venerație și supunere; omul nu este calificat pentru aceasta. Deci, toți cei care au experimentat lucrarea Lui și Îl cunosc cu adevărat simt venerație pentru El. Cu toate acestea, aceia care nu renunță la noțiunile lor despre El – aceia care pur și simplu nu Îl privesc ca fiind Dumnezeu – nu au venerație pentru El și, chiar dacă Îl urmează, nu sunt cuceriți; sunt persoane neascultătoare prin natura lor. Ce vrea El să obțină lucrând în felul acesta este ca toate ființele create să aibă inimi care să Îl venereze pe Creator, să Îl adore și să se supună necondiționat stăpânirii Lui. Acesta este rezultatul final pe care toată lucrarea Lui este menită să îl obțină. Dacă oamenii care au experimentat o asemenea lucrare nu-L venerează pe Dumnezeu nici măcar un pic și dacă nesupunerea lor din trecut nu se schimbă deloc, atunci ei vor fi alungați cu siguranță. Dacă atitudinea unei persoane față de Dumnezeu este doar să-L admire sau să-L respecte de la distanță și nu să Îl iubească măcar puțin, atunci acesta este rezultatul la care a ajuns o persoană lipsită de o inimă care să-L iubească pe Dumnezeu, iar acelei persoane îi lipsesc condițiile de a fi desăvârșită. Dacă atâta muncă nu poate obține iubirea adevărată a unei persoane, atunci acea persoană nu L-a câștigat pe Dumnezeu și nu urmărește sincer adevărul. O persoană care nu Îl iubește pe Dumnezeu nu iubește adevărul și, astfel, nu Îl poate câștiga pe Dumnezeu, cu atât mai puțin nu poate să primească aprobarea lui Dumnezeu. Astfel de persoane, oricum experimentează lucrarea Duhului Sfânt și oricum experimentează judecata, nu sunt capabile să Îl venereze pe Dumnezeu. Acestea sunt persoane a căror natură nu se poate schimba și care au firi extrem de păcătoase. Toți cei care nu Îl venerează pe Dumnezeu vor fi alungați, vor fi obiectele pedepsirii și vor fi pedepsiți precum cei care fac rău, să sufere mult mai mult decât cei care au săvârșit lucruri nedrepte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 182)

La urma urmei, lucrarea lui Dumnezeu este diferită de lucrarea oamenilor și, în plus, cum ar putea expresiile Lui să fie la fel ca ale lor? Dumnezeu are propria Sa fire specială, în timp ce omul are datorii pe care se cuvine să le îndeplinească. Firea lui Dumnezeu este exprimată în lucrarea Sa, în timp ce datoria omului este întruchipată de experiențele omului și exprimată în căutările omului. Prin urmare, devine evident prin lucrarea care se face dacă un lucru este expresia lui Dumnezeu sau expresia omului. Nu trebuie să fie explicată de Dumnezeu Însuși și nici nu-i cere omului să se străduiască pentru a fi martor; în plus, nu este nevoie ca Dumnezeu Însuși să suprime vreo persoană. Toate acestea vin ca o revelație naturală; nu este nici forțat, nici ceva în care omul să se poată amesteca. Datoria oamenilor poate fi cunoscută prin experiențele lor și nu le impune să facă vreo lucrare experimentală suplimentară. Toată esența omului poate fi dezvăluită pe măsură ce acesta își îndeplinește datoria, pe când Dumnezeu Își poate exprima firea inerentă în timp ce Își îndeplinește lucrarea. Dacă este lucrarea omului, atunci nu poate fi ascunsă. Dacă este lucrarea lui Dumnezeu, atunci firea lui Dumnezeu este și mai imposibil de ascuns de către cineva, cu atât mai puțin de controlat de către om. Nu se poate spune despre vreun om că este Dumnezeu, și nici lucrarea și cuvintele vreunui om nu pot fi privite ca sfinte sau considerate imuabile. Se poate spune despre Dumnezeu că este uman pentru că El S-a îmbrăcat în trup, dar lucrarea Lui nu poate fi considerată lucrarea omului sau datoria omului. Mai mult, cuvântările lui Dumnezeu și scrisorile lui Pavel nu pot fi echivalate, și nici judecata și mustrarea lui Dumnezeu și cuvintele de învățătură ale omului nu pot fi menționate în condiții de egalitate. Prin urmare, există principii care

disting lucrarea lui Dumnezeu de lucrarea omului. Acestea sunt diferențiate în funcție de esențele lor, nu de sfera lucrării sau de eficiența temporară. Pe această temă, majoritatea oamenilor fac greșeli de principiu. Acest lucru se datorează faptului că omul privește exteriorul, pe care îl poate atinge, în timp ce Dumnezeu privește esența, care nu poate fi observată cu ochii fizici ai oamenilor. Dacă priviți cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu ca pe datoriile unui om obișnuit și considerați lucrarea pe scară largă a omului ca pe lucrarea lui Dumnezeu înfățișat în trup, mai degrabă decât ca pe datoria pe care omul o îndeplinește, atunci oare principiul vostru nu este greșit? Scrisorile și biografiile omului pot fi scrise cu ușurință, dar numai pe temelia lucrării Duhului Sfânt. Cu toate acestea, cuvântările și lucrarea lui Dumnezeu nu pot fi îndeplinite cu ușurință de om sau obținute prin înțelepciunea și gândirea umană, și nici oamenii nu le pot explica în detaliu după ce le cercetează. Dacă aceste chestiuni de principiu nu stârnesc nicio reacție în voi, atunci credința voastră evident nu e adevărată sau rafinată. Se poate spune doar că a voastră credință e plină de nedeslușire și este atât confuză, cât și neprincipială. Fără a înțelege nici măcar chestiunile cele mai simple și mai importante despre Dumnezeu și om, o astfel de credință nu este, oare, întru totul lipsită de receptivitate?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Unde te situezi cu privire la cele treisprezece epistole?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 183)

Isus a fost pe pământ timp de treizeci și trei de ani și jumătate, El a venit să facă lucrarea crucificării, și prin crucificare Dumnezeu a dobândit o parte din slava Sa. Când Dumnezeu S-a întrupat, a putut să fie smerit și tainic, și a putut să îndure suferința groaznică. Cu toate că El era Dumnezeu Însuși, tot a suferit toate umilințele și toate ocările și a suportat durerea uriașă de a fi fost răstignit în așa fel încât să încheie lucrarea de

răscumpărare. După ce această etapă a lucrării s-a încheiat, deși oamenii au văzut că Dumnezeu dobândise mare slavă, aceasta nu era în întregime slava Lui; era numai o parte a slavei Lui, pe care o dobândise de la Isus. Cu toate că Isus a putut să îndure toate greutățile, să fie smerit și tainic, să fie crucificat pentru Dumnezeu, Dumnezeu a dobândit numai o parte din slava Lui, iar slava Lui a fost dobândită în Israel. Dumnezeu încă are o altă parte de slavă: să vină pe pământ și să lucreze în mod practic și să desăvârșească un grup de oameni. În timpul etapei lucrării lui Isus, El a făcut unele lucruri supranaturale, dar această etapă a lucrării n-a fost în niciun caz doar pentru a săvârși semne și minuni. A fost în principal pentru a arăta că Isus putea să îndure și să fie crucificat pentru Dumnezeu, că Isus putea să sufere o durere groaznică deoarece El Îl iubea pe Dumnezeu și că, deși Dumnezeu L-a părăsit, El a fost în continuare dispus să-Și sacrifice viața pentru voința lui Dumnezeu. După ce Și-a săvârșit lucrarea în Israel și Isus a fost răstignit pe cruce, Dumnezeu a câștigat slava și a fost mărturie în fața Satanei. Voi nici nu ați știut, nici nu ați văzut cum Dumnezeu S-a întrupat în China, așadar cum puteți să vedeți că Dumnezeu a câștigat slava? Atunci când Dumnezeu face multă muncă de cucerire în interiorul vostru, iar voi rămâneți neclintiți, atunci această etapă a lucrării lui Dumnezeu este încununată de succes și aceasta este parte din slava lui Dumnezeu. Voi vedeți doar aceasta și încă trebuie să fiți desăvârșiți de către Dumnezeu, încă trebuie să vă dăruiți inima în întregime lui Dumnezeu. Trebuie încă să vedeți în totalitate slava aceasta; voi vedeți doar că Dumnezeu v-a cucerit deja inima, că nu puteți niciodată să-L părăsiți și Îl veți urma pe Dumnezeu până la capăt și inima voastră nu se va schimba, și că aceasta este slava lui Dumnezeu. În ce vedeți slava lui Dumnezeu? În efectele lucrării Lui în oameni. Oamenii văd că Dumnezeu este atât de minunat, că Îl au pe Dumnezeu în inima lor și că nu sunt dispuși să-L părăsească și aceasta este slava lui Dumnezeu. Când

tăria fraților și surorilor bisericilor răsare, iar ei pot să-L iubească pe Dumnezeu din adâncul inimilor lor, să vadă puterea supremă a lucrării săvârșite de Dumnezeu, incomparabila forță a cuvintelor Lui, atunci când văd că ale Lui cuvinte atrag după ele autoritate și că El poate să pornească în lucrarea Sa în orașul fantomă din China continentală, atunci când, deși oamenii sunt slabi, inimile lor se pleacă în fața lui Dumnezeu și ei sunt dispuși să accepte cuvintele lui Dumnezeu, și atunci când, deși sunt slabi și nedemni, ei pot să vadă că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt atât de minunate și atât de demne de prețuire, atunci aceasta este gloria lui Dumnezeu. Când va veni ziua în care oamenii vor fi desăvârșiți de către Dumnezeu și vor putea să se lase în voia Lui, și vor putea să I se supună complet lui Dumnezeu și să-și lase planurile și soarta în mâinile lui Dumnezeu, atunci cea de a doua parte a slavei lui Dumnezeu va fi pe deplin dobândită. Ceea ce înseamnă că atunci când lucrarea lui Dumnezeu concret va fi fost pe deplin desăvârșită, lucrarea Lui în China continentală se va încheia. Cu alte cuvinte, atunci când cei care au fost predestinați și aleși de către Dumnezeu vor fi desăvârșiți, Dumnezeu va fi câștigat slava. Dumnezeu a spus că El a adus cea de a doua parte a slavei Lui în Orient, totuși aceasta nu este vizibilă cu ochiul liber. Dumnezeu a adus lucrarea Lui în Orient: El a venit deja în Orient și aceasta este slava Lui. Azi, cu toate că lucrarea Lui nu a fost încă finalizată, deoarece Dumnezeu S-a hotărât să lucreze, va fi cu siguranță înfăptuită. Dumnezeu a decis că va desăvârși această lucrare în China și S-a decis să vă facă compleți. Astfel, El nu vă lasă nicio cale de scăpare – El v-a cucerit deja inimile, iar tu trebuie să mergi mai departe fie că vrei sau nu, și atunci când ești câștigat de Dumnezeu, Dumnezeu obține slaba. Azi, Dumnezeu trebuie încă să obțină slava deplină, deoarece tu trebuie încă să fii desăvârșit. Cu toate că inimile voastre s-au întors la Dumnezeu, există încă multe slăbiciuni în trupul vostru, sunteți incapabili

să-L mulțumiți pe Dumnezeu, nu puteți să fiți atenți la voia lui Dumnezeu și încă aveți multe lucruri negative de care trebuie să vă lepădați și să fiți supuși la multe încercări și rafinări. Doar astfel se pot schimba firile vieții voastre și puteți fi câștigați de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O scurtă discuție despre «Împărăția Milenară a sosit»"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 184)

La acea vreme, lucrarea lui Isus era lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri. Păcatele tuturor care credeau în El erau iertate; dacă tu credeai în El, El te răscumpăra; dacă tu credeai în El, nu mai aparțineai păcatului, erai iertat de păcatele tale. Aceasta este ceea ce însemna să fii mântuit și să fii îndreptat prin credință. Totuși, în cei ce credeau, rămânea acel ceva care era răzvrătit și se opunea lui Dumnezeu și acela încă trebuia să fie îndepărtat încet. Mântuirea nu însemna că omul fusese complet câștigat de Isus, ci că omul nu mai era al păcatului, că i se iertaseră păcatele: de credeai, nu aveai să mai aparții vreodată păcatului. La acea vreme, Isus a făcut multe lucrări care erau dincolo de înțelegerea ucenicilor Lui și a spus multe lucruri pe care oamenii nu le-au înțeles. Aceasta deoarece, în acel moment, El nu a oferit nicio explicație. Astfel, la câțiva ani după ce El a plecat, Matei a creat o genealogie pentru Isus și alții, de asemenea, au făcut lucrări care reprezentau voia omului. Isus nu a venit să-l desăvârșească și să-l câștige pe om, ci să facă o etapă a lucrării: să dea naștere Evangheliei Împărăției cerurilor și să desăvârșească lucrarea răstignirii. Și, astfel, odată ce Isus a fost răstignit, lucrarea Sa s-a încheiat pe deplin. Dar, în etapa actuală – lucrarea de cucerire – trebuie rostite mai multe cuvinte, trebuie făcute mai multe lucrări și trebuie să existe multe procese. La fel trebuie dezvăluite și tainele lucrării lui Isus și ale lui Iahve, astfel încât toți oamenii să poată avea înțelegere și claritate în credința lor, căci aceasta este lucrarea zilelor

de pe urmă, iar zilele de pe urmă reprezintă sfârșitul lucrării lui Dumnezeu, momentul încheierii lucrării. Această etapă a lucrării te va lămuri în privința legii lui Iahve și a răscumpărării lui Isus și, în primul rând, o va face astfel încât să poți înțelege întreaga lucrare a lui Dumnezeu, planul Lui de gestionare de șase mii de ani și să apreciezi întreaga semnificație și esență a acestui plan, precum și să înțelegi scopul întregii lucrări săvârșite de Isus și cuvintele pe care El le-a rostit și chiar și credința și adorația ta oarbă față de Biblie. Toate acestea îți vor permite să înțelegi în detaliu. Vei ajunge să înțelegi atât lucrarea săvârșită de Isus, cât și lucrarea lui Dumnezeu din prezent; vei înțelege și vei vedea întregul adevăr, viața și calea. În cadrul etapei lucrării făcute de Isus, de ce a plecat Isus fără a face lucrarea de încheiere? Deoarece etapa lucrării lui Isus nu era lucrarea de încheiere. Când El a fost răstignit, cuvintele Lui au ajuns, de asemenea, la final; după răstignirea Lui, lucrarea Lui s-a încheiat pe deplin. Etapa actuală este diferită: doar după ce cuvintele vor fi rostite până la final și întreaga lucrare a lui Dumnezeu va fi finalizată se va fi terminat lucrarea Lui. În timpul etapei lucrării lui Isus, multe cuvinte au rămas nespuse, sau care nu au fost formulate clar pe deplin. Totuși, lui Isus nu I-a păsat de ce a spus sau nu a spus, căci slujirea Lui nu a fost o slujire a cuvintelor și, astfel, după ce a fost răstignit, El a plecat. Acea etapă a lucrării s-a făcut în principal pentru răstignire și este diferită de etapa actuală. Scopul principal al acestei etape actuale de lucru este împlinirea, clarificarea și încheierea întregii lucrări. Dacă cuvintele nu sunt rostite până la final, această lucrare nu va putea fi încheiată căci, în această etapă a lucrării, întreaga lucrare este finalizată și realizată folosind cuvinte. La acea vreme, o mare parte din lucrarea lui Isus a fost de neînțeles pentru om. El a plecat în tăcere și, astăzi, încă există mulți care nu Îi înțeleg cuvintele, a căror înțelegere este greșită, dar pe care totuși ei o cred corectă, și oameni care nu știu că greșesc. Ultima etapă va

finaliza pe deplin lucrarea lui Dumnezeu și va oferi încheierea acesteia. Toți vor ajunge să înțeleagă și să cunoască planul de gestionare al lui Dumnezeu. Noțiunile omului, intențiile sale, înțelegerea sa greșită și absurdă, noțiunile sale față de lucrarea lui Iahve și Isus, părerile sale despre neamuri, alte abateri și greșelile sale vor fi corectate. Iar omul va înțelege toate căile drepte ale vieții și toată lucrarea făcută de Dumnezeu și întreg adevărul. Când aceea se va întâmpla, această etapă a lucrării se va termina. Lucrarea lui Iahve a fost facerea lumii, a fost începutul; această etapă a lucrării este finalul lucrării și încheierea. La început, lucrarea lui Dumnezeu a fost îndeplinită printre cei aleși ai Israelului și a reprezentat începutul unei noi epoci în cel mai sfânt dintre toate locurile. Ultima etapă a lucrării este îndeplinită în cea mai necurată dintre țări, pentru a judeca lumea și pentru a încheia epoca. În prima etapă, lucrarea lui Dumnezeu a fost făcută în cel mai strălucitor dintre locuri, iar ultima etapă este îndeplinită în cel mai întunecat dintre toate locurile, iar acest întuneric va fi izgonit, lumina va fi adusă, iar toți oamenii vor fi cuceriți. După ce vor fi cuceriți oamenii din cel mai necurat și întunecat loc dintre toate și după ce întreaga populație va recunoaște că există un Dumnezeu, care este adevăratul Dumnezeu și fiecare persoană a fost convinsă pe deplin, atunci acest fapt va fi folosit pentru a îndeplini lucrarea de cucerire dintr-un capăt în celălalt al întregului univers. Această etapă a lucrării este simbolică: odată ce lucrarea acestei epoci se va încheia, lucrarea de gestionare de șase mii de ani va ajunge pe deplin la final. Odată ce aceia din cel mai întunecat dintre toate locurile vor fi cuceriți, se înțelege de la sine că va fi la fel peste tot. Astfel, doar lucrarea de cucerire din China are un simbolism semnificativ. China întrupează toate forțele întunericului, iar oamenii din China îi reprezintă pe toți cei care aparțin trupului, Satanei din carne și oase. Poporul chinez este cel care a fost cel mai mult corupt de marele balaur roșu, care se opune cel mai

puternic lui Dumnezeu, a cărui umanitate este cea mai josnică și necurată și, astfel, reprezintă arhetipul întregii omeniri corupte. Aceasta nu înseamnă că alte țări nu au probleme deloc; noțiunile omului sunt toate la fel și, deși oamenii acestor țări pot avea o bună valoare, dacă nu Îl cunosc pe Dumnezeu, atunci înseamnă că I se opun Lui. De ce evreii I s-au opus și, de asemenea, L-au sfidat pe Dumnezeu? De ce I s-au opus și fariseii? De ce L-a trădat Iuda pe Isus? La acea vreme, mulți dintre ucenici nu Îl cunoșteau pe Isus. De ce, după ce Isus a fost răstignit și a înviat, oamenii tot nu credeau în El? Nu este la fel neascultarea oamenilor? Doar că oamenii din China sunt dați ca exemplu și când ei vor fi cuceriți, vor deveni modele și specimene și vor servi ca referințe pentru alții. De ce am spus întotdeauna că voi sunteți accesorii ale planului Meu de gestionare? În poporul chinez corupția, impuritatea, nedreptatea, opoziția și răzvrătirea se manifestă cel mai pe deplin și sunt dezvăluite în toate diferitele lor forme. Pe de o parte, ei sunt de un calibru slab și, pe de altă parte, viețile și mentalitatea lor sunt înapoiate, iar obiceiurile lor, mediul social, originea familiei – toate sunt cele mai înapoiate și slabe. Statutul lor, de asemenea, este umil. Lucrarea din acest loc este simbolică și, după ce această lucrare de testare va fi îndeplinită în întregime, lucrarea ulterioară a lui Dumnezeu va fi mult mai ușoară. Dacă poate fi finalizată această etapă a lucrării, atunci lucrarea ulterioară e de la sine înțeleasă. Odată ce această etapă a lucrării va fi îndeplinită, marele succes va fi complet realizat, iar lucrarea de cucerire din întregul univers va ajunge la o încheiere totală.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 185)

Să lucrez acum asupra descendenților lui Moab înseamnă să îi mântuiesc pe cei care au căzut în cel mai mare întuneric. Deși ei au fost blestemați, Dumnezeu este dispus să obțină glorie de la ei căci, la început,

toți au fost oameni a căror inimă era lipsită de Dumnezeu; doar a-i face pe cei fără Dumnezeu în inima lor să I se supună și să-L iubească este adevărata cucerire, iar roadele unei asemenea lucrări sunt cele mai valoroase și mai convingătoare. Doar asta înseamnă dobândirea gloriei – aceasta este gloria pe care Dumnezeu vrea să o câștige în zilele de pe urmă. Deși acești oameni au o poziție inferioară, faptul că acum sunt capabili să câștige o mântuire atât de minunată este o adevărată înălțare din partea lui Dumnezeu. Această lucrare este foarte semnificativă și prin judecată îi câștigă El pe acești oameni. Intenția Sa nu este să îi pedepsească pe acești oameni, ci să îi mântuiască. Dacă în zilele de pe urmă El încă ar mai săvârși lucrarea de cucerire în Israel, ar fi inutil; chiar dacă ar aduce roade, nu ar avea valoare sau vreo mare însemnătate, iar El nu ar putea să câștige toată gloria. El lucrează asupra voastră, a celor care ați căzut în cele mai întunecate locuri, a celor care sunteți cei mai înapoiați. Acești oameni nu recunosc faptul că există un Dumnezeu și nu au știut niciodată că există un Dumnezeu. Aceste creaturi au fost atât de corupte de Satana încât L-au uitat pe Dumnezeu. Au fost orbite de Satana și nu știu că există un Dumnezeu în cer. În inima voastră, toți venerați idoli și vă închinați Satanei – nu sunteți cei mai josnici și cei mai înapoiați oameni? Sunteți cele mai josnice dintre trupuri, fără vreo libertate personală, și îndurați și greutăți. În plus, sunteți oamenii de la cel mai de jos nivel al acestei societăți, fără să aveți măcar libertatea credinței. În asta constă importanța lucrării asupra voastră. Lucrarea de astăzi asupra voastră, descendenții lui Moab, nu este menită să vă umilească, ci să dezvăluie importanța lucrării. Pentru voi, este o mare înălțare. Dacă o persoană are rațiune și discernământ, va spune: „Sunt un descendent de-al lui Moab, cu adevărat nevrednic să primesc astăzi o înălțare atât de măreață de la Dumnezeu sau binecuvântări atât de minunate. În tot ceea ce fac și spun, și conform statutului și valorii mele, nu sunt deloc

vrednic de binecuvântări atât de mărețe din partea lui Dumnezeu. Israeliții au o mare dragoste pentru Dumnezeu și El le oferă harul de care se bucură ei, dar statutul lor este mult mai înalt decât al nostru. Avram I-a fost foarte devotat lui Iahve, iar Petru I-a fost foarte devotat lui Isus – devotamentul lor era de o sută de ori mai mare decât al nostru. Potrivit acțiunilor noastre, suntem absolut nevrednici să ne bucurăm de harul lui Dumnezeu”. Slujirea acestor oameni din China pur și simplu nu poate fi adusă înaintea lui Dumnezeu. Este un haos complet; faptul că acum vă bucurați atât de mult de harul lui Dumnezeu este doar înălțarea voastră de la El! Când ați căutat voi lucrarea lui Dumnezeu? Când v-ați sacrificat viața pentru Dumnezeu? Când v-ați abandonat de bunăvoie familia, părinții și copiii? Niciunul dintre voi nu a plătit un mare preț! Dacă Duhul Sfânt nu v-ar fi atras atenția, câți dintre voi ar fi reușit să sacrifice totul? Până astăzi ați urmat doar forțați și privați de libertate. Unde este devotamentul vostru? Unde este supunerea voastră? Pe baza acțiunilor voastre, ar fi trebuit să fiți distruși demult – nimiciți cu toții. Ce vă califică să vă bucurați de niște binecuvântări atât de minunate? Nu le meritați nici pe departe! Cine dintre voi și-a croit propria cale? Cine dintre voi a găsit de unul singur adevărata cale? Toți sunteți niște mizerabili leneși, lacomi și care caută confortul! Credeți că sunteți minunați? Cu ce vă lăudați? Chiar și ignorând faptul că sunteți descendenții lui Moab, este natura voastră sau locul nașterii voastre de cel mai înalt nivel? Chiar și ignorând că sunteți descendenții lui, nu toți sunteți descendenții lui Moab, de la primul la ultimul? Poate fi schimbat adevărul faptelor? Expunerea naturii voastre denaturează acum adevărul faptelor? Cercetați-vă slugărnicia, viețile și caracterele – nu știți că sunteți cei mai josnici dintre oameni? Cu ce vă lăudați? Uitați-vă la poziția voastră în societate. Nu sunteți la cel mai de jos nivel al acesteia? Credeți că nu M-am exprimat corect? Avram l-a oferit pe Isac – voi ce ați oferit? Iov a oferit

totul – voi ce ați oferit? Atât de mulți oameni și-au dat viețile, și-au plecat capetele și și-au vărsat sângele ca să caute adevărata cale. Ați plătit acel preț? Prin comparație, nu sunteți calificați deloc să vă bucurați de un har atât de mare. Vă nedreptățesc dacă spun astăzi că sunteți descendenții lui Moab? Să nu aveți păreri prea bune despre voi. Nu aveți cu ce să vă lăudați. O mântuire atât de măreață și un har atât de mare vi se oferă fără plată. Voi nu ați sacrificat nimic și, totuși, vă bucurați nestingheriți de har. Nu vă simțiți rușinați? Este adevărata cale ceva ce ați căutat și găsit pe cont propriu? Nu Duhul Sfânt v-a convins să o acceptați? Niciodată nu ați avut inimi care să caute, cu atât mai puțin inimi care caută adevărul și tânjesc după acesta. Pur și simplu ați stat cu mâinile încrucișate și v-ați bucurat de el; ați aflat acest adevăr fără să faceți cel mai mic efort. Ce drept aveți să vă plângeți? Credeți că sunteți cei mai valoroși? În comparație cu aceia care și-au sacrificat viețile și și-au vărsat sângele, de ce aveți a vă plânge? Să vă distrug acum ar fi corect și natural! Singura voastră opțiune este să vă supuneți și să urmați. Voi pur și simplu nu sunteți vrednici! Majoritatea celor dintre voi au fost chemați, dar, dacă mediul vostru nu v-ar fi convins sau dacă nu ați fi fost chemați, ați fi fost pe deplin reticenți să ieșiți. Cine este dispus să-și asume o asemenea lepădare de sine? Cine este dispus să renunțe la plăcerile trupești? Toți sunteți oameni care savurează cu lăcomie confortul și caută o viață de lux! Ați obținut binecuvântări atât de mari – ce altceva mai aveți de spus? Ce nemulțumiri aveți? Vi s-a permis să vă bucurați de cele mai mari binecuvântări și de cel mai mare har din cer, iar lucrarea care nu a mai fost făcută până acum pe pământ vi se dezvăluie azi. Nu este asta o binecuvântare? Sunteți astăzi mustrați astfel pentru că v-ați împotrivit și v-ați răzvrătit față de Dumnezeu. Datorită acestei mustrări, ați văzut mila și dragostea lui Dumnezeu și, mai mult decât atât, ați văzut dreptatea și sfințenia Lui. Datorită acestei mustrări și din cauza murdăriei

omenirii, ați văzut marea putere a lui Dumnezeu și sfințenia și măreția Lui. Nu este asta cel mai rar dintre adevăruri? Nu este aceasta o viață care are sens? Lucrarea pe care o face Dumnezeu este plină de însemnătate! Astfel, cu cât mai joasă este poziția voastră, cu atât mai mult dovedește că sunteți înălțați de Dumnezeu și cu atât mai mult dovedește marea valoare a lucrării Lui asupra voastră astăzi. Este pur și simplu o comoară de neprețuit, care nu poate fi obținută nicăieri altundeva! De-a lungul mileniilor, nimeni nu s-a bucurat de o mântuire atât de mare. Faptul că poziția voastră este joasă arată cât de mare este mântuirea lui Dumnezeu și arată că Dumnezeu este credincios față de omenire – El mântuiește, nu distruge.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Semnificația mântuirii descendenților lui Moab"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 186)

Când Dumnezeu a venit pe pământ, nu era din lumea asta, și nu S-a întrupat ca să Se bucure de lume. Locul unde lucrarea Îi va dezvălui firea și care va fi cel mai semnificativ este cel în care S-a născut El. Fie că este un tărâm sfânt sau murdar și indiferent unde lucrează El, El este sfânt. Totul în lume a fost creat de El, deși totul a fost corupt de Satana. Totuși, toate lucrurile încă aparțin Lui; toate sunt în mâinile Lui. El vine într-un ținut murdar și lucrează ca să Își dezvăluie sfințenia; face asta doar de dragul lucrării Sale, ceea ce înseamnă că El îndură mari umilințe ca să facă o asemenea lucrare pentru a-i mântui pe oamenii din acest ținut necurat. Face lucrul acesta pentru a fi martor, de dragul întregii omeniri. O astfel de lucrare le arată oamenilor dreptatea lui Dumnezeu și reușește să demonstreze mai bine supremația Sa. Măreția și corectitudinea Lui se manifestă în mântuirea unui grup de oameni umili, pe care alții îi disprețuiesc. Faptul că S-a născut într-un ținut murdar nu dovedește că El este umil; pur și simplu permite întregii creații să vadă măreția Lui și

adevărata Lui dragoste pentru omenire. Cu cât mai mult face El asta, cu atât mai mult dezvăluie dragostea Lui pură, dragostea Lui fără cusur pentru oameni. Dumnezeu este sfânt și drept. Chiar dacă S-a născut într-un ținut murdar și chiar dacă trăiește cu acei oameni care sunt plini de murdărie, la fel cum Isus a trăit cu păcătoșii în Epoca Harului, oare nu toată lucrarea Lui este săvârșită pentru supraviețuirea întregii omeniri? Nu e totul ca omenirea să poată câștiga marea mântuire? În urmă cu două mii de ani, El a locuit cu păcătoșii câțiva ani. Asta a fost de dragul răscumpărării. Astăzi, El trăiește cu un grup de oameni murdari și josnici, de dragul mântuirii. Nu toată lucrarea Lui este de dragul vostru, al oamenilor? Dacă nu pentru a mântui omenirea, de ce să fi trăit și să fi suferit cu păcătoșii atât de mulți ani după ce S-a născut într-o iesle? Și dacă nu ca să mântuiască omenirea, de ce să Se întoarcă întrupat a doua oară, născut în acest ținut unde se adună demonii, și să trăiască alături de acești oameni care au fost profund corupți de Satana? Nu este Dumnezeu loial? Care parte din lucrarea Lui nu a fost pentru omenire? Care parte nu a fost pentru destinul vostru? Dumnezeu este sfânt – lucrul acesta e de neschimbat! Nu este poluat de mizerie, deși El a venit într-un ținut murdar; toate acestea pot să însemne doar că dragostea lui Dumnezeu pentru omenire este foarte altruistă și că suferința și umilirea pe care le îndură El sunt extrem de mari! Nu știți cât de mare e umilirea pe care o îndură pentru voi toți și pentru destinul vostru? În loc să-i mântuiască pe oamenii importanți sau pe fiii familiilor bogate și puternice, El ține să-i mântuiască pe cei care sunt umili și desconsiderați. Nu sunt toate acestea sfințenia Lui? Nu sunt toate acestea dreptatea Lui? De dragul supraviețuirii omenirii, El preferă să Se nască într-un ținut murdar și să suporte toate înjosirile. Dumnezeu este foarte real – El nu face lucrări false. Oare nu fiecare etapă a lucrării se face într-un mod atât de practic? Deși toți oamenii Îl vorbesc de rău și spun că stă la masă cu păcătoșii, deși toți oamenii Îl

batjocoresc și spun că locuiește cu fiii murdăriei, că locuiește cu cei mai josnici oameni, El tot Se oferă altruist și tot este respins de omenire. Suferința pe care o îndură El nu este mai mare decât a voastră? Lucrarea pe care o face El nu valorează mai mult decât prețul pe care l-ați plătit voi? Voi v-ați născut într-un ținut al murdăriei și, totuși, ați câștigat sfințenia lui Dumnezeu. V-ați născut într-un ținut în care se adună demonii și, totuși, ați primit o mare protecție. Ce opțiune aveți? Ce nemulțumiri aveți? Suferința pe care a îndurat-o El nu este mai mare decât suferința pe care ați îndurat-o voi? El a venit pe pământ și nu S-a bucurat niciodată de plăcerile lumii umane. El detestă asemenea lucruri. Dumnezeu nu a venit pe pământ ca oamenii să Îl trateze cu lucruri materiale, și nici nu a venit ca să Se bucure de mâncarea, hainele sau podoabele oamenilor. El nu dă atenție acestor lucruri. A venit pe pământ ca să sufere pentru om, nu să Se bucure de bogăția pământească. A venit ca să sufere, să lucreze și să-Și încheie planul de gestionare (planul mântuirii). Nu a ales un loc frumos, ca să locuiască într-o ambasadă sau într-un hotel de lux, și nici nu are mai mulți servitori care Îl slujesc. Bazându-vă pe ce ați văzut, nu știți dacă El a venit ca să lucreze sau să Se bucure? Ochii voștri nu văd? Cât de mult v-a oferit? Dacă S-ar fi născut într-un loc confortabil, ar fi putut să obțină gloria? Ar fi putut să lucreze? Ar fi avut vreo importanță acțiunile Lui? Ar fi putut cuceri pe deplin omenirea? Ar fi putut să-i salveze pe oameni din ținutul murdăriei? Oamenii întreabă, potrivit noțiunilor lor: „De vreme ce Dumnezeu este sfânt, de ce S-a născut în locul nostru murdar? Tu ne urăști și ne detești pe noi, oamenii murdari; detești împotrivirea și răzvrătirea noastră, așadar, de ce trăiești cu noi? Tu ești un Dumnezeu suprem. Te-ai fi putut naște oriunde, deci de ce a trebuit să Te naști în acest ținut murdar? Ne mustri și ne judeci în fiecare zi și știi clar că suntem descendenții lui Moab, deci de ce mai trăiești printre noi? De ce Te-ai născut într-o familie a descendenților

lui Moab? De ce ai făcut asta?” Aceste gânduri ale voastre sunt complet lipsite de rațiune! Doar o asemenea lucrare permite oamenilor să vadă măreția Lui, smerenia și tăinicia Lui. El este dispus să sacrifice totul de dragul lucrării Sale și a îndurat toate suferințele pentru lucrarea Sa. Acționează de dragul omenirii și, mai mult de atât, ca să îl cucerească pe Satana, ca toate ființele să se poată supune stăpânirii Lui. Doar aceasta este o lucrare valoroasă și semnificativă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Semnificația mântuirii descendenților lui Moab”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 187)

În acea vreme, când Isus lucra în Iudeea, El a făcut aceasta în mod deschis, însă acum, Eu lucrez și vorbesc printre voi în secret. Cei necredincioși nu sunt deloc conștienți despre aceasta. Lucrarea Mea printre voi este închisă pentru cei din afară. Aceste cuvinte, aceste mustrări și judecăți, sunt cunoscute numai de voi și nu de alții. Toată această lucrare este îndeplinită în mijlocul vostru și vă este dezvăluită doar vouă; niciunul dintre necredincioși nu știe despre acest lucru, căci timpul nu a venit încă. Acești oameni sunt aproape de a fi făcuți compleți după ce au îndurat mustrări, însă cei din exterior nu știu nimic despre aceasta. Această lucrare este mult prea ascunsă! Pentru ei, Dumnezeu devenit trup este ascuns, dar pentru cei din acest curent, se poate spune că El este deschis. Deși, în Dumnezeu, totul este deschis, totul este revelat și totul este eliberat, acest lucru este adevărat doar pentru cei care cred în El; în ceea ce-i privește pe restul, necredincioșii, nimic nu este făcut cunoscut. Lucrarea care se săvârșește în prezent printre voi și în China este strict închisă, pentru a nu-i lăsa pe ei să o cunoască. Dacă ei ar deveni conștienți de această lucrare, atunci tot ce ar face ar fi să o condamne și să o supună persecuției. Nu ar crede în ea. Pentru a lucra în națiunea marelui balaur roșu, această cea mai

înapoiată dintre locații, nu este o sarcină ușoară. Dacă această lucrare ar urma să fie scoasă la lumină, ar fi imposibil de continuat. Această etapă a lucrării, pur și simplu, nu poate fi îndeplinită în acest loc. Dacă această lucrare ar fi urmat să fie realizată în mod public, cum ar fi putut ei să-i permită să avanseze? Oare acest lucru nu ar supune lucrarea unui risc și mai mare? Dacă această lucrare nu ar fi ascunsă, ci, mai degrabă, efectuată ca în timpul lui Isus, când El a vindecat, în mod spectaculos, bolnavii și a scos demoni, atunci nu ar fi fost „înșfăcat” de diavoli acum mult timp? Ar putea ei să tolereze existența lui Dumnezeu? Dacă ar urma să intru acum în sinagogi pentru a predica și a ține prelegeri oamenilor, atunci nu aș fi fost sfărâmat în bucăți acum mult timp? Și dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, cum s-ar fi putut realiza în continuare lucrarea Mea? De dragul tăinuirii, n-au fost deloc manifestate, în mod deschis, niciun fel de semne și minuni. Deci, pentru necredincioși, lucrarea Mea nu poate fi văzută, cunoscută sau descoperită. Dacă această etapă a lucrării ar urma să fie făcută, în același mod ca și lucrarea lui Isus în Epoca Harului, nu ar putea fi atât de stabilă pe cât este acum. Deci, pentru a lucra, în secret, în acest fel, vă este de folos vouă și lucrării, în ansamblu. Când lucrarea lui Dumnezeu pe pământ va ajunge la final, adică, atunci când se va încheia această lucrare secretă, această etapă a lucrării, va ieși la iveală. Toți vor ști că există un grup de învingători în China; toți vor ști că Dumnezeu devenit trup este în China și că lucrarea Lui a ajuns la final. Omul doar atunci își va da seama: de ce China trebuie încă să arate declin sau prăbușire? Se pare că Dumnezeu Își desfășoară personal lucrarea în China și a desăvârșit ca învingători un grup de oameni.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (2)”

Cunoașterea lucrării lui Dumnezeu II

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 188)

Ca și credincioși în Dumnezeu, fiecare dintre voi ar trebui să aprecieze cum a dobândit într-adevăr maxima înălțare și mântuire primind lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și lucrarea planului Său pe care El îl face în tine astăzi. Dumnezeu a făcut din acest grup de oameni singurul punct de focalizare al lucrării Lui în întregul univers. El Și-a sacrificat tot sângele inimii pentru voi; El a revendicat și v-a dat vouă toată lucrarea Duhului din întregul univers. Iată de ce voi sunteți cei norocoși. Mai mult, El Și-a transferat slava de la Israel, poporul Lui ales, către voi, și va face ca scopul planului Lui să se manifeste pe deplin prin acest grup. De aceea, voi sunteți cei care veți primi moștenirea lui Dumnezeu și, chiar mai mult, sunteți moștenitorii slavei lui Dumnezeu. Poate că vă amintiți cu toții aceste cuvinte: „Căci necazul nostru ușor de purtat și temporar, lucrează în noi o greutate veșnică de slavă, dincolo de orice imaginație”. Cu toții ați auzit aceste cuvinte înainte, totuși niciunul dintre voi nu a înțeles adevărata lor însemnătate. Astăzi, sunteți profund conștienți de însemnătatea lor reală. Aceste cuvinte vor fi împlinite de Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă și vor fi împlinite în cei care au fost persecutați cu cruzime de marele balaur roșu în ținutul unde stă încolăcit. Marele balaur roșu Îl persecută pe Dumnezeu și este vrăjmașul lui Dumnezeu și deci, în acest ținut, cei care cred în Dumnezeu sunt astfel supuși umilinței și asupririi, și ca urmare, aceste cuvinte sunt împlinite în voi, acest grup de oameni. Deoarece a demarat într-un ținut care se împotrivește lui Dumnezeu, toată lucrarea lui Dumnezeu întâmpină piedici formidabile, iar îndeplinirea multora dintre cuvintele Lui ia mult timp; așadar, oamenii sunt rafinați ca rezultat al cuvintelor lui Dumnezeu, ceea ce este și o parte a suferinței. Este enorm de

dificil pentru Dumnezeu să Își îndeplinească lucrarea în țara marelui balaur roșu – dar tocmai prin această dificultate Dumnezeu face o etapă a lucrării Sale, făcând ca înțelepciunea și faptele Lui minunate să se manifeste și folosind această oportunitate pentru a face complet acest grup de oameni. Tocmai prin suferința oamenilor, prin calibrul lor și prin toate firile satanice ale oamenilor din acest ținut murdar, Dumnezeu Își face lucrarea de purificare și cucerire, astfel încât, din asta, El să poată obține slavă și să îi poată câștiga pe cei care vor fi martori pentru faptele Lui. Aceasta este întreaga însemnătate a tuturor sacrificiilor pe care le-a făcut Dumnezeu pentru grupul acesta de oameni. Adică, tocmai prin cei care I se împotrivesc face Dumnezeu lucrarea de cucerire și doar astfel poate fi manifestată măreața putere a lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, numai cei din ținutul necurat sunt vrednici să moștenească slava lui Dumnezeu și numai acest lucru poate evidenția puterea măreață a lui Dumnezeu. Iată de ce tocmai din ținutul necurat și de la cei ce trăiesc în ținutul necurat este câștigată slava lui Dumnezeu. Aceasta este voia lui Dumnezeu. Etapa lucrării lui Isus a fost aceeași: El putea să câștige slava numai în mijlocul fariseilor care Îl persecutau; dacă n-ar fi existat persecuția fariseilor și trădarea lui Iuda, Isus n-ar fi fost batjocorit și defăimat, cu atât mai puțin răstignit și astfel, nu ar fi putut câștiga slava. Locul unde lucrează Dumnezeu în fiecare epocă și unde lucrează El în trup este locul unde El câștigă slavă și unde îi câștigă pe cei pe care intenționează să îi câștige. Acesta este planul lucrării lui Dumnezeu și aceasta este gestionarea Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 189)

În planul lui Dumnezeu de câteva mii de ani, două părți ale lucrării sunt făcute în trup: mai întâi este lucrarea răstignirii, pentru care El câștigă

slavă; cealaltă este lucrarea de cucerire și desăvârșire din zilele de pe urmă, pentru care El câștigă slavă. Aceasta este gestionarea lui Dumnezeu. Deci nu priviți lucrarea lui Dumnezeu sau însărcinarea dată vouă de Dumnezeu ca pe o chestiune simplă. Sunteți cu toții moștenitori ai unei greutăți a slavei lui Dumnezeu mult mai mari și veșnice și acest lucru a fost hotărât în mod special de Dumnezeu. Din cele două părți ale slavei Lui, una este manifestată în voi; totalitatea unei părți a slavei lui Dumnezeu a fost revărsată asupra voastră, ca să poată să vă fie moștenire. Aceasta este înălțarea voastră din partea lui Dumnezeu și este și planul hotărât de El de multă vreme. Ținând cont de măreția lucrării făcute de Dumnezeu în ținutul unde locuiește marele balaur roșu, dacă această lucrare ar fi fost mutată în altă parte, de mult ar fi adus multă roadă și ar fi fost acceptată de om cu promptitudine. Mai mult, această lucrare ar fi mult prea ușor de acceptat de către clericii din occident care cred în Dumnezeu, pentru că etapa lucrării lui Isus servește ca precedent. De aceea, Dumnezeu nu poate îndeplini această etapă a lucrării de câștigare a slavei în altă parte; când lucrarea este susținută de către oameni și recunoscută de națiuni, slava lui Dumnezeu nu poate prelua stăpânirea. Exact aceasta este semnificația extraordinară pe care această etapă a lucrării o deține în acest ținut. Nu există printre voi nicio persoană care să fie protejată de lege – în schimb, sunteți sancționați de lege. Și mai problematic este faptul că oamenii nu vă înțeleg: fie că e vorba de rudele voastre, de părinți, de prieteni sau colegi, niciunul nu vă înțelege. Când sunteți abandonați de Dumnezeu, vă e imposibil să continuați să trăiți pe pământ, dar chiar și așa, oamenii nu pot suporta să fie departe de Dumnezeu, ceea ce este semnificația cuceririi oamenilor și este slava lui Dumnezeu. Ce ați moștenit voi în această zi depășește tot ce au avut apostolii și profeții și este mai mare chiar decât ce a avut Moise și Petru. Binecuvântările nu pot fi obținute într-o zi sau în două; ele trebuie

câștigate prin mare sacrificiu. Cu alte cuvinte, trebuie să aveți o dragoste care a îndurat rafinarea, trebuie să aveți o mare credință și trebuie să aveți multe adevăruri pe care Dumnezeu vă cere să le obțineți; mai mult, trebuie să vă îndreptați spre justiție și să nu fiți niciodată intimidați sau evazivi și trebuie să aveți o dragoste pentru Dumnezeu constantă până la moarte. Trebuie să fiți hotărâți, trebuie să aibă loc schimbări în firea vieții voastre; corupția voastră trebuie vindecată și trebuie să acceptați toate orchestrările lui Dumnezeu, fără cârtire și chiar să fiți ascultători până la moarte. Aceasta este ceea ce ar trebui să obțineți, acesta este scopul final al lucrării lui Dumnezeu și este lucrul pe care îl cere Dumnezeu de la acest grup de oameni. Din moment ce vă dă, la fel El sigur vă va cere în schimb, și va avea cereri potrivite de la voi. Așadar, există un motiv în toată lucrarea pe care o face Dumnezeu, ceea ce arată de ce, în repetate rânduri, Dumnezeu face o lucrare ce stabilește standarde înalte și cerințe stricte. Din acest motiv ar trebui să fiți plini de credință în Dumnezeu. Pe scurt, toată lucrarea lui Dumnezeu este făcută pentru binele vostru, pentru ca voi să puteți deveni vrednici să primiți moștenirea Lui. Asta nu atât pentru slava proprie a lui Dumnezeu, cât pentru mântuirea voastră și pentru a desăvârși acest grup de oameni care au fost loviți atât de profund în ținutul necurat. Ar trebui să înțelegeți voia lui Dumnezeu. Astfel că îi încurajez pe mulți oameni neștiutori care sunt fără înțelegere și rațiune: nu Îl puneți pe Dumnezeu la încercare și nu vă mai împotriviți. Dumnezeu a îndurat deja suferința pe care niciun om n-a îndurat-o vreodată, iar cu multă vreme în urmă, a îndurat și mai multă umilință în locul omului. La ce altceva nu poți renunța? Ce ar putea fi mai important decât voia lui Dumnezeu? Ce ar putea fi mai înalt de dragostea lui Dumnezeu? Este deja destul de greu ca Dumnezeu să Își împlinească lucrarea în acest ținut necurat; dacă, pe deasupra, omul face fărădelegi cu bună-știință și în mod voit, lucrarea lui Dumnezeu va trebui să

dureze mai mult. Pe scurt, asta nu e în interesul nimănui, nu e spre beneficiul nimănui. Dumnezeu nu este limitat de timp; lucrarea Lui și slava Lui sunt pe primul loc. De aceea, El va plăti orice preț pentru lucrarea Lui, oricât de mult durează. Aceasta este firea lui Dumnezeu: El nu Se va odihni până când lucrarea Lui nu este făcută. Lucrarea Lui se va sfârși doar când El câștigă cea de-a doua parte a slavei Lui. Dacă, în tot universul, Dumnezeu nu finalizează a doua parte a lucrării de a câștiga slava, ziua Sa nu va veni niciodată, mâna Lui nu-i va părăsi niciodată pe aleșii Săi, slava Lui nu se va pogorî niciodată peste Israel, iar planul Lui nu se va împlini niciodată. Ar trebui să fiți capabili să vedeți voia lui Dumnezeu și ar trebui să vedeți că lucrarea lui Dumnezeu nu este la fel de simplă precum crearea cerului și a pământului și a tuturor lucrurilor. Asta deoarece lucrarea de azi este transformarea celor care au fost corupți, care sunt extrem de amorțiți, este de a-i purifica pe cei care au fost creați, însă procesați de Satana. Nu este de a-i crea pe Adam sau pe Eva, cu atât mai puțin a crea lumina sau a crea fiecare plantă și animal. Dumnezeu face pure lucrurile care au fost corupte de Satana și apoi le câștigă din nou; ele devin lucruri ce Îi aparțin Lui și devin slava Lui. Acest lucru nu e cum își închipuie omul, nu e la fel de simplu precum crearea cerului și a pământului și a tuturor celor din ele sau precum lucrarea de blestemare a Satanei în groapa fără fund; mai degrabă, este lucrarea de a transforma omul, preschimbând lucrurile care sunt negative și nu Îi aparțin Lui, în lucruri care sunt pozitive și care Îi aparțin. Aceasta este adevărul din spatele acestei etape a lucrării lui Dumnezeu. Trebuie să înțelegeți asta și să evitați să simplificați excesiv chestiunile. Lucrarea lui Dumnezeu este diferită de orice lucrare obișnuită. Minunăția și înțelepciunea sa nu pot fi concepute de mintea omului. Dumnezeu nu creează toate lucrurile în timpul acestei etape a lucrării, dar nici nu le distruge. În schimb, El transformă toate lucrurile pe care le-a creat

și purifică toate lucrurile care au fost pângărite de Satana. Și astfel, Dumnezeu pornește un mare proiect, care este întreaga semnificație a lucrării lui Dumnezeu. Vezi în aceste cuvinte că lucrarea lui Dumnezeu e cu adevărat atât de simplă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 190)

Lucrarea de 6000 de ani a gestionării lui Dumnezeu este împărțită în trei etape: Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției. Aceste trei etape de lucru sunt toate pentru mântuirea omenirii, adică, sunt pentru mântuirea omenirii care a fost coruptă în mod grav de Satana. În același timp, totuși, acestea sunt, de asemenea, pentru ca Dumnezeu să poată lupta cu Satana. Astfel, la fel precum lucrarea de mântuire este împărțită în trei etape, așa este și lupta cu Satana împărțită în trei etape, iar aceste două aspecte ale lucrării lui Dumnezeu sunt realizate în mod simultan. Lupta cu Satana este de fapt pentru mântuirea omenirii și, deoarece lucrarea mântuirii omenirii nu este ceva ce poate fi finalizat cu succes într-o singură etapă, lupta cu Satana este, de asemenea, împărțită în faze și perioade, iar războiul este purtat împotriva Satanei în conformitate cu nevoile omului și gradul de corupție al Satanei din el. Poate, în închipuirea omului, el crede că, în această luptă, Dumnezeu va ridica armele împotriva Satanei în același mod în care s-ar lupta două armate una cu cealaltă. Aceasta este doar ceea ce intelectul omului este capabil să și-l închipuie; este o idee nerealistă și extrem de vagă, totuși, este ceea ce crede omul. Și, deoarece Eu spun aici că modalitatea de mântuire a omului este prin intermediul luptei cu Satana, omul își imaginează că acesta este modul în care se desfășoară lupta. Lucrarea de mântuire a omului are trei etape, ceea ce înseamnă că lupta cu Satana a fost împărțită în trei etape pentru a-l învinge pe acesta odată și

pentru totdeauna. Totuși, adevărul interior al întregii lucrări a luptei cu Satana este că efectele sale sunt obținute prin diferiți pași ai lucrării: acordarea harului asupra omului, devenirea jertfei de păcat a omului, iertarea păcatelor omului, cucerirea omului și desăvârșirea acestuia. De fapt, lupta cu Satana nu este ridicarea armelor împotriva Satanei, ci mântuirea omului, prelucrarea vieții omului și schimbarea firii omului pentru ca el să poată fi martor pentru Dumnezeu. Acesta este modul în care Satana este înfrânt. Satana este înfrânt prin schimbarea firii corupte a omului. Când Satana va fi înfrânt, adică, atunci când omul va fi complet mântuit, atunci Satana cel umilit va fi complet încătușat și, în acest mod, omul va fi fost complet mântuit. Așadar, esența mântuirii omului este războiul cu Satana, iar acest război este în primul rând reflectat în mântuirea omului. Etapa zilelor de pe urmă, în care omul trebuie cucerit, este ultima etapă în lupta cu Satana și, de asemenea, lucrarea mântuirii complete a omului de sub stăpânirea Satanei. Semnificația interioară a cuceririi omului este întoarcerea întrupării Satanei – omul care a fost corupt de Satana – la Creator după cucerirea lui, prin care el îl va abandona pe Satana și se va întoarce complet la Dumnezeu. În acest mod, omul va fi complet mântuit. Și astfel, lucrarea cuceririi este ultima lucrare în lupta împotriva Satanei și etapa finală în gestionarea lui Dumnezeu pentru înfrângerea Satanei. Fără această lucrare, mântuirea completă a omului ar fi în cele din urmă imposibilă, înfrângerea totală a Satanei ar fi de asemenea imposibilă, iar omenirea nu ar putea niciodată să intre în destinația minunată sau să se elibereze de influența Satanei. În consecință, lucrarea mântuirii omului nu poate fi finalizată înainte ca lupta cu Satana să fie încheiată, căci esența lucrării gestionării lui Dumnezeu este pentru mântuirea omenirii. Omenirea de la începuturi a fost în mâinile lui Dumnezeu, însă, din cauza tentației și a corupției Satanei, omul a fost constrâns de acesta și a căzut în mâinile celui

rău. Prin urmare, Satana a devenit obiectul care trebuie învins în lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Deoarece Satana a pus stăpânire pe om și pentru că omul este capitalul pe care-l folosește Dumnezeu ca să ducă la bun sfârșit întreaga gestionare, dacă omul va fi salvat, atunci trebuie smuls înapoi din mâinile Satanei, adică omul trebuie recuperat după ce a fost ținut prizonier de Satana. Astfel, Satana trebuie învins prin schimbările din vechea fire a omului, schimbări care redau omului simțul inițial al rațiunii. În acest mod, omul, care a fost luat prizonier, poate fi smuls înapoi din mâinile Satanei. Dacă omul este eliberat de influența și constrângerea Satanei, atunci Satana va fi făcut de ocară, omul va fi în cele din urmă recuperat, iar Satana va fi învins. Și pentru că omul a fost eliberat de sub influența întunecată a Satanei, va deveni prada de război a acestei întregi bătălii, iar Satana va deveni obiectul care va fi pedepsit odată ce bătălia s-a încheiat, după care întreaga lucrare de salvare a omenirii va fi finalizată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 191)

Dumnezeu S-a întrupat în continentul chinez sau, după cum spun compatrioții din Hong Kong și Taiwan, în „interiorul” țării. Când Dumnezeu a venit de sus, din cer, pe pământ, nimeni din ceruri sau de pe pământ nu a fost conștient de asta, căci acesta este adevăratul sens al revenirii lui Dumnezeu în taină. El a lucrat și a trăit în trup mult timp și, totuși, nimeni nu a știut despre aceasta. Nimeni nu recunoaște asta, nici măcar în ziua de astăzi. Poate că aceasta va rămâne o enigmă veșnică. Venirea lui Dumnezeu în trup de data aceasta este ceva de care niciun om nu poate deveni conștient. Indiferent cât de mare și de puternic este impactul lucrării Duhului, Dumnezeu rămâne întotdeauna impasibil, fără să Se dea de gol niciodată. Se poate spune că această etapă a lucrării Sale e

aceeași care s-ar desfășura în ținutul cerurilor. Chiar dacă este vizibilă pentru toți cei care au ochi să vadă, nimeni nu o recunoaște. Când Dumnezeu va termina această etapă a lucrării Sale, toată omenirea va renunța la atitudinea trecută[1] și se va trezi din visul său lung. Îmi aduc aminte că Dumnezeu spunea odată: „Venirea în trup de data asta este ca o cădere în bârlogul tigrului”. Acest lucru înseamnă că, întrucât în această rundă a lucrării lui Dumnezeu El vine în trup și, în plus, Se naște în locuința marelui balaur roșu, chiar mai mult decât înainte, Se confruntă cu un pericol extrem venind de data aceasta pe pământ. El Se confruntă cu cuțite, arme, ciomege și bâte; El Se confruntă cu ispita; El Se confruntă cu mulțimile ce afișează intenții ucigașe. Riscă să fie ucis în orice moment. Dumnezeu a venit aducând cu El mânia. Cu toate acestea, a venit pentru a face lucrarea de desăvârșire, adică a venit să facă a doua parte a lucrării Sale, care continuă după lucrarea de răscumpărare. De dragul acestei etape a lucrării Sale, Dumnezeu a consacrat maximul de gândire și îngrijire și folosește toate mijloacele imaginabile pentru a evita asalturile ispitei, ascunzându-Se cu umilință și fără a-Și etala identitatea. În salvarea omului de pe cruce, Isus termina doar lucrarea de răscumpărare; El nu făcea lucrarea de desăvârșire. Astfel, doar jumătate din lucrarea lui Dumnezeu a fost făcută, iar finalizarea lucrării de răscumpărare a fost doar jumătate din întreg planul Său. Pe măsură ce noua epocă era pe cale să înceapă, iar cea veche pe cale să se încheie, Dumnezeu Tatăl a început să chibzuiască la a doua parte a lucrării Sale și să facă pregătiri pentru ea. Această întrupare din zilele de pe urmă nu a fost clar profețită în trecut, punând astfel bazele pentru tăinicia sporită care înconjura venirea lui Dumnezeu în trup de data aceasta. La revărsatul zorilor, neștiut de mulțimi, Dumnezeu a venit pe pământ și Și-a început viața în trup. Oamenii nu au fost conștienți de sosirea acestui moment. Poate erau adormiți cu toții; poate că mulți care erau treji așteptau și poate

că mulți se rugau în tăcere lui Dumnezeu din ceruri. Cu toate acestea, în rândul acestor mulți oameni, nici măcar unul nu știa că Dumnezeu ajunsese deja pe pământ. Dumnezeu a lucrat astfel ca să-Și îndeplinească lucrarea cu mai multă ușurință și să obțină rezultate mai bune și, de asemenea, ca să evite și mai multe ispite. Când pauza de somn de primăvară a omului se va sfârși, lucrarea lui Dumnezeu se va fi terminat de mult timp și El va pleca, apropiindu-Și de sfârșit viața de călător și vizitator pe pământ. Deoarece lucrarea lui Dumnezeu presupune ca Dumnezeu să acționeze și să vorbească personal și pentru că omul nu are cum să intervină, Dumnezeu a suferit o durere extremă pentru a veni pe pământ ca să facă lucrarea El Însuși. Omul nu este în stare să-L înlocuiască pe Dumnezeu în lucrarea Lui. Din acest motiv, Dumnezeu a înfruntat pericole de câteva mii de ori mai mari decât cele din timpul Epocii Harului pentru a ajunge în ținutul în care locuiește marele balaur roșu ca să-Și facă propria lucrare, consumându-și toate gândurile și toată grija, pentru a răscumpăra acest grup de oameni săraci, acest grup de oameni cufundați într-o grămadă de băligar. Chiar dacă nimeni nu știe de existența lui Dumnezeu, Dumnezeu nu este tulburat pentru că acest lucru este foarte benefic pentru lucrarea Sa. Având în vedere că toți sunt extrem de odioși și răi, cum ar putea să tolereze existența lui Dumnezeu? De aceea, venind pe pământ, Dumnezeu păstrează mereu tăcerea. Indiferent că omul s-a scufundat în cele mai grave excese ale cruzimii, Dumnezeu nu pune nimic la inimă, ci doar continuă să facă lucrarea pe care trebuie să o facă pentru a îndeplini însărcinarea mai importantă pe care Tatăl ceresc I-a încredințat-o. Cine dintre voi a recunoscut frumusețea lui Dumnezeu? Cine arată mai multă considerație pentru povara lui Dumnezeu Tatăl decât o face Fiul Său? Cine poate înțelege voia lui Dumnezeu Tatăl? Duhul lui Dumnezeu Tatăl din ceruri este adesea tulburat și Fiul Său pe pământ Se roagă mereu de dragul voii lui

Dumnezeu Tatăl, îngrijorându-I inima. Există cineva care cunoaște dragostea lui Dumnezeu Tatăl față de Fiul Său? Există cineva care știe inima cu care Fiul preaiubit Îi duce dorul lui Dumnezeu Tatăl? Chinuiți între cer și pământ, cei doi se uită continuu unul după celălalt de departe, urmându-se unul pe altul în Duh. Of, omenire! Când veți fi atenți la inima lui Dumnezeu? Când veți înțelege intenția lui Dumnezeu? Tatăl și Fiul S-au bazat întotdeauna Unul pe Celălalt. De ce ar trebui Ei să fie separați, Unul în cer, sus, și Celălalt pe pământ, jos? Tatăl Își iubește Fiul, așa cum Fiul îl iubește pe Tatăl Său. De ce trebuie Tatăl să-Și aștepte Fiul cu un alean atât de profund și dureros? Poate că Ei nu au fost separați mult timp, dar cine știe de câte zile și nopți tânjește Tatăl cu un alean dureros și de câtă vreme așteaptă întoarcerea rapidă a Fiului Său preaiubit? El observă, stă în tăcere și așteaptă; tot ce face este pentru întoarcerea rapidă a Fiului Său preaiubit. Fiul care a rătăcit până la marginile pământului: când se vor reuni din nou? Chiar dacă, odată reuniți, vor fi împreună pentru veșnicie, cum poate El să suporte miile de zile și nopți de separare, Unul sus în ceruri și Celălalt pe pământul de dedesubt? Deceniile pe pământ sunt ca mileniile în ceruri. Cum ar putea Dumnezeu Tatăl să nu fie îngrijorat? Când Dumnezeu vine pe pământ, El trăiește nenumăratele vicisitudini ale lumii umane, la fel cum face omul. Dumnezeu este nevinovat, deci de ce să fie obligat să îndure aceleași suferințe ca omul? Nu este de mirare că Dumnezeu Tatăl Se prăpădește atât de repede de dorul Fiului Său; cine poate înțelege inima lui Dumnezeu? Dumnezeu îi dăruiește omului prea mult; cum poate omul să răsplătească în mod adecvat inima lui Dumnezeu? Cu toate acestea, omul Îi dă lui Dumnezeu prea puțin; cum ar putea Dumnezeu, din acest motiv, să nu fie îngrijorat?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (4)”

Note de subsol:

1. „Va renunța la atitudinea trecută” se referă la modul în care noțiunile și părerile oamenilor despre Dumnezeu se schimbă odată ce ajung să Îl cunoască pe Dumnezeu.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 192)

Aproape niciunul dintre oameni nu înțelege urgența din starea sufletească a lui Dumnezeu, deoarece calibrul ființelor omenești este inferior, iar duhul lor este destul de amorțit și, astfel, nici nu bagă de seamă, nici nu sunt atenți la ce face Dumnezeu. Din acest motiv, Dumnezeu este mereu îngrijorat pentru om, ca și când natura umană ca de fiară a omului ar putea izbucni în orice moment. De aici, se poate vedea și mai clar că venirea lui Dumnezeu pe pământ este însoțită de ispite extrem de mari. Dar, de dragul desăvârșirii unui grup de oameni, Dumnezeu, plin de slavă, i-a spus omului toate intențiile Sale, fără a-i ascunde nimic. El a hotărât ferm să desăvârșească acest grup de oameni și, prin urmare, indiferent de greutăți sau de ispite, El Se uită într-o parte și ignoră totul. El doar Își face lucrarea liniștit, crezând cu tărie că într-o zi, când Dumnezeu va intra în posesia slavei Sale, omul Îl va cunoaște, și crezând că, după ce omul va fi desăvârșit de Dumnezeu, el va înțelege pe deplin inima lui Dumnezeu. Chiar acum pot exista oameni care Îl ispitesc pe Dumnezeu sau nu-L înțeleg pe Dumnezeu sau Îl învinovățesc pe Dumnezeu; Dumnezeu nu pune nimic din aceste lucruri la inimă. Când Dumnezeu va coborî în slavă, toți oamenii vor înțelege că tot ce face Dumnezeu este pentru fericirea omenirii, iar ei vor înțelege cu toții că tot ce face Dumnezeu este pentru ca omenirea să poată supraviețui mai bine. Dumnezeu vine, aducând ispite, iar Dumnezeu vine, de asemenea, aducând măreție și mânie. Când Dumnezeu îl va lăsa pe om, El va fi intrat de multă vreme în posesia slavei Sale și va pleca pe deplin încărcat cu slavă și cu bucuria întoarcerii. Dumnezeul care lucrează pe pământ nu pune lucrurile la inimă, indiferent cum Îl resping oamenii. El pur și simplu continuă să-Și facă lucrarea. Crearea lumii de către Dumnezeu e

veche de mii de ani. El a venit pe pământ pentru a face o lucrare incomensurabilă și a experimentat pe deplin respingerea și defăimarea lumii umane. Nimeni nu salută venirea lui Dumnezeu; El este întâmpinat cu răceală. În decursul acestor greutăți de mai multe mii de ani, comportamentul omului L-a rănit de multă vreme pe Dumnezeu în carne vie. El nu mai acordă atenție răzvrătirii oamenilor ci, în schimb, a făcut un alt plan pentru a transforma și a purifica omul. Bătaia de joc, defăimarea, persecuția, necazul, suferința răstignirii, ostracizarea din partea omului și altele de care Dumnezeu S-a lovit de când a venit în trup: Dumnezeu a gustat destul din aceste lucruri și, în ceea ce privește greutățile lumii umane, Dumnezeu, care a venit în trup, a suferit totul din plin. De multă vreme Duhul lui Dumnezeu Tatăl din ceruri consideră că asemenea priveliști sunt insuportabile și, dându-Și capul pe spate și închizând ochii, așteaptă ca Fiul Său preaiubit să Se întoarcă. Tot ceea ce-Și dorește El este ca omenirea să asculte și să se supună și să poată, după ce a simțit cea mare rușine în fața trupului Său, să nu se mai răzvrătească împotriva Lui. Tot ce Își dorește este ca omenirea să poată să creadă în existența lui Dumnezeu. El a încetat de mult timp să ceară mai multe de la om, pentru că Dumnezeu a plătit un preț prea mare și, totuși, omul stă fără grijă[1] și nu pune câtuși de puțin la inimă lucrarea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (4)”

Note de subsol:

1. „Stă fără grijă” înseamnă că oamenii sunt indiferenți față de lucrarea lui Dumnezeu și nu o consideră ca fiind atât de importantă.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 193)

Când, în Epoca Harului, Dumnezeu S-a întors în al treilea Cer, lucrarea lui Dumnezeu de răscumpărare a întregii omeniri ajunsese deja, de fapt, la ultima sa parte. Tot ceea ce a rămas pe pământ a fost crucea pe care a

purtat-o Isus în spate, pânza subțire în care a fost înfășurat Isus, coroana de spini și haina stacojie pe care Isus le-a purtat (acestea au fost obiectele cu care evreii L-au ridiculizat). Adică, după ce lucrarea răstignirii lui Isus a provocat o mare vâlvă, lucrurile s-au liniștit din nou. De atunci, discipolii lui Isus au început să-I continue lucrarea, păstorind și udând în bisericile de pretutindeni. Conținutul lucrării lor era acesta: ei le cereau tuturor oamenilor să se pocăiască, să-și mărturisească păcatele și să fie botezați, iar toți apostolii mergeau să răspândească povestea neștiută a răstignirii lui Isus, istorisirea simplă, și, astfel, întreaga lume nu putea să se abțină să nu se prosterneze înaintea lui Isus pentru a-și mărturisi păcatele; în plus, apostolii se duceau peste tot, răspândind pretutindeni cuvintele pe care le spunea Isus. Din acel punct, a început zidirea bisericilor în Epoca Harului. Ceea ce a făcut Isus în timpul acelei epocia fost, de asemenea, să vorbească doar despre viața omului și voia Tatălui ceresc deoarece era o epocă diferită, multe dintre acele ziceri și practici erau cu mult diferite de cele de astăzi. Totuși, în esență, sunt la fel: ambele sunt lucrarea în trup a Duhului lui Dumnezeu, precis și exact. Acest tip de lucrare și cuvântare și-a continuat călătoria până astăzi și, așadar, un lucru ca acesta este încă împărtășit în rândul instituțiilor religioase de astăzi și este complet neschimbat. Când lucrarea lui Isus s-a încheiat, iar bisericile pășiseră deja pe calea cea dreaptă a lui Isus, Dumnezeu Și-a inițiat totuși planul pentru o altă etapă a lucrării Sale, și anume problema venirii Sale în trup în zilele de pe urmă. Din perspectiva omului, răstignirea lui Dumnezeu încheiase deja lucrarea întrupării lui Dumnezeu, răscumpărase întreaga omenire și Îi permisese să pună mâna pe cheia Infernului. Toată lumea crede că lucrarea lui Dumnezeu a fost pe deplin realizată. De fapt, din perspectiva lui Dumnezeu, doar o mică parte a lucrării Sale a fost realizată. Tot ce a făcut El a fost să răscumpere omenirea; El nu a cucerit omenirea, cu atât mai

puțin nu a schimbat înfățișarea satanică a omului. De aceea spune Dumnezeu: „Deși trupul Meu întrupat a trecut prin durerea morții, acela nu a fost întregul scop al întrupării Mele. Isus este Fiul Meu preaiubit și a fost pironit pe cruce pentru Mine, dar El nu Mi-a încheiat exhaustiv lucrarea. El a făcut doar o parte din ea”. Astfel, Dumnezeu a inițiat a doua rundă de planuri pentru a continua lucrarea întrupării. Intenția finală a lui Dumnezeu era să desăvârșească și să-i câștige pe toți oamenii salvați din ghearele Satanei și, de aceea, Dumnezeu S-a pregătit din nou să înfrunte pericolul venirii în trup. Ceea ce se înțelege prin „întrupare” se referă la Cel care nu aduce slava (deoarece lucrarea lui Dumnezeu nu este încă terminată), dar care Se arată în identitatea Fiului preaiubit și El este Hristosul, de care Dumnezeu este foarte mulțumit. De aceea, se spune că asta înseamnă „înfruntarea pericolului”. Trupul întrupat are o putere foarte mică și trebuie să dea dovadă de o mare atenție,[1] iar puterea Lui e total diferită de autoritatea Tatălui din ceruri; El îndeplinește doar lucrarea de slujire a trupului, desăvârșind lucrarea lui Dumnezeu Tatăl și însărcinarea dată de El, fără să Se implice în altă lucrare și încheie doar o parte a lucrării. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a fost numit „Hristos” de îndată ce a venit pe pământ – acesta este înțelesul inclus al numelui. Motivul pentru care se spune că venirea este însoțită de ispite se datorează faptului că se încheie o singură lucrare. În plus, motivul pentru care Dumnezeu Tatăl Îl numește doar „Hristos” și „Fiu preaiubit”, dar nu I-a dat Lui toată slava este tocmai pentru că trupul întrupat vine să facă o singură lucrare, nu să-L reprezinte pe Tatăl în Cer, ci, mai degrabă, să împlinească lucrarea de slujire a Fiului preaiubit. Când Fiul preaiubit va finaliza întreaga însărcinare pe care a acceptat-o pe umerii Săi, Tatăl Îi va da apoi slavă deplină împreună cu identitatea de Tată. Se poate spune că acesta este „codul cerului”. Întrucât Cel care vine în trup și Tatăl din Cer se află în două ținuturi diferite,

cei doi doar Se privesc unul pe celălalt în Duh, Tatăl urmărindu-L pe Fiul preaiubit, dar Fiul neputând să-L vadă pe Tatăl de la depărtare. Tocmai pentru că funcțiile de care e capabil trupul sunt prea mici și El poate fi ucis în orice moment se poate spune că această venire este însoțită de cel mai mare pericol. Acest lucru este echivalent cu faptul că Dumnezeu Și-a abandonat încă o dată Fiul preaiubit în gura tigrului, unde viața Lui e în pericol, punându-L într-un loc în care Satana este cel mai prezent. Chiar și în aceste împrejurări îngrozitoare, Dumnezeu tot L-a înmânat pe Fiul Său preaiubit oamenilor dintr-un loc plin de murdărie și imoralitate, ca ei „să-L aducă la maturitate". Asta se datorează faptului că a proceda astfel este singurul mod de a face ca lucrarea lui Dumnezeu să pară potrivită și naturală și este singura modalitate de a îndeplini toate dorințele lui Dumnezeu Tatăl și de a finaliza ultima parte a lucrării Sale în printre oameni. Isus nu a făcut decât să săvârșească o etapă a lucrării lui Dumnezeu Tatăl. Din cauza barierei impuse de trupul întrupat și a diferențelor în lucrarea ce trebuia realizată, Isus Însuși nu știa că va exista o a doua întoarcere în trup. Prin urmare, niciun exeget sau profet biblic nu a îndrăznit să profețească în mod clar că Dumnezeu Se va întrupa din nou în zilele de pe urmă, adică faptul că El va veni din nou în trup pentru a face a doua parte a lucrării Sale în trup. De aceea, nimeni nuși-a dat seama că Dumnezeu Se ascundea în trup de mult timp. Nu e de mirare, întrucât abia după Isus ce a înviat și S-a înălțat la cer El a acceptat această însărcinare și, prin urmare, nu există o profeție clară despre a doua întrupare a lui Dumnezeu și este de neconceput pentru mintea umană. În toate numeroasele cărți de profeții din Biblie, nu există cuvinte care să menționeze clar acest lucru. Dar când Isus a venit să lucreze, exista deja o profeție clară care spunea că o fecioară va avea un prunc și va da naștere unui fiu, ceea ce înseamnă că El a fost conceput prin Duhul Sfânt. Chiar și

așa, Dumnezeu tot a spus că acest lucru s-a întâmplat cu riscul morții, așadar, cât de similară ar fi situația astăzi? Nu este de mirare că Dumnezeu spune că această întrupare prezintă riscuri de mii de ori mai mari decât cele din Epoca Harului. În multe locuri, Dumnezeu a profețit că va câștiga un grup de biruitori în țara Sinimului. Întrucât în Răsăritul lumii urmează să fie câștigați biruitorii, așa și locul unde pășește Dumnezeu în a doua Sa întrupare este, fără îndoială, țara Sinimului, exact locul în care marele balaur roșu stă încolăcit. Acolo, Dumnezeu îi va câștiga pe descendenții marelui balaur roșu, astfel încât acesta să fie complet înfrânt și rușinat. Dumnezeu intenționează să-i trezească pe acești oameni extrem de împovărați de suferințe, să-i deștepte până sunt treji de-a binelea și să-i facă să iasă din ceață și să-l respingă pe marele balaur roșu. Ei se vor trezi din visul lor, vor recunoaște esența marelui balaur roșu, vor deveni capabili să-I ofere lui Dumnezeu întreaga lor inimă, să se ridice de sub opresiunea forțelor întunecate, să se ridice la Răsăritul lumii și să devină dovada biruinței lui Dumnezeu. Doar în acest fel Dumnezeu va câștiga slavă. Doar din acest motiv, Dumnezeu a adus lucrarea care s-a încheiat în Israel în țara în care stă încolăcit marele balaur roșu și, la aproape două mii de ani după plecare, a venit din nou în trup, pentru a continua lucrarea Epocii Harului. Pentru ochiul liber al omului, Dumnezeu lansează o nouă lucrare în trup. Dar, din perspectiva lui Dumnezeu, El continuă lucrarea Epocii Harului, însă numai după un răstimp de câteva mii de ani și doar cu o schimbare a locului și a programului lucrării Sale. Deși imaginea trupului cărnii care a cuprins lucrarea de astăzi pare complet diferită de Isus, Ei provin din aceeași esență și rădăcină și Ei vin din aceeași sursă. Poate că Ei au multe diferențe la exterior, dar adevărurile lăuntrice ale lucrării Lor sunt complet identice. La urma urmei, epocile sunt la fel de diferite ca ziua și noaptea.

Așadar, cum poate lucrarea lui Dumnezeu să urmeze un tipar neschimbător? Sau cum pot diferitele etape ale lucrării Lui să-și stea, reciproc, în cale?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (6)"

Note de subsol:

1. „Are o putere foarte mică și trebuie să dea dovadă de o mare atenție" indică faptul că dificultățile trupului sunt prea numeroase, iar lucrarea săvârșită e prea limitată.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 194)

I-a luat omului până în ziua de azi să realizeze că ceea ce-i lipsește nu este numai provizia vieții spirituale și experiența cunoașterii lui Dumnezeu, ci – lucrul de cea mai vitală importanță – schimbările în firea proprie. Din cauza ignoranței complete a omului în privința istoriei și a culturii antice a propriei sale rase, rezultatul e că omul nu cunoaște absolut nimic despre lucrarea lui Dumnezeu. Toți oamenii speră că omul poate fi atașat de Dumnezeu adânc în inima sa, dar deoarece trupul omului este excesiv de corupt, atât amețit cât și obtuz, asta a făcut ca el să nu știe absolut nimic despre Dumnezeu. Venind printre oameni astăzi, scopul lui Dumnezeu nu este altul decât de a transforma gândurile și duhurile oamenilor, precum și chipul lui Dumnezeu din inimile lor pe care l-au avut timp de milioane de ani. El va întrebuința această șansă pentru a desăvârși omul. Adică El, prin mijlocirea cunoașterii omului, va schimba modul în care oamenii ajung să-L cunoască și atitudinea lor față de El, îngăduindu-i omului să facă un nou început triumfător în a ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu, și astfel să dobândească reînnoirea și transformarea duhului omenesc. Tratarea și disciplinarea sunt mijloacele, în timp ce cucerirea și reînnoirea sunt obiectivele. Risipirea gândurilor superstițioase pe care omul le-a păstrat în legătură cu Dumnezeul nedeslușit a fost dintotdeauna intenția lui Dumnezeu și în ultimul timp, aceasta a devenit pentru El și o chestiune urgentă. Fie ca toți oamenii să se poată gândi la consecințele acestei situații pe termen lung.

Schimbați modul în care fiecare persoană experimentează, astfel încât această intenție urgentă a lui Dumnezeu să poată să dea roade în curând și astfel încât ultima etapă a lucrării lui Dumnezeu pe pământ să poată fi adusă cu desăvârșire la bun sfârșit. Dați-I lui Dumnezeu loialitatea pe care se cade să I-o dați și, pentru ultima oară, aduceți alinare inimii lui Dumnezeu. Dintre frați și surori, fie ca niciunul nu se sustragă de la această responsabilitate sau să facă lucrurile doar de fațadă. Dumnezeu vine în trup, de această dată, ca răspuns la o invitație și ca reacție incisivă la condiția omului. Adică, El vine să aprovizioneze omul cu ceea ce îi este necesar. Oricare-ar fi calibrul sau creșterea unui om, El îi va îngădui, pe scurt, să vadă cuvântul lui Dumnezeu și, din cuvântul Său, să vadă existența și manifestarea lui Dumnezeu și să-și accepte propria desăvârșire de către Dumnezeu, schimbând gândurile și concepțiile omului, astfel încât înfățișarea originală a lui Dumnezeu să fie înrădăcinată ferm în adâncurile inimii omului. Aceasta este singura dorință a lui Dumnezeu pe pământ. Oricât de măreață ar fi natura înnăscută a omului sau cât de săracă substanța omului, sau care a fost cu adevărat comportamentul omului în trecut, Dumnezeu nu ia în considerare aceste lucruri. El speră doar ca omul să reînnoiască în totalitate chipul lui Dumnezeu pe care îl are în adâncul inimii sale și să ajungă să cunoască substanța omenirii, ajungând prin aceasta la transformarea perspectivei ideologice a omului, și să poată să tânjească după Dumnezeu și să trezească un atașament veșnic față de El: aceasta este singura cerere pe care Dumnezeu o are de la om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (7)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 195)

Am spus de atâtea ori că lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă este făcută pentru a modifica duhul fiecărei persoane, pentru a schimba sufletul fiecărei persoane în așa fel încât inima lor, care a suferit o mare

traumă, să fie reformată, astfel salvându-le sufletul, care a fost atât de profund rănit de rău; este pentru a trezi duhurile oamenilor, pentru a dezgheța inimile lor reci și pentru a le permite să fie reîntinerite. Aceasta este cea mai mare dorință a lui Dumnezeu. Lasă deoparte discuția despre cât de elevate sau profunde sunt viața și experiențele oamenilor; când inimile oamenilor au fost trezite, când au fost deșteptați din visele lor și știu pe deplin răul făcut de marele balaur roșu, lucrarea de slujire a lui Dumnezeu va fi fost completă. Ziua în care se va termina lucrarea lui Dumnezeu este, de asemenea, ziua când omul va porni oficial pe calea credinței corecte în Dumnezeu. În acest moment, lucrarea de slujire a lui Dumnezeu se va fi terminat: lucrarea lui Dumnezeu întrupat se va fi terminat complet, și omul va începe în mod oficial să-și facă datoria pe care ar trebui să o îndeplinească – el va face această lucrare de slujire. Aceștia sunt pașii lucrării lui Dumnezeu. Așadar, ar trebui să bâjbâiți după această cale ca să intrați în fundamentul cunoașterii acestor lucruri. Acesta este lucrul pe care ar trebui să-l înțelegeți. Intrarea omului se va îmbunătăți numai atunci când schimbările au survenit profund în inima lui, pentru că lucrarea lui Dumnezeu este mântuirea completă a omului – om care a fost răscumpărat, care încă mai trăiește sub forțele întunericului și care nu s-a dezmeticit niciodată – din acest loc de adunare a demonilor; este ca omul să poată fi eliberat de milenii de păcat și să fie iubit de către Dumnezeu, culcându-l complet la pământ pe marele balaur roșu, înființând împărăția lui Dumnezeu și aducând mai curând odihnă inimii lui Dumnezeu; este pentru a da glas, fără rezervă, urii care vă umflă piepturile, pentru a eradica microbii mucegăiți, pentru a vă permite să părăsiți această viață care nu e diferită de aceea a unui bou sau a unui cal, să nu mai fiți sclavi, să nu mai fiți călcați în picioare în voie sau comandați de către marele balaur roșu; nu veți mai aparține acestei națiuni ratate, nu îi veți mai aparține odiosului

mare balaur roșu și nu veți mai fi înrobiți de el. Cuibul demonilor va fi făcut cu siguranță bucăți de către Dumnezeu și voi veți sta alături de Dumnezeu – îi aparțineți lui Dumnezeu, și nu acestui imperiu de sclavi. Dumnezeu urăște de mult această societate întunecată până în măduva oaselor Lui. Scrâșnește din dinți, nerăbdător să-Și înfigă picioarele deasupra acestui șarpe bătrân, odios și rău, ca să nu se mai ridice vreodată și să nu mai abuzeze vreodată de om; El nu-i va scuza acțiunile din trecut, nu îi va tolera înșelarea omului și va regla conturile pentru fiecare dintre păcatele lui de-a lungul epocilor. Dumnezeu nu o va lăsa câtuși de puțin pe această căpetenie a tuturor relelor[1] să scape, El o va nimici complet.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)”

Note de subsol:

1. „Căpetenia tuturor relelor” se referă la bătrânul diavol. Expresia sugerează neplăcere extremă.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 196)

Dumnezeu a îndurat multe nopți nedormite pentru binele lucrării omenirii. De la mari înălțimi până la cele mai mici adâncimi, El a coborât în iadul viu în care omul trăiește pentru a-și petrece zilele cu acesta, nu S-a plâns niciodată de nedreptatea omului și nu i-a făcut niciodată omului reproșuri pentru neascultarea lui, ci îndură cea mai mare umilință în timp ce El, personal, Își desfășoară lucrarea. Cum ar putea Dumnezeu să aparțină iadului? Cum ar putea să-Și petreacă viața în iad? Dar, de dragul întregii omeniri, pentru ca întreaga omenire să-și poată găsi, mai curând, odihna, El a suferit umilință și nedreptate ca să vină pe pământ, și a intrat personal în „iad” și „Infern”, în bârlogul tigrului, pentru a-l mântui pe om. Cum este omul apt să I se împotrivească lui Dumnezeu? Ce motiv are ca să se plângă de El? Cum poate avea tupeul să privească la Dumnezeu? Dumnezeul Cerului a venit în acest atât de murdar ținut al viciului și niciodată nu a dat

frâu liber nemulțumirilor Sale sau nu S-a plâns de om, ci, în schimb, acceptă, în tăcere, ravagiile[1] și asuprirea acestuia. Niciodată nu Și-a luat revanșa la cererile nerezonabile ale omului și nu i-a făcut vreodată cerințe excesive sau nerezonabile; El face doar, fără să se plângă, întreaga lucrare cerută de om: învățarea, luminarea, reproșarea, rafinarea cuvintelor, amintirea, îndemnul, consolarea, judecarea și revelarea. Care dintre pașii Lui nu au fost pentru viața omului? Deși El a înlăturat perspectivele și soarta omului, care dintre pașii realizați de Dumnezeu nu au fost pentru soarta lui? Care dintre ei nu au fost de dragul supraviețuirii omului? Care dintre ei nu au fost pentru a elibera omul de această suferință și de opresiunea forțelor întunecate care sunt negre ca noaptea? Care din ei nu sunt de dragul omului? Cine poate să înțeleagă inima lui Dumnezeu, care este ca inima unei mame iubitoare? Cine poate înțelege inima Lui nerăbdătoare? Inima pasională și așteptările Sale înflăcărate au fost răsplătite cu inimi reci, cu ochi duri, indiferenți și cu mustrările repetate și insultele omului, cu remarci tăioase, sarcasm și depreciere; au fost răsplătite cu luarea în derâdere de către om, cu călcarea în picioare și respingerea, cu înțelegerea greșită și cu tânguiala sa, cu înstrăinarea și evitarea, și cu nimic altceva decât înșelăciune, atacuri și amărăciune. Cuvintele calde au fost întâmpinate cu expresii sălbatice ale fețelor și cu sfidarea rece a miilor de degete acuzatoare. Dumnezeu nu poate decât să îndure, cu capul plecat, slujind oamenii ca un bou docil.[2] Atâția sori și atâtea luni, de atâtea ori a stat cu fața la stele, a plecat în zori și S-a întors la apus, a aruncat și S-a întors, îndurând agonia de o mie de ori mai mare decât durerea plecării Sale de la Tatăl, suferind atacurile și ruperea omului, precum și tratarea și emondarea lui. Umilința și ascunderea lui Dumnezeu a fost răsplătită cu prejudecățile[3] omului, cu părerile și tratamentele lui nedrepte, iar felul nezgomotos în care Dumnezeu lucrează în obscuritate, îngăduința și

toleranța I-au fost răsplătite cu privirea lacomă a omului. Acesta încearcă să-L calce în picioare pe Dumnezeu, fără scrupule, până la moarte, și să-L zdrobească la pământ. Atitudinea omului în abordarea lui față de Dumnezeu este una de „inteligență rară”, iar Dumnezeu, care este agresat și disprețuit de om, este zdrobit sub picioarele a zeci de mii de oameni, în timp ce omul se ridică la înălțime, ca și cum ar fi regele dealului, ca și cum ar vrea să preia puterea absolută,[4] să fie în centrul atenției din spatele unui ecran, să-L facă pe Dumnezeu directorul conștiincios și supus regulilor din culise, care nu are voie să riposteze sau să provoace probleme. Dumnezeu trebuie să joace rolul Ultimului Împărat, trebuie să fie o păpușă,[5] lipsit de orice libertate. Faptele omului sunt indescriptibile, deci, cum este apt să ceară una sau alta de la Dumnezeu? Cum este el apt să-I facă Lui sugestii? Cum este apt să ceară ca Dumnezeu să-i compătimească slăbiciunile? Cum este potrivit să primească mila lui Dumnezeu? Cum este potrivit să primească, de nenumărate ori, mărinimia lui Dumnezeu? Cum este el potrivit să primească, în repetate rânduri, iertarea Lui? Unde este conștiința lui? El I-a rupt inima lui Dumnezeu cu mult timp în urmă și, de mult, L-a lăsat cu inima sfărâmată. Dumnezeu a venit printre oameni, atent și vioi, sperând că omul va fi darnic față de El, chiar dacă doar cu puțină căldură. Totuși, inima Lui este puțin mângâiată de om, iar tot ceea ce El a primit sunt atacuri cu bulgări de zăpadă[6] și chinuri. Inima omului este prea lacomă, dorința lui este prea mare, omul nu poate fi niciodată săturat, este întotdeauna răutăcios și imprudent, nu-I lasă niciodată lui Dumnezeu vreo libertate sau drept de a vorbi și nu-I lasă nicio opțiune, ci doar să Se supună umilinței și să-i permită omului să-L manipuleze, oricum dorește.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (9)”

Note de subsol:

1. „Ravagii” este folosit pentru a expune neascultarea omenirii.

2. „Au fost întâmpinate cu expresii sălbatice ale fețelor și cu sfidarea rece a miilor de degete acuzatoare, cu capul plecat, slujind oamenii ca un bou docil” a fost inițial o singură propoziție, dar aici este împărțită în două pentru a face lucrurile mai clare. Prima parte a propoziției se referă la acțiunile omului, în timp ce a doua indică suferințele îndurate de Dumnezeu și faptul că Dumnezeu este umil și ascuns.

3. „Prejudecățile” se referă la comportamentul neascultător al oamenilor.

4. „Să preia puterea absolută” se referă la comportamentul neascultător al oamenilor. Ei înșiși se ridică în slăvi, îi înlănțuie pe alții, îi fac să-i urmeze și să sufere pentru ei. Ei sunt forțele care Îi sunt ostile lui Dumnezeu.

5. „Păpușă” este folosit pentru a-i ridiculiza pe cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu.

6. „Bulgări de zăpadă” este folosit pentru a evidenția comportamentul umil al oamenilor.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 197)

Întruparea lui Dumnezeu a trimis unde de șoc prin toate religiile și sferele, a „aruncat în neorânduială” ordinea inițială a cercurilor religioase și a scuturat inimile tuturor celor care tânjesc după arătarea lui Dumnezeu. Cine nu adoră? Cine nu tânjește să-L vadă pe Dumnezeu? Dumnezeu a fost personal printre oameni timp de mulți ani, totuși omul nu și-a dat seama de aceasta niciodată. Astăzi, Dumnezeu Însuși S-a arătat și Și-a expus identitatea mulțimilor – cum ar putea aceasta să nu aducă desfătare inimii omului? Cândva, Dumnezeu a împărțit bucuriile și necazurile cu omul, iar astăzi El a fost reunit cu omenirea și împarte cu ea poveștile timpurilor trecute. După ce a ieșit din Iudeea, oamenii nu au putut găsi nicio urmă a Lui. Ei tânjesc să se întâlnească încă o dată cu Dumnezeu, neștiind că astăzi s-au reîntâlnit și s-au reunit cu El. Cum ar putea acest lucru să nu stârnească gândurile de ieri? Acum două mii de ani în urmă, Simon Barjona, urmașul evreilor, L-a privit pe Isus Mântuitorul, a mâncat la aceeași masă cu El și, după ce L-a urmat timp de mulți ani, a simțit o afecțiune mai adâncă pentru El: L-a iubit din adâncul inimii sale; L-a iubit profund pe Domnul Isus. Poporul evreu nu știa nimic despre cum acest prunc cu părul auriu, născut într-o iesle friguroasă, a fost prima imagine a întrupării lui Dumnezeu. Toți

au crezut că El era asemănător lor, nimeni nu L-a crezut diferit – cum ar fi putut oamenii să-L recunoască pe acest Isus comun și obișnuit? Poporul evreu s-a gândit la El ca la un fiu evreu al vremurilor. Nimeni nu L-a considerat ca pe un Dumnezeu încântător, iar oamenii nu au făcut nimic altceva decât să-I aducă cereri orbește, cerându-I să le dea haruri bogate și abundente, pace și bucurie. Ei știau doar că, asemeni unui milionar, El avea tot ce-și putea cineva dori vreodată. Cu toate acestea, oamenii nu L-au abordat niciodată ca pe cineva care era preaiubit; oamenii acelor timpuri nu L-au iubit, ci doar au protestat împotriva Lui și I-au făcut cereri iraționale. El nu S-a împotrivit niciodată, ci i-a oferit constant haruri omului, deși el nu L-a cunoscut. El nu a făcut nimic altceva decât să-i dăruiască, în tăcere, omului căldură, dragoste și milă și, chiar mai mult, El i-a dat omului noi mijloace de practică, conducând omul în afara legăturilor legii. Omul nu L-a iubit, ci doar L-a invidiat și I-a recunoscut talentele excepționale. Cum ar fi putut oare omenirea oarbă să știe cât de mare a fost umilința îndurată de încântătorul Isus Mântuitorul, când a venit între oameni? Nimeni nu a luat în considerare suferința Lui, nimeni nu a știut despre dragostea Lui față de Dumnezeu Tatăl și nimeni nu putea să-I cunoască singurătatea; deși Maria a fost mama care L-a născut, cum putea ea să cunoască gândurile din inima Domnului Isus cel milostiv? Cine a cunoscut suferința de neimaginat pe care Fiul Omului a îndurat-o? După ce I-au făcut cereri, oamenii acelor vremuri L-au pus în subconștientul lor și L-au aruncat afară. Prin urmare, El a rătăcit pe străzi, zi după zi, an după an, lăsându-Se în voia sorții timp de mulți ani, trăind timp de treizeci și trei de ani grei, ani care au fost atât lungi, cât și scurți. Când oamenii au avut nevoie de El, L-au invitat în casele lor cu chipuri zâmbitoare, încercând să-I facă cereri – și, după ce Și-a adus contribuția, L-au împins imediat pe ușă afară. Oamenii au mâncat ceea ce le era oferit din gura Lui, I-au băut sângele, s-au bucurat de harurile pe care

le-a revărsat asupra lor, totuși, ei tot I S-au împotrivit, căci niciodată nu au știut cine le dăduse viață. În cele din urmă, L-au pironit pe cruce, dar El totuși nu a scos niciun sunet. Chiar și astăzi, El rămâne tăcut. Oamenii Îi mănâncă trupul, Îi beau sângele, mănâncă hrana pe care El o face pentru ei și umblă pe calea pe care le-a deschis-o și, totuși, ei încă intenționează să-L respingă; de fapt, ei Îl abordează pe Dumnezeul care le-a dat viață ca pe un dușman și, în schimb, se comportă precum Tatăl Ceresc cu cei care sunt sclavi la fel ca ei. În aceasta, nu I se împotrivesc ei în mod intenționat? Cum a ajuns Isus să moară pe cruce? Știți voi? Nu a fost trădat de Iuda, care era cel mai apropiat de El și-L mâncase, Îl băuse și se bucurase de El? Oare Iuda nu L-a trădat pentru că El nu era decât un neînsemnat învățător normal? Dacă oamenii ar fi văzut într-adevăr că Isus era extraordinar și Unul care era al cerului, cum ar fi putut să-L pironească de viu pe cruce, timp de douăzeci și patru de ore, până când nu a rămas nicio suflare în corpul Său? Cine Îl poate cunoaște pe Dumnezeu? Oamenii nu fac altceva decât să se bucure de Dumnezeu cu lăcomie nepotolită, însă nu L-au cunoscut niciodată. Le-a fost dat un deget, iar ei au apucat toată mâna și Îl fac pe „Isus” total ascultător la poruncile lor, la ordinelor lor. Cine a arătat vreodată ceva despre calea îndurării față de acest Fiu al Omului, care nu are unde să-Și pună capul? Cine s-a gândit vreodată să-și unească forțele cu El pentru a îndeplini însărcinarea dată de Dumnezeu Tatăl? Cine și-a amintit vreodată de El? Cine a fost vreodată atent la greutățile Sale? Fără cea mai mică urmă de iubire, omul Îl trage înainte și înapoi; el nu știe de unde au venit lumina și viața sa și nu face nimic altceva decât să plănuiască, în secret, cum să-L mai răstignească încă o dată pe „Isus” Cel de acum două mii de ani, care a experimentat durerea printre oameni. Oare „Isus” inspiră într-adevăr o astfel de ură? A fost uitat demult tot ce a făcut El? Ura care s-a contopit timp de mii de ani va lovi, în cele din urmă, în afară. Voi, soi al

evreilor! Când a fost vreodată „Isus” ostil față de voi, încât voi să-L urâți atât de mult? El a făcut și a vorbit atât de mult – nu este nimic din acestea spre folosul vostru? Și-a dat viața pentru voi, fără să ceară nimic în schimb, vi S-a dat vouă în întregime – chiar vreți încă să-L mâncați de viu? El v-a dat totul fără să rețină nimic, fără să se bucure vreodată de slava lumească, de căldura, dragostea sau de toate binecuvântările dintre oameni. Oamenii sunt atât de răi față de El, iar El nu S-a bucurat niciodată de toate bogățiile de pe pământ și Își dedică întreaga inimă sinceră și pasionată omului, Și-a dedicat totul omenirii – și cine I-a dat vreodată căldură? Cine I-a dat vreodată mângâiere? Omul a adunat toată presiunea asupra Lui, I-a înmânat toată nenorocirea, I-a impus cele mai nefericite experiențe ale sale, Îl învinovățește pentru toată nedreptatea, iar El a acceptat acestea tacit. A protestat vreodată față de cineva? A cerut vreodată o mică răsplată de la cineva? Cine a arătat vreodată o oarecare compasiune față de El? Ca oameni obișnuiți, care dintre voi nu a avut o copilărie romantică? Cine nu a avut o tinerețe plină de culoare? Cine nu are căldura celor dragi? Cine nu are iubirea rudelor și a prietenilor? Cine nu are respectul celorlalți? Cine nu are o familie călduroasă? Cine nu are mângâierea apropiaților săi? Iar El S-a bucurat vreodată de oricare din aceste lucruri? Cine I-a dat vreodată puțină căldură? Cine I-a dat vreodată o fărâmă de mângâiere? Cine I-a arătat vreodată puțină moralitate umană? Cine a fost vreodată îngăduitor cu El? Cine a fost vreodată cu El în vremuri grele? Cine a petrecut vreodată viața grea cu El? Omul nu și-a slăbit niciodată cerințele față de El; el doar Îi cere fără scrupule, ca și cum, venind în lumea omului, El ar trebui să fie boul sau calul său, prizonierul lui și trebuie să-i dea totul omului; dacă nu, omul nu-L va ierta niciodată, nu o va lăsa mai moale cu El, nu-L va numi niciodată Dumnezeu și nu-L va ține niciodată la mare cinste. Omul este prea aspru în atitudinea sa față de Dumnezeu, ca și cum ar fi pornit să-L

chinuiască pe Dumnezeu până la moarte și, doar după aceea, își va domoli cerințele față de El; altfel, omul nu va coborî niciodată standardele cerințelor față de Dumnezeu. Cum ar putea un astfel de om să nu fie disprețuit de El? Nu este aceasta tragedia zilei de astăzi? Conștiința omului nu poate fi văzută nicăieri. El continuă să spună că va răsplăti dragostea lui Dumnezeu, dar Îl analizează și Îl tortureaza până la moarte. Nu este aceasta „rețeta secretă" a credinței în Dumnezeu, transmisă de strămoșii săi? Nu există niciun loc în care să nu se găsească „evreii", iar astăzi încă mai fac aceeași lucrare, realizează încă aceeași lucrare de a I se împotrivi lui Dumnezeu și, totuși, ei cred că Îl măresc. Cum ar putea ochii omului să-L cunoască pe Dumnezeu? Cum ar putea omul, care trăiește în trup, să-L abordeze pe El ca pe Dumnezeul întrupat care a venit de la Duhul? Cine dintre oameni ar putea să-L cunoască? Unde este adevărul printre oameni? Unde este adevărata dreptate? Cine poate cunoaște firea lui Dumnezeu? Cine poate concura cu Dumnezeul din cer? Nu este de mirare că, atunci când El a venit în mijlocul oamenilor, nimeni nu L-a cunoscut și a fost respins. Cum poate tolera omul existența lui Dumnezeu? Cum poate el lăsa lumina să izgonească întunericul din lume? Nu sunt toate acestea devotamentul de onoare al omului? Nu este aceasta intrarea verticală a omului? Și nu este lucrarea lui Dumnezeu centrată în jurul intrării omului? Aș vrea să contopiți lucrarea lui Dumnezeu cu intrarea omului, să stabiliți o relație bună între om și Dumnezeu și să îndepliniți datoria pe care omul ar trebui să o îndeplinească cât puteți de bine. În felul acesta, lucrarea lui Dumnezeu se va sfârși ulterior, încheindu-se cu slava Sa câștigată!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (10)"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 198)

Astăzi, Eu lucrez în aleșii lui Dumnezeu din China, pentru a dezvălui toate firile lor răzvrătite și pentru a le demasca toată urâțenia, iar acest lucru

oferă contextul pentru a spune tot ce trebuie să spun. După aceea, când voi îndeplini următorul pas al lucrării de cucerire a întregului univers, voi folosi judecata Mea asupra voastră pentru a judeca nedreptatea tuturor din întregul univers, căci voi sunteți reprezentanții celor răzvrătiți din rândul omenirii. Cei care nu pot progresa vor deveni doar niște contraste și obiecte care fac servicii, în timp ce toți cei care vor putea progresa, vor fi folosiți. De ce spun că cei care nu pot progresa vor servi doar drept contraste? Este deoarece lucrarea și cuvintele Mele actuale țintesc toate spre trecutul vostru și pentru că voi ați devenit reprezentanții și întruchiparea celor răzvrătiți din întreaga omenire. Mai târziu, voi duce în țări străine aceste cuvinte care vă cuceresc și le voi folosi pentru a cuceri poporul de acolo, cu toate acestea, tu nu le vei fi câștigat. Aceasta nu te-ar face să fii un contrast? Firile stricate ale întregii omeniri, faptele de răzvrătire ale omului, imaginile și chipurile urâte ale omului – toate acestea sunt consemnate astăzi în cuvintele folosite pentru a vă cuceri. Voi folosi apoi aceste cuvinte pentru a cuceri oamenii din fiecare națiune și fiecare confesiune, pentru că voi sunteți arhetipul, precedentul. Cu toate acestea, nu am hotărât să vă abandonez intenționat; dacă nu reușești să faci bine în căutarea ta și, prin urmare, te dovedești a fi incurabil, nu ai fi pur și simplu un obiect care face servicii și un contrast? Odată, am spus că înțelepciunea Mea este exercitată pe baza uneltirilor Satanei. De ce am spus asta? Nu este acesta adevărul din spatele a ceea ce spun și fac acum? Dacă nu poți să progresezi, dacă nu ești desăvârșit ci, în schimb, ești pedepsit, nu ai deveni un contrast? Poate că ai suferit enorm la vremea ta, dar încă nu înțelegi nimic; ești ignorant în tot ceea ce privește viața. Chiar dacă ai fost mustrat și judecat, nu te-ai schimbat deloc și, adânc în sinea ta, nu ai câștigat viață. Când vine timpul de a-ți testa lucrarea, vei trece printr-o încercare la fel de feroce ca focul și chiar printr-un necaz și mai mare. Acest foc îți va transforma întreaga ființă în cenușă. Drept cineva

care nu are viață, cineva care nu are o uncie de aur curat înăuntru, cineva încă împotmolit în vechea sa fire stricată și care nu poate face nici măcar o treabă bună ca și contrast, cum ai putea să nu fii alungat? Poate o persoană care valorează mai puțin decât un ban și care nu are viață să fie de vreun folos pentru lucrarea de cucerire? Când va veni timpul acela, zilele voastre vor fi mai grele decât cele ale lui Noe și ale Sodomei! Atunci rugăciunile tale nu îți vor face niciun bine. Cum poți să te întorci mai târziu și să începi să te pocăiești din nou, când lucrarea de mântuire s-a încheiat deja? Odată ce toată lucrarea de mântuire va fi făcută, ea nu va mai exista; ce va exista este începutul lucrării de pedepsire a celor care sunt răi. Te împotrivești, te răzvrătești și faci lucruri despre care știi că sunt rele. Nu ești tu ținta pedepsei severe? Astăzi, îți spun acest lucru răspicat. Dacă alegi să nu asculți, atunci, când dezastrul se va abate pe urmă asupra ta, nu va fi oare prea târziu dacă numai atunci vei începe să regreți și vei începe să crezi? Îți dau o șansă să te căiești astăzi, dar nu ești dispus să faci astfel. Cât timp mai vrei să aștepți? Până în ziua mustrării? Nu-Mi amintesc astăzi de fărădelegile tale din trecut; te iert iar și iar, întorcându-Mi privirea de la partea ta negativă, ca să Mă uit numai la partea ta pozitivă, pentru că toate cuvintele și lucrarea Mea de acum sunt menite să te mântuiască și nu am nicio intenție rea față de tine. Totuși, refuzi să intri; nu poți deosebi binele de rău și nu știi cum să apreciezi bunătatea. Oare astfel de oameni nu așteaptă pur și simplu sosirea pedepsei și a dreptei răzbunări?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 199)

Când Moise a lovit stânca și apa dată de Iahve a izvorât, aceasta s-a datorat credinței sale. Când David a cântat la liră laude pentru Mine, Iahve – cu inima plină de bucurie – a fost datorită credinței lui. Când Iov și-a

pierdut animalele care umpleau munții și nenumăratele bogății, iar trupul său a fost acoperit de bube dureroase, a fost datorită credinței lui. Când a putut să audă glasul Meu, a lui Iahve, și să vadă slava Mea, a lui Iahve, a fost datorită credinței sale. Faptul că Petru a putut să-L urmeze pe Isus Hristos a fost pe baza credinței lui. Faptul că a putut fi pironit pe cruce de dragul Meu și că a dat mărturie slăvită, a fost tot pe baza credinței lui. Când Ioan a văzut imaginea slăvită a Fiului Omului, a fost pe baza credinței sale. Când a avut viziunea zilelor de pe urmă, a fost cu atât mai mult datorită credinței lui. Motivul pentru care așa-numitele mulțimi ale neamurilor au primit revelația Mea și au ajuns să știe că M-am întors în trup pentru a-Mi face lucrarea între oameni se datorează, de asemenea, credinței lor. Toți aceia care sunt loviți de cuvintele Mele dure și totuși li se aduce consolare de către ele și sunt mântuiți – nu au făcut-o datorită credinței lor? Oamenii au primit atât de mult datorită credinței lor, iar asta nu este întotdeauna o binecuvântare. S-ar putea să nu primească felul de fericire și bucurie pe care l-a simțit David sau să aibă apă dăruită de Iahve, așa ca Moise. De exemplu, Iov a fost binecuvântat de Iahve datorită credinței lui, dar a suferit și nenorocirea. Fie că ești binecuvântat sau înduri nenorocirea, ambele sunt evenimente binecuvântate. Fără credință, nu ai putea să primești această lucrare de cucerire, cu atât mai puțin să vezi faptele lui Iahve înfățișate astăzi înaintea ochilor tăi. Nu ai fi capabil să vezi, cu atât mai puțin să primești. Aceste nenorociri, aceste calamități și toate judecățile – dacă ele nu s-ar abate asupra ta, ai putea să vezi faptele lui Iahve astăzi? Astăzi, este credința cea care îți permite să fii cucerit și este faptul de a fi cucerit ceea ce îți permite să crezi în fiecare faptă a lui Iahve. Doar datorită credinței primești astfel de mustrare și judecată. Prin această mustrare și judecată, ești cucerit și desăvârșit. Fără felul de mustrare și judecată pe care le primești astăzi, credința ta ar fi în zadar, pentru că nu L-ai cunoaște pe

Dumnezeu; indiferent cât de mult ai crezut în El, credința ta ar rămâne doar o expresie goală, neîntemeiată pe realitate. Numai după ce primești această lucrare de cucerire, lucrare care te face complet ascultător, credința ta devine adevărată și de nădejde, iar inima ta se întoarce spre Dumnezeu. Chiar dacă înduri mare judecată și blestem din cauza acestui cuvânt „credință”, ai, cu toate acestea, credință adevărată și primești cel mai adevărat, cel mai real și cel mai prețios lucru. Asta deoarece numai pe parcursul judecății vezi destinația finală a creațiilor lui Dumnezeu; această judecată este cea în care vezi că trebuie iubit Creatorul; această lucrare de cucerire este cea în care vezi brațul lui Dumnezeu; în această cucerire ajungi să înțelegi pe deplin viața umană; în această cucerire dobândești calea cea dreaptă a vieții umane și ajungi să înțelegi adevăratul sens al „omului”; numai în această cucerire vezi firea dreaptă a Celui Atotputernic și înfățișarea Sa frumoasă și glorioasă; această lucrare de cucerire este cea în care înveți despre originea omului și înțelegi „istoria nemuritoare” a întregii omeniri; în această cucerire ajungi să înțelegi strămoșii omenirii și originea stricăciunii omenirii; în această cucerire primești bucuria și mângâierea, precum și mustrarea nesfârșită, disciplina și cuvintele de reproș din partea Creatorului pentru omenirea pe care El a creat-o; tocmai în această lucrare de cucerire primești binecuvântările, precum și calamitățile care se cuvin omului… Nu sunt toate acestea datorită acelui strop de credință al tău? Iar credința ta nu a sporit după ce ai câștigat aceste lucruri? Nu ai câștigat o cantitate extraordinară? Nu numai că ai auzit cuvântul lui Dumnezeu și ai văzut înțelepciunea lui Dumnezeu, dar ai și experimentat personal fiecare pas al lucrării Lui. Poate că ai spune că, dacă nu ai avea credință, atunci nu ai suferi o astfel de mustrare sau o astfel de judecată. Dar ar trebui să știi că, fără credință, nu numai că nu ai fi în stare să primești acest fel de mustrare sau acest fel de îngrijire de la Cel

Atotputernic, dar ai și pierde pentru totdeauna ocazia de a-L întâlni pe Creator. Nu ai afla niciodată originea omenirii și niciodată nu ai înțelege niciodată semnificația vieții umane. Chiar dacă trupul tău ar muri și sufletul tău ar pleca, tot nu ai înțelege toate faptele Creatorului, cu atât mai puțin ai ști că El, Creatorul, a făcut o asemenea lucrare extrem de importantă pe pământ după ce a făcut omenirea. Ca membru al acestei omeniri pe care El a făcut-o, ești dispus să cazi din neștiință în întuneric în acest fel și să înduri pedeapsa veșnică? Dacă te separi de mustrarea și judecata de astăzi, cu ce te vei întâlni? Crezi că, odată separat de judecata prezentă, vei putea să scapi de această viață dificilă? Nu e oare adevărat că, dacă vei părăsi „acest loc”, ceea ce vei întâlni sunt chinurile dureroase sau brutalizările crude provocate de diavol? Ai putea întâlni zile și nopți de neîndurat? Crezi că doar pentru că scapi astăzi de această judecată, poți evita pentru totdeauna acea tortură viitoare? Ce îți va veni în cale? Poate fi într-adevăr acel Shangri-La la care speri? Crezi că poți scăpa de acea viitoare mustrare veșnică pur și simplu fugind de realitate, așa cum faci acum? După ziua de azi, vei reuși vreodată să mai găsești din nou o astfel de ocazie și o astfel de binecuvântare? Vei putea să le găsești când dezastrul va cădea asupra ta? Le vei putea găsi când toată omenirea intră în odihnă? Viața ta fericită actuală și acea mică familie armonioasă a ta – pot ele să-ți înlocuiască destinația veșnică viitoare? Dacă ai credință adevărată și dacă dobândești mult datorită credinței tale, atunci toate acestea sunt ceea ce tu – o ființă creată – ar trebui să dobândești, precum și ce ar fi trebuit să ai de la bun început. Nimic nu e mai benefic pentru credința și viața ta decât această cucerire.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 200)

Astăzi, ar trebui să fii conștient de cum să fii cucerit și de modul în care oamenii se comportă după ce au fost cuceriți. Ai putea să spui că ai fost cucerit, dar poți să te supui până la moarte? Trebuie să fii capabil de a urma până la capăt, indiferent dacă există perspective și nu trebuie să pierzi credința în Dumnezeu, indiferent de mediul înconjurător. În cele din urmă, trebuie să realizezi două aspecte ale mărturiei: mărturia lui Iov – ascultare până la moarte; și mărturia lui Petru – dragostea supremă pentru Dumnezeu. Într-o anumită privință, trebuie să fii ca Iov: el și-a pierdut toate bunurile materiale și a fost împresurat de durerea cărnii, dar, cu toate acestea, el nu s-a lepădat de numele lui Iahve. Aceasta a fost mărturia lui Iov. Petru a putut să-L iubească pe Dumnezeu până la moarte. Când a fost pus pe cruce și s-a confruntat cu moartea sa, Îl iubea încă pe Dumnezeu; el nu se gândea la propriile sale perspective sau nu urmărea speranțe frumoase sau gânduri extravagante și căuta doar să-L iubească pe Dumnezeu și să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu. Acesta este standardul pe care trebuie să-l atingi înainte de a se putea considera că ai mărturisit, înainte de a deveni cineva care a fost desăvârșit, după ce a fost cucerit. Astăzi, dacă oamenii și-ar cunoaște cu adevărat propria lor esență și statutul, ar căuta în continuare perspective și speranțe? Ceea ce trebuie să știi este aceasta: indiferent dacă Dumnezeu mă desăvârșește, trebuie să îl urmez pe Dumnezeu; tot ce face El acum este bun și făcut pentru binele meu, și pentru ca firea noastră să se poată schimba și să putem scăpa de influența Satanei, pentru a ne permite să ne naștem într-un pământ murdar și totuși să scăpăm de necurățenie, să ne descotorosim de murdăria și influența Satanei, pentru a o lăsa în urmă. Bineînțeles, acest lucru este ceea ce ți se cere, dar pentru Dumnezeu este pur și simplu cucerire, făcută astfel încât oamenii să aibă hotărârea de a se supune și de a se închina tuturor orchestrațiilor lui Dumnezeu. Astfel se vor împlini lucrurile. Astăzi, majoritatea oamenilor au

fost deja cuceriți, dar în sinea lor există încă multă răzvrătire și neascultare. Statura reală a oamenilor este încă prea mică și ei pot să devină plini de vigoare doar dacă există speranțe și perspective; dacă nu există speranțe și perspective, ei devin negativi și chiar se gândesc să-L părăsească pe Dumnezeu. Mai mult decât atât, oamenii nu au o mare dorință de a căuta să trăiască umanitatea normală. Acest lucru este inacceptabil. Astfel, trebuie încă să vorbesc despre cucerire. De fapt, desăvârșirea și cucerirea se petrec în același timp: pe măsură ce ești cucerit, se obțin și primele efecte ale desăvârșirii. În cazul în care există o diferență între a fi cucerit și a fi desăvârșit, aceasta este în funcție de gradul schimbării din oameni. A fi cucerit este primul pas pentru a fi desăvârșit, și nu înseamnă că ei au fost complet desăvârșiți, nici nu demonstrează că au fost pe deplin câștigați de Dumnezeu. După ce oamenii sunt cuceriți, există unele schimbări în firea lor, dar astfel de schimbări sunt mult mai mici decât cele ale oamenilor care au fost pe deplin câștigați de Dumnezeu. Astăzi, ceea ce se face este lucrarea inițială a desăvârșirii oamenilor – a cuceririi lor – și dacă nu poți obține cucerirea, atunci nu vei avea niciun mijloc prin care să fii desăvârșit și complet câștigat de Dumnezeu. Vei câștiga doar câteva cuvinte de mustrare și judecată, dar ele vor fi incapabile să îți schimbe complet inima. Astfel, vei fi unul dintre cei care sunt alungați; nu va fi diferit față de a te uita la un ospăț somptuos pe masă, dar fără să mănânci. Nu este acesta un scenariu tragic pentru tine? Și, așa, trebuie să cauți schimbări: indiferent dacă a fi cucerit sau a fi desăvârșit, ambele se referă la faptul dacă există schimbări în tine și dacă ești ascultător sau nu – și acest lucru determină dacă poți fi sau nu câștigat de Dumnezeu. Să știi că „a fi cucerit” și „a fi desăvârșit” se bazează pur și simplu pe măsura schimbării și ascultării, precum și pe cât de curată este iubirea ta față de Dumnezeu. Ceea ce este necesar astăzi este să poți fi complet desăvârșit, dar, pentru început, trebuie

să fii cucerit – trebuie să cunoști suficient mustrarea și judecata lui Dumnezeu, trebuie să ai credința de a urma, și să fii un om care caută schimbarea și care caută să-L cunoască pe Dumnezeu. Numai atunci vei fi cineva care caută să fie desăvârșit. Ar trebui să înțelegeți că, pe parcursul desăvârșirii, veți fi cuceriți și că în cursul cuceririi veți fi desăvârșiți. Astăzi, poți căuta să fii desăvârșit sau poți căuta schimbări în umanitatea ta exterioară și îmbunătățiri în calibrul tău, însă de o importanță principală este că poți înțelege că tot ceea ce face Dumnezeu astăzi are sens și este de folos: îți permite ție, care te-ai născut într-un pământ al murdăriei, să scapi de murdărie și să te lepezi de ea, îți permite să învingi influența Satanei și să lași în urmă influența întunecată a Satanei. Concentrându-te asupra acestor lucruri, ești protejat în acest pământ al murdăriei. În cele din urmă, ce mărturie ți se va cere să depui? Te-ai născut într-un pământ al murdăriei, dar ești capabil să devii sfânt pentru a nu mai fi vreodată pătat de murdărie, să trăiești în sfera Satanei, dar să te dezbraci de influența Satanei, să nu fii nici posedat, nici hărțuit de Satana, și să trăiești în mâinile Celui Atotputernic. Acestea sunt mărturia și dovada victoriei în lupta cu Satana. Ești capabil să-l abandonezi pe Satana, nu mai dezvălui firi satanice în ceea ce trăiești, ci trăiești în schimb ceea ce Dumnezeu i-a cerut omului să obțină atunci când a creat omul: umanitate normală, simțire normală, înțelegere normală, hotărâre obișnuită de a-L iubi pe Dumnezeu și loialitate față de Dumnezeu. Aceasta este mărturia pe care o poartă o creatură a lui Dumnezeu. Voi spuneți „Ne-am născut într-un pământ al murdăriei, dar, datorită protecției lui Dumnezeu, datorită conducerii Sale și pentru că ne-a cucerit, am scăpat de influența Satanei. Faptul că putem să ne supunem astăzi este și efectul faptului de a fi cucerit de Dumnezeu, și nu pentru că noi suntem buni sau pentru că L-am iubit în mod firesc pe Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu ne-a ales și ne-a predestinat am fost cuceriți astăzi și

putem să depunem mărturie pentru El și să-I slujim; tot datorită faptului că El ne-a ales și ne-a protejat am fost mântuiți și eliberați din domeniul Satanei și putem lăsa în urmă murdăria și să fim purificați în națiunea marelui balaur roșu”.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (2)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 201)

Lucrarea din zilele de pe urmă se sustrage tuturor regulilor și, indiferent dacă ești blestemat sau pedepsit, atât timp cât ajuți lucrarea Mea și ești în folosul lucrării de cucerire a zilelor noastre, și indiferent dacă ești descendent al lui Moab sau urmaș al marelui balaur roșu, atât timp cât poți să îndeplinești datoria unei creaturi a lui Dumnezeu în acest stadiu al lucrării și faci tot ce îți stă în putință, atunci efectul cuvenit va fi atins. Ești urmașul marelui balaur roșu și ești un descendent de-al lui Moab; în concluzie, toți cei care sunt din carne și oase sunt creaturi ale lui Dumnezeu și au fost făcuți de Creator. Ești o creatură a lui Dumnezeu, nu ar trebui să ai nicio altă alegere, și aceasta este datoria ta. Desigur, astăzi, lucrarea Creatorului este îndreptată spre întregul univers. Indiferent al cui descendent ești, mai presus de toate, voi toți sunteți una dintre creaturile lui Dumnezeu, voi – descendenții lui Moab – sunteți parte a creaturilor lui Dumnezeu, singura diferență fiind că valorați mai puțin. Deoarece, astăzi, lucrarea lui Dumnezeu se desfășoară printre toate creaturile și vizează întregul univers, Creatorul este liber să aleagă orice popor, prilej sau lucruri pentru a-Și face lucrarea. Nu Îi pasă din cine obișnuiai să te tragi; atât timp cât tu ești una dintre creaturile Lui și atât timp cât ești benefic pentru lucrarea Lui – lucrarea de cucerire și mărturie – El va aduce lucrarea în tine fără nicio ezitare. Aceasta spulberă noțiunile tradiționale ale oamenilor, conform cărora Dumnezeu nu va lucra niciodată printre neamuri, mai ales

nu printre aceia care au fost blestemați și sunt umili; pentru cei care au fost blestemați, toate generațiile ulterioare care provin din ei vor fi, de asemenea, blestemate pentru totdeauna, fără a avea vreodată șansa la mântuire; Dumnezeu nu va coborî niciodată și nu va lucra într-un pământ al neamurilor și nu va călca niciodată într-un pământ al murdăriei, căci El este sfânt. Toate aceste noțiuni au fost spulberate de lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Luați la cunoștință că Dumnezeu este Dumnezeul tuturor creaturilor, că El stăpânește peste cerul, pământul și toate lucrurile, și că nu este numai Dumnezeul poporului lui Israel. Astfel, această lucrare din China este de cea mai mare importanță, și atunci nu va fi răspândită în toate națiunile? Marea mărturie a viitorului nu se va limita la China; dacă Dumnezeu v-ar fi cucerit, ar fi putut fi demonii convinși? Ei nu înțeleg ce înseamnă a fi cucerit sau puterea mare a lui Dumnezeu, și numai când poporul ales al lui Dumnezeu din tot universul vede efectele finale ale acestei lucrări vor fi cucerite toate creaturile. Nimeni nu este mai înapoiat sau mai corupt decât descendenții lui Moab. Doar dacă acești oameni pot fi cuceriți – aceia care sunt cei mai corupți, care nu au recunoscut pe Dumnezeu și nu cred că există un Dumnezeu, au fost cuceriți și recunosc pe Dumnezeu cu gura lor, Îl laudă și sunt capabili să Îl iubească – aceasta va fi mărturia cuceririi. Deși nu sunteți Petru, trăiți ca Petru, sunteți capabili de a avea mărturia lui Petru și pe a lui Iov, și aceasta este cea mai mare mărturie. În cele din urmă, veți spune: „Noi nu suntem israeliții, ci descendenții părăsiți ai lui Moab, nu suntem Petru, de al cărui calibru nu suntem capabili, și nici Iov, și nici măcar nu putem să ne comparăm cu hotărârea lui Pavel de a suferi pentru Dumnezeu și de a se dedica lui Dumnezeu, și suntem atât de înapoiați, și, prin urmare, nu suntem calificați pentru a ne bucura de binecuvântările lui Dumnezeu. Dumnezeu tot ne-a ridicat astăzi; așadar, trebuie să-L mulțumim pe Dumnezeu și, cu toate că avem un calibru

sau calificări insuficiente, suntem dispuși să-L satisfacem pe Dumnezeu – avem această hotărâre. Suntem descendenții lui Moab și am fost blestemați. Acest lucru a fost decretat de Dumnezeu, și noi nu suntem capabili să îl schimbăm, dar trăirea și cunoștințele noastre se pot schimba, și suntem hotărâți să-L satisfacem pe Dumnezeu". Când vei avea această hotărâre, se va dovedi că ai fost martor pentru faptul că ai fost cucerit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (2)"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 202)

Efectul dorit al lucrării de cucerire este, mai presus de toate, ca trupul omului să nu se mai răzvrătească; cu alte cuvinte, ca mintea omului să dobândească o nouă cunoaștere de Dumnezeu, ca inima lui să-L asculte, în totalitate, iar omul să năzuiască să fie pentru Dumnezeu. Oamenii nu se consideră a fi fost cuceriți dacă temperamentul sau trupul se schimbă; când gândirea, conștiința și rațiunea omului se schimbă, adică, atunci când întreaga ta atitudine mentală se schimbă – atunci vei fi fost cucerit de Dumnezeu. Când te-ai hotărât să asculți și ai adoptat o nouă mentalitate, când nu-ți mai aduci niciuna dintre propriile noțiuni sau intenții cuvintelor și lucrării lui Dumnezeu și când creierul tău poate gândi în mod normal – adică, atunci când poți depune efort pentru Dumnezeu cu toată inima ta – atunci ești tipul de persoană care este pe deplin cucerită. În religie, mulți oameni pătimesc în mod semnificativ toată viața lor: își supun corpul și își poartă crucea și chiar continuă să sufere și să îndure până în pragul morții! Unii încă postesc în dimineața morții lor. Toată viața, își refuză mâncarea și îmbrăcămintea bună, concentrându-se doar la suferință. Ei sunt în stare să-și supună corpul și să se lepede de trup. Duhul lor este lăudabil pentru suferința îndelungată. Dar gândirea, noțiunile, atitudinea lor mentală și, într-adevăr, vechea lor natură nu au fost câtuși de puțin tratate. Sunt lipsiți de

adevărata cunoaștere de sine. Chipul lui Dumnezeu din mintea lor este cel tradițional al unui Dumnezeu nedeslușit. Hotărârea lor de a pătimi pentru Dumnezeu vine din râvna și caracterul bun al umanității lor. Chiar dacă ei cred în Dumnezeu, nici nu-L înțeleg și nici nu cunosc voia Lui. Ei doar lucrează și suferă orbește pentru Dumnezeu. Nu pun niciun fel de preț pe discernământ, nu prea le pasă de cum trebuie să se asigure că slujirea lor împlinește, de fapt, voia lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin sunt conștienți de cum să atingă cunoașterea de Dumnezeu. Dumnezeul pe care Îl slujesc nu este Cel în chipul Său inerent, ci un Dumnezeu pe care și L-au imaginat, despre care doar au auzit sau despre care doar au citit în legende. Apoi își folosesc imaginațiile bogate și cucernicia ca să pătimească pentru Dumnezeu și să preia lucrarea Sa, pe care El vrea s-o facă. Slujirea lor este prea inexactă, astfel încât, practic, niciunul dintre ei nu este cu adevărat în stare să slujească în acord cu voia lui Dumnezeu. Indiferent cu câtă bucurie suferă, perspectiva lor inițială asupra slujirii și chipul lui Dumnezeu din mintea lor rămân neschimbate, pentru că ei nu au fost supuși judecății, mustrării, rafinării lui și desăvârșirii Lui și pentru că nimeni nu i-a îndrumat folosind adevărul. Chiar dacă ei cred în Isus Mântuitorul, niciunul dintre ei nu L-a văzut vreodată. Ei Îl cunosc doar din legende și zvonuri. Drept urmare, slujba lor nu înseamnă decât să slujească la întâmplare, cu ochii închiși, ca un orb care își slujește propriul tată. Ce se poate obține, în cele din urmă, printr-o astfel de slujire? Și cine ar aproba-o? De la început până la sfârșit, slujirea lor nu se schimbă deloc, niciodată; ei primesc doar lecții făcute de om și își bazează slujirea numai pe naturalețea lor și pe propriile preferințe. Ce recompensă ar putea aduce acest lucru? Nici măcar Petru, care L-a văzut pe Isus, nu știa cum să slujească potrivit voii lui Dumnezeu; a ajuns să afle acest lucru la sfârșit, când era bătrân. Ce spune acest lucru despre acei oameni orbi care nu au experimentat câtuși de puțin tratarea sau

emondarea și nu au avut pe nimeni care să-i călăuzească? Slujirea de astăzi a multora dintre voi nu este precum cea a acestor orbi? Toți cei care nu au primit judecată, emondare și tratare și care nu s-au schimbat – nu sunt ei toți cei cuceriți incomplet? La ce folosesc astfel de oameni? Dacă gândirea, cunoașterea ta despre viață și cunoașterea despre Dumnezeu nu arată nicio schimbare nouă și tu nu câștigi cu adevărat nimic, atunci nu vei realiza niciodată nimic remarcabil în slujirea ta! Fără o viziune și o nouă cunoaștere a lucrării lui Dumnezeu, nu ești cucerit. Modul tău de a-L urma pe Dumnezeu va fi apoi precum al celor care pătimesc și postesc: va avea o valoare mică! Eu spun că slujirea lor este inutilă tocmai pentru că este puțină mărturisire în ceea ce fac aceștia! De-a lungul vieții lor, acei oameni suferă și își petrec timp în închisoare; sunt veșnic răbdători, iubitori și își poartă veșnic crucea, sunt ridiculizați și respinși de lume, experimentează toate greutățile și, cu toate că sunt ascultători până la capăt, tot nu sunt cuceriți și nu pot oferi nicio mărturie despre faptul că sunt cuceriți. Ei au suferit mult, însă, în sinea lor, nu-L cunosc deloc pe Dumnezeu. Nu au fost tratate niciunele dintre lor gânduri, vechile noțiuni, practici religioase, cunoașteri făcute de om și idei umane. Nu există nici cea mai mică urmă de cunoaștere nouă în ele. Nicio parte din cunoașterea lor de Dumnezeu nu este adevărată sau corectă. Ei au înțeles greșit voia lui Dumnezeu. Îl slujește asta pe Dumnezeu? Indiferent de cunoașterea ta de Dumnezeu din trecut, dacă astăzi rămâne la fel și tu continui să-ți bazezi cunoașterea de Dumnezeu pe propriile tale noțiuni și idei, indiferent de ceea ce face El, adică, dacă spui că nu ai nicio cunoaștere nouă, adevărată de Dumnezeu și dacă eșuezi să cunoști adevărata imagine și firea a lui Dumnezeu, dacă a ta cunoaștere de Dumnezeu este încă ghidată de gândirea feudală, superstițioasă, și încă se naște din imaginația și noțiunile umane, atunci nu ai fost cucerit. Toate cuvintele pe care ți le spun acum sunt menite să-ți

permită să afli și să ai această cunoaștere pentru a te conduce la o mai nouă și corectă cunoaștere; de asemenea, sunt menite să elimine vechile noțiuni și cunoștințe pe din tine, astfel încât să poți avea o nouă cunoaștere. Dacă mănânci și bei cu adevărat cuvintele Mele, atunci cunoașterea ta se va schimba în mod considerabil. Atât timp cât mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu cu o inimă ascultătoare, perspectiva ta va fi schimbată. Atât timp cât poți accepta mustrările repetate, vechea ta mentalitate se va schimba treptat. Atât timp cât vechea ta mentalitate este complet înlocuită cu cea nouă, practica ta se va schimba, de asemenea, corespunzător. În acest fel, slujirea ta va deveni din ce în ce mai precisă, din ce în ce mai capabilă să împlinească voia lui Dumnezeu. Dacă îți poți schimba viața, cunoștințele despre viața umană și multele noțiuni t despre Dumnezeu, atunci naturalețea ta se va diminua treptat. Doar acest lucru este rezultatul când oamenii sunt cuceriți de Dumnezeu, este schimbarea care se petrece în oameni. Dacă, în credința ta în Dumnezeu, tot ceea ce știi este să-ți supui corpul, să înduri și să suferi, iar tu nu știi dacă acest lucru este bun sau rău, cu atât mai puțin de dragul cui îl faci, atunci cum poate o astfel de practică să ducă la schimbare?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (3)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 203)

Ce înseamnă să fii desăvârșit? Ce înseamnă să fii cucerit? Ce criterii trebuie să fie îndeplinite pentru ca oamenii să fie cuceriți? Și ce criterii trebuie să fie îndeplinite pentru a fi desăvârșiți? Atât cucerirea, cât și desăvârșirea, servesc scopului de a-l face pe om complet, astfel încât el să poată să revină la asemănarea lui originală și să se elibereze de firea sa stricată satanică și de influența Satanei. Această cucerire se petrece devreme în procesul prelucrării omului; firește, este primul pas al lucrării.

Desăvârșirea este cel de-al doilea pas și este lucrarea finală. Fiecare om trebuie să treacă prin procesul de a fi cucerit. Altfel, nu ar avea cum să Îl cunoască pe Dumnezeu și nici nu ar fi conștient că există un Dumnezeu, adică i-ar fi imposibil să-L admită pe Dumnezeu. Și dacă oamenii nu-L admit pe Dumnezeu, ar fi imposibil și ca ei să fie făcuți compleți de Dumnezeu, întrucât nu îndeplinesc criteriile pentru această isprăvire. Dacă nici măcar nu-L admiți pe Dumnezeu, cum poți să-L cunoști? Cum poți să-L cauți? În plus, nici nu vei putea să-I fii martor, și cu atât mai puțin nu ai avea credința să-L mulțumești. Așadar, pentru oricine dorește să fie făcut complet, prima etapă trebuie să fie aceea de a trece prin lucrarea de cucerire. Aceasta este prima condiție. Atât cucerirea, cât și desăvârșirea, au scopul de a-i prelucra pe oameni și de a-i schimba, și fiecare este o parte din lucrarea de a gestiona omul. Ambele etape sunt necesare pentru a face pe cineva o persoană completă și niciuna nu poate fi omisă. Este adevărat că „a fi cucerit" nu sună prea bine, dar, de fapt, procesul cuceririi cuiva este procesul schimbării acelei persoane. S-ar putea să nu fi scăpat pe deplin de firea ta stricată după ce ai fost cucerit, dar o vei fi aflat. Prin lucrarea de cucerire, vei fi ajuns să-ți cunoști umanitatea de joasă speță, cât și o mare parte din neascultarea ta. Cu toate că nu vei reuși să te descotorosești de aceste lucruri sau să le schimbi în scurta perioadă a lucrării de cucerire, vei ajunge să le cunoști, iar faptul acesta va pune bazele pentru desăvârșirea ta. Ca atare, cucerirea și desăvârșirea sunt făcute pentru a-i schimba pe oameni și a-i scăpa de firile lor satanice stricate astfel încât să se poată oferi pe deplin lui Dumnezeu. A fi cucerit este doar primul pas în schimbarea firilor oamenilor, dar și primul pas prin care oamenii se dăruiesc pe deplin lui Dumnezeu, un pas mai mic decât acela de a fi desăvârșiți. Firea vieții unei persoane cucerite se schimbă mult mai puțin decât aceea a unei persoane desăvârșite. A fi cucerit și a fi desăvârșit sunt diferite conceptual una de

cealaltă, deoarece sunt etape diferite ale lucrării și pentru că acestea îi țin pe oameni la diferite standarde; cucerirea îi ține pe oameni la standarde inferioare, în timp ce desăvârșirea îi ține la unele superioare. Cei desăvârșiți sunt oameni drepți, oameni făcuți sfinți; ei sunt cristalizările lucrării de gestionare a omenirii sau produsele finale. Cu toate că nu sunt oameni fără cusur, ei sunt oameni care caută să trăiască o viață plină de înțeles. Deocamdată, cei cuceriți recunosc doar prin cuvânt existența lui Dumnezeu; ei recunosc faptul că Dumnezeu S-a întrupat și Cuvântul S-a arătat în trup și că Dumnezeu a venit pe pământ pentru a face lucrarea de judecată și mustrare. Aceștia recunosc și că judecata și mustrarea lui Dumnezeu și că lovirea și rafinarea Lui sunt toate benefice omului. Abia recent au început să aibă o oarecare asemănare umană. Au niscaiva perspective asupra vieții, dar, pentru ei, aceasta tot rămâne neclară. Cu alte cuvinte, ei abia încep să aibă umanitate. Acestea sunt rezultatele faptului de a fi cucerit. Când oamenii pășesc pe calea desăvârșirii, vechile lor firi sunt capabile să se schimbe. Mai mult, viața lor continuă să se dezvolte și, treptat, ei pătrund mai mult în adevăr. Sunt în stare să deteste lumea și pe toți cei care nu caută adevărul. Se detestă mai ales pe ei înșiși, dar, mai mult decât atât, în mod clar se cunosc. Sunt dispuși să trăiască respectând adevărul și fac din căutarea adevărului scopul lor. Nu sunt dispuși să trăiască în gândurile generate de propriul creier și disprețuiesc neprihănirea de sine a omului, trufia și îngâmfarea acestuia. Vorbesc cu un puternic simț al corectitudinii, se ocupă de lucruri cu discernământ și înțelepciune și sunt loiali și ascultători față de Dumnezeu. Dacă ei trăiesc un moment de judecată și mustrare, nu numai că nu devin pasivi sau slabi, ci sunt recunoscători pentru această mustrare și judecată de la Dumnezeu. Ei cred că nu pot exista fără mustrarea și judecata lui Dumnezeu, că îi protejează. Ei nu caută o credință a păcii și bucuriei și a căutării pâinii ca să își potolească foamea.

Și nici nu caută plăcerile trupești vremelnice. Asta se petrece în cei care sunt desăvârșiți. După ce oamenii sunt cuceriți, recunosc faptul că există un Dumnezeu, însă acea recunoaștere se manifestă în ei într-un număr limitat de moduri. Ce înseamnă cu adevărat arătarea Cuvântului în trup? Ce înseamnă întruparea? Ce a făcut Dumnezeu întrupat? Care sunt scopul și semnificația lucrării Lui? După ce ai experimentat atât de mult din lucrarea Lui, după ce ai experimentat faptele Lui în trup, ce ai câștigat? Doar după ce vei înțelege toate aceste lucruri vei fi o persoană care este cucerită. Dacă doar spui că recunoști că există un Dumnezeu, dar nu te lepezi de ceea ce s-ar cuveni să te lepezi și nu reușești să renunți la plăcerile trupești la care ar trebui să renunți ci, în schimb, continui să râvnești la conforturile trupești așa cum ai făcut-o mereu, și dacă nu ești în stare să renunți la nicio prejudecată împotriva fraților și surorilor și nu plătești niciun preț ca să săvârșești multe acțiuni simple, atunci asta dovedește că încă nu ai fost cucerit. În cazul acela, chiar dacă înțelegi multe, totul va fi în van. Cei cuceriți sunt oameni în care s-au petrecut niște schimbări inițiale și care au dobândit intrarea inițială. Experimentarea judecății și mustrării lui Dumnezeu le oferă oamenilor o cunoaștere inițială a lui Dumnezeu și o înțelegere inițială a adevărului. Poate nu ești în stare să pătrunzi pe deplin realitatea adevărurilor mai profunde și mai detaliate, dar, în viața reală, ești capabil să pui în practică multe adevăruri rudimentare, cum ar fi cele care implică plăcerile tale trupești sau statutul tău personal. Toate acestea sunt efectul obținut în cazul oamenilor care trec prin procesul de cucerire. În cazul celor cuceriți, se pot observa și schimbări ale firii; de exemplu, modul în care se îmbracă, în care se prezintă și în care trăiesc – acestea se pot schimba. Perspectiva lor asupra credinței în Dumnezeu se schimbă, scopurile căutării lor le sunt clare și au aspirații mai înalte. În timpul lucrării de cucerire, și în firea vieții lor se pot petrece schimbări similare.

Schimbările se petrec, dar sunt superficiale, preliminare, și mult inferioare față de schimbările firii și scopurile căutării celor care au fost desăvârșiți. Dacă în cursul cuceririi, firea unui om nu se schimbă deloc și acesta nu dobândește niciun adevăr, atunci acest om este un nimic și este complet inutil! Oamenii care nu au fost cuceriți nu pot fi desăvârșiți! Și dacă un om încearcă doar să fie cucerit, atunci nu poate fi făcut complet pe deplin, chiar dacă firile lui dau dovadă de anumite schimbări corespunzătoare în timpul lucrării de cucerire. În plus, va pierde și adevărurile inițiale pe care le-a câștigat. Există o mare diferență între schimbarea firii în cazul celor care sunt cuceriți și al celor care sunt desăvârșiți. Însă a fi cucerit este primul pas în schimbare; este baza. Lipsa acestei schimbări inițiale este dovada că, de fapt, o persoană nu-L cunoaște deloc pe Dumnezeu, deoarece această cunoaștere vine din judecată, iar o astfel de judecată este o parte importantă a lucrării de cucerire. Așadar, toți care sunt desăvârșiți trebuie, mai întâi, să fie cuceriți; altfel, nu au cum să fie desăvârșiți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (4)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 204)

Astăzi, vă atrag atenția astfel de dragul propriei voastre supraviețuiri, pentru ca lucrarea Mea să progreseze lin, astfel încât munca Mea inaugurală de-a lungul întregului Univers să se poată efectua cât mai corespunzător și perfect, dezvăluind cuvintele, autoritatea, măreția și judecata Mea oamenilor din toate țările și națiunile. Lucrarea pe care o fac printre voi este începutul lucrării Mele în tot universul. Cu toate că acum e deja vremea zilelor de pe urmă, înțelegeți că „zilele de pe urmă” nu este decât un nume pentru o epocă; la fel ca și Epoca Legii și Epoca Harului, aceasta se referă la o epocă și indică o epocă întreagă, mai degrabă decât ultimii câțiva ani sau luni. Cu toate acestea, zilele de pe urmă sunt destul de diferite de Epoca

Harului și de Epoca Legii. Lucrarea zilelor de pe urmă nu se desfășoară în Israel, ci printre ne-evrei; aceasta reprezintă cucerirea oamenilor din toate neamurile și din toate triburile din afara Israelului în fața tronului Meu, astfel încât slava Mea în tot universul să poată umple cosmosul și bolta cerească. Este pentru a putea obține glorie mai mare, ca toate creaturile de pe pământ să transmită slava Mea fiecărei națiuni, pentru totdeauna, din generație în generație, și toate creaturile din cer și de pe pământ să poată vedea toată slava pe care am dobândit-o pe pământ. Lucrarea desfășurată în zilele de pe urmă este lucrarea de cucerire. Nu este îndrumarea vieților tuturor oamenilor de pe pământ, ci încheierea pe pământ a vieții de o mie de ani de suferință nesfârșită a omenirii. Ca o consecință, lucrarea zilelor de pe urmă nu poate fi la fel ca cele câteva mii de ani de lucrare în Israel, nici nu poate fi ca cei doar câțiva ani de lucrare în Iudeea, care a continuat de-a lungul a două milenii până la a doua întrupare a lui Dumnezeu. Oamenii din zilele de pe urmă se confruntă numai cu reapariția Răscumpărătorul în trup și primesc lucrarea personală și cuvintele lui Dumnezeu. Nu vor trece două mii de ani înainte ca zilele de pe urmă să se sfârșească; ele sunt scurte, ca în timpul în care Isus a realizat lucrarea Epocii Harului în Iudeea. Acest lucru se datorează faptului că zilele de pe urmă sunt încheierea întregii epoci. Acestea reprezintă încheierea și sfârșitul planului de gestionare (de mântuire) de șase mii de ani al lui Dumnezeu și încheie călătoria de suferință a omenirii. Ele nu duc întreaga omenire într-o epocă nouă și nu permit ca viața omenirii să continue; aceasta nu ar avea nicio semnificație pentru planul Meu de gestionare (de mântuire) sau pentru existența omului. Dacă omenirea ar continua așa, atunci, mai devreme sau mai târziu, ar fi în întregime devorată de diavol, iar acele suflete care Îmi aparțin ar fi, în cele din urmă, distruse de mâinile lui. Lucrarea Mea durează doar șase mii de ani și am promis că controlul celui rău asupra întregii omeniri va dura, de

asemenea, nu mai mult de șase mii de ani. Așadar, acum timpul expiră. Nici nu voi continua și nici nu voi întârzia mai mult: pe parcursul zilelor din urmă, îl voi desființa pe Satan, Îmi voi lua înapoi toată slava Mea, și voi revendica toate sufletele de pe pământ care Îmi aparțin, astfel încât aceste suflete aflate în dificultate să poată scăpa din oceanul suferinței și, astfel, va fi încheiată întreaga Mea lucrare pe pământ. Începând cu această zi, niciodată nu Mă voi mai întrupa pe pământ și niciodată Duhul Meu atotstăpânitor nu va mai lucra pe pământ. Voi face doar un singur lucru pe pământ: voi reface omenirea, o omenire care este sfântă și care este cetatea Mea credincioasă pe pământ. Dar știu că nu voi anihila întreaga lume și nici nu voi anihila întreaga omenire. Voi păstra acea treime care rămâne – treimea care Mă iubește și a fost complet cucerită de Mine, și voi face ca această treime să fie roditoare și să se înmulțească pe pământ, precum au făcut sub lege israeliții, hrănindu-i copios cu oi și vite și toate bogățiile pământului. Această omenire va rămâne cu Mine pentru totdeauna, totuși nu va fi omenirea jalnic de întinată a zilelor noastre, ci o omenire care este o adunare a tuturor celor care au fost câștigați de Mine. O asemenea omenire nu va fi coruptă, perturbată sau împresurată de Satana și va fi singura omenire care există pe pământ după ce am triumfat asupra Satanei. Este omenirea care a fost cucerită de Mine și Mi-a câștigat promisiunea. Și astfel, omenirea care a fost cucerită în zilele de pe urmă este, de asemenea, omenirea care va fi cruțată și va câștiga binecuvântările Mele veșnice. Va fi singura dovadă a triumfului Meu asupra lui Satan și singurul câștig al bătăliei mele cu Satana. Aceste prăzi de război sunt salvate de Mine din sfera Satanei și sunt singura cristalizare și singurul rod al planului Meu de gestionare (de mântuire) de șase mii de ani. Ele provin din fiecare națiune și confesiune, din fiecare loc și țară din tot universul. Acestea sunt de rase diferite, au limbi, obiceiuri și culori ale pielii diferite și sunt răspândite în

toate națiunile și confesiunile globului pământesc și chiar în fiecare colț al lumii. În cele din urmă, ei se vor uni pentru a forma o umanitate completă, o adunare de oameni care nu poate fi atinsă de forțele lui Satana. Cei din întreaga omenire care nu au fost mântuiți și cuceriți de Mine se vor scufunda tăcut în adâncurile mării și vor fi arși de flăcările Mele mistuitoare pentru toată veșnicia. Voi nimici această omenire veche și extrem de murdară, la fel cum i-am nimicit pe fiii întâi născuți și vitele Egiptului, lăsând numai israeliții care au mâncat carne de miel, au băut sânge de miel și și-au marcat pragul de sus al ușilor cu sânge de miel. Nu sunt oamenii care au fost cuceriți de Mine și aparțin familiei Mele și oamenii care, de asemenea, mănâncă din carnea Mea, a Mielului, și beau din sângele Meu, al Mielului, și au fost răscumpărați de Mine și Mi se închină? Nu sunt astfel de oameni întotdeauna însoțiți de slava Mea? Cei care sunt fără carnea Mea, a Mielului, nu s-au scufundat deja în tăcere în adâncurile mării? Astăzi ei Mi se opun și astăzi cuvintele Mele sunt la fel ca cele rostite de Iahve fiilor și nepoților lui Israel. Cu toate acestea, duritatea din adâncul inimilor voastre face ca mânia Mea să se acumuleze, aducând mai multă suferință peste trupul vostru, mai multă judecată asupra păcatelor voastre și mai multă furie asupra nedreptăților voastre. Cine ar putea fi cruțat în ziua mâniei Mele, când vă purtați astfel cu Mine? Nelegiuirea cui ar putea scăpa ochilor Mei mustrători? Păcatele cui ar putea eluda mâinile Mele, ale Celui Atotputernic? Sfidarea cui ar putea scăpa de judecata Mea, a Celui Atotputernic? Eu, Iahve, așa vă vorbesc vouă, descendenților familiei ne-evreilor, iar cuvintele pe care vi le spun depășesc toate cuvântările Epocii Legii și Epocii Harului și, cu toate acestea, sunteți mai împietriți decât toți oamenii din Egipt. Nu păstrați mânia Mea când Îmi fac lucrarea întru odihnă? Cum ați putea scăpa nevătămați după ziua Mea, a Celui Atotputernic?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Nimeni care este din carne nu poate scăpa de ziua mâniei”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 205)

Ar trebui să dedicați totul pentru lucrarea Mea. Ar trebui să faceți o lucrare care Îmi folosește. Sunt dispus să vă explic tot ceea ce nu înțelegeți, pentru a putea obține de la Mine tot ceea ce vă lipsește. Chiar dacă defectele voastre sunt prea multe ca să fie numărate, sunt dispus să-Mi continui lucrarea pe care ar trebui să o fac asupra voastră, oferindu-vă ultima Mea îndurare pentru ca voi să puteți beneficia de Mine și să dobândiți slava care lipsește în voi și pe care lumea n-a văzut-o niciodată. Am lucrat atât de mulți ani, dar niciun om nu M-a cunoscut vreodată. Îmi doresc să vă spun secrete pe care nu le-am spus nimănui altcuiva.

În rândul oamenilor, am fost Duhul pe care nu L-au putut vedea, Duhul cu care nu au putut interacționa niciodată. Datorită celor trei etape ale lucrării Mele pe pământ (crearea lumii, răscumpărarea și distrugerea), apar în mijlocul lor în momente diferite (niciodată public) pentru a-Mi face lucrarea printre ei. Prima dată când am venit printre oameni a fost în timpul Epocii Răscumpărării. Bineînțeles, am venit în familia evreiască; prin urmare, primii care L-au văzut pe Dumnezeu venind pe pământ au fost evreii. Motivul pentru care am făcut personal această lucrare a fost pentru că am vrut să-Mi folosesc întruparea ca jertfă de păcat în lucrarea Mea de răscumpărare. Așadar, primii care M-au văzut au fost evreii în Epoca Harului. A fost prima dată când am lucrat în trup. În Epoca Împărăției, lucrarea Mea este de a cuceri și a desăvârși, așa că-Mi fac din nou lucrarea de păstorire în trup. Aceasta este a doua oară când lucrez în trup. În ultimele două etape ale lucrării, oamenii nu mai interacționează cu Duhul nevăzut, intangibil, ci cu o persoană care este Duhul întrupat. Astfel, în ochii omului, devin din nou un om care nu are nimic din înfățișarea și dispoziția lui

Dumnezeu. Mai mult decât atât, Dumnezeul pe care Îl văd oamenii nu este numai bărbat, ci și femeie, ceea ce este cel mai uluitor și derutant pentru ei. De nenumărate ori, lucrarea Mea extraordinară a zdrobit credințele vechi păstrate de mulți, mulți ani. Oamenii sunt uluiți! Dumnezeu nu este doar Duhul Sfânt, Duhul, acel Duh multiplicat de șapte ori, sau Duhul atotcuprinzător, ci și un om – un om de rând, un om absolut obișnuit. El nu este numai bărbat, ci și femeie. Ei sunt asemănători prin faptul că ambii sunt născuți din oameni și diferiți în sensul că unul a fost conceput de Duhul Sfânt, iar celălalt s-a născut dintr-un om, deși provenit direct din Duh. Ei sunt asemănători prin faptul că amândoi, trupuri întrupate ale lui Dumnezeu, îndeplinesc lucrarea lui Dumnezeu Tatăl, dar și diferiți, în sensul că unul a făcut lucrarea de răscumpărare, iar celălalt face lucrarea de cucerire. Amândoi Îl reprezintă pe Dumnezeu Tatăl, dar unul este Răscumpărătorul, plin de iubire binevoitoare și milă, iar celălalt este Dumnezeul dreptății, plin de mânie și judecată. Unul este Conducătorul Suprem care a lansat lucrarea de răscumpărare, iar celălalt este Dumnezeul cel drept care săvârșește lucrarea de cucerire. Unul este Începutul, celălalt este Sfârșitul. Unul este trup neprihănit, iar celălalt este trup ce întregește răscumpărarea, continuă lucrarea și nu este niciodată păcătos. Ambii sunt același Duh, dar sălășluiesc în trupuri diferite și s-au născut în locuri diferite și sunt separați în timp de câteva mii de ani. Cu toate acestea, lucrarea lor este reciproc complementară, niciodată conflictuală și se poate vorbi despre ea în aceeași suflare. Ambii sunt oameni, dar unul a fost băiețel și celălalt a fost o fetiță. În toți acești ani mulți, ceea ce au văzut oamenii n-a fost doar Duhul și nu doar un om, un bărbat, ci multe alte lucruri care nu corespund noțiunilor umane; prin urmare, oamenii nu Mă pot înțelege pe deplin niciodată. Ei cred și se îndoiesc de Mine în aceeași măsură, de parcă aș exista și totuși aș fi o iluzie – de aceea, până în ziua de azi, oamenii încă nu

știu ce este Dumnezeu. Mă poți descrie cu adevărat într-o singură propoziție simplă? Îndrăznești cu adevărat să spui că „Isus nu este altul decât Dumnezeu și Dumnezeu nu este altul decât Isus”? Ești cu adevărat atât de temerar încât să spui „Dumnezeu nu este altul decât Duhul și Duhul nu este altul decât Dumnezeu”? Te simți confortabil spunând „Dumnezeu este doar un om în carne și oase”? Ai cu adevărat curajul să afirmi că „Chipul lui Isus este chipul măreț al lui Dumnezeu”? Poți să-ți folosești elocvența ca să explici cu claritate firea și chipul lui Dumnezeu? Îndrăznești cu adevărat să spui „Dumnezeu a creat doar bărbații, nu și femeile, după chipul Său”? Dacă ai spune asta, atunci nicio femeie nu s-ar număra printre aleșii Mei, și cu atât mai puțin ar fi femeile o categorie a omenirii. Acum știi cu adevărat ce este Dumnezeu? Este Dumnezeu un om? Este Dumnezeu un Duh? Este Dumnezeu într-adevăr un bărbat? Doar Isus este în stare să finalizeze lucrarea pe care trebuie să o fac? Dacă alegi doar una dintre aceste variante pentru a-Mi rezuma esența, atunci ești un credincios loial extrem de ignorant. Dacă aș lucra ca om întrupat o dată și doar o singură dată, M-ai delimita? Mă poți înțelege pe deplin dintr-o singură privire? Mă poți descrie într-adevăr complet, doar pe baza a ceea ce ai trăit în timpul vieții tale? Și dacă în cele două întrupări ale Mele aș face o lucrare asemănătoare, cum M-ai percepe? M-ai lăsa țintuit pe cruce pentru totdeauna? Ar putea fi Dumnezeu așa simplu precum pretinzi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce înțelegi despre Dumnezeu?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 206)

O etapă a lucrării din cele două epoci anterioare a fost înfăptuită în Israel și una a fost înfăptuită în Iudeea. General vorbind, niciuna dintre etapele acestei lucrări nu a părăsit Israelul și fiecare a fost săvârșită asupra primului popor ales. Drept urmare, israeliții cred că Iahve Dumnezeu este numai Dumnezeul israeliților. Întrucât Isus a lucrat în Iudeea, unde a

înfăptuit lucrarea de răstignire, evreii Îl văd drept Răscumpărătorul poporului evreu. Ei cred că El este numai Împăratul evreilor, nu și al altor popoare; că El nu este Domnul care răscumpără englezii, nici Domnul care răscumpără americanii, ci Domnul care răscumpără israeliții; și că evreii au fost cei pe care i-a răscumpărat în Israel. De fapt, Dumnezeu este Stăpânul tuturor lucrurilor. El este Dumnezeul întregii creații. Nu este numai Dumnezeul israeliților și nici al evreilor; El este Dumnezeul întregii creații. Cele două etape anterioare ale lucrării Sale au avut loc în Israel, fapt ce a creat anumite noțiuni în mintea oamenilor. Ei cred că Iahve Și-a făcut lucrarea în Israel, că Isus Însuși Și-a desfășurat lucrarea în Iudeea și, în plus, că El S-a întrupat ca să lucreze – și, oricare ar fi fost cazul, această lucrare nu s-a extins dincolo de Israel. Dumnezeu nu a lucrat asupra egiptenilor sau asupra indienilor; El a lucrat doar asupra israeliților. Astfel, oamenii își formează diverse noțiuni și descriu lucrarea lui Dumnezeu într-o anumită sferă. Ei spun că, atunci când Dumnezeu lucrează, El trebuie s-o facă printre oamenii aleși și în Israel; cu excepția israeliților, Dumnezeu nu mai lucrează asupra nimănui, nici nu există vreo sferă mai mare pentru lucrarea Sa. Aceștia sunt foarte stricți când e vorba de a-L ține sub control pe Dumnezeu întrupat și nu Îi permit să Se miște în afara hotarelor Israelului. Nu sunt toate acestea doar noțiuni omenești? Dumnezeu a făcut tot cerul și pământul și toate lucrurile, a făcut întreaga creație, deci cum ar putea El să Își limiteze lucrarea numai la Israel? Dacă așa ar fi stat lucrurile, cu ce scop ar fi făcut întreaga creație? El a creat întreaga lumea și a îndeplinit planul Său de gestionare de șase mii de ani nu numai în Israel, ci asupra fiecărei persoane din univers. Indiferent dacă locuiește în China, în Statele Unite, în Regatul Unit sau în Rusia, fiecare persoană este un descendent al lui Adam; cu toții sunt făcuți de Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu poate să scape dintre hotarele creației și niciunul dintre ei nu poate să se

separe de eticheta de „descendent al lui Adam”. Ei sunt toți creaturile lui Dumnezeu, toți sunt urmașii lui Adam și sunt, de asemenea, toți descendenții corupți ai lui Adam și ai Evei. Nu numai israeliții sunt creația lui Dumnezeu, ci toți oamenii; numai că unii au fost blestemați, iar alții au fost binecuvântați. Sunt multe lucruri corespunzătoare despre israeliți; Dumnezeu a lucrat asupra lor la început pentru că ei erau cel mai puțin corupți. Chinezii nu se pot compara cu ei; sunt net inferiori. Așadar, Dumnezeu a lucrat inițial printre oamenii din Israel, iar a doua etapă a lucrării Sale a avut loc doar în Iudeea – ceea ce a dus la multe noțiuni și reguli printre oameni. De fapt, dacă Dumnezeu ar fi să acționeze conform noțiunilor omenești, El ar fi doar Dumnezeul israeliților și ar fi, prin urmare, incapabil să Își extindă lucrarea către națiunile neamurilor, întrucât ar fi numai Dumnezeul israeliților și nu Dumnezeul întregii creații. Prorocirile spuneau că numele lui Iahve va fi mărit printre națiunile neamurilor, că se va răspândi în rândul națiunilor neamurilor. De ce a fost prorocit acest lucru? Dacă Dumnezeu ar fi numai Dumnezeul israeliților, atunci ar lucra doar în Israel. În plus, El nu ar răspândi această lucrare și nu ar face o astfel de prorocire. De vreme ce El a făcut această prorocire, sigur Își va extinde lucrarea printre națiunile neamurilor, printre toate țările și printre toate ținuturile. De vreme ce a spus aceasta, trebuie să o facă; acesta este planul Său, deoarece El este Domnul care a creat cerul, pământul și toate lucrurile și Dumnezeul întregii creații. Indiferent dacă El lucrează printre israeliți sau pretutindeni în Iudeea, lucrarea pe care El o face este lucrarea întregului univers și a întregii umanități. Lucrarea pe care o face El astăzi în națiunea marelui balaur roșu – într-o națiune a neamurilor – este tot lucrarea întregii umanități. Israelul ar putea fi baza pentru lucrarea Sa pe pământ; tot astfel, China poate fi și ea baza pentru lucrarea Sa printre națiunile neamurilor. Nu a împlinit El acum cumva prorocirea că „Numele

lui Iahve va fi mărit printre națiunile neamurilor”? Primul pas al lucrării Sale printre națiunile neamurilor este această lucrare, lucrarea pe care El o face în națiunea marelui balaur roșu. Ca Dumnezeu întrupat să lucreze în această țară și să lucreze printre acești oameni blestemați este deosebit de contrar noțiunilor omenești; aceștia sunt cei mai umili oameni dintre toți, nu au nicio valoare și inițial au fost părăsiți de Iahve. Oamenii pot fi abandonați de către alți oameni, dar dacă sunt abandonați de Dumnezeu, atunci nimeni nu este mai lipsit de statut, nimeni nu are o valoare mai insignifiantă ca ei. Pentru o creatură a lui Dumnezeu, să fie posedată de Satana sau abandonată de către oameni este un lucru foarte dureros – dar dacă o creatură este abandonată de Creator, aceasta înseamnă că nu poate avea un statut mai scăzut. Descendenții lui Moab au fost blestemați și s-au născut în această țară înapoiată; fără nicio îndoială, dintre toți oamenii de sub influența întunericului, descendenții lui Moab au cel mai scăzut statut. Deoarece acești oameni au avut până acum cel mai scăzut statut, lucrarea făcută asupra lor este cea mai capabilă să spulbere noțiunile omenești și este, de asemenea, cea mai benefică pentru întregul plan de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu. Să facă o astfel de lucrare printre acești oameni este cea mai bună cale de a spulbera noțiunile omenești și, cu aceasta, Dumnezeu lansează o epocă; cu aceasta, El spulberă toate noțiunile omenești; cu aceasta, El încheie lucrarea întregii Epoci a Harului. Prima Sa lucrare a fost realizată în Iudeea, între granițele Israelului; printre națiunile neamurilor, El nu a făcut nicio lucrare de lansare a noii epoci. Etapa finală a lucrării nu este realizată numai printre neamuri, ci, mai mult decât atât, printre cei care au fost blestemați. Acest singur punct este dovada cea mai capabilă de a-l umili pe Satana și, astfel, Dumnezeu „devine” Dumnezeul întregii creații din univers și Domnul tuturor lucrurilor, obiectul închinării pentru tot ce are viață.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este Domnul întregii creații”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 207)

În prezent, există unii care încă nu înțeleg ce lucrare nouă a început Dumnezeu. Printre națiunile neamurilor, Dumnezeu a introdus un nou început. A început o nouă epocă și a inițiat o nouă lucrare și înfăptuiește această lucrare printre descendenții lui Moab. Nu este aceasta cea mai nouă lucrare a Lui? Nimeni, de-a lungul istoriei, nu a mai experimentat această lucrare. Nici măcar nu a auzit nimeni despre ea, și, cu atât mai puțin, nu a apreciat-o. Înțelepciunea lui Dumnezeu, minunăția lui Dumnezeu, caracterul de nepătruns al lui Dumnezeu, măreția lui Dumnezeu și sfințenia Lui se manifestă toate prin această etapă a lucrării, lucrarea din zilele de pe urmă. Nu este aceasta o nouă lucrare, o lucrare care spulberă noțiunile umane? Există unii care gândesc astfel: „De vreme ce Dumnezeu l-a blestemat pe Moab și a spus că îi va abandona pe descendenții lui, cum ar putea să-i mântuiască acum?” Acestea sunt neamurile care au fost blestemate de Dumnezeu și alungate din Israel; israeliții le-au numit „câinii neamurilor”. După părerea tuturor, nu sunt numai câinii neamurilor, ci, mai rău, fiii distrugerii; adică, ei nu sunt aleșii lui Dumnezeu. Poate că s-au născut între granițele Israelului, dar ei nu aparțin poporului din Israel și au fost expulzați în națiunile neamurilor. Ei sunt cei mai umili dintre toți oamenii. Tocmai fiindcă sunt cei mai umili din omenire, Dumnezeu Își desfășoară lucrarea Sa de a lansa o nouă epocă printre ei, pentru că sunt reprezentanți ai omenirii corupte. Lucrarea lui Dumnezeu este selectivă și are o țintă precisă; lucrarea pe care El o face astăzi în acești oameni este, de asemenea, o lucrare care s-a desfășurat în timpul creației. Noe era o creatură a lui Dumnezeu, la fel ca descendenții lui. Oricine din lume care este din carne și oase este o creatură a lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu este îndreptată asupra întregii creații; nu depinde de faptul că cineva a fost

blestemat sau nu, după ce a fost creat. Lucrarea Sa de gestionare este îndreptată asupra întregii creații, nu asupra poporului ales, care nu a fost blestemat. De vreme ce Dumnezeu dorește să-Și realizeze lucrarea în creația Sa, El cu siguranță o va duce la îndeplinire cu succes și va lucra printre acei oameni care sunt folositori pentru lucrarea Lui. Prin urmare, El spulberă toate convențiile când lucrează printre oameni; pentru El, cuvintele „blestemat", „mustrat" și „binecuvântat" sunt lipsite de sens! Poporul evreu este bun, la fel și aleșii Israelului; sunt oameni de un calibru și o umanitate bună. La început, printre ei Și-a lansat Iahve lucrarea și a înfăptuit lucrarea cea mai timpurie – dar să înfăptuiască lucrarea de cucerire asupra lor acum ar fi lipsit de sens. Și ei poate că fac parte din creație și poate că există multe aspecte pozitive în ceea ce îi privește, dar să realizeze această etapă a lucrării printre ei ar fi lipsit de sens; Dumnezeu nu ar putea să-i cucerească pe oameni, nici nu ar putea să convingă toată creația, ceea ce este întocmai scopul schimbării direcției lucrării Sale către acești oameni ai națiunii marelui balaur roșu. Cel mai important aici este că El lansează o epocă, spulberă toate regulile și toate noțiunile omenești și încheie lucrarea întregii Epoci a Harului. Dacă lucrarea Lui actuală s-ar desfășura printre israeliți, până când planul Său de gestionare de șase mii de ani s-ar încheia, toți ar crede că Dumnezeu este numai Dumnezeul israeliților, că doar israeliții sunt aleșii lui Dumnezeu, că numai ei merită să moștenească binecuvântarea și făgăduința lui Dumnezeu. Întruparea lui Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă în rândul națiunii neamurilor din țara marelui balaur roșu realizează lucrarea care este cea a Dumnezeului întregii creații; El termină întreaga lucrare de mântuire și încheie partea centrală a lucrării Sale în națiunea marelui balaur roșu. Miezul acestor trei etape ale lucrării este mântuirea omului – și anume, să facă întreaga creație să se închine Creatorului. Prin urmare, fiecare etapă a acestei lucrări este foarte semnificativă; Dumnezeu

nu face ceva fără semnificație sau valoare. Pe de o parte, această etapă a lucrării introduce o nouă epocă și încheie cele două epoci anterioare; pe de altă parte, spulberă toate noțiunile umane și toate căile vechi de credință și de cunoaștere umană. Lucrarea celor două epoci anterioare a fost efectuată potrivit diferitelor noțiuni umane; totuși, această etapă elimină complet noțiunile omenești, prin aceasta cucerind pe deplin omenirea. Prin cucerirea descendenților lui Moab, prin lucrarea realizată printre descendenții lui Moab, Dumnezeu va cuceri toți oamenii din univers. Aceasta este cea mai profundă semnificație a acestei etape din lucrarea Sa, fiind și cel mai valoros aspect al acestei etape a lucrării Sale. Chiar dacă acum știi că propriul tău statut este inferior și că ai o valoare umilă, vei simți, totuși, că ai cunoscut cel mai îmbucurător lucru: ai moștenit o mare binecuvântare, ai primit o mare făgăduință și poți ajuta la realizarea acestei lucrări mărețe a lui Dumnezeu. Ai văzut chipul adevărat al lui Dumnezeu, cunoști firea inerentă a lui Dumnezeu și faci voia lui Dumnezeu. Cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu s-au desfășurat în Israel. Dacă această etapă a lucrării Sale, din timpul zilelor de pe urmă, s-ar realiza tot printre israeliți, nu numai că întreaga creație ar crede că doar israeliții au fost aleșii lui Dumnezeu, dar întregul plan de gestionare al lui Dumnezeu nu și-ar atinge efectul dorit. În perioada în care cele două etape ale lucrării Lui s-au desfășurat în Israel, nicio lucrare nouă – și nici vreo lucrare de lansare a unei noi epoci – nu fuseseră realizate printre națiunile neamurilor. Etapa actuală a lucrării – lucrarea de lansare a unei noi epoci – este mai întâi realizată printre națiunile neamurilor și, în plus, este realizată mai întâi printre descendenții lui Moab, lansând astfel întreaga epocă. Dumnezeu a spulberat toate cunoștințele conținute în noțiunile omenești, nepermițându-i niciuneia să rămână. În lucrarea Sa de cucerire, El a spulberat noțiunile umane, acele căi omenești învechite de cunoaștere, de mai demult. El

permite oamenilor să vadă că în ceea ce-L privește pe Dumnezeu nu există reguli, că nu este nimic vechi la Dumnezeu, că lucrarea pe care o face El este în întregime eliberată, în întregime liberă și că El are dreptate în tot ceea ce face. Tu trebuie să te supui pe deplin oricărei lucrări pe care o face El în creație. Toată lucrarea pe care o face El are însemnătate și este executată după voia și înțelepciunea Lui, și nu potrivit alegerilor și noțiunilor omenești. Dacă un lucru este în beneficiul lucrării Lui, El face acel lucru; și dacă ceva nu este benefic lucrării Sale, El nu face acel lucru, indiferent cât de bun este! El lucrează și selectează destinatarii și locația lucrării Sale conform sensului și scopului ei. El nu respectă reguli trecute atunci când lucrează, nici nu urmează formule vechi. În schimb, El Își planifică lucrarea după semnificația lucrării. În cele din urmă, El va obține un efect adevărat și scopul anticipat. Dacă nu înțelegi aceste lucruri astăzi, această lucrare nu va avea niciun efect asupra ta.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este Domnul întregii creații”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 208)

Cât de mari sunt obstacolele în fața lucrării lui Dumnezeu? A știut cineva vreodată? Cu oamenii întemnițați în nuanțe superstițioase bine înrădăcinate, cine este capabil să cunoască adevăratul chip al lui Dumnezeu? Cu această cunoaștere culturală înapoiată, atât de superficială și absurdă, cum ar putea ei înțelege pe deplin cuvintele rostite de Dumnezeu? Chiar și când li se vorbește față în față și sunt hrăniți gură la gură, cum ar putea înțelege? Uneori este ca și cum cuvintele lui Dumnezeu au fost ascultate de surzi: oamenii nu au nici cea mai mică reacție, clatină din cap și nu pricep nimic. Cum ar putea acest lucru să nu fie îngrijorător? Această „istorie culturală antică și cunoaștere culturală îndepărtată[1]” a hrănit un asemenea grup de oameni lipsiți de valoare. Această cultură antică – patrimoniu prețios – este o grămadă de gunoi! A devenit o rușine eternă cu

mult timp în urmă și nu merită să fie menționată! A învățat oamenii trucuri și tehnici de a se opune lui Dumnezeu, iar „îndrumarea blândă, ordonată”[2] a educației naționale a făcut oamenii încă și mai nesupuși față de Dumnezeu. Fiecare parte a lucrării lui Dumnezeu este extrem de dificilă, și fiecare stadiu al lucrării Lui pe pământ a fost deranjant pentru Dumnezeu. Cât de grea este lucrarea Lui pe pământ! Stadiile lucrării lui Dumnezeu pe pământ implică mari greutăți: pentru slăbiciunea omului, deficiențele, caracterul copilăros, ignoranța, și tot ceea ce ține de om, Dumnezeu face planuri meticuloase și observații atente. Omul este ca un tigru de hârtie pe care cineva nu îndrăznește să-l zgândăre sau provoace; la cea mai mică atingere, mușcă sau cade și își pierde calea și este ca și cum, la cea mai mică lipsă de concentrare, recidivează sau altfel Îl ignoră pe Dumnezeu, ori aleargă la porcii și câinii lui de părinți ca să se răsfețe cu impuritățile trupurilor lor. Ce piedică mare! Practic, la fiecare pas al lucrării Sale, Dumnezeu este supus ispitei și, la aproape fiecare pas, Dumnezeu riscă un mare pericol. Cuvintele Lui sunt sincere și oneste și fără răutate, totuși, cine este dispus să le accepte? Cine este dispus să se supună pe deplin? Acest lucru Îi rupe inima lui Dumnezeu. El trudește zi și noapte pentru om, este copleșit de teamă pentru viața omului și e plin de compasiune pentru slăbiciunea omului. A suferit multe momente de cotitură în fiecare stadiu al lucrării Lui, pentru fiecare cuvânt pe care îl rostește; se află între ciocan și nicovală și se gândește la slăbiciunea, nesupunerea, caracterul copilăros și vulnerabilitatea omului… fără încetare, iar și iar. Cine a știut asta vreodată? În cine se poate El încrede? Cine ar fi în stare să înțeleagă? Pe veci urăște El păcatele omului și lipsa de coloană vertebrală, lipsa de caracter a omului și pe veci își face griji pentru vulnerabilitatea omului și contemplă calea ce se întinde înaintea omului. Mereu, observând cuvintele și faptele omului, El e plin de milă și furie și, mereu, vederea acestor lucruri Îi aduce durere în

inimă. Până la urmă, inocenții au devenit indiferenți; de ce trebuie să facă Dumnezeu mereu lucrurile dificile pentru ei? Omul slab este complet lipsit de perseverență; de ce ar trebui ca Dumnezeu să aibă mereu o asemenea furie neabătută față de el? Omul slab și lipsit de putere nu mai are nici cea mai mică vitalitate; de ce ar trebui ca Dumnezeu să-l dojenească mereu pentru nesupunerea lui? Cine poate ține piept amenințărilor lui Dumnezeu în cer? Omul, până la urmă, este fragil și, în situații disperate, Dumnezeu Și-a împins furia adânc în inimă, astfel încât omul să poată reflecta încet asupra sieși. Și totuși, omul, care este la mare ananghie, nu are nici cea mai mică apreciere față de voia lui Dumnezeu; omul a fost călcat în picioare de bătrânul rege al diavolilor, totuși, el este complet surprins, se ridică mereu împotriva lui Dumnezeu, sau, dacă nu, nu e nici cald, nici rece în privința lui Dumnezeu. Dumnezeu a rostit atât de multe cuvinte, totuși, cine le-a luat în serios vreodată? Omul nu înțelege cuvintele lui Dumnezeu, totuși, el rămâne imperturbabil și fără dorință arzătoare, și nu a cunoscut niciodată cu adevărat esența bătrânului diavol. Oamenii trăiesc în Hades, în iad, dar cred că trăiesc în palatul de pe fundul mării; sunt persecutați de către marele balaur roșu, și, totuși, cred că sunt „favorizați”[3] de țară; sunt ridiculizați de diavol și, totuși, ei cred că se bucură de măiestria superlativă a trupului. Ce adunătură de mizerabili jegoși și josnici sunt! Omul a cunoscut nefericirea, dar el nu știe asta și, în această societate întunecată, suferă nenorocire după nenorocire,[4] totuși, niciodată nu s-a dezmeticit. Când va scăpa de auto-indulgența și firea sa de sclav? De ce este atât de nepăsător față de inima lui Dumnezeu? Tolerează el în tăcere opresiunea și vitregia aceasta? Nu-și dorește ziua în care va putea schimba întunericul în lumină? Nu-și dorește să mai remedieze o dată nedreptățile față de dreptate și adevăr? Este dornic să privească și să nu facă nimic în timp ce oamenii abandonează adevărul și deformează faptele? Este fericit să continue să îndure acest abuz? Este

dornic să fie sclav? Este dispus să piară de mâna lui Dumnezeu odată cu sclavii acestui stat eșuat? Unde ți-e hotărârea? Unde ți-e ambiția? Unde ți-e demnitatea? Unde ți-e integritatea? Unde ți-e libertatea? Ești dispus să renunți la toată viața ta[5] pentru marele balaur roșu, regele diavolilor? Ești fericit să-l lași să te tortureze până la moarte? Chipul adâncului este haotic și întunecat, pe când omul obișnuit, suferind de o asemenea năpastă, strigă spre Ceruri și se plânge pământului. Când va fi omul în stare să-și țină capul sus? Omul este sfrijit și scofâlcit, cum ar putea el să concureze cu acest diavol crud și tiranic? De ce nu își dăruiește viața lui Dumnezeu cât mai curând cu putință? De ce mai amână? Când poate termina lucrarea lui Dumnezeu? Astfel, bruscat și oprimat fără sens, întreaga-i viață va fi fost în cele din urmă irosită în van; de ce e atât de grăbit să sosească și atât de zorit să plece? De ce nu păstrează ceva prețios să-I dea lui Dumnezeu? A uitat de mileniile de ură?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)"

Note de subsol:

1. „Îndepărtată" este folosit în batjocură.

2. „Îndrumarea blândă, ordonată" este folosit ironic.

3. „Favorizați" este folosit ca să batjocorească oamenii care par din lemn și nu au conștiință de sine.

4. „Suferă nenorocire după nenorocire" sugerează că oamenii s-au născut pe pământul marelui balaur roșu și nu sunt în stare să-și țină capul sus.

5. „Să renunți la toată viața ta" este folosit în sens depreciativ.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 209)

Calea de astăzi nu este ușor de parcurs. S-ar putea spune că este destul de greu de urmat și că, de-a lungul veacurilor, a fost extrem de rară. Cu toate acestea, cine ar fi crezut că doar trupul omului va fi suficient pentru a-l distruge? Lucrarea de astăzi este cu siguranță la fel de prețioasă ca ploaia de primăvară și la fel de valoroasă ca bunătatea lui Dumnezeu față de om.

Totuși, dacă omul nu cunoaște scopul lucrării Sale curente sau dacă nu înțelege esența omenirii, cum se poate vorbi despre valoarea și caracterul de preț al acesteia? Trupul nu aparține oamenilor, așa că nimeni nu poate vedea clar care va fi destinația sa. Cu toate acestea, ar trebui să știi bine că Domnul creației va întoarce omenirea, care a fost creată, la poziția inițială, și-i va reda imaginea inițială din momentul creării sale. El va lua înapoi cu totul suflarea pe care a suflat-o în om, reintrând în posesia trupului și oaselor sale și înapoind totul Domnului creației. Va transforma complet omenirea și o va reînnoi și va lua înapoi de la om întreaga moștenire a lui Dumnezeu care nu aparține omenirii, ci Lui, și nu i-o va mai da niciodată, căci niciunul dintre acele lucruri nu a aparținut omenirii de la bun început. El le va lua pe toate înapoi – nu este un jaf nedrept; mai degrabă, este un fapt menit să readucă cerul și pământul la starea lor inițială și să transforme și să reînnoiască omul. Aceasta este destinația rezonabilă pentru om, deși poate nu va fi o înapoiere a trupului după ce a fost mustrat, așa cum își imaginează oamenii. Dumnezeu nu vrea scheletul trupului după distrugerea sa; El vrea elementele originale din om care I-au aparținut lui Dumnezeu la început. Prin urmare, El nu va anihila omenirea și nu va eradica trupul omului, căci acesta nu este proprietatea privată a omului. Mai degrabă, este adjunctul lui Dumnezeu, care gestionează omenirea. Cum ar putea să anihileze carnea omului pentru „plăcerea” Sa? Ai renunțat cu adevărat, până acum, la întregul tău trup care nu merită nici măcar un singur ban? Dacă ai putea să înțelegi treizeci la sută din lucrarea zilelor de pe urmă (acești treizeci la sută înseamnă să înțelegi lucrarea Duhului Sfânt astăzi, precum și lucrarea cuvântului lui Dumnezeu în zilele de pe urmă), nu ai continua să „servești” sau să fii „filial” trupului tău – un trup care este corupt de mulți ani – așa cum faci astăzi. Se cuvine să înțelegi clar că oamenii au avansat acum la o stare fără precedent și nu vor mai continua să înainteze ca roțile

istoriei. Trupul tău mucegăit este de mult timp acoperit de muște, așadar, cum să aibă puterea de a întoarce roțile istoriei, cărora Dumnezeu le-a permis să se miște până în ziua de azi? Cum poate să facă să ticăie din nou ceasul zilelor de pe urmă, care ticăie în tăcere, și să-și miște limbile în sensul acelor de ceasornic? Cum poate să retransforme lumea care pare învăluită într-o ceață densă? Poate trupul tău să reînsuflețească munții și râurile? Poate trupul tău, care are doar o funcție măruntă, să refacă într-adevăr tipul de lume umană pe care ți-ai dorit-o? Poți să-ți educi cu adevărat descendenții să devină „ființe umane”? Înțelegi acum? Cui anume îi aparține trupul tău? Intenția inițială a lui Dumnezeu de a-l mântui, desăvârși și transforma pe om nu a fost să-ți ofere o frumoasă patrie sau să aducă odihnă liniștitoare pentru trupul omului; a fost de dragul gloriei și mărturiei Sale, pentru ca omenirea să se bucure mai mult în viitor și ca, în curând, să poată să se odihnească. Totuși, nu a fost pentru trupul tău, căci omul este capitalul gestionării lui Dumnezeu, iar trupul omului este doar un adjunct. (Omul este un obiect cu spirit și corp, în timp ce trupul este numai un element care putrezește. Asta înseamnă că trupul este un instrument folosit în planul de gestionare.) Ar trebui să știi că desăvârșirea, completarea și câștigarea oamenilor de către Dumnezeu nu aduc decât săbii și lovituri asupra trupului lor, cât și suferințe nesfârșite, arderea focului, judecată nemiloasă, mustrare și blesteme, precum și încercări infinite. Aceasta este povestea lăuntrică și acesta e adevărul lucrării de gestionare a omului. Totuși, toate aceste lucruri sunt îndreptate spre trupul omului și toate săgețile ostilității sunt nemilos țintite spre trupul omului (căci omul este nevinovat). Toate acestea sunt pentru slava și mărturia Sa și pentru gestionarea Sa. Acest lucru se datorează faptului că lucrarea Lui nu este numai pentru binele omenirii, ci și pentru întregul plan și pentru a-Și împlini voia inițială de când a creat omenirea. Prin urmare, probabil

nouăzeci la sută din ceea ce experimentează omul implică suferințe și încercări de foc, dar zilele dulci și fericite după care a tânjit trupul omului sunt foarte puține sau chiar deloc. Cu atât mai puțin e omul în stare să se bucure de clipele fericite în trup, petrecând momente frumoase cu Dumnezeu. Trupul este murdar, așadar, ceea ce vede trupul omului sau de ce se bucură nu este altceva decât mustrarea lui Dumnezeu, pe care omul o consideră nefavorabilă, de parcă ar fi lipsită de rațiune normală. Acest lucru se datorează faptului că El Își va manifesta firea dreaptă, care nu este plăcută omului, nu tolerează ofensele omului și îi detestă pe vrăjmași. Dumnezeu Își dezvăluie fățiș întreaga fire prin toate mijloacele necesare, încheind astfel lucrarea luptei Sale de șase mii de ani cu Satana – lucrarea de mântuire a întregii omeniri și de distrugere a Satanei de demult!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Scopul gestionării omenirii”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 210)

Zilele de pe urmă au sosit și țări din întreaga lume sunt în fierbere. Haosul politic, foametea, epidemiile, inundațiile și seceta apar peste tot. Sunt catastrofe în lumea omului; cerurile au trimis și ele dezastrul. Acestea sunt semne ale zilelor de pe urmă. Dar, pentru oameni, pare o lume a veseliei și a grandorii; devine din ce în ce mai mult astfel, inimile oamenilor sunt atrase toate de aceasta și mulți oameni sunt prinși în capcană și incapabili să se elibereze din ea; un număr mare va fi amăgit de cei care apelează la vicleșuguri și vrăjitorie. Dacă nu te străduiești să progresezi, dacă ești lipsit de idealuri și nu te-ai ancorat în adevărata cale, vei fi măturat de valurile învolburate ale păcatului. China este cea mai înapoiată dintre toate țările; este tărâmul unde stă încolăcit marele balaur roșu, are cei mai mulți oameni care slăvesc idoli și apelează la vrăjitorie, are cele mai multe temple și este un loc unde sălășluiesc demoni murdari. Te-ai născut din ea, ai fost educat de ea și ești impregnat de influența ei; ai fost corupt și torturat

de ea, dar, după ce te-ai trezit, te-ai lepădat de ea și ești întru totul câștigat de Dumnezeu. Aceasta este gloria lui Dumnezeu și de aceea această etapă a lucrării are o mare însemnătate. Dumnezeu a făcut o lucrare atât de grandioasă, a rostit atât de multe cuvinte și, în cele din urmă, vă va câștiga în întregime – aceasta este o parte a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu și sunteți „prada de război” în lupta dintre Dumnezeu și Satana. Cu cât înțelegeți mai mult adevărul și cu cât este mai bună viața voastră bisericească, cu atât mai mult este îngenuncheat marele balaur roșu. Toate acestea sunt chestiuni ale lumii spirituale – sunt bătălii din lumea spirituală și, când Dumnezeu va fi victorios, Satana va fi batjocorit și se va prăbuși. Această etapă a lucrării lui Dumnezeu are o importanță covârșitoare. Dumnezeu lucrează la o scară atât de măreață și mântuiește pe deplin acest grup de oameni astfel încât să poți să scapi de influența Satanei, să trăiești pe tărâmul sfânt, să trăiești în lumina lui Dumnezeu și să ai conducerea și îndrumarea luminii. Atunci viața ta va avea un sens. Ce mâncați și purtați este diferit pentru necredincioși; voi vă bucurați de cuvintele lui Dumnezeu și trăiți o viață plină de sens – și de ce se bucură ei? Ei se bucură doar de „moștenirea lor strămoșească” și de „spiritul național”. Nu au nici cea mai mică urmă de umanitate! Hainele, cuvintele și acțiunile voastre sunt toate diferite de ale lor. În cele din urmă, voi veți scăpa pe deplin de murdărie, nu veți mai fi înrobiți de ispita Satanei și veți câștiga proviziile zilnice ale lui Dumnezeu. Ar trebui să fiți mereu prudenți. Deși trăiți într-un loc murdar, voi sunteți neîntinați de murdărie și puteți trăi alături de Dumnezeu, primind marea Sa protecție. Dumnezeu v-a ales dintre toți cei din acest ținut galben. Nu sunteți cei mai binecuvântați oameni? Tu ești o ființă creată – ar trebui, desigur, să-L slăvești pe Dumnezeu și să urmărești o viață plină de sens. Dacă nu-L slăvești pe Dumnezeu, ci trăiești în trupul tău murdar, atunci nu ești doar o bestie cu chip de om? Deoarece ești o ființă

omenească, ar trebui să te sacrifici pentru Dumnezeu și să înduri toate suferințele! Ar trebui să accepți cu bucurie și cu încredere mica suferință la care ești supus astăzi și să trăiești o viață plină de sens, ca Iov și Petru. În această lume, omul poartă hainele diavolului, se hrănește cu mâncare de la diavol, lucrează și slujește la porunca diavolului, devenind cu totul călcat în picioare în mizeria lui. Dacă nu deslușești sensul vieții sau nu obții adevărata cale, atunci ce însemnătate are să trăiești astfel? Sunteți oameni care urmăriți calea cea dreaptă, aceia care își doresc o îmbunătățire. Sunteți oameni care vă ridicați în națiunea marelui balaur roșu, cei pe care Dumnezeu îi numește drepți. Nu este aceasta viața cea mai plină de sens?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (2)"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 211)

Astăzi, lucrarea pe care o fac asupra voastră are scopul de a vă conduce într-o viață de umanitate normală; este lucrarea de a inaugura o nouă epocă și a conduce omenirea în viața noii epoci. Pas cu pas, această lucrare se împlinește și se desfășoară printre voi, direct: Eu vă învăț față în față, vă iau de mână, vă spun orice nu înțelegeți, vă ofer tot ce vă lipsește. Se poate spune că, pentru voi, toată această lucrare este provizia pentru viață și vă călăuzește într-o viață de umanitate normală; are scopul specific de a asigura aprovizionarea pentru viața acestui grup de oameni în timpul zilelor de pe urmă. Pentru Mine, toată această lucrare are scopul de a pune capăt epocii vechi și a inaugura o nouă epocă; cât despre Satana, Eu M-am întrupat tocmai pentru a-l învinge. Lucrarea pe care o fac în mijlocul vostru acum este provizia voastră de astăzi și mântuirea voastră în timp util, dar, în acești câțiva ani, vă voi spune toate adevărurile, întreaga cale a vieții și chiar lucrarea viitorului; asta va fi de ajuns să vă permită să experimentați normal lucrurile în viitor. Ceea ce v-am încredințat sunt doar cuvintele Mele toate. Nu rostesc niciun alt îndemn; astăzi, toate cuvintele pe care vi le spun

sunt îndemnul Meu pentru voi, deoarece astăzi nu aveți deloc experiență în multe dintre cuvintele pe care le rostesc și nu înțelegeți semnificația lor lăuntrică. Într-o zi, experiențele voastre vor ajunge să dea roade, întocmai cum am vorbit astăzi. Aceste cuvinte sunt viziunile voastre de astăzi și sunt cele de care veți depinde în viitor; ele reprezintă provizia pentru viața de astăzi și îndemnul pentru viitor, și niciun alt îndemn nu ar putea fi mai bun. Asta pentru că timpul pe care îl am pentru a lucra pe pământ nu este la fel de lung ca timpul pe care îl aveți voi pentru a-Mi experimenta cuvintele; Eu pur și simplu Îmi termin lucrarea, în timp ce voi urmăriți viața, un proces ce implică o lungă călătorie prin viață. Numai după ce ați experimentat multe lucruri veți putea să câștigați complet calea vieții; numai atunci veți putea vedea până la sensul lăuntric al cuvintelor pe care Eu le rostesc astăzi. Când veți avea cuvintele Mele în mâinile voastre, când fiecare dintre voi va fi primit toate însărcinările Mele, odată ce vă voi da toate sarcinile ce se cuvin, iar lucrarea cuvintelor se va încheia, indiferent în ce măsură a fost dobândit un rezultat, atunci și împlinirea voii lui Dumnezeu va fi fost dobândită. Nu e așa cum îți imaginezi tu, că trebuie să fii schimbat într-o anumită măsură; Dumnezeu nu acționează conform noțiunilor tale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (7)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 212)

În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat pentru a face lucrarea pe care trebuie să o facă și să-Și îndeplinească lucrarea de slujire prin cuvinte. El a venit în persoană pentru a lucra printre ființele umane cu scopul de a desăvârși acei oameni care sunt după inima Sa. Din vremea creației până astăzi, El a îndeplinit acest fel de lucrare doar în timpul zilelor de pe urmă. Doar în zilele de pe urmă Dumnezeu S-a întrupat pentru a face o astfel de lucrare la scară largă. Deși El îndură greutăți pe care oamenii le-ar găsi greu de suportat și deși este un Dumnezeu măreț care totuși are umilința de a

deveni un om obișnuit, niciun aspect al lucrării Sale nu a fost întârziat, iar planul Său nu a căzut pradă haosului nici în cea mai mică măsură. El face lucrarea conform planului Său original. Unul din scopurile întrupării Sale este de a cuceri oameni, altul este de a desăvârși oamenii pe care îi iubește. El dorește să vadă cu proprii Lui ochi oamenii pe care îi desăvârșește și vrea să vadă El Însuși cum oamenii pe care îi desăvârșește sunt martori pentru El. Nu sunt desăvârșiți doar unul sau doi oameni. Mai degrabă, e vorba de un grup alcătuit din doar câțiva oameni. Oamenii din acest grup vin din diverse țări ale lumii și din diverse naționalități ale lumii. Scopul de a face atât de multă lucrare este de a câștiga acest grup de oameni, de a câștiga mărturia pe care acest grup de oamenii o aduce pentru El și de a dobândi gloria pe care o poate obține de la ei. El nu face o lucrare care nu are nicio semnificație, nici nu face o lucrare care nu are valoare. Se poate spune că, făcând o astfel de lucrare, scopul lui Dumnezeu este de a-i desăvârși pe toți cei pe care dorește să-i desăvârșească. În timpul rămas în afară de aceasta, El îi va alunga pe toți cei care sunt răi. Să știți că El nu face această mare lucrare din cauza celor care sunt răi; din contră, El Își dă totul datorită acelui număr infim de oameni care vor fi desăvârșiți de El. Lucrarea pe care El o face, cuvintele pe care le rostește, tainele pe care le dezvăluie și judecata și mustrarea Sa sunt toate de dragul acelui număr infim de oameni. El nu S-a întrupat din cauza celor care sunt răi și cu atât mai puțin acei oameni răi trezesc în El vreo mare mânie. El rostește adevărul și vorbește despre intrare datorită celor care vor fi desăvârșiți; El a devenit trup datorită lor, iar faptul că El acordă promisiunile și binecuvântările Lui este datorat lor. Adevărul, intrarea și viața în umanitatea despre care El vorbește nu sunt prelucrate de dragul celor care sunt răi. El dorește să evite să le vorbească celor care sunt răi, dorind în schimb să reverse toate adevărurile asupra celor care vor fi desăvârșiți. Totuși, lucrarea

Sa necesită ca, pentru moment, acelora care sunt răi să li se îngăduie să se bucure de unele dintre bogățiile Lui. Aceia care nu îndeplinesc adevărul, care nu Îl mulțumesc pe Dumnezeu și care perturbă lucrarea Lui sunt toți răi. Ei nu pot fi desăvârșiți și sunt detestați și respinși de Dumnezeu. Dimpotrivă, oamenii care pun adevărul în practică și pot să-L mulțumească pe Dumnezeu și care se sacrifică total pe sine în lucrarea lui Dumnezeu reprezintă oamenii care vor fi desăvârșiți de Dumnezeu. Cei pe care Dumnezeu dorește să îi facă compleți nu sunt alții decât acest grup de oameni, iar lucrarea pe care Dumnezeu o face este de dragul acestor oameni. Adevărul despre care vorbește El se adresează oamenilor care sunt dispuși să îl pună în practică. El nu le vorbește oamenilor care nu pun adevărul în practică. Sporirea înțelegerii și creșterea discernământului despre care vorbește El îi vizează pe oamenii care pot îndeplini adevărul. Când vorbește despre cei care urmează să fie desăvârșiți, tocmai despre acești oameni vorbește El. Lucrarea Duhului Sfânt este direcționată către oamenii care sunt dornici de a practica adevărul. Lucruri precum a avea înțelepciune și umanitate sunt direcționate către oamenii care sunt dispuși să pună adevărul în practică. Aceia care nu îndeplinesc adevărul pot auzi multe cuvinte de adevăr, dar, deoarece sunt atât de răi din natură și nu-i interesează adevărul, ceea ce înțeleg ei sunt doar doctrine și cuvinte și teorii goale, fără nici cea mai mică valoare pentru intrarea în viață. Niciunul dintre ei nu Îi este loial lui Dumnezeu; ei sunt toți oameni care Îl văd pe Dumnezeu, dar nu Îl pot obține; sunt cu toții condamnați de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care se concentrează pe practică pot fi desăvârșiți”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 213)

Scopul principal al lucrării de cucerire este de a purifica omenirea, astfel încât omul să intre în posesia adevărului, pentru că omul înțelege prea

puțin din adevăr! Să faci lucrarea de cucerire asupra acestor oameni are cea mai adâncă semnificație. Toți ați căzut pradă influenței întunericului și ați fost profund vătămați. Scopul acestei lucrări este să vă permită să cunoașteți natura umană și, în acest fel, să trăiți adevărul. A fi desăvârșit este ceva ce toate ființele create ar trebui să accepte. Dacă lucrarea din această etapă implica numai desăvârșirea oamenilor, atunci aceasta putea fi făcută în Marea Britanie sau America sau Israel; putea fi făcută asupra oamenilor oricărei națiuni. Dar lucrarea de cucerire este selectivă. Primul pas al lucrării de cucerire este pe termen scurt; mai mult, va fi folosită pentru umilirea Satanei și cucerirea întregului univers. Aceasta este lucrarea inițială de cucerire. Se poate spune că orice ființă care crede în Dumnezeu poate fi desăvârșită, deoarece desăvârșirea e ceva ce se poate obține doar după o schimbare pe termen lung. Dar a fi cucerit este ceva diferit. Categoria și modelul de cucerit trebuie să fie unul care este cu mult în urma celorlalți, care trăiește în cel mai negru întuneric; trebuie să fie cel mai depravat și cel mai puțin doritor să Îl recunoască pe Dumnezeu și cel mai neascultător față de Dumnezeu. Acesta este exact tipul de persoană care poate depune mărturie pentru a fi cucerită. Scopul principal al lucrării de cucerire este înfrângerea Satanei, în vreme ce scopul principal al desăvârșirii oamenilor este câștigarea oamenilor. Este acela de a permite oamenilor să depună mărturie, după ce au fost cuceriți, că această lucrare de cucerire a fost săvârșită aici, pentru oameni ca voi. Scopul este ca oamenii să fie martori după ce au fost cuceriți. Acești oameni cuceriți vor fi folosiți pentru a atinge scopul umilirii lui Satana. Deci, care este metoda principală de cucerire? Mustrarea, judecata, aruncarea blestemelor și revelarea – folosind o fire dreaptă pentru a cuceri oamenii astfel încât ei să fie pe deplin convinși datorită firii drepte a lui Dumnezeu. A folosi realitatea și autoritatea cuvântului pentru a cuceri oamenii și a-i convinge pe deplin –

aceasta înseamnă să fii cucerit. Cei care au fost desăvârșiți nu sunt în stare doar să obțină ascultarea după ce au fost cuceriți, ci pot și să aibă cunoașterea lucrării de judecată, să își schimbe firea și să ajungă să Îl cunoască pe Dumnezeu. Ei experimentează cărarea iubirii față de Dumnezeu și se umplu de adevăr. Ei învață cum să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu, să devină în stare să sufere pentru Dumnezeu și să aibă propriile voințe. Cei desăvârșiți sunt aceia care au o înțelegere reală a adevărului datorită faptului că au experimentat cuvântul lui Dumnezeu. Cei cuceriți sunt aceia care au cunoștință despre adevăr, dar nu au acceptat sensul real al adevărului. După ce au fost cuceriți, ei ascultă, dar ascultarea lor este doar rezultatul judecății pe care au primit-o. Nu au nici un fel de înțelegere a sensului real al multor adevăruri. Ei acceptă adevărul verbal, dar nu l-au pătruns; ei înțeleg adevărul, dar nu l-au experimentat. Lucrarea care se face asupra celor care sunt desăvârșiți include mustrări și judecăți împreună cu aprovizionarea vieții. O persoană care prețuiește pătrunderea adevărului este demnă de a fi desăvârșită. Diferența dintre cei care urmează a fi desăvârșiți și cei care urmează a fi cuceriți este făcută de pătrunderea adevărului. Cei desăvârșiți sunt cei care înțeleg adevărul, l-au pătruns și îl trăiesc; oamenii care nu pot fi desăvârșiți sunt cei care nu înțeleg adevărul, nu îl pătrund, adică, aceia care nu trăiesc adevărul. Dacă astfel de oameni pot acum să fie pe deplin ascultători, atunci sunt cuceriți. Dacă cei cuceriți nu caută adevărul – dacă urmează adevărul, dar nu îl trăiesc, dacă zăresc și aud adevărul, dar nu prețuiesc trăirea adevărului – atunci aceștia nu pot fi desăvârșiți. Oamenii care urmează a fi desăvârșiți practică adevărul potrivit cerințelor lui Dumnezeu pe cărarea desăvârșirii. Prin aceasta, ei mulțumesc voia lui Dumnezeu și sunt desăvârșiți. Oricine urmează până la sfârșit înainte ca lucrarea de cucerire să se termine este cucerit, dar nu se poate spune că este desăvârșit. „Cei desăvârșiți” sunt aceia care, după ce lucrarea

de cucerire se termină, sunt în stare să caute adevărul și să fie câștigați de Dumnezeu. Se referă la aceia care, după ce lucrarea de cucerire se termină, nu se clintesc în fața năpastelor și trăiesc adevărul. Ceea ce îi deosebește pe cei cuceriți față de cei desăvârșiți sunt diferențele din pașii lucrării și diferențele privitoare la măsura în care oamenii înțeleg și pătrund adevărul. Toți aceia care nu au pornit pe cărarea spre desăvârșire, adică aceia care nu sunt în posesia adevărului, vor fi în cele din urmă alungați. Numai cei care sunt în posesia adevărului și care trăiesc adevărul pot fi câștigați de Dumnezeu în totalitate. Adică, cei care trăiesc după chipul lui Petru sunt cei desăvârșiți, iar toți ceilalți sunt cei cuceriți. Lucrarea care se face asupra tuturor celor care sunt cuceriți constă în a arunca blesteme, în a mustra și în a da frâu mâniei, iar ceea ce li se întoarce este doar dreptate și blesteme. A lucra asupra unui astfel de om înseamnă a dezvălui fără formalități sau politețe – a dezvălui firea coruptă din el pentru ca el să o recunoască singur și să fie pe deplin convins. Când omul devine în întregime ascultător, lucrarea de cucerire se termină. Chiar dacă cei mai mulți dintre oameni tot nu încearcă să înțeleagă adevărul, lucrarea de cucerire se va fi terminat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei desăvârșiți pot trăi o viață plină de sens”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 214)

Cum îl desăvârșește Dumnezeu pe om? Care este firea lui Dumnezeu? Ce conține firea Lui? Pentru a clarifica toate aceste lucruri: unul spune că este răspândirea numelui lui Dumnezeu, unul spune că este să fii martor pentru Dumnezeu și unul spune că este preamărirea lui Dumnezeu. În cele din urmă, pe baza cunoașterii lui Dumnezeu, firea vieții omului se va schimba. Cu cât trece omul prin mai multă tratare și rafinare, cu atât mai mult este învigorat; cu cât mai multe sunt treptele lucrării lui Dumnezeu, cu atât mai desăvârșit este acel om. Astăzi, în experiența omului, fiecare pas al

lucrării lui Dumnezeu lovește în noțiunile omului, și totul depășește intelectul omului și este peste așteptările lui. Dumnezeu oferă tot ce îi trebuie omului și, în toate privințele, acest fapt este în dezacord cu noțiunile omului. Dumnezeu Își rostește cuvintele în momentele tale de slăbiciune; numai așa îți poate da El viață. Lovind în noțiunile tale, El te face să accepți tratarea de către Dumnezeu; numai așa poți să te dezbari de stricăciunea ta. Astăzi, într-o privință, Dumnezeu întrupat lucrează într-o stare de dumnezeire, dar, în altă privință, El lucrează într-o stare de umanitate normală. Când încetezi să mai poți nega orice lucrare a lui Dumnezeu, când ești în stare să te supui, indiferent ce spune sau face Dumnezeu în stare de umanitate normală și când ești în stare să te supui și să înțelegi, indiferent ce fel de normalitate manifestă El, și când ai dobândit o experiență reală, numai atunci poți să știi cu siguranță că El este Dumnezeu și să încetezi să mai făurești noțiuni, numai atunci vei fi în stare să Îl urmezi până la capăt. Există înțelepciune în lucrarea lui Dumnezeu și El știe cum poate omul mărturisi ferm pentru El. El știe unde se află slăbiciunea vitală a omului, iar cuvintele pe care le spune El te pot lovi în slăbiciunea ta vitală, dar El Își folosește și cuvintele mărețe și înțelepte pentru a te face să mărturisești ferm pentru El. Așa sunt faptele minunate ale lui Dumnezeu. Lucrarea făcută de Dumnezeu este inimaginabilă pentru intelectul omului. Judecata lui Dumnezeu descoperă felurile de stricăciune care îl stăpânesc pe omul făcut din carne, precum și ce anume constituie substanța omului, fapt care nu lasă omului niciun loc în care să se ascundă de rușinea sa.

Dumnezeu face lucrarea de judecată și mustrare în așa fel încât omul să poată să Îl cunoască, și pentru mărturisirea Lui. Fără judecata Lui asupra firii stricate a omului, omul nu ar putea cunoaște firea Sa cea dreaptă, care nu îngăduie nicio ofensă, și nici nu ar putea omul să-și transforme vechea lui cunoaștere despre Dumnezeu într-una nouă. Pentru mărturisirea Sa și

pentru gestionarea Sa, El Își face publică totalitatea, îngăduindu-i astfel omului, prin arătarea Lui publică, să atingă cunoașterea lui Dumnezeu, să-și schimbe firea, și să fie martor răsunător pentru Dumnezeu. Schimbarea firii omului se îndeplinește prin diferite tipuri de lucrări ale lui Dumnezeu; fără astfel de schimbări în firea omului, omul nu ar fi în stare să fie martor pentru Dumnezeu și nu ar putea fi după inima lui Dumnezeu. Schimbările din firea omului semnifică faptul că omul s-a eliberat din robia Satanei și de influența întunericului și că a devenit, cu adevărat, un model și un specimen al lucrării lui Dumnezeu, un martor al lui Dumnezeu și cineva care este după inima lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeul întrupat a venit să-Și facă lucrarea pe pământ și cere ca omul să capete cunoaștere despre El, ascultare față de El, să fie mărturie pentru El, să Îi cunoască lucrarea concretă și firească, să asculte de toate cuvintele și de lucrarea Sa, care nu sunt potrivite cu noțiunile omului, și să fie martor pentru toată lucrarea pe care o săvârșește El ca să-l mântuiască pe om, cât și pentru toate faptele pe care le face El pentru a-l cuceri pe om. Cei care sunt martori pentru Dumnezeu trebuie să aibă cunoaștere despre Dumnezeu; numai acest fel de mărturie este adevărată și reală și numai acest fel de mărturie îl poate face de rușine pe Satana. Dumnezeu îi folosește pe cei care au ajuns să-L cunoască trecând prin judecata, mustrarea, tratarea și emondarea Sa, pentru a fi martori pentru El. El îi folosește pe cei care au fost stricați de Satana ca să fie martori pentru El și la fel îi folosește și pe cei a căror fire s-a schimbat și care au dobândit astfel binecuvântările Sale, pentru a fi martori pentru El. El nu are nevoie ca omul să-L slăvească numai cu gura, și nici nu Îi trebuie laudele și mărturia celor din tagma Satanei, care nu au fost mântuiți de El. Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt potriviți să fie martori pentru El și numai cei a căror fire s-a schimbat sunt potriviți să fie martori pentru

El. Dumnezeu nu îi va îngădui omului să-I facă numele de rușine în mod voit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 215)

Amintiți-vă scena din Biblie când Dumnezeu a provocat distrugerea Sodomei și gândiți-vă, de asemenea, la cum soția lui Lot a devenit un stâlp de sare. Gândiți-vă cum s-au pocăit oamenii din Ninive pentru păcatele lor, în sac și cenușă și amintiți-vă ce a urmat după ce evreii L-au răstignit pe Isus pe cruce acum 2000 de ani. Evreii au fost goniți din Israel și au fugit în țări din întreaga lume. Mulți au fost uciși, iar întreaga națiune evreiască a fost supusă durerii fără precedent a nimicirii țării lor. Ei L-au bătut în cuie pe Isus pe cruce – au comis un păcat atroce – și au provocat firea lui Dumnezeu. Ei au fost obligați să plătească pentru ceea ce au făcut și au fost obligați să suporte toate consecințele acțiunilor lor. Ei L-au condamnat pe Dumnezeu, L-au respins pe Dumnezeu și astfel nu au avut decât un destin: acela de a fi pedepsiți de Dumnezeu. Aceasta a fost consecința amară și dezastrul pe care conducătorii lor le-au adus asupra țării și națiunii lor.

Astăzi, Dumnezeu S-a întors în lume pentru a-Și săvârși lucrarea. Prima Lui oprire este exemplarul de conducere dictatorială: China, bastionul ferm al ateismului. Dumnezeu a câștigat un grup de oameni prin înțelepciunea și puterea Lui. În această perioadă, El a fost vânat de partidul de guvernământ al Chinei prin toate mijloacele și supus unei suferințe mari, fără să aibă un loc unde să Își poată odihni capul, fără posibilitatea de a-Și găsi un adăpost. În ciuda acestora, Dumnezeu Își continuă lucrarea pe care intenționează să o săvârșească: El își face auzită vocea și răspândește evanghelia. Nimeni nu poate pătrunde atotputernicia lui Dumnezeu. În China, o țară care Îl privește pe Dumnezeu ca pe un dușman, Dumnezeu nu

Și-a încetat niciodată lucrarea. În schimb, tot mai mulți oameni au acceptat lucrarea și cuvântul Lui, deoarece Dumnezeu mântuiește fiecare membru al omenirii în parte, în cea mai mare măsură posibilă. Avem încrederea că nicio țară sau putere nu poate sta în calea a ceea ce Dumnezeu dorește să împlinească. Cei care împiedică lucrarea lui Dumnezeu se opun cuvântului lui Dumnezeu și tulbură și subminează planul lui Dumnezeu vor fi, în cele din urmă, pedepsiți de Dumnezeu. Cel care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi trimis în iad; orice țară care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi distrusă; orice națiune care se ridică pentru a se opune lucrării lui Dumnezeu va fi ștearsă de pe fața pământului și va înceta să mai existe. Îndemn oamenii de toate naționalitățile, din toate țările și chiar din toate industriile să asculte vocea lui Dumnezeu, să privească lucrarea lui Dumnezeu și să acorde atenție destinului umanității, pentru a-L face pe Dumnezeu cel mai sfânt, cel mai onorabil, cel mai măreț și singurul obiect al venerării în rândul omenirii și a permite astfel întregii omeniri să trăiască sub binecuvântarea lui Dumnezeu, așa cum au trăit descendenții lui Avraam sub făgăduința lui Iahve și așa cum Adam și Eva, pe care Dumnezeu i-a creat mai întâi, au trăit în grădina Edenului.

Lucrarea lui Dumnezeu se dezlănțuie ca un val foarte puternic. Nimeni nu Îl poate reține și nimeni nu Îi poate opri marșul. Doar cei care ascultă cu grijă cuvintele Lui și care caută și sunt însetați după El pot păși pe urmele Lui și primi făgăduința Lui. Cei care nu vor face aceasta vor fi supuși unui dezastru copleșitor și unei pedepse bine-meritate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 216)

Lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu a început la crearea lumii, iar omul este în centrul acestei lucrări. Crearea de către Dumnezeu a tuturor

lucrurilor, se poate spune că este de dragul omului. Deoarece lucrarea gestionării Sale se întinde pe parcursul a mii de ani și nu e săvârșită în doar câteva minute sau secunde, ori într-o clipire, sau într-un an sau doi, El a trebuit să creeze mai multe lucruri necesare supraviețuirii omenirii, cum ar fi soarele, luna, tot felul de creaturi vii, hrană și un mediu de viață primitor. Acesta a fost începutul gestionării lui Dumnezeu.

După aceea, Dumnezeu a predat omenirea Satanei, iar omul a trăit sub domeniul Satanei, lucru care a dus treptat la lucrarea lui Dumnezeu din prima epocă: povestea Epocii Legii… În multele mii de ani din Epoca Legii, omenirea s-a obișnuit cu îndrumarea Epocii Legii și a considerat că e de la sine înțeleasă. Treptat, oamenii au renunțat la grija lui Dumnezeu. Și astfel, în timp ce respectau legea, se închinau și la idoli și făceau fapte rele. Erau lipsiți de protecția lui Iahve și doar își trăiau viața înaintea altarului din templu. De fapt, lucrarea lui Dumnezeu i-a părăsit cu mult timp în urmă și chiar dacă israeliții au rămas încă atașați de lege și au rostit numele lui Iahve și chiar au crezut cu mândrie că numai ei erau poporul lui Iahve și aleșii Acestuia, gloria lui Dumnezeu i-a părăsit în liniște…

Când Dumnezeu Își face lucrarea, El pleacă întotdeauna în liniște dintr-un loc și Își duce ușor la bun sfârșit noua lucrare pe care o începe într-un alt loc. Acest lucru pare incredibil pentru oamenii care sunt amorțiți. Oamenii au prețuit întotdeauna lucrurile vechi și au privit lucrurile noi, nefamiliare, cu vrăjmășie sau le-au văzut ca pe o provocare. Și astfel, indiferent ce lucrare nouă face Dumnezeu, de la început până la sfârșit, omul este ultimul dintre toți care află despre ea.

Așa cum s-a întâmplat întotdeauna, după lucrarea lui Iahve din Epoca Legii, Dumnezeu Și-a început noua lucrare a celei de-a doua etape: asumarea trupului – întruparea ca om timp de zece, douăzeci de ani –

vorbirea și lucrarea Sa printre credincioși. Cu toate acestea, nimeni nu a știut asta, și numai un număr mic de oameni au recunoscut că El a fost Dumnezeu devenit trup după ce Domnul Isus a fost răstignit și înviat. […] De îndată ce a fost terminată a doua etapă a lucrării lui Dumnezeu – după răstignire – lucrarea lui Dumnezeu de recuperare a omului din păcat (adică, recuperarea omului din mâinile Satanei) a fost realizată. Și astfel, din acel moment, omenirea a trebuit doar să-L accepte pe Domnul Isus ca Mântuitor pentru ca păcatele ei să fie iertate. Oficial vorbind, păcatele omului nu mai erau o barieră pentru a-și atinge mântuirea și a veni înaintea lui Dumnezeu, și nu mai erau pârghiile prin care Satana acuza omul. Asta pentru că Dumnezeu Însuși a făcut o lucrare reală, a devenit înfățișarea și anticiparea unui trup păcătos, iar Dumnezeu Însuși a fost jertfa de păcat. În felul acesta, omul a coborât de pe cruce și a fost răscumpărat și mântuit prin trupul lui Dumnezeu – asemănarea cu acest trup păcătos. Astfel, după ce a fost luat captiv de Satana, omul s-a apropriat cu un pas de a accepta mântuirea Lui înaintea lui Dumnezeu. Bineînțeles, această etapă de lucru a fost mai profundă și mai dezvoltată decât gestionarea lui Dumnezeu din Epoca Legii.

Aceasta este gestionarea lui Dumnezeu: să dea omenirea Satanei – o omenire care nu știe ce este Dumnezeu, ce este Creatorul, cum să se închine lui Dumnezeu sau de ce este necesar să se supună lui Dumnezeu – și să permită Satanei să o corupă. Pas cu pas, Dumnezeu recuperează apoi omul din mâinile Satanei, până când omul se închină pe deplin lui Dumnezeu și îl respinge pe Satana. Aceasta este gestionarea lui Dumnezeu. Poate sună ca o poveste mitică și poate pare uimitor. Oamenilor li se pare că este o poveste mitică, pentru că nu au nicio bănuială despre cât de multe s-au petrecut cu omul în ultimele câteva mii de ani, cu atât mai puțin știu câte povestiri au existat în întinderea acestui univers. Mai mult decât atât, e din cauză că ei

nu pot aprecia lumea mai surprinzătoare și mai înfricoșătoare care există dincolo de lumea materială, dar pe care ochii lor muritori îi împiedică să o vadă. Pare de neînțeles pentru om, pentru că omul nu înțelege semnificația mântuirii omenirii de către Dumnezeu ori semnificația lucrării Sale de gestionare, și nu înțelege cum vrea Dumnezeu, în cele din urmă, să fie omenirea. Vrea să fie pe deplin necoruptă de Satana, cum au fost Adam și Eva? Nu! Scopul gestionării lui Dumnezeu este să câștige un grup de oameni care se închină lui Dumnezeu și se supun Lui. Deși acești oameni au fost corupți de Satana, ei nu-l mai văd pe Satana ca fiind tatăl lor; ei recunosc chipul urât al Satanei și îl resping și vin înaintea lui Dumnezeu pentru a accepta judecata și mustrarea Sa. Ajung să știe ce este urât și cum contrastează cu ceea ce este sfânt și să recunoască măreția lui Dumnezeu și răul Satanei. O astfel de omenire nu va mai lucra pentru Satana, nici nu se va închina Satanei, nici nu va proslăvi pe Satana. Asta pentru că sunt un grup de oameni care au fost cu adevărat câștigați de Dumnezeu. Aceasta este semnificația lucrării de gestionare a omenirii de către Dumnezeu. În timpul lucrării de gestionare a lui Dumnezeu din prezent, omenirea este atât obiectul corupției Satanei, cât și al mântuirii lui Dumnezeu, iar omul este produsul pentru care se luptă Dumnezeu și Satana. În timp ce Dumnezeu Își săvârșește lucrarea, recuperează treptat omul din mâinile Satanei și, astfel, omul se apropie tot mai mult de Dumnezeu…

Apoi a venit Epoca Împărăției, care este o etapă mai practică de lucru și care, totuși, este și cea mai dificilă de acceptat pentru om. Asta se datorează faptului că, cu cât omul se apropie mai mult de Dumnezeu, cu atât mai mult toiagul lui Dumnezeu se apropie de om, și cu atât mai clar fața lui Dumnezeu se dezvăluie omului. După răscumpărarea omenirii, omul se întoarce oficial în sânul lui Dumnezeu. Omul a crezut că acum era timpul să se bucure, totuși el este supus unui asalt total frontal din partea lui

Dumnezeu, pe care nimeni nu ar fi putut vreodată să-l prevadă: așa cum se pare, este vorba despre un botez de care poporul lui Dumnezeu trebuie să „se bucure”. Sub o astfel de îngrijire, oamenii nu au de ales decât să se oprească și să se gândească la ei înșiși: „Eu sunt mielul, pierdut de mulți ani, pentru care Dumnezeu a cheltuit atât de mult ca să-l răscumpere, atunci de ce mă tratează Dumnezeu așa? Este felul lui Dumnezeu de a râde de mine și de a mă demasca?…” După ce ani la rând au trecut, omul a devenit bătut de vreme, îndurând greutățile rafinării și mustrării. Deși omul a pierdut „gloria” și „romantismul” vremurilor trecute, fără să știe a ajuns să înțeleagă principiile comportamentului uman și a ajuns să aprecieze anii de devotament ai lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii. Omul începe încet să-și deteste propria barbarie. El începe să urască cât de sălbatic este, toate neînțelegerile lui față de Dumnezeu și cererile lipsite de logică pe care le-a făcut către El. Ceasul nu poate fi dat înapoi. Evenimentele trecute devin amintirile regretabile ale omului, iar cuvintele și dragostea lui Dumnezeu devin forța motrică a noii vieți a omului. Rănile omului se vindecă pe zi ce trece, puterea îi revine, iar el se ridică și se uită la fața Celui Atotputernic… doar pentru a descoperi că El a fost mereu lângă mine și că zâmbetul și înfățișarea Lui sunt încă atât de tulburătoare. Inima Lui încă se mai preocupă de omenirea pe care El a creat-o și mâinile Sale sunt încă la fel de calde și de puternice așa cum erau la început. Este ca și cum omul s-ar fi întors în Grădina Edenului, dar de data aceasta omul nu se mai lasă ademenit de șarpe și nu se mai îndepărtează de fața lui Iahve. Omul îngenunchează înaintea lui Dumnezeu, privește fața zâmbitoare a lui Dumnezeu și oferă sacrificiul său cel mai prețios – O! Doamne, Dumnezeul meu!

Dragostea și compasiunea lui Dumnezeu pătrund în fiecare detaliu al lucrării Sale de gestionare și, indiferent dacă oamenii sunt capabili sau nu să

înțeleagă intențiile bune ale lui Dumnezeu, El continuă să facă neobosit lucrarea pe care a hotărât să o ducă la bun sfârșit. Indiferent cât de mult înțeleg oamenii din gestionarea lui Dumnezeu, ajutorul și beneficiile aduse omului de lucrarea lui Dumnezeu pot fi apreciate de toți. Poate că, astăzi, nu ai simțit nici dragostea, nici viața oferite de Dumnezeu, dar atât timp cât nu-L părăsești pe Dumnezeu și nu renunți la hotărârea ta de a căuta adevărul, va veni o zi când Dumnezeu îți va zâmbi. Căci scopul lucrării de gestionare a lui Dumnezeu este de a recupera oamenii care se află sub domeniul Satanei, nu de a-i abandona pe cei care au fost corupți de Satana și care se opun lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 217)

Toți oamenii trebuie să înțeleagă țelurile lucrării Mele pe pământ, și anume ceea ce Îmi doresc în cele din urmă să câștig și nivelul la care trebuie să ajung în această lucrare înainte de a putea fi completă. Dacă, după ce au mers cu Mine până în ziua de azi, oamenii nu înțeleg ce înseamnă lucrarea Mea, atunci nu au mers ei oare în zadar cu Mine? Dacă oamenii Mă urmează, ar trebui să-Mi știe voia. Lucrez pe pământ de mii de ani și până în ziua de azi continuu să-Mi săvârșesc astfel lucrarea. Deși lucrarea Mea include multe proiecte, scopul acesteia rămâne neschimbat; chiar dacă sunt plin de judecată și mustrare față de om, de exemplu, ceea ce fac este tot de dragul mântuirii lui, de dragul unei mai bune răspândiri a Evangheliei și pentru extinderea lucrării Mele între toate națiunile neamurilor, odată ce omul a fost făcut complet. Așa că astăzi, într-un moment în care mulți oameni s-au cufundat de multă vreme profund în exasperare, Eu Îmi continuu încă lucrarea, continuu lucrarea pe care trebuie să o fac pentru a judeca și a mustra omul. În ciuda faptului că omul s-a

săturat de ceea ce spun și că nu dorește să se preocupe de lucrarea Mea, Eu încă Îmi îndeplinesc datoria, căci scopul lucrării Mele rămâne neschimbat, iar planul Meu original nu va fi distrus. Rolul judecății Mele este de a permite omului să Mi se supună mai bine, iar rolul mustrării Mele este să permită ca schimbarea omului să fie mai eficientă. Deși ceea ce fac este de dragul gestionării Mele, nu am făcut niciodată nimic care nu a fost benefic pentru om, pentru că Îmi doresc să fac toate popoarele de dincolo de Israel la fel de ascultătoare ca și israeliții, să le transform în ființe umane adevărate, astfel încât să pot avea un punct de sprijin în țările din afara Israelului. Aceasta este gestionarea Mea; este lucrarea pe care o realizez între neamuri. Chiar și acum, mulți oameni încă nu înțeleg gestionarea Mea, căci nu-i interesează asemenea lucruri și le pasă numai de viitorul și destinațiile lor. Orice spun Eu, ei rămân indiferenți față de lucrarea pe care o fac Eu, concentrându-se în schimb asupra destinațiilor lor de mâine. Dacă lucrurile continuă astfel, cum poate să se extindă lucrarea Mea? Cum poate fi răspândită Evanghelia Mea în întreaga lume? Să știți că, atunci când lucrarea Mea este se va extinde, vă voi împrăștia și vă voi lovi așa cum a lovit Iahve fiecare din triburile lui Israel. Toate acestea se vor face astfel încât Evanghelia Mea să poată să se răspândească pe tot pământul, iar lucrarea Mea să se poată extinde la neamuri, pentru ca numele Meu să fie mărit de adulți și de copii deopotrivă și numele Meu cel sfânt să fie slăvit de gura oamenilor din toate semințiile și neamurile. Astfel, în această epocă din urmă, numele Meu va fi mărit printre națiunile neamurilor ca faptele Mele să poată fi văzute de neamuri și Mă vor numi Cel Atotputernic datorită faptelor Mele și pentru ca ale Mele cuvinte să se împlinească curând. Voi face cunoscut tuturor oamenilor că nu sunt numai Dumnezeul israeliților, ci și Dumnezeul tuturor națiunilor Neamurilor, chiar și al acelora pe care le-am blestemat. Voi lăsa pe toți oamenii să vadă că Eu sunt

Dumnezeul întregii creații. Aceasta este lucrarea Mea cea mai mare, scopul planului Meu de lucru pentru zilele de pe urmă și singura lucrare care trebuie îndeplinită în acele zile.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea de răspândire a Evangheliei este și lucrarea de mântuire a omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 218)

Doar în zilele de pe urmă lucrarea pe care o gestionez de mii de ani este dezvăluită omului întru totul. Doar acum am dezvăluit omului întreaga taină a gestionării Mele, iar omul a aflat scopul lucrării Mele și, mai mult, a ajuns să înțeleagă toate tainele Mele. I-am spus deja omului totul despre destinația care îl privește. Am descoperit deja omului toate tainele Mele care au fost ascunse timp de peste 5900 de ani. Cine este Iahve? Cine este Mesia? Cine este Isus? Ar trebui să știți toate acestea. Lucrarea Mea se întoarce asupra acestor nume. Ați înțeles acest lucru? Cum ar trebui să fie proclamat numele Meu cel sfânt? Cum ar trebui să se răspândească numele Meu la oricare din națiunile care M-au chemat prin oricare din numele Mele? Lucrarea Mea se extinde, iar Eu voi răspândi plinătatea acesteia tuturor națiunilor. Întrucât lucrarea Mea a fost săvârșită în voi, vă voi lovi la fel cum Iahve a lovit în Israel pe păstorii casei lui David, făcându-vă să vă răspândiți printre toate națiunile. Căci, în zilele de pe urmă, voi zdrobi toate națiunile în fărâme și voi face ca poporul lor să fie împărțit din nou. Când Mă voi întoarce din nou, națiunile vor fi fost deja răspândite de-a lungul granițelor stabilite de flăcările Mele arzătoare. În acel moment, Mă voi manifesta din nou umanității ca soarele arzător, arătându-Mă deschis în chipul Celui Sfânt pe care ei nu L-au văzut niciodată, umblând printre multitudinea de națiuni, așa cum Eu, Iahve, am umblat odată printre triburile evreiești. De atunci, voi conduce umanitatea în viața lor pe pământ. Acolo vor vedea cu siguranță gloria Mea și vor vedea cu siguranță un stâlp

de nori în aer care să îi ghideze în viețile lor, pentru că Îmi voi face apariția în locuri sfinte. Omul va vedea ziua Mea de dreptate și, de asemenea, manifestarea Mea glorioasă. Acest lucru se va întâmpla când voi împărăți pe tot pământul și voi aduce pe fiii Mei mulți în slavă. Peste tot pe pământ, oamenii se vor închina și cortul Meu va fi ridicat cu hotărâre în mijlocul umanității, pe stânca lucrării pe care o îndeplinesc astăzi. De asemenea, oamenii Îmi vor sluji în templu. Voi zdrobi în bucăți și voi reface din nou altarul acoperit cu lucruri murdare și detestabile. Miei și vițeі nou-născuți vor fi adunați pe altarul sfânt. Voi distruge templul de astăzi și voi construi unul nou. Templul care stă acum în picioare, plin de oameni detestabili, se va prăbuși, iar cel pe care-l construiesc va fi umplut de slujitori loiali Mie. Ei se vor ridica din nou și Îmi vor sluji de dragul gloriei templului Meu. Veți vedea cu siguranță ziua în care voi fi preaslăvit, și veți vedea, de asemenea, cu siguranță ziua în care voi distruge templul și voi zidi unul nou. De asemenea, veți vedea cu siguranță ziua venirii cortului Meu în lumea oamenilor. Așa cum voi nimici templul, astfel voi aduce cortul Meu în lumea oamenilor; tocmai în clipa în care oamenii Mă vor vedea coborând. După ce voi zdrobi toate națiunile, le voi aduna din nou, clădind de atunci templul Meu și ridicând altarul Meu, ca toți să-Mi aducă jertfe, să Mă slujească în templul Meu și să se dedice cu credință pe ei înșiși lucrării Mele printre națiunile neamurilor. Ei vor fi asemenea israeliților din ziua de azi, împodobiți în haină preoțească și cu coroană, cu gloria Mea, Iahve, în mijlocul lor, și măreția Mea plutind peste ei și rămânând cu ei. Lucrarea Mea între națiunile Neamurilor va fi realizată în același fel. Așa cum a fost lucrarea Mea în Israel, așa va fi și lucrarea Mea între națiunile Neamurilor, pentru că voi extinde lucrarea Mea în Israel și o voi răspândi printre națiunile Neamurilor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea de răspândire a Evangheliei este și lucrarea de mântuire a omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 219)

Acum este timpul când Duhul Meu săvârșește o lucrare măreață și timpul când Îmi încep lucrarea printre națiunile neamurilor. Mai mult decât atât, este momentul în care clasific toate ființele create, punându-le pe fiecare în categoria sa, astfel încât lucrarea Mea să poată fi mai rapidă și eficientă. Și astfel, ceea ce îți cer este să îți oferi întreaga ta ființă pentru lucrarea Mea și, mai mult, să discerni în mod clar și să te asiguri de toată lucrarea pe care am făcut-o în tine și să îți pui toată puterea în lucrarea Mea, astfel încât să devină mai eficientă. Asta este ceea ce trebuie să înțelegi. Renunță la luptele dintre voi, la a căuta o cale înapoi sau la a căuta confortul trupesc, ceea ce Mi-ar întârzia lucrarea și ți-ar amâna viitorul minunat. Departe de a te proteja, acest lucru ar duce la distrugerea ta. Nu ar fi acest lucru nesăbuit din partea ta? Lucrurile de care te bucuri astăzi cu lăcomie reprezintă chiar ceea ce îți va distruge viitorul, în timp ce durerea pe care o suferi astăzi este chiar ceea ce te protejează. Trebuie să fii conștient în mod clar de aceste lucruri, pentru a evita să cazi pradă ispitelor de care va fi greu să scapi și să eviți să intri din greșeală în ceața densă și să nu fii în stare să găsești soarele. Atunci când ceața densă se va împrăștia, te vei afla în toiul zilei mari a judecății. În acel moment, ziua Mea se va apropia de omenire. Cum vei scăpa de judecata Mea? Cum vei fi în stare să înduri căldura arzătoare a soarelui? Când dăruiesc omului abundența Mea, el nu o prețuiește în sânul lui, ci o aruncă deoparte, într-un loc în care nimeni nu o va observa. Când ziua Mea coboară asupra omului, el nu va mai putea descoperi abundența Mea și nu va găsi cuvintele amare ale adevărului pe care i l-am spus cu mult timp în urmă. El va plânge și va striga, pentru că a pierdut strălucirea luminii și a căzut în întuneric. Ceea ce vedeți astăzi este doar sabia ascuțită a gurii Mele. Nu ați văzut toiagul în mâna Mea sau flacăra cu care ard omul și de aceea sunteți încă trufași și

necumpătați în prezența Mea. De aceea încă mai luptați cu Mine în casa Mea, disputând cu limba voastră omenească ceea ce am vorbit cu gura Mea. Omul nu se teme de Mine și, deși continuă să fie în vrăjmășie cu Mine chiar și astăzi, el rămâne fără teamă. Aveți limba și dinții celor nedrepți în gurile voastre. Cuvintele și faptele voastre sunt asemănătoare celor ale șarpelui care a ademenit-o pe Eva să păcătuiască. Voi cereți unul de la celălalt ochi pentru ochi și dinte pentru dinte și vă luptați în prezența Mea pentru a smulge poziție, renume și profit pentru voi înșivă, totuși nu știți că Eu vă urmăresc în secret cuvintele și faptele. Înainte să veniți în prezența Mea, am răsunat în adâncul inimilor voastre. Omul dorește întotdeauna să scape de mâna Mea și să se ferească de privirea ochilor Mei, dar nu M-am îndepărtat niciodată de la cuvintele sau faptele lui. În schimb, Eu permit înadins acelor cuvinte și fapte să fie văzute de ochii Mei, ca să pot mustra nedreptatea omului și să îi judec răzvrătirea. Astfel, cuvintele și faptele secrete ale omului rămân întotdeauna înaintea scaunului Meu de judecată, iar scaunul Meu de judecată nu a părăsit niciodată omul, căci răzvrătirea lui este prea mare. Lucrarea Mea este de a arde și de a purifica toate cuvintele și faptele omului care au fost rostite și făcute în prezența Duhului Meu. În acest fel,[a] când voi părăsi pământul, oamenii tot își vor păstra loialitatea față de Mine și Mă vor sluji în continuare așa cum fac slujitorii Mei sfinți în lucrarea Mea, permițând lucrării Mele pe pământ să continue până în ziua în care este completă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea de răspândire a Evangheliei este și lucrarea de mântuire a omului”

Note de subsol:

a. Textul original nu include expresia „În acest fel”.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 220)

Ați văzut ce lucrare va îndeplini Dumnezeu în acest grup de oameni? Dumnezeu a spus odată că până și în Împărăția Milenară, oamenii trebuie să Îi urmeze cuvântările în continuare și că, în viitor, cuvântările lui Dumnezeu vor călăuzi viața oamenilor direct în țara cea bună a Canaanului. Când Moise se afla în pustie, Dumnezeu i-a dat indicații și i-a vorbit direct. Din ceruri, Dumnezeu a trimis hrană, apă și mană pentru ca oamenii să se bucure, iar astăzi este tot la fel: Dumnezeu, personal, a trimis lucruri de mâncat și de băut de care oamenii să se bucure și tot El, personal, a trimis blesteme pentru a mustra oamenii. Și astfel, fiecare pas al lucrării Sale este săvârșit personal de către Dumnezeu. Astăzi, oamenii caută după producerea faptelor, ei caută semne și minuni și este posibil ca toți acești oameni să fie alungați, pentru că lucrarea lui Dumnezeu devine tot mai practică. Nimeni nu știe că Dumnezeu S-a pogorât din cer, ei nu sunt conștienți nici de faptul că Dumnezeu a trimis din cer hrană și tonice – și totuși, Dumnezeu există cu adevărat, iar scenele pline de afecțiune din Împărăția Milenară pe care oamenii și le imaginează sunt, de asemenea, cuvântările personale ale lui Dumnezeu. Așa stau lucrurile și doar asta se numește a domni împreună cu Dumnezeu pe pământ. A domni cu Dumnezeu pe pământ se referă la trup. Ceea ce nu este din trup nu există pe pământ și astfel, toți cei care se concentrează pe a merge la al Treilea cer fac acest lucru în zadar. Într-o zi, când tot universul se va întoarce la Dumnezeu, centrul lucrării Sale din întregul cosmos va urma cuvântările Lui; altundeva, unii oamenii vor folosi telefonul, alții vor lua avionul, unii se vor îmbarca pe un vapor pe mare, iar alții vor folosi lasere pentru a primi cuvântările lui Dumnezeu. Toți Îl vor adora și, dornici, vor veni cu toții aproape de Dumnezeu și se vor aduna împrejurul Lui și toți se vor închina Lui – și toate acestea vor fi faptele lui Dumnezeu. Țineți minte asta! Dumnezeu sigur nu va mai reîncepe vreodată în altă parte. Dumnezeu va

împlini acest fapt: va face ca toți oamenii din univers să vină înaintea Lui și să I se închine Dumnezeului de pe pământ, iar lucrarea Lui din alte locuri va înceta, iar oamenii vor fi forțați să caute adevărata cale. Va fi ca și cu Iosif: toți veneau la el pentru mâncare și i se închinau, pentru că el avea ce să mănânce. Pentru a evita foametea, oamenii vor fi forțați să caute adevărata cale. Întreaga comunitate religioasă va suferi o foamete aspră și numai Dumnezeul zilei de astăzi este izvorul de apă vie, este în posesia izvorului nesecat oferit pentru bucuria omului, iar oamenii vor veni și vor depinde de El. Aceea va fi vremea când faptele lui Dumnezeu vor fi dezvăluite, iar Dumnezeu va dobândi slava; toți oamenii din tot universul se vor închina acestei „ființe umane" neînsemnate. Nu aceasta va fi ziua slavei lui Dumnezeu? Într-o zi, pastori bătrâni vor trimite telegrame căutând apa din izvorul nesecat al apei vii. Ei vor fi în vârstă, dar tot vor veni să I se închine acestei persoane pe care au privit-O de sus. Îl vor recunoaște cu gurile lor și se vor încrede în El din inimi – și nu este acesta un semn și o minune? Atunci când întreaga Împărăție se bucură, va fi ziua slavei lui Dumnezeu și oricine vine la voi și primește vestea bună a lui Dumnezeu va fi binecuvântat de El, iar aceste țări și acești oameni care fac astfel vor fi binecuvântați și îngrijiți de către Dumnezeu. Direcția viitoare va fi următoarea: cei care dobândesc cuvântările din gura lui Dumnezeu vor avea o cale pe care să umble pe pământ și, fie ei oameni de afaceri sau oameni de știință, educatori sau industriași, celor care sunt fără cuvintele lui Dumnezeu le va fi foarte greu să facă până și cel mai mic pas și vor fi forțați să caute adevărata cale. Asta se înțelege prin fraza „Cu adevărul, vei străbate întreaga lume; fără adevăr, nu vei ajunge nicăieri". Iată cum stau lucrurile: Dumnezeu va folosi Calea (adică toate cuvintele Sale) pentru a cârmui întregul univers și pentru a guverna și a cuceri omenirea. Oamenii speră întotdeauna la o schimbare majoră a mijloacelor prin care Dumnezeu

lucrează. Pentru a fi clar, prin cuvinte controlează El oamenii, iar tu trebuie să faci ceea ce spune El, fie că vrei, fie că nu vrei; acesta este un fapt obiectiv și trebuie ascultat de toți și, tot astfel, este inexorabil și cunoscut tuturor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Împărăția Milenară a sosit”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 221)

Cuvintele lui Dumnezeu se vor răspândi printre nenumărate cămine, ele vor deveni cunoscute tuturor și numai atunci lucrarea Lui se va răspândi în univers. Ceea ce înseamnă că, dacă lucrarea lui Dumnezeu trebuie să se răspândească în întregul Univers, atunci cuvintele Lui trebuie să fie răspândite. În ziua slavei lui Dumnezeu, cuvintele lui Dumnezeu își vor arăta puterea și autoritatea. Fiecare cuvânt al Său, din vremuri străvechi până astăzi, se va îndeplini și se adeveri. În acest fel, slăvit va fi Dumnezeu pe pământ – altfel spus, cuvintele Sale vor domni pe pământ. Toți cei ce sunt răi vor fi mustrați de cuvintele rostite din gura lui Dumnezeu, toți cei ce sunt drepți vor fi binecuvântați de cuvintele rostite din gura Lui și totul va fi statornicit și făcut complet de cuvintele rostite din gura Lui. Nici nu va manifesta semne sau minuni; totul se va realiza prin cuvintele Sale, iar cuvintele Sale vor produce fapte. Toți cei de pe pământ vor sărbători cuvintele lui Dumnezeu, fie ei adulți sau copii, bărbați sau femei, tineri sau bătrâni, toți oamenii se vor supune cuvintelor lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu se arată în trup, îngăduind oamenilor să le vadă pe pământ, limpezi și pline de viață. Aceasta înseamnă Cuvântul să devină trup. Dumnezeu a venit pe pământ în primul rând pentru a împlini faptul: „Cuvântul a devenit trup”, ceea ce înseamnă că El a venit pentru ca ale Sale cuvinte să poată fi emise din trup (nu ca în vremea lui Moise, din Vechiul Testament, când Dumnezeu a vorbit direct din cer). După aceea, toate cuvintele Sale se vor îndeplini în timpul Epocii Împărăției Milenare, ele vor

deveni fapte vizibile înaintea ochilor omului, iar oamenii le vor privi folosindu-și proprii ochi, fără cea mai mică deosebire. Aceasta este semnificația supremă a întrupării lui Dumnezeu. Altfel spus, lucrarea Duhului Sfânt este îndeplinită prin trup și prin cuvinte. Acesta este adevăratul sens al „Cuvântului devenit trup” și al „arătării Cuvântului în trup”. Numai Dumnezeu poate spune voia Duhului și numai Dumnezeu întrupat poate vorbi în numele Duhului; cuvintele lui Dumnezeu devin clare în Dumnezeul întrupat și toți ceilalți sunt conduși de ele. Nimeni nu este scutit, toți există în aceeași sferă. Numai prin aceste cuvântări pot oamenii să devină conștienți; cei care nu o dobândesc în acest fel visează cu ochii deschiși dacă ei cred că pot obține cuvântările din ceruri. Astfel este autoritatea demonstrată de întruparea lui Dumnezeu, făcându-i pe toți să creadă cu toată convingerea. Nici cei mai venerabili experți și pastori religioși nu pot rosti aceste cuvinte. Ei trebuie cu toții să se supună lor și nimeni nu va mai putea să facă un alt început. Dumnezeu va folosi cuvinte pentru a cuceri universul. El va face asta nu prin trupul Său carnal, ci prin folosirea cuvintelor din gura Dumnezeului devenit trup, pentru a cuceri toți oamenii din întregul univers; numai acesta este Cuvântul devenit trup și numai aceasta este arătarea Cuvântului în trup. Poate că oamenilor li se pare că Dumnezeu nu a făcut multă lucrare – dar Dumnezeu trebuie doar să-Și rostească propriile cuvinte, iar ei vor fi convinși pe deplin și copleșiți de uimire. Fără fapte, oamenii strigă și țipă; având cuvintele lui Dumnezeu, ei amuțesc. Dumnezeu va îndeplini, cu siguranță, acest lucru, pentru că acesta este planul demult stabilit al lui Dumnezeu: să înfăptuiască venirea Cuvântului pe pământ. De fapt, nu este nevoie să explic – sosirea Împărăției Milenare pe pământ este venirea cuvintelor lui Dumnezeu pe pământ. Pogorârea Noului Ierusalim din ceruri este venirea cuvintelor lui Dumnezeu pentru a trăi printre oameni, pentru a însoți fiecare acțiune a omului și toate

gândurile lui cele mai intime. Și acesta este un fapt pe care Dumnezeu îl va aduce la îndeplinire; aceasta e minunata scenă din Împărăția Milenară. Acesta este planul stabilit de Dumnezeu: cuvintele Sale se vor arăta pe pământ pentru o mie de ani și vor manifesta toate faptele Lui și vor completa toată lucrarea Lui pe pământ, după care această etapă a omenirii va ajunge la final.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Împărăția Milenară a sosit”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 222)

Când Sinim va fi înfăptuit pe pământ – când va fi creată Împărăția – aici nu vor mai fi războaie, nu va mai fi niciodată foamete, nu vor mai fi epidemii și cutremure; oamenii vor înceta să fabrice arme; toți vor trăi în pace și stabilitate; și vor exista relații normale între oameni, cât și între țări. Cu toate acestea, prezentul nu suportă nicio comparație cu acest lucru. Totul sub ceruri este în haos și, treptat, încep să aibă loc lovituri de stat în fiecare țară. În urma cuvântărilor lui Dumnezeu, oamenii se schimbă în mod treptat și, pe plan intern, fiecare țară este sfâșiată cu încetul. Bazele stabile ale Babilonului încep să se clatine, ca un castel pe nisip și, pe măsură ce voia lui Dumnezeu se schimbă, au loc schimbări nemaipomenite, neobservate în lume și, în orice moment, apar tot felul de semne, arătând oamenilor că a sosit ziua cea de pe urmă a lumii! Acesta este planul lui Dumnezeu; aceștia sunt pașii prin care El lucrează și fiecare țară va fi, cu siguranță, sfâșiată în bucăți. Vechea Sodoma va fi nimicită a doua oară și, astfel, Dumnezeu spune: „Lumea se prăbușește! Babilonul este paralizat!” Nimeni, în afară de Dumnezeu Însuși, nu este capabil să înțeleagă acest lucru pe deplin; la urma urmei, conștiința oamenilor are o limită. De exemplu, miniștrii afacerilor interne ar putea ști că împrejurările actuale sunt instabile și haotice, însă ei nu sunt capabili să le abordeze. Pot doar să se lase purtați de curent, sperând, în inimile lor, la ziua în care își vor putea ține capetele sus, la ziua

în care soarele va răsări din nou la Răsărit, strălucind peste pământ și schimbând această stare nefericită a lucrurilor. Totuși, habar n-au că, atunci când soarele răsare a doua oară, răsăritul său nu e menit să restabilească vechea ordine – este o revenire la viață, o schimbare completă. Acesta este planul lui Dumnezeu pentru întregul univers. El va înfăptui o lume nouă, dar, mai presus de toate, va reînnoi mai întâi omul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolele 22 și 23

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 223)

În lume, cutremurele sunt începutul dezastrului. Mai întâi, Eu fac lumea – adică pământul – să se schimbe și, apoi, urmează năpastele și foametea. Acesta este planul Meu și aceștia sunt pașii Mei, iar Eu voi mobiliza totul ca să Mă slujească, pentru a-Mi încheia planul de gestionare. Astfel, întregul univers-lume va fi distrus, chiar și fără intervenția Mea directă. Când am devenit trup pentru prima dată și am fost pironit pe cruce, pământul s-a cutremurat îngrozitor, și la fel va fi când va veni sfârșitul. Cutremurele vor începe chiar în momentul în care Eu voi intra, din trup, în tărâmul spiritual. Așadar, indiscutabil, fiii întâi născuți nu vor suferi din cauza dezastrului, în vreme ce oamenii care nu sunt fii întâi născuți vor fi lăsați să sufere în toiul dezastrelor. Deci, dintr-o perspectivă umană, toată lumea este dornică să fie un fiu întâi născut. În premonițiile oamenilor, lucrul acesta nu se întâmplă pentru a se bucura de binecuvântări, ci pentru a scăpa de suferințele cauzate de dezastru. Acesta este complotul marelui balaur roșu. Totuși, Eu nu-l voi lăsa niciodată să scape; îl voi face să-Mi îndure pedeapsa severă și, apoi, să se ridice și să-Mi facă servicii (aceasta se referă la a-Mi face fiii și poporul compleți), ca să fie înșelat mereu de propriile lui intrigi și să accepte pe vecie judecata Mea și arderea Mea. Acesta este adevăratul înțeles al faptului că făcătorii de servicii Mă

preamăresc (adică îi folosesc pentru a-Mi dezvălui marea putere). Nu-i voi permite marelui balaur roșu să se strecoare în Împărăția Mea, și nici nu-i voi acorda acestuia dreptul să Mă preamărească! (Pentru că nu este vrednic; niciodată nu va fi vrednic!) Pe marele balaur roșu îl voi obliga doar să-Mi facă servicii în veci! Îl voi lăsa doar să se prosterneze înaintea Mea. (Celor care sunt distruși le este mai bine decât celor ce sunt în pierzanie; distrugerea este doar o formă temporară de pedeapsă severă, dar oamenii care sunt în pierzanie vor îndura în veci pedepse aspre. Din acest motiv folosesc Eu cuvintele „să se prosterneze”. Folosesc pedepse aspre deoarece acești oameni se strecoară în casa Mea și se bucură de o mare parte din harul Meu și au o oarecare cunoaștere despre Mine. Cât despre cei din afara casei Mele, ai putea spune că neștiutorii nu vor suferi.) În noțiunile lor, oamenii cred că aceia care sunt distruși o duc mai rău decât cei în pierzanie, dar, dimpotrivă, aceștia din urmă trebuie să fie întotdeauna aspru pedepsiți, iar cei distruși se vor întoarce în neant pentru totdeauna.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 108

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 224)

Când răsună salutul Împărăției – care este și momentul când se aud cele șapte tunete – acest sunet cutremură cerul și pământul, zdruncinând empireul și făcând să vibreze coardele inimii fiecărei ființe umane. Imnul Împărăției se înalță ceremonios în tărâmul marelui balaur roșu, dovedind că am distrus națiunea și Mi-am întemeiat Împărăția. Chiar mai important, Împărăția Mea este statornicită pe pământ. În acest moment, încep să-Mi trimit îngerii către fiecare dintre națiunile lumii pentru ca ei să-Mi poată păstori fiii, oamenii Mei; aceasta este, de asemenea, pentru a îndeplini cerințele următoarei etape a lucrării Mele. Totuși, Eu vin personal în locul unde stă încolăcit marele balaur roșu și Mă lupt cu el. Odată ce întreaga

omenire ajunge să Mă cunoască în trup și este capabilă să Îmi vadă faptele în trup, bârlogul marelui balaur roșu se va transforma în cenușă și va dispărea fără urmă. Ca oameni ai Împărăției Mele, din moment ce detestați marele balaur roșu din tot sufletul, trebuie să-Mi mulțumiți inima cu acțiunile voastre și astfel, să-l faceți pe balaur de rușine. Simțiți cu adevărat că marele balaur roșu este detestabil? Simțiți cu adevărat că este dușmanul Regelui Împărăției? Aveți cu adevărat credința că puteți fi mărturie minunată pentru Mine? Chiar sunteți încrezători că puteți învinge marele balaur roșu? Asta este ceea ce vă cer; tot ceea ce am nevoie e ca voi să puteți ajunge până la acest pas. Veți fi capabili să o faceți? Aveți credința că puteți obține asta? Ce anume sunt capabili oamenii să facă? Nu e mai bine să o fac Eu Însumi? De ce spun că Eu cobor personal în locul în care se dă bătălia? Ceea ce vreau Eu este credința voastră, nu faptele voastre. Ființele umane sunt incapabile de a-Mi accepta cuvintele într-un mod direct, și în schimb le aruncă doar o privire piezișă. V-a ajutat acest lucru să vă atingeți scopurile? Ați ajuns să Mă cunoașteți astfel? Sincer să fiu, dintre oamenii de pe pământ, niciunul nu este capabil să Mă privească drept în față și niciunul nu este capabil să primească înțelesul pur și nealterat al cuvintelor Mele. Și astfel, am pus în mișcare pe pământ un proiect fără precedent pentru a-Mi atinge scopurile și a statornici imaginea Mea adevărată în inimile oamenilor. În acest mod, voi pune capăt erei în care noțiunile își exercită puterea asupra oamenilor.

Astăzi, nu numai că Mă pogor asupra națiunii marelui balaur roșu, ci Mă și întorc pentru a înfrunta întreg universul, făcând întregul empireu să se cutremure. Există undeva vreun loc care să nu fie supus judecății Mele? E oare vreun loc care să nu existe sub calamitățile pe care le Eu le trimit asupra lui? Oriunde merg, Eu împrăștii tot felul de „semințe ale dezastrului”. Acesta este unul dintre modurile în care lucrez și este, fără

îndoială, un act de mântuire pentru omenire, iar ceea ce îi trimit este tot un fel de iubire. Doresc să îngădui chiar mai multor oameni să ajungă să Mă cunoască și să Mă poată vedea și, în acest fel, să ajungă să preamărească un Dumnezeu pe care nu L-au văzut atât de mulți ani, dar care, în momentul de față, este real. Din ce motiv am creat lumea? De ce oare, după ce oamenii au devenit corupți, nu i-am nimicit complet? Din ce motiv întreaga rasă umană trăiește printre dezastre? Care a fost scopul Meu când M-am înveșmântat în trup? Când Îmi îndeplinesc lucrarea, omenirea cunoaște nu numai gustul celor amare, ci și pe al celor dulci. Dintre toți oamenii din lume, cine nu trăiește în harul Meu? Dacă nu aș fi înzestrat ființele umane cu binecuvântări materiale, cine din lume ar fi putut să se bucure de îndestulare? Nu cumva a vă permite să vă luați locurile de oameni ai Mei este o binecuvântare? Dacă nu ați fi fost oamenii Mei, ci mai degrabă făcători de servicii, nu ați trăi printre binecuvântările Mele? Nici măcar unul dintre voi nu este capabil să înțeleagă originea cuvintelor Mele. Oamenii – departe de a prețui titlurile pe care li le-am oferit, atât de mulți dintre ei, la auzul titlului de „făcători de servicii", nutresc resentimente în inimile lor și așa de mulți, la auzul titlului de „oamenii Mei", nutresc iubire pentru Mine în inimile lor. Nimeni nu ar trebui să încerce să Mă păcălească; ochii Mei sunt atoatevăzători! Care dintre voi primește de bunăvoie, care dintre voi oferă ascultare totală? Dacă salutul Împărăției nu ar răsuna, ați fi cu adevărat capabili să vă supuneți până la final? Ceea ce omul este capabil să facă și să gândească și cât de departe poate să meargă – toate acestea le-am prestabilit demult.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 10

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 225)

În ciuda faptului că edificarea Împărăției a început în mod oficial, întâmpinarea Împărăției încă nu a răsunat oficial; acum este doar o profeție a ceea ce va să vină. După ce toți oamenii vor fi făcuți compleți și toate națiunile pământului vor deveni Împărăția lui Hristos, atunci va fi momentul când vor răsuna cele șapte tunete. Ziua actuală este un pas mare în direcția acelei etape; acțiunea a fost declanșată către acea zi. Acesta este planul lui Dumnezeu și va fi realizat în viitorul apropiat. Totuși, Dumnezeu a îndeplinit deja tot ceea ce a spus. Astfel, este clar că națiunile pământului nu sunt decât castele de nisip care tremură în timp ce mareea înaltă se apropie: ziua de pe urmă este iminentă și marele balaur roșu se va prăbuși sub cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a se asigura că planul lui Dumnezeu este dus la îndeplinire cu succes, îngerii din cer au coborât pe pământ, făcând tot ce le stă în putință pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Dumnezeul întrupat Însuși S-a pus în formație de luptă pentru a purta un război cu dușmanul. Oriunde se arată întruparea, dușmanul este distrus din acel loc. China este prima care va fi anihilată; va fi devastată de mâna lui Dumnezeu. Dumnezeu nu va arăta niciun pic de îndurare. Dovada prăbușirii treptate a marelui balaur roșu poate fi observată în maturizarea continuă a oamenilor; ea este evidentă și vizibilă pentru oricine. Maturizarea oamenilor este un semn al morții inamicului. Aceasta este o parte a explicației a ceea ce înseamnă „să Mă lupt cu el”. Astfel, Dumnezeu le-a reamintit oamenilor de multe ori să depună mărturii frumoase pentru El ca să anuleze statutul deținut de noțiuni, care sunt urâțenia marelui balaur roșu, în inimile oamenilor. Dumnezeu folosește astfel de mesaje de reamintire pentru a însufleți credința oamenilor și, prin aceasta, El obține realizări în lucrarea Sa. Asta deoarece Dumnezeu a spus: „Ce anume sunt capabili oamenii să facă? Nu e mai bine să o fac Eu Însumi?” Toți oamenii sunt astfel; nu numai că sunt incapabili, dar se și descurajează și se decepționează cu ușurință.

Din acest motiv, ei nu-L pot cunoaște pe Dumnezeu. Dumnezeu nu numai că învie credința omenirii; de asemenea, El insuflă oamenilor putere în secret și fără încetare.

În continuare, Dumnezeu a început să vorbească întregului univers. Nu numai că Dumnezeu Și-a început noua lucrare în China, El a început să facă noua lucrare de astăzi dintr-un capăt în altul al universului. În această etapă a lucrării, deoarece Dumnezeu dorește să-Și dezvăluie toate faptele pretutindeni în lume, astfel încât toți oamenii care L-au trădat să vină din nou să se plece înaintea tronului Său, judecata lui Dumnezeu tot va conține mila și bunătatea Sa iubitoare. Dumnezeu folosește evenimentele actuale din întreaga lume ca oportunități pentru a-i face pe oameni să simtă panică, îmboldindu-i să-L caute pe Dumnezeu, astfel încât să se poată întoarce pentru a fi înaintea Lui. Astfel, Dumnezeu spune: „Acesta este unul dintre modurile în care lucrez și este, fără îndoială, un act de mântuire pentru omenire, iar ceea ce îi trimit este tot un fel de iubire”.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 10

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 226)

Eu Îmi exercit autoritatea pe pământ, desfășurându-Mi lucrarea în întregimea sa. Tot ce este în lucrarea Mea se reflectă pe fața pământului; omenirea nu a putut niciodată, pe pământ, să înțeleagă mișcările Mele în Cer, nici să cugete amănunțit asupra orbitelor și traiectoriilor Duhului Meu. Majoritatea ființelor umane înțeleg doar detaliile care se află în afara duhului, incapabile să înțeleagă starea reală a acestuia. Cerințele pe care le am de la omenire nu sunt ale sinelui Meu nedeslușit, care este în Cer, sau ale ființei imponderabile care sunt pe pământ; Eu am cerințe adecvate în concordanță cu statura omului de pe pământ. Eu niciodată nu am pus pe cineva în dificultate și nici n-am cerut vreodată cuiva să-și „stoarcă

sângele” pentru plăcerea Mea – ar putea oare cerințele Mele să fie limitate doar la asemenea condiții? Din nenumăratele creaturi de pe pământ, care nu se supune dispozițiilor cuvintelor din gura Mea? Care dintre aceste creaturi, care vin înaintea Mea, nu este pe deplin arsă prin cuvintele Mele și focul Meu arzător? Care dintre aceste creaturi îndrăznește „să se fâțâie” cu exaltare mândră înaintea Mea? Care din aceste creaturi nu se pleacă înaintea Mea? Sunt Eu Dumnezeul care impune creației doar tăcerea? Dintre nenumăratele lucruri din creație, Eu le aleg pe cele care Îmi satisfac intenția; din nenumăratele ființe umane din omenire, le aleg pe cele cărora le pasă de inima Mea. Eu aleg cele mai bune dintre toate stelele, adăugând prin aceasta o licărire slabă de lumină Împărăției Mele. Eu umblu pe pământ, împrăștiindu-Mi parfumul pretutindeni și, în fiecare loc, Îmi las în urmă forma. Fiecare loc răsună la sunetul glasului Meu. Oamenii de peste tot se gândesc la scenele frumoase de ieri, pentru că întreaga umanitate își amintește trecutul…

Întreaga umanitate tânjește să-Mi vadă fața, dar când cobor în persoană pe pământ, toți sunt potrivnici sosirii Mele și toți alungă venirea luminii, ca și cum Eu aș fi dușmanul omului în Cer. Omul Mă întâmpină cu o lumină defensivă în ochi și rămâne constant alert, profund temător că Eu aș putea avea alte planuri pentru el. Deoarece ființele umane Mă privesc ca pe un prieten necunoscut, ele se simt de parcă Eu aș nutri intenția de a le ucide fără discriminare. În ochii omului, Eu sunt un opozant ucigător. Cu toate că a gustat căldura Mea în toiul nenorocirii, omul rămâne în necunoștință de cauză în ceea ce privește dragostea Mea și este încă pornit să se apere de Mine și să Mă sfideze. Departe de a profita de condiția lui pentru a acționa împotriva sa, Eu îl cuprind pe om în căldura îmbrățișării, îi umplu gura cu dulceață și îi pun mâncarea necesară în stomac. Dar, când mânia Mea violentă va scutura munții și râurile, nu îi voi mai dărui omului, din cauza

lașității lui, aceste forme diferite de ajutor. În acest moment, furia Mea va crește, refuzând tuturor lucrurilor vii o șansă să se căiască și, abandonând toate speranțele Mele pentru om, voi administra răsplata pe care el o merită din plin. În acest moment, tunetul vuiește și fulgerul lucește, precum valurile oceanului care se dezlănțuie cu mânie, ca zeci de mii de munți care se prăbușesc. Pentru răzvrătirea sa, omul este doborât de tunet și de fulger și alte creaturi sunt eliminate în explozii de tunete și fulgere, iar întregul univers coboară brusc în haos și creația nu poate să recupereze suflarea primară a vieții. Nenumăratele mulțimi ale omenirii nu pot scăpa de vuietul tunetului; în mijlocul lucirii fulgerului, ființele umane, hoardă după hoardă, se răstoarnă în curentul rapid, ca să fie purtate de torentele care se revarsă din munți. Deodată, lumea „oamenilor” se apropie de locul de „destinație” al omului. Cadavrele plutesc la suprafața oceanului. Întreaga omenire se îndepărtează de Mine din pricina mâniei Mele, căci omul a păcătuit împotriva esenței Duhului Meu și răzvrătirea lui M-a jignit. Dar, în locurile fără apă, alți oameni se bucură încă, printre râsete și cântece, de făgăduințele acordate lor.

Când toți oamenii sunt tăcuți, Eu emit o licărire de lumină în fața ochilor lor. Apoi, mintea oamenilor se limpezește și ochii încep să le strălucească, iar ei nu mai sunt dornici să păstreze tăcerea; astfel, sentimentul spiritual este chemat în inimile lor imediat. Când se întâmplă asta, întreaga umanitate este înviată. Aruncându-și deoparte nemulțumirile nerostite, toți oamenii vin înaintea Mea, câștigând încă o șansă la supraviețuire prin cuvintele pe care Eu le proclam. Acest lucru se întâmplă pentru că toate ființele umane își doresc să trăiască pe fața pământului. Cu toate acestea, care dintre ele a avut vreodată intenția de a trăi de dragul Meu? Care dintre ele a descoperit vreodată lucruri splendide în ele ca să Mi le ofere pentru bucuria Mea? Care dintre ele Mi-a detectat vreodată

mireasma îmbătătoare? Toate ființele umane sunt lucruri vulgare și nerafinate: la exterior, par a uimi ochii, dar esența lor este de a nu Mă iubi sincer pentru că, în ungherele adânci ale inimii omenești, niciodată nu a existat niciun element al Meu. Omul este prea deficitar: comparându-l cu Mine, pare că dezvălui un abis la fel de mare ca acela dintre pământul și Cer. Chiar și astfel, Eu nu lovesc punctele slabe și vulnerabile ale omului, nici nu-l ridiculizez din cauza neajunsurilor sale. Mâinile Mele au fost la lucru pe pământ timp de mii de ani și tot timpul ochii Mei au avut grijă de întreaga omenire. Totuși, Eu n-am luat niciodată, la întâmplare, nicio singură viață umană ca să Mă joc cu ea ca și cum ar fi fost o jucărie. Observ durerile pe care le-a îndurat omul și înțeleg prețul pe care el l-a plătit. În timp ce el stă înaintea Mea, nu doresc să îl iau pe om pe nepregătite pentru a-l mustra și nici nu-Mi doresc să revărs asupra lui lucruri nedorite. În schimb, în tot acest timp, Eu doar i-am furnizat și i-am dat omului. Așadar, tot ceea ce îl bucură pe om este harul Meu, toată răsplata care vine din mâna Mea. Pentru că Eu sunt pe pământ, omul nu a trebuit niciodată să îndure chinurile foamei. Mai degrabă, îi permit omului să primească din mâinile Mele lucrurile de care el se poate bucura și îi permit omenirii să trăiască în binecuvântările Mele. Oare nu trăiește întreaga omenire sub mustrarea Mea? Așa cum există belșug în adâncimile munților și o mulțime de lucruri de care să se bucure în ape, oare poporul care trăiește astăzi în cuvintele Mele nu are, cu atât mai mult, mâncare pe care o apreciază și o gustă? Eu sunt pe pământ și omenirea se bucură de binecuvântările Mele pe pământ. Când voi lăsa pământul în urmă, moment în care și lucrarea Mea se va încheia, omenirea nu va mai primi îngăduința Mea din cauza slăbiciunii sale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 17

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 227)

Urâți cu adevărat marele balaur roșu? Îl urâți cu adevărat, sincer? De ce v-am întrebat de atâtea ori? De ce vă pun această întrebare din nou și din nou? Ce imagine a marelui balaur roșu există în inimile voastre? A fost într-adevăr eliminată? Cu adevărat nu-l considerați a fi tatăl vostru? Toți oamenii ar trebui să perceapă intenția Mea din întrebările Mele. Nu este de a provoca mânia oamenilor, nici de a instiga răzvrătirea printre oameni și nici ca omul să-și găsească propria ieșire, ci de a permite tuturor oamenilor să se elibereze de robia marelui balaur roșu. Cu toate acestea, nimeni nu ar trebui să fie neliniștit. Totul se va împlini prin cuvintele Mele; niciun om nu poate lua parte, și niciun om nu poate face lucrarea pe care o voi îndeplini Eu. Voi curăța aerul din toate ținuturile și voi eradica orice urmă a demonilor de pe pământ. Am început deja și voi iniția prima etapă a lucrării mele de mustrare în locuința marelui balaur roșu. Astfel, se poate vedea că mustrarea Mea s-a abătut asupra întregului univers și că marele balaur roșu și toate felurile de spirite necurate vor fi incapabile să scape de mustrarea mea, căci Eu privesc asupra tuturor ținuturilor. Când lucrarea Mea pe pământ se va încheia, adică atunci când epoca judecății se va termina, voi mustra oficial pe marele balaur roșu. Poporul Meu cu siguranță va vedea mustrarea Mea dreaptă a marelui balaur roșu, cu siguranță va revărsa laudă din pricina neprihănirii Mele și cu siguranță va preamări pentru totdeauna Numele Meu cel sfânt din pricina neprihănirii Mele. Prin urmare, vă veți îndeplini în mod oficial datoria și Mă veți lăuda în mod oficial în toate ținuturile pentru totdeauna!

Când epoca judecății va atinge punctul culminant, nu Mă voi grăbi să închei lucrarea Mea, ci voi integra în ea dovezile epocii mustrării și voi permite ca aceste dovezi să fie văzute de tot poporul Meu; prin acest lucru

se vor da roade mai mari. Aceste dovezi sunt mijlocul prin care îl mustru pe marele balaur roșu și voi face pe poporul Meu să-l vadă cu ochii lor, pentru ca ei să cunoască mai mult firea Mea. Timpul în care poporul Meu se va bucura de Mine va fi când marele balaur roșu va fi mustrat. A face ca poporul marelui balaur roșu să se ridice și să se răzvrătească împotriva lui este planul Meu și metoda prin care Îmi fac poporul Meu desăvârșit și este o mare oportunitate pentru tot poporul Meu să crească în viață.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 28

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 228)

Când se înalță luna strălucitoare, noaptea liniștită este spulberată dintr-o dată. Deși luna este zdrențuită, omul este vesel și stă liniștit sub lumina lunii, admirând scena frumoasă în lumina ei. Omul nu-și poate descrie emoțiile; este ca și cum și-ar dori să-și arunce gândurile înapoi în trecut, ca și când și-ar dori să privească înainte spre viitor, ca și când s-ar bucura de prezent. Pe față îi apare un zâmbet, iar în aerul plăcut pătrunde un miros proaspăt; în timp ce o briză blândă începe să sufle, omul îi descoperă parfumul bogat și pare a fi intoxicat de el, incapabil să se trezească. Acesta este chiar momentul în care am venit personal printre oameni, iar omul percepe sporit aroma puternică și, astfel, toți oamenii trăiesc în mijlocul acestui parfum. Sunt în relații de pace cu omul, acesta trăiește în armonie cu Mine, nu mai este deviant în privința Mea, nu mai retez deficiențele omului, omul nu mai are o privire îndurerată pe față și moartea nu mai amenință întreaga omenire. Astăzi avansez împreună cu omul în epoca mustrării, mergând înainte cu el alături. Eu fac lucrarea Mea, și anume: lovesc cu nuiaua printre oameni și se năpustește asupra a ceea ce se răzvrătește în om. În ochii omului, nuiaua Mea pare să aibă puteri deosebite: vine peste toți aceia care sunt dușmanii Mei și nu-i cruță cu ușurință; printre toți cei care

Mi se opun, nuiaua își îndeplinește funcția inerentă; toți cei care sunt în mâinile Mele își îndeplinesc datoria potrivit intenției Mele și niciodată nu Mi-au sfidat dorințele Mele sau nu și-au schimbat esența. Drept urmare, apele vor vui, munții se vor răsturna, marile râuri se vor dezintegra, omul se va schimba mereu, soarele va lumina mai puțin, luna va deveni mai întunecoasă, omul nu va mai avea zile în care să trăiască în pace, nu vor mai fi vremuri de liniște pe pământ, cerurile niciodată nu vor mai rămâne calme și liniștite și nu vor mai îndura. Toate lucrurile vor fi reînnoite și își vor redobândi aspectul original. Toate gospodăriile de pe pământ vor fi zdruncinate și toate națiunile de pe pământ vor fi despicate; zilele reuniunii dintre soț și soție vor fi de mult uitate, mama și fiul nu se vor mai întâlni niciodată, tatăl și fiica nu se vor mai întâlni niciodată. Tot ce obișnuia să fie pe pământ va fi nimicit de Mine. Nu dau oamenilor ocazia de a-și elibera emoțiile, pentru că Eu nu am emoții și am ajuns să detest emoțiile oamenilor într-un grad extrem. Din cauza emoțiilor dintre oameni am fost aruncat la o parte și astfel am devenit un „altul” în ochii lor; din cauza emoțiilor dintre oameni am fost Eu uitat; din cauza emoțiilor omului el folosește ocazia de a-și recăpăta „conștiința”; din cauza emoțiilor omului, el este întotdeauna obosit de mustrarea Mea; din cauza emoțiilor omului, el Îmi spune că sunt nedrept și injust și că sunt nepăsător față de sentimentele omului în gestionarea Mea. Am și Eu rude pe pământ? Cine a lucrat vreodată, ca și Mine, zi și noapte, fără să se gândească la mâncare sau la somn, de dragul întregului Meu plan de gestionare (plan de mântuire)? Cum ar putea fi omul comparabil cu Dumnezeu? Cum ar putea fi omul compatibil cu Dumnezeu? Cum ar putea Dumnezeu, care creează, fi de același fel cu omul, care este creat? Cum aș putea să trăiesc mereu și să acționez împreună cu omul, pe pământ? Cine este capabil să se simtă îngrijorat pentru inima Mea? Oare rugăciunile omului? Odată am acceptat

să Mă alătur omului și să merg împreună cu el – și da, până în ziua de azi, omul a trăit sub grija și protecția Mea, dar va veni vreodată o zi în care omul să se poată separa de grija Mea? Deși omul nu s-a încărcat niciodată de grijă pentru inima Mea, cine poate trăi în continuare pe un pământ fără lumină? Doar datorită binecuvântărilor Mele a trăit omul până astăzi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 28

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 229)

Țările se află într-un mare haos, pentru că toiagul lui Dumnezeu a început să-și joace rolul pe pământ. Lucrarea lui Dumnezeu poate fi văzută în starea pământului. Când Dumnezeu spune, „apele vor vui, munții se vor răsturna, marile râuri se vor dezintegra”, aceasta este lucrarea inițială a toiagului pe pământ, al cărei rezultat este acela că „toate gospodăriile de pe pământ vor fi zdruncinate și toate națiunile de pe pământ vor fi despicate; zilele reuniunii dintre soț și soție vor fi de mult uitate, mama și fiul nu se vor mai întâlni niciodată, tatăl și fiica nu se vor mai întâlni niciodată. Tot ce obișnuia să fie pe pământ va fi nimicit de Mine”. Aceasta va fi starea generală a familiilor de pe pământ. Firește, nu ar putea fi starea tuturor, dar este starea majorității acestora. Pe de altă parte, se referă la circumstanțele experimentate de oamenii din acest curent, în viitor. Aceasta prezice că, odată ce ei au fost supuși mustrării cuvintelor și necredincioșii au fost supuși catastrofelor, nu vor mai exista relații familiale între oamenii de pe pământ; toți vor fi poporul Sinimului și toți vor fi credincioși în Împărăția lui Dumnezeu. Prin urmare, zilele reuniunii dintre soț și soție vor fi de mult uitate, mama și fiul nu se vor mai întâlni niciodată, tatăl și fiica nu se vor mai întâlni niciodată. Și astfel, familiile oamenilor de pe pământ vor fi despărțite, sfâșiate în bucăți, iar aceasta va fi lucrarea finală pe care Dumnezeu o face în oameni. Și pentru că Dumnezeu va răspândi această

lucrare în tot universul, El folosește ocazia ca să le clarifice oamenilor cuvântul „emoție”, permițându-le astfel să vadă că voia lui Dumnezeu este să distrugă familiile tuturor oamenilor și să arate că Dumnezeu folosește mustrarea ca să rezolve toate „conflictele familiale” din rândul oamenilor. Dacă nu, nu ar exista nicio modalitate de a apropia de încheiere ultima parte a lucrării lui Dumnezeu de pe pământ. Partea finală a cuvintelor lui Dumnezeu dă în vileag cea mai mare slăbiciune a oamenilor – toți trăiesc în emoție – și, astfel, Dumnezeu nu evită pe niciunul dintre ei și expune secretele ascunse în inimile întregii omeniri. De ce le este oamenilor atât de greu să se separe de emoție? Procedând astfel, depășesc ei standardele conștiinței? Poate conștiința să împlinească voia lui Dumnezeu? Poate emoția să-i ajute pe oameni să treacă peste nenorociri? În ochii lui Dumnezeu, emoția este dușmanul Său – nu s-a menționat clar acest lucru în cuvintele lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 28

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 230)

Toate cuvintele lui Dumnezeu conțin o parte din firea Lui. Firea lui Dumnezeu nu poate fi exprimată pe deplin în cuvinte, ceea ce este suficient pentru a arăta câtă bogăție există în El. Ceea ce oamenii pot vedea și atinge este, până la urmă, limitat, la fel cum este și capacitatea oamenilor. Deși cuvintele lui Dumnezeu sunt clare, oamenii nu sunt în stare să le înțeleagă pe deplin. Luați aceste cuvinte de exemplu: „Într-o lucire de fulger, fiecare animal este dezvăluit în adevărata sa formă. Tot așa, iluminate de lumina Mea, ființele umane și-au recăpătat sfințenia pe care o aveau odinioară. O, fie ca lumea coruptă a trecutului să se fi răsturnat în sfârșit în apa murdară și, scufundându-se sub suprafață, să se fi dizolvat în noroi!” Toate cuvintele lui Dumnezeu conțin ființa Lui și, deși toți oamenii sunt conștienți de aceste

cuvinte, nici măcar unul nu le-a cunoscut niciodată semnificația. În ochii lui Dumnezeu, toți cei care I se împotrivesc sunt dușmanii Săi, adică cei care aparțin duhurilor rele sunt animale. Din asta se poate observa adevărata stare a bisericii. Toți oamenii sunt iluminați de cuvintele lui Dumnezeu și, în această lumină, se cercetează pe ei înșiși fără a fi supuși prelegerilor, mustrării sau alungării directe de către alții, fără a fi supuși altor modalități umane de a face lucrurile și fără ca alții să le atragă atenția asupra lucrurilor. Din „perspectiva microscopică", ei văd foarte clar câtă boală există, într-adevăr, înlăuntrul lor. În cuvintele lui Dumnezeu, orice fel de spirit este clasificat și revelat în forma sa originară; aceia cu spiritele îngerilor devin mai iluminați și mai luminați, de unde și cuvintele lui Dumnezeu: „recăpătându-și sfințenia pe care o aveau odinioară". Aceste cuvinte se bazează pe rezultatul final obținut de Dumnezeu. Desigur, deocamdată, acest rezultat nu poate fi obținut pe deplin – este doar o anticipare prin care se poate vedea voia lui Dumnezeu. Aceste cuvinte sunt suficiente pentru a arăta că un număr mare de oameni se va nărui în cuvintele lui Dumnezeu și va fi învins în procesul treptat de sanctificare a tuturor oamenilor. Aici, „dizolvându-se în noroi" nu contrazice distrugerea lumii de către Dumnezeu cu foc, iar „străfulgerare" se referă la mânia lui Dumnezeu. Când Dumnezeu Își va dezlănțui grozava Sa mânie, întreaga lume va experimenta tot felul de dezastre ca rezultat, precum un vulcan care erupe. Stând la înălțime în cer, se poate vedea că, pe pământ, tot felul de calamități se apropie de întreaga omenire, tot mai mult cu fiecare zi. Privind de sus în jos, pământul prezintă o varietate de scene precum cele care preced un cutremur. Focul lichid năvălește necontenit, lava curge liber, munții se mută și o lumină rece strălucește peste toate. Întreaga lume s-a scufundat în foc. Aceasta este scena în care Dumnezeu Își dezlănțuie mânia și este timpul judecății Sale. Toți cei care sunt din carne și sânge vor fi incapabili să

scape. Astfel, războaiele dintre țări și conflictele dintre oameni nu vor fi necesare pentru a distruge întreaga lume; în schimb, lumea se va „bucura în mod conștient” în leagănul mustrării lui Dumnezeu. Nimeni nu va putea scăpa; fiecare persoană în parte trebuie să treacă prin acest calvar, una câte una. După aceea, întregul univers va scânteia din nou de strălucire sfântă și întreaga omenire va începe din nou o viață nouă. Iar Dumnezeu Se va odihni deasupra universului și va binecuvânta întreaga omenire în fiecare zi. Cerul nu va fi insuportabil de pustiu, ci își va recupera vitalitatea pe care nu a mai avut-o de la crearea lumii, iar venirea „celei de-a șasea zile” va fi când Dumnezeu va începe o nouă viață. Și Dumnezeu și omenirea vor intra în odihnă, iar universul nu va mai fi tulbure sau murdar, ci va fi reînnoit. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a spus: „Pământul nu mai este nemișcat și tăcut, cerul nu mai este pustiu și trist”. În Împărăția cerurilor, nu au existat niciodată nedreptate și emoții umane ori vreuna dintre firile corupte ale omenirii, deoarece tulburarea Satanei nu este prezentă acolo. „Oamenii” sunt cu toții capabili să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu, iar viața în cer este o viață plină de bucurie. Toți cei din cer au înțelepciune și demnitatea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 18

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 231)

Se poate spune că toate cuvântările de astăzi profețesc chestiuni viitoare; aceste cuvântări se referă la felul în care Dumnezeu face rânduielile pentru următoarea etapă a lucrării Sale. Dumnezeu aproape Și-a terminat lucrarea asupra oamenilor Bisericii, iar după aceea Se va arăta înaintea tuturor oamenilor cu furie. După cum spune Dumnezeu: „Voi face ca oamenii de pe pământ să-Mi recunoască faptele, iar înaintea «scaunului de judecată» vor fi dovedite faptele Mele, astfel încât să fie recunoscute

printre oamenii de pe pământ, care vor ceda cu toții”. Ați văzut ceva în aceste cuvinte? În aceasta se află rezumatul părții viitoare a lucrării lui Dumnezeu. Mai întâi, Dumnezeu va face ca toți câinii de pază care exercită puterea politică să fie convinși în mod sincer și să se retragă de pe scena istoriei din proprie inițiativă, ca să nu mai lupte niciodată pentru statut și niciodată să nu se mai angajeze în uneltiri și intrigi. Această lucrare trebuie îndeplinită prin Dumnezeu, prin stârnirea diferitelor dezastre pe pământ. Însă nu este deloc adevărat că Dumnezeu Se va arăta. În acest moment, națiunea marelui balaur roșu va fi încă o țară a murdăriei și, prin urmare, Dumnezeu nu Se va arăta, ci pur și simplu va ieși la iveală prin mustrare. Aceasta este firea dreaptă a lui Dumnezeu de care nimeni nu poate scăpa. În acest timp, toți cei ce locuiesc în națiunea marelui balaur roșu vor suferi calamități, ceea ce include, firește, și Împărăția de pe pământ (Biserica). Este tocmai momentul în care faptele ies la lumină și astfel, toți oamenii experimentează asta și niciunul nu poate scăpa. Acest lucru a fost predestinat de Dumnezeu. Tocmai din cauza acestei etape a lucrării, Dumnezeu spune: „Acum este timpul să îndeplinesc planuri mari”. Din cauză că în viitor nu va exista nicio Biserică pe pământ și, din cauza sosirii catastrofei, oamenii vor reuși să se gândească numai la ce e înaintea lor, neglijând tot restul și le va fi dificil să se bucure de Dumnezeu în toiul catastrofei. Astfel, oamenilor li se cere să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima lor în timpul acestei perioade minunate, astfel încât să nu rateze șansa. Când acest fapt va trece, Dumnezeu îl va fi învins cu desăvârșire pe marele balaur roșu și, astfel, lucrarea mărturiei poporului lui Dumnezeu va fi ajuns la sfârșit; după aceea Dumnezeu va începe următoarea etapă a lucrării, făcând ravagii în țara marelui balaur roșu și răstignind în cele din urmă oamenii din tot universul cu capul în jos, după care va anihila întreaga omenire – acestea sunt etapele viitoare ale lucrării lui Dumnezeu. Astfel, ar

trebui să căutați să faceți tot posibilul ca să-L iubiți pe Dumnezeu în acest mediu pașnic. În viitor, nu veți mai avea oportunități să-L iubiți pe Dumnezeu, pentru că oamenii au oportunitatea să-L iubească pe Dumnezeu doar în trup; când trăiesc în altă lume, nimeni nu va vorbi despre a-L iubi pe Dumnezeu. Nu este aceasta responsabilitatea unei ființe create? Și cum ar trebui deci să-L iubiți pe Dumnezeu în zilele vieții voastre? Te-ai gândit vreodată la asta? Aștepți până când vei muri ca să-L iubești pe Dumnezeu? Nu sunt acestea vorbe goale? Astăzi, de ce nu urmărești să-L iubești pe Dumnezeu? Poate fi iubirea de Dumnezeu, în timp ce ești ocupat, iubire adevărată pentru Dumnezeu? Motivul pentru care se spune că această etapă a lucrării lui Dumnezeu se va termina în curând este pentru că Dumnezeu are deja mărturie înaintea Satanei. Astfel, nu e nevoie ca omul să facă ceva; omului i se cere doar să urmărească a-L iubi pe Dumnezeu în anii în care trăiește – aceasta este cheia. Fiindcă cerințele Lui nu sunt mari și, mai mult, fiindcă există o neliniște arzătoare în inima Lui, Dumnezeu a dezvăluit un rezumat al următoarei etape a lucrării înainte ca această etapă a lucrării să se termine, ceea ce arată în mod clar cât timp mai este; dacă Dumnezeu nu ar fi nerăbdător în inima Lui, oare ar rosti aceste cuvinte așa devreme? Dumnezeu lucrează în acest fel tocmai pentru că timpul este scurt. Este de dorit să-L puteți iubi pe Dumnezeu cu toată inima, cu toată mintea și cu toată puterea voastră, la fel cum vă prețuiți propria viață. Nu este aceasta o viață de mare însemnătate? Unde altfel ați putea găsi semnificația vieții? Nu cumva ești prea orb? Ești dispus să-L iubești pe Dumnezeu? Este Dumnezeu vrednic de dragostea omului? Sunt oamenii vrednici de adorarea omului? Deci, ce ar trebui să faci? Iubește-L pe Dumnezeu cu îndrăzneală, fără rezerve și vezi ce îți va face Dumnezeu. Vezi dacă te va ucide. În concluzie, sarcina de a-L iubi pe Dumnezeu este mai importantă decât a copia și a scrie lucruri pentru Dumnezeu. Ar trebui să pui pe primul loc

ceea ce este cel mai important, astfel încât viața ta să poată avea mai multă valoare și să fie plină de fericire, iar apoi ar trebui să aștepți „sentința” lui Dumnezeu pentru tine. Mă întreb dacă planul tău va include a-L iubi pe Dumnezeu. Aș vrea ca planurile fiecăruia să devină ceea ce este finalizat de Dumnezeu și ca toate să devină realitate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 42

Firea lui Dumnezeu și ceea ce El are și este

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 232)

Eu sunt drept, Eu sunt demn de încredere și Eu sunt Dumnezeul care cercetează tainele inimii omului! Voi dezvălui de îndată cine este sincer și cine este fals. Nu vă alarmați; toate lucrurile merg după timpul Meu. Vă voi spune, rând pe rând, cine Mă vrea cu sinceritate și cine nu Mă vrea cu sinceritate. Voi doar îngrijiți-vă să mâncați bine, să beți bine și să vă apropiați de Mine când veniți în prezența Mea, iar Eu Însumi Îmi voi face lucrarea. Nu fiți prea nerăbdători să vedeți rezultate rapide; lucrarea Mea nu este ceva ce poate fi săvârșit dintr-o dată. În ea se află pașii și înțelepciunea Mea, și de aceea înțelepciunea Mea poate fi revelată. Vă voi permite să vedeți ceea ce este făcut de mâinile Mele – pedepsirea răului și răsplătirea binelui. Cu siguranță nu favorizez pe nimeni. Eu te voi iubi sincer pe tine, cel care Mă iubești sincer, iar mânia Mea va fi totdeauna cu cei care nu Mă iubesc sincer, ca ei să-și poată aduce aminte pentru totdeauna că Eu sunt Dumnezeul adevărat, Dumnezeul care cercetează tainele inimii omului. Nu te purta într-un fel în fața unora și într-un alt fel pe la spatele lor; Eu văd clar tot ceea ce faci și, cu toate că pe alții îi poți păcăli, pe Mine nu Mă poți păcăli. Eu văd totul clar. Nu ai cum să ascunzi nimic; totul se află în mâinile Mele. Nu te crede foarte isteț pentru că ai făcut ca toate micile tale calcule meschine să te avantajeze. Eu îți zic: indiferent câte planuri pot face oamenii, fie că sunt mii sau zeci de mii, până la urmă, ei nu pot scăpa din palma mâinii Mele. Toate lucrurile și obiectele sunt controlate de mâinile Mele, ca să nu mai spun o persoană! Nu încerca să Mă eviți sau să te ascunzi, nu încerca să înșeli sau să tăinuiești ceva. Oare tot nu poți să vezi că înfățișarea Mea glorioasă și mânia și judecata Mea au fost public dezvăluite? Voi judeca îndată și fără milă pe cine nu Mă vrea în mod sincer.

Compasiunea Mea a ajuns la sfârșit; nu a mai rămas nimic din ea. Nu mai fiți fățarnici și puneți capăt căilor voastre necontrolate și nesăbuite.

Fiul Meu, ai grijă; petrece mai mult timp în prezența Mea, iar Eu te voi sprijini. Nu te teme, adu-Mi sabia ascuțită cu două tăișuri și – potrivit voii Mele – luptă împotriva Satanei până la sfârșit. Eu te voi proteja; nu te îngrijora. Toate lucrurile ascunse vor fi deschise și dezvăluite. Eu sunt Soarele ce dă lumina, luminând fără milă tot întunericul. Judecata Mea s-a pogorât întru totul; Biserica este un câmp de luptă. Ar trebui să vă pregătiți cu toții, iar tu ar trebui să îți dedici întreaga ființă ultimei bătălii decisive; te voi proteja cu siguranță ca să poți duce pentru Mine lupta cea bună și victorioasă.

Ai grijă – astăzi, inimile oamenilor sunt înșelătoare și imprevizibile și nu au cum să câștige încrederea altor oameni. Doar Eu sunt cu totul pentru voi. Nu există înșelătorie în Mine; bizuiți-vă pe Mine! Fiii Mei vor fi cu siguranță victorioși în bătălia finală decisivă, iar Satana cu siguranță va duce lupte disperate. Nu te teme! Eu sunt puterea ta, Eu sunt totul pentru tine. Nu te gândi la lucruri la nesfârșit, nu te poți ocupa de atât de multe gânduri. Am mai spus înainte că nu vă voi mai trage de-a lungul căii, deoarece timpul este prea presant. Nu mai am timp să vă atrag atenția și să vă avertizez – nu este posibil! Doar termină-ți pregătirile pentru luptă. Îmi asum întreaga responsabilitate pentru tine; toate lucrurile sunt în mâinile Mele. Aceasta este o luptă până la moarte și o parte sau alta sigur va pieri. Dar lucrul acesta trebuie să îți fie clar: Eu sunt victorios și neînvins pentru totdeauna, iar Satana va pieri cu siguranță. Aceasta este abordarea Mea, lucrarea Mea, voia Mea și planul Meu!

S-a terminat! Totul s-a terminat! Nu fi slab de inimă sau fricos. Eu cu tine și tu cu Mine vom fi regi pentru veșnicie! Cuvintele Mele, odată rostite,

nu se vor schimba niciodată, iar evenimentele se vor abate în curând asupra voastră. Vegheați! Ar trebui să cântăriți bine fiecare cuvânt; nu mai fiți vagi cu privire la cuvintele Mele. Trebuie să vă fie clare! Trebuie să vă aduceți aminte – petreceți cât mai mult timp posibil în prezența Mea!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 44

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 233)

Am început să acționez pentru a-i pedepsi pe cei care fac rău și pe cei care exercită puterea și care îi persecută pe fiii lui Dumnezeu. De acum înainte, mâna decretelor Mele administrative va fi mereu asupra oricui Mă contrazice în inima sa. Să știți acest lucru! Acesta este începutul judecății Mele și nu va fi arătată milă nimănui și nimeni nu va fi cruțat, pentru că Eu sunt Dumnezeul imparțial care practică dreptatea și ar fi bine ca voi toți să recunoașteți acest lucru.

Nu este vorba că Îmi doresc să-i pedepsesc pe cei care fac rău; mai degrabă, este pedeapsa pe care și-au atras-o asupra lor prin propriile ticăloșii. Nu Mă grăbesc să pedepsesc pe nimeni, și nici nu tratez pe nimeni pe nedrept – sunt drept față de toți. Cu siguranță Îmi iubesc fiii și cu siguranță îi urăsc pe cei răi care Mă sfidează; acesta este principiul din spatele acțiunilor Mele. Fiecare dintre voi ar trebui să-Mi înțeleagă decretele administrative; dacă nu, nu veți avea nici cea mai mică urmă de teamă și vă veți purta cu nepăsare înaintea Mea. În plus, nu veți ști ce vreau să fac, ce vreau să duc la bun sfârșit, ce vreau să obțin sau de ce fel de persoană are nevoie Împărăția Mea.

Decretele Mele administrative sunt:

1. Oricine ai fi, dacă Mă contrazici în inima ta, vei fi judecat.

2. Cei pe care i-am ales vor fi disciplinați imediat dacă au idei greșite.

3. Îi voi așeza într-o parte pe cei care nu cred în Mine. Îi voi lăsa să vorbească și să se poarte cu nepăsare până la sfârșit, când îi voi pedepsi riguros și îi voi disciplina.

4. Voi avea grijă de cei care cred în Mine și îi voi proteja tot timpul. Îi voi aproviziona cu viață, folosind calea mântuirii. Acești oameni vor avea iubirea Mea și cu siguranță nu vor cădea și nu-și vor pierde calea. Orice slăbiciune ar avea va fi doar temporară și cu siguranță nu-Mi voi aminti de ea.

5. Cei care par să creadă, dar nu cred cu adevărat – adică aceia care cred că există un Dumnezeu, însă nu Îl caută pe Hristos, dar care nici nu opun rezistență – sunt cei mai demni de milă oameni și, prin faptele Mele, îi voi face să vadă limpede. Prin acțiunile Mele, voi salva astfel de oameni și îi voi aduce înapoi.

6. Fiii întâi născuți, primii care Mi-au acceptat numele, vor fi binecuvântați! Cu siguranță vă voi acorda cele mai bune binecuvântări, permițându-vă să vă bucurați de ele spre mulțumirea inimilor voastre; nimeni nu va îndrăzni să stea în calea acestui lucru. Totul este complet pregătit pentru voi, pentru că acesta este decretul Meu administrativ.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 56

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 234)

Binecuvântați sunt cei care Mi-au citit cuvintele și cred că se vor împlini. Nu Mă voi purta urât cu tine; voi face să se împlinească în tine ceea ce crezi. Aceasta este binecuvântarea Mea care se revarsă asupra ta. Cuvintele Mele ating secretele ascunse în fiecare persoană; toată lumea are răni mortale, iar Eu sunt bunul medic care le vindecă: este suficient să vii în prezența Mea. De ce am spus că în viitor nu vor mai fi supărări și lacrimi?

Din acest motiv. În Mine, totul este desăvârșit, dar, în oameni, toate lucrurile sunt stricate, zadarnice și înșelătoare pentru oameni. În prezența Mea, cu siguranță vei primi de toate și sigur vei vedea și te vei bucura de toate binecuvântările pe care nu ți le-ai putut imagina vreodată. Cei care nu vin dinaintea Mea sunt cu siguranță răzvrătiți și sunt, categoric, cei care Mi se împotrivesc. Cu siguranță nu îi voi lăsa să scape ușor; voi mustra aspru acest tip de oameni. Ține minte asta! Cu cât mai mulți oameni vin înaintea Mea, cu atât vor câștiga mai mult – deși va fi doar har. Mai târziu, vor primi binecuvântări și mai mari.

De la crearea lumii, am început să predestinez și să aleg acest grup de oameni – adică pe voi, cei de astăzi. Temperamentul, calibrul, înfățișarea, statura, familia în care te-ai născut, slujba și căsnicia ta – tu în întregime, chiar și culoarea părului și a pielii, și momentul nașterii tale – au fost rânduite toate de mâinile Mele. Chiar și lucrurile pe care le faci și persoanele pe care le întâlnești în fiecare zi sunt rânduite de mâinile Mele, ca să nu mai spun că, de fapt, tot rânduiala Mea te-a adus astăzi în prezența Mea. Nu te tulbura; ar trebui să acționezi calm. Lucrul de care îți permit astăzi să te bucuri este o parte din ceea ce meriți, și ți-a fost predestinat de Mine de la crearea lumii. Toți oamenii se situează la extreme: sunt fie excesiv de încăpățânați, fie complet lipsiți de rușine. Nu sunt în stare să-și vadă de treburile lor în conformitate cu planul Meu și cu rânduielile Mele. Să nu mai faci asta. În Mine, totul este eliberat; să nu ai rețineri, deoarece, în viața ta, vei avea pierderi. Ține minte asta!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 74

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 235)

Eu sunt unicul Dumnezeu Însuși și, în plus, Eu sunt singura persoană a lui Dumnezeu. Cu atât mai mult, Eu, întregimea trupului, sunt manifestarea

completă a lui Dumnezeu. Oricine îndrăznește să nu Mă venereze, oricine îndrăznește să arate împotrivire în priviri, oricine îndrăznește să spună cuvinte de sfidare împotriva Mea va muri cu siguranță de blestemele și mânia Mea (va fi blestemat din cauza mâniei Mele). În plus, oricine îndrăznește să nu fie loial sau filial față de Mine și oricine îndrăznește să încerce să Mă înșele va muri negreșit din cauza urii Mele. Dreptatea, măreția și judecata Mea vor dăinui în vecii vecilor. La început, am fost iubitor și milostiv, dar aceasta nu este firea divinității Mele complete; dreptatea, maiestatea și judecata sunt doar cuprinse în firea Mea, întregul Dumnezeu Însuși. În timpul Epocii Harului, am fost iubitor și milostiv. Datorită lucrării pe care trebuia să o închei, aveam bunătate iubitoare și milă; dar după aceea nu a mai fost nevoie de asemenea lucruri (și de atunci, nu au mai existat vreodată). Totul este dreptate, măreție și judecată și aceasta este firea completă a umanității Mele normale combinate cu divinitatea Mea completă.

Cei care nu Mă cunosc vor pieri în Adânc, iar cei care sunt siguri în privința Mea vor trăi pentru totdeauna, pentru a fi îngrijiți și protejați în dragostea Mea. În clipa în care Eu rostesc un singur cuvânt, tremură întregul univers și pământul de la un capăt la altul. Cine poate să-Mi audă cuvintele și să nu tremure de teamă? Cine poate să nu debordeze de venerație pentru Mine? Cine poate să nu-Mi cunoască dreptatea și măreția din faptele Mele! Și cine nu-Mi poate vedea puterea și înțelepciunea din faptele Mele! Oricine nu este atent va muri cu siguranță. Asta pentru că aceia care nu sunt atenți sunt aceia care Mi se împotrivesc și care nu Mă cunosc; ei sunt arhanghelul și sunt cei mai nesăbuiți. Cercetați-vă: oricine este nesăbuit, neprihănit de sine, îngâmfat și arogant este, cu siguranță, un obiect al urii Mele și e sortit pieirii!

Pronunț acum decretele administrative ale Împărăției Mele: toate lucrurile sunt înăuntrul judecății Mele, toate sunt în dreptatea Mea, toate sunt înăuntrul măreției Mele, iar Eu Îmi practic dreptatea către toți. Cei care spun că ei cred în Mine, dar care în adâncul sufletului Mă contrazic sau ale căror inimi M-au abandonat, vor fi dați afară – dar toate la vremea potrivită. Oamenii care vorbesc sarcastic despre Mine, dar într-un mod pe care ceilalți nu-l observă, vor muri imediat (vor pieri în spirit, în trup și în suflet). Cei care îi asupresc pe îndrăgiții mei sau le întorc spatele vor fi judecați imediat de mânia Mea. Asta înseamnă că oamenii care sunt geloși pe cei pe care Eu îi iubesc și care Mă consideră nedrept vor fi predați spre judecată celor pe care Eu îi îndrăgesc. Toți cei care se comportă bine sunt simpli și cinstiți (inclusiv cei cărora le lipsește înțelepciunea) și care Mă tratează cu sinceritate de neclintit vor rămâne cu toții în Împărăția Mea. Cei care nu au fost instruiți – adică acei oameni cinstiți cărora le lipsesc înțelepciunea și înțelegerea – vor avea putere în Împărăția Mea. Cu toate acestea, și ei au trecut prin tratare și frângere. Faptul că nu au fost supuși instruirii nu este absolut. Mai degrabă, prin aceste lucruri le voi arăta tuturor atotputernicia și înțelepciunea Mea. Îi voi da afară pe cei care încă se mai îndoiesc de Mine; nu-l vreau pe nici unul dintre ei (îi detest pe oamenii care încă se mai îndoiesc de Mine într-un astfel de moment). Prin intermediul faptelor pe care le fac în întregul univers, voi arăta oamenilor cinstiți minunăția acțiunilor Mele, făcând imediat ca înțelepciunea, înțelegerea și discernământul lor să sporească. Totodată, voi face ca oamenii înșelători să fie distruși într-o clipă ca urmare a faptelor Mele minunate. Toți fiii întâi născuți care au fost primii ce Mi-au acceptat numele (adică acei oameni cinstiți, sfinți și neîntinați) vor fi primii care vor dobândi intrarea în Împărăție și vor cârmui peste toate națiunile și toate popoarele alături de Mine, domnind ca și regi în Împărăție și judecând toate națiunile și toate

popoarele (acest lucru se referă la toți fiii întâi născuți din Împărăție și nimeni altcineva). Cei din rândul tuturor națiunilor și popoarelor care au fost judecați și s-au căit vor intra în Împărăția Mea și vor deveni poporul Meu, pe când cei care sunt încăpățânați și care nu regretă nimic vor fi aruncați în Adânc (pentru a pieri pe veci). Judecata din Împărăție va fi cea din urmă și va fi curățirea temeinică a lumii de către Mine. Atunci nu va mai exista nicio nedreptate, nicio durere, nicio lacrimă, niciun oftat și, chiar mai mult, nu va mai exista o lume. Totul va fi o manifestare a lui Hristos și totul va fi Împărăția lui Hristos. Ce glorie! Ce glorie!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 79

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 236)

Acum promulg decretele Mele administrative pentru voi (în vigoare din ziua promulgării lor, alocând diferite mustrări diferiților oameni):

Îmi țin promisiunile și totul este în mâinile Mele: oricine se îndoiește va fi cu siguranță ucis. Nu există loc pentru nicio considerație; ei vor fi exterminați imediat, eliberându-Mi astfel inima de ură. (De acum încolo, se confirmă faptul că oricine este ucis nu trebuie neapărat să fie membru al Împărăției Mele și trebuie să fie descendent al Satanei.)

În calitate de fii întâi născuți, ar trebui să vă păstrați propriile poziții, să vă îndepliniți bine îndatoririle și să nu fiți băgăcioși. Ar trebui să vă oferiți pentru planul Meu de gestionare și, oriunde mergeți, ar trebui să fiți mărturie bună pentru Mine și să-Mi slăviți numele. Nu comiteți fapte rușinoase; fiți exemple pentru toți fiii și poporul Meu. Nu fiți desfrânați nici măcar pentru o clipă: trebuie să apăreți întotdeauna înaintea tuturor purtând identitatea fiilor întâi născuți și să nu fiți servili; mai degrabă, ar trebui să mergeți mai departe cu capul sus. Vă cer să-Mi slăviți numele, să nu-Mi

faceți numele de rușine. Cei care sunt fii întâi născuți au fiecare funcția lor individuală și nu pot face totul. Aceasta este responsabilitatea pe care v-am dat-o și nu trebuie să vă sustrageți. Trebuie să vă dedicați din toată inima, cu toată mintea și toată puterea voastră pentru a îndeplini ceea ce v-am încredințat.

Începând din această zi, pretutindeni în universul-lume, datoria de păstorire a tuturor fiilor Mei și a întregului Meu popor va fi încredințată fiilor Mei întâi născuți pentru a o îndeplini și voi mustra pe oricine nu-și poate dedica toată inima și mintea pentru a o împlini. Aceasta este dreptatea Mea. Nu îi voi cruța și nu voi fi blând nici măcar cu fiii Mei întâi născuți.

Dacă vreunul dintre fiii Mei sau dintre oamenii Mei îl ridiculizează și îl insultă pe unul dintre fiii Mei întâi născuți, îl voi pedepsi aspru, pentru că întâii Mei născuți Mă reprezintă pe Mine; ceea ce le face acel cineva lor, același lucru mi-l face și Mie. Acesta este cel mai sever dintre decretele Mele administrative. Voi permite întâilor Mei născuți, în conformitate cu dorințele lor, să-Mi administreze dreptatea împotriva oricăruia dintre fiii Mei și oamenii Mei care încalcă acest decret.

Voi abandona treptat pe oricine Mă privește în mod frivol și se concentrează doar pe mâncarea, îmbrăcămintea și somnul Meu, participă doar la treburile Mele externe, nu are în vedere sarcina Mea și nu acordă atenție îndeplinirii corecte a propriilor funcții. Acest lucru se adresează tuturor celor care au urechi.

Cine termină să-și facă serviciul pentru Mine, trebuie să se retragă ascultător, fără zarvă. Fii atent, altfel te voi alunga. (Acesta este un decret suplimentar.)

De acum încolo, fiii Mei întâi născuți vor ridica toiagul de fier și vor începe să-Mi execute autoritatea pentru a guverna toate națiunile și

popoarele, să meargă printre toate națiunile și popoarele și să îndeplinească judecata, dreptatea și măreția Mea între toate națiunile și popoarele. Fiii mei și poporul Meu se vor teme de mine, Mă vor lăuda, Mă vor aclama și Mă vor proslăvi fără încetare, pentru că planul Meu de gestionare este împlinit și fiii Mei întâi născuți pot domni cu Mine.

Aceasta este o parte a decretelor Mele administrative; după asta, vi le voi spune pe măsură ce lucrarea progresează. Din decretele administrative de mai sus, veți vedea ritmul în care Îmi fac lucrarea, precum și ce etapă a atins lucrarea Mea. Aceasta va fi o confirmare.

L-am judecat deja pe Satana. Pentru că voia Mea este nestingherită și pentru că fiii Mei întâi născuți au câștigat gloria alături de Mine, Eu Mi-am exercitat deja dreptatea și măreția asupra lumii și a tuturor lucrurilor care aparțin Satanei. Nu ridic niciun deget și nu acord deloc atenție Satanei (pentru că nici nu merită să converseze cu Mine). Doar fac în continuare ceea ce vreau să fac. Lucrarea Mea se desfășoară lin, pas cu pas, iar voia Mea este neîngrădită pe întregul pământ. Asta l-a rușinat pe Satana într-o anumită măsură și acesta a fost distrus complet, dar acest lucru în sine nu Mi-a îndeplinit voia. De asemenea, Eu le permit întâilor Mei născuți să-Mi ducă la îndeplinire decretele administrative asupra lor. Pe de o parte, ceea ce îl las pe Satana să vadă este mânia Mea față de el; pe de altă parte, îl las să vadă gloria Mea (să vadă că fiii Mei întâi născuți sunt martorii cei mai răsunători ai umilinței Satanei). Nu îl pedepsesc în persoană; mai degrabă, îi las pe fiii Mei întâi născuți să-Mi ducă la îndeplinire dreptatea și măreția. Pentru că Satana obișnuia să-Mi maltrateze fiii, să-i persecute și să-i asuprească, astăzi, după ce serviciul lui s-a încheiat, voi permite întâilor Mei născuți maturi să rezolve acest lucru. Satana a fost neputincios în fața căderii. Paralizia tuturor națiunilor din lume este cea mai bună mărturie; oamenii care luptă și țările aflate în război sunt manifestările evidente ale

prăbușirii regatului Satanei. Motivul pentru care nu am arătat semne și minuni în trecut a fost să aduc umilință asupra Satanei și să slăvesc numele Meu, pas cu pas. Când Satana este complet terminat, Eu încep să-Mi arăt puterea: ceea ce spun se realizează, iar lucrurile supranaturale care nu sunt conforme cu noțiunile umane vor fi îndeplinite (acestea se referă la binecuvântările care vor veni în curând). Pentru că Eu sunt Însuși Dumnezeul practic și nu am nicio regulă și pentru că vorbesc în funcție de schimbările din planul Meu de gestionare, ceea ce am spus în trecut nu se aplică în mod necesar în prezent. Nu vă agățați de propriile voastre noțiuni! Nu sunt un Dumnezeu care respectă regulile; cu Mine, totul este liber, transcendent și complet eliberat. Poate că ceea ce s-a spus ieri este demodat astăzi, sau, eventual, ar putea fi respins astăzi (cu toate acestea, decretele Mele administrative, întrucât sunt promulgate, nu se vor schimba niciodată). Aceștia sunt pașii din planul Meu de gestionare. Nu vă agățați de regulamente. În fiecare zi există lumină nouă și apar noi revelații, și acesta este planul Meu. În fiecare zi, lumina Mea va fi dezvăluită în tine și glasul Meu va fi eliberat în universul-lume. Înțelegi? Aceasta este datoria ta, responsabilitatea pe care ți-am încredințat-o. Nu trebuie să o neglijezi nici măcar o clipă. Îi voi folosi până la capăt oamenii pe care îi aprob, iar acest lucru nu se va schimba niciodată. Pentru că Eu sunt atotputernicul Dumnezeu, știu ce fel de persoană trebuie să facă un anumit lucru, precum și ce fel de persoană este capabilă să facă acel lucru. Aceasta este omnipotența Mea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 88

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 237)

Fiecare propoziție pe care o rostesc este plină de autoritate și judecată, și nimeni nu-Mi poate schimba cuvintele. Odată ce cuvintele Mele sunt

rostite, lucrurile se vor întâmpla negreșit în conformitate cu cuvintele Mele; aceasta este firea Mea. Cuvintele Mele sunt autoritatea, iar oricine le rectifică, Îmi jignește mustrarea și pe acel om trebuie să îl dobor. În cazuri grave, ei atrag pieirea asupra propriilor vieți și merg în Gheenă sau în Adânc. Acesta este singurul fel în care tratez omenirea, iar omul nu îl poate schimba nicidecum – acesta este decretul Meu administrativ. Amintiți-vă acest lucru! Nimănui nu i se permite să-Mi încalce decretul; acesta trebuie împlinit potrivit voii Mele! În trecut, am fost prea îngăduitor cu voi și ați avut parte doar de cuvintele Mele. Cuvintele pe care le-am rostit despre a-i doborî pe oameni nu s-au împlinit încă. Dar, de azi înainte, toate dezastrele (legate de decretele Mele administrative) se vor abate unul după altul spre pedepsirea tuturor celor care nu se aliniază voii Mele. Faptele trebuie să se întâmple – pentru că altfel, oamenii nu ar putea să-Mi vadă mânia, ci s-ar deprava necontenit. Acesta este un pas din planul Meu de gestionare (planul mântuirii) și este felul în care voi înfăptui următoarea etapă din lucrarea Mea. Vă spun anticipat acest lucru, pentru a putea evita să comiteți păcate și să aveți parte de pierzania veșnică. Cu alte cuvinte, de azi înainte, în afară de fiii Mei întâi născuți, îi voi face pe toți oamenii să-și ocupe pozițiile cuvenite conform voii Mele și voi mustra pe fiecare, pe rând. Nu voi cruța pe niciunul dintre ei. Îndrăzniți numai să vă depravați din nou! Îndrăzniți numai să vă răzvrătiți din nou! Am mai spus în trecut că sunt drept față de toți și sunt lipsit de sentimente, iar acest lucru servește pentru a demonstra că firea Mea nu trebuie ofensată. Aceasta este persoana Mea. Nimeni nu poate schimba acest lucru. Toți oamenii Îmi aud cuvintele și toți oamenii Îmi văd înfățișarea plină de slavă. Toți oamenii trebuie să asculte de Mine pe deplin și în mod absolut – acesta este decretul Meu administrativ. Toți oamenii din întregul univers și de la capetele pământului ar trebui să Mă laude și să Mă slăvească pentru că Eu sunt Dumnezeu Însuși, unicul, pentru

că sunt persoana lui Dumnezeu. Nimeni nu-Mi poate schimba cuvintele și cuvântările, limbajul și comportamentul, deoarece acestea Mă privesc doar pe Mine și sunt lucruri pe care le-am avut din vremuri străvechi și care vor exista veșnic.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 100

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 238)

Lucrarea planificată de Mine continuă să meargă înainte fără a sta pe loc niciun moment. După ce am trecut în Epoca Împărăției și după ce v-am adus în Împărăția Mea ca fiind poporul Meu, voi avea alte cerințe de la voi; adică, voi începe să promulg înaintea voastră constituția cu care voi guverna această epocă:

Din moment ce sunteți numiți poporul Meu, ar trebui să puteți slăvi numele Meu; adică să mărturisiți ferm în mijlocul încercărilor. Dacă cineva încearcă să Mă flateze și să ascundă adevărul de Mine, sau să facă aranjamente necinstite pe la spatele Meu, astfel de oameni vor fi fără excepție alungați și dați afară din casa Mea să aștepte să-i tratez. Aceia care au fost necredincioși și nefiliali față de Mine în trecut și care se ridică iarăși astăzi pentru a Mă judeca în mod deschis – și ei vor fi alungați din casa Mea. Aceia care sunt poporul Meu trebuie să arate constant considerație față de poverile Mele și, de asemenea, să caute să cunoască ale Mele cuvinte. Doar astfel de oameni vor fi luminați de Mine și ei vor trăi cu siguranță sub îndrumarea și luminarea Mea, neprimind vreodată mustrări. Pe aceia care nu arată considerație față de poverile Mele, se concentrează pe planificarea propriului lor viitor – adică, pe aceia care prin acțiunile lor nu au ca scop să Îmi mulțumească inima, ci, mai degrabă, caută ajutoare bănești – pe aceste făpturi asemănătoare cu cerșetorii refuz complet să le folosesc, deoarece din momentul în care s-au născut nu au știut deloc ce

înseamnă să arate considerație față de poverile Mele. Ei sunt oameni cărora le lipsește rațiunea normală; astfel de oameni suferă de „subnutriția” creierului și trebuie să meargă acasă pentru niște „hrană”. Nu am niciun folos după asemenea oameni. În rândul poporului Meu, toată lumea va trebui să considere cunoașterea Mea o datorie de respectat până la final, precum mâncatul, îmbrăcatul și dormitul, ceva ce nu se uită niciun moment, astfel ca, în final, cunoașterea Mea să devină familiară precum mâncatul – ceva ce faci fără efort, cu iscusință. Cât despre cuvintele pe care le rostesc, fiecare dintre ele trebuie primit cu credință absolută și asimilat complet; nu pot exista jumătăți de măsură superficiale. Oricine nu acordă atenție cuvintelor Mele va fi privit ca împotrivindu-Mi-se direct; oricine nu mănâncă din cuvintele Mele sau nu caută să le cunoască va fi privit ca cineva care nu Îmi dă atenție și va fi dat direct pe ușă afară din casa Mea. Asta pentru că, așa cum am spus în trecut, ceea ce vreau Eu nu e un număr mare de oameni, ci excelență. Dintr-o sută de oameni, dacă unul singur este capabil să Mă cunoască prin cuvintele Mele, atunci îi voi arunca cu bună-știință pe toți ceilalți pentru a Mă concentra pe luminarea și iluminarea acestuia. Din aceasta, puteți vedea că nu e neapărat adevărat că doar un număr mai mare de oameni Mă pot manifesta și Mă pot trăi. Ceea ce Îmi doresc este grâu (chiar dacă boabele poate nu sunt pline), și nu neghină (chiar atunci când boabele sunt destul de pline încât să fie de admirat). Cât despre cei care nu au grijă să caute, ci care în schimb se comportă într-o manieră delăsătoare, ei ar trebui să plece de bunăvoie; Eu nu doresc să îi mai văd, ca nu cumva să continue să-Mi facă numele de rușine.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 5

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 239)

Din moment ce ești printre oamenii din gospodăria Mea și din moment ce ești credincios în Împărăția Mea, trebuie să respecți standardele cerințelor Mele în tot ce faci. Cer nu ca tu să fii nimic mai mult decât un nor în derivă, ci ca tu să fii zăpadă sclipitoare și să ai esența acesteia și, chiar mai mult, valoarea sa. Deoarece vin din pământul sfânt, Eu nu sunt precum lotusul, care are doar un nume și nicio esență, pentru că acesta vine din nămol, și nu din ținutul sfânt. Perioada în care un nou cer coboară asupra pământului și un nou pământ se răspândește peste ceruri este, de asemenea, tocmai perioada în care Eu sunt oficial la lucru printre oameni. Cine din omenire Mă cunoaște? Cine a privit momentul sosirii Mele? Cine a văzut că nu numai că am un nume, ci mai ales, că am și esență? Dau la o parte norii albi cu mâna Mea și observ cu atenție cerurile; nimic din spațiu nu este nerânduit de mâna Mea, iar dedesubtul lui, nu există cineva care să nu contribuie, cu propriile eforturi minuscule ale lui sau ale ei, întru realizarea măreței Mele inițiative. Nu am cerințe împovărătoare față de oamenii de pe pământ, fiindcă întotdeauna am fost Dumnezeul Cel practic și fiindcă Eu sunt Cel Atotputernic care i-a creat pe oameni și îi cunoaște bine. Toți oamenii sunt dinaintea ochilor Celui Atotputernic. Cum ar putea chiar și aceia din cele mai îndepărtate colțuri ale pământului să evite privirea cercetătoare a Duhului Meu? Deși oamenii „cunosc” Duhul Meu, ei tot Îmi ofensează Duhul. Cuvintele Mele dezvăluie fețele hidoase ale tuturor oamenilor, precum și cele mai ascunse gânduri ale lor și îi fac pe toți cei de pe pământ să fie dezvăluiți, în mod limpede, de lumina Mea și să se prăbușească în toiul cercetării Mele. Totuși, în ciuda faptului că se prăbușesc, inimile lor nu îndrăznesc să se îndepărteze prea mult de Mine. Printre obiectele creației, cine nu ajunge, ca rezultat al faptelor Mele, să Mă iubească? Cine nu tânjește după Mine, ca rezultat al cuvintelor Mele? În cine anume nu se nasc sentimente de atașament ca rezultat al iubirii Mele?

Doar din cauza corupției Satanei, oamenii au fost incapabili să ajungă la starea pe care o cer Eu. Chiar și cele mai scăzute standarde pe care le cer Eu produc îndoieli în oameni, ca să nu mai menționez ziua de astăzi – această epocă în care Satana își face de cap și este îngrozitor de tiranic – sau perioada când oamenii au fost atât de călcați în picioare de Satana, încât trupurile lor sunt complet acoperite de murdărie. Când oare lipsa de grijă a oamenilor față de inima Mea, ca rezultat al neînfrânării lor, nu Mi-a provocat durere? Nu cumva Eu îl compătimesc pe Satana? Se poate, oare, să Mă înșel în iubirea Mea? Când oamenii nu ascultă de Mine, inima Mea plânge în secret; când sunt mântuiți de Mine și înviați din morți, îi hrănesc cu deosebită grijă; când Mi se supun, inima Mea este liniștită și, imediat, simt mari schimbări în cer și pe pământ și în toate lucrurile. Când oamenii Mă slăvesc, cum aș putea să nu Mă bucur de aceasta? Când sunt martorii Mei și sunt câștigați de Mine, cum să nu dobândesc Eu gloria? Se poate oare ca, oricum acționează și se comportă oamenii, să nu fie guvernat și furnizat de Mine? Când nu ofer îndrumare, oamenii sunt trândavi și pasivi; mai mult, pe la spatele Meu, se angajează în acele aranjamente murdare „lăudabile”. Crezi că trupul, cu care Mă îmbrac, nu-ți cunoaște acțiunile, comportamentul și cuvintele? Timp de mulți ani am îndurat vântul și ploaia și, de asemenea, am experimentat amărăciunea lumii omenești; totuși, la o cercetare mai atentă, nicio cantitate de suferință nu poate face umanitatea în trup să își piardă speranța în Mine și, cu atât mai puțin, nu poate vreo dulceață să îi facă pe oamenii în trup să devină reci, dezamăgiți sau nepăsători față de Mine. Oare iubirea lor pentru Mine chiar se limitează fie la o lipsă de suferință, fie la o lipsă de dulceață?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 9

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 240)

Astăzi, de vreme ce v-am condus până în acest punct, am făcut aranjamente potrivite și am propriile Mele scopuri. Dacă v-aș spune astăzi despre ele, ați fi cu adevărat capabili să le cunoașteți? Sunt bine familiarizat cu gândurile minții omului și cu dorințele inimii omului: cine nu a căutat niciodată o ieșire pentru el însuși? Cine nu s-a gândit niciodată la propriile lui perspective? Totuși, cu toate că omul posedă un intelect bogat și sclipitor, cine a fost capabil să prezică faptul că, de-a lungul veacurilor, prezentul se va dovedi așa cum este? Este acesta, cu adevărat, fructul propriilor tale eforturi subiective? Este aceasta plata pentru sârguința ta neobosită? Este acesta tabloul frumos înfățișat de mintea ta? Dacă n-aș călăuzi întreaga omenire, cine s-ar putea separa pe sine de aranjamentele Mele și ar găsi o altă cale de ieșire? Sunt închipuirile și dorințele omului cele care l-au adus până astăzi? Mulți oameni își duc întreaga viață fără ca dorințele lor să fie împlinite. Este aceasta, într-adevăr, din cauza unei greșeli în gândirea lor? Viețile multor oameni sunt pline de fericire și satisfacție neașteptată. Este aceasta, într-adevăr, pentru că ei se așteaptă la prea puțin? Cine din întreaga omenire nu este îngrijit în ochii Celui Atotputernic? Cine nu trăiește în mijlocul predestinării Atotputernicului? Oare viața și moartea omului sunt rezultatul propriei alegeri? Își controlează omul propria lui soartă? Mulți oameni strigă după moarte, totuși, ea este departe de ei; mulți oameni vor să fie cei care sunt puternici în viață și se tem de moarte, totuși, necunoscută lor, ziua morții lor se apropie, aruncându-i în abisul morții; mulți oameni se uită la cer și suspină profund; mulți oameni strigă grozav, plângând cu suspine; mulți oameni cad în mijlocul încercărilor; și mulți oameni devin prizonieri ai ispitei. Deși nu Mă arăt în persoană pentru a-i permite omului să Mă vadă clar, mulți oameni se tem să-Mi vadă fața, foarte speriați că îi voi răpune, că îi voi nimici. Omul Mă cunoaște sau nu cu adevărat? Nimeni nu poate spune sigur. Nu este așa?

Vă temeți atât de Mine, cât și de mustrarea Mea, totuși, de asemenea, vă ridicați și vă opuneți Mie în mod deschis și Mă judecați. Nu este așa? Faptul că omul nu M-a cunoscut niciodată, este pentru că nu Mi-a văzut niciodată fața sau nu Mi-a auzit vocea. Astfel, chiar dacă sunt în inima omului, există vreunul în a cărui inimă Eu nu sunt vag și obscur? Există vreunul în a cărui inimă Eu sunt perfect clar? Nu doresc, pentru cei care sunt poporul Meu, să Mă vadă, de asemenea, în mod nedeslușit și neclar și, astfel, Eu încep această lucrare măreață.

Eu vin în tăcere în mijlocul oamenilor și apoi Mă îndepărtez. M-a văzut cineva vreodată? Este soarele capabil să Mă vadă din cauza flăcărilor sale arzătoare? Este luna capabilă să Mă vadă datorită clarității sale strălucitoare? Pot constelațiile să Mă vadă datorită locului lor pe cer? Când Eu vin, omul nu știe și toate lucrurile rămân neștiutoare, iar când plec, omul încă nu știe. Cine poate să-Mi fie martor? Ar putea fi lauda oamenilor pe pământ? Ar putea fi crinii înfloriți în sălbăticie? Sunt păsările care zboară pe cer? Sunt leii care rag în munți? Nimeni nu Mă poate mărturisi pe deplin! Nimeni nu poate face lucrarea pe care o voi face Eu! Chiar dacă ar face într-adevăr această lucrare, ce efect ar avea? În fiecare zi, Eu observ fiecare acțiune a multor oameni și, în fiecare zi, cercetez inimile și mințile multor oameni; nimeni nu a scăpat vreodată de judecata Mea și nimeni niciodată nu a scăpat de realitatea judecății Mele. Stau deasupra cerurilor și Mă uit în depărtare: o mulțime de oameni au fost răpuși de Mine, totuși, există și nenumărați oameni care trăiesc în mijlocul îndurării și bunătății Mele iubitoare. Voi, de asemenea, nu trăiți în astfel de condiții?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 11

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 241)

Pe pământ, Eu sunt Însuși Dumnezeul practic care sălășluiește în inimile oamenilor; în cer, Eu sunt Stăpânul întregii creații. Eu am urcat munți și am traversat râuri și am venit și am plecat din mijlocul omenirii. Cine îndrăznește să se opună, în mod deschis, Însuși Dumnezeului practic? Cine îndrăznește să se desprindă de suveranitatea Celui Atotputernic? Cine îndrăznește să afirme că Eu sunt, fără o umbră de îndoială, în cer? Mai mult, cine îndrăznește să afirme că Eu sunt, netăgăduit, pe pământ? Nu există nimeni, din întreaga omenire, capabil să exprime, în fiecare detaliu, locurile în care locuiesc Eu. Nu cumva, oricând sunt în cer, Eu sunt Însuși Dumnezeul supranatural și oricând sunt pe pământ, Eu sunt Însuși Dumnezeul practic? Că sunt sau nu Însuși Dumnezeul practic cu siguranță nu poate fi determinat de faptul că Eu sunt Conducătorul întregii creații sau de faptul că experimentez suferințele lumii umane, nu-i așa? Dacă așa ar sta lucrurile, oamenii nu ar fi, atunci, ignoranți dincolo de orice speranță? Eu sunt în Cer, dar Eu sunt și pe pământ; sunt printre nenumăratele obiecte ale creației și, de asemenea, printre masele de oameni. Oamenii Mă pot atinge în fiecare zi; mai mult, Mă pot vedea în fiecare zi. În ceea ce privește pe oameni, Eu par a fi uneori ascuns și alteori vizibil; par să exist cu adevărat și totuși, de asemenea, par să nu exist. În Mine se găsesc taine de nepătruns pentru omenire. Este ca și cum toți oamenii s-ar uita la Mine printr-un microscop pentru a descoperi în Mine și mai multe taine, sperând, prin aceasta, să risipească acel sentiment incomod din inimile lor. Cu toate acestea, chiar dacă ar fi să folosească raze X, cum ar putea oamenii să dezvăluie vreunul dintre secretele pe care Eu le dețin?

Chiar în momentul în care poporul Meu, ca rezultat al lucrării Mele, va dobândi slavă alături de Mine, bârlogul marelui balaur roșu va fi dezgropat, tot noroiul și toată murdăria vor fi înlăturate și toată apa contaminată, acumulată timp de nenumărați ani, se va usca în focurile Mele care ard, ca

să nu mai existe. Apoi, marele balaur roșu va pieri în iazul de foc și pucioasă. Sunteți voi, cu adevărat, dornici să rămâneți sub grija Mea iubitoare pentru a nu fi smulși de către balaur? Oare-i urâți într-adevăr stratagemele înșelătoare? Cine poate să fie martor neclintit pentru Mine? De dragul numelui Meu, de dragul Duhului Meu și de dragul întregului Meu plan de gestionare (plan de mântuire), cine poate să-și ofere toată puterea? Astăzi, când Împărăția se află în lumea oamenilor, este momentul în care Eu, în persoană, vin în mijlocul omenirii. Dacă lucrurile n-ar fi așa, ar exista cineva care ar putea intra, cutezător, pe câmpul de luptă în numele Meu? Pentru ca Împărăția să poată prinde formă, astfel încât inima Mea să poată fi mulțumită și, mai mult, astfel încât ziua Mea să poată veni și timpul Meu să poată veni când nenumăratele obiecte ale creației renasc și cresc abundent, astfel încât oamenii să poată fi salvați din marea suferinței lor, ca să poată veni ziua de mâine și ca să poată fi minunat, să îmbobocească și să înflorească și, în plus, ca bucuria viitorului să aibă loc, toți oamenii se străduiesc cu toată puterea lor, fără a cruța nimic pentru a se sacrifica pentru Mine. Nu este acesta un semn că biruința este deja a Mea? Nu este un indiciu al finalizării planului Meu?

Cu cât oamenii există mai mult în zilele de pe urmă, cu atât mai mult vor simți pustietatea lumii și cu atât mai puțin vor avea curaj pentru a trăi viața. Din acest motiv, nenumărați oameni au murit dezamăgiți, nenumărați alții au fost dezamăgiți în căutările lor și alții, fără număr, suportă să fie manipulați de mâna Satanei. Am salvat atât de mulți oameni și i-am sprijinit pe atât de mulți dintre ei și, adesea, când oamenii au pierdut lumina, Eu i-am mutat înapoi într-un loc luminos, astfel încât ei să Mă poată cunoaște în lumină și să se bucure de Mine în mijlocul fericirii. Datorită venirii luminii Mele, adorația crește în inimile oamenilor care locuiesc în Împărăția Mea, căci Eu sunt un Dumnezeu pe care să-L iubească oamenii – un Dumnezeu

de care oamenii se agață cu un strâns atașament – iar ei sunt plini de o impresie permanentă a formei Mele. Dar, la urma urmei, nu există nimeni care să înțeleagă dacă aceasta este lucrarea Duhului sau o funcție a trupului. Oamenilor le-ar trebui o viață întreagă doar să experimenteze amănunțit acest lucru. Omul nu M-a disprețuit niciodată în cele mai intime unghere ale inimii lui; mai degrabă, se lipește de Mine în profunzimile duhului său. Înțelepciunea Mea le sporește admirația, minunile pe care Eu le fac sunt o delectare pentru ochii lor, iar cuvintele Mele le uimesc mințile și, totuși, ei le prețuiesc cu afecțiune. Realitatea Mea îi face pe oameni dezorientați, uluiți și perplecși și, totuși, ei sunt dornici să o accepte. Nu este tocmai aceasta măsura oamenilor așa cum sunt ei cu adevărat?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 15

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 242)

1. Omul nu ar trebui să se preamărească, nici să se înalțe pe sine. El ar trebui să se închine și să-L înalțe pe Dumnezeu.

2. Fă orice este benefic pentru lucrarea lui Dumnezeu și nu face nimic care este în detrimentul intereselor lucrării lui Dumnezeu. Apără numele lui Dumnezeu, mărturia lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu.

3. Banii, obiectele materiale și toate bunurile din gospodăria lui Dumnezeu sunt ofrandele care ar trebui să fie oferite de om. De aceste ofrande nu se pot bucura decât preotul și Dumnezeu, căci ofrandele omului sunt pentru bucuria lui Dumnezeu. Dumnezeu doar împărtășește aceste ofrande cu preotul; nimeni altcineva nu este calificat sau îndreptățit să se bucure de nicio parte din ele. Toate jertfele omului (inclusiv bani și lucruri materiale de care se poate bucura) sunt date lui Dumnezeu, nu omului și astfel, de aceste lucruri nu ar trebui să se bucure oamenii; dacă omul ar fi să

se bucure de ele, atunci ar fura ofrandele. Oricine face acest lucru este un Iuda, căci, pe lângă faptul că a fost trădător, Iuda a furat ce era în sacul de bani.

4. Omul are o fire coruptă și, în plus, este stăpânit de emoții. Ca atare, este absolut interzis ca doi membri de sex opus să lucreze împreună neînsoțiți atunci când slujesc lui Dumnezeu. Orice persoană descoperită făcând acest lucru va fi exclusă, fără excepție.

5. Nu Îl judeca pe Dumnezeu, nici nu dezbate cu dezinvoltură lucruri legate de Dumnezeu. Fă ceea ce ar trebui să facă omul și vorbește așa cum omul ar trebui să vorbească, și nu depăși limite, și nici nu încălca granițe. Pune-ți lacăt la gură și ai grijă unde pășești, pentru a evita să faci ceva care să ofenseze firea lui Dumnezeu.

6. Fă ceea ce ar trebui să fie făcut de om, îndeplinește-ți obligațiile, îndeplinește-ți responsabilitățile și respectă-ți datoria. De vreme ce crezi în Dumnezeu, ar trebui să-ți aduci contribuția la lucrarea lui Dumnezeu; dacă nu faci astfel, atunci nu ești potrivit să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, și nu ești potrivit să trăiești în casa lui Dumnezeu.

7. În lucrarea și problemele bisericii, în afară de a-L asculta pe Dumnezeu, urmează instrucțiunile omului care este folosit de Duhul Sfânt în toate. Chiar și cea mai mică infracțiune este inacceptabilă. Trebuie să fii absolut în ascultarea ta și nu analiza ce este bine sau rău; ce este bine sau rău nu are nimic de a face cu tine. Singura ta grijă trebuie să fie ascultarea deplină.

8. Oamenii care cred în Dumnezeu ar trebui să se supună lui Dumnezeu și să se închine Lui. Nu înălța sau admira pe nimeni; nu-L pune pe Dumnezeu primul, oamenii pe care-i admiri pe locul doi și pe tine pe al treilea. Nicio persoană nu ar trebui să aibă un loc în inima ta și nu ar trebui

să consideri că oamenii – în special cei pe care îi venerezi – sunt comparabili cu Dumnezeu sau că sunt egalii Săi. Acest lucru este intolerabil pentru Dumnezeu.

9. Gândește-te doar la lucrarea bisericii. Să renunți la perspectivele propriului trup, să fii ferm în chestiuni legate de familie, să te dedici din toată inima lucrării lui Dumnezeu și să pui lucrarea lui Dumnezeu pe primul loc, iar viața ta pe al doilea loc. Aceasta este decența unui sfânt.

10. Rudele care nu sunt credincioase (copiii tăi, soțul sau soția ta, surorile sau părinții tăi și așa mai departe) nu ar trebui să fie forțațe în biserică. Casa lui Dumnezeu nu este lipsită de membri și nu este nevoie să își constituie numărul cu oameni care nu au niciun folos. Toți aceia care nu cred cu bucurie nu trebuie să fie conduși în biserică. Acest decret este adresat tuturor oamenilor. Ar trebui să vă verificați, să vă monitorizați și să vă reamintiți unii celorlalți de această chestiune; nimeni nu o poate încălca. Chiar și atunci când rudele care nu sunt credincioase intră fără tragere de inimă în biserică, nu trebuie să li se procure cărți, nici să li se dea un nou nume; astfel de oameni nu sunt din casa lui Dumnezeu, iar intrarea lor în biserică trebuie oprită prin toate mijloacele necesare. Dacă asupra bisericii se abate un necaz din cauza invaziei demonilor, atunci voi înșivă veți fi excluși sau restricții vor fi puse asupra voastră. Pe scurt, toată lumea are o responsabilitate în privința acestei chestiuni, totuși, nu ar trebui să fii nesăbuit, nici să o folosești pentru a-ți rezolva problemele personale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele zece decrete administrative care trebuie respectate de aleșii lui Dumnezeu în Epoca Împărăției”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 243)

Oamenii trebuie să adere la multele îndatoriri pe care ar trebui să le îndeplinească. Acestea sunt lucrurile la care oamenii ar trebui să adere și pe

care trebuie să le îndeplinească. Lasă ca Duhul Sfânt să facă ceea ce trebuie făcut de Duhul Sfânt; omul nu poate juca niciun rol în aceasta. Omul ar trebui să adere la ceea ce trebuie făcut de către om și care nu are nicio legătură cu Duhul Sfânt. Nu este vorba de nimic altceva decât ceea ce trebuie să fie făcut de om și la care ar trebui să adere ca poruncă, exact la fel ca aderența la legea din Vechiul Testament. Chiar dacă acum nu este Epoca Legii, încă mai există multe cuvinte la care ar trebui să se adere și care sunt ca acelea rostite în Epoca Legii. Aceste cuvinte nu sunt duse la îndeplinire doar pe baza atingerii Duhului Sfânt, ci, mai degrabă, sunt acelea la care omul ar trebui să adere. De exemplu:

Să nu judeci lucrarea Dumnezeului practic.

Să nu te opui omului în favoarea căruia Dumnezeu a depus mărturie.

Să îți cunoști locul înaintea lui Dumnezeu și să nu fii desfrânat.

Trebuie să fii moderat în vorbire și cuvinte și faptele tale trebuie să urmeze aranjamentele omului în favoarea căruia Dumnezeu a depus mărturie.

Ar trebui să venerezi mărturia lui Dumnezeu. Să nu ignori lucrarea lui Dumnezeu și cuvintele rostite de gura Sa.

Să nu imiți tonul și țelurile declarațiilor lui Dumnezeu.

În exterior, să nu faci nimic care exprimă în mod evident opoziție față de omul în favoarea căruia Dumnezeu a depus mărturie.

Acestea sunt cele la care fiecare persoană ar trebui să adere. În fiecare epocă, Dumnezeu specifică multe reguli care sunt asemănătoare legilor și la care omul trebuie să adere. Prin aceasta El restricționează firea omului și îi detectează sinceritatea. Gândiți-vă la cuvintele „Cinstește-l pe tatăl tău și pe mama ta” din epoca Vechiului Testament. Aceste cuvinte nu se aplică

astăzi; la acea vreme, ele doar limitau o parte din firea exterioară a omului, erau folosite pentru a arăta sinceritatea credinței omului în Dumnezeu și erau un semn al celor ce credeau în Dumnezeu. Deși acum este Epoca Împărăției, încă există multe reguli la care omul trebuie să adere. Regulile din trecut nu se mai aplică și astăzi există multe practici mai potrivite pentru a fi îndeplinite de către om și care sunt necesare. Ele nu implică lucrarea Duhului Sfânt și trebuie să fie făcute de om.

În Epoca Harului, multe dintre practicile Epocii Legii au fost înlăturate, pentru că aceste legi nu erau deosebit de eficiente pentru lucrare la momentul respectiv. După ce au fost înlăturate, au fost stabilite multe practici care erau potrivite epocii și care au devenit multele reguli din ziua de azi. Când a venit Dumnezeul de astăzi, aceste reguli au fost înlăturate, nu a mai fost nevoie să se adere la ele și au fost stabilite multe practici potrivite pentru lucrarea din ziua de azi. Astăzi, aceste practici nu sunt reguli, ci sunt, în schimb, menite doar să obțină rezultate; ele sunt potrivite astăzi – mâine, poate vor deveni reguli. Pe scurt, tu ar trebui să aderi la ceea ce este rodnic pentru lucrarea de azi. Nu ține seama de ziua de mâine: Ceea ce se face azi este spre binele zilei de azi. Poate că atunci când va veni ziua de mâine vor fi practici mai bune pe care ți se va cere să le îndeplinești – dar nu acorda prea multă atenție acestui lucru. Mai degrabă, aderă la ceea ce trebuie aderat astăzi ca să eviți să te împotrivești lui Dumnezeu. Astăzi nu este nici un lucru, la care să adere omul, mai important decât următorul:

Tu nu trebuie încerci să-L flatezi pe Dumnezeul care stă în fața ochilor tăi sau să ascunzi vreun lucru de El.

Să nu rostești vorbe murdare sau arogante înaintea Dumnezeului care este în fața ta.

Să nu înșeli pe Dumnezeul dinaintea ochilor tăi prin vorbe dulci și discursuri exemplare pentru a-I câștiga încrederea.

Să nu te porți nerespectuos față de Dumnezeu. Să asculți de tot ce este rostit prin gura lui Dumnezeu și să nu te împotrivești, opui sau să nu contești cuvintele Sale.

Să nu interpretezi după cum crezi de cuviință cuvintele rostite de gura lui Dumnezeu. Ar trebui să îți păzești limba pentru a evita ca aceasta să te facă să cazi pradă planurilor înșelătoare ale celor răi.

Ar trebui să îți păzești pașii pentru a evita depășirea limitelor stabilite pentru tine de către Dumnezeu. Dacă tu comiți fărădelegi, vei ajunge în poziția lui Dumnezeu și să rostești cuvinte care sunt îngâmfate și pompoase și, astfel, vei fi urât de Dumnezeu.

Să nu răspândești în mod nechibzuit cuvintele ieșite din gura lui Dumnezeu, ca nu cumva să fii batjocorit de alții, iar dracii să își bată joc de tine.

Să fii supus întregii lucrări a Dumnezeului de azi. Chiar dacă nu o înțelegi, să nu o judeci; tot ceea ce poți face este să cauți și să ai părtășie.

Nimeni nu va încălca locul original al lui Dumnezeu. Nu poți să faci nimic mai mult decât să Îi slujești Dumnezeului de astăzi din postura de om. Nu poți să Îl înveți pe Dumnezeul de astăzi din postura de om – a face acest lucru este nechibzuit.

Nimeni nu poate sta în locul omului în favoarea căruia Dumnezeu a depus mărturie; în cuvintele, faptele și cele mai tainice gânduri ale tale, tu stai în poziția de om. Acest lucru trebuie să fie respectat, este responsabilitatea omului și nimeni nu îl poate altera; încercarea de a o face ar încălca decretele administrative. Toți ar trebui să țină minte acest lucru.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Poruncile noii epoci”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 244)

Sunt multe lucruri pe care sper să le realizați, dar nu toate acțiunile voastre și tot ceea ce ține de viețile voastre pot să-Mi împlinească pe deplin ce Eu cer, deci nu pot face altceva decât să trec direct la subiect și să vă explic voia Mea. Dat fiind că discernământul vostru este slab și la fel este și capacitatea voastră de apreciere, sunteți aproape cu desăvârșire neștiutori cu privire la firea și esența Mea – și, astfel, este imperios necesar să vă înștiințez despre acestea. Indiferent cât de mult ai înțeles până acum, indiferent dacă îți dorești sau nu să înțelegi aceste lucruri, Eu tot trebuie să vi le explic în amănunt. Aceste lucruri nu vă sunt în întregime străine, dar sensul pe care-l conțin nu vă este foarte cunoscut, nu-l înțelegeți prea bine. Mulți dintre voi au doar o oarecare înțelegere neclară, una parțială și incompletă. Pentru a vă ajuta să practicați mai bine adevărul – să puneți mai bine cuvintele Mele în practică – acestea consider că sunt lucrurile de care trebuie să fiți conștienți în primul rând. În caz contrar, credința voastră va rămâne vagă, ipocrită și plină de înfloriturile religiei. Dacă nu înțelegi firea lui Dumnezeu, îți va fi imposibil să faci lucrarea pe care trebuie să o faci pentru El. Dacă nu cunoști esența lui Dumnezeu, îți va fi imposibil să Îl venerezi și să te temi de El; altfel, vei da dovadă numai de complezență nepăsătoare și subterfugii și, în plus, o blasfemie incorigibilă. Deși înțelegerea firii lui Dumnezeu este cu adevărat importantă, iar cunoașterea esenței lui Dumnezeu nu poate fi trecută cu vederea, nimeni nu a examinat vreodată până la capăt și nu a cercetat amănunțit aceste lucruri. Este limpede ca bună ziua că ați respins cu toții decretele administrative pe care le-am proclamat. Dacă nu înțelegeți firea lui Dumnezeu, foarte probabil Îi veți ofensa ușor firea. Ofensarea firii Lui echivalează cu provocarea mâniei lui Dumnezeu Însuși, caz în care rodul ultim al acțiunilor tale va fi

încălcarea decretelor administrative. Acum, ar trebui să conștientizezi că, atunci când cunoști esența lui Dumnezeu poți să-I cunoști și esența – și când înțelegi firea lui Dumnezeu, vei fi înțeles, de asemenea, și decretele administrative. E de prisos să spun că o mare parte din conținutul decretelor administrative are legătură cu firea lui Dumnezeu, însă nu întreaga Lui firea este exprimată în acestea; prin urmare, trebuie să mai faceți un pas înainte pentru a vă dezvolta înțelegerea firii lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 245)

Firea lui Dumnezeu este un subiect care pare tuturor foarte abstract; mai mult, nu este ușor de acceptat de către oricine, deoarece firea Lui se deosebește de personalitatea unei ființe umane. Și Dumnezeu Își are propriile emoții: bucurie, mânie, tristețe și fericire, dar aceste emoții diferă de cele ale omului. Dumnezeu este ceea ce El este și are ceea ce El are. Tot ceea ce exprimă și dezvăluie El sunt reprezentări ale esenței Lui și ale identității Lui. Ceea ce El este și ceea ce El are, precum și esența și identitatea Sa, sunt lucruri care nu pot fi înlocuite de către niciun om. Firea Lui conține iubirea Lui pentru omenire, alinarea pe care o aduce El omenirii, ura față de omenire și, mai mult, o înțelegere deplină a omenirii. Personalitatea omului, în schimb, poate fi optimistă, energică sau nesimțitoare. Firea lui Dumnezeu aparține Cârmuitorului tuturor lucrurilor și ființelor vii, Domnului întregii creații. Firea Sa înseamnă onoare, putere, noblețe, măreție și, mai presus de orice, supremație. Firea Lui este simbolul autorității, simbolul a tot ceea ce este drept, simbolul a tot ceea ce este frumos și bun. Mai mult decât atât, este un simbol al Celui care nu poate fi înfrânt sau invadat de întuneric și de nicio forță inamică, precum și un simbol al Celui care nu poate fi ofensat (și care nu va tolera să fie ofensat)

de nicio ființă creată. Firea Lui este simbolul celei mai înalte puteri. Nicio persoană sau persoane nu pot și nu au voie să-I tulbure lucrarea sau firea. Însă personalitatea omului nu este mai mult decât un simbol al ușoarei superiorități a omului asupra animalelor. Omul ca atare nu are nicio autoritate, nicio autonomie și nicio capacitate de a-și transcende sinele, ci este, în esența sa, o ființă care se pleacă la mila a tot felul de persoane, evenimente și lucruri. Bucuria lui Dumnezeu se datorează existenței și manifestării dreptății și luminii, distrugerii întunericului și a răului. El Se bucură să aducă omenirii lumina și o viață bună; bucuria Lui este una dreaptă, un simbol al existenței tuturor lucrurilor pozitive și, mai mult, un simbol al favorabilității. Mânia lui Dumnezeu e cauzată de răul pe care-l aduc omenirii Lui existența și interferența nedreptății, de existența răului și întunericului, a lucrurilor care alungă adevărul, ba mai mult, de existența lucrurilor care se opun la ceea ce este bine și frumos. Mânia Lui este un simbol al faptului că toate lucrurile negative nu mai există și, mai mult decât atât, este un simbol al sfințeniei Lui. Tristețea Lui se datorează omenirii, pentru care El nutrește speranțe, dar care a căzut în întuneric, fiindcă lucrarea Lui asupra omului nu se ridică la așteptările Sale și fiindcă omenirea pe care El o iubește nu poate trăi în întregime în lumină. El simte tristețe pentru omenirea inocentă, pentru omul onest, dar ignorant și pentru cel care este bun, dar cu deficiențe în ceea ce privește concepțiile proprii. Tristețea Lui este un simbol al bunătății și milei Lui, un simbol al frumuseții și bunătății. Fericirea Lui, bineînțeles, se naște prin înfrângerea dușmanilor Săi și prin câștigarea bunei credințe a omului. Mai mult, ea apare atunci când toate forțele inamice sunt izgonite și distruse și pentru că omenirii i se dă o viață bună și pașnică. Fericirea lui Dumnezeu nu seamănă cu bucuria omului, ci este sentimentul de a culege roadă bună, un sentiment mai înalt chiar decât bucuria. Fericirea Lui este un simbol al eliberării omenirii de

suferință începând din acest moment și un simbol al faptului că omenirea intră într-o lume a luminii. Emoțiile oamenilor, pe de altă parte, se nasc toate de dragul propriilor lor interese, nu în numele dreptății, al luminii sau al frumuseții și cu atât mai puțin de dragul harului dăruit din Cer. Emoțiile omenirii sunt egoiste și aparțin lumii întunericului. Ele nu există de dragul liberului arbitru, cu atât mai puțin de dragul planului lui Dumnezeu, astfel că, despre om și Dumnezeu nu se poate niciodată vorbi împreună. Dumnezeu este mereu suveran și pururi onorabil, în timp ce omul este pururi ignobil, pururi lipsit de valoare. Aceasta pentru că Dumnezeu face pururi sacrificii și Se devotează omenirii; omul, însă, pururi ia și se străduie doar pentru sine. Dumnezeu Își dă pururi osteneala pentru supraviețuirea omenirii, însă omul nu contribuie niciodată cu nimic de dragul luminii sau al dreptății. Chiar dacă omul face un efort o perioadă, acesta nu poate rezista nici măcar unei singure lovituri, fiindcă efortul omului este întotdeauna pentru el însuși, iar nu pentru alții. Omul este întotdeauna egoist, în timp ce Dumnezeu este pururi altruist. Dumnezeu este sursa a tot ceea ce este just, bun și frumos, pe când omul este cel care urmează și dă dovadă de toată urâțenia și răul. Dumnezeu nu-Și va schimba niciodată esența de neprihănire și frumusețe, însă omul este perfect capabil, în orice moment și în orice situație, să trădeze neprihănirea și să se abată departe de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 246)

Fiecare propoziție pe care am rostit-o conține în ea firea lui Dumnezeu. Ați face bine să cugetați atent la vorbele Mele, iar ele vă vor fi, cu siguranță, de mare folos. Esența lui Dumnezeu este foarte dificil de pătruns, dar am încredere că voi toți aveți măcar o oarecare idee despre

firea lui Dumnezeu. Sper, prin urmare, că veți avea să-Mi arătați mai multe din lucrurile care nu aduc ofensă firii lui Dumnezeu. Atunci Eu voi fi liniștit. De exemplu, păstrează-l pe Dumnezeu în inima ta în orice moment. Când acționezi, fă-o conform cuvintelor Lui. Caută-I intențiile în toate lucrurile și abține-te să faci ceea ce arată lipsă de respect și de cinstire față de Dumnezeu. Chiar mai mult să te ferești să nu te preocupi de Dumnezeu, pentru a umple golul din inima ta din viitor. Făcând acest lucru, vei fi adus ofensă firii lui Dumnezeu. Din nou, presupunând că nu faci niciodată, în toată viața ta, remarci blasfematoare sau nu aduci plângeri împotriva lui Dumnezeu și presupunând, din nou, că ești capabil să te achiți bine de tot de ceea ce El ți-a încredințat, precum și să te supui tuturor cuvintelor Lui pe parcursul întregii tale vieți, vei fi evitat să încalci decretele administrative. De exemplu, dacă ai spus vreodată: „De ce nu cred eu că El este Dumnezeu?" „Cred că aceste cuvinte nu sunt nimic mai mult decât o anumită iluminare venită de la Duhul Sfânt," „În opinia mea, nu tot ce face Dumnezeu este neapărat drept," „Umanitatea lui Dumnezeu nu este superioară umanității mele," „Cuvintele lui Dumnezeu sunt pur și simplu imposibil de crezut," sau alte asemenea remarci critice, te îndemn să-ți mărturisești păcatele și să te căiești mai des de ele. Altfel, nu vei avea niciodată șansa să fii iertat, căci nu ofensezi un om, ci pe Dumnezeu Însuși. Poate crezi că judeci un om, însă Duhul lui Dumnezeu nu este de aceeași părere. Lipsa ta de respect pentru trupul Lui este egală cu lipsa de respect față de El. Așa stând lucrurile, nu ai adus oare ofensă firii lui Dumnezeu? Trebuie să-ți amintești că tot ceea ce face Duhul lui Dumnezeu este pentru a proteja lucrarea Lui în trup și pentru ca această lucrare să fie bine făcută. Dacă neglijezi aceste lucruri, voi spune că ești o persoană care nu va reuși niciodată să creadă în Dumnezeu. Fiindcă ai provocat mânia lui Dumnezeu și, așadar El va utiliza o pedeapsă potrivită pentru a-ți da o lecție.

A ajunge să cunoști esența lui Dumnezeu nu este puțin lucru. Trebuie să înțelegi firea Lui. Astfel vei ajunge să cunoști, treptat și pe nesimțite, esența lui Dumnezeu. După ce vei pătrunde această cunoaştere, te vei pomeni pășind într-o stare mai înaltă și mai frumoasă. În final, vei ajunge să te rușinezi de sufletul tău hidos și, mai mult, vei simți că nu ai unde să te ascunzi de rușinea ta. În acel moment, în comportamentul tău vor exista din ce în ce mai puține lucruri care să ofenseze firea lui Dumnezeu, inima ta se va apropia tot mai mult de cea a lui Dumnezeu și, treptat, în inima ta va crește o iubire pentru El. Acesta este un semn că omenirea intră într-o stare frumoasă. Însă voi încă nu ați atins acea stare. În timp ce toți vă îmbulziți de dragul destinului vostru, cine este interesat să încerce să cunoască esența lui Dumnezeu? Dacă acest lucru va continua, veți încălca fără să vă dați seama decretele administrative, fiindcă veți fi înțeles mult prea puțin din firea lui Dumnezeu. Deci, oare ceea ce faceți voi acum nu pune temelia ofenselor voastre la adresa firii lui Dumnezeu? Faptul că vă cer să înțelegeți firea lui Dumnezeu nu este separat de lucrarea Mea. Fiindcă, dacă încălcați des decretele administrative, care dintre voi va putea să scape de pedeapsă? Nu va fi fost lucrarea Mea atunci în întregime în van? Prin urmare, încă vă cer, pe lângă cercetarea propriului vostru comportament, să fiți atenți la pașii pe care-i veți face. Aceasta este cererea mai înaltă pe care v-o fac și sper ca voi toți să chibzuiți atent asupra ei și să-i acordați considerația voastră cu seriozitate. De va veni o zi când acțiunile voastre vor stârni în Mine o mânie nestăpânită, consecințele vor cădea doar asupra voastră și nu va exista nimeni altcineva care să sufere pedeapsa în locul vostru.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 247)

Oamenii spun că Dumnezeu este un Dumnezeu drept și că atât timp cât omul Îl urmează până la final, El va fi cu siguranță imparțial față de om, căci El este cel mai drept. Dacă omul Îl urmează până la final, ar putea El oare să îl dea la o parte pe om? Sunt imparțial față de toți oamenii și îi judec cu firea Mea dreaptă, totuși există condiții potrivite pentru cerințele pe care le am pentru om și care cer să fie realizate de toți oamenii, indiferent cine sunt ei. Nu Îmi pasă cum sunt calificările tale sau de câtă vreme le ai; Mie Îmi pasă doar dacă mergi pe calea Mea și dacă iubești sau nu și tânjești sau nu după adevăr. Dacă îți lipsește adevărul și în schimb Îmi faci de rușine numele și nu te comporți conform căii Mele, doar urmând fără grijă sau preocupare, atunci, în acel moment, te voi doborî și te voi pedepsi pentru răutatea ta, și ce vei avea de spus atunci? Vei putea să spui că Dumnezeu nu e drept? Astăzi, dacă ai respectat cuvintele pe care le-am rostit, atunci ești tipul de persoană pe care o aprob. Spui că ai suferit mereu în timp ce Îl urmai pe Dumnezeu, că L-ai urmat la bine și la rău și ai împărtășit cu El vremurile bune și cele rele, însă nu ai trăit cuvintele rostite de Dumnezeu; îți dorești doar să alergi pentru Dumnezeu și să te sacrifici pentru Dumnezeu în fiecare zi și nu te-ai gândit niciodată să trăiești o viață plină de semnificații. Spui, de asemenea: „În orice caz, cred că Dumnezeu este drept. Am suferit pentru El, am umblat de colo colo pentru El și m-am dedicat Lui și am lucrat din greu, deși nu am primit recunoaștere; cu siguranță El Își va aminti de mine”. E adevărat că Dumnezeu este drept, totuși această dreptate nu este întinată de nicio impuritate: nu conține voință umană și nu este întinată de trup sau de tranzacții umane. Toți cei care sunt răzvrătiți și potrivnici, toți cei care nu sunt în conformitate cu calea Lui vor fi pedepsiți; nimeni nu e iertat și nimeni nu e cruțat! Unii oameni spun: „Astăzi mă agit pentru Tine; când vine sfârșitul, poți să-mi dai puțină binecuvântare?” Deci te întreb: „Te-ai conformat cuvintelor Mele?”

Dreptatea de care vorbeşti se bazează pe o tranzacţie. Tu crezi doar că Eu sunt drept și imparțial față de toți oamenii și că toți aceia care Mă urmează până la final vor fi cu siguranță mântuiți și vor beneficia de binecuvântările Mele. Există un înțeles lăuntric al cuvintelor Mele care spun că „toți aceia care Mă urmează până la final vor fi cu siguranță mântuiți”: aceia care Mă urmează până la final sunt cei care vor fi câștigați pe deplin de Mine, ei sunt aceia care, după ce au fost cuceriți de Mine, caută adevărul și sunt desăvârșiți. Ce condiții ai îndeplinit? Ai îndeplinit doar faptul că M-ai urmat până la final, dar ce altceva? Te-ai conformat cuvintelor Mele? Ai realizat una dintre cele cinci cerințe ale Mele, totuși nu ai nicio intenţie să le realizezi pe celelalte patru. Ai găsit doar cea mai simplă, cea mai ușoară cale și ai urmat-o cu atitudinea cuiva care speră doar să dea de noroc. Față de o astfel de persoană ca tine, firea Mea dreaptă e una de mustrare și judecată, e una de răsplată dreaptă și este pedeapsa dreaptă a tuturor răufăcătorilor; toți aceia care nu merg pe calea Mea vor fi cu siguranță pedepsiți, chiar dacă urmează până la final. Aceasta e dreptatea lui Dumnezeu. Când această fire dreaptă este exprimată în pedepsirea omului, omul va fi uluit și va simți regretul că, în timp ce L-a urmat pe Dumnezeu, nu a mers pe calea Lui. „La acea vreme, eu doar am suferit puțin în timp ce L-am urmat pe Dumnezeu, dar nu am mers pe calea lui Dumnezeu. Ce scuze există? Nu există altă opțiune decât să fiu mustrat!” Totuși, în mintea sa, el se gândește: „Oricum, am urmat până la final, deci chiar dacă mă mustri, nu poate fi o mustrare prea severă, iar după ce vei aplica această mustrare, Tu tot mă vei vrea. Știu că ești drept și nu mă vei trata în modul acela pentru totdeauna. Până la urmă, eu nu sunt ca aceia care vor fi nimiciți; aceia care urmează să fie nimiciți vor primi o mustrare aspră, în timp ce mustrarea mea va fi mai blândă”. Firea dreaptă nu e așa cum spui tu. Nu este valabil faptul că aceia care sunt buni la a-și mărturisi păcatele

sunt tratați cu îngăduință. Dreptatea este sfințenie și este o fire care nu tolerează ofensa omului, iar tot ceea ce este murdar și nu s-a schimbat e ținta dezgustului lui Dumnezeu. Firea dreaptă a lui Dumnezeu nu e lege, ci decret administrativ: este un decret administrativ în cadrul Împărăției, iar acest decret administrativ este pedeapsa dreaptă pentru oricine nu deține adevărul și nu s-a schimbat, și nu există loc pentru mântuire. Căci atunci când fiecare om este clasificat după fel, cei buni vor fi răsplătiți și cei răi vor fi pedepsiți. Este momentul în care destinația omului va fi lămurită; este momentul în care lucrarea mântuirii va ajunge la final, după care lucrarea de mântuire a omului nu va mai fi făcută, iar răzbunarea va fi adusă asupra fiecăruia dintre cei ce săvârșesc răul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 248)

Sunt un foc mistuitor și nu tolerez ofensa. Fiindcă toți oamenii au fost creați de Mine, ei trebuie să Mă asculte și nu pot să se răzvrătească, orice spun și fac Eu. Oamenii nu au dreptul să se amestece în lucrarea Mea, și cu atât mai puțin sunt calificați să analizeze ce este bine sau rău în lucrarea Mea și în cuvintele Mele. Eu sunt Domnul creației, iar ființele create ar trebui să obțină tot ceea ce Eu cer cu o inimă plină de venerație pentru Mine; nu ar trebui încerce să discute cu Mine și, mai ales, nu ar trebui să se împotrivească. Cu autoritatea Mea, eu Îmi guvernez poporul, iar toți aceia care fac parte din creația Mea ar trebui să se supună autorității Mele. Deși astăzi sunteți îndrăzneți și încrezuți în fața Mea, deși nu ascultați cuvintele cu care Eu vă învăț și nu cunoașteți teama, eu doar vă întâmpin răzvrătirea cu îngăduință; nu-Mi voi pierde cumpătul și nu-Mi voi compromite munca pentru că niște viermi mărunți au întors mizeria din grămada de bălegar. Tolerez existența continuă a tot ceea ce urăsc și a tuturor lucrurilor pe care

le detest de dragul voii Tatălui Meu, și voi face astfel până când cuvântările Mele vor fi complete, până chiar în ultima Mea clipă. Nu-ți face griji! Eu nu pot să Mă cobor la același nivel cu un vierme anonim și nu-Mi voi compara nivelul aptitudinilor cu tine. Te urăsc, dar sunt în stare să îndur. Nu Mă asculți, dar nu poți scăpa de ziua când te voi mustra, care Mi-a fost promisă de Tatăl Meu. Se poate compara un vierme creat cu Domnul creației? Toamna, frunzele care cad se întorc la rădăcinile lor; tu te vei reîntoarce la casa „tatălui tău”, iar Eu Mă voi întoarce alături de Tatăl Meu. Eu voi fi însoțit de afecțiunea Sa tandră, iar tu vei fi urmat de călcarea în picioare a tatălui tău. Eu voi avea gloria Tatălui Meu și tu vei avea rușinea tatălui tău. Eu voi folosi mustrarea pe care am ținut-o îndelung în frâu pentru a te însoți și tu Îmi vei întâlni mustrarea cu trupul tău rânced care a fost corupt zeci de mii de ani. Eu Îmi voi fi încheiat lucrarea cuvintelor în tine, însoțită de îngăduință, iar tu vei începe să-ți împlinești rolul de a suferi dezastrul din cuvintele Mele. Mă voi bucura foarte mult și voi lucra în Israel; tu vei plânge și vei scrâșni din dinți, existând și murind în noroi. Eu Îmi voi recâștiga forma originală și nu voi mai rămâne în mizerie împreună cu tine, în timp ce tu îți vei recâștiga urâțenia originală și vei continua să scormonești în grămada de bălegar. Când lucrarea și cuvintele Mele vor fi gata, va fi o zi de bucurie pentru Mine. Când împotrivirea și răzvrătirea ta vor fi gata, va fi o zi de plâns pentru tine. Nu te voi compătimi și nu Mă vei mai vedea iarăși. Nu voi mai dialoga cu tine și nu Mă vei mai întâlni niciodată. Voi urî răzvrătirea ta, iar ție îți va fi dor de frumusețea Mea. Te voi lovi, iar tu vei plânge de dorul Meu. Mă voi despărți cu bucurie de tine, iar tu vei fi conștient de datoria ta față de Mine. Nu te voi mai vedea vreodată, dar tu întotdeauna vei spera după Mine. O să te urăsc pentru că în momentul de față Mi te împotrivești, iar ție îți va fi dor de Mine, pentru că în momentul acesta te mustru. Nu voi fi dispus să trăiesc alături de tine, dar

tu vei tânji amarnic după asta și vei plânge pentru veșnicie, pentru că vei regreta tot ce Mi-ai făcut. Vei simți remușcare pentru răzvrătirea și împotrivirea ta și chiar te vei întinde cu fața la pământ cu părere de rău și vei cădea înaintea Mea și vei jura că niciodată nu vei mai fi neascultător. Dar, în inima ta, doar Mă vei iubi, totuși nu vei fi niciodată în stare să-Mi auzi glasul. Te voi face să te rușinezi de tine.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când frunzele care cad se vor reîntoarce la rădăcinile lor, vei regreta tot răul pe care l-ai făcut”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 249)

Milostenia Mea se manifestă către cei care Mă iubesc și se neagă pe ei înșiși. Pedeapsa aruncată asupra celor răi, pe de altă parte, este tocmai o dovadă a firii Mele drepte și, mai mult, a mărturiei mâniei Mele. Când va veni nenorocirea, toți cei care Mi se împotrivesc se vor tângui când vor cădea victime foametei și ciumei. Cei care au comis tot felul de ticăloșii, dar care M-au urmat mulți ani, nu vor scăpa de plata pentru păcatele lor; vor fi aruncați și ei în dezastru, cum rareori s-a văzut de-a lungul milioanelor de ani, și vor trăi într-o stare constantă de panică și frică. Iar cei ai urmașilor Mei, care Mi-au arătat credință, se vor bucura și vor aplauda atotputernicia Mea. Ei vor simți mulțumirea inefabilă și vor trăi în sânul unei bucurii așa cum nu am mai oferit niciodată înainte omenirii. Căci Eu prețuiesc faptele bune ale omului și îi detest faptele rele. De când am început să conduc omenirea, am sperat cu nerăbdare să câștig un grup de oameni care să fie în asentiment cu Mine. Pe de altă parte, nu-i uit niciodată pe aceia care nu sunt în asentiment cu Mine; Îi detest mereu în inima Mea, așteptând șansa de a abate pedeapsa asupra lor, lucru ce Mă va delecta. Acum ziua Mea a venit în sfârșit și nu mai trebuie să aștept!

Lucrarea Mea finală nu este numai de dragul pedepsirii omului, ci și de dragul pregătirii destinației omului. Mai mult, este pentru ca toți oamenii să

poată să-Mi recunoască faptele și acțiunile. Vreau ca fiecare persoană să vadă că tot ceea ce am făcut este drept și că tot ceea ce am făcut este o expresie a firii Mele. Nu fapta omului, cu atât mai puțin natura, este cea care a dat naștere omenirii, ci Eu, care hrănesc fiecare ființă vie în creație. Fără existența Mea, omenirea poate doar să piară și să îndure biciuirea calamității. Nimeni nu va mai vedea vreodată soarele și luna frumoasă sau lumea verde; omenirea se va confrunta numai cu noaptea geroasă și cu valea inexorabilă a umbrei morții. Eu sunt singura mântuire a omenirii. Eu sunt singura speranță a omenirii și, Mai mult, Eu sunt Cel pe care se bazează existența întregii omeniri. Fără Mine, omenirea va ajunge într-un impas. Fără Mine, omenirea va îndura catastrofe și va fi călcată în picioare de tot felul de fantome, deși nimeni nu ține seama de Mine. Am făcut o lucrare care nu poate fi făcută de nimeni altcineva și sper doar ca omul să Mă poată răsplăti cu câteva fapte bune. Deși foarte puțini au putut să Mă răsplătească, Îmi voi încheia totuși călătoria în lumea oamenilor și voi începe următoarea etapă a lucrării Mele în desfășurare, pentru că toată alergătura Mea încoace și încolo în mijlocul omului în acești mulți ani a fost roditoare și Eu sunt foarte mulțumit. Ceea ce Mă interesează acum nu este numărul oamenilor, ci mai degrabă faptele lor bune. În orice caz, sper că pregătiți suficiente fapte bune pentru propria voastră destinație. Atunci voi fi mulțumit; în caz contrar, niciunul dintre voi nu va putea scăpa de dezastrul care se va abate asupra voastră. Dezastrul provine de la Mine și, bineînțeles, este condus de Mine. Dacă nu puteți părea îndeajuns de buni în ochii Mei, atunci nu veți scăpa de suferința dezastrului. În mijlocul necazului, acțiunile și faptele voastre nu au fost considerate în întregime potrivite, pentru că credința și dragostea voastră au fost goale și voi doar ați părut când timizi, când duri. În acest sens, voi face doar o judecată ca fiind buni sau răi. Preocuparea mea continuă este modul în care fiecare dintre voi

acționează și se exprimă, pe baza căruia vă voi determina sfârșitul. Cu toate acestea, trebuie să fac acest lucru clar: față de cei care nu Mi-au arătat niciun strop de credință în vremuri de necaz nu voi mai fi milostiv, pentru că îndurarea Mea se întinde doar până aici. În plus, nu am nicio slăbiciune pentru cineva care M-a trădat odată, cu atât mai puțin Îmi place să Mă asociez cu cei care vând interesele prietenilor lor. Aceasta este firea Mea, indiferent de cine ar putea fi persoana. Trebuie să vă spun: oricine Îmi va frânge inima, nu va primi de la Mine îndurare a doua oară, și oricine Mi-a fost credincios va rămâne în inima Mea pentru totdeauna.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 250)

Când Dumnezeu a venit pe pământ, nu era din lumea asta, și nu S-a întrupat ca să Se bucure de lume. Locul unde lucrarea Îi va dezvălui firea și care va fi cel mai semnificativ este cel în care S-a născut El. Fie că este un tărâm sfânt sau murdar și indiferent unde lucrează El, El este sfânt. Totul în lume a fost creat de El, deși totul a fost corupt de Satana. Totuși, toate lucrurile încă aparțin Lui; toate sunt în mâinile Lui. El vine într-un ținut murdar și lucrează ca să Își dezvăluie sfințenia; face asta doar de dragul lucrării Sale, ceea ce înseamnă că El îndură mari umilințe ca să facă o asemenea lucrare pentru a-i mântui pe oamenii din acest ținut necurat. Face lucrul acesta pentru a fi martor, de dragul întregii omeniri. O astfel de lucrare le arată oamenilor dreptatea lui Dumnezeu și reușește să demonstreze mai bine supremația Sa. Măreția și corectitudinea Lui se manifestă în mântuirea unui grup de oameni umili, pe care alții îi disprețuiesc. Faptul că S-a născut într-un ținut murdar nu dovedește că El este umil; pur și simplu permite întregii creații să vadă măreția Lui și adevărata Lui dragoste pentru omenire. Cu cât mai mult face El asta, cu atât

mai mult dezvăluie dragostea Lui pură, dragostea Lui fără cusur pentru oameni. Dumnezeu este sfânt și drept. Chiar dacă S-a născut într-un ținut murdar și chiar dacă trăiește cu acei oameni care sunt plini de murdărie, la fel cum Isus a trăit cu păcătoșii în Epoca Harului, oare nu toată lucrarea Lui este săvârșită pentru supraviețuirea întregii omeniri? Nu e totul ca omenirea să poată câștiga marea mântuire? În urmă cu două mii de ani, El a locuit cu păcătoșii câțiva ani. Asta a fost de dragul răscumpărării. Astăzi, El trăiește cu un grup de oameni murdari și josnici, de dragul mântuirii. Nu toată lucrarea Lui este de dragul vostru, al oamenilor? Dacă nu pentru a mântui omenirea, de ce să fi trăit și să fi suferit cu păcătoșii atât de mulți ani după ce S-a născut într-o iesle? Și dacă nu ca să mântuiască omenirea, de ce să Se întoarcă întrupat a doua oară, născut în acest ținut unde se adună demonii, și să trăiască alături de acești oameni care au fost profund corupți de Satana? Nu este Dumnezeu loial? Care parte din lucrarea Lui nu a fost pentru omenire? Care parte nu a fost pentru destinul vostru? Dumnezeu este sfânt – lucrul acesta e de neschimbat! Nu este poluat de mizerie, deși El a venit într-un ținut murdar; toate acestea pot să însemne doar că dragostea lui Dumnezeu pentru omenire este foarte altruistă și că suferința și umilirea pe care le îndură El sunt extrem de mari! Nu știți cât de mare e umilirea pe care o îndură pentru voi toți și pentru destinul vostru? În loc să-i mântuiască pe oamenii importanți sau pe fiii familiilor bogate și puternice, El ține să-i mântuiască pe cei care sunt umili și desconsiderați. Nu sunt toate acestea sfințenia Lui? Nu sunt toate acestea dreptatea Lui? De dragul supraviețuirii omenirii, El preferă să Se nască într-un ținut murdar și să suporte toate înjosirile. Dumnezeu este foarte real – El nu face lucrări false. Oare nu fiecare etapă a lucrării se face într-un mod atât de practic? Deși toți oamenii Îl vorbesc de rău și spun că stă la masă cu păcătoșii, deși toți oamenii Îl batjocoresc și spun că locuiește cu fiii murdăriei, că locuiește cu cei mai

josnici oameni, El tot Se oferă altruist și tot este respins de omenire. Suferința pe care o îndură El nu este mai mare decât a voastră? Lucrarea pe care o face El nu valorează mai mult decât prețul pe care l-ați plătit voi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Semnificația mântuirii descendenților lui Moab”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 251)

Dumnezeu S-a umilit până la un asemenea nivel, încât Își face lucrarea în acești oameni murdari și corupți și desăvârșește acest grup de oameni. Dumnezeu nu a devenit trup doar pentru a trăi și a mânca printre oameni, pentru a păstori oamenii și a oferi ceea ce oamenii au nevoie. Mai important este că El face o măreață lucrare de mântuire și cucerire asupra acestor oameni insuportabil de corupți. El a venit în inima marelui balaur roșu pentru a-i mântui pe cei mai corupți dintre oameni, astfel încât toți oamenii să poată fi schimbați și înnoiți. Dificultatea imensă pe care Dumnezeu o îndură nu este numai dificultatea pe care o îndură Dumnezeul întrupat, ci este mai ales că Duhul lui Dumnezeu suferă o umilire extremă – El Se umilește și Se ascunde atât de mult încât devine o persoană obișnuită. Dumnezeu S-a întrupat și a luat forma trupului pentru ca oamenii să vadă că El are o viață umană normală și nevoi umane normale. Acest lucru este suficient pentru a dovedi că Dumnezeu S-a umilit într-o mare măsură. Duhul lui Dumnezeu este realizat în trup. Duhul Său este atât de înalt și măreț, totuși El ia forma unui om obișnuit, a unui om neînsemnat, astfel încât să facă lucrarea Duhului Său. Calibrul, înțelegerea, rațiunea, umanitatea și viețile fiecăruia dintre voi arată că sunteți cu adevărat nevrednici să acceptați lucrarea lui Dumnezeu de acest fel. Sunteți cu adevărat nevrednici să Îl lăsați pe Dumnezeu să îndure astfel de greutăți de dragul vostru. Dumnezeu este atât de măreț. El este superior, iar oamenii sunt atât de răi și josnici, totuși El tot lucrează asupra lor. El nu doar că S-a

întrupat pentru a aproviziona oamenii, a le vorbi oamenilor, ci chiar trăiește împreună cu oamenii. Dumnezeu este atât de umil, atât de vrednic de iubit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care se concentrează pe practică pot fi desăvârșiți”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 252)

Dumnezeu a îndurat multe nopți nedormite pentru binele lucrării omenirii. De la mari înălțimi până la cele mai mici adâncimi, El a coborât în iadul viu în care omul trăiește pentru a-și petrece zilele cu acesta, nu S-a plâns niciodată de nedreptatea omului și nu i-a făcut niciodată omului reproșuri pentru neascultarea lui, ci îndură cea mai mare umilință în timp ce El, personal, Își desfășoară lucrarea. Cum ar putea Dumnezeu să aparțină iadului? Cum ar putea să-Și petreacă viața în iad? Dar, de dragul întregii omeniri, pentru ca întreaga omenire să-și poată găsi, mai curând, odihna, El a suferit umilință și nedreptate ca să vină pe pământ, și a intrat personal în „iad” și „Infern”, în bârlogul tigrului, pentru a-l mântui pe om. Cum este omul apt să I se împotrivească lui Dumnezeu? Ce motiv are ca să se plângă de El? Cum poate avea tupeul să privească la Dumnezeu? Dumnezeul Cerului a venit în acest atât de murdar ținut al viciului și niciodată nu a dat frâu liber nemulțumirilor Sale sau nu S-a plâns de om, ci, în schimb, acceptă, în tăcere, ravagiile[1] și asuprirea acestuia. Niciodată nu Și-a luat revanșa la cererile nerezonabile ale omului și nu i-a făcut vreodată cerințe excesive sau nerezonabile; El face doar, fără să se plângă, întreaga lucrare cerută de om: învățarea, luminarea, reproșarea, rafinarea cuvintelor, amintirea, îndemnul, consolarea, judecarea și revelarea. Care dintre pașii Lui nu au fost pentru viața omului? Deși El a înlăturat perspectivele și soarta omului, care dintre pașii realizați de Dumnezeu nu au fost pentru soarta lui? Care dintre ei nu au fost de dragul supraviețuirii omului? Care dintre ei nu au fost pentru a elibera omul de această suferință și de

opresiunea forțelor întunecate care sunt negre ca noaptea? Care din ei nu sunt de dragul omului? Cine poate să înțeleagă inima lui Dumnezeu, care este ca inima unei mame iubitoare? Cine poate înțelege inima Lui nerăbdătoare? Inima pasională și așteptările Sale înflăcărate au fost răsplătite cu inimi reci, cu ochi duri, indiferenți și cu mustrările repetate și insultele omului, cu remarci tăioase, sarcasm și depreciere; au fost răsplătite cu luarea în derâdere de către om, cu călcarea în picioare și respingerea, cu înțelegerea greșită și cu tânguiala sa, cu înstrăinarea și evitarea, și cu nimic altceva decât înșelăciune, atacuri și amărăciune. Cuvintele calde au fost întâmpinate cu expresii sălbatice ale fețelor și cu sfidarea rece a miilor de degete acuzatoare. Dumnezeu nu poate decât să îndure, cu capul plecat, slujind oamenii ca un bou docil.[2] Atâția sori și atâtea luni, de atâtea ori a stat cu fața la stele, a plecat în zori și S-a întors la apus, a aruncat și S-a întors, îndurând agonia de o mie de ori mai mare decât durerea plecării Sale de la Tatăl, suferind atacurile și ruperea omului, precum și tratarea și emondarea lui. Umilința și ascunderea lui Dumnezeu a fost răsplătită cu prejudecățile[3] omului, cu părerile și tratamentele lui nedrepte, iar felul nezgomotos în care Dumnezeu lucrează în obscuritate, îngăduința și toleranța I-au fost răsplătite cu privirea lacomă a omului. Acesta încearcă să-L calce în picioare pe Dumnezeu, fără scrupule, până la moarte, și să-L zdrobească la pământ. Atitudinea omului în abordarea lui față de Dumnezeu este una de „inteligență rară”, iar Dumnezeu, care este agresat și disprețuit de om, este zdrobit sub picioarele a zeci de mii de oameni, în timp ce omul se ridică la înălțime, ca și cum ar fi regele dealului, ca și cum ar vrea să preia puterea absolută,[4] să fie în centrul atenției din spatele unui ecran, să-L facă pe Dumnezeu directorul conștiincios și supus regulilor din culise, care nu are voie să riposteze sau să provoace probleme. Dumnezeu trebuie să joace rolul Ultimului Împărat, trebuie să fie o păpușă,[5] lipsit de orice

libertate. Faptele omului sunt indescriptibile, deci, cum este apt să ceară una sau alta de la Dumnezeu? Cum este el apt să-I facă Lui sugestii? Cum este apt să ceară ca Dumnezeu să-i compătimească slăbiciunile? Cum este potrivit să primească mila lui Dumnezeu? Cum este potrivit să primească, de nenumărate ori, mărinimia lui Dumnezeu? Cum este el potrivit să primească, în repetate rânduri, iertarea Lui? Unde este conștiința lui? El I-a rupt inima lui Dumnezeu cu mult timp în urmă și, de mult, L-a lăsat cu inima sfărâmată. Dumnezeu a venit printre oameni, atent și vioi, sperând că omul va fi darnic față de El, chiar dacă doar cu puțină căldură. Totuși, inima Lui este puțin mângâiată de om, iar tot ceea ce El a primit sunt atacuri cu bulgări de zăpadă[6] și chinuri. Inima omului este prea lacomă, dorința lui este prea mare, omul nu poate fi niciodată săturat, este întotdeauna răutăcios și imprudent, nu-I lasă niciodată lui Dumnezeu vreo libertate sau drept de a vorbi și nu-I lasă nicio opțiune, ci doar să Se supună umilinței și să-i permită omului să-L manipuleze, oricum dorește.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (9)"

Note de subsol:

1. „Ravagii" este folosit pentru a expune neascultarea omenirii.

2. „Au fost întâmpinate cu expresii sălbatice ale fețelor și cu sfidarea rece a miilor de degete acuzatoare, cu capul plecat, slujind oamenii ca un bou docil" a fost inițial o singură propoziție, dar aici este împărțită în două pentru a face lucrurile mai clare. Prima parte a propoziției se referă la acțiunile omului, în timp ce a doua indică suferințele îndurate de Dumnezeu și faptul că Dumnezeu este umil și ascuns.

3. „Prejudecățile" se referă la comportamentul neascultător al oamenilor.

4. „Să preia puterea absolută" se referă la comportamentul neascultător al oamenilor. Ei înșiși se ridică în slăvi, îi înlănțuie pe alții, îi fac să-i urmeze și să sufere pentru ei. Ei sunt forțele care Îi sunt ostile lui Dumnezeu.

5. „Păpușă" este folosit pentru a-i ridiculiza pe cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu.

6. „Bulgări de zăpadă" este folosit pentru a evidenția comportamentul umil al oamenilor.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 253)

Semnificația a tot ceea ce face Dumnezeu are o profunzime considerabilă, ca atunci când Isus a fost răstignit. De ce a trebuit să fie răstignit Isus? Nu a fost oare pentru a răscumpăra întreaga omenire? La fel este de mare importanță și această întrupare a lui Dumnezeu și experimentarea de către El a suferinței lumii: este pentru destinația frumoasă a omenirii. În lucrarea Sa, Dumnezeu face întotdeauna exact ceea ce este necesar. De ce Dumnezeu îl vede pe om ca fiind fără păcat și omul poate avea norocul să vină înaintea lui Dumnezeu? Pentru că Isus a fost pironit pe cruce, a purtat păcatele omului și l-a răscumpărat pe om. De ce, atunci, nu va mai suferi omenirea, nu va mai simți durere, nu va mai vărsa lacrimi și nu va mai suspina? Acest lucru se datorează faptului că Dumnezeu întrupat de această dată a preluat toată această suferință asupra Lui, iar acum, ea a fost îndurată în numele omului. Este ca o mamă care își vede copilul îmbolnăvindu-se și se roagă Cerului, dorindu-și mai degrabă o viață mai scurtă pentru ea, dacă asta înseamnă că poate fi vindecat copilul ei. Și Dumnezeu lucrează în acest fel, oferindu-Și durerea în schimbul destinației frumoase care va urma pentru omenire. Nu va mai fi durere, nu vor mai fi lacrimi, nu vor mai fi suspine și nu va mai fi suferință. Dumnezeu plătește prețul – costul – pentru a experimenta personal suferința lumii în schimbul destinației frumoase care va urma pentru omenire. A spune că aceasta este „în schimbul” destinației frumoase nu înseamnă că Dumnezeu nu are nicio putere sau nicio autoritate să îi acorde omenirii o destinație frumoasă, ci mai degrabă că Dumnezeu dorește să găsească o dovadă mai practică și mai puternică pentru a convinge pe deplin oamenii. Dumnezeu a experimentat deja această suferință, așa că El este calificat, are puterea și, cu atât mai mult, are dreptul de a duce omenirea la destinația frumoasă, de a-i oferi omenirii această destinație și promisiune frumoasă. Satana se va preda lui Dumnezeu și toate creațiile universului se vor preda lui

Dumnezeu. În cele din urmă, Dumnezeu îi va permite omenirii să primească făgăduința și iubirea Sa. Tot ceea ce face Dumnezeu este concret și nimic din ceea ce face El nu este gol și experimentează totul personal. Dumnezeu plătește prețul propriei experimentări a suferinței în schimbul unei destinații pentru umanitate. Nu este aceasta o lucrare concretă? Părinții pot plăti un preț serios de dragul copiilor lor și acest lucru reprezintă iubirea lor absolută pentru copiii lor. Făcând aceasta, Dumnezeu întrupat este, desigur, extrem de sincer și de fidel față de omenire. Esența lui Dumnezeu este fidelă; El face ceea ce spune și orice face El este dus la îndeplinire. Tot ceea ce face El pentru oameni este sincer. El nu rostește pur și simplu cuvântări; când spune că va plăti un preț, El chiar plătește prețul. Când spune că va lua suferința omenirii asupra Sa și va suferi în locul ei, El chiar vine să locuiască printre ei, simțind și experimentând personal această suferință. După aceasta, toate lucrurile din univers vor recunoaște că tot ceea ce face Dumnezeu este corect și drept, că tot ce face Dumnezeu este realist: aceasta este o dovadă puternică. În plus, omenirea va avea în viitor o destinație frumoasă și toți cei care rămân Îl vor preamări pe Dumnezeu; ei vor aduce laude faptelor lui Dumnezeu, care au fost înfăptuite cu adevărat datorită dragostei Lui pentru umanitate. Dumnezeu vine printre oameni smerit, ca o persoană de rând. El nu înfăptuiește pur și simplu o oarecare lucrare, rostește niște cuvinte, iar apoi pleacă; în schimb, El vorbește și lucrează cu adevărat, în timp ce experimentează durerea lumii. Va pleca doar când va termina de experimentat această durere. Iată cât de reală și de practică este lucrarea lui Dumnezeu; toți cei care rămân Îl vor slăvi pentru asta și vor vedea loialitatea lui Dumnezeu față de om și mărinimia Lui. Esența lui Dumnezeu de frumusețe și bunătate poate fi văzută în însemnătatea întrupării Lui. Orice face El este sincer; orice spune El este onest și fidel. El chiar face tot ceea ce intenționează să facă și, când plătește un preț, îl

plătește cu adevărat; El nu rostește pur și simplu cuvântări. Dumnezeu este un Dumnezeu drept; Dumnezeu este un Dumnezeu fidel.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cel de-al doilea aspect al importanței întrupării”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 254)

Calea vieții nu este ceva ce poate fi deținut de oricine și nici nu poate fi obținută cu ușurință de către toți. Acest lucru se întâmplă deoarece viața poate veni doar de la Dumnezeu, cu alte cuvinte, doar Dumnezeu Însuși are esența vieții și doar Dumnezeu Însuși are calea vieții. Și astfel, doar Dumnezeu este sursa vieții și izvorul nesecat al apei vii a vieții. Încă de când a creat lumea, Dumnezeu a săvârșit multă lucrare care implică vitalitatea vieții, a săvârșit multă lucrare care îi aduce viață omului și a plătit un preț mare pentru ca omul să poată câștiga viață. Asta deoarece Dumnezeu Însuși este viața veșnică și Dumnezeu Însuși este calea prin care omul este reînviat. Dumnezeu nu este niciodată absent din inima omului și El trăiește printre oameni tot timpul. El a fost motorul vieții omului, rădăcina existenței omului și un depozit bogat pentru existența omului după naștere. El face ca omul să renască și îi permite să trăiască cu perseverență în fiecare rol al său. Datorită puterii Lui și forței Lui vitale de nestins, omul a trăit generații la rând, de-a lungul cărora puterea vieții lui Dumnezeu a fost stâlpul existenței omului, iar Dumnezeu a plătit un preț pe care niciun alt om obișnuit nu l-a mai plătit. Forța vieții lui Dumnezeu poate triumfa asupra oricărei puteri; mai mult decât atât, ea depășește orice putere. Viața Lui este veșnică, puterea Lui este extraordinară, iar forța vieții Lui nu poate fi întrecută de nicio ființă creată sau forță inamică. Forța vieții lui Dumnezeu există și emană strălucirea sa uimitoare, indiferent de timp sau loc. Cerul și pământul pot suferi mari schimbări, dar viața lui Dumnezeu este veșnic aceeași. Toate lucrurile se pot stinge, dar viața lui Dumnezeu tot

va rămâne, deoarece Dumnezeu este sursa existenței tuturor lucrurilor și rădăcina existenței lor. Viața omului provine de la Dumnezeu, existența cerului se datorează lui Dumnezeu, iar existența pământului ia naștere din puterea vieții lui Dumnezeu. Niciun obiect ce are vitalitate nu poate transcende suveranitatea lui Dumnezeu și niciun lucru ce are vigoare nu poate să se desprindă de sub stăpânirea autorității lui Dumnezeu. În această manieră, indiferent cine sunt, toți oamenii trebuie să se supună stăpânirii lui Dumnezeu, toată lumea trebuie să trăiască sub porunca lui Dumnezeu și nimeni nu poate să scape din mâinile Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 255)

Dacă îți dorești cu adevărat să dobândești calea vieții veșnice și ești avid în căutarea ei, atunci răspunde mai întâi la această întrebare: Unde este Dumnezeu astăzi? Poate că ai răspunde: „Dumnezeu locuiește în ceruri, bineînțeles – El nu ar locui în casa ta, nu-i așa?” Poate că ai putea spune că Dumnezeu cu siguranță locuiește printre toate lucrurile. Sau ai putea spune că Dumnezeu locuiește în inima fiecărei persoane sau că Dumnezeu este în lumea spirituală. Nu neg nimic din toate acestea, dar trebuie să clarific chestiunea. Nu este pe deplin corect să spui că Dumnezeu locuiește în inima omului, dar nici nu este greșit în întregime. Acest lucru se întâmplă deoarece, printre credincioșii în Dumnezeu, există cei a căror credință este adevărată și cei a căror credință este falsă, există cei pe care Dumnezeu îi aprobă și cei pe care El îi dezaprobă, există cei care Îl mulțumesc și cei pe care îi disprețuiește și există cei pe care El îi face desăvârșiți și cei pe care îi alungă. Și astfel, spun că Dumnezeu locuiește doar în inimile puținor oameni și că acei oameni sunt, fără îndoială, cei care cred cu adevărat în Dumnezeu, cei pe care Dumnezeu îi aprobă, cei care Îl mulțumesc și cei pe

care El îi face desăvârșiți. Ei sunt aceia care sunt conduși de Dumnezeu. Din moment ce ei sunt conduși de Dumnezeu, ei sunt oamenii care au auzit și au văzut deja calea vieții veșnice a lui Dumnezeu. Aceia a căror credință în Dumnezeu este falsă, cei care nu sunt aprobați de Dumnezeu, care sunt disprețuiți de Dumnezeu, cei care sunt alungați de Dumnezeu – ei sunt destinați să fie respinși de Dumnezeu, sunt destinați să rămână fără calea vieții și sunt destinați să rămână neștiutori de locul în care Se află Dumnezeu. În schimb, cei care Îl au pe Dumnezeu în inimile lor știu unde Se află El. Ei sunt oamenii asupra cărora Dumnezeu revarsă calea vieții veșnice și ei sunt cei care Îl urmează pe Dumnezeu. Acum știi unde este Dumnezeu? Dumnezeu este și în inima omului, precum și alături de el. El nu este numai în lumea spirituală și deasupra tuturor lucrurilor, ci și mai mult pe pământul pe care există omul. Și astfel, venirea zilelor de pe urmă a purtat pașii lucrării lui Dumnezeu pe un teritoriu nou. Dumnezeu deține suveranitatea asupra a tot dintre toate lucrurile din univers și El este stâlpul din inima omului și, mai mult decât atât, El există printre oameni. Doar în felul acesta poate El să-i aducă omenirii calea vieții și să aducă omul pe calea vieții. Dumnezeu a venit pe pământ și trăiește printre oameni, astfel ca omul să poată dobândi calea vieții și astfel ca omul să poată exista. În același timp, Dumnezeu stăpânește și totul dintre toate lucrurile, pentru a facilita cooperarea cu gestionarea pe care El o face în rândul oamenilor. Astfel, dacă doar recunoști doctrina potrivit căreia Dumnezeu este în cer și în inima omului, dar nu recunoști adevărul existenței lui Dumnezeu printre oameni, nu vei dobândi niciodată viața și nu vei dobândi niciodată calea adevărului.

Dumnezeu Însuși este viața și adevărul, iar viața Lui și adevărul coexistă. Cei care sunt incapabili să dobândească adevărul nu vor câștiga niciodată viața. Fără îndrumare, sprijin și furnizarea adevărului, vei dobândi

doar slove, doctrine și, mai presus de toate, moartea. Viața lui Dumnezeu este mereu prezentă, iar adevărul și viața Lui coexistă. Dacă nu poți găsi sursa adevărului, atunci nu vei dobândi hrana vieții; dacă nu poți dobândi provizia vieții, atunci cu siguranță nu vei avea adevărul și, astfel, în afară de închipuiri și noțiuni, întregul tău corp nu va fi nimic altceva decât trupul tău, trupul tău spurcat. Să știi, cuvintele din cărți nu sunt considerate viață, istoria scrisă nu poate fi venerată ca adevăr, iar reglementările din trecut nu pot servi drept istorisire a cuvintelor rostite în prezent de Dumnezeu. Doar ceea ce este exprimat de Dumnezeu atunci când El vine pe pământ și trăiește printre oameni este adevărul, viața, voia lui Dumnezeu și modul Său actual de a lucra. Dacă aplici prezentului consemnările cuvintelor rostite de Dumnezeu în veacurile trecute, asta face din tine un arheolog, iar cel mai bun mod de a te descrie este ca pe un expert în patrimoniul istoric. Asta deoarece tu crezi mereu în urmele lucrării pe care Dumnezeu a săvârșit-o în vremuri trecute, crezi doar în umbra lui Dumnezeu lăsată de atunci când a lucrat mai înainte printre oameni și crezi doar în calea pe care a dăruit-o Dumnezeu discipolilor Lui în vremurile trecute. Tu nu crezi în direcția lucrării lui Dumnezeu de astăzi, nu crezi în chipul slăvit al lui Dumnezeu de astăzi și nu crezi în calea adevărului exprimat în prezent de către Dumnezeu. Și astfel ești, fără îndoială, un visător complet deconectat de realitate. Dacă acum încă te mai agăți de cuvinte care nu pot aduce viață omului, atunci ești o bucată de ramură uscată,[a] fără speranță, deoarece ești prea conservator, prea refractar, prea insensibil în fața rațiunii!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Note de subsol:

a. O bucată de ramură uscată: expresie chinezească, cu sensul de „fără speranță”.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 256)

Dumnezeu Însuși este adevărul și El are tot adevărul. Dumnezeu este sursa adevărului. Toate lucrurile pozitive și toate adevărurile vin de la Dumnezeu. El poate judeca asupra corectitudinii și nedreptății tuturor lucrurilor și tuturor evenimentelor; El poate judeca lucrurile care s-au întâmplat, care se întâmplă acum și lucrurile viitoare încă necunoscute omului. Dumnezeu este singurul Judecător ce poate judeca corectitudinea și nedreptatea în toate și asta înseamnă că nedreptatea și corectitudinea tuturor lucrurilor pot fi judecate doar de Dumnezeu. El cunoaște criteriile pentru toate lucrurile. El poate exprima adevăruri oriunde și oricând. Dumnezeu este întruchiparea adevărului, ceea ce înseamnă că El Însuși este înzestrat cu esența adevărului. Dacă omul înțelege multe adevăruri și este desăvârșit de Dumnezeu, după aceea mai are el ceva de-a face cu întruchiparea adevărului? Nu. Acesta este un lucru sigur. Când omul este desăvârșit, el poate avea, cu privire la lucrarea actuală a lui Dumnezeu și la diversele standarde pe care Dumnezeu le cere de la om, o judecată și metode de practicare precise și va înțelege pe deplin voia lui Dumnezeu. Va putea să facă diferența între ce vine de la Dumnezeu și ce vine de la om, între ce este bine și ce este greșit. Totuși, există anumite lucruri care rămân de neatins și neclare pentru om, lucruri pe care le poate cunoaște doar după ce Dumnezeu i le spune. Ar putea omul să cunoască sau să prezică lucruri încă necunoscute, lucruri pe care Dumnezeu nu i le-a spus încă? Categoric nu. Mai mult, chiar dacă omul ar obține adevărul de la Dumnezeu și ar avea realitatea adevărului și ar ști esența multor adevăruri și ar avea abilitatea de a discerne între bine și rău, ar avea el abilitatea de a controla și a stăpâni toate lucrurile? Nu ar avea această abilitate. Aceasta este diferența dintre Dumnezeu și om. Ființele create pot dobândi adevărul doar de la sursa adevărului. Pot dobândi adevărul de la om? Este omul adevărul? Poate omul să ofere adevărul? Nu poate și aici stă diferența. Poți doar să primești

adevărul, nu să îl oferi. Poți fi numită o persoană care deține adevărul? Poți fi numit întruchiparea adevărului? Categoric nu. Care exact este esența întruchipării adevărului? Este sursa ce asigură adevărul, sursa conducerii și suveranității asupra tuturor lucrurilor și, de asemenea, este și singurul criteriu și standard după care toate lucrurile și evenimentele sunt judecate. Aceasta este întruchiparea adevărului.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt (Partea a treia)"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 257)

Prin exprimarea adevărului, Dumnezeu Își exprimă firea și esența; exprimarea adevărului de către El nu se bazează pe însumarea de către omenire a diferitelor lucruri și afirmații pozitive pe care omenirea le recunoaște. Cuvintele lui Dumnezeu sunt cuvintele lui Dumnezeu; cuvintele lui Dumnezeu sunt adevăr. Ele sunt singura temelie și lege după care omenirea există, iar toate acele așa-zise teze care își au originea în om sunt toate greșite, absurde și condamnate de Dumnezeu. Ele nu primesc aprobarea Lui și cu atât mai puțin sunt originea sau baza cuvântărilor Sale. Dumnezeu Își exprimă firea și esența prin cuvintele Sale. Toate cuvintele provenite din exprimarea lui Dumnezeu sunt adevărul, fiindcă El are esența lui Dumnezeu și El este realitatea tuturor lucrurilor pozitive. Indiferent de felul în care această omenire coruptă poziționează sau definește cuvintele lui Dumnezeu și de cum le vede sau le înțelege, cuvintele lui Dumnezeu sunt veșnic adevărul, iar acesta este un fapt care nu se modifică niciodată. Indiferent cât de multe cuvinte ale lui Dumnezeu au fost rostite și indiferent cât de mult le condamnă și le respinge această omenire coruptă și rea, rămâne un fapt care este veșnic neschimbător: cuvintele lui Dumnezeu vor fi întotdeauna adevărul, iar omul nu poate schimba acest lucru niciodată. În final, omul trebuie să admită că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărul și că stimata cultură tradițională și cunoașterea științifică nu pot deveni

niciodată lucruri pozitive și nu pot deveni niciodată adevărul. Acest lucru este absolut. Cultura tradițională și modul de trai al omenirii nu vor deveni adevăr din cauza schimbărilor sau trecerii timpului și nici cuvintele lui Dumnezeu nu vor deveni cuvintele omului din cauză că omenirea le condamnă sau le uită. Adevărul este întotdeauna adevăr; această esență nu se va schimba niciodată. Ce fapt există aici? Toate zicalele din cultura tradițională și expresiile care sunt rezumate de omenire vin de la Satana, închipuiri și noțiuni umane, ori iau naștere din irascibilitatea omenească și din firile corupte ale oamenilor și nu au nimic de-a face cu lucrurile pozitive. Cuvintele lui Dumnezeu, pe de altă parte, sunt expresii ale esenței și identității lui Dumnezeu. Din ce motiv exprimă El aceste cuvinte? De ce spun Eu că acestea sunt adevărul? Motivul este că Dumnezeu domnește peste toate legile, regulile, rădăcinile, esențele, realitățile și tainele tuturor lucrurilor. Acestea sunt prinse în mâna Lui. Prin urmare, numai Dumnezeu cunoaște regulile, realitățile, faptele și tainele tuturor lucrurilor. Dumnezeu cunoaște originea tuturor lucrurilor și Dumnezeu știe exact care este rădăcina tuturor lucrurilor. Numai cuvintele lui Dumnezeu reprezintă definiția cea mai exactă a tuturor lucrurilor și numai cuvintele lui Dumnezeu reprezintă standardele și principiile pentru viața ființelor umane și sunt adevărurile și criteriile pe care ființele umane se pot baza pentru a trăi.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea întâi)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 258)

Din momentul în care vii plângând pe această lume, începi să îți îndeplinești datoria. Pentru planul lui Dumnezeu și pentru predestinarea Lui, îți îndeplinești rolul și îți începi călătoria vieții. Indiferent de trecutul tău și indiferent de drumul dinaintea ta, nimeni nu poate scăpa de orchestrările și rânduielile Cerului și nimeni nu deține controlul asupra

propriului destin, deoarece doar Cel care domnește peste toate lucrurile este capabil de o asemenea lucrare. Din ziua în care omul a luat ființă, Dumnezeu a lucrat mereu astfel, gestionând universul, direcționând regulile pentru schimbarea tuturor lucrurilor și traiectoria mișcării lor. La fel ca toate lucrurile, omul, în tăcere și fără să știe, e hrănit de dulceața, de ploaia și roua de la Dumnezeu; la fel ca toate lucrurile, omul trăiește, fără să știe, sub orchestrarea mâinii lui Dumnezeu. Inima și duhul omului sunt ținute în mâna lui Dumnezeu, totul din viața lui este văzut de ochii lui Dumnezeu. Indiferent dacă crezi sau nu acest lucru, oricare și toate lucrurile, chiar dacă vii sau moarte, se vor muta, schimba, reînnoi și dispărea potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Acesta este modul în care domnește Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor.

Pe măsură ce noaptea se apropie tăcută, omul nu este conștient, deoarece inima omului nu poate percepe cum se apropie noaptea, nici de unde vine. Pe măsură ce noaptea dispare în tăcere, omul întâmpină lumina zilei dar, de unde a venit lumina și cum a alungat ea întunericul nopții, omul știe și mai puțin și e și mai puțin conștient. Aceste alternări repetate între noapte și zi poartă omul dintr-o perioadă în alta, dintr-un context istoric în următorul, garantând totodată că lucrarea lui Dumnezeu în fiecare perioadă și planul Lui pentru fiecare epocă sunt săvârșite. Omul a parcurs aceste perioade împreună cu Dumnezeu, dar nu știe că Dumnezeu stăpânește destinul tuturor lucrurilor și ființelor vii, nici cum orchestrează și dirijează Dumnezeu toate lucrurile. Acest lucru este ceva ce i-a scăpat omului din cele mai vechi timpuri până în prezent. În ceea ce privește motivul, nu este acela că faptele lui Dumnezeu sunt prea ascunse, nici că planul lui Dumnezeu încă urmează să fie împlinit, ci faptul că inima și duhul omului sunt prea departe de Dumnezeu, într-atât încât omul rămâne în slujirea Satanei chiar în timp ce Îl urmează pe Dumnezeu – și tot nu știe asta.

Nimeni nu caută în mod activ urmele pașilor lui Dumnezeu și arătarea lui Dumnezeu și nimeni nu e dornic să existe în grija și protecția lui Dumnezeu. În schimb, ei doresc să se bazeze pe coroziunea Satanei, cel rău, pentru a se adapta acestei lumi și regulilor existenței pe care omenirea cea netrebnică le urmează. În acest punct, inima și duhul omului au devenit tributul omului pentru Satana și au devenit mâncarea Satanei. Mai mult decât atât, inima și duhul omului au devenit un loc în care Satana poate locui și terenul lui de joacă potrivit. Astfel, omul, fără să își dea seama, își pierde pe neștiute înțelegerea principiilor de a fi om și a valorii și semnificației existenței umane. Legile lui Dumnezeu și legământul dintre Dumnezeu și om se sting treptat în inima omului și acesta încetează să-L caute pe Dumnezeu sau să-I dea ascultare. Cu trecerea timpului, omul nu mai înțelege de ce l-a creat Dumnezeu, nici nu mai înțelege cuvintele din gura lui Dumnezeu și tot ceea ce vine de la Dumnezeu. Omul începe atunci să se împotrivească legilor și decretelor lui Dumnezeu, iar inima și duhul omului devin amorțite… Dumnezeu îl pierde pe omul pe care l-a creat inițial, iar omul pierde rădăcina pe care a avut-o la început: aceasta este durerea rasei umane. De fapt și de drept, încă de la început și până acum, Dumnezeu a înscenat pentru omenire o tragedie, una în care omul este și protagonist și victimă. Și nimeni nu poate răspunde cu privire la cine este regizorul acestei tragedii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 259)

Dumnezeu a creat această lume și a adus în ea omul, o ființă vie căreia El i-a dăruit viață. Mai departe, omul a ajuns să aibă părinți și rude și nu a mai fost singur. Încă de când omul a zărit prima oară această lume materială, a fost menit să existe sub predestinarea lui Dumnezeu. Suflarea vieții de la Dumnezeu susține fiecare ființă vie în parte pe parcursul

creșterii sale și până la maturitate. În acest proces, nimeni nu simte că omul crește sub îngrijirea lui Dumnezeu; mai degrabă, el consideră că omul face asta sub dragostea grijulie a părinților săi și că este propriul său instinct al vieții cel care îi dirijează creșterea. Acest lucru e cauzat de faptul că omul nu știe cine i-a dăruit viața sau de unde a venit aceasta, cu atât mai puțin felul în care instinctul vieții creează miracole. El știe doar că hrana este baza pe care viața sa continuă, că perseverența este sursa existenței sale și că acele credințe din mintea lui sunt capitalul de care depinde supraviețuirea lui. Cu privire la harul și aprovizionarea lui Dumnezeu, omul e total uituc, și astfel el își irosește viața oferită lui de Dumnezeu… Nimeni din această omenire, de care Dumnezeu are grijă zi și noapte, nu ia hotărârea de a I se închina. Dumnezeu doar continuă, așa cum a plănuit, să lucreze asupra omului, de la care El nu are nicio așteptare. El face acest lucru în speranța că, într-o zi, omul se va trezi din visul lui și va realiza brusc valoarea și semnificația vieții, prețul pe care Dumnezeu l-a plătit pentru tot ce i-a dat și bunăvoința sârguincioasă cu care Dumnezeu așteaptă ca omul să se reîntoarcă la El. Nimeni nu a cercetat vreodată secretele ce guvernează originea și continuarea vieții omului. Doar Dumnezeu, care înțelege toate acestea, îndură în tăcere durerea și loviturile pe care omul, care a primit totul de la Dumnezeu, dar nu e recunoscător, I le dă. Omul se bucură de tot ceea ce îi aduce viața ca de ceva de la sine înțeles și, la fel, e „de la sine înțeles” că Dumnezeu este trădat de om, uitat de om și alungat de către om. Cumva planul lui Dumnezeu chiar are atâta importanță? Cumva omul, această ființă vie care a venit din mâna lui Dumnezeu, chiar are atâta importanță? Planul lui Dumnezeu este, negreșit, de o importanță absolută; totuși, această ființă vie creată de mâna lui Dumnezeu există de dragul planului Său. Drept urmare, Dumnezeu nu poate să-Și risipească planul din ură față de această rasă umană. De dragul planului Lui și pentru suflarea pe

care a insuflat-o, Dumnezeu îndură toate chinurile, nu pentru trupul omului, ci pentru viața omului. El face asta ca să recupereze nu trupul omului, ci viața pe care i-a insuflat-o. Acesta este planul Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 260)

Toți cei care vin pe această lume trebuie să treacă prin viață și moarte, iar majoritatea lor au trecut prin ciclul morții și al renașterii. Cei care trăiesc vor muri în curând, iar cei morți se vor întoarce în curând. Toate acestea reprezintă cursul vieții rânduite de Dumnezeu pentru fiecare ființă vie. Totuși, acest curs și acest ciclu sunt tocmai adevărul pe care Dumnezeu Își dorește ca omul să-l vadă: că viața dăruită omului de către Dumnezeu este nelimitată, neîngrădită de trup, timp sau spațiu. Acesta este misterul vieții dăruite omului de către Dumnezeu și dovada că viața a venit de la El. Deși mulți ar putea să nu creadă că viața a venit de la Dumnezeu, omul se bucură inevitabil de tot ceea ce vine de la Dumnezeu, fie că acesta crede în El sau Îi neagă existența. Dacă Dumnezeu S-ar răzgândi într-o zi și ar dori să revendice tot ceea ce există pe lume și să ia înapoi viața pe care El a dat-o, atunci nimic nu va mai exista. Dumnezeu Își folosește viața pentru a alimenta toate lucrurile, atât pe cele vii, cât și pe cele fără viață, aducându-le pe toate la o bună rânduială, în virtutea puterii și autorității Lui. Acesta este un adevăr care nu poate fi conceput sau înțeles de nimeni, iar aceste adevăruri de neînțeles reprezintă însăși manifestarea și testamentul forței vieții lui Dumnezeu. Acum permite-Mi să îți spun un secret: măreția vieții lui Dumnezeu și puterea vieții Lui sunt de nepătruns pentru orice creatură. Așa este acum, precum a fost în trecut, și așa va fi în timpul ce va veni. Al doilea secret pe care am să-l împărtășesc este acesta: sursa vieții pentru toate ființele create vine de la Dumnezeu, oricât ar putea fi de diferite ca formă de viață sau structură; indiferent ce tip de ființă vie ești, nu te poți

împotrivi traiectoriei vieții stabilite de Dumnezeu. În orice caz, tot ce Îmi doresc să înțeleagă omul e asta: fără grija, ocrotirea și aprovizionarea lui Dumnezeu, omul nu poate primi tot ceea ce i-a fost hărăzit să primească, indiferent cu câtă strădanie încearcă sau cu câtă ardoare se zbate. Fără provizia de viață de la Dumnezeu, omul pierde sensul valorii vieții și al semnificației vieții. Cum ar putea Dumnezeu să îi permită omului, care irosește cu frivolitate valoarea vieții Lui, să fie atât de lipsit de griji? Așa cum am spus înainte, nu uita că Dumnezeu este sursa vieții tale. Dacă omul nu reușește să prețuiască tot ceea ce i-a dăruit Dumnezeu, nu numai că Dumnezeu va lua înapoi ceea ce i-a dat la început, ci îl va face pe om să răsplătească dublu prețul a tot ceea ce El i-a dat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 261)

Totul din această lume se schimbă rapid odată cu gândurile Celui Atotputernic și sub ochii Lui. Lucruri despre care omenirea nu a auzit niciodată își fac brusc apariția, în timp ce lucruri pe care omenirea le-a avut de mult timp în stăpânire dispar fără ca ea să-și dea seama. Nimeni nu poate pătrunde locul în care se află Cel Atotputernic și cu atât mai puțin poate cineva să simtă transcendența și măreția forței de viață a Celui Atotputernic. El este transcendent prin faptul că poate să perceapă ceea ce oamenii nu pot. El este măreț prin faptul că El este Cel părăsit de omenire și, totuși, El mântuiește omenirea. El cunoaște semnificația vieții și a morții și, mai mult decât atât, El cunoaște legile existenței pe care oamenii, pe care i-a creat, ar trebui să le respecte. El este temelia existenței umane și El este Răscumpărătorul care învie din nou omenirea. El împovărează inimile fericite cu întristare și ridică inimile întristate cu fericire, toate de dragul lucrării Sale și de dragul planului Său.

Omenirea, după ce s-a abătut de la provizia de viață a Celui Atotputernic, nu cunoaște scopul existenței, dar se teme, totuși, de moarte. Nu are niciun ajutor sau sprijin, dar totuși ezită să-și închidă ochii și se călește pentru a prelungi o existență dezonorantă în această lume – saci de carne fără niciun simț al propriilor suflete. Tu trăiești astfel, fără speranță, la fel ca ceilalți, fără scop. Doar Cel Sfânt din legendă va mântui oamenii care, gemând în mijlocul suferinței lor, tânjesc cu disperare după sosirea Lui. Până acum, o astfel de credință nu a luat ființă în aceia cărora le lipsește conștiința. Cu toate acestea, oamenii încă tânjesc mult după ea. Cel Atotputernic are milă de acești oameni care au suferit profund; în același timp, El este sătul de acești oameni care nu au conștiință, fiindcă a trebuit să aștepte prea mult timp un răspuns din partea omenirii. El dorește să caute, să caute inima ta și duhul tău, să-ți aducă apă și mâncare și să te trezească, ca să nu-ți mai fie sete și foame. Când ești epuizat și când începi să simți puțin din dezolarea sumbră a acestei lumi, nu te pierde, nu plânge. Dumnezeu Atotputernic, Veghetorul, va întâmpina cu brațele deschise sosirea ta în orice moment. El stă de veghe lângă tine, așteptând să te întorci înapoi. El așteaptă ziua în care îți vei recăpăta brusc memoria: când vei realiza că ai venit de la Dumnezeu, că, la un moment dat, fără să-ți dai seama, ți-ai pierdut direcția, că, fără să-ți dai seama, ți-ai pierdut conștiința pe drum și că, fără să-ți dai seama, ai dobândit un „tată”; când realizezi, de asemenea, că Cel Atotputernic a stat întotdeauna de veghe, așteptând acolo mult, mult timp întoarcerea ta. El a vegheat cu dorință intensă, așteptând o reacție, dar fără a primi răspuns. Veghea și așteptarea Lui sunt dincolo de orice preț și sunt de dragul inimii omului și al duhului omului. Poate această veghe și această așteptare sunt nedeterminate și poate sunt pe sfârșite. Dar tu ar trebui să știi exact unde îți sunt inima și duhul în acest moment.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Suspinul Celui Atotputernic”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 262)

Ca membri ai rasei umane și creștini devotați, este responsabilitatea și obligația noastră, a tuturor, să ne oferim mințile și trupurile pentru a îndeplini însărcinarea dată de Dumnezeu, deoarece întreaga noastră ființă a venit de la Dumnezeu și există grație suveranității Lui. Dacă mințile și trupurile noastre nu susțin însărcinarea dată de Dumnezeu și cauza dreaptă a omenirii, atunci sufletele noastre se vor simți nevrednice de cei care au fost martirizați pentru însărcinarea dată de Dumnezeu și mult mai nevrednice de Dumnezeu, care ne-a oferit totul.

Dumnezeu a creat această lume, El a creat această omenire și, mai mult decât atât, El a fost arhitectul culturii Greciei antice și al civilizației umane. Doar Dumnezeu consolează această omenire și doar lui Dumnezeu Îi pasă de aceasta noapte și zi. Dezvoltarea și progresul umanității sunt inseparabile de suveranitatea lui Dumnezeu, iar istoria și viitorul umanității sunt inseparabile de planurile lui Dumnezeu. Dacă ești un creștin adevărat, atunci vei crede cu siguranță că ascensiunea sau prăbușirea oricărei țări sau națiuni are loc în funcție de planurile lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu cunoaște destinul unei țări sau națiuni și doar Dumnezeu controlează cursul acestei omeniri. Dacă omenirea își dorește să aibă un destin bun, dacă o țară își dorește să aibă un destin bun, atunci omul trebuie să se plece în fața lui Dumnezeu în închinare, să se căiască și să mărturisească înaintea lui Dumnezeu, altfel, destinul și destinația omului vor fi o catastrofă inevitabilă.

Privește înapoi spre vremea când Noe a construit arca: omenirea era foarte coruptă, oamenii se abătuseră de la binecuvântarea lui Dumnezeu, nu mai erau îngrijiți de Dumnezeu și pierduseră promisiunile lui Dumnezeu. Oamenii trăiau în întuneric, fără lumina lui Dumnezeu. Atunci au devenit

imorali prin natură și s-au dedat unei stricăciuni respingătoare. Astfel de oameni nu au mai putut primi promisiunea lui Dumnezeu; ei nu erau vrednici să fie martori ai chipului lui Dumnezeu, nici să audă vocea lui Dumnezeu, deoarece ei Îl abandonaseră pe Dumnezeu, aruncaseră deoparte tot ceea ce El le dăruise și uitaseră învățămintele Lui. Inimile lor s-au îndepărtat tot mai mult de Dumnezeu și, pe măsură ce au făcut asta, au devenit tot mai stricați dincolo de orice rațiune și omenie și au devenit tot mai răi. Apoi, ei s-au apropiat și mai mult de moarte și au căzut sub mânia și pedeapsa lui Dumnezeu. Doar Noe L-a venerat pe Dumnezeu și s-a ferit de rău și astfel a putut să audă vocea lui Dumnezeu și să-I audă instrucțiunile. El a construit arca după instrucțiunile cuvântului lui Dumnezeu și a adunat acolo tot felul de creaturi vii. Și astfel, de îndată ce totul a fost pregătit, Dumnezeu a dezlănțuit nimicirea Lui asupra lumii. Doar Noe și ceilalți șapte membri ai familiei lui au supraviețuit distrugerii, deoarece Noe L-a venerat pe Iahve și s-a ferit de rău.

Acum, privește epoca actuală: astfel de oameni drepți precum Noe, care a putut să-L venereze pe Dumnezeu și să se ferească de rău, nu mai există. Totuși, Dumnezeu este încă milostiv față de această omenire și încă o iartă în această epocă finală. Dumnezeu îi caută pe cei care tânjesc după arătarea Lui. El îi caută pe aceia care sunt capabili să audă cuvintele Lui, aceia care nu au uitat trimiterea Lui și care Îi oferă Lui inimile și trupurile lor. El îi caută pe aceia care sunt la fel de ascultători precum niște prunci în fața Lui și care nu I se împotrivesc. Dacă Îi ești devotat lui Dumnezeu, neîngrădit de vreo putere sau forță, atunci Dumnezeu te va privi favorabil și îți va dărui binecuvântările Lui. Dacă ești de rang înalt, ai o reputație onorabilă, deții foarte multe cunoștințe, ești proprietarul multor bunuri și ești susținut de multe persoane și totuși toate aceste lucruri nu te împiedică să vii în fața lui Dumnezeu, să accepți chemarea Lui și însărcinarea dată de

El și să faci ceea ce îți cere Dumnezeu, atunci tot ceea ce vei face va fi cea mai semnificativă cauză de pe pământ și cel mai drept angajament al omenirii. Dacă respingi chemarea lui Dumnezeu de dragul statutului și a propriilor tale obiective, tot ceea ce vei face va fi blestemat și chiar urât de Dumnezeu. Poate că ești un președinte sau un om de știință, un pastor sau un prezbiter, dar indiferent cât de importantă este funcția ta, dacă te bazezi pe cunoștințele și abilitățile tale în ceea ce faci, atunci vei avea întotdeauna parte de eșec și vei fi mereu lipsit de binecuvântările lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu nu acceptă nimic din ceea ce faci și nu recunoaște angajamentul tău ca fiind unul drept și nici nu acceptă că tu lucrezi în beneficiul omenirii. El va spune că tot ceea ce faci e făcut ca să folosești cunoștințele și forța omenirii pentru a împinge protecția lui Dumnezeu departe de om și că e făcut pentru a nega binecuvântările lui Dumnezeu. El va spune că tu conduci omenirea către întuneric, către moarte și către începutul unei existențe nelimitate, în care omul L-a pierdut pe Dumnezeu și a pierdut binecuvântările Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 263)

Din momentul în care omenirea a născocit științele sociale, mintea omului a ajuns ocupată de știință și cunoaștere. Știința și cunoașterea au devenit apoi instrumente pentru guvernarea omenirii și nu mai este suficient loc pentru ca omul să-L venereze pe Dumnezeu și nu au mai rămas condiții favorabile pentru venerarea Lui. Locul lui Dumnezeu s-a scufundat și mai adânc în inima omului. Fără Dumnezeu în inima sa, lumea lăuntrică a omului este întunecată, fără speranță și goală. Ulterior, mulți oameni de știință, istorici și politicieni au ieșit în evidență pentru a-și exprima teoriile asupra științei sociale, teoria evoluției omenirii și alte teorii care contrazic

adevărul că Dumnezeu a creat omul, pentru a umple inimile și mințile oamenilor. Și astfel, cei care cred că Dumnezeu a creat totul au devenit tot mai puțini, iar cei care cred în teoria evoluției au devenit tot mai mulți la număr. Tot mai multe persoane tratează consemnările lucrării lui Dumnezeu și cuvintele Lui din epoca Vechiului Testament drept mituri și legende. În inimile lor, oamenii devin indiferenți față de demnitatea și măreția lui Dumnezeu, față de dogma potrivit căreia Dumnezeu există și stăpânește toate lucrurile. Supraviețuirea omenirii și destinul țărilor și națiunilor nu mai sunt importante pentru ei, iar omul trăiește într-o lume goală, preocupat doar de a mânca, a bea și a-și satisface plăcerile… Puțini sunt oamenii care își asumă responsabilitatea de a căuta locul unde Dumnezeu Își săvârșește azi lucrarea sau de a căuta modul în care El conduce și plănuiește destinația omului. Și astfel, fără știrea omului, civilizația umană devine din ce în ce mai puțin capabilă să se alinieze dorințelor omului și există mulți oameni care simt că, trăind într-o astfel de lume, sunt mai puțin fericiți decât cei care s-au stins deja. Chiar și oamenii din țările care obișnuiau să fie foarte civilizate prezintă astfel de nemulțumiri. Deoarece, fără îndrumarea lui Dumnezeu, indiferent cât de mulți conducători și sociologi își storc creierii pentru a conserva civilizația umană, totul este în zadar. Nimeni nu poate umple golul din inima omului, deoarece nimeni nu poate fi viața omului și nicio teorie socială nu poate elibera omul de golul care îl chinuie. Știința, cunoașterea, libertatea, democrația, relaxarea, confortul: aceasta îi aduc omului doar o consolare temporară. Chiar și cu aceste lucruri, omul tot păcătuiește inevitabil și deplânge nedreptățile societății. Aceste lucruri nu pot înăbuși pofta și dorința omului de a explora. Asta deoarece omul a fost creat de Dumnezeu, iar sacrificiile fără sens și explorările omului îl vor duce doar către și mai multă suferință și îl pot doar face pe omul să existe într-o stare permanentă de frică, neștiind cum să facă față viitorului omenirii

și nici cum să facă față căii care se află înaintea lui. Omul ajunge chiar să se teamă de știință și cunoaștere și să se teamă și mai mult de sentimentul de goliciune din el. În această lume, indiferent dacă trăiești într-o țară liberă sau în una fără drepturi ale omului, ești complet incapabil să scapi de soarta omenirii. Fie că ești conducător sau condus, ești complet incapabil să scapi de dorința de explorare a destinului, a misterelor și a destinației omenirii, și cu atât mai mult ești incapabil să scapi de sentimentul năucitor de goliciune. Astfel de fenomene, care sunt comune întregii omeniri, sunt numite de către sociologi fenomene sociale și, totuși, niciun om important nu poate să pășească în față pentru a rezolva astfel de probleme. Omul, până la urmă, este tot om, iar poziția și viața lui Dumnezeu nu pot fi înlocuite de niciun om. Omenirea nu are nevoie doar de o societate corectă în care fiecare este bine hrănit, egal și liber; ce îi este necesar omenirii e mântuirea lui Dumnezeu și provizia Lui de viață pentru ea. Doar atunci când omul primește provizia de viață a lui Dumnezeu și mântuirea Lui, nevoile, dorința de explorare și golul spiritual ale omului vor putea fi rezolvate. Dacă oamenii unei țări sau ai unei națiuni sunt incapabili să primească mântuirea și grija lui Dumnezeu, atunci o astfel de țară sau națiune va merge pe calea spre declin, spre întuneric și va fi anihilată de Dumnezeu.

Poate că în prezent țara ta prosperă, dar dacă le vei permite oamenilor tăi să se abată de la Dumnezeu, atunci va fi tot mai privată de binecuvântările lui Dumnezeu. Civilizația țării tale va fi tot mai călcată în picioare, iar în scurt timp, oamenii se vor ridica împotriva lui Dumnezeu și vor blestema Cerul. Și astfel, fără știrea omului, destinul unei țări va fi ruinat. Dumnezeu va ridica țări puternice pentru a lua măsuri împotriva acelor țări care au fost blestemate de Dumnezeu și ar putea chiar să le șteargă de pe fața pământului. Ascensiunea sau prăbușirea unei țări sau națiuni este determinată de disponibilitatea liderilor de a Îl venera pe

Dumnezeu sau de a-și conduce oamenii să devină mai apropiați de Dumnezeu și să Îl venereze pe El. Și totuși, în această epocă finală, deoarece aceia care într-adevăr Îl caută și Îl venerează pe Dumnezeu sunt tot mai puțini, Dumnezeu acordă favoruri speciale țărilor în care creștinismul este religia de stat. El adună toate acele țări pentru a forma tabăra relativ virtuoasă a lumii, în timp ce țările atee și acelea care nu Îl venerează pe adevăratul Dumnezeu vor deveni adversarele taberei virtuoase. Astfel, Dumnezeu nu numai că are un loc în rândul omenirii în care să Își săvârșească lucrarea, ci, de asemenea, câștigă țări care pot exercita o autoritate virtuoasă, îngăduind să fie impuse sancțiuni și restricții acelor țări care I se opun. În ciuda acestui fapt, tot nu mai ies în față alți oameni pentru a-L venera pe Dumnezeu, deoarece omul s-a îndepărtat prea mult de El și omul L-a uitat pe Dumnezeu prea multă vreme. Vor rămâne pe pământ doar țările care practică dreptatea și se împotrivesc nelegiuirilor. Însă acest lucru este departe de dorințele lui Dumnezeu, deoarece niciun conducător de țară nu Îi va permite lui Dumnezeu să îi conducă poporul și niciun partid politic nu își va aduna oamenii pentru a-L venera pe Dumnezeu; Dumnezeu Și-a pierdut locul de drept din inima fiecărei țări, națiuni, partid de guvernământ și chiar din inima fiecărei persoane. Deși forțe virtuoase există cu adevărat în această lume, o conducere în care Dumnezeu nu are loc în inima oamenilor este fragilă. Fără binecuvântarea lui Dumnezeu, arena politică va cădea în neorânduială și va deveni incapabilă să reziste unei singure lovituri. Pentru umanitate, a trăi fără binecuvântarea lui Dumnezeu este precum a trăi fără soare. Indiferent cât de asiduu vor aduce conducătorii contribuții pentru poporul lor, indiferent cât de multe conferințe virtuoase va susține omenirea, niciuna dintre acestea nu va răsturna situația și nu va modifica soarta omenirii. Omul crede că o țară în care oamenii sunt hrăniți și îmbrăcați, în care trăiesc împreună în pace,

este o țară bună și una cu o conducere bună. Dar Dumnezeu nu este de aceeași părere. El crede că o țară în care nimeni nu Îl venerează este una pe care El o va anihila. Mentalitatea omului este prea mult în contradicție cu cea a lui Dumnezeu. Astfel, dacă liderul unei țări nu Îl venerează pe Dumnezeu, atunci soarta acelei țări va fi una tragică, iar țara nu va avea nicio destinație.

Dumnezeu nu participă la politicile omului, dar, cu toate acestea, soarta unei țări sau națiuni este controlată de Dumnezeu. Dumnezeu controlează această lume și întregul univers. Destinul omului și planul lui Dumnezeu sunt strâns conectate și niciun om, țară sau națiune nu sunt scutite de suveranitatea lui Dumnezeu. Dacă omul dorește să își cunoască destinul, atunci trebuie să vină în fața lui Dumnezeu. Dumnezeu va face ca aceia care Îl urmează și Îl venerează să prospere și va aduce declinul și nimicirea asupra celor care I se împotrivesc și Îl resping.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 264)

În vastitatea cosmosului și a cerului, nenumărate creaturi trăiesc și se reproduc, urmează legea ciclică a vieții și respectă o lege constantă. Cei care mor iau cu ei poveștile celor vii, iar cei care trăiesc repetă aceeași istorie tragică a celor care au pierit. Și astfel, oamenii nu pot să nu se întrebe: de ce trăim? Și de ce trebuie să murim? Cine conduce această lume? Și cine a creat această omenire? Oare omenirea chiar a fost creată de Mama Natură? Își controlează într-adevăr omenirea propria soartă?… Acestea sunt întrebările pe care omenirea și le-a pus neîncetat de mii de ani. Din păcate, cu cât omul a devenit mai obsedat de aceste întrebări, cu atât mai mult a dezvoltat o sete pentru știință. Știința oferă o scurtă satisfacție și o bucurie temporară a trupului, dar este departe de a fi suficientă pentru a

elibera omul de solitudinea, singurătatea, teroarea și neajutorarea ascunse adânc în sufletul său. Omul folosește numai cunoștințe științifice pe care poate să le vadă cu ochiul liber și pe care le înțelege cu creierul pentru a-și ameți inima. Totuși, o astfel de cunoaștere științifică nu este îndeajuns pentru a opri omenirea din a explora misterele. Omenirea nu știe cine este suveranul tuturor lucrurilor din univers, și cu atât mai puțin începutul și viitorul omenirii. Omenirea trăiește pur și simplu, vrând-nevrând, în mijlocul acestei legi. Nimeni nu poate scăpa de ea și nimeni nu o poate schimba, căci printre toate lucrurile și în ceruri nu este decât Cel de la veșnicie în veșnicie care deține suveranitatea peste tot. El este Cel care nu a fost niciodată văzut de om, Cel pe care omenirea nu L-a cunoscut niciodată, în a cărui existență omenirea n-a crezut niciodată – totuși, El este Cel care a dat suflare strămoșilor omenirii și a dat viață omenirii. El este Cel care aprovizionează și hrănește omenirea, permițându-i să existe; El este Cel care a călăuzit omenirea până în prezent. Mai mult decât atât, El și numai El este Cel de care depinde omenirea pentru a supraviețui. El deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor și domnește peste toate ființele vii din univers. El stăpânește cele patru anotimpuri și El este Cel care cheamă vântul, înghețul, zăpada și ploaia. El aduce omenirii soare și vestește noaptea. El a fost Cel care a creat cerurile și pământul, oferind omului munții, lacurile și râurile și toate creaturile vii din ele. Faptele Lui sunt omniprezente, puterea Lui este omniprezentă, înțelepciunea Lui este omniprezentă, iar autoritatea Lui este omniprezentă. Fiecare dintre aceste legi și reguli este întruchiparea faptelor Sale, și fiecare dintre ele dezvăluie înțelepciunea și autoritatea Lui. Cine se poate eschiva de la suveranitatea Sa? Și cine se poate elibera de proiectele Sale? Toate lucrurile există sub privirea Lui și, în plus, toate creaturile trăiesc sub suveranitatea Lui. Faptele și puterea Lui nu dau omenirii altă posibilitate decât să admită că El există

cu adevărat și că deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor. Nimic în afară de El nu poate avea control asupra universului, cu atât mai puțin să aibă grijă la nesfârșit de această omenire. Indiferent dacă ești în stare să recunoști faptele lui Dumnezeu și indiferent dacă tu crezi în existența lui Dumnezeu, nu există nicio îndoială că soarta ta este stabilită de Dumnezeu și nu există nicio îndoială că Dumnezeu va păstra întotdeauna suveranitatea peste toate lucrurile. Existența și autoritatea Lui nu se bazează pe faptul că ele sunt sau nu recunoscute și înțelese de om. Numai El știe trecutul, prezentul și viitorul omului, și numai El poate hotărî soarta omenirii. Indiferent dacă ești capabil sau nu să accepți acest lucru, nu va mai dura mult înainte ca omenirea să fie martoră la toate acestea, iar aceasta este realitatea pe care Dumnezeu o va îndeplini. Omenirea trăiește și moare sub ochii lui Dumnezeu. Omul trăiește pentru gestionarea lui Dumnezeu și, când acesta închide ochii pentru ultima oară, îi închide și pentru această gestionare. Omul vine și pleacă, iarăși și iarăși, înainte și înapoi. Fără excepție, toate fac parte din suveranitatea și planul lui Dumnezeu. Gestionarea lui Dumnezeu nu a încetat niciodată; avansează veșnic. El va face omenirea conștientă de existența Sa, o va face să aibă încredere în suveranitatea Lui, să-I vadă faptele și să revină la împărăția Lui. Acesta este planul Lui și aceasta e lucrarea pe care o gestionează de mii de ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

Taine despre Biblie

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 265)

Timp de mulți ani, modul tradițional de a crede al oamenilor (cel al creștinismului, una dintre cele trei religii majore ale lumii) a fost citirea Bibliei; îndepărtarea de Biblie nu este credință în Domnul, îndepărtarea de Biblie este o heterodoxie și o erezie și, chiar și atunci când oamenii citesc alte cărți, respectivele cărți trebuie să se întemeieze pe explicația Bibliei. Cu alte cuvinte, dacă ai credință în Domnul, atunci trebuie să citești Biblia, iar în afara Bibliei trebuie să nu te închini niciunei cărți care nu pleacă de la Biblie. Dacă o faci, atunci Îl trădezi pe Dumnezeu. Din momentul în care a existat Biblia, credința oamenilor în Domnul a fost credința în Biblie. În loc să spunem că oamenii cred în Domnul, este mai bine să spunem că ei cred în Biblie; în loc să spunem că ei au început să citească Biblia, este mai bine să spunem că ei au început să creadă în Biblie; și, în loc să spunem că ei s-au întors la Domnul, ar fi mai bine să spunem că ei s-au întors la Biblie. Astfel, oamenii venerează Biblia ca și cum ar fi Dumnezeu, ca și cum ar fi ceea ce le dă viață, iar pierderea ei ar fi același lucru cu pierderea vieții. Oamenii văd Biblia ca fiind la fel de importantă ca Dumnezeu, ba chiar există unii care o văd ca fiind mai importantă ca Dumnezeu. Dacă oamenii sunt lipsiți de lucrarea Duhului Sfânt, dacă nu-L pot simți pe Dumnezeu, ei pot trăi în continuare, dar de îndată ce pierd Biblia ori pierd celebrele capitole și pilde din Biblie, este ca și cum și-ar fi pierdut viața. Astfel, de îndată ce oamenii cred în Domnul, ei încep să citească Biblia și să o memoreze și, cu cât pot memora mai mult din Biblie, cu atât dovedește acest lucru că ei Îl iubesc pe Domnul și că sunt foarte credincioși. Aceia care au citit Biblia și pot vorbi despre ea altora sunt cu toții frați și surori cucernici. În toți acești ani, credința și loialitatea oamenilor față de Domnul

s-a măsurat după gradul în care au înțeles Biblia. Cei mai mulți dintre oameni pur și simplu nu înțeleg de ce ar trebui să creadă în Dumnezeu, nici cum să creadă în Dumnezeu, și nu fac nimic altceva decât să caute orbește indicii pentru a descifra capitolele Bibliei. Oamenii nu au urmat niciodată direcția lucrării Duhului Sfânt; tot timpul, ei nu au făcut nimic altceva decât să studieze și să cerceteze cu disperare Biblia și nimeni nu a găsit vreodată o lucrare mai nouă a Duhului Sfânt în afara Bibliei. Nimeni nu s-a îndepărtat vreodată de Biblie, nici nu a îndrăznit vreodată să facă asta. Oamenii au studiat Biblia toți acești ani, au venit cu atât de multe explicații și au depus atâtea eforturi; în același timp, ei au multe diferențe de opinie despre Biblie, pe care le dezbat la nesfârșit, astfel încât astăzi s-au format peste două mii de confesiuni diferite. Toți vor să găsească unele explicații deosebite sau taine mai profunde în Biblie, vor să o exploreze și să găsească în aceasta contextul lucrării lui Iahve în Israel sau contextul lucrării lui Isus în Iudeea, ori alte taine pe care nimeni altcineva nu le cunoaște. Modul în care oamenii abordează Biblia este unul al obsesiilor și al credinței și nimeni nu se poate edifica pe deplin în privința dedesubturilor sau esenței Bibliei. Astfel, astăzi, oamenii simt încă o mirare de nedescris când vine vorba de Biblie și sunt și mai mult obsedați de ea și își pun și mai mult credința în aceasta. Astăzi, toată lumea vrea să găsească profețiile legate de lucrarea zilelor celor de pe urmă în Biblie, dorește să descopere ce lucrare face Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă și ce semne există pentru zilele de pe urmă. Astfel, venerația oamenilor față de Biblie devine mai înflăcărată și, cu cât se apropie de zilele de pe urmă, cu atât dau mai multă crezare oarbă profețiilor Bibliei, în special celor despre zilele de pe urmă. Cu o astfel de credință oarbă în Biblie, cu o astfel de încredere în Biblie, ei nu au nicio dorință să caute lucrarea Duhului Sfânt. În noțiunile lor, oamenii cred că doar Biblia poate aduce lucrarea Duhului Sfânt; doar în Biblie pot

găsi pașii lui Dumnezeu; doar în Biblie sunt ascunse tainele lucrării lui Dumnezeu; doar Biblia – nu și alte cărți sau persoane – poate clarifica tot ce ține de Dumnezeu și de întregimea lucrării Lui; Biblia poate aduce lucrarea cerului pe pământ; și Biblia poate atât începe, cât și încheia epocile. Cu aceste noțiuni, oamenii nu sunt deloc înclinați să caute lucrarea Duhului Sfânt. Prin urmare, oricât de cât de mult i-a ajutat Biblia pe oamenii din trecut, aceasta a devenit un obstacol pentru cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu. Fără Biblie, oamenii pot căuta pașii lui Dumnezeu în altă parte, însă astăzi pașii Lui au fost reduși la Biblie, iar extinderea lucrării Sale cele mai recente a devenit de două ori dificilă, o luptă contra curentului. Acest fapt se datorează în întregime celebrelor capitole și pilde din Biblie, precum și diferitelor profeții din aceasta. Biblia a devenit un idol în mințile oamenilor, a devenit un puzzle în creierele lor și ei sunt pur și simplu incapabili să creadă că Dumnezeu poate lucra în afara Bibliei, incapabili să creadă că o persoană L-ar putea găsi pe Dumnezeu în afara Bibliei, și cu atât mai puțin capabili să creadă că Dumnezeu ar putea să Se distanțeze de Biblie în timpul lucrării finale și să înceapă din nou. Acest lucru este de neconceput pentru oameni; n-o pot crede, nici nu și-o pot imagina. Biblia a devenit un mare obstacol în acceptarea de către oameni a noii lucrări a lui Dumnezeu și o dificultate pentru extinderea acestei noi lucrări de către Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 266)

După ce Dumnezeu a făcut lucrarea din Epoca Legii, a luat naștere Vechiul Testament, iar acela a fost momentul când oamenii au început să citească Biblia. După ce Isus a venit, El a înfăptuit lucrarea din Epoca Harului, iar apostolii au scris Noul Testament. Astfel au luat naștere Vechiul și Noul Testament al Bibliei, iar până în ziua de azi, toți cei ce cred în

Dumnezeu au citit Biblia. Biblia este o carte de istorie. Desigur, aceasta conține și unele dintre prezicerile proorocilor și asemenea preziceri nu sunt nicidecum istorie. Biblia conține mai multe părți – nu sunt doar profețiile, nici doar lucrarea lui Iahve, nici doar epistolele pauline. Trebuie să știți câte părți conține Biblia; Vechiul Testament conține Geneza, Exodul… și mai sunt și cărțile pe care le-au scris proorocii. Vechiul Testament se termină cu Cartea lui Maleahi. Acesta consemnează lucrarea din Epoca Legii, condusă de către Iahve; de la Geneză la Cartea lui Maleahi, este o dare de seamă cuprinzătoare despre întreaga lucrare din Epoca Legii. Cu alte cuvinte, Vechiul Testament consemnează tot ceea ce au trăit oamenii îndrumați de Iahve în Epoca Legii. În timpul Epocii Legii din Vechiul Testament, numeroșii prooroci ridicați de Iahve au făcut profeții în numele Lui; ei au dat îndrumări diferitelor triburi și popoare și au prezis lucrarea pe care avea s-o facă Iahve. Tuturor acestor oameni ridicați Iahve le dăduse Duhul proorocirii: ei au putut vedea viziunile din partea lui Iahve și I-au putut auzi vocea, fiind astfel inspirați de El și scriind profeții. Lucrarea făcută de ei a fost expresia vocii lui Iahve, expresia profeției lui Iahve; iar lucrarea lui Iahve din acea epocă a fost pur și simplu de a-i îndruma pe oameni cu ajutorul Duhului; El nu S-a întrupat, iar oamenii nu au văzut nicio străfulgerare a chipului Lui. Prin urmare, El a ridicat mulți prooroci pentru a-I face lucrarea și le-a dat profeții pe care ei le-au transmis fiecărui trib și neam ale lui Israel. Lucrarea lor a fost cea de a rosti profeții, iar unii dintre ei au consemnat îndrumările lui Iahve către ei, pentru a le arăta altora. Iahve i-a ridicat pe acești oameni să rostească profeții, să prezică lucrarea viitorului sau lucrarea care urma să fie făcută în acel timp, astfel încât oamenii să poată cuprinde minunăția și înțelepciunea lui Iahve. Aceste cărți profetice erau destul de diferite de celelalte cărți ale Bibliei; erau cuvinte rostite sau scrise de cei cărora li se dăduse Duhul profeției – de cei care

primiseră viziuni sau rostiri de la Iahve. În afara acestor cărți profetice, tot restul scrierilor din Vechiul Testament este format din consemnări făcute de oameni după ce Iahve Își terminase lucrarea. Aceste cărți nu pot ține locul prezicerilor făcute de proorocii ridicați de Iahve, tot astfel cum Cartea Genezei și Exodul nu pot fi comparate cu Cartea lui Isaia și Cartea lui Daniel. Profețiile au fost rostite înainte ca lucrarea să fi avut loc; restul cărților au fost scrise după ce lucrarea se terminase, lucru care le stătea în putere oamenilor. Proorocii acelei epoci au fost inspirați de Iahve și au rostit o anumită profeție; au rostit multe cuvinte, au profețit lucrurile din Epoca Harului, precum și distrugerea lumii din zilele de pe urmă – lucrarea pe care Iahve avea de gând să o facă. Toate celelalte cărți consemnează lucrarea făcută de către Iahve în Israel. Astfel, când citești Biblia, citești în principal despre ceea ce a lucrat Iahve în Israel; Vechiul Testament al Bibliei consemnează îndeosebi lucrarea lui Iahve de îndrumare a poporului lui Israel, felul cum S-a folosit de Moise pentru a-i conduce pe israeliți afară din Egipt, cum acesta i-a eliberat de sub jugul faraonului și i-a dus în pustie, după care au intrat în Canaan, iar tot ce a urmat după aceea a fost viața lor în Canaan. În afară de aceasta, tot ceea ce există este alcătuit din consemnări ale lucrării lui Iahve de la un capăt la celălalt al Israelului. Tot ceea ce consemnează Vechiul Testament este lucrarea lui Iahve în Israel, lucrarea făcută de Iahve în țara în care El i-a creat pe Adam și Eva. Din momentul în care Dumnezeu a început în mod oficial să-i îndrume pe oamenii de pe pământ, după Noe, tot ceea ce consemnează Vechiul Testament este lucrarea lui Israel. Și de ce nu se mai consemnează nicio lucrare dincolo de Israel? Pentru că țara Israelului este leagănul omenirii. La început, nu existau alte țări în afară de Israel, iar Iahve nu a lucrat în alt loc. Astfel, ceea ce se consemnează în Vechiul Testament din Biblie este pur și simplu lucrarea lui Dumnezeu din Israel în epoca respectivă. Cuvintele

spuse de prooroci, de Isaia, Daniel, Ieremia și Iezechiel… prevestesc celelalte lucrări ale Lui pe pământ, prevestesc lucrarea lui Însuși Dumnezeu Iahve. Toate acestea au venit de la Dumnezeu, au fost lucrarea Duhului Sfânt, iar pe lângă aceste cărți ale proorocilor, toate celelalte sunt consemnări ale experiențelor avute de oameni în legătură cu lucrarea lui Iahve în epoca respectivă.

Lucrarea de creație a avut loc înainte să existe omenirea, dar Cartea Genezei a venit doar după ce a apărut omenirea; a fost o carte scrisă de Moise în timpul Epocii Legii. Se poate asemăna cu lucrurile care se întâmplă printre voi astăzi: după ce se întâmplă, le consemnați pentru a le arăta oamenilor pe viitor și pentru oamenii care vor fi în viitor; ceea ce ați consemnat sunt lucruri care s-au petrecut în timpuri trecute – nu sunt nimic mai mult decât istorie. Lucrurile consemnate în Vechiul Testament sunt lucrarea lui Iahve în Israel, iar ceea ce se consemnează în Noul Testament este lucrarea lui Isus în timpul Epocii Harului; aceste lucruri prezintă lucrarea făcută de Dumnezeu în două epoci diferite. Vechiul Testament prezintă lucrarea lui Dumnezeu în timpul Epocii Legii, și astfel Vechiul Testament este o carte istorică, în timp ce Noul Testament este produsul lucrării din Epoca Harului. Când a început noua lucrare, Vechiul Testament s-a perimat – astfel, Noul Testament este și o carte istorică. Desigur, Noul Testament nu este la fel de sistematic precum Vechiul Testament, nici nu consemnează la fel de multe lucruri. Toate și numeroasele cuvinte rostite de Iahve sunt consemnate în Vechiul Testament din Biblie, în timp ce doar unele dintre cuvintele rostite de Isus sunt consemnate în cele patru Evanghelii. Desigur, Isus a făcut totodată și multe lucrări, dar acestea nu au fost consemnate în detaliu. Sunt mai puține lucruri consemnate în Noul Testament datorită volumului lucrării lui Isus; volumul lucrării pe care a făcut-o în timpul celor trei ani și jumătate pe pământ, împreună cu lucrarea

apostolilor, a fost cu mult mai mic decât lucrarea lui Iahve. Astfel, există mai puține cărți în Noul Testament decât în Vechiul Testament.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 267)

Ce fel de carte este Biblia? Vechiul Testament este lucrarea lui Dumnezeu în timpul Epocii Legii. Vechiul Testament al Bibliei consemnează întreaga lucrare a lui Iahve în timpul Epocii Legii, precum și lucrarea Lui de creație. Tot Vechiul Testament consemnează lucrarea făcută de Iahve, încheind relatările despre lucrarea lui Iahve cu Cartea lui Maleahi. Vechiul Testament consemnează două lucrări făcute de Dumnezeu: una este lucrarea de creație, cealaltă este decretarea Legii. Ambele au fost parte a lucrării lui Iahve. Epoca Legii reprezintă lucrarea sub numele de Iahve Dumnezeu; este întregul lucrării desfășurate în mod principal sub numele de Iahve. Astfel, Vechiul Testament consemnează lucrarea lui Iahve, iar Noul Testament consemnează lucrarea lui Isus, lucrare desfășurată în mod principal sub numele de Isus. Semnificația numelui lui Isus și lucrarea făcută de El sunt consemnate, în mare parte, în Noul Testament. În timpul Vechiului Testament din Epoca Legii, Iahve a construit templul și altarul din Israel, a îndrumat viața israeliților pe pământ, dovedind că ei erau poporul Lui ales, primul grup de oameni ales de El pe pământ și care era după inima Sa, primul grup îndrumat de El personal. Cele douăsprezece triburi ale lui Israel au fost primii oameni aleși de Iahve, astfel că El a lucrat întotdeauna în ei, chiar până la desăvârșirea lucrării lui Iahve în Epoca Legii. A doua etapă a lucrării a fost lucrarea din Epoca Harului din Noul Testament și s-a desfășurat în poporul evreu, într-unul dintre cele douăsprezece triburi ale lui Israel. Întinderea acestei lucrări a fost mai mică datorită faptului că Isus era Dumnezeu întrupat. Isus nu a lucrat decât pe întinderea pământului Iudeii, iar lucrarea Sa nu a durat mai mult de trei ani și jumătate; astfel, ceea ce se

consemnează în Noul Testament este departe de a putea depăși mărimea lucrării consemnate în Vechiul Testament.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 268)

Dacă vrei să vezi lucrarea din Epoca Legii și să vezi cum au urmat israeliții calea lui Iahve, trebuie să citești Vechiul Testament; dacă vrei să înțelegi lucrarea din Epoca Harului, trebuie să citești Noul Testament. Dar cum vezi lucrarea zilelor de pe urmă? Trebuie să accepți să fii condus de Dumnezeu cel de astăzi și să intri în lucrarea de astăzi, fiindcă aceasta este noua lucrare și nimeni nu a consemnat-o anterior în Biblie. Astăzi, Dumnezeu a devenit trup și a selectat alți oameni aleși, în China. Dumnezeu lucrează în acești oameni, El Își continuă lucrarea pe pământ și Își continuă lucrarea din Epoca Harului. Lucrarea de astăzi este o cale pe care omul nu a umblat niciodată, o cale pe care nimeni nu a văzut-o vreodată. Este o lucrare nefăcută niciodată până acum – este cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu pe pământ. Prin urmare, lucrarea nefăcută niciodată până acum nu este istorie, pentru că prezentul este prezent, și nu a devenit încă trecut. Oamenii nu știu că Dumnezeu a făcut lucrări mai mari și mai noi pe pământ, în afara țării lui Israel, că acestea au depășit deja sfera lucrării din Israel și prezicerile proorocilor, că este vorba de o lucrare nouă și minunată în afara profețiilor, de o lucrare și mai nouă dincolo de Israel, o lucrare pe care oamenii nu pot nici să o perceapă, nici să și-o imagineze. Cum ar fi putut Biblia să conțină relatări explicite despre o astfel de lucrare? Cine ar fi putut să consemneze dinainte fiecare părticică a lucrării de astăzi, fără omisiuni? Cine ar fi putut să consemneze această lucrare mai grandioasă, mai înțeleaptă, care sfidează convențiile din acea carte veche și mucedă? Lucrarea de astăzi nu este istorie, prin urmare, dacă vrei să mergi pe noua cale de astăzi, atunci trebuie să te îndepărtezi de Biblie, trebuie să te plasezi

dincolo de cărțile de profeții sau de istorie din Biblie. Numai atunci vei putea merge pe noua cale așa cum se cuvine și numai atunci vei putea intra în noua lume și în noua lucrare. Trebuie să înțelegi de ce, astăzi, ți se cere să nu citești Biblia, de ce există o altă lucrare, separată de Biblie, de ce Dumnezeu nu caută o practică nouă și mai detaliată în Biblie și de ce există în schimb o lucrare mai grandioasă în afara Bibliei. Iată tot ceea ce trebuie să înțelegeți. Trebuie să cunoști diferența dintre lucrarea veche și cea nouă și, chiar dacă nu citești Biblia, trebuie să fii capabil să o analizezi; dacă nu, te vei închina în continuare Bibliei și îți va fi dificil să pătrunzi în noua lucrare și să treci prin noi schimbări. Din moment ce există o cale superioară, de ce să studiezi acea cale umilă, perimată? Din moment ce există cuvântări mai noi și o lucrare mai nouă, de ce să trăiești printre relatări despre istorii vechi? Noile cuvântări te pot aproviziona, ceea ce dovedește că este vorba de lucrarea cea nouă; vechile relatări nu te pot sătura, nu-ți pot asigura nevoile prezente, ceea ce dovedește că acestea sunt istorie, iar nu lucrarea de aici și acum.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 269)

Biblia este o carte istorică, iar dacă ai fi mâncat și băut Vechiul Testament în timpul Epocii Harului – dacă ai fi practicat ceea ce se cerea în epoca Vechiului Testament, aflându-te în Epoca Harului – Isus te-ar fi respins și condamnat; dacă ai fi aplicat Vechiul Testament lucrării lui Isus, ai fi fost un fariseu. Dacă, astăzi, ai pune Vechiul și Noul Testament împreună pentru a le mânca, a le bea și a le practica, Dumnezeu Cel de astăzi te-ar condamna; vei fi rămas în urma lucrării Duhului Sfânt de astăzi! Dacă mănânci și bei Vechiul Testament și Noul Testament, atunci ești în afara curentului Duhului Sfânt! În timpul lui Isus, El i-a îndrumat pe evrei și pe toți cei care L-au urmat potrivit cu lucrarea Duhului Sfânt din El în

acel timp. El nu a luat Biblia drept bază pentru ceea ce făcea El, ci a vorbit conform lucrării Lui; El nu a dat atenție celor spuse de Biblie, nici nu a căutat în aceasta o cale pentru a-i îndruma pe cei care-L urmau. Chiar de când Și-a început lucrarea, El a răspândit calea căinței – cuvânt care nu s-a menționat absolut deloc în profețiile Vechiului Testament. Nu numai că El nu a acționat conform Bibliei, ci chiar a deschis o nouă cale și a făcut o lucrare nouă. El nu S-a referit niciodată la Biblie când a ținut predici. În timpul Epocii Legii, nimeni nu reușise vreodată să facă minunile Lui, cele de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a alunga demoni. De asemenea, și lucrarea Lui, învățăturile Lui, autoritatea și puterea cuvintelor Sale au fost și ele dincolo de orice om în Epoca Legii. Isus a făcut pur și simplu această lucrare a Lui mai nouă și, chiar dacă mulți L-au condamnat cu ajutorul Bibliei – ba chiar au folosit Vechiul Testament pentru a-L răstigni – lucrarea Lui a depășit Vechiul Testament; dacă lucrurile nu ar fi stat așa, de ce L-au răstignit oamenii? Oare nu pentru că în Vechiul Testament nu se spunea nimic despre învățăturile Lui și despre capacitatea Lui de a-i vindeca pe bolnavi și de a alunga demoni? Lucrarea Lui a fost făcută întru deschiderea unei căi noi, nu a fost o căutare intenționată a unui pretext de a combate Biblia sau de a face în mod deliberat ca Vechiul Testament să fie inutil. El a venit pur și simplu pentru a-Și împlini lucrarea, pentru a aduce noua lucrare celor care tânjeau după El și Îl căutau. El nu a venit pentru a explica Vechiul Testament sau pentru a-i confirma lucrarea. Lucrarea Lui nu a fost ca să permită Epocii Legii să continue să se dezvolte, fiindcă lucrarea Lui nu a ținut seama de faptul că avea sau nu Biblia ca bază; Isus pur și simplu a venit să facă lucrarea pe care El trebuia s-o facă. Astfel, El nu a explicat profețiile Vechiului Testament, nici nu a lucrat după cuvintele din Epoca Legii Vechiului Testament. El a ignorat ceea ce a spus Vechiul Testament, nu L-a interesat dacă acesta era în acord cu lucrarea Lui sau nu, nici de ceea

ce știau alții despre lucrarea Lui sau de felul în care ei o condamnau. El a continuat pur și simplu să facă lucrarea pe care trebuia s-o facă, chiar dacă mulți oameni au folosit prevestirea proorocilor din Vechiul Testament ca să-L condamne. În fața oamenilor, lucrarea Lui părea să nu aibă bază și o mare parte din aceasta nu se conforma deloc cu relatările din Vechiul Testament. Nu a fost greșeala omului? Oare doctrina trebuie aplicată lucrării lui Dumnezeu? Și trebuie lucrarea lui Dumnezeu să corespundă cu prevestirea proorocilor? În definitiv, ce este mai important: Dumnezeu sau Biblia? De ce trebuie Dumnezeu să lucreze conform Bibliei? Oare să fie faptul că Dumnezeu nu are dreptul să depășească Biblia? Oare Dumnezeu nu poate să Se îndepărteze de Biblie și să facă alte lucrări? De ce Isus și discipolii Lui nu au respectat sabatul? Dacă Isus ar fi trebuit să practice având în vedere Sabatul și după poruncile din Vechiul Testament, de ce nu l-a ținut după venirea Lui, ci a spălat picioare, a acoperit capete, a frânt pâine și a băut vin? Oare nu sunt toate acestea absente din poruncile Vechiului Testament? Dacă Isus a cinstit Vechiul Testament, de ce a încălcat El aceste doctrine? Ar trebui să știi ce a fost mai întâi, dacă a fost Dumnezeu sau Biblia! Dat fiind că era Domnul sabatului, nu putea El să fie și Domnul Bibliei?

Lucrarea făcută de Isus în epoca Noului Testament a început o nouă lucrare: El nu a lucrat după lucrarea din Vechiul Testament, nici nu a pus în practică cuvintele spuse de Iahve al Vechiului Testament. El Și-a făcut propria lucrare, o lucrare mai nouă și care se afla deasupra Legii. Astfel, El a spus: „Să nu credeți că am venit să anulez Legea sau Profeții! Nu am venit să anulez, ci să împlinesc”. Deci, în consonanță cu ceea ce El a realizat, o mare parte dintre doctrine au fost încălcate. De Sabat, când El i-a dus pe ucenici în lanurile de grâu, ei au cules și au mâncat spicele; El nu a ținut sabatul și tot El a spus: „Fiul Omului este Domn și al Sabatului!” În acel

timp, după legile israeliților, orice persoană care nu ținea sabatul ar fi fost omorâtă cu pietre. Isus însă nici nu a intrat în templu, nici nu a ținut sabatul, iar lucrarea Lui nu fusese făcută de Iahve în timpul Vechiului Testament. Astfel, lucrarea făcută de Isus a depășit Legea Vechiului Testament, i-a fost superioară și nu a fost în consonanță cu aceasta. În timpul Epocii Harului, Isus nu a lucrat după legea din Vechiul Testament și El deja rupsese cu acele doctrine. Dar israeliții s-au agățat cu înverșunare de Biblie și L-au condamnat pe Isus – oare acest lucru nu nega lucrarea lui Isus? Astăzi, lumea religioasă se agață, de asemenea, de Biblie cu înverșunare, iar unii oameni spun că „Biblia este o carte sfântă și trebuie citită”. Alții spun că „Lucrarea lui Dumnezeu trebuie urmată de-a pururi, că Vechiul Testament e legământul lui Dumnezeu cu israeliții și nu poate fi ocolit, precum și că Sabatul trebuie ținut întotdeauna!” Oare nu sunt aceștia ridicoli? De ce oare Isus nu a ținut Sabatul? Oare El păcătuia? Cine poate înțelege pe deplin asemenea lucruri? Indiferent cum citesc oamenii Biblia, îți va fi imposibil să cunoști lucrarea lui Dumnezeu cu ajutorul puterilor lor de înțelegere. Nu doar că ei nu vor dobândi o cunoaștere pură a lui Dumnezeu, ci noțiunile lor vor deveni tot mai sfruntate, până în punctul în care vor începe să I se opună lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeul întrupat nu ar exista astăzi, pe oameni i-ar distruge propriile lor noțiuni și ei ar sfârși în mijlocul mustrării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 270)

Biblia mai este numită Vechiul și Noul Testament. Știți la ce se referă cuvântul „testament”? „Testament” din Vechiul Testament vine de la legământul lui Iahve cu poporul lui Israel, când a ucis pe egipteni și a salvat pe israeliți de sub Faraon. Bineînțeles, dovada acestui legământ a fost sângele mielului care a fost uns pe pragurile de sus ale ușilor, prin care

Dumnezeu a stabilit un legământ cu omul, unul în care s-a spus că toți cei care au avut sânge de miel pe partea de sus și pe laturile ușii au fost israeliți, au fost poporul ales al lui Dumnezeu și toți aceștia urmau să fie cruțați de Iahve (căci Iahve era atunci pe punctul de a ucide pe toți fiii întâi născuți din Egipt și pe întâii născuți dintre oi și vite). Acest legământ are două niveluri de semnificație. Niciunul din popor sau vitele din Egipt nu urmau să fie eliberați de Iahve; El urma să ucidă pe toți fiii lor întâi născuți și oile și vitele întâi născute. Astfel, în numeroase cărți de profeție a fost prezis că egiptenii urmau să fie mustrați cu severitate ca urmare a legământului lui Iahve. Acesta este primul nivel de semnificație al legământului. Iahve a ucis pe fiii întâi născuți ai Egiptului și pe toate vitele lui întâi-născute și a cruțat pe toți israeliții, ceea ce a însemnat că toți cei care erau din țara lui Israel erau prețuiți de Iahve și urmau să fie cruțați toți; El a vrut să lucreze pe termen lung în ei și a stabilit legământul cu ei folosind sângele mielului. De atunci înainte, Iahve nu urma să ucidă pe israeliți și a spus că ei vor fi pentru totdeauna aleșii Săi. Printre cele douăsprezece triburi ale lui Israel, El urma să înceapă lucrarea Lui pentru întreaga epocă a Legii, urma să dezvăluie toate legile Lui către israeliți și să aleagă dintre ei profeți și judecători și ei urmau să stea în centrul lucrării Lui. Iahve a făcut un legământ cu ei: dacă nu s-ar schimba epoca, El ar lucra numai printre cei aleși. Legământul lui Iahve a fost neschimbător, pentru că a fost făcut cu sânge și a fost stabilit cu poporul Său ales. Mai important, El alesese un scop și o țintă adecvată prin care să pornească în lucrarea Sa pentru întreaga epocă și astfel oamenii au văzut acest legământ ca fiind deosebit de important. Acesta este al doilea nivel de semnificație al legământului. Cu excepția Genezei, care a fost înainte de stabilirea legământului, toate celelalte cărți din Vechiul Testament consemnează lucrarea lui Dumnezeu printre israeliți după stabilirea legământului. Desigur, există relatări

ocazionale ale neamurilor, dar în general, Vechiul Testament atestă lucrarea lui Dumnezeu în Israel. Datorită legământului lui Iahve cu israeliții, cărțile scrise în Epoca Legii sunt numite Vechiul Testament. Ele sunt numite după legământul lui Iahve cu israeliții.

Noul Testament este numit după sângele vărsat de Isus pe cruce și legământul Său cu toți cei care au crezut în El. Legământul lui Isus a fost acesta: oamenii trebuiau doar să creadă în El pentru ca păcatele lor să fie iertate datorită sângelui vărsat de El și astfel urmau să fie mântuiți și să se renască prin El și să nu mai fie păcătoși; oamenii trebuiau doar să creadă în El pentru a primi harul Său și nu urmau să sufere în iad după ce mureau. Toate cărțile scrise în timpul Epocii Harului au venit după acest legământ și toate atestă lucrarea și cuvântările cuprinse în ea. Ele nu merg mai departe de mântuirea crucificării Domnului Isus sau de legământ; toate sunt cărți scrise de frații în Domnul care au avut experiențe. Astfel, și aceste cărți sunt numite după un legământ: ele sunt numite Noul Testament. Aceste două testamente includ numai Epoca Legii și Epoca Harului și nu au nicio legătură cu epoca finală. Astfel, Biblia nu le este de mare ajutor în ziua de azi oamenilor din zilele de pe urmă. Cel mult, le servește drept referință temporară, dar, în esență, are o valoare practică redusă. Totuși, oamenii religioși încă o prețuiesc cel mai mult. Ei nu cunosc Biblia; ei știu doar cum să explice Biblia și nu cunosc în mod fundamental originile ei. Atitudinea lor față de Biblie este: totul în Biblie este corect, ea nu conține inexactități sau erori. Pentru că au stabilit mai întâi că Biblia este corectă și fără nicio eroare, ei o studiază și o examinează cu mare interes. Etapa de astăzi a lucrării nu a fost prezisă în Biblie. Nu a fost niciodată menționată lucrarea de cucerire în cel mai întunecat dintre toate locurile, căci aceasta este cea mai recentă lucrare. Deoarece epoca lucrării este diferită, chiar Isus Însuși nu știa că această etapă a lucrării se va face în zilele de pe urmă – și astfel,

cum ar putea oamenii din zilele de pe urmă să găsească această etapă a lucrării în Biblie, examinând-o?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (2)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 271)

Nu tot ce conține Biblia reprezintă o consemnare a cuvintelor rostite personal de către Dumnezeu. Biblia documentează pur și simplu cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu, dintre care o parte este o consemnare a prevestirii profeților, iar cealaltă cuprinde experiențele și cunoștințele notate de către oamenii folosiți de Dumnezeu de-a lungul veacurilor. Experiențele umane sunt întinate de opiniile și cunoștințele oamenilor, și acest lucru este ceva inevitabil. În multe dintre cărțile Bibliei există noțiuni omenești, prejudecăți omenești și înțelegeri absurde ale oamenilor. Desigur, majoritatea cuvintelor sunt rezultatul luminării și iluminării Duhului Sfânt și sunt înțelegeri corecte – dar, totuși, nu se poate spune că ele exprimă adevărul cu acuratețe deplină. Opiniile lor asupra anumitor lucruri nu sunt decât cunoaștere derivată din experiența personală sau iluminare de la Duhul Sfânt. Prevestirea profeților a fost poruncită de Dumnezeu Însuși: profețiile celor ca Isaia, Daniel, Ezra, Ieremia și Ezechiel au fost poruncite direct de Duhul Sfânt; acești oameni au fost proroci, ei primiseră Duhul profeției și toți au fost profeți ai Vechiului Testament. În timpul Epocii Legii, acești oameni, care au primit inspirația lui Iahve, au rostit multe profeții, furnizate direct de Iahve. Dar de ce a lucrat Iahve în ei? Fiindcă poporul lui Israel era poporul ales al lui Dumnezeu și lucrarea profeților trebuia să se facă în rândurile lor; de aceea profeții au putut primi asemenea revelații. De fapt, nici ei înșiși nu au înțeles revelațiile date de Dumnezeu lor. Duhul Sfânt a rostit acele cuvinte prin gura lor, astfel încât oamenii din viitor să poată înțelege acele lucruri și să vadă că ele au fost, într-adevăr, lucrarea Duhului lui Dumnezeu, a Duhului Sfânt, și că nu au

venit de la om, și să le confirme faptul că era lucrarea Duhului Sfânt. În timpul Epocii Harului, Isus Însuși a făcut toată această lucrare în locul lor, așa încât oamenii n-au mai profețit. Deci, a fost Isus un profet? Isus a fost, bineînțeles, un profet, dar a putut face și lucrarea apostolilor – El a putut să profețească, dar și să predice și să învețe oameni din tot ținutul. Cu toate acestea, lucrarea pe care a făcut-o și identitatea pe care o reprezenta nu au fost aceleași. El a venit să răscumpere toată omenirea, să răscumpere omul de păcat; El era un profet și un apostol dar, mai mult decât atât, El era Hristos. Un profet poate face profeții, dar nu se poate spune că acel profet este Hristos. În acel timp, Isus a rostit multe profeții și, astfel, se poate spune că El a fost profet, dar nu se poate afirma că El a fost profet și deci nu Hristos. Asta pentru că El L-a reprezentat pe Dumnezeu Însuși în ducerea la bun sfârșit a unei etape a lucrării, iar identitatea Lui a fost diferită de cea a lui Isaia: El a venit să încheie lucrarea de răscumpărare și, de asemenea, El a dat provizii pentru viața omului, iar Duhul lui Dumnezeu S-a pogorât direct asupra Lui. În lucrarea pe care a făcut-o, nu a primit nicio inspirație din partea Duhului lui Dumnezeu, nicio instrucțiune de la Iahve. În schimb, Duhul a lucrat direct – ceea ce este suficient pentru a dovedi că Isus nu a fost doar un simplu profet. Lucrarea pe care a făcut-o a fost în primul rând lucrarea de răscumpărare, iar în al doilea rând profețiile. El a fost un profet, un apostol, dar, mai presus de acestea, a fost Răscumpărătorul. Proorocii, în schimb, puteau doar să facă profeții, fiind incapabili să reprezinte pe Duhul lui Dumnezeu în orice altă lucrare. Deoarece Isus a făcut multă lucrare care nu mai fusese niciodată făcută de om și a făcut lucrarea de răscumpărare a omenirii, El a fost astfel diferit de cei ca Isaia.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 272)

Astăzi, oamenii cred că Biblia este Dumnezeu și că Dumnezeu este Biblia. Și mai cred că toate cuvintele din Biblie au fost singurele cuvinte rostite de Dumnezeu, că toate acestea au fost spuse de Dumnezeu. Cei care cred în Dumnezeu chiar susțin că, deși toate cele șaizeci și șase de cărți ale Vechiului și Noului Testament au fost scrise de oameni, totuși, toate au fost dăruite prin inspirația lui Dumnezeu și sunt o consemnare a cuvântărilor Duhului Sfânt. Aceasta este înțelegerea eronată a oamenilor, care nu este în totalitate conformă cu faptele. În realitate, în afară de cărțile profetice, cea mai mare parte a Vechiului Testament este o consemnare istorică. Unele dintre epistolele Noului Testament provin din experiențele oamenilor, iar altele provin din iluminarea Duhului Sfânt; epistolele lui Pavel, de pildă, s-au născut din lucrarea unui om, toate au fost rezultatul iluminării Duhului Sfânt, au fost scrise pentru biserici și au fost cuvinte de îndemn și încurajare pentru frații și surorile din biserici. Nu au fost cuvinte rostite de Duhul Sfânt – Pavel nu a putut vorbi în numele Duhului Sfânt, nu a fost profet și cu atât mai puțin nu a avut viziunile pe care le-a avut Ioan. Epistolele lui au fost scrise pentru bisericile din Efes, Corint, Galatia și altele. Și astfel, epistolele pauline din Noul Testament sunt epistole pe care Pavel le-a scris pentru biserici, nu inspirații de la Duhul Sfânt, nici vorbiri directe ale Duhului Sfânt. Ele sunt doar cuvinte de îndemn, mângâiere și încurajare, pe care le-a scris pentru biserici în cursul lucrării sale. De asemenea, sunt o consemnare a multor lucrări pe care Pavel le-a făcut în acele vremuri. Acestea au fost scrise pentru toți cei care sunt frați și surori întru Domnul, astfel încât frații și surorile din bisericile de la acea vreme să îi urmeze sfatul și să rămână pe calea pocăinței a Domnului Isus. În nici un caz Pavel nu a spus că, indiferent că era vorba de bisericile de atunci sau altele din viitor, toți ar trebui să mănânce și să bea lucrurile scrise de el și nu a spus nici că toate cuvintele lui au venit de la Dumnezeu. Potrivit împrejurărilor

bisericii din acea vreme, el pur și simplu avea părtășie cu frații și surorile, îndemnându-i și inspirând în ei credința; el doar a predicat sau a reamintit oamenilor și i-a îndemnat. Cuvintele lui au avut ca temelie propria sa povară și el a sprijinit oamenii prin aceste cuvinte. El a făcut lucrarea unui apostol al bisericilor din acea vreme, a fost un lucrător folosit de Domnul Isus și, astfel, a trebuit să-și asume responsabilitatea pentru biserici și a trebuit să preia lucrarea bisericilor, a trebuit să afle despre starea fraților și surorilor – și, de aceea, a scris epistole pentru toți frații și surorile întru Domnul. Tot ce a spus edificator și pozitiv pentru oameni a fost corect, dar acelea nu erau cuvintele Duhului Sfânt și nu puteau să-L reprezinte pe Dumnezeu. Este o înțelegere strigătoare la cer și o adevărată blasfemie ca oamenii să trateze mărturia experiențelor și epistolele unui om ca fiind cuvintele rostite de Duhul Sfânt către biserici! Acest lucru este valabil în special atunci când vine vorba de epistolele pe care Pavel le-a scris pentru biserici, căci scrierile sale s-au adresat fraților și surorilor în funcție de împrejurările și situația fiecărei biserici la vremea respectivă, fiind menite a-i îndemna pe frații și pe surorile în Domnul pentru ca ei să poată primi harul Domnului Isus. Epistolele lui au fost menite a-i însufleți pe frații și surorile din acea vreme. Se poate spune că aceasta a fost povara lui, dată de Duhul Sfânt; la urma urmei, a fost un apostol care a condus bisericile vremii respective, care a scris epistole pentru ele și le-a sfătuit – aceea a fost responsabilitatea lui. Identitatea sa era doar aceea a unui apostol care-și făcea lucrarea, pur și simplu un apostol trimis de Dumnezeu; el nu a fost un profet, și nici un prezicător. Pentru el, lucrarea sa și viața fraților și surorilor au fost de cea mai mare importanță. De aceea, el nu a putut vorbi în numele Duhului Sfânt. Cuvintele lui nu au fost cuvintele Duhului Sfânt, cu atât mai puțin s-ar putea spune că au fost cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Pavel nu era decât una din făpturile lui Dumnezeu, și nicidecum întruparea lui

Dumnezeu. Identitatea lui nu era aceeași cu cea a lui Isus. Cuvintele lui Isus erau cuvintele Duhului Sfânt, erau cuvintele lui Dumnezeu, pentru că identitatea Sa era cea a lui Hristos – Fiul lui Dumnezeu. Cum ar putea fi Pavel egal cu Isus? Dacă oamenii văd epistolele sau cuvintele precum cele ale lui Pavel ca declarații ale Duhului Sfânt, venerându-le ca și cum ar fi Dumnezeu, atunci nu se poate spune decât că sunt profund lipsiți de discernământ. Mai aspru spus, oare nu e asta pur și simplu o blasfemie? Cum ar putea un om să vorbească în numele lui Dumnezeu? Și cum ar putea oamenii să se închine înaintea consemnărilor din epistolele sale și înaintea cuvintelor sale ca și cum ar fi o carte sfântă sau o carte cerească? Ar putea cuvintele lui Dumnezeu să fie rostite la întâmplare de către un om? Cum ar putea un om să vorbească în numele lui Dumnezeu? Atunci, ce crezi: s-ar putea ca scrierile lui către biserici să nu fie corupte de propriile sale idei? Cum ar putea să nu fie corupte de idei omenești? El a scris epistolele pentru biserici pornind de la experiențele sale personale și propria cunoaștere. A scris, de pildă, o epistolă către bisericile din Galatia care conține o anumită opinie, în vreme ce Petru a scris o alta, care conține o cu totul altă perspectivă. Care dintre ele, atunci, provine de la Sfântul Duh? Nimeni nu poate spune în mod cert. De aceea, se poate afirma doar că amândoi au purtat responsabilitatea bisericilor, dar scrierile lor le reprezintă propria statură și denotă sprijinul și grija pentru frați și surori, precum și responsabilitatea față de biserici, aceasta fiind doar o lucrare omenească – nu una în întregime a Duhului Sfânt. Dacă afirmi că epistolele sale sunt cuvintele Duhului Sfânt, atunci ești absurd și nu faci decât să comiți o blasfemie! Epistolele lui Pavel, precum și celelalte epistole din Noul Testament, sunt echivalente cu memoriile personalităților spirituale mai recente: sunt asemeni cărților lui Watchman Nee sau experiențelor lui Lawrence, și așa mai departe. Atâta doar că scrierile personalităților

spirituale mai recente nu sunt incluse în Noul Testament deși esența acestor oameni a fost aceeași: ei au fost oameni folosiți de Duhul Sfânt într-o anumită perioadă, fără însă a-L reprezenta direct pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 273)

Evanghelia după Matei din Noul Testament documentează genealogia lui Isus. La început afirmă că Isus a fost descendentul lui Avraam și al lui David, fiul lui Iosif; apoi spune că Isus a fost conceput de Duhul Sfânt și născut din fecioară – ceea ce ar însemna că nu a fost fiul lui Iosif sau descendentul lui Avraam și al lui David. Genealogia însă insistă să-L asocieze pe Isus cu Iosif. Apoi, genealogia consemnează procesul prin care S-a născut Isus. Se afirmă că Isus a fost conceput de Duhul Sfânt, că El s-a născut dintr-o fecioară și că nu e fiul lui Iosif. Totuși, în genealogie este clar scris că Isus a fost fiul lui Iosif și, pentru că aceasta a fost scrisă pentru Isus, sunt consemnate patruzeci și două de generații. Când ajunge la generația lui Iosif, genealogia amintește în mare grabă că Iosif era soțul Mariei, cuvinte care sunt date pentru a dovedi faptul că Isus a fost descendentul lui Avraam. Dar nu este aceasta o contradicție în termeni? Genealogia evidențiază în mod clar neamul lui Iosif, este evident vorba de genealogia lui Iosif, dar Matei insistă că este vorba despre genealogia lui Isus. Acest lucru nu neagă faptul că Isus a fost conceput de Duhul Sfânt? Astfel, genealogia lui Matei nu este o idee omenească? E complet ridicol! Astfel poți să afli că această carte nu a provenit în totalitate de la Duhul Sfânt. Există, probabil, oameni care cred că Dumnezeu trebuie să fi avut o genealogie pe pământ, prin urmare Îl fac pe Isus a patruzeci și doua generație după Avraam. Asta e cu adevărat ridicol! După ce a ajuns pe pământ, cum ar fi putut avea Dumnezeu o genealogie? Dacă spui că Dumnezeu are o genealogie, nu-L consideri asemenea creaturilor lui Dumnezeu? Dar Dumnezeu nu este

pământesc, El este Domnul creației și, deși este din trup, El nu este de aceeași esență ca omul. Cum L-ai putea considera pe Dumnezeu ca fiind asemenea creaturilor Lui? Avraam nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu; el a fost obiectul lucrării lui Iahve la acea vreme, a fost doar un slujitor credincios autorizat de Iahve și unul din poporul lui Israel. Cum ar putea fi el un strămoș al lui Isus?

Cine a scris genealogia lui Isus? A făcut-o chiar Isus? Le-a spus El Însuși: „Scrieți genealogia Mea”? Ea a fost consemnată de Matei după ce Isus a fost răstignit pe cruce. La momentul acela, Isus făcuse multe lucruri care erau de neînțeles pentru ucenicii Săi și nu dăduse nicio explicație. După ce a plecat, ucenicii au început să predice și să-și facă lucrarea peste tot și, de dragul acelei etape a lucrării, s-au apucat să scrie epistolele și cărțile Evangheliei. Cărțile evanghelice din Noul Testament au fost scrise la douăzeci-treizeci de ani după ce Isus a fost răstignit. Înainte, poporul Israel citea doar Vechiul Testament. Cu alte cuvinte, la începutul Epocii Harului, oamenii citeau din Vechiul Testament. Noul Testament a apărut doar în timpul Epocii Harului. Noul Testament nu exista în timpul lucrării lui Isus; oamenii au mărturisit despre lucrarea Sa abia după ce El a înviat și S-a înălțat la cer. Doar atunci au apărut cele patru Evanghelii, la care s-au adăugat epistolele lui Pavel și Petru, precum și Cartea Apocalipsei. După mai bine de trei sute de ani de la înălțarea la cer a lui Isus, generațiile ulterioare au adunat aceste documente selectiv, și abia apoi a apărut Noul Testament din Biblie. Numai după terminarea acestei lucrări a apărut Noul Testament; înainte nu existase. Dumnezeu făcuse toată această lucrare, iar Pavel și ceilalți apostoli scriseseră atât de multe epistole adresate bisericilor din diverse locuri. Oamenii care au trăit după ei le-au pus laolaltă epistolele și au adăugat viziunea cea mai profundă consemnată de Ioan pe insula Patmos, în care s-a profețit lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.

Oamenii au creat această înșiruire, care este diferită de cuvântările din prezent. Ceea ce se consemnează astăzi este conform etapelor lucrării lui Dumnezeu; oamenii intră astăzi în contact cu lucrarea făcută personal de Dumnezeu și cu cuvintele exprimate chiar de El. Voi – oamenii – nu trebuie să interferați; cuvintele, care vin direct de la Duhul Sfânt, au fost rânduite pas cu pas și sunt diferite de rânduielile din consemnările oamenilor. Se poate spune că ceea ce au consemnat ei a fost potrivit nivelului lor de educație și calibrului omului. Ceea ce au consemnat au fost experiențele oamenilor și fiecare avea mijloace proprii de consemnare și de cunoaștere, fiecare scriere fiind diferită. Astfel, dacă venerați Biblia ca și cum ar fi Dumnezeu, dați dovadă de multă ignoranță și prostie! De ce nu căutați lucrarea Dumnezeului de astăzi? Numai lucrarea lui Dumnezeu poate mântui omul. Biblia nu poate mântui omul; oamenii o pot citi câteva mii de ani și totuși nu ar exista nici cea mai mică schimbare în ei și, dacă vă închinați Bibliei, nu veți avea parte niciodată de lucrarea Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 274)

Multă lume crede că a înțelege și a putea interpreta Biblia sunt același lucru cu a găsi adevărata cale – dar, de fapt, sunt lucrurile cu adevărat atât de simple? Nimeni nu cunoaște realitatea Bibliei: că ea nu este nimic mai mult decât o consemnare istorică a lucrării lui Dumnezeu și un testament la cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu și că nu îți oferă nicio înțelegere a scopurilor lucrării Sale. Oricine a citit Biblia știe că ea documentează cele două etape ale lucrării lui Dumnezeu pe perioada Epocii Legii și a Epocii Harului. Vechiul Testament face cronica istoriei Israelului și a lucrării lui Iahve de la momentul creației și până la sfârșitul Epocii Legii. Noul Testament consemnează lucrarea lui Isus pe pământ, relatată în cele Patru Evanghelii, precum și lucrarea lui Pavel – nu sunt acestea

consemnări istorice? A aduce astăzi în discuție lucrurile din trecut face din ele istorie și, indiferent cât de adevărate sau reale ar putea fi, acestea sunt totuși istorie – iar istoria nu se poate adresa prezentului, căci Dumnezeu nu privește înapoi în istorie! Și astfel, dacă înțelegi numai Biblia și nu înțelegi nimic despre lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o facă astăzi, și dacă tu crezi în Dumnezeu, dar nu cauți lucrarea Duhului Sfânt, atunci nu înțelegi ce înseamnă să Îl cauți pe Dumnezeu. Dacă citești Biblia pentru a studia istoria Israelului, pentru a cerceta istoria creației de către Dumnezeu a tuturor cerurilor și a pământului, atunci nu crezi în Dumnezeu. Dar astăzi, din moment ce crezi în Dumnezeu și urmărești viața, din moment ce urmărești cunoașterea lui Dumnezeu, iar nu slove și doctrine moarte sau o înțelegere a istoriei, trebuie să cauți voia lui Dumnezeu de astăzi și trebuie să cauți direcția lucrării Duhului Sfânt. Dacă ai fi arheolog, ai putea citi Biblia – dar nu ești, ești unul dintre aceia care cred în Dumnezeu și cel mai bine ar fi să cauți voia de astăzi a lui Dumnezeu. Prin citirea Bibliei, vei înțelege cel mult câte ceva din istoria Israelului, vei învăța despre viețile lui Avraam, David și Moise, vei afla despre cum L-au venerat pe Iahve, despre felul în care Iahve i-a pârjolit pe aceia care I s-au împotrivit și despre cum le-a vorbit oamenilor din acea epocă. Vei afla doar despre lucrarea lui Dumnezeu din trecut. Consemnările din Biblie au legătură cu modul în care vechiul popor al lui Israel Îl venera pe Dumnezeu și trăia sub îndrumarea lui Iahve. Deoarece israeliții erau aleșii lui Dumnezeu, în Vechiul Testament poți vedea loialitatea întregului popor al lui Israel față de Iahve, felul în care toți cei ce ascultau de Iahve erau îngrijiți și binecuvântați de El; poți afla că, atunci când Dumnezeu a lucrat în Israel, a fost plin de milă și de dragoste, precum și cuprins de înflăcărare, și că toți israeliții, de la cel mai slab până la cel mai puternic, Îl venerau pe Iahve, și astfel toată țara a fost

binecuvântată de Dumnezeu. Aceasta este istoria Israelului consemnată în Vechiul Testament.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (4)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 275)

Biblia este o consemnare istorică a lucrării lui Dumnezeu în Israel și documentează multe dintre predicțiile profeților din vechime, precum și unele dintre cuvântările lui Iahve din lucrarea Sa la acea vreme. De aceea, toată lumea privește această carte ca fiind sfântă (pentru că Dumnezeu este sfânt și măreț). Desigur, toate acestea sunt rezultatul venerației lor față de Iahve și al adorației lor față de Dumnezeu. Oamenii se referă la această carte în acest mod numai deoarece creaturile lui Dumnezeu își preamăresc și își adoră atât de mult Creatorul, și există chiar și cei ce numesc această carte o carte divină. De fapt, este doar o consemnare umană. Ea nu a fost numită personal de către Iahve și nici creația sa nu a fost personal călăuzită de El. Cu alte cuvinte, autorul acestei cărți nu este Dumnezeu, ci oamenii. Sfânta Scriptură este doar un titlu reverențios atribuit de către om. Acest titlu nu a fost decis de către Iahve și de către Isus după ce au discutat între Ei; nu este altceva decât o idee umană. Căci această carte nu a fost scrisă de Iahve, cu atât mai puțin de către Isus. În schimb, cuprinde relatările făcute de mulți profeți antici, apostoli și vizionari, care au fost apoi întocmite de generațiile următoare într-o carte de scrieri antice care, pentru oameni, pare a fi deosebit de sfântă, o carte despre care ei cred că este plină de taine profunde și de nepătruns ce așteaptă să fie deslușite de generațiile viitoare. Ca atare, oamenii sunt chiar mai dispuși să creadă că această carte este o carte divină. Odată cu adăugarea celor Patru Evanghelii și a Cărții Apocalipsei, atitudinea oamenilor față de ea este cu totul diferită față de orice altă carte și, astfel, nimeni nu îndrăznește să cerceteze minuțios această „carte divină” pentru că este prea „sacră”.

De ce, de îndată ce citesc Biblia, oamenii pot să găsească o cale corectă de a practica în ea? De ce pot ei să dobândească multe lucruri care le erau de neînțeles? Astăzi, Eu disec Biblia în acest fel, dar asta nu înseamnă că o urăsc sau neg valoarea ei ca referință. Eu îți explic și îți lămuresc valoarea inerentă și originile Bibliei pentru a te împiedica să fii ținut în întuneric. Pentru că oamenii au atât de multe opinii despre Biblie, iar majoritatea dintre ele sunt greșite; citirea Bibliei în acest fel nu numai că îi împiedică să dobândească ce se cuvine, ci, mai important, împiedică lucrarea pe care Eu intenționez să o fac. Interferează enorm cu lucrarea viitorului și oferă doar dezavantaje, nu și avantaje. Astfel, ceea ce te învăț Eu este pur și simplu esența și povestea lăuntrică a Bibliei. Nu-ți cer să nu citești Biblia sau să te-apuci să susții că este total lipsită de valoare, ci doar să ai cunoașterea și viziunea corectă asupra Bibliei. Nu fi prea părtinitor! Deși Biblia este o carte de istorie scrisă de oameni, ea documentează și multe dintre principiile după care sfinții și profeții din vechime Îl slujeau pe Dumnezeu, precum și experiențele recente ale apostolilor în slujirea lui Dumnezeu – toate acestea au fost într-adevăr văzute și cunoscute de acești oameni și pot servi ca referință pentru oamenii din această epocă în urmărirea căii adevărate. Astfel, prin citirea Bibliei, oamenii pot câștiga și multe căi de viață care nu pot fi găsite în alte cărți. Aceste căi sunt căile de viață ale lucrării Duhului Sfânt trăite de profeți și apostoli în epocile trecute, și multe dintre cuvinte sunt prețioase și pot oferi ceea ce le este necesar oamenilor. Prin urmare, tuturor oamenilor le place să citească Biblia. Fiindcă există atât de multe lucruri ascunse în Biblie, opiniile oamenilor față de ea sunt diferite de cele față de scrierile marilor figuri spirituale. Biblia este o consemnare și o colecție a experiențelor și cunoștințelor oamenilor care L-au slujit pe Iahve și pe Isus în vechea și în noua epocă, și astfel, generațiile de mai târziu au reușit să dobândească din ea multă

luminare, iluminare și căi de a practica. Motivul pentru care Biblia este superioară scrierilor oricăror mari figuri spirituale este că toate scrierile acestora sunt extrase din Biblie, toate experiențele lor vin din Biblie și toate explică Biblia. Și astfel, deși oamenii pot dobândi aprovizionare din cărțile oricărei mari figuri spirituale, ei încă venerează Biblia, pentru că li se pare superioară și foarte profundă! Deși Biblia pune laolaltă unele dintre cărțile cuvintelor vieții, cum ar fi epistolele lui Pavel și epistolele lui Petru, și cu toate că oamenii pot fi aprovizionați și ajutați de aceste cărți, ele tot sunt învechite, tot aparțin vechii epoci și, indiferent cât de bune sunt, ele sunt potrivite doar pentru o perioadă și nu sunt veșnice. Căci lucrarea lui Dumnezeu se dezvoltă permanent și nu poate să se oprească pur și simplu în vremea lui Pavel și a lui Petru sau să rămână pentru totdeauna în Epoca Harului, în care a fost răstignit Isus. Și astfel, aceste cărți sunt potrivite numai pentru Epoca Harului, nu pentru Epoca Împărăției din zilele de pe urmă. Ele pot doar să-i aprovizioneze pe credincioșii din Epoca Harului, nu și pe sfinții din Epoca Împărăției și, indiferent cât de bune ar fi, ele sunt totuși învechite. Același lucru se întâmplă și cu lucrarea de creație a lui Iahve sau cu lucrarea Sa în Israel: indiferent cât de măreață a fost această lucrare, ea tot avea să devină depășită și tot avea să vină vremea când avea să treacă. Lucrarea lui Dumnezeu este și ea la fel: este măreață, dar va veni un timp când se va sfârși; nu poate rămâne pentru totdeauna în cadrul lucrării de creație, nici în cel al răstignirii. Indiferent cât de convingătoare este lucrarea răstignirii, indiferent cât de eficientă a fost în înfrângerea Satanei, lucrarea este, la urma urmei, tot lucrare, iar epocile sunt, la urma urmei, tot epoci; lucrarea nu poate rămâne veșnic pe aceeași fundație, și nici vremurile nu pot să nu se schimbe niciodată, pentru că a existat creația și trebuie să existe și zilele de pe urmă. Acest lucru este inevitabil! Astfel, astăzi, cuvintele vieții din Noul Testament – epistolele apostolilor și cele

Patru Evanghelii – au devenit cărți de istorie, au devenit vechi almanahuri, și cum ar putea niște vechi almanahuri să-i aducă pe oameni în noua epocă? Indiferent de capacitatea acestor almanahuri de a-i aproviziona pe oameni cu viață, indiferent de capacitatea lor de a călăuzi oamenii către cruce, nu sunt ele depășite? Nu sunt lipsite de valoare? Așadar, îți spun că n-ar trebui să crezi orbește în aceste almanahuri. Sunt prea vechi, nu te pot aduce în noua lucrare, ci te pot doar împovăra. Nu numai că nu te pot aduce în lucrarea cea nouă și în noua intrare, ci te duc în vechi biserici religioase – și, dacă se întâmplă asta, nu înseamnă că dai înapoi în credința ta în Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (4)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 276)

Astăzi, cine dintre voi îndrăznește să spună că toate cuvintele rostite de cei care au fost folosiți de Duhul Sfânt au venit de la Duhul Sfânt? Îndrăznește cineva să spună asemenea lucruri? Dacă spui asemenea lucruri, atunci de ce a fost înlăturată cartea de profeții a lui Ezra și de ce s-a întâmplat același lucru cu cărțile sfinților și profeților din vremurile străvechi? Dacă toate au venit de la Duhul Sfânt, atunci de ce îndrăzniți voi să faceți alegeri atât de inconstante? Ești calificat să alegi lucrarea Duhului Sfânt? Multe povești din Israel au fost, de asemenea, înlăturate. Dar dacă tu crezi că acele scrieri din trecut au venit toate de la Duhul Sfânt, atunci de au fost înlăturate unele cărți? Dacă toate ar fi venit de la Duhul Sfânt, atunci toate ar fi trebuit păstrate și trimise fraților și surorilor bisericilor pentru a fi citite. Nu ar fi trebuit să fie alese sau înlăturate prin voința omului; acest lucru este greșit. A spune că experiențele lui Pavel și Ioan au fost amestecate cu înțelegerile lor personale nu înseamnă că experiențele și cunoștințele lor au venit de la Satana, ci doar că au existat lucruri care au venit din experiențele și înțelegerile lor personale. Cunoștințele lor au fost

conforme cu fundalul experiențelor lor actuale de la momentul respectiv și cine ar putea spune cu încredere că totul a venit de la Duhul Sfânt? Dacă cele Patru Evanghelii ar fi venit în totalitate de la Duhul Sfânt, atunci de ce Matei, Marcu, Luca și Ioan au spus fiecare ceva diferit despre lucrarea lui Isus? Dacă voi nu credeți asta, atunci uitați-vă la descrierile din Biblie referitoare la momentul în care Petru s-a lepădat de Isus de trei ori: toate sunt diferite și fiecare are propriile caracteristici. Mulți dintre cei ignoranți spun: „Dumnezeu întrupat este, de asemenea, om, deci, cuvintele pe care El le rostește pot veni în totalitate de la Duhul Sfânt? În cazul în care cuvintele lui Pavel și Ioan au fost amestecate cu voința umană, atunci cuvintele pe care El le rostește nu s-au amestecat deloc cu voința umană?" Oamenii care spun astfel de lucruri sunt orbi și ignoranți! Citește cu atenție cele Patru Evanghelii; citește ce au consemnat ele despre lucrurile pe care le-a făcut Isus și despre cuvintele pe care le-a rostit El. Fiecare descriere este, pur și simplu, diferită, și fiecare are propria perspectivă. Dacă tot ce a fost scris de autorii acestor cărți a venit de la Sfântul Duh, atunci totul ar trebui să fie la fel și consecvent. Atunci, de ce există discrepanțe?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 277)

La vremea respectivă, cuvântările și lucrarea lui Isus nu se supuneau doctrinei și El nu Și-a desfășurat lucrarea în conformitate cu lucrarea Legii Vechiului Testament. A fost îndeplinită potrivit lucrării care trebuia făcută în Epoca Harului. El a muncit în conformitate cu lucrarea pe care El a produs-o, conform planului Său și conform lucrării Sale de slujire; El nu a lucrat în conformitate cu legea Vechiului Testament. Nimic din ce El a făcut nu era în conformitate cu legea Vechiului Testament și El nu a venit să lucreze pentru a îndeplini cuvintele profeților. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu nu era înfăptuită anume pentru a îndeplini predicțiile profeților

antici și El nu a venit să respecte doctrina sau să realizeze în mod deliberat predicțiile profeților antici. Cu toate acestea, acțiunile Lui nu au tulburat predicțiile profeților antici și nici nu au deranjat lucrarea pe care El a făcut-o înainte. Punctul esențial al lucrării Sale era să nu respecte nicio doctrină și să facă, în schimb, lucrarea pe care El Însuși trebuia să o facă. El nu era un profet sau un vizionar, ci un făcător, care de fapt a venit să facă lucrarea pe care trebuia să o facă și El a venit să-Și inaugureze noua eră și să-Și îndeplinească noua lucrare. Desigur, când Isus a venit să-Și facă lucrarea, El a îndeplinit și multe dintre cuvintele rostite de profeții antici din Vechiul Testament. De asemenea, lucrarea de astăzi a împlinit predicțiile profeților antici din Vechiul Testament. Doar că Eu nu țin acest „vechi almanah", asta-i tot. Căci mai este multă lucrare pe care trebuie să o fac, sunt mai multe cuvinte pe care trebuie să vi le spun, iar această lucrare și aceste cuvinte au o importanță mult mai mare decât explicarea pasajelor din Biblie, pentru că o astfel de lucrare nu are mare importanță sau valoare pentru voi, și nu vă poate ajuta sau schimba. Intenționez să fac o nouă lucrare, dar nu cu scopul de a îndeplini orice pasaj din Biblie. Dacă Dumnezeu a venit pe pământ numai pentru a îndeplini cuvintele profeților antici din Biblie, atunci cine este mai mare, Dumnezeu întrupat sau acei profeți antici? La urma urmei, sunt profeții responsabili de Dumnezeu, sau Dumnezeu este responsabil de profeți? Cum explicați aceste cuvinte?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 278)

Toți evreii citiseră Vechiul Testament și știau despre profeția lui Isaia că un prunc se va naște într-o iesle. De ce, atunci, în ciuda faptului că erau pe deplin conștienți de această profeție, tot L-au persecutat pe Isus? Nu a fost din cauza naturii lor răzvrătite și a faptului că ignorau lucrarea Duhului Sfânt? La vremea aceea, fariseii au crezut că lucrarea lui Isus era diferită de

ceea ce ei știau despre copilul proorocit, iar oamenii de astăzi Îl resping pe Dumnezeu pentru că lucrarea lui Dumnezeu întrupat nu se conformează Bibliei. Nu este esența răzvrătirii lor față de Dumnezeu una și aceeași? Poți să accepți, fără îndoială, toată lucrarea Duhului Sfânt? Dacă este lucrarea Duhului Sfânt, atunci este drumul cel drept și ar trebui să îl accepți fără nici cea mai mică îndoială; nu ar trebui să triezi și să alegi ce să accepți. Dacă dobândești mai mult discernământ cu privire la Dumnezeu și ești mai precaut față de El, atunci nu e indezirabil acest lucru? Nu trebuie să cauți o fundamentare suplimentară în Biblie; dacă este lucrarea Duhului Sfânt, atunci trebuie să o accepți, pentru că tu crezi în Dumnezeu ca să-L urmezi pe Dumnezeu și nu ar trebui să Îl investighezi. Nu ar trebui să cauți alte dovezi despre Mine pentru a arăta că Eu sunt Dumnezeul tău, ci ar trebui să discerni dacă îți sunt de folos – acesta este lucrul decisiv. Chiar dacă găsești multe dovezi incontestabile în Biblie, ele nu te pot aduce pe deplin înaintea Mea. Tu ești cel care trăiește în limitele Bibliei și nu înaintea Mea; Biblia nu te poate ajuta să Mă cunoști, nici nu îți poate adânci dragostea pentru Mine. Deși Biblia a profețit că se va naște un prunc, nimeni nu putea să înțeleagă asupra cui se va împlini profeția, pentru că omul nu a cunoscut lucrarea lui Dumnezeu și asta a făcut ca fariseii să se ridice împotriva lui Isus. Unii știu că lucrarea Mea este în interesul omului, dar ei continuă să creadă că Isus și cu Mine suntem două ființe complet separate, incompatibile. În vremea aceea, Isus doar le-a spus apostolilor o serie de predici în Epoca Harului, cum ar fi: cum să practice, cum să se adune, cum să ceară în rugăciune, cum să-i trateze pe alții și așa mai departe. Lucrarea pe care a realizat-o a fost cea a Epocii Harului și El a explicat numai modul în care ucenicii și cei care Îl urmau ar trebui să practice. El a făcut doar lucrarea Epocii Harului și niciuna din lucrările zilelor de pe urmă. Când Iahve a stabilit legea Vechiului Testament în Epoca Legii, de ce nu a făcut

atunci lucrarea Epocii Harului? De ce nu a clarificat în prealabil lucrarea Epocii Harului? Acest lucru nu l-ar fi ajutat pe om să o accepte? El a profețit doar că un prunc se va naște și va veni la putere, dar nu a îndeplinit în prealabil lucrarea Epocii Harului. Lucrarea lui Dumnezeu din fiecare epocă are hotare clare; El face doar lucrarea epocii actuale și nu trece niciodată la următoarea etapă de lucru în avans. Doar în acest fel, lucrarea Sa reprezentativă pentru fiecare epocă poate fi adusă la vedere. Isus a vorbit numai despre semnele din zilele de pe urmă, despre cum să fii răbdător și cum să fii mântuit, cum să te căiești și să mărturisești, precum și cum poți purta crucea și îndura suferința; niciodată nu a vorbit despre cum ar trebui omul din zilele de pe urmă să dobândească pătrunderea, nici despre cum ar trebui să încerce să mulțumească voia lui Dumnezeu. Ca atare, nu este ridicol să cauți în Biblie lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă? Ce poți vedea doar ținând Biblia strâns în mâinile tale? Fie că este vorba de un analist al Bibliei sau de un predicator, cine ar fi putut vedea în avans lucrarea de astăzi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 279)

De câteva mii de ani, Biblia este o parte din istoria omenirii. În plus, oamenii o tratează ca pe Dumnezeu până în punctul în care, în zilele de pe urmă, I-a luat locul lui Dumnezeu, fapt care pe El Îl dezgustă. Astfel, când timpul a permis, Dumnezeu S-a simțit obligat să clarifice povestea lăuntrică și originile Bibliei; dacă El nu ar fi făcut acest lucru, Biblia ar ocupa în continuare locul lui Dumnezeu în inimile oamenilor și ei ar folosi cuvintele din Biblie ca să măsoare și să condamne faptele lui Dumnezeu. Explicând esența, structura și neajunsurile Bibliei, Dumnezeu nu nega în niciun caz existența Bibliei și nici nu o condamna; mai degrabă, El oferea o descriere

adecvată, potrivită, care restabilea imaginea originală a Bibliei, aborda neînțelegerile oamenilor privind Biblia și le oferea perspectiva corectă asupra Bibliei, astfel încât ei să nu mai se închine Bibliei și să nu se mai piardă; adică, astfel încât să nu mai confunde credința lor oarbă în Biblie cu credința în Dumnezeu și închinarea la Dumnezeu, temători chiar să se confrunte cu adevăratul său context și eșecurile acesteia. Odată ce oamenii au o înțelegere pură a Bibliei, ei sunt capabili să renunțe la aceasta fără mustrări de conștiință și să accepte cu curaj noile cuvinte ale lui Dumnezeu. Acesta este țelul lui Dumnezeu în aceste câteva capitole. Adevărul pe care Dumnezeu dorește să îl spună aici oamenilor este că nicio teorie sau niciun fapt nu poate înlocui lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu de astăzi și că nimic nu poate sta în locul lui Dumnezeu. Dacă oamenii nu pot scăpa de capcana Bibliei, nu vor putea niciodată să vină înaintea lui Dumnezeu. Dacă își doresc să vină înaintea lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să-și curețe inimile de orice ar putea să-L înlocuiască; atunci, ei vor fi plăcuți lui Dumnezeu. Deși Dumnezeu doar explică Biblia aici, nu uitați că, în afară de Biblie, există multe alte lucruri eronate cărora oamenii li se închină cu sinceritate; singurele lucruri la care nu se închină sunt cele care vin într-adevăr de la Dumnezeu. Dumnezeu pur și simplu folosește Biblia ca exemplu pentru a le aminti oamenilor să nu o apuce pe calea greșită și să nu ajungă din nou la extreme și să cadă pradă confuziei în timp ce cred în Dumnezeu și-I acceptă cuvintele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Hristos când a mers în Biserici”, Introducere

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 280)

Am făcut multă lucrare în rândul oamenilor, perioadă în care am și exprimat numeroase cuvinte. Aceste cuvinte sunt toate de dragul mântuirii omului, și au fost exprimate pentru ca omul să poată deveni compatibil cu

Mine. Totuși, am câștigat pe pământ doar o mână de oameni care sunt compatibili cu Mine, așa că spun că omul nu-Mi prețuiește cuvintele – asta pentru că omul nu este compatibil cu Mine. Astfel, lucrarea pe care o înfăptuiesc nu este doar pentru ca omul să Mi se poată închina; mai important, este pentru ca omul să poată fi compatibil cu Mine. Omul a fost corupt și trăiește în capcana Satanei. Toți oamenii trăiesc în trup, în dorințe egoiste și nu există unul singur între ei care să fie compatibil cu Mine. Există oameni care spun că sunt compatibili cu Mine, dar asemenea oameni se închină la idoli neclari. Deși recunosc numele Meu ca fiind sfânt, ei merg pe o cărare opusă Mie, iar cuvintele lor sunt pline de aroganță și siguranță de sine. Asta fiindcă, la bază, ei sunt cu toții împotriva Mea și incompatibili cu Mine. În fiecare zi, ei caută urmele Mele în Biblie și găsesc, la întâmplare, pasaje „potrivite”, pe care le citesc la nesfârșit și le recită ca pe scripturi. Ei nu știu cum să fie compatibili cu Mine, nici ce înseamnă să fie împotriva Mea. Ei doar citesc scripturile orbește. În Biblie, închid un Dumnezeu nedeslușit, pe care nu L-au văzut niciodată și pe care sunt incapabili să-L vadă, și pe care Îl scot afară să Îl contemple în tihnă. Ei cred în existența Mea numai prin prisma Bibliei și pun semnul egal între Mine și Biblie; fără Biblie Eu nu exist, iar fără Mine nu există Biblie. Ei nu dau nicio atenție existenței sau acțiunilor Mele, ci dedică o atenție extremă și deosebită fiecărui cuvânt din Scriptură. Mult mai mulți chiar cred că Eu nu ar trebui să fac nimic din ce doresc să fac decât dacă acest lucru este profețit de Scriptură. Ei acordă prea multă importanță Scripturii. Se poate spune că văd cuvintele și expresiile ca fiind prea importante, mergând până la a folosi versete din Biblie pentru a măsura fiecare cuvânt spus de Mine și pentru a Mă condamna. Ceea ce caută ei nu este calea compatibilității cu Mine sau calea compatibilității cu adevărul, ci calea compatibilității față de cuvintele Bibliei, și cred că orice lucru care nu este conform Bibliei este,

fără excepție, în afara lucrării Mele. Oare nu sunt astfel de oameni urmașii ascultători ai fariseilor? Fariseii evrei foloseau legea lui Moise pentru a-L condamna pe Isus. Ei nu căutau compatibilitate cu Isus în acea epocă, ci urmau cu sârg legea în litera ei, până acolo încât, după ce L-au condamnat pentru că nu respectase legea Vechiului Testament și că nu era Mesia – în cele din urmă, L-au pironit pe inocentul Isus pe cruce. Care era substanța lor? Nu era oare aceea că nu căutau calea compatibilității cu adevărul? Erau preocupați până la obsesie de fiecare cuvânt al Scripturii, nedând nicio atenție voii Mele, și nici pașilor și metodelor lucrării Mele. Ei nu erau oameni care să caute adevărul, ci oameni care se agățau rigid de cuvinte; nu erau oameni care să creadă în Dumnezeu, ci oameni care credeau în Biblie. În esență, erau câinii de pază ai Bibliei. Pentru a proteja interesele Bibliei, a susține demnitatea Bibliei și pentru a proteja reputația Bibliei, ei au mers până acolo încât L-au răstignit pe Isus Cel milostiv pe cruce. Ei au făcut acest lucru doar de dragul de a proteja Biblia și de a păstra statutul fiecărui cuvânt din Biblie în inimile oamenilor. Prin urmare, au preferat să renunțe la viitorul lor și la jertfa de păcat pentru a-L condamna pe Isus, care nu era în conformitate cu doctrina Scripturii. Oare nu erau ei toți niște lachei ai fiecărui cuvânt din Scriptură?

Dar oamenii de astăzi? Hristos a venit ca să elibereze adevărul, însă aceștia mai degrabă L-ar alunga din această lume pentru a-și putea câștiga intrarea în rai și pentru a primi har. Mai degrabă ar nega complet venirea adevărului, pentru a proteja interesele Bibliei, și mai degrabă L-ar crucifica din nou pe Hristosul reîntors în trup, pentru a asigura existența veșnică a Bibliei. Cum poate omul să primească mântuirea Mea când inima sa este atât de înrăită, iar natura sa atât de potrivnică Mie? Trăiesc printre oameni, însă omul nu Îmi cunoaște existența. Când Îmi revărs lumina asupra omului, el tot rămâne neștiutor de existența Mea. Când Îmi dezlănțui mânia asupra

omului, el Îmi neagă existența cu și mai mare tărie. Omul caută compatibilitate cu cuvintele și compatibilitate cu Biblia, însă nici măcar o singură persoană nu vine dinaintea Mea să caute calea compatibilității cu adevărul. Omul se uită în sus către Mine în rai și are un deosebit interes pentru existența Mea în rai, dar nimănui nu îi pasă de Mine Cel întrupat, fiindcă Eu, Cel care trăiesc printre oameni, sunt pur și simplu prea neînsemnat. Cei care caută doar compatibilitate cu cuvintele Bibliei și cei care caută numai compatibilitate cu un Dumnezeu nedeslușit sunt o priveliște neplăcută ochilor Mei. Aceasta pentru că ceea ce venerează ei sunt cuvinte moarte și un Dumnezeu care le poate da comori nemăsurate; ceea ce venerează ei este un Dumnezeu care S-ar lăsa la mila omului și un Dumnezeu care nu există. Prin urmare, ce ar putea astfel de oameni să câștige de la Mine? Omul este, pur și simplu, neînsemnat dincolo de cuvinte. Cei care sunt împotriva Mea, care vin cu cereri nelimitate la Mine, care nu au nicio dragoste de adevăr, care se răzvrătesc împotriva Mea – cum ar putea fi ei compatibili cu Mine?

Cei care sunt împotriva Mea sunt cei care nu sunt compatibili cu Mine. În aceeași situație se află și cei care nu iubesc adevărul. Cei care se răzvrătesc împotriva Mea sunt și mai mult împotriva Mea și incompatibili cu Mine. Pe toți cei care nu sunt compatibili cu Mine îi las în mâinile celui rău și îi abandonez stricăciunii celui rău, le dau frâu liber să-și arate răutatea, iar în cele din urmă îi abandonez cu totul pe mâna celui rău pentru a fi devorați. Nu Mă interesează câți se închină la Mine, cu alte cuvinte, nu Mă interesează câți oameni cred în Mine. Tot ce Mă interesează este cât de mulți sunt compatibili cu Mine. Aceasta pentru că toți cei care nu sunt compatibili cu Mine sunt oameni răi, care Mă trădează; ei sunt inamicii Mei, iar Eu nu voi ridica „altar” inamicilor Mei în casa Mea. Cei care sunt compatibili cu Mine Mă vor slăvi în veci în casa Mea, iar cei care Mi se

împotrivesc vor suferi în veci pedeapsa Mea. Cei care se îngrijesc doar de cuvintele Bibliei și pe care nu-i preocupă nici adevărul și nici să calce pe urmele Mele – aceia sunt împotriva Mea, căci Mă limitează după cuvântul Bibliei, Mă îngrădesc în Biblie, astfel că hulesc din cale afară la adresa Mea. Cum ar putea astfel de oameni să vină înaintea Mea? Ei nu țin seama de faptele Mele sau de voința Mea, și nici de adevăr, însă sunt obsedați de cuvinte – cuvinte care ucid. Cum ar putea astfel de oameni să fie compatibili cu Mine?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos”

Dezvăluirea noțiunilor religioase

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 281)

Despre Dumnezeu și despre om nu se poate vorbi în aceeași termeni. Esența și lucrarea Lui sunt lucrurile cel mai de nepătruns și de neînțeles pentru om. Dacă Dumnezeu nu Își face personal lucrarea și nu Își rostește cuvintele în lumea omului, atunci omul nu va putea niciodată să înțeleagă voia lui Dumnezeu. Și, astfel, nici măcar cei care și-au devotat întreaga viață lui Dumnezeu nu vor reuși să Îi primească aprobarea. Dacă Dumnezeu nu începe să lucreze, atunci, oricât de mult bine ar face omul, va fi totul degeaba, deoarece gândurile lui Dumnezeu vor fi întotdeauna mai înalte decât gândurile omului, iar înțelepciunea lui Dumnezeu este dincolo de înțelegerea omului. Și, astfel, spun că aceia care pretind că Îl „înțeleg pe deplin" pe Dumnezeu și lucrarea Lui, sunt o mulțime de inepți; că sunt toți înfumurați și ignoranți. Omul nu ar trebui să definească lucrarea lui Dumnezeu; mai mult, omul nu poate să definească lucrarea lui Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, omul este la fel de neînsemnat ca o furnică; deci cum poate omul să înțeleagă lucrarea lui Dumnezeu? Cei cărora le place să declame: „Dumnezeu nu lucrează în felul acesta sau în celălalt" sau „Dumnezeu este așa sau așa" – nu vorbesc ei cu aroganță? Toți ar trebui să știm că omul, care este al trupului, a fost stricat de Satana. Natura adevărată a omenirii este să se opună lui Dumnezeu. Omenirea nu este pe picior de egalitate cu Dumnezeu, și cu atât mai puțin poate omenirea spera să dea sfaturi pentru lucrarea lui Dumnezeu. Cât despre cum călăuzește Dumnezeu omul, aceasta este lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Este de cuviință ca omul să se supună, fără a profesa cutare și cutare perspectivă, pentru că omul este doar țărână. De vreme ce este intenția noastră să-L căutăm pe Dumnezeu, nu ar trebui să ne suprapunem noțiunile noastre peste lucrarea lui

Dumnezeu pentru ca Dumnezeu să le ia în considerare, cu atât mai puțin ar trebui să ne folosim firea stricată cât ne stă în putință pentru a ne împotrivi în mod voit lucrării lui Dumnezeu. Nu ne-ar face aceasta antihriști? Cum ar putea astfel de oameni să creadă în Dumnezeu? De vreme ce noi credem că există un Dumnezeu și de vreme ce ne dorim să-L mulțumim și să-L vedem, ar trebui să căutăm calea adevărului și să căutăm o cale de a fi compatibili cu Dumnezeu. Nu ar trebui să ne împotrivim Lui cu trufie. Ce bine ar putea să rezulte vreodată din astfel de acțiuni?

Astăzi, Dumnezeu a făcut o nouă lucrare. Poate că nu ești capabil să accepți aceste cuvinte și poate că ți se par ciudate, dar te-aș sfătui să nu îți expui naturalețea, căci doar cei care într-adevăr flămânzesc și însetează după dreptate în fața lui Dumnezeu pot să dobândească adevărul și doar cei care sunt cu adevărat evlavioși pot fi luminați și călăuziți de El. Se dobândesc rezultate prin căutarea adevărului cu liniște cumpătată, nu prin certuri și controverse. Când spun că: „astăzi, Dumnezeu a făcut o lucrare nouă”, Mă refer la chestiunea reîntoarcerii lui Dumnezeu în trup. Poate că aceste cuvinte nu te deranjează; poate că le disprețuiești; sau poate chiar sunt de mare interes pentru tine. Indiferent de situație, sper că toți aceia care își doresc într-adevăr ca Dumnezeu să Se arate pot să recunoască acest fapt și să îi acorde o cercetare atentă, în loc să tragă concluzii pripite despre el; așa ar trebui să acționeze o persoană înțeleaptă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 282)

Crezând în Dumnezeu, cum ar trebui să Îl cunoști pe Dumnezeu? Ar trebui să ajungi să-L cunoști pe Dumnezeu pe baza cuvintelor și a lucrării Lui de astăzi, fără abatere sau eroare și, înainte de toate, ar trebui să cunoști lucrarea lui Dumnezeu. Aceasta este temelia cunoașterii lui Dumnezeu.

Toate acele diferite erori care nu au o înțelegere pură a cuvintelor lui Dumnezeu sunt noțiuni religioase; ele sunt înțelegeri deviante și eronate. Cea mai mare abilitate a personalităților religioase este luarea cuvintelor lui Dumnezeu care au fost înțelese în trecut și compararea cuvintelor de astăzi ale lui Dumnezeu cu acelea. Dacă, în slujirea Dumnezeului de astăzi, te agăți de lucrurile dezvăluite de iluminarea Duhului Sfânt în trecut, atunci slujirea ta va cauza o întrerupere, iar practica ta va fi depășită, nimic altceva decât ceremonie religioasă. Dacă tu crezi că cei care slujesc lui Dumnezeu trebuie să fie umili și răbdători în exterior, pe lângă alte calități, și dacă pui în practică acest tip de cunoaștere astăzi, atunci această cunoaștere este o noțiune religioasă; o astfel de practică a devenit o performanță fariseică. Expresia „noțiuni religioase" se referă la lucruri care sunt depășite și învechite (inclusiv înțelegerea cuvintelor spuse anterior de Dumnezeu și a luminii direct revelate de Duhul Sfânt), și dacă sunt puse în practică astăzi, atunci ele întrerup lucrarea lui Dumnezeu și nu aduc niciun beneficiu omului. Dacă oamenii nu pot să curețe acele lucruri dinlăuntrul lor care aparțin noțiunilor religioase, atunci aceste lucruri vor deveni o mare piedică pentru slujirea lui Dumnezeu de către ei. Persoanele cu noțiuni religioase nu au sub nicio formă cum să țină pasul cu lucrarea Duhului Sfânt – ele se află în urmă cu un pas, apoi doi. Aceasta din cauză că aceste noțiuni religioase determină omul să devină extraordinar de neprihănit de sine și arogant. Dumnezeu nu simte nostalgie pentru ceea ce a zis și a făcut în trecut; dacă un lucru e depășit, El îl elimină. Chiar nu ești în stare să renunți la noțiunile tale? Dacă te agăți de cuvintele pe care Dumnezeu le-a rostit în trecut, dovedește aceasta că tu cunoști lucrarea lui Dumnezeu? Dacă nu poți să accepți astăzi lumina Duhului Sfânt și, în schimb, te agăți de lumina trecutului, poate asta dovedi că urmezi pașii lui Dumnezeu? Încă nu poți

renunța la noțiunile religioase? În acest caz, vei deveni cineva care se opune lui Dumnezeu.

Dacă oamenii pot să renunțe la noțiunile religioase, nu își vor folosi mintea pentru a măsura cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu astăzi, și în schimb se va supune direct. Chiar dacă lucrarea lui Dumnezeu este astăzi în mod evident diferită de cea a trecutului, tu tot ești în stare să renunți la concepțiile din trecut și să te supui direct lucrării lui Dumnezeu de astăzi. Dacă ești capabil de o astfel de înțelegere și ții la loc de cinste lucrarea lui Dumnezeu de astăzi, indiferent cum a lucrat Dumnezeu în trecut, atunci ești cineva care a renunțat la noțiunile lui, care ascultă de Dumnezeu și care este în stare să se supună lucrării și cuvintelor lui Dumnezeu și să urmeze pașii Săi. Prin aceasta, vei fi cineva care se supune cu adevărat lui Dumnezeu. Tu nu analizezi sau cercetezi lucrarea lui Dumnezeu; este ca și cum Dumnezeu Și-ar fi uitat lucrarea Lui anterioară și tu ai fi uitat-o, de asemenea. Prezentul este prezent, iar trecutul este trecut și, întrucât de astăzi, Dumnezeu a lăsat la o parte ceea ce a făcut în trecut, nu trebuie să te preocupi în continuare de acestea. Numai o astfel de persoană este una care ascultă pe deplin de Dumnezeu și care a renunțat complet la noțiunile sale religioase.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei ce cunosc lucrarea lui Dumnezeu de astăzi pot sluji lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 283)

Deoarece există întotdeauna noi evoluții în lucrarea lui Dumnezeu, există o lucrare care devine depășită și veche pe măsură ce noua lucrare se naște. Aceste tipuri diferite de lucrare, veche și nouă, nu sunt contradictorii, ci complementare; fiecare pas continuă de la ultimul. Întrucât există o nouă lucrare, lucrurile vechi trebuie, desigur, eliminate. De exemplu, unele dintre practicile de lungă durată și zicerile obișnuite ale omului, însoțite de mulți

ani de experiență și învățături ale acestuia, au format și formează tot felul de noțiuni în mintea omului. Faptul că Dumnezeu încă nu Și-a dezvăluit pe deplin fața adevărată și firea inerentă față de om, împreună cu răspândirea de-a lungul multor ani a teoriilor tradiționale din cele mai vechi timpuri, au fost și mai favorabile ca omul să-și formeze astfel de noțiuni. Este corect să spunem că, în cursul credinței omului în Dumnezeu, influența diferitelor noțiuni a dus la formarea și evoluția continuă în om a tot felul de înțelegeri noționale despre Dumnezeu, ceea ce a făcut ca mulți oameni religioși care slujesc lui Dumnezeu să devină dușmanii Lui. Astfel, cu cât sunt mai puternice noțiunile religioase ale oamenilor, cu atât se opun mai mult lui Dumnezeu și cu atât mai mult sunt ei dușmanii lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu este întotdeauna nouă și nu este niciodată veche; niciodată nu formează doctrine ci, mai degrabă, se schimbă și se reînnoiește continuu într-o măsură mai mare sau mai mică. A lucra în acest mod este o expresie a firii inerente a lui Dumnezeu Însuși. Este, de asemenea, principiul inerent al lucrării lui Dumnezeu și unul dintre mijloacele prin care Dumnezeu Își realizează lucrarea Sa de gestionare. Dacă Dumnezeu nu ar lucra în acest fel, omul nu s-ar schimba sau nu ar putea să-L cunoască pe Dumnezeu, iar Satana nu ar fi înfrânt. Astfel, în lucrarea Sa, există continuu schimbări care par neobișnuite, dar care sunt de fapt periodice. Cu toate acestea, modul în care omul crede în Dumnezeu este destul de diferit. El se agață de doctrinele și sistemele vechi, familiare și, cu cât sunt mai vechi, cu atât sunt mai plăcute pentru el. Cum ar putea mintea nesăbuită a omului, o minte care este la fel de intransigentă ca piatra, să accepte atât de multă muncă nouă și cuvinte ale lui Dumnezeu de nepătruns? Omul detestă Dumnezeul care este mereu nou și niciodată vechi; lui îi place doar anticul Dumnezeu învechit, care are dinții lungi, părul alb și care este blocat pe loc. Așadar, pentru că Dumnezeu și omul au fiecare propriile lor preferințe, omul a devenit

dușmanul lui Dumnezeu. Multe dintre aceste contradicții există încă și astăzi, într-un moment în care Dumnezeu a făcut o nouă lucrare timp de aproape șase mii de ani. Acestea sunt, prin urmare, dincolo de remediere. Poate că este din cauza încăpățânării omului sau a inviolabilității decretelor administrative ale lui Dumnezeu de către orice om – dar acei clerici și femei încă se agață de cărți vechi și de hârtii mucegăite, în timp ce Dumnezeu își continuă lucrarea Sa neterminată de gestionare (planul mântuirii) ca și cum nu ar avea pe nimeni de partea Lui. Deși aceste contradicții fac omul și pe Dumnezeu dușmani și sunt chiar de nerezolvat, Dumnezeu nu le acordă nicio atenție, ca și cum ar fi acolo și nu ar fi acolo. Omul, totuși, se leagă de convingerile și noțiunile sale și nu renunță niciodată la ele. Totuși, un lucru este evident: chiar dacă omul nu se abate de la poziția sa, picioarele lui Dumnezeu se mișcă mereu și El își schimbă întotdeauna poziția în funcție de mediul înconjurător. În final, omul va fi învins fără luptă. Între timp, Dumnezeu este cel mai mare dușman al tuturor dușmanilor Lui învinși și este, de asemenea, campionul oamenilor învinși și totodată al celor neînvinși. Cine poate să concureze cu Dumnezeu și să fie victorios? Noțiunile omului par a veni de la Dumnezeu, deoarece multe dintre ele s-au născut la începutul lucrării lui Dumnezeu. Totuși, Dumnezeu nu-l iartă pe om din cauza aceasta și, de altfel, El nu laudă omul pentru crearea de serii după serii de produse „pentru Dumnezeu”, în urma lucrării Sale, care sunt în afara lucrării Lui. În schimb, El este extrem de dezgustat de noțiunile omului și de credințele vechi, pioase, și nu are de gând să conștientizeze data la care aceste noțiuni au apărut pentru prima dată. El nu acceptă deloc faptul că aceste noțiuni sunt cauzate de lucrarea Lui, deoarece noțiunile omului sunt răspândite de om; sursa lor este în gândurile și în mintea omului – nu este Dumnezeu, ci Satana. Intenția lui Dumnezeu a fost întotdeauna ca lucrarea Sa să fie nouă și vie, nu veche și moartă, iar ceea ce

El îl face pe om să respecte variază în funcție de epocă și perioadă și nu este veșnic și imuabil. Aceasta este pentru că El este un Dumnezeu care determină omul să trăiască și să fie nou, mai degrabă decât un diavol care face ca omul să moară și să fie bătrân. Nu înțelegeți încă asta? Ai noțiuni despre Dumnezeu și ești incapabil să renunți la ele pentru că ești închis la minte. Nu este pentru că lucrarea lui Dumnezeu are prea puțin sens, nici pentru că lucrarea lui Dumnezeu e diferită de dorințele omenești și, în plus, nici pentru că Dumnezeu este întotdeauna neglijent în îndatoririle Lui. Nu poți renunța la noțiunile tale pentru că ești prea lipsit de ascultare și pentru că nu ai nici cea mai mică asemănare a unei ființe create, și nu pentru că Dumnezeu face lucrurile dificile pentru tine. Tu ai cauzat toate astea și nu au nicio legătură cu Dumnezeu; toate suferințele și nenorocirile sunt create de om. Gândurile lui Dumnezeu sunt întotdeauna bune: El nu Își dorește să te facă să îți creezi noțiuni, ci Își dorește să te schimbi și să te reînnoiești cu trecerea veacurilor. Cu toate acestea, nu știi ce este bine pentru tine și întotdeauna scrutezi sau analizezi. Nu este faptul că Dumnezeu face lucrurile dificile pentru tine, ci că nu ai nicio venerație față de Dumnezeu, iar neascultarea ta este prea mare. O mică ființă creată care îndrăznește să ia o parte neînsemnată din ceea ce a fost dat anterior de Dumnezeu și care după aceea se întoarce și-L atacă pe Dumnezeu folosind-o – nu este aceasta neascultarea omului? Oamenii, este corect să spunem, sunt absolut necalificați să-și exprime punctele de vedere în fața lui Dumnezeu, și sunt cu atât mai puțin calificați să-și prezinte după bunul plac limbajul ordinar, putred și înflorit – ca să nu spunem mai mult despre aceste noțiuni mucegăite. Nu sunt ele cu atât mai mult fără nicio valoare?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei ce cunosc lucrarea lui Dumnezeu de astăzi pot sluji lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 284)

Lucrarea lui Dumnezeu continuă să avanseze și, deși scopul lucrării Lui rămâne neschimbat, mijloacele prin care El lucrează se schimbă în mod constant, ceea ce înseamnă că și aceia care Îl urmează pe Dumnezeu se schimbă constant. Cu cât Dumnezeu înfăptuiește mai multă lucrare, cu atât sunt mai temeinice cunoștințele omului despre El. Schimbări corespunzătoare au loc și în firea omului ca urmare a lucrării lui Dumnezeu. Totuși, doar datorită faptului că lucrarea lui Dumnezeu se schimbă mereu, cei care nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt și acei oameni absurzi care nu cunosc adevărul devin oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu. Niciodată lucrarea lui Dumnezeu nu se conformează noțiunilor omului, pentru că lucrarea Lui este întotdeauna nouă și niciodată veche, iar El nu repetă niciodată lucrarea veche ci, mai degrabă, merge înainte cu o lucrare care nu a mai fost făcută niciodată. Dat fiind că Dumnezeu nu Își repetă lucrarea, iar omul judecă invariabil lucrarea lui Dumnezeu de astăzi pe baza lucrării Sale din trecut, a devenit extrem de dificil pentru Dumnezeu să îndeplinească fiecare etapă a lucrării noii epoci. Omul are mult prea multe greutăți! Gândirea omului este prea conservatoare! Niciun om nu cunoaște lucrarea lui Dumnezeu, totuși, ei toți o delimitează. Când Îl părăsește pe Dumnezeu, omul pierde viața, adevărul și binecuvântările Lui, totuși, nici nu acceptă viața sau adevărul, cu atât mai puțin binecuvântările mai mari pe care Dumnezeu le oferă omenirii. Toți oamenii doresc să-L câștige pe Dumnezeu, dar nu sunt în stare să tolereze nicio schimbare în lucrarea lui Dumnezeu. Cei care nu acceptă noua lucrare a lui Dumnezeu cred că lucrarea lui Dumnezeu este imutabilă, că rămâne pentru totdeauna pe loc. În credința lor, tot ceea ce este necesar pentru a obține mântuirea veșnică de la Dumnezeu este respectarea legii și, atât timp cât se căiesc și își mărturisesc păcatele, voia lui Dumnezeu va fi mulțumită pentru totdeauna. Ei sunt de părere că Dumnezeu nu poate fi decât Dumnezeul legii și Dumnezeul care a

fost pironit pe cruce pentru om; în plus, părerea lor este că Dumnezeu nu trebuie și nu poate să depășească Biblia. Tocmai aceste păreri i-au înlănțuit strâns de legea de odinioară și i-au încătușat prin reguli fără viață. Sunt alții, mai mulți, care cred că, indiferent de noua lucrare a lui Dumnezeu, ea trebuie să fie verificată prin profeții și că, în fiecare etapă a unei astfel de lucrări, toți cei care Îl urmează cu o inimă „sinceră” trebuie, de asemenea, să primească revelații; altfel, lucrarea nu I-ar putea aparține lui Dumnezeu. Nu este tocmai o sarcină ușoară pentru om să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu. Aceasta, adăugată inimii absurde a omului și naturii sale rebele de importanță de sine și îngâmfare, face să fie cu atât mai dificil pentru om să accepte noua lucrare a lui Dumnezeu. Omul nici nu cercetează atent noua lucrare a lui Dumnezeu, nici nu o acceptă cu smerenie; mai degrabă, el adoptă o atitudine de dispreț, așteptând revelațiile și îndrumarea lui Dumnezeu. Nu este acesta comportamentul unui om care se răzvrătește și se împotrivește lui Dumnezeu? Cum pot astfel de oameni să obțină aprobarea lui Dumnezeu?

În Epoca Harului, Isus a afirmat că lucrarea lui Iahve a rămas în urmă, așa cum Eu spun astăzi că și lucrarea lui Isus a rămas în urmă. Dacă ar fi existat numai Epoca Legii și nu și Epoca Harului, Isus nu ar fi fost răstignit și nu ar fi putut răscumpăra toată omenirea. Dacă ar fi existat doar Epoca Legii, ar fi putut omenirea să ajungă până în ziua de azi? Istoria avansează; nu este istoria legea naturală a lucrării lui Dumnezeu? Nu este aceasta o descriere a felului în care El gestionează omul în întregul univers? Istoria progresează, tot astfel și lucrarea lui Dumnezeu. Voia Lui se schimbă în mod continuu. Ar fi imposibil ca Dumnezeu să rămână la o singură etapă de lucru timp de șase mii de ani, pentru că, după cum toți știu, El este întotdeauna nou și niciodată vechi și nu ar putea defel să facă în continuu o lucrare precum răstignirea, să fie pironit pe cruce o dată, de două ori, de trei

ori… Ar fi ridicol să credem astfel. Dumnezeu nu continuă să facă aceeași lucrare; lucrarea Lui este mereu schimbătoare și mereu nouă, la fel cum Eu vă vorbesc vouă zi de zi cuvinte noi și fac o nouă lucrare. Aceasta este lucrarea pe care o fac, a cărei cheie se află în cuvintele „nouă” și „minunată”. „Dumnezeu este neschimbător și Dumnezeu va fi întotdeauna Dumnezeu”; această afirmație este cât se poate de adevărată. Esența lui Dumnezeu nu se schimbă, Dumnezeu este întotdeauna Dumnezeu și El nu ar putea deveni niciodată Satana, dar acestea nu dovedesc că lucrarea Lui este la fel de constantă și invariabilă cum este esența Sa. Tu declari că Dumnezeu este imutabil, dar atunci cum poți explica faptul că El este mereu nou și niciodată vechi? Lucrarea lui Dumnezeu se răspândește continuu și se schimbă în mod constant, iar voia lui Dumnezeu este manifestată și făcută cunoscută omului în mod continuu. Când omul experimentează lucrarea lui Dumnezeu, firea sa se schimbă fără încetare, și la fel și cunoașterea sa. De unde apare, atunci, această schimbare? Nu din lucrarea lui Dumnezeu, care se schimbă mereu? Dacă firea omului se poate schimba, de ce omul nu poate permite ca lucrarea Mea și cuvintele Mele să se schimbe și ele în mod continuu? Trebuie să fiu supus restricțiilor omului? Făcând astfel, nu recurgi pur și simplu la argumente forțate și la o logică perfidă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 285)

Toți evreii citiseră Vechiul Testament și știau despre profeția lui Isaia că un prunc se va naște într-o iesle. De ce, atunci, în ciuda faptului că erau pe deplin conștienți de această profeție, tot L-au persecutat pe Isus? Nu a fost din cauza naturii lor răzvrătite și a faptului că ignorau lucrarea Duhului Sfânt? La vremea aceea, fariseii au crezut că lucrarea lui Isus era diferită de

ceea ce ei știau despre copilul proorocit, iar oamenii de astăzi Îl resping pe Dumnezeu pentru că lucrarea lui Dumnezeu întrupat nu se conformează Bibliei. Nu este esența răzvrătirii lor față de Dumnezeu una și aceeași? Poți să accepți, fără îndoială, toată lucrarea Duhului Sfânt? Dacă este lucrarea Duhului Sfânt, atunci este drumul cel drept și ar trebui să îl accepți fără nici cea mai mică îndoială; nu ar trebui să triezi și să alegi ce să accepți. Dacă dobândești mai mult discernământ cu privire la Dumnezeu și ești mai precaut față de El, atunci nu e indezirabil acest lucru? Nu trebuie să cauți o fundamentare suplimentară în Biblie; dacă este lucrarea Duhului Sfânt, atunci trebuie să o accepți, pentru că tu crezi în Dumnezeu ca să-L urmezi pe Dumnezeu și nu ar trebui să Îl investighezi. Nu ar trebui să cauți alte dovezi despre Mine pentru a arăta că Eu sunt Dumnezeul tău, ci ar trebui să discerni dacă îți sunt de folos – acesta este lucrul decisiv. Chiar dacă găsești multe dovezi incontestabile în Biblie, ele nu te pot aduce pe deplin înaintea Mea. Tu ești cel care trăiește în limitele Bibliei și nu înaintea Mea; Biblia nu te poate ajuta să Mă cunoști, nici nu îți poate adânci dragostea pentru Mine. Deși Biblia a profețit că se va naște un prunc, nimeni nu putea să înțeleagă asupra cui se va împlini profeția, pentru că omul nu a cunoscut lucrarea lui Dumnezeu și asta a făcut ca fariseii să se ridice împotriva lui Isus. Unii știu că lucrarea Mea este în interesul omului, dar ei continuă să creadă că Isus și cu Mine suntem două ființe complet separate, incompatibile. În vremea aceea, Isus doar le-a spus apostolilor o serie de predici în Epoca Harului, cum ar fi: cum să practice, cum să se adune, cum să ceară în rugăciune, cum să-i trateze pe alții și așa mai departe. Lucrarea pe care a realizat-o a fost cea a Epocii Harului și El a explicat numai modul în care ucenicii și cei care Îl urmau ar trebui să practice. El a făcut doar lucrarea Epocii Harului și niciuna din lucrările zilelor de pe urmă. Când Iahve a stabilit legea Vechiului Testament în Epoca Legii, de ce nu a făcut

atunci lucrarea Epocii Harului? De ce nu a clarificat în prealabil lucrarea Epocii Harului? Acest lucru nu l-ar fi ajutat pe om să o accepte? El a profețit doar că un prunc se va naște și va veni la putere, dar nu a îndeplinit în prealabil lucrarea Epocii Harului. Lucrarea lui Dumnezeu din fiecare epocă are hotare clare; El face doar lucrarea epocii actuale și nu trece niciodată la următoarea etapă de lucru în avans. Doar în acest fel, lucrarea Sa reprezentativă pentru fiecare epocă poate fi adusă la vedere. Isus a vorbit numai despre semnele din zilele de pe urmă, despre cum să fii răbdător și cum să fii mântuit, cum să te căiești și să mărturisești, precum și cum poți purta crucea și îndura suferința; niciodată nu a vorbit despre cum ar trebui omul din zilele de pe urmă să dobândească pătrunderea, nici despre cum ar trebui să încerce să mulțumească voia lui Dumnezeu. Ca atare, nu este ridicol să cauți în Biblie lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă? Ce poți vedea doar ținând Biblia strâns în mâinile tale? Fie că este vorba de un analist al Bibliei sau de un predicator, cine ar fi putut vedea în avans lucrarea de astăzi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 286)

Doriți să cunoașteți motivul pentru care fariseii I se împotriveau lui Isus? Vreți să cunoașteți esența fariseilor? Ei erau plini de fantezii cu privire la Mesia. Mai mult decât atât, ei credeau numai că Mesia va veni și, cu toate acestea, nu au urmărit adevărul vieții. Și astfel, chiar și astăzi ei încă Îl mai așteaptă pe Mesia, pentru că nu au nicio cunoaștere despre calea vieții, și nu știu care este calea adevărului. Cum, spuneți voi, ar putea asemenea oameni nesăbuiți, încăpățânați și ignoranți să câștige binecuvântarea lui Dumnezeu? Cum ar putea ei să-L vadă pe Mesia? Ei I s-au împotrivit lui Isus pentru că nu cunoșteau direcția lucrării Duhului Sfânt, pentru că nu

cunoșteau calea adevărului rostită de Isus și, mai mult decât atât, pentru că nu L-au înțeles pe Mesia. Și, din moment ce ei nu-L văzuseră niciodată pe Mesia și nu fuseseră niciodată în compania lui Mesia, ei au făcut greșeala de a se agăța de simplul nume al lui Mesia, în timp ce se opuneau esenței lui Mesia, prin orice mijloace posibile. Acești farisei, în esență, erau încăpățânați, aroganți și nu se supuneau adevărului. Principiul credinței lor în Dumnezeu era: indiferent cât de profundă e predicarea Ta, indiferent cât de înaltă e autoritatea Ta, Tu nu ești Hristos decât dacă ești numit Mesia. Nu este această credință absurdă și ridicolă? Vă întreb mai departe: nu este extrem de ușor pentru voi să săvârșiți greșelile celor dintâi farisei, dat fiind faptul că nu aveți cea mai mică înțelegere a lui Isus? Ești capabil să discerni calea adevărului? Poți să garantezi, cu adevărat, că nu I te vei împotrivi lui Hristos? Ești capabil să urmezi lucrarea Duhului Sfânt? Dacă nu știi dacă I te vei împotrivi lui Hristos, atunci, Eu zic că deja ești cu un picior în groapă. Cei care nu L-au cunoscut pe Mesia au fost cu toții în stare să I se împotrivească lui Isus, să Îl respingă pe Isus și să-L defăimeze. Oamenii care nu Îl înțeleg pe Isus sunt cu toții în stare să Îl respingă și să Îl vorbească de rău. Mai mult, ei sunt în stare să vadă întoarcerea lui Isus ca pe înșelăciunea lui Satana și mai mulți oameni Îl vor condamna pe Isus întors în trup. Nu vă fac toate aceste lucruri să vă fie teamă? Lucrul cu care vă veți confrunta va fi blasfemie împotriva Duhului Sfânt, stricarea cuvintelor Duhului Sfânt către Biserici și respingerea a tot ceea ce este exprimat de Isus. Ce puteți câștiga de la Isus dacă voi sunteți atât de confuzi? Cum puteți înțelege lucrarea lui Isus atunci când El revine la trup pe un nor alb, dacă refuzați cu încăpățânare să vă conștientizați greșelile? Vă spun aceasta: oamenii care nu primesc adevărul și, totuși, așteaptă orbește sosirea lui Isus pe nori albi, vor blasfemia, cu siguranță, împotriva Duhului Sfânt și ei sunt categoria care va fi distrusă. Voi doriți doar harul

lui Isus și vreți doar să vă bucurați de tărâmul binecuvântat al cerului, dar nu ați ascultat niciodată cuvintele rostite de Isus și nu ați primit niciodată adevărul exprimat de Isus când Se întoarce la trup. Ce veți da în schimbul faptului că Isus Se întoarce pe un nor alb? Cumva sinceritatea cu care săvârșiți păcate în mod repetat și apoi vă spuneți spovedania, la nesfârșit? Ce veți oferi ca sacrificiu lui Isus care Se întoarce pe un nor alb? Anii de muncă cu care vă înălțați pe voi înșivă? Ce veți arăta pentru a-L face pe Isus Cel reîntors să aibă încredere în voi? Natura voastră arogantă care nu ascultă de niciun adevăr?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 287)

Loialitatea voastră este doar în cuvinte, cunoștințele voastre sunt doar intelectuale și conceptuale, munca voastră este de dragul câștigării binecuvântărilor cerului, deci cum trebuie să fie credința voastră? Chiar și astăzi, vă faceți că nu auziți niciun cuvânt al adevărului. Voi nu știți ce este Dumnezeu, nu știți ce este Hristos, nu știți cum să Îl venerați pe Iahve, nu știți cum să intrați în lucrarea Duhului Sfânt și nu știți cum să deosebiți între lucrarea lui Dumnezeu Însuși și înșelăciunile omului. Știi numai să condamni orice cuvânt al adevărului exprimat de Dumnezeu care nu se conformează cu gândul tău. Unde este smerenia ta? Unde este ascultarea ta? Unde este loialitatea ta? Unde este dorința ta de a căuta adevărul? Unde este venerația ta pentru Dumnezeu? Vă spun Eu, cei ce cred în Dumnezeu datorită semnelor sunt, în mod sigur, categoria care va fi distrusă. Cei care nu sunt în stare să primească cuvintele lui Isus care S-a reîntors la trup sunt, cu siguranță, progeniturile iadului, descendenții arhanghelului, categoria care va fi supusă distrugerii eterne. Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl

urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii voștri pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că acela va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar trebui să știi că timpul când asiști la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi pedepsit. Acela va fi momentul sfârșitului planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și va fi momentul când Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe cei răi. Căci judecata lui Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că „Isus care nu vine pe un nor alb este un Hristos mincinos" vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale și viața. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb. Sunt prea încăpățânați, prea încrezători în ei înșiși, prea aroganți. Cum ar putea astfel de degenerați să fie răsplătiți de Isus? Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia. Vă sfătuiesc să umblați cu grijă pe calea credinței în Dumnezeu. Nu trageți concluzii pripite; mai mult, nu fiți iresponsabili sau nepăsători în credința voastră în Dumnezeu. Ar trebui să știți, cel puțin, că cei care cred în Dumnezeu ar trebui să fie smeriți și reverențioși. Cei care au auzit adevărul și totuși strâmbă din nas, sunt

nesăbuiți și ignoranți. Cei care au auzit adevărul și totuși trag concluzii pripite fără grijă sau îl condamnă, sunt plini de aroganță. Nimeni dintre cei care cred în Isus nu este în măsură să blesteme sau să-i condamne pe alții. Ar trebui să fiți toți persoane cu rațiune și care acceptă adevărul. Poate că, auzind calea adevărului și citind cuvântul vieții, crezi că numai unul din 10000 dintre aceste cuvinte se aliniază convingerilor tale și Bibliei, și atunci ar trebui să continui să cauți în cel de-al 10000-lea dintre aceste cuvinte. Încă te sfătuiesc să fii smerit, să nu fii prea încrezător și să nu te înalți pe tine însuți prea mult. Cu inima ta, care conține atât de puțină venerație pentru Dumnezeu, vei dobândi mai mare lumină. Dacă examinezi cu atenție și contempli în mod repetat aceste cuvinte, vei înțelege dacă ele reprezintă sau nu adevărul, și dacă sunt sau nu sunt viață. Poate că, citind numai câteva propoziții, unii oameni vor condamna orbește aceste cuvinte, spunând: „Asta nu este nimic mai mult decât o luminare din partea Duhului Sfânt” sau: „Este un Hristos fals venit să înșele oamenii”. Cei care spun asemenea lucruri sunt orbiți de ignoranță! Înțelegi prea puține din lucrarea și înțelepciunea lui Dumnezeu, iar Eu te sfătuiesc să începi din nou, de la zero! Nu trebuie să condamnați orbește cuvintele exprimate de Dumnezeu din cauza arătării Hristoșilor mincinoși în zilele de pe urmă și nu trebuie să fiți unii care blasfemiază împotriva Duhului Sfânt pentru că vă temeți de înșelăciune. Nu ar fi acesta un mare păcat? Dacă, după multă examinare, tu totuși crezi că aceste cuvinte nu sunt adevărul, că nu sunt calea și că nu sunt exprimarea lui Dumnezeu, atunci vei fi în cele din urmă pedepsit și vei rămâne fără binecuvântări. Dacă nu poți accepta un asemenea adevăr spus atât de simplu și de clar, nu ești atunci nepotrivit pentru mântuirea de la Dumnezeu? Nu ești tu unul dintre aceia care nu sunt destul de binecuvântați să se reîntoarcă în fața Tronului lui Dumnezeu? Gândește-te la asta! Nu te pripi și nu fi impetuos, și nu trata credința în Dumnezeu ca pe un joc.

Gândește-te de dragul destinației tale, de dragul perspectivelor tale, de dragul vieții tale și cu tine însuți, nu te juca. Poți accepta aceste cuvinte?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 288)

În acea vreme, o parte din lucrarea lui Isus era în conformitate cu Vechiul Testament, precum și cu legile lui Moise și cu cuvintele lui Iahve din perioada Epocii Legii. Pe toate aceste lucruri, Isus le-a folosit pentru a face o parte din lucrarea Lui. El a predicat oamenilor și i-a învățat în sinagogi, a folosit prezicerile profeților din Vechiul Testament pentru a mustra pe fariseii care Îl dușmăneau, și cuvintele din Scripturi pentru a le dezvălui neascultarea și a-i condamna astfel. Căci ei disprețuiau ceea ce făcuse Isus; în special, o mare parte din lucrarea lui Isus nu era făcută în conformitate cu legile din Scripturi și, în plus, învățăturile Lui erau mai presus decât propriile lor cuvinte și chiar mai presus decât cele ce fuseseră prezise de profeți în Scripturi. Lucrarea lui Isus a fost numai de dragul răscumpărării omului și al răstignirii și, astfel, nu a fost nevoie ca El să spună mai multe cuvinte pentru a cuceri orice om. O mare parte din ceea ce a învățat pe om a fost extras din cuvintele Scripturilor și, chiar dacă lucrarea Lui nu a depășit Scripturile, El tot a reușit să realizeze lucrarea răstignirii. Lucrarea Lui nu a fost cea a cuvântului, nici lucrare făcută de dragul cuceririi omenirii, ci lucrare făcută pentru răscumpărarea acesteia. El a acționat numai ca jertfă pentru păcatele omenirii și nu a acționat ca sursă a cuvântului pentru omenire. El nu a făcut lucrarea Neamurilor, care a fost lucrarea de cucerire a omului, ci lucrarea răstignirii, lucrare făcută printre aceia care credeau că există un Dumnezeu. Chiar dacă lucrarea Sa a fost îndeplinită pe baza Scripturilor și chiar dacă El a folosit ceea ce se preziseseră vechii profeți pentru a condamna pe farisei, aceasta a fost

suficientă pentru a finaliza lucrarea răstignirii. Dacă lucrarea de astăzi s-ar fi desfășurat tot pe baza predicțiilor vechilor profeți din Scripturi, atunci ar fi fost imposibil să fiți cuceriți, întrucât Vechiul Testament nu conține nicio dovadă a nesupunerii și păcatelor voastre ca popor chinez și nu există nicio expunere a păcatelor voastre. Astfel, dacă această lucrare ar fi dăinuit încă în Biblie, nu ați fi cedat niciodată. Biblia înregistrează doar o istorie limitată a israeliților, una care nu este capabilă să stabilească dacă sunteți răi sau buni sau să vă judece. Imaginați-vă că v-aș fi judecat conform istoriei israeliților – M-ați mai fi urmat așa cum o faceți azi? Știți cât de dificili sunteți? Dacă nu s-ar fi spus niciun cuvânt în această etapă, atunci finalizarea lucrării de cucerire ar fi fost imposibilă. Pentru că nu am venit să fiu țintuit pe cruce, trebuie să rostesc cuvinte diferite de cele din Biblie, ca să vă pot cuceri. Lucrarea făcută de Isus a fost doar o etapă mai înaltă decât Vechiul Testament; a fost folosită pentru a începe o epocă și a conduce acea epocă. De ce a spus El: „Să nu credeți că am venit să stric Legea, ci să împlinesc Legea”? Cu toate acestea, în lucrarea Sa au existat multe lucruri care se deosebeau de legile practicate și de poruncile urmate de israeliții Vechiului Testament, căci El nu a venit să se supună legii, ci să o împlinească. Procesul de împlinire a ei a inclus multe lucruri practice: lucrarea Sa a fost mai practică și mai reală și, în plus, a fost mai vie, și nu a fost o aderare oarbă la reguli. Israeliții nu respectau Sabatul? Când a venit Isus, El nu a ținut Sabatul, căci El a spus că Fiul omului era Domnul Sabatului, și când Domnul Sabatului va veni, El va face cum va dori. El venise să împlinească legile din Vechiul Testament și să schimbe legile. Tot ceea ce se face astăzi se bazează pe prezent, dar se sprijină totuși pe temelia lucrării lui Iahve în Epoca Legii, și nu depășește această sferă. Să aveți grijă cum vorbiți și să nu comiteți adulter, de exemplu – nu sunt acestea legile Vechiului Testament? Astăzi, ceea ce vi se cere nu se limitează doar la cele

Zece Porunci, ci sunt porunci și legi de un ordin mai înalt decât cele care au fost înainte. Totuși, aceasta nu înseamnă că ceea ce a venit înainte a fost desființat, pentru că fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu este îndeplinită pe temelia etapei anterioare. Cât despre lucrarea pe care Iahve a făcut-o atunci în Israel, cum ar fi să le ceară oamenilor să aducă jertfe, să-și cinstească părinții, să nu se închine la idoli, să nu îi agreseze sau să îi blesteme pe alții, să nu comită adulter, să nu fumeze sau să bea, să nu mănânce lucruri fără viață și să nu bea sânge – nu alcătuiește lucrul acesta fundamentul practicii voastre chiar și astăzi? Pe temelia trecutului a fost realizată lucrarea până în ziua de azi. Deși legile trecutului nu mai sunt menționate și noi cerințe s-au făcut pentru tine, departe de a fi abolite, acestea au fost, în schimb, înălțate. A spune că au fost abolite înseamnă că epoca anterioară este depășită, deși există unele porunci pe care trebuie să le respecți toată eternitatea. Poruncile din trecut au fost deja puse în practică, au devenit deja parte din ființa omului și nu este nevoie să se pună un accent special pe astfel de porunci precum: „Nu fuma” și „Nu bea” și așa mai departe. Pe această bază, poruncile noi sunt stabilite în funcție de nevoile voastre de astăzi, în funcție de statura voastră și de lucrarea de astăzi. Stabilirea de porunci pentru noua epocă nu înseamnă abolirea poruncilor din epoca de dinainte, ci ridicarea lor mai sus pe această temelie, pentru a face acțiunile omului complete și mai în concordanță cu realitatea. Dacă astăzi ați fi obligați doar să urmați poruncile și să respectați legile Vechiului Testament, la fel ca israeliții și, chiar dacă vi s-ar fi cerut să memorați legile stabilite de Iahve, nu ar exista nicio posibilitate de a vă putea schimba. Dacă ar fi doar să respectați acele câteva porunci limitate sau să memorați nenumărate legi, vechea voastră fire ar rămâne adânc înrădăcinată și nu ar exista nicio modalitate de a o stârpi. Astfel ați deveni din ce în ce mai depravați și niciunul dintre voi nu ar deveni ascultător. Cu alte cuvinte, câteva porunci simple sau nenumărate

legi sunt incapabile să vă ajute să cunoașteți faptele lui Iahve. Nu sunteți la fel ca israeliții: urmând legile și memorând poruncile, ei au fost capabili să asiste la faptele lui Iahve și să-și ofere devotamentul numai Lui. Dar voi nu puteți să faceți acest lucru și câteva porunci ale epocii Vechiului Testament nu numai că nu vă pot face să vă dăruiți inima sau să vă protejeze, ci vă va face în schimb slabi și vă va face să vă prăbușiți în Hades. Căci lucrarea Mea este lucrarea de cucerire și se adresează neascultării voastre și firii voastre vechi. Cuvintele blânde ale lui Iahve și ale lui Isus sunt departe de cuvintele dure ale judecății de astăzi. Fără cuvinte atât de aspre, ar fi imposibil să vă cuceresc pe voi „experții", care ați fost neascultători de mii de ani. Legile Vechiului Testament și-au pierdut puterea asupra voastră cu mult timp în urmă, iar judecata de astăzi este mult mai cumplită decât vechile legi. Cel mai potrivit lucru pentru voi este judecata, și nu restricțiile mărunte ale legilor, pentru că voi nu sunteți omenirea primelor începuturi, ci o omenire care a fost coruptă timp de mii de ani. Ceea ce trebuie să îndeplinească acum omul este în conformitate cu starea reală a omului astăzi, în funcție de calibrul și de statura actuală a omului de astăzi, și asta nu necesită ca tu să urmezi reguli. Aceasta este pentru ca schimbările să se poată realiza în vechea ta fire și pentru ca tu să te poți descotorosi de noțiunile tale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (1)"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 289)

Istoria merge întotdeauna înainte, iar lucrarea lui Dumnezeu merge întotdeauna înainte. Pentru ca planul Său de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani să ajungă la sfârșit, trebuie să continue să înainteze. În fiecare zi, El trebuie să facă o nouă lucrare, în fiecare an, El trebuie să facă o nouă lucrare; El trebuie să lanseze noi căi, trebuie să lanseze noi epoci, să înceapă o lucrare nouă și mai măreață și, împreună cu acestea, să aducă noi

nume și noi lucrări. Din clipă în clipă, Duhul lui Dumnezeu face o nouă lucrare, neagățându-Se niciodată de vechile căi sau reguli. Și nici lucrarea Sa nu s-a oprit niciodată, ci se întâmplă cu fiecare moment care trece. Dacă spui că lucrarea Duhului Sfânt este imuabilă, atunci de ce le-a cerut Iahve preoților să-L slujească în templu; totuși, Isus nu a intrat în templu în ciuda faptului că, atunci când a venit, oamenii au spus, de asemenea, că El era marele preot și că era din casa lui David și, în plus, marele preot și marele Împărat? Și de ce nu a oferit El jertfe? Să intre în templu sau să nu intre în templu – nu este aceasta lucrarea lui Dumnezeu Însuși? Dacă, așa cum își imaginează omul, Isus va veni din nou și, în zilele de pe urmă, va fi numit tot Isus, și tot va veni pe un nor alb, pogorându-Se printre oameni în chipul lui Isus, nu ar fi aceea o repetare a lucrării Sale? Este Duhul Sfânt în stare să Se agațe de ceea ce este vechi? Tot ceea ce crede omul sunt noțiuni și tot ceea ce înțelege omul este conform înțelesului literal și, de asemenea, conform imaginației sale; ele sunt în dezacord cu principiile lucrării Duhului Sfânt și nu sunt conforme cu intențiile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ar lucra în acel mod; Dumnezeu nu este atât de nesăbuit și stupid, iar lucrarea Sa nu este atât de simplă precum îți imaginezi. Pe baza a tot ceea ce își imaginează omul, Isus va veni stând pe un nor alb și va coborî în mijlocul vostru. Voi Îl veți privi pe El, care, stând pe un nor, vă va spune că este Isus. Voi veți vedea, de asemenea, urmele cuielor din palmele Sale și Îl veți cunoaște ca fiind Isus. Iar El vă va mântui din nou și va fi Dumnezeul vostru măreț. El vă va mântui, vă va oferi un nou nume și vă va da fiecăruia o piatră albă, după care vi se va permite să intrați în împărăția cerurilor și să fiți primiți în paradis. Nu sunt astfel de credințe noțiunile omului? Dumnezeu lucrează conform noțiunilor omului sau contrar acestora? Nu toate noțiunile omului provin de la Satana? Nu toți oamenii au fost corupți de Satana? Dacă Dumnezeu Și-ar face lucrarea conform noțiunilor omului,

nu ar deveni El atunci Satana? Nu ar fi El la fel ca propriile Sale creații? Din moment ce creațiile Sale au fost atât de corupte de Satana încât omul a devenit întruparea Satanei, dacă Dumnezeu ar lucra conform lucrurilor Satanei, nu ar fi El atunci în cârdășie cu Satana? Cum poate omul să înțeleagă lucrarea lui Dumnezeu? Prin urmare, Dumnezeu nu ar lucra niciodată conform noțiunilor omului și nu ar lucra niciodată în modurile pe care ți le imaginezi tu. Există aceia care zic că Dumnezeu Însuși a spus că va sosi pe un nor. Este adevărat că Dumnezeu Însuși a spus astfel, dar nu știi că niciun om nu poate înțelege tainele lui Dumnezeu? Nu știi că niciun om nu poate explica cuvintele lui Dumnezeu? Ești sigur, dincolo de orice îndoială, că ai fost luminat și iluminat de către Duhul Sfânt? Cu siguranță, nu era Duhul Sfânt care ți-a arătat într-un mod așa direct? A fost Duhul Sfânt Cel care te-a instruit, sau propriile tale noțiuni te-au condus spre a crede astfel? Ai zis: „Aceasta a fost spusă de Dumnezeu Însuși”. Dar nu putem utiliza propriile noastre noțiuni și propriile noastre minți pentru a măsura cuvintele lui Dumnezeu. Cât despre cuvintele spuse de Isaia, poți explica cu absolută siguranță cuvintele sale? Îndrăznești să explici cuvintele sale? Din moment ce nu îndrăznești să explici cuvintele lui Isaia, de ce îndrăznești să explici cuvintele lui Isus? Cine este mai înălțat: Isus sau Isaia? Din moment ce răspunsul este Isus, de ce explici cuvintele rostite de Isus? Ți-ar spune Dumnezeu dinainte despre lucrarea Sa? Nicio singură făptură nu poate ști, nici măcar mesagerii din ceruri, nici Fiul Omului, deci cum ai putea să știi tu? Omul are prea multe lipsuri. Ceea ce este esențial pentru voi este să cunoașteți cele trei etape ale lucrării. De la lucrarea lui Iahve până la cea a lui Isus, și de la lucrarea lui Isus până la cea a etapei actuale, aceste trei etape acoperă într-un fir continuu întregul sortiment al gestionării lui Dumnezeu și sunt toate lucrarea unui singur Duh. De la crearea lumii, Dumnezeu a fost întotdeauna ocupat cu gestionarea omenirii.

El este Începutul și Sfârșitul, El este Primul și Ultimul și El este Cel care începe o epocă și Cel care încheie epoca. Cele trei etape ale lucrării, în diferite epoci și în diferite locații, sunt fără îndoială lucrarea unui singur Duh. Toți aceia care separă aceste trei etape se află în opoziție față de Dumnezeu. Acum, se cuvine să înțelegi că toată lucrarea din prima etapă și până astăzi este lucrarea unui singur Dumnezeu, lucrarea unui singur Duh. În privința aceasta nu poate exista nicio îndoială.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 290)

Pentru că omul crede în Dumnezeu, el trebuie să urmeze îndeaproape pașii lui Dumnezeu, gradual; el trebuie „să urmeze Mielul oriunde Acesta Se duce". Numai aceștia sunt oamenii care se află în căutarea căii adevărate, numai ei sunt cei care cunosc lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii care respectă ca niște sclavi slovele și doctrinele sunt aceia care au fost alungați de lucrarea Duhului Sfânt. În fiecare perioadă de timp, Dumnezeu va începe o lucrare nouă și, în fiecare perioadă, va fi un nou început pentru om. Dacă omul se supune numai adevărurilor conform cărora „Iahve este Dumnezeu" și „Isus este Hristos", care sunt adevăruri ce se aplică numai epocilor respective, atunci omul nu va ține niciodată pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și va fi pentru totdeauna nevrednic de a câștiga lucrarea Duhului Sfânt. Indiferent de modalitatea în care lucrează Dumnezeu, omul o urmează fără cea mai mică umbră de îndoială, și o urmează îndeaproape. În acest fel, cum poate omul să fie alungat de Duhul Sfânt? Indiferent de ceea ce face Dumnezeu, atâta vreme cât omul este sigur că este lucrarea Duhului Sfânt și colaborează la lucrarea Duhului Sfânt fără vreo îndoială și încearcă să îndeplinească cerințele lui Dumnezeu, atunci cum ar putea să fie el pedepsit? Lucrarea lui Dumnezeu nu a încetat niciodată, pașii Săi nu s-au oprit niciodată și, înainte de încheierea lucrării Sale de gestionare, El a fost

întotdeauna ocupat și nu Se oprește niciodată. Dar omul este diferit: câștigând doar o fărâmă din lucrarea Duhului Sfânt, el o tratează ca și cum aceasta nu se va schimba niciodată; după ce a câștigat puțină cunoaștere, nu continuă să urmeze pașii celei mai noi lucrări a lui Dumnezeu; după ce a văzut doar un pic din lucrarea lui Dumnezeu, el Îl decretează imediat pe Dumnezeu ca un chip cioplit anume și crede că Dumnezeu va rămâne mereu în această formă pe care o vede în fața lui, că este la fel ca în trecut și că așa va fi mereu și în viitor; după ce a câștigat doar o cunoaștere superficială, omul este atât de mândru încât uită de sine și începe să proclame din senin o fire și o ființă a lui Dumnezeu care pur și simplu nu există; și, după ce a devenit sigur de o singură etapă a lucrării Duhului Sfânt, indiferent de ce fel de persoană vestește lucrarea nouă a lui Dumnezeu, omul nu o acceptă. Aceștia sunt oameni care nu pot accepta lucrarea nouă a Duhului Sfânt; sunt prea conservatori și incapabili de a accepta lucruri noi. Astfel de oameni sunt aceia care cred în Dumnezeu, dar care Îl și resping pe Dumnezeu. Omul crede că israeliții au greșit „să creadă numai în Iahve și să nu creadă în Isus”, totuși, majoritatea oamenilor joacă un rol în care ei „cred doar în Iahve și Îl resping pe Isus” și „tânjesc după întoarcerea lui Mesia, dar se opun lui Mesia care se numește Isus”. Nu este de mirare, atunci, că oamenii încă trăiesc pe teritoriul Satanei după ce au acceptat o etapă din lucrarea Duhului Sfânt și încă nu primesc binecuvântările lui Dumnezeu. Nu este acesta rezultatul răzvrătirii omului? Creștinii din întreaga lume care nu au ținut pasul cu lucrarea nouă de astăzi se agață toți de speranța că vor fi norocoși, presupunând că Dumnezeu le va îndeplini fiecare dorință. Și, totuși, ei nu pot spune cu certitudine de ce Dumnezeu îi va lua în al treilea cer, și nici nu sunt siguri de modul în care Isus va veni călare pe un nor alb să îi primească, și cu atât mai puțin pot spune cu încredere deplină dacă Isus va sosi într-adevăr pe un nor alb în

ziua pe care ei și-o imaginează. Toți sunt nerăbdători și în impas; ei înșiși nici nu știu dacă Dumnezeu îi va lua pe fiecare dintre ei, un număr mic de oameni diferiți, care aclamă din fiecare confesiune. Lucrarea pe care o face Dumnezeu acum, în epoca actuală, voința lui Dumnezeu – ei nu înțeleg nimic din aceste lucruri și nu pot face nimic altceva decât să numere zilele pe degetele de la mâini. Numai aceia care urmează pașii Mielului până la sfârșit pot obține binecuvântarea finală, în vreme ce acei „oameni deștepți”, care sunt nevrednici să urmeze până la sfârșit și cred, totuși, că au câștigat totul, sunt nevrednici să fie martori la arătarea lui Dumnezeu. Ei cred cu toții că sunt cei mai inteligenți oameni de pe pământ, și scurtează dezvoltarea continuă a lucrării lui Dumnezeu fără a avea vreun motiv, și par să aibă încredere deplină că Dumnezeu îi va lua la cer, pe ei care „au cea mai profundă dăruire față de Dumnezeu, Îl urmează pe Dumnezeu și ascultă de cuvintele lui Dumnezeu”. Chiar dacă ei au „cea mai profundă dăruire” față de cuvintele rostite de Dumnezeu, cuvintele și acțiunile lor sunt încă atât de dezgustătoare deoarece se opun lucrării Duhului Sfânt și înșală și sunt aducătoare de rele. Aceia care nu urmează până la sfârșit, care nu țin pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și care doar se agață de lucrarea veche nu numai că nu au reușit să obțină dăruirea față de Dumnezeu ci, dimpotrivă, au ajuns să fie cei care se opun lui Dumnezeu, au devenit cei care sunt respinși de epoca nouă și care vor fi pedepsiți. Există oameni mai demni de milă decât aceștia? Mulți cred chiar că toți aceia care resping legea veche și acceptă lucrarea nouă sunt fără conștiință. Acești oameni, care vorbesc numai despre „conștiință” și nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt își vor vedea, în cele din urmă, planurile curmate de propriile lor conștiințe. Lucrarea lui Dumnezeu nu se supune doctrinei și, chiar dacă poate fi propria Sa lucrare, Dumnezeu nu Se agață, totuși, de ea. Ceea ce trebuie negat este negat, ceea ce trebuie alungat, este alungat. Și, totuși, omul

devine ostil lui Dumnezeu, agățându-se doar de o mică parte a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Nu este aceasta dovada absurdității omului? Nu este aceasta dovada ignoranței omului? Cu cât oamenii sunt mai timizi și mult prea precauți din cauza faptului că le este teamă că nu obțin binecuvântările lui Dumnezeu, cu atât sunt mai nevrednici să câștige binecuvântări și mai mari și să primească binecuvântarea de pe urmă. Acei oameni care respectă legea în mod servil afișează cu toții cea mai profundă dăruire față de lege, și cu cât mai mult afișează această dăruire față de lege, cu atât mai mult sunt răzvrătiți care se opun lui Dumnezeu. Pentru că acum este Epoca Împărăției și nu Epoca Legii, iar lucrarea de astăzi și lucrarea din trecut nu pot fi menționate dintr-o suflare, nici nu se poate compara lucrarea din trecut cu lucrarea de astăzi. Lucrarea lui Dumnezeu s-a schimbat, iar practica omului s-a schimbat și ea; nu înseamnă să te agăți de lege sau să porți crucea – așadar, dăruirea oamenilor față de lege și cruce nu va primi îngăduința lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 291)

Scopul de a te cuceri astăzi este ca tu să recunoști că Dumnezeu este Dumnezeul tău, dar și al celorlalți și, cel mai important, Dumnezeul tuturor celor care Îl iubesc și al întregii creații. El este Dumnezeul israeliților și al poporului Egiptului. El este Dumnezeul britanicilor și al americanilor. El nu este doar Dumnezeul lui Adam și al Evei, ci și al tuturor urmașilor lor. El este Dumnezeul a tot ce este în Ceruri și pe pământ. Toate familiile, fie ele israelite sau ale neamurilor, sunt în mâinile unui singur Dumnezeu. Nu numai că a lucrat în Israel câteva mii de ani și S-a născut odinioară în Iudeea, dar astăzi El coboară în China, acest loc unde marele balaur roșu stă încolăcit. Dacă faptul de a Se fi născut în Iudeea Îl face Împărat al iudeilor,

atunci coborârea printre voi toți astăzi nu-L face Dumnezeul vostru? El i-a condus pe israeliți și S-a născut în Iudeea și, de asemenea, într-un ținut al neamurilor. Nu este toată lucrarea Lui făcută pentru întreaga omenire pe care a creat-o? Îi iubește El pe israeliți însutit și le urăște pe neamuri înmiit? Nu aceasta este noțiunea voastră? Problema nu este că El nu a fost niciodată Dumnezeul vostru, ci, mai degrabă, că voi nu-L recunoașteți; problema nu e că Dumnezeu nu dorește să fie Dumnezeul vostru, ci, mai degrabă, că voi Îl respingeți. Cine dintre cei creați nu este în mâinile Atotputernicului? În cucerirea voastră de astăzi, scopul nu este acela ca voi să recunoașteți că El nu este nimeni altul decât Dumnezeul vostru? Dacă încă mai susțineți că El este doar Dumnezeul israeliților și că originea nașterii Lui este casa lui David din Israel, că nicio altă națiune decât Israelul nu este calificată să-L „producă" pe Dumnezeu și, chiar mai puțin, că nicio familie a neamurilor nu este capabilă să primească personal lucrarea lui Iahve – dacă tot crezi astfel, atunci, aceasta nu te face un opozant încăpățânat? Nu te concentra întotdeauna pe Israel. Dumnezeu este chiar aici, printre voi, astăzi. Nu ar trebui nici să continui să privești spre Cer. Nu mai tânji după Dumnezeul tău din Cer! Dumnezeu a venit în mijlocul vostru, deci cum poate fi El în Cer? Nu ai crezut prea mult timp în Dumnezeu și, totuși, ai multe noțiuni despre El, până în punctul în care nu îndrăznești să crezi, pentru o clipă, că Dumnezeul israeliților ar binevoi să vă onoreze cu prezența Lui. Chiar și mai puțin îndrăzniți să vă gândiți la modul în care L-ați putea vedea pe Dumnezeu arătându-Se personal, având în vedere cât de insuportabil de întinați sunteți. Nu v-ați gândit niciodată nici la cum ar putea Dumnezeu să coboare personal într-un ținut al neamurilor. El ar trebui să coboare pe Muntele Sinai sau pe Muntele Măslinilor și să Se arate israeliților. Nu sunt toate neamurile (adică, oamenii din afara Israelului) obiecte ale urii Sale? Cum ar putea să lucreze El personal printre ele? Toate acestea sunt noțiunile

profund înrădăcinate pe care le-ați dezvoltat de-a lungul multor ani. Scopul de a vă cuceri astăzi este de a nimici aceste noțiuni ale voastre. Astfel vedeți că arătarea personală a lui Dumnezeu printre voi – nu pe Muntele Sinai sau pe Muntele Măslinilor, ci printre oamenii pe care El nu i-a condus niciodată înainte. După ce Dumnezeu a dus la bun sfârșit cele două etape ale lucrării Sale în Israel, israeliții și toate neamurile asemănătoare au ajuns să nutrească noțiunea potrivit căreia deși este adevărat că Dumnezeu a creat toate lucrurile, El este dornic doar să fie Dumnezeul israeliților, nu al neamurilor. Israeliții cred următoarele: El nu poate fi decât Dumnezeul nostru, nu al vostru, al neamurilor, și pentru că nu-L venerați pe Iahve, prin urmare, Iahve – Dumnezeul nostru – vă detestă. Acei evrei cred și următoarele: Domnul Isus Și-a asumat chipul nostru, al poporului evreu, și este un Dumnezeu care poartă semnul poporului evreu. Dumnezeu lucrează printre noi. Chipul lui Dumnezeu și al nostru sunt asemănătoare; chipul nostru este aproape de cel al lui Dumnezeu. Domnul Isus este Împăratul nostru, al evreilor; neamurile nu sunt apte să primească o mântuire atât de mare. Domnul Isus este jertfa de păcat pentru noi, evreii. Doar pe baza celor două etape ale lucrării, israeliții și poporul evreu au format toate aceste noțiuni. Îl revendică, în mod autoritar, pe Dumnezeu pentru ei înșiși, fără a admite că El este, de asemenea, Dumnezeul neamurilor. În acest fel, Dumnezeu a devenit o lacună în inimile neamurilor. Acest lucru este din cauza faptului că toată lumea a ajuns să creadă că El nu vrea să fie Dumnezeul neamurilor și că îi place doar pe israeliți – aleșii Săi – și îi iubește pe evrei, în special pe ucenicii care L-au urmat. Nu știi că lucrarea pe care Iahve și Isus au făcut-o este pentru supraviețuirea întregii omeniri? Recunoști acum că El este Dumnezeul vostru, al tuturor celor născuți în afara Israelului? Nu este Dumnezeu chiar aici, în mijlocul vostru, astăzi? Acest lucru nu poate fi un vis, nu-i așa? Nu acceptați această realitate? Nu

îndrăzniți să credeți sau să vă gândiți la aceasta. Indiferent de modul în care vedeți lucrurile, nu este Dumnezeu chiar aici, în mijlocul vostru? Încă vă este teamă să credeți aceste cuvinte? Începând cu această zi, nu sunt aleșii Săi toți oamenii cuceriți și toți cei care vor să fie discipolii Lui? Nu sunteți voi toți, cei care sunteți astăzi adepți, poporul ales din afara Israelului? Statutul vostru nu este același cu cel al israeliților? Nu sunt toate acestea ceea ce ar trebui să recunoașteți? Nu este acesta scopul lucrării cuceririi voastre? Din moment ce Îl puteți vedea pe Dumnezeu, El va fi Dumnezeul vostru pentru totdeauna, de la început și în viitor. El nu vă va abandona, atât timp cât toți sunteți dornici să-L urmați și să fiți făpturile Sale loiale și ascultătoare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (3)"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 292)

Numai lăsând deoparte vechile tale noțiuni poți obține cunoaștere nouă; totuși, vechea cunoaștere nu este în mod necesar echivalentă cu vechile noțiuni. „Noțiuni" se referă la lucrurile imaginate de om care sunt în contradicție cu realitatea. Dacă vechea cunoaștere era deja depășită în epoca veche și l-a împiedicat pe om să intre în noua lucrare, atunci o asemenea cunoaștere este, de asemenea, o noțiune. Dacă omul este capabil să abordeze corect o asemenea cunoaștere și poate ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu din câteva aspecte diferite, combinând vechiul și noul, atunci vechea cunoaștere devine un ajutor pentru om și devine baza prin care omul pătrunde în noua epocă. Lecția cunoașterii lui Dumnezeu îți cere să stăpânești multe principii: cum să intri pe calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu, care sunt adevărurile pe care trebuie să le înțelegi pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și cum să te lepezi de noțiunile și de vechile tale firi, astfel încât să te poți supune tuturor aranjamentelor noii lucrări a lui

Dumnezeu. Dacă folosești aceste principii drept fundament pentru a pătrunde în lecția cunoașterii lui Dumnezeu, atunci cunoașterea ta va deveni din ce în ce mai profundă. Dacă ai o cunoaștere clară a celor trei etape ale lucrării – adică, a întregului plan de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu – și dacă poți corela pe deplin cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu cu etapa actuală și să vezi că aceasta este o lucrare făcută de un singur Dumnezeu, atunci vei avea un fundament incomparabil mai ferm. Cele trei etape ale lucrării au fost făcute de un singur Dumnezeu; aceasta este viziunea cea mai măreață și aceasta este singura cale spre a-L cunoaște pe Dumnezeu. Cele trei etape ale lucrării nu ar fi putut fi făcute decât de Dumnezeu Însuși și niciun om nu ar putea face o asemenea lucrare în numele Lui – adică numai Dumnezeu Însuși Și-ar fi putut face propria lucrare de la început și până astăzi. Deși cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu au fost efectuate în diferite epoci și locuri și deși lucrarea fiecăreia dintre ele este diferită, totul este lucrare făcută de un singur Dumnezeu. Dintre toate viziunile, aceasta este cea mai măreață viziune pe care ar trebui să o cunoască omul, și dacă poate fi pe deplin înțeleasă de către om, atunci el va fi în stare să rămână ferm. Astăzi, cea mai mare problemă în confruntarea cu diferite religii și confesiuni este aceea că ele nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt și sunt incapabile să facă diferența între lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea care nu este a Duhului Sfânt – din cauza asta, nu pot să distingă dacă această etapă a lucrării este sau nu, ca și ultimele două etape ale lucrării, realizată tot de către Dumnezeu Iahve. Cu toate că oamenii Îl urmează pe Dumnezeu, majoritatea sunt încă incapabili să spună dacă aceasta este sau nu calea cea dreaptă. Omul își face griji dacă această cale este calea deschisă personal de către Dumnezeu Însuși și dacă întruparea lui Dumnezeu este un fapt și majoritatea oamenilor încă nu au habar cum să discearnă asemenea lucruri. Cei care Îl urmează pe Dumnezeu

sunt incapabili să determine calea și, astfel, mesajele care sunt rostite nu au decât un efect parțial printre acești oameni și sunt incapabile să fie complet eficiente și, astfel, acest lucru afectează apoi intrarea în viață a unor asemenea oameni. Dacă omul poate vedea în cele trei etape ale lucrării că acestea au fost efectuate de către Dumnezeu Însuși în diferite vremuri, în diferite locuri și în diferiți oameni, dacă omul poate vedea că, deși lucrarea este diferită, este toată făcută de un singur Dumnezeu și că, de vreme ce este lucrare făcută de un singur Dumnezeu, trebuie să fie dreaptă și fără greșeală și că, deși este în dezacord cu noțiunile omului, nu se poate nega că este o lucrare făcută de un singur Dumnezeu – dacă omul poate spune cu siguranță că este lucrarea unui singur Dumnezeu, atunci noțiunile omului vor fi reduse la simple banalități, nedemne de a fi menționate. Pentru că viziunile omului sunt neclare și deoarece omul Îl cunoaște numai pe Iahve ca Dumnezeu și pe Isus ca Domnul și are dubii cu privire la Dumnezeul întrupat de astăzi, mulți oameni rămân devotați lucrării lui Iahve și Isus și sunt asaltați de noțiuni cu privire la lucrarea de astăzi, majoritatea oamenilor sunt mereu neîncrezători și nu iau în serios lucrarea de astăzi. Omul nu are noțiuni în privința ultimelor două etape ale lucrării, care au fost invizibile. Asta pentru că omul nu înțelege realitatea ultimelor două etape ale lucrării și nu a asistat personal la ele. Omul își imaginează ce vrea din cauza faptului că aceste etape ale lucrării nu pot fi văzute; indiferent de ceea ce spune el, nu există fapte care să dovedească asemenea închipuiri și nimeni care să le corecteze. Omul dă frâu liber temperamentului său natural, aruncând precauția pe fereastră și lăsându-și imaginația să zburde; nu există fapte care să îi verifice închipuirile și, astfel, închipuirile omului devin „realitate”, indiferent dacă există sau nu vreo dovadă pentru ele. Astfel, omul crede în propriul lui Dumnezeu imaginat în mintea lui și nu Îl caută pe Dumnezeul realității. Dacă o persoană are un tip de credință,

atunci, într-o sută de persoane sunt o sută de feluri de credință. Omul deține asemenea credințe pentru că nu a văzut realitatea lucrării lui Dumnezeu, pentru că doar a auzit-o cu urechile lui și nu a văzut-o cu ochii lui. Omul a auzit legende și povești – dar rareori a auzit cunoștința faptelor lucrării lui Dumnezeu. Astfel, oamenii care sunt credincioși numai de un an ajung să creadă în Dumnezeu prin propriile noțiuni. Același lucru este valabil pentru cei care au crezut în Dumnezeu toată viața. Cei care nu pot vedea faptele nu vor fi niciodată în stare să scape de o credință în care au noțiuni despre Dumnezeu. Omul crede că s-a eliberat din legăturile vechilor sale noțiuni și că a pătruns într-un nou teritoriu. Nu știe omul că cunoașterea acelora care nu pot vedea adevărata față a lui Dumnezeu nu reprezintă nimic altceva decât noțiuni și vorbe în vânt? Omul crede că noțiunile lui sunt corecte și fără greșeală lui și crede că aceste noțiuni vin de la Dumnezeu. Astăzi, când omul este martor la lucrarea lui Dumnezeu, el dă frâu noțiunilor care s-au clădit de-a lungul multor ani. Închipuirile și ideile trecutului au devenit o piedică a lucrării din această etapă și a devenit dificil pentru om să renunțe la asemenea noțiuni și să respingă asemenea idei. Noțiunile multora dintre cei care L-au urmat pe Dumnezeu până astăzi, cu privire la această lucrare făcută pas cu pas, au devenit mai deplorabile și acești oameni au format treptat o vrăjmășie încăpățânată față de Dumnezeul întrupat. Sursa acestei uri e în noțiunile și închipuirile omului. Noțiunile și închipuirile omului au devenit dușmanul lucrării de astăzi, lucrare ce e în contradicție cu noțiunile omului. Acest lucru s-a întâmplat tocmai pentru că faptele nu permit omului să-și dea frâu liber imaginației și, mai mult, nu pot fi cu ușurință combătute de către om, iar noțiunile și închipuirile nu suportă existența faptelor și, mai mult decât atât, pentru că omul nu se gândește la corectitudinea și veridicitatea faptelor, ci doar dă hotărât frâu noțiunilor sale și își folosește propria imaginație. Aceasta se poate spune că este doar vina noțiunilor

omului și nu se poate spune că ar fi vina lucrării lui Dumnezeu. Omul își poate imagina ce poftește, dar nu poate contesta liber nicio etapă a lucrării lui Dumnezeu sau oricare parte din ea; faptul lucrării lui Dumnezeu este inviolabil de către om. Poți să-ți dai frâu liber imaginației și poți chiar să compilezi povești frumoase despre lucrarea lui Iahve și a lui Isus, dar nu poți contesta faptul fiecărei etape a lucrării lui Iahve și a lui Isus; acesta este un principiu și este și un ordin administrativ și ar trebui să înțelegeți importanța acestor chestiuni. Omul crede că această etapă a lucrării este incompatibilă cu noțiunile omului și că nu este așa pentru cele două etape precedente ale lucrării. În imaginația lui, omul crede că lucrarea celor două etape anterioare este cu siguranță diferită de lucrarea de astăzi – dar te-ai gândit vreodată că principiile lucrării lui Dumnezeu sunt aceleași, că lucrarea Lui este întotdeauna practică și că, indiferent de epocă, va exista întotdeauna un potop de oameni care rezistă și se opun faptului lucrării Sale? Toți aceia care astăzi rezistă și se opun acestei etape a lucrării s-ar fi opus fără îndoială lui Dumnezeu și în timpurile trecute, pentru că asemenea oameni vor fi întotdeauna dușmanii lui Dumnezeu. Oamenii care cunosc faptul lucrării lui Dumnezeu vor vedea cele trei etape ale lucrării drept lucrarea unui singur Dumnezeu și vor renunța la noțiunile lor. Aceștia sunt oamenii care Îl cunosc pe Dumnezeu și asemenea oameni sunt cei care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu. Când întreaga gestionare a lui Dumnezeu se apropie de sfârșit, Dumnezeu va clasifica toate lucrurile după felul lor. Omul a fost făcut de mâinile Creatorului și, în final, El trebuie să-l întoarcă complet pe om sub stăpânirea Lui; aceasta este încheierea celor trei etape ale lucrării. Etapa lucrării din zilele de pe urmă și cele două etape precedente în Israel și Iudeea sunt planul de gestionare al lui Dumnezeu în întregul univers. Nimeni nu poate nega acest lucru și acesta este faptul lucrării lui Dumnezeu. Cu toate că oamenii nu au experimentat sau nu au

fost martori la mult din această lucrare, faptele rămân fapte și acest lucru este incontestabil de către orice om. Oamenii care cred în Dumnezeu în orice loc al universului vor accepta cu toții cele trei etape ale lucrării. Dacă nu cunoști decât o anumită etapă a lucrării și nu înțelegi celelalte două etape ale lucrării, nu înțelegi lucrarea lui Dumnezeu în timpurile trecute, atunci ești incapabil să spui tot adevărul întregului plan de gestionare al lui Dumnezeu, iar cunoașterea ta despre Dumnezeu este unilaterală, pentru că în credința ta în Dumnezeu tu nu-L cunoști sau înțelegi și, ca atare, nu ești potrivit să depui mărturie pentru Dumnezeu. Indiferent dacă știința ta actuală despre aceste lucruri este profundă sau superficială, în final, trebuie să aveți cunoaștere și trebuie să fii pe deplin convins și toți oamenii vor vedea deplinătatea lucrării lui Dumnezeu și se vor supune sub stăpânirea lui Dumnezeu. La finalul acestei lucrări, toate religiile vor deveni una singură, toate făpturile se vor întoarce sub stăpânirea Creatorului, toate făpturile se vor închina unui singur Dumnezeu adevărat și toate religiile rele vor fi reduse la zero, și nu vor mai apărea niciodată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 293)

A înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu, efectul pe care lucrarea Lui îl obține în om și care anume este voia Lui pentru om: asta e ceea ce ar trebui să realizeze fiecare persoană care Îl urmează pe Dumnezeu. În zilele noastre, cunoașterea lucrării lui Dumnezeu este tocmai ceea ce le lipsește tuturor oamenilor. Faptele pe care Dumnezeu le-a lucrat asupra omului, întregimea lucrării lui Dumnezeu și care anume e voia lui Dumnezeu pentru om, de la crearea lumii până în momentul prezent – acestea sunt lucruri pe care omul nici nu le știe, nici nu le înțelege. Nu numai că această inadecvare este întâlnită în lumea religioasă, ci și în toți cei ce cred în

Dumnezeu. Când vine ziua în care Îl vezi cu adevărat pe Dumnezeu, când Îi constați cu adevărat înțelepciunea; când vezi toate faptele pe care le-a lucrat Dumnezeu, când recunoști ceea ce este Dumnezeu și ce are El – când I-ai văzut îmbelșugarea, înțelepciunea, minunăția și tot ce a lucrat El asupra oamenilor – atunci vei fi dobândit succesul în credința ta în Dumnezeu. Când se spune despre Dumnezeu că este atotcuprinzător și plin de belșug, în ce fel anume este El atotcuprinzător și în ce fel anume este plin de belșug? Dacă nu înțelegi asta, nu se poate considera că tu crezi în Dumnezeu. De ce spun că cei din lumea religioasă nu sunt credincioși în Dumnezeu, ci sunt răufăcători, de același soi ca diavolul? Atunci când spun că sunt răufăcători, e pentru că ei nu înțeleg voia lui Dumnezeu și sunt incapabili să-I vadă înțelepciunea. Dumnezeu nu le revelează nicicând lucrarea Lui. Ei sunt orbi; nu pot vedea faptele lui Dumnezeu, au fost părăsiți de Dumnezeu și le lipsește complet grija și protecția lui Dumnezeu, ca să nu mai vorbim de lucrarea Duhului Sfânt. Aceia fără lucrarea lui Dumnezeu sunt răufăcători și rivalii lui Dumnezeu. Rivalii lui Dumnezeu despre care vorbesc se referă la aceia care nu Îl cunosc pe Dumnezeu, aceia care Îl recunosc cu vorba, dar cu toate acestea, nu Îl cunosc, aceia care Îl urmează pe Dumnezeu și cu toate acestea, nu ascultă de El și aceia care se desfată în harul lui Dumnezeu și cu toate acestea, sunt incapabili să mărturisească ferm pentru El. Fără o înțelegere a scopului lucrării lui Dumnezeu ori o înțelegere a lucrării pe care Dumnezeu o face în om, acesta nu poate fi în acord cu voia lui Dumnezeu, nici nu poate mărturisească ferm pentru Dumnezeu. Motivul pentru care omul se împotrivește lui Dumnezeu își are originea, pe de o parte, în firea lui stricată și, pe de altă parte, în ignoranța față de Dumnezeu și lipsa de înțelegere a principiilor după care Dumnezeu lucrează și a voii Lui pentru om. Aceste două aspecte, luate laolaltă, constituie o istorie a împotrivirii oamenilor față de Dumnezeu. Cei începători în credință se

împotrivesc lui Dumnezeu pentru că o astfel de împotrivire este în natura lor, în timp ce împotrivirea față de Dumnezeu a celor cu mulți ani în credință rezultă din ignoranța lor față de El, pe lângă firea lor coruptă. În vremea dinainte ca Dumnezeu să devină trup, măsura împotrivirii unui om față de Dumnezeu se baza pe respectarea legilor lăsate de Dumnezeu din cer. De exemplu, în Epoca Legii, oricine nu ținea legile lui Iahve era privit ca cineva care se împotrivea lui Dumnezeu; oricine fura jertfele lui Iahve sau oricine se opunea celor plăcuți lui Iahve, era privit ca cineva care se împotrivea lui Dumnezeu și era ucis cu pietre; oricine nu își respecta tatăl și mama și oricine lovea sau blestema pe cineva era privit ca cineva care nu păzea legile. Și toți aceia care nu păzeau legile lui Iahve erau priviți ca împotrivindu-I-se. Nu a mai fost la fel în Epoca Harului, când oricine se împotrivea lui Isus era privit ca cineva care se împotrivea lui Dumnezeu, iar oricine nu asculta de cuvintele rostite de Isus erau privit ca cineva care se împotrivea lui Dumnezeu. În vremea aceasta, felul în care era definită împotrivirea față de Dumnezeu a devenit mai precis și mai practic. Pe vremea când Dumnezeu încă nu Se întrupase, măsura împotrivirii omului față de Dumnezeu se stabilea în funcție de faptul dacă omul se închina și privea la Dumnezeul invizibil din ceruri. Felul în care era definită împotrivirea față de Dumnezeu la acea vreme nu era deloc practic, pentru că omul nu Îl putea vedea pe Dumnezeu, nici nu știa cum era chipul lui Dumnezeu sau cum lucra și vorbea El. Omul nu avea niciun fel de noțiuni despre Dumnezeu și credea în Dumnezeu în mod nedeslușit, pentru că Dumnezeu încă nu Se arătase oamenilor. Prin urmare, indiferent cum credea omul în Dumnezeu în imaginația sa, Dumnezeu nu l-a condamnat pe om și nu i-a făcut prea multe cereri, pentru că omul era complet incapabil să-L vadă pe Dumnezeu. Când Dumnezeu devine trup și vine să lucreze printre oameni, toți Îl văd și Îi aud cuvintele și toți văd faptele pe care Dumnezeu

le lucrează dinăuntrul corpului Său trupesc. În acel moment, toate noțiunile omului se transformă în spumă. Cât despre cei care L-au văzut pe Dumnezeu arătându-Se în trup, nu vor fi condamnați dacă sunt dornici să asculte de El, pe când cei care I se împotrivesc dinadins vor fi considerați adversari ai lui Dumnezeu. Astfel de oameni sunt antihriști, dușmani care se împotrivesc intenționat lui Dumnezeu. Cei care nutresc noțiuni cu privire la Dumnezeu, dar tot sunt pregătiți și dornici să asculte de El, nu vor fi condamnați. Dumnezeu condamnă omul pe baza intențiilor și acțiunilor lui, niciodată pentru gândurile și ideile lui. Dac-ar fi ca El să condamne omul pe baza gândurilor și ideilor acestuia, atunci nici măcar o persoană nu ar putea scăpa din mâinile pline de mânie ale lui Dumnezeu. Aceia care se împotrivesc cu bună știință Dumnezeului întrupat vor fi pedepsiți pentru neascultarea lor. În privința acestor oameni care se împotrivesc lui Dumnezeu cu bună știință, împotrivirea lor ia naștere din faptul că nutresc noțiuni despre Dumnezeu, lucru ce duce, la rândul său, la acțiuni care perturbă lucrarea lui Dumnezeu. Acești oameni opun rezistență și distrug intenționat lucrarea lui Dumnezeu. Ei nu doar că au noțiuni despre Dumnezeu, dar se și implică în activități care Îi tulbură lucrarea, iar din acest motiv, oamenii de acest fel vor fi condamnați. Aceia care nu tulbură cu bună știință lucrarea lui Dumnezeu nu vor fi condamnați ca și păcătoși, pentru că ei sunt capabili să asculte de bunăvoie și să nu se implice în activități care cauzează perturbare și tulburare. Oamenii ca aceștia nu vor fi condamnați. Cu toate acestea, când oamenii au experimentat lucrarea lui Dumnezeu mulți ani, dacă ei continuă să nutrească noțiuni despre Dumnezeu și rămân incapabili să cunoască lucrarea Dumnezeului întrupat și dacă, oricât de mulți ani au experimentat lucrarea Lui, ei continuă să fie plini de noțiuni despre Dumnezeu și încă sunt incapabili să ajungă să-L cunoască, atunci, chiar dacă nu se angajează în activități perturbatoare,

inimile lor tot sunt pline de nenumărate noțiuni despre Dumnezeu și, chiar dacă astfel de noțiuni nu devin evidente, oameni ca aceștia nu sunt nicicum de folos lucrării lui Dumnezeu. Ei nu sunt capabili să predice Evanghelia pentru Dumnezeu sau să mărturisească ferm pentru El. Oameni ca aceștia nu sunt buni de nimic și sunt imbecili. Pentru că nu Îl cunosc pe Dumnezeu și, în plus, sunt întru totul incapabili să se lepede de noțiunile lor despre El, ei sunt, prin urmare, condamnați. Se poate spune astfel: e normal ca începătorii în credință să dețină noțiuni despre Dumnezeu sau să nu știe nimic despre El, dar pentru cineva care a crezut în Dumnezeu mulți ani și a experimentat o bună parte din lucrarea Lui, nu ar fi normal ca o astfel de persoană să continue să dețină noțiuni și ar fi și mai puțin normal ca aceasta să nu aibă nicio cunoaștere de Dumnezeu. Din pricina faptului că aceasta nu e o stare normală, ei sunt condamnați. Acești oameni anormali sunt cu toții gunoaie; ei cei ce I se împotrivesc cel mai mult lui Dumnezeu și care s-au bucurat de harul lui Dumnezeu degeaba. Toți oamenii de acest fel vor fi alungați la sfârșit!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 294)

Oricine nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu e cineva care I se împotrivește, iar cineva care a ajuns să înțeleagă scopul lucrării lui Dumnezeu, dar încă nu caută să-L mulțumească pe Dumnezeu, va fi cu atât mai mult socotit un adversar al lui Dumnezeu. Există cei care citesc Biblia în bisericile mari și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui Dumnezeu. Ei I

se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat stau în calea celor ce încearcă să umble pe calea cea dreaptă, și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă „o constituție zdravănă”, dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane? Aceia care se stimează nespus în prezența lui Dumnezeu sunt cei mai abjecți dintre oameni, în timp ce aceia care se cred modești sunt cei mai onorați. Și aceia care cred că ei cunosc lucrarea lui Dumnezeu și care, mai mult, sunt în stare să proclame altora lucrarea lui Dumnezeu în sunet de fanfară chiar în timp ce se uită direct la El – aceștia sunt cei mai ignoranți oameni. Astfel de oameni sunt fără mărturia lui Dumnezeu, aroganți și plini de îngâmfare. Aceia care cred că au prea puțină cunoaștere de Dumnezeu, în ciuda faptului că au experiență reală și cunoștințe practice despre El, sunt cei mai iubiți de El. Doar astfel de oameni au o mărturie adevărată și sunt cu adevărat capabili să fie desăvârșiți de Dumnezeu. Aceia care nu înțeleg voia lui Dumnezeu sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care înțeleg voia lui Dumnezeu și totuși, nu practică adevărul, sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și totuși, merg împotriva esenței cuvintelor lui Dumnezeu, sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care au noțiuni despre Dumnezeul întrupat și, în plus, le trece prin minte să se dedea răzvrătirii sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care Îl supun judecății pe Dumnezeu sunt adversarii lui Dumnezeu; și oricine e incapabil să Îl cunoască pe Dumnezeu sau să fie martor pentru El, este un adversar al lui Dumnezeu. Așa că vă îndemn: dacă aveți într-adevăr credința că puteți să umblați pe

această cărare, atunci continuați să o urmați. Dar dacă nu vă puteți abține de la a vă împotrivi lui Dumnezeu, atunci ar fi mai bine să plecați până nu e prea târziu. Altfel, șansa ca lucrurile să ia o întorsătură rea pentru voi sunt extrem de mari, pentru că natura voastră e pur și simplu prea stricată. Din loialitate sau ascultare sau o inimă care însetează după dreptate și adevăr, nu aveți niciun strop și nicio iotă. Se poate spune că situația voastră înaintea lui Dumnezeu este într-o totală dezordine. Nu puteți să respectați ceea ce se cuvine să respectați și sunteți incapabili să spuneți ce se cuvine să fie spus. Ceea ce se cuvine să puneți în practică, ați eșuat să puneți în practică; iar funcția pe care se cuvine să o îndepliniți, ați fost incapabili să o îndepliniți. Nu aveți loialitatea, conștiința, ascultarea sau fermitatea care se cuvin. Nu ați îndurat suferința pe care se cade să o îndurați și nu aveți credința care se cuvine. Mai simplu spus, sunteți lipsiți total de orice merit: nu vă e rușine să continuați să trăiți? Lăsați-mă să vă conving că ar fi mai bine pentru voi să închideți ochii pentru odihna veșnică, scutindu-L astfel pe Dumnezeu să-Și facă griji din cauza voastră și să sufere de dragul vostru. Credeți în Dumnezeu și totuși, nu Îi cunoașteți voia; mâncați și beți cuvintele lui Dumnezeu și totuși, nu sunteți capabili să respectați ceea ce Dumnezeu cere de la om. Credeți în Dumnezeu și totuși, nu Îl cunoașteți și rămâneți în viață fără un scop la care să năzuiți, fără nicio valoare, fără nicio semnificație. Trăiți ca ființe umane și totuși, nu aveți nicio conștiință, integritate sau credibilitate în cea mai mică măsură – vă mai puteți numi ființe umane? Credeți în Dumnezeu și totuși, Îl înșelați; mai mult, luați banii lui Dumnezeu și mâncați din jertfele care Îi sunt făcute Lui. Și totuși, la sfârșit, tot nu reușiți să arătați nici considerația cea mai mică pentru sentimentele lui Dumnezeu sau cea mai palidă conștiință față de El. Nu puteți îndeplini nici cea mai neînsemnată dintre poruncile lui Dumnezeu. Vă mai puteți numi ființe umane? Mâncați mâncarea cu care vă aprovizionează

Dumnezeu și respirați oxigenul pe care El vi-l dă, vă bucurați de harul Său, totuși, la final, nu aveți nici minima cunoaștere de Dumnezeu. Dimpotrivă, ați devenit niște neisprăviți care I se împotrivesc lui Dumnezeu. Nu vă face asta niște dobitoace chiar mai prejos decât un câine? Printre animale, există vreunele care sunt mai malițioase decât voi?

Acei pastori și prezbiteri care stau la amvon învățându-i pe alții sunt adversarii lui Dumnezeu și aliații Satanei; aceia dintre voi care nu stați la amvon învățându-i pe alții nu ar fi adversari și mai mari ai lui Dumnezeu? Nu sunteți voi, chiar mai mult decât ei, în cârdășie cu Satana? Aceia care nu înțeleg scopul lucrării lui Dumnezeu nu știu cum să fie în acord cu voia lui Dumnezeu. Desigur, nu poate fi adevărat că aceia care chiar înțeleg scopul lucrării Lui nu ar ști cum să se conformeze voii lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu nu e greșită niciodată; mai degrabă, căutarea omului e cea defectuoasă. Nu cumva acei degenerați, care se împotrivesc voit lui Dumnezeu, sunt și mai cumpliți și mai răuvoitori decât acei pastori și prezbiteri? Mulți sunt cei ce se împotrivesc lui Dumnezeu, dar în rândul lor, există și diferite moduri în care se împotrivesc Dumnezeu. La fel cum există tot felul de credincioși, la fel există și tot felul de potrivnici față de Dumnezeu, fiecare diferit de celălalt. Nici măcar unul singur din aceia care nu reușesc să recunoască clar scopul lucrării lui Dumnezeu nu poate fi mântuit. Indiferent de modul în care omul poate să se fi împotrivit lui Dumnezeu în trecut, atunci când omul ajunge să înțeleagă scopul lucrării lui Dumnezeu și își dedică eforturile pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu, Dumnezeu îi va fi șterge complet toate păcatele de dinainte. Atâta timp cât omul caută adevărul și practică adevărul, Dumnezeu nu va ține minte ce a făcut acesta. Mai mult, tocmai pe baza practicării adevărului de către om, Dumnezeu îl justifică. Aceasta este dreptatea lui Dumnezeu. Înainte ca omul să-L fi văzut pe Dumnezeu sau să fi experimentat lucrarea Lui,

indiferent de cum acționează omul față de Dumnezeu, El nu Își aduce aminte. Cu toate acestea, odată ce omul L-a văzut pe Dumnezeu și a experimentat lucrarea Lui, toate faptele și acțiunile omului vor fi înscrise de către Dumnezeu în „cronici”, pentru că omul L-a văzut pe Dumnezeu și a trăit în lucrarea Lui.

Când omul a văzut cu adevărat ce are Dumnezeu și ce este El, când a văzut supremația Lui, când a ajuns să cunoască cu adevărat lucrarea lui Dumnezeu și, mai mult, atunci când vechea fire a omului e schimbată, atunci omul își va fi înlăturat complet firea răzvrătită care se împotrivește lui Dumnezeu. Se poate spune că toată lumea s-a împotrivit la un moment dat lui Dumnezeu și toată lumea s-a răzvrătit la un moment dat împotriva lui Dumnezeu. Cu toate acestea, dacă asculți de bunăvoie de Dumnezeul întrupat și, din acest moment, mulțumești inima lui Dumnezeu cu loialitatea ta, practici adevărul care se cuvine, îți îndeplinești datoria așa cum se cuvine și să păzești regulile care se cuvin, atunci ești unul care e dispus să își dea la o parte răzvrătirea pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și unul care poate fi desăvârșit de Dumnezeu. Dacă ar fi să refuzi cu încăpățânare să-ți vezi greșelile și nu ai nicio intenție de a te pocăi, dacă persiști în purtarea ta răzvrătită, fără cea mai mică intenție de a coopera cu Dumnezeu și a-L mulțumi, atunci o persoană așa de îndărătnică și incorigibilă ca tine va fi pedepsită cu siguranță și cu siguranță nu va fi niciodată cineva desăvârșit de Dumnezeu. Așa stând lucrurile, tu ești dușmanul lui Dumnezeu astăzi, iar mâine vei fi tot dușmanul lui Dumnezeu, și la fel vei rămâne dușmanul lui Dumnezeu în ziua ce vine; vei fi veșnic un adversar al lui Dumnezeu și dușmanul lui Dumnezeu. În acest caz, cum oare ar putea Dumnezeu să te achite? Este în natura omului să se împotrivească lui Dumnezeu, dar omul nu trebuie să caute intenționat „secretul” împotrivirii față de Dumnezeu doar pentru că a-și schimba natura este o sarcină de nedepășit. Dacă aceasta

ar fi situația, ar fi mai bine să te îndepărtezi până să nu fie prea târziu, ca mustrarea să nu devină tot mai aspră în viitor și ca natura ta sălbatică să nu izbucnească și să devină de nestăpânit, până când trupul tău de carne ar fi eliminat de Dumnezeu, la final. Crezi în Dumnezeu pentru a primi binecuvântări; dar dacă la final, doar nenorocirea s-ar abate asupra ta, nu ar fi asta o rușine? Vă îndemn, ar fi mai bine să vă faceți un alt plan. Orice ați putea să faceți, ar fi mai bine decât să credeți în Dumnezeu: cu siguranță nu poate să existe doar această cărare. Nu ați supraviețui în continuare dacă nu ați căuta adevărul? De ce trebuie fiți în contradicție cu Dumnezeu în acest fel?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 295)

Am făcut multă lucrare în rândul oamenilor, perioadă în care am și exprimat numeroase cuvinte. Aceste cuvinte sunt toate de dragul mântuirii omului, și au fost exprimate pentru ca omul să poată deveni compatibil cu Mine. Totuși, am câștigat pe pământ doar o mână de oameni care sunt compatibili cu Mine, așa că spun că omul nu-Mi prețuiește cuvintele – asta pentru că omul nu este compatibil cu Mine. Astfel, lucrarea pe care o înfăptuiesc nu este doar pentru ca omul să Mi se poată închina; mai important, este pentru ca omul să poată fi compatibil cu Mine. Omul a fost corupt și trăiește în capcana Satanei. Toți oamenii trăiesc în trup, în dorințe egoiste și nu există unul singur între ei care să fie compatibil cu Mine. Există oameni care spun că sunt compatibili cu Mine, dar asemenea oameni se închină la idoli neclari. Deși recunosc numele Meu ca fiind sfânt, ei merg pe o cărare opusă Mie, iar cuvintele lor sunt pline de aroganță și siguranță de sine. Asta fiindcă, la bază, ei sunt cu toții împotriva Mea și incompatibili cu Mine. În fiecare zi, ei caută urmele Mele în Biblie și găsesc, la

întâmplare, pasaje „potrivite”, pe care le citesc la nesfârșit și le recită ca pe scripturi. Ei nu știu cum să fie compatibili cu Mine, nici ce înseamnă să fie împotriva Mea. Ei doar citesc scripturile orbește. În Biblie, închid un Dumnezeu nedeslușit, pe care nu L-au văzut niciodată și pe care sunt incapabili să-L vadă, și pe care Îl scot afară să Îl contemple în tihnă. Ei cred în existența Mea numai prin prisma Bibliei și pun semnul egal între Mine și Biblie; fără Biblie Eu nu exist, iar fără Mine nu există Biblie. Ei nu dau nicio atenție existenței sau acțiunilor Mele, ci dedică o atenție extremă și deosebită fiecărui cuvânt din Scriptură. Mult mai mulți chiar cred că Eu nu ar trebui să fac nimic din ce doresc să fac decât dacă acest lucru este profețit de Scriptură. Ei acordă prea multă importanță Scripturii. Se poate spune că văd cuvintele și expresiile ca fiind prea importante, mergând până la a folosi versete din Biblie pentru a măsura fiecare cuvânt spus de Mine și pentru a Mă condamna. Ceea ce caută ei nu este calea compatibilității cu Mine sau calea compatibilității cu adevărul, ci calea compatibilității față de cuvintele Bibliei, și cred că orice lucru care nu este conform Bibliei este, fără excepție, în afara lucrării Mele. Oare nu sunt astfel de oameni urmașii ascultători ai fariseilor? Fariseii evrei foloseau legea lui Moise pentru a-L condamna pe Isus. Ei nu căutau compatibilitate cu Isus în acea epocă, ci urmau cu sârg legea în litera ei, până acolo încât, după ce L-au condamnat pentru că nu respectase legea Vechiului Testament și că nu era Mesia – în cele din urmă, L-au pironit pe inocentul Isus pe cruce. Care era substanța lor? Nu era oare aceea că nu căutau calea compatibilității cu adevărul? Erau preocupați până la obsesie de fiecare cuvânt al Scripturii, nedând nicio atenție voii Mele, și nici pașilor și metodelor lucrării Mele. Ei nu erau oameni care să caute adevărul, ci oameni care se agățau rigid de cuvinte; nu erau oameni care să creadă în Dumnezeu, ci oameni care credeau în Biblie. În esență, erau câinii de pază ai Bibliei. Pentru a proteja interesele Bibliei, a

susține demnitatea Bibliei și pentru a proteja reputația Bibliei, ei au mers până acolo încât L-au răstignit pe Isus Cel milostiv pe cruce. Ei au făcut acest lucru doar de dragul de a proteja Biblia și de a păstra statutul fiecărui cuvânt din Biblie în inimile oamenilor. Prin urmare, au preferat să renunțe la viitorul lor și la jertfa de păcat pentru a-L condamna pe Isus, care nu era în conformitate cu doctrina Scripturii. Oare nu erau ei toți niște lachei ai fiecărui cuvânt din Scriptură?

Dar oamenii de astăzi? Hristos a venit ca să elibereze adevărul, însă aceștia mai degrabă L-ar alunga din această lume pentru a-și putea câștiga intrarea în rai și pentru a primi har. Mai degrabă ar nega complet venirea adevărului, pentru a proteja interesele Bibliei, și mai degrabă L-ar crucifica din nou pe Hristosul reîntors în trup, pentru a asigura existența veșnică a Bibliei. Cum poate omul să primească mântuirea Mea când inima sa este atât de înrăită, iar natura sa atât de potrivnică Mie? Trăiesc printre oameni, însă omul nu Îmi cunoaște existența. Când Îmi revărs lumina asupra omului, el tot rămâne neștiutor de existența Mea. Când Îmi dezlănțui mânia asupra omului, el Îmi neagă existența cu și mai mare tărie. Omul caută compatibilitate cu cuvintele și compatibilitate cu Biblia, însă nici măcar o singură persoană nu vine dinaintea Mea să caute calea compatibilității cu adevărul. Omul se uită în sus către Mine în rai și are un deosebit interes pentru existența Mea în rai, dar nimănui nu îi pasă de Mine Cel întrupat, fiindcă Eu, Cel care trăiesc printre oameni, sunt pur și simplu prea neînsemnat. Cei care caută doar compatibilitate cu cuvintele Bibliei și cei care caută numai compatibilitate cu un Dumnezeu nedeslușit sunt o priveliște neplăcută ochilor Mei. Aceasta pentru că ceea ce venerează ei sunt cuvinte moarte și un Dumnezeu care le poate da comori nemăsurate; ceea ce venerează ei este un Dumnezeu care S-ar lăsa la mila omului și un Dumnezeu care nu există. Prin urmare, ce ar putea astfel de oameni să

câştige de la Mine? Omul este, pur și simplu, neînsemnat dincolo de cuvinte. Cei care sunt împotriva Mea, care vin cu cereri nelimitate la Mine, care nu au nicio dragoste de adevăr, care se răzvrătesc împotriva Mea – cum ar putea fi ei compatibili cu Mine?

Cei care sunt împotriva Mea sunt cei care nu sunt compatibili cu Mine. În aceeași situație se află și cei care nu iubesc adevărul. Cei care se răzvrătesc împotriva Mea sunt și mai mult împotriva Mea și incompatibili cu Mine. Pe toți cei care nu sunt compatibili cu Mine îi las în mâinile celui rău și îi abandonez stricăciunii celui rău, le dau frâu liber să-și arate răutatea, iar în cele din urmă îi abandonez cu totul pe mâna celui rău pentru a fi devorați. Nu Mă interesează câți se închină la Mine, cu alte cuvinte, nu Mă interesează câți oameni cred în Mine. Tot ce Mă interesează este cât de mulți sunt compatibili cu Mine. Aceasta pentru că toți cei care nu sunt compatibili cu Mine sunt oameni răi, care Mă trădează; ei sunt inamicii Mei, iar Eu nu voi ridica „altar" inamicilor Mei în casa Mea. Cei care sunt compatibili cu Mine Mă vor slăvi în veci în casa Mea, iar cei care Mi se împotrivesc vor suferi în veci pedeapsa Mea. Cei care se îngrijesc doar de cuvintele Bibliei și pe care nu-i preocupă nici adevărul și nici să calce pe urmele Mele – aceia sunt împotriva Mea, căci Mă limitează după cuvântul Bibliei, Mă îngrădesc în Biblie, astfel că hulesc din cale afară la adresa Mea. Cum ar putea astfel de oameni să vină înaintea Mea? Ei nu țin seama de faptele Mele sau de voința Mea, și nici de adevăr, însă sunt obsedați de cuvinte – cuvinte care ucid. Cum ar putea astfel de oameni să fie compatibili cu Mine?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 296)

După ce s-a realizat adevărul lui Isus devenit trup, omul a crezut că, în cer, nu există doar Tatăl, ci și Fiul și chiar Duhul. Aceasta este noțiunea convențională pe care o deține omul și anume, că există un astfel de Dumnezeu în Cer: un Dumnezeu triunic care este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Întreaga omenire are aceste noțiuni: Dumnezeu este un singur Dumnezeu, dar cuprinde trei părți, ceea ce toți cei înrădăcinați serios în noțiuni convenționale consideră a fi Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Doar cele trei părți făcute una sunt toate Dumnezeu. Fără Tatăl Sfânt, Dumnezeu nu ar fi întreg. În mod similar, nici Dumnezeu nu ar fi întreg fără Fiul sau Duhul Sfânt. În noțiunile lor, ei cred că nici Tatăl singur și nici Fiul singur nu pot fi considerați Dumnezeu. Doar Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt împreună pot fi considerați Dumnezeu Însuși. Acum, toți credincioșii religioși, și chiar fiecare adept dintre voi, au această credință. Totuși, nimeni nu poate explica dacă această credință este sau nu corectă, pentru că voi vă aflați mereu într-o ceață a confuziei despre lucrurile lui Dumnezeu Însuși. Deși acestea sunt noțiuni, voi nu știți dacă sunt corecte sau greșite, deoarece ați devenit prea serios contaminați de noțiuni religioase. Ați acceptat prea adânc aceste noțiuni convenționale ale religiei, iar această otravă a pătruns prea adânc în voi. Prin urmare, la fel ați cedat și voi acestei influențe dăunătoare în această chestiune, deoarece Dumnezeul triunic pur și simplu nu există. Adică, Treimea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh pur și simplu nu există. Acestea sunt toate noțiuni convenționale ale omului și credințele eronate ale omului. De-a lungul multor secole, omul a crezut în această Treime, evocată de noțiuni din mintea omului, fabricate de om și care nu au mai fost văzute niciodată înainte de către om. De-a lungul acestor numeroși ani, au existat mulți interpreți ai Bibliei care au explicat „adevăratul înțeles” al Dumnezeului triunic, dar astfel de explicații ale Treimii ca trei persoane consubstanțiale distincte au fost nedeslușite și neclare și toți oamenii sunt

derutați de „alcătuirea” lui Dumnezeu. Niciun om influent nu a fost în stare vreodată să ofere o explicație amănunțită; majoritatea explicațiilor sunt acceptabile pe hârtie și din punct de vedere rațional, dar niciun singur om nu are o înțelegere pe deplin clară a semnificației Treimii. Aceasta este deoarece această mare Treime, pe care omul o păstrează în inimă, pur și simplu, nu există. Deoarece nimeni nu a văzut vreodată chipul adevărat al lui Dumnezeu, nici nu a fost suficient de norocos ca să urce la locuința lui Dumnezeu să-L viziteze, pentru a examina ce elemente sunt prezente în locul unde stă Dumnezeu, pentru a determina cu exactitate câte zeci de mii sau sute de milioane de generații sunt în „casa lui Dumnezeu” sau să cerceteze doar cât de multe părți compun alcătuirea inerentă a lui Dumnezeu. Ceea ce trebuie examinat în primul rând este acest lucru: vârsta Tatălui și a Fiului, precum și cea a Duhului Sfânt; arătările corespunzătoare ale fiecărei persoane; cum exact Se separă Ei și cum se face că sunt făcuți una. Din păcate, în toți acești numeroși ani, nimeni nu a reușit să determine adevărul acestor lucruri. Toți fac doar presupuneri, căci nimeni nu s-a înălțat vreodată la Cer pentru a face o vizită și nu s-a întors cu un „raport de investigație” pentru întreaga omenire, pentru a raporta adevărul acestei chestiuni tuturor acelor credincioși religioși, înflăcărați și devotați, care sunt preocupați de Treime. Desigur, nu se poate învinui omul pentru formarea unor astfel de noțiuni, astfel, de ce Iahve Tatăl nu L-a luat pe Isus Fiul să-L însoțească atunci când a creat omenirea? Ar fi fost mai bine dacă, la început, toți ar fi fost cunoscuți cu numele lui Iahve. Dacă trebuie învinovățit cineva, lăsați să fie învinovățită greșeala trecătoare a lui Iahve Dumnezeu, care nu I-a chemat pe Fiul și pe Duhul Sfânt înaintea Lui, în timpul creației, ci, mai degrabă, Și-a îndeplinit singur lucrarea. Dacă Ei toți ar fi lucrat simultan, atunci nu ar fi devenit una? Dacă, încă de la început și până la sfârșit, ar fi fost numai numele Iahve și nu numele lui Isus din

Epoca Harului sau dacă atunci El încă ar fi fost numit Iahve, nu ar fi fost atunci Dumnezeu cruțat de suferința acestei divizări de către omenire? Desigur, Iahve nu poate fi învinuit pentru toate acestea; dacă trebuie învinuit cineva, lăsați să fie învinovățit Duhul Sfânt, care, timp de mii de ani, Și-a continuat lucrarea cu numele de Iahve, de Isus și chiar cu numele de Duhul Sfânt, derutându-l și zăpăcindu-l pe om astfel încât acesta nu putea ști întocmai cine anume este Dumnezeu. Dacă Însuși Duhul Sfânt ar fi lucrat fără formă sau chip și, mai mult, fără un nume precum cel de Isus, iar omul nu ar fi putut nici să-L atingă, nici să-L vadă, ci să audă doar sunetul tunetului, atunci o astfel de lucrare n-ar fi avut un folos mai mare pentru omenire? Deci, ce se poate face acum? Noțiunile omului s-au adunat înalte ca un munte și întinse ca marea, într-o așa măsură încât Dumnezeul zilei de astăzi nu le mai poate suporta și este complet pierdut. În trecut, când era doar Iahve, Isus și, între Ei, Duhul Sfânt, omul era deja pierdut în privința modului de a face față, iar acum a fost adăugat Cel Atotputernic, despre care se spune chiar că este, de asemenea, o parte a lui Dumnezeu. Cine știe cine este El și în care persoană a Treimii a fost amestecat sau ascuns pentru atât de mulți ani? Cum poate omul să suporte acest lucru? Doar pentru ca omul să poată explica Dumnezeul triunic a fost necesară o viață, însă acum există „un singur Dumnezeu în patru persoane”. Cum poate fi explicat acest lucru? Poți tu să explici? Frați și surori! Cum ați crezut într-un astfel de Dumnezeu până astăzi? Îmi scot pălăria în fața voastră. Dumnezeul triunic a fost deja suficient de suportat; cum ați putea continua să aveți o astfel de credință neclintită în acest singur Dumnezeu în patru persoane? Ați fost îndemnați să ieșiți, dar, totuși, voi refuzați. Este de neimaginat! Chiar sunteți impresionanți! O persoană poate merge chiar atât de departe încât să creadă în patru Dumnezei și să considere acest lucru o nimica toată; nu credeți că aceasta este o minune? Dacă s-ar uita la voi, nimeni nu ar ști că

sunteți capabili să înfăptuiți astfel de minuni mari! Permiteți-Mi să vă spun că, într-adevăr, Dumnezeul triunic nu există nicăieri în acest univers. Dumnezeu nu are niciun Tată și niciun Fiu și cu atât mai puțin nu există un concept că Tatăl și Fiul folosesc împreună Duhul Sfânt drept un instrument. Toate acestea reprezintă cea mai falsă idee din lume și, pur și simplu, nu există! Totuși, chiar și o astfel de falsitate își are originea ei și nu este în întregime nefundamentată, pentru că mințile voastre nu sunt atât de simple, iar gândurile voastre nu sunt fără rațiune. Mai degrabă, ele sunt destul de adecvate și ingenioase, atât de mult încât sunt de neînvins chiar și de către oricare satană. Este păcat că aceste gânduri sunt toate idei false și, pur și simplu, nu există! Voi nu ați văzut deloc adevărul concret; voi doar emiteți supoziții și închipuiri, apoi le transformați pe toate într-o poveste pentru a câștiga, în mod înșelător, încrederea altora și stăpânirea asupra celor mai nebuni dintre oamenii fără înțelepciune sau rațiune, astfel încât ei să creadă în mărețele și faimoasele voastre „învățături experte”. Acesta este adevărul? Este acesta modul de viață pe care ar trebui să-l primească omul? Totul este o absurditate! Niciun singur cuvânt nu este potrivit! De-a lungul acestor numeroși ani, Dumnezeu a fost divizat de voi în acest fel, fiind divizat tot mai mărunt cu fiecare generație, până în măsura în care un singur Dumnezeu a fost separat, în mod deschis, în trei Dumnezei. Și acum este pur și simplu imposibil ca omul să-L reunească pe Dumnezeu ca Unul, căci voi L-ați separat în prea multe părți! Este greu de spus cât timp ați fi continuat cu nerușinare în acest fel dacă n-ar fi fost lucrarea Mea promptă, înainte de a fi prea târziu! Cum poate El încă să fie Dumnezeul vostru când voi continuați să-L separați în acest fel? L-ați mai recunoaște pe Dumnezeu? V-ați mai găsi originile? Dacă aș fi venit ceva mai târziu, probabil că I-ați fi trimis pe „Tatăl și Fiul”, Iahve și Isus, înapoi în Israel și ați fi pretins că voi înșivă sunteți o parte a lui Dumnezeu. Din fericire, acum

sunt zilele de pe urmă. În cele din urmă, această zi, pe care am așteptat-o îndelung, a sosit și, doar după ce am realizat, cu propria-Mi mână, această etapă a lucrării, a fost oprită divizarea lui Dumnezeu Însuși de către voi. Dacă n-ar fi fost astfel, voi ați fi amplificat, chiar punând pe mesele voastre pentru închinare toate satanele dintre voi. Acesta este subterfugiul vostru! Acesta este modul vostru de a-L diviza pe Dumnezeu! Veți continua acum să faceți astfel? Lăsați-Mă să vă întreb: Câți Dumnezei există? Care Dumnezeu vă va aduce mântuire? Oare la primul Dumnezeu, la Cel de-al doilea sau la Cel de-al treilea vă rugați mereu? În care credeți întotdeauna? În Tatăl? Sau Fiul? Sau în Duhul? Spune-Mi în cine crezi tu. Deși, cu fiecare cuvânt, spuneți că voi credeți în Dumnezeu, voi vă credeți, de fapt, propriul creier! Pur și simplu, nu-L aveți pe Dumnezeu în inimă! Și, totuși, în mintea voastră există o serie de astfel de Treimi! Nu sunteți de acord?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Oare există Treimea?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 297)

Dacă cele trei etape ale lucrării sunt evaluate în conformitate cu acest concept al Treimii, atunci trebuie să existe trei Dumnezei, din moment ce lucrarea îndeplinită de fiecare nu este aceeași. Dacă vreunul dintre voi spune că Treimea există într-adevăr, atunci explicați ce este, mai exact, acest singur Dumnezeu în trei persoane. Ce este Tatăl Sfânt? Ce este Fiul? Ce este Duhul Sfânt? Iahve este Tatăl Sfânt? Isus este Fiul? Atunci cum este cu Duhul Sfânt? Tatăl nu este un Duh? Esența Fiului nu este, de asemenea, un Duh? Lucrarea lui Isus nu a fost lucrarea Duhului Sfânt? Lucrarea lui Iahve nu a fost, la acea vreme, realizată de un Duh, la fel ca lucrarea lui Isus? Câte Duhuri poate avea Dumnezeu? Conform explicației tale, cele trei persoane – ale Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt – sunt una; dacă așa stau lucrurile, atunci există trei Duhuri, dar pentru a fi trei Duhuri înseamnă că trebuie să existe trei Dumnezei. Aceasta înseamnă că nu există un singur

Dumnezeu adevărat; cum poate un astfel de Dumnezeu să aibă încă esența inerentă a lui Dumnezeu? Dacă accepți că există doar un singur Dumnezeu, atunci cum poate El să aibă un fiu și să fie tată? Nu sunt toate acestea pur și simplu noțiunile tale? Există doar un Dumnezeu, numai o persoană în acest Dumnezeu și doar un Duh al lui Dumnezeu, așa cum este scris în Biblie că: „Există un singur Duh Sfânt și un singur Dumnezeu”. Indiferent dacă există sau nu Tatăl și Fiul despre care vorbești, până la urmă există doar un Dumnezeu, iar esența Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt, în care voi credeți, este esența Duhului Sfânt. Cu alte cuvinte, Dumnezeu este un Duh, însă El este capabil să devină trup și să trăiască printre oameni, precum și să fie mai presus de toate lucrurile. Duhul Său este atotcuprinzător și omniprezent. El poate fi, în același timp, în trup și în univers și deasupra acestuia. De vreme ce toți oamenii spun că Dumnezeu este singurul Dumnezeu adevărat, atunci există un singur Dumnezeu, care nu poate fi separat de nimeni după pofta inimii! Dumnezeu este un singur Duh și o singură persoană. Și Acesta este Duhul lui Dumnezeu. Dacă ar fi așa cum spui, atunci Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt nu sunt Ei trei Dumnezei? Duhul Sfânt este un subiect, Fiul un altul, iar Tatăl încă unul. Persoanele Lor sunt diferite și esențele Lor sunt diferite, deci cum pot Ei să fie fiecare parte a unui singur Dumnezeu? Duhul Sfânt este un Duh; acest lucru este ușor de înțeles pentru om. Dacă așa stau lucrurile, atunci Tatăl este chiar și mai mult un Duh. El nu a coborât niciodată pe pământ și nu a devenit niciodată trup; El este Iahve Dumnezeu în inima omului și este, cu siguranță, și un Duh. Atunci, care este relația dintre El și Duhul Sfânt? Este relația dintre Tată și Fiu? Sau este relația dintre Duhul Sfânt și Duhul Tatălui? Oare esența fiecărui Duh este aceeași? Sau Duhul Sfânt este un instrument al Tatălui? Cum poate fi explicat acest lucru? Și, atunci, care este relația dintre Fiul și Duhul Sfânt? Este o relație între două Duhuri sau relația dintre un om și un

Duh? Acestea sunt toate chestiuni care nu pot avea nicio explicație! Dacă Ei toți sunt un singur Duh, atunci nu se poate vorbi despre trei persoane, căci Ei sunt posedați de un singur Duh. Dacă ar fi persoane distincte, atunci Duhurile Lor ar varia în putere, iar Ei, pur și simplu, nu ar putea fi un singur Duh. Acest concept al Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt este cel mai absurd! Aceasta Îl segmentează pe Dumnezeu și Îl împarte în trei persoane, fiecare cu un statut și un Duh; atunci, cum poate El să fie totuși un singur Duh și un singur Dumnezeu? Spuneți-Mi, cerurile și pământul și toate lucrurile au fost create de Tatăl, de Fiul sau de Duhul Sfânt? Unii spun că Ei le-au creat împreună. Atunci cine a răscumpărat omenirea? A fost Duhul Sfânt, Fiul sau Tatăl? Unii spun că Fiul a fost Cel care a răscumpărat omenirea. Atunci cine este Fiul, în esență? Nu este El întruparea Duhului lui Dumnezeu? Întruparea Îl strigă pe Dumnezeu din Cer cu numele Tatălui, din perspectiva unui om creat. Oare nu ești conștient că Isus S-a născut prin concepția Duhului Sfânt? În El este Duhul Sfânt; indiferent ce spui, El este totuși una cu Dumnezeu din Cer, căci este întruparea Duhului lui Dumnezeu. Această idee despre Fiu este, pur și simplu, neadevărată. Este un singur Duh care realizează întreaga lucrare; doar Dumnezeu Însuși, adică, Duhul lui Dumnezeu Își duce la bun sfârșit lucrarea. Cine este Duhul lui Dumnezeu? Nu este Duhul Sfânt? Nu este Duhul Sfânt care lucrează în Isus? Dacă lucrarea nu ar fi fost îndeplinită de Duhul Sfânt (adică, Duhul lui Dumnezeu), atunci ar fi putut lucrarea Lui să-L reprezinte pe Dumnezeu Însuși? Când Isus L-a numit pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată, în timp ce S-a rugat, acest lucru a fost făcut doar din perspectiva unui om creat, doar pentru că Duhul lui Dumnezeu Și-a asumat un trup obișnuit și normal și a avut acoperământul exterior al unei ființe create. Chiar dacă în El era Duhul lui Dumnezeu, aspectul Său exterior era încă acela al unui om normal; cu alte cuvinte, El devenise „Fiul Omului”, despre care au vorbit

toți oamenii, inclusiv Isus Însuși. Dat fiind că El este numit Fiul omului, El este o persoană (fie ea bărbat sau femeie, în orice caz, una cu învelișul exterior al unei ființe umane) născută într-o familie normală de oameni obișnuiți. Prin urmare, pentru Isus să-L numească pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată a fost la fel ca pentru voi când L-ați numit pe El la început Tată; El a făcut acest lucru din perspectiva unui om creat. Vă mai amintiți rugăciunea Tatăl nostru pe care Isus v-a învățat să o memorați? „Tatăl nostru din ceruri…” El le-a cerut tuturor oamenilor să-L numească pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată. Și din moment ce și El, de asemenea, L-a numit Tată, El a făcut acest lucru din perspectiva unuia care se află pe picior de egalitate cu voi toți. Din moment ce L-ați numit pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată, Isus S-a văzut pe Sine ca fiind pe picior de egalitate cu voi și ca un om pe pământ ales de Dumnezeu (adică Fiul lui Dumnezeu). Dacă Îl numiți pe Dumnezeu Tată, nu este aceasta pentru că voi sunteți ființe create? Oricât de mare ar fi autoritatea lui Isus pe pământ, înainte de răstignire, El a fost numai un Fiu al omului, guvernat de Duhul Sfânt (adică Dumnezeu) și una dintre ființele create ale pământului, pentru că El încă trebuia să-Și finalizeze lucrarea Sa. Prin urmare, a-L numi pe Dumnezeu din ceruri Tată, a însemnat doar umilința și ascultarea Lui. Adresarea Sa către Dumnezeu (adică Duhul din ceruri) într-o asemenea manieră, nu dovedește totuși că El a fost Fiul Duhului lui Dumnezeu din ceruri. Mai degrabă, se poate spune pur și simplu că perspectiva Lui a fost diferită, nu că El a fost o persoană diferită. Existența unor persoane distincte este o aberație! Înainte de răstignirea Sa, Isus a fost un Fiu al omului legat de limitările trupului și El nu a posedat complet autoritatea Duhului. De aceea El nu putea decât să caute voia lui Dumnezeu Tatăl din perspectiva unei ființe create. Așa cum El S-a rugat de trei ori în Ghetsimani: „Nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu”. Înainte de a fi pus pe

cruce, El a fost doar Regele Evreilor; El a fost Hristos, Fiul Omului, și nu un trup de slavă. De aceea, din punctul de vedere al unei ființe create, El L-a numit pe Dumnezeu Tată. Acum, nu poți spune că toți cei care Îl numesc pe Dumnezeu Tată sunt Fiul. Dacă ar fi așa, atunci nu ați fi devenit toți Fiul odată ce Isus v-a învățat Rugăciunea „Tatăl nostru”? Dacă încă nu sunteți convinși, atunci spuneți-Mi, cine este Cel pe care-L numiți Tată? Dacă vă referiți la Isus, atunci cine este pentru voi Tatăl Lui? După ce Isus a plecat, nu a mai existat această idee a Tatălui și Fiului. Această idee a fost potrivită doar pentru anii în care Isus a devenit trup; în toate celelalte împrejurări, atunci când Îl numiți Tată pe Dumnezeu, relația este cea dintre Domnul creației și o ființă creată. Nu există un timp în care să se poată aplica această idee despre Treimea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh. Aceasta este o idee falsă rar întâlnită de-a lungul veacurilor și nu există!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Oare există Treimea?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 298)

Acest lucru poate aduce în mintea majorității oamenilor cuvintele lui Dumnezeu din Geneză: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră” (Geneza 1:26). Având în vedere că Dumnezeu spune: „să facem om după chipul Nostru”, atunci „Noi” indică doi sau mai mulți; întrucât El a spus „Noi”, atunci nu este doar un singur Dumnezeu. În felul acesta, omul a început să se gândească, în mod teoretic, la persoane distincte și, din aceste cuvinte, a apărut ideea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Atunci, cum este Tatăl? Cum este Fiul? Și cum este Duhul Sfânt? Ar fi posibil ca omenirea de astăzi să fie făcută după chipul Unuia unit din Cei trei? Este atunci chipul omului ca acela al Tatălui, al Fiului sau al Duhului Sfânt? După chipul căreia dintre cele trei persoane ale lui Dumnezeu este omul? Această idee a omului este pur și simplu incorectă și lipsită de sens! Ea poate doar să împartă un singur Dumnezeu în mai mulți. Momentul în

care Moise a scris Geneza a fost după crearea omenirii, care a urmat creării lumii. Moise nu a existat chiar de la început, când a luat ființă lumea. Și, abia mult mai târziu, Moise a scris Biblia. Deci, cum ar fi putut el să știe ce a vorbit Dumnezeu din Cer? Nu a avut nicio bănuială despre modul în care Dumnezeu crease lumea. În Vechiul Testament al Bibliei, nu există nicio mențiune despre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, ci doar despre singurul Dumnezeu adevărat, Iahve, care Își desfășura lucrarea în Israel. El a primit nume diferite, pe măsură ce epocile se schimbă, însă acest lucru nu poate dovedi că fiecare nume se referă la o persoană diferită. Dacă ar fi așa, atunci nu ar exista nenumărate persoane în Dumnezeu? Ceea ce este scris în Vechiul Testament este lucrarea lui Iahve, o etapă a lucrării lui Dumnezeu Însuși care să fie începută în Epoca Legii. Lucrarea lui Dumnezeu era cea în care: așa cum El a spus, a fost și precum El a poruncit, așa a rămas. În niciun moment, Iahve nu a spus că El a fost Tatăl care a venit să realizeze lucrarea și nici nu a prorocit vreodată pe Fiul care vine să răscumpere omenirea. În vremea lui Isus, s-a spus doar că Dumnezeu devenise trup pentru a răscumpăra întreaga omenire și nu că Fiul era Cel care venise. Deoarece epocile nu sunt asemănătoare, iar lucrarea pe care Dumnezeu Însuși o face, de asemenea, diferă, El trebuie să-Și îndeplinească lucrarea în diferite tărâmuri. În felul acesta, identitatea pe care o reprezintă El, de asemenea, diferă. Omul crede că Iahve este Tatăl lui Isus, dar acest lucru nu a fost de fapt recunoscut de Isus, care a spus: „Noi nu am fost niciodată diferențiați ca Tată și Fiu; Eu și Tatăl din Cer suntem una. Tatăl este în Mine, iar Eu sunt în Tatăl; când oamenii Îl văd pe Fiul, ei Îl văd pe Tatăl Ceresc". Când toate au fost spuse, fie că este Tatăl sau Fiul, Ei sunt un singur Duh și nu sunt despărțiți în persoane separate. Odată ce omul încearcă să explice, lucrurile sunt complicate de ideea unor persoane distincte, precum și de relația dintre Tată, Fiu și Duh. Când omul vorbește

despre persoane separate, nu Îl materializează acest lucru pe Dumnezeu? Omul clasifică chiar persoanele ca prima, a doua și a treia; toate acestea nu sunt decât închipuirile omului, nu merită să fie menționate și sunt complet nerealiste! Dacă l-ai întreba: „Câți Dumnezei există?”, omul ar spune că Dumnezeu este Treimea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt: singurul Dumnezeu adevărat. Dacă i-ai mai pune o întrebare: „Cine este Tatăl?”, el ar spune: „Tatăl este Duhul lui Dumnezeu din Cer; El este răspunzător de toate și este Stăpânul Cerului”. „Atunci Iahve este Duhul?” El ar spune: „Da!”. Dacă l-ai întreba apoi: „Cine este Fiul?”, el ar spune că, desigur, Isus este Fiul. „Atunci, care este povestea lui Isus? De unde a venit El?” Omul ar spune: „Isus I S-a născut Mariei prin concepția Duhului Sfânt”. Atunci, esența Lui nu este, de asemenea, Duhul? Nu este lucrarea Lui, de asemenea, tipică Duhului Sfânt? Iahve este Duhul și, tot astfel, este esența lui Isus. Acum, în zilele de pe urmă, este și mai puțină nevoie să spun că este încă Duhul; cum ar putea Ei să fie persoane diferite? Nu este, pur și simplu, Duhul lui Dumnezeu Cel care îndeplinește lucrarea Duhului din diferite perspective? Astfel, nu există nicio distincție între persoane. Isus a fost conceput de Duhul Sfânt și, fără îndoială, lucrarea Lui a fost exact cea a Duhului Sfânt. În prima etapă a lucrării îndeplinite de Iahve, El nici nu a devenit trup, nici nu S-a arătat omului. Deci, omul nu a văzut niciodată arătarea Sa. Indiferent cât de minunat și cât de înălțat era, El era încă Duhul, Dumnezeu Însuși, care l-a creat pe om la început. Adică, El era Duhul lui Dumnezeu. El i-a vorbit omului dintre nori, doar un Duh fiind, și nimeni nu a fost martor la arătarea Sa. Doar în Epoca Harului, când Duhul lui Dumnezeu a venit în trup și S-a întrupat în Iudeea, omul I-a văzut pentru prima dată chipul întrupării ca evreu. În El nu era nimic din Iahve. Cu toate acestea, El a fost conceput de Duhul Sfânt, adică, de Duhul lui Iahve Însuși, iar Isus încă S-a născut ca întruchipare a Duhului lui Dumnezeu. Ceea ce a

văzut întâi omul a fost Duhul Sfânt care cobora ca un porumbel pe Isus; Duhul nu era exclusiv al lui Isus, ci, mai degrabă, Duhul Sfânt. Atunci, poate să fie Duhul lui Isus despărțit de Duhul Sfânt? Dacă Isus este Isus, Fiul, iar Duhul Sfânt este Duhul Sfânt, atunci cum ar putea Ei să fie una? Lucrarea nu ar putea fi îndeplinită dacă ar fi astfel. Duhul din Isus, Duhul din Cer și Duhul lui Iahve sunt toate una. Este numit Duhul Sfânt, Duhul lui Dumnezeu, Duhul intensificat de șapte ori și Duhul atotcuprinzător. Duhul lui Dumnezeu poate îndeplini multă lucrare. El este capabil să creeze lumea și să o distrugă prin inundarea pământului; El poate răscumpăra întreaga omenire, poate cuceri și distruge întreaga omenire. Această lucrare este realizată în întregime de Dumnezeu Însuși și nu putea fi făcută, în locul Lui, de niciuna dintre personalitățile lui Dumnezeu. Duhul Său poate primi numele lui Iahve și Isus, precum și cel al Celui Atotputernic. El este Domnul și Hristosul. El poate deveni și Fiul Omului. El este în Ceruri, cât și pe pământ; El este la înălțime, deasupra universurilor și printre mulțimi. El este singurul Stăpân al Cerurilor și al pământului! Din momentul creației și până acum, această lucrare a fost îndeplinită de Însuși Duhul lui Dumnezeu. Fie ea lucrarea din Ceruri sau lucrarea în trup, totul se desfășoară prin propriul Său Duh. Toate creaturile, fie în Cer sau pe pământ, sunt în palma mâinii Sale atotputernice; toate acestea sunt lucrarea lui Dumnezeu Însuși și nu pot fi făcute de nimeni în locul Său. În Ceruri, El este Duhul, dar și Dumnezeu Însuși; printre oameni, El este trup, dar rămâne Însuși Dumnezeu. Deși El poate fi numit cu sute de mii de nume, este încă El Însuși, expresia directă a Duhului Său. Răscumpărarea întregii omeniri prin răstignirea Sa a fost lucrarea directă a Duhului Său și, tot astfel este și proclamarea către toate națiunile și toate ținuturile în timpul zilelor de pe urmă. În orice moment, Dumnezeu nu poate fi numit decât Atotputernicul și singurul Dumnezeu adevărat, Dumnezeu Însuși care este atotcuprinzător.

Persoanele distincte nu există, cu atât mai puțin această idee a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Există un singur Dumnezeu în Cer și pe pământ!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Oare există Treimea?"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 299)

Planul de gestionare (planul de mântuire) al lui Dumnezeu se întinde pe șase mii de ani și este împărțit în trei epoci pe baza diferențelor în lucrarea Sa: prima epocă este Epoca Legii Vechiului Testament; cea de-a doua este Epoca Harului; iar a treia este cea a zilelor de pe urmă – Epoca Împărăției. În fiecare epocă, este reprezentată o identitate diferită. Acest lucru se datorează doar diferenței în lucrare, adică, în cerințele lucrării. Prima etapă a lucrării în timpul Epocii Legii a fost efectuată în Israel, iar a doua etapă, a încheierii lucrării de răscumpărare, a fost realizată în Iudeea. Pentru lucrarea răscumpărării, Isus S-a născut prin concepția Duhului Sfânt și ca unic Fiu. Toate acestea s-au datorat cerințelor lucrării. În zilele de pe urmă, Dumnezeu dorește să-Și extindă lucrarea în națiunile neamurilor și să cucerească poporul de acolo, astfel încât numele Său să poată fi mare printre ei. El dorește să-l îndrume pe om în înțelegerea și intrarea în tot adevărul. Toată această lucrare este dusă la îndeplinire de către un singur Duh. Deși El poate acționa astfel din diferite puncte de vedere, natura și principiile lucrării rămân aceleași. Odată ce tu observi principiile și natura lucrării pe care au dus-o la îndeplinire Ei, atunci vei ști că este totul făcut de către un singur Duh. Totuși, unii ar putea spune: „Tatăl este Tatăl; Fiul este Fiul; Duhul Sfânt este Duhul Sfânt și, în cele din urmă, Ei vor fi făcuți una". Atunci cum ar trebui să-I faci una? Cum pot Tatăl și Duhul Sfânt să fie făcuți una? Dacă ar fi, în mod inerent, doi, atunci indiferent de modul în care Ei sunt uniți, nu ar rămâne două părți? Când vorbești despre a-I face una, oare nu înseamnă aceasta unirea a două părți separate pentru a face un întreg? Dar nu au fost Ei două părți înainte de a fi făcuți un întreg? Fiecare

duh are o esență distinctă, iar două duhuri nu pot fi transformate într-unul singur. Un duh nu este un obiect material și nu seamănă cu nimic altceva din lumea materială. După părerea omului, Tatăl este un Duh, Fiul un altul, iar Duhul Sfânt încă unul, apoi, cele trei Duhuri Se amestecă ca trei pahare de apă într-unul singur. Nu-i așa, atunci, că cele trei pahare au făcut unul? Aceasta este pur și simplu o explicație eronată și absurdă! Nu înseamnă aceasta divizarea lui Dumnezeu? Cum pot Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt să fie Toți făcuți una? Nu sunt Ei trei părți, fiecare de naturi diferite? Mai sunt alții care spun: „Nu a spus Dumnezeu în mod expres că Isus era Fiul Lui iubit?" Isus este Fiul iubit al lui Dumnezeu, în care Își găsește plăcerea – acest lucru a fost cu siguranță spus de Dumnezeu Însuși. Acesta a fost Dumnezeu purtându-Și mărturie Lui Însuși, dar doar dintr-o perspectivă diferită, aceea a Duhului din ceruri purtând mărturie propriei Sale întrupări. Isus este întruparea Lui, nu Fiul Său din ceruri. Înțelegi? Nu indică vorbele lui Isus, „Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine", faptul că Ei sunt un singur Duh? Și oare nu din cauza întrupării au fost Ei separați între cer și pământ? În realitate, Ei sunt încă unul; indiferent de situație, este pur și simplu vorba de Dumnezeu purtându-Și mărturie Lui Însuși. Datorită schimbării veacurilor, a cerințelor lucrării și a diferitelor etape ale planului Său de gestionare, apelativul pe care omul i-L dă, de asemenea diferă. Când a venit să ducă la îndeplinire prima etapă a lucrării, El putea fi numit doar Iahve, care e păstorul israeliților. În a doua etapă, Dumnezeul întrupat putea fi numit doar Domn și Hristos. Dar la acel moment, Duhul din ceruri a afirmat doar că El era Fiul preaiubit al lui Dumnezeu și nu a făcut nici o mențiune despre faptul că El este singurul Fiu al lui Dumnezeu. Acest lucru pur și simplu nu s-a întâmplat. Cum ar putea Dumnezeu să aibă un singur copil? Atunci Dumnezeu nu ar fi devenit om? Pentru că El era întruparea, El a fost numit Fiul iubit al lui Dumnezeu și, din aceasta a rezultat relația dintre Tată

și Fiu. Era pur și simplu din cauza separării dintre cer și pământ. Isus S-a rugat din perspectiva trupului. De vreme ce a îmbrăcat un trup al unei umanități atât de normale, El, din perspectiva trupului, a spus: „Învelișul Meu exterior este cel al unei ființe create. De vreme ce am îmbrăcat un trup pentru a veni pe acest pământ, acum sunt la o distanță foarte, foarte mare de Cer”. Din acest motiv, El nu putea să Se roage lui Dumnezeu Tatăl, decât din perspectiva trupului. Era datoria Lui și cu aceasta ar fi trebuit să fie înzestrat Duhul întrupat al lui Dumnezeu. Nu se poate spune că El nu era Dumnezeu doar pentru că Se ruga Tatălui din perspectiva trupului. Deși El era numit Fiul preaiubit al lui Dumnezeu, El încă era Însuși Dumnezeu, căci El nu era decât întruparea Duhului, iar esența Lui era, încă, Duhul. Oamenii se întreabă de ce Se ruga El, dacă era Însuși Dumnezeu. Răspunsul este pentru că El era Dumnezeul întrupat, Dumnezeu care trăiește în trup, și nu Duhul din Cer. După părerea oamenilor, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt toți Dumnezeu. Doar Cei trei, care au fost făcuți ca Unul, pot fi considerați singurul Dumnezeu adevărat și, în felul acesta, puterea Lui este nemaivăzut de mare. Sunt cei care spun că, numai în acest fel, Duhul este intensificat de șapte ori. Când Fiul S-a rugat, după venirea Lui, Duhul a fost Cel căruia I S-a rugat. În realitate, El Se ruga din perspectiva unei ființe create. Căci trupul nu este întreg, El nu era întreg și avea multe slăbiciuni când a venit în trup și El a fost foarte tulburat când Și-a desfășurat lucrarea în trup. Acesta este motivul pentru care El S-a rugat, înainte de răstignirea Sa, de trei ori lui Dumnezeu Tatăl, precum și de multe ori chiar înainte de aceasta. El S-a rugat când era cu ucenicii Săi; S-a rugat singur pe un munte; S-a rugat la bordul vasului de pescuit; S-a rugat în mijlocul unei mulțimi de oameni; S-a rugat atunci când a rupt pâinea; și S-a rugat atunci când i-a binecuvântat pe alții. De ce a făcut El astfel? Cel căruia I S-a rugat, a fost Duhul; El Se ruga Duhului, lui Dumnezeu din Cer, din perspectiva trupului. Prin urmare, din

punctul de vedere al omului, Isus a devenit Fiul în acea etapă a lucrării. Totuși, în această etapă El nu Se roagă. De ce? Pentru că ceea ce El produce este lucrarea, judecata și mustrarea cuvântului. El nu are nevoie de rugăciuni, iar lucrarea Sa de slujire este aceea de a vorbi. El nu este pus pe cruce și nu este dat de către om pe mâna celor aflați la putere. El pur și simplu Își desfășoară lucrarea. Când Isus Se ruga, El Se ruga lui Dumnezeu Tatăl pentru coborârea Împărăției Cerurilor, pentru ca să fie făcută voia Tatălui și pentru lucrarea viitoare. În această etapă, Împărăția Cerurilor a coborât deja, așadar, mai trebuie El să Se roage? Lucrarea Sa este să aducă epoca la final și nu mai sunt alte epoci noi. Deci, trebuie să Se roage pentru următoarea etapă? Mi-e teamă că nu!

Există multe contradicții în explicațiile omului. Într-adevăr, toate acestea sunt noțiunile omului; fără o cercetare amănunțită, voi ați crede cu toții că sunt corecte. Nu știți că astfel de idei, ca aceea a unui Dumnezeu triunic, nu sunt decât noțiunile omului? Nicio cunoaștere a omului nu este completă și meticuloasă. Există întotdeauna impurități, iar omul are prea multe idei; acest lucru demonstrează că o ființă creată nu poate, pur și simplu, explica lucrarea lui Dumnezeu. Există prea multe în mintea omului, toate provenite din logică și gândire și care sunt în conflict cu adevărul. Poate logica ta să analizeze complet lucrarea lui Dumnezeu? Poți câștiga o înțelegere a întregii lucrări a lui Iahve? Oare tu ca om poți să percepi toate acestea sau Dumnezeu Însuși este Cel care poate vedea din veșnicie în veșnicie? Ești tu cel care poate vedea din veșnicia de demult în veșnicia care va veni sau Dumnezeu este Cel care poate face astfel? Ce spui? Ce te face vrednic să-L explici pe Dumnezeu? Pe ce se bazează explicația ta? Ești tu Dumnezeu? Cerurile și pământul și toate lucrurile au fost create de Dumnezeu Însuși. Nu tu ai fost cel care le-a făcut, deci de ce dai explicații incorecte? Acum, continui să crezi în Dumnezeul triunic? Nu crezi că este o

cale prea împovărătoare? Ar fi mai bine ca tu să crezi într-un singur Dumnezeu, nu în trei. Cel mai bine este să fie ușor, căci povara Domnului este ușoară.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Oare există Treimea?”

Dezvăluirea corupției omului

Dezvăluirea corupției omului I

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 300)

După câteva mii de ani de corupție, omul este insensibil și stupid; a devenit un demon care I se împotrivește lui Dumnezeu, în măsura în care răzvrătirea omului față de Dumnezeu a fost documentată în cărțile de istorie și nici măcar omul însuși nu este capabil să dea socoteală pentru comportamentul lui răzvrătit – căci omul a fost profund corupt de Satana și a fost dus pe cărări greșite de Satana, astfel încât nu știe unde să se întoarcă. Chiar și astăzi, omul tot Îl trădează pe Dumnezeu: când omul Îl vede pe Dumnezeu, Îl trădează și, când nu Îl poate vedea, chiar și atunci Îl trădează. Sunt chiar unii care, după ce au fost martori la blestemele și mânia lui Dumnezeu, tot Îl trădează. Deci, spun că rațiunea omului și-a pierdut funcția originală, iar conștiința omului, de asemenea, și-a pierdut funcția originală. Omul la care Mă uit este o fiară în haine umane, este un șarpe veninos și, indiferent de cât de vrednic de milă încearcă el să apară înaintea ochilor Mei, nu voi fi niciodată milostiv față de el, pentru că omul nu înțelege deloc diferența dintre alb și negru, diferența dintre adevăr și neadevăr. Rațiunea omului este atât de amorțită și, totuși, încă își dorește să obțină binecuvântări; umanitatea lui este atât de plină de rușine și, totuși, încă își dorește să aibă suveranitatea unui rege. Al cui rege ar putea fi oare, cu o astfel de rațiune? Cum ar putea el, cu o astfel de umanitate, să șadă pe un tron? Omul este cu adevărat lipsit de rușine! Este un nefericit îngâmfat! Acelora dintre voi care doriți să obțineți binecuvântări, vă sugerez să găsiți mai întâi o oglindă și să vă priviți reflexia urâtă – ai tu ce îți trebuie ca să fii rege? Ai tu fața cuiva care ar putea obține binecuvântări? Nu a avut loc nici cea mai mică schimbare în firea ta și nu ai pus niciun adevăr în practică și, totuși, încă îți dorești o minunată zi de mâine. Te amăgești singur! Născut

pe un pământ atât de murdar, omul a fost grav influențat de societate, a fost influențat de etici feudale și educat la „instituții de învățământ superior”. Gândirea înapoiată, moralitatea coruptă, perspectiva plină de răutate asupra vieții, filosofia josnică de viață, existența aceasta fără nicio valoare, stilul de viață și obiceiurile depravate – toate aceste lucruri au pătruns adânc în inima omului și i-au subminat și atacat grav conștiința. Drept rezultat, omul este și mai departe de Dumnezeu și I se împotrivește Lui mai mult ca niciodată. Firea omului devine mai vicioasă pe zi ce trece și nu există nicio singură persoană care va renunța de bunăvoie la ceva pentru Dumnezeu, nicio singură persoană care Îl va asculta de bunăvoie pe Dumnezeu și, mai mult chiar, nicio singură persoană care va căuta de bunăvoie arătarea lui Dumnezeu. În schimb, sub domeniul Satanei, omul nu face altceva decât să caute plăcere, să se dedea corupției trupului în ținutul noroiului. Chiar și atunci când aud adevărul, cei care trăiesc în întuneric nu se gândesc la cum să îl pună în practică, nici nu sunt înclinați să Îl caute pe Dumnezeu, chiar dacă I-au văzut arătarea. Cum ar putea o omenire atât de depravată să aibă vreo șansă la mântuire? Cum ar putea o omenire atât de decăzută să trăiască în lumină?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 301)

Sursa principală a firii corupte care apare în om este reprezentată de înșelăciunea, corupția și otrava Satanei. Omul a fost legat și controlat de Satana și suferă nemaipomenitul rău pe care l-a cauzat Satana gândirii, moralității, înțelegerii și rațiunii lui. Tocmai pentru că lucrurile fundamentale ale omului au fost corupte de Satana și sunt total diferite de cum le-a creat Dumnezeu la început, omul se împotrivește lui Dumnezeu și nu poate să accepte adevărul. Așadar, schimbările în firea omului ar trebui

să înceapă cu schimbări la nivelul gândirii, al înțelegerii și al rațiunii, care vor duce la o schimbare a cunoașterii lui Dumnezeu și a cunoașterii adevărului. Cei care s-au născut în cea mai profund coruptă țară sunt și mai ignoranți cu privire la cine este Dumnezeu sau ce înseamnă să crezi în Dumnezeu. Cu cât sunt mai corupți oamenii, cu atât mai puțin știu despre existența lui Dumnezeu și cu atât mai sărace sunt rațiunea și înțelegerea lor. Sursa răzvrătirii și împotrivirii omului față de Dumnezeu este faptul că omul a fost corupt de Satana. Din cauza corupției Satanei, conștiința omului a devenit amorțită; el este imoral, gândurile lui sunt decăzute și are un mod de gândire înapoiat. Înainte să fie corupt de Satana, omul Îl urma în mod natural pe Dumnezeu și Îi asculta cuvintele după ce le auzea. El avea, în mod natural, o conștiință și o rațiune sănătoasă și, în același timp, o umanitate normală. După ce au fost corupte de Satana, rațiunea, conștiința și umanitatea inițială a omului au devenit inerte și afectate de Satana. Așadar, el și-a pierdut ascultarea și dragostea pentru Dumnezeu. Rațiunea omului a devenit aberantă, firea lui a devenit asemenea firii unui animal și răzvrătirea lui față de Dumnezeu este mai frecventă și mai dureroasă. Și, totuși, omul nu este conștient de acest lucru și nu îl recunoaște, ci doar se împotrivește și se răzvrătește orbește. Firea omului este dezvăluită în expresiile rațiunii, înțelegerii și conștiinței lui; pentru că rațiunea și înțelegerea lui nu sunt sănătoase, iar conștiința lui a devenit extrem de inertă, atunci firea lui este una de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Dacă rațiunea și înțelegerea omului nu se pot schimba, atunci schimbările în firea lui sunt în afara oricărei discuții, așa cum este și conformarea cu voia lui Dumnezeu. Dacă rațiunea omului nu este una sănătoasă, el nu-L poate sluji pe Dumnezeu și nu este potrivit să fie folosit de Dumnezeu. „O rațiune normală” se referă la a-L asculta pe Dumnezeu și a-I fi credincios, a tânji după Dumnezeu, a fi sigur față de Dumnezeu și a avea o conștiință față de

Dumnezeu. Se referă la a avea inima și gândul la Dumnezeu și a nu se împotrivi în mod deliberat lui Dumnezeu. A avea o rațiune aberantă nu este astfel. De când a fost corupt de Satana, omul a născocit anumite noțiuni despre Dumnezeu, nu I-a fost loial și nu a tânjit după El, ca să nu mai spunem de conștiința lui față de Dumnezeu. Omul se împotrivește voit lui Dumnezeu și emite judecăți despre El și, mai mult chiar, aruncă invective asupra Lui, prin spate. Omul Îl judecă pe Dumnezeu prin spatele Său, știind clar că El este Dumnezeu; omul nu are nicio intenție de a asculta de Dumnezeu și nu face altceva decât să pretindă și să ceară lucruri absurde de la El. Astfel de oameni – oameni cu o rațiune aberantă – nu sunt capabili să își cunoască propriul comportament josnic sau să își regrete răzvrătirea. Dacă oamenii sunt capabili să se cunoască pe ei înșiși, atunci și-au recâștigat un pic din rațiunea lor; cu cât mai răzvrătiți împotriva lui Dumnezeu sunt oamenii care încă nu pot să se cunoască pe ei înșiși, cu atât mai puțin au o rațiune sănătoasă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 302)

Revelarea firii corupte a omului își are sursa în nimic altceva decât conștiința inertă a omului, în natura lui rea și rațiunea lui nesănătoasă; dacă rațiunea și conștiința omului sunt capabile să devină din nou normale, atunci el va deveni o persoană potrivită pentru a fi folosită de Dumnezeu. Pentru că întotdeauna conștiința omului a fost amorțită și întrucât rațiunea omului, care nu a fost niciodată una sănătoasă, devenind din ce în ce mai inertă, omul este din ce în ce mai răzvrătit față de Dumnezeu, în așa măsură încât L-a pironit pe Isus pe cruce și refuză ca întruparea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă să intre în casa lui, condamnă trupul lui Dumnezeu și Îl vede ca umil. Dacă omul ar avea măcar un pic de omenie, nu ar trata cu

atâta cruzime trupul întrupat al lui Dumnezeu; dacă ar avea un pic de rațiune, nu ar trata atât de rău trupul întrupat al lui Dumnezeu; dacă ar avea un pic de conștiință, nu I-ar „mulțumi” în felul acesta Dumnezeului întrupat. Omul trăiește în epoca Dumnezeului devenit trup și, totuși, nu este capabil să Îi mulțumească lui Dumnezeu pentru că i-a oferit o oportunitate atât de bună, ci dimpotrivă, blestemă venirea lui Dumnezeu sau ignoră complet faptul întrupării lui Dumnezeu și pare să se împotrivească acestui fapt și se arată obosit de el. Indiferent cum tratează omul venirea lui Dumnezeu, Acesta, pe scurt, Și-a continuat mereu lucrarea cu răbdare, chiar dacă omul n-a fost câtuși de puțin ospitalier față de El, ci doar Îi face, orbește, cereri. Firea omului a devenit extrem de vicioasă, rațiunea lui a devenit extrem de inertă și conștiința lui extrem de călcată în picioare de către cel rău și a încetat de mult să mai fie conștiința inițială a omului. Omul nu este doar nerecunoscător față de Dumnezeu întrupat pentru că a dăruit atât de multă viață și har omenirii, ci a devenit chiar plin de resentimente față de Dumnezeu pentru că Acesta i-a dat adevărul; întrucât omul nu are nici cel mai mic interes față de adevăr, a devenit plin de resentimente față de Dumnezeu. Nu doar că omul nu este capabil să își sacrifice viața pentru Dumnezeu întrupat, ci și încearcă să obțină beneficii de la El, pretinzând o dobândă care este de zeci de ori mai mare decât ceea ce omul I-a dat lui Dumnezeu. Oamenii cu o astfel de conștiință și rațiune cred că nu este mare lucru și încă mai cred că s-au sacrificat atât de mult pentru Dumnezeu și că Dumnezeu le-a dat prea puțin. Sunt unii oameni care, dându-Mi un vas cu apă, întind mâinile și Îmi cer să le plătesc pentru două străchini cu lapte sau care, după ce Mi-au dat o cameră pentru o noapte, Îmi cer să plătesc chirie pentru mai multe. Cu o astfel de umanitate și o astfel de conștiință, cum v-ați mai putea dori să câștigați viață? Ce nefericiți demni de dispreț sunteți! O astfel de umanitate a omului și o

asemenea conștiință a sa sunt ceea ce-L fac pe Dumnezeu întrupat să cutreiere țara, fără a găsi niciun adăpost. Cei care au cu adevărat conștiință și umanitate ar trebui să se închine și să slujească din toată inima pe Dumnezeu întrupat, nu pentru cât de mult a lucrat, ci chiar dacă nu ar face nicio lucrare. Asta ar trebui să facă cei care au o rațiune sănătoasă și aceasta este datoria omului. Mulți oameni vorbesc chiar de condiții pentru slujirea lor față de Dumnezeu: nu le pasă dacă El este Dumnezeu sau om și vorbesc doar de condițiile lor și caută doar să-și satisfacă propriile dorințe. Când gătiți pentru Mine, cereți plata pentru serviciu, când alergați pentru Mine, cereți o plată pentru alergare, când lucrați pentru Mine, cereți o plată pentru lucru, când Îmi spălați hainele, cereți plată pentru spălătorie, când dați ceva bisericii, cereți un preț prin care să recuperați ce ați dat, când vorbiți, cereți plata unui vorbitor, când distribuiți cărți, cereți o plată pentru distribuție, când scrieți, cereți o plată pentru cele scrise. Cei cu care am avut de-a face Mi-au cerut chiar și recompense, în timp ce aceia care au fost trimiși acasă cer daune pentru pătarea numelui lor; cei necăsătoriți cer zestre sau o compensație pentru tinerețea lor pierdută, cei care taie o găină cer plata unui măcelar, cei care prăjesc mâncarea cer o plată pentru prăjit, iar cei care fac o supă cer și ei o plată pentru aceasta… Aceasta este măreața și minunata voastră umanitate și acestea sunt acțiunile pe care le dictează conștiința voastră iubitoare. Unde vă este rațiunea? Unde vă este umanitatea? Să vă spun Eu! Dacă veți continua în felul acesta, nu voi mai lucra în mijlocul vostru. Nu voi mai lucra în mijlocul unei haite de fiare îmbrăcate în haine de oameni, nu voi suferi pentru un astfel de grup de oameni ale căror fețe frumoase ascund inimi sălbatice, nu voi îndura pentru o astfel de haită de animale care nu au nici cea mai mică posibilitate să fie mântuite. Ziua în care Mă voi întoarce cu spatele la voi este ziua în care veți muri, este ziua în care întunericul va veni peste voi și ziua în care lumina vă va părăsi. Astfel

vă spun! Nu voi fi niciodată binevoitor față de un grup ca al vostru, care este mai jos chiar decât animalele! Există limite pentru cuvintele și acțiunile Mele, iar în condițiile în care umanitatea și conștiința voastră sunt așa cum sunt, Eu nu voi mai lucra, căci vă lipsește prea mult conștiința, Mi-ați provocat prea multă durere și comportamentul vostru deplorabil Mă dezgustă prea mult. Oamenii cărora le lipsesc atât de mult umanitatea și conștiința nu vor avea niciodată o șansă la mântuire; nu aș mântui niciodată niște oameni atât de nerecunoscători și de lipsiți de suflet. Când va veni ziua Mea, Îmi voi trimite ca o ploaie pentru toată veșnicia flăcările pârjolitoare peste copiii neascultării care Mi-au trezit mânia îndârjită, Îmi voi impune pedeapsa veșnică peste acele animale care cândva aruncau invective asupra Mea și care M-au părăsit, voi mistui pentru totdeauna cu flăcările mâniei Mele pe fiii neascultării care odată au mâncat și au trăit împreună cu Mine, dar care nu au crezut în Mine, ci M-au insultat și M-au trădat. Voi supune pedepsei pe toți cei care Mi-au provocat mânia, Îmi voi revărsa toată mânia peste acele fiare care voiau odată să-Mi stea alături, ca egali, dar care nu Mi s-au închinat și nu M-au ascultat; toiagul cu care lovesc omul va cădea peste animalele care s-au bucurat cândva de grija Mea și de tainele pe care le rosteam și care au încercat odată să obțină plăceri materiale de la Mine. Nu voi fi iertător cu niciunul dintre cei care încearcă să Îmi ia locul; nu voi cruța pe niciunul dintre cei care încearcă să smulgă mâncare și haine de la Mine. Deocamdată, rămâneți nevătămați și continuați să exagerați cu cererile pe care Mi le faceți. Când va veni ziua mâniei, nu veți mai face cereri; atunci, vă voi lăsa să vă „bucurați” din toată inima, vă voi pune cu fața la pământ și nu veți mai putea să vă ridicați vreodată! Mai devreme sau mai târziu, vă voi „plăti” această datorie – și sper să așteptați cu răbdare sosirea acestei zile.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 303)

Omul nu reușește să Îl câștige pe Dumnezeu, nu pentru că Dumnezeu are sentimente sau pentru că Dumnezeu nu Își dorește să fie câștigat de om, ci pentru că omul nu dorește să Îl câștige pe Dumnezeu și pentru că nu Îl caută pe Dumnezeu de urgență. Cum ar putea unul dintre aceia care Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu să fie blestemat de El? Cum ar putea cineva cu o rațiune sănătoasă și cu o conștiință sensibilă să fie blestemat de Dumnezeu? Cum ar putea cineva care se închină lui Dumnezeu și Îi slujește Lui cu adevărat să fie mistuit de focul mâniei Lui? Cum ar putea cineva care se bucură să asculte de Dumnezeu să fie dat afară din casa Lui? Cum ar putea cineva care nu L-a putut iubi destul pe Dumnezeu să trăiască în pedeapsa lui Dumnezeu? Cum ar putea cineva care este bucuros să renunțe la tot pentru Dumnezeu să fie lăsat fără nimic? Omul nu este dornic să Îl urmeze pe Dumnezeu, nu este dornic să își cheltuiască bunurile pentru Dumnezeu și nu este dornic să își dedice efortul de o viață pentru Dumnezeu; în schimb, spune că Dumnezeu S-a îndepărtat și că prea mult din Dumnezeu este în contradicție cu noțiunile omului. Cu o astfel de umanitate, chiar dacă ați fi foarte generoși în eforturile voastre, tot nu ați putea să obțineți aprobarea lui Dumnezeu, ca să nu mai vorbim despre faptul că nu Îl căutați pe Dumnezeu. Nu știți că voi sunteți rebuturile omenirii? Nu știți că umanitatea nimănui nu este mai prejos decât a voastră? Nu știți cum vă spun alții ca să vă onoreze? Cei care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu vă numesc pe voi tată al lupului, mamă a lupului, fiu al lupului, nepot al lupului; sunteți urmașii lupului, poporul lupului, și ar trebui să vă cunoașteți propria identitate și să nu o uitați niciodată. Să nu vă gândiți că sunteți în vreun fel superiori: sunteți cel mai rău grup de ființe neumane din omenire. Nu știți nimic din toate acestea? Știți cât de mult am riscat lucrând printre voi? Dacă rațiunea voastră nu poate deveni din nou normală și conștiința

voastră nu poate funcționa normal, atunci nu vă veți lepăda niciodată de numele de „lup”, nu veți scăpa niciodată de ziua blestemului și nu veți scăpa de ziua pedepsei voastre. V-ați născut inferiori, un lucru fără valoare. Sunteți prin natură o haită de lupi flămânzi, o grămadă de resturi și de gunoaie și, spre deosebire de voi, Eu nu lucrez asupra voastră ca să obțin beneficii, ci pentru că este nevoie să lucrez. Dacă veți continua să fiți răzvrătiți în felul acesta, atunci voi opri lucrarea Mea și nu voi mai lucra asupra voastră vreodată; dimpotrivă, Îmi voi muta lucrarea într-un alt grup care Îmi face pe plac și, astfel, vă voi părăsi pentru totdeauna, pentru că nu mai vreau să Mă uit către cei care sunt în vrăjmășie cu Mine. Așadar, vreți să fiți compatibili cu Mine sau în vrăjmășie cu Mine?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 304)

Toți oamenii doresc să vadă fața adevărată a lui Isus și toți doresc să fie cu El. Nu cred că vreun frate sau vreo soră ar spune că nu dorește să-L vadă pe Isus sau să fie cu El. Înainte de a-L fi văzut pe Isus – înainte de a-L fi văzut pe Dumnezeu întrupat – e probabil să cochetați cu tot felul de idei, de exemplu, cu privire la înfățișarea lui Isus, la felul Său de a vorbi, la modul Său de viață și așa mai departe. Dar odată ce L-ați văzut cu adevărat, ideile voastre se vor schimba rapid. De ce? Doriți să știți? Gândirea omului nu poate fi trecută cu vederea, ceea ce e adevărat – dar, mai mult decât atât, esența lui Hristos nu suportă modificare de către om. Voi Îl credeți pe Hristos un nemuritor sau un înțelept, dar nimeni nu Îl consideră un om normal care are esență divină. Ca atare, mulți dintre cei care tânjesc zi și noapte să-L vadă pe Dumnezeu sunt, de fapt, dușmani ai lui Dumnezeu și sunt incompatibili cu El. Nu este aceasta o greșeală din partea omului? Chiar și acum încă socotiți că loialitatea și credința voastră sunt suficiente

pentru a vă face vrednici de a vedea chipul lui Hristos, dar vă sfătuiesc să vă echipați cu mai multe lucruri care sunt practice! Aceasta deoarece, în trecut, prezent și viitor, mulți dintre cei care vin în contact cu Hristos au eșuat sau vor eșua; toți joacă rolul fariseilor. Care este motivul eșecului vostru? Este tocmai faptul că există în noțiunile voastre un Dumnezeu care este înalt și vrednic de admirație. Dar adevărul nu este așa cum dorește omul. Nu numai că Hristos nu este foarte înalt, ci este deosebit de mic; nu numai că El este un om, ci este un om obișnuit; nu numai că nu Se poate înălța la cer, dar nici măcar nu Se poate mișca liber pe pământ. Și așa stând lucrurile, oamenii Îl tratează așa cum ar trata un om obișnuit; ei Îl tratează cu dezinvoltură atunci când sunt cu El și vorbesc cu El cu nepăsare, așteptând încă între timp venirea „adevăratului Hristos". Îl luați pe Hristos care a venit deja drept un om obișnuit și Îi luați cuvintele drept cele ale unui om obișnuit. Din acest motiv, nu ați primit nimic de la Hristos și, în schimb, v-ați expus la lumină propria urâțenie.

Înainte de a lua legătura cu Hristos, ai putea crede că firea ți s-a transformat în întregime, că ești un discipol loial al lui Hristos, că nimeni nu e mai demn de a primi binecuvântările lui Hristos decât tine – și că, fiindcă ai străbătut multe drumuri, ai făcut multă lucrare și ai adus mult rod, vei fi cu siguranță unul dintre aceia care vor primi, în cele din urmă, cununa. Totuși, există un adevăr pe care ai putea să nu-l știi: firea coruptă a omului și răzvrătirea și împotrivirea lui sunt expuse când Îl vede pe Hristos, iar răzvrătirea și împotrivirea expuse în acest moment sunt în mod absolut și complet expuse mai mult decât în oricare altul. Tocmai pentru că Hristos este Fiul Omului – un Fiu al Omului care posedă umanitate normală – omul nici nu Îl cinstește, nici nu Îl respectă. Tocmai pentru că Dumnezeu trăiește în trup răzvrătirea omului este adusă la lumină atât de amănunțit și cu detalii atât de vii. Așa că Eu spun că venirea lui Hristos a dezgropat toată

răzvrătirea omenirii și a scos puternic în evidență natura omenirii. Acest lucru se numește „ademenirea unui tigru de pe munte” și „ademenirea unui lup afară din peștera lui”. Îndrăznești să-ți permiți să spui că Îi ești loial lui Dumnezeu? Îndrăznești să-ți permiți să spui că arăți ascultare absolută față de Dumnezeu? Îndrăznești să-ți permiți să spui că nu ești răzvrătit? Unii vor spune: „Ori de câte ori Dumnezeu mă instalează într-un mediu nou, eu mă supun în mod invariabil, fără o șoaptă și, în plus, nu am în minte nicio noțiune despre Dumnezeu”. Unii vor spune: „Orice sarcină îmi dă Dumnezeu, o îndeplinesc cât de bine pot și nu dau niciodată dovadă de neglijență”. În acest caz, vă întreb: puteți fi compatibili cu Hristos atunci când trăiți alături de El? Și cât timp veți fi compatibili cu El? O zi? Două zile? O oră? Două ore? Credința voastră poate fi lăudabilă, dar nu aveți prea multă statornicie. Odată ce trăiești cu adevărat cu Hristos, neprihănirea de sine și autoimportanța îți vor fi expuse prin intermediul cuvintelor și al acțiunilor tale puțin câte puțin și tot astfel vor fi dezvăluite în mod firesc dorințele tale înfumurate, mentalitatea ta neascultătoare și nemulțumirea ta. În cele din urmă, aroganța ta va deveni tot mai mare, până când vei fi în dezacord cu Hristos la fel de mult cum este apa cu focul, și atunci natura ta va fi complet expusă. În acel moment, noțiunile tale nu vor mai putea fi acoperite, plângerile tale, și ele, vor ieși la iveală în mod natural, iar umanitatea ta depravată va fi complet expusă. Totuși, chiar și atunci, tot refuzi să-ți conștientizezi propria răzvrătire, crezând în schimb că un Hristos ca acesta nu este ușor de acceptat pentru om, că este prea exigent cu omul și că te-ai supune pe deplin doar dacă ar fi un Hristos mai binevoitor. Voi credeți că răzvrătirea voastră e justificată, că vă răzvrătiți împotriva Lui numai când vă împinge prea departe. Nici măcar o singură dată nu ați luat în considerare că nu Îl priviți pe Hristos ca pe Dumnezeu, că vă lipsește intenția de a asculta de El. Mai degrabă, insistați cu încăpățânare ca Hristos

să lucreze în conformitate cu dorințele voastre și, de îndată ce face un singur lucru care e în dezacord cu gândirea voastră, credeți că El nu este Dumnezeu, ci un om. Nu sunt mulți printre voi care s-au certat cu El în acest fel? În cine credeți voi, până la urmă? Și în ce fel căutați?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care sunt incompatibili cu Hristos sunt cu siguranță potrivnici lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 305)

Mereu doriți să-L vedeți pe Hristos, dar vă îndemn să nu vă stimați atât de mult; oricine Îl poate vedea pe Hristos, dar spun că nimeni nu este vrednic să-L vadă pe Hristos. Fiindcă natura omului debordează de răutate, aroganță și răzvrătire, în momentul în care Îl vezi pe Hristos, natura ta te va distruge și te va condamna la moarte. Asocierea ta cu un frate (sau cu o soră) poate să nu arate prea mult despre tine, dar nu este atât de simplu atunci când te asociezi cu Hristos. În orice moment, noțiunile tale pot prinde rădăcini, aroganța ta începe să încolțească, iar răzvrătirea ta face smochine. Cum poți tu, cu o asemenea umanitate, să fii vrednic de a te asocia cu Hristos? Ești cu adevărat capabil să-L tratezi ca pe Dumnezeu în fiecare moment al fiecărei zile? Vei avea cu adevărat realitatea supunerii față de Dumnezeu? Vă închinați la Dumnezeul Cel preaînalt din inimile voastre ca fiind Iahve, în timp ce-L priviți pe Hristos Cel vizibil ca pe un om. Rațiunea voastră este inferioară, iar umanitatea voastră, prea depravată! Voi sunteți incapabili să-L priviți întotdeauna pe Hristos ca pe Dumnezeu; doar ocazional, când aveți chef, Îl apucați cu putere și vă închinați Lui ca lui Dumnezeu. De aceea, vă spun că nu sunteți credincioși ai lui Dumnezeu, ci o poteră de complici care luptă împotriva lui Hristos. Chiar și oamenii care arată bunăvoință față de alții sunt răsplătiți și, totuși, Hristos, care a făcut o asemenea lucrare între voi, nu a primit nici dragostea omului, nici răsplata și supunerea lui. Nu este acest lucru ceva sfâșietor?

Poate că, în toți anii tăi de credință în Dumnezeu, nu ai blestemat niciodată pe nimeni sau nu ai săvârșit o faptă rea, totuși, în asocierea ta cu Hristos, nu poți spune adevărul, nu poți să acționezi onest sau să dai ascultare cuvântului lui Hristos; în acest caz, Eu spun că ești cea mai sinistră și mai malițioasă persoană din lume. Poți să fii extrem de cordial și devotat rudelor tale, prietenilor tăi, soției tale (sau soțului tău), fiilor tăi și fiicelor tale și părinților tăi și să nu profiți niciodată de alții, dar, dacă ești incapabil de a fi compatibil cu Hristos, dacă ești incapabil de a interacționa în armonie cu El, atunci, chiar dacă cheltuiești tot ce ai pentru ajutorarea vecinilor tăi sau ai grijă cu meticulozitate de tatăl tău, de mama ta și de membrii familiei tale, aș spune că tot ești rău și, în plus, plin de trucuri viclene. Să nu te crezi compatibil cu Hristos doar pentru că te înțelegi cu ceilalți sau faci câteva fapte bune. Crezi că intenția ta caritabilă poate să îți obțină pe furiș binecuvântările Cerului? Crezi că a face câteva fapte bune se poate substitui ascultării tale? Niciunul dintre voi nu este în stare să accepte să fie tratat și emondat și tuturor vi se pare dificil să îmbrățișați umanitatea normală a lui Hristos, în ciuda faptului că vă trâmbițați constant ascultarea față de Dumnezeu. O astfel de credință ca a voastră va aduce o răsplată pe potrivă. Încetați să vă lăsați în voia iluziilor fantastice și să vă doriți să-L vedeți pe Hristos, căci sunteți prea mici de statură, atât de mult, încât nu sunteți nici măcar demni să-L vedeți. Când vei fi purificat complet de răzvrătirea ta și vei putea fi în armonie cu Hristos, în acel moment Dumnezeu ți Se va arăta în mod firesc. Dacă vei merge să-L vezi pe Dumnezeu fără să fi trecut prin emondare sau judecată, atunci vei deveni, cu siguranță, un adversar al lui Dumnezeu și ești destinat distrugerii. Natura omului e în mod inerent ostilă lui Dumnezeu, căci toți oamenii au fost supuși corupției cele mai profunde a Satanei. Dacă omul încearcă să se asocieze cu Dumnezeu din mijlocul propriei sale corupții, este sigur că

nimic bun nu poate ieși din asta; acțiunile și cuvintele lui îi vor expune cu siguranță corupția la fiecare cotitură și, asociindu-se cu Dumnezeu, răzvrătirea lui va fi dezvăluită în fiecare aspect. Fără să știe, omul ajunge să I se opună lui Hristos, să-L înșele pe Hristos și să se lepede de Hristos; când se întâmplă acest lucru, omul se va afla într-o stare și mai precară și, dacă acest lucru va continua, va deveni obiectul pedepsei.

Unii ar putea să creadă că, dacă asocierea cu Dumnezeu este atât de periculoasă, atunci ar fi mai înțelept să-L țină pe Dumnezeu la distanță. Ce pot oare să câștige oamenii ca aceștia? Îi pot ei fi loiali lui Dumnezeu? Cu siguranță, asocierea cu Dumnezeu este foarte dificilă, dar acest lucru este pentru că omul e corupt, iar nu pentru că Dumnezeu nu este în măsură să Se asocieze cu el. Ar fi mai bine pentru voi să dedicați mai mult efort adevărului cunoașterii sinelui. De ce nu ați fost lăudați de Dumnezeu? De ce este firea voastră abominabilă pentru El? De ce discursul vostru Îi provoacă dezgust? De îndată ce ați dat dovadă de un pic de loialitate, vă cântați propriile laude și cereți recompensă pentru o contribuție mică; vă uitați de sus la alții când ați arătat un minimum de ascultare și deveniți disprețuitori față de Dumnezeu după îndeplinirea unei sarcini minore. Pentru a-L primi pe Dumnezeu, cereți bani, daruri și complimente. Vă doare inima să dați un ban sau doi; când dați zece, vă doriți binecuvântări și să fiți tratați cu deosebire. Despre o umanitate ca a voastră este, în mod indiscutabil, jignitor să se vorbească sau să se audă. Există ceva demn de laudă în vorbele și acțiunile voastre? Cei care își fac datoria și cei care nu și-o fac, cei care conduc și cei care îi urmează, cei care Îl primesc pe Dumnezeu și cei care nu Îl primesc, cei care fac donații și cei care nu fac, cei care predică și cei care primesc cuvântul și așa mai departe, toți acești oameni se laudă pe ei înșiși. Nu găsiți acest lucru ridicol? Să știți foarte bine că voi credeți în Dumnezeu și, cu toate acestea, să nu puteți fi compatibili

cu Dumnezeu. Știind foarte bine că sunteți pe deplin nevrednici, insistați, totuși, în a vă lăuda. Nu simțiți că rațiunea vi s-a deteriorat până într-acolo încât nu mai aveți autocontrol? Cu o rațiune ca aceasta, cum sunteți vrednici de a vă asocia cu Dumnezeu? Nu vă temeți pentru voi, în acest moment? Firea voastră s-a deteriorat deja până în punctul în care nu puteți fi compatibili cu Dumnezeu. Astfel, nu este ridicolă credința voastră? Nu este credința voastră fără noimă? Cum ai să-ți abordezi viitorul? Cum vei alege ce cale să urmezi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care sunt incompatibili cu Hristos sunt cu siguranță potrivnici lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 306)

Am exprimat atât de multe cuvinte și, de asemenea, Mi-am exprimat voința și firea, însă chiar și așa oamenii sunt în continuare incapabili să Mă cunoască și să creadă în Mine. Sau, se poate spune că sunt în continuare nepregătiți să se supună Mie. Cei care trăiesc în Biblie, cei care trăiesc în lege, cei care trăiesc pe cruce, cei care trăiesc după doctrină, sau cei care trăiesc în mijlocul lucrării pe care o fac Eu astăzi – care dintre aceștia este compatibil cu Mine? Nu vă gândiți decât să primiți binecuvântări și răsplăți, dar nu ați stat niciodată să vă gândiți cum să fiți cu adevărat compatibili cu Mine, sau cum să preveniți să fiți împotriva Mea. Sunt atât de dezamăgit de voi, fiindcă v-am dat atât de multe, dar am primit atât de puțin de la voi. Viclenia, aroganța, lăcomia voastră, dorințele voastre extravagante, trădarea voastră, neascultarea voastră – care dintre acestea ar putea scăpa atenției Mele? Sunteți neatenți cu Mine, Mă înșelați, Mă insultați, Mă lingușiți, Îmi pretindeți lucruri și smulgeți sacrificii de la Mine – cum ar putea această pornire spre rele să ocolească pedeapsa Mea? Toată nemernicia voastră este mărturia dușmăniei voastre față de Mine și este mărturia incompatibilității voastre cu Mine. Fiecare dintre voi crede că este atât de compatibil cu

Mine, dar dacă așa ar sta lucrurile, atunci cui i s-ar aplica aceste dovezi de netăgăduit? Credeți despre voi că dețineți cea mai mare sinceritate și loialitate față de Mine. Credeți că sunteți atât de buni la inimă, atât de milostivi și că Mi-ați dedicat atât de multe. Credeți că ați făcut mai mult decât destule pentru Mine. Dar ați comparat vreodată aceste convingeri cu propriile acțiuni? Eu vă spun că sunteți cât se poate de aroganți, cât se poate de lacomi, cât se poate de superficiali; vicleșugurile cu care voiți să Mă păcăliți sunt cât se poate de iscusite și aveți din belșug intenții și metode demne de dispreț. Loialitatea voastră este prea puțină, seriozitatea voastră prea neînsemnată, iar conștiința voastră are lipsuri încă și mai mari. În inimile voastre este prea multă răutate și nimeni nu este scutit de ranchiuna voastră, nici chiar Eu. Mă ignorați de dragul copiilor voștri, ori al soțului, ori din propriul instinct de conservare. În loc să Mă iubiți pe Mine, vă iubiți familia, copiii, statutul, viitorul și propria satisfacție. Oare v-ați gândit vreodată la Mine atunci când vorbeați sau acționați? În zilele geroase, gândurile voastre se îndreaptă spre copiii voștri, spre soțul sau soția voastră, ori spre părinți. Nici în zilele caniculare nu am loc în gândurile voastre. Când îți îndeplinești sarcinile, te gândești la propriile interese, la siguranța personală, la membrii familiei tale. Ce ai făcut tu vreodată pentru Mine? Când te-ai gândit tu vreodată la Mine? Când te-ai devotat tu vreodată Mie și lucrării Mele, cu orice preț? Unde este dovada compatibilității tale cu Mine? Unde este realitatea loialității tale față de Mine? Unde este realitatea ascultării tale față de Mine? Când au avut intențiile tale față de Mine alt scop decât obținerea binecuvântării Mele? Mă înșelați și Mă amăgiți, vă jucați cu adevărul, ascundeți existența adevărului și trădați esența adevărului. Ce vă așteaptă în viitor, dacă vă împotriviți Mie în acest fel? Nu faceți decât să căutați compatibilitate cu un Dumnezeu neclar și să căutați o credință vagă, însă nu sunteți compatibili cu Hristos. Oare răutatea voastră

nu va primi aceeași răsplată ca și cea meritată de cei nelegiuiți? În acel moment, vă veți da seama că niciun om care este incompatibil cu Hristos nu poate scăpa de ziua mâniei și veți descoperi ce fel de răsplată le va fi dată celor care sunt împotriva lui Hristos. Când va veni acea zi, visul vostru de a fi binecuvântați pentru credința voastră în Dumnezeu și de a fi primiți în rai se va spulbera cu totul. Însă, altfel vor sta lucrurile pentru cei care sunt compatibili cu Hristos. Chiar dacă au pierdut atât de mult, chiar dacă au suferit multe greutăți, ei vor primi întreaga moștenire pe care am să o încredințez omenirii. În cele din urmă, veți înțelege că doar Eu sunt Dumnezeul dreptății și că doar Eu pot duce omenirea către minunata sa destinație.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 307)

Dumnezeu a încredințat mult oamenilor și S-a adresat, de asemenea, intrării lor, în nenumărate moduri. Dar, deoarece calibrul oamenilor este deosebit de slab, multe dintre cuvintele lui Dumnezeu nu au reușit să se înrădăcineze. Există diverse motive pentru acest calibru slab, cum ar fi: corupția gândirii și moralității umane și o lipsă a unei educații adecvate; superstițiile feudale care au acaparat, în mod serios, inima omului; stilul de viață depravat și decadent, care a adăpostit multe boli în cele mai profunde colțuri ale inimii umane; o înțelegere superficială a alfabetizării culturale, educația în acest domeniu lipsind unui procent de aproape nouăzeci și opt la sută dintre persoane și, mai mult decât atât, faptul că există foarte puțini care au acces la niveluri mai înalte de educație culturală. Prin urmare, oamenii nu au, în esență, nicio idee despre ce a vrut să spună Dumnezeu sau Duhul, ci au doar o imagine vagă și neclară a lui Dumnezeu, dobândită din superstițiile feudale. Influențe dăunătoare, pe care mii de ani de „spirit înalt

al naționalismului" le-au lăsat adânc în inima omului, precum și gândirea feudală, prin care oamenii sunt legați și înlănțuiți, fără un dram de libertate, fără nicio voință de a aspira sau a persevera, nicio dorință de a face progrese, rămânând, în schimb, pasiv și regresiv, înrădăcinat într-o mentalitate de sclav, și așa mai departe – acești factori obiectivi au conferit o distribuție urâtă și o mizerie permanentă a concepției ideologice, idealurilor, moralității și firii umanității. Oamenii, s-ar părea, trăiesc într-o lume întunecată a terorismului pe care niciunul dintre ei nu caută să o depășească și, niciunul dintre ei nu se gândește să avanseze spre o lume ideală; mai degrabă, ei sunt mulțumiți cu soarta lor în viață, să-și petreacă zilele născând și crescând copiii, străduindu-se, transpirând, făcându-și treburile casnice, visând la o familie confortabilă și fericită, la afecțiune conjugală, la copii ascultători, la bucurie în anii lor de amurg, în timp ce-și trăiesc, în pace, viețile… Timp de zeci, mii, zeci de mii de ani până acum, oamenii și-au risipit timpul, în acest fel, fără ca nimeni să-și creeze o viață desăvârșită. Toți intenționează doar să se ucidă reciproc în această lume întunecată, în cursa pentru faimă și avere, și să se provoace unul pe celălalt. Cine a căutat vreodată voia lui Dumnezeu? A fost cineva vreodată atent la lucrarea lui Dumnezeu? Toate părțile umanității, ocupate de influența întunericului, au devenit, de mult timp, natură umană și, astfel, este destul de dificil de îndeplinit lucrarea lui Dumnezeu, iar oamenii au chiar mai puțină inimă pentru a acorda atenție la ceea ce Dumnezeu le-a încredințat astăzi. În orice caz, cred că oamenii nu se vor supăra că Eu rostesc aceste cuvinte, de vreme ce, despre ceea ce vorbesc Eu este istoria a mii de ani. A vorbi despre istorie înseamnă fapte și, în plus, scandaluri care sunt evidente tuturor, deci ce rost are să spunem ceea ce este contrar faptului? Dar, de asemenea, Eu cred că oamenii raționali, văzând aceste cuvinte, se vor trezi și vor căuta să progreseze. Dumnezeu speră ca oamenii să poată trăi și lucra

în pace și mulțumire și, în același timp, să poată să-L iubească pe Dumnezeu. Este voia lui Dumnezeu ca întreaga umanitate să poată intra în odihnă; mai mult decât aceasta, umplerea întregului pământ cu slava lui Dumnezeu este dorința cea mare a lui Dumnezeu. Numai că este păcat că ființele umane rămân scufundate în uitare și nedeșteptate, atât de grav corupte de Satana încât, astăzi, ele nu mai au asemănarea oamenilor. Deci, gândirea umană, moralitatea și educația formează o legătură importantă, cu antrenarea în alfabetizarea culturală care constituie o a doua legătură, pentru a ridica mai bine calibrul cultural al ființelor umane și pentru a schimba perspectivele lor spirituale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (3)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 308)

În experiențele de viață ale oamenilor, ei își spun deseori: „Am renunțat la familie și carieră pentru Dumnezeu și El ce mi-a dat? Trebuie să calculez și să confirm – am primit recent vreo binecuvântare? Am dat foarte mult în acest timp, am tot alergat și am suferit mult – mi-a dat Dumnezeu vreo promisiune, în schimb? Și-a adus aminte de faptele mele bune? Care va fi finalitatea mea? Pot primi binecuvântările lui Dumnezeu?...” Fiecare persoană face constant astfel de calcule în inima sa și Îi cere lui Dumnezeu lucruri care conțin motivațiile, ambițiile și mentalitatea sa de târguială. Adică, în inima sa, omul Îl testează în mod constant pe Dumnezeu, face constant planuri despre Dumnezeu și își susține argumentele pentru propria finalitate cu Dumnezeu și încearcă să obțină o declarație de la Dumnezeu, să vadă dacă Dumnezeu îi poate da ceea ce își dorește. În timp ce Îl caută pe Dumnezeu, omul nu Îl tratează ca pe Dumnezeu. Omul a încercat întotdeauna să facă târguri cu Dumnezeu, cerându-I lucruri neîncetat și chiar presându-L la fiecare pas, încercând să Îi ia toată mâna, după ce i s-a dat un deget. În același timp în care încearcă să se târguiască cu Dumnezeu,

omul se și ceartă cu El, și există chiar unii oameni care, când se abat încercări asupra lor sau când se află în anumite situații, deseori devin slabi, pasivi și neglijenți în lucrarea lor și plini de plângeri în privința lui Dumnezeu. Din momentul în care omul a început prima oară să creadă în Dumnezeu, el L-a considerat un corn al abundenței, un instrument bun la toate, și s-a considerat a fi cel mai mare creditor al lui Dumnezeu, ca și cum obligația și dreptul lui inerent erau să încerce să obțină binecuvântări și promisiuni de la Dumnezeu, în timp ce responsabilitatea lui Dumnezeu era de a proteja și a avea grijă de om și de a-l aproviziona. Așa este înțelegerea de bază a „credinței în Dumnezeu" a tuturor celor care cred în El și astfel e înțelegerea cea mai profundă a conceptului de credință în Dumnezeu. De la natura și esența omului și până la urmărirea sa subiectivă, nu există nimic care să aibă legătură cu frica de Dumnezeu. Scopul omului în a crede în Dumnezeu nu ar putea avea nimic de a face cu a-L venera pe Dumnezeu. Adică, omul nu a luat în considerare și nu a înțeles niciodată că a crede în Dumnezeu necesită frica față de El și venerarea Lui. În lumina acestor condiții, esența omului este evidentă. Care este această esență? Este faptul că inima omului este malițioasă, nutrește trădare și înșelăciune, nu iubește dreptatea și cinstea și ceea ce este pozitiv și este demnă de dispreț și lacomă. Inima omului nu ar putea fi mai închisă pentru Dumnezeu; el nu I-a dat-o deloc. Dumnezeu nu a văzut niciodată adevărata inimă a omului, nici nu a fost venerat de om. Indiferent cât de mare este prețul pe care îl plătește Dumnezeu, sau de cât de multe lucrări face, sau de cât de multe îi oferă omului, omul rămâne orb și extrem de indiferent față de tot. Omul nu I-a dat inima lui Dumnezeu niciodată, doar vrea să aibă el însuși grijă de inima lui, să ia propriile decizii – înțelesul ascuns fiind că omul nu vrea să urmeze calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău sau să se supună

suveranității și aranjamentelor lui Dumnezeu, nici nu vrea să-L venereze pe Dumnezeu drept Dumnezeu. Astfel este starea omului astăzi.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 309)

Nu se opun mulți oameni lui Dumnezeu și nu împiedică lucrarea Duhului Sfânt pentru că nu cunosc lucrarea variată și diversă a lui Dumnezeu și, mai mult, pentru că nu posedă decât o fărâmă de cunoaștere și doctrină cu care să măsoare lucrarea Duhului Sfânt? Cu toate că experiențele unor asemenea oameni sunt superficiale, ei sunt aroganți și indulgenți din fire și privesc lucrarea Duhului Sfânt cu dispreț, ignoră disciplinele Duhului Sfânt și, mai mult, își folosesc vechile argumente banale ca să „confirme” lucrarea Duhului Sfânt. Ei joacă și un rol și sunt convinși pe deplin de propria lor știință și erudiție și de faptul că sunt în stare să călătorească în toată lumea. Nu sunt asemenea oameni cei care sunt disprețuiți și respinși de către Duhul Sfânt și nu vor fi ei alungați de noua epocă? Nu sunt aceia care vin înaintea lui Dumnezeu și I se opun în mod deschis răufăcători ignoranți și neinformați, care încearcă pur și simplu să arate cât sunt de geniali? Având doar o cunoaștere insuficientă a Bibliei, ei încearcă să răstoarne „sistemul academic” al lumii; având doar o doctrină superficială de a-i învăța pe oameni, ei încearcă să răstoarne lucrarea Duhului Sfânt și încearcă să o facă să se învârtească în jurul propriului lor proces de gândire. Miopi cum sunt, încearcă să cuprindă dintr-o privire 6000 de ani de lucrare a lui Dumnezeu. Acești oameni nu au vreo rațiune care merită menționată! De fapt, cu cât mai mare este cunoașterea de Dumnezeu a oamenilor, cu atât sunt mai lenți în a-I judeca lucrarea. Mai mult, ei vorbesc doar puțin despre știința lor cu privire la lucrarea lui Dumnezeu astăzi, dar nu sunt pripiți în judecățile lor. Cu cât oamenii

cunosc mai puțin despre Dumnezeu, cu atât mai aroganți și mai îngâmfați sunt și cu atât mai nesăbuit proclamă ființa lui Dumnezeu – și totuși ei nu vorbesc decât de teorie și nu oferă nicio dovadă reală. Asemenea oameni nu au nicio valoare. Cei care văd lucrarea Duhului Sfânt ca pe un joc sunt frivoli! Aceia care nu sunt precauți când întâlnesc noua lucrare a Duhului Sfânt, care vorbesc prea mult, se grăbesc să judece, dau frâu liber temperamentului de a nega dreptatea lucrării Duhului Sfânt și care, de asemenea, o insultă și blasfemiază – astfel de oameni nerespectuoși nu sunt oare ignoranți față de lucrarea Duhului Sfânt? Nu sunt ei, mai mult, oameni foarte aroganți, oameni care sunt inerent mândri și neguvernabili? Chiar dacă sosește ziua în care asemenea oameni acceptă noua lucrare a Duhului Sfânt, Dumnezeu tot nu îi va tolera. Nu doar că ei se uită de sus la cei care lucrează pentru Dumnezeu, dar și blasfemiază împotriva lui Dumnezeu Însuși. Asemenea oameni disperați nu vor fi iertați, nici în epoca aceasta nici în cea ce va să vie, și vor pieri pe vecie în iad! Astfel de oameni nerespectuoși, indulgenți pretind a crede în Dumnezeu și cu cât mai mult sunt astfel oamenii, cu atât mai dispuși sunt să ofenseze decretele administrative ale lui Dumnezeu. Nu merg oare toți cei aroganți care sunt nestăpâniți în mod natural și care niciodată nu au ascultat de nimeni, pe această cale? Nu se opun ei lui Dumnezeu zi după zi, lui Dumnezeu care este întotdeauna nou și niciodată vechi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 310)

Cunoașterea culturii și istoriei antice de câteva mii de ani a închis gândirea și noțiunile omului și perspectiva lui mentală atât de strâns, încât să le facă impenetrabile și non-biodegradabile.[1] Oamenii trăiesc în al optsprezecelea cerc al iadului, unde, ca și cum ar fi fost alungați de

Dumnezeu în temnițe, lumina nu poate fi văzută niciodată. Gândirea feudală i-a oprimat pe oameni într-atât încât abia pot să respire și se sufocă. Ei nu au nici cel mai mic dram de putere să reziste; tot ce fac e să îndure și să îndure în tăcere… Nicicând n-a îndrăznit cineva să lupte sau să se ridice pentru dreptate și justiție; oamenii pur și simplu trăiesc o viață mai rea decât a unui animal, sub loviturile și abuzul eticilor feudale, zi după zi și an după an. Ei nu s-au gândit niciodată să-L caute pe Dumnezeu pentru a se bucura de fericire în lumea omenească. E ca și cum oamenii ar fi fost înfrânți până la punctul în care sunt ca frunzele căzute ale toamnei, ofilite, uscate și galben-maronii. Oamenii și-au pierdut de multă vreme memoria; trăiesc neajutorați în iadul care se numește lumea umană, așteptând venirea zilei de pe urmă, astfel încât să poată să piară împreună cu acest iad, ca și când ziua de pe urmă după care tânjesc ei este ziua în care omul se va bucura de pace odihnitoare. Etica feudală a dus viața omului în „Infern", slăbind și mai mult puterea omului de a rezista. Diferite tipuri de opresiune îl împing pe om, pas după pas, să cadă mai adânc în Infern, din ce în ce mai departe de Dumnezeu, până când astăzi a devenit complet străin pentru Dumnezeu și se grăbește să-L evite când se întâlnesc. Omul nu-I acordă atenție și Îl lasă să stea singur de-o parte, ca și cum nu L-ar fi cunoscut niciodată, nu L-ar fi văzut niciodată înainte. Totuși Dumnezeu l-a așteptat pe om pe tot parcursul lungii călătorii a vieții umane, fără a-Și azvârli vreodată furia de nestăpânit către el, așteptând pur și simplu în tăcere, fără un cuvânt, ca omul să se pocăiască și să o ia de la început. Dumnezeu a venit de mult timp în lumea umană pentru a împărtăși suferințele lumii omenești cu omul. În toți anii în care El a trăit cu omul, nimeni nu I-a descoperit existența. Dumnezeu doar îndură în tăcere nefericirea meschinăriei din lumea umană în timp ce îndeplinește lucrarea pe care a adus-o El în persoană. El continuă să îndure de dragul voii lui Dumnezeu Tatăl și de dragul nevoilor omenirii, trecând

prin suferințe care nu au mai fost experimentate de om vreodată înainte. În prezența omului, El l-a așteptat în tăcere și în prezența omului S-a smerit, de dragul voii lui Dumnezeu Tatăl, precum și de dragul nevoilor omenirii. Cunoașterea culturii antice l-a furat pe om pe ascuns din prezența lui Dumnezeu și l-a predat împăratului diavolilor și progeniturilor acestuia. Cele Patru cărți și Cinci Clasici[a] au purtat gândirea și noțiunile omului într-o altă epocă de răzvrătire, făcându-l pe acesta să-i aduleze și mai mult decât înainte pe cei care au întocmit Cărțile/Clasicii Documentelor, și ca urmare, să-și intensifice și mai mult noțiunile despre Dumnezeu. Fără știrea omului, împăratul diavolilor L-a alungat fără milă pe Dumnezeu din inima acestuia și apoi a ocupat-o el însuși cu satisfacție triumfătoare. Din momentul acela, omul a ajuns să aibă un suflet urât și rău și înfățișarea împăratului diavolilor. O ură față de Dumnezeu i-a umplut pieptul, iar maliția ranchiunoasă a împăratului diavolilor s-a răspândit în om zi după zi, până când acesta a fost complet mistuit. Omul nu a mai avut niciun strop de libertate și nu a fost în stare să se elibereze din încurcăturile împăratului diavolilor. Nu a avut de ales decât să se lase luat prizonier pe loc, să se predea și să cadă supus în prezența acestuia. Acum mult timp, când inima și sufletul omului erau încă în copilăria lor, împăratul diavolilor a plantat în ele sămânța tumorii ateismului, învățându-l falsități precum „să studiezi știința și tehnologia; să înțelegi cele Patru Modernizări; și nu există niciun Dumnezeu în lume”. Nu doar atât, el strigă în gura mare cu orice ocazie: „Să ne bazăm pe munca noastră sârguincioasă ca să construim o patrie frumoasă”, cerând fiecărei persoane în parte să fie pregătită din copilărie pentru a-și servi cu credință țara. Omul, pe neștiute, a fost adus în prezența acestuia, care și-a arogat tot meritul (însemnând meritul ce Îi aparține lui Dumnezeu pentru că ține toată omenirea în mâinile Sale) fără ezitare. Niciodată nu a avut vreun sentiment de rușine. Mai mult, a înșfăcat fără

rușine poporul lui Dumnezeu și l-a tras înapoi în casa proprie, unde a sărit ca un șoarece pe masă și l-a făcut pe om să i se închine ca lui Dumnezeu. Ce hoț! El strigă lucruri scandaloase, șocante, precum: „Nu există niciun Dumnezeu în lume. Vântul apare din transformări conforme legilor naturale; ploaia apare când vaporii de apă, dând de temperaturi joase, se condensează în picături ce cad pe pământ; un cutremur este zguduirea suprafeței pământului datorită schimbărilor geologice; seceta se datorează uscăciunii din aer provocate de distrugerea nucleonică de pe suprafața soarelui. Acestea sunt fenomene naturale. Unde se află, în toate acestea, o acțiune a lui Dumnezeu?” Sunt unii care chiar strigă declarații precum următoarea, declarații care n-ar trebui glăsuite: „Omul a evoluat din maimuțe în trecutul îndepărtat, iar lumea de astăzi provine dintr-o succesiune de societăți primitive, începând cu aproximativ un eon în urmă. Dacă o țară înflorește sau e în declin e ceva ce rămâne în întregime în mâinile poporului său”. Pe fundal, îl face pe om să îl atârne pe pereți și sau să îl pună pe masă pentru a-l omagia și a-i aduce jertfe. În același moment când strigă: „Nu există Dumnezeu”, se instalează drept Dumnezeu, împingându-L pe Dumnezeu, cu asprime succintă, dincolo de marginile pământului, stând între timp în locul lui Dumnezeu și asumându-și rolul de împărat al diavolilor. Cât de total lipsit de rațiune! Asta te face să-l urăști până în măduva oaselor. Se pare că Dumnezeu și cu el sunt dușmani de moarte și cei doi nu pot coexista. Acesta uneltește să-L alunge pe Dumnezeu în timp ce el cutreieră liber, în afara atingerii legii.[2] Un astfel de împărat al diavolilor este el! Cum poate să fie tolerată existența lui? Nu se va odihni până când nu va fi făcut un dezastru din lucrarea lui Dumnezeu și o va fi lăsat în totală debandadă,[3] ca și cum vrea să se împotrivească lui Dumnezeu până la amarnicul sfârșit, până când ori va muri peștele, ori se va rupe năvodul, punându-se intenționat împotriva lui Dumnezeu și

îmboldindu-se tot mai aproape. Fața lui hidoasă, fiind de mult complet demascată, e acum zdrobită și bătută[4] și într-o condiție jalnică, totuși el încă nu-și domolește ura față de Dumnezeu, ca și cum numai devorându-L pe Dumnezeu dintr-o singură înghițitură va reuși să-și potolească ura stăvilită în inimă. Cum putem să-l tolerăm, acest dușman al lui Dumnezeu! Doar eradicarea și exterminarea lui completă vor face ca dorința vieții noastre să rodească. Cum poate fi lăsat să continue să alerge neînfrânat? El l-a corupt pe om într-o asemenea măsură, încât omul nu cunoaște cerul-soare și a devenit surd și golit de sentimente. Omul a pierdut rațiunea umană normală. De ce să nu ne oferim întreaga noastră ființă pentru a-l distruge și a-l arde ca să eliminăm toate grijile pentru viitor și să îngăduim lucrării lui Dumnezeu să ajungă mai devreme la o strălucire nemaivăzută? Această bandă de nemernici a venit în lumea oamenilor și a redus-o la o harababură. Au adus toată umanitatea pe marginea unei prăpăstii, planificând în secret să-i împingă în jos pentru a fi zdrobiți în bucăți ca să le poată devora cadavrele. Ei speră în zadar să destrame planul lui Dumnezeu și să intre într-un meci cu El, mizând totul pe o singură aruncare de zar.[5] Acest lucru nu e deloc ușor! Crucea a fost pregătită, la urma urmei, pentru împăratul diavolilor, care se face vinovat de cele mai groaznice crime. Dumnezeu nu aparține crucii. El a azvârlit-o deja deoparte pentru diavol. Dumnezeu a apărut victorios cu mult timp în urmă și nu mai simte tristețe pentru păcatele omenirii, ci va aduce mântuire întregii omeniri.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (7)”

Note de subsol:

1. „Non-biodegradabile” se folosește aici ca satiră, ceea ce înseamnă că oamenii sunt rigizi în cunoașterea, cultura și perspectiva lor spirituală.

2. „Cutreieră liber, în afara atingerii legii” indică faptul că diavolul umblă turbat și aleargă razna.

3. „Totală debandadă” se referă la modul în care comportamentul violent al diavolului este insuportabil de văzut.

4. „Zdrobită și bătută” se referă la fața urâtă a împăratului diavolilor.

5. „Mizând totul pe o singură aruncare de zar” înseamnă a-și pune toți banii pe un singur pariu, sperând să câștige la final. Aceasta este o metaforă pentru uneltirile sinistre și abjecte ale diavolului. Expresia e folosită cu sens batjocoritor.

a. Cele Patru cărți și Cinci Clasici sunt cărțile cu autoritate ale confucianismului în China.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 311)

De sus în jos și de la început până la sfârșit, Satana a perturbat lucrarea lui Dumnezeu și a acționat în opoziție cu El. Toată această vorbărie despre „moștenirea culturală antică”, valoroasele „cunoștințe ale culturii antice”, „învățăturile taoismului și confucianismului”, și „clasicii confucianiști și ritualurile feudale” au dus omul în iad. Știința și tehnologia moderne avansate, precum și industria, agricultura și afacerile ultradezvoltate nu pot fi găsite nicăieri. Mai degrabă, tot ce fac e să sublinieze riturile feudale propagate de „maimuțele” din vremuri străvechi pentru a perturba, a se opune și a dezmembra dinadins lucrarea lui Dumnezeu. Nu numai că a continuat să asuprească omul până în ziua de astăzi, dar vrea chiar să-l înghită[1] pe om cu totul. Transmiterea învățăturilor morale și etice ale feudalismului și transferarea cunoașterii culturii antice au contaminat de mult oamenii, transformându-i în diavoli mari și mici. Sunt puțini aceia care L-ar primi cu bucurie pe Dumnezeu, puțini aceia care I-ar întâmpina jubilanți venirea. Fața întregii omeniri e plină de intenții criminale și, în tot locul, o suflare ucigașă impregnează aerul. Ei caută să-L alunge pe Dumnezeu din acest ținut; cu cuțite și săbii în mână, se aranjează în formațiune de luptă pentru a-L „nimici” pe Dumnezeu. Pretutindeni în acest ținut al diavolului, unde omul este învățat constant că nu există Dumnezeu, sunt răspândiți idoli, iar aerul de deasupra e îmbibat de un miros dezgustător de hârtie arsă și tămâie, atât de gros încât e sufocant. E ca duhoarea de nămol ce plutește la zvârcolirea șarpelui veninos, într-atât încât

omul nu se poate stăpâni să nu vomite. În afară de asta, se poate auzi vag sunetul unor demoni răi cântând scripturi, un sunet ce pare să vină de departe din iad, într-atât încât nu poți să nu te înfiori. Peste tot în acest ținut sunt plasați idoli de toate culorile curcubeului, transformând ținutul într-o lume a încântărilor senzuale, în timp ce împăratul diavolilor tot rânjește malițios, ca și cum uneltirea sa mișelească a reușit. Între timp, omul rămâne complet neștiutor și nici nu are habar că diavolul l-a corupt deja până la punctul în care a devenit fără rațiune și își lasă capul să atârne, înfrânt. Acesta dorește ca, dintr-o singură lovitură, să distrugă totul despre Dumnezeu și încă o dată să-L pângărească și să-L asasineze; are intenția să-I destrame și să-I tulbure lucrarea. Cum să poată să-I permită lui Dumnezeu să aibă un statut egal? Cum poate îngădui ca Dumnezeu „să se amestece” în lucrarea sa printre oamenii de pe pământ? Cum poate să-I permită lui Dumnezeu să-i demaște fața sa hidoasă? Cum Îi poate permite lui Dumnezeu să-i pună lucrarea în dezordine? Cum ar putea acest diavol, înverșunat de furie, să-I permită lui Dumnezeu să aibă controlul asupra curții sale imperiale pe pământ? Cum se poate pleca de bunăvoie în fața puterii Sale superioare? Înfățișarea hidoasă a acestuia a fost dezvăluită pentru ceea ce este ea, astfel că nimeni nu știe dacă să râdă sau să plângă, și este cu adevărat dificil să se vorbească despre aceasta. Oare nu e asta substanța lui? Cu un suflet urât, el crede totuși că e frumos dincolo de crezare. Această bandă de complici întru crimă![2] Ei coboară în tărâmul muritorilor ca să se răsfețe în plăceri și să facă zarvă, ațâțând lucrurile atât de mult încât lumea devine un loc nestatornic și schimbător, iar inima omului se umple de panică și neliniște, și s-au jucat atât de mult cu omul încât înfățișarea lui a devenit cea a unei bestii inumane de pe câmp, extrem de urâtă și din care ultima fărâmă din omul sfânt original s-a pierdut. Mai mult, ei chiar doresc să-și însușească puterea suverană pe pământ. Ei

împiedică lucrarea lui Dumnezeu atât de mult încât ea de-abia poate să se clintească și îl închid pe om ca în spatele unor ziduri de cupru și oțel. Săvârșind atâtea păcate cumplite și provocând atât de multe dezastre, se mai așteaptă oare la altceva decât la mustrare? Demonii și duhurile rele au alergat dezlănțuiți pe pământ pentru o vreme și au sigilat atât voia cât și efortul conștiincios al lui Dumnezeu așa de strâns că sunt de nepătruns. Cu adevărat, e un păcat mortal! Cum poate Dumnezeu să nu Se simtă neliniștit? Cum poate Dumnezeu să nu Se simtă înfuriat? Ei au îngreunat grav lucrarea lui Dumnezeu și i s-au împotrivit: cât de răzvrătiți! Chiar și acei demoni, mari și mici, se poartă ca niște șacali la călcâiele leului și urmează curentul cel rău, născocind tulburări în timp ce se duc. Știind adevărul, i se împotrivesc intenționat, acești fii ai răzvrătirii! Este ca și cum, acum că împăratul lor din iad a urcat pe tronul împărătesc, ei au devenit îngâmfați și mulțumiți de sine, tratându-i pe toți ceilalți cu dispreț. Câți dintre ei caută adevărul și urmează dreptatea? Sunt cu toții fiare, cu nimic mai buni decât porcii și câinii, în fruntea unui nor de muște urât mirositoare, bălăngănind din capete cu fudulă trufie și stârnind tot felul de necazuri,[3] în mijlocul unei grămezi de bălegar. Ei cred că al lor rege al iadului e cel mai măreț rege dintre toți, fără a ști câtuși de puțin că ei înșiși nu sunt nimic mai mult decât niște muște împuțite. Și totuși, profită de puterea porcilor și a câinilor pe care îi au ca părinți pentru a ponegri existența lui Dumnezeu. Ca muște mărunte ce sunt, ei cred că părinții lor sunt la fel de mari ca o balenă albastră.[4] Prea puțin știu ei că, în timp ce ei înșiși sunt minusculi, părinții lor sunt porci și câini necurați de sute de milioane de ori mai mari decât ei. Inconștienți de propria lor josnicie, se bazează pe duhoarea de putrefacție emanată de acei porci și câini ca să alerge razna, crezând în zadar că procreează generații viitoare, uitând de rușine! Cu aripi verzi pe spate (asta se referă la faptul că pretind a crede în Dumnezeu), sunt plini de sine și se

laudă pretutindeni cu frumusețea și alura lor, în timp ce aruncă în secret impuritățile de pe propriile corpuri asupra omului. Ba mai mult, sunt peste măsură de mulțumiți de sine, ca și cum pot folosi o pereche de aripi de culoarea curcubeului pentru a-și ascunde impuritățile, iar prin aceste mijloace, ei își aduc persecuția asupra existenței adevăratului Dumnezeu (asta se referă la ce se întâmplă în spatele scenelor din lumea religioasă). Cum să știe omul că, oricât pot fi de fermecător de frumoase aripile unei muște, musca în sine nu e până la urmă altceva decât o creatură minusculă, cu un pântec plin de murdărie și un corp acoperit de germeni? Pe socoteala porcilor și câinilor pe care îi au ca părinți, ei fug ca apucații de-a curmezișul ținutului (acest lucru se referă la modul în care oficialii religioși care-L persecută pe Dumnezeu se bazează pe un susținerea puternică a guvernului națiunii pentru a se răzvrăti împotriva adevăratului Dumnezeu și a adevărului), neînfrânați în sălbăticia lor. E ca și cum fantomele fariseilor evrei s-au întors împreună cu Dumnezeu la națiunea marelui balaur roșu, înapoi la vechiul lor cuib. Ei au început o nouă rundă de persecuții, continuându-și lucrarea din urmă cu câteva mii de ani. Acest grup de degenerați cu siguranță va pieri de pe pământ în cele din urmă! S-ar părea că, după câteva milenii, duhurile necurate au devenit chiar mai viclene și șirete. Ele se gândesc în mod constant la modalități de a submina lucrarea lui Dumnezeu în secret. Cu trucuri și șiretlicuri berechet, ei își doresc să reconstituie în patria lor tragedia de acum câteva mii de ani, împingându-L pe Dumnezeu aproape de punctul de a scoate un strigăt puternic. Cu greu poate El să Se abțină de la a Se reîntoarce la al treilea cer pentru a-i nimici. Pentru ca omul să-L iubească pe Dumnezeu, trebuie să-I priceapă voia, să-i cunoască bucuriile și suferințele și să înțeleagă ce urăște El. Să facă asta va impulsiona și mai mult intrarea omului. Cu cât e mai rapidă intrarea omului, cu atât mai devreme voia lui Dumnezeu e mulțumită, cu cât omul îl vede

mai lămurit pe împăratul diavolilor, cu atât se trage mai aproape de Dumnezeu, astfel încât dorința Lui să poată fi fructificată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (7)”

Note de subsol:

1. „A înghiți” se referă la comportamentul vicios al împăratului diavolilor, care-i răvășește pe oameni în întregime.
2. „Complicii întru crimă” sunt de aceeași teapă cu „o bandă de vagabonzi”.
3. „Stârnind tot felul de necazuri” se referă la modul în care oamenii care sunt demonici provoacă dezordine, împiedicând și opunându-se lucrării lui Dumnezeu.
4. „Albastră” este folosit cu sens batjocoritor. Este o metaforă a felului în care muștele sunt atât de mici, încât porcii și câinii par la fel de mari ca balenele pentru acestea.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 312)

Vreme de mii de ani acesta a fost pământul murdăriei. Este insuportabil de murdar, suferința abundă, stafiile gonesc năvalnic pretutindeni, păcălind și înșelând, făcând acuzații nejustificate,[1] fiind nemiloase și rele, călcând în picioare acest oraș al fantomelor și lăsându-l plin de cadavre; duhoarea descompunerii acoperă pământul și umple aerul și este păzită cu străşnicie.[2] Cine poate vedea lumea de dincolo de ceruri? Diavolul leagă strâns tot trupul omului, îi voalează amândoi ochii și îi sigilează buzele. Regele diavolilor a fost turbat vreme de câteva mii de ani, chiar până astăzi, când încă mai veghează atent asupra orașului fantomelor, ca și cum ar fi un palat inexpugnabil al demonilor; această haită de câini de pază, între timp, se holbează cu ochi dușmănoși, temându-se profund că Dumnezeu îi va lua prin surprindere și îi va șterge de pe fața pământului, lăsându-i fără un loc al păcii și fericirii. Cum ar putea oamenii dintr-un asemenea oraș al fantomelor să-L fi văzut vreodată pe Dumnezeu? S-au bucurat ei vreodată de afecțiunea și frumusețea lui Dumnezeu? Ce apreciere au ei față de chestiunile lumii omenești? Câți dintre ei pot înțelege voia înflăcărată a lui Dumnezeu? Nu-i de mirare, atunci, că Dumnezeu întrupat

rămâne complet ascuns: într-o asemenea societate întunecată, unde demonii sunt nemiloși și inumani, cum ar putea regele diavolilor, care ucide oameni fără să clipească, să tolereze existența unui Dumnezeu care este încântător, bun și, de asemenea, sfânt? Cum ar putea el să aplaude și să aclame venirea lui Dumnezeu? Lacheii aceștia! Ei răsplătesc bunătatea cu ură, au început de multă vreme să-L trateze pe Dumnezeu ca pe un dușman, Îl abuzează pe Dumnezeu, sunt extrem de sălbatici, nu au nici cea mai mică considerație față de Dumnezeu, pradă și jefuiesc, și-au pierdut tot cugetul și se împotrivesc întru totul conștiinței și nu au nicio urmă de bunătate și îi ispitesc pe nevinovați spre nesăbuință. Strămoși ai celor din antichitate? Lideri iubiți? Cu toții I se opun lui Dumnezeu! Amestecul lor a lăsat totul sub ceruri într-o stare de întuneric și haos! Libertate religioasă? Drepturile și interesele legitime ale cetățenilor? Toate sunt trucuri pentru acoperirea păcatului! Cine a îmbrățișat lucrarea lui Dumnezeu? Cine a renunțat la viața sa, ori și-a vărsat sângele pentru lucrarea lui Dumnezeu? Generație după generație, de la părinți la copii, omul înrobit L-a înrobit necuviincios pe Dumnezeu – cum ar putea asta să nu incite la furie? Mii de ani de ură sunt concentrați în inimă, milenii de păcătuire sunt gravate în inimă – cum ar putea asta să nu inspire dezgust? Răzbună-L pe Dumnezeu, nimicește-I complet dușmanul, nu-i mai permite să alerge ca turbatul și nu-i mai permite să conducă precum un tiran! Acum este timpul: omul și-a adunat demult toată puterea, și-a dedicat toate eforturile și a plătit fiecare preț pentru aceasta, pentru a sfâșia chipul hidos al acestui demon și pentru a permite oamenilor, care au fost orbiți și care au îndurat tot felul de suferințe și greutăți, să se ridice deasupra durerii și să întoarcă spatele acestui diavol bătrân și malefic. De ce să pui un obstacol atât de impenetrabil în fața lucrării lui Dumnezeu? De ce să folosești diferite trucuri ca să-i înșeli pe oamenii lui Dumnezeu? Unde sunt adevărata libertate și drepturile și

interesele legitime? Unde este nepărtinirea? Unde este alinarea? Unde este căldura? De ce să folosești scheme amăgitoare ca să-i păcălești pe oamenii lui Dumnezeu? De ce să folosești forța ca să oprești venirea lui Dumnezeu? De ce să nu-I permiți lui Dumnezeu să colinde în voie pe pământul pe care El l-a creat? De ce să-L hăituiești pe Dumnezeu până când nu mai are unde să-Și odihnească al Său cap? Unde este căldura dintre oameni? Unde este primirea călduroasă dintre oameni? De ce să-I produci un asemenea chin disperat lui Dumnezeu? De ce să-L faci pe Dumnezeu să strige iar și iar? De ce să-L forțezi pe Dumnezeu să-Și facă griji pentru Fiul Lui iubit? În această societate întunecată, de ce nefericiții ei câini de pază nu-I permit lui Dumnezeu să vină în voie și să meargă prin lumea pe care El a creat-o? De ce nu înțelege omul, omul care trăiește în durere și suferință? De dragul vostru, Dumnezeu a îndurat o mare suferință, cu mare durere vi L-a oferit vouă pe iubitul Lui Fiu, sânge din sângele Lui – atunci de ce încă vă faceți că nu vedeți? În ochii tuturor, respingeți venirea lui Dumnezeu și Îi refuzați prietenia lui Dumnezeu. De ce sunteți atât de lipsiți de scrupule? Sunteți dispuși să îndurați nedreptăți într-o asemenea societate întunecată? De ce, în loc să vă umpleți burțile cu milenii de vrăjmășie, vă îndopați cu „rahatul” regelui diavolilor?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)”

Note de subsol:

1. „Făcând acuzații nejustificate” se referă la metodele prin care diavolul le face rău oamenilor.

2. „Păzită cu strășnicie” sugerează că metodele prin care diavolul îi rănește pe oameni sunt deosebit de rele și controlează oamenii atât de tare încât aceștia nu mai au spațiu de mișcare.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 313)

Dacă oamenii pot într-adevăr să vadă clar calea cea bună a vieții umane, precum și scopul gestionării omenirii de către Dumnezeu, ei nu-și vor considera viitorul și destinul individual drept comoară în inima lor. Nu

vor mai fi interesați să-și slujească părinții, care sunt mai răi decât porcii și câinii. Oare viitorul și destinul omului nu sunt exact așa-numiții „părinți” ai lui Petru? Sunt la fel ca trupul și sângele omului. Care vor fi destinația și viitorul trupului? De a-L vedea pe Dumnezeu în timp ce este încă viu, sau ca sufletul să-L întâlnească pe Dumnezeu după moarte? Va sfârși mâine trupul într-un imens cuptor al chinurilor sau într-un incendiu de mari proporții? Oare întrebări ca acestea, referitoare la ce va păți trupul omului – dacă va suferi nenorociri sau va îndura cele mai importante vești – nu îi preocupă cel mai mult pe toți din acest curent, care au creier și sunt rezonabili? (Aici, suferința se referă la primirea binecuvântărilor; înseamnă că încercările viitoare sunt benefice pentru destinația omului. Nefericirea se referă la imposibilitatea de a rămâne neclintit sau de a fi înșelat; sau înseamnă că omul va întâmpina situații nefericite, își va pierde viața în toiul dezastrelor și că nu există o destinație potrivită pentru sufletul său.) Cu toate că oamenii au o rațiune sănătoasă, probabil gândurile lor nu corespund întru totul celor cu care ar trebui să fie înzestrată rațiunea lor. Asta se întâmplă deoarece ei sunt mai degrabă confuzi și urmează lucrurile orbește. Ei toți ar trebui să înțeleagă pe deplin în ce ar trebui să intre și, îndeosebi, ar trebui să aleagă în ce ar trebui să intre în timpul necazului (adică în timpul rafinării în cuptor), cât și cu ce ar trebui să fie echipați în încercările focului. Nu îți servi întotdeauna părinții (adică trupul) care sunt ca porcii și câinii și care sunt și mai răi decât furnicile și gândacii. Ce rost are să agonizezi din cauza asta, gândindu-te atât de intens și storcându-ți creierii? Trupul nu îți aparține, ci este în mâinile lui Dumnezeu, care nu numai că te controlează, dar îi și poruncește Satanei. (Asta înseamnă că, inițial, trupul îi aparține Satanei. Fiindcă și Satana este în mâinile lui Dumnezeu, lucrul acesta poate fi spus doar astfel. Asta pentru că este mai convingător să o spui așa; sugerează că oamenii nu sunt în întregime sub domeniul Satanei,

ci sunt în mâinile lui Dumnezeu.) Tu trăiești sub chinul trupului, dar oare trupul îți aparține? Este sub controlul tău? De ce să te deranjezi storcându-ți creierul din cauza asta? De ce să te deranjezi obsesiv să te rogi lui Dumnezeu de dragul trupului tău putred, care de mult timp a fost condamnat, blestemat și întinat de spirite necurate? Ce nevoie ai să-i ții mereu pe tovarășii Satanei aproape de inima ta? Nu-ți faci griji că trupul ar putea să îți distrugă viitorul concret, speranțele minunate și adevărata destinație a vieții tale?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Scopul gestionării omenirii"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 314)

Astăzi, înțelegerea la care ați ajuns este superioară înțelegerii oricărei alte persoane din istorie care nu a fost desăvârșită. Indiferent dacă este vorba de cunoștințele tale privind încercările sau de credința în Dumnezeu, toate sunt mai înalte decât ale oricărui credincios în Dumnezeu. Lucrurile pe care le înțelegeți sunt ceea ce ajungeți să cunoașteți înainte de a trece prin aceste încercări felurite, dar adevărata voastră statură este complet incompatibilă cu ele. Lucrurile pe care le cunoașteți sunt superioare celor pe care le practicați. Chiar dacă spuneți că oamenii care cred în Dumnezeu ar trebui să Îl iubească și ar trebui să se străduiască nu pentru a obține binecuvântări, ci doar pentru a face voia lui Dumnezeu, modul în care vă manifestați în viață este cât se poate de departe de aceasta și a fost profund întinat. Cei mai mulți oameni cred în Dumnezeu de dragul păcii și al altor beneficii. Dacă nu este în avantajul tău, nu crezi în Dumnezeu și, dacă nu poți primi favorurile lui Dumnezeu, te bosumfli. Cum poate aceasta să fie adevărata ta statură? Când vine vorba de incidente inevitabile din familie (îmbolnăvirea copiilor, internarea celor dragi, recolte sărace, persecuțiile care vin din partea membrilor familiei și așa mai departe), nici nu poți răzbate prin aceste lucruri care deseori au loc în viața de zi cu zi. Când se

întâmplă astfel de lucruri, intri în panică și nu știi ce să faci – și de cele mai multe ori, te plângi de Dumnezeu. Te plângi că acele cuvinte ale lui Dumnezeu te-au înșelat, că lucrarea lui Dumnezeu te-a încurcat. Nu aveți astfel de gânduri? Credeți că aceste lucruri nu se întâmplă decât rareori în rândul vostru? Vă petreceți fiecare zi în mijlocul unor astfel de evenimente. Nu vă gândiți defel la succesul credinței voastre în Dumnezeu și la cum să îndepliniți voia lui Dumnezeu. Adevărata voastră statură este prea mică, mai mică decât a unui pui de găină. Când afacerea de familie pierde bani, vă plângeți de Dumnezeu, când vă găsiți într-un mediu lipsit de protecția lui Dumnezeu, continuați să vă plângeți de El, vă plângeți chiar și atunci când vă moare un pui de găină sau vi se îmbolnăvește o vacă bătrână din staul. Vă plângeți când vine vremea ca fiul vostru să se însoare, dar familia voastră nu are bani suficienți; vreți să vă îndepliniți datoria de gazdă, dar nu vă permiteți, așa că vă plângeți din nou. Ești plin de nemulțumiri și uneori nu te duci la adunare sau nu mănânci și nu bei cuvintele lui Dumnezeu din cauza asta, uneori având o atitudine negativă timp îndelungat. Nimic din ceea ce ți se întâmplă astăzi nu are nicio legătură cu planurile tale sau cu destinul tău; aceste lucruri ți s-ar întâmpla și dacă nu ai crede în Dumnezeu; cu toate acestea, Îl faci responsabil astăzi pe Dumnezeu de ele și insiști, spunând că Dumnezeu te-a alungat. Ce s-a ales de credința ta în Dumnezeu? Ți-ai jertfit cu adevărat viața? Dacă ați trece prin aceleași suferințe prin care a trecut Iov, niciunul dintre voi, care Îl urmați astăzi pe Dumnezeu, nu ar putea răzbi, toți ați fi învinși. Simplu spus, este o mare diferență între voi și Iov. Astăzi, dacă jumătate din averile voastre ar fi confiscate, ați îndrăzni să negați existența lui Dumnezeu; dacă vi s-ar lua fiul sau fiica, ați alerga pe străzi plângându-vă de nedreptate; dacă singurul tău mijloc de trai nu ți-ar mai aduce bani, ai încerca să discuți cu Dumnezeu; ai întreba de ce, la început, am spus atât de multe cuvinte ca să te sperii. Nu este niciun lucru

pe care nu ați îndrăzni să-l faceți în astfel de situații. Aceasta dovedește că nu ați înțeles cu adevărat și că nu aveți nicio statură adevărată. Astfel, încercările prin care treceți sunt prea mari, pentru că știți prea multe, dar ceea ce înțelegeți cu adevărat nu este nici a mia parte din ceea ce conștientizați. Nu vă opriți la simpla înțelegere și cunoaștere; cel mai bine ar fi să vedeți cât de mult puteți pune cu adevărat în practică, cât de mult ați câștigat din luminarea și iluminarea din partea Duhului Sfânt cu sudoarea muncii greu depuse de voi și în ce măsură ați reușit să practicați lucrurile pe care vi le-ați propus. Ar trebui să-ți iei statura și practica în serios. În credința ta în Dumnezeu, nu ar trebui să încerci doar să faci lucrurile mecanic pentru toată lumea – căutarea ta personală determină dacă izbutești sau nu să dobândești, în cele din urmă, adevărul și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (3)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 315)

Unii se împodobesc în mod minunat, dar superficial: surorile se împodobesc drăguț ca florile, iar frații se îmbracă precum niște prinți sau niște tineri filfizoni bogați. Lor le pasă doar de lucrurile exterioare, cum ar fi lucrurile pe care le mănâncă și le poartă; în interior, ei sunt săraci și nu au nici cea mai mică cunoaștere a lui Dumnezeu. Ce semnificație poate să fie în asta? După aceea, mai sunt unii îmbrăcați ca niște sărmani cerșetori – chiar arată ca sclavii din Asia de Est! Voi chiar nu înțelegeți ce vă cer Eu? Comunicați între voi: ce ați câștigat de fapt? Ați crezut în Dumnezeu toți acești ani și totuși, asta e tot ce ați cules – nu vă simțiți jenați? Nu vă e rușine? Ați urmat pe calea adevărată în toți acești ani, totuși astăzi statura voastră încă este mai mică decât cea a unei vrăbii. Uitați-vă la tinerele doamne din mijlocul vostru, drăguțe ca în poze cu hainele și machiajul lor, comparându-se unele cu altele – ce anume comparați? Plăcerile voastre? Cererile voastre? Credeți că am venit să recrutez modele? Nu aveți nicio

rușine! Unde este viața voastră? Oare ceea ce urmăriți nu reprezintă doar propriile voastre dorințe extravagante? Crezi că ești atât de frumos, însă, deși poate ești gătit cu podoabe, oare nu ești de fapt un vierme ce se zvârcolește, născut într-un morman de gunoi? Astăzi, ești norocos să te bucuri de aceste binecuvântări cerești nu datorită feței tale frumoase, ci pentru că Dumnezeu face o excepție prin ridicarea ta. Încă nu-ți este clar de unde ai venit? La menționarea vieții, închizi gura și nu spui nimic, mut ca o statuie, totuși, încă mai ai neobrăzarea să te pui la patru ace? Încă mai ai tendința să-ți dai cu pudră și farduri pe față? Și uitați-vă la filfizonii din mijlocul vostru, oameni îndărătnici care-și petrec toată ziua hoinărind, neastâmpărați, cu o expresie nonșalantă pe față. Oare așa ar trebui să se poarte o persoană? Căror lucruri își dedică atenția toată ziua fiecare dintre voi, bărbați sau femei? Știți de cine depindeți pentru a vă hrăni? Uită-te la hainele tale, uită-te la ceea ce ai cules în mâinile tale, mângâie-ți burta – ce profit ai avut în urma prețului de sânge și sudoare pe care l-ai plătit în toți acești ani de credință? Încă te mai gândești să vizitezi obiective turistice, încă te mai gândești să-ți împodobești trupul împuțit – căutări fără valoare! Ți se cere să fii o persoană normală, dar astăzi nu numai că ești anormal, ci ești aberant. Cum poate o astfel de persoană să aibă îndrăzneala să vină înaintea Mea? Cu o umanitate ca asta, făcând paradă cu farmecele tale și fălindu-te cu propriul trup, trăind mereu în mijlocul poftelor trupului – nu ești un descendent al demonilor murdari și al duhurilor rele? Nu voi permite ca un astfel de demon murdar să mai existe mult timp! Și să nu ai impresia că nu știu ce crezi în inima ta. S-ar putea să-ți ții ferm sub control poftele și trupul, dar cum aș putea Eu să nu știu gândurile pe care le nutrești în inima ta? Cum să nu știu tot ceea ce doresc ochii tăi? Tinere doamne, oare nu vă faceți așa de drăguțe pentru a vă etala trupul? Ce folos vă aduc bărbații? Vă pot salva ei cu adevărat de marea suferinței? Cât despre filfizonii dintre voi,

vă îmbrăcați astfel încât să păreți manierați și distinși, dar nu este oare un șiretlic conceput pentru a atrage atenția asupra înfățișării voastre dichisite? Pentru cine faceți asta? Ce beneficii reprezintă femeile pentru voi? Nu sunt ele sursa păcatului vostru? Bărbați și femei, v-am spus multe cuvinte, totuși, voi ați respectat doar câteva dintre ele. Sunteți tari de urechi, ochii vi s-au încețoșat, iar inimile vă sunt întărite într-atât încât în corpurile voastre nu există altceva decât pofte, așa că sunteți prinși în mrejele lor, incapabili să scăpați. Cine oare vrea să se apropie vreun pic de voi, niște viermi ce se zvârcolesc în murdărie și jeg? Să nu uitați că nu sunteți nimic altceva decât cei pe care i-am ridicat din mormanul de bălegar, că inițial nu ați avut umanitate normală. Ceea ce vă cer este umanitatea normală pe care nu o aveați inițial, nu să vă etalați desfrâul sau să dați frâu liber trupului vostru rânced, care a fost antrenat de către diavol atâția ani. Când vă îmbrăcați așa, nu vă temeți că veți fi ademeniți și mai mult? Nu știți că ați fost, inițial, din păcat? Nu știți că trupurile voastre sunt atât de pline de pofte, încât asta vi se infiltrează prin haine, dezvăluind stările voastre de demoni urâți și murdari peste măsură? Nu cumva știți asta mai clar decât oricine? Inimile voastre, ochii voștri, buzele voastre – nu au fost spurcate toate de demoni murdari? Nu sunt murdare aceste părți ale voastre? Crezi că, atât timp cât nu acționezi, ești cel mai sfânt? Crezi că îmbrăcându-vă cu haine frumoase puteți acoperi sufletele voastre sordide? Nu o să meargă! Vă sfătuiesc să fiți mai realiști: nu fiți necinstiți și falși, și nu vă lăudați. Vă etalați desfrâul unii înaintea altora, dar tot ce veți primi în schimb este suferința veșnică și mustrarea neînduplecată! Ce nevoie aveți să vă faceți ochi dulci și să vă dedați poveștilor de dragoste? Este aceasta măsura integrității voastre, amploarea corectitudinii voastre? Îi detest pe aceia dintre voi care se ocupă cu leacuri malefice și vrăjitorie; îi detest pe tinerii și tinerele dintre voi care își iubesc propriile trupuri. Ați face bine să vă înfrânați, pentru că astăzi vi

se cere să aveți umanitate normală, nu să faceți paradă cu poftele voastre trupești – totuși, vă etalați desfrâul cu orice ocazie, pentru că trupurile voastre sunt prea îmbelșugate, iar desfrâul vostru, prea mare!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (7)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 316)

Acum, dacă urmărirea voastră a fost sau nu eficientă se măsoară în funcție de ceea ce aveți în prezent. Aceasta se folosește pentru a vă determina sfârșitul; adică sfârșitul vostru este arătat în sacrificiile pe care le-ați făcut și în lucrurile pe care le-ați făcut. Sfârșitul vostru va fi dezvăluit de urmărirea voastră, de credința voastră și de ceea ce ați făcut. Printre voi toți, există mulți care sunt deja dincolo de mântuire, căci astăzi este ziua dezvăluirii sfârșiturilor oamenilor și nu voi fi confuz în lucrarea Mea; nu-i voi conduce în următoarea epocă pe cei care nu pot fi nicicum mântuiți. Va veni o vreme în care lucrarea Mea se va termina. Nu voi lucra asupra acelor cadavre mirositoare, lipsite de spirit, care nu pot fi deloc mântuite; acum sunt zilele de pe urmă ale mântuirii omului, iar Eu nu voi face o lucrare fără rost. Nu cârtiți împotriva Cerurilor și a pământului – sfârșitul lumii vine. Este inevitabil. Lucrurile au ajuns în acest punct și nu există nimic pe care tu, ca ființă umană, poți să-l faci pentru a le opri; nu poți schimba lucrurile după bunul tău plac. Ieri, nu ai plătit un preț pentru a urmări adevărul și nu ai fost loial; astăzi, a sosit timpul, ești dincolo de mântuire; iar mâine, vei fi alungat și nu va exista nicio marjă pentru mântuirea ta. Chiar dacă inima Mea este blândă și fac tot posibilul să te mântuiesc, dacă tu nu te lupți pentru tine și nu te gândești profund la tine, ce legătură are asta cu Mine? Cei care se gândesc doar la trupul lor și cărora le place confortul; cei care par să creadă, dar nu cred cu adevărat; cei care se implică în leacuri rele și vrăjitorie; cei care sunt promiscui, zdrențuiți și neîngrijiți, cei care fură jertfele către Iahve și posesiunile Lui; cei care iubesc mita; cei care visează,

cu mintea în altă parte, să se ridice în ceruri; cei care sunt aroganți și îngâmfați, care se zbat doar pentru faimă și avere personală; cei care împrăștie cuvinte impertinente; cei care Îl blasfemiază pe Dumnezeu Însuși; cei care nu fac altceva decât să facă judecăți împotriva lui Dumnezeu Însuși și să-L defăimeze; cei care formează grupări și caută independența, cei care se înalță pe sine deasupra lui Dumnezeu; acei tineri frivoli, precum și bărbații și femeile de vârstă mijlocie sau mai înaintată care sunt prinși în mrejele desfrâului; acei bărbați și acele femei care se bucură de faima și averea personală și care urmăresc, printre altele, statutul personal; acei oameni care nu se căiesc și care sunt prinși în păcat – nu sunt ei, cu toții, dincolo de mântuire? Desfrâul, păcătoșenia, leacurile rele, vrăjitoria, vulgaritățile și cuvintele impertinente, toate se dezlănțuie printre voi; iar adevărul și cuvintele vieții sunt călcate în picioare de voi și limba sfântă printre voi e pângărită. Voi, neamuri, umflate de mizerie și neascultare! Care va fi sfârșitul vostru? Cum pot cei care iubesc trupul, care comit vrăjitorii ale trupului și care sunt împotmoliți în păcate obscene să trăiască în continuare? Nu știți că oamenii ca voi sunt niște viermi dincolo de mântuire? Ce vă îndreptățește să cereți una și alta? Până în prezent, nu a existat nici cea mai mică schimbare în cei care nu iubesc adevărul, ci iubesc doar trupul – cum pot fi mântuiți astfel de oameni? Cei care nu iubesc a vieții cale, care nu Îl preamăresc pe Dumnezeu și nu-I sunt mărturie, care uneltesc de dragul propriului statut, care se ridică în slăvi – nu sunt ei, și astăzi, tot la fel? Unde este valoarea în a-i mântui? Dacă poți să fii mântuit nu depinde de câtă vechime ai sau de câți ani ai lucrat, cu atât mai puțin de cât de multe acreditări ai adunat. Dimpotrivă, depinde de faptul dacă urmărirea ta a dat roade. Se cuvine să știi că cei care sunt mântuiți sunt „pomii” care dau rod, nu copacii cu frunzișuri luxuriante și flori abundente, dar care nu dau roade. Chiar dacă ai petrecut mulți ani rătăcind pe străzi, ce

contează? Unde este mărturia ta? Respectul tău pentru Dumnezeu e mult mai mic decât iubirea ta față de tine și dorințele tale desfrânate – nu este un astfel de om un degenerat? Cum ar putea să fie un specimen și un model pentru mântuire? Natura ta este incorigibilă, ești prea răzvrătit, nu poți fi mântuit! Nu sunt astfel de oameni cei ce vor fi alungați? Oare momentul când lucrarea Mea se încheie nu este și momentul în care sosește ziua ta din urmă? Am lucrat atât de mult și am rostit atât de multe cuvinte printre voi – cât de mult a intrat cu adevărat în urechile voastre? Cât de mult v-ați supus vreodată? Când se va încheia lucrarea Mea, va fi și momentul când veți înceta să vă împotriviți Mie, când veți înceta să Mă înfruntați. În timp ce Eu lucrez, voi acționați neîncetat împotriva Mea; nu-Mi respectați niciodată cuvintele. Eu Îmi fac lucrarea Mea, iar voi vă vedeți de „lucrarea" voastră, făcându-vă propria mică împărăție. Nu sunteți altceva decât o haită de vulpi și câini, tot ce faceți e împotriva Mea! Încercați necontenit să-i aduceți în îmbrățișarea voastră pe cei ce vă oferă iubirea lor deplină – unde e respectul vostru? Tot ceea ce faceți este înșelător! Nu aveți nicio ascultare și niciun respect, iar tot ceea ce faceți este înșelător și blasfemator! Pot fi astfel de oameni mântuiți? Bărbații imorali sexual și lascivi vor întotdeauna să atragă stricate vanitoase pentru propria plăcere. Nu voi mântui sub nicio formă astfel de demoni imorali sexual. Vă urăsc, demoni murdari, iar lascivitatea și vanitatea voastră vă vor arunca în iad. Ce aveți de spus în apărarea voastră? Voi, demoni murdari și spirite rele, sunteți atât de respingători! Sunteți dezgustători! Cum ar putea fi mântuit un asemenea gunoi? Mai pot fi mântuiți cei prinși în mrejele păcatului? Astăzi, acest adevăr, această cale și această viață nu vă atrag; dimpotrivă, sunteți atrași de păcătoșenie, de bani, de statut, de faimă și câștig, de plăcerile trupului, de frumusețea bărbaților și de farmecul femeilor. Ce vă califică să intrați în Împărăția Mea? Imaginea voastră este chiar mai presus decât cea a lui Dumnezeu,

statutul vostru, chiar mai înalt decât al lui Dumnezeu, ca să nu mai spun nimic despre prestigiul vostru printre oameni – ați devenit idoli pe care oamenii îi venerează. Nu ai devenit arhanghelul? Când se dezvăluie sfârșitul oamenilor, adică atunci când și lucrarea mântuirii se apropie de sfârșit, mulți dintre voi veți fi cadavre care sunt dincolo de mântuire și trebuie să fie alungate. În timpul lucrării de mântuire, Eu sunt binevoitor și bun față de toți oamenii. Când lucrarea se termină, va fi dezvăluit sfârșitul diferitelor tipuri de persoane și, în acel moment, nu voi mai fi binevoitor și bun, pentru că sfârșitul oamenilor va fi fost dezvăluit, iar fiecare va fi fost clasificat în funcție de felul său și nu va avea niciun rost să fac mai multă lucrare de mântuire, deoarece epoca mântuirii va fi trecut și, din moment ce va fi trecut, nu se va întoarce.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (7)"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 317)

Omul a trăit dintotdeauna sub vălul influenței întunericului, a fost ținut în robie de influența Satanei, incapabil să scape, iar firea lui, după ce a fost supusă lucrării Satanei, devine din ce în ce mai coruptă. Se poate spune că omul a trăit dintotdeauna în mijlocul firii lui corupte satanice și că este incapabil să-L iubească pe Dumnezeu cu adevărat. În această situație, dacă omul dorește să-L iubească pe Dumnezeu, trebuie să se dezbrace de neprihănirea de sine, importanța de sine, de aroganță, trufie și altele asemenea – de tot ce aparține firii Satanei. În caz contrar, iubirea lui este o iubire impură, o iubire satanică și una care sigur nu poate primi aprobarea lui Dumnezeu. Nimeni nu este cu adevărat capabil să-L iubească pe Dumnezeu fără a fi direct desăvârșit, tratat, frânt, emondat, disciplinat, mustrat și rafinat de Duhul Sfânt. Dacă spui că o parte din firea ta Îl reprezintă pe Dumnezeu și că, prin urmare, ești capabil să-L iubești pe Dumnezeu cu adevărat, atunci ești o persoană ale cărei cuvinte sunt

arogante și ești ridicol. Asemenea oameni sunt arhanghelul! Natura înnăscută a omului nu este capabilă să-L reprezinte direct pe Dumnezeu; el trebuie să se lepede de natura sa înnăscută prin desăvârșirea lui Dumnezeu și doar atunci – doar păsându-i de voia lui Dumnezeu, împlinind intențiile lui Dumnezeu și, mai mult, supunându-se lucrării Duhului Sfânt – poate fi aprobat de Dumnezeu ceea ce trăiește el. Nicio persoană care trăiește în trup nu Îl poate reprezenta nemijlocit pe Dumnezeu, decât dacă este folosit de Duhul Sfânt. Cu toate acestea, nici măcar în cazul unei astfel de persoane nu se poate spune că firea sa și ceea ce trăiește Îl reprezintă întru totul pe Dumnezeu; se poate spune doar că ceea ce trăiește este îndrumat de Duhul Sfânt. Firea unui astfel de om nu Îl poate reprezenta pe Dumnezeu.

Cu toate că firea omului este rânduită de Dumnezeu – acest lucru este incontestabil și poate fi considerat unul pozitiv – ea a fost prelucrată de Satana și, astfel, întreaga fire a omului reprezintă firea Satanei. Unii oameni spun că firea lui Dumnezeu înseamnă să fie direcți atunci când fac lucruri și că aceasta se manifestă și în ei, că și caracterul lor e astfel și, așadar, spun că firea lor Îl reprezintă pe Dumnezeu. Ce fel de oameni sunt aceștia? Poate firea coruptă satanică să-L reprezinte pe Dumnezeu? Cine spune că firea sa Îl reprezintă pe Dumnezeu, Îl hulește pe Dumnezeu și aduce o insultă Duhului Sfânt! Metoda prin care lucrează Duhul Sfânt arată că lucrarea lui Dumnezeu pe pământ este doar lucrarea de cucerire. Prin urmare, multele firi corupte satanice ale omului încă nu au fost curățite, ceea ce trăiește el este tot chipul Satanei, este ceea ce omul crede a fi bun și reprezintă faptele sale trupești; sau, mai precis, îl reprezintă pe Satana și nu Îl poate reprezenta sub niciun chip pe Dumnezeu. Chiar dacă cineva Îl iubește deja pe Dumnezeu în măsura în care se poate bucura de o viață ca în rai pe pământ, acesta poate, totuși, grăi astfel: „O, Dumnezeule! Nu Te pot iubi îndeajuns” și, chiar dacă a atins cea mai înaltă sferă, tot nu se poate spune

că Îl trăiește sau că Îl reprezintă pe Dumnezeu, întrucât esența omului este diferită de cea a lui Dumnezeu, iar omul nu Îl poate trăi niciodată pe Dumnezeu și cu atât mai puțin nu poate deveni Dumnezeu. Traiul pe care Duhul Sfânt l-a stabilit pentru om este în acord doar cu ceea ce Dumnezeu îi cere omului.

Toate acțiunile și faptele Satanei se manifestă în om. Astăzi, toate acțiunile și faptele omului sunt manifestări ale Satanei, neputându-L reprezenta, prin urmare, pe Dumnezeu. Omul este întruchiparea Satanei, iar firea omului este incapabilă să reprezinte firea lui Dumnezeu. Unii oameni au un caracter bun; Dumnezeu poate lucra prin caracterul unor astfel de oameni, iar lucrarea pe care aceștia o înfăptuiesc este îndrumată de Duhul Sfânt. Cu toate acestea, firea lor este incapabilă de a-L reprezenta pe Dumnezeu. Lucrarea pe care Dumnezeu o face asupra lor reprezintă doar lucrul cu și extinderea a ceea ce există deja în interiorul lor. Fie vorba de profeții din vremurile trecute sau de cei folosiți de Dumnezeu, nimeni nu Îl poate reprezenta nemijlocit. Oamenii ajung să-L iubească pe Dumnezeu doar forțați fiind de împrejurări și nici măcar unul nu se străduiește să coopereze în baza voinței proprii. Ce sunt lucrurile pozitive? Tot ceea ce vine direct de la Dumnezeu este pozitiv; firea omului a fost, totuși, prelucrată de Satana și nu Îl poate reprezenta pe Dumnezeu. Doar iubirea, voința de a suferi, dreptatea, supunerea, smerenia și tăinicia Dumnezeului întrupat Îl reprezintă nemijlocit pe Dumnezeu. Asta pentru că, atunci când El a venit, a venit fără o natură păcătoasă și venea direct de la Dumnezeu, fără să fi fost prelucrat de Satana. Isus are doar forma trupului păcătos și nu reprezintă păcatul; prin urmare, acțiunile, faptele și cuvintele Sale de dinaintea îndeplinirii lucrării Sale prin răstignire (inclusiv cele din momentul răstignirii Sale) Îl reprezintă toate nemijlocit pe Dumnezeu. Exemplul lui Isus este suficient pentru a dovedi că niciun om a cărui natură

este întinată de păcat nu Îl poate reprezenta pe Dumnezeu și că păcatul omului îl reprezintă pe Satana. Cu alte cuvinte, păcatul nu Îl reprezintă pe Dumnezeu și Dumnezeu este fără de păcat. Chiar și lucrarea pe care Duhul Sfânt o face asupra omului poate fi considerată doar condusă de Duhul Sfânt și nu se poate spune că a fost îndeplinită de om în numele lui Dumnezeu. În ceea ce-l privește pe om, însă, nici păcatele sale și nici firea sa nu Îl reprezintă pe Dumnezeu. Uitându-ne la lucrarea săvârșită de Duhul Sfânt asupra omului din trecut și până astăzi, vedem că omul are ceea ce trăiește, și totul pentru că Duhul Sfânt a lucrat asupra lui. Foarte puțini sunt în stare să trăiască adevărul după ce Duhul Sfânt i-a tratat și i-a disciplinat. Cu alte cuvinte, este prezentă doar lucrarea Duhului Sfânt; conlucrarea omului lipsește. Este limpede acum? Așa stând lucrurile, cum vei face tot posibilul să cooperezi cu El și să-ți îndeplinești datoria atunci când Duhul Sfânt lucrează?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omul corupt este incapabil să-L reprezinte pe Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 318)

Credința ta în Dumnezeu, urmărirea adevărului de către tine și chiar și comportamentul tău ar trebui să se bazeze toate pe realitate: tot ceea ce faci ar trebui să fie practic și nu ar trebui să urmărești lucruri care sunt iluzorii și fanteziste. Nu există nicio valoare în a te purta astfel și, mai mult, nicio însemnătate a unei astfel de vieți. Deoarece căutarea și viața ta sunt consumate doar pentru neadevăruri și înșelăciuni și deoarece nu urmărești lucrurile care au valoare și semnificație, singurele lucruri pe care le câștigi sunt raționamentul și doctrina absurde, care nu reprezintă adevărul. Astfel de lucruri nu au nicio legătură cu semnificația și valoarea existenței tale și pot doar să te aducă pe un tărâm pustiu. În acest fel, toată viața ta va fi lipsită de orice valoare sau semnificație – iar dacă nu urmărești o viață plină

de însemnătate, atunci ai putea trăi o sută de ani și tot ar fi degeaba. Cum ar putea fi aceea numită viață umană? Nu este de fapt viața unui animal? La fel, dacă voi încercați să urmați cărarea credinței în Dumnezeu, dar nu faceți nicio încercare de a-L urma pe Dumnezeu care poate fi văzut și, în schimb, venerați un Dumnezeu invizibil și intangibil, atunci nu este această căutare și mai zadarnică? În cele din urmă, căutarea ta va deveni o grămadă de ruine. Ce beneficii îți aduce o astfel de căutare? Cea mai mare problemă a omului este că el iubește doar lucrurile pe care nu le poate vedea sau atinge, lucruri care sunt misterioase și nemaipomenite în mod suprem și care nu pot fi imaginate de către om sau atinse de către muritorii de rând. Cu cât sunt mai nerealiste aceste lucruri, cu atât sunt analizate mai mult de către oameni, iar oamenii chiar le urmăresc nepăsători față de orice altceva și încearcă să le obțină. Cu cât sunt mai nerealiste, cu atât le examinează și le analizează mai îndeaproape oamenii, mergând chiar până acolo încât își concep propriile idei complete despre ele. Din contră, cu cât sunt mai realiste lucrurile, cu atât sunt mai indiferenți oamenii față de ele; pur și simplu le privesc de sus și sunt chiar disprețuitori la adresa lor. Nu este aceasta exact atitudinea voastră față de lucrarea realistă pe care o săvârșesc Eu astăzi? Cu cât sunt mai realiste astfel de lucruri, cu atât aveți mai multe prejudecăți față de ele. Nu petreceți deloc timp examinându-le, pur și simplu le ignorați; vă uitați de sus la aceste cerințe realiste cu standarde scăzute și chiar păstrați numeroase noțiuni despre acest Dumnezeu, care este Cel mai real și sunteți pur și simplu incapabili să acceptați realitatea și normalitatea Lui. Astfel, nu păstrați o credință nedeslușită? Aveți o credință nezdruncinată în Dumnezeul nedeslușit al timpurilor trecute și niciun interes față de Dumnezeul real din prezent. Nu este acest lucru din cauză că Dumnezeu de ieri și Dumnezeu de astăzi fac parte din două epoci diferite? Nu este acest lucru și din cauză că Dumnezeul de ieri este Dumnezeul

preamărit din Ceruri, în timp ce Dumnezeul de azi este o mică ființă umană pe pământ? Nu este mai ales din cauză că Dumnezeul venerat de om este Cel produs de noțiunile lui, în timp ce Dumnezeul de azi este un trup real, produs pe pământ? Când totul e spus și săvârșit, oare nu datorită faptului că Dumnezeul de astăzi este prea real, omul nu Îl urmează? Căci ceea ce Dumnezeul de astăzi cere de la oameni este exact ceea ce oamenii sunt cel mai puțin dispuși să facă, ceea ce-i rușinează. Nu îngreunează aceste lucruri situația oamenilor? Nu le dezgolesc rănile? Astfel, mulți oameni nu-L urmează pe Dumnezeul adevărat, pe Dumnezeul practic și, astfel, devin dușmanii Dumnezeului întrupat, adică antihriști. Nu este acesta un adevăr evident? În trecut, când Dumnezeu urma să Se întrupeze, poate că ai fost o figură religioasă sau un credincios devotat. După ce Dumnezeu a devenit trup, mulți astfel de credincioși devotați au devenit antihriști, fără să știe. Știi ce se întâmplă aici? În credința ta față de Dumnezeu, nu te concentrezi pe realitate sau pe urmărirea adevărului, în schimb, te preocupi de neadevăruri – nu este aceasta cea mai clară sursă a dușmăniei tale față de Dumnezeu întrupat? Dumnezeu întrupat este numit Hristos, deci nu sunt toți cei care nu cred în Dumnezeu întrupat antihriști? Așadar, este Cel în care crezi și pe care Îl iubești cu adevărat acest Dumnezeu întrupat? Este cu adevărat acest Dumnezeu viu, care respiră, cel mai real și extraordinar de normal? Care este, mai exact, obiectivul căutării tale? Se află în cer sau pe pământ? Este o noțiune sau este adevărul? Este Dumnezeu sau este o ființă supranaturală? De fapt, adevărul este cel mai real aforism al vieții și cel mai înalt dintre aforismele omenirii. Deoarece este cerința pe care o are Dumnezeu de la om și este lucrarea săvârșită personal de Dumnezeu, motiv pentru care este numit „aforismul vieții”. Nu este un aforism alcătuit din nimic, nici nu este un citat celebru al unei persoane importante. În schimb, este cuvântarea către omenire a Stăpânului Cerului și al pământului și al

tuturor lucrurilor; nu reprezintă niște cuvinte adunate de om, ci viața inerentă a lui Dumnezeu. De aceea este numit „cel mai înalt dintre aforismele vieții”. Căutarea oamenilor de a pune adevărul în practică reprezintă îndeplinirea datoriei lor, cu alte cuvinte – adică încercarea de a răspunde cerințelor lui Dumnezeu. Esența acestei cerințe este cel mai real dintre toate adevărurile, mai degrabă decât doctrina goală, care nu poate fi obținută de niciun om. Dacă urmărirea ta nu este altceva decât doctrina și nu conține realitate, nu te răzvrătești împotriva adevărului? Nu ești cineva care atacă adevărul? Cum ar putea o astfel de persoană să fie cineva care caută să-L iubească pe Dumnezeu? Oamenii care nu au realitate sunt cei care trădează adevărul și toți sunt răzvrătiți din fire!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 319)

Cu toții vă doriți să fiți răsplătiți înaintea lui Dumnezeu și favorizați de Dumnezeu; toți speră la asemenea lucruri când încep să creadă în Dumnezeu, căci toți sunt preocupați să caute lucruri mai înalte și nimeni nu vrea să rămână în urma celorlalți. Exact așa sunt oamenii. Tocmai din acest motiv, mulți dintre voi încercați constant să intrați în grațiile Dumnezeului din cer când, de fapt, loialitatea și candoarea voastră față de Dumnezeu sunt cu mult mai prejos decât loialitatea și candoarea voastră față de voi înșivă. De ce spun asta? Deoarece Eu nu recunosc deloc loialitatea voastră față de Dumnezeu și, mai mult, pentru că neg existența Dumnezeului care este în inimile voastre. Adică, Dumnezeul căruia vă închinați, Dumnezeul nedeslușit pe care Îl admirați, nu există deloc. Motivul pentru care pot spune acest lucru atât de categoric este că sunteți prea departe de Dumnezeul adevărat. Motivul loialității voastre este idolul din inimile voastre; cât despre Mine, deocamdată, Dumnezeul pe care nu-L considerați

nici mare, nici mic, doar Îl recunoașteți cu cuvinte. Când spun că sunteți departe de Dumnezeu, vreau să spun că sunteți distanți față de Dumnezeul adevărat, în timp ce Dumnezeul nedeslușit pare la îndemână. Când spun „nici mare”, are legătură cu faptul că Dumnezeul în care credeți în ziua de azi pare a fi doar o persoană fără abilități mărețe, o persoană care nu e foarte elevată. Iar când spun „nici mic”, aceasta înseamnă că, deși această persoană nu poate invoca vântul sau porunci ploii, El poate totuși chema Duhul lui Dumnezeu să facă o lucrare ce zguduie cerurile și pământul, lăsând oamenii de-a dreptul buimaci. Din afară, toți păreți să dați foarte multă ascultare acestui Hristos de pe pământ, dar, în esență, nu aveți credință în El, nici nu-L iubiți. Adică, acela în care aveți credință cu adevărat este Dumnezeul nedeslușit al sentimentelor voastre, iar cel pe care Îl iubiți cu adevărat este Dumnezeul după care tânjiți zi și noapte, dar pe care nu L-ați văzut niciodată în persoană. Față de acest Hristos, credința voastră este doar parțială, iar dragostea voastră este zero. Credința înseamnă convingere și încredere; dragostea înseamnă adorare și admirație în inimă, care nu se separă niciodată. Cu toate acestea, credința voastră în Hristosul de azi și dragostea față de El nu se ridică la acest nivel. Când este vorba de credință, cum aveți credință în El? Când este vorba de dragoste, în ce mod Îl iubiți? Pur și simplu nu-I cunoașteți firea, cu atât mai puțin esența Lui, așadar cum aveți credință în El? Unde este realitatea credinței voastre în El? Cum Îl iubiți? Unde este realitatea dragostei voastre pentru El?

Mulți M-ați urmat fără ezitare până în ziua de azi. Așadar, toți ați suferit o epuizare puternică în ultimii câțiva ani. Eu v-am înțeles limpede caracterul înnăscut și obiceiurile fiecăruia dintre voi; a fost extrem de anevoios să interacționez cu voi. Partea tristă e că, deși am priceput multe despre voi, voi nu înțelegeți nimic despre Mine. Nu-i de mirare că oamenii spun că ați căzut în capcană într-un moment de confuzie. Într-adevăr, nu

înțelegeți nimic despre firea Mea și nu pricepeți nici atât ce este în mintea Mea. Astăzi, înțelegerile voastre greșite vizavi de Mine se întețesc, iar credința voastră în Mine rămâne o credință confuză. În loc să spunem că aveți credință în Mine, ar fi mai potrivit să spunem că încercați cu toții să intrați în grațiile Mele și să vă lingușiți pe lângă Mine. Motivele voastre sunt foarte simple: voi urma pe oricine mă poate răsplăti și voi crede în oricine îmi permite să scap de marile nenorociri, fie că acel cineva este Dumnezeu sau orice alt Dumnezeu. Nu mă interesează niciunul dintre aceste lucruri. Sunt mulți astfel de oameni printre voi, iar această stare este una foarte gravă. Dacă, într-o zi, s-ar da un test care să arate câți dintre voi aveți credință în Hristos deoarece I-ați înțeles esența, atunci Mă tem că niciunul din voi nu ar putea să Mă mulțumească. Prin urmare, n-ar fi rău ca fiecare dintre voi să ia această întrebare în considerare: dat fiind că Dumnezeul în care credeți este extrem de diferit de Mine, care este atunci esența credinței voastre în Dumnezeu? Cu cât credeți mai mult în așa-zisul Dumnezeu al vostru, cu atât vă îndepărtați de Mine. Ce este, așadar, esența acestei chestiuni? Este sigur că niciunul din voi nu a luat în considerare o asemenea întrebare, dar v-a trecut vreodată prin minte gravitatea ei? Ați stat să meditați la consecințele stăruirii într-o credință ca acesta?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să Îl cunoașteți pe Dumnezeul de pe pământ”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 320)

Îmi găsesc plăcerea în aceia care nu îi suspectează pe alții și Îmi plac aceia care acceptă adevărul cu dragă inimă; față de aceste două tipuri de oameni Eu dau dovadă de mare grijă, căci în ochii Mei ei sunt oameni sinceri. Dacă ești înșelător, atunci vei fi precaut și bănuitor cu privire la toți oamenii și toate lucrurile și, astfel, credința ta în Mine se va clădi pe o temelie a suspiciunii. Nu aș putea recunoaște niciodată o astfel de credință.

Din cauza lipsei credinței adevărate, ești și mai lipsit de dragostea adevărată. Iar dacă ești predispus să te îndoiești de Dumnezeu și să faci speculații cu privire la El după bunul tău plac, atunci ești, fără îndoială, cel mai înșelător dintre toți oamenii. Tu speculezi dacă Dumnezeu poate fi asemenea omului: păcătos de neiertat, cu un caracter meschin, lipsit de corectitudine și rațiune, fără simțul dreptății, predispus la tactici răutăcioase, trădătoare și viclene, încântat de rău și de întuneric și așa mai departe. Motivul pentru care oamenii au astfel de gânduri nu este acela că nu-L cunosc pe Dumnezeu câtuși de puțin? O astfel de credință este pur și simplu păcat! Sunt unii care chiar cred că aceia care sunt pe placul Meu sunt tocmai cei care lingușesc și lingăii și că aceia cărora le lipsesc asemenea abilități nu vor fi bineveniți în casa lui Dumnezeu și își vor pierde locul acolo. Sunt acestea singurele cunoștințe pe care le-ați acumulat de-a lungul anilor? Aceasta este ceea ce ați câștigat? Iar cunoașterea voastră despre Mine nu se oprește la aceste înțelegeri greșite; chiar mai rea este blasfemia voastră împotriva Duhului lui Dumnezeu și denigrarea cerului. De aceea spun că o astfel de credință ca a voastră vă va face doar să vă îndepărtați și mai mult de Mine și să-Mi fiți și mai potrivnici. De-a lungul multor ani de lucrare, ați văzut multe adevăruri, dar știți ce au auzit urechile Mele? Câți dintre voi sunt dispuși să accepte adevărul? Voi toți credeți că sunteți dispuși să plătiți prețul pentru adevăr, dar câți dintre voi au suferit cu adevărat pentru adevăr? În inimile voastre nu există decât nedreptate, ceea ce vă face să credeți că oricine, indiferent cine e, este la fel de înșelător și necinstit – până în punctul în care chiar credeți că Dumnezeu întrupat ar putea, ca orice persoană obișnuită, să nu aibă o inimă bună sau o dragoste binevoitoare. Mai mult decât atât, credeți că un caracter nobil și o natură miloasă și binevoitoare se găsesc numai la Dumnezeul din cer. Credeți că un asemenea sfânt nu există, că pe pământ domnesc doar întunericul și răul,

în timp ce Dumnezeu este ceva căruia oamenii îi încredințează tânjirea lor după bine și frumos, o imagine de legendă născocită de ei. În mințile voastre, Dumnezeul din cer este integru, drept și măreț, vrednic de închinare și admirație; între timp, acest Dumnezeu de pe pământ este doar un înlocuitor și un instrument al Dumnezeului din cer. Voi credeți că acest Dumnezeu nu ar putea fi egalul Dumnezeului din cer, nici măcar menționat alături de El. Când vine vorba de măreția și onoarea lui Dumnezeu, ele aparțin slavei Dumnezeului din cer, dar când vine vorba de natura și stricăciunea omului, ele sunt atributele în care Dumnezeul de pe pământ are o parte. Dumnezeul din cer este veșnic elevat, în timp ce Dumnezeul de pe pământ este veșnic neînsemnat, slab și incompetent. Dumnezeul din cer nu este predispus la emoții, doar la dreptate, pe când Dumnezeul de pe pământ are motive egoiste și este lipsit de corectitudine și rațiune. Dumnezeul din cer n-are nici cea mai mică înșelăciune și este mereu credincios, pe când Dumnezeul de pe pământ are mereu o latură necinstită. Dumnezeul din cer iubește omul nespus de mult, pe când Dumnezeul de pe pământ nu se îngrijește suficient de om, ba chiar îl neglijează complet. Această cunoaștere eronată și-a făcut loc demult în inimile voastre și se poate perpetua și în viitor. Voi priviți toate faptele lui Hristos din punctul de vedere al celor nedrepți și Îi evaluați toată lucrarea, precum și identitatea și esența Sa, din perspectiva celor răi. Ați făcut o greșeală gravă și ați făcut ceea ce nicicând n-a fost făcut de cei care au venit înaintea voastră. Și anume, voi Îl slujiți doar pe Dumnezeul elevat din cer, cu o coroană pe capul Său, și nu țineți cont niciodată de Dumnezeul pe care Îl considerați atât de neînsemnat încât pentru voi este invizibil. Nu este acesta păcatul vostru? Nu este acesta un exemplu clasic al ofensei voastre la adresa firii lui Dumnezeu? Voi vă închinați Dumnezeului din cer. Adorați imaginile elevate și îi stimați pe cei renumiți pentru elocvența lor. Primești cu bucurie

poruncile Dumnezeului care îți umple mâinile de bogății și tânjești după Dumnezeul care îți poate împlini orice dorință. Singurul Căruia nu I te închini este acest Dumnezeu care nu e elevat; singurul lucru pe care-l urăști este asocierea cu acest Dumnezeu pentru care nimeni nu are o stimă deosebită. Singurul lucru pe care nu ești dispus să-l faci este să-L slujești pe acest Dumnezeu care nu ți-a dat niciun ban vreodată, iar Singurul care nu te poate face să tânjești după El este acest Dumnezeu neatrăgător. Acest Dumnezeu nu te poate ajuta să-ți lărgești orizontul, să te simți de parcă ai găsit o comoară, cu atât mai puțin să îndeplinească ce-ți dorești. De ce Îl urmezi atunci? Ai reflectat la asemenea întrebări? Ceea ce faci nu-L ofensează doar pe Hristos; mai important, Îl ofensează pe Dumnezeul din cer. Eu cred că nu acesta este scopul credinței voastre în Dumnezeu!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să Îl cunoașteți pe Dumnezeul de pe pământ"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 321)

Voi tânjiți ca Dumnezeu să-Și găsească plăcerea în voi, dar, cu toate acestea sunteți departe de Dumnezeu. Care este problema aici? Voi acceptați doar cuvintele Lui, însă nu și tratarea și emondarea Lui, și cu atât mai puțin sunteți capabili să-I acceptați toate orânduirile, să aveți credință totală în El. Care este atunci problema? La o analiză finală, credința voastră este o coajă goală de ou din care nu ar ieși niciodată un pui. Căci credința voastră nu v-a adus adevărul, nici nu v-a dat viața, ci v-a oferit, în schimb, un sentiment iluzoriu de susținere și speranță. Acest sentiment de susținere și speranță e scopul credinței voastre în Dumnezeu, nu adevărul și viața. Așadar, Eu vă spun că demersul credinței voastre în Dumnezeu nu a fost altul decât încercarea de a intra în grațiile lui Dumnezeu prin servilism și nerușinare, iar aceasta nu poate fi considerată sub nicio formă credință adevărată. Cum ar putea să se nască un pui dintr-o astfel de credință? Cu

alte cuvinte, ce poate împlini o credință ca aceasta? Scopul credinței voastre în Dumnezeu este de a vă folosi de El pentru a vă atinge propriile obiective. Nu este aceasta încă o certitudine a ofensei voastre la adresa firii lui Dumnezeu? Voi credeți în existența Dumnezeului din cer și o negați pe cea a Dumnezeului de pe pământ, însă Eu nu recunosc perspectiva voastră; îi laud doar pe aceia care-și țin picioarele pe pământ și Îl slujesc pe Dumnezeul de pe pământ, dar niciodată pe aceia care nu Îl recunosc vreodată pe Hristosul de pe pământ. Indiferent cât de loiali sunt acești oameni Dumnezeului din cer, până la urmă nu vor scăpa de mâna Mea care pedepsește pe cei răi. Acești oameni sunt cei imorali; ei sunt cei răi care se opun lui Dumnezeu și nu au ascultat niciodată de Hristos cu dragă inimă. Bineînțeles, numărul lor îi cuprinde pe toți aceia care nu Îl cunosc și, mai mult, nu Îl recunosc pe Hristos. Crezi tu că te poți comporta cum vrei față de Hristos, atâta timp cât ești loial Dumnezeului din cer? Greșit! Când Îl ignori pe Hristos, Îl ignori și pe Dumnezeul din cer. Indiferent cât de loial ești Dumnezeului din cer, sunt doar vorbe goale și prefăcătorie, căci Dumnezeul de pe pământ nu doar că ajută omul să primească adevărul și să aibă o cunoaștere mai profundă, ci, mai mult, are un rol în condamnarea omului și adunarea ulterioară a faptelor în vederea pedepsirii celor răi. Ai înțeles urmările benefice dar și cele dăunătoare de aici? Le-ai experimentat? Îmi doresc ca voi să înțelegeți în curând acest adevăr: pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu trebuie să-L cunoașteți nu doar pe Dumnezeul din cer ci, chiar mai important, pe Dumnezeul de pe pământ. Nu îți încurca prioritățile și nu permite lucrurilor din plan secundar să le înlocuiască pe cele din prim-plan. Doar în acest mod poți clădi cu adevărat o relație bună cu Dumnezeu, te poți apropia de Dumnezeu și îți poți apropia inima mai mult de El. Dacă ai fost de credință timp de mulți ani și te-ai asociat demult cu Mine, dar cu toate acestea ești distant față de Mine, atunci Eu spun că trebuie să fie faptul

că tu ofensezi des firea lui Dumnezeu, iar sfârșitul tău va fi foarte greu de apreciat. Dacă acești mulți ani de asociere cu Mine nu doar că nu au reușit să te schimbe într-o persoană care are umanitate și adevăr, ci, mai mult, au insuflat căile rele în natura ta, iar tu nu doar că ești de două ori mai arogant decât înainte, ci s-au înmulțit și înțelegerile tale greșite vizavi de Mine, așa încât ai ajuns să Mă vezi drept micul tău camarad, atunci îți zic că boala de care suferi nu mai e una superficială, ci ți-a pătruns până în măduva oaselor. Tot ce-ți rămâne de făcut este să-ți aștepți pregătirile de înmormântare. Nu va trebui atunci să mă implori să fiu Dumnezeul tău, căci ai comis un păcat vrednic de moarte, un păcat de neiertat. Chiar dacă aș putea avea milă de tine, Dumnezeul din cer va insista să-ți ia viața, căci ofensa ta la adresa firii lui Dumnezeu nu este o problemă obișnuită, ci una foarte serioasă. Când vine vremea, nu Mă învinovăți pe Mine că nu ți-am spus dinainte. Totul se rezumă la aceasta: când te asociezi cu Hristos – Dumnezeul de pe pământ – ca și cu o persoană obișnuită, adică atunci când crezi că acest Dumnezeu nu este altceva decât o persoană, acela este momentul în care vei pieri. Aceasta este singura Mea admonestare pentru voi toți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să Îl cunoașteți pe Dumnezeul de pe pământ”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 322)

În om există doar cuvântul incert „credință”, însă el nu știe ce constituie credința și cu atât mai mult nu știe de ce are credință. Omul înțelege prea puțin și el însuși are prea multe lipsuri; credința lui în Mine este lipsită de judecată și ignorantă. Chiar dacă nu știe ce este credința, nici de ce are credință în Mine, continuă să creadă în Mine în mod obsesiv. Ceea ce îi cer omului nu este doar să Mă invoce astfel în mod obsesiv sau să creadă în Mine în mod sporadic, deoarece lucrarea pe care o fac este ca omul să poată să Mă vadă și să Mă cunoască, nu ca să fie impresionat și să

Mă privească cu alți ochi. Pe vremuri, am făcut multe semne și minuni și am săvârșit multe miracole, iar israeliții de atunci M-au admirat mult și Mi-au venerat foarte mult abilitatea excepțională de a vindeca pe cei bolnavi și de a exorciza demoni. Pe atunci, iudeii Mi-au considerat puterile vindecătoare ca fiind o măiestrie, extraordinare – și, datorită multelor Mele fapte, M-au venerat cu toții și au simțit o mare admirație pentru toate puterile Mele. Așadar, toți cei care M-au văzut făcând minuni M-au urmat îndeaproape, astfel încât mii de oameni M-au înconjurat ca să vadă cum îi vindecam pe bolnavi. Am făcut atât de multe semne și minuni, însă oamenii doar M-au privit ca pe un doctor priceput; așadar, am rostit și multe cuvinte de învățătură oamenilor de pe vremea aceea, însă ei doar M-au privit ca pe un învățător ce este superior ucenicilor lui. Chiar și astăzi, după ce oamenii au văzut consemnările istorice ale lucrării Mele, interpretarea lor continuă să fie aceea că sunt un mare medic care îi vindecă pe bolnavi și un învățător pentru cei neștiutori, iar ei M-au definit drept Domnul Isus Hristos Cel milostiv. Poate că aceia care interpretează Scripturile M-au întrecut în abilitățile de vindecare, sau poate că sunt chiar ucenici care și-au întrecut învățătorul, însă astfel de oameni de mare renume, ale căror nume sunt cunoscute în toată lumea, Mă consideră atât de umil, ca pe un simplu medic! Faptele Mele sunt mai numeroase decât firele de nisip de pe plajă, și înțelepciunea Mea depășește toți fiii lui Solomon, totuși oamenii Mă cred un simplu medic fără importanță și un învățător necunoscut al oamenilor. Atât de mulți cred în Mine doar ca să-i vindec. Atât de mulți cred în Mine doar ca să Îmi folosesc puterile pentru a alunga spiritele necurate din trupurile lor, și atât de mulți cred în Mine doar pentru a putea primi pace și bucurie de la Mine. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a pretinde de la Mine mai multă bogăție materială. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a-și petrece această viață în pace și pentru a fi teferi și nevătămați în lumea

care vine. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a evita suferința iadului și pentru a primi binecuvântările cerești. Atât de mulți cred în Mine doar pentru confort temporar, totuși nu caută să câștige nimic în lumea care vine. Când Mi-am revărsat mânia asupra omului și i-am luat toată bucuria și pacea pe care o avea cândva, omul a devenit plin de îndoieli. Când am dat omului suferința iadului și am revendicat binecuvântările cerești, rușinea omului s-a transformat în mânie. Când Mi-a cerut să îl vindec, Eu nu i-am acordat atenție și am simțit dezgust față de el; omul a plecat de lângă Mine ca să caute în schimb calea leacurilor rele și a vrăjitoriei. Când am retras tot ceea ce omul ceruse de la Mine, toată lumea a dispărut fără nicio urmă. Din acest motiv, zic că omul are credință în Mine pentru că îi dau prea mult har și are mult mai mult de câștigat. Iudeii credeau în Mine datorită harului Meu și Mă urmau oriunde mergeam. Acești oameni ignoranți ce aveau cunoștințe și experiențe limitate voiau doar să vadă semnele și minunile pe care le făceam. Mă priveau ca pe căpetenia casei iudeilor care putea înfăptui cele mai mari minuni. Și astfel, când am scos demoni din oameni, lucrul acesta a stârnit multe discuții între ei: au spus că eram Ilie, că eram Moise, că eram cel mai mare dintre profeți și că eram cel mai mare dintre medici. În afară de faptul că Eu Însumi am spus că Eu sunt viața, calea și adevărul, nimeni nu putea ști ființa sau identitatea Mea. În afară de faptul că Eu Însumi am spus că cerul este locul unde locuiește Tatăl Meu, nimeni nu știa că sunt Fiul lui Dumnezeu și, totodată, Dumnezeu Însuși. În afară de declarația Mea că voi aduce răscumpărare pentru întreaga omenire și voi izbăvi omenirea, nimeni nu știa că sunt Răscumpărătorul omenirii, iar oamenii Mă cunoșteau doar ca pe un om binevoitor și milos. Și chiar dacă puteam să explic tot ce avea legătură cu Mine, niciunul nu M-a cunoscut și niciunul nu a crezut că sunt Fiul Dumnezeului celui viu. Astfel este credința

oamenilor în Mine și modul în care încearcă să Mă înșele. Cum ar putea ei să-Mi fie martori, când au astfel de opinii despre Mine?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 323)

Oamenii cred în Dumnezeu de multă vreme și, totuși, majoritatea dintre ei nu înțeleg ce înseamnă cuvântul „Dumnezeu” și doar urmează nedumeriți. Nu au niciun indiciu de ce omul ar trebui să creadă în Dumnezeu sau ce este Dumnezeu. Dacă oamenii știu doar să creadă în Dumnezeu și să-L urmeze, dar habar nu au ce este Dumnezeu și dacă nici nu-L cunosc, atunci nu este aceasta doar o mare glumă? Chiar dacă, ajungând atât de departe, oamenii au fost martorii multor taine cerești și au auzit multe cunoștințe profunde pe care omul nu le-a înțeles niciodată înainte, ei sunt neștiutori în privința multora dintre cele mai elementare adevăruri, nicicând studiate de om. Unii ar putea spune: „Credem în Dumnezeu de mulți ani. Cum să nu știm ce este El? Oare întrebarea asta nu ne subestimează?” Dar, în realitate, deși oamenii Mă urmează astăzi, nu știu nimic despre lucrarea de astăzi și nu reușesc să priceapă nici cele mai simple și mai ușoare întrebări, ca să nu mai vorbim de cele deosebit de complexe, cum ar fi cele despre Dumnezeu. Să știi că acele întrebări care nu te interesează, pe care nu le-ai identificat, sunt cele pe care este extrem de important să le înțelegi, căci știi doar să urmezi mulțimea, fără să acorzi atenție și să te îngrijești de cele cu care ar trebui să te înzestrezi. Știi cu adevărat de ce ar trebui să ai credință în Dumnezeu? Știi cu adevărat ce este Dumnezeu? Știi cu adevărat ce este omul? Ca persoană cu credință în Dumnezeu, dacă nu înțelegi aceste lucruri, nu pierzi oare demnitatea unui credincios al lui Dumnezeu? Lucrarea Mea de astăzi este aceasta: să-i fac pe oameni să-și înțeleagă esența, să înțeleagă tot ce fac și să cunoască adevăratul chip al lui Dumnezeu. Acesta este actul final al planului Meu de

gestionare (planul mântuirii), ultima etapă a lucrării Mele. De aceea vă vorbesc dinainte despre toate tainele vieții, astfel încât să le puteți accepta de la Mine. Întrucât aceasta este lucrarea epocii finale, trebuie să vă spun toate adevărurile vieții în privința cărora nu ați fost niciodată receptivi înainte, chiar dacă sunteți incapabili să le înțelegeți sau să le suportați deoarece sunteți pur și simplu prea deficienți și nepregătiți. Îmi voi încheia lucrarea; voi termina lucrarea pe care trebuie să o fac și vă voi spune tot ce v-am însărcinat să faceți, ca să nu vă mai rătăciți și să vă lăsați înșelați de urzelile celui rău, atunci când se va coborî întunericul. Sunt multe căi pe care nu le înțelegeți, multe aspecte care vă sunt necunoscute. Sunteți atât de ignoranți; vă cunosc foarte bine statura și neajunsurile. Prin urmare, deși sunt multe cuvinte pe care nu sunteți în stare să le înțelegeți, tot sunt dispus să vă spun toate aceste adevăruri în privința cărora n-ați fost niciodată receptivi, pentru că tot Mă îngrijorez dacă, cu statura voastră actuală, puteți să rămâneți fermi în mărturia voastră pentru Mine. Nu e vorba că vă subapreciez; toți sunteți fiare care nu au avut parte de instruirea Mea formală, iar Eu nu pot deloc să văd cât de multă slavă este în voi. Deși am consumat multă energie lucrând asupra voastră, se pare că elementele pozitive din voi sunt practic inexistente și că elementele negative pot fi numărate pe degete și folosesc doar ca mărturii care-l fac de ocară pe Satana. Aproape orice altceva din voi este otrava Satanei. Mi se pare că sunteți dincolo de mântuire. După cum se prezintă situația, Mă uit la diversele voastre expresii și purtări și, în final, vă cunosc statura adevărată. De aceea Mă neliniștesc mereu pentru voi: lăsați să-și trăiască singuri viața, oare vor ajunge oamenii mai bine sau măcar la fel cum sunt astăzi? Nu vă neliniștește statura voastră infantilă? Puteți fi cu adevărat ca poporul ales al lui Israel – credincioși Mie și numai Mie tot timpul? Ceea ce se dezvăluie în voi nu este obrăznicia copiilor care s-au îndepărtat de părinții lor, ci

bestialitatea care izbucnește din animalele fugite de sub biciul stăpânilor. Ar trebui să vă cunoașteți natura, care este și slăbiciunea pe care cu toții o împărtășiți; este o boală comună vouă, tuturor. Astfel, singurul Meu îndemn pentru voi astăzi este acela de a rămâne fermi în mărturia voastră pentru Mine. Nu permiteți, cu niciun chip, ca vechea boală să vă cuprindă iarăși. Să fiți mărturie este cel mai important lucru – este inima lucrării Mele. Ar trebui să acceptați cuvintele Mele la fel cum Maria a acceptat revelația lui Iahve care a venit la ea într-un vis: crezând și apoi supunându-se. Doar asta înseamnă castitate. Căci voi sunteți cei care aud cel mai mult cuvintele Mele, cei mai binecuvântați de Mine. V-am dat toate bunurile Mele cele de preț, v-am oferit totul și, totuși, sunteți extrem de diferiți de poporul lui Israel; sunteți pur și simplu două lumi complet distincte. Însă, în comparație cu ei, voi ați primit mult mai mult; în timp ce ei așteaptă cu disperare arătarea Mea, voi vă petreceți zile plăcute cu Mine, împărțind abundența Mea. Având în vedere diferența aceasta, ce anume vă dă dreptul să protestați și să vă certați cu Mine și să vă cereți partea din bunurile Mele? Nu ați câștigat mult? Eu vă dau atât de mult, dar în schimb nu-Mi oferiți decât tristețe sfâșietoare, anxietate, resentimente nestăpânite și nemulțumire. Sunteți atât de respingători și, totuși, demni de milă, așa că nu am de ales decât să-Mi înghit toate resentimentele și să dau glas obiecțiilor Mele față de voi din nou și din nou. De-a lungul miilor de ani de muncă, n-am ocărât niciodată omenirea, pentru că am descoperit că, în istoria dezvoltării oamenilor, doar „șarlatanii” dintre voi au devenit cei mai cunoscuți, asemenea moștenirilor prețioase lăsate vouă de strămoșii faimoși din vremuri străvechi. Cât urăsc acei porci și câini subumani. Sunteți prea lipsiți de conștiință! Caracterul vostru este prea josnic! Inimile voastre sunt prea împietrite! Dacă aș fi dus asemenea cuvinte și o astfel de lucrare israeliților, aș fi dobândit slava de multă vreme. Dar, printre voi, acest lucru

e de neatins; printre voi există doar neglijență crudă, un umăr rece și scuzele voastre. Sunteți prea lipsiți de sentimente și prea lipsiți de valoare!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce înțelegi despre Dumnezeu?"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 324)

Acum, ar trebui să înțelegeți cu toții adevăratul sens al credinței în Dumnezeu. Sensul credinței în Dumnezeu despre care am vorbit anterior are legătură cu intrarea voastră pozitivă. Astăzi e diferit: astăzi, aș dori să analizez esența credinței voastre în Dumnezeu. Desigur, aceasta este îndrumarea voastră dintr-un aspect negativ; dacă nu aș face acest lucru, atunci voi nu v-ați cunoaște niciodată adevărata față și v-ați lăuda mereu cu evlavia și fidelitatea voastră. Este corect să spun că, dacă nu aș da în vileag urâțenia din adâncul inimilor voastre, atunci fiecare dintre voi și-ar pune o coroană pe cap și ar păstra toată gloria pentru sine. Naturile voastre arogante și vanitoase vă împing să vă trădați conștiințele, să vă răzvrătiți și să vă împotriviți lui Hristos și să vă dezvăluiți urâțenia, prin aceasta scoțând la lumină intențiile, noțiunile, dorințele voastre extravagante și ochii plini de lăcomie. Și totuși, turuiți într-una despre pasiunea voastră de o viață pentru lucrarea lui Hristos și repetați iar și iar adevărurile rostite de Hristos acum mult timp. Aceasta este „credința" voastră – „credința voastră fără pată". În toate privințele am avut așteptări stricte de la om. Dacă loialitatea ta vine cu intenții și condiții, atunci mai degrabă Mă lipsesc de așa-zisa ta loialitate, căci îi urăsc pe toți cei care Mă înșală prin intențiile lor și Mă șantajează cu condiții. Tot ce Îmi doresc este ca omul să Îmi fie absolut loial și să facă toate lucrurile pentru a dovedi și de dragul acelui unic cuvânt: credință. Disprețuiesc faptul că voi folosiți cuvinte dulci pentru a încerca să Mă faceți să Mă bucur, căci Eu v-am tratat întotdeauna cu sinceritate, și deci Îmi doresc ca și voi să vă purtați față de Mine cu credință adevărată. Când vine vorba de credință, mulți pot crede că Îl urmează pe Dumnezeu

pentru că au credință și că altfel nu ar îndura atâta suferință. Atunci te întreb aceasta: dacă tu crezi în existența lui Dumnezeu, de ce nu Îl slăvești? Dacă tu crezi în existența lui Dumnezeu, de ce în inima ta nu te temi câtuși de puțin de El? Accepți faptul că Hristos este întruparea lui Dumnezeu, așadar, de ce Îl disprețuiești? De ce te comporți necuviincios față de El? De ce Îl judeci fățiș? De ce întotdeauna Îi spionezi mișcările? De ce nu te supui aranjamentelor Lui? De ce nu acționezi conform cuvântului Lui? De ce încerci să Îl șantajezi și-I furi jertfele? De ce vorbești din poziția lui Hristos? De ce judeci dacă sunt corecte cuvântul Lui și lucrarea Lui? De ce îndrăznești să-L blasfemiezi pe la spatele Lui? Acestea și altele reprezintă credința voastră?

Elementele necredinței în Hristos sunt dezvăluite în cuvintele și comportamentul vostru. Necredința pătrunde în motivele și obiectivele tuturor faptelor voastre. Necredința în Hristos se vede până și în natura privirii voastre. Se poate spune că, în fiecare minut, fiecare dintre voi nutrește elemente ale necredinței. Acesta înseamnă că, în fiecare moment, riscați să Îl trădați pe Hristos, pentru că sângele care curge prin corpul vostru este îmbibat cu necredința în Dumnezeul întrupat. De aceea, Eu spun că amprentele pe care le lăsați pe cărarea credinței în Dumnezeu nu sunt reale; mergând pe calea credinței în Dumnezeu, nu pășiți ferm pe pământ – pur și simplu faceți ceva doar ca să ziceți că a fost făcut. Niciodată nu credeți pe deplin cuvântul lui Hristos și nu sunteți în stare să îl puneți imediat în practică. Acesta este motivul pentru care nu aveți credință în Hristos. Faptul că întotdeauna aveți noțiuni legate de El este un alt motiv pentru care nu credeți în Hristos. A fi mereu sceptici în legătură cu lucrarea lui Hristos, a ignora cuvântul lui Hristos, a avea o părere despre lucrarea făcută de Hristos și a nu fi în stare să înțelegeți în mod corect această lucrare, a vă lupta să vă lăsați deoparte noțiunile, indiferent ce explicație

primiți și așa mai departe – toate acestea sunt elemente ale necredinței amestecate în inimile voastre. Deși urmați lucrarea lui Hristos și nu rămâneți niciodată în urmă, există prea multă răzvrătire amestecată în inimile voastre. Această răzvrătire reprezintă o impuritate în credința voastră în Dumnezeu. Poate nu credeți că asta e situația, dar dacă nu ești în stare să-ți recunoști propriile intenții din aceasta, atunci cu siguranță te vei număra printre cei care vor pieri, căci Dumnezeu îi desăvârșește doar pe aceia care cred cu adevărat în El, nu pe cei care sunt sceptici față de El, și cu atât mai puțin pe toți aceia care Îl urmează fără tragere de inimă în ciuda faptului că nu au crezut niciodată că El este Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 325)

Unii oameni nu se bucură de adevăr, cu atât mai puțin de judecată. În schimb, se bucură de putere și bogății; se spune că astfel de oameni caută puterea. Ei caută în lume numai acele confesiuni cu influență și pe acei pastori și învățători care vin din seminarii. Deși au acceptat calea adevărului, ei cred doar pe jumătate; nu sunt capabili să-și dedice inima și mintea cu totul, gurile lor vorbesc despre sacrificarea pentru Dumnezeu, dar ochii lor sunt concentrați pe marii învățători și pastori, iar la Hristos nu se uită a doua oară. Inimile lor sunt ahtiate după faimă, bogăție și glorie. Ei nu cred că se pune problema ca o astfel de persoană modestă să fie capabilă să cucerească atât de mulți, ca o persoană atât de neînsemnată ar putea să-l desăvârșească pe om. Ei cred că e cu neputință că acești nimeni aflați printre praf și grămezi de bălegar să fie oamenii aleși de Dumnezeu. Ei cred că dacă astfel de oameni ar fi obiectul mântuirii lui Dumnezeu, atunci cerul și pământul s-ar întoarce cu susul în jos și toți oamenii ar izbucni în râs. Ei cred că dacă Dumnezeu ar alege astfel de nimeni pentru a fi desăvârșiți,

atunci acei mari oameni ar deveni Însuși Dumnezeu. Perspectivele lor sunt întinate de necredință; pe lângă faptul că nu cred, ei sunt pur și simplu bestii absurde. Căci ei prețuiesc doar statutul, prestigiul și puterea și respectă doar grupurile și confesiunile mari. Ei nu au niciun respect față de toți cei conduși de Hristos; sunt simpli trădători care I-au întors spatele lui Hristos, adevărului și vieții.

Ceea ce admiri tu nu este umilința lui Hristos, ci acei falși păstori cu o reputație proeminentă. Nu adori frumusețea sau înțelepciunea lui Hristos, ci pe acei libertini care se tăvălesc în mizeria lumii. Râzi de durerea lui Hristos care nu are unde să-Și așeze capul, dar admiri acele cadavre care vânează jertfele și trăiesc în depravare. Nu ești dispus să suferi alături de Hristos, dar te arunci cu bucurie în brațele acelor antihriști nesăbuiți, deși ei îți furnizează doar trup, cuvinte și control. Chiar și acum inima ta încă se întoarce către ei, către reputația lor, către statutul și către influența lor. Și, totuși, continui să ai o atitudine prin care percepi lucrarea lui Hristos ca fiind greu de acceptat și o refuzi. Acesta este motivul pentru care spun că îți lipsește credința de a-L recunoaște pe Hristos. Motivul pentru care L-ai urmat până în ziua de astăzi este doar pentru că nu ai avut altă opțiune. O serie de imagini grandioase se înalță întotdeauna în inima ta; nu poți uita fiecare cuvânt și fiecare faptă a lor, nici cuvintele și mâinile lor influente. Ei sunt, în inima voastră, întotdeauna superiori și întotdeauna eroi. Dar aceasta nu este astfel pentru Hristos Cel de astăzi. El este întotdeauna nesemnificativ în inima ta și întotdeauna nedemn de venerație. Căci este prea obișnuit, are prea puțină influență și este departe de a fi grandios.

În orice caz, Eu spun că toți aceia care nu prețuiesc adevărul sunt necredincioși și trădători ai adevărului. Astfel de oameni nu vor primi niciodată aprobarea lui Hristos. Ați identificat acum cât de multă necredință este în voi și cât de multă trădare a lui Hristos? Vă îndemn astfel: din

moment ce ați ales calea adevărului, atunci ar trebui să vă devotați cu toată inima; nu fiți ambivalenți sau fără entuziasm. Trebuie să înțelegeți că Dumnezeu nu aparține lumii și nici vreunei alte persoane, ci tuturor acelora care cred cu adevărat în El, tuturor acelora care Îl venerează și tuturor acelora care Îi sunt devotați și credincioși Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 326)

În credința lor, oamenii caută să-L determine pe Dumnezeu să le ofere o destinație potrivită și tot harul de care au nevoie, să-L facă slujitorul lor, să-L facă să mențină o relație pașnică și prietenoasă cu ei, astfel încât niciodată să nu existe niciun conflict între ei. Cu alte cuvinte, credința lor în Dumnezeu cere ca Dumnezeu să promită să le împlinească toate cerințele și să reverse asupra lor orice lucru pentru care ei se roagă, potrivit cuvintelor pe care le-au citit în Biblie: „Voi asculta toate rugăciunile voastre”. Ei se așteaptă ca Dumnezeu să nu judece pe nimeni sau să nu trateze pe nimeni, întrucât El a fost întotdeauna bunul Mântuitor Isus care păstrează o relație bună cu oamenii în orice moment și în orice loc. Iată cum cred oamenii în Dumnezeu: ei doar cer fără rușine lucruri lui Dumnezeu, crezând că, indiferent dacă sunt răzvrătiți sau ascultători, El pur și simplu le va acorda totul orbește. Ei doar „adună datorii” în continuu de la Dumnezeu, crezând că El trebuie „să-i răsplătească” fără nicio împotrivire și, mai mult, să plătească dublu; ei cred că, indiferent dacă Dumnezeu a obținut ceva de la ei sau nu, El poate fi doar manipulat de ei și nu-i poate orchestra în mod arbitrar pe oameni, cu atât mai puțin le poate dezvălui înțelepciunea și firea Sa dreaptă, care au fost ascunse mulți ani, oricând dorește El și fără permisiunea lor. Ei pur și simplu își mărturisesc păcatele lui Dumnezeu, crezând că Dumnezeu le va ierta și gata, că nu Se va sătura să facă asta și că

acest lucru se va perpetua la infinit. Ei doar Îi poruncesc lui Dumnezeu, crezând că El pur și simplu li Se va supune, deoarece în Biblie este consemnat că Dumnezeu nu a venit să fie slujit de oameni, ci să îi slujească, și că El este aici ca să fie slujitorul lor. Nu ați crezut voi întotdeauna în acest fel? Când nu puteți câștiga nimic de la Dumnezeu, vreți să fugiți; când nu înțelegeți ceva, vă simțiți atât de plini de resentimente și chiar mergeți atât de departe încât să-I aruncați tot felul de vorbe de ocară. Pur și simplu nu-L lăsați pe Dumnezeu Însuși să-Și exprime pe deplin înțelepciunea și minunăția; în schimb, doriți doar să vă bucurați de ușurare temporară și de confort. Până acum, atitudinea voastră în credința în Dumnezeu a constat din aceleași perspective vechi. Dacă Dumnezeu vă arată doar un pic de măreție, deveniți nefericiți. Vedeți acum exact cât de mare este statura voastră? Să nu credeți că sunteți toți credincioși lui Dumnezeu când, de fapt, vechile voastre perspective nu s-au schimbat. Când nu ți se întâmplă nimic, crezi că totul merge ușor, iar dragostea ta pentru Dumnezeu atinge o culme înaltă. Dar când ți se întâmplă ceva neînsemnat, cazi în Infern. Asta înseamnă să Îi fii credincios lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 327)

În căutarea voastră, aveți prea multe noțiuni individuale, speranțe și așteptări. Lucrarea actuală este pentru a trata dorința voastră de statut și dorințele voastre extravagante. Speranțele, statutul și noțiunile sunt toate reprezentări clasice ale firii satanice. Motivul pentru care aceste lucruri există în inimile oamenilor este numai pentru că otrava Satanei întotdeauna atacă gândurile oamenilor și oamenii sunt întotdeauna incapabili să scape de aceste ispite ale Satanei. Ei trăiesc în mijlocul păcatului, dar nu cred că este păcat și, totuși, ei încă gândesc: „Noi credem în Dumnezeu, așa că El

trebuie să reverse binecuvântări asupra noastră și să aranjeze totul pentru noi într-un mod adecvat. Noi credem în Dumnezeu, așa că sigur suntem superiori față de ceilalți și trebuie să avem mai mult statut și mai multe așteptări decât oricine altcineva. Din moment ce credem în Dumnezeu, El trebuie să ne dea binecuvântări nelimitate. Altfel, nu s-ar numi credință în Dumnezeu”. De mulți ani, gândurile pe care oamenii s-au bazat pentru supraviețuirea lor le-au corodat inimile până în punctul în care au devenit înșelători, josnici și lași. Nu numai că le lipsesc voința și hotărârea, dar au devenit și lacomi, aroganți și încăpățânați. Le lipsește cu desăvârșire orice hotărâre care să depășească sinele și, cu atât mai mult, nici măcar nu au curaj să scape de constrângerile acestor influențe întunecate. Gândurile și viețile oamenilor sunt atât de putrede încât perspectivele lor despre credința în Dumnezeu sunt încă insuportabil de hidoase și, chiar și atunci când oamenii vorbesc despre perspectivele asupra credinței în Dumnezeu, este pur și simplu ceva insuportabil de auzit. Oamenii sunt toți lași, incompetenți, josnici și fragili. Ei nu simt dezgust față de forțele întunericului și nu simt dragoste pentru lumină și adevăr; în schimb, ei fac tot posibilul pentru a le elimina. Nu așa sunt gândurile și perspectivele voastre actuale? „De vreme ce eu cred în Dumnezeu, ar trebui doar să fiu copleșit de binecuvântări și ar trebui să fie sigur că statutul meu nu va decădea niciodată și că va rămâne mai înalt decât cel al necredincioșilor.” Nu ați nutrit în voi acea perspectivă doar de un an sau doi, ci de mulți ani. Modul vostru de gândire tranzacțional este superdezvoltat. Deși ați ajuns la acest pas astăzi, încă nu ați renunțat la statut, ci vă zbateți neîncetat să-l cercetați și îl observați zilnic, cu teama profundă că, într-o zi, statutul vostru va fi pierdut și numele vostru va fi ruinat. Oamenii nu și-au abandonat niciodată dorința pentru tihnă. Așadar, întrucât vă judec astfel astăzi, ce grad de înțelegere veți avea în cele din urmă? Veți spune că, deși statutul

vostru nu este înalt, v-ați bucurat totuși de înălțare din partea lui Dumnezeu. Deoarece sunteți neînsemnați din naștere, nu aveți statut, dar dobândiți statut pentru că Dumnezeu vă înalță – este ceva ce El v-a oferit. Astăzi sunteți capabili să primiți personal pregătirea lui Dumnezeu, mustrarea Lui și judecata Lui. Aceasta este, cu atât mai mult, înălțarea Lui. Sunteți în stare să primiți personal purificarea și arderea Lui. Aceasta este dragostea cea mare a lui Dumnezeu. De-a lungul veacurilor, nu a existat nicio singură persoană care să primească purificarea și arderea Lui, și nicio singură persoană nu a putut să fie desăvârșită prin cuvintele Sale. Dumnezeu vă vorbește acum față în față, vă purifică, dezvăluind răzvrătirea voastră interioară – aceasta este cu adevărat înălțarea Lui. Ce capacități au oamenii? Fie că sunt fiii lui David sau urmașii lui Moab, în concluzie, oamenii sunt niște ființe create care nu au nimic demn de laudă. Deoarece sunteți creaturile lui Dumnezeu, trebuie să îndepliniți datoria unei creaturi. Nu vi se cere nimic altceva. Iată cum ar trebui să vă rugați: „O, Dumnezeule! Indiferent dacă am statut sau nu, acum mă înțeleg. Dacă statutul meu este înalt, aceasta se datorează înălțării Tale și, dacă este umil, este din cauza ordinului Tău. Totul este în mâinile Tale. Nu am nici vreo alegere, nici vreo plângere. Ai ordonat că mă voi naște în această țară și în mijlocul acestui popor, iar tot ce ar trebui să fac eu este să fiu total ascultător sub stăpânirea Ta, pentru că totul este cum ai poruncit Tu. Nu stau cu gândul la statut; la urma urmei, eu nu sunt altceva decât o creatură. Dacă mă pui în Adânc, în iazul de foc și pucioasă, nu sunt altceva decât o creatură. Dacă mă folosești, sunt o creatură. Dacă mă desăvârșești, sunt tot o creatură. Dacă nu mă desăvârșești, tot Te voi iubi pentru că nu sunt mai mult decât o creatură. Eu nu sunt altceva decât o creatură minusculă creată de Domnul creației, doar unul dintre toți oamenii creați. Tu ai fost Cel care m-a creat, iar acum m-ai pus iarăși în mâinile Tale pentru a face cu mine precum voiești. Sunt dispus

să fiu unealta Ta și contrastul Tău, pentru că totul este după cum ai sorocit. Nimeni nu poate schimba aceasta. Toate lucrurile și toate evenimentele sunt în mâinile Tale”. Când va veni timpul în care nu te vei mai gândi la statut, atunci te vei elibera de el. Numai atunci vei fi capabil să cauți cu încredere și curaj, și numai atunci inima ta poate să devină liberă de orice constrângeri. Odată ce oamenii au fost eliberați de aceste lucruri, atunci nu vor mai avea nicio îngrijorare. Care sunt preocupările majorității dintre voi chiar acum? Sunteți mereu constrânși de statut și preocupați necontenit de propriile perspective. Dați mereu paginile cuvântărilor lui Dumnezeu, dorindu-vă să citiți vorbe cu privire la destinația omenirii și vrând să știți care sunt perspectivele și destinația voastră. Vă întrebați: „Am într-adevăr vreo perspectivă? Mi le-a luat Dumnezeu? El doar spune că eu sunt un contrast; care sunt, atunci, perspectivele mele?” E greu pentru voi să vă puneți deoparte perspectivele și destinul. Acum sunteți adepți și ați înțeles oarecum acest stadiu al lucrării. Cu toate acestea, încă nu ați lăsat la o parte dorința de statut. Când statutul vostru este înalt, căutați bine, dar când statutul vostru este umil, nu mai căutați. Binecuvântările statutului sunt întotdeauna în mintea voastră. De ce majoritatea oamenilor nu pot ieși singuri din negativitate? Răspunsul nu e oare, invariabil, din cauza perspectivelor sumbre? De îndată ce sunt pronunțate cuvântările lui Dumnezeu, vă grăbiți să vedeți care sunt cu adevărat statutul și identitatea voastră. Dați prioritate statutului și identității și retrogradați viziunea pe locul doi. Pe al treilea loc este un lucru în care ar trebui să pătrundeți, iar pe locul al patrulea este voia actuală a lui Dumnezeu. Vă uitați mai întâi dacă titlul lui Dumnezeu pentru voi drept „contraste” s-a schimbat sau nu. Citiți și citiți și, când vedeți că titlul de „contrast” a fost înlăturat, deveniți fericiți și Îi mulțumiți necontenit lui Dumnezeu și lăudați marea Sa putere. Dar dacă vedeți că sunteți în continuare contraste, vă supărați, iar impulsul din

inimile voastre se risipește imediat. Cu cât căutați mai mult în acest fel, cu atât mai puțin veți culege. Cu cât este mai mare dorința unei persoane de statut, cu atât mai serios va trebui să fie tratată și cu atât mai mult va trebui să fie supusă unei rafinări deosebite. Astfel de oameni sunt lipsiți de valoare! Aceștia trebuie să fie tratați și judecați în mod adecvat, pentru ca ei să renunțe complet la aceste lucruri. Dacă veți continua astfel până la sfârșit, nu veți culege nimic. Cei care nu urmăresc viața, nu pot fi transformați, iar cei care nu sunt însetați după dreptate nu pot dobândi adevărul. Tu nu te concentrezi pe a urmări transformarea personală și intrarea, ci te concentrezi în schimb asupra dorințelor extravagante și a lucrurilor care îți îngrădesc dragostea față de Dumnezeu și te împiedică să te apropii de El. Te pot transforma acele lucruri? Te pot aduce în Împărăție? Dacă obiectul urmăririi tale nu este acela de a căuta adevărul, atunci ai putea la fel de bine să profiți de această oportunitate și să te întorci în lume pentru a face din asta un succes. Să-ți pierzi timpul în acest fel chiar nu merită – de ce să te torturezi? Nu e adevărat că te-ai putea bucura de tot felul de lucruri în lumea frumoasă de afară? Bani, femei frumoase, statut, vanitate, familie, copii și așa mai departe – nu sunt toate aceste produse ale lumii cele mai bune lucruri de care te-ai putea bucura? Ce rost are să te plimbi pe aici, în căutarea unui loc unde poți fi fericit? Fiul Omului nu are unde să-Și pună capul, deci, cum ai putea avea tu un loc al tihnei? Cum ți-ar putea crea El un loc frumos al liniștii? Este posibil așa ceva? În afară de judecata Mea, astăzi poți primi numai învățături despre adevăr. Nu poți dobândi mângâiere de la Mine și nu poți dobândi patul de trandafiri după care tânjești zi și noapte. Nu voi revărsa asupra ta bogățiile lumii. Dacă urmezi cu adevărat, atunci Eu sunt dispus să îți dau calea vieții în întregime, să fii ca un pește înapoi în apă. Dacă nu urmezi cu adevărat, voi lua totul

înapoi. Nu sunt dispus să dau cuvintele din gura Mea celor care sunt ahtiați după confort și sunt la fel ca porcii și câinii!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „De ce nu ești dispus să fii un contrast?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 328)

Cercetați-vă și vedeți dacă practicați dreptatea în tot ceea ce faceți și dacă toate acțiunile voastre sunt supravegheate de Dumnezeu: acesta este principiul conform căruia își văd de treburile lor aceia care cred în Dumnezeu. Voi veți fi numiți drepți pentru că sunteți capabili să-L mulțumiți pe Dumnezeu și pentru că acceptați grija și protecția lui Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, toți cei care acceptă grija, protecția și desăvârșirea lui Dumnezeu și care sunt dobândiți de către El sunt drepți, iar El îi consideră prețioși. Cu cât acceptați mai mult cuvintele actuale ale lui Dumnezeu, cu atât mai mult veți putea primi și înțelege voia lui Dumnezeu și, prin urmare, veți putea să trăiți cuvintele lui Dumnezeu și să-I îndepliniți cerințele. Aceasta este însărcinarea dată de Dumnezeu vouă și ceea ce toți ar trebui să fiți în stare să realizați. Dacă vă folosiți noțiunile pentru a-L măsura și delimita pe Dumnezeu, ca și cum El ar fi o statuie nemișcată din lut și dacă Îl delimitați întru totul pe Dumnezeu în parametrii Bibliei și Îl reduceți la o sferă limitată a lucrării, acest lucru dovedește că L-ați condamnat pe Dumnezeu. Deoarece evreii din epoca Vechiului Testament L-au considerat pe Dumnezeu un idol sau o formă fixă pe care o păstrau în inimile lor, ca și cum Dumnezeu ar fi putut fi numit doar Mesia și doar acela care era numit Mesia putea fi Dumnezeu, și pentru că oamenii L-au servit și L-au slăvit pe Dumnezeu, ca și cum ar fi fost o statuie din lut (lipsită de viață), L-au răstignit pe Isus în acea vreme pe cruce, osândindu-L la moarte – Isus cel fără vină a fost, astfel, condamnat la moarte. Dumnezeu nu comisese nicio crimă, dar omul nu L-a cruțat și a insistat să-L condamne la moarte și, astfel, Isus a fost crucificat. Omul crede întotdeauna că

Dumnezeu este neschimbător și Îl definește în baza unei singure cărți, Biblia, ca și cum omul ar înțelege perfect gestionarea lui Dumnezeu, ca și cum omul ar ține în palmă tot ceea ce face Dumnezeu. Oamenii sunt extrem de absurzi și toți au un talent înnăscut pentru hiperbole. Indiferent cât de multe sunt cunoștințele tale despre Dumnezeu, Eu tot spun că nu Îl cunoști pe Dumnezeu, că te împotrivești cel mai mult lui Dumnezeu și că L-ai condamnat, pentru că ești total incapabil să asculți de lucrarea lui Dumnezeu și să pășești pe calea desăvârșirii de către Dumnezeu. De ce nu este Dumnezeu niciodată mulțumit de acțiunile omului? Deoarece omul nu Îl cunoaște pe Dumnezeu, pentru că are prea multe noțiuni și deoarece cunoștințele sale despre Dumnezeu nu sunt în niciun caz conform realității, ci, în schimb, repetă monoton aceeași temă, fără variații, și folosește aceeași abordare pentru toate situațiile. Și astfel, venind pe pământ astăzi, Dumnezeu este răstignit încă o dată pe cruce de către om. Omenire crudă! Complicitatea și intriga, smulsul și înșfăcatul de la alții, fuga disperată după faimă și avere, măcelul reciproc – când se vor încheia toate acestea? În ciuda sutelor de mii de cuvinte rostite de Dumnezeu, nimănui nu i-a venit mintea la cap. Oamenii acționează de dragul familiei, al fiilor și al fiicelor lor, pentru carieră, perspective, poziție, orgoliu și bani, de dragul mâncării, hainelor, și trupului. Dar există vreun om ale cărui acțiuni să fie cu adevărat de dragul lui Dumnezeu? Chiar și printre cei care acționează de dragul lui Dumnezeu, există foarte puțini care Îl cunosc. Câți oameni nu acționează pentru propriile interese? Câți nu-i persecută sau ostracizează pe alții pentru a-și apăra poziția? Și astfel, Dumnezeu a fost osândit de nenumărate ori prin forță la moarte și nenumărați judecători barbari L-au condamnat pe Dumnezeu și L-au răstignit încă o dată pe cruce. Câți pot fi numiți drepți deoarece acționează cu adevărat de dragul lui Dumnezeu?

E oare atât de ușor să fii desăvârșit înaintea lui Dumnezeu ca sfânt sau o persoană dreaptă? E adevărată afirmația conform căreia „nu există persoană dreaptă pe pământ, cei drepți nu se află pe lumea aceasta”. Atunci când veniți în fața lui Dumnezeu, gândiți-vă la ceea ce purtați, gândiți-vă la fiecare cuvânt și acțiune, la toate gândurile și ideile voastre și chiar și la visurile pe care le aveți în fiecare zi – toate acestea sunt de dragul vostru. Nu este aceasta adevărata situație? „Dreptatea” nu înseamnă să dai pomană altora, nu înseamnă să-ți iubești aproapele ca pe tine însuți și nu înseamnă să te abții de la certuri sau dispute sau să nu jefuiești și să nu furi. Dreptatea înseamnă a primi însărcinarea dată de Dumnezeu ca pe o datorie și a respecta orchestrările și aranjamentele lui Dumnezeu ca pe vocația ta trimisă din ceruri, indiferent de timp sau loc, la fel ca tot ceea ce a fost săvârșit de Domnul Isus. Aceasta este dreptatea despre care a vorbit Dumnezeu. Faptul că Lot a putut fi numit drept se datorează faptului că i-a salvat pe cei doi îngeri trimiși de Dumnezeu, fără să se gândească la propriul câștig și la propria pierdere; se poate spune doar că ceea ce a făcut el atunci ar putea fi numit drept, dar el nu poate fi numit un om drept. Lot și-a dat cele două fiice în schimbul îngerilor doar pentru că L-a văzut pe Dumnezeu, dar nu tot comportamentul său din trecut a reprezentat dreptatea. Și, astfel, spun că „nu există dreptate pe acest pământ”. Chiar și dintre cei care se află în cursul recuperării, nimeni nu poate fi numit neprihănit. Indiferent cât de bune sunt acțiunile tale, indiferent cât pari să cinstești numele lui Dumnezeu, nici lovindu-i sau înjurându-i pe ceilalți, nici jefuindu-i sau prădându-i pe alții, tot nu poți fi numit drept, pentru că de asta e capabilă o persoană de rând. Acum, cel mai important lucru este că nu-L cunoști pe Dumnezeu. Se poate spune doar că, în prezent, ai un pic de umanitate normală, dar nu elementele dreptății despre care vorbește

Dumnezeu și, astfel, nimic din ceea ce faci nu poate dovedi că-L cunoști pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei răi cu siguranță vor fi pedepsiți”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 329)

Înainte, când Dumnezeu era în cer, omul acționa într-un mod înșelător față de Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeu a fost printre oameni – nimeni nu știe de câți ani – și, totuși, făcând lucruri, omul tot e superficial și încearcă să-L păcălească. Oare nu este omul mult prea înapoiat în gândirea lui? La fel a fost și cu Iuda: înainte de venirea lui Isus, Iuda spunea minciuni ca să-și înșele frații și surorilor și nu s-a schimbat nici măcar după ce a venit Isus; nu Îl cunoștea câtuși de puțin pe Isus și, în cele din urmă, L-a trădat. Nu s-a întâmplat acest lucru pentru că nu Îl cunoștea pe Dumnezeu? Dacă astăzi voi tot nu Îl cunoașteți pe Dumnezeu, atunci e posibil să deveniți un alt Iuda și, în urma acestui lucru, tragedia crucificării lui Isus în Epoca Harului, cu două mii de ani în urmă, va avea loc din nou. Nu credeți asta? Este o realitate! În prezent, majoritatea oamenilor se află într-o situație similară – poate că spun asta puțin prea devreme – și oamenii ca aceștia joacă toți rolul lui Iuda. Eu nu spun absurdități, ci Mă bazez pe realitate – iar voi trebuie să fiți convinși. Chiar dacă mulți oameni pretind că sunt umili, în inimile lor nu se află decât o baltă de apă stătută, un șanț cu apă urât mirositoare. Acum, în biserică sunt prea mulți ca aceștia, iar voi credeți că nu știu absolut nimic despre asta. Astăzi, Duhul Meu decide pentru Mine și Îmi este mărturie. Crezi că nu știu nimic? Crezi că nu înțeleg nimic din gândurile nesincere din inimile voastre, lucrurile pe care le păstrați în inimile voastre? Este atât de ușor să-L trageți pe sfoară pe Dumnezeu? Crezi că Îl poți trata oricum dorești? În trecut, eram îngrijorat ca nu cumva să fiți constrânși, așa că am continuat să vă ofer libertatea, dar oamenii nu au putut să-și dea seama că eram bun cu ei, iar când le-am întins un deget,

ei au luat toată mâna. Întrebați printre voi: aproape niciodată n-am tratat pe nimeni și aproape niciodată n-am certat pe nimeni cu ușurință – totuși, motivațiile și noțiunile omului Îmi sunt foarte clare. Crezi că Dumnezeu Însuși, căruia Dumnezeu Îi este mărturie, este nesăbuit? În acest caz, spun că ești prea orb! Nu te voi da în vileag, dar hai să vedem cam cât de corupt poți să devii. Să vedem dacă micile tale șiretlicuri inteligente te pot salva, sau dacă încercarea ta sinceră de a-L iubi pe Dumnezeu te poate salva. Azi, nu te voi condamna; să așteptăm până când va veni timpul lui Dumnezeu pentru a vedea cum te va răsplăti El. Acum nu am timp de pălăvrăgeli cu tine și nu sunt dispus să-Mi întârzii lucrarea mai măreață doar din cauza ta. Un vierme ca tine nu este vrednic de timpul necesar lui Dumnezeu să îl trateze – deci, să vedem cât de dezmățat poți să ajungi. Oamenii ca aceștia nu caută câtuși de puțin cunoașterea de Dumnezeu, și nici nu au vreo fărâmă de dragoste pentru El, dar tot vor ca Dumnezeu să îi numească drepți – nu este aceasta o glumă? Pentru că un număr mic de oameni sunt într-adevăr sinceri, Mă voi concentra doar la a continua să-i ofer omului viață. Voi face doar ce ar trebui să fac azi, dar, în viitor, voi aduce răzbunarea asupra fiecărei persoane, în funcție de ceea ce a făcut. Am spus tot ce este de spus, căci aceasta este întocmai lucrarea pe care o săvârșesc. Fac doar ceea ce ar trebui să fac, și ceea ce nu ar trebui să fac. Totuși, sper că veți petrece mai mult timp reflectând: cât din cunoașterea ta de Dumnezeu este adevărată, mai exact? Ești cineva care L-a răstignit încă o dată pe Dumnezeu pe cruce? Ultimele Mele cuvinte sunt acestea: vai de aceia care Îl răstignesc pe Dumnezeu!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei răi cu siguranță vor fi pedepsiți”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 330)

Mergând pe calea de astăzi, care este cea mai potrivită urmărire? În urmărirea ta, cum ar trebui să te vezi ca persoană? Se cuvine să știi cum ar

trebui să abordezi tot ce se abate astăzi asupra ta, fie că sunt încercări sau greutăți, ori mustrări nemiloase și blesteme. Confruntat cu toate aceste lucruri, ar trebui să cugeți bine asupra lor în orice caz. De ce spun asta? O spun întrucât lucrurile ce se abat astăzi asupra ta sunt, la urma urmei, încercări de scurtă durată ce se repetă la nesfârșit; poate că, în ceea ce te privește, nu sunt deosebit de solicitante pentru spirit și, astfel, lași lucrurile în derivă după cursul lor natural și nu le vezi ca pe un bun de preț în urmărirea progresului. Cât de nesăbuit ești! Atât de mult, încât te gândești la acest bun de preț de parcă ar fi un nor care-ți plutește în fața ochilor și nu prețuiești aceste lovituri dure care cad fără încetare peste tine – lovituri care sunt scurte și care ți se par fără greutate – ci mai degrabă le privești cu rece detașare, fără să te lași afectat, și le tratezi ca pe niște simple lovituri ale șansei. Ești atât de arogant! În fața acestor atacuri feroce, atacuri asemănătoare furtunilor, care vin de nenumărate ori, dai dovadă doar de o desconsiderare frivolă; câteodată ajungi atât de departe încât le acorzi un zâmbet rece, dezvăluind o expresie de totală indiferență – deoarece nu te-ai gândit nici măcar o dată de ce ai mereu astfel de „ghinioane”. Sunt cumva exagerat de nedrept cu omul? Nu am altă treabă decât să-ți caut vină? Cu toate că problemele ce țin de mentalitatea ta s-ar putea ca să nu fie atât de grave cum le-am descris, prin comportamentul tău exterior, ai creat demult un portret perfect al lumii tale interioare. Nu este nevoie să îți spun că singurele lucruri ascunse în adâncul inimii tale sunt o insultă grosolană și urme palide de tristețe abia perceptibile pentru ceilalți. Deoarece ți se pare atât de nedrept să suferi aceste încercări, blestemi; și deoarece aceste încercări te fac să simți pustiirea lumii, ești plin de melancolie. Departe de a considera aceste lovituri și acte de disciplinare repetate drept cea mai bună protecție, le vezi ca pe încurcăturile absurde ale cerului sau, dacă nu, ca pe răsplata ce ți se cuvine. Ești atât de ignorant! Fără milă, închizi momentele

bune în întuneric; de fiecare dată, consideri minunatele încercări și acte de disciplinare drept atacuri din partea inamicilor tăi. Nu știi cum să te adaptezi la mediul tău, și cu atât mai puțin ești dispus să încerci să faci asta, întrucât nu ești dispus să dobândești nimic din această mustrare repetată – care pentru tine este crudă. Nu faci nicio tentativă să cauți sau să cercetezi și, resemnându-te pur și simplu în fața sorții, mergi oriunde aceasta te duce. Ceea ce ar putea să-ți pară acte severe de mustrare nu ți-au schimbat inima, și nici nu ți-au luat-o în stăpânire; în schimb, ele te înjunghie în inimă. Vezi această „crudă mustrare” doar ca pe inamicul tău în viața asta și astfel, nu ai câștigat nimic. Cât de neprihănit de sine ești! Arareori crezi că ești supus la astfel de încercări deoarece ești atât de vrednic de dispreț; în schimb, te consideri ghinionist, spunând pe deasupra că Eu îți găsesc mereu defecte. Iar acum, că lucrurile au ajuns în faza asta, cât cunoști cu adevărat despre ceea ce spun și fac Eu? Să nu crezi că ești vreun geniu înnăscut, abia puțin mai jos decât cerurile, dar infinit mai înalt decât pământul. Ești departe de a fi mai inteligent decât toți ceilalți – și s-ar putea spune chiar că e pur și simplu adorabil că de fapt ești mult mai prostănac decât oricare dintre oamenii de pe pământ care au rațiune, deoarece ai o părere prea bună despre tine și n-ai avut niciodată vreun complex de inferioritate, de parcă Îmi poți înțelege acțiunile până în cel mai mic detaliu. De fapt și de drept, ești o persoană căreia îi lipsește în mod fundamental rațiunea, fiindcă nu ai habar ce intenționez Eu să fac și ești și mai puțin conștient de ce fac acum. Și astfel, spun că nu ești nici măcar egalul unui bătrân fermier care muncește din greu pământul și care nu are nici cea mai vagă înțelegere despre viața umană și, totuși, își pune toată încrederea în binecuvântările Cerului când își cultivă pământul. Nu te gândești nicio secundă la viața ta, nu știi nimic despre renume și cu atât mai puțin nu te cunoști pe tine însuți. Ești întru totul „mai presus de toate”!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care nu învață și rămân neștiutori, nu sunt ei fiare?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 331)

Cât despre învățăturile pe care vi le-am dat iar și iar, le-ați împins într-un ungher al minții, ajungând să le tratați chiar ca pe niște jucării cu care să amăgiți clipele de lenevеală. Toate acestea le priviți mereu prin prisma unui „talisman” personal. Când sunteți acuzați de Satana, vă rugați; când sunteți negativi, cădeți într-un somn adânc; când sunteți fericiți, alergați frenetic de colo-colo; când vă cert, vă ploconiți și vă târșâiți; iar apoi, imediat ce vă duceți din prezența Mea, râdeți cu o veselie răutăcioasă. Te crezi deasupra tuturor celorlalți, dar nu te vezi niciodată ca fiind cel mai arogant, și ești doar veșnic semeț, mulțumit de sine și disprețuitor dincolo de cuvinte. Cum ar putea asemenea „tineri domni”, „tinere domnișoare”, „domni” și „domnițe”, care nu învață și rămân ignoranți, să considere cuvintele Mele o comoară prețioasă? Te întreb din nou: ce anume ai învățat din cuvintele Mele și din lucrarea Mea într-un răstimp așa de lung? Cumva ai dobândit mai multă iscusință în înșelătoria ta? Sau mai multă sofisticare în trupul tău? Sau o mai mare lipsă de respect în atitudinea ta față de Mine? Îți spun direct: toată această lucrare pe care am făcut-o este cea care te-a determinat, pe tine care aveai curajul unui șoarece, să devii mai îndrăzneț. Trepidația pe care o simți față de Mine se împuținează pe zi ce trece, deoarece sunt prea milostiv și nu ți-am impus niciodată sancțiuni trupești prin mijloace violente. Poate că, după părerea ta, Eu doar rostesc cuvinte aspre – dar se întâmplă mai des să îți arăt o față zâmbitoare și aproape niciodată nu te dezaprob direct. În plus, îți iert mereu slăbiciunile și doar din acest motiv Mă tratezi așa cum l-a tratat șarpele pe fermierul cel binevoitor. Ce mult admir gradul extrem de pricepere și perspicacitatea din puterea de observație a rasei omenești! Să îți spun un adevăr: azi contează foarte puțin

dacă ai o inimă evlavioasă; nu sunt nici nerăbdător, nici îngrijorat de asta. Dar trebuie să îți mai spun: tu, această „persoană talentată”, care nu învață și rămâne ignorantă, ai să fii doborât în cele din urmă de istețimea ta meschină plină de admirație de sine – tu vei fi cel care suferă și este mustrat. Nu voi fi atât de prost încât să te însoțesc în timp ce continui să suferi în iad, deoarece Eu nu sunt ca tine. Nu uita că ești o ființă creată care a fost blestemată de Mine și care, totuși, este și învățată și mântuită de Mine, și nu este în tine nimic de care să ezit să Mă despart. Oricând Îmi fac lucrarea, nu sunt constrâns niciodată de vreo persoană, vreun eveniment sau obiect. Atitudinea și părerea Mea vizavi de omenire au rămas întotdeauna aceleași. Nu sunt prea binevoitor față de tine, deoarece ești un adaos la gestionarea Mea și departe de a fi mai special decât vreo altă ființă. Acesta este sfatul Meu pentru tine: trebuie să-ți amintești întotdeauna că nu ești decât o creatură a lui Dumnezeu! Deși poate îți împărtășești existența cu Mine, ar trebui să-ți cunoști propria identitate; să nu te crezi mai bun decât ești. Chiar dacă nu te cert sau nu te tratez, ci te întâmpin cu o față zâmbitoare, asta nu e suficient pentru a dovedi că ești la fel ca Mine. Tu – tu ar trebui să știi că ești unul care caută adevărul, nu adevărul însuși! Trebuie să fii gata în orice clipă să te schimbi conform cuvântului Meu. Nu poți scăpa de asta. Te îndemn ca, în aceste vremuri prețioase, când ai această rară ocazie, să încerci să înveți ceva. Nu Mă păcăli; nu am nevoie să te folosești de lingușire ca să încerci să Mă înșeli. Când Mă cauți, nu o faci numai și numai de dragul Meu, ci, mai degrabă, de al tău!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care nu învață și rămân neștiutori, nu sunt ei fiare?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 332)

Acum, fiecare zi pe care o trăiți este decisivă și de maximă importanță pentru soarta și destinația voastră, astfel că trebuie să apreciați tot ceea ce

aveți astăzi și să prețuiți fiecare minut care trece. Trebuie să vă acordați cât mai mult timp posibil ca să vă oferiți cele mai mari câștiguri, astfel încât să nu fi trăit în zadar această viață. Motivul pentru care vă spun asemenea cuvinte s-ar putea să vă bulverseze. Sincer să fiu, nu sunt deloc mulțumit de comportamentul niciunuia dintre voi, căci nu sunteți cum speram să fiți astăzi. Prin urmare, pot să spun următoarele: fiecare dintre voi este la un pas de pericol, iar strigătele voastre de ajutor de altădată și aspirațiile anterioare de a urmări adevărul și de a căuta lumina se apropie de final. Aceasta este afișarea finală a răsplății și e ceva la care nu M-am așteptat niciodată. Nu doresc să vorbesc contrar faptelor, pentru că M-ați dezamăgit peste măsură. Poate că nu doriți să acceptați situația fără să vă împotriviți și nici să confruntați realitatea – totuși, trebuie să vă adresez cu seriozitate această întrebare: în toți acești ani, ce anume v-a umplut inimile? Cui le sunt ele fidele? Să nu spuneți că aceste întrebări au apărut din senin și nu-Mi cereți să vă spun de ce am întrebat astfel de lucruri. Să știți acest lucru: deoarece vă cunosc prea bine, țin la voi prea mult și am pus prea mult suflet în comportamentul și faptele voastre v-am chemat în mod repetat să dați socoteală și am îndurat greutăți amare. Totuși, nu Mă răsplătiți decât cu indiferență și resemnare insuportabilă. Ați fost atât de nepăsători față de Mine; e posibil să nu știu nimic despre acest fapt? Dacă asta credeți voi, aceasta dovedește și mai mult că într-adevăr nu Mă tratați cu bunătate. Și, așadar, spun că vă ascundeți capul în nisip. Cu toții sunteți atât de isteți, încât nici măcar nu știți ce faceți – deci, pentru a-Mi da socoteală, cum veți proceda?

Întrebarea care Mă preocupă cel mai mult este cui, mai exact, le sunt inimile voastre credincioase? Sper, de asemenea, că fiecare dintre voi va încerca să-și pună ordine în gânduri și să se întrebe cui îi este devotat și

pentru cine trăiește. Poate că nu ați acordat niciodată o atenție deosebită acestor întrebări, așadar, ce-ar fi să vă dezvălui răspunsurile?

Oricine are ținere de minte va recunoaște acest fapt: omul trăiește pentru sine și își este loial sieși. Nu cred că răspunsurile voastre sunt întru totul corecte, pentru că fiecare dintre voi există în propria viață și fiecare se căznește cu suferința sa. Prin urmare, sunteți credincioși oamenilor pe care îi iubiți și lucrurilor care vă plac; nu sunteți întru totul loiali față de voi înșivă. Pentru că toți sunteți influențați de oameni, de evenimente și de obiectele din jurul vostru, nu sunteți cu adevărat loiali față de voi înșivă. Eu rostesc aceste cuvinte nu pentru a susține loialitatea pe care o aveți față de voi înșivă, ci pentru a scoate la iveală loialitatea voastră față de orice lucru căci, de-a lungul atâtor ani, nu am primit niciodată loialitate de la niciunul dintre voi. Toți M-ați urmat în acești ani, dar nu Mi-ați dat niciodată o iotă de loialitate. În schimb, ați gravitat în jurul celor pe care îi iubiți și al lucrurilor care vă plac – atât de mult încât tot timpul și oriunde vă duceți, le țineți mereu aproape de inimile voastre și nu le-ați abandonat niciodată. Ori de câte ori deveniți dornici sau pasionați de un anume lucru pe care-l iubiți, aceasta se petrece chiar în timp ce Mă urmați sau chiar când Îmi ascultați cuvintele. Așadar, Eu spun că folosiți loialitatea pe care o cer de la voi, ca, de fapt, să prețuiți „animalele de companie” și să le fiți loiali. Cu toate că puteți sacrifica un lucru sau două pentru Mine, aceasta nu vă reprezintă pe toți și nu dovedește că Eu sunt Acela căruia Îi sunteți cu adevărat loiali. Vă implicați în acțiunile de care sunteți pasionați: unii oameni sunt loiali fiilor și fiicelor, alții sunt bărbaților, soțiilor, bogăției, muncii, superiorilor, statutului social sau femeilor. Niciodată nu vă simțiți obosiți sau supărați în privința lucrurilor cărora le sunteți credincioși; în schimb, deveniți și mai dornici să aveți aceste lucruri în cantități mai mari și de o mai bună calitate și niciodată nu renunțați. Eu și cuvintele Mele suntem întotdeauna împinși

în spatele lucrurilor de care sunteți pasionați. Și nu aveți de ales decât să le plasați la urmă. Sunt chiar unii care păstrează acest ultim loc pentru lucruri cărora le sunt credincioși, dar pe care încă nici nu le-au descoperit. În inimile lor, n-a existat niciodată nicio fărâmă din Mine. S-ar putea să credeți că vă cer prea mult sau că vă acuz pe nedrept, dar v-ați gândit vreodată că, deși vă petreceți fericiți timpul cu familia, nu Mi-ați fost credincioși nici măcar o dată? În astfel de momente, nu vă doare? Atunci când inimile voastre sunt pline de bucurie și sunteți răsplătiți pentru munca voastră, nu vă simțiți descurajați că nu v-ați aprovizionat cu suficient adevăr? Când ați plâns pentru că nu ați primit aprobarea Mea? Vă frământați creierii și suferiți mult pentru fiii și fiicele voastre, dar totuși nu sunteți mulțumiți; mai credeți că nu ați făcut destul pentru ei, că nu ați făcut tot ce v-a stat în puteri pentru ei. Totuși, față de Mine, ați fost mereu nepăsători și neglijenți; sunt doar în amintirile voastre, dar nu rezist în inimile voastre. Pentru voi, devotamentul și eforturile Mele rămân întotdeauna insesizabile, iar voi nu le-ați apreciat niciodată. Voi doar vă angajați într-o scurtă reflecție și aveți impresia că este suficient. O astfel de „loialitate” nu este aceea după care mult am râvnit, ci mai degrabă ceea ce de multă vreme disprețuiesc. Totuși, indiferent ce spun, veți continua să recunoașteți doar un lucru sau două; nu puteți să-l acceptați pe deplin, deoarece toți sunteți foarte „încrezători” și întotdeauna alegeți cu multă grijă ceea ce acceptați din cuvintele pe care vi le-am spus. Dacă astăzi mai sunteți astfel, am niște metode prin care să Mă ocup de siguranța voastră de sine – și, mai mult, vă voi face să admiteți că toate cuvintele Mele sunt adevărate și că niciunul dintre ele nu denaturează realitatea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cui îi ești credincios?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 333)

Dacă aș pune chiar acum niște bani în fața voastră și v-aș da libertatea să alegeți și dacă nu v-aș condamna pentru alegerea voastră, atunci majoritatea dintre voi ați alege banii și v-ați lepăda de adevăr. Cei mai buni dintre voi ar renunța la bani și ar alege cu reticență adevărul, în timp ce alții, nehotărâți, ar lua banii într-o mână și adevărul în cealaltă. Oare adevărata voastră fire nu ar ieși, astfel, la iveală? Atunci când alegeți între adevăr și orice altă valoare căreia îi sunteți loiali, ați face această alegere și atitudinea voastră ar rămâne aceeași. Nu-i așa? Nu sunt mulți printre voi care au ezitat între bine și rău? În competiția dintre pozitiv și negativ, dintre alb și negru, sunteți cu siguranță conștienți de alegerile pe care le-ați făcut între familie și Dumnezeu, copii și Dumnezeu, pace și tulburare, bogăție și sărăcie, statut social și normalitate, a fi susținuți și a fi marginalizați și așa mai departe. Între o familie liniștită și una destrămată, ați ales-o pe cea dintâi și ați făcut-o fără nicio ezitare; între bogăție și datorie, din nou ați ales-o pe cea dintâi, chiar lipsiți de voința de a vă întoarce la țărm;[a] între lux și sărăcie, ați ales prima opțiune; când alegeți între fiii, fiicele, soțiile, soții voștri și Mine, i-ați ales pe cei dintâi; și între noțiune și adevăr, ați ales-o, încă o dată, pe cea dintâi. Fiind confruntat cu toate faptele voastre rele, pur și simplu Mi-am pierdut încrederea în voi. Sunt pur și simplu uimit că inimile voastre se împotrivesc atât de mult să fie înmuiate. Mulți ani de dăruire și de efort nu Mi-au adus aparent decât resemnarea și deznădejdea voastră, dar speranțele Mele pentru voi cresc cu fiecare zi care trece, căci ziua Mea a fost deja dezvăluită tuturor. Cu toate acestea, insistați să căutați lucruri întunecate și rele și refuzați să vă slăbiți strânsoarea asupra lor. Așadar, care va fi, atunci, finalul vostru? V-ați gândit vreodată cu atenție la acest lucru? Dacă vi s-ar cere să alegeți din nou, care ar fi poziția voastră? Ar mai fi tot prima? Mi-ați mai aduce dezamăgire și întristare jalnică? Ar mai avea inimile voastre un minimum de căldură? Tot n-ați ști ce ar trebui să faceți pentru a-Mi

mângâia inima? În acest moment, ce alegeți? Vă veți supune cuvintelor Mele sau veți fi sătui de ele? Ziua Mea a fost dezvăluită chiar în fața ochilor voștri, iar ceea ce vă așteaptă este o viață nouă și un nou punct de plecare. Cu toate acestea, trebuie să vă spun că acest punct de plecare nu este începutul unei lucrări noi din trecut, ci încheierea celei vechi. Adică, acesta este actul final. Cred că toți puteți să înțelegeți ce este neobișnuit cu privire la acest punct de plecare. Totuși, într-o zi apropiată, veți înțelege adevăratul sens al acestui punct de plecare, așa că haideți să trecem de el împreună și să întâmpinăm finalul ce va să vină! Cu toate acestea, ceea ce continuă să Mă neliniștească în privința voastră este faptul că, atunci când vă confruntați cu injustiția și justiția, o alegeți întotdeauna pe cea dintâi. Dar toate acestea sunt de domeniul trecutului. Și Eu sper să uit evenimentele din trecutul vostru, cu toate că acest lucru este foarte greu de înfăptuit. Totuși, am o metodă foarte bună de a face asta: lăsați viitorul să înlocuiască trecutul și permiteți umbrelor din trecutul vostru să fie înlocuite cu sinele vostru adevărat de astăzi. Așadar, trebuie să vă deranjez să faceți din nou alegerea: cui, mai exact, îi sunteți loiali?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cui îi ești credincios?”

Note de subsol:

a. A se întoarce la țărm: un proverb chinezesc, care are sensul de „a se întoarce de la căile sale rele”.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 334)

Ori de câte ori este menționată destinația, o tratați cu o seriozitate aparte; mai mult, este un lucru în privința căruia toți sunteți deosebit de sensibili. Unii oameni de-abia așteaptă să-și atingă capetele de pământ, să se ploconească înaintea lui Dumnezeu pentru a obține o destinație bună. Mă pot identifica cu râvna voastră, care nu are nevoie să fie exprimată în cuvinte. Nu vreți cu niciun chip ca trupul vostru să ajungă în nenorocire și

cu atât mai puțin vă doriți să cădeți în veșnica pedeapsă ce va să vină. Voi doar sperați să vă permiteți să trăiți un pic mai liber, un pic mai ușor. Și, astfel, vă simțiți deosebit de neliniștiți ori de câte ori se menționează destinația, profund temători că, dacă nu sunteți suficient de atenți, s-ar putea să-L ofensați pe Dumnezeu și, prin urmare, să fiți supuși răzbunării pe care o meritați. Nu ați ezitat să faceți compromisuri de dragul destinației voastre și chiar mulți dintre voi care erați cândva prefăcuți și neserioși ați devenit deosebit de blânzi și sinceri; aparenta voastră sinceritate îi înfioară pe oameni până-n măduva oaselor. Cu toate acestea, aveți cu toții inimi „sincere" și v-ați dezvăluit pe deplin secretele din inimi înaintea Mea, fără să tăinuiți nimic, fie că e vorba de doleanțe, înșelăciune sau devotament. Una peste alta, Mi-ați „mărturisit" lucrurile fundamentale care se găsesc în cele mai adânci cotloane ale ființei voastre. Bineînțeles, Eu nu am ocolit niciodată asemenea lucruri, căci pentru Mine au devenit prea cunoscute. Ați trece mai degrabă prin marea de foc de dragul destinației voastre finale, decât să pierdeți un singur fir de păr pentru a câștiga aprobarea lui Dumnezeu. Nu e vorba că sunt prea dogmatic cu voi; e vorba că vă lipsește prea mult o inimă devotată pentru a înfrunta tot ce fac Eu. S-ar putea să nu înțelegeți ce tocmai am spus, așa că permiteți-Mi să vă ofer o simplă explicație: nu adevărul și viața și nici principiile modului de a vă comporta nu sunt ceea ce vă trebuie, cu atât mai puțin lucrarea Mea migăloasă. Mai degrabă, vă trebuie tot ce posedați în trup – bogății, statut, familie, căsnicie și așa mai departe. Sunteți complet neinteresați de cuvintele Mele și de lucrarea Mea, așadar vă pot rezuma credința într-un singur cuvânt: superficială. Vă veți da toată osteneala pentru a obține lucrurile cărora le sunteți total devotați, dar am descoperit că nu ați proceda la fel de dragul chestiunilor ce țin de credința voastră în Dumnezeu. Mai degrabă, sunteți relativ loiali și relativ sinceri. De aceea spun că aceia care nu au o inimă cât

se poate de sinceră au eşuat în ce priveşte credința lor în Dumnezeu. Gândiți-vă bine – sunt mulți care au eșuat printre voi?

S-ar cuveni să știți că succesul în credința în Dumnezeu se obține în urma acțiunilor unei persoane; când oamenii nu au succes, ci eșuează, acest lucru se datorează tot acțiunilor lor și niciun alt factor nu are vreun rol. Cred că voi ați face orice este nevoie pentru a înfăptui un lucru mai dificil și care presupune mai multă suferință decât a crede în Dumnezeu și că ați trata acel lucru foarte serios, atât de serios încât ați fi dispuși chiar și să nu tolerați nicio greșeală; acesta este genul de eforturi constante pe care fiecare dintre voi le-a depus în viața sa. Ba chiar sunteți capabili să-Mi înșelați trupul în situații în care nu ați înșela niciun membru al propriei familii. Acestea sunt comportarea voastră constantă și principiul după care vă trăiți viața. Oare încă nu proiectați o fațadă falsă ca să Mă înșelați, de dragul destinației voastre și ca destinația voastră să fie deosebit de frumoasă și tot ceea ce vă doriți? Sunt conștient că devotamentul vostru este temporar, ca și sinceritatea voastră. Oare hotărârea voastră și prețul pe care îl plătiți nu sunt doar de dragul prezentului, și nu pentru viitor? Vreți doar să depuneți un ultim efort pentru a vă căzni să vă asigurați o destinație frumoasă, cu unicul scop de a face un schimb. Nu depuneți acest efort pentru a evita să deveniți îndatorați adevărului, și cu atât mai puțin pentru a Mă răsplăti pentru prețul ce l-am plătit. Pe scurt, sunteți dispuși doar să folosiți trucuri inteligente ca să obțineți ce vreți, dar nu să luptați cinstit. Nu este aceasta dorința voastră arzătoare? Nu trebuie să vă prefaceți, și nici să vă stoarceți creierii cu privire la destinația voastră, până într-acolo încât nu mai puteți mânca sau dormi. Nu este adevărat că finalul vostru va fi fost deja stabilit în cele din urmă? Fiecare dintre voi ar trebui să își facă datoria cât mai bine cu putință, cu inima deschisă și sinceră și să fie dispus să plătească orice preț necesar. Așa cum ați spus și voi, când va veni acea zi, Dumnezeu nu va fi nepăsător

față de nimeni care a suferit sau a plătit un preț pentru El. Acesta este tipul de convingere de care merită să vă țineți strâns și e corect să nu uitați asta niciodată. Numai așa pot fi cu mintea împăcată în privința voastră. Altfel, veți fi întotdeauna oameni în privința cărora nu pot să-Mi liniștesc mintea și veți fi pe veci obiectul antipatiei Mele. Dacă voi toți puteți să vă urmați conștiința și să dați totul pentru Mine, neprecupețind niciun efort pentru lucrarea Mea și dedicând energia unei întregi vieți pentru lucrarea Evangheliei Mele, atunci nu va tresări adesea inima Mea de bucurie pentru voi? Astfel, voi putea să-Mi liniștesc pe deplin mintea cu privire la voi, nu-i așa? Este păcat că nu puteți face decât o parte jalnic de mică din lucrurile la care Eu Mă aștept. Aceasta fiind situația, cum puteți avea obrăznicia de a Mă căuta pentru ceea ce sperați?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre destinație”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 335)

Destinația și soarta voastră sunt foarte importante pentru voi – sunt de maxim interes. Credeți că dacă nu faceți lucrurile cu mare grijă, va însemna că nu veți mai avea o destinație și că v-ați distrus soarta. Dar v-a trecut vreodată prin minte că oamenii care depun eforturi doar de dragul destinației lor, nu fac decât să muncească în zadar? Astfel de eforturi nu sunt autentice – reprezintă falsitatea și înșelătoria. Dacă așa stau lucrurile, atunci aceia care lucrează doar de dragul destinației lor se află în pragul ultimei înfrângeri, deoarece eșecul în credința în Dumnezeu e cauzat de înșelăciune. Am spus mai devreme că nu-Mi place să fiu flatat sau lingușit, sau tratat cu entuziasm. Îmi place ca oamenii sinceri să-Mi înfrunte adevărul și așteptările. Mai mult, Îmi place când oamenii pot arăta cea mai mare grijă și considerație pentru inima Mea și când sunt în stare să renunțe la toate lucrurile de dragul Meu. Numai astfel poate fi inima Mea mângâiată. În acest moment, câte sunt lucrurile care Îmi displac la voi?

Câte sunt lucrurile care Îmi plac la voi? E posibil ca niciunul dintre voi să nu-și fi dat seama de toate diferitele manifestări ale urâțeniei pe care ați dezvăluit-o de dragul destinației voastre?

În inima Mea, nu doresc să rănesc nicio inimă care este pozitivă și aspiră la înălțime, și cu atât mai puțin nu doresc să diminuez energia nimănui care își face datoria cu credincioșie. Cu toate acestea, trebuie să reamintesc fiecăruia dintre voi despre neajunsurile voastre și sufletul murdar care zace în cele mai adânci cotloane ale inimilor voastre. Fac asta cu speranța că vă veți putea oferi inima cinstită în fața cuvintelor Mele, deoarece lucrul pe care îl urăsc cel mai tare este înșelăciunea oamenilor față de Mine. Sper doar că în ultima etapă a lucrării Mele veți putea să vă străduiți din răsputeri, că vă veți devota cu toată inima, fără să mai fiți șovăielnici. Bineînțeles, mai sper ca toți să aveți parte de o destinație bună. Cu toate acestea, continuu să am o cerință de la voi și anume să luați cea mai bună decizie de a-Mi oferi devotamentul vostru deplin și complet. Dacă îi lipsește cuiva acel devotament deplin, acel om va deveni negreșit un bun de preț de-al Satanei, iar Eu nu îl voi mai păstra, ci îl voi trimite acasă, ca părinții lui să se îngrijească de el. Lucrarea Mea este de mare ajutor pentru voi; ceea ce sper să primesc de la voi este o inimă sinceră și care aspiră la înălțime, dar, deocamdată, mâinile Mele rămân goale. Gândiți-vă: dacă într-o zi voi fi tot atât de mâhnit, de nedescris în cuvinte, care va fi atitudinea Mea față de voi? Voi fi la fel de binevoitor ca acum? Va fi inima Mea la fel de liniștită ca acum? Înțelegeți sentimentele unei persoane care, muncind din greu pământul, n-a recoltat nici măcar un bob? Înțelegeți cât de grav rănită e inima unui om care a suferit o lovitură puternică? Puteți gusta amărăciunea unei persoane, cândva atât de plină de speranță, dar care a fost nevoită să se despartă în condiții de ceartă? Ați văzut mânia eliberată a unei persoane care a fost provocată? Cunoașteți dorința de răzbunare a unei

persoane care a fost tratată cu dușmănie și înșelăciune? Dacă înțelegeți mentalitatea acestor oameni, cred că nu ar trebui să vă fie greu să vă imaginați atitudinea pe care Dumnezeu o va avea la vremea răzbunării Sale! În cele din urmă, sper ca fiecare din voi să depună eforturi serioase de dragul propriei destinații, deși ar fi mai bine să nu recurgeți la mijloace necinstite în eforturile voastre, sau voi fi în continuare dezamăgit de voi în inima Mea. Și la ce duce o astfel de dezamăgire? Oare nu vă amăgiți singuri? Cei care se gândesc la destinația lor, însă și-o năruie, sunt oamenii cel mai puțin capabili de a fi mântuiți. Chiar dacă ar ajunge să fie disperat și furios, cui i s-ar face milă de un asemenea om? Pe scurt, Eu încă vă doresc să aveți o destinație potrivită și bună și, chiar mai mult, sper ca niciunul din voi să nu cadă în dezastru.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre destinație”

Dezvăluirea corupției omului II

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 336)

Spui că-L admiți pe Dumnezeu întrupat și că recunoști arătarea Cuvântului în trup și, totuși, faci anumite lucruri pe ascuns, lucruri care se împotrivesc cerințelor Lui, și, în inima ta, nu te temi de El. Înseamnă oare acest lucru a-L admite pe Dumnezeu? Admiți ceea ce spune El, dar nu pui în practică acele lucruri pe care le poți pune în practică și nici nu rămâi credincios căii Lui. Înseamnă asta a-L admite pe Dumnezeu? Și, chiar dacă Îl admiți, mentalitatea ta e doar una de precauție față de El, niciodată de venerație. Dacă I-ai văzut și admis lucrarea și știi că El este Dumnezeu și, totuși, rămâi lipsit de entuziasm și complet neschimbat, atunci ești o persoană care încă nu a fost cucerită. Cei care au fost cuceriți trebuie să facă tot ce le stă în putere și, chiar dacă nu sunt în stare să pătrundă adevăruri mai înalte și e posibil ca aceste adevăruri să-i depășească, în inima lor, astfel de oameni sunt dornici să obțină acest lucru. Din cauza limitelor a ceea ce pot înțelege sunt constrânși și limitați în ceea ce pot practica. Dar cel puțin trebuie să facă tot ce le stă în putință și, dacă tu poți să faci aceste lucruri, atunci acesta e un efect obținut datorită lucrării de cucerire. Să presupunem că spui: „Având în vedere că El poate răspândi atât de multe cuvinte pe care omul nu le poate răspândi, dacă El nu este Dumnezeu, cine este?” A gândi astfel nu înseamnă că-L admiți pe Dumnezeu. Dacă-L admiți pe Dumnezeu, trebuie să demonstrezi acest lucru prin acțiunile tale. Dacă tu conduci o biserică și, totuși, nu practici dreptatea, dacă râvnești la bani și bogăție și îți însușești mereu fondurile bisericii, înseamnă asta că admiți că există un Dumnezeu? Dumnezeu este atotputernic și demn de respect. Cum poți să nu te temi dacă admiți, cu adevărat, că există un Dumnezeu? Dacă ești în stare să comiți niște lucruri atât de detestabile, Îl

admiți cu adevărat? Este Dumnezeu Cel în care crezi? Cel în care crezi tu este un Dumnezeu nedeslușit; de aceea nu te temi! Cei care-L admit și-L cunosc cu adevărat pe Dumnezeu se tem cu toții de El – le este teamă să facă vreun lucru care I se opune sau care se împotrivește conștiinței lor; se tem, în mod deosebit, să facă orice lucru pe care-l știu a fi împotriva voii lui Dumnezeu. Doar aceasta poate fi considerată admiterea existenței lui Dumnezeu. Ce ar trebui să faci atunci când părinții tăi încearcă să te împiedice să crezi în Dumnezeu? Cum ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu când soțul tău fără credință e bun cu tine? Și cum ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu când frații și surorile te detestă? Dacă-L admiți, atunci, în aceste privințe, te vei comporta în mod corespunzător și vei trăi realitatea. Dacă nu reușești să acționezi concret, ci doar spui că admiți existența lui Dumnezeu, atunci ești doar un palavragiu! Spui că tu crezi în El și că-L admiți, dar în ce fel Îl admiți? În ce fel crezi în El? Te temi de El? Îl venerezi? Îl iubești din adâncul sufletului tău? Când ești mâhnit și nu ai pe cine să te sprijini, simți frumusețea lui Dumnezeu, dar, după aceea, uiți tot ce are legătură cu asta. Asta nu înseamnă a-L iubi pe Dumnezeu și nici a crede în El! În cele din urmă, ce Își dorește Dumnezeu ca omul să obțină? Toate stările pe care le-am menționat, cum ar fi faptul că te crezi important, că simți că înveți și înțelegi repede lucruri noi, că îi controlezi pe ceilalți, că îi privești de sus pe ceilalți, că-i judeci pe oameni după înfățișarea lor, că-i intimidezi pe oamenii naivi, că râvnești la banii bisericii și așa mai departe – faptul că ai fost cucerit se va manifesta numai după ce toate aceste firi corupte satanice ți-au fost, parțial, înlăturate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (4)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 337)

Am lucrat și vorbit în acest fel printre voi, am consumat atât de multă energie și efort, totuși, când ați ascultat vreodată ceea ce vă spun limpede Eu? Unde Mi v-ați închinat Mie, Celui Atotputernic? De ce Mă tratați astfel? De ce tot ceea ce spuneți și faceți provoacă mânia Mea? De ce vă sunt inimile atât de împietrite? V-am făcut vreodată rău? De ce nu faceți nimic altceva decât să Mă întristați și să Mă neliniștiți? Așteptați ziua mâniei Mele, a lui Iahve, să vină peste voi? Așteptați ca Eu să trimit mânia pricinuită de neascultarea voastră? Nu tot ceea ce fac este pentru voi? Cu toate acestea, M-ați tratat mereu pe Mine, Iahve, astfel: furând sacrificiile Mele, luând ofrandele de la altarul Meu acasă, în vizuina lupului, pentru a hrăni puii și puii puilor; oamenii se luptă unul împotriva celuilalt, înfruntându-se unul cu altul cu priviri furioase și cu săbii și sulițe, aruncând cuvintele Mele, ale Celui Atotputernic, în latrină, pentru a deveni la fel de murdare precum excrementele. Unde vă este integritatea? Umanitatea voastră a devenit o nebunie! Inimile voastre s-au împietrit de multă vreme. Nu știți că momentul în care ziua mâniei Mele va veni va fi momentul când voi judeca răul pe care-l comiteți astăzi împotriva Mea, Cel Atotputernic? Credeți că păcălindu-Mă în felul acesta, prin aruncarea cuvintelor Mele în noroi și neurmându-le – credeți că acționând astfel, pe la spatele Meu, puteți scăpa de privirea Mea mânioasă? Nu știți că ați fost văzuți deja de ochii Mei, ai lui Iahve, când Mi-ați furat jertfele și Mi-ați râvnit posesiunile? Nu știți că, atunci când Mi-ați furat jertfele, ați făcut-o înaintea altarului unde sunt oferite jertfele? Cum ați putut să vă credeți atât de deștepți încât să Mă înșelați în felul acesta? Cum s-ar putea îndepărta mânia Mea de păcatele voastre îngrozitoare? Cum ar putea furia Mea să treacă peste faptele voastre rele? Răul pe care-l comiteți astăzi nu deschide o cale de ieșire pentru voi, ci păstrează o mustrare pentru mâine; provoacă mustrarea Mea, a Celui Atotputernic, față de voi. Cum ar putea faptele

voastre rele și cuvintele voastre rele să scape de mustrarea mea? Cum ar putea rugăciunile voastre să ajungă la urechile Mele? Cum aș putea deschide o cale de ieșire pentru nelegiuirea voastră? Cum aș putea să lepăd faptele voastre rele care Mă sfidează? Cum aș putea să nu vă tai limbile care sunt la fel de veninoase ca ale șarpelui? Nu apelați la Mine de dragul dreptății voastre, dar stocați în schimb mânia Mea ca urmare a nedreptății voastre. Cum v-aș putea ierta? În ochii Mei, ai Celui Atotputernic, cuvintele și acțiunile voastre sunt murdare. Ochii Mei, ai Celui Atotputernic, văd nelegiuirea voastră ca pe o mustrare neîncetată. Cum ar putea să se îndepărteze de la voi mustrarea și judecata Mea dreaptă? Pentru că voi Îmi faceți asta, făcându-Mă trist și mânios, cum v-aș putea lăsa să-Mi scăpați din mâini și să vă îndepărtați de ziua în care Eu, Iahve, vă voi mustra și blestema? Nu știți că toate cuvintele și vorbele voastre rele au ajuns deja la urechile Mele? Nu știți că nelegiuirea voastră a spurcat deja haina Mea sfântă a neprihănirii? Nu știți că neascultarea voastră a provocat deja mânia Mea vehementă? Nu știți că M-ați lăsat de mult să fierb și Mi-ați încercat mult timp răbdarea? Nu știți că deja Mi-ați rănit trupul, transformându-l în cârpe? Am îndurat până acum, astfel încât Îmi eliberez mânia fără a mai fi tolerant față de voi. Nu știți că faptele voastre rele au ajuns deja la ochii Mei și că strigătele Mele au ajuns deja la urechile Tatălui Meu? Cum ar putea El să vă lase să Mă tratați astfel pe Mine? Oare există vreo parte din lucrarea pe care o fac care să nu fie de dragul vostru? Cu toate acestea, care dintre voi a devenit mai iubitor față de lucrarea Mea, a lui Iahve? Pot fi necredincios voinței Tatălui Meu pentru că sunt slab, și din cauza durerii pe care am suferit-o? Nu înțelegeți inima Mea? Eu vă vorbesc așa cum a făcut-o Iahve; oare nu am consacrat atât de multe pentru voi? Chiar dacă sunt dispus să suport toate aceste suferințe de dragul lucrării Tatălui Meu, cum ați putea fi eliberați de mustrarea pe care o aduc asupra voastră ca urmare a

suferinței Mele? Nu v-ați bucurat destul de mult de Mine? Astăzi, v-am fost dăruit de către Tatăl Meu; nu știți că vă bucurați de mult mai multe decât de cuvintele Mele pline de farmec? Nu știți că viața Mea a fost schimbată pentru viața voastră și pentru lucrurile de care vă bucurați? Nu știți că Tatăl Meu a folosit viața Mea ca să se lupte cu Satana, și că, de asemenea, v-a acordat-o, făcându-vă să primiți însutit, și permițându-vă să evitați atât de multe ispite? Nu știți că numai prin lucrarea Mea ați fost scutiți de multe ispite și de multe mustrări înspăimântătoare? Nu știți că numai datorită Mie, Tatăl Meu vă permite să vă bucurați deocamdată? Cum ați putea să rămâneți atât de duri și de neînduplecați astăzi, de parcă vi s-ar fi împietrit inimile? Cum ar putea răul pe care îl comiteți astăzi să scape de ziua mâniei care va urma plecării Mele de pe pământ? Cum aș putea permite celor care sunt atât de duri și de neînduplecați să scape de mânia lui Iahve?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Nimeni care este din carne nu poate scăpa de ziua mâniei”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 338)

Amintiți-vă de trecut: când privirea Mea a fost supărată și vocea Mea neînduplecată față de voi? Când am despicat firul în patru cu voi? Când v-am mustrat neîntemeiat? Când v-am mustrat în față? Nu este de dragul lucrării Mele că apelez la Tatăl Meu să vă ferească de orice ispită? De ce Mă tratați astfel? Mi-am folosit Eu vreodată autoritatea pentru a vă culca trupul la pământ? De ce Mă răsplătiți astfel? După ce ați fost calzi și reci față de Mine, nu sunteți nici calzi și nici reci, și apoi încercați să Mă flatați și ascundeți lucruri de Mine, și gurile voastre sunt pline de scuipatul nedrepților. Credeți că limbile voastre pot înșela Duhul Meu? Credeți că limbile voastre pot scăpa de mânia Mea? Credeți că limbile voastre pot să emită judecăți asupra faptelor Mele, ale lui Iahve, oricum doresc ele? Sunt Eu Dumnezeul asupra Căruia omul emite judecăți? Aș putea să-i permit

unui mic vierme să Mă blasfemieze astfel? Cum aş putea să aşez astfel de fii ai neascultării în binecuvântările Mele veşnice? Cuvintele și acțiunile voastre demult v-au expus și v-au condamnat. Când am întins cerurile și am creat toate lucrurile, nu am permis niciunei creaturi să participe așa cum a dorit ea, cu atât mai puțin nu am permis niciunui lucru să perturbe lucrarea Mea și gestionarea Mea, oricât și-ar fi dorit. Nu am tolerat niciun om sau obiect; cum i-aș putea cruța pe cei care sunt cruzi și inumani față de Mine? Cum i-aş putea ierta pe cei care se răzvrătesc împotriva cuvintelor Mele? Cum i-aș putea cruța pe cei care nu se supun Mie? Destinul omului nu este în mâinile Mele, ale Celui Atotputernic? Cum aş putea să îți consider sfântă nedreptatea și neascultarea ta? Cum ar putea păcatele tale să-Mi pângărească sfințenia Mea? Eu nu sunt pângărit de necurăția celor nedrepți, nici nu Mă bucur de jertfele celor nedrepți. Dacă ai fi loial față de Mine, Iahve, ai putea să iei asupra ta jertfele la altarul Meu? Poți să-ți folosești limba veninoasă pentru a blasfemia numele Meu sfânt? Te poţi răzvrăti împotriva cuvintelor Mele în acest fel? Poţi trata slava Mea și numele Meu sfânt ca un instrument cu care să-l slujești pe Satana, cel rău? Viaţa Mea este oferită pentru bucuria celor sfinți. Cum aş putea să îți permit să te joci cum vrei tu cu viaţa Mea și să o utilizezi ca un instrument de conflict între voi? Cum puteți fi atât de împietriți la inimă, și atât de departe de calea binelui, în felul în care vă purtați cu Mine? Nu știți că am scris deja faptele voastre rele în aceste cuvinte ale vieţii? Cum aţi putea să scăpaţi de ziua mâniei când voi mustra Egiptul? Cum v-aș putea permite să vă împotriviți Mie și să Mă sfidați în acest fel, în mod repetat? Vă spun clar, când vine ziua, mustrarea voastră va fi mai insuportabilă decât cea a Egiptului! Cum puteţi scăpa de ziua mâniei Mele? Vă spun cu adevărat: răbdarea Mea a fost pregătită pentru faptele voastre rele și există pentru mustrarea voastră din acea zi. Nu sunteți voi cei care vor suferi o judecată aprigă odată ce am

ajuns la sfârșitul răbdării Mele? Nu sunt toate lucrurile în mâinile Mele, ale Celui Atotputernic? Cum aș putea să vă permit astfel să nu vă supuneți Mie, dincolo de ceruri? Viețile voastre vor fi foarte grele pentru că L-ați întâlnit pe Mesia, despre Care s-a spus că va veni, dar Care nu a venit niciodată. Nu sunteți dușmanii Lui? Isus a fost prieten cu voi, totuși voi sunteți dușmanii lui Mesia. Nu știți că, deși sunteți prieteni cu Isus, faptele voastre rele au umplut vasele celor care sunt detestabili? Deși sunteți foarte apropiați de Iahve, nu știți că cuvintele voastre au ajuns la urechile lui Iahve și au provocat mânia Lui? Cum ar putea El să fie aproape de tine și cum ar putea să nu-ți ardă vasele care sunt pline de fapte rele? Cum ar putea El să nu fie vrăjmașul tău?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Nimeni care este din carne nu poate scăpa de ziua mâniei"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 339)

Mă uit acum la trupul tău îngăduitor, care M-ar înșela, și am doar un mic avertisment pentru tine, deși nu te voi „servi" cu mustrare. Tu ar trebui să știi ce rol joci în lucrarea Mea, și atunci voi fi mulțumit. În afară de aceasta, dacă Mi te împotrivești sau Îmi cheltuiești banii ori mănânci jertfele aduse Mie, Iahve, sau dacă voi, viermilor, vă mușcați unul pe celălalt sau există conflict sau încălcare între voi, creaturi asemeni câinilor – nimic din toate acestea nu Mă privește. Trebuie doar să știți ce fel de lucruri sunteți, iar Eu voi fi mulțumit. În afară de toate acestea, dacă doriți să trageți cu arme unii împotriva celorlalți sau să vă luptați unul cu altul prin cuvinte, este în regulă; nu am nici o dorință să Mă amestec în asemenea lucruri și nu Mă implic câtuși de puțin în chestiuni umane. Nu e vorba de faptul că nu-Mi pasă de conflictele dintre voi; este faptul că Eu nu sunt unul dintre voi, deci nu particip la problemele care sunt între voi. Eu Însumi nu sunt o ființă creată și nu sunt din lume, deci urăsc viața zbuciumată a

oamenilor și relațiile complicate, necuviincioase dintre ei. Mă dezgustă în special mulțimile gălăgioase. Cu toate acestea, cunosc profund impuritățile din inima fiecărei ființe create și, înainte de a vă fi creat, cunoșteam deja nedreptatea care exista adânc în inima omenească și cunoșteam toată înșelăciunea și strâmbătatea din inima omenească. Așadar, chiar dacă nu există deloc urme atunci când oamenii fac lucruri nedrepte, Eu tot știu că nedreptatea păstrată în inimile voastre depășește bogăția tuturor lucrurilor pe care le-am creat. Fiecare dintre voi s-a ridicat până la culmile mulțimilor; v-ați înălțat pentru a fi strămoșii mulțimilor. Sunteți extrem de arbitrari și alergați înnebuniți printre toți viermii, căutând un loc liniștit și încercând să devorați viermii mai mici decât voi. Sunteți răutăcioși și siniștri în inimile voastre, depășind până și fantomele care s-au scufundat pe fundul mării. Locuiți în partea de jos a bălegarului, tulburând viermii de sus până jos, până când nu mai au pace, luptându-vă unii cu alții o vreme și apoi calmându-vă. Nu vă cunoașteți locul, dar tot vă mai luptați unul cu celălalt în bălegar. Ce puteți câștiga din această luptă? Dacă ați avea cu adevărat venerație pentru Mine în inimi, cum ați putea să vă luptați unul cu altul în spatele Meu? Oricât de înalt este statutul tău, nu ești oare tot un mic vierme împuțit din balegă? Vor putea să-ți crească aripi și să devii un porumbel în cer? Voi, mici viermi împuțiți, furați jertfele de pe altar de la Mine, Iahve; făcând astfel, poți să-ți salvezi numele ruinat, ratat și să devii poporul ales al Israelului? Sunteți niște netrebnici fără rușine! Acele jertfe de pe altar Mi-au fost oferite de către oameni ca expresie a sentimentelor binevoitoare ale celor care Mă adoră. Ele sunt pentru controlul Meu și pentru folosul Meu, deci cum e posibil să Mă jefuiești de puținele turturele pe care oamenii Mi le-au oferit? Nu îți este frică să devii un Iuda? Nu te temi că pământul tău ar putea deveni un câmp de sânge? Lucru nerușinat ce ești! Crezi că turturelele oferite de oameni sunt pentru a hrăni burta ta, vierme?

Ceea ce ți-am dat este ceea ce am fost mulțumit și dispus să îți dau; ceea ce nu ți-am dat este la dispoziția Mea. Tu nu poți să-Mi furi pur și simplu jertfele. Cel care lucrează sunt Eu, Iahve – Domnul creației – iar oamenii oferă jertfe datorită Mie. Crezi că aceasta este o recompensă pentru toată agitația ta? Chiar ești nerușinat! Pentru cine alergi de colo-colo? Nu pentru tine însuți? De ce-Mi furi jertfele? De ce furi bani din punga Mea de bani? Nu ești fiul lui Iuda Iscarioteanul? De jertfele aduse Mie, Iahve, trebuie să se bucure preoții. Ești preot? Îndrăznești să mănânci cu îngâmfare jertfele aduse Mie și chiar să le pui pe masă; nu valorezi nimic! Netrebnic bun de nimic! Focul Meu, focul lui Iahve, te va face scrum!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când frunzele care cad se vor reîntoarce la rădăcinile lor, vei regreta tot răul pe care l-ai făcut”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 340)

Credința voastră este foarte frumoasă; spuneți că sunteți dispuși să vă dedicați toată viața lucrării Mele și că sunteți dispuși să vă sacrificați viețile pentru aceasta, dar firile voastre nu s-au schimbat prea mult. Nu faceți decât să vorbiți cu aroganță, în ciuda faptului că modul vostru real de a vă comporta este foarte jalnic. Parcă limbile și buzele oamenilor ar fi în ceruri, dar picioarele le-ar fi tocmai pe pământ, și, drept urmare, cuvintele, faptele și reputațiile lor sunt tot nimicite. Reputațiile voastre au fost distruse, comportamentul vostru e depravat, modul vostru de a vorbi este josnic, iar viețile voastre sunt vrednice de dispreț; chiar și întreaga voastră umanitate s-a scufundat în josnicie. Sunteți înguști la minte față de ceilalți și vă ciondăniți din orice lucru mărunt. Vă certați din cauza reputațiilor și a statuturilor voastre, chiar până în punctul în care sunteți dispuși să coborâți în iad și în iazul de foc. Cuvintele și faptele voastre actuale Îmi sunt suficiente pentru a stabili că sunteți păcătoși. Atitudinile voastre față de lucrarea Mea Îmi sunt suficiente pentru a hotărî că sunteți nedrepți și toate

firile voastre sunt suficiente pentru a arăta că sunteți suflete murdare, pline de mârșăvii. Manifestările voastre și ceea ce dezvăluiți sunt adecvate pentru a spune că sunteți oameni care au băut destul din sângele spiritelor necurate. Când se vorbește despre intrarea în Împărăție, nu vă dezvăluiți sentimentele. Credeți că felul în care sunteți acum este e suficient ca voi să intrați pe poarta Împărăției Mele din ceruri? Credeți că puteți să dobândiți intrarea în ținutul sfânt al lucrării și al cuvintelor Mele fără ca Eu să vă cercetez mai întâi faptele și cuvintele? Cine poate să-Mi păcălească ochii? Cum ar putea să-Mi scape din vedere comportamentele și conversațiile voastre josnice și demne de dispreț? Eu am hotărât ca viețile voastre să fie vieți în care beți sângele și mâncați carnea acelor spirite necurate, pentru că le imitați în fața Mea în fiecare zi. Înaintea Mea, comportamentul vostru a fost deosebit de rău, așadar, cum aș putea să nu Mă simt dezgustat? Cuvintele voastre conțin impuritățile spiritelor necurate: lingușiți, ascundeți și flatați, întocmai ca aceia care se dedau vrăjitoriei și ca aceia care sunt perfizi și beau sângele celor nedrepți. Toate manifestările omului sunt extrem de nedrepte, deci cum pot fi toți oamenii plasați în tărâmul sfânt unde se află cei drepți? Crezi că acel comportament mârșav al tău poate să te caracterizeze ca sfânt, în comparație cu nedrepții? Limba ta ca de șarpe îți va nimici în cele din urmă trupul care duce la distrugere și săvârșește mârșăvii, iar mâinile tale care sunt acoperite de sângele spiritelor necurate îți vor trage în cele din urmă și sufletul în iad. Așadar, de ce nu profiți de această șansă ca să-ți cureți mâinile acoperite de murdărie? Și de ce nu profiți de această ocazie ca să-ți tai limba care rostește cuvinte nelegiuite? Oare din cauză că ești dispus să suferi în flăcările iadului pentru mâinile, limba și buzele tale? Veghez inimile tuturor cu ambii ochi întrucât, cu mult înainte de a crea omenirea, le cuprinsesem inimile în mâinile Mele. Cu mult timp în urmă am văzut cu adevărat inimile oamenilor, așadar, cum ar putea

gândurile din inima omului să scape privirii Mele? Și cum s-ar putea să nu fie prea târziu ca ei să scape fără să fie arși de Duhul Meu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Caracterul vostru, al tuturor, este atât de infam!”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 341)

Buzele tale sunt mai blânde decât porumbeii, dar inima ta este mai ticăloasă decât șarpele de odinioară. Buzele tale sunt chiar la fel de frumoase ca libanezele, dar, totuși, inima ta nu este la fel de bună ca a lor și cu siguranță nu se poate compara cu frumusețea cananeenelor. Inima ta este atât de înșelătoare! Detest doar buzele și inimile celor nedrepți, iar cerințele Mele de la oameni nu sunt deloc mai mari decât la ce Mă aștept de la sfinți; doar că Îmi este silă de faptele rele ale celor nedrepți și sper ca ei să fie în stare să-și arunce murdăria și să scape din situația lor actuală, astfel încât să se poată deosebi de cei nedrepți și să trăiască și să fie sfinți alături de cei drepți. Vă aflați în aceleași împrejurări ca și Mine și, totuși, sunteți plini de murdărie; din asemănarea originală a oamenilor creați la început, nu aveți nici măcar cea mai mică urmă. În plus, pentru că în fiecare zi imitați asemănările acelor spirite necurate, făcând ce fac ele și spunând ce spun ele, toate mădularele voastre – chiar și limbile și buzele voastre – sunt atât de înmuiate în apa lor murdară, încât sunteți acoperiți în întregime de astfel de pete și nici măcar o parte din voi nu poate fi folosită pentru lucrarea Mea. Este atât de sfâșietor! Trăiți într-o lume a cailor și a vitelor, dar, totuși, nu vă simțiți tulburați; sunteți plini de bucurie și trăiți liber și ușor. Înotați în această apă murdară, dar, de fapt, nu vă dați seama că ați plonjat într-o astfel de situație. În fiecare zi vă întovărășiți cu spirite necurate și aveți de-a face cu „excremente”. Viețile voastre sunt foarte vulgare și, cu toate acestea, nu sunteți de fapt conștienți că nu existați în lumea umană și că nu aveți control asupra voastră. Nu știi că acele spirite necurate ți-au călcat

viața în picioare în urmă cu multă vreme, iar apa murdară ți-a pătat demult caracterul? Crezi că trăiești într-un paradis pământesc și că te afli în sânul fericirii? Nu știi că ai trăit o viață alături de spirite necurate și că ai coexistat cu tot ce ți-au pregătit ele? Cum ar putea să aibă vreun sens felul în care trăiești? Cum ar putea să aibă viața ta vreo valoare? Te-ai tot dus de colo până colo pentru părinții tăi, părinții spiritelor necurate, dar, de fapt, nu știi că aceia care te prind în cursă sunt părinții spiritelor necurate, care te-au născut și te-au crescut. Mai mult decât atât, nu ești conștient că, de fapt, ei ți-au dat toată murdăria ta; nu știi decât că îți pot aduce „bucurie”, că nu te mustră și nici nu te judecă și, mai ales, că nu te blestemă. Ei nu și-au vărsat niciodată furia asupra ta, ci te tratează cu afecțiune și amabilitate. Cuvintele lor îți hrănesc inima și te captivează astfel încât să devii dezorientat și, fără să-ți dai seama, ești atras de ei și dispus să le fii de folos, devenind supapa și slujitorul lor. Nu ai nicio obiecție, dar ești dispus să lucrezi pentru ei ca un câine, ca un cal; ești înșelat de ei. Din acest motiv, nu ai absolut nicio reacție față de lucrarea pe care o fac Eu. Nu e de mirare că mereu îți dorești să-Mi aluneci în secret printre degete, și nu e de mirare că mereu îți dorești să folosești cuvinte dulci ca să obții prin înșelăciune o favoare din partea Mea. După cum s-a dovedit, ai avut deja un alt plan, un alt aranjament. Poți să vezi o mică parte din acțiunile Mele, ale Atotputernicului, dar nu știi o iotă despre judecata și mustrarea Mea. Nu știi când a început mustrarea Mea; știi doar cum să Mă înșeli – totuși, nu știi că nu voi tolera nicio necinstire din partea omului. De vreme ce te-ai hotărât deja să-Mi slujești, nu te voi lăsa să pleci. Sunt un Dumnezeu gelos și sunt un Dumnezeu gelos pe omenire. De vreme ce ți-ai așezat deja cuvintele pe altar, nu îți voi îngădui să fugi chiar dinaintea ochilor Mei și nu voi tolera să servești la doi stăpâni. Credeai că poți să ai o a doua dragoste după ce ți-ai așezat cuvintele pe altarul Meu și înaintea ochilor Mei? Cum aș putea să le permit oamenilor

să Mă facă de râs în felul acesta? Credeai că poți să-Mi faci lejer făgăduințe și jurăminte cu limba? Cum ai putut să depui jurăminte lângă tronul Meu, tronul Celui care sunt Preaînalt? Credeai că jurămintele tale au dispărut deja? Permiteți-Mi să vă spun: chiar dacă trupurile voastre vor dispărea, jurămintele voastre nu pot să o facă. În final, vă voi condamna pe baza jurămintelor voastre. Totuși, credeți că puteți să Îmi faceți față punându-vă cuvintele înaintea Mea și că inimile voastre pot să servească spiritelor necurate și spiritelor rele. Cum ar putea mânia Mea să-i tolereze pe acei oameni care, asemănători câinilor și porcilor, Mă înșală? Trebuie să-Mi execut decretele administrative și să smulg cu forța din mâinile spiritelor necurate pe toți acei amorțiți și „pioși” care cred în Mine ca să Mă poată „sluji” în mod disciplinat, ca să fie boii și caii Mei și să se supună orchestrărilor Mele. Te voi face să-ți recapeți hotărârea anterioară și să-Mi slujești din nou. Nu voi tolera nicio creatură care Mă înșală. Credeai că ai putea, pur și simplu, să faci în mod absurd cereri și să minți în fața Mea? Credeai că nu ți-am auzit sau nu ți-am văzut cuvintele și faptele? Cum aș fi putut să nu-ți am în vedere cuvintele și faptele? Cum aș putea vreodată să le permit oamenilor să Mă înșele așa?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Caracterul vostru, al tuturor, este atât de infam!”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 342)

Am fost în mijlocul vostru, întovărășindu-Mă cu voi mai multe primăveri și toamne; am trăit printre voi o perioadă îndelungată și am trăit cu voi. Cât de mult din comportamentul vostru josnic Mi-a scăpat chiar din fața ochilor? Cuvintele voastre din inimă Îmi răsună mereu în urechi; milioane și milioane din aspirațiile voastre au fost așezate pe altarul Meu – prea multe ca să fie măcar numărate. Cu toate acestea, pentru dedicarea voastră și ceea ce sacrificați, nu dați nicio iotă. Pe altarul Meu nu puneți

niciun măcar un strop de sinceritate. Unde sunt roadele credinței voastre în Mine? Ați primit har nesfârșit de la Mine și ați văzut nenumărate taine din cer; v-am arătat chiar și flăcările cerului, dar nu M-a lăsat inima să vă ard. Cu toate acestea, cât Mi-ați dat în schimb? Cât de mult sunteți dispuși să-Mi dați? Cu mâncarea pe care ți-am dat-o în mână, te întorci și Mi-o oferi, chiar spunând că era ceva ce ai obținut cu sudoarea muncii tale și că Îmi oferi tot ce-ți aparține. Cum de nu știi că toate „contribuțiile" tale pentru Mine sunt doar lucruri care au fost furate de pe altarul Meu? Mai mult decât atât, acum că Mi le oferi, nu Mă înșeli? Cum de nu știi că toate de care Mă bucur astăzi sunt ofrandele de pe altarul Meu, și nu ceea ce ai câștigat în schimbul muncii tale grele și, apoi, Mi-ai oferit? Chiar îndrăzniți să Mă înșelați astfel, așadar, cum pot să vă iert? Cum de vă puteți aștepta să mai îndur asta? V-am dat totul. V-am înlesnit totul, v-am asigurat nevoile și v-am deschis ochii și, totuși, Mă înșelați astfel, ignorându-vă conștiințele. V-am oferit în mod altruist totul, astfel încât, deși suferiți, tot să câștigați de la Mine tot ce am adus din cer. În ciuda acestui lucru, nu sunteți dedicați deloc și, chiar dacă ați venit cu o contribuție mică, încercați să vă „reglați conturile" cu Mine după aceea. Contribuția ta nu va fi egală cu zero? Ceea ce Mi-ai oferit nu este altceva decât un simplu fir de nisip, dar ce Mi-ai cerut este o tonă de aur. Nu ești pur și simplu absurd? Eu lucrez printre voi. Nu există absolut nicio urmă a celor zece procente care ar trebui să Mi se dea, ca să nu mai vorbim de sacrificii în plus. Mai mult, cele zece procente cu care au contribuit cei evlavioși sunt luate cu forța de către cei răi. Nu v-ați împrăștiat toți de lângă Mine? Nu sunteți toți potrivnici Mie? Nu-Mi distrugeți cu toții altarul? Cum ar putea ochii Mei să privească astfel de oameni ca pe niște comori? Nu sunt ei porcii și câinii pe care Îi detest? Cum M-aș putea referi la ticăloșiile voastre ca la o comoară? Pentru cine este făcută, de fapt, lucrarea Mea? Oare scopul acesteia este doar să vă lovească

pe toți pentru a-Mi dezvălui autoritatea? Nu toate viețile voastre atârnă de un singur cuvânt din partea Mea? De ce oare folosesc numai cuvinte pentru a vă instrui și nu am transformat cuvintele în fapte pentru a vă lovi cât mai curând posibil? Scopul cuvintelor și al lucrării Mele este doar de a lovi omenirea? Sunt un Dumnezeu care ucide fără discriminare pe cei nevinovați? Chiar acum, câți dintre voi vin în fața Mea cu întreaga lor ființă pentru a căuta calea cea dreaptă a vieții umane? Doar trupurile voastre sunt în fața Mea; inimile voastre sunt tot în libertate, departe, foarte departe de Mine. Pentru că nu știți care este de fapt lucrarea Mea, unii dintre voi își doresc să plece de la Mine și să se îndepărteze de Mine, sperând, în schimb, să trăiască într-un paradis unde nu există mustrare sau judecată. Nu asta își doresc oamenii în inima lor? Cu siguranță nu încerc să te constrâng. Tu alegi pe ce cale să mergi. Calea de astăzi este una însoțită de judecată și blesteme, dar toți ar trebui să știți că toate lucrurile pe care vi le-am acordat – fie că este vorba de judecăți sau mustrări – sunt cele mai bune daruri pe care vi le pot da și că toate sunt lucruri de care aveți urgentă nevoie.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Caracterul vostru, al tuturor, este atât de infam!”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 343)

Am realizat un număr colosal de lucrări pe pământ și am umblat printre oameni atât de mulți ani și, cu toate acestea, oamenii au rareori cunoștințe cu privire la imaginea și firea Mea și puțini oameni pot explica în detaliu lucrarea pe care Eu o săvârșesc. Oamenilor le lipsesc atât de multe lucruri, le lipsește întotdeauna înțelegerea a ceea ce fac Eu, iar inimile lor sunt mereu vigilente, de parcă s-ar teme profund că îi voi pune într-o altă situație și apoi nu Îmi va mai păsa de ei. Astfel, atitudinile oamenilor față de Mine sunt mereu călduțe, însoțite de o doză puternică de precauție. Acest lucru se întâmplă deoarece oamenii au ajuns în prezent fără să înțeleagă

lucrarea pe care Eu o săvârșesc și, mai ales, sunt consternați de cuvintele pe care le adresez lor. Ei țin cuvintele Mele în mâinile lor, fără să știe dacă ar trebui să-și ia angajamentul de a le crede cu statornicie sau dacă ar trebui să opteze pentru indecizie și să le uite. Ei nu știu dacă ar trebui să le pună în practică sau să aștepte și să vadă, dacă ar trebui să dea deoparte totul și să urmeze cu vitejie, sau dacă să continue să ofere lumii prietenia, ca înainte. Lumile interioare ale oamenilor sunt atât de complicate și atât de viclene. Deoarece oamenii nu pot să-Mi vadă cuvintele clar sau pe deplin, mulți dintre ei au dificultăți în a le practica și în a-și așterne inimile înaintea Mea. Vă înțeleg pe deplin dificultățile. Multe slăbiciuni sunt inevitabile atunci când trăiești în trup și mulți factori obiectivi vă creează dificultăți. Vă hrăniți familiile, vă petreceți zilele lucrând din greu, iar lunile și anii trec cu greutăți. Există multe dificultăți atunci când trăiești în trup – nu neg acest lucru și, bineînțeles, cerințele Mele către voi sunt făcute în concordanță cu dificultățile voastre. Cerințele din lucrarea pe care Eu o săvârșesc sunt toate bazate pe statura voastră actuală. Poate că atunci când oamenii lucrau în trecut, cerințele lor către voi erau amestecate cu elemente cu caracter excesiv, dar ar trebui să știți că nu am avut niciodată cerințe excesive de la voi în ceea ce am spus sau făcut. Toate cerințele se bazează pe natura oamenilor, pe trup și pe ceea ce au nevoie. Ar trebui să știți, și vă pot spune cu mare claritate, că nu Mă opun anumitor gândiri rezonabile ale oamenilor și naturii inerente a omenirii. Oamenii se îndoiesc și acum de cuvintele Mele și chiar mai puțin de jumătate dintre ei cred în cuvintele Mele doar pentru că nu înțeleg care sunt, de fapt, standardele pe care le-am stabilit pentru ei și nici nu înțeleg sensul original al cuvintelor Mele. Restul sunt necredincioși și chiar mai mulți sunt cei cărora le place să Mă audă „spunând povești”. Mai mult decât atât, există foarte mulți care se bucură de spectacol. Vă avertizez: multe dintre cuvintele Mele au fost deja

dezvăluite celor care cred în Mine, iar pe cei care se bucură de priveliștea frumoasă a Împărăției, dar sunt blocați în afara porții ei, i-am alungat deja. Nu sunteți voi doar neghine detestate și respinse de Mine? Cum ați putut să Mă urmăriți plecând și apoi, cu bucurie, să Îmi urați bun venit la întoarcere? Vă spun, după ce oamenii din Ninive au auzit cuvintele furioase ale lui Iahve, s-au căit amarnic. Pentru că au crezut în cuvintele Lui au fost plini de frică și groază și, astfel, s-au căit amarnic. Cât despre oamenii de astăzi, cu toate că și voi Îmi credeți cuvintele și chiar mai mult decât atât, credeți că Iahve a venit încă o dată printre voi astăzi, atitudinea voastră nu este decât nerespectuoasă, de parcă doar L-ați observa pe Isus care S-a născut în Iudeea cu mii de ani în urmă, iar acum S-a pogorât în mijlocul vostru. Înțeleg pe deplin înșelăciunea care există în inimile voastre; majoritatea dintre voi Mă urmați din curiozitate și ați ajuns să Mă căutați din deșertăciune. Când cea de-a treia dorință a voastră este spulberată – dorința pentru o viață pașnică și fericită – și curiozitatea voastră se risipește. Cuvintele și faptele voastre expun înșelăciunea care există în inima fiecăruia dintre voi. Ca să fiu sincer, voi sunteți doar curioși în privința Mea, dar nu vă temeți de Mine; nu sunteți atenți la ce spuneți și cu atât mai puțin vă puneți înfrânarea la încercare în comportamentul vostru. Așadar, ce fel de credință aveți cu adevărat? Este autentică? Voi doar Îmi folosiți cuvintele ca să vă risipiți grijile și să vă îndulciți plictiseala, ca să umpleți spațiile rămase goale din viața voastră. Care dintre voi Mi-a pus cuvintele în practică? Cine are credință adevărată? Continuați să strigați că Dumnezeu este un Dumnezeu care vede adânc în inimile oamenilor, dar cum este compatibil cu Mine Dumnezeul despre care strigați în inimile voastre? Dacă tot țipați așa, atunci de ce vă purtați astfel? Oare aceasta să fie dragostea cu care vreți să Mă răsplătiți? Pe buzele voastre nu este niciun pic de devotament, și unde sunt sacrificiile și faptele voastre bune? Dacă nu ar fi

ajuns cuvintele voastre la urechile Mele, cum aș fi putut să vă urăsc atât de mult? Dacă ați crezut cu adevărat în Mine, cum ați putut să cădeți într-o astfel de nefericire? Aveți niște chipuri atât de deprimate, de parcă ați fi la judecată, în Infern. Nu aveți nici măcar un strop de vitalitate și vorbiți timid despre vocile voastre interioare; sunteți chiar plini de nemulțumiri și blesteme. V-ați pierdut încrederea în ceea ce fac cu mult timp în urmă și până și credința voastră inițială a dispărut, deci cum M-ați putea urma până la final? Dacă așa stau lucrurile, cum puteți fi mântuiți?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvinte pentru cei tineri și cei vârstnici"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 344)

Deși lucrarea Mea vă este foarte mult de ajutor, totuși, cuvintele Mele se pierd întotdeauna în voi și ajung să nu mai însemne nimic. Este dificil să găsesc obiecte pe care să le desăvârșesc, iar astăzi aproape că Mi-am pierdut speranța în voi. Am căutat printre voi timp de mai mulți ani, dar este dificil să găsesc pe cineva care să-Mi poată fi confident. Mă simt de parcă nu mai am încredere să continuu să lucrez în voi, și nici iubire cu care să vă iubesc în continuare. Acest lucru se întâmplă deoarece, cu mult timp în urmă, am devenit dezgustat de acele „realizări" minuscule și patetice ale voastre; parcă niciodată nu aș fi vorbit printre voi și nu aș fi lucrat în voi. Realizările voastre sunt atât de dezgustătoare. Mereu aduceți ruina și rușinea asupra voastră și aproape că nu aveți nicio valoare. Abia mai pot să găsesc asemănarea unui om în voi sau să simt o urmă de om. Unde este parfumul vostru proaspăt? Unde este prețul pe care l-ați plătit timp de mulți ani și unde sunt rezultatele? Nu le-ați găsit niciodată? Lucrarea Mea are acum un nou început, o nouă linie de plecare. Voi duce la împlinire planuri mărețe și vreau să săvârșesc o lucrare chiar mai măreață; cu toate acestea, încă vă tăvăliți în noroi ca înainte, trăind în apele murdare ale trecutului, și, practic, nu ați reușit să vă eliberați de situația voastră dificilă inițială. Drept

urmare, încă nu ați obținut nimic din cuvintele Mele. Tot nu v-ați eliberat din locul vostru original de noroi și apă murdară și doar Îmi cunoașteți cuvintele, dar, în realitate, nu ați intrat în tărâmul libertății cuvintelor Mele, așadar, cuvintele Mele nu vi s-au revelat niciodată; ele sunt ca o carte de profeții care a fost sigilată mii de ani. Apar în viețile voastre, dar voi nu sunteți niciodată conștienți de asta. Nici măcar nu Mă recunoașteți. Aproape jumătate dintre cuvintele pe care le spun sunt ca să vă judec, iar ele au doar pe jumătate efectul pe care ar trebui să-l aibă, și anume să insufle teama profund în voi. Cealaltă jumătate constă în cuvinte care vă învață despre viață și cum să vă comportați. Totuși, s-ar părea că, în ceea ce vă privește, aceste cuvinte nici măcar nu există și parcă ați asculta cuvintele unor copii, cuvinte cărora mereu le zâmbiți voalat, dar pe care nu le puneți în practică. Aceste lucruri nu v-au preocupat niciodată; mereu Mi-ați observat acțiunile din curiozitate, înainte de toate și, ca urmare, acum ați căzut în întuneric și nu puteți vedea lumina, așa că plângeți jalnic în beznă. Ceea ce vreau este supunerea voastră, supunerea voastră necondiționată și, chiar mai mult, Eu cer ca voi să fiți întru totul siguri de tot ce spun. Nu ar trebui să adoptați o atitudine de neglijență și mai ales nu ar trebui să tratați în mod selectiv lucrurile pe care le spun, și nici să fiți indiferenți față de cuvintele și lucrarea Mea, după cum vă este obiceiul. Lucrarea Mea este săvârșită în mijlocul vostru, iar Eu am revărsat multe dintre cuvintele Mele asupra voastră, dar, dacă Mă tratați astfel, pot doar să dau familiilor neamurilor ceea ce nu ați dobândit și nici nu ați pus în practică. Pe care dintre toate ființele create nu o țin în mâinile Mele? Majoritatea dintre voi sunteți la o „vârstă înaintată” și nu aveți energia pe care o am Eu ca să acceptați acest tip de lucrare. Sunteți precum o pasăre Hanhao,[a] abia vă descurcați și niciodată nu Mi-ați tratat cuvintele cu seriozitate. Oamenii tineri sunt extrem de vanitoși și indulgenți și acordă și mai puțină atenție lucrării Mele.

Nu îi interesează să se ospăteze din delicatesele de la banchetul Meu; ei sunt ca o pasăre micuță care a scăpat din colivie ca să se aventureze în depărtare. Cum pot astfel de tineri și vârstnici să Îmi fie folositori?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvinte pentru cei tineri și cei vârstnici"

Note de subsol:

a. Povestea păsării Hanhao este foarte asemănătoare cu fabula lui Esop despre furnică și greiere. Pasărea Hanhao preferă să doarmă în loc să-și construiască un cuib cât timp vremea este caldă, în ciuda avertismentelor repetate ale vecinei sale, o coțofană. Când sosește iarna, pasărea moare înghețată.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 345)

Deși voi, tinerilor, sunteți toți ca niște lei puternici, rareori aveți calea adevărată în inimile voastre. Tinerețea voastră nu vă dă dreptul la mai mult din lucrarea Mea; dimpotrivă, Mă dezgustați mereu. Deși sunteți tineri, ori vă lipsește vitalitatea, ori ambiția, și sunteți mereu neutri cu privire la viitorul vostru; parcă ați fi indiferenți și meditativi. S-ar putea spune că vitalitatea, idealurile și poziția adoptată, lucruri care ar trebui să fie găsite în tineri, sub nicio formă nu pot fi găsite în voi; voi, astfel de persoane tinere, sunteți fără poziție și nu aveți abilitatea de a distinge între ce e corect și greșit, bine și rău, frumusețe și urâțenie. Este imposibil să găsesc în voi vreun element care să fie proaspăt. Sunteți aproape complet demodați, iar voi, astfel de tineri, ați învățat, de asemenea, să urmați mulțimea, să fiți iraționali. Nu puteți niciodată distinge în mod clar binele de rău, nu puteți face diferența dintre lucrurile adevărate și false, niciodată nu năzuiți spre excelență și nici nu puteți să vă dați seama ce este corect și ce este greșit, ce este adevăr și ce este ipocrizie. În voi, religia duhnește mai pregnant și mai aspru decât în oamenii în vârstă. Sunteți chiar aroganți și absurzi, sunteți competitivi, iar pofta voastră de agresivitate este foarte puternică – cum ar putea o astfel de persoană tânără să aibă adevărul? Cum poate să

mărturisească ferm cineva care nu ia poziție? Cum poate cineva care nu are abilitatea de a face diferența dintre ce este corect și greșit să fie numit o persoană tânără? Cum poate cineva care nu are vitalitatea, vigoarea, prospețimea, calmul și statornicia unei persoane tinere să fie numit un adept al Meu? Cum ar putea cineva care nu are niciun adevăr sau simț al justiției, dar căruia îi place să se joace și să se lupte, să fie demn de a fi martorul Meu? Ochii plini de înșelăciune și prejudecăți față de ceilalți nu sunt lucruri pe care oamenii tineri ar trebui să le aibă, iar tinerii nu ar trebui să săvârșească acte distructive și abominabile. Ei nu ar trebui să fie lipsiți de idealuri, aspirații sau de o dorință entuziastă de a deveni mai buni; nu ar trebui să fie descurajați de perspectivele lor și nici nu ar trebui să își piardă speranța în viață sau încrederea în viitor; ar trebui să aibă perseverența de a continua drumul adevărului pe care l-au ales acum – să-și împlinească dorința de a-și sacrifica întreaga viață pentru Mine. Nu ar trebui să trăiască fără adevăr, nici să ascundă ipocrizie și necinste – ar trebui să rămână fermi pe poziția corectă. Ei nu ar trebui doar să fie pasivi, ci ar trebui să aibă spiritul de a îndrăzni să facă sacrificii și să lupte pentru dreptate și adevăr. Oamenii tineri ar trebui să aibă curajul de a nu ceda în fața opresiunii forțelor întunericului și de a transforma semnificația existenței lor. Tinerii nu ar trebui să renunțe în fața nenorocirilor, ci ar trebui să fie deschiși și sinceri și cu un spirit de iertare pentru frații și surorile lor. Bineînțeles, acestea sunt cerințele Mele pentru toată lumea, cât și sfatul Meu pentru toată lumea. Dar chiar mai mult, acestea sunt cuvintele Mele liniștitoare pentru toți oamenii tiner. Ar trebui să practicați potrivit cuvintelor Mele. În special, persoanelor tinere nu ar trebui să le lipsească hotărârea de a-și exersa discernământul în anumite probleme și de a căuta dreptatea și adevărul. Ar trebui să căutați toate lucrurile frumoase și bune și ar trebui să dobândiți realitatea tuturor lucrurilor pozitive. Ar trebui să fiți responsabili

față de viața voastră – nu trebuie să o tratați cu ușurință. Oamenii vin pe pământ și Mă întâlnesc rareori și, de asemenea, rar au oportunitatea de a căuta și dobândi adevărul. De ce nu să nu prețuiești acest moment frumos ca pe calea corectă de urmat în această viață? Și de ce disprețuiți atât de mult adevărul și dreptatea? De ce vă călcați mereu în picioare și vă distrugeți pentru acea nedreptate și murdărie care se joacă cu oamenii? Și de ce vă purtați ca acei oameni în vârstă care se dedau celor făcute de nedrepți? De ce imitați vechile căi ale lucrurilor vechi? Viețile voastre ar trebui să fie pline de dreptate, adevăr și sfințenie; la o vârstă atât de fragedă, viețile voastre nu ar trebui să fie atât de depravate și să ducă spre căderea în Infern. Nu credeți că asta ar fi o nenorocire înspăimântătoare? Nu credeți că ar fi îngrozitor de nedrept?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvinte pentru cei tineri și cei vârstnici"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 346)

Dacă o lucrare atât de mare și atât de multe cuvinte nu au avut niciun efect asupra ta, atunci când vine momentul să răspândești lucrarea lui Dumnezeu, nu vei putea să-ți îndeplinești datoria și vei fi rușinat și umilit. În acel moment, vei simți că Îi datorezi atât de mult lui Dumnezeu, încât cunoașterea ta despre Dumnezeu este foarte superficială. Dacă nu urmărești cunoașterea lui Dumnezeu astăzi, în timp ce El lucrează, pe urmă va fi prea târziu. În final, nu vei avea o cunoaștere despre care să vorbești – vei rămâne gol, cu nimic. Ce anume vei folosi pentru a-I da socoteală lui Dumnezeu? Ai tupeul de a te uita la Dumnezeu? Ar trebui să lucrezi din greu în căutarea ta acum, ca în final să știi, precum Petru, cât de benefică este mustrarea și judecata lui Dumnezeu pentru om și că fără mustrarea și judecata Sa, omul nu poate fi mântuit, și poate doar să se afunde și mai adânc în acest pământ murdar, chiar mai adânc în mocirlă. Oamenii au fost corupți de Satana, au uneltit unul împotriva celuilalt și s-au călcat în

picioare reciproc, și-au pierdut frica de Dumnezeu. Neascultarea lor este prea mare, noțiunile lor sunt prea multe și toți aparțin Satanei. Fără mustrarea și judecata lui Dumnezeu, firea coruptă a omului nu ar putea fi curățată și el nu ar putea fi salvat. Ceea ce este exprimat de lucrarea întrupării lui Dumnezeu în trup este exact ceea ce este exprimat de Duh, iar lucrarea pe care o face El este îndeplinită conform celei făcută de Duh. Astăzi, dacă nu ai cunoștință despre această lucrare, atunci ești așa de nesăbuit și ai pierdut atât de mult! Dacă nu ai câștigat mântuirea lui Dumnezeu, atunci convingerea ta este credință religioasă și tu ești un creștin care aparține religiei. Pentru că te ții bine de o doctrină moartă, ai pierdut noua lucrare a Duhului Sfânt; alții, care caută iubirea de Dumnezeu sunt capabili să obțină adevărul și viața, în timp ce credința ta este incapabilă să câștige aprobarea lui Dumnezeu. În schimb, ai devenit un răufăcător, cineva care face fapte dezastruoase și pline de ură; ai devenit bătaia de joc a Satanei și un prizonier al Satanei. În Dumnezeu, nu să creadă trebuie omul, ci să-L iubească, să-L urmeze și să-L venereze. Dacă nu urmezi astăzi, atunci va veni ziua când spui: „Pe vremea aceea, de ce nu L-am urmat pe Dumnezeu cum se cuvine, nu L-am mulțumit cum se cuvine, nu am urmărit schimbări în firea vieții mele? Cât de mult regret că nu am putut să mă supun lui Dumnezeu în acel moment și că nu am urmărit să cunosc cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus atât de multe atunci; cum de am putut să nu urmăresc? Am fost așa de prost!” Te vei urî pe tine însuți într-un anumit grad. Astăzi, tu nu crezi cuvintele pe care le spun și nu le dai atenție; când vine ziua ca această lucrare să se răspândească și o vezi în întregime, vei regreta și, în acel moment, vei fi uluit. Există binecuvântări, totuși tu nu știi să te bucuri de ele, și există adevărul, totuși tu nu îl urmărești. Nu te faci singur demn de dispreț? Astăzi, deși următorul pas al lucrării lui Dumnezeu încă trebuie să înceapă, nu există nimic excepțional

în privința cerințelor care îți sunt adresate și a ceea ce ți se cere să trăiești. Există atât de multă lucrare și atât de multe adevăruri; nu sunt ele demne să fie cunoscute de tine? Nu pot mustrarea și judecata lui Dumnezeu să îți trezească duhul? Nu pot mustrarea și judecata lui Dumnezeu să te facă să te urăști pe tine însuți? Ești mulțumit să trăiești sub influența Satanei, cu pace și bucurie și puțin confort trupesc? Nu ești tu cel mai josnic dintre toți oamenii? Nu e nimeni mai nesăbuit decât aceia care au zărit mântuirea, dar nu urmăresc să o câștige; aceștia sunt oamenii care se îmbuibă cu trupul și se bucură de Satana. Speri că a ta credință în Dumnezeu nu va presupune nicio provocare și niciun necaz și nici cea mai mică greutate. Întotdeauna urmărești acele lucruri care sunt lipsite de valoare și nu acorzi valoare vieții, în schimb, pui propriile tale gânduri extravagante înaintea adevărului. Ești așa de lipsit de valoare! Trăiești ca un porc – ce diferență este între tine și porci și câini? Nu sunt toți fiare aceia care nu urmăresc adevărul și care în schimb iubesc trupul? Nu sunt toți morții aceia fără duhuri, cadavre umblătoare? Câte cuvinte au fost rostite în mijlocul vostru? A fost făcută doar puțină lucrare în mijlocul vostru? Cât de multe am oferit în mijlocul vostru? Deci, de ce nu le-ai câștigat? Ce motiv ai să te plângi? Nu este adevărat că nu ai câștigat nimic pentru că ești prea îndrăgostit de trup? Și nu e deoarece gândurile tale sunt prea extravagante? Nu este deoarece ești prea prost? Dacă ești incapabil să câștigi aceste binecuvântări, poți să-L învinuiești pe Dumnezeu că nu te-a mântuit? Ceea ce urmărești tu este să fii capabil să câștigi pacea după ce ai crezut în Dumnezeu, pentru ca ai tăi copii să nu se îmbolnăvească, pentru ca soțul tău să aibă o slujbă bună, pentru ca fiul tău să-și găsească o soție bună, pentru ca fiica ta să-și găsească un soț decent, pentru ca boii și caii tăi să are pământul bine, pentru un an de vreme bună pentru recoltele tale. Asta e ceea ce cauți tu. Ce urmărești tu e doar să trăiești în confort, pentru ca niciun accident să nu se

întâmple familiei tale, pentru ca vânturile să te ocolească, pentru ca fața ta să nu fie atinsă de praf, pentru ca recoltele familiei tale să nu fie inundate, pentru ca tu să nu fii afectat de vreun dezastru, să trăiești în îmbrățișarea lui Dumnezeu, să trăiești într-un cuibușor confortabil. Un laș ca tine, care întotdeauna urmărește trupul – ai o inimă, ai un duh? Nu ești o fiară? Îți ofer calea adevărată fără a cere nimic în schimb, și tu tot nu cauți. Ești tu unul dintre aceia care cred în Dumnezeu? Îți acord viața umană reală, și tu tot nu cauți. Nu ești tu la fel cu un porc sau un câine? Porcii nu urmăresc viața omului, ei nu urmăresc să fie curățiți și nu înțeleg ce este viața. În fiecare zi, după ce mănâncă pe săturate, ei doar dorm. Eu ți-am dat calea adevărată și tu tot nu ai câștigat-o: ești cu mâinile goale. Ești dispus să continui în această viață, viața unui porc? Care este însemnătatea existenței unor astfel de oameni? Viața ta este demnă de dispreț și josnică, trăiești în mijlocul murdăriei și desfrâului și nu urmărești niciun scop; nu este viața ta cea mai josnică dintre toate? Ai tupeul de a te uita la Dumnezeu? Dacă tu continui să experimentezi în acest mod, nu-i așa că nu vei obține nimic? Adevărata cale ți-a fost oferită, dar dacă poți sau nu să o câștigi depinde de propria ta căutare personală.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 347)

Trupul vostru, dorințele voastre exagerate, lăcomia voastră, desfrâul vostru sunt adânc înrădăcinate în voi. Aceste lucruri vă domină inimile atât de mult încât nu aveți puterea să vă scuturați de jugul acelor gânduri feudale și degenerate. Nu aveți nici dorința de a schimba situația voastră actuală, nici să vă debarasați de influența întunericului. Acele lucruri pur și simplu vă încătușează. Chiar dacă toți știți că această viață este atât de dureroasă și că această lume a oamenilor este prea întunecată, totuși nici măcar unul

dintre voi nu are curajul să-și schimbe viața. Nu vă doriți decât să scăpați de realitățile acestei vieți, să atingeți transcendența sufletului și să trăiți într-un mediu pașnic, fericit, ca în rai. Nu sunteți dispuși să îndurați greutăți pentru a vă schimba viața pe care o duceți; și nici nu doriți să căutați în această mustrare și judecată viața în care ar trebui să intrați. Dimpotrivă, aveți numai visuri nerealiste despre lumea minunată de dincolo de trup. Viața după care tânjiți este una pe care o puteți dobândi ușor, fără să îndurați nicio durere. Aceasta este total nerealist! Pentru că ceea ce sperați nu este să duceți o viață plină de sens în trup și să obțineți adevărul în timpul vieții, adică să trăiți pentru adevăr și să apărați dreptatea. Aceasta nu este ceea ce voi ați considera o viață strălucitoare, vie. Simțiți că aceasta nu ar fi o viață încântătoare sau plină de sens. În ochii voștri, a duce o astfel de viață ar părea o nedreptate! Chiar dacă acceptați această mustrare astăzi, ceea ce urmăriți nu este să obțineți adevărul sau să trăiți adevărul în prezent, ci, mai degrabă, să puteți intra mai târziu într-o viață fericită dincolo de trup. Nu căutați adevărul, nici nu îl apărați și, cu siguranță, nu existați pentru adevăr. Nu sunteți în căutarea intrării astăzi, dar, în schimb, vă gândiți la viitor și la ceea ce s-ar putea întâmpla într-o zi: veți privi cerul albastru, veți vărsa lacrimi amare și veți aștepta să fiți luați la ceruri într-o zi. Nu știți că modul vostru de gândire a pierdut deja contactul cu realitatea? Continuați să credeți că Mântuitorul bunătății și al compasiunii infinite va veni într-o bună zi să te ia cu El, pe tine, cel care ai îndurat greutăți și suferințe în această lume și că El îți va soluționa nemulțumirile și va cere răzbunarea în numele tău, cel care ai fost persecutat și oprimat. Nu ești plin de păcate? Ești singurul care a suferit în această lume? Ai căzut în domeniul Satanei și ai suferit – chiar mai trebuie Dumnezeu să-ți soluționeze nemulțumirile? Cei care nu pot să împlinească cerințele lui Dumnezeu – nu sunt ei cu toții dușmanii lui Dumnezeu? Cei care nu cred în Dumnezeu întrupat – nu sunt

ei antihristul? La ce ajută faptele tale bune? Pot ele să înlocuiască o inimă care se închină lui Dumnezeu? Nu poți primi binecuvântarea lui Dumnezeu doar pentru că faci câteva fapte bune și Dumnezeu nu-ți va soluționa nemulțumirile și nu va răzbuna nedreptățile împotriva ta doar pentru că ai fost persecutat și oprimat. Cei care cred în Dumnezeu, dar nu Îl cunosc pe Dumnezeu, însă fac fapte bune – nu sunt și ei mustrați cu toții? Credința ta în Dumnezeu e slabă, vrei doar ca Dumnezeu să îndrepte și să răzbune nedreptățile care ți s-au adus și vrei ca Dumnezeu să îți ofere ziua ta, o zi în care poți în sfârșit să ții capul sus. Dar refuzi să fii atent la adevăr și nici nu ești însetat să îți trăiești adevărul. Cu atât mai puțin te poți elibera de viața aceasta grea și searbădă. În schimb, în vreme ce îți trăiești viața în trup și în păcat, te uiți cu speranță la Dumnezeu să îți rezolve nemulțumirile și să risipească ceața care îți împresoară existența. Dar este posibil? Dacă ești în posesia adevărului, Îl poți urma pe Dumnezeu. Dacă ai trăire, poți fi o întruchipare a cuvântului lui Dumnezeu. Dacă ai viață, te poți bucura de binecuvântarea lui Dumnezeu. Cei care sunt în posesia adevărului se pot bucura de binecuvântarea lui Dumnezeu. Dumnezeu aduce îndreptare celor care Îl iubesc din toată inima și care îndură greutăți și suferințe, dar nu celor care se iubesc doar pe ei înșiși și care au căzut pradă înșelăciunilor Satanei. Cum poate exista bunătate în aceia care nu iubesc adevărul? Cum poate exista dreptate în aceia care nu iubesc decât trupul? Oare despre dreptate și bunătate nu se vorbește în legătură cu adevărul? Nu sunt ele rezervate celor care Îl iubesc pe Dumnezeu din toată inima? Cei care nu iubesc adevărul și sunt doar niște leșuri împuțite – nu găzduiesc oare toți acești oameni răul? Cei care sunt incapabili să trăiască adevărul – nu sunt ei toți dușmanii adevărului? Dar voi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei desăvârșiți pot trăi o viață plină de sens”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 348)

Gestionarea omului a fost întotdeauna datoria Mea. Mai mult, cucerirea omului este ceea ce am rânduit când am creat lumea. Oamenii s-ar putea să nu știe că voi cuceri complet omul în zilele de pe urmă sau cum cucerirea celor răzvrătiți din rândul omenirii este dovada înfrângerii Satanei de către Mine. Dar, când dușmanul Meu s-a alăturat luptei cu Mine, i-am spus deja că îi voi cuceri pe cei pe care Satana i-a luat captivi și i-a făcut copiii lui, slujitorii loiali care îi supravegheau casa. Semnificația inițială a cuceririi este aceea de a înfrânge, de a supune umilirii; în limba israeliților, înseamnă a înfrânge complet, a distruge și a face pe cineva incapabil de a Mi se împotrivi în continuare. Dar astăzi, când este folosit printre voi, sensul cuvântului este de a cuceri. Ar trebui să știți că intenția Mea a fost întotdeauna să nimicesc complet și să pun pe fugă pe cei răi ai omenirii, ca să nu se mai poată răzvrăti împotriva Mea și nici să nu mai aibă curajul să-Mi întrerupă sau să-Mi tulbure lucrarea. Astfel, în ceea ce-l privește pe om, acest cuvânt a ajuns să însemne cucerire. Oricare ar fi conotațiile termenului, lucrarea Mea este să înfrâng oamenii. Căci, deși este adevărat că omenirea este doar un adaos al gestionării Mele, ca să fiu mai exact, oamenii nu sunt nimic altceva decât vrăjmașii Mei. Oamenii sunt cei răi care Mi se opun și nu Mă ascultă. Oamenii nu sunt nimic altceva decât descendenții celui rău care a fost blestemat de Mine. Oamenii nu sunt nimic altceva decât descendenții arhanghelului care M-a trădat. Oamenii nu sunt altceva decât moștenirea diavolului, care, disprețuit de Mine cu mult timp în urmă, a fost inamicul Meu ireconciliabil de atunci. Pentru că cerul de deasupra întregii omeniri este înnorat și întunecat, fără nicio urmă de claritate, iar lumea omenească e aruncată în întunericul beznă, astfel încât cineva care trăiește în ea nu-și poate vedea nici măcar mâna întinsă înaintea feței sau soarele când își înalță capul. Drumul de sub picioarele lui, noroios

și plin de gropi, face meandre șerpuitoare; întreg pământul este plin de cadavre. Colțurile întunecate sunt umplute cu rămășițele morților, iar în colțurile răcoroase și umbrite mulțimi de demoni și-au construit locașuri. Și peste tot în lumea oamenilor, demonii vin și pleacă în hoarde. Urmașii a tot felul de bestii, plini de murdărie, sunt prinși într-o luptă înverșunată, al cărei sunet lovește cu teroare în inimă. În astfel de momente, într-o astfel de lume, într-un astfel de „paradis pământesc”, unde merge cineva să-și caute împlinirile vieții? Unde s-ar putea duce pentru a-și găsi destinația vieții? Omenirea, călcată de multă vreme sub picioarele Satanei, a fost de la început un actor care a preluat imaginea Satanei – mai mult decât atât, omenirea este întruchiparea Satanei și servește ca dovadă care e martoră pentru Satana, tare și clar. Cum poate o astfel de rasă umană, o așa grămadă de deșeuri degenerate, un astfel de descendent al acestei familii omenești corupte, să fie martoră pentru Dumnezeu? De unde vine slava Mea? De unde poate începe să vorbească cineva despre mărturia Mea? Căci vrăjmașul care, corupând omenirea, se pune împotriva Mea, a luat deja omenirea – omenirea pe care am creat-o cu mult timp în urmă și care a fost plină de slava Mea și de trăirea Mea – și a spurcat-o. Mi-a smuls gloria și a impregnat omul numai cu o otravă profund îmbibată cu urâciunea Satanei și cu zeamă din fructul pomului cunoașterii binelui și răului. La început am creat omenirea; adică l-am creat pe strămoșul omenirii, pe Adam. El era înzestrat cu formă și imagine, plin de vigoare, plin de vitalitate și, în plus, era însoțit de slava Mea. Aceea a fost ziua slăvită când am creat omul. După aceea, Eva a fost făcută din trupul lui Adam și a fost și ea strămoșul omului, și astfel, oamenii pe care i-am creat au fost umpluți de suflul Meu și plini de slava Mea. Adam s-a născut inițial din mâna Mea și a fost reprezentarea imaginii Mele. Astfel, înțelesul original al numelui „Adam” a fost o ființă creată de Mine, impregnată de energia Mea vitală, impregnată de slava

Mea, având formă și imagine, având duh și suflare. El a fost singura ființă creată, având duh, capabilă să Mă reprezinte, să-Mi poarte imaginea și să primească suflul Meu. La început, Eva era cel de-al doilea om înzestrat cu suflu a cărei creație am orânduit-o, astfel încât sensul original al numelui „Eva" era o ființă creată care să continue slava Mea, plină de vitalitatea Mea și, mai mult, înzestrată cu slava Mea. Eva a venit din Adam, așa că și ea Mi-a purtat imaginea, căci ea a fost cea de-a doua ființă umană care a fost creată după imaginea Mea. Semnificația inițială a numelui „Eva" a fost un om viu, cu duh, carne și oase, a doua mărturie a Mea, precum și a doua Mea imagine între oameni. Ei au fost strămoșii omenirii, comoara pură și prețioasă a omului și, de la începuturi, ființe vii înzestrate cu duh. Cu toate acestea, cel rău i-a călcat în picioare și i-a luat prizonieri pe urmașii strămoșilor omenirii, scufundând lumea omenească în întuneric complet și făcând în așa fel încât urmașii să nu mai creadă în existența Mea. Chiar mai abominabil este faptul că atunci când cel rău îi corupe pe oameni și îi calcă în picioare, el smulge cu cruzime slava Mea, mărturia Mea, vitalitatea pe care le-am dăruit-o, suflarea și viața pe care le-am suflat în ei, toată slava Mea în lumea umană și tot sângele inimii pe care l-am sacrificat pentru omenire. Omenirea nu mai este în lumină, oamenii au pierdut tot ce le-am dat și au aruncat slava pe care le-am dat-o. Cum pot să recunoască ei faptul că Eu sunt Domnul tuturor ființelor create? Cum pot ei să continue să creadă în existența Mea în ceruri? Cum pot descoperi ei manifestările slavei Mele pe pământ? Cum pot acești nepoți și nepoate să-L considere pe Dumnezeul venerat de proprii lor strămoși ca Domnul care i-a creat? Acești nepoți și nepoate demne de milă au „prezentat" cu generozitate celui rău slava, imaginea și mărturia pe care le-am revărsat peste Adam și Eva, precum și viața pe care le-am acordat-o oamenilor și de care depind pentru a exista; și sunt întru totul nepăsători de prezența celui rău, și îi dau acestuia

toată slava Mea. Nu este aceasta tocmai sursa termenului „gunoi”? Cum să poată o astfel de omenire, asemenea demoni răi, astfel de cadavre ambulante, astfel de imagini ale Satanei și astfel de dușmani ai Mei, să aibă slava Mea? Îmi voi lua înapoi slava, Îmi voi lua înapoi mărturia care există printre oameni și toate cele ce Mi-au aparținut odată și pe care Eu le-am dat omenirii demult – voi cuceri complet omenirea. Cu toate acestea, tu ar trebui să știi că oamenii pe care i-am creat erau oameni sfinți care Îmi purtau chipul și slava. Ei nu au aparținut Satanei, nici nu au fost supuși călcării sale în picioare, ci au fost pur și simplu o manifestare a Mea, fără nicio urmă de otravă de-a Satanei. Și așa, informez omenirea că vreau numai ceea ce este creat de mâna Mea, sfinții pe care îi iubesc și care nu aparțin niciunei alte entități. Mai mult, Mă voi bucura de ei și îi voi considera ca fiind slava Mea. Totuși, ceea ce vreau nu este omenirea care a fost coruptă de Satana, care aparține astăzi Satanei și care nu mai este creația Mea originală. Pentru că intenționez să reintru în posesia slavei Mele care există în lumea omenească, îi voi cuceri pe deplin pe supraviețuitorii din omenire ca o dovadă a slavei Mele în înfrângerea Satanei. Eu iau numai mărturia Mea ca și cristalizare a Sinelui Meu, ca obiect al bucuriei Mele. Aceasta este voia Mea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce înseamnă să fii o persoană adevărată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 349)

A fost nevoie de zeci de mii de ani de istorie pentru ca omenirea să ajungă acolo unde este astăzi, cu toate acestea, omenirea pe care am creat-o la început a decăzut de mult. Omenirea nu mai este omenirea pe care Eu o doresc și astfel, în ochii Mei, oamenii nu mai merită denumirea de omenire. Ei sunt, mai degrabă, gunoiul omenirii pe care Satana a luat-o în captivitate, cadavrele ambulante putrede care sunt locuite de Satana și cu care Satana se

îmbracă. Oamenii nu au nicio încredere în existența Mea și nici nu Îmi întâmpină venirea. Omenirea doar răspunde cu mari rezerve la cererile Mele, le acceptă temporar și nu împărtășește cu sinceritate bucuriile și necazurile vieții cu Mine. Din moment ce oamenii Mă văd ca fiind de nepătruns, ei Îmi oferă zâmbete reținute, cu atitudinea de a se da pe lângă cine e la putere, căci oamenii nu cunosc lucrarea Mea, cu atât mai puțin voia Mea în prezent. Voi fi sincer cu voi: când va veni ziua, suferința oricui Mi se închină va fi mai ușor de îndurat decât a voastră. Nivelul credinței voastre în Mine nu-l depășește, în realitate, pe cel al lui Iov – chiar și credința fariseilor evrei o depășește pe a voastră – și, astfel, dacă ziua focului se coboară, suferința voastră va fi mai gravă decât cea a fariseilor când au fost dojeniți de Isus, decât cea a celor 250 de conducători care s-au opus lui Moise și decât cea a Sodomei sub flăcările fierbinți ale distrugerii ei. Când Moise a lovit stânca și apa dată de Iahve a izvorât, aceasta s-a datorat credinței sale. Când David a cântat la liră laude pentru Mine, Iahve – cu inima plină de bucurie – a fost datorită credinței lui. Când Iov și-a pierdut animalele care umpleau munții și nenumăratele bogății, iar trupul său a fost acoperit de bube dureroase, a fost datorită credinței lui. Când a putut să audă glasul Meu, a lui Iahve, și să vadă slava Mea, a lui Iahve, a fost datorită credinței sale. Faptul că Petru a putut să-L urmeze pe Isus Hristos a fost pe baza credinței lui. Faptul că a putut fi pironit pe cruce de dragul Meu și că a dat mărturie slăvită, a fost tot pe baza credinței lui. Când Ioan a văzut imaginea slăvită a Fiului Omului, a fost pe baza credinței sale. Când a avut viziunea zilelor de pe urmă, a fost cu atât mai mult datorită credinței lui. Motivul pentru care așa-numitele mulțimi ale neamurilor au primit revelația Mea și au ajuns să știe că M-am întors în trup pentru a-Mi face lucrarea între oameni se datorează, de asemenea, credinței lor. Toți aceia care sunt loviți de cuvintele Mele dure și totuși li se aduce consolare

de către ele și sunt mântuiți – nu au făcut-o datorită credinței lor? Cei care cred în Mine, dar care totuși suferă greutăți, nu au fost, de asemenea, respinși de lume? Cei care trăiesc în afara cuvântului Meu, fugind de suferința judecății, nu rătăcesc cu toții prin lume? Ei sunt asemănători frunzelor toamnei care flutură ici și colo, fără niciun loc de odihnă, cu atât mai puțin în cuvintele Mele de consolare. Cu toate că mustrarea și rafinarea Mea nu îi urmează, nu sunt ei cerșetori duși de val dintr-un loc în altul, rătăcind pe străzile din afara Împărăției cerurilor? Este lumea într-adevăr locul tău de odihnă? Poți tu cu adevărat, evitând mustrarea Mea, să obții cel mai slab zâmbet de mulțumire de la lume? Poți tu să-ți folosești cu adevărat bucuria efemeră pentru a-ți acoperi goliciunea inimii, goliciunea care nu poate fi ascunsă? Poate că ești în stare să-i păcălești pe toți din familia ta, dar niciodată nu Mă poți păcăli pe Mine. Deoarece credința ta este prea slabă, ești încă, până în ziua de azi, neputincios în a găsi oricare dintre bucuriile pe care le poate oferi viața. Te îndemn: mai bine să îți petreci în mod sincer jumătate din viața ta pentru Mine, decât să-ți petreci toată viața în mediocritate și trebăluind pentru trup, îndurând toate suferințele pe care un om cu greu le poate suporta. Care este scopul în a te prețui atât de mult pe tine însuți și a fugi de mustrarea Mea? Care este scopul în a te ascunde de mustrarea Mea de moment doar pentru a culege o veșnicie de rușine, o eternitate de mustrare? Eu, de fapt, nu supun pe nimeni voii Mele. Dacă cineva este sincer dispus să se supună tuturor planurilor Mele, nu îl voi trata rău. Dar cer ca toți oamenii să creadă în Mine, așa cum a crezut Iov în Mine, în Iahve. Dacă credința voastră o depășește pe cea a lui Toma, atunci credința voastră va primi aprecierea Mea, în loialitatea voastră veți găsi fericirea Mea și veți găsi, cu siguranță, slava Mea în zilele voastre. Cu toate acestea, oamenii care cred în lume și cred în diavol și-au împietrit inimile, la fel ca masele din orașul Sodoma, cu nisip bătut de vânt în ochii lor și

ofrande de la diavol în gura lor, ale căror minți întunecate au fost de mult timp posedate de cel rău care a uzurpat lumea. Gândurile lor au ajuns aproape în întregime captive diavolului din vechime. Și astfel, credința omenirii s-a risipit în vânt și ei nu pot nici măcar să observe lucrarea Mea. Tot ce sunt în stare să facă este o încercare slabă de a-Mi trata lucrarea cu superficialitate sau de a o analiza foarte grosolan, pentru că ei au fost mult timp posedați de otrava Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce înseamnă să fii o persoană adevărată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 350)

Voi cuceri omenirea pentru că oamenii au fost creați de Mine și, de altfel, au avut parte de toate obiectele generoase ale creației Mele. Dar oamenii, de asemenea, M-au respins; Eu sunt absent din inimile lor și Mă văd ca pe o povară pentru existența lor, chiar până într-atât încât, după ce M-au văzut cu adevărat, încă Mă resping și își storc creierul gândindu-se la toate posibilitățile de a Mă învinge. Oamenii nu Îmi permit să îi tratez în mod serios sau să am de la ei cerințe stricte, nici nu-Mi permit să-i judec sau să le mustru nedreptatea. Departe de a găsi acest lucru interesant, ei îl găsesc supărător. Și astfel, lucrarea Mea este să iau omenirea care mănâncă, bea și se delectează în Mine, dar care nu Mă cunoaște, și să o înving. Voi dezarma omenirea și apoi, luându-Mi îngerii, luându-Mi slava, Mă voi întoarce la lăcașul Meu. Căci acțiunile oamenilor demult Mi-au frânt inima și Mi-au zdrobit lucrarea în bucăți. Intenționez să reintru în posesia slavei pe care a luat-o cel rău, înainte să plec fericit lăsând omenirea să-și trăiască viața mai departe, să continue să „trăiască și să lucreze în pace și mulțumire”, să-și continue „cultivarea câmpurilor”, și nu voi mai interveni în viața lor. Dar acum intenționez să reintru complet în posesia slavei Mele din mâna celui rău, să iau înapoi întreaga slavă pe care am forjat-o în om la

crearea lumii. Nicicând nu o voi mai revărsa asupra rasei umane pe pământ. Căci oamenii nu numai că nu au reușit să mențină slava Mea, ci au schimbat-o pentru imaginea Satanei. Oamenii nu prețuiesc venirea Mea, nici nu apreciază ziua slavei Mele. Ei nu sunt bucuroși să primească mustrarea Mea, cu atât mai puțin sunt ei dispuși să-Mi înapoieze slava, nici nu sunt dispuși să arunce otrava celui rău. Omenirea continuă să Mă înșele în același vechi mod, oamenii încă poartă zâmbete strălucitoare pe fețe și chipuri fericite în același vechi mod. Ei nu sunt conștienți de adâncimile întunericului care va coborî asupra omenirii după ce slava Mea îi va părăsi. În special, nu sunt conștienți că atunci când ziua Mea va veni asupra întregii omeniri, le va merge și mai greu decât oamenilor din vremea lui Noe, căci ei nu știu cât de întunecat a devenit Israelul când slava Mea a plecat de la el, pentru că omul uită în zori cât de dificil i-a fost să treacă prin bezna nopții. Când soarele se ascunde din nou și întunericul coboară asupra omului, el va boci din nou și își va scrâșni dinții în întuneric. Ați uitat, când slava Mea s-a depărtat de Israel, cât de greu a fost pentru israeliți să îndure acele zile de suferință? Acum este momentul în care vedeți slava Mea și este și momentul când împărtășiți ziua slavei Mele. Omul va boci în toiul întunericului când slava Mea va părăsi țara spurcată. Acum este ziua slavei când Îmi fac lucrarea și este și ziua în care scutesc omenirea de suferință, căci nu voi împărtăși cu ei vremurile de chin și necaz. Vreau doar să cuceresc complet omenirea și să îi înving cu totul pe cei răi ai omenirii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce înseamnă să fii o persoană adevărată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 351)

Am căutat mulți oameni pe pământ să Mă urmeze. Printre toți acei care Mă urmează sunt cei care slujesc ca preoți, cei ce conduc, cei care sunt fiii lui Dumnezeu, cei care sunt oamenii lui Dumnezeu și cei care fac servicii. Îi

clasific în funcție de loialitatea pe care Mi-o arată. După ce toți vor fi fost clasificați după clasa lor, adică atunci când natura fiecărui tip de persoană a fost clarificată, voi clasifica pe fiecare dintre ei în rândul categoriei și locului de care aparțin de drept, pentru a-Mi îndeplini scopul de a mântui omenirea. În grupuri, Eu voi chema pe cei pe care doresc să-i mântuiesc să revină în casa Mea și apoi voi face ca toți să accepte lucrarea Mea din zilele de pe urmă. În același timp, îi voi clasifica potrivit tipului lor și apoi voi răsplăti sau pedepsi pe fiecare în funcție de acțiunile sale. Aceștia sunt pașii care alcătuiesc lucrarea Mea.

Astăzi, Eu trăiesc pe pământ și trăiesc printre oameni. Oamenii experimentează lucrarea Mea și Îmi urmăresc cuvântările, iar odată cu aceasta Eu așez toate adevărurile peste fiecare dintre cei ce Mă urmează, ca să poată primi viață de la Mine și, astfel, să dobândească o cale pe care să poată merge. Căci Eu sunt Dumnezeu, de viață Dătătorul. Pe parcursul multților ani ai lucrării Mele, oamenii au câștigat mult și au renunțat la mult, dar tot spun că ei nu cred cu adevărat în Mine. Căci oamenii nu fac decât să recunoască cu gura că Eu sunt Dumnezeu, dar nu sunt de acord cu adevărurile pe care le rostesc și, mai mult, nu practică adevărurile pe care le cer de la ei. Adică, oamenii recunosc existența lui Dumnezeu, însă nu și pe cea a adevărului; oamenii recunosc numai existența lui Dumnezeu, însă nu și pe cea a vieții; oamenii recunosc numai numele lui Dumnezeu, însă nu și esența Lui. Îi disprețuiesc din pricina zelului lor, căci folosesc doar cuvinte plăcute urechii ca să Mă amăgească; niciunul dintre ei nu Mi se închină. Cuvintele voastre conțin ispita șarpelui; mai mult, sunt cât se poate de trufașe, o adevărată proclamație a arhanghelului. Mai mult, faptele voastre sunt atât de roase și sfâșiate încât sunt rușinoase; dorințele voastre deșănțate și intențiile hrăpărețe aduc ofensă auzului. Voi toți ați devenit niște molii în casa Mea, niște obiecte care trebuie aruncate cu dezgust. Căci niciunul

dintre voi nu iubește adevărul; în schimb, râvniți să fiți binecuvântați, să vă înălțați la cer și să vedeți arătarea măreață a lui Hristos folosindu-Și puterea pe pământ. Dar v-ați gândit vreodată cum ar putea cineva ca voi, oameni atât de adânc corupți și care habar nu au ce este Dumnezeu, să fie vrednici de a-L urma pe Dumnezeu? Cum ați putea voi să vă înălțați la cer? Cum ați putea fi demni să vedeți scene atât de mărețe, scene fără precedent în splendoarea lor? Gurile voastre sunt pline de cuvinte înșelătoare și obscene, trădătoare și arogante. Nu ați rostit niciodată cuvinte sincere către Mine, nici cuvinte sfinte, nici cuvinte de supunere față de Mine, după ce ați experimentat cuvântul Meu. Cum este credința voastră, la urma urmelor? În inimile voastre nu se află decât dorința și banii și doar lucruri materiale în mintea voastră. În fiecare zi, calculați cum să obțineți ceva de la Mine. În fiecare zi, numărați cât de multă bogăție și cât de multe lucruri materiale ați dobândit de la Mine. În fiecare zi, așteptați ca și mai multe binecuvântări să se pogoare asupra voastră, ca să vă puteți bucura de acele lucruri care pot aduce bucurie în cantități mai mari și la un standard mai înalt. Nu Eu sunt în cugetul vostru în fiecare moment, nici adevărul care de la Mine purcede, ci soții sau soțiile voastre, fiii voștri, fiicele, și lucrurile pe care le mâncați și îmbrăcați. Vă gândiți cum să dobândiți o și mai importantă, și mai mare bucurie. Însă chiar și după ce vă umpleți stomacul până la refuz, oare nu sunteți tot niște cadavre? Chiar și atunci când vă împodobiți, la exterior, cu ținute atât de frumoase, nu sunteți oare tot niște cadavre ambulante, lipsite de vitalitate? Vă spetiți de dragul stomacului vostru, până când părul vostru ajunge să fie presărat cu fire cărunte, dar niciunul dintre voi nu sacrifică un singur fir de păr pentru lucrarea Mea. Sunteți mereu pe fugă, solicitându-vă trupul și storcându-vă creierul, de dragul trupului vostru și pentru fiii și fiicele voastre, însă niciunul dintre voi nu arată vreo preocupare sau vreo grijă față de voia Mea. Oare ce mai sperați să obțineți de la Mine?

Eu nu Mă grăbesc niciodată când lucrez. Indiferent cum mă urmează oamenii, Eu Îmi fac lucrarea pas cu pas, în conformitate cu planul Meu. Așadar, în ciuda întregii voastre revolte împotriva Mea, Eu tot lucrez fără încetare și tot continuu să rostesc cuvintele pe care trebuie să le rostesc. Chem în casa Mea pe cei pe care i-am predestinat, ca să poată să-Mi asculte cuvintele. Și pe toți cei care dau ascultare cuvintelor Mele, care tânjesc după cuvintele Mele i îi aduc înaintea tronului Meu; pe toți cei care întorc spatele cuvintelor Mele, care nu Mă ascultă și care Mă sfidează pe față îi voi da la o parte, să-și aștepte pedeapsa finală. Toți oamenii trăiesc în mijlocul stricăciunii și sub mâna celui rău și, astfel, nu mulți dintre cei care Mă urmează tânjesc după adevăr. Adică, majoritatea nu Mi se închină cu adevărat; nu Mi se închină cu adevărul, ci încearcă să-Mi câștige încrederea prin stricăciune și răzvrătire și mijloace înșelătoare. Acesta este motivul pentru care spun: mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși. Cei care sunt chemați au fost profund corupți și trăiesc cu toții în aceeași epocă – însă cei care sunt aleși reprezintă o parte din ei, sunt cei care cred în adevăr și îl recunosc și care practică adevărul. Acești oameni nu sunt decât o foarte mică parte din întreg, iar din rândul lor Eu voi primi mai multă slavă. Măsurându-vă pe voi cu aceste cuvinte, știți dacă sunteți printre cei aleși? Oare cum va fi sfârșitul vostru?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mulți sunt chemați, puțini sunt aleși”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 352)

Așa cum am spus, aceia care Mă urmează sunt mulți, însă aceia care Mă iubesc într-adevăr sunt puțini. Unii vor spune poate: „Aș fi plătit eu un preț atât de mare dacă nu Te-aș fi iubit? Te-aș fi urmat până aici dacă nu Te-aș fi iubit?” Ai cu siguranță multe motive, iar iubirea ta cu siguranță este foarte mare, dar care este esența iubirii tale față de Mine? „Iubirea”, cum este ea numită, se referă la o emoție care este pură și fără cusur, în care îți

folosești inima pentru a iubi, a simți și a fi grijuliu. În iubire, nu există niciun fel de condiții, obstacole și distanțe. În iubire, nu există nicio bănuială, nicio înșelăciune și nicio viclenie. În iubire, nu există niciun comerț și nimic necurat. Dacă iubești, atunci nu vei înșela, nu te vei plânge, nu vei trăda, nu te vei răzvrăti, nu vei pretinde și nu vei căuta să câștigi ceva sau să obții o anumită sumă. Dacă iubești, atunci te vei dedica cu bucurie, vei îndura greutăți cu bucurie, vei fi compatibil cu Mine, vei renunța la tot ce ai pentru Mine, vei renunța la familia ta, la viitorul tău, la tinerețea și căsnicia ta. În caz contrar, iubirea ta nu ar fi deloc iubire, ci înșelăciune și trădare! Ce fel de iubire este a ta? Este o iubire adevărată? Sau este falsă? La cât de multe ai renunțat? Cât de mult ai oferit? Cât de multă iubire am primit Eu de la tine? Oare știi? Inimile voastre sunt pline de răutate, trădare și înșelăciune – și, așa stând lucrurile, cât de mult din iubirea voastră este impură? Credeți că ați renunțat deja la multe pentru Mine; credeți că iubirea voastră pentru Mine este deja suficientă. Dar atunci, de ce oare cuvintele și faptele voastre sunt întotdeauna răzvrătite și înșelătoare? Voi Mă urmați, dar nu Îmi recunoașteți cuvântul. Se consideră asta iubire? Mă urmați, dar apoi Mă dați la o parte. Se consideră asta iubire? Mă urmați, dar nu aveți încredere în Mine. Se consideră asta iubire? Mă urmați, dar nu puteți accepta existența Mea. Se consideră asta iubire? Mă urmați, dar nu Mă tratați așa cum se cade și Îmi îngreunați situația la fiecare pas. Se consideră asta iubire? Mă urmați, dar încercați să Mă păcăliți și să Mă amăgiți în orice privință. Se consideră asta iubire? Mă slujiți, dar nu vă este frică de Mine. Se consideră asta iubire? Vă opuneți Mie în toate privințele și în toate lucrurile. Oare toate acestea sunt considerate iubire? Ați dedicat multe, este adevărat, dar nu ați practicat niciodată ceea ce Eu cer de la voi. Oare se poate considera asta iubire? O socoteală atentă arată că nu există nici urmă de iubire pentru Mine în voi. După atâția ani de lucrare și după atât de

multe cuvinte oferite de Mine, cât de mult ați câștigat efectiv? Oare aceasta nu merită o privire atentă în urmă? Vă previn: cei pe care îi chem la Mine nu sunt cei care nu au fost niciodată corupți; mai degrabă, cei pe care îi aleg sunt cei care Mă iubesc cu adevărat. Prin urmare, trebuie să fiți vigilenți cu ale voastre cuvinte și fapte și să vă examinați intențiile și gândurile, pentru ca ele să nu meargă prea departe. În momentul zilelor de pe urmă, depuneți toate eforturile pentru a vă oferi iubirea dinaintea Mea, ca nu cumva mânia Mea să nu vă părăsească niciodată!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mulți sunt chemați, puțini sunt aleși”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 353)

În fiecare zi, faptele și gândurile fiecărui om sunt privite de ochii Unicului și, în același timp, se pregătesc pentru propria lor zi de mâine. Aceasta este calea care trebuie străbătută de către toți cei vii; este calea pe care am predestinat-o pentru toți și nimeni nu poate scăpa de ea sau deveni o excepție. Cuvintele pe care le-am rostit sunt nenumărate și, mai mult decât atât, lucrarea pe care am făcut-o este nemăsurată. În fiecare zi, privesc cum fiecare persoană își desfășoară în mod firesc tot ce are de făcut în conformitate cu natura sa inerentă și cu dezvoltarea naturii sale. Fără să-și dea seama, mulți au împresurat deja „calea cea dreaptă” pe care am creat-o pentru evidențierea diferitelor feluri de oameni. Am plasat de mult aceste feluri diferite de oameni în diferite medii, și fiecare dintre ei, în locul său, și-a exprimat atributele sale inerente. Nu este nimeni care să-i constrângă, nimeni care să-i ispitească. Ei sunt în întregime liberi și ceea ce exprimă vine în mod natural. Un singur lucru îi ține în frâu: cuvintele Mele. Și așa, unii oameni Îmi citesc în silă cuvintele, fără a le practica vreodată, făcând astfel doar pentru a evita moartea; altora, între timp, li se pare dificil să îndure zilele fără cuvintele Mele care să-i ghideze și să îi alimenteze, așa că ei păstrează, în mod firesc, cuvintele Mele tot timpul. Pe măsură ce trece

timpul, ei descoperă secretul vieții omenești, destinația omenirii și valoarea de a fi uman. Pur și simplu așa este omenirea în prezența cuvintelor Mele, iar Eu doar permit lucrurilor să-și urmeze cursul. Nu fac nicio lucrare care să-i forțeze pe oameni să facă din cuvintele Mele fundamentul existenței lor. Astfel, cei care nu au avut niciodată o conștiință și a căror existență nu a avut niciodată vreo valoare, renunță cu îndrăzneală la cuvintele Mele și fac după cum doresc, după ce observă liniștiți cum merg lucrurile. Ei încep să deteste adevărul și tot ce vine de la Mine. Mai mult decât atât, detestă să rămână în casa Mea. De dragul destinațiilor lor și pentru a scăpa de pedeapsă, acești oameni locuiesc pentru o vreme în casa Mea, chiar dacă fac servicii. Totuși intențiile și acțiunile lor nu se schimbă niciodată. Aceasta le sporește dorința pentru binecuvântări și le sporește dorința de a intra în Împărăție o singură dată și de a rămâne pentru totdeauna după aceea – chiar să intre în cerul veșnic. Cu cât ei tânjesc mai mult ca ziua Mea să vină cât mai curând, cu atât ei simt mai mult că adevărul a devenit un obstacol, o piatră de încercare în calea lor. Ei abia așteaptă să pășească în Împărăție pentru a se bucura întotdeauna de binecuvântările Împărăției cerurilor – toate fără a fi nevoie să urmărească adevărul sau să accepte judecata și mustrarea și, mai presus de toate, fără să fie nevoiți să se umilească în casa Mea și să facă precum poruncesc Eu. Acești oameni intră în casa Mea nu pentru a-și satisface dorința de a căuta adevărul și nici ca să coopereze cu planul Meu de gestionare (planul mântuirii); ținta lor este doar să fie printre aceia care nu sunt distruși în epoca viitoare. De aceea, inimile lor nu au știut niciodată ce este adevărul sau cum să accepte adevărul. Acesta este motivul pentru care astfel de oameni nu au practicat niciodată adevărul sau nu au realizat profunzimea stricăciunii lor și, totuși, au locuit în casa Mea ca „slujitori” tot acest timp. Ei așteaptă „răbdători” venirea zilei Mele și sunt neobosiți pe măsură ce sunt aruncați încoace și încolo de

felul lucrării Mele. Însă indiferent cât de mari le sunt eforturile și ce preț plătesc, nimeni nu i-a văzut niciodată suferind pentru adevăr sau oferind ceva de dragul Meu. În inimile lor, sunt nerăbdători să vadă ziua în care Eu pun capăt vechii epoci și, în plus, abia așteaptă să afle cât de mare este puterea și autoritatea Mea. Ceea ce ei nu s-au grăbit niciodată să facă este să se schimbe și să urmărească adevărul. Ei iubesc lucrurile de care M-am săturat și sunt sătui de ceea ce Eu iubesc. Ei tânjesc după ceea ce urăsc Eu, dar se tem să nu piardă ceea ce Eu detest. Ei trăiesc în această lume rea, fără să le fie vreodată silă de ea și totuși profund înfricoșați că o voi distruge. În mijlocul intențiilor contradictorii pe care le au, ei iubesc această lume pe care Eu o detest dar, totuși, își doresc cu înfocare ca eu să o distrug cât mai curând, ca ei să fie cruțați de suferința distrugerii și transformați în stăpânii veacului următor, înainte ca ei să se îndepărteze de calea adevărată. Acest lucru se datorează faptului că ei nu iubesc adevărul și sunt sătui de tot ceea ce vine de la Mine. Poate că vor deveni „oameni supuși” pentru o scurtă perioadă, pentru a nu-și pierde binecuvântările, dar nerăbdarea lor de a fi binecuvântați și teama lor de a pieri și de a intra în iazul de foc care arde nu pot fi ascunse niciodată. Pe măsură ce ziua Mea se apropie, dorința lor crește mai puternică în mod constant. Și cu cât este mai mare dezastrul, cu atât devin mai neajutorați, fără să știe de unde să înceapă, pentru a Mă face să Mă bucur și pentru a evita pierderea binecuvântărilor pe care le-au dorit cu înfocare. Astfel de oameni sunt dornici să ia măsuri pentru a servi drept avangardă de îndată ce mâna Mea își începe lucrarea. Ei se gândesc doar să se avânte până în prima linie a trupelor, profund temători de faptul că nu îi voi vedea. Ei fac și spun ceea ce cred ei că este drept, fără să știe câtuși de puțin că faptele și acțiunile lor nu au fost nicicând relevante pentru adevăr, și că faptele lor doar perturbă și interferează cu planul Meu. Poate că au depus un efort considerabil și poate sunt sinceri în voința și intenția lor de a

îndura greutăți, dar nimic din ceea ce fac nu are legătură cu Mine, căci n-am văzut niciodată ca faptele lor să provină din intenții bune, cu atât mai puțin i-am văzut să pună ceva pe altarul Meu. Astfel sunt faptele pe care le-au făcut înaintea Mea de-a lungul acestor mulți ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să vă gândiți la faptele voastre”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 354)

Inițial am vrut să vă ofer mai multe adevăruri, dar a trebuit să Mă abțin de la asta deoarece atitudinea voastră față de adevăr este prea rece și indiferentă; nu doresc ca eforturile Mele să fie irosite, nici nu vreau să-i văd pe oameni ținându-se de cuvintele Mele, totuși, în toate privințele, făcând ceea ce Mi se împotrivește, Mă calomniază și Mă blasfemiază. Din cauza atitudinilor și a umanității voastre, vă ofer doar o mică și, pentru voi, foarte importantă parte din cuvintele, care servește drept lucrarea mea de încercare în rândul omenirii. Abia acum confirm cu adevărat că deciziile și planul pe care le-am făcut corespund nevoilor voastre și, mai mult decât atât, că atitudinea Mea față de omenire este cea corectă. Numeroșii voștri ani de comportament înaintea Mea Mi-au dat un răspuns fără precedent și întrebarea la acest răspuns este: „Care este atitudinea omului înaintea adevărului și a adevăratului Dumnezeu?” Eforturile pe care le-am consacrat oamenilor dovedesc esența Mea de iubire față de om, iar fiecare acțiune a omului înaintea Mea dovedește esența omului de ură față de adevăr și împotrivire față de Mine. Tot timpul sunt îngrijorat pentru toți cei care Mă urmează, cu toate acestea, cei care Mă urmează nu pot să primească niciodată cuvintele Mele; ei nici măcar nu sunt capabili să-Mi accepte sugestiile. Aceasta este ceea ce Mă întristează cel mai mult. Nimeni nu a fost niciodată capabil să Mă înțeleagă și, în plus, nici nu a fost nimeni capabil vreodată să Mă accepte, chiar dacă atitudinea Mea este sinceră și

cuvintele Mele sunt blânde. Toți încearcă să facă lucrarea pe care le-am încredințat-o conform propriilor lor idei; ei nu caută intențiile Mele, darămite să Mă întrebe ce anume cer de la ei. Ei încă pretind că Mă slujesc cu credință, totul în timp ce se răzvrătesc împotriva Mea. Mulți cred că adevărurile care sunt de neacceptat pentru ei sau pe care nu le pot practica nu sunt adevăruri. În astfel de oameni, adevărurile Mele devin ceva ce este negat și respins. În același timp, oamenii Mă recunosc drept Dumnezeu doar cu vorba dar, de asemenea, Mă cred a fi un străin care nu este adevărul, calea sau viața. Nimeni nu știe acest adevăr: cuvintele Mele sunt adevărul invariabil etern. Eu sunt alimentarea cu viață pentru om și singurul ghid pentru omenire. Valoarea și semnificația cuvintelor Mele nu sunt determinate de faptul că sunt sau nu recunoscute sau acceptate de către omenire, ci de esența cuvintelor înseși. Chiar dacă nicio singură persoană de pe acest pământ nu poate primi cuvintele Mele, valoarea cuvintelor Mele și ajutorul lor pentru omenire sunt inestimabile pentru orice om. Prin urmare, atunci când se confruntă cu mulți oameni care se răzvrătesc, resping sau sunt complet disprețuitori față de cuvintele Mele, poziția Mea este numai aceasta: lăsați timpul și faptele să fie mărturia Mea și să arate cum cuvintele Mele sunt adevărul, calea și viața. Lăsați-le să arate că tot ceea ce am spus este drept, că este ceea ce ar trebui furnizat omului și, de asemenea, ceea ce omul ar trebui să accepte. Îi voi lăsa pe toți cei care Mă urmează să știe acest lucru: cei care nu pot accepta pe deplin cuvintele Mele, aceia care nu pot să-Mi practice cuvintele, cei care nu pot găsi un scop în cuvintele Mele și aceia care nu pot primi mântuirea din cauza cuvintelor Mele, sunt cei care au fost condamnați prin cuvintele Mele și, mai mult decât atât, au pierdut mântuirea Mea, iar toiagul Meu nu se va depărta de la ei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să vă gândiți la faptele voastre”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 355)

Din momentul în care omenirea a născocit științele sociale, mintea omului a ajuns ocupată de știință și cunoaștere. Știința și cunoașterea au devenit apoi instrumente pentru guvernarea omenirii și nu mai este suficient loc pentru ca omul să-L venereze pe Dumnezeu și nu au mai rămas condiții favorabile pentru venerarea Lui. Locul lui Dumnezeu s-a scufundat și mai adânc în inima omului. Fără Dumnezeu în inima sa, lumea lăuntrică a omului este întunecată, fără speranță și goală. Ulterior, mulți oameni de știință, istorici și politicieni au ieșit în evidență pentru a-și exprima teoriile asupra științei sociale, teoria evoluției omenirii și alte teorii care contrazic adevărul că Dumnezeu a creat omul, pentru a umple inimile și mințile oamenilor. Și astfel, cei care cred că Dumnezeu a creat totul au devenit tot mai puțini, iar cei care cred în teoria evoluției au devenit tot mai mulți la număr. Tot mai multe persoane tratează consemnările lucrării lui Dumnezeu și cuvintele Lui din epoca Vechiului Testament drept mituri și legende. În inimile lor, oamenii devin indiferenți față de demnitatea și măreția lui Dumnezeu, față de dogma potrivit căreia Dumnezeu există și stăpânește toate lucrurile. Supraviețuirea omenirii și destinul țărilor și națiunilor nu mai sunt importante pentru ei, iar omul trăiește într-o lume goală, preocupat doar de a mânca, a bea și a-și satisface plăcerile… Puțini sunt oamenii care își asumă responsabilitatea de a căuta locul unde Dumnezeu Își săvârșește azi lucrarea sau de a căuta modul în care El conduce și plănuiește destinația omului. Și astfel, fără știrea omului, civilizația umană devine din ce în ce mai puțin capabilă să se alinieze dorințelor omului și există mulți oameni care simt că, trăind într-o astfel de lume, sunt mai puțin fericiți decât cei care s-au stins deja. Chiar și oamenii din țările care obișnuiau să fie foarte civilizate prezintă astfel de nemulțumiri. Deoarece, fără îndrumarea lui Dumnezeu, indiferent cât de mulți conducători și sociologi își storc creierii

pentru a conserva civilizația umană, totul este în zadar. Nimeni nu poate umple golul din inima omului, deoarece nimeni nu poate fi viața omului și nicio teorie socială nu poate elibera omul de golul care îl chinuie. Știința, cunoașterea, libertatea, democrația, relaxarea, confortul: aceasta îi aduc omului doar o consolare temporară. Chiar și cu aceste lucruri, omul tot păcătuiește inevitabil și deplânge nedreptățile societății. Aceste lucruri nu pot înăbuși pofta și dorința omului de a explora. Asta deoarece omul a fost creat de Dumnezeu, iar sacrificiile fără sens și explorările omului îl vor duce doar către și mai multă suferință și îl pot doar face pe omul să existe într-o stare permanentă de frică, neștiind cum să facă față viitorului omenirii și nici cum să facă față căii care se află înaintea lui. Omul ajunge chiar să se teamă de știință și cunoaștere și să se teamă și mai mult de sentimentul de goliciune din el. În această lume, indiferent dacă trăiești într-o țară liberă sau în una fără drepturi ale omului, ești complet incapabil să scapi de soarta omenirii. Fie că ești conducător sau condus, ești complet incapabil să scapi de dorința de explorare a destinului, a misterelor și a destinației omenirii, și cu atât mai mult ești incapabil să scapi de sentimentul năucitor de goliciune. Astfel de fenomene, care sunt comune întregii omeniri, sunt numite de către sociologi fenomene sociale și, totuși, niciun om important nu poate să pășească în față pentru a rezolva astfel de probleme. Omul, până la urmă, este tot om, iar poziția și viața lui Dumnezeu nu pot fi înlocuite de niciun om. Omenirea nu are nevoie doar de o societate corectă în care fiecare este bine hrănit, egal și liber; ce îi este necesar omenirii e mântuirea lui Dumnezeu și provizia Lui de viață pentru ea. Doar atunci când omul primește provizia de viață a lui Dumnezeu și mântuirea Lui, nevoile, dorința de explorare și golul spiritual ale omului vor putea fi rezolvate. Dacă oamenii unei țări sau ai unei națiuni sunt incapabili să primească mântuirea

și grija lui Dumnezeu, atunci o astfel de țară sau națiune va merge pe calea spre declin, spre întuneric și va fi anihilată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 356)

Există un secret enorm în inima ta de care nu ai fost niciodată conștient, fiindcă trăiești într-o lume fără lumină. Inima și duhul ți-au fost acaparate de cel rău. Vederea ți-a fost întunecată de tenebre și nu poți vedea nici soarele de pe cer, nici acea stea scânteietoare a nopții. Urechile îți sunt înfundate de cuvinte înșelătoare și nu auzi nici glasul tunător al lui Iahve, nici sunetul apelor care curg de la tron. Ai pierdut tot ce este pe bună dreptate al tău, tot ceea ce ți-a dăruit Cel Atotputernic. Ai intrat într-o nesfârșită mare a suferinței, fără nicio putere de a te salva, fără speranță de supraviețuire și tot ce faci este să te zbați și să alergi încoace și încolo… Din acel moment, ai fost condamnat să fii chinuit de cel rău, departe de binecuvântările Celui Atotputernic, acolo unde proviziile Celui Atotputernic îți sunt inaccesibile, coborând pe un drum fără întoarcere. Un milion de chemări abia pot să-ți trezească inima și duhul. Dormi adânc în mâinile celui rău, care te-a ademenit într-un nemărginit tărâm, unde nu există direcție sau indicatoare de drum. Din acel moment, ți-ai pierdut inocența și puritatea de la început și ai început să eviți îngrijirea Celui Atotputernic. În inima ta, cel rău te conduce în toate lucrurile și a devenit viața ta. Nu te mai temi de el, nu-l mai eviți și nu te mai îndoiești de el; în schimb, îl tratezi ca pe Dumnezeu în inima ta. Ai început să-l pui în raclă și să i te închini și voi doi ați devenit la fel de inseparabili precum trupul și umbra sa, hotărâți să trăiți și să muriți împreună. Nu ai nicio idee de unde ai venit, de ce te-ai născut sau de ce vei muri. Îl consideri pe Cel Atotputernic un străin; nu-I cunoști originile și cu atât mai puțin tot ceea ce a făcut El

pentru tine. Toate lucrurile care vin de la El au devenit odioase pentru tine; nici nu le prețuiești, nici nu le cunoști valoarea. Umbli alături de cel rău, începând din ziua în care ai primit proviziile Celui Atotputernic. Ai suferit mii de ani de vijelii și furtuni alături de cel rău și te-ai unit cu el împotriva Dumnezeului care a fost sursa vieții tale. Nu știi nimic despre pocăință, ca să nu mai vorbim că ai ajuns la un pas de pieire. Ai uitat că cel rău te-a sedus și te-a chinuit; ți-ai uitat începuturile. Așadar, cel rău te-a chinuit în fiecare clipă până în ziua de azi. Inima și duhul îți sunt amorțite și decăzute. Ai încetat să te plângi de necazurile lumii omului; nu mai crezi că lumea este nedreaptă și cu atât mai puțin îți pasă dacă Cel Atotputernic există. Acest lucru este din cauză că, în urmă cu mult timp, l-ai considerat pe cel rău adevăratul tău tată și nu te poți despărți de el. Acesta este secretul din inima ta.

Pe măsură ce se ivesc zorile, o stea a dimineții începe să strălucească în est. E o stea care nu a mai fost niciodată acolo și luminează cerul senin, scânteietor, aprinzând din nou în inima oamenilor lumina stinsă. Datorită acestei lumini, care strălucește deopotrivă asupra ta și a altora, omenirea nu mai este singură. Cu toate acestea, doar tu continui să dormi adânc în noaptea întunecată. Nu auzi niciun sunet și nu vezi nicio lumină; nu ești conștient de apariția unui nou cer și pământ, a unei noi ere, pentru că tatăl tău îți spune: „Copilul meu, nu te ridica, e încă devreme. Vremea este rece, așa că nu merge afară, ca nu cumva să fii străpuns în ochi de sabie și de suliță”. Tu ai încredere doar în avertismentele tatălui tău, deoarece crezi că doar tatăl tău are dreptate, fiindcă tatăl tău este mai în vârstă decât tine și te iubește foarte mult. Astfel de avertismente și o astfel de dragoste te determină să nu mai crezi în legenda că există lumină în lume; ele nu te lasă să-ți pese dacă mai există adevăr în această lume. Tu nu mai îndrăznești să speri la salvarea oferită de Cel Atotputernic. Ești mulțumit cu situația

actuală, nu te mai aștepți la apariția luminii, nu mai ești atent la venirea Celui Atotputernic așa cum este spusă în legendă. În ceea ce te privește, nimic din ceea ce este frumos nu poate fi readus la viață, nu poate exista. În ochii tăi, ziua de mâine a omenirii, viitorul omenirii, dispare pur și simplu, spulberat. Te ții strâns de hainele tatălui tău cu toată puterea, dorindu-ți să-i împărtășești greutățile, profund temător să nu-ți pierzi tovarășul de drum și direcția călătoriei tale îndepărtate. Lumea vastă și tulbure a oamenilor i-a format pe mulți dintre voi, neclintiți și neînfricați în a îndeplini diferitele roluri ale acestei lumi. Ea a creat mulți „războinici” fără vreo teamă de moarte. Mai mult decât atât, ea a produs grămadă peste grămadă de ființe umane amorțite și paralizate care nu cunosc scopul creației lor. Ochii Celui Atotputernic cercetează fiecare membru al rasei umane profund afectate. Ceea ce aude El este plânsetul celor care suferă, ce vede El este nerușinarea celor care sunt chinuiți și ce simte El este neajutorarea și groaza unei rase umane care a pierdut harul mântuirii. Omenirea respinge îngrijirea Lui, alegând să meargă pe propria ei cale și încearcă să evite cercetarea ochilor Lui, preferând să savureze până la ultima picătură amărăciunea mării adânci în compania dușmanului. Suspinul Celui Atotputernic nu mai este auzit de omenire; mâinile Celui Atotputernic nu mai sunt dispuse să mângâie această funestă umanitate. De nenumărate ori El câștigă din nou și de nenumărate ori pierde din nou și astfel se repetă lucrarea pe care o face El. Din acel moment, El începe să obosească, să se simtă epuizat și, astfel, oprește lucrarea pe care o are în mână și încetează să umble în mijlocul omenirii… Omenirea este complet inconștientă de oricare dintre aceste schimbări, de venirea și plecarea, de tristețea și melancolia Celui Atotputernic.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Suspinul Celui Atotputernic”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 357)

Deși gestionarea lui Dumnezeu este profundă, nu depășește înțelegerea omului. Asta pentru că toată lucrarea lui Dumnezeu este legată de gestionarea Lui și de lucrarea Lui pentru a mântui omenirea și pentru că se referă la viața, traiul și destinația omenirii. Se poate spune că lucrarea pe care Dumnezeu o face printre oameni și în oameni este foarte practică și semnificativă. Ea poate fi văzută și trăită de om și este departe de a fi ceva abstract. Dacă omul este incapabil să accepte toată lucrarea pe care o face Dumnezeu, atunci care este semnificația lucrării Sale? Și cum poate o astfel de gestionare să ducă la mântuirea omului? Pe mulți care Îl urmează pe Dumnezeu îi preocupă doar cum să obțină binecuvântări sau să prevină dezastrul. De îndată ce se menționează lucrarea și gestionarea lui Dumnezeu, ei tac și își pierd orice interes. Ei cred că înțelegerea unor chestiuni atât de plictisitoare nu le va ajuta viața să crească și nici nu le va oferi vreun beneficiu. De aceea, deși au auzit despre gestionarea lui Dumnezeu, îi acordă puțină atenție. Ei nu văd acest lucru ca fiind ceva prețios de acceptat, cu atât mai puțin îl primesc ca parte a vieții lor. Acești oameni au doar un scop foarte simplu în a-L urma pe Dumnezeu, iar acel scop este de a primi binecuvântări. Astfel de oameni nu se pot deranja să țină cont de orice altceva care nu implică direct acest scop. Pentru ei, nu există un scop mai legitim decât credința în Dumnezeu pentru a primi binecuvântări – este însăși valoarea credinței lor. În caz că ceva nu contribuie la acest scop, lucrul acela nu îi mișcă deloc. Acesta este cazul majorității oamenilor care cred astăzi în Dumnezeu. Scopul și intenția lor par legitime, pentru că, în timp ce ei cred în Dumnezeu, se și sacrifică pentru Dumnezeu, se dedică lui Dumnezeu și își îndeplinesc datoria. Ei renunță la tinerețe, își părăsesc familia și cariera și chiar își petrec ani de zile departe de casă, găsindu-și ceva de făcut. De dragul scopului lor final, își schimbă interesele, viziunea asupra vieții și chiar direcția pe care o

caută; totuși, ei nu pot schimba scopul credinței lor în Dumnezeu. Ei aleargă pentru a-și gestiona propriile idealuri; indiferent cât de departe este drumul și indiferent cât de multe greutăți și obstacole întâmpină pe drum, continuă să fie insistenți și netemători de moarte. Ce putere îi constrânge să continue să se dedice în acest fel? Este conștiința lor? Este caracterul lor minunat și nobil? Este hotărârea lor să se lupte cu forțele răului până la sfârșit? Este credința lor de a fi mărturie lui Dumnezeu fără să caute recompense? Este loialitatea lor în a fi dispuși să renunțe la toate pentru a împlini voia lui Dumnezeu? Sau este spiritul lor de devotament, de a renunța întotdeauna la cererile extravagante personale? Ca o persoană care nu a înțeles niciodată lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu să dea încă atât de mult este, pur și simplu, un miracol! Pentru moment, să nu discutăm despre cât de mult au oferit acești oameni. Comportamentul lor, totuși, este foarte demn de analiza noastră. În afară de beneficiile care sunt atât de strâns asociate cu ei, ar putea exista alte motive pentru care acești oameni, care nu Îl înțeleg niciodată pe Dumnezeu, I-ar da atât de mult? În aceasta, descoperim o problemă neidentificată anterior: relația omului cu Dumnezeu este doar una de interes personal. Este o relație dintre o persoană care primește și una care dă binecuvântarea. Pentru a spune lucrurilor pe nume, seamănă cu relația dintre angajat și angajator. Angajatul lucrează numai pentru a primi recompensele acordate de angajator. Într-o astfel de relație nu există nicio afecțiune, ci doar o tranzacție. Nu există a iubi sau a fi iubit, numai caritate și milă. Nu există înțelegere, doar indignare reprimată și înșelătorie. Nu există intimitate, numai o prăpastie de netraversat. Acum că lucrurile au ajuns până în acest punct, cine poate inversa o astfel de tendință? Și câți oameni sunt capabili să înțeleagă cu adevărat cât de cumplită a devenit această relație? Cred că atunci când oamenii se scufundă în bucuria de a fi

binecuvântați, niciunul nu-și poate imagina cât de jenantă și de dizgrațioasă este o astfel de relație cu Dumnezeu.

Cel mai trist lucru referitor la credința omenirii în Dumnezeu este că omul își conduce propria gestionare în mijlocul lucrării lui Dumnezeu și, totuși, nu acordă atenție gestionării lui Dumnezeu. Cel mai mare eșec al omului constă în modul în care, în același timp cu încercarea de a se supune lui Dumnezeu și de a I se închina, omul își construiește propria destinație ideală și urzește cum să primească cea mai mare binecuvântare și cea mai bună destinație. Chiar dacă oamenii înțeleg cât de jalnici, detestabili și vrednici de milă sunt ei, câți pot să renunțe cu ușurință la idealurile și la speranțele lor? Și cine poate să-și oprească proprii pași și să nu se mai gândească doar la el însuși? Dumnezeu are nevoie de cei care vor coopera strâns cu El pentru a-Și completa gestionarea. El are nevoie de cei care I se vor supune dedicându-și toată mintea și tot trupul lucrării Sale de gestionare. Nu are nevoie de oameni care întind mâinile ca să cerșească de la El în fiecare zi, cu atât mai puțin de cei care dau puțin și apoi așteaptă să fie răsplătiți. Dumnezeu îi disprețuiește pe cei care aduc o contribuție măruntă și apoi se culcă pe lauri. El îi urăște pe acei oameni cu sânge rece care-I resping lucrarea de gestionare și care vor să vorbească numai despre a merge în rai și a câștiga binecuvântări. Îi urăște și mai mult pe cei care profită de ocazia oferită de lucrarea pe care El o face pentru a mântui omenirea. Asta pentru că acestor oameni nu le-a păsat niciodată de ceea ce dorește Dumnezeu să realizeze și să dobândească prin lucrarea gestionării Sale. Lor le pasă doar de modul în care pot folosi ocazia oferită de lucrarea lui Dumnezeu pentru a câștiga binecuvântări. Nu le pasă de inima lui Dumnezeu, fiind preocupați în totalitate de propriile perspective și propria soartă. Cei care resping lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu și nu au nici cel mai mic interes pentru modul în care Dumnezeu mântuiește omenirea și

pentru voința Lui fac doar ceea ce le place, într-un mod detașat de lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Comportamentul lor nu este nici amintit de Dumnezeu, nici aprobat de Dumnezeu – cu atât mai puțin este privit favorabil de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 358)

Cât de curând, lucrarea Mea va fi terminată, iar numeroșii ani împreună au devenit o amintire de neîndurat. V-am repetat neîncetat cuvintele Mele și Mi-am desfășurat constant noua lucrare. Desigur, sfatul Meu este o componentă necesară a fiecărei lucrări în parte pe care o fac. Fără sfatul Meu, v-ați rătăci cu toții și chiar v-ați găsi pe deplin neputincioși. Lucrarea Mea este acum pe punctul de a se termina și este în etapa finală. Încă Îmi doresc să fac lucrarea de a da sfaturi, adică de a vă oferi sfaturi pe care să le auziți. Sper doar că sunteți în stare să nu lăsați ca suferințele pe care le-am îndurat să se irosească și, mai mult decât atât, că puteți să înțelegeți grija atentă pe care am avut-o și să-Mi tratați cuvintele ca pe fundamentul felului în care vă comportați ca ființe umane. Indiferent dacă sunt sau nu genul de cuvinte pe care sunteți dispuși să le ascultați, indiferent dacă vă bucurați să le acceptați sau le puteți accepta doar cu disconfort, trebuie să le tratați cu seriozitate. În caz contrar, firile și conduitele voastre ușuratice și indiferente Mă vor supăra serios și chiar că Mă vor dezgusta. Sper cu adevărat că toți veți putea să-Mi citiți cuvintele în repetate rânduri – de mii de ori – și că veți putea chiar ajunge să le știți pe de rost. Numai astfel veți putea să nu-Mi înșelați așteptările. Cu toate acestea, niciunul dintre voi nu trăiește așa acum. Dimpotrivă, sunteți cu toții cufundați într-o viață destrăbălată, o viață în care mâncați și beți după placul inimii și niciunul dintre voi nu-Mi folosește cuvintele pentru a-și

îmbogăți inima și sufletul. Din acest motiv, am ajuns la o concluzie despre adevărata față a omenirii: omul Mă poate trăda în orice moment și nimeni nu poate fi absolut fidel cuvintelor Mele.

„Omul a fost atât de corupt de Satana, încât nu mai are asemănarea omului.” Majoritatea oamenilor de astăzi recunosc această afirmație într-o oarecare măsură. O spun pentru că „recunoașterea” la care Mă refer este doar un fel de recunoaștere superficială, spre deosebire de cunoașterea adevărată. Cum niciunul dintre voi nu poate nici să se evalueze cu exactitate și nici să se analizeze în profunzime, rămâneți nesiguri cu privire la cuvintele Mele. Dar de data aceasta, Mă folosesc de fapte pentru a explica cea mai gravă problemă care există înlăuntrul vostru. Această problemă este trădarea. Tuturor vă este cunoscut cuvântul „trădare”, deoarece majoritatea oamenilor au făcut ceva care să-l trădeze pe altul, cum ar fi un soț care își trădează soția, o soție care își trădează soțul, un fiu care își trădează tatăl, o fiică ce își trădează mama, un sclav care își trădează stăpânul, prieteni care se trădează reciproc, rude care se trădează reciproc, vânzătorii ce-și înșală cumpărătorii și așa mai departe. Toate aceste exemple conțin esența trădării. Pe scurt, trădarea este o formă de comportament care încalcă o promisiune, violează principiile morale sau acționează contrar eticii umane, demonstrând o pierdere a umanității. În general, ca ființă umană care s-a născut în această lume, vei fi făcut ceva care să constituie o trădare a adevărului, indiferent dacă-ți amintești că ai făcut vreodată ceva pentru a trăda o persoană sau dacă i-ai trădat pe alții de multe ori înainte. Întrucât ești capabil să-ți trădezi părinții sau prietenii, atunci ești capabil să-i trădezi și pe alții și, mai mult decât atât, ești capabil să Mă trădezi pe Mine și să faci lucruri pe care Eu le disprețuiesc. Cu alte cuvinte, trădarea nu este un simplu comportament superficial imoral, ci un lucru ce intră în conflict cu adevărul. Tocmai aceasta este sursa împotrivirii și neascultării omenirii față

de Mine. Acesta este motivul pentru care am rezumat-o în următoarea afirmație: trădarea este natura omului și această natură este marele dușman al armoniei fiecărei persoane cu Mine.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (1)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 359)

Comportamentul care nu Mi se poate supune în mod absolut înseamnă trădare. Comportamentul care nu poate fi loial față de Mine înseamnă trădare. A Mă înșela și a folosi minciuni pentru a Mă înșela înseamnă trădare. A nutri multe noțiuni și a le răspândi peste tot este trădare. A fi incapabili să-Mi sprijiniți mărturiile și interesele este trădare. A afișa zâmbete false dacă în inimi sunteți departe de Mine este trădare. Acestea sunt toate acte de trădare de care voi ați fost întotdeauna capabili și sunt ceva obișnuit printre voi. Poate că niciunul dintre voi nu se gândește la asta ca la o problemă, dar Eu nu cred asta. Nu pot trata faptul că o persoană Mă trădează ca pe o chestiune măruntă și cu siguranță nu o pot ignora. Acum, când lucrez printre voi, vă comportați în acest fel – dacă va veni ziua când nu va fi nimeni care să vă supravegheze, nu veți fi ca niște bandiți care s-au declarat regii micilor munți proprii? Când se va întâmpla asta și veți provoca o catastrofă, cine va fi acolo pentru a curăța după voi? Voi credeți că unele acte de trădare sunt simple incidente ocazionale, nu comportamentul vostru insistent, și că nu meritați să fiți puși în discuție cu atâta severitate, într-un mod care vă rănește orgoliul. Dacă voi credeți cu adevărat astfel, atunci vă lipsește judecata. A gândi așa înseamnă a fi un specimen și un arhetip de răzvrătire. Natura omului este viața lui; este un principiu pe care se bazează pentru a supraviețui și nu îl poate schimba. Luați ca exemplu natura trădării. Dacă poți face ceva pentru a trăda o rudă sau un prieten, acest lucru dovedește că asta face parte din viața ta și este o

natură cu care te-ai născut. E ceva ce nimeni nu poate nega. De exemplu, dacă unei persoane îi place să fure de la alții, atunci această plăcere de a fura este o parte din viața ei, deși poate că uneori fură, iar alteori nu fură. Indiferent dacă fură sau nu, asta nu poate dovedi că furtul său este doar un tip de comportament. Mai degrabă, dovedește că furtul său este o parte din viața sa – adică natura sa. Unii se vor întreba: dat fiind că este natura lor, atunci de ce atunci când văd lucruri drăguțe, câteodată nu le fură? Răspunsul este foarte simplu. Există multe motive pentru care nu fură. Poate că nu fură un lucru deoarece este prea mare pentru a-l înșfăca de sub ochi atenți sau pentru că nu există un moment potrivit ca să acționeze, sau ceva este prea scump, păzit prea strict, sau poate că nu îi interesează în mod special sau nu pot vedea ce folos poate avea pentru ei și așa mai departe. Toate aceste motive sunt posibile. Dar, orice-ar fi, indiferent că fură sau nu ceva, asta nu poate dovedi că acest gând există doar ca o sclipire momentană, trecătoare. Dimpotrivă, este o parte a naturii lor greu de schimbat în bine. O astfel de persoană nu se mulțumește să fure o singură dată; astfel de gânduri de revendicare a bunurilor altora drept ale lor apar oricând întâlnesc ceva frumos sau o situație potrivită. De aceea spun că originea acestui gând nu este ceva detectat pur și simplu din când în când, ci este în natura proprie a acestei persoane.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (1)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 360)

Oricine își poate folosi propriile cuvinte și acțiuni pentru a-și reprezenta adevărata față. Această adevărată față este, desigur, natura sa. Dacă ești cineva care vorbește într-un mod întortocheat, atunci ai o natură întortocheată. Dacă natura ta este vicleană, atunci tu acționezi în mod viclean și e foarte ușor ca ceilalți să fie păcăliți de tine. Dacă natura ta este

sinistră, cuvintele tale ar putea să fie plăcute auzului, dar acțiunile tale nu-ți pot ascunde șiretlicurile sinistre. Dacă natura ta este leneșă, atunci tot ce spui este menit să te sustragă de la responsabilitatea ta din cauza superficialității și leneviei tale, iar acțiunile tale vor fi lente și superficiale și destul de pricepute să ascundă adevărul. Dacă natura ta este empatică, cuvintele tale vor fi rezonabile, iar acțiunile tale se vor conforma și ele bine cu adevărul. Dacă natura ta este fidelă, atunci cuvintele tale sunt cu siguranță sincere, iar modul în care acționezi este întemeiat, lipsit de vreun lucru care ar putea să-L neliniștească pe stăpânul vostru. Dacă natura ta este lascivă sau lacomă de bani, atunci inima ta va fi adesea umplută de aceste lucruri, iar tu vei săvârși în mod involuntar fapte deviante, imorale, pe care oamenii nu le vor uita ușor și care îi vor dezgusta. Așa cum am mai spus, dacă ai o natură a trădării, atunci cu greu te poți descotorosi de ea. Să nu crezi în norocul că, dacă nu i-ai nedreptățit pe alții, atunci nu ai o natură a trădării. Dacă asta gândești, atunci într-adevăr ești revoltător. Toate cuvintele Mele, de fiecare dată când vorbesc, sunt destinate tuturor oamenilor, nu doar unei persoane sau unui singur tip de persoană. Doar pentru că nu M-ai trădat într-o chestiune, nu dovedește că nu Mă poți trăda într-o orice altă chestiune. Unii oameni, în timpul obstacolele din căsnicia lor, își pierd încrederea în căutarea adevărului. Unii oameni renunță la obligația de a-Mi fi loiali în timpul unei crize familiale. Unii Mă abandonează pentru a căuta un moment de bucurie și de emoție. Unii ar prefera să cadă într-o râpă întunecată decât să trăiască în lumină și să dobândească bucuria lucrării Duhului Sfânt. Unii ignoră sfaturile prietenilor de dragul de a-și satisface pofta de bogăție și nici măcar acum nu pot să-și recunoască greșeala și să-și schimbe direcția. Unii oameni trăiesc doar temporar sub numele Meu, pentru a-Mi primi protecția, în timp ce alții Mi se dedică doar puțin, fără tragere de inimă, pentru că se agață de viață și se

tem de moarte. Nu sunt acestea și alte acțiuni care, mai mult, sunt lipsite de integritate, doar comportamente cu care oamenii M-au trădat demult în adâncul inimilor lor? Desigur, știu că oamenii nu planifică în prealabil să Mă trădeze; trădarea lor este o dezvăluire naturală a naturii lor. Nimeni nu vrea să Mă trădeze și nimeni nu e fericit pentru că a făcut ceva pentru a Mă trăda. Dimpotrivă, tremură de frică, nu-i așa? Deci, vă gândiți cum să răscumpărați aceste trădări și cum să schimbați situația actuală?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (1)"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 361)

Natura omului este destul de diferită de esența Mea, deoarece natura coruptă a omului provine în întregime de la Satana; natura omului a fost prelucrată și coruptă de către Satana. Adică, omul trăiește sub influența răutății și a urâțeniei acestuia. Omul nu crește într-o lume a adevărului sau într-un mediu sfânt și cu atât mai puțin trăiește el în lumină. De aceea, nu este posibil pentru nimeni să aibă adevărul în natura sa din momentul nașterii și cu atât mai puțin cineva se poate naște cu o esență care se teme de Dumnezeu și ascultă de El. Din contră, oamenii posedă o natură care se împotrivește lui Dumnezeu, nu-I dă ascultare lui Dumnezeu și nu are nicio dragoste de adevăr. Această natură este problema despre care vreau să discut – trădarea. Trădarea este sursa rezistenței față de Dumnezeu a fiecărei persoane. Aceasta este o problemă care există numai în om, nu și în Mine. Unii vor întreba: de vreme ce oamenii trăiesc în lume întocmai cum trăiește Hristos, de ce toți oamenii au naturi care Îl trădează pe Dumnezeu, dar Hristos nu are? Aceasta este o problemă care trebuie să vă fie explicată clar.

Baza existenței omenirii este reîntruparea repetată a sufletului. Cu alte cuvinte, fiecare persoană dobândește o viață omenească în trup când

sufletul său este reîntrupat. După ce se naște trupul unei persoane, viața sa continuă până când trupul, în cele din urmă, își atinge limitele, care este momentul final, când sufletul își părăsește învelișul. Acest proces se repetă iar și iar, cu sufletul unei persoane venind și plecând de repetate ori și, astfel, existența întregii omeniri este menținută. Viața trupului este și viața sufletului omului, iar sufletul omului susține existența trupului omului. Adică, viața fiecărei persoane provine din sufletul ei, iar viața nu este inerentă trupului. Astfel, natura omului provine din suflet, nu din trup. Numai sufletul fiecărei persoane știe cum a experimentat ispitele, chinul și stricăciunea Satanei. Aceste lucruri nu pot fi cunoscute de către trupul omului. Prin urmare, omenirea devine, fără să știe, din ce în ce mai întunecată, mai murdară și din ce în ce mai rea, în timp ce distanța dintre om și Mine devine din ce în ce mai mare, iar viața devine din ce în ce mai întunecată pentru omenire. Satana ține sufletele omenirii în prinsoarea lui, așa că, desigur, și trupul omului a fost ocupat de Satana. Cum ar putea un asemenea trup și o asemenea omenire să nu I se împotrivească lui Dumnezeu? Cum ar putea ei să fie în mod înnăscut compatibili cu El? Motivul pentru care l-am azvârlit pe Satana în văzduh este că M-a trădat. Cum ar putea oamenii, atunci, să fie liberi de implicarea lor? De aceea trădarea este natura umană. Am încredere că, odată ce înțelegeți acest raționament, ar trebui și să aveți un oarecare nivel de credință în esența lui Hristos. Trupul purtat de Duhul lui Dumnezeu este însuși trupul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu este suprem; El este atotputernic, sfânt și drept. În mod similar, și trupul Lui este suprem, atotputernic, sfânt și drept. Un astfel de trup poate doar să facă ceea ce este drept și benefic pentru omenire, ceea ce este sfânt, glorios și puternic; El este incapabil să facă ceva ce încalcă adevărul, ce încalcă moralitatea și justiția, și cu atât mai puțin este capabil să facă ceva ce ar trăda Duhul lui Dumnezeu. Duhul lui

Dumnezeu este sfânt, și astfel trupul Lui este incoruptibil de către Satana; trupul Lui este de o esență diferită decât trupul omului. Căci este omul, nu Dumnezeu, cel care este corupt de către Satana; ar fi imposibil ca Satana să corupă trupul lui Dumnezeu. Astfel, în ciuda faptului că omul și Hristos locuiesc în același spațiu, doar omul este cel posedat, folosit și prins în capcană de Satana. Prin contrast, Hristos este veșnic impenetrabil la corupția Satanei, pentru că Satana nu va fi niciodată capabil să se ridice la locul cel mai înalt și niciodată nu va putea să se apropie de Dumnezeu. Astăzi, ar trebui să înțelegeți toți că numai omenirea, coruptă cum e ea de către Satana, este cea care Mă trădează. Trădarea nu va fi niciodată o problemă care să-L implice pe Hristos câtuși de puțin.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (2)"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 362)

Toate sufletele corupte de Satana sunt ținute în robie în domeniul Satanei. Numai cei care cred în Hristos au fost separați, salvați din tabăra Satanei și aduși în Împărăția de astăzi. Acești oameni nu mai trăiesc sub influența Satanei. Chiar și așa, natura omului este încă înrădăcinată în trupul omului, adică, deși sufletele voastre au fost mântuite, natura voastră este tot cum era înainte, iar șansa că Mă veți trăda rămâne de sută la sută. Iată de ce lucrarea Mea durează atât de mult, fiindcă natura voastră este refractară. Acum, cu toții îndurați greutăți la maximul capacității voastre în timp ce vă îndepliniți datoriile, totuși fiecare dintre voi este capabil să Mă trădeze și să se întoarcă în domeniul Satanei, în tabăra lui, și să se întoarcă la vechea sa viață – acesta este un lucru de netăgăduit. În acel moment, nu vă va fi cu putință să arătați o urmă de umanitate sau de asemănare umană, așa cum faceți acum. În cazuri grave, veți fi distruși și, mai mult decât atât, veți fi damnați pe vecie, pedepsiți cu severitate, fără să vă mai reîntrupați vreodată

din nou. Aceasta este problema pusă în fața voastră. Vă aduc aminte astfel, în primul rând, pentru ca lucrarea Mea să nu fi fost în van și, în al doilea rând, pentru ca să puteți trăi cu toții în zile de lumină. Cu adevărat, dacă lucrarea Mea este sau nu zadarnică nu este problema crucială. Ce este crucial este ca voi să fiți în stare să aveți vieți fericite și un viitor minunat. Lucrarea Mea este lucrarea de mântuire a sufletelor oamenilor. Dacă sufletul tău va cădea în mâinile Satanei, atunci trupul tău nu va trăi în pace. Dacă Eu îți protejez trupul, atunci și sufletul tău va fi cu siguranță în grija Mea. Dacă voi simți cu adevărat dezgust pentru tine, atunci trupul și sufletul tău vor cădea deodată în mâinile Satanei. Îți poți imagina cum va fi situația ta, atunci? Dacă, într-o zi, cuvintele Mele nu vor fi prețuite de voi, atunci fie vă voi preda pe toți Satanei, care vă va supune unui chin atroce, până când mânia Mea se va fi disipat complet, fie am să vă pedepsesc personal pe voi, oameni de nerăscumpărat, căci inimile voastre care Mă trădează nu se vor fi schimbat niciodată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (2)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 363)

Ar trebui să priviți acum cu toții în voi înșivă, cât de repede puteți, ca să vedeți cât de multă trădare față de Mine rămâne în voi. Aștept cu nerăbdare răspunsul vostru. Nu fiți superficiali când tratați cu Mine. Eu nu Mă joc niciodată cu oamenii. Dacă spun că voi face ceva, atunci cu siguranță o voi face. Sper că fiecare dintre voi va fi cineva care Îmi ia cuvintele în serios și nu se gândește că ele ar fi științifico-fantastice. Ceea ce vreau de la voi este acțiune concretă, nu închipuirile voastre. Apoi, trebuie să răspundeți la întrebările Mele, care sunt următoarele:

1. Dacă ești, cu adevărat, un făcător de servicii, atunci poți să Îmi faci serviciu cu credință, fără vreun element de slăbiciune sau negativitate?

2. Dacă descoperi că nu te-am apreciat niciodată, vei mai fi în stare să rămâi și să Mă slujești pe viață?

3. Dacă Eu sunt încă foarte rece față de tine, în ciuda faptului că ai cheltuit mult efort, vei fi tu în stare să continui să lucrezi pentru Mine în obscuritate?

4. Dacă, după ce ai făcut cheltuieli pentru Mine, Eu nu-ți îndeplinesc cererile mărunte, vei deveni tu descurajat și dezamăgit de Mine sau vei deveni chiar furios și vei huli?

5. Dacă ai fost întotdeauna foarte loial, cu multă iubire față de Mine, și totuși pătimești chinul bolii, sărăcia și părăsirea de către prieteni sau rude, ori dacă înduri orice alte nenorociri în viață, atunci tot vor continua loialitatea și iubirea ta pentru Mine?

6. Dacă nimic din ce ți-ai imaginat în inima ta nu se potrivește cu ce am făcut Eu, atunci cum îți vei parcurge calea viitoare?

7. Dacă nu primești niciunul dintre lucrurile pe care ai sperat să le primești, atunci poți continua să Mă urmezi?

8. Dacă nu ai înțeles niciodată scopul și semnificația lucrării Mele, atunci poți tu fi o persoană ascultătoare care nu emite judecăți și nu trage concluzii la întâmplare?

9. Poți prețui toate cuvintele pe care le-am rostit și toată lucrarea pe care am făcut-o în timp ce am fost împreună cu omenirea?

10. Ești în stare să Mă urmezi cu credință, dispus să înduri o suferință pe viață pentru Mine, chiar dacă nu primești nimic?

11. De dragul Meu, ești în stare să te lipsești de gânduri, planuri sau pregătiri pentru calea ta viitoare de supraviețuire?

Aceste întrebări reprezintă cerințele Mele finale de la voi și sper ca toți să-Mi puteți da răspunsuri. Dacă ai îndeplinit unul sau două dintre lucrurile pe care aceste întrebări le cer de la tine, atunci trebuie să continui să te străduiești. Dacă nu poți împlini măcar una dintre aceste cerințe, atunci ești, cu siguranță, tipul de persoană care va fi aruncat în iad. Unor asemenea oameni, nu trebuie să le mai spun nimic, pentru că ei, cu siguranță, nu sunt oameni care pot fi în conformitate cu Mine. Cum aș putea ține în casa Mea pe cineva care ar putea să Mă trădeze în orice împrejurare? În ce îi privește pe cei care tot M-ar putea trăda în cele mai multe împrejurări, le voi examina performanțele înainte de a face alte aranjamente. În orice caz, pe toți cei care sunt capabili de a Mă trăda, indiferent în ce condiții, nu-i voi uita niciodată; Îmi voi aminti de ei în inima Mea și voi aștepta ocazia de a le plăti pentru faptele lor rele. Cerințele pe care le-am stabilit sunt toate probleme pe care trebuie să le cercetați în voi înșivă. Sper ca toți să le puteți lua în considerare cu seriozitate și să nu Mă tratați superficial. În viitorul apropiat, voi compara răspunsurile pe care Mi le-ați dat cu cerințele Mele. Până atunci, nu vă voi cere nimic altceva și nu vă voi mai oferi alte dojeni în mod serios. În schimb, Îmi voi exercita autoritatea. Toți cei care ar trebui să fie păstrați vor fi păstrați, cei care ar trebui să fie răsplătiți, vor fi răsplătiți, cei care ar trebui predați Satanei, vor fi predați Satanei, cei care ar trebui fie pedepsiți cu severitate, vor fi pedepsiți cu severitate și cei care ar trebui să piară, vor fi nimiciți. Astfel, nu va mai exista nimeni care să Mă tulbure în zilele Mele. Crezi cuvintele Mele? Crezi în răsplată? Crezi că îi voi pedepsi pe toți acei răi care Mă înșală și Mă trădează? Speri ca ziua aceea să vină mai curând sau ca ea să vină mai târziu? Ești tu cineva îngrozit de pedeapsă sau cineva care Mi s-ar împotrivi, deși trebuie să îndure pedeapsă? Când acea zi va veni, îți poți imagina dacă vei trăi în mijlocul veseliei și râsetelor sau dacă vei plânge și vei scrâșni din dinți? Ce

fel de sfârșit speri că vei întâmpina? Te-ai gândit vreodată, în mod serios, dacă crezi în Mine sută la sută sau te îndoiești de Mine sută la sută? Te-ai gândit vreodată, cu atenție, ce fel de consecințe și rezultate vor aduce asupra ta purtarea ta și acțiunile tale? Speri tu cu adevărat că toate cuvintele Mele se vor împlini rând pe rând, sau ești îngrozit că, rând pe rând, cuvintele Mele se vor împlini? Dacă speri ca Eu să plec curând pentru a-Mi împlini cuvintele, atunci cum ți-ai putea considera propriile tale cuvinte și acțiuni? Dacă nu speri ca Eu să plec și nu speri ca toate cuvintele Mele să se împlinească imediat, atunci de ce mai crezi în Mine? Știi cu adevărat de ce Mă urmezi? Dacă motivul tău e doar să-ți lărgești orizonturile, atunci nu e nevoie să te deranjezi astfel. Dacă e pentru a fi binecuvântat și a scăpa de dezastrul iminent, atunci de ce nu te preocupă propria ta purtare? De ce nu te întrebi dacă poți sau nu să-Mi satisfaci cerințele? De ce nu te întrebi și dacă ești sau nu calificat să primești binecuvântările viitoare?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (2)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 364)

Toți oamenii Mei care slujesc înaintea Mea ar trebui să se gândească la trecut: a fost iubirea voastră pentru Mine întinată de necurăție? A fost loialitatea voastră pentru Mine curată și din toată inima? A fost cunoașterea voastră despre Mine adevărată? Cât loc am ocupat în inimile voastre? V-am umplut inimile în întregime? Cât de multe au realizat cuvintele Mele în interiorul vostru? Nu Mă luați drept prost! Aceste lucruri sunt perfect clare pentru Mine! Astăzi, când vocea mântuirii Mele se face auzită, a existat o sporire a iubirii voastre pentru Mine? A devenit curată o parte a loialității voastre față de Mine? A devenit mai profundă cunoașterea voastră referitoare la Mine? Slăvirea oferită în trecut a pus o temelie solidă pentru cunoașterea voastră de astăzi? Cât de mult din voi este ocupat de Duhul

Meu? Cât loc ocupă imaginea Mea în interiorul vostru? Și-au atins cuvântările Mele scopul în voi? Simțiți cu adevărat că nu aveți unde să vă ascundeți rușinea? Credeți cu adevărat că nu sunteți calificați pentru a fi poporul Meu? Dacă sunteți complet neatenți la întrebările de mai sus, atunci aceasta arată că pescuiești în ape tulburi, că ești prezent doar pentru a înmulți rândurile și că, la momentul prestabilit de Mine, vei fi cu siguranță alungat și aruncat în groapa fără fund pentru a doua oară. Acestea sunt cuvintele Mele de avertizare și oricine nu le ia în serios va fi lovit de judecata Mea și, la momentul stabilit, va întâlni dezastrul. Nu este așa? Trebuie încă să ofer exemple pentru a ilustra lucrul acesta? Trebuie să vorbesc mai simplu pentru a vă oferi un exemplu? De la momentul creației și până astăzi, mulți oameni Mi-au nesocotit cuvintele și, astfel, au fost înlăturați și alungați din curentul Meu de recuperare; în cele din urmă, trupurile lor pier, iar duhurile lor sunt aruncate în Infern și chiar și astăzi ele încă sunt supuse unei pedepse cumplite. Mulți oameni Mi-au urmat cuvintele, dar au mers împotriva luminării și iluminării Mele și, astfel, au fost dați la o parte de Mine, căzând sub domeniul Satanei și devenind unii dintre cei ce se opun Mie. (Astăzi, toți aceia care Mi se opun în mod direct ascultă doar superficial cuvintele Mele și nesocotesc esența cuvintelor Mele.) Au existat, de asemenea, mulți care doar au ascultat cuvintele pe care le-am rostit ieri, care au păstrat „gunoiul” din trecut și nu au prețuit „roadele” zilei de astăzi. Acești oameni nu doar că au fost luați prizonieri de Satana, dar au devenit păcătoși eterni și dușmani ai Mei și Mi se opun direct. Astfel de oameni sunt obiectele judecății în culmea mâniei Mele și astăzi sunt încă orbi, încă în temnițele întunecoase (adică, astfel de oameni sunt cadavre putrede, inerte, care sunt controlate de Satana; deoarece ochii lor au fost acoperiți de Mine, Eu spun că ei sunt orbi). Ar fi bine să ofer un exemplu pentru ca voi să aveți o referință, astfel încât să puteți învăța din el:

La menționarea lui Pavel, vă veți gândi la istoria sa și la unele povești despre el care nu sunt exacte și care nu corespund cu realitatea. El a fost învățat de către părinții săi de la o vârstă fragedă și a primit viața Mea, iar ca rezultat al predestinării Mele, el avea calibrul pe care Eu îl cer. La vârsta de 19 ani, el a citit diferite cărți despre viață; astfel, nu trebuie să intru în detalii despre cum, datorită calibrului său și datorită luminării și iluminării Mele, el nu numai că putea vorbi cu o anume pricepere despre chestiuni spirituale, dar era, de asemenea, capabil să Îmi înțeleagă intențiile. Desigur, aceasta nu exclude combinația de factori interni și externi. Totuși, singura sa imperfecțiune era faptul că, datorită talentelor sale, era deseori lăudăros și superficial. Drept rezultat, datorită neascultării sale, din care o parte îl reprezenta direct pe arhanghel, când Eu am devenit trup pentru prima dată, el a depus toate eforturile pentru a Mă sfida. El era unul dintre aceia care nu cunosc cuvintele Mele, iar locul Meu în inima sa deja dispăruse. Astfel de oameni se opun direct divinității Mele și sunt doborâți de Mine și se pleacă și își mărturisesc păcatele doar la final. Astfel, după ce utilizasem punctele lui forte – adică, după ce el lucrase pentru Mine o perioadă de timp – el a revenit din nou la vechile lui obiceiuri și, deși nu Mi-a nesocotit în mod direct cuvintele, el nu a ascultat îndrumarea interioară și luminarea Mea și, astfel, tot ceea ce făcuse el în trecut era inutil; cu alte cuvinte, coroana slavei, despre care vorbea, devenise cuvinte goale, produsul propriei sale imaginații, căci, chiar și astăzi, el încă este supus judecății Mele, în captivitatea lanțurilor Mele.

Din exemplul de mai sus se poate vedea că oricine Mi se opune (prin opoziția nu numai față de sinele Meu trupesc ci, mai important, față de cuvintele Mele și față de Duhul Meu – adică, față de divinitatea Mea), primește judecata Mea în trupul său. Când Duhul Meu te părăsește, te prăbușești, coborând direct în Infern. Și, deși corpul tău trupesc este pe

pământ, ești ca o persoană care suferă de boli mintale: ți-ai pierdut rațiunea și, imediat, te simți ca și cum ai fi un cadavru, astfel încât Mă implori să îți nimicesc trupul fără întârziere. Majoritatea dintre voi, care sunteți stăpâniți de duh, manifestați o apreciere profundă față de aceste circumstanțe și nu este nevoie să intru în alte detalii. În trecut, când am lucrat în umanitatea normală, majoritatea oamenilor se măsuraseră deja cu mânia și măreția Mea și deja cunoșteau puțin din înțelepciunea și firea Mea. Astăzi, vorbesc și acționez direct în divinitate și există încă unii oameni care vor vedea mânia și judecata Mea cu proprii lor ochi; în plus, principala lucrare a celei de-a doua părți a erei de judecată este de a face tot poporul Meu să Îmi cunoască faptele în trup, în mod direct, și de a vă face pe toți să contemplați firea Mea, în mod direct. Totuși, deoarece Eu sunt în trup, vă înțeleg slăbiciunile. Speranța Mea este ca voi să nu tratați duhul, sufletul și trupul vostru ca pe niște fleacuri dedicându-le, fără să gândiți, Satanei. Este mai bine să prețuiți tot ceea ce aveți și să nu tratați totul precum un joc, căci astfel de lucruri au legătură cu soarta voastră. Sunteți cu adevărat capabili să înțelegeți adevăratul sens al cuvintelor Mele? Sunteți cu adevărat capabili să arătați considerație față de adevăratele Mele sentimente?

Sunteți dispuși să vă bucurați de binecuvântările Mele pe pământ, binecuvântări care sunt asemănătoare celor din cer? Sunteți dispuși să prețuiți faptul că Mă înțelegeți pe Mine, desfătarea cuvintelor Mele și cunoașterea referitoare la Mine ca fiind cele mai valoroase și semnificative lucruri din viața voastră? Sunteți cu adevărat capabili să vă supuneți complet Mie, fără să vă gândiți la propriile voastre perspective? Sunteți cu adevărat capabili să vă permiteți vouă înșivă să fiți omorâți de Mine și conduși de Mine, ca o oaie? Există printre voi vreunul capabil să realizeze astfel de lucruri? Se poate ca toți cei care sunt acceptați de Mine și primesc promisiunile Mele să fie cei care câștigă binecuvântările Mele? Ați înțeles

ceva din aceste cuvinte? Dacă vă testez, puteți cu adevărat să vă puneți la mila Mea și, în mijlocul acestor încercări, să căutați intențiile Mele și să înțelegeți inima Mea? Nu doresc ca tu să poți rosti multe cuvinte impresionante sau să spui multe povești palpitante; ci, îți cer să poți fi o bună mărturie pentru Mine și să poți intra complet și profund în realitate. Dacă nu aș vorbi direct, ai putea să abandonezi tot în jurul tău și să-ți permiți ție însuți să fii folosit de Mine? Nu este aceasta realitatea pe care o cer? Cine poate înțelege sensul cuvintelor Mele? Totuși, vă cer să nu mai fiți trași în jos de greșeli, să fiți proactivi în intrarea voastră și să pricepeți esența cuvintelor Mele. Aceasta vă va împiedica să înțelegeți greșit cuvintele Mele și să fiți confuzi față de ce vreau să spun și, astfel, să încălcați decretele Mele administrative. Sper că pricepeți intențiile Mele pentru voi din cuvintele Mele. Nu vă mai gândiți la propriile perspective și acționați așa cum ați decis înaintea Mea să vă supuneți orchestrărilor lui Dumnezeu în toate lucrurile. Toți aceia care stau în casa Mea ar trebui să facă tot ceea ce pot; ar trebui să oferi tot ce ai mai bun ultimei secțiuni a lucrării Mele pe pământ. Ești cu adevărat dispus să pui astfel de lucruri în practică?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 4

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 365)

Pe pământ, tot felul de duhuri rele dau mereu târcoale în căutarea unui loc unde să se odihnească, căutând neîncetat cadavre umane ce pot fi consumate. Oamenii Mei! Trebuie să rămâneți sub grija și protecția Mea. Să nu fiți niciodată desfrânați! Să nu vă purtați niciodată cu nesăbuință! Ar trebui să-ți oferi loialitatea casei Mele, și doar cu loialitate poți pune la cale un contraatac împotriva vicleniei diavolului. În niciun caz nu trebuie să te comporți ca în trecut, făcând un lucru în fața Mea și altul pe la spatele Meu;

dacă te porți așa, atunci ești deja dincolo de răscumpărare. Nu am rostit oare cuvinte precum acestea mai mult decât îndeajuns? A trebuit să atrag atenția omului în mod repetat tocmai din cauză că vechea sa natură este incorigibilă. Nu vă plictisiți! Tot ceea ce spun este pentru a vă asigura destinul! Ceea ce îi trebuie Satanei este exact un loc scârbos și mizerabil; cu cât sunteți mai imposibil de răscumpărat și cu cât sunteți mai desfrânați, refuzând să vă supuneți restricțiilor, cu atât mai mult acele duhuri necurate vor profita de orice oportunitate de a se infiltra în voi. Dacă ați ajuns în acest punct, atunci loialitatea voastră va fi doar pălăvrăgeală inutilă, fără urmă realitate în ea, iar spiritele rele vă vor devora hotărârea și o vor transforma în neascultare și-n uneltiri satanice, de utilizat pentru a-Mi perturba lucrarea. De atunci, ați putea fi nimiciți de către Mine în orice clipă. Nimeni nu înțelege gravitatea acestei situații; oamenii pur și simplu se fac că nu aud și nu sunt precauți nici măcar un pic. Nu Îmi amintesc ce a fost făcut în trecut; chiar te mai aștepți ca Eu să fiu indulgent față de tine, „uitând” încă o dată? Deși oamenii Mi s-au împotrivit, nu o să le port pică, căci statura lor este prea mică și, astfel, nu am avut cerințe exagerate de la ei. Tot ceea le cer este să nu fie depravați și să se supună constrângerilor. Cu siguranță, nu este dincolo de capacitatea voastră să îndepliniți această singură condiție, așa e? Majoritatea oamenilor se așteaptă ca Eu să le dezvălui și mai multe taine cu care să își bucure ochii. Și totuși, dacă ai ajunge să înțelegi toate tainele cerului, ce anume ai putea face cu acele cunoștințe? M-ai iubi mai mult? Ți-ar spori iubirea pentru mine? Eu nu subestimez omul, nici nu ajung cu ușurință la un verdict în privința lui. Dacă nu ar fi acestea circumstanțele actuale ale omului, nu aș încorona oamenii cu ușurință cu aceste etichete. Gândiți-vă la trecut: de câte ori v-am defăimat Eu? De câte ori v-am subestimat? De câte ori v-am privit fără a lua în seamă circumstanțele voastre adevărate? De câte ori cuvântările Mele

au eșuat să vă câștige din toată inima? De câte ori am vorbit fără a atinge o coardă profund sensibilă din voi? Care dintre voi Mi-a citit cuvintele fără frică și fără să tremure, profund temător că îl voi lovi și-l voi arunca în Adânc? Cine nu îndură încercări din cuvintele Mele? În cuvântările Mele sălășluiește autoritatea, dar aceasta nu este pentru a-l judeca superficial pe om; dimpotrivă, luând în seamă circumstanțele adevărate ale omului, îi demonstrez constant semnificația inerentă a cuvintelor Mele. De fapt, există cineva capabil de a recunoaște măreția omnipotentă din cuvintele Mele? Există cineva care poate primi cel mai curat aur din care sunt făcute cuvintele Mele? Cât de multe cuvinte am rostit? Le-a prețuit vreodată cineva?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 10

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 366)

Supraveghez universul zi după zi și Mă ascund cu smerenie în locuința Mea, experimentând viața umană și studiind îndeaproape fiecare faptă a omului. Nimeni nu Mi s-a oferit vreodată cu adevărat; nimeni nu a căutat vreodată adevărul. Nimeni nu a fost vreodată conștiincios pentru Mine și nu a luat vreodată hotărâri înaintea Mea și nici nu s-a ținut apoi de datoria sa. Nimeni nu Mi-a permis vreodată să sălășluiesc înlăuntrul său și nimeni nu M-a prețuit așa cum oamenii și-ar prețui propria viață. Nimeni nu a văzut vreodată, în realitatea concretă, tot ce este divinitatea Mea; nimeni nu a fost vreodată dornic să fie în contact cu Însuși Dumnezeul real. Când apele îi înghit cu totul pe oameni, Eu îi salvez din apele stătătoare și le dau șansa de a trăi din nou. Când oamenii își pierd încrederea de a trăi, Eu îi trag din pragul morții, oferindu-le curajul de a merge mai departe, pentru ca ei să Mă poată folosi ca temelie a existenței lor. Când oamenii nu Mă ascultă, îi fac să Mă cunoască în neascultarea lor. În lumina vechii naturi a omenirii și

în lumina îndurării Mele, decât să ucid oamenii, mai degrabă le permit să se căiască și să o ia de la capăt. Când suferă de foame, deși în trup le-a mai rămas o singură suflare, Eu îi smulg de la moarte, împiedicându-i să cadă pradă tertipurilor Satanei. De atâtea ori Mi-au văzut oamenii mâna, de atâtea ori Mi-au văzut expresia blândă și fața zâmbitoare, și de atâtea ori Mi-au văzut măreția și mânia. Deși oamenii nu M-au cunoscut niciodată, Eu nu profit de slăbiciunile lor ca să îi provoc în mod deliberat. Faptul că am experimentat greutățile oamenilor Mi-a permis să am înțelegere pentru slăbiciunea omului. Doar ca răspuns la neascultarea și nerecunoștința oamenilor, le împart mustrarea în diferite grade.

Mă ascund când oamenii sunt ocupați și Mă dezvălui în timpul lor liber. Oamenii își imaginează că Eu știu toate lucrurile; Mă văd ca pe Însuși Dumnezeul care îndeplinește toate rugămințile. De aceea, cei mai mulți vin înaintea Mea doar pentru a căuta ajutorul lui Dumnezeu, nu datorită vreunei dorințe de a Mă cunoaște. Când se află în chinurile bolii, oamenii Îmi cer urgent ajutorul. Când au necazuri, Îmi mărturisesc greutățile lor, cu toată puterea lor, ca să-și verse mai bine suferința. Cu toate acestea, nicio singură ființă umană nu a fost în stare să Mă iubească și când i-a fost bine; nicio singură persoană nu M-a căutat, în vreme de pace și fericire, pentru a putea lua parte la bucuria ei. Când micile lor familii sunt fericite și bine, oamenii demult S-au lepădat de Mine sau Mi-au închis ușa în față, interzicându-Mi să intru, ca să se poată bucura de fericirea binecuvântată a familiilor lor. Mintea umană este prea îngustă; este prea îngustă chiar și pentru a cuprinde un Dumnezeu atât de iubitor, milostiv și abordabil ca Mine. De atâtea ori am fost respins de oameni în vremurile în care râdeau cu bucurie; de atâtea ori am fost cârja pe care s-au sprijinit oamenii când s-au poticnit; de atâtea ori oamenii care sufereau de o boală M-au forțat în rolul de doctor. Cât de cruzi sunt oamenii! Sunt extrem de iraționali și imorali. Nici măcar

sentimentele cu care se presupune că oamenii sunt înzestrați nu pot fi percepute în ei; sunt aproape complet lipsiți de orice urmă de umanitate. Cântăriți trecutul și comparați-l cu prezentul: se petrece vreo schimbare în voi? Ați mai scăpat de câteva dintre lucrurile din trecutul vostru? Sau acel trecut nu a fost încă înlocuit?

Am traversat lanțuri muntoase și văile râurilor, experimentând bucuriile și necazurile lumii. Mulți ani am umblat și am trăit printre oameni, dar se pare că firea oamenilor puțin s-a schimbat. Și este ca și cum vechea natură a omului a prins rădăcini și a încolțit în ei. Nu sunt niciodată capabili să schimbe acea natură veche; doar o îmbunătățesc oarecum, pe temelia inițială. După cum spun oamenii, substanța nu s-a schimbat, dar forma s-a schimbat mult. Se pare că toată lumea încearcă să Mă păcălească și să Mă năucească, astfel încât să poată să scape basma curată și să-Mi câștige aprecierea. Eu nici nu admir și nici nu acord atenție tertipurilor oamenilor. Decât să fiu mistuit de furie, mai degrabă adopt atitudinea celui care privește, dar nu vede. Am de gând să acord omenirii un anumit grad de libertate și, după aceea, să-i tratez pe toți oamenii laolaltă. De vreme ce toți oamenii sunt netrebnici fără valoare care nu se iubesc și nu se prețuiesc pe ei înșiși, atunci, de ce ar mai avea nevoie ca Eu să le arăt, încă o dată, milă și iubire? Fără excepție, oamenii nu se cunosc pe ei înșiși și nici nu știu cât valorează. Ar trebui să se urce pe un cântar ca să fie cântăriți. Oamenii nu țin seama de Mine, așa că nici Eu nu îi iau în serios. Nu-Mi acordă nicio atenție, deci nici Eu nu trebuie să lucrez mai mult asupra lor. Nu este aceasta cea mai bună dintre cele două lumi? Nu vă descrie aceasta pe voi, poporul Meu? Care dintre voi a luat hotărâri înaintea Mea și nu le-a abandonat după aceea? Cine a luat hotărâri pe termen lung înaintea Mea, în loc să ia frecvent decizii în privința lucrurilor? În vreme de pace, oamenii iau mereu hotărâri înaintea Mea și apoi renunță la toate când au necazuri;

mai târziu, își reiau hotărârea și o aduc înaintea Mea. Sunt Eu, oare, atât de nedemn de respect încât să accept, la întâmplare, deșeul pe care omul l-a ridicat din mormanul de gunoi? Puțini sunt oamenii care nu renunță la hotărârile lor, puțini sunt puri și puțini oferă ce au mai prețios ca jertfă pentru Mine. Nu sunteți voi toți la fel? Dacă nu sunteți în stare să vă țineți de datoriile voastre ca membri ai poporului Meu în Împărăție, veți fi detestați și respinși de Mine!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 14

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 367)

Toți oamenii sunt creaturi lipsite de autocunoaștere și sunt incapabili de a se cunoaște pe sine. Cu toate acestea, îi cunosc pe toți ceilalți ca pe dosurile propriilor mâini, ca și când tot ceea ce au făcut și spus ceilalți a fost mai întâi „inspectat” de ei, chiar în fața lor, și au primit aprobarea lor înainte de a fi făcut. Prin urmare, este ca și cum i-ar fi înțeles pe de-a întregul pe toți ceilalți, chiar până la stările lor psihologice. Toate ființele umane sunt astfel. Chiar dacă au intrat astăzi în Epoca Împărăției, natura lor rămâne neschimbată. Ei încă mai fac ce fac Eu, înaintea Mea, în timp ce, pe la spatele Meu, încep să-și ridice propria „afacere” unică. Totuși, după aceea, când vin înaintea Mea, sunt ca niște oameni complet diferiți, aparent calmi și neînfricați, cu chipuri senine și un puls stabil. Nu este tocmai asta ceea ce îi face pe oameni atât de josnici? Atât de mulți oameni poartă două fețe complet diferite – una în timp ce se află fața Mea și cealaltă când se află la spatele Meu. Atât de mulți dintre ei se comportă ca niște miei nou-născuți când sunt înaintea Mea, dar când sunt în spatele Meu se transformă în tigri feroce și apoi se comportă ca niște păsărele care țâșnesc vesel pe dealuri. Atât de mulți arată că au scop și hotărâre în fața Mea. Foarte mulți vin înaintea Mea, căutând cuvintele Mele cu sete și tânjind, dar când se află

în spatele Meu, se satură și se leapădă de ele, ca și cum cuvântările Mele ar fi o povară. De-atât de multe ori, văzând rasa umană coruptă de dușmanul Meu, am renunțat să-Mi pun speranțele în oameni. De-atât de multe ori, văzându-i venind înaintea Mea căutând înlăcrimați iertare, Eu, din cauza lipsei de respect față de sine și a incorigibilității lor încăpățânate, am închis totuși cu mânie ochii la acțiunile lor, chiar și atunci când inimile lor sunt autentice, iar intențiile lor sunt sincere. De-atât de multe ori, am văzut oameni suficient de încrezători să coopereze cu Mine care, atunci când sunt înaintea Mea, par să fie în îmbrățișarea Mea, degustându-i căldura. De-atât de multe ori, asistând la nevinovăția, vivacitatea și adorația aleșilor Mei, cum aș putea să nu Mă bucur din plin de aceste lucruri? Ființele omenești nu știu cum să se bucure de binecuvântările lor predestinate în mâinile Mele, întrucât ei nu înțeleg, în cele din urmă, la ce se referă exact atât „binecuvântările”, cât și „suferința”. Din acest motiv, oamenii sunt departe de a fi sinceri atunci când Mă caută. Dacă ziua de mâine nu ar exista, atunci, care dintre voi, stând înaintea Mea, ar fi la fel de pur ca zăpada și la fel de nepătat ca jadul? S-ar putea spune că iubirea voastră pentru Mine este doar ceva ce poate fi schimbat pentru o masă delicioasă, o ținută vestimentară stilată sau o funcție înaltă cu remunerații frumoase? Poate fi schimbată pentru iubirea pe care ceilalți o au pentru tine? S-ar putea ca, de fapt, trecerea prin încercări să le dea oamenilor impulsul de a renunța la dragostea lor față de Mine? Suferința și necazurile îi vor face să se plângă de rânduielile Mele? Nimeni nu a apreciat vreodată cu adevărat sabia ascuțită care se află în gura Mea: ei cunosc doar înțelesul ei superficial fără să înțeleagă într-adevăr ce implică. Dacă ființele umane ar fi capabile, într-adevăr, să vadă ascuțimea sabiei Mele, ar fugi ca șobolanii în găurile lor. Din cauza amorțelii lor, oamenii nu înțeleg nimic din sensul adevărat al cuvântărilor Mele și, astfel, nu au nicio idee despre cât de formidabile sunt

acestea sau cât dezvăluie din natura umană și cât de mult din corupția lor a fost judecată de acele cuvinte. Din acest motiv, ca rezultat al ideilor lor incomplete despre ceea ce spun Eu, majoritatea oamenilor au adoptat o atitudine lipsită de entuziasm.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 15

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 368)

De-a lungul veacurilor, mulți au plecat din această lume cu dezamăgire și cu reticență și mulți au venit în ea cu speranță și credință. Am aranjat ca mulți să vină și i-am îndepărtat pe mulți. Numeroși oameni au trecut prin mâinile Mele. Multe duhuri au fost aruncate în Infern, mulți au trăit în trup și mulți au murit și au renăscut pe pământ. Cu toate acestea, niciunul dintre ei nu a avut niciodată ocazia să se bucure de binecuvântările Împărăției astăzi. I-am dat omului atât de mult, dar el a câștigat puțin, pentru că atacul forțelor lui Satana l-a lăsat în imposibilitatea de a se bucura de toate bogățiile Mele. El a avut doar norocul să le vadă, dar nu a putut niciodată să se bucure pe deplin de ele. Omul nu a descoperit niciodată tezaurul din corpul său pentru a primi bogățiile Cerului și, astfel, el a pierdut binecuvântările pe care Eu le-am revărsat asupra lui. Oare nu este duhul omului chiar capacitatea care îl conectează la Duhul Meu? De ce nu M-a urmat niciodată omul cu duhul lui? De ce se apropie de Mine în trup, dar este incapabil să facă acest lucru în duh? Este adevărata Mea față una a trupului? De ce omul nu-Mi cunoaște substanța? Nu a fost într-adevăr, niciodată, nicio urmă din Mine în duhul omului? Am dispărut Eu complet din duhul omului? Dacă omul nu intră în tărâmul spiritual, cum poate el să-Mi înțeleagă intențiile? Există, în ochii omului, ceea ce poate pătrunde direct în tărâmul spiritual? Multe sunt vremurile în care l-am strigat pe om cu Duhul Meu, dar omul acționează ca și cum ar fi fost înțepat de Mine,

privindu-Mă de la depărtare, cu mare spaimă că îl voi conduce într-o altă lume. Multe sunt vremurile în care am cercetat în duhul omului, totuși el rămâne complet nepăsător, profund temător că voi intra în casa lui și voi profita de ocazie pentru a-l priva de toate bunurile sale. Astfel, el Mă închide afară, lăsându-Mă în față cu nimic altceva decât o ușă rece și închisă ermetic. Multe sunt vremurile în care omul a căzut, iar Eu l-am mântuit, totuși, după trezire, M-a părăsit imediat și, neatins de dragostea Mea, Îmi aruncă o privire grijulie; Eu niciodată nu am încălzit inima omului. Omul este un animal fără sentimente și cu sânge rece. Chiar dacă el este încălzit de îmbrățișarea Mea, niciodată nu a fost profund mișcat de ea. Omul este ca un sălbatic al muntelui. El niciodată nu a apreciat toată prețuirea Mea față de omenire. El nu dorește să se apropie de Mine, preferând să locuiască printre munți, unde îndură amenințarea fiarelor sălbatice – dar, totuși, el nu este dornic să se refugieze în Mine. Eu nu oblig niciun om: Eu doar Îmi fac lucrarea. Va veni ziua când omul va înota de partea Mea din mijlocul oceanului puternic, astfel încât el se va putea bucura de toate bogățiile de pe pământ și va lăsa în urmă riscul de a fi înghițit de mare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 20

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 369)

Mulți oameni doresc să Mă iubească cu adevărat, dar, deoarece inimile lor nu le aparțin, ei nu au niciun control asupra lor înșiși; mulți oameni Mă iubesc cu adevărat pe măsură ce experimentează încercările date de Mine, dar sunt incapabili să înțeleagă că Eu exist cu adevărat și Mă iubesc doar în deșertăciune și nu datorită existenței Mele reale; mulți oameni, își aștern inimile înaintea Mea, iar apoi nu le dau nicio atenție și, astfel, Satana pune stăpânire pe inimile lor ori de câte ori are ocazia, iar apoi Mă părăsesc;

mulți oameni Mă iubesc în mod autentic atunci când le ofer cuvintele Mele, totuși ei nu-Mi prețuiesc cuvintele în duhurile lor, ci le folosesc întâmplător ca proprietate publică și le aruncă înapoi de unde provin ori de câte ori ei simt astfel. Omul Mă caută în mijlocul durerii și ridică privirea la Mine printre încercări. În timp de pace se bucură de Mine, pe când în primejdie Mă neagă, când este ocupat, el Mă uită, iar când este leneș, face lucrurile de mântuială pentru Mine – totuși niciodată nu M-a iubit nimeni de-a lungul întregii sale vieți. Îmi doresc ca omul să fie sincer înaintea Mea: nu cer să-Mi dea nimic, ci doar ca toți oamenii să Mă ia în serios, ca, în loc să Mă lingușească, să-Mi permită să aduc înapoi sinceritatea omului. Luminarea Mea, iluminarea Mea și costul eforturilor Mele se răspândesc printre toți oamenii, totuși astfel și adevăratul fapt al fiecărei acțiuni a omului se răspândește printre toți oamenii, precum și înșelăciunea lor față de Mine. Este ca și cum ingredientele înșelăciunii omului l-ar fi însoțit încă din pântece, de parcă ar fi avut aceste abilități speciale de înșelătorie de la naștere. În plus, el nu s-a dat niciodată de gol; nimeni nu a perceput vreodată sursa acestor abilități înșelătoare. Ca urmare, omul trăiește în mijlocul înșelăciunii fără a-și da seama și este ca și când s-ar ierta pe sine, ca și cum ar fi aranjamentele lui Dumnezeu mai degrabă decât înșelăciunea lui intenționată față de Mine. Nu este aceasta tocmai sursa înșelăciunii omului față de Mine? Nu este acesta planul lui viclean? Niciodată n-am fost dezorientat de lingușirile și tertipurile omului, pentru că Mi-am dat seama de substanța lui cu mult timp în urmă. Cine știe cât de multă necurățenie este în sângele lui și cât de mult din veninul Satanei este în măduva lui? Omul devine mai obișnuit cu acesta în fiecare zi care trece, astfel încât nu simte răul făcut de Satana și, astfel, nu are niciun interes să afle „arta unei existențe sănătoase”.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 21

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 370)

Omul trăiește în mijlocul luminii, însă nu este conștient de prețiozitatea luminii. El nu cunoaște esența și sursa luminii și, mai mult, cui îi aparține lumina. Când acord omului lumina, Eu examinez imediat condițiile printre oameni: datorită luminii, toți oamenii se schimbă și cresc și au părăsit întunericul. Eu privesc la fiecare colț al universului și văd că munții sunt înconjurați de ceață, că apele au înghețat în frig și că, datorită venirii luminii, oamenii privesc spre Răsărit pentru a putea descoperi ceva mai prețios – totuși, omul rămâne incapabil să distingă, prin pâclă, o direcție clară. Deoarece întreaga lume este acoperită de ceață, când Eu privesc dintre nori, niciun om nu-Mi descoperă existența. Omul caută ceva pe pământ; pare să caute hrană; intenționează, se pare, să aștepte sosirea Mea – totuși, el nu cunoaște ziua Mea și poate doar să privească deseori la strălucirea luminii în Răsărit. Între toate popoarele, Eu le caut pe acelea care sunt, cu adevărat, în acord cu inima Mea. Eu umblu printre toate popoarele și trăiesc printre ele, dar omul este teafăr și nevătămat pe pământ și, astfel, nu există niciunul care să fie cu adevărat în acord cu inima Mea. Oamenii nu știu cum să se îngrijească de voia Mea, ei nu pot vedea acțiunile Mele și nu se pot mișca prin lumină și să primească strălucirea luminii asupra lor. Deși omul Îmi prețuiește întotdeauna cuvintele, el este incapabil să vadă prin tertipurile Satanei; deoarece statura omului este prea mică, el nu poate face așa cum îi dorește inima. Omul nu M-a iubit niciodată cu sinceritate. Când Eu îl înalț, el se simte nevrednic, dar aceasta nu-l face să încerce să Mă mulțumească. El deține numai, în mâinile sale, „poziția” pe care Eu i-am dat-o și o cercetează; insensibil la frumusețea Mea, el, în schimb, persistă în a se umfla cu beneficiile poziției sale. Nu este acesta neajunsul omului? Când munții se mișcă, ar putea ei face un ocol de dragul poziției voastre? Când apele curg, ar putea ele să se oprească

înaintea poziției omului? Ar putea fi inversate cerurile și pământul de poziția omului? Cândva, Eu am fost milostiv față de om, de nenumărate ori – dar nimănui nu-i pasă sau nu prețuiește aceasta. Ei doar ascultă aceasta ca pe o poveste sau o citesc ca pe un roman. Oare, cu adevărat, cuvintele Mele nu ating inima omului? Cuvântările Mele nu au niciun efect? Ar putea fi faptul că nimeni nu crede în existența Mea? Omul nu se iubește pe sine; în schimb, el se unește cu Satana ca să Mă atace și îl folosește pe Satana ca pe un „bun” cu care să Mă slujească. Eu voi pătrunde în toate tertipurile Satanei și voi opri oamenii de pe pământ să accepte înșelătoriile lui, astfel încât ei să nu Mi se opună din cauza existenței sale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 22

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 371)

În ochii Mei, omul este stăpânitorul tuturor lucrurilor. Autoritatea pe care i-am dat-o nu a fost mică, îngăduindu-i să stăpânească toate lucrurile de pe pământ – iarba de pe munți, animalele din păduri și peștii din apă. Și totuși, în loc să fie fericit datorită acestui lucru, omul este cuprins de neliniște. Întreaga sa viață este una de suferință, de alergătură, de distracție adăugată deșertăciunii; în toată viața lui nu există noi invenții sau creații. Nimeni nu este capabil să scape din această viață goală, nimeni nu a descoperit vreodată o viață plină de însemnătate și nimeni nu a trăit o viață adevărată. Cu toate că oamenii de astăzi trăiesc toți în lumina Mea strălucitoare, nu cunosc nimic despre viața din cer. Dacă nu sunt milostiv față de om și nu mântuiesc omenirea, atunci toți oamenii au venit în zadar, viețile lor pe pământ sunt fără rost și vor muri în zadar, fără nimic de care să fie mândri. Oamenii din toate religiile, din toate sectoarele societății, toate națiunile și toate confesiunile religioase cunosc cu toții deșertăciunea pe pământ și cu toții Mă caută și așteaptă întoarcerea Mea – totuși, cine este

capabil să Mă cunoască atunci când sosesc? Eu am creat toate lucrurile, am creat omenirea și astăzi M-am pogorât printre oameni. Omul, totuși, Îmi dă o ripostă și se răzbună pe Mine. Oare lucrarea pe care am făcut-o asupra omului nu îi este de niciun folos? Sunt Eu realmente incapabil să-l mulțumesc pe om? De ce Mă respinge omul? De ce este omul atât de rece și de indiferent față de Mine? De ce este pământul acoperit de cadavre? Este oare aceasta, într-adevăr, starea lumii pe care am făcut-o pentru om? Cum se face că i-am dat omului bogății fără seamăn, și totuși, în schimbul lor, el Îmi oferă două mâini goale? De ce omul nu Mă iubește cu adevărat? De ce nu vine niciodată înaintea Mea? Să fi fost într-adevăr toate vorbele Mele degeaba? Să fi pierit cuvintele Mele asemenea căldurii din apă? De ce este omul nedoritor să coopereze cu Mine? Este sosirea zilei Mele într-adevăr momentul morții omului? Aș putea cu adevărat să distrug omul în momentul când Împărăția Mea este formată? De ce, în timpul întregului Meu plan de gestionare (planul mântuirii), nu a priceput nimeni niciodată intențiile Mele? De ce, în loc să țină la cuvântările din gura Mea, omul le detestă și le respinge? Nu condamn pe nimeni, ci doar îi fac pe oameni să redevină calmi și să-și ducă la bun sfârșit lucrarea de introspecție.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 25

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 372)

Omul a experimentat căldura Mea, omul M-a slujit cu seriozitate și s-a supus cu seriozitate înaintea Mea, făcând totul pentru Mine în prezența Mea. Însă asta e de nerealizat de către oamenii de azi; ei nu fac altceva decât să jelească în spiritul lor ca și cum ar fi fost înșfăcați de un lup înfometat și nu pot decât să privească neajutorați la Mine, strigându-Mă neîncetat. Dar la sfârșit, nu sunt capabili să scape din situația lor grea. Mă gândesc cum oamenii din trecut au făcut promisiuni în prezența Mea, jurând

pe cer și pământ în prezența Mea să-Mi răsplătească bunătatea cu afecțiunea lor. Au plâns cu mâhnire înaintea Mea și sunetul plânsetelor lor a fost sfâșietor, greu de suportat. Datorită hotărârii lor, adeseori am oferit ajutor oamenilor. De nenumărate ori, oamenii au venit înaintea Mea să Mi se supună, cu maniere încântătoare greu de uitat. De nenumărate ori, M-au iubit, neabătuți în loialitatea lor, cu o sinceritate admirabilă. De nenumărate ori, M-au iubit într-atât încât să-și sacrifice propriile vieți, M-au iubit mai mult decât pe ei înșiși – și, văzându-le onestitatea, le-am acceptat iubirea. De nenumărate ori, s-au oferit pe sine în prezența Mea, de dragul Meu, nepăsători în fața morții, iar Eu le-am descrețit frunțile de griji și, cu băgare de seamă, le-am cercetat chipurile. Au existat nenumărate ocazii când i-am iubit ca pe o comoară neprețuită și au existat nenumărate ocazii când i-am urât ca pe propriii dușmani. Cu toate acestea, ce este în mintea Mea rămâne dincolo de înțelegerea omului. Când oamenii sunt triști, Eu vin să-i mângâi, iar când sunt slabi, Eu vin să îi ajut. Când se rătăcesc, Eu îi călăuzesc. Când plâng, Eu le șterg lacrimile. Dar când Eu sunt trist, cine Mă poate alina cu inima sa? Când sunt extrem de îngrijorat, cine este atent la simțămintele Mele? Când sunt mâhnit, cine poate remedia rănile din inima Mea? Când Eu am nevoie de cineva, cine se oferă voluntar să coopereze cu Mine? Oare atitudinea din trecut a oamenilor față de Mine să fie pierdută acum pentru totdeauna? Cum se face că nimic din ea nu rămâne în amintirile lor? Cum de au uitat oamenii toate aceste lucruri? Nu e totul din cauza corupției omenirii de către dușmanul ei?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 27

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 373)

Dumnezeu a creat omenirea, dar, când vine în lumea umană, oamenii caută să I se împotrivească și-L alungă de pe teritoriul lor, ca și cum El ar fi

un orfan care rătăcește prin lume sau un om fără patrie. Nimeni nu se simte atașat de Dumnezeu, nimeni nu Îl iubește cu adevărat și nimeni nu a întâmpinat vreodată venirea Lui. În schimb, când văd venirea lui Dumnezeu, fețele lor pline de bucurie se întunecă într-o clipă, ca și cum o furtună neașteptată ar fi pe drum sau ca și când Dumnezeu ar putea să ia fericirea familiei lor și de parcă El nu i-ar fi binecuvântat niciodată pe oameni, ci, în schimb, ar fi adus asupra lor doar nenorociri. Prin urmare, în mintea oamenilor, Dumnezeu nu este o binefacere pentru ei, ci Cel care-i blestemă mereu. De aceea, ei nu-I acordă atenție și nici nu-L întâmpină; sunt întotdeauna reci față de El, iar acest lucru nu s-a schimbat niciodată. Întrucât oamenii nutresc aceste lucruri în inima lor, Dumnezeu spune că sunt iraționali și imorali și că nici măcar sentimentele cu care se presupune că oamenii sunt înzestrați nu pot fi percepute în ei. Oamenii nu arată nicio considerație față de sentimentele lui Dumnezeu, dar, în schimb, folosesc așa-numita „dreptate" când vine vorba de El. Ei sunt așa de mulți ani și, din acest motiv, Dumnezeu a spus că firile lor nu s-au schimbat. Acest lucru arată că ei nu au mai multă substanță decât o mână de pene. S-ar putea spune că oamenii sunt ticăloși fără valoare, deoarece nu se prețuiesc pe ei înșiși. Dacă nici măcar nu se iubesc, ci, în schimb, se calcă în picioare, acest lucru nu arată lipsa lor de valoare? Omenirea este ca o femeie ușoară care joacă jocuri cu ea însăși și care se dăruiește altora, de bunăvoie, pentru a fi violată. Dar, chiar și așa, oamenii tot nu recunosc cât de josnici sunt. Le face plăcere să lucreze pentru alții sau să stea de vorbă cu alții, punându-se sub controlul altora; nu tocmai aceasta este necurăția omenirii? Deși Eu nu am trăit o viață printre oameni și nu am experimentat cu adevărat viața umană, am dobândit o înțelegere foarte clară a fiecărei mișcări, a fiecărei acțiuni, a fiecărui cuvânt și a fiecărei fapte a oamenilor. Pot chiar să îi expun la cea mai profundă rușine a lor, până în punctul în care nu mai

îndrăznesc să-și dezvăluie propriile uneltiri și să cedeze poftelor lor. Ca melcii care se retrag în cochiliile lor, ei nu mai îndrăznesc să-și expună propria stare urâtă. Întrucât omenirea nu se cunoaște pe sine, cel mai mare defect al său este dorința de a-și etala farmecul de bunăvoie înaintea altora, expunându-și chipul urât; acesta este lucrul pe care Dumnezeu îl detestă cel mai mult. Cauza acestei situații e aceea că relațiile dintre oameni sunt anormale și că nu există relații interpersonale normale între aceștia, cu atât mai puțin relații normale între ei și Dumnezeu. Dumnezeu a spus foarte multe și, făcând astfel, obiectivul Său principal a fost acela de a ocupa un loc în inimile oamenilor, astfel încât ei să se poate lepăda de toți idolii care s-au stabilit acolo. Prin urmare, Dumnezeu poate să-Și exercite puterea asupra întregii omeniri și să atingă scopul existenței Sale pe pământ.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 14

Intrarea în viață

Intrarea în viață I

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 374)

Dumnezeu Atotputernic, Conducătorul tuturor lucrurilor, Își exercită puterea regească de pe tronul Său. El stăpânește peste tot universul și toate lucrurile și ne călăuzește pe tot Pământul. Vom fi în fiecare clipă aproape de El și vom veni înaintea Lui în tăcere, fără să ratăm vreodată o clipă și mereu cu lecții pe care să le învățăm. Totul, de la mediul din jurul nostru, la oameni, situații și lucruri, există datorită permisiunii tronului Său. Să nu permiți, în niciun caz, ca nemulțumirile să se nască în inima ta, sau Dumnezeu nu-Și va pogorî harul asupra ta. Apariția bolii se datorează iubirii lui Dumnezeu și cu siguranță bunele Lui intenții se află în spatele acesteia. Deși s-ar putea ca trupul tău să îndure un pic de suferință, nu pleca urechea la Satana. Preamărește-L pe Dumnezeu în toiul bolii și bucură-te de Dumnezeu în toiul laudelor tale. Nu te descuraja în fața bolii, continuă să cauți și nu renunța, iar Dumnezeu te va ilumina cu lumina Lui. Cum era credința lui Iov? Dumnezeu Atotputernic este un doctor omnipotent! Să trăiești în boală înseamnă să fii bolnav, dar să trăiești în spirit înseamnă să fii bine. Câtă vreme mai ai suflare, Dumnezeu nu te va lăsa să mori.

Avem în noi viața lui Hristos cel înviat. Indiscutabil, în prezența lui Dumnezeu, credința ne lipsește: să sperăm că Dumnezeu ne va da credință adevărată. Cuvântul lui Dumnezeu este într-adevăr dulce! Cuvântul lui Dumnezeu este un remediu puternic! Îi face de rușine pe diavoli și pe Satana! Înțelegerea cuvântului Său ne oferă sprijin. Cuvântul Său acționează rapid ca să ne salveze inimile! Împrăștie toate lucrurile și aduce pacea în toate. Credința este ca un pod dintr-un singur buștean: cei care se agață în mod abject de viață vor avea dificultăți în a-l traversa, dar cei care

sunt gata să se sacrifice pot să-l traverseze siguri pe picioare și fără griji. Dacă oamenii au gânduri sfioase și pline de frică, asta se datorează faptului că Satana i-a păcălit, de teamă că vom traversa podul credinței pentru a pătrunde în Dumnezeu. Satana încearcă prin orice mod posibil să ne transmită gândurile sale. În orice moment, ar trebui să ne rugăm ca Dumnezeu să ne ilumineze cu lumina Sa și să ne bizuim pe El să ne scape de otrava Satanei din noi, să practicăm mereu în duhurile noastre apropierea de Dumnezeu și să-L lăsam pe Dumnezeu să ne stăpânească întreaga ființă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 6

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 375)

Când oamenii nu înțeleg lucrurile care li se întâmplă și nu știu ce să facă, care este primul lucru pe care ar trebui să-l facă? Ar trebui mai întâi să se roage; rugăciunea este pe primul loc. Ce înseamnă că te rogi? Înseamnă că ești evlavios, că ai o inimă cu o oarecare frică de Dumnezeu, că ești conștient că trebuie să-L cauți pe Dumnezeu și dovedește că Îl pui pe Dumnezeu pe primul loc. Când există Dumnezeu în inima ta, când Dumnezeu are un loc în inima ta și ești capabil să asculți de Dumnezeu, ești un creștin evlavios. Sunt mulți credincioși în vârstă care îngenunchează în rugăciune în același timp și loc în fiecare zi și stau una sau două ore. Dar aproape niciuna dintre problemele lor legate de păcat nu a fost rezolvată îngenunchind astfel în toți acești ani. Să lăsăm deoparte, pentru moment, dacă o astfel de rugăciune – rugăciunea ceremoniei religioase – este de vreun folos. Măcar acești frați și surori în vârstă sunt puțin evlavioși; din acest punct de vedere, sunt mult mai buni decât tinerii. Dacă trăiești în fața lui Dumnezeu și experimentezi lucrarea lui Dumnezeu, atunci primul lucru pe care ar trebui să-l faci când ți se întâmplă ceva este să te rogi. A te ruga nu înseamnă a scanda cu bucurie niște cuvinte repetate adesea și nimic mai

mult – asta nu va rezolva problema. Trebuie să practici rugăciunea cu inima. După ce ai făcut acest lucru de opt sau zece ori, este posibil să nu obții nimic, dar nu te descuraja, mai încearcă. Când ți se întâmplă ceva, mai întâi roagă-te, mai întâi spune-I lui Dumnezeu, lasă-L pe Dumnezeu să preia controlul, lasă-L pe Dumnezeu să te ajute, să te conducă și să te îndrume; asta va dovedi că ai o inimă care se teme de Dumnezeu, că Îl pui pe Dumnezeu pe primul loc. Când ți se întâmplă ceva sau întâmpini dificultăți și ești negativ și devii furios, atunci aceasta este o manifestare a absenței lui Dumnezeu în inima ta, a faptului că nu te temi de Dumnezeu. În viața ta de zi cu zi, indiferent de dificultățile pe care le întâmpini, trebuie să vii înaintea lui Dumnezeu; primul lucru pe care ar trebui să-l faci este să îngenunchezi înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, acesta este cel mai important lucru. Rugăciunea înseamnă că Dumnezeu are un loc în inima ta. Când te afli în dificultate, faptul că privești spre Dumnezeu și că te rogi lui Dumnezeu în căutarea adevărului arată că ai o inimă cu o oarecare frică de Dumnezeu; nu ai face asta dacă Dumnezeu nu ar fi în inima ta. Unii oameni spun: „M-am rugat lui Dumnezeu, dar Dumnezeu tot nu m-a luminat!” Nu poți spune asta. Mai întâi trebuie să cercetezi dacă ai motivațiile potrivite atunci când te rogi; dacă tu cauți realmente adevărul și te rogi adesea lui Dumnezeu, atunci s-ar putea să existe o anumită problemă în privința căreia Dumnezeu te luminează și îți permite să o înțelegi; în orice caz, Dumnezeu te va face să înțelegi. Dacă Dumnezeu nu te luminează, nu vei putea înțelege de unul singur; indiferent dacă ești perspicace sau nu și indiferent de calibrul tău, există unele lucruri care depășesc gândirea omului. Când chiar înțelegi, se naște acest lucru din propria ta minte? Când vine vorba de intențiile lucrării Duhului Sfânt și ale lui Dumnezeu, dacă nu ești luminat de Duhul Sfânt, ai putea întreba pe oricine, dar nu ar ști să-ți răspundă; numai atunci când Dumnezeu Însuși îți va spune ce înseamnă, vei ști. Și astfel,

primul lucru de făcut când ți se întâmplă ceva este să te rogi. Când te rogi, ar trebui să-ți exprimi gândurile, părerile și atitudinea față de Dumnezeu și să cauți adevărul de la Dumnezeu, cu o mentalitate de ascultare; asta ar trebui să practici. A face lucrurile doar de formă nu va avea niciun efect și nu ar trebui să te plângi că Duhul Sfânt nu te-a luminat. Am descoperit că, în credința lor în Dumnezeu, unii oameni doar urmează ceremoniile religioase și îndeplinesc acte religioase; Dumnezeu nu are loc în inimile lor, ei chiar neagă lucrarea Duhului Sfânt și nici nu se roagă și nici nu citesc cuvintele lui Dumnezeu, ci merg, pur și simplu, la adunare și nimic mai mult. Este aceasta credință în Dumnezeu? Crezând așa cum o fac ei, Dumnezeu a dispărut din credința lor, nu există Dumnezeu în inimile lor, nu mai doresc să se roage lui Dumnezeu, nu mai sunt dispuși să citească cuvintele lui Dumnezeu. Prin aceasta, nu au devenit ei necredincioși? Unii conducători și lucrători, în special, se ocupă adesea de treburile generale. Ei nu se concentrează niciodată pe intrarea în viață, ci în schimb tratează aceste treburi generale ca pe lucrarea datoriei lor; făcând asta, ei nu au devenit altceva decât funcționari șefi și nu fac nimic din lucrarea substanțială a conducătorilor și a lucrătorilor. Drept urmare, după ce au crezut în Dumnezeu timp de douăzeci sau treizeci de ani, ei nu au experiențe de viață despre care să vorbească, sunt lipsiți de orice cunoaștere adevărată a lui Dumnezeu și pot doar să repete papagalicește câteva cuvinte doctrinare. Și, prin aceasta, nu au devenit ei conducători falși? Acest lucru este din cauza faptului că ei au credință în Dumnezeu, dar nu își îndeplinesc îndatoririle corespunzătoare și nu urmăresc adevărul. Doar a pune bază pe înțelegerea cuvintelor doctrinare nu va rezolva nimic. A se plânge de Dumnezeu atunci când sunt testați, sau suferă calamități, sau se îmbolnăvesc, a nu avea nicio cunoaștere adevărată despre ei înșiși, a fi lipsiți de experiență și mărturie – toate acestea arată că oamenii nu au

urmărit adevărul în anii în care au crezut în Dumnezeu, că s-au ocupat doar cu lucruri superficiale, rezultând faptul că s-au pierdut pe ei înșiși. Indiferent câți ani au crezut oamenii în Dumnezeu, cel puțin trebuie să înțeleagă câteva adevăruri dacă vor să se asigure că nu cad, că nu comit rău, că nu sunt alungați. Măcar acest lucru ar trebui să se găsească în ei. Unii oameni rămân indiferenți când ascultă predici și nu meditează la cuvintele lui Dumnezeu, nu caută adevărul, indiferent ce li se întâmplă, se mulțumesc cu înțelegerea cuvintelor doctrinare și presupun că au dobândit adevărul – cu rezultatul că nu au nicio cunoaștere atunci când sunt testați, inimile lor sunt pline de nemulțumiri și plângeri despre care nu îndrăznesc să vorbească, deși ar vrea să o facă. Astfel de oameni sunt atât de jalnici, nu-i așa? Mulți oameni sunt mereu neglijenți și superficiali atunci când își îndeplinesc datoria, nu reflectează asupra lor sau nu încearcă să se cunoască pe ei înșiși atunci când sunt emondați și tratați, ei mereu raționalizează – drept rezultat, ajung să se umilească în tot felul de moduri, sunt expuși și alungați și nu sunt niciodată capabili să se cunoască. Și, în acest caz, ce rost are să înțeleagă câteva doctrine? Nu are niciun rost. Indiferent câți ani au crezut oamenii în Dumnezeu, doar înțelegerea doctrinei și capacitatea de a repeta papagalicește cuvinte și fraze nu au niciun rost; nu au dobândit adevărul, ci s-au rătăcit. Și astfel, atunci când ți se întâmplă ceva și te rogi lui Dumnezeu, căutând intențiile Lui, pentru ca problema să fie rezolvată, cheia este să ajungi la înțelegerea adevărului; aceasta este calea corectă și nu ar trebui să renunți niciodată la practicarea în acest mod.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În credința în Dumnezeu, dobândirea adevărului este cea mai importantă”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 376)

Cea mai mare înțelepciune este să apelezi la Dumnezeu și să te bazezi pe Dumnezeu în toate lucrurile. Acest lucru nu este recunoscut de oamenii

obișnuiți. Toți oamenii cred că, dacă vor participa la mai multe adunări, vor asculta mai multe predici, vor avea mai multă părtășie cu frații și surorile lor, se vor lepăda mai mult, vor suferi mai mult și vor plăti un preț mai mare, atunci vor câștiga aprobarea și mântuirea lui Dumnezeu. Ei cred că este cea mai mare înțelepciune dacă practică astfel, însă neglijează cel mai important aspect: să privească la Dumnezeu și să se bazeze pe El. Ei consideră drept înțelepciune istețimea umană meschină și ignoră efectul final al lucrurilor înfăptuite de om. Aceasta este o greșeală. Indiferent cât de mult înțelege adevărul, câte datorii a îndeplinit, cât de mult a experimentat în timp ce îndeplinea aceste datorii, cât de mare sau de mică este statura cuiva sau de mediul în care se află, lucrul de care nu se poate lipsi este acela de a apela la Dumnezeu și de a se baza pe El în tot ceea ce face. Aceasta este cea mai mare înțelepciune. De ce spun că aceasta este cea mai mare înțelepciune? Chiar dacă cineva a ajuns să înțeleagă unele adevăruri, va fi oare suficient dacă nu se bazează pe Dumnezeu? Unii oameni au crezut în Dumnezeu vreme de mulți ani și au experimentat mai multe încercări, au o oarecare experiență practică, înțeleg o parte din adevăr și au câteva cunoștințe practice despre el, dar nu știu să se bazeze pe Dumnezeu și nici nu înțeleg cum să apeleze la Dumnezeu și să se bazeze pe El. Oare astfel de oameni au înțelepciune? Ei sunt cei mai nechibzuiți dintre oameni și sunt cei care se consideră isteți; ei nu se tem de Dumnezeu și nu se feresc de rău. Unii oameni spun „Înțeleg multe adevăruri și am realitatea adevărului. Este în regulă doar să faci lucrurile principial. Sunt loial lui Dumnezeu și știu cum să mă apropii de El. Nu este suficient să practic adevărul când se abat lucruri asupra mea? Nu e nevoie să mă rog lui Dumnezeu sau să apelez la El”. Practicarea adevărului este corectă, dar există multe momente și situații în care oamenii nu știu despre care adevăr sau principii ale adevărului este vorba. Toți cei cu experiență practică știu acest lucru. De exemplu, când

întâmpini o problemă, s-ar putea să nu știi la ce adevăr se referă această problemă sau cum ar trebui să fie practicat sau aplicat adevărul relevant pentru această problemă. Ce ar trebui să faci în momente ca acestea? Oricât de multă experiență practică ai, nu poți să înțelegi principiile adevărului în toate situațiile. Indiferent cât timp ai crezut în Dumnezeu, câte lucruri ai experimentat, și cât de multă emondare, tratare sau disciplinare ai experimentat, chiar dacă înțelegi adevărul, îndrăznești să spui că tu ești adevărul? Îndrăznești să spui că tu ești sursa adevărului? Unii oameni spun: „Știu pe de rost toate acele bine-cunoscute cuvântări și pasaje din cartea Cuvântul Se arată în trup; nu trebuie să mă bazez pe Dumnezeu sau să apelez la El. Când va veni vremea, o să-mi fie bine doar bazându-mă pe aceste cuvinte ale lui Dumnezeu”. Cuvintele pe care le-ai memorat sunt statice, totuși mediile pe care le întâlnești – cât și stările tale – sunt dinamice. Poți să declami cuvinte doctrinare, dar nu poți face nimic cu ele când ți se întâmplă ceva, ceea ce dovedește că nu înțelegi adevărul. Oricât de bun ești la a recita cuvinte doctrinare, asta nu înseamnă că înțelegi adevărul, și cu atât mai puțin că îl poți practica. Așadar, există o lecție foarte importantă de învățat aici. Și care este această lecție? Este că oamenii trebuie să apeleze la Dumnezeu în toate lucrurile și că, procedând astfel, ei pot dobândi încredere în Dumnezeu. Oamenii vor avea o cale de urmat numai bizuindu-se pe Dumnezeu și pe lucrarea Duhului Sfânt. În caz contrar, poți face ceva în mod corect și fără să încalci adevărul, dar, dacă nu te bazezi pe Dumnezeu, atunci acțiunile tale sunt doar fapte bune ale omului și nu Îl pot mulțumi pe Dumnezeu. Întrucât oamenii au o înțelegere atât de superficială a adevărului, este probabil să urmeze reguli și să se agațe cu încăpățânare de cuvinte doctrinare, folosind același adevăr atunci când se confruntă cu diverse situații. Este posibil să finalizeze multe chestiuni în conformitate generală cu principiile adevărului, dar îndrumarea lui

Dumnezeu nu poate fi văzută în aceasta, și nici lucrarea Duhului Sfânt. Există o problemă serioasă aici, și anume că oamenii fac multe lucruri în funcție de experiența lor și de regulile pe care le-au înțeles și de anumite închipuiri umane. Este greu să obțină o rugăciune adevărată către Dumnezeu, să apeleze cu adevărat la Dumnezeu și să se bazeze pe El în tot ceea ce fac. Chiar dacă o persoană înțelege voia lui Dumnezeu, este greu de obținut efectul purtării în conformitate cu îndrumarea Lui și cu principiile adevărului. Din acest motiv, spun că cea mai mare înțelepciune este să apelezi la Dumnezeu și să te bazezi pe El în toate lucrurile.

Cum pot oamenii practica să apeleze la Dumnezeu și să se baze pe El în toate lucrurile? Unii oameni spun: „Sunt tânăr, statura mea este redusă și am crezut în Dumnezeu o perioadă scurtă de timp. Nu știu cum să practic a apela la Dumnezeu și a mă baza pe El când se întâmplă ceva”. Este aceasta o problemă? Există multe dificultăți în ceea ce privește credința în Dumnezeu și trebuie să treci prin multe necazuri, încercări și dureri. Toate aceste lucruri necesită să apelezi la Dumnezeu și să te bazezi pe El pentru a trece de momentele dificile. Dacă nu vei putea practica să apelezi la Dumnezeu și să te bazezi pe El, nu vei putea trece de dificultăți și nu vei putea să-L urmezi. A apela la Dumnezeu și a te baza pe El nu este o doctrină goală, nici nu este o mantră pentru credința în Dumnezeu. Mai degrabă este un adevăr-cheie, un adevăr pe care trebuie să-l deții pentru a crede în Dumnezeu și a-L urma. Unii oameni spun: „A apela la Dumnezeu și a te baza pe El se aplică doar când are loc un eveniment major. De exemplu, trebuie să apelezi la Dumnezeu și să te bazezi pe El doar când te confrunți cu necazuri, încercări, arestare și persecuție, când întâlnești dificultăți în îndatoririle tale sau când ești emondat și tratat. Nu este nevoie să apelezi la Dumnezeu și să te bazezi pe El în chestiunile triviale ale vieții personale, pentru că Lui nu-I pasă de ele”. Este corectă această afirmație?

Cu siguranță nu este corectă. Există o abatere aici. Este necesar să apelezi la Dumnezeu în chestiunile importante, dar poți trata lucrurile triviale și chestiunile minore ale vieții fără principii? În chestiuni precum îmbrăcatul și mâncatul poți acționa fără principii? Bineînțeles că nu. Dar în ceea ce privește felul în care tratezi oamenii și chestiunile? Bineînțeles că nu. Chiar și în chestiuni triviale și care țin de viața de zi cu zi, trebuie cel puțin să ai principii pentru a putea trăi o asemănare umană. Problemele care implică principii sunt probleme care implică adevărul. Pot oamenii să le rezolve singuri? Bineînțeles că nu. Așadar, trebuie să apelezi la Dumnezeu și să te bazezi pe El. Doar când câștigi luminarea lui Dumnezeu și înțelegi adevărul pot fi rezolvate aceste probleme triviale. Dacă nu apelezi la Dumnezeu și nu te bazezi pe El, credeți că aceste probleme care implică principiile pot fi rezolvate? Cu siguranță nu ușor. Se poate spune că, în toate lucrurile pe care oamenii nu le pot vedea clar și care necesită ca ei să caute adevărul, trebuie să apeleze la Dumnezeu și să se bazeze pe El. Indiferent cât de mare sau mică, orice problemă care trebuie rezolvată cu adevărul necesită să apelezi la Dumnezeu și să te bazezi pe El. Aceasta este o necesitate. Chiar dacă oamenii înțeleg adevărul și pot rezolva probleme singuri, aceste înțelegeri și rezolvări sunt limitate și superficiale. Dacă oamenii nu apelează la Dumnezeu și nu se bazează pe El, pătrunderea lor nu poate fi niciodată foarte profundă. De exemplu, dacă ești bolnav astăzi și asta îți afectează realizarea datoriei, trebuie să te rogi cu privire la această problemă și să spui: „Dumnezeule, nu mă simt bine astăzi, nu pot mânca și asta îmi afectează realizarea datoriei. Trebuie să mă examinez. Care este motivul real pentru care sunt bolnav? Oare sunt disciplinat de Dumnezeu pentru că nu sunt fidel în datoria mea? Dumnezeule, Te rog să mă luminezi și să mă îndrumi”. Trebuie să strigi astfel. Asta înseamnă să apelezi la Dumnezeu. Totuși, când apelezi la Dumnezeu, nu poți să urmezi pur și simplu

formalitățile și să respecți regulile. Dacă nu cauți adevărul pentru a rezolva problemele, vei întârzia lucrurile. După ce te rogi lui Dumnezeu și apelezi la El, ar trebui să continui să-ți trăiești viața cum se cuvine, fără să întârzii datoria pe care trebuie să o îndeplinești. Dacă ești bolnav, ar trebui să mergi la doctor și acest lucru este adecvat. În același timp, trebuie să te rogi, să reflectezi asupra ta și să cauți adevărul pentru a rezolva problema. Doar practicând astfel este pe deplin adecvat. În cazul anumitor lucruri, dacă oamenii știu cum să le facă în mod adecvat, atunci ar trebui să le facă. Acesta este modul în care oamenii ar trebui să coopereze. Totuși, dacă efectul și obiectivul dorit pot fi atinse pe deplin în aceste chestiuni depinde de faptul de a apela la Dumnezeu și a te baza pe El. În cazul problemelor pe care oamenii nu le pot vedea clar și de care nu se pot ocupa bine singuri, toți trebuie cu atât mai mult să apeleze la Dumnezeu și să caute adevărul pentru a le rezolva. Capacitatea de a face acest lucru este ceea ce oamenii cu o umanitate normală ar trebui să dețină. Există multe lecții de învățat apelând la Dumnezeu. În procesul de a apela la Dumnezeu, poți primi luminarea Duhului Sfânt și vei avea o cale sau, dacă dai de cuvântul lui Dumnezeu, vei ști cum să cooperezi sau poate că Dumnezeu va rândui câteva situații pentru tine, în care se află bunele lui intenții, din care să tragi învățăminte. În procesul de a apela la Dumnezeu, vei vedea îndrumarea și conducerea Lui și acestea te vor ajuta să înveți multe lecții și să câștigi o mai bună înțelegere cu privire la Dumnezeu. Acesta este efectul obținut prin a apela la Dumnezeu. Așadar, a apela la Dumnezeu este o lecție pe care cei care Îl urmează trebuie să o învețe deseori și este ceva ce nu vor termina de experimentat în întreaga viață. Sunt mulți oameni care au prea puțină experiență și nu pot vedea acțiunile lui Dumnezeu, așa că își spun: „Există multe lucruri mici pe care le pot face singur și pentru care nu am nevoie să apelez la Dumnezeu”. Acest lucru este greșit. Unele lucruri mărunte duc la

lucruri mari, iar voia lui Dumnezeu este ascunsă în unele lucruri mărunte. Mulți oameni ignoră lucrurile mărunte și, drept urmare, ajung să întâmpine piedici majore din cauza unor probleme mici. Cei care chiar se tem de Dumnezeu, atât în problemele mari, cât și în cele mici, vor apela la Dumnezeu, se vor ruga la El și Îi vor încredința totul, iar apoi vor vedea cum Dumnezeu îi conduce și îi îndrumă. Odată ce ai o astfel de experiență, vei putea apela la Dumnezeu în toate lucrurile și, cu cât experimentezi asta mai mult, cu atât vei simți că a apela la Dumnezeu în toate lucrurile este foarte practic. Când apelezi la Dumnezeu cu privire la o problemă, este posibil ca Dumnezeu să nu-ți dea un sentiment, un sens clar sau, cu atât mai puțin, instrucțiuni clare, însă El te va face să înțelegi o idee cu o relevanță exactă pentru acea problemă și asta este îndrumarea lui Dumnezeu, folosind o metodă diferită și dându-ți o cale. Dacă poți simți și înțelege acest lucru îți va fi de folos. Este posibil ca, pe moment, să nu înțelegi nimic, însă trebuie să continui să te rogi și să apelezi la Dumnezeu. Nu este nimic greșit în asta și, mai devreme sau mai târziu, vei fi luminat. Să practici astfel nu înseamnă să respecți reguli. În schimb, înseamnă îndeplinirea nevoilor spiritului și este modul în care ar trebui să practice oamenii. Este posibil să nu primești luminare și îndrumare de fiecare dată când te rogi lui Dumnezeu și apelezi la El, însă oamenii trebuie să practice astfel și, dacă vor să înțeleagă adevărul, au nevoie să practice astfel. Aceasta este starea normală a vieții și a spiritului și doar astfel pot oamenii să mențină o relație normală cu Dumnezeu, astfel încât inimile să le fie aproape de El. Așadar, se poate spune că a apela la Dumnezeu este interacțiunea normală cu El din inimile oamenilor. Indiferent dacă poți primi luminarea și îndrumarea lui Dumnezeu, ar trebui să te rogi Lui și să apelezi la El în toate lucrurile. Acesta este și modul inevitabil de a trăi înaintea lui Dumnezeu. Când oamenii cred în Dumnezeu și Îl urmează, ei ar trebui să aibă starea de spirit

de a apela întotdeauna la El. Aceasta este starea de spirit pe care oamenii cu o umanitate normală ar trebui să o aibă. Uneori, a te baza pe Dumnezeu nu înseamnă să-I ceri să facă ceva folosind cuvinte speciale sau să-I ceri îndrumare sau protecție specială. Mai degrabă, înseamnă că atunci când oamenii se confruntă cu o problemă, ei Îl cheamă cu sinceritate. Deci, ce face Dumnezeu atunci când oamenii Îl cheamă? Când inima cuiva este neliniștită și are acest gând: „O, Dumnezeule, nu pot să fac asta singur, nu știu cum să fac și mă simt slab și pesimist…”, când acest gând se naște în ei, oare Dumnezeu nu știe despre asta? Când acest gând se naște în oameni, este inima lor sinceră? Când ei Îl cheamă pe Dumnezeu sincer în acest fel, acceptă Dumnezeu să-i ajute? În ciuda faptului că este posibil ca ei să nu fi rostit niciun cuvânt, ei arată sinceritate, și astfel Dumnezeu consimte să-i ajute. Când oamenii se confruntă cu o dificultate deosebit de spinoasă, când nu au la cine să apeleze și când se simt foarte neajutorați, ei își pun toată speranța în Dumnezeu. Cum sunt rugăciunile lor? Care este starea lor de spirit? Sunt sinceri? Există vreo prefăcătorie în acel moment? Doar atunci când te încrezi în Dumnezeu ca și cum ar fi ultimul fir de pai de care te agăți, sperând că El te va ajuta, inima ta este sinceră. Deși poate nu ai spus multe, inima ta s-a neliniștit deja. Cu alte cuvinte, Îi dai inima ta sinceră lui Dumnezeu și Dumnezeu ascultă. Când Dumnezeu ascultă, El îți vede dificultățile și te va lumina, te va călăuzi și te va ajuta. Când este inima omului cea mai sinceră? Este cea mai sinceră când omul apelează la Dumnezeu atunci când nu are cale de scăpare. Cel mai important lucru pe care trebuie să îl ai când apelezi la Dumnezeu este o inimă sinceră. Trebuie să fii într-o stare în care chiar ai nevoie de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, inimile oamenilor trebuie să fie cel puțin sincere, nu superficiale; ei nu trebuie să-și miște doar gurile, fără a pune inimă. Dacă faci de mântuială actul de a vorbi cu Dumnezeu, iar inima nu-ți este mișcată și ceea ce vrei să

spui este: „Mi-am făcut deja planurile și, Dumnezeule, doar Te anunț. Voi merge până la capăt cu ele, indiferent dacă Tu ești de acord sau nu. Eu doar fac lucrurile mecanic”, atunci asta este o problemă. Îl înșeli și te joci cu Dumnezeu și asta este, de asemenea, o exprimare a lipsei de respect față de El. Cum te va trata Dumnezeu după asta? Dumnezeu te va ignora și te va da deoparte, iar tu vei fi complet umilit. Dacă nu Îl cauți pe Dumnezeu în mod activ și nu depui un efort pentru adevăr, vei fi alungat.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Credința în Dumnezeu trebuie să înceapă cu a înțelege tendințele rele ale lumii”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 377)

Adevărul este viața lui Dumnezeu Însuși; reprezintă firea Sa, esența Lui și ceea ce are El și ce este. Dacă spui că, având o oarecare experiență și câteva cunoștințe, deții, prin urmare, adevărul, atunci înseamnă că ai atins sfințenia? De ce mai manifești corupție? De ce nu poți discerne între diferitele tipuri de oameni? De ce nu poți mărturisi pentru Dumnezeu? Chiar dacă înțelegi unele adevăruri, Îl poți reprezenta pe Dumnezeu? Poți să trăiești firea lui Dumnezeu? Este posibil să ai o oarecare experiență și cunoaștere cu privire la un anumit aspect al adevărului și este posibil să faci puțină lumină prin discursul tău, dar ceea ce poți oferi oamenilor este extrem de limitat și nu poate dura mult. Acest lucru se întâmplă din cauza faptului că înțelegerea ta și lumina pe care ai obținut-o nu reprezintă esența adevărului și nu reprezintă întregul adevăr. Reprezintă doar o latură sau un mic aspect al adevărului, este doar un nivel care poate fi atins de ființele umane și este încă departe de esența adevărului. Acest pic de lumină, luminare, experiență și cunoaștere nu poate lua niciodată locul adevărului. Chiar dacă toți oamenii ar experimenta un adevăr într-un mod oarecum productiv și toate experiențele și cunoștințele lor ar fi puse laolaltă, nu ar fi suficient pentru a acoperi întregimea și esența unui singur rând din acest

adevăr. După cum s-a spus în trecut: „Rezum acest lucru cu o maximă pentru lumea umană: Printre oameni, nu există niciunul care să Mă iubească”. Această propoziție este adevărul, adevărata esență a vieții, un lucru de maximă profunzime și o expresie a lui Dumnezeu Însuși. După trei ani de experiență, s-ar putea să ai puțină înțelegere superficială, iar după șapte sau opt ani, s-ar putea să ai puțin mai multă înțelegere, dar această înțelegere nu poate ține niciodată locul acestui rând din adevăr. După doi ani, altcineva poate avea puțină înțelegere sau ceva mai multă înțelegere după zece ani sau o înțelegere chiar mai mare după o viață, dar înțelegerea amândurora la un loc nu poate ține locul acestui rând din adevăr. Indiferent cât de multă intuiție, lumină, experiență sau cunoaștere ați avea voi doi împreună, ele nu vor putea niciodată să țină locul acestui rând din adevăr. Adică, viața umană este întotdeauna viață umană și, indiferent de modul în care cunoștințele tale se conformează adevărului, voii lui Dumnezeu sau cerințelor Sale, ele nu pot să țină niciodată locul adevărului. A spune că oamenii dețin adevărul înseamnă că oamenii îl înțeleg cu adevărat, trăiesc câteva dintre realitățile cuvântului lui Dumnezeu, au o oarecare cunoaștere reală a lui Dumnezeu și pot să-L preamărească și să mărturisească pentru El. Cu toate acestea, nu se poate spune că oamenii dețin deja adevărul, deoarece adevărul este prea profund. Un singur rând din cuvântul lui Dumnezeu le poate lua oamenilor o viață întreagă pentru a-l experimenta și, chiar și după mai multe experiențe de o viață sau de mii de ani, nici măcar un singur rând din cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi experimentat pe deplin. Este clar că procesul de înțelegere a adevărului și de cunoaștere a lui Dumnezeu este într-adevăr nesfârșit și că există o limită pentru cât de mult din adevăr pot înțelege oamenii de-a lungul unei experiențelor de o viață. Unii oameni spun că dețin adevărul de îndată ce înțeleg sensul textual al cuvântului lui Dumnezeu. Nu este asta o prostie? Atât în ceea ce privește

lumina, cât și cunoașterea, există o chestiune de profunzime. Realitățile adevărului în care poate pătrunde o persoană pe parcursul unei vieți de credință sunt limitate. Prin urmare, doar pentru că deții o oarecare cunoaștere și lumină nu înseamnă că deții realitățile adevărului. Principalul lucru la care trebuie să te uiți este dacă această lumină și cunoaștere ating esența adevărului. Acesta este cel mai important lucru. Unii oameni simt că dețin adevărul atunci când pot face lumină sau pot oferi puțină înțelegere superficială. Acest lucru îi face fericiți, așa că devin îngâmfați și vanitoși. De fapt, ei sunt încă departe de a pătrunde în realitatea adevărului. Ce adevăr ar putea deține oamenii? Pot oamenii care dețin adevărul să cadă oricând și oriunde? Când oamenii dețin adevărul, cum mai pot ei să-L sfideze și să-L trădeze pe Dumnezeu? Dacă pretinzi că deții adevărul, aceasta dovedește că înlăuntrul tău este viața lui Hristos – atunci acest lucru este groaznic! Tu ai devenit Domnul, ai devenit Hristos? Aceasta este o afirmație absurdă și este în întregime intuită de oameni; ține de noțiunile și închipuirile umane și nu este o poziție sustenabilă în fața lui Dumnezeu.

Atunci când oamenii înțeleg adevărul și îl trăiesc drept viață a lor, la ce se referă această viață? Înseamnă că adevărul domină în inimile lor, înseamnă că sunt capabili să trăiască după cuvintele lui Dumnezeu; înseamnă că ei au adevărata cunoaștere a cuvintelor lui Dumnezeu și o înțelegere autentică a adevărului. Când oamenii au această viață nouă în ei, acest lucru se realizează în totalitate prin practicarea și experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu. Este un lucru construit pe temelia adevărului cuvintelor lui Dumnezeu și e dobândit prin faptul că ei trăiesc pe tărâmul adevărului. Tot ceea ce conține viața oamenilor sunt cunoștințele și experiența lor cu privire la adevăr și, având asta drept temelie, viața lor nu depășește această sferă; aceasta este viața la care se face referire când se vorbește despre dobândirea vieții adevărului. Ca să fie capabili să trăiască

prin adevărul cuvintelor lui Dumnezeu, nu este cazul ca viața adevărului să fie în oameni, și nici nu este cazul ca, deținând adevărul ca viață a lor, oamenii să devină adevărul, iar viața lor interioară să devină viața adevărului; cu atât mai puțin se poate spune că ei sunt viața adevărului. În cele din urmă, viața lor este tot cea a unui om. Dacă poți să trăiești după cuvintele lui Dumnezeu și să deții cunoașterea adevărului și dacă această cunoaștere se înrădăcinează în tine, devine viața ta, iar adevărul pe care l-ai dobândit prin experiență devine temelia existenței tale și dacă trăiești după aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, nimeni nu poate schimba acest lucru, iar Satana nu te poate înșela, nici corupe, atunci vei fi dobândit viața adevărului. Adică, viața ta doar conține adevărul, mai exact, înțelegerea, experimentarea și priceperea adevărului – și, indiferent ce faci, îți vei trăi viața potrivit acestor lucruri și nu vei depăși sfera lor. Asta înseamnă să deții realitatea adevărului, iar Dumnezeu vrea în cele din urmă să câștige astfel de oameni cu lucrarea Lui. Însă, indiferent cât de bine înțeleg oamenii adevărul, esența lor este tot una a umanității și nu este deloc comparabilă cu esența lui Dumnezeu. Deoarece experiența lor privind adevărul este veșnic în desfășurare, pentru că le este imposibil să trăiască adevărul pe deplin și pot să trăiască doar fărâma extrem de limitată din adevăr ce poate fi dobândită de către oameni, cum ar putea ei atunci să se transforme în Dumnezeu? […] Dacă vei avea un pic de experiență cu privire la cuvintele lui Dumnezeu și vei trăi prin experimentarea și cunoașterea autentică a adevărului, atunci cuvintele lui Dumnezeu vor deveni treptat viața ta. Cu toate acestea, încă nu poți spune că adevărul este viața ta sau că ceea ce exprimi tu este adevărul; dacă astfel este opinia ta, atunci greșești. Dacă ai doar o oarecare experiență cu privire la un anumit aspect al adevărului, poate aceasta să reprezinte în sine că deții adevărul? Poate fi acest lucru considerat dobândirea adevărului? Poți explica pe îndelete adevărul? Poți să

descoperi, din adevăr, firea lui Dumnezeu și ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este? Dacă aceste efecte nu sunt atinse, acest lucru demonstrează faptul că a experimenta doar un anumit aspect al adevărului nu poate fi considerat că ai înțeles realmente adevărul, sau că Îl cunoști pe Dumnezeu, cu atât mai puțin se poate spune că ai câștigat adevărul. Fiecare în parte are experiență doar cu un aspect și o arie a adevărului; experimentându-l în cadrul sferei tale limitate de acțiune, nu poți ajunge la toate nenumăratele aspecte ale adevărului. Pot oamenii să trăiască înțelesul inițial al adevărului? Cât de mult reprezintă bucățica ta de experiență? Doar un singur grăunte de nisip pe o plajă; o picătură stingheră de apă în ocean. Prin urmare, oricât de prețioase ar fi acele cunoștințe și acele sentimente pe care le-ai dobândit din experiențele tale, ele tot nu pot fi considerate drept adevăr. Nu se poate spune decât că sunt în conformitate cu adevărul. Adevărul vine de la Dumnezeu, iar înțelesul ascuns și realitățile adevărului acoperă o gamă foarte largă pe care nimeni nu poate să o înțeleagă sau să o combată. Atât timp cât ai o înțelegere reală a adevărului și a lui Dumnezeu, vei înțelege unele adevăruri, nimeni nu va putea combate aceste înțelegeri reale, iar mărturiile care conțin realitățile adevărului sunt sustenabile pentru totdeauna. Dumnezeu îi laudă pe cei care dețin realitățile adevărului. Atât timp cât urmărești adevărul și te poți baza pe Dumnezeu pentru a experimenta cuvintele Sale și poți accepta adevărul ca fiind viața ta, indiferent de mediul în care te afli, atunci vei avea o cale, vei fi capabil să supraviețuiești și vei obține aprobarea lui Dumnezeu. Chiar dacă puținul câștigat de oameni este în concordanță cu adevărul, nu se poate spune că acesta este adevărul, cu atât mai puțin se poate spune că au dobândit adevărul. Puțina lumină pe care au obținut-o oamenii este potrivită doar pentru ei înșiși sau pentru alții dintr-un anumit domeniu, dar nu ar fi potrivită în altele. Indiferent cât este de profundă experiența unei persoane,

încă e atât de limitată, iar experiența sa nu va atinge niciodată profunzimile adevărului. Lumina unei persoane și înțelegerea unei persoane nu pot fi niciodată comparate cu adevărul.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 378)

Dacă vrei să practici și să înțelegi adevărul, atunci mai întâi trebuie să cauți adevărul când se întâmplă lucruri în viața ta de zi cu zi. Cu alte cuvinte, trebuie să vezi lucrurile conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului; când esența problemei îți este clară, atunci vei ști cum să practici în conformitate cu principiile adevărului. Și dacă întotdeauna vezi lucrurile conform cuvintelor lui Dumnezeu, vei fi capabil să vezi mâna Lui – faptele Lui – în tot ceea ce se întâmplă în jurul tău. Indiferent ce se întâmplă în jurul lor, unii oameni cred că nu are nimic de-a face cu credința lor în Dumnezeu sau cu adevărul; ei doar își urmează înclinațiile, reacționând conform filozofiilor Satanei. Pot ei trage învățăminte astfel? Cu siguranță nu. Din acest motiv, mulți oameni au crezut în Dumnezeu timp de zece sau douăzeci de ani și tot nu au nicio înțelegere asupra adevărului sau pătrundere în viață. Sunt incapabili să Îl includă pe Dumnezeu în viețile lor de zi cu zi sau să abordeze tot ce se întâmplă în jurul lor în baza cuvintelor lui Dumnezeu și, astfel, ori de câte ori li se întâmplă ceva, nu-și pot da seama ce este cu adevărat, nici nu sunt capabili să trateze acest lucru în baza principiilor adevărului. Prin urmare, astfel de oameni nu pătrund în viață. Unii oameni își folosesc doar mintea când citesc cuvintele lui Dumnezeu la adunare; în astfel de momente, pot discuta despre câteva cunoștințe, dar nu pot să implementeze cuvintele lui Dumnezeu în tot ce li se întâmplă în viața reală, nici nu știu cum să practice adevărul și, astfel, consideră că tot ce se întâmplă în viețile lor de zi cu zi nu are nicio legătură cu adevărul, nicio relație cu ale lui Dumnezeu cuvinte. În credința lor în Dumnezeu, este ca și

cum tratează cuvintele lui Dumnezeu și adevărul drept un domeniu al cunoștințelor, complet rupt de viețile lor de zi cu zi și profund separat de punctele lor de vedere asupra lucrurilor, de obiectivele vieții lor și de preocupările din viața lor. Ce părere aveți despre o astfel de formă a credinței în Dumnezeu? Vor putea ei să înțeleagă adevărul și să pătrundă în realitate? Când cred în Dumnezeu astfel, sunt ei adepți ai lui Dumnezeu? Ei nu sunt cineva care crede cu adevărat în Dumnezeu, și cu atât mai puțin un adept al Lui. Toate problemele din viețile lor de zi cu zi – inclusiv tot ceea ce implică familia, căsătoria, serviciul sau perspectivele – ei nu le consideră a avea vreo legătură cu adevărul, așadar încearcă să le rezolve folosind metode umane. Experimentând astfel, ei nu vor câștiga niciodată adevărul, nu vor putea niciodată să înțeleagă exact ce vrea Dumnezeu să înfăptuiască în oameni și efectul pe care dorește să îl obțină asupra lor. Dumnezeu exprimă adevărul pentru a-i mântui pe oameni, pentru a le curăți și schimba firile corupte, însă ei nu sunt conștienți de faptul că, doar dacă acceptă și urmăresc adevărul, vor putea să își înlăture firile corupte; ei nu sunt conștienți de faptul că pot câștiga adevărul doar când experimentează și practică în viețile lor de zi cu zi cuvintele lui Dumnezeu. Nu sunt asemenea oameni obscuri și ignoranți? Nu sunt ei cei mai nesăbuiți și mai ridicoli oameni? Unii nu au urmărit niciodată adevărul în credința lor în Dumnezeu. Ei consideră că a crede în Dumnezeu înseamnă să mergi la adunări, să te rogi, să cânți imnuri, să citești cuvintele lui Dumnezeu; pun accent pe ceremonia religioasă și nu practică, nici nu experimentează niciodată cuvintele lui Dumnezeu. Astfel cred în Dumnezeu oamenii din religie. Și, când oamenii tratează ceva atât de important precum credința în Dumnezeu drept o convingere religioasă, nu aparțin ei non-credincioșilor? Nu sunt ei necredincioși? Urmărirea adevărului necesită experimentarea multor procese. Există o parte simplă a acestuia și există și o parte complexă.

Explicat mai simplu, ar trebui să căutăm adevărul, să practicăm și să experimentăm cuvintele lui Dumnezeu în tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Odată ce începi să faci acest lucru, vei vedea din ce în ce mai mult cât de mult adevăr ai nevoie să câștigi și să urmărești în credința ta în Dumnezeu și că adevărul este atât de real și adevărul este viața. Dumnezeu mântuiește omenirea, astfel încât aceasta să poată câștiga adevărul drept viață. Întreaga omenire creată ar trebui să accepte adevărul drept viață, nu doar cei care realizează îndatoriri, care sunt conducători și lucrători și care Îl slujesc pe Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu sunt adresate întregii omeniri și Dumnezeu vorbește întregii omeniri. Așadar, toate ființele create și întreaga omenire ar trebui să accepte cuvintele lui Dumnezeu și adevărul, să caute adevărul în toate lucrurile și apoi să practice conform principiilor adevărului, astfel încât să poată deveni capabile să practice și să se supună adevărului. Dacă doar conducătorilor și lucrătorilor li s-ar cere să practice adevărul, acest lucru ar fi contrar voinței lui Dumnezeu, pentru că adevărul exprimat de Dumnezeu este pentru întreaga omenire și este exprimat cu scopul de a mântui omenirea, nu doar pentru a mântui câțiva oameni. Dacă așa ar sta lucrurile, cuvintele exprimate de Dumnezeu ar avea puțin înțeles. Aveți acum o cale de a urmări adevărul? Care este primul lucru care trebuie practicat atunci când urmăriți adevărul? Înainte de orice altceva, trebuie să petreceți mai mult timp mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu și ascultând predici și părtășii. Când întâmpinați o problemă, rugați-vă și căutați mai mult. Când v-ați înzestrat cu mai multe adevăruri, când progresați repede și aveți statură, veți putea să îndepliniți o datorie, să vă asumați o mică lucrare și, prin urmare, veți fi capabili să faceți față unor încercări și ispite. În acel moment, chiar veți simți că ați înțeles și ați câștigat unele adevăruri și veți simți că acele cuvinte rostite de Dumnezeu sunt tot adevărul, că reprezintă adevărurile cele mai necesare pentru

mântuirea omenirii corupte și că reprezintă adevărul vieții dat de unicul Creator.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Importanța urmăririi adevărului și calea urmăririi acestuia”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 379)

Dacă oamenii doresc să fie mântuiți atunci când cred în Dumnezeu, ceea ce contează este dacă au sau nu o inimă care se teme de Dumnezeu, dacă Dumnezeu are sau nu un loc în inimile lor, dacă sunt sau nu capabili să trăiască înaintea lui Dumnezeu și să mențină o relație normală cu Dumnezeu. Ceea ce este crucial e dacă oamenii sunt sau nu capabili să practice adevărul și să ajungă să aibă ascultare de Dumnezeu. Acestea reprezintă calea și condițiile pentru a fi mântuit. Dacă inima ta nu este capabilă să trăiască înaintea lui Dumnezeu, dacă nu te rogi adesea lui Dumnezeu și nu ai părtășie cu Dumnezeu și pierzi relația normală cu El, nu vei fi niciodată mântuit, întrucât ai blocat calea spre mântuire. Dacă nu ai nicio relație cu Dumnezeu, ai ajuns la capătul firului. Dacă Dumnezeu nu se află în inima ta, atunci este inutil să pretinzi că ai credință și să crezi doar cu numele în Dumnezeu și nu contează câte cuvinte doctrinare ești capabil să repeți papagalicește, cât de mult ai suferit pentru credința ta în Dumnezeu sau cât de înzestrat ești; dacă Dumnezeu este absent în inima ta și nu te temi de El, nu contează în ce fel crezi în Dumnezeu, El va spune: „Îndepărtează-te de Mine, răufăcătorule”. Vei fi catalogat drept răufăcător. Nu vei avea legătură cu Dumnezeu, El nu va fi Domnul sau Dumnezeul tău. Chiar dacă recunoști că Dumnezeu domnește peste toate și recunoști că Dumnezeu este Creatorul, nu Îl venerezi pe Dumnezeu și nu te supui suveranității Lui. Îl urmezi pe diavol, pe Satana, numai diavolul, Satana, este stăpânul tău. Dacă, în privința tuturor lucrurilor, ai încredere în tine și-ți urmezi voința, dacă ai încredere că soarta ta este în propriile mâini, atunci crezi în tine

însuți și, chiar dacă pretinzi că ai credință în Dumnezeu și Îl recunoști, Dumnezeu nu te recunoaște, nu ai nicio relație cu Dumnezeu și, astfel, ești predestinat să fii, în cele din urmă, detestat și respins de Dumnezeu, pedepsit de Dumnezeu și alungat de Dumnezeu; El nu mântuiește oameni ca tine. Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu sunt cei care Îl acceptă pe Dumnezeu drept Mântuitorul, care acceptă că Dumnezeu este adevărul, calea și viața, sunt capabili să se sacrifice sincer pentru Dumnezeu și să îndeplinească datoria unei creaturi a lui Dumnezeu, experimentează lucrarea lui Dumnezeu, practică cuvintele lui Dumnezeu și adevărul, merg pe calea urmăririi adevărului, sunt oameni care se supun suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu și care urmează voia lui Dumnezeu. Numai atunci când oamenii au o asemenea credință în Dumnezeu pot fi mântuiți; dacă nu, vor fi condamnați. Este acceptabil ca oamenii să aibă dorințe deșarte atunci când cred în Dumnezeu? În credința lor în Dumnezeu, pot oamenii să dobândească adevărul atunci când se agață mereu de propriile noțiuni și de închipuirile lor vagi, abstracte? În niciun caz. Atunci când oamenii cred în Dumnezeu, trebuie să accepte adevărul, trebuie să creadă în Dumnezeu așa cum le cere Dumnezeu, trebuie să se supună orchestrărilor și rânduielilor Sale; numai atunci pot să obțină mântuirea. Nu există altă cale în afară de aceasta; orice ai face, nu trebuie să ai dorințe deșarte. Părtășia despre acest subiect este foarte importantă pentru oameni, nu-i așa? Acesta este un semnal de alarmă pentru voi.

Acum că ați auzit aceste mesaje, ar trebui să înțelegeți adevărul și să vă fie clar ce presupune mântuirea. Ceea ce le place oamenilor, lucrurile pentru care se luptă, de care sunt pasionați – nimic dintre toate acestea nu este important. Cel mai important lucru este acceptarea adevărului. În analiza finală, cel mai important este să fii capabil să dobândești adevărul, iar ceea ce-ți poate permite să obții frica de Dumnezeu și ferirea de rău este

calea corectă. Dacă ai credință în Dumnezeu de câțiva ani și te-ai concentrat întotdeauna pe urmărirea unor lucruri care nu au nicio legătură cu adevărul, atunci credința ta nu are nimic de-a face cu adevărul și nici cu Dumnezeu. Poți pretinde că ai credință în Dumnezeu și că Îl recunoști, dar Dumnezeu nu este Domnul tău, nu este Dumnezeul tău, tu nu accepți faptul că Dumnezeu îți controlează soarta, nu te supui tuturor lucrurilor rânduite de Dumnezeu pentru tine, nu recunoști faptul că Dumnezeu este adevărul – caz în care speranțele tale de mântuire au fost spulberate; dacă nu poți merge pe calea urmăririi adevărului, mergi pe calea distrugerii. Dacă tot ceea ce urmărești, lucrurile asupra cărora te concentrezi, pentru care te rogi și la care apelezi se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu și pe ceea ce Dumnezeu îți cere și dacă ai o rațiune din ce în ce mai mare că asculți de Creator și Îl venerezi pe Creator și simți că Dumnezeu este Domnul tău, Dumnezeul tău, dacă ești din ce în ce mai bucuros să asculți de tot ceea ce Dumnezeu orchestrează și rânduiește pentru tine, iar relația ta cu Dumnezeu devine tot mai apropiată și mai normală și dacă iubirea ta pentru Dumnezeu este din ce în ce mai pură și mai adevărată, atunci nemulțumirile și înțelegerile greșite pe care le ai față de Dumnezeu și dorințele tale extravagante cu privire la Dumnezeu vor deveni tot mai puține, iar tu vei fi obținut pe deplin frica de Dumnezeu și ferirea de rău, ceea ce înseamnă că vei fi pășit deja pe calea mântuirii. Deși mersul pe calea mântuirii vine cu disciplina, emondarea, tratarea, judecata și mustrarea din partea lui Dumnezeu, iar acestea te fac să înduri multă durere, aceasta este iubirea lui Dumnezeu care se abate asupra ta. Dacă, atunci când crezi în Dumnezeu, urmărești doar să fii binecuvântat și urmărești doar statutul și prestigiul și nu ești niciodată disciplinat sau emondat și tratat sau judecat și mustrat, atunci, deși s-ar putea să ai o viață ușoară, inima ta se va îndepărta din ce în ce mai mult de Dumnezeu, vei pierde relația normală cu Dumnezeu și, totodată, nu vei fi dispus să accepți

examinarea din partea lui Dumnezeu; îți vei dori să fii propriul șef – ceea ce demonstrează că drumul pe care mergi nu este calea cea dreaptă. Dacă ai experimentat lucrarea lui Dumnezeu pentru o perioadă și ai o rațiune din ce în ce mai puternică despre modul în care omenirea este atât de profund coruptă și atât de predispusă să se împotrivească lui Dumnezeu și dacă ești neliniștit că s-ar putea să vină o zi în care faci ceva care se împotrivește lui Dumnezeu și te temi că este posibil să Îl ofensezi și să fii abandonat de El și astfel simți că nimic nu este mai înfricoșător decât să te împotrivești lui Dumnezeu, atunci vei avea o inimă care se teme de Dumnezeu. Vei simți că, atunci când oamenii cred în Dumnezeu, nu trebuie să se abată de la Dumnezeu; dacă se abat de la Dumnezeu, dacă se abat de la disciplina lui Dumnezeu și de la judecata și mustrarea din partea lui Dumnezeu, atunci acest lucru este echivalent cu pierderea protecției și grijii din partea Lui, cu pierderea binecuvântărilor de la Dumnezeu și totul se termină pentru oameni; ei nu pot decât să devină chiar și mai depravați, vor fi ca oamenii religioși și vor fi în continuare susceptibili de a se împotrivi lui Dumnezeu în timp ce cred în Dumnezeu – și, prin asta, ei vor fi devenit antihriști. Dacă îți poți da seama de acest lucru, atunci te vei ruga lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Te rog, judeca-mă si mustră-mă. În tot ceea ce fac, Te implor să mă urmărești. Dacă fac ceva care încalcă adevărul și încalcă voia Ta, fie ca Tu să mă judeci și să mă pedepsești cu severitate – nu pot exista fără judecata și mustrarea Ta”. Aceasta este calea corectă pe care oamenii ar trebui să o urmeze în credința lor în Dumnezeu. Prin urmare, măsoară după acest standard: îndrăzniți să spuneți că ați pășit pe calea mântuirii? Nu îndrăzniți, pentru că încă nu ați devenit unii dintre cei care urmăresc adevărul, în multe lucruri nu căutați adevărul și nu sunteți capabili să acceptați și să vă supuneți tratării și emondării – ceea ce dovedește că sunteți departe de a merge pe calea mântuirii. Este oare ușor să pășești pe

calea mântuirii dacă nu ești o persoană care urmărește adevărul? De fapt, nu este. Dacă oamenii nu au experimentat judecata și mustrarea din partea lui Dumnezeu, dacă nu au experimentat disciplina, certarea, tratarea și emondarea din partea lui Dumnezeu, atunci nu le este ușor să devină persoane care urmăresc adevărul și, drept urmare, este foarte greu pentru ei să pășească pe calea mântuirii. Dacă, după ce ai auzit acest mesaj, știi că este adevărul și, totuși, încă nu ai pășit pe calea urmăririi lui și a dobândirii mântuirii și nu vezi acest lucru ca pe ceva serios, simțind că, mai devreme sau mai târziu, va veni ziua în care vei reuși să o faci – fără nicio grabă – atunci ce fel de perspectivă este aceasta? Când ai o astfel de perspectivă, ai probleme și îți va fi greu să pășești pe calea mântuirii. Prin urmare, cum ar trebui să te hotărăști să pășești pe această cale? Ar trebui să spui: „Vai! În acest moment nu am pășit încă pe calea mântuirii – acest lucru este destul de periculos! Dumnezeu spune că oamenii trebuie să trăiască înaintea Lui tot timpul și trebuie să se roage mai mult și că inimile lor trebuie să fie împăcate și nu impulsive – așa că ar trebui să încep chiar acum să pun toate acestea în practică”. A practica în acest fel înseamnă a intra pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu; este atât de simplu. Ce fel de oameni sunt cei care aud cuvintele lui Dumnezeu și apoi merg și le pun în practică? Oare sunt oameni buni? Sunt – aceștia sunt oameni care iubesc adevărul. Ce fel de persoane sunt ei dacă, după ce au auzit cuvintele lui Dumnezeu, rămân amorțiți, indiferenți, neînduplecați – dacă tratează cu ușurință cuvintele lui Dumnezeu și își astupă urechile și închid ochii la ele? Oare nu sunt năuciți? Oamenii întreabă întotdeauna dacă există scurtături spre a fi mântuiți atunci când cred în Dumnezeu. Vă spun că nu există și apoi vă spun despre această cale simplă, dar după ce o auziți, nu o puneți în practică – ceea ce reprezintă un caz de a nu recunoaște un lucru bun atunci când îl auziți. Pot fi mântuiți astfel de oameni? Chiar dacă există o oarecare speranță pentru ei, nu este

mare; mântuirea va fi foarte dificilă. S-ar putea să existe o zi în care se trezesc din somn, când se gândesc bine la lucruri și își spun: „Nu mai sunt tânăr și nu m-am ocupat de îndatoririle care mi-au revenit în timp ce am crezut în Dumnezeu în toți acești ani. Dumnezeu cere ca oamenii să trăiască înaintea Lui tot timpul, iar eu nu am trăit înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să mă grăbesc să mă rog”. Nu este prea târziu dacă își vin în fire în inimile lor și încep să se ocupe de îndatoririle care le revin. Dar nu amânați prea mult; dacă așteptați până când aveți șaptezeci sau optzeci de ani și corpul vostru se degradează și nu mai aveți energie, nu va fi prea târziu pentru a urmări adevărul? Dacă irosiți cei mai buni ani ai vieții voastre pe lucruri nesemnificative și ajungeți să amânați sau să ratați urmărirea adevărului, care este cel mai important lucru dintre toate, nu este extrem de nesăbuit? Există oare ceva mai prostesc? Mulți oameni sunt perfect conștienți de adevărata cale și, totuși, așteaptă viitorul pentru a o accepta și a o urma – sunt cu toții nesăbuiți. Ei nu știu că urmărirea adevărului necesită zeci de ani de efort, înainte ca ei să poată dobândi viața. Va fi prea târziu pentru regrete dacă vor irosi cel mai bun moment pentru a fi mântuiți!

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cu frică față de Dumnezeu putem să pășim pe calea mântuirii”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 380)

A fi un conducător al bisericii nu înseamnă doar să înveți să folosești adevărul pentru rezolvarea problemelor, ci și să descoperi și să cultivi oameni talentați, pe care categoric nu trebuie să-i invidiezi sau să-i suprimi. A practica în acest fel este în avantajul lucrării bisericii. Dacă poți cultiva câțiva urmăritori ai adevărului pentru a coopera bine cu tine în toată lucrarea pe care o faci și, în cele din urmă, toți aveți mărturii despre experiențe, atunci vei fi un conducător calificat. Dacă vei deveni capabil să acționezi în toate lucrurile conform principiilor, atunci vei fi la înălțimea

loialității tale. Există unii care se tem întotdeauna că alții sunt mai buni și mai înalți decât ei, că alții vor fi stimați, în timp ce ei sunt neglijați. Lucrul acesta îi determină să-i atace și să-i excludă pe alții. Nu este un caz de invidie față de persoanele mai capabile decât ei? Nu este un astfel de comportament egoist și demn de dispreț? Ce tip de fire este aceasta? Este pizmașă! Ei se gândesc doar la propriile interese, își satisfac doar dorințele proprii, nu au pic de respect pentru alții sau interesele casei lui Dumnezeu – astfel de oameni au o fire rea, iar Dumnezeu nu are deloc dragoste pentru ei. Dacă ești cu adevărat capabil să ții cont de voia lui Dumnezeu, atunci vei putea să tratezi în mod corect alți oameni. Dacă recomanzi o persoană bună și îi permiți să se pregătească și să îndeplinească o datorie adăugând astfel o altă persoană talentată casei lui Dumnezeu, munca ta nu va fi mai ușor de făcut? Nu vei fi fost, atunci, la înălțimea loialității tale în această datorie? Aceasta este o faptă bună înaintea lui Dumnezeu; este minimul de conștiință și rațiune pe care ar trebui să-l aibă cel care este conducător. Cei care sunt capabili să pună adevărul în practică pot accepta cercetarea lui Dumnezeu atunci când fac lucruri. Când accepți cercetarea lui Dumnezeu, inima ta este îndreptată. Dacă faci mereu lucrurile doar ca să le vadă ceilalți, vrei să câștigi mereu lauda și admirația celorlalți și totuși nu accepți cercetarea lui Dumnezeu, atunci mai este Dumnezeu în inima ta? Astfel de oameni nu Îl mai venerează pe Dumnezeu. Nu face mereu lucrurile de dragul tău și nu lua constant în considerare propriile interese; nu ține cont de interesele omului și nu te gândi la mândria, reputația sau statutul tău. Mai întâi trebuie să ții cont de interesele casei lui Dumnezeu și să le consideri prima ta prioritate. S-ar cuveni să ții seama de voia lui Dumnezeu și să începi prin a contempla dacă ai fost sau nu impur în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai fost loial, ți-ai îndeplinit responsabilitățile, și dacă ai dat totul, precum și dacă ai chibzuit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea bisericii. Trebuie

să iei în considerare aceste lucruri. Gândește-te la ele frecvent și înțelege-le și îți va fi mai ușor să-ți îndeplinești bine datoria. Dacă ai un calibru slab, dacă experiența ta este superficială sau dacă nu ești competent în lucrarea ta profesională, pot exista unele greșeli sau lipsuri în lucrarea ta, iar rezultatele pot să nu fie foarte bune – dar vei fi depus cel mai mare efort. În tot ceea ce faci, nu îți satisfaci propriile dorințe egoiste sau preferințe. În schimb, acorzi mereu atenție lucrării bisericii și intereselor casei lui Dumnezeu. Deși s-ar putea să nu obții rezultate bune îndeplinindu-ți datoria, inima ta se va fi îndreptat; dacă, în plus, poți să cauți adevărul ca să rezolvi problemele din datoria ta, atunci aceasta va fi conform standardelor, iar tu vei putea să intri în realitatea adevărului. Asta înseamnă să fii mărturie.

Unii oameni cred în Dumnezeu, dar nu urmăresc adevărul. Ei trăiesc mereu în funcție de trup, agățându-se întotdeauna de plăcerile carnale, satisfăcându-și totdeauna propriile dorințe egoiste. Indiferent câți ani cred acești oameni în Dumnezeu, ei nu vor intra niciodată în realitatea adevărului. Acesta este semnul cuiva care Îl face de ocară pe Dumnezeu. Spui: „Nu am făcut nimic pentru a mă împotrivi lui Dumnezeu; cum L-am dezonorat pe Dumnezeu?” Toate ideile și gândurile tale sunt rele. În intențiile, scopurile și motivele din spatele acțiunilor tale și în consecințele faptelor tale – în fiecare mod îl mulțumești pe Satana, fiind bătaia lui de joc și lăsându-l să te aibă la mână. Nu ai fost martorul care ar trebui să fie un creștin. Ești o persoană care aparține Satanei. Dezonorezi numele lui Dumnezeu în toate lucrurile și nu deții o mărturie adevărată. Își va aminti Dumnezeu lucrurile pe care le-ai făcut? În cele din urmă, ce concluzie va trage Dumnezeu despre faptele tale și datoria pe care ai îndeplinit-o? Nu trebuie să existe o urmare, un soi de declarație? În Biblie, Domnul Isus spune: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profețit noi în numele Tău? N-am scos noi demoni în numele Tău? N-am făcut noi

multe minuni în numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!»” (Matei 7:22-23). De ce a spus Domnul Isus aceasta? De ce atât de mulți dintre cei care au predicat, au alungat demoni și au făcut multe minuni în numele Domnului au devenit răufăcători? S-a întâmplat pentru că ei nu au acceptat adevărul exprimat de Domnul Isus, nu au respectat poruncile Domnului Isus și nu au avut iubire pentru adevăr în inimile lor. Au vrut doar să-și dea lucrarea, suferința și sacrificiile pentru Domnul la schimb pentru binecuvântările Împărăției cerurilor. Aceasta înseamnă a face tranzacții cu Dumnezeu și a-L folosi și înșela pe Dumnezeu, așa că Domnul Isus i-a disprețuit, i-a urât și i-a condamnat drept răufăcători. Astăzi, oamenii acceptă judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, dar unii încă urmăresc reputația și statutul, vor întotdeauna să iasă în evidență, vor mereu să fie conducători și lucrători și să câștige reputație și statut. Deși cu toții spun că au credință în Dumnezeu, că Îl urmează și că se leapădă de sine și se sacrifică pentru Dumnezeu, ei își îndeplinesc îndatoririle pentru a câștiga faimă, interese și statut și au întotdeauna planuri personale. Nu sunt ascultători sau loiali față de Dumnezeu, acționează în mod arbitrar, fără să reflecteze deloc asupra lor și, astfel, au devenit răufăcători. Dumnezeu urăște astfel de răufăcători și Dumnezeu nu-i mântuiește. Care este standardul după care sunt judecate faptele unei persoane drept bune sau rele? Standardul e dacă acea persoană, în gândurile, expresiile și acțiunile sale, deține sau nu mărturia punerii în practică a adevărului și a trăirii realității adevărului. Dacă nu ai această realitate sau nu o trăiești, atunci, fără nicio îndoială, ești un răufăcător. Cum îi vede Dumnezeu pe răufăcători? Gândurile și acțiunile tale exterioare nu sunt mărturie pentru Dumnezeu, nici nu-l fac de rușine pe Satana și nici nu îl înfrâng; în schimb, Îl fac de rușine pe Dumnezeu și sunt pline de semne care-L fac pe

Dumnezeu să-I fie rușine. Nu mărturisești pentru Dumnezeu, nu te sacrifici pentru El, și nici nu-ți îndeplinești responsabilitatea și obligațiile față de Dumnezeu; în schimb, acționezi pentru binele tău. Ce înseamnă „pentru binele tău”? Mai exact, înseamnă pentru binele Satanei. Prin urmare, în final, Dumnezeu va spune: „Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!” În ochii lui Dumnezeu, nu ai făcut fapte bune, ci, mai degrabă, ai început să te comporți rău. Nu numai că nu vei obține prin asta aprobarea lui Dumnezeu, dar va fi și ceva de condamnat. Ce caută să câștige cineva cu o astfel de credință în Dumnezeu? Oare, până la urmă, nu-i așa că o astfel de credință nu va da niciun rezultat?

Pentru toți cei care își îndeplinesc datoria, oricât de profund sau superficial ar înțelege adevărul, cel mai simplu mod de practică prin care să intre în realitatea adevărului este să se gândească, în toate, la interesele casei lui Dumnezeu și să renunțe la dorințele egoiste, la intențiile individuale, la motive, mândrie și statut. Să pună interesele casei lui Dumnezeu pe primul loc – măcar atât ar trebui să facă un om. Dacă o persoană care își îndeplinește datoria nu poate face nici măcar atât, atunci cum se poate spune că își face datoria? Asta nu înseamnă a-ți îndeplini datoria. Ar trebui să ții cont mai întâi de interesele casei lui Dumnezeu, să fii atent la voia Sa și să te gândești la lucrarea bisericii și să pui aceste lucruri înainte de toate; abia după aceea poți să te gândești la stabilitatea statutului tău sau la cum te văd alții. Nu simțiți că lucrurile devin ceva mai ușoare atunci când le împărțiți în acești pași și faceți niște compromisuri? Dacă vei practica astfel o vreme, vei ajunge să simți că a-L mulțumi pe Dumnezeu nu este dificil. În plus, ar trebui să poți să-ți îndeplinești responsabilitățile, să-ți onorezi obligațiile și îndatoririle, să lași deoparte dorințele tale egoiste, să-ți lași deoparte intențiile și motivele, să ai considerație pentru voia lui Dumnezeu și să pui pe primul loc interesele

casei lui Dumnezeu, lucrarea bisericii și datoria pe care ar trebui s-o îndeplinești. După ce vei fi experimentat aceste lucruri o vreme, vei simți că acesta este un mod bun de a te comporta. Înseamnă să trăiești deschis și onest, fără să fii o persoană meschină sau bună de nimic, și să trăiești cu dreptate și onoare, în loc să fii josnic sau răutăcios. Vei simți că așa ar trebui să trăiască și să acționeze o persoană. Treptat, dorința din inima ta de a-ți satisface propriile interese se va diminua. Acum, indiferent de cât timp credeți în Dumnezeu, pătrunderea, înțelegerea și experiența voastră în privința lecțiilor de urmărire a adevărului, de practicare a adevărului și de intrare în realitățile lui sunt lipsite de profunzime, iar voi nu aveți experiență sau înțelegere autentică, așa că nu puteți oferi mărturie adevărată. Am împărtășit acum cu voi această strategie simplă: începeți prin a practica în acest fel și, odată ce ați făcut acest lucru pentru un timp, starea din interiorul vostru se va schimba fără să știți. Se va transforma din acea stare ambivalentă, în care nu sunteți nici teribil de interesați să credeți în Dumnezeu, nici plictisiți de asta, într-o stare în care simțiți că a crede în Dumnezeu și a fi o persoană cinstită sunt lucruri bune și în care vă interesează să fiți o persoană cinstită și simțiți că există sens și hrană în a trăi astfel. Spiritul vostru va fi statornic, împăcat și mulțumit. O astfel de stare va fi a voastră, ca urmare a faptului că ați renunțat la propriile motive, interese și dorințe egoiste. Veți fi câștigat asta. Acest rezultat este, pe de o parte, produsul cooperării umane și, pe de altă parte, lucrarea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt nu va lucra fără cooperarea oamenilor.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 381)

Ce știți despre schimbările firii? Esențele schimbărilor în fire și în purtare sunt diferite, la fel ca și schimbările în practică – toate sunt diverse

în esență. Majoritatea oamenilor pun un accent deosebit pe comportamentul în credința lor în Dumnezeu, iar drept rezultat al acestui lucru apar anumite schimbări în purtarea lor. După ce au început să creadă în Dumnezeu, ei încetează să fumeze și să bea și nu se mai ceartă cu ceilalți, preferând să practice răbdarea când suferă o pierdere. Ei trec prin unele schimbări comportamentale. Unii oameni simt că, odată ce cred în Dumnezeu, ei înțeleg adevărul prin citirea cuvântului Său, că au experimentat lucrarea Duhului Sfânt și au o bucurie adevărată în inimile lor, făcându-i deosebit de înflăcărați și nu există nimic de care să nu se poată lepăda sau ce să nu poată suferi. Cu toate acestea, după ce au crezut timp de opt, zece sau douăzeci de ani, pentru că nu a fost nicio schimbare în firile vieții lor, în cele din urmă, ei sfârșesc prin a se reîntoarce la vechile căi; aroganța și disprețul lor devin mai pronunțate, iar ei încep să se întreacă pentru putere și profit, râvnesc la banii bisericii, îi invidiază pe cei care au beneficiat de casa lui Dumnezeu. Ei devin paraziți și viermi în casa lui Dumnezeu, iar unii chiar sunt dați în vileag și alungați drept conducători falși și antihriști. Și ce demonstrează aceste realități? Simplele schimbări comportamentale nu sunt durabile; dacă nu există nicio schimbare în firile vieții oamenilor, atunci, mai devreme sau mai târziu, își vor arăta adevărata față. Aceasta se datorează faptului că sursa schimbărilor purtării lor este ardoarea și, împreună cu o lucrare a Duhului Sfânt în acel moment, este extrem de ușor să devină înflăcărați sau să afișeze bunătate temporară. După cum spun necredincioșii: „Este ușor să faci o faptă bună; ceea ce este greu este să faci fapte bune o viață întreagă”. De ce sunt oamenii incapabili să facă fapte bune de-a lungul întregii lor vieți? Pentru că prin natură, oamenii sunt răi, egoiști și corupți. Purtarea cuiva este condusă de natura sa; indiferent care este natura cuiva, la fel este și comportamentul pe care îl dezvăluie și doar ceea ce este dezvăluit în mod natural reprezintă natura cuiva. Lucrurile care

sunt false nu pot dura. Când Dumnezeu lucrează pentru a-l mântui pe om, nu este pentru a-l împodobi cu un comportament bun – scopul lucrării lui Dumnezeu este de a transforma firile oamenilor, pentru a-i face să renască în oameni noi. Judecata lui Dumnezeu, mustrarea, încercările și rafinarea omului toate servesc la a-i schimba firea, astfel încât el să poată obține supunere și devotament absolut față de Dumnezeu și să ajungă să I se închine Lui în mod normal. Acesta este scopul lucrării lui Dumnezeu. A se comporta bine nu este același lucru cu a se supune lui Dumnezeu și, cu atât mai puțin, cu a fi compatibil cu Hristos. Modificările comportamentului se bazează pe doctrină și se nasc din ardoare; nu se bazează pe adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu sau pe adevăr, cu atât mai puțin se bazează pe îndrumarea de la Duhul Sfânt. Chiar dacă există momente când unele lucruri pe care le fac oamenii sunt luminate sau îndrumate de Duhul Sfânt, aceasta nu este o exprimare a vieții lor. Ei încă nu au pătruns în realitățile adevărului, iar firea vieții lor nu s-a schimbat deloc. Indiferent cât de bun este comportamentul unei persoane, nu dovedește că ea ascultă de Dumnezeu sau că pune adevărul în practică. Modificările comportamentale nu reprezintă schimbarea firii vieții și nu pot fi socotite exprimări ale vieții oamenilor.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 382)

Dacă o persoană are multe comportamente bune nu înseamnă că deține realitățile adevărului. Numai practicând adevărul și acționând conform principiilor poți deține realitățile adevărului. Numai temându-te de Dumnezeu și ferindu-te de rău poți deține realitățile adevărului. Unii oameni au entuziasm, pot rosti doctrine, se supun regulilor și fac multe fapte bune, dar tot ce se poate spune despre ei este că dețin puțină umanitate. Cei care pot rosti doctrine și respectă tot timpul reguli nu pot

practica neapărat adevărul. Deși ceea ce spun ei este corect și pare că nu sunt probleme, ei nu au nimic de spus în chestiuni referitoare la esența adevărului. Prin urmare, indiferent cât de multe doctrine poate rosti cineva, asta nu înseamnă că înțelege adevărul și, indiferent cât de multe doctrine ar înțelege, nu poate rezolva nicio problemă. Teoreticienii religioși pot explica cu toții Biblia, dar, în cele din urmă, toți cad, pentru că nu acceptă întregul adevăr pe care Dumnezeu l-a exprimat. Oamenii care au experimentat o schimbare în firile lor sunt diferiți; ei au înțeles adevărul, ei au discernământ asupra tuturor problemelor, știu cum să acționeze în conformitate cu voia lui Dumnezeu, cum să acționeze în conformitate cu principiul adevărului și cum să acționeze pentru a-L satisface pe Dumnezeu și ei înțeleg natura corupției pe care o afișează. Când sunt revelate propriile lor idei și noțiuni, ei sunt capabili să aibă discernământ și să se lepede de trup. Acesta este modul în care se exprimă o schimbare în fire. Principala manifestare a oamenilor care au suferit o schimbare a firii este că ei au ajuns să înțeleagă clar adevărul, iar când realizează lucrurile, pun adevărul în practică cu o acuratețe relativă, și nu demonstrează corupție atât de des. În general, cei ale căror firi s-au transformat par a fi deosebit de rezonabili și dotați cu discernământ și, datorită înțelegerii pe care o au asupra adevărului, nu mai demonstrează la fel de multă neprihănire de sine sau aroganță. Ei pot vedea și discerne mult din corupția care a fost dezvăluită în ei, așadar ei nu lasă ca aroganța să se nască. Ei sunt capabili să aibă o înțelegere măsurată despre care este locul omului, despre cum să se comporte în mod rezonabil, despre cum să fie ascultători, despre ce să spună și ce să nu spună, ce să spună și ce să le facă anumitor oameni. Astfel, oamenii ale căror firi s-au schimbat sunt relativ rezonabili și numai asemenea oameni trăiesc cu adevărat o asemănare umană. Deoarece înțeleg adevărul, sunt capabili să vorbească și să vadă lucrurile în conformitate cu

acesta și sunt principiali în tot ceea ce fac; ei nu sunt supuși influenței vreunei persoane, chestiuni sau vreunui lucru și au toți propriile perspective și pot susține principiul adevărului. Firile lor sunt relativ stabile, nu trec de la o extremă la alta și, indiferent de circumstanțele lor, înțeleg cum să-și îndeplinească îndatoririle în mod corespunzător și cum să se comporte spre mulțumirea lui Dumnezeu. Cei ale căror firi s-au schimbat într-adevăr nu se concentrează asupra a ceea ce trebuie să facă pentru ca ei să arate bine la un nivel superficial; ei au câștigat claritate internă cu privire la ce trebuie să facă pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Prin urmare, din exterior, ei pot să nu pară a fi atât de entuziaști sau a fi făcut ceva foarte măreț, dar tot ceea ce fac ei este semnificativ, este valoros și are rezultate practice. Cei ale căror firi s-au schimbat dețin cu siguranță multe realități ale adevărului, iar acest lucru poate fi confirmat de perspectivele lor asupra lucrurilor și de acțiunile lor principiale. Cei care nu au obținut adevărul nu au obținut absolut nicio schimbare în firea vieții. Mai exact, cum se obține o schimbare în firea vieții? Ființele umane au fost profund corupte de Satana, toate se împotrivesc lui Dumnezeu și au o natură potrivnică lui Dumnezeu. Dumnezeu mântuiește oamenii transformându-I pe cei care au o natură potrivnică lui Dumnezeu și care pot să I se împotrivească în cei care pot să asculte și să se teamă de Dumnezeu. Asta înseamnă să fii cineva a cărui fire s-a schimbat. Oricât de coruptă ar fi o persoană sau oricâte firi corupte ar avea, atât timp cât poate să accepte adevărul, să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu și diversele încercări și rafinări, va avea o înțelegere adevărată cu privire la Dumnezeu și, în același timp, va fi capabilă să-și vadă clar natura și esența. Când se cunoaște cu adevărat, va fi capabilă să se urască pe sine și pe Satana, va fi dispusă să se lepede de Satana și să asculte complet de Dumnezeu. Odată ce o persoană are această determinare, poate urmări adevărul. Dacă oamenii au cunoaștere adevărată

cu privire la Dumnezeu, dacă firea lor satanică este purificată, iar cuvintele lui Dumnezeu prind rădăcini în ei și au devenit viața lor și baza existenței lor, dacă trăiesc după cuvintele lui Dumnezeu, s-au schimbat complet și au devenit oameni noi – atunci acest lucru se consideră drept schimbare în firea lor. O schimbare în fire nu înseamnă a avea o umanitate matură și experimentată, nici nu înseamnă că firile exterioare ale oamenilor sunt mai umile decât înainte, că erau aroganți, dar acum pot să comunice rezonabil, sau că nu ascultau pe nimeni, dar acum îi pot asculta pe alții; astfel de modificări externe nu pot fi considerate transformări ale firii. Desigur, transformările firii chiar includ astfel de exprimări, dar ingredientul crucial este că, lăuntric, viața lor s-a schimbat. Acest lucru se datorează în totalitate faptului că adevărul și cuvintele lui Dumnezeu au prins rădăcini în ei, stăpânesc în interiorul lor și au devenit viața lor. Perspectivele lor asupra lucrurilor s-au schimbat și ele. Ei pot vedea clar ce se întâmplă în lume și cu omenirea, felul în care Satana corupe omenirea, modul în care marele balaur roșu I se împotrivește lui Dumnezeu și esența marelui balaur roșu. Ei îl pot urî pe marele balaur roșu și pe Satana în inimile lor și se pot întoarce complet către Dumnezeu și Îl pot urma. Asta înseamnă că firea vieții lor s-a schimbat și au fost câștigați de Dumnezeu. Schimbările din firea vieții sunt schimbări fundamentale, în timp ce schimbările de comportament sunt superficiale. Doar cei care au obținut schimbări în firea vieții sunt cei care au obținut adevărul și numai ei au fost câștigați de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 383)

Transformarea firii unei persoane nu este o schimbare de comportament, nici nu e o pretinsă schimbare exterioară sau o modificare temporară făcută din zel. Oricât de bune ar fi aceste schimbări, ele nu pot lua locul schimbărilor din firea vieții, deoarece aceste schimbări exterioare

pot fi realizate prin eforturi omenești, dar schimbările din firea vieții nu pot fi realizate doar prin efortul personal al unei persoane. Experimentarea judecății, mustrării, încercărilor și rafinării din partea lui Dumnezeu este necesară pentru realizarea acestui lucru, precum și desăvârșirea din partea Duhului Sfânt. Deși oamenii care cred în Dumnezeu manifestă un oarecare comportament bun, niciunul dintre ei nu Îl ascultă cu adevărat pe Dumnezeu, nu Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu sau nu poate face voia lui Dumnezeu. De ce se întâmplă asta? Din cauza faptului că acest lucru necesită o schimbare în firea vieții , iar o simplă schimbare a comportamentului este departe de a fi suficientă. O schimbare a firii înseamnă că ai cunoștințe și experiență cu privire la adevăr și că adevărul a devenit viața ta, că îți poate direcționa și domina viața și tot ce ține de tine. Aceasta este o schimbare în firea vieții tale. Doar oamenii care dețin adevărul ca viață sunt cei ale căror firi s-au schimbat. În trecut, s-ar putea să fi existat unele adevăruri pe care nu le puteai pune în practică atunci când le înțelegeai, dar acum poți practica orice aspect al adevărului pe care îl înțelegi, fără obstacole sau dificultăți. Când practici adevărul, te simți plin de pace și fericire, dar dacă nu poți practica adevărul, simți durere și conștiința ta este tulburată. Poți practica adevărul în orice, poți trăi după cuvintele lui Dumnezeu și poți avea o bază pentru a trăi. Asta înseamnă că firea ta s-a schimbat. Acum poți să renunți cu ușurință la noțiunile și închipuirile tale, la preferințele și preocupările tale trupești și la acele lucruri la care nu puteai renunța înainte. Simți cum cuvintele lui Dumnezeu sunt cu adevărat bune și că practicarea adevărului este cel mai bun lucru de făcut. Asta înseamnă că firea ta s-a schimbat. O schimbare a firii sună foarte simplu, dar este, de fapt, un proces care implică multe experiențe. În această perioadă, oamenii trebuie să sufere multe greutăți, trebuie să-și subjuge propriul corp și să se lepede de trupul lor, trebuie, de asemenea, să îndure

judecată, mustrare, emondare, tratare, încercări și rafinare și, de asemenea, trebuie să experimenteze multe eșecuri, căderi, lupte interioare și chinuri în inimile lor. Numai după aceste experiențe pot avea oamenii o oarecare înțelegere a propriei naturi, dar o anumită înțelegere nu produce imediat o schimbare completă; trebuie să treacă printr-o lungă perioadă de experiență înainte de a fi în sfârșit capabili să scape de firile lor corupte. De aceea este nevoie de o viață întreagă pentru a-ți schimba firea. De exemplu, dacă dezvălui corupție într-o problemă, poți practica imediat adevărul odată ce îți dai seama de el? Nu poți. În acest stadiu al înțelegerii, alții te emondează și te tratează, iar apoi, mediul tău te constrânge și te obligă să acționezi în conformitate cu principiile adevărului. Uneori, tot nu ești împăcat să faci asta și îți spui: „Trebuie să acționez așa? De ce nu pot să procedez cum vreau eu? De ce mi se cere mereu să practic adevărul? Nu vreau să fac asta, m-am săturat!” Experimentarea lucrării lui Dumnezeu necesită parcurgerea următorului proces: de la a fi reticent în a practica adevărul, la a practica de bunăvoie adevărul; de la negativitate și slăbiciune, la putere și capacitatea de a te lepăda de trup. Când oamenii ajung la un anumit punct al experienței și apoi trec prin niște încercări, prin rafinare și, în cele din urmă, ajung să înțeleagă voia lui Dumnezeu și unele adevăruri, atunci ei vor fi oarecum fericiți și dispuși să acționeze în conformitate cu principiile adevărului. La început, oamenii sunt reticenți la practicarea adevărului. Să luăm ca exemplu îndeplinirea cu devotament a propriilor îndatoriri: înțelegi oarecum ce înseamnă să-ți îndeplinești îndatoririle și să fii devotat lui Dumnezeu și, de asemenea, ai o anumită înțelegere a adevărului, dar când vei fi capabil să te devotezi lui Dumnezeu în totalitate? Când vei fi capabil să îți îndeplinești îndatoririle atât cu vorba cât și cu fapta? Acest lucru va necesita un proces. În timpul acestui proces, ai putea suferi multe greutăți. Unii oameni ar putea să te trateze, iar alții ar putea să te critice. Ochii

tuturor vor fi pe tine, examinându-te atent, și doar atunci vei începe să realizezi că greșești și că tu ești cel care s-a descurcat slab, că lipsa de devotament în îndeplinirea datoriei tale este inacceptabilă și că nu trebuie să fii neglijent ori superficial! Duhul Sfânt te va lumina din interior și îți va face reproșuri atunci când vei greși. În timpul acestui proces, vei ajunge să înțelegi unele lucruri despre tine însuți și vei ști că ai prea multe impurități, că nutrești prea multe motive personale și ai prea multe dorințe necumpătate atunci când îți îndeplinești îndatoririle. Odată ce ai înțeles esența acestor lucruri, dacă poți să vii înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și să ai pocăință adevărată, poți fi curățit de acele lucruri corupte. Dacă, în această manieră, cauți frecvent adevărul pentru a-ți rezolva problemele practice, vei păși treptat pe calea cea dreaptă a credinței; vei începe să ai experiențe adevărate de viață, iar firea ta coruptă va începe, treptat, să fie purificată. Cu cât firea ta coruptă este mai purificată, cu atât mai mult firea vieții tale se va transforma.

Deși mulți oameni își îndeplinesc acum îndatoririle, în esență, câți oameni își fac de mântuială îndatoririle? Câți oameni pot accepta adevărul și își pot îndeplini îndatoririle conform principiilor adevărului? Câți oameni își îndeplinesc îndatoririle conform cerințelor lui Dumnezeu, după ce firile lor s-a schimbat? Analizând mai mult aceste lucruri, vei putea să știi dacă te ridici cu adevărat la nivelul standardelor în îndeplinirea datoriei tale și, de asemenea, vei putea vedea clar dacă firea ta s-a schimbat. A obține o transformare a firii nu este un lucru simplu; nu înseamnă doar să faci câteva schimbări de comportament, să dobândești o oarecare cunoaștere a adevărului, să poți să vorbești puțin despre propria experiență cu privire la fiecare aspect al adevărului sau să ai câteva schimbări ori să devii puțin ascultător după ce ești disciplinat. Aceste lucruri nu constituie o transformare a firii vieții. De ce spun asta? Deși poți să te fi schimbat

întrucâtva, tot nu pui efectiv adevărul în practică. Poate te comporți astfel din cauză că te afli provizoriu într-un mediu potrivit, iar situația o permite sau împrejurările tale actuale te-au constrâns. În plus, atunci când ești într-o dispoziție bună, când starea ta este normală și când ai lucrarea Duhului Sfânt, poți practica adevărul. Dar să presupunem că ești în toiul unei încercări, când suferi ca Iov în mijlocul încercărilor tale sau că te confrunți cu încercarea morții. Când se va întâmpla asta, vei mai fi capabil să practici adevărul și să rămâi ferm în mărturie? Poți să spui ceva asemănător cu ceea ce a spus Petru: „Chiar dacă ar fi să mor după ce Te cunosc, cum să nu fac asta bucuros și fericit?" Ce prețuia Petru? Ceea ce prețuia Petru era ascultarea și considera cunoașterea lui Dumnezeu ca fiind cel mai important lucru, așa că a fost capabil să asculte până la moarte. Transformarea firii nu are loc peste noapte; este nevoie de o viață întreagă de experiență pentru a o obține. Înțelegerea adevărului este puțin mai ușoară, dar a putea practica adevărul în diverse contexte este greu. De ce întâmpină oamenii întotdeauna dificultăți în a pune adevărul în practică? De fapt, toate aceste dificultăți au legătură directă cu firile corupte ale oamenilor și toate sunt obstacole care provin din firile corupte. Prin urmare, trebuie să suferi mult și să plătești un preț pentru a fi capabil să pui adevărul în practică. Dacă nu ai avea firi corupte, nu ar trebui să suferi și să plătești un preț pentru a practica adevărul. Nu este acesta un fapt evident? Câteodată, ar putea să pară că pui adevărul în practică, dar în realitate, natura acțiunilor tale nu arată că faci astfel. Urmându-l pe Dumnezeu, mulți oameni sunt capabili să-și abandoneze familiile și carierele și să-și îndeplinească îndatoririle și, prin urmare, cred că practică adevărul. Cu toate acestea, ei nu sunt niciodată capabili să ofere adevărate mărturii despre experiențele lor. Ce se petrece, exact, aici? Dacă îi evaluezi după noțiunile omului, ei par să practice adevărul și, totuși, Dumnezeu nu recunoaște ceea ce fac ei drept practicarea

adevărului. Dacă lucrurile pe care le faci au în spate motive personale și sunt denaturate, atunci ești predispus să te abați de la principii și nu se poate spune că practici adevărul; este doar un tip de purtare. Strict vorbind, acest tip de purtare a ta va fi probabil condamnată de Dumnezeu; nu va fi lăudată sau comemorată de El. Dacă te apuci să analizezi esența și rădăcina acestui lucru, ești o persoană care face rău, iar aceste comportamente exterioare ale tale constituie opoziție față de Dumnezeu. Din exterior, nu întrerupi și nu tulburi nimic și nu ai provocat nicio daună mare. Pare să fie logic și rezonabil, totuși, înăuntru se ascund impurități și intenții umane, iar esența acestui lucru este cea de a face rău și a se împotriviri lui Dumnezeu. De aceea, ar trebui să stabilești dacă a existat o schimbare în firea ta și dacă pui adevărul în practică, folosind cuvintele lui Dumnezeu și uitându-te la motivele din spatele acțiunilor tale. Nu depinde de o părere omenească sau de faptul că acțiunile tale se conformează sau nu închipuirilor sau gândurilor omenești sau dacă sunt pe potriva gustului tău; astfel de lucruri nu sunt importante. Mai degrabă, depinde de Dumnezeu care spune dacă te conformezi sau nu voii Sale, dacă acțiunile tale au sau nu realitatea adevărului și dacă îndeplinesc sau nu cerințele și standardele Lui. Doar a te măsura după cerințele lui Dumnezeu este precis. Transformarea firii și punerea în practică a adevărului nu sunt atât de simple și ușoare pe cât își imaginează oamenii. Înțelegeți acest lucru acum? Aveți vreo experiență în acest sens? Când vine vorba de esența unei probleme, este posibil să nu o înțelegeți; intrarea voastră a fost exagerat de superficială. Alergați toată ziua, din zori până la amurg, trezindu-vă devreme și culcându-vă târziu și totuși, nu ați dobândit transformarea în firea vieții voastre și nu puteți înțelege ce este transformarea firii. Aceasta înseamnă că intrarea voastră este prea superficială, nu-i așa? Indiferent cât timp ați crezut în Dumnezeu, este posibil să nu simțiți esența și lucrurile profunde ce au legătură cu

transformarea firii. Se poate spune că firea voastră s-a schimbat? De unde știți dacă Dumnezeu vă laudă sau nu? Cel puțin, te vei simți excepțional de ferm în ceea ce privește tot ce faci și vei simți că Duhul Sfânt te călăuzește, te luminează și lucrează în tine în timp ce îți îndeplinești îndatoririle, faci vreo lucrare în casa lui Dumnezeu sau în mod general. Conduita ta se va potrivi ca o mănușă cu cuvintele lui Dumnezeu și, odată ce ai dobândit un anumit grad de experiență, vei simți că modul în care ai acționat în trecut a fost relativ potrivit. Dacă, totuși, după ce ai câștigat experiență o perioadă de timp, simți că unele dintre lucrurile pe care le-ai făcut în trecut nu erau potrivite și ești nemulțumit de ele și simți că nu erau în conformitate cu adevărul, atunci asta dovedește că tot ceea ce ai făcut a fost făcut împotrivindu-te lui Dumnezeu. Este o dovadă că slujirea ta a fost plină de răzvrătire, împotrivire și moduri umane de a acționa și că ai eșuat în totalitate în a obține schimbări ale firii.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce ar trebui să se știe despre transformarea firii omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 384)

Pentru a măsura dacă oamenii pot sau nu pot asculta de Dumnezeu, lucrul cheie care trebuie urmărit este dacă ei doresc ceva extravagant de la Dumnezeu și dacă au sau nu motive ascunse. Dacă oamenii fac întotdeauna cereri de la Dumnezeu, aceasta dovedește că ei nu sunt ascultători față de El. Orice ți se întâmplă, dacă nu poți primi acest lucru de la Dumnezeu, nu poți căuta adevărul, vorbești întotdeauna prin propriul raționament subiectiv și simți mereu că doar tu ai dreptate, și chiar ești în stare să te îndoiești că Dumnezeu este adevărul și dreptatea, atunci vei avea necazuri. Astfel de oameni sunt cei mai aroganți și răzvrătiți față de Dumnezeu. Oamenii care fac mereu cereri de la Dumnezeu nu pot niciodată să asculte cu adevărat de El. Dacă ceri de la Dumnezeu, aceasta dovedește că faci o înțelegere cu

Dumnezeu, că îți alegi propriile gânduri și acționezi conform gândurilor tale. În aceasta, Îl trădezi pe Dumnezeu și ești neascultător. Nu are niciun sens să ceri de la Dumnezeu; dacă tu crezi cu adevărat că El este Dumnezeu, atunci nu vei îndrăzni să ceri de la El și nici nu vei fi potrivit să-I faci cereri, fie ele raționale sau nu. Dacă ai credință adevărată în Dumnezeu și crezi că El este Dumnezeu, atunci nu vei avea de ales decât să te închini Lui și să-L asculți. Oamenii de astăzi nu numai că și-au făcut propriile alegeri, ba chiar I-au cerut lui Dumnezeu să acționeze în conformitate cu propria lor voință. Nu numai că aleg să nu-L asculte pe Dumnezeu, ba chiar Îi cer lui Dumnezeu să asculte de ei. Nu este acest lucru irațional? Așadar, dacă nu există nicio convingere adevărată în oameni, nicio credință substanțială, ei nu pot obține niciodată lauda lui Dumnezeu. Atunci când oamenii sunt capabili să facă mai puține cereri de la Dumnezeu, convingerea lor adevărată și ascultarea lor vor crește, iar simțul rațiunii lor va deveni relativ normal. Se întâmplă adesea ca oamenii să fie cu atât mai greu de tratat, cu cât sunt mai înclinați să raționeze și cu cât oferă mai multe justificări. Nu numai că au multe cerințe, dar îți iau toată mâna când le dai un deget. Când sunt mulțumiți într-un domeniu, atunci au cerințe în altul; trebuie să fie mulțumiți în toate domeniile și, dacă nu sunt, încep să se plângă și se trec singuri la pierderi. Mai târziu se simt îndatorați și plini de regrete, varsă lacrimi amare și vor să moară. La ce folosește asta? Nu este acest lucru irațional? Această serie de probleme trebuie rezolvată de la rădăcină. Dacă ai o fire coruptă și nu o înlături și dacă insiști să aștepți până când ai necazuri sau provoci un dezastru pentru a o rezolva, cum poți compensa această pierdere? Nu este asta un fel de gândire ulterioară? Prin urmare, pentru a înlătura complet problema unei firi corupte, trebuie să cauți adevărul pentru a o rezolva atunci când apare prima dată. Trebuie să rezolvi firea coruptă în starea ei inițială, asigurându-te

astfel că nu se comite o greșeală și prevenind problemele viitoare. Dacă o fire coruptă prinde rădăcini și se transformă în gândurile sau punctul de vedere al cuiva, ea va putea să îndemne o persoană să facă rău. Prin urmare, scopul principal al auto-reflecției și al autocunoașterii este de a descoperi firi corupte și de a căuta rapid adevărul pentru a le înlătura. Trebuie să știi ce lucruri sunt în natura ta, ce îți place, ce urmărești și ce vrei să obții. Trebuie să analizezi aceste lucruri conform cuvintelor lui Dumnezeu pentru a vedea dacă sunt în conformitate cu voia lui Dumnezeu și pentru a vedea de ce sunt eronate. Odată ce înțelegi aceste lucruri, trebuie să rezolvi problema anormalității rațiunii, adică problema iraționalității. Aceasta nu este doar problema unei firi corupte, ci și a lipsei de rațiune. În special în ceea ce privește interesele oamenilor, cei care sunt copleșiți de interese pot deveni iraționali. Aceasta este o problemă mentală și reprezintă, totodată, călcâiul lui Ahile pentru oameni. Unii simt că au un anumit calibru și daruri și își doresc întotdeauna să fie lideri pentru a ieși în evidență, așa că Îi cer lui Dumnezeu să se folosească de ei. Dacă Dumnezeu nu îi folosește, ei spun: „Cum poate Dumnezeu să nu mă favorizeze? Dumnezeule, dacă mă folosești pentru a face ceva important, Îți promit că mă voi sacrifica pentru Tine!” Este corect acest tip de intenție? Este un lucru bun să se sacrifice pentru Dumnezeu, dar există motivații în spatele dorinței lor de a se sacrifica pentru Dumnezeu. Ceea ce ei iubesc cu adevărat este statutul și ei acordă atenție acestui lucru. Dacă oamenii sunt cu adevărat ascultători, Îl pot urma pe Dumnezeu din toată inima, indiferent dacă Dumnezeu îi folosește sau nu și se pot sacrifica pentru Dumnezeu, indiferent dacă au sau nu statut. Numai acești oameni pot fi considerați raționali și ascultători față de Dumnezeu. Este bine când oamenii sunt dispuși să se sacrifice pentru Dumnezeu și Dumnezeu este dispus să folosească astfel de oameni, dar dacă nu sunt echipați cu adevărul, Dumnezeu nu are cum să-i folosească.

Dacă oamenii sunt dispuși să depună eforturi pentru adevăr și să coopereze, trebuie să existe o etapă pregătitoare. Doar după ce oamenii înțeleg adevărul și pot asculta cu adevărat de Dumnezeu, poate Dumnezeu să-i folosească în mod oficial. Această etapă de practică este indispensabilă. Liderii și lucrătorii de astăzi sunt toți în această etapă de practică. După ce dobândesc experiență de viață și pot acționa cu principii, vor fi potriviți pentru a fi folosiți de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 385)

Singura atitudine pe care o ființă creată ar trebui să o aibă față de Creatorul său este una de ascultare, una de ascultare necondiționată. Acesta este un lucru pe care unii oameni din ziua de azi s-ar putea să fie incapabili să îl accepte. Asta deoarece statura omului este prea mică și el nu are realitatea adevărului. Dacă, atunci când Dumnezeu face lucruri care sunt în contradicție cu noțiunile tale, ești predispus să Îl interpretezi greșit pe Dumnezeu – chiar să nu asculți de Dumnezeu și să-I întorci spatele – atunci ești departe de a fi capabil să asculți de Dumnezeu. În timp ce omul este aprovizionat și udat de cuvântul lui Dumnezeu, el se zbate, de fapt, pentru un singur țel, adică, pentru ca în cele din urmă să poți obține o supunere necondiționată și absolută față de Dumnezeu – moment în care tu, această creație, vei fi atins standardul cerut. Există momente în care Dumnezeu face în mod deliberat lucruri care sunt în contradicție cu noțiunile tale și face intenționat lucruri care contravin dorințelor tale și care pot chiar să pară a fi în contradicție cu adevărul și împotriva sentimentelor umane și jignitoare pentru tine; aceste lucruri pot fi greu de acceptat pentru tine, este posibil să nu le poți înțelege și, indiferent de modul în care le analizezi, s-ar putea să ți se pară greșite și este posibil să nu le poți accepta, s-ar putea să simți că

Dumnezeu a fost irațional făcând asta – dar, de fapt, Dumnezeu a făcut asta în mod deliberat. Prin urmare, care este scopul lui Dumnezeu când face aceste lucruri? Este să te testeze și să te expună, să vadă dacă ești sau nu capabil să cauți adevărul, dacă ai sau nu ascultare adevărată față de Dumnezeu. Nu căuta un fundament pentru tot ceea ce face și cere Dumnezeu și nu întreba de ce. Încercarea de a raționa cu Dumnezeu nu are rost. Trebuie doar să recunoști că Dumnezeu este adevărul și să fii capabili de ascultare absolută. Trebuie doar să recunoști că Dumnezeu este Creatorul tău și Dumnezeul tău. Acest lucru este mai presus decât orice raționament, mai presus decât orice înțelepciune lumească, mai presus decât orice morală, etică, expertiză, filozofie sau cultură tradițională umană – chiar mai presus decât emoțiile umane, dreptatea umană și așa-zisa iubire umană. Este mai presus decât orice. Dacă acest lucru nu îți este clar, atunci, mai devreme sau mai târziu, va veni o zi când ți se va întâmpla ceva și vei cădea. În cel mai bun caz, te veți răzvrăti împotriva lui Dumnezeu și vei merge pe o cale deviantă; dacă, în cele din urmă, ești capabil să te pocăiești și să recunoști frumusețea lui Dumnezeu și semnificația lucrării lui Dumnezeu în tine, atunci vei avea încă speranță la mântuire – însă dacă vei cădea din cauza acestui lucru și nu te poți ridica înapoi, nu ai nicio speranță. Indiferent dacă Dumnezeu judecă, mustră sau blestemă oamenii, toate acestea sunt pentru a-i mântui și ei nu trebuie să se teamă. De ce ar trebui să te temi? Ar trebui să te temi de Dumnezeu spunând: „Te urăsc și te resping”. Dacă Dumnezeu spune asta, ești în necaz: asta înseamnă că Dumnezeu nu te va mântui, că nu ai nicio speranță la mântuire. Și astfel, acceptând lucrarea lui Dumnezeu, oamenii trebuie să înțeleagă voia lui Dumnezeu. Orice ai face, nu căuta nod în papură când vine vorba de cuvintele lui Dumnezeu, spunând: „Judecata și mustrarea sunt în regulă, dar condamnarea, blestemul, distrugerea – nu înseamnă acestea că totul s-a terminat pentru mine? Ce rost are să fiu o

creatură a lui Dumnezeu? Așa că nu voi fi, iar Tu nu vei mai fi Dumnezeul meu”. Dacă Îl respingi pe Dumnezeu și nu rămâi ferm în mărturia ta, atunci Dumnezeu te poate respinge cu adevărat. Știți asta? Indiferent de cât timp au crezut oamenii în Dumnezeu, indiferent pe câte drumuri au călătorit, câtă lucrare au făcut sau câte îndatoriri au îndeplinit, tot ceea ce au făcut în acest răstimp a fost în vederea pregătirii unui singur lucru. Care este acesta? Ei s-au pregătit să aibă, în cele din urmă, ascultare absolută față de Dumnezeu, ascultare necondiționată. Ce înseamnă „necondiționat”? Înseamnă că nu oferi nicio justificare și nu vorbești deloc despre propriile motive obiective, înseamnă că nu te despici firul în patru; ești o creatură a lui Dumnezeu, nu ești vrednic de asta. Când despici firul în patru cu Dumnezeu, ți-ai greșit locul, iar când încerci să raționezi cu Dumnezeu – din nou, ți-ai greșit locul. Nu te certa cu Dumnezeu, nu încerca întotdeauna să afli motivul, nu insista să înțelegi înainte de a asculta și să nu asculți atunci când nu înțelegi. Când faci asta, ți-ai greșit locul, caz în care ascultarea ta față de Dumnezeu nu este absolută; este ascultare relativă și condiționată. Sunt cei care pun condiții pentru ascultarea lor față de Dumnezeu oameni care ascultă cu adevărat de Dumnezeu? Îl tratezi pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu? Îl venerezi pe Dumnezeu drept Creatorul? Dacă nu o faci, atunci Dumnezeu nu te recunoaște. Ce trebuie să experimentezi pentru a obține ascultarea absolută și necondiționată față de Dumnezeu? Și cum ar trebui să experimentezi? În primul rând, oamenii trebuie să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu, trebuie să accepte să fie emondați și tratați. În plus, trebuie să accepte însărcinarea dată de Dumnezeu, trebuie să urmărească adevărul în timp ce își îndeplinesc datoria, trebuie să înțeleagă diferitele aspecte ale adevărului care se referă la intrarea în viață și să ajungă să înțeleagă voia lui Dumnezeu. Uneori, acest lucru depășește calibrul oamenilor și le lipsesc capacitățile de comprehensiune pentru a

obține înțelegerea adevărului și pot să înțeleagă doar puțin atunci când alții au părtășie cu ei sau prin învățarea lecțiilor din diferitele situații create de Dumnezeu. Dar e obligatoriu să fii conștient că trebuie să ai o inimă de ascultare față de Dumnezeu, nu trebuie să încerci să raționezi cu Dumnezeu sau să pui condiții; tot ceea ce face Dumnezeu este ceea ce trebuie făcut, pentru că El este Creatorul; ești o creatură a lui Dumnezeu și trebuie să ai o atitudine de ascultare și nu trebuie să întrebi întotdeauna care este motivul sau să vorbești despre condiții. Dacă îți lipsește chiar și cea mai elementară atitudine de ascultare și ești chiar pasibil să te îndoiești de Dumnezeu și să nu ai încredere în El sau să te gândești, în inima ta: „Trebuie să fiu atent dacă Dumnezeu mă va mântui cu adevărat, dacă Dumnezeu este cu adevărat drept. Toată lumea spune că Dumnezeu este iubire – ei bine, atunci trebuie să văd dacă există cu adevărat iubire în ceea ce face Dumnezeu în mine, dacă este într-adevăr iubire”, în caz că examinezi constant dacă ceea ce face Dumnezeu este în concordanță cu noțiunile și gusturile tale sau chiar cu ceea ce crezi tu că este adevărul, atunci ți-ai greșit locul și ai dat de necaz: probabil că vei ofensa firea lui Dumnezeu. Adevărurile legate de ascultare sunt cruciale și niciun adevăr nu poate fi exprimat pe deplin și clar în doar două propoziții; toate se referă la diferitele stări ale oamenilor și la corupția lor. Intrarea în realitatea adevărului nu poate fi atinsă în unul sau doi – sau trei sau cinci – ani. Este nevoie să trăiești multe lucruri, să experimentezi o mare parte din judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, să experimentezi multă emondare și tratare și, în cele din urmă, să dobândești capacitatea de a practica adevărul. Numai atunci urmărirea adevărului va fi eficientă și numai atunci oamenii vor deține realitatea adevărului. Doar cei care dețin realitatea adevărului sunt cei care au experiență adevărată.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 386)

În timp ce experimentezi lucrarea lui Dumnezeu, indiferent de câte ori ai eșuat, ai căzut, ai fost emondat, tratat sau demascat, acestea nu sunt lucruri rele. Indiferent de modul în care ai fost emondat sau tratat, sau dacă acest lucru este făcut de către conducători, lucrători, frații sau surorile tale, toate acestea sunt lucruri bune. Trebuie să îți amintești acest lucru: indiferent cât de mult suferi, de fapt, beneficiezi de pe urma acestui lucru. Oricine are experiență poate confirma asta. Indiferent de situație, a fi emondat, tratat sau dat în vileag este întotdeauna un lucru bun. Nu este o condamnare. Este mântuirea lui Dumnezeu și cea mai bună oportunitate ca să ajungi să te cunoști. Poate să-ți aducă o schimbare în bine în experiența ta de viață. Fără așa ceva, nu vei avea nici oportunitatea, nici condiția și nici contextul ca să poți dobândi o înțelegere a adevărului corupției tale. Dacă realmente înțelegi adevărul și ești capabil să descoperi lucrurile corupte ascunse în adâncul inimii tale, dacă le poți distinge clar, atunci este bine, acest lucru a rezolvat o problemă majoră a intrării în viață și este foarte benefic pentru schimbările firii. A deveni capabil să te cunoști cu adevărat pe tine însuți este cea mai bună oportunitate de a-ți drege căile și de a deveni o persoană nouă; este pentru tine cea mai bună ocazie să obții o nouă viață. Odată ce te cunoști cu adevărat pe tine însuți, vei putea vedea că, atunci când adevărul devine viața cuiva, este, cu adevărat, un lucru de mare preț, și vei înseta după adevăr, îl vei practica și vei pătrunde în realitatea lui. Acesta este un lucru nespus de măreț! Dacă poți să profiți de această oportunitate, să reflectezi cu seriozitate asupra ta și să câștigi o cunoaștere autentică de sine ori de câte ori dai greș sau cazi, atunci, în mijlocul negativității și slăbiciunii, vei putea să te ridici înapoi pe picioare. Odată trecut de acest prag, vei putea să faci un pas mare înainte și să pătrunzi în realitatea adevărului.

Dacă tu crezi în suveranitatea lui Dumnezeu, atunci trebuie să crezi că întâmplările de zi cu zi, fie ele bune sau rele, nu au loc la întâmplare. Nu e vorba de faptul că cineva este aspru cu tine dinadins sau că te vizează; totul a fost rânduit și orchestrat de Dumnezeu. De ce orchestrează Dumnezeu toate aceste lucruri? Nu este pentru a te dezvălui drept cine ești sau pentru a te expune și alunga; a te expune nu este scopul final. Scopul final este să te desăvârșească și să te mântuiască. Cum te desăvârșește Dumnezeu? Și cum te mântuiește? În primul rând, El începe prin a te face conștient de propria ta fire coruptă și prin a te face să-ți cunoști natura și esența, neajunsurile și ceea ce îți lipsește. Doar știind aceste lucruri și având o înțelegere clară a lor, poți urmări adevărul și te poți elibera treptat de firea ta coruptă. Acesta este Dumnezeu oferindu-ți o ocazie. Aceasta este compasiunea lui Dumnezeu. Tu trebuie să știi cum să profiți de această ocazie. Nu ar trebui să te opui lui Dumnezeu, să te bați cap în cap cu El sau să-L înțelegi greșit. În particular, când te confrunți cu oamenii, chestiunile și lucrurile pe care Dumnezeu le aranjează în jurul tău, să nu simți în permanență că lucrurile nu sunt așa cum îți dorești să fie; nu-ți dori în permanență să scapi de ele și nu-L învinui sau înțelege greșit pe Dumnezeu. Dacă faci aceste lucruri în permanență, atunci nu experimentezi lucrarea lui Dumnezeu și asta va face să-ți fie foarte greu să intri în realitatea adevărului. Oricare ar fi lucrul întâmpinat pe care nu-l poți înțelege pe deplin, atunci când se ivește o dificultate trebuie să înveți să te supui. Ar trebui să începi prin a veni înaintea lui Dumnezeu și a te ruga mai mult. În acest fel, înainte să-ți dai seama, o schimbare va avea loc în starea ta interioară și vei putea să cauți adevărul pentru a-ți rezolva problema. Ca atare, vei fi capabil să experimentezi lucrarea lui Dumnezeu. Pe măsură ce se întâmplă acest lucru, realitatea adevărului va fi făurită înlăuntrul tău și acesta este felul în care vei progresa și vei suferi o transformare a stării vieții tale. Odată ce ai

suferit această schimbare și ai această realitate a adevărului, atunci vei avea și statură, iar cu statura va veni viața. Dacă cineva trăiește întotdeauna pe baza unei firi satanice corupte, atunci, indiferent cât de mult entuziasm sau energie au, ei tot nu pot fi considerați a avea statură sau viață. Dumnezeu lucrează în fiecare persoană în parte și, indiferent care este metoda Lui, ce fel de oameni, chestiuni și lucruri întrebuințează El în slujirea Lui sau ce fel de ton au cuvintele Lui, El are doar un scop final: să te mântuiască. Și cum te mântuiește? El te schimbă. Deci, cum ai putea să nu suferi puțin? Va trebui să ai de suferit. Această suferință poate implica multe lucruri. La început, oamenii trebuie să sufere când acceptă judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu. Când cuvintele lui Dumnezeu sunt prea severe și explicite, iar oamenii Îl interpretează greșit pe Dumnezeu – și chiar au noțiuni – și acest lucru poate fi dureros. Uneori, Dumnezeu creează un mediu în jurul oamenilor pentru a le da în vileag corupția, pentru a-i face să reflecteze asupra lor și să se cunoască, iar atunci vor și suferi puțin. Uneori, când sunt emondați, tratați și expuși direct, oamenii trebuie să sufere; este de parcă ar fi fost puși sub cuțit. Dacă nu există nicio suferință, nu există niciun efect. Dacă, de fiecare dată când ești emondat și tratat și de fiecare dată când un mediu te dă în vileag, acest lucru îți deșteaptă sentimentele și îți dă un impuls, atunci, prin acest proces, vei intra în realitatea adevărului și vei avea statură. Dacă de fiecare dată când ești supus emondării și tratării și expunerii de către un mediu, nu simți niciun fel de durere sau disconfort și nu simți absolut nimic, și dacă nu vii înaintea lui Dumnezeu pentru a-I căuta voia, nici rugându-te, nici căutând adevărul, atunci ești chiar prea amorțit! Dumnezeu nu lucrează în tine când duhul tău nu simte nimic, când nu reacționează. El va spune: „Această persoană este prea amorțită și a fost prea profund coruptă. Indiferent de modul în care o disciplinez, o tratez sau încerc să o înfrânez, tot nu pot să-i mișc inima sau să-i deștept duhul.

Persoana aceasta va da de necaz; nu este ușor de mântuit”. Dacă Dumnezeu rânduiește anumite medii, oameni, chestiuni și lucruri pentru tine, dacă te emondează și te tratează și dacă, din asta, înveți niște lecții, dacă ai învățat să vii înaintea lui Dumnezeu, ai învățat să cauți adevărul și, fără să-ți dai seama, ești luminat și iluminat și dobândești adevărul, dacă ai experimentat o schimbare în aceste medii, ai cules recompense și ai făcut progrese, dacă începi să înțelegi un pic voia lui Dumnezeu și încetezi să te plângi, atunci toate acestea vor însemna că ai stat neclintit în toiul încercărilor din aceste medii și că ai făcut față testului. Ca atare, vei fi răzbit acest calvar. Cum îi va privi Dumnezeu pe cei care rezistă testului? Dumnezeu va spune că au o inimă sinceră și că pot să îndure acest tip de suferință deoarece, în adâncul sufletului, iubesc adevărul și-și doresc să-l dobândească. Dacă Dumnezeu te evaluează astfel, nu ești, atunci, o persoană cu statură? Nu ai atunci viață? Și cum se dobândește această viață? Este oferită de Dumnezeu? Dumnezeu te aprovizionează în diferite feluri și folosește diferiți oameni, lucruri și obiecte pentru a te instrui. E ca și cum Dumnezeu îți dă personal mâncare și băutură, aducând personal diferite alimente în fața ta, ca să mănânci pe îndestulate și să te bucuri; doar atunci poți să crești și să rămâi puternic. Așa trebuie să experimentezi și să înțelegi aceste lucruri; așa te supui tuturor lucrurilor ce vin de la Dumnezeu. Acesta este tipul de mentalitate și atitudine pe care trebuie să o ai și trebuie să înveți să cauți adevărul. Nu ar trebui să cauți în mod constant cauze externe sau să-i învinuiești pe ceilalți pentru problemele tale sau să le găsești defecte oamenilor; trebuie să ai o înțelegere clară a voii lui Dumnezeu. Din exterior, ar putea să ți se pară că unii oameni au păreri despre tine sau prejudecăți față de tine, dar tu nu ar trebui să vezi lucrurile așa. Dacă vezi lucrurile din acest punct de vedere, nu vei face decât să inventezi scuze și nu vei putea obține nimic. Ar trebui să vezi lucrurile obiectiv și să accepți totul din partea lui Dumnezeu. Când vei

vedea lucrurile în acest fel, va fi ușor să te supui lucrării lui Dumnezeu și vei fi capabil să cauți adevărul și să înțelegi voia lui Dumnezeu. Odată ce punctul tău de vedere și starea de spirit sunt rectificate, vei putea dobândi adevărul. Așadar, de ce nu o faci pur și simplu? De ce te împotrivești? Dacă ai înceta să te împotrivești, ai câștiga adevărul. Dacă te împotrivești, nu vei câștiga nimic și, de asemenea, vei răni sentimentele lui Dumnezeu și Îl vei dezamăgi. În ce mod va fi dezamăgit Dumnezeu? Tu nu accepți adevărul, nu ai speranță de mântuire, iar Dumnezeu nu este capabil să te câștige, prin urmare, cum ar putea El să nu fie dezamăgit? Când nu accepți adevărul, aceasta echivalează cu a împinge mâncarea care ți-a fost oferită personal de Dumnezeu. Spui că nu-ți este foame și că nu ai nevoie de mâncare; Dumnezeu încearcă de nenumărate ori să te încurajeze să mănânci, dar tu tot nu îți dorești asta. Preferi să stai nemâncat. Crezi că ești sătul când, de fapt, nu ai absolut nimic. Oamenii ca aceștia sunt foarte lipsiți de rațiune și neprihăniți de sine; ei nu recunosc un lucru bun când îl văd, sunt cei mai sărăciți și mai jalnici dintre oameni.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a dobândi adevărul, trebuie să înveți de la oamenii, din chestiunile și lucrurile din apropiere”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 387)

În activitatea lor, conducătorii și lucrătorii Bisericii trebuie să fie atenți la două principii: unul este să-și înfăptuiască lucrarea în deplină conformitate cu principiile stipulate de rânduielile de lucru, fără să încalce vreodată acele principii și fără să-și întemeieze munca pe orice și-ar putea închipui sau pe oricare dintre propriile idei. În tot ceea ce fac, ei ar trebui să dea dovadă de grijă pentru lucrarea bisericii și să pună întotdeauna pe primul loc interesele casei lui Dumnezeu. Încă un lucru – iar acesta este cel mai important – e că în toate lucrurile, ei trebuie să se concentreze pe a urmări călăuzirea Duhului Sfânt și a face totul conformându-se strict

cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă sunt încă în stare să se împotrivească călăuzirii Duhului Sfânt sau dacă se iau cu încăpățânare după propriile idei și fac lucrurile după propria închipuire, atunci acțiunile lor vor constitui o împotrivire cât se poate de gravă față de Dumnezeu. Să-și întoarcă spatele, de repetate ori, luminării și călăuzirii Duhului Sfânt nu va duce decât la un impas. Dacă pierd lucrarea Duhului Sfânt, atunci nu vor putea să lucreze; și, chiar dacă reușesc să lucreze cumva, nu vor realiza nimic. Acestea sunt cele două principii esențiale care trebuie respectate în timp ce lucrează: unul este să-și înfăptuiască lucrarea în concordanță exactă cu rânduielile de la cel de mai sus, precum și să acționeze în conformitate cu principiile stabilite de cel de mai sus; iar celălalt este să urmeze călăuzirea Duhului Sfânt înăuntrul lor. Odată ce aceste două principii sunt înțelese, nu vor fi atât de predispuși să facă greșeli. Experiența voastră în înfăptuirea lucrării bisericii este încă limitată, iar când lucrați, este extrem de denaturată de propriile idei. Câteodată, s-ar putea să nu înțelegeți luminarea sau călăuzirea dinăuntrul vostru care vine de la Duhul Sfânt; alte dăți, păreți că o înțelegeți, dar e probabil să o ignorați. Mereu vă închipuiți sau deduceți într-o manieră umană, acționând cum considerați adecvat, fără niciun fel de grijă pentru intențiile Duhului Sfânt. Vă vedeți de lucrarea voastră doar conform propriilor idei, punând deoparte orice luminare de la Duhul Sfânt. Astfel de situații au loc frecvent. Călăuzirea lăuntrică de la Duhul Sfânt nu este deloc transcendentală; de fapt, este foarte normală. Adică, în adâncul inimii tale, știi că acest mod de a acționa este potrivit și că este modul cel mai bun. De fapt, acest gând este destul de clar; nu a fost rezultatul cugetării și, câteodată, nu înțelegi pe deplin de ce ar trebui să te comporți așa. Deseori, aceasta nu este altceva decât luminarea de la Duhul Sfânt. Acest lucru se întâmplă cel mai adesea persoanelor cu experiență. Duhul Sfânt te îndrumă să faci ceea ce este cel mai potrivit. Nu este ceva la care te gândești, ci mai

degrabă este un sentiment din inima ta care te face să-ți dai seama că acesta este cel mai bun mod de a proceda și îți place să procedezi astfel fără să știi de ce. Acest lucru poate veni de la Duhul Sfânt. Ideile proprii izvorăsc adesea din gândire și chibzuire și toate sunt denaturate de voința proprie; oamenii se gândesc doar la ce beneficiu și avantaj este pentru ei; fiecare acțiune pe care oamenii decid să o facă implică aceste lucruri. Totuși, îndrumarea de la Duhul Sfânt nu cuprinde nicicum asemenea denaturări. Este necesar să fii foarte atent la îndrumarea sau luminarea de la Duhul Sfânt; mai ales în chestiunile esențiale, trebuie să fii atent ca să le înțelegi. Oamenii cărora le place să își folosească mintea și să acționeze în funcție de propriile idei sunt cei mai predispuși să rateze o asemenea îndrumare sau luminare. Conducătorii și lucrătorii potriviți sunt oameni care au lucrarea Duhului Sfânt, care sunt atenți la lucrarea Duhului Sfânt în orice moment, care ascultă de Duhul Sfânt, se tem de Dumnezeu, nu neglijează voia lui Dumnezeu și urmăresc neosteniți adevărul. Ca să Îl mulțumești pe Dumnezeu și să fii martor pentru El în mod corespunzător, ar trebui să reflectezi deseori asupra motivelor și denaturărilor pe care le ai când îți îndeplinești datoria, iar apoi să încerci să vezi cât de mult din conținutul lucrării este motivat de ideile umane, cât provine din luminarea Duhului Sfânt și cât respectă cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie, în mod constant și în toate împrejurările, să reflectezi dacă faptele și cuvintele tale sunt în conformitate cu adevărul. Practicând des astfel, vei ajunge pe drumul corect al slujirii lui Dumnezeu. Este necesar să deții realitățile adevărului ca să ajungi să Îl slujești pe Dumnezeu într-un fel care este în conformitate cu intențiile Lui. Doar după ce au înțeles adevărul, au oamenii abilitatea de a discerne și de a recunoaște ce apare din ideile lor și ce apare din motivele umane. Pot să recunoască impuritățile umane, precum și ce înseamnă să acționeze conform adevărului. Abia după ce pot discerne, pot fi siguri că

sunt capabili să pună în practică adevărul și să fie pe deplin în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Fără a înțelege adevărul, este imposibil ca oamenii să practice discernământul. O persoană confuză ar putea să creadă toată viața în Dumnezeu fără să știe ce înseamnă să i se dezvăluie propria corupție sau ce înseamnă să I se împotrivească lui Dumnezeu, deoarece nu înțelege adevărul; acel gând nici măcar nu există în mintea sa. Adevărul este inaccesibil oamenilor de calibru prea mic; indiferent cum ai avea părtășie cu ei despre adevăr, aceștia tot nu înțeleg. Asemenea oameni sunt confuzi. În credința lor, oamenii confuzi nu pot mărturisi pentru Dumnezeu; ei pot doar să facă unele servicii. Dacă liderii și lucrătorii trebuie să își îndeplinească bine îndatoririle, atunci calibrul lor nu poate să fie prea rău. Cel puțin, ei trebuie să înțeleagă lucrurile spirituale și să le primească într-o manieră pură, pentru a putea înțelege cu ușurință adevărul și a practica adevărul. Experiența unor oameni este prea superficială, așa că uneori au abateri în înțelegerea lor asupra adevărului, iar apoi sunt predispuși să facă greșeli. Când au abateri în înțelegerea lor, nu sunt la înălțimea sarcinii de a practica adevărul. Când există abateri în înțelegerea lor asupra adevărului, este probabil ca aceștia să urmeze reguli, iar atunci când urmează reguli, este ușor să greșească și nu se ridică la înălțimea sarcinii de a practica adevărul. Când există abateri în înțelegere, este, de asemenea, ușor să fii înșelat și folosit de antihriști. Prin urmare, abaterile în înțelegere pot duce la multe greșeli. Drept urmare, nu numai că nu își vor îndeplini bine îndatoririle, ci se pot și rătăci cu ușurință, ceea ce dăunează intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Ce valoare are cineva care își face datoria în acest fel? Acea persoană a devenit pur și simplu cineva care perturbă și tulbură lucrarea bisericii. Și trebuie învățate lecții din aceste eșecuri. Pentru a îndeplini lucrarea pe care o încredințează Dumnezeu, este necesar ca liderii și lucrătorii să înțeleagă aceste două principii: trebuie să adere cu strictețe la

rânduielile de lucru ale celui de mai sus în îndeplinirea datoriei și trebuie să acorde atenție și să se supună oricărei îndrumări din partea Duhului Sfânt, conform cuvântului lui Dumnezeu. Doar când aceste două principii sunt înțelese, lucrarea ta poate fi eficientă, iar Dumnezeu va fi mulțumit.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 388)

Petru a căutat să se cunoască și să vadă ce fusese dezvăluit în el prin rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu și în timpul diferitelor încercări pe care Dumnezeu i le pregătise. Când a ajuns cu adevărat să se înțeleagă pe sine, Petru și-a dat seama exact cât de profund corupți sunt oamenii și cât de lipsiți de valoare și de nedemni să-L slujească pe Dumnezeu sunt ei și că ei nu merită să trăiască înaintea lui Dumnezeu. Apoi, Petru s-a prosternat înaintea lui Dumnezeu. După ce a experimentat atât de mult, în cele din urmă, Petru a ajuns să simtă: „A-L cunoaște pe Dumnezeu este cel mai prețios lucru! Dacă aș muri înainte de a-L cunoaște, ar fi așa un păcat. A-L cunoaște pe Dumnezeu este cel mai important, cel mai semnificativ lucru care există. Dacă omul nu Îl cunoaște pe Dumnezeu, atunci el nu merită să trăiască, este la fel ca animalele și nu are viață.” Când experiența lui Petru atinsese punctul acesta, el ajunsese să își cunoască propria natură și dobândise o înțelegere relativ bună a acesteia. Deși poate nu ar fi fost în stare să o explice la fel de lămurit cum ar face-o oamenii din ziua de azi, Petru chiar atinsese această stare. Prin urmare, a merge pe calea urmăririi adevărului și a atinge desăvârșirea de către Dumnezeu necesită cunoașterea propriei naturi din cuvântările lui Dumnezeu, precum și înțelegerea diverselor aspecte ale naturii proprii și descrierea cu exactitate a acesteia în cuvinte, vorbind clar și simplu. Doar asta înseamnă a te cunoaște pe tine însuți cu adevărat și numai în acest mod vei fi obținut rezultatul pe care îl cere Dumnezeu. În cazul în care cunoașterea ta încă nu a ajuns în acest

punct, dar susții că te cunoști pe tine însuți și spui că ai câștigat viață, atunci nu te dai pur și simplu mare? Tu nu te cunoști și nici nu știi ce ești în fața lui Dumnezeu, dacă ai atins cu adevărat standardele de a fi uman sau câte elemente satanice ai încă în tine. Încă îți este neclar cui îi aparții și nici măcar nu te cunoști defel – deci cum poți să ai rațiune în fața lui Dumnezeu? Când Petru urmărea viața, se concentra pe a se cunoaște pe sine și a-și transforma firea pe parcursul încercărilor sale, și s-a străduit să-L cunoască pe Dumnezeu. În final, s-a gândit: „În viață, oamenii trebuie să caute să-L înțeleagă pe Dumnezeu; a-L cunoaște este cel mai important lucru. Dacă nu-L cunosc pe Dumnezeu, atunci nu am să pot să mă odihnesc în pace când am să mor. După ce am să-L cunosc, dacă Dumnezeu va vrea să mor, atunci mă voi fi simțit cel mai mulțumit; nu am să mă plâng câtuși de puțin, iar toată viața mea va fi fost împlinită”. Petru nu a putut să dobândească acest nivel de înțelegere sau să ajungă la acest punct imediat după ce începuse să creadă în Dumnezeu; în schimb, a trecut prin foarte multe încercări. Experiența lui trebuia să ajungă la un anumit punct de cotitură, iar el trebuia să se înțeleagă pe sine înainte de a putea simți valoarea faptului de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Prin urmare, calea pe care a luat-o Petru a fost calea urmăririi adevărului și cea în care să dobândească viața și să fie desăvârșit. Acesta este aspectul asupra căruia practica lui specifică s-a concentrat în principal.

În credința voastră în Dumnezeu, pe ce cale mergeți cu toții? Dacă nu cauți viața, înțelegerea de sine și cunoașterea de Dumnezeu, asemenea lui Petru, atunci tu nu mergi pe calea lui Petru. În prezent, majoritatea oamenilor se află în acest fel de stare: Pentru a obține binecuvântări, trebuie să mă sacrific pentru Dumnezeu și să plătesc un preț pentru El. Pentru a obține binecuvântări, trebuie să abandonez totul pentru Dumnezeu; trebuie să termin ceea ce El mi-a încredințat și trebuie să îmi îndeplinesc bine

datoria. Această stare e dominată de intenția de a obține binecuvântări, ceea ce e un exemplu de a se sacrifica în întregime pentru Dumnezeu cu scopul de a obține recompense de la El și de a câștiga o cunună. Astfel de oameni nu au adevărul în inimile lor și este sigur că înțelegerea lor constă doar din câteva cuvinte doctrinare pe care le etalează oriunde merg. Calea lor este cea a lui Pavel. Credința unor astfel de oameni este un act de trudă constantă și, în adâncul lor, ei simt că, pe cât fac mai mult, cu atât mai mult își vor dovedi loialitatea față de Dumnezeu; că, pe cât fac mai mult, cu atât El va fi negreșit mai mulțumit; și că, pe cât fac mai mult, cu atât mai mult vor merita să li se acorde o cunună înaintea lui Dumnezeu și cu atât mai mari vor fi binecuvântările pe care le vor câștiga. Ei cred că, dacă pot să îndure suferința, să predice și să moară pentru Hristos, dacă își pot sacrifica propriile vieți și dacă pot îndeplini toate îndatoririle pe care Dumnezeu le-a încredințat lor, atunci ei vor fi aceia care câștigă cele mai mari binecuvântări și vor fi siguri că vor primi cununi. Tocmai asta e ceea ce și-a imaginat Pavel și ceea ce a căutat. Aceasta este calea exactă pe care a mers el, și tocmai sub îndrumarea unor astfel de gânduri a lucrat el pentru a-L sluji pe Dumnezeu. Nu provin aceste gânduri și intenții dintr-o natură satanică? E tocmai ca în cazul oamenilor lumești care cred că, în timp ce sunt pe pământ, ei trebuie să urmeze cunoașterea și că, după ce au obținut-o, se pot distinge de mulțime, pot să devină funcționari și să aibă statut. Ei cred că, odată ce au statut, își pot realiza ambițiile și își pot aduce afacerile și practicile de familie la un anumit nivel de prosperitate. Nu toți necredincioșii merg pe această cale? Cei care sunt dominați de această natură satanică pot fi doar ca Pavel în credința lor. Ei gândesc: „Trebuie să mă lepăd de tot pentru a mă sacrifica pentru Dumnezeu. Trebuie să fiu credincios înaintea lui Dumnezeu și, în cele din urmă, voi primi recompense și cununi mărețe.” Aceasta e aceeași atitudine cu cea a oamenilor lumești

care urmăresc lucruri lumești. Ei nu sunt deloc diferiți și sunt supuși aceleiași naturi. Când oamenii au acest soi de natură satanică, afară, în lume, vor căuta să obțină cunoștințe, învățătură statut și să se distingă de mulțime. Dacă ei cred în Dumnezeu, vor căuta să obțină mari coroane și mari binecuvântări. Dacă oamenii nu urmăresc adevărul atunci când cred în Dumnezeu, sigur vor merge pe această cale. Acesta este un fapt imuabil, este o lege naturală. Calea pe care merg cei care nu urmează adevărul este diametral opusă celei a lui Petru. Voi pe ce cale vă aflați în prezent? Deși poate că nu ai plănuit să apuci pe calea lui Pavel, natura ta a hotărât să mergi pe această cale, iar tu te duci în acea direcție în ciuda voinței tale. Deși vrei să pășești pe calea lui Petru, dacă nu îți este clar cum să faci asta, atunci, involuntar, o vei lua pe calea lui Pavel: asta este realitatea situației. Cum anume ar trebui să meargă cineva pe calea lui Petru în ziua de azi? Dacă ești incapabil să faci distincția între căile lui Petru și Pavel sau dacă nu ești deloc familiarizat cu ele, atunci, indiferent cât de mult pretinzi că mergi pe calea lui Petru, acele cuvinte ale tale sunt doar goale. Mai întâi, trebuie să ai o idee clară despre care e calea lui Petru și care este calea lui Pavel. Numai când înțelegi cu adevărat că drumul lui Petru este calea urmăririi vieții și singura cale spre desăvârșire, vei fi capabil să mergi pe calea lui Petru, să urmărești cum a urmărit el și să practici principiile pe care le-a practicat el. Dacă nu înțelegi calea lui Petru, atunci calea pe care o apuci sigur este cea a lui Pavel, pentru că nu va exista altă cale pentru tine; nu vei avea de ales în această privință. Oamenilor care nu înțeleg adevărul și care nu sunt capabili să-l urmeze le va fi greu să meargă pe calea lui Petru, chiar dacă sunt hotărâți. Se poate spune că sunt harul și înălțarea lui Dumnezeu faptul că El v-a dezvăluit acum calea către mântuire și desăvârșire. El este Acela care vă îndrumă pe calea lui Petru. Fără îndrumarea și luminarea lui Dumnezeu, nimeni nu ar putea să apuce pe

calea lui Petru și singura alegere ar fi să mergeți pe calea lui Pavel, urmând pașii lui Pavel spre distrugere. Pe vremea aceea, Pavel nu simțea că e greșit să meargă pe acea cale; credea pe deplin că era corectă. El nu a câștigat adevărul și, mai ales, nu a suferit o schimbare a firii. A crezut prea mult în sine și a simțit că nu exista nici cea mai mică problemă în legătură cu a crede în acel mod. A mers mai departe, plin de încredere și cu cea mai mare siguranță de sine. Până la final, nu și-a revenit în simțiri niciodată. Credea în continuare că, pentru el, a trăi era Hristos. Ca atare, Pavel a continuat pe acea cale până la capăt și, la vremea când a fost pedepsit în cele din urmă, totul se terminase pentru el. Calea lui Pavel nu implica să ajungă să se cunoască pe sine, cu atât mai puțin să caute o schimbare a firii. El nu și-a analizat niciodată natura, nici nu a dobândit vreo cunoaștere despre ce era el. Știa doar că este vinovatul principal pentru persecuția lui Isus. Dar nu a avut nici cea mai mică înțelegere privind natura sa și, după ce și-a terminat lucrarea, Pavel a simțit că trăia ca Hristos și că ar trebui să fie recompensat. Lucrarea făcută de Pavel a fost simplu serviciu făcut lui Dumnezeu. Căci Pavel, personal, deși a primit unele revelații de la Duhul Sfânt, nu obținuse deloc adevăr sau viață. Prin urmare, el nu a fost mântuit de Dumnezeu. În schimb, a fost pedepsit de El. De ce se spune că drumul lui Petru este drumul către desăvârșire? Deoarece, în practica sa, Petru a pus un accent deosebit pe viață, pe a căuta să-L cunoască pe Dumnezeu și să se cunoască pe sine însuși. Prin experiența sa cu privire la lucrarea lui Dumnezeu, el a ajuns să se cunoască pe sine, a câștigat o înțelegere privind stările corupte ale oamenilor, și-a aflat propriile lacune și a descoperit cel mai valoros lucru pe care ar trebui să-l urmărească oamenii. El a putut să-L iubească sincer pe Dumnezeu, a învățat cum să-L răsplătească pe Dumnezeu, a câștigat ceva adevăr și a avut realitatea pe care o cere Dumnezeu. Din toate lucrurile pe care Petru le-a spus în timpul încercărilor sale, se poate vedea

că el a fost, într-adevăr, cel cu cea mai mare înțelegere a lui Dumnezeu. Deoarece a ajuns să înțeleagă atât de mult adevăr din cuvintele lui Dumnezeu, calea lui a devenit din ce în ce mai luminoasă și mai aliniată voii lui Dumnezeu. Dacă Petru nu ar fi deținut acest adevăr, atunci calea pe care a luat-o nu ar fi putut fi atât de corectă.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 389)

Petru Mi-a fost credincios timp de mulți ani, totuși el nu s-a văitat niciodată, nici nu a avut vreo plângere; nici măcar Iov nu a fost egalul său și, de-a lungul secolelor, toți sfinții au fost mai prejos ca Petru. El nu numai că a căutat să Mă cunoască, ci a și ajuns să Mă cunoască într-un moment în care Satana își punea în aplicare uneltirile înșelătoare. Asta a făcut ca Petru să Mă slujească ani la rând, mereu în acord cu voia Mea și pentru acest motiv, el nu a fost niciodată exploatat de Satana. Petru a învățat o lecție din credința lui Iov, totuși el a perceput clar și lipsurile lui Iov. Deși Iov fusese foarte credincios, îi lipseau cunoștințele despre chestiunile tărâmului spiritual, deci a spus multe cuvinte care nu corespundeau cu realitatea; aceasta arată cum cunoașterea lui Iov era superficială și incapabilă de desăvârșire. Ca atare, Petru s-a concentrat întotdeauna pe a dobândi un simț al duhului și a observat întotdeauna cu atenție dinamica tărâmului spiritual. Prin urmare, el nu numai că fost capabil să deslușească unele dintre dorințele Mele, ci, de asemenea, a avut un dram de cunoaștere a uneltirilor înșelătoare ale Satanei. Di această cauză, cunoașterea sa despre Mine a fost mai mare decât oricare alta de-a lungul veacurilor.

Din experiența lui Petru, nu e greu de văzut că, dacă oamenii doresc să Mă cunoască, ei trebuie să se concentreze pe a cugeta atent în duhurile lor. Nu îți cer să Îmi „dedici” o anumită cantitate în exterior; aceasta este o

preocupare secundară. Dacă nu Mă cunoşti, atunci toată credința, iubirea și loialitatea despre care vorbești nu sunt decât iluzii; sunt nimicuri, iar tu vei deveni cu siguranță cineva care se laudă grozav de mult înaintea Mea, dar care nu se cunoaște pe sine. Ca atare, vei fi din nou prins în mreje de Satana și nu vei putea să scapi; vei deveni un fiu al pierzării și un obiect al distrugerii. Însă, dacă ești rece și nepăsător față de cuvintele Mele, atunci, fără îndoială, Mi te vei opune. Acesta este un lucru sigur și ai face bine să privești prin poarta tărâmului spiritual la multele și diferitele duhuri care au fost mustrate de Mine. Care dintre ele, în fața cuvintelor Mele, nu au fost pasive, nepăsătoare și potrivnice? Care dintre ele nu au fost cinice cu privire la cuvintele Mele? Care dintre ele nu au încercat să găsească cusur în cuvintele Mele? Care dintre ele nu Mi-au folosit cuvintele ca „arme de apărare" cu care să se „protejeze"? Ele nu au folosit cuvintele Mele ca pe o cale de a Mă cunoaște, ci doar ca pe jucării cu care să se joace. Prin aceasta, nu Mi se împotriveau direct? Cine sunt cuvintele Mele? Cine este Duhul Meu? V-am pus astfel de întrebări de atât de multe ori, totuși ați dobândit vreodată înțelegeri mai înalte și mai clare despre ele? Le-ați experimentat vreodată cu adevărat? Vă mai aduc o dată aminte: dacă nu veți cunoaște cuvintele Mele, nici nu le veți accepta, nici nu le veți pune în practică, atunci veți deveni în mod inevitabil obiecte ale mustrării Mele! Veți deveni cu siguranță victime ale Satanei!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 8

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 390)

Deși mulți oameni cred în Dumnezeu, puțini înțeleg ce înseamnă credința în Dumnezeu și ce trebuie să facă ei pentru a se conforma voii lui Dumnezeu. Acest lucru se întâmplă din cauză că, deși oamenii sunt familiarizați cu cuvântul „Dumnezeu" și cu expresii precum „lucrarea lui

Dumnezeu”, ei nu Îl cunosc pe Dumnezeu și cu atât mai puțin Îi cunosc lucrarea. Atunci, nu e de mirare că toți cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu sunt confuzi în credința lor despre El. Oamenii nu iau în serios credința în Dumnezeu, și asta doar deoarece a crede în Dumnezeu este prea nefamiliar, prea ciudat pentru ei. Astfel, ei nu se ridică la înălțimea cerințelor lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, dacă oamenii nu Îl cunosc pe Dumnezeu și dacă nu Îi cunosc lucrarea, atunci nu sunt potriviți pentru folosul lui Dumnezeu și cu atât mai puțin sunt ei capabili să-I mulțumească voia. „Credința în Dumnezeu” înseamnă a crede că există un Dumnezeu; acesta este cel mai simplu concept în ceea ce privește credința în Dumnezeu. În plus, a crede că există un Dumnezeu nu este același lucru cu a crede cu adevărat în Dumnezeu; mai degrabă este un fel de credință simplă cu puternice conotații religioase. Adevărata credință în Dumnezeu înseamnă următorul lucru: în baza credinței că Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor, omul experimentează cuvintele și lucrarea Sa, își purifică firea coruptă, îndeplinește voia lui Dumnezeu și ajunge să Îl cunoască pe Dumnezeu. Numai o astfel de călătorie se poate numi „credință în Dumnezeu.” Totuși, deseori oamenii percep credința în Dumnezeu ca pe o chestiune simplă și frivolă. Oamenii care cred în Dumnezeu astfel nu mai știu ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și, cu toate că poate continuă să creadă până la capăt, nu vor dobândi niciodată aprobarea lui Dumnezeu, pentru că merg pe calea greșită. Astăzi, încă mai există cei care cred în Dumnezeu după slove și după doctrine fără valoare. Ei nu știu că le lipsește esența credinței în Dumnezeu și că nu pot dobândi aprobarea lui Dumnezeu. Totuși, ei se roagă lui Dumnezeu pentru binecuvântările siguranței și suficient har. Să ne oprim, să ne liniștim inimile și să ne întrebăm: nu cumva a crede în Dumnezeu este cu adevărat cel mai ușor lucru de pe pământ? Nu cumva a crede în Dumnezeu nu înseamnă nimic mai mult decât

să primești mult har de la Dumnezeu? Sunt oamenii care cred în Dumnezeu fără a-L cunoaște sau care cred în Dumnezeu și, totuși, I se opun, într-adevăr capabili să mulțumească voia lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 391)

Ce a dobândit omul de când a început să creadă în Dumnezeu prima dată? Ce ai ajuns să știi despre Dumnezeu? Cât te-ai schimbat datorită credinței tale în Dumnezeu? Astăzi, știți cu toții cum credința omului în Dumnezeu nu este doar pentru mântuirea sufletului și bunăstarea trupului, nici nu este pentru a-i îmbogăți viața prin iubirea față de Dumnezeu și așa mai departe. În această situație, dacă Îl iubești pe Dumnezeu pentru bunăstarea trupului sau plăcerea de moment, atunci, chiar dacă, în cele din urmă, iubirea ta față de Dumnezeu atinge cea mai înaltă culme și nu ceri nimic în plus, iubirea aceasta pe care o cauți rămâne o iubire denaturată și nu una plăcută lui Dumnezeu. Aceia care folosesc iubirea față de Dumnezeu pentru a-și îmbogăți existențele plictisitoare și pentru a umple un gol în inimile lor sunt genul de oameni ahtiați după o viață ușoară, nu aceia care caută cu adevărat să-L iubească pe Dumnezeu. Acest tip de iubire este forțată și este căutarea plăcerii emoționale, iar Dumnezeu nu are nevoie de aceasta. Așadar, ce fel de iubire este iubirea ta? Pentru ce Îl iubești pe Dumnezeu? Câtă iubire adevărată de Dumnezeu este acum în tine? Iubirea marii voastre majorități este de tipul celei menționate anterior. O astfel de iubire poate doar să mențină un statu-quo; nu poate atinge statornicia și nici nu se poate înrădăcina în om. Genul acesta de iubire este doar ca o floare care înflorește și se ofilește fără să dea roade. Cu alte cuvinte, după ce L-ai iubit o dată pe Dumnezeu astfel, dacă nu există nimeni care să te îndrume pe calea ce-ți stă înainte, te vei prăbuși. Dacă nu poți să-L iubești pe Dumnezeu decât în vremea iubirii pentru El, dar, apoi, firea vieții tale

rămâne neschimbată, atunci vei rămâne incapabil să scapi de vălul influenței întunericului, vei rămâne incapabil să te eliberezi de robia și urzelile Satanei. Niciun om ca acesta nu poate fi pe deplin câștigat de către Dumnezeu; în cele din urmă, spiritul, sufletul și trupul său vor continua să-i aparțină Satanei. Nu poate exista nicio îndoială în privința asta. Toți aceia care nu pot fi pe deplin câștigați de către Dumnezeu se vor întoarce în locul lor inițial, adică înapoi la Satana, și vor merge în lacul de foc și pucioasă pentru a accepta următoarea etapă a pedepsei de la Dumnezeu. Cei câștigați de către Dumnezeu sunt cei care se leapădă de Satana și scapă de stăpânirea lui. Ei se numără în mod oficial printre oamenii Împărăției. Așa iau ființă oamenii Împărăției. Ești dispus să devii genul acesta de persoană? Ești dispus să fii câștigat de către Dumnezeu? Ești dispus să scapi de stăpânirea Satanei și să te întorci la Dumnezeu? Îi aparții Satanei acum sau te numeri printre oamenii Împărăției? Aceste lucruri ar trebui să fie deja clare și să nu necesite explicații suplimentare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce perspectivă trebuie să aibă credincioșii”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 392)

În trecut, mulți au căutat cu ambiție sălbatică și noțiuni, au căutat drept urmare a propriilor speranțe. Pentru moment, haideți să lăsăm deoparte asemenea chestiuni; acum, de o importanță crucială este să găsiți o cale de practică, una care să vă permită fiecăruia dintre voi să mențineți o condiție normală înaintea lui Dumnezeu și să vă eliberați treptat din jugul influenței Satanei, ca să puteți fi câștigați de către Dumnezeu și să trăiți pe pământ ceea ce cere Dumnezeu de la voi. Doar în acest fel puteți împlini intențiile Lui. Mulți cred în Dumnezeu, și totuși nu știu nici ce vrea El, nici ce vrea Satana. Cred într-o manieră confuză, lăsându-se pur și simplu luați de val, așa că nu au avut niciodată o viață creștină normală; mai mult decât atât, nu

au avut niciodată relații personale normale, cu atât mai puțin o relație normală cu Dumnezeu. De aici se poate vedea că dificultățile și lacunele omului sunt numeroase, ca și alți factori care pot împiedica voia lui Dumnezeu. Acest lucru este suficient ca să demonstreze că omul nu a ajuns încă pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu, nici nu a intrat în adevărata experiență a vieții omenești. Așadar, ce înseamnă a ajunge pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu? Să pășești pe calea cea dreaptă înseamnă că îți poți liniști oricând inima în fața lui Dumnezeu și că te poți bucura de o comuniune normală cu Dumnezeu, ajungând treptat să știi ce lipsuri are omul și câștigând încetul cu încetul o cunoaștere mai profundă a lui Dumnezeu. Prin aceasta, duhul tău dobândește în fiecare zi noi perspective și o nouă luminare; râvna ta crește, cauți să pătrunzi în adevăr și, în fiecare zi, există o nouă lumină și o nouă înțelegere. Prin această cale, te eliberezi treptat de sub influența Satanei și crești în viața ta. Oamenii ca aceștia au intrat pe calea cea dreaptă. Evaluează-ți experiențele prezente și examinează calea pe care ai urmat-o în credința ta în Dumnezeu: când compari aceste lucruri cu ce s-a descris mai sus, ți se pare că ești pe calea cea dreaptă? În ce privințe te-ai eliberat de sub jugul Satanei și de sub influența lui? Dacă încă nu ai pășit pe calea cea dreaptă, atunci legăturile tale cu Satana încă nu au fost tăiate. Astfel stând lucrurile, te va conduce căutarea ta de a-L iubi pe Dumnezeu la o iubire autentică, neclintită și pură? Spui că iubirea ta față de Dumnezeu e neclintită și din toată inima, dar totuși, nu te-ai eliberat de sub jugul Satanei. Nu încerci să-L păcălești pe Dumnezeu? Dacă îți dorești să atingi o stare în care iubirea ta față de Dumnezeu să nu fie denaturată și îți dorești să fii pe deplin câștigat de El și să te numeri printre oamenii Împărăției, atunci, trebuie să o iei mai întâi pe calea cea bună a credinței în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce perspectivă trebuie să aibă credincioșii”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 393)

Problema obișnuită cu care se confruntă toți oamenii este aceea că înțeleg adevărul, dar nu reușesc să îl pună în practică. Acest lucru se întâmplă pentru că, pe de o parte, ei nu sunt dispuși să plătească prețul și, pe de altă parte, pentru că discernământul lor este prea neadecvat; ei nu pot să vadă nenumăratele dificultăți din viața de zi cu zi, așa cum sunt acestea, și nu știu cum să practice în mod corespunzător. Fiindcă experiențele oamenilor sunt prea superficiale, calibrul lor este prea slab și măsura în care înțeleg adevărul este limitată, ei nu au cum să rezolve dificultățile pe care le întâlnesc în viața de zi cu zi. Ei cred în Dumnezeu doar cu vorba și sunt incapabili să-L aducă pe Dumnezeu în viața lor de zi cu zi. Cu alte cuvinte, Dumnezeu este Dumnezeu, viața este viață, și e ca și cum oamenii nu ar avea nicio relație cu Dumnezeu în viața lor. Asta gândesc toți. Crezând astfel în Dumnezeu, în realitate, oamenii nu vor fi câștigați și desăvârșiți de El. De fapt, nu e vorba că al lui Dumnezeu cuvânt nu a fost făcut cunoscut, ci, mai degrabă, că abilitatea oamenilor de a primi cuvântul Lui este pur și simplu prea neadecvată. S-ar putea spune că aproape nimeni nu acționează conform intențiilor inițiale ale lui Dumnezeu; mai degrabă, credința lor în Dumnezeu este pe măsura propriilor intenții, a noțiunilor religioase pe care le-au respectat în trecut și a modului propriu de a face lucrurile. Puțini sunt aceia care se transformă în urma acceptării cuvântului lui Dumnezeu și care încep să acționeze potrivit voii Lui. Mai degrabă, oamenii persistă în credințele lor greșite. Când oamenii încep să creadă în Dumnezeu, fac acest lucru din perspectiva regulilor convenționale ale religiei, și trăiesc și interacționează cu ceilalți întru totul conform propriilor filosofii de viață. S-ar putea spune că așa stau lucrurile cu nouă din zece oameni. Foarte puțini sunt aceia care fac un alt plan și întorc o pagină nouă după ce încep să

creadă în Dumnezeu. Omenirea nu a reușit să considere drept adevăr cuvântul lui Dumnezeu sau, luându-l ca adevăr, să-l pună în practică.

Să luăm, de exemplu, credința în Isus. Fie că o persoană abia a început să creadă, fie crede de foarte mult timp, fiecare și-a folosit talentele pe care le avea și și-a demonstrat abilitățile de care dispunea. Oamenii au adăugat, pur și simplu, în viețile lor obișnuite, aceste trei cuvinte, „credința în Dumnezeu”, dar nu au făcut nicio schimbare în firea lor, iar credința lor în Dumnezeu nu a crescut câtuși de puțin. Căutarea lor nu a fost nici caldă, nici rece. Nu au spus că vor renunța la credința lor, dar nici nu au dedicat totul lui Dumnezeu. Nu L-au iubit niciodată cu adevărat pe Dumnezeu și nici nu I s-a supus Lui. Credința lor în Dumnezeu a fost un amestec de sinceritate și falsitate, au abordat-o cu un ochi deschis și unul închis, și nu au fost serioși în practicarea credinței lor. Ei au continuat într-o astfel de stare de confuzie și, în cele din urmă, au avut parte de o moarte confuză. Ce scop au toate acestea? În zilele noastre, pentru a crede în Dumnezeul practic, trebuie să pornești pe drumul cel bun. Dacă tu crezi în Dumnezeu, nu ar trebui doar să cauți binecuvântări, ci să să-L iubești pe Dumnezeu și să-L cunoști. Prin luminarea Lui și prin propria-ți căutare, poți mânca și bea cuvântul Lui, poți să ajungi la o înțelegere adevărată a Lui și să ai o dragoste adevărată de Dumnezeu care izvorăște din adâncul inimii tale. Cu alte cuvinte, când dragostea ta pentru Dumnezeu este atât de autentică și nimeni nu o poate distruge sau sta în calea iubirii tale pentru El, te afli pe calea cea bună a credinței tale în Dumnezeu. Aceasta dovedește că aparții lui Dumnezeu, căci inima ta este în posesia lui Dumnezeu și nimic altceva nu te mai poate lua în stăpânire. Datorită experienței tale, a prețului pe care l-ai plătit și a lucrării lui Dumnezeu, poți dezvolta o dragoste neașteptată pentru El – și, când o vei face, te vei elibera de influența Satanei și vei ajunge să trăiești în lumina cuvântului lui Dumnezeu. Numai după ce te-ai

eliberat de influența întunericului poți spune că L-ai dobândit pe Dumnezeu. Aceasta este ținta pe care trebuie să încerci să o cauți în credința ta în Dumnezeu. Acesta este datoria fiecăruia dintre voi. Niciunul dintre voi nu ar trebui să se mulțumească cu starea actuală a lucrurilor. Nu puteți fi nehotărâți cu privire la lucrarea lui Dumnezeu și nici să o priviți cu ușurință. Ar trebui să vă gândiți la Dumnezeu din toate privințele, neîncetat, și să le faceți toate de dragul Lui. Și ori de câte ori vorbiți sau acționați, ar trebui să aveți în vedere, în primul rând, interesele casei lui Dumnezeu. Numai astfel puteți fi pe placul inimii lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să trăiești pentru adevăr întrucât crezi în Dumnezeu"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 394)

În credința lor în Dumnezeu, cea mai mare greșeală a oamenilor este că ei cred doar verbal, iar Dumnezeu este cu totul absent din viața lor de zi cu zi. Într-adevăr, toți oamenii cred în existența lui Dumnezeu, dar, cu toate acestea, Dumnezeu nu face parte din viața lor de zi cu zi. Gurile oamenilor rostesc multe rugăciuni către Dumnezeu, dar Dumnezeu are puțin loc în inima lor, așa că El îi încearcă neîncetat. Fiindcă oamenii sunt impuri, Dumnezeu nu are de ales decât să-i încerce, astfel încât ei să se rușineze și să ajungă să se cunoască în toiul acestor încercări. Altfel, omenirea s-ar transforma în urmașii arhanghelului și ar deveni din ce în ce mai corupți. Pe parcursul credinței sale în Dumnezeu, fiecare persoană se leapădă de multe dintre intențiile și obiectivele personale sub curățirea neîncetată a lui Dumnezeu. Altfel, Dumnezeu nu S-ar putea folosi de nimeni și nu ar avea cum să facă în oameni lucrarea pe care s-ar cuveni să o facă. Mai întâi, Dumnezeu îi curăță pe oameni și, prin acest proces, ei pot ajunge la cunoașterea de sine, iar Dumnezeu îi poate schimba. Numai atunci le oferă Dumnezeu viața Sa, și numai în acest fel poate inima lor să se întoarcă pe

deplin către Dumnezeu. Așadar, spun că a crede în Dumnezeu nu este atât de simplu pe cât zic oamenii. Din perspectiva lui Dumnezeu, dacă ai doar cunoaștere, dar nu ai cuvântul Lui drept viață și dacă te limitezi numai la propriile cunoștințe, dar nu poți să practici adevărul sau să trăiești cuvântul lui Dumnezeu, atunci aceasta este încă o dovadă că nu ai o inimă care-L iubește pe Dumnezeu și arată că inima ta nu aparține lui Dumnezeu. Omul poate să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu crezând în El: acesta este scopul final și scopul căutării omului. Trebuie să depui efort pentru a trăi cuvintele lui Dumnezeu, astfel încât să poată da roade în practica ta. Dacă ai numai cunoștințe doctrinare, atunci credința ta în Dumnezeu nu va da roade. Numai dacă apoi practici și trăiești cuvântul Lui, credința ta poate fi considerată desăvârșită și după voia lui Dumnezeu. Pe acest drum, mulți oameni pot vorbi despre multe cunoștințe, dar în ceasul morții lor, ochii li se vor umple de lacrimi și se vor urî pentru că și-au irosit o viață și au trăit degeaba până la o vârstă înaintată. Ei înțeleg doar doctrinele, dar nu pot să pună adevărul în practică sau să fie martori pentru Dumnezeu; în schimb, aleargă pur și simplu de colo-colo, ocupați ca o albină, și doar în ceasul morții văd ei în cele din urmă că le lipsește mărturia adevărată, că nu Îl cunosc deloc pe Dumnezeu. Și nu este oare prea târziu? De ce să nu profiți de prezent și să urmezi adevărul pe care îl iubești? De ce să aștepți până mâine? Dacă în timpul vieții nu suferi pentru adevăr sau nu încerci să-l dobândești, se poate spune că-ți dorești să regreți acest lucru în ceasul morții tale? Dacă așa stau lucrurile, atunci de ce crezi în Dumnezeu? De fapt, există multe situații în care oamenii, dacă depun cel mai mic efort, pot pune adevărul în practică și, prin urmare, Îl pot mulțumi pe Dumnezeu. Numai pentru că inimile oamenilor sunt mereu posedate de demoni nu pot ei să acționeze de dragul lui Dumnezeu și se grăbesc tot timpul încoace și încolo de dragul trupului, neavând, în cele din urmă, niciun rezultat. Din

acest motiv, oamenii sunt mereu afectați de necazuri și dificultăți. Nu sunt acestea chinurile Satanei? Nu este aceasta stricăciunea trupului? Nu ar trebui să încerci să-L păcălești pe Dumnezeu spunând lucruri doar de formă. Mai degrabă, trebuie să iei măsuri concrete. Nu te înșela singur – ce rost ar avea acest lucru? Ce poți câștiga trăind de dragul trupului și strofocându-te pentru profit și faimă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să trăiești pentru adevăr întrucât crezi în Dumnezeu"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 395)

Acum, trebuie să căutați să deveniți oamenii lui Dumnezeu și veți începe să intrați deplin pe drumul cel bun. Să fiți oamenii lui Dumnezeu înseamnă să intrați în Epoca Împărăției. Astăzi, începeți în mod oficial să pătrundeți în ucenicia Împărăției, iar viețile voastre viitoare vor înceta să mai fie la fel de lâncede și neglijente cum erau înainte; trăind în acest fel, este imposibil să atingeți standardele cerute de Dumnezeu. Dacă nu simți nicio urgență, atunci acest lucru arată că nu ai nicio dorință să te îmbunătățești, că ceea ce urmărești e vag și confuz și că ești incapabil de a împlini voia lui Dumnezeu. Pătrunderea în ucenicia Împărăției reprezintă debutul vieții oamenilor lui Dumnezeu – ești dispus să accepți o astfel de ucenicie? Ești dispus să simți un sentiment de urgență? Ești dispus să trăiești sub disciplina lui Dumnezeu? Ești dispus să trăiești sub mustrarea lui Dumnezeu? Când cuvintele lui Dumnezeu vor veni peste tine și te vor testa, cum vei acționa? Și ce vei face când te vei confrunta cu tot felul de fapte? În trecut, atenția ta nu era concentrată asupra vieții; astăzi, trebuie să te concentrezi pe a intra în realitatea vieții și să cauți schimbări în firea vieții tale. Asta e ceea ce trebuie dobândit de către oamenii Împărăției. Toți cei care sunt oamenii lui Dumnezeu trebuie să aibă viață, trebuie să accepte

ucenicia Împărăției și să caute schimbări în firea vieții lor. Asta cere Dumnezeu de la oamenii Împărăției.

Cerințele lui Dumnezeu pentru oamenii Împărăției sunt după cum urmează:

1. Ei trebuie să accepte însărcinările date de Dumnezeu. Adică trebuie să accepte toate cuvintele rostite în lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.

2. Ei trebuie să intre în ucenicia Împărăției.

3. Ei trebuie să caute să le fie atinse inimile de Dumnezeu. Când inima ta s-a întors complet la Dumnezeu și ai o viață spirituală normală, vei trăi în tărâmul libertății, ceea ce înseamnă că vei trăi sub grija și protecția dragostei lui Dumnezeu. Numai atunci când trăiești sub grija și protecția lui Dumnezeu Îi vei aparține lui Dumnezeu.

4. Ei trebuie să fie câștigați de Dumnezeu.

5. Ei trebuie să devină o manifestare a gloriei lui Dumnezeu pe pământ.

Aceste cinci puncte reprezintă însărcinările Mele pentru voi. Cuvintele Mele sunt rostite către oamenii lui Dumnezeu și, dacă nu ești dispus să accepți aceste însărcinări, nu te voi forța – dar, dacă le accepți cu adevărat, atunci vei fi în stare să faci voia lui Dumnezeu. Astăzi, începeți să acceptați însărcinările date de Dumnezeu și urmăriți să deveniți poporul Împărăției și să atingeți standardele necesare pentru a fi poporul Împărăției. Acesta este primul pas al intrării. Dacă dorești să faci întru totul voia lui Dumnezeu, atunci trebuie să accepți aceste cinci însărcinări și, dacă ești capabil să le îndeplinești, vei fi după inima lui Dumnezeu și cu siguranță Dumnezeu Se va folosi mult de tine. Ceea ce este crucial astăzi e să pătrunzi în instruirea

pentru Împărăție. Pătrunderea în instruirea pentru Împărăție implică viața spirituală. Anterior, nu s-a vorbit despre viața spirituală, dar astăzi, pe măsură ce începi să pătrunzi în instruirea pentru Împărăție, tu intri în mod oficial în viața spirituală.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 396)

Ce fel de viață este viața spirituală? Viața spirituală este aceea în care inima ta s-a întors complet la Dumnezeu și este capabilă să fie atentă la dragostea lui Dumnezeu. Este aceea în care trăiești în cuvintele lui Dumnezeu și nimic altceva nu îți ocupă inima, ești capabil să înțelegi voia lui Dumnezeu astăzi și ești îndrumat de lumina de astăzi a Duhului Sfânt pentru a-ți îndeplini datoria. O astfel de viață între om și Dumnezeu este viața spirituală. Dacă nu reușești să urmezi lumina zilei de astăzi, atunci s-a căscat o prăpastie în relația ta cu Dumnezeu – poate că a fost chiar retezată – și tu ești lipsit de o viață spirituală normală. O relație normală cu Dumnezeu este construită pe temelia acceptării cuvintelor lui Dumnezeu astăzi. Ai o viață spirituală normală? Ai o relație normală cu Dumnezeu? Ești cineva care urmează lucrarea Duhului Sfânt? Dacă ești capabil să urmărești lumina de astăzi a Duhului Sfânt, să înțelegi voia lui Dumnezeu din cuvintele Sale și să pătrunzi în aceste cuvinte, atunci ești cineva care urmează curentul Duhului Sfânt. Dacă nu urmezi curentul Duhului Sfânt, atunci ești, fără îndoială, cineva care nu urmărește adevărul. Duhul Sfânt nu are nicio șansă de a lucra în cei care nu doresc să se îmbunătățească și, prin urmare, astfel de oameni nu pot niciodată să-și adune puterile și sunt întotdeauna pasivi. Astăzi, urmezi tu curentul Duhului Sfânt? Ești în curentul Duhului Sfânt? Ai ieșit dintr-o stare de pasivitate? Toți cei care cred în cuvintele lui Dumnezeu, care iau lucrarea lui Dumnezeu drept

temelie și urmează lumina Duhului Sfânt de astăzi – sunt cu toții în curentul Duhului Sfânt. Dacă tu crezi că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt în mod neechivoc adevărate și corecte și dacă tu crezi cuvintele lui Dumnezeu indiferent de ceea ce spune El, atunci ești cineva care urmărește pătrunderea în lucrarea lui Dumnezeu și, astfel, împlinești voia lui Dumnezeu.

Pentru a pătrunde în curentul Duhului Sfânt, trebuie să ai o relație normală cu Dumnezeu și trebuie să te lepezi mai întâi de starea ta de pasivitate. Unii oameni urmează întotdeauna mulțimea, iar inimile lor se îndepărtează prea mult de Dumnezeu; astfel de oameni nu au nicio dorință de a se îmbunătăți, iar standardele pe care le urmăresc sunt prea scăzute. Doar a căuta să-L iubești pe Dumnezeu și să fii câștigat de către El reprezintă voia lui Dumnezeu. Există oameni care își folosesc conștiința doar pentru a răsplăti dragostea lui Dumnezeu, dar acest lucru nu poate îndeplini voia lui Dumnezeu; cu cât sunt mai înalte standardele pe care le urmărești, cu atât acest lucru va fi mai în armonie cu voia lui Dumnezeu. Ca persoane normale, care urmăresc iubirea față de Dumnezeu, pătrunderea în Împărăție pentru a deveni oameni ai lui Dumnezeu este viitorul vostru adevărat și o viață care este de cea mai mare valoare și semnificație; nimeni nu este mai binecuvântat decât voi. De ce spun asta? Pentru că cei care nu cred în Dumnezeu trăiesc pentru trup și trăiesc pentru Satana, dar astăzi voi trăiți pentru Dumnezeu și trăiți pentru a face voia lui Dumnezeu. De aceea vă spun că viețile voastre au cea mai mare semnificație. Numai acest grup de oameni care a fost selectat de Dumnezeu poate duce o viață de maximă însemnătate: nimeni altcineva de pe pământ nu poate trăi o viață de o asemenea valoare și semnificație. Pentru că ați fost selectați de Dumnezeu și sunteți ridicați de Dumnezeu și, în plus, datorită iubirii lui Dumnezeu pentru voi, ați înțeles viața adevărată și știți cum să trăiți o viață care este de o valoare maximă. Aceasta nu se datorează bunei voastre urmăriri, ci

harului lui Dumnezeu; Cel care a deschis ochii duhului vostru a fost Dumnezeu, iar Cel care v-a atins inima a fost Duhul lui Dumnezeu, dându-vă șansa de a veni înaintea Lui. Dacă Duhul lui Dumnezeu nu v-ar fi luminat, atunci ați fi incapabili să vedeți ce este minunat la Dumnezeu și nici nu ar fi posibil să-L iubiți. Numai pentru că Duhul lui Dumnezeu a atins inimile oamenilor, acestea s-au întors la Dumnezeu. Uneori, când te bucuri de cuvintele lui Dumnezeu, duhul tău este atins și simți că nu poți decât să-L iubești pe Dumnezeu, că există o mare putere în tine și că nu există nimic altceva ce nu poți lăsa la o parte. Dacă simți astfel, atunci ai fost atins de Duhul lui Dumnezeu, iar inima ta s-a întors în totalitate la Dumnezeu și te vei ruga lui Dumnezeu și vei spune: „O, Dumnezeule! Noi am fost cu adevărat predestinați și aleși de Tine. Mă mândresc cu slava Ta și mă simt glorios să fiu unul dintre oamenii Tăi. Voi sacrifica totul și voi da orice pentru a face voia Ta și Îți voi dedica toți anii mei și o viață întreagă de eforturi”. Când te rogi așa, în inima ta vor exista iubire nesfârșită și ascultare adevărată față de Dumnezeu. Ai avut vreodată o experiență ca aceasta? Dacă oamenii sunt adesea atinși de Duhul lui Dumnezeu, atunci sunt deosebit de dornici să se dedice lui Dumnezeu în rugăciunile lor: „O, Dumnezeule! Doresc să văd ziua Ta glorioasă și doresc să trăiesc pentru Tine – nimic nu este mai demn sau mai semnificativ decât să trăiesc pentru Tine, și nu am nici cea mai mică dorință de a trăi pentru Satana și pentru trup. Permițându-mi să trăiesc azi pentru Tine, Tu mă ridici”. Când te-ai rugat în acest fel, vei simți că nu poți să nu-I dai inima ta lui Dumnezeu, că trebuie să-L câștigi pe Dumnezeu și că ai urî să mori fără să-L fi câștigat cât timp ești în viață. După ce ai rostit o astfel de rugăciune, va exista o putere inepuizabilă în tine și nu vei ști de unde vine; în inima ta va fi o putere nelimitată și vei avea sentimentul că Dumnezeu este atât de minunat și că merită să fie iubit. Acesta este momentul în care vei fi fost atins de

Dumnezeu. Toți aceia care au avut o astfel de experiență au fost atinși de Dumnezeu. Cei care sunt deseori atinși de Dumnezeu au parte de schimbări în viața lor, sunt capabili să ia o decizie și sunt dispuși să-L câștige pe Dumnezeu întru totul, dragostea pentru Dumnezeu în inimile lor este mai puternică, inimile lor s-au întors complet la Dumnezeu, nu țin cont de familie, de lume, de situații complicate sau de viitorul lor și sunt dispuși să-I dedice o viață de eforturi lui Dumnezeu. Toți cei care au fost atinși de Duhul lui Dumnezeu sunt oameni care caută adevărul și care au speranța de a fi desăvârșiți de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 397)

Cel mai important aspect în urmarea lui Dumnezeu este ca totul să fie în conformitate cu cuvintele lui Dumnezeu de astăzi: indiferent dacă tu cauți pătrunderea în viață sau împlinirea voii lui Dumnezeu, totul ar trebui să fie centrat pe cuvintele lui Dumnezeu de astăzi. Dacă ceea ce comunici și cauți nu este centrat în jurul cuvintelor lui Dumnezeu de astăzi, atunci ești străin de cuvintele lui Dumnezeu și în totalitate lipsit de lucrarea Duhului Sfânt. Dumnezeu dorește oameni care să-I calce pe urme. Indiferent cât de minunat și pur este ceea ce ai înțeles înainte, Dumnezeu nu dorește așa ceva și, dacă nu poți renunța la astfel de lucruri, atunci acestea vor fi un obstacol imens în calea pătrunderii tale în viitor. Toți cei care sunt capabili să urmeze lumina prezentă a Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Oamenii din veacurile trecute au călcat, de asemenea, pe urmele pașilor lui Dumnezeu, dar nu au putut să urmeze până astăzi; aceasta este binecuvântarea oamenilor din zilele de pe urmă. Cei care pot urma lucrarea prezentă a Duhului Sfânt și care sunt capabili să urmeze pașii lui Dumnezeu astfel încât să-L urmeze pe Dumnezeu oriunde îi conduce – aceștia sunt oameni care sunt binecuvântați

de Dumnezeu. Cei care nu urmează lucrarea prezentă a Duhului Sfânt nu au pătruns în lucrarea cuvintelor lui Dumnezeu și, indiferent cât de mult lucrează, cât de mari sunt suferințele lor sau cât de mult se zbat, nimic din acestea nu înseamnă ceva pentru Dumnezeu, iar El nu îi va lăuda. Astăzi, toți cei care urmează cuvintele actuale ale lui Dumnezeu sunt în curentul Duhului Sfânt; cei care sunt străini de cuvintele lui Dumnezeu de astăzi sunt în afara curentului Duhului Sfânt și astfel de oameni nu sunt lăudați de Dumnezeu. Slujirea care este separată de cuvântările prezente ale Duhului Sfânt este o slujire a trupului și a noțiunilor și e imposibil să fie în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc printre noțiuni religioase, atunci nu pot face nimic potrivit pentru voia lui Dumnezeu și, chiar dacă Îl slujesc pe Dumnezeu, Îl slujesc în mijlocul închipuirilor și noțiunilor lor și sunt total incapabili de a sluji în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Cei care nu sunt în stare să urmeze lucrarea Duhului Sfânt nu înțeleg voia lui Dumnezeu, iar cei care nu înțeleg voia lui Dumnezeu nu-L pot sluji pe Dumnezeu. Dumnezeu dorește o slujire care să fie după inima Sa; El nu dorește o slujire care să fie după noțiuni și trup. Dacă oamenii sunt incapabili să urmeze pașii lucrării Duhului Sfânt, atunci ei trăiesc printre noțiuni. Slujirea unor astfel de oameni întrerupe și tulbură, iar o astfel de slujire este potrivnică lui Dumnezeu. Astfel, cei care nu pot să urmeze pașii lui Dumnezeu sunt incapabili să-L slujească pe Dumnezeu; cei care nu sunt în stare să calce pe urmele pașilor lui Dumnezeu se opun cu siguranță Lui și sunt incapabili să fie compatibili cu Dumnezeu. „Urmărirea lucrării Duhului Sfânt” înseamnă să înțelegi voia lui Dumnezeu astăzi, să fii capabil să acționezi în conformitate cu cerințele actuale ale lui Dumnezeu, să fii capabil să-L asculți și să-L urmezi pe Dumnezeul de astăzi și să pătrunzi în conformitate cu cele mai noi cuvântări ale lui Dumnezeu. Numai unul ca acesta e cineva care urmează lucrarea Duhului Sfânt și este în

curentul Duhului Sfânt. Astfel de oameni nu numai că sunt capabili să primească lauda lui Dumnezeu și să-L vadă pe Dumnezeu, ci pot și să cunoască, din ultima lucrare a Sa, firea lui Dumnezeu și, de asemenea, noțiunile și neascultarea omului, natura și substanța omului; în plus, sunt capabili să obțină în mod gradual schimbări în firea proprie în timpul slujirii lor. Numai astfel de oameni sunt cei care sunt în stare să-L câștige pe Dumnezeu și care într-adevăr au găsit calea cea adevărată. Cei care sunt alungați prin lucrarea Duhului Sfânt sunt oameni incapabili să urmeze cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și care se răzvrătesc împotriva celei mai recente lucrări a lui Dumnezeu. Faptul că astfel de oameni se opun în mod deschis lui Dumnezeu este pentru că Dumnezeu a întreprins o lucrare nouă și pentru că imaginea Sa nu este aceeași cu cea din noțiunile lor – ca urmare, ei se opun în mod deschis lui Dumnezeu și emit judecăți asupra lui Dumnezeu, ceea ce duce la disprețuirea și respingerea lor de către Dumnezeu. Deținerea cunoștințelor legate de lucrarea cea mai recentă a lui Dumnezeu nu este o chestiune ușoară, dar dacă oamenii au de gând să se supună lucrării lui Dumnezeu și să caute lucrarea Lui, atunci vor avea șansa de a-L vedea pe Dumnezeu și vor avea șansa de a dobândi cea mai recentă îndrumare a Duhului Sfânt. Cei care se opun în mod intenționat lucrării lui Dumnezeu nu pot primi luminarea Duhului Sfânt sau îndrumarea lui Dumnezeu. Astfel, dacă oamenii pot primi sau nu cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu depinde de harul lui Dumnezeu, depinde de căutarea lor și de intențiile lor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 398)

Toți cei care sunt capabili să asculte de cuvântările prezente ale Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Nu contează cum obișnuiau să fie, sau

cum obișnuia să lucreze Duhul Sfânt în ei – cei care au câștigat cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu sunt cei mai binecuvântați, iar cei care nu reușesc să urmeze cea mai recentă lucrare de astăzi sunt alungați. Dumnezeu îi vrea pe cei care sunt capabili să accepte noua lumină și îi vrea pe cei care acceptă și cunosc ultima Sa lucrare. De ce se spune că trebuie să fii o fecioară castă? O fecioară castă este capabilă să caute lucrarea Duhului Sfânt și să înțeleagă lucrurile noi și, în plus, este capabilă să se lepede de noțiuni vechi și să se supună astăzi lucrării lui Dumnezeu. Acest grup de oameni, care acceptă cea mai nouă lucrare de astăzi, au fost predestinați de Dumnezeu înaintea veacurilor și sunt cei mai binecuvântați oameni. Voi auziți direct glasul lui Dumnezeu și zăriți arătarea lui Dumnezeu și astfel, pretutindeni în ceruri și pe pământ și de-a lungul veacurilor, nimeni nu a fost mai binecuvântat decât voi, acest grup de oameni. Toate acestea sunt datorită lucrării lui Dumnezeu, datorită predestinării și selecției de către Dumnezeu și datorită harului lui Dumnezeu; dacă Dumnezeu nu ar fi vorbit și nu Și-ar fi rostit cuvintele, ar putea condițiile voastre să fie așa cum sunt astăzi? Astfel, fie ca toată gloria și lauda să-I fie închinate lui Dumnezeu, pentru că toate acestea se datorează faptului că Dumnezeu te ridică. Având în minte aceste lucruri, ai putea fi în continuare pasiv? Oare puterea ta ar fi tot incapabilă să iasă la suprafață?

Faptul că poți să accepți judecata, mustrarea, lovirea și rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu și, în plus, că poți să accepți însărcinările date de El, a fost predestinat de Dumnezeu dinainte de veacuri și astfel, nu trebuie să fii prea necăjit când ești mustrat. Nimeni nu poate lua lucrarea care a fost făcută în voi și binecuvântările care au fost pogorâte asupra voastră și nimeni nu poate lua tot ceea ce v-a fost dat. Oamenii religioși nu suportă nicio comparație cu voi. Nu aveți o expertiză biblică bogată și nu sunteți dotați cu teorie religioasă, dar, pentru că Dumnezeu a lucrat în voi, ați

dobândit mai mult decât oricine altcineva pe parcursul veacurilor – și astfel, aceasta este cea mai mare binecuvântare a voastră. Datorită acesteia, trebuie să fiți și mai dăruiți lui Dumnezeu și chiar și mai loiali lui Dumnezeu. Deoarece Dumnezeu te ridică, trebuie să-ți consolidezi eforturile și trebuie să-ți pregătești statura pentru a accepta însărcinările date de Dumnezeu. Trebuie să rămâi ferm în locul pe care ți l-a dat Dumnezeu, să urmărești să devii unul dintre oamenii lui Dumnezeu, să accepți ucenicia Împărăției, să fii câștigat de Dumnezeu și, în cele din urmă, să devii o mărturie glorioasă pentru Dumnezeu. Ai tu aceste hotărâri? Dacă ai astfel de hotărâri, atunci, în cele din urmă, ești sigur că vei fi câștigat de Dumnezeu și vei deveni o mărturie glorioasă pentru Dumnezeu. Ar trebui să înțelegi că principala însărcinare este să fii câștigat de Dumnezeu și să devii o mărturie glorioasă pentru El. Aceasta este voia lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 399)

Cuvintele Duhului Sfânt de astăzi sunt dinamica lucrării Duhului Sfânt, iar luminarea continuă a omului din partea Duhului Sfânt din această perioadă este tendința lucrării Duhului Sfânt. Și care este astăzi tendința în lucrarea Duhului Sfânt? Este conducerea poporului în lucrarea lui Dumnezeu astăzi și într-o viață spirituală normală. Există mai mulți pași pentru a pătrunde într-o viață spirituală normală:

1. În primul rând, trebuie să-ți reverși inima în cuvintele lui Dumnezeu. Nu trebuie să urmărești cuvintele lui Dumnezeu din trecut și nu trebuie să le studiezi, nici să le compari cu cuvintele de astăzi. În schimb, trebuie să îți reverși complet inima în cuvintele din prezent ale lui Dumnezeu. Dacă există oameni care încă mai doresc să citească cuvintele lui Dumnezeu, cărțile spirituale sau alte relatări ale predicării din trecut și

care nu urmează cuvintele Duhului Sfânt de astăzi, atunci ei sunt cei mai nechibzuiți oameni; Dumnezeu detestă astfel de oameni. Dacă ești dispus să accepți astăzi lumina Duhului Sfânt, atunci revarsă-ți pe deplin inima în cuvântările lui Dumnezeu de astăzi. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l realizezi.

2. Trebuie să te rogi pe temelia cuvintelor rostite astăzi de Dumnezeu, să pătrunzi în cuvintele lui Dumnezeu și să intri în comuniune cu Dumnezeu și să-ți asumi hotărârile tale înaintea Lui, stabilind ce standarde dorești să cauți să împlinești.

3. Trebuie să urmărești o pătrundere profundă în adevăr pe fundamentul lucrării Duhului Sfânt de astăzi. Nu te agăța de cuvântări și teorii depășite din trecut.

4. Trebuie să urmărești să fii atins de Duhul Sfânt și să pătrunzi în cuvintele lui Dumnezeu.

5. Trebuie să urmărești intrarea pe cărarea străbătută astăzi de Duhul Sfânt.

Și cum cauți să fii atins de Duhul Sfânt? Lucrul crucial e să trăiești în cuvintele actuale ale lui Dumnezeu și să te rogi pe fundamentul cerințelor lui Dumnezeu. Dacă te-ai rugat în acest fel, Duhul Sfânt te va atinge negreșit. Dacă nu cauți pe baza cuvintelor rostite astăzi de Dumnezeu, atunci acest lucru este neroditor. Ar trebui să te rogi și să spui: „O, Dumnezeule! Mă împotrivesc Ție și Îți datorez atât de mult; sunt atât de neascultător și nu pot niciodată să Te mulțumesc. O, Dumnezeule, doresc să mă mântuiești, doresc să-Ți slujesc până la capăt, doresc să mor pentru Tine. Mă judeci și mă mustri, iar eu nu mă plâng; mă împotrivesc Ție și merit să mor, astfel încât toți oamenii să poată să vadă firea Ta dreaptă în moartea mea”. Când te rogi din inimă în acest fel, Dumnezeu te va auzi și te

va călăuzi; dacă nu te rogi pe fundamentul cuvintelor Duhului Sfânt de astăzi, atunci nu există nicio posibilitate ca Duhul Sfânt să te atingă. Dacă te rogi după voia lui Dumnezeu și conform cu ceea ce Dumnezeu dorește să facă astăzi, vei spune: „O, Dumnezeule! Doresc să accept însărcinările Tale și să fiu credincios însărcinărilor Tale și sunt dispus să-mi dedic întreaga viață gloriei Tale, astfel încât tot ceea ce fac eu să ajungă la standardele oamenilor lui Dumnezeu. Fie ca inima mea să fie atinsă de Tine. Îmi doresc ca Duhul Tău să mă lumineze întotdeauna, să facă astfel încât tot ceea ce întreprind să aducă rușine peste Satana, ca să fiu câștigat de Tine în cele din urmă”. Dacă te rogi în acest fel, într-un fel care este centrat în jurul voii lui Dumnezeu, atunci Duhul Sfânt va lucra în mod inevitabil în tine. Nu contează cât de multe cuvinte conțin rugăciunile tale – ceea ce e esențial este dacă înțelegi sau nu voia lui Dumnezeu. Toți poate ați avut următoarea experiență: uneori, în timp ce vă rugați într-o adunare, dinamica lucrării Duhului Sfânt atinge punctul culminant, determinând puterea fiecăruia să sporească. Unii oameni plâng cu amărăciune și varsă lacrimi în timp ce se roagă, copleșiți de remușcări în fața lui Dumnezeu, iar unii oameni își arată hotărârea și fac jurăminte. Acesta este efectul care trebuie atins prin lucrarea Duhului Sfânt. Astăzi este esențial ca toți oamenii să-și reverse complet inimile în cuvintele lui Dumnezeu. Nu te concentra asupra cuvintelor care au fost rostite înainte; dacă încă te mai agăți de ceea ce a fost înainte, atunci Duhul Sfânt nu va lucra în tine. Vezi cât de important este acest lucru?

Cunoașteți cărarea străbătută astăzi de Duhul Sfânt? Cele câteva puncte de mai sus sunt ceea ce urmează a fi realizat astăzi și în viitor de către Duhul Sfânt; ele sunt calea străbătută de Duhul Sfânt și intrarea pe care se cuvine să o urmeze omul. În intrarea ta în viață, trebuie cel puțin să-ți reverși inima în cuvintele lui Dumnezeu și să fii capabil să accepți

judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu; inima ta trebuie să tânjească după Dumnezeu, trebuie să urmărești o pătrundere profundă în adevăr și în obiectivele cerute de Dumnezeu. Când ai această putere, atunci asta arată că ai fost atins de Dumnezeu și că inima ta a început să se întoarcă la Dumnezeu.

Primul pas al pătrunderii în viață este să-ți reverși complet inima în cuvintele lui Dumnezeu, iar al doilea pas este să accepți să fii atins de Duhul Sfânt. Care este efectul ce trebuie obținut acceptând să fii atins de Duhul Sfânt? Este să fii capabil să râvnești, să cauți și să explorezi un adevăr mai profund și să fii capabil să cooperezi cu Dumnezeu într-o manieră pozitivă. Astăzi, cooperezi cu Dumnezeu, adică există un obiectiv pentru urmărirea ta, pentru rugăciunile tale și pentru comuniunea ta despre cuvintele lui Dumnezeu și îți îndeplinești datoria în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu – numai aceasta este cooperarea cu Dumnezeu. Dacă doar vorbești despre faptul că Îl lași pe Dumnezeu să acționeze, dar nu întreprinzi nicio acțiune, nici nu te rogi, nici nu cauți, atunci aceasta ar putea fi numită cooperare? Dacă nu ai nici urmă de cooperare în tine și îți lipsește ucenicia pentru intrarea care are un obiectiv, atunci nu ești cooperant. Unii oameni spun: „Totul depinde de predestinarea lui Dumnezeu, totul este făcut de Însuși Dumnezeu; dacă Dumnezeu nu a făcut acel lucru, atunci cum ar putea omul să-l facă?” Lucrarea lui Dumnezeu este normală și nici cea mai mică parte nu e supranaturală, iar Duhul Sfânt lucrează numai prin căutarea ta activă, pentru că Dumnezeu nu forțează omul – trebuie să-I dai lui Dumnezeu oportunitatea de a lucra, și dacă nu urmărești și nu pătrunzi, dacă nu există nici cea mai mică dorință arzătoare în inima ta, atunci Dumnezeu nu are nicio șansă de a lucra. Pe ce cale poți căuta să fii atins de Dumnezeu? Prin rugăciune și apropiindu-te de Dumnezeu. Dar, ține minte, cel mai important este să fie pe fundamentul

cuvintelor rostite de Dumnezeu. Când ești atins de Dumnezeu adeseori, nu ești înrobit de trup: soț, soție, copii și bani – toți sunt incapabili să te împiedice, iar tu îți dorești doar să urmărești adevărul și să trăiești înaintea lui Dumnezeu. În acest moment, vei fi cineva care trăiește pe tărâmul libertății.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 400)

Dumnezeu a hotărât să-l facă pe om complet și, indiferent de perspectiva din care vorbește El, totul este de dragul desăvârșirii oamenilor. Cuvintele spuse din perspectiva Duhului Sfânt sunt greu de înțeles pentru oameni; ei nu au mijloacele ca să găsească o cale de a practica, deoarece capacitatea lor de înțelegere este limitată. Lucrarea lui Dumnezeu obține efecte diferite și, făcând fiecare pas al lucrării, El Își are scopul Său. Mai mult decât atât, este imperativ ca El să vorbească din diferite perspective, căci doar procedând astfel îl poate desăvârși pe om. Dacă El ar vorbi doar din perspectiva Duhului, nu ar exista nicio cale ca această etapă a lucrării lui Dumnezeu să se finalizeze. Din tonul pe care vorbește, poți vedea că este hotărât să facă acest grup de oameni complet. Așadar, care ar trebui să fie primul pas pentru fiecare dintre cei ce doresc să fie desăvârșiți de Dumnezeu? Mai presus de toate, trebuie să ajungi să cunoști lucrarea lui Dumnezeu. Astăzi, o nouă metodă a început cu lucrarea lui Dumnezeu; epoca a trecut printr-o tranziție, modul în care lucrează Dumnezeu s-a schimbat și el, iar metoda prin care vorbește Dumnezeu este, de asemenea, diferită. Astăzi, nu numai că metoda lucrării Sale s-a schimbat, dar s-a schimbat și epoca. Acum este Epoca Împărăției. Este, de asemenea, epoca iubirii față de Dumnezeu. Este o anticipare a Epocii Împărăției Milenare – care este, de asemenea, Epoca Cuvântului, și în care Dumnezeu folosește

multe mijloace de a vorbi pentru a-l desăvârși pe om și vorbește din diferite perspective, pentru a-l aproviziona pe om. La intrarea în Epoca Împărăției Milenare, Dumnezeu va începe să folosească cuvintele pentru a-l desăvârși pe om, permițându-i omului să intre în realitatea vieții și călăuzindu-l pe calea cea bună. Experimentând atâția pași ai lucrării lui Dumnezeu, omul a văzut că lucrarea lui Dumnezeu nu rămâne neschimbată, ci evoluează și se adâncește neîncetat. După ce oamenii au experimentat-o atât de multă vreme, lucrarea s-a schimbat în repetate rânduri, modificându-se. Totuși, oricât de mult se schimbă, ea nu se abate niciodată de la scopul lui Dumnezeu de a aduce omenirii mântuirea. Chiar și după zece mii de schimbări, ea nu se îndepărtează niciodată de scopul inițial. Indiferent cum s-ar putea schimba metodele lucrării lui Dumnezeu, lucrarea nu se îndepărtează vreodată de adevăr sau de viață. Schimbările în metoda prin care se face lucrarea implică doar o schimbare în formatul de lucru și în perspectiva din care vorbește Dumnezeu; nu există nicio schimbare în obiectivul central al lucrării Sale. Modificările din tonul vocii lui Dumnezeu și ale metodei Sale de lucru sunt făcute pentru a obține un efect. O schimbare a tonului vocii nu înseamnă o modificare a scopului sau a principiului din spatele lucrării. Oamenii cred în Dumnezeu îndeosebi pentru a căuta viața; dacă tu crezi în Dumnezeu și, totuși, nu cauți viața sau nu urmărești adevărul ori cunoașterea de Dumnezeu, atunci aceasta nu este credință în Dumnezeu! Și mai este realist să cauți încă să intri în Împărăție ca să fii împărat? Să dobândești adevărata iubire față de Dumnezeu prin căutarea vieții – numai acest lucru este realitate; urmărirea și practicarea adevărului – toate acestea sunt realitate. Citind cuvintele lui Dumnezeu și experimentând aceste cuvinte, vei ajunge să înțelegi cunoașterea de Dumnezeu în mijlocul experienței concrete, și asta înseamnă să cauți cu adevărat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 401)

Acum este Epoca Împărăției. Dacă ai intrat în această nouă epocă depinde de intrarea ta în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, dacă ale Lui cuvinte au devenit realitatea vieții tale. Cuvintele lui Dumnezeu sunt făcute cunoscute fiecărei persoane, astfel încât, în cele din urmă, toți oamenii să trăiască în lumea cuvintelor lui Dumnezeu, iar cuvintele Lui să lumineze și să ilumineze fiecare persoană, din interior. Dacă, în acest timp, ești neatent când citești cuvintele lui Dumnezeu și nu ai niciun interes pentru cuvintele Lui, acest lucru arată că starea ta este în neregulă. Dacă nu ești în stare să intri în Epoca Cuvântului, atunci Duhul Sfânt nu lucrează în tine; dacă ai intrat în această epocă, El Își va face lucrarea. Ce poți face la începutul Epocii Cuvântului pentru a câștiga lucrarea Duhului Sfânt? În această epocă și printre voi, Dumnezeu va îndeplini următorul fapt: fiecare om care va trăi cuvintele lui Dumnezeu va putea să pună adevărul în practică și Îl va iubi pe Dumnezeu cu sinceritate; toți oamenii vor folosi cuvintele lui Dumnezeu ca temelie și ca realitate a lor și vor avea inimi care-L venerează pe Dumnezeu; și, prin practicarea cuvintelor lui Dumnezeu, omul va exercita, apoi, puterea împărătească, împreună cu Dumnezeu. Aceasta este lucrarea care urmează să fie înfăptuită de Dumnezeu. Te poți lipsi de cititul cuvintelor lui Dumnezeu? Astăzi sunt mulți care simt că nu se pot lipsi nici măcar o zi sau două de cititul cuvintelor lui Dumnezeu. Ei trebuie să-I citească în fiecare zi cuvintele și, dacă timpul nu permite acest lucru, va fi suficient să le asculte. Acesta este sentimentul pe care Duhul Sfânt îl dăruiește oamenilor și este modul în care El începe să-i miște. Adică, El guvernează oamenii prin cuvinte astfel încât ei să poată intra în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă, după doar o zi în care nu mănânci și nu bei

cuvintele lui Dumnezeu, simți întuneric și sete și nu suporți acest lucru, asta arată că ai fost mișcat de Duhul Sfânt și că El nu S-a îndepărtat de tine. Tu te afli, atunci, în acest curent. Totuși, dacă după o zi sau două fără să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, nu simți nimic, dacă nu ți-e sete și nici nu ești deloc mișcat, asta arată că Duhul Sfânt S-a îndepărtat de tine. Acest lucru înseamnă, atunci, că este ceva în neregulă cu starea ta lăuntrică; nu ai intrat în Epoca Cuvântului și ești unul dintre cei care au rămas în urmă. Dumnezeu folosește cuvintele pentru a-i guverna pe oameni; te simți bine dacă mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu și, dacă nu faci acest lucru, nu ai nicio cale de urmat. Cuvintele lui Dumnezeu devin hrana oamenilor și forța care îi conduce. Biblia spune că „Omul nu va trăi doar cu pâine, ci cu orice cuvânt care vine din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4). Astăzi, Dumnezeu va aduce îndeplinire această lucrare și va desăvârși acest fapt în voi. Cum se face că, în trecut, oamenii se puteau lipsi mai multe zile de cititul cuvintelor lui Dumnezeu, fiind, totuși, în stare să mănânce și să lucreze, ca de obicei, dar astăzi nu mai este cazul? În această epocă, Dumnezeu folosește în primul rând cuvintele pentru a guverna totul. Prin cuvintele lui Dumnezeu, omul este judecat și desăvârșit, apoi, în cele din urmă, dus în Împărăție. Numai cuvintele lui Dumnezeu pot aproviziona viața omului și numai cuvintele lui Dumnezeu îi pot da omului lumină și o cale de a practica, mai ales în Epoca Împărăției. Atât timp cât nu te îndepărtezi de realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, mâncând și bând în fiecare zi cuvintele Sale, Dumnezeu va putea să te desăvârșească.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 402)

Căutarea vieții nu e un lucru ce poate fi grăbit; creșterea vieții nu se întâmplă în doar o zi sau două. Lucrarea lui Dumnezeu este normală și

practică și există un proces prin care trece, în mod necesar. I-au trebuit lui Isus întrupat treizeci și trei de ani și jumătate pentru a-Și finaliza lucrarea de răstignire – deci cum rămâne cu purificarea omului și transformarea vieții sale, lucrarea de cea mai mare dificultate? Nu este o sarcină ușoară să faci un om normal care să-L manifeste pe Dumnezeu. Acest lucru este valabil în special pentru oamenii care se nasc în națiunea marelui balaur roșu, care au un calibru modest și au nevoie multă vreme de cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu. Deci, nu fiți nerăbdători să vedeți rezultate. Trebuie să fii proactiv în mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu și să depui mai mult efort în cuvintele lui Dumnezeu. Când I-ai terminat de citit cuvintele, trebuie să le poți pune în practică reală, crescând în cunoaștere, înțelegere, discernământ și înțelepciune în cuvintele lui Dumnezeu. Prin aceasta, te vei schimba fără să-ți dai seama. Dacă ești în stare să-ți iei ca principiu mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu, cititul lor, ajungerea la cunoașterea lor, experimentarea și practicarea lor, vei ajunge, pe nesimțite, la maturitate. Există cei care spun că nu sunt în stare să pună cuvintele lui Dumnezeu în practică, nici măcar după ce le-au citit. De ce te grăbești? Când vei atinge o anumită statură, Îi vei putea pune cuvintele în practică. Ar spune un copil de patru sau cinci ani că nu este în stare să-și întrețină sau să-și cinstească părinții? Ar trebui să știi cât de mare îți e statura actuală. Pune în practică ceea ce ești în stare să pui în practică și evită să fii cineva care perturbă gestionarea lui Dumnezeu. Doar mănâncă și bea cuvintele lui Dumnezeu și ia-ți acest lucru drept principiu, de acum înainte. Nu te îngrijora, deocamdată, dacă Dumnezeu te poate face complet sau nu. Nu cerceta încă acest lucru. Doar mănâncă și bea cuvintele lui Dumnezeu pe măsură ce vin la tine și Dumnezeu sigur te va face complet. Cu toate acestea, există un principiu după care trebuie să mănânci și să bei cuvintele Lui. Nu face asta orbește. Când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, pe

de o parte, caută cuvintele pe care ar trebui să ajungi să le cunoști – adică pe acelea care au legătură cu viziunile – și, pe de altă parte, căută ceea ce ar trebui să pui în practica propriu-zisă – adică aceea în care ar trebui să intri. Un aspect are legătură cu cunoașterea, iar celălalt, cu intrarea. Odată ce le-ai înțeles pe amândouă – adică atunci când ai înțeles ce ar trebui să cunoști și ce ar trebui să practici – vei ști cum să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 403)

Mergând înainte, discuția despre cuvintele lui Dumnezeu ar trebui să fie principiul conform căruia vorbești. În mod obișnuit, când vă adunați împreună, ar trebui să te implici în părtășie cu privire la cuvintele lui Dumnezeu, luând cuvintele lui Dumnezeu drept conținut al interacțiunilor voastre, vorbind despre ceea ce cunoașteți despre aceste cuvinte, cum le puneți în practică și cum lucrează Duhul Sfânt. Câtă vreme ai părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, Duhul Sfânt te va ilumina. Realizarea lumii cuvintelor lui Dumnezeu necesită colaborarea omului. Dacă nu intri în acest lucru, Dumnezeu nu va avea nicio cale de a lucra; dacă ții gura închisă și nu vorbești despre cuvintele Lui, El nu va avea cum să te ilumineze. Ori de câte ori nu ești ocupat altfel, vorbește despre cuvintele lui Dumnezeu și nu te deda pur și simplu pălăvrăgelilor inutile! Lasă-ți viața să fie umplută de cuvintele lui Dumnezeu – numai atunci vei fi un credincios evlavios. Nu contează dacă părtășia ta este superficială. Fără superficialitate, nu poate exista profunzime. Trebuie să există un proces. Prin instruirea ta, vei înțelege iluminarea Duhului Sfânt asupra ta și modul în care să mănânci și să bei, în mod eficient, cuvintele lui Dumnezeu. După o perioadă de

examinare, vei pătrunde în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Doar dacă ești hotărât să cooperezi vei putea să primești lucrarea Duhului Sfânt.

Dintre principiile mâncatului și băutului cuvintelor lui Dumnezeu, unul se referă la cunoaștere, iar celălalt la intrare. Ce cuvinte ar trebui să ajungi să cunoști? Ar trebui să ajungi să cunoști cuvintele care au legătură cu viziunile (cum ar fi cele referitoare la epoca în care a intrat lucrarea lui Dumnezeu acum, la ceea ce Dumnezeu dorește să realizeze acum, la ce este întruparea și așa mai departe; toate acestea sunt legate de viziuni). Ce se înțelege prin calea pe care ar trebui să o apuce omul? Acest lucru se referă la cuvintele lui Dumnezeu pe care omul ar trebui să le practice și în care ar trebui să pătrundă. Cele de mai sus sunt cele două aspecte referitoare la mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu. De acum încolo, mâncați și beți cuvintele lui Dumnezeu în acest fel. Dacă aveți o înțelegere clară a cuvintelor Sale referitoare la viziuni, atunci nu mai este nevoie să continuați să citiți tot timpul. De o importanță primordială este să mănânci și să bei mai mult din cuvintele despre intrare, cum ar fi modul în care să-ți întorci inima spre Dumnezeu, cum să-ți liniștești inima înaintea lui Dumnezeu și cum să te lepezi de trup. Acestea sunt lucrurile pe care ar trebui să le pui în practică. Fără să știi cum să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, părtășia adevărată este imposibilă. Odată ce știi cum să mănânci și să bei cuvintele Lui, când ai înțeles ce este esențial, părtășia va deveni liberă și orice problemă se va aduce în discuție, vei fi capabil să ai părtășie și să înțelegi realitatea. Dacă atunci când ai părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, ești lipsit de realitate, atunci nu ai înțeles ce este esențial, ceea ce arată că nu știi cum să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu. Unora li se pare că a citi cuvintele lui Dumnezeu este obositor, ceea ce nu este o stare normală. Ceea ce este normal este să nu te saturi niciodată de a citi cuvintele lui Dumnezeu, să însetezi mereu după ele și să le găsești ca fiind

bune. Acesta este modul în care cineva care a intrat cu adevărat mănâncă și bea cuvintele lui Dumnezeu. Când simți că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt excesiv de practice și că sunt exact lucrul în care ar trebui să pătrundă omul, când simți că sunt extrem de utile și de benefice pentru om și că sunt provizia vieții omului, Duhul Sfânt este cel care îți dă acest sentiment, Duhul Sfânt este cel care te mișcă. Asta dovedește că Duhul Sfânt lucrează în tine și că Dumnezeu nu S-a îndepărtat de tine. Unii oameni, văzând că Dumnezeu vorbește mereu, se satură de cuvintele Lui și cred că nu are nicio consecință dacă-I citesc sau nu cuvintele – ceea ce nu este o stare normală. Lor le lipsește o inimă însetată de intrarea în realitate, iar astfel de oameni nici nu sunt însetați de a fi desăvârșiți, nici nu acordă importanță acestui lucru. Momentele în care găsești că nu însetezi după cuvintele lui Dumnezeu arată că nu te afli într-o stare normală. În trecut, dacă Dumnezeu Se îndepărtase sau nu de tine, putea fi stabilit prin faptul că erai împăcat sau nu în sinea ta și că simțeai sau nu bucurie. Acum, important este dacă însetezi sau nu după cuvintele lui Dumnezeu, dacă ale Lui cuvinte sunt sau nu realitatea ta, dacă ești sau nu credincios și dacă ești sau nu în stare să faci tot ce poți pentru Dumnezeu. Cu alte cuvinte, omul este judecat după realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Dumnezeu Își îndreaptă cuvintele spre întreaga omenire. Dacă ești dispus să le citești, El te va lumina, dar, dacă nu ești dispus, nu te va lumina. Dumnezeu îi luminează pe cei flămânzi și însetați de dreptate și pe cei care Îl caută. Unii spun că Dumnezeu nu i-a luminat nici după ce au citit cuvintele Lui. Dar în ce fel ai citit aceste cuvinte? Dacă I-ai citit cuvântul așa cum un om călare pe cal se uită la flori și nu ai acordat nicio importanță realității, cum ar putea Dumnezeu să te lumineze? Cum poate cineva care nu prețuiește cuvintele lui Dumnezeu să fie desăvârșit de El? Dacă nu prețuiești cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu vei avea nici adevăr, nici realitate. Dacă prețuiești cuvintele Lui, atunci vei

fi în stare să pui în practică adevărul și numai atunci vei avea realitatea. Iată de ce trebuie să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu în orice moment, indiferent dacă ești ocupat sau nu, indiferent dacă împrejurările sunt potrivnice sau nu și dacă ești sau nu încercat. Una peste alta, cuvintele lui Dumnezeu sunt temelia existenței omului. Nimeni nu se poate abate de la cuvintele Lui, ci trebuie să mănânce cuvintele Lui, așa cum mănâncă cele trei mese ale zilei. Să fii desăvârșit și câștigat de Dumnezeu ar putea fi atât de simplu? Indiferent dacă înțelegi sau nu în prezent și dacă ai sau nu înțelegerea lucrării lui Dumnezeu, trebuie să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu cât mai mult posibil. Aceasta înseamnă să intri într-un mod proactiv. După ce ai citit cuvintele lui Dumnezeu, grăbește-te să pui în practică lucrul în care poți pătrunde și, pentru moment, lasă la o parte lucrul în care nu poți. S-ar putea ca la început să nu înțelegi multe dintre cuvintele lui Dumnezeu, dar după două sau trei luni, poate chiar un an, le vei înțelege. Cum se poate acest lucru? Asta pentru că Dumnezeu nu-i poate desăvârși pe oameni într-o zi sau două. De cele mai multe ori, când Îi citești cuvintele, este posibil să nu înțelegi imediat. În acel moment, pot să pară doar un simplu text; trebuie să le experimentezi o vreme înainte să poți să le înțelegi. Vorbind Dumnezeu atât de mult, ar trebui să faci tot ce-ți stă în puteri pentru a mânca și a bea cuvintele Lui și, apoi, fără să-ți dai seama, vei ajunge să înțelegi, iar Duhul Sfânt te va lumina fără să fii conștient de asta. Când Duhul Sfânt îl luminează pe om, aceasta se întâmplă adesea fără știrea omului. El te luminează și te călăuzește când ești însetat și cauți. Principiul după care lucrează Duhul Sfânt este centrat pe cuvintele lui Dumnezeu, pe care le mănânci și bei. Toți cei care nu acordă nicio importanță cuvintelor lui Dumnezeu și au mereu o altfel de atitudine față de cuvintele Lui – gândind, în confuzia lor, că este un lucru indiferent dacă citesc sau nu cuvintele Lui – sunt cei care nu au realitatea. Nici lucrarea

Duhului Sfânt și nici luminarea Lui nu pot fi văzute într-o astfel de persoană. Oamenii ca aceștia doar se lasă duși de vânt, prefăcuți fără calificări adevărate, ca domnul Nanguo din parabolă.[a]

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului”

Note de subsol:

a. Textul original nu include expresia „din parabolă”.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 404)

Când se aud cuvintele lui Dumnezeu, ar trebui să le primești imediat și să le mănânci și să le bei. Indiferent cât de mult înțelegi, singurul punct de vedere de care trebuie să te ții strâns este să mănânci și să bei cuvintele Lui, să le cunoști și să le practici. Acesta este un lucru pe care ar trebui să-l poți face. Să nu-ți pese cât de mare poate deveni statura ta; concentrează-te doar asupra mâncatului și băutului cuvintelor Lui. La asta ar trebui să coopereze omul. Viața ta spirituală este, în principal, să încerci să pătrunzi în realitatea mâncatului și băutului cuvintelor lui Dumnezeu și a punerii lor în practică. Nu este treaba ta să te concentrezi la altceva. Conducătorii bisericii ar trebui să fie capabili să-și îndrume toți frații și toate surorile astfel încât ei să știe cum să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta este responsabilitatea fiecărui conducător al bisericii. Fie ei tineri sau bătrâni, toți ar trebui să acorde o mare însemnătate mâncatului și băutului cuvintelor lui Dumnezeu și să-I aibă cuvintele în inimile lor. Pătrunderea în această realitate înseamnă intrarea în Epoca Împărăției. Astăzi, majoritatea oamenilor simt că nu pot trăi fără să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și că ale Lui cuvinte sunt proaspete, indiferent de moment. Aceasta înseamnă că ei încep să se situeze pe calea cea bună. Dumnezeu folosește cuvinte pentru a-Și face lucrarea și a-l aproviziona pe om. Când

toți vor tânji și vor înseta după cuvintele lui Dumnezeu, omenirea va intra în lumea cuvintelor Lui.

Dumnezeu a spus foarte multe. Cât de multe ai ajuns să cunoști? În cât de multe ai pătruns? Dacă un conducător al bisericii nu-și va fi îndrumat frații și surorile în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, atunci el își va fi abandonat datoria și nu-și va fi îndeplinit responsabilitățile! Chiar dacă înțelegerea ta este profundă sau superficială, indiferent de gradul tău de înțelegere, trebuie să știi cum să mănânci și să bei cuvintele Lui, trebuie să acorzi foarte multă atenție cuvintelor Sale și să înțelegi importanța și necesitatea de a le mânca și de a le bea. Dat fiind că Dumnezeu a vorbit atât de mult, dacă nu mănânci și nu bei cuvintele Lui sau dacă nu încerci să cauți ori dacă nu Îi pui cuvintele în practică, acest lucru nu poate fi numit credință în Dumnezeu. Din moment ce crezi în Dumnezeu, atunci trebuie să mănânci și să bei cuvintele Lui, să-I experimentezi cuvintele și să le trăiești. Doar aceasta poate fi numită credință în Dumnezeu! Dacă spui cu gura că crezi în Dumnezeu și, totuși, nu poți să pui în practică niciunul dintre cuvintele Lui sau să produci vreo realitate, asta nu se numește credință în Dumnezeu. Mai degrabă înseamnă „să cauți pâine pentru a potoli foamea". Să vorbești numai despre mărturii neînsemnate, despre lucruri inutile și despre chestiuni superficiale, fără să ai nici măcar un pic de realitate: acestea nu constituie credință în Dumnezeu și, pur și simplu, nu ai înțeles calea corectă de a crede în Dumnezeu. De ce trebuie să mănânci și să bei cât mai multe din cuvintele lui Dumnezeu? Dacă nu mănânci și nu bei cuvintele Lui, ci cauți doar să te înalți la cer, înseamnă acest lucru să crezi în Dumnezeu? Care este primul pas pe care ar trebui să îl facă un om care crede în Dumnezeu? Pe ce cale îl desăvârșește Dumnezeu pe om? Poți fi desăvârșit fără să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu? Poți fi considerat o persoană a Împărăției fără să-ți fie cuvintele lui Dumnezeu

realitate? Ce înseamnă, exact, credința în Dumnezeu? Cei care cred în Dumnezeu ar trebui, cel puțin, să se comporte frumos la exterior; cel mai important dintre toate lucrurile este să ai cuvintele lui Dumnezeu. Indiferent de situație, nu poți niciodată să întorci spatele cuvintelor Lui. Cunoașterea lui Dumnezeu și împlinirea voii Lui sunt realizate prin cuvintele Lui. În viitor, fiecare națiune, confesiune, religie și sector vor fi cucerite prin cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu va vorbi direct și toți oamenii vor ține cuvintele lui Dumnezeu în mâinile lor și, prin aceasta, omenirea va fi desăvârșită. Înăuntru și în afară, cuvintele lui Dumnezeu pătrund pretutindeni: omenirea va rosti cuvintele lui Dumnezeu cu gura ei, va practica conform cuvintelor lui Dumnezeu și va păstra cuvintelor lui Dumnezeu în interior, rămânând scăldată în cuvintele Lui atât înăuntru, cât și în afară. Astfel va fi desăvârșită omenirea. Cei care împlinesc intențiile lui Dumnezeu și sunt capabili să fie martori pentru El sunt cei care au cuvintele lui Dumnezeu ca realitate a lor.

Intrarea în Epoca Cuvântului – adică în Epoca Împărăției Milenare – este lucrarea care se săvârșește astăzi. De acum înainte, practică implicându-te în părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu. Doar prin mâncatul și băutul, precum și prin experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu, vei putea să trăiești cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie să produci o oarecare experiență practică pentru a-i convinge pe ceilalți. Dacă nu poți trăi realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, nimeni nu va fi convins! Toți cei care sunt folosiți de Dumnezeu pot trăi realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă nu poți să produci această realitate și să fii martor pentru Dumnezeu, asta arată că Duhul Sfânt nu a lucrat în tine și că nu ai fost desăvârșit. Aceasta este importanța cuvintelor lui Dumnezeu. Ai o inimă căreia îi este sete de cuvintele lui Dumnezeu? Cei care sunt însetați după cuvintele lui Dumnezeu sunt însetați după adevăr și numai oamenii ca aceștia sunt

binecuvântați de Dumnezeu. În viitor, mai sunt multe cuvinte pe care Dumnezeu le va spune tuturor religiilor și tuturor confesiunilor. El vorbește și Își face auzit glasul mai întâi printre voi, pentru a vă face compleți, înainte să treacă mai departe pentru a vorbi și a-Și face auzit glasul printre neamuri, pentru a le cuceri. Prin cuvintele Lui, toți vor fi convinși, în mod sincer și total. Prin cuvintele lui Dumnezeu și prin revelațiile Lui, firea coruptă a omului se diminuează, el dobândește înfățișarea unui om și firea sa rebelă se domolește. Cuvintele lucrează cu autoritate asupra omului și îl cuceresc pe om în lumina lui Dumnezeu. Lucrarea pe care o face Dumnezeu în epoca actuală, precum și punctele de cotitură ale lucrării Lui, pot fi toate găsite în cuvintele Lui. Dacă nu-I citești cuvintele, nu vei înțelege nimic. Prin faptul că mănânci și bei cuvintele Lui și prin implicarea în părtășia cu frații și surorile tale și prin experiențele tale reale, vei dobândi cunoașterea deplină a cuvintelor lui Dumnezeu. Doar atunci vei fi în stare să le trăiești, cu adevărat, realitatea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 405)

Am spus anterior că „Toți cei care se concentrează să vadă semne și minuni vor fi oropsiți; ei nu sunt cei care vor fi desăvârșiți”. Am rostit atât de multe cuvinte, totuși, omul nu are nici cea mai mică cunoaștere a acestei lucrări și, după ce au ajuns în acest punct, oamenii tot mai cer semne și minuni. Este credința ta în Dumnezeu doar căutarea semnelor și minunilor, sau este pentru a câștiga viață? Isus a rostit și El multe cuvinte și unele dintre ele nu au fost încă îndeplinite. Poți spune că Isus nu este Dumnezeu? Dumnezeu a mărturisit că El era Hristos și Fiul iubit al lui Dumnezeu. Poți să negi acest lucru? Astăzi, Dumnezeu rostește doar cuvinte și, dacă nu cunoști pe deplin acest lucru, atunci nu poți rămâne ferm. Crezi în El pentru

că El este Dumnezeu sau crezi în El în funcție de îndeplinirea sau neîndeplinirea cuvintelor Lui? Crezi în semne și minuni, sau crezi în Dumnezeu? Astăzi, El nu arată semne și minuni – este El cu adevărat Dumnezeu? Dacă cuvintele pe care le rostește nu sunt împlinite, este El cu adevărat Dumnezeu? Este substanța lui Dumnezeu determinată de îndeplinirea sau neîndeplinirea cuvintelor pe care le rostește? De ce unii oameni așteaptă mereu împlinirea cuvintelor lui Dumnezeu înainte să creadă în El? Asta nu înseamnă că nu Îl cunosc? Toți cei care au astfel de noțiuni sunt cei care Îl neagă pe Dumnezeu. Ei folosesc noțiuni pentru a-L măsura pe Dumnezeu; dacă cuvintele lui Dumnezeu se împlinesc, ei cred în El, și dacă nu se împlinesc, atunci nu cred El; și ei întotdeauna caută semne și minuni. Nu sunt acești oameni fariseii din vremurile moderne? Dacă poți sau nu poți să rămâi ferm depinde de cunoașterea sau nu a adevăratului Dumnezeu – acest lucru este foarte important! Cu cât este mai mare realitatea cuvântului lui Dumnezeu în tine, cu atât mai mare este cunoașterea ta despre realitatea lui Dumnezeu, și cu atât mai mult poți să rămâi ferm în timpul încercărilor. Cu cât te concentrezi mai mult să vezi semne și minuni, cu atât mai puțin ești capabil să rămâi ferm, și vei cădea în mijlocul încercărilor. Semnele și minunile nu sunt temelia; numai realitatea lui Dumnezeu este viața. Unii oameni nu cunosc efectele care trebuie îndeplinite prin lucrarea lui Dumnezeu. Ei își petrec zilele în dezorientare, fără a căuta cunoașterea lucrării lui Dumnezeu. Scopul căutării lor este doar să-L facă pe Dumnezeu să le îndeplinească dorințele, și abia atunci vor fi serioși în credința lor în Dumnezeu. Ei spun că vor fi în căutarea vieții dacă se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu, dar dacă nu se vor împlini cuvintele Lui, atunci nu există nicio posibilitate ca ei să caute viața. Omul consideră că credința în Dumnezeu este căutarea de semne și minuni și căutarea urcării la cer și la al treilea cer. Niciunul dintre ei nu spune că credința lor în

Dumnezeu este căutarea intrării în realitate, căutarea vieții și căutarea de a fi câștigat de Dumnezeu. Care e valoarea unei astfel de căutare? Cei care nu caută cunoașterea de Dumnezeu și satisfacția lui Dumnezeu sunt cei care nu cred în Dumnezeu; sunt cei care îl hulesc pe Dumnezeu!

Acum înțelegi ce înseamnă credința în Dumnezeu? Înseamnă credința în Dumnezeu să vezi semne și minuni? Înseamnă ridicarea la ceruri? Credința în Dumnezeu nu este câtuși de puțin ușoară. Acele practici religioase ar trebui eliminate; căutarea vindecării bolnavilor și alungarea demonilor, concentrarea asupra semnelor și a minunilor, râvnirea la mai mult din harul lui Dumnezeu, pacea și bucuria, căutarea prospectelor și conforturilor trupului – acestea sunt practici religioase, și astfel de practici religioase sunt o formă vagă de credință. Ce este credința adevărată în Dumnezeu astăzi? Este acceptarea cuvântului lui Dumnezeu ca realitatea vieții tale și cunoașterea lui Dumnezeu prin cuvântul Său pentru a obține o iubire adevărată față de El. Pentru a fi clar: credința în Dumnezeu este motivul pentru care tu să poți asculta de Dumnezeu, să-L iubești pe Dumnezeu și să îndeplinești datoria care trebuie îndeplinită de o creatură a lui Dumnezeu. Acesta este scopul credinței în Dumnezeu. Trebuie să dobândești o cunoaștere a frumuseții lui Dumnezeu, a cât de vrednic de venerație este Dumnezeu, a modului în care Dumnezeu face lucrarea de mântuire și de desăvârșire asupra făpturilor Sale – acestea sunt lucrurile de bază în credința ta în Dumnezeu. Credința în Dumnezeu este în primul rând trecerea de la o viață a trupului la o viață de iubire față de Dumnezeu; de la traiul în corupție la traiul în viața cuvintelor lui Dumnezeu; este ieșirea de sub domeniul Satanei și trăirea sub grija și protecția lui Dumnezeu, este capacitatea de a asculta de Dumnezeu și nu de trup, este permiterea lui Dumnezeu de a-ți câștiga pe deplin inima, de a te desăvârși și de a te elibera de firea satanică coruptă. Credința în Dumnezeu este în primul rând așa

pentru ca puterea și slava lui Dumnezeu să se poată manifesta în tine, astfel încât să poți să îndeplinești voința lui Dumnezeu, să împlinești planul lui Dumnezeu și să fii mărturie pentru Dumnezeu înaintea Satanei. Credința în Dumnezeu nu ar trebui să aibă legătură cu dorința de a vedea semne și minuni, nici nu ar trebui să fie de dragul trupului tău. Ar trebui să fie despre căutarea cunoașterii lui Dumnezeu și a fi capabil să asculți de Dumnezeu și, asemeni lui Petru, să te supui Lui până la moarte. Acestea sunt principalele obiective ale credinței în Dumnezeu. Omul mănâncă și bea cuvântul lui Dumnezeu pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și pentru a-L mulțumi. A mânca și a bea cuvântul lui Dumnezeu îți oferă o mai bună cunoaștere a lui Dumnezeu, și abia după aceea poți să te supui Lui. Numai prin cunoașterea de Dumnezeu Îl poți iubi, iar acesta e scopul pe care omul trebuie să îl aibă în credința sa în Dumnezeu. Dacă, în credința ta în Dumnezeu, încerci întotdeauna să vezi semne și minuni, atunci punctul de vedere al acestei credințe în Dumnezeu este greșit. Credința în Dumnezeu este în primul rând acceptarea cuvântului lui Dumnezeu ca realitate a vieții. Scopul lui Dumnezeu e atins doar punerea în aplicare a cuvintelor lui Dumnezeu din gura Lui și purtarea lor în tine. În credința lui în Dumnezeu, omul ar trebui să se străduiască să fie desăvârșit de Dumnezeu, să fie capabil să se supună lui Dumnezeu și să asculte în totalitate de El. Dacă poți să te supui lui Dumnezeu fără să te plângi, să respecți cu grijă dorințele lui Dumnezeu, să atingi statura lui Petru și să deții stilul lui Petru despre care vorbește Dumnezeu, atunci asta va fi când vei fi dobândit succes în credința în Dumnezeu și va însemna că ai fost câștigat de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

Intrarea în viață II

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 406)

Când oamenii cred în Dumnezeu, Îl iubesc și-L mulțumesc, ei ating Duhul lui Dumnezeu cu inimile lor și obțin astfel mulțumirea Lui, își folosesc inimile pentru a fi în legătură cu ale lui Dumnezeu cuvinte și sunt astfel mișcați de Duhul Lui. Dacă dorești să trăiești o viață spirituală normală și să stabilești o relație normală cu Dumnezeu, atunci trebuie mai întâi să-ți dăruiești inima Lui. Doar după ce ți-ai liniștit inima în fața Lui și ți-ai revărsat-o pe deplin întru Dumnezeu, vei fi capabil să clădești treptat o viață spirituală normală. Dacă, în credința lor în Dumnezeu, oamenii nu-și dăruiesc inimile lui Dumnezeu, dacă inimile lor nu sunt cu El și ei nu tratează povara Lui ca pe propria lor povară, atunci tot ceea ce fac este un act de înșelăciune față de Dumnezeu, un act tipic persoanelor religioase, și asta nu va primi lauda lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate câștiga nimic de la acest tip de persoană; acestea pot servi doar ca un contrast în lucrarea Lui. Acești oameni sunt ca niște decoruri în casa lui Dumnezeu, sunt substituenți și rebuturi, iar Dumnezeu nu Se folosește de ei. Nu doar că nu există nicio șansă ca Duhul Sfânt să lucreze în ei, ci nu există nicio valoare în a-i desăvârși. Acest tip de persoană este un adevărat cadavru viu. Nicio parte din ei nu poate fi folosită de Duhul Sfânt – au fost cu totul dominați de Satana și profund corupți de el. Dumnezeu îi va alunga pe acești oameni. Azi, când folosește oamenii, Duhul Sfânt nu doar că întrebuințează acele părți dezirabile din ei pentru a înfăptui lucruri – El și desăvârșește și schimbă părțile din ei care sunt de nedorit. Dacă ești capabil să-ți dăruiești inima lui Dumnezeu și să o liniștești înaintea Lui, atunci vei avea ocazia și calificările pentru a fi folosit de către Duhul Sfânt și a primi luminarea și iluminarea Lui. Chiar mai mult decât atât, vei avea posibilitatea ca Duhul

Sfânt să-ți remedieze neajunsurile. Atunci când îți dai inima lui Dumnezeu, dintr-o perspectivă pozitivă, vei putea dobândi o pătrundere mai profundă și vei putea atinge un nivel mai înalt de înțelegere. Dintr-o perspectivă negativă, vei avea o cunoaștere mai extinsă a propriilor lacune și neajunsuri și vei tânji și vei căuta mai mult să mulțumești voia lui Dumnezeu. În plus, nu vei fi pasiv, vei putea să pătrunzi activ. Asta arată că ești o persoană corectă. Presupunând că inima ta reușește să se liniștească în fața lui Dumnezeu, atunci a primi sau nu lauda Duhului Sfânt și a-L mulțumi sau nu pe Dumnezeu depinde în mod crucial de capacitatea ta de a pătrunde activ. Când Duhul Sfânt luminează oameni și îi folosește, nu îi face niciodată negativi, îi face întotdeauna să progreseze activ. Iar când face acest lucru, oamenii încă au slăbiciunile lor, dar nu trăiesc conduși de ele. Ei nu amână progresul vieții lor și continuă să caute să mulțumească voia lui Dumnezeu. Acesta este un standard. Dacă îl poți atinge, asta dovedește că ai obținut prezența Duhului Sfânt. Dacă o persoană este mereu negativă și, chiar și după ce a primit luminare și a ajuns să se cunoască pe sine, rămâne negativă și pasivă și este incapabilă să se ridice și să lucreze cu Dumnezeu, atunci ea doar a primit harul lui Dumnezeu, iar Duhul Sfânt nu este cu ea. Negativitatea ei înseamnă că inima nu-i este întoarsă spre Dumnezeu, iar spiritul ei nu a fost mișcat de Duhul lui Dumnezeu. Acest lucru ar trebui înțeles de către toți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este foarte important să stabilim o relație normală cu Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 407)

Prin experiență, se poate vedea că a-și liniști inima înaintea lui Dumnezeu este de cea mai mare importanță. Are legătură cu chestiuni care privesc viețile spirituale ale oamenilor și progresul lor în viață. Urmărirea adevărului și a schimbării firii tale va da numai roade dacă inima ta este

linșitită înaintea lui Dumnezeu. Acest lucru se datorează faptului că vii înaintea Lui purtând o povară, că simți mereu că ai lipsuri în atâtea privințe, că există multe adevăruri pe care ai nevoie să le știi, că există multă realitate pe care ai nevoie să o experimentezi și că ar trebui să respecți voia lui Dumnezeu. Aceste lucruri sunt mereu în mintea ta, simți că parcă te-ar apăsa cu o forță ce te lasă incapabil să respiri și, astfel, îți simți inima grea (deși nu ești într-o stare negativă). Numai o astfel de persoană este calificată să accepte luminarea cuvintelor lui Dumnezeu și să fie mișcată de Duhul lui Dumnezeu. Datorită poverii ei, datorită faptului că inima îi este grea și, se poate spune, datorită prețului pe care l-a plătit și a suferinței pe care a îndurat-o în fața lui Dumnezeu, ea primește luminarea și iluminarea Lui. Pentru că Dumnezeu nu acordă nimănui un tratament special. El este mereu corect în felul în care îi tratează pe oameni, dar, de asemenea, El nu dă oamenilor vreun lucru în mod arbitrar și necondiționat. Acesta este un aspect al firii Sale drepte. În viața adevărată, majoritatea oamenilor încă nu au atins acest tărâm. În cel mai bun caz, inimile lor încă trebuie să se întoarcă întru totul către Dumnezeu, așadar, încă nu a existat nicio schimbare majoră în firea vieții lor. Asta pentru că ei doar trăiesc în harul lui Dumnezeu și încă nu au dobândit lucrarea Duhului Sfânt. Criteriile pe care trebuie să le îndeplinească oamenii pentru a fi folosiți de către Dumnezeu sunt după cum urmează: inimile lor trebuie să fie întoarse către Dumnezeu, ei trebuie să poarte povara cuvintelor Lui, să aibă inimi pline de ardoare și să fie hotărâți să caute adevărul. Doar acești oameni pot să obțină lucrarea Duhului Sfânt și să câștige frecvent luminarea și iluminarea Lui. Din afară, oamenii pe care îi folosește Dumnezeu par să fie lipsiți de rațiune și de relații normale cu alții, dar se exprimă atent, cuviincios și sunt întotdeauna capabili să-și păstreze inima liniștită în fața lui Dumnezeu. Acesta este exact felul de persoană care e vrednică să fie folosită de Duhul

Sfânt. Acești oameni „fără rațiune” despre care vorbește Dumnezeu par să fie lipsiți de relații normale cu ceilalți și nu le pasă de iubirea exterioară sau de practicile exterioare, dar, atunci când au părtășie despre chestiuni spirituale, sunt capabili să-și deschidă inimile și să asigure altruist celorlalți iluminarea și luminarea pe care au obținut-o din experiențele lor reale înaintea lui Dumnezeu. Așa își exprimă ei iubirea pentru Dumnezeu și mulțumesc voia Lui. Atunci când alții îi ponegresc și îi ridiculizează, ei evită să fie influențați de persoane, chestiuni sau lucruri din exterior și rămân liniștiți înaintea lui Dumnezeu. Par să aibă propria înțelegere unică. Indiferent ce fac ceilalți oameni, inimile lor nu-L părăsesc niciodată pe Dumnezeu. Când alți oameni vorbesc și râd, inimile lor rămân înaintea lui Dumnezeu, ei Îi contemplă cuvântul sau se roagă în liniște Dumnezeului din inimile lor, căutând intențiile Lui. Acești oameni nu dau importanță păstrării unor relații interpersonale normale și par să nu aibă nicio filosofie de viață. Par plini de viață, adorabili și inocenți, dar au și o anumită liniște. Aceasta este înfățișarea felului de persoană pe care o folosește Dumnezeu. Lucruri precum filosofiile de viață sau „rațiunea normală” pur și simplu nu funcționează la acest tip de persoană. Ea și-a devotat întreaga inimă cuvântului lui Dumnezeu și pare să Îl aibă doar pe Dumnezeu în inima sa. Acesta este felul de persoană „fără rațiune” la care Se referă Dumnezeu și este exact felul de persoană folosită de Dumnezeu. Semnul unei persoane pe care o folosește Dumnezeu este acela că, oricând și oriunde, inima sa este mereu înaintea lui Dumnezeu și, indiferent cât de desfrânați ar putea fi alții sau cât de mult se lasă alți oameni în voia poftelor și a trupului, inima acestei persoane nu-L părăsește niciodată pe Dumnezeu și nu urmează mulțimea. Doar acest tip de persoană este potrivită pentru folosul lui Dumnezeu și doar acest tip de persoană este desăvârșită de către Duhul

Sfânt. Dacă ești incapabil să dobândești asta, atunci nu ești calificat să fii câștigat de Dumnezeu sau să fii desăvârșit de Duhul Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este foarte important să stabilim o relație normală cu Dumnezeu"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 408)

Dacă dorești să stabilești o relație normală cu Dumnezeu, inima ta trebuie să fie întoarsă spre El; cu acest lucru ca bază, vei avea relații normale și cu alți oameni. Dacă nu ai o relație normală cu Dumnezeu, atunci, indiferent ce faci pentru a-ți păstra relațiile cu ceilalți oameni, indiferent cât lucrezi din greu sau câtă energie investești, totul va aparține unei filosofii omenești de viață. Îți vei proteja poziția printre oameni și vei dobândi lauda lor prin perspective și filosofii umane, mai degrabă decât să stabilești relații interpersonale normale, conform cuvântului lui Dumnezeu. Dacă nu te concentrezi la relațiile tale cu oamenii și, în schimb, păstrezi o relație normală cu Dumnezeu, dacă ești dornic să-ți dăruiești inima Lui și să înveți să asculți de El, atunci relațiile tale interpersonale vor deveni normale în mod natural. Atunci, aceste relații nu se vor baza pe trup, ci pe temelia iubirii față de Dumnezeu. Aproape că nu vei avea interacțiuni trupești cu alți oameni, dar, la nivel spiritual, între voi va exista părtășie și iubire reciprocă, alinare și aprovizionare. Toate acestea sunt făcute având la bază o dorință de a-L mulțumi pe Dumnezeu – aceste relații nu sunt menținute prin filosofii umane de viață, ele se formează natural, când o persoană poartă o povară pentru Dumnezeu. Ele nu necesită niciun efort artificial, uman din partea ta, ai nevoie doar să practici în conformitate cu principiile cuvintelor lui Dumnezeu. Ești dispus să ții cont de voia lui Dumnezeu? Ești dispus să fii o persoană „fără rațiune" înaintea Lui? Ești dispus să-ți dăruiești complet inima lui Dumnezeu și să nu-ți pese de poziția ta printre ceilalți oameni? Dintre toți oamenii cu care interacționezi, cu cine ai cele mai bune relații?

Cu cine ai cele mai rele relații? Sunt normale relațiile tale cu oamenii? Îi tratezi la fel pe toți oamenii? Relațiile tale cu ceilalți sunt menținute în conformitate cu filosofia ta de viață sau sunt construite pe temelia iubirii față de Dumnezeu? Atunci când oamenii nu-și oferă inima lui Dumnezeu, spiritul lor devine leneș, amorțit și inconștient. Asemenea oameni nu vor înțelege niciodată cuvintele lui Dumnezeu, nu vor avea niciodată o relație normală cu Dumnezeu și nu vor obține niciodată o schimbare a firii lor. Schimbarea firii unei persoane este procesul de a-ți dărui pe deplin inima lui Dumnezeu și de a primi luminare și iluminare din cuvintele Lui. Lucrarea lui Dumnezeu le permite oamenilor să pătrundă activ și să se lepede de părțile lor negative, după ce au dobândit cunoaștere despre ele. Când ți-ai dăruit inima lui Dumnezeu, vei fi în stare să simți de fiecare dată când spiritul tău este mișcat puțin și vei cunoaște fiecare parte a luminării și iluminării lui Dumnezeu. Dacă perseverezi, vei intra treptat pe calea de a fi desăvârșit de Duhul Sfânt. Cu cât inima ta este mai liniștită înaintea lui Dumnezeu, cu atât mai sensibil și mai delicat va fi spiritul tău, cu atât mai mult va putea să perceapă felul în care îl mișcă Duhul Sfânt, iar relația ta cu Dumnezeu va deveni cu atât mai normală. Relațiile interpersonale normale se stabilesc pe baza întoarcerii inimii unei persoane către Dumnezeu, nu printr-un efort omenesc. Dacă Dumnezeu lipsește din inima unei persoane, atunci relațiile ei cu alți oameni sunt doar relații ale trupului. Ele nu sunt normale, sunt desfătări imorale și sunt urâte și detestate de Dumnezeu. Dacă spui că spiritul tău a fost mișcat, dar ești dispus să ai părtășie doar cu persoanele care îți plac și pe care le respecți, și ai prejudecăți față de oamenii care nu îți plac și refuzi să vorbești cu ei când vin să caute împreună cu tine, atunci aceasta este o dovadă în plus că ești condus de emoții și nu ai deloc o relație normală cu Dumnezeu. Asta dovedește că încerci să-L înșeli pe Dumnezeu și să-ți ascunzi urâțenia. S-ar putea să fii

capabil să împărtășești o parte din cunoașterea ta, dar dacă scopurile tale sunt greșite, atunci tot ceea ce faci este bine doar conform standardelor omului, iar Dumnezeu nu te va slăvi. Acțiunile tale vor fi motivate de trupul tău, nu de povara lui Dumnezeu. Ești potrivit pentru folosul lui Dumnezeu doar dacă poți să-ți liniștești inima înaintea Lui și dacă ai interacțiuni normale cu toți cei care Îl iubesc. Dacă poți face asta, atunci, indiferent cum interacționezi cu alții, nu vei exprima o filosofie de viață, vei ține cont de povara lui Dumnezeu și vei trăi înaintea Lui. Câți astfel de oameni există printre voi? Sunt relațiile tale cu ceilalți într-adevăr normale? Pe ce bază sunt construite ele? Câte filosofii de viață există înlăuntrul tău? Te-ai lepădat de ele? Dacă inima ta nu poate să se întoarcă pe deplin către Dumnezeu, atunci nu ești al lui Dumnezeu – ai venit de la Satana, te vei întoarce la Satana în cele din urmă și nu meriți să fii unul dintre oamenii lui Dumnezeu. Trebuie să examinezi cu atenție aceste lucruri.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este foarte important să stabilim o relație normală cu Dumnezeu"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 409)

În credința în Dumnezeu, trebuie să rezolvi măcar chestiunea de a avea o relație normală cu Dumnezeu. Dacă nu ai o relație normală cu Dumnezeu, atunci semnificația credinței tale în Dumnezeu este pierdută. Stabilirea unei relații normale cu Dumnezeu este dobândită în întregime cu o inimă care se liniștește în prezența Lui. Să ai o relație normală cu Dumnezeu înseamnă să fii în stare să nu te îndoiești și să nu tăgăduiești nimic din lucrarea Lui și să fii în stare să te supui acesteia. În plus, înseamnă să ai intențiile corecte în prezența lui Dumnezeu, să nu faci planuri pentru tine, punând întotdeauna pe primul loc interesele familiei lui Dumnezeu; înseamnă să accepți cercetarea amănunțită a lui Dumnezeu și să te supui rânduielilor Lui. Trebuie să fii capabil să-ți liniștești inima în prezența lui Dumnezeu în tot

ceea ce faci. Chiar dacă nu înțelegi voia lui Dumnezeu, tot trebuie să-ți îndeplinești îndatoririle și responsabilitățile la maximul capacităților tale. Odată ce voia lui Dumnezeu ți-a fost dezvăluită, acționează conform ei și nu va fi prea târziu. Când relația ta cu Dumnezeu a devenit normală, atunci vei avea o relație normală și cu oamenii. Pentru a construi o relație normală cu Dumnezeu, totul trebuie să fie clădit pe temelia cuvintelor lui Dumnezeu, trebuie să fii capabil să-ți îndeplinești datoria conform cuvintelor lui Dumnezeu și a ceea ce Dumnezeu cere, trebuie să-ți îndrepți perspectivele și să cauți adevărul în toate lucrurile. Trebuie să practici adevărul atunci când îl înțelegi și, indiferent de ce ți se întâmplă, trebuie să te rogi lui Dumnezeu și să cauți cu o inimă ascultătoare față de Dumnezeu. Practicând astfel, vei putea menține o relație normală cu Dumnezeu. În același timp în care îți îndeplinești corect îndatoririle, trebuie să te asiguri că nu faci nimic care să nu fie în avantajul intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu și să nu spui nimic care nu este de ajutor fraților și surorilor. Cel puțin, nu trebuie să faci nimic care să fie împotriva conștiinței tale și să nu faci absolut nimic rușinos. În mod special, nu trebuie să faci, sub nicio formă, ceva ce se răzvrătește sau se împotrivește lui Dumnezeu și nu trebuie să faci nimic care perturbă lucrarea sau viața bisericii. Fii drept și onorabil în tot ceea ce faci și asigură-te că fiecare acțiune a ta este prezentabilă înaintea lui Dumnezeu. Chiar dacă trupul poate fi slab uneori, trebuie să fii capabil să pui pe primul loc interesele familiei lui Dumnezeu, fără a râvni la profitul personal, fără a face vreun lucru egoist sau vrednic de dispreț, adesea reflectând asupra propriei persoane. În acest fel, vei putea adeseori să trăiești înaintea lui Dumnezeu, iar relația ta cu Dumnezeu va deveni întru totul normală.

În tot ceea ce faci, trebuie să cercetezi dacă intențiile tale sunt corecte. Dacă ești în stare să acționezi conform cerințelor lui Dumnezeu, atunci

relația ta cu Dumnezeu este normală. Acesta este standardul minim. Analizează-ți intențiile și, dacă afli că s-au ivit intenții incorecte, fii capabil să le întorci spatele și să acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu; astfel, vei deveni cineva care este drept înaintea lui Dumnezeu, lucru ce demonstrează la rândul său că relația ta cu Dumnezeu este normală și că tot ceea ce faci este de dragul lui Dumnezeu și nu pentru tine însuți. În tot ceea ce faci și în tot ceea ce spui, fii capabil să-ți îndrepți inima și fii drept în acțiunile tale, fără să fii condus de emoții sau să acționezi potrivit voinței tale. Acestea sunt principiile conform cărora trebuie să se comporte credincioșii în Dumnezeu. Lucrurile mici pot dezvălui intențiile și statura unei persoane și astfel, pentru ca o persoană să intre pe calea de a fi desăvârșită de Dumnezeu, trebuie să-și îndrepte mai întâi propriile intenții și relația cu Dumnezeu. Numai atunci când relația ta cu Dumnezeu este normală poți fi desăvârșit de El; numai atunci tratarea, emondarea, disciplinarea și rafinarea Lui vor putea să-și atingă în tine efectul dorit. Cu alte cuvinte, dacă ființele umane pot să-L păstreze pe Dumnezeu în inimile lor, să nu caute câștigul personal și să nu se gândească la propriile perspective (în sens trupesc), ci să suporte în schimb povara intrării în viață, să facă tot ce pot pentru a căuta adevărul și să se supună lucrării lui Dumnezeu – dacă poți să faci asta, atunci obiectivele pe care le urmărești vor fi corecte, iar relația ta cu Dumnezeu va deveni normală. Repararea relației cu Dumnezeu poate fi considerată primul pas spre intrarea în călătoria spirituală. Deși soarta omului e în mâinile lui Dumnezeu, deși este predestinată de Dumnezeu și nu poate fi schimbată de către om, faptul că poți fi desăvârșit sau câștigat de către El depinde de faptul dacă relația ta cu Dumnezeu este normală. Poate că există părți din tine care sunt slabe sau neascultătoare – dar, atât timp cât punctele de vedere și intențiile tale sunt corecte și atât timp cât relația ta cu Dumnezeu este dreaptă și normală,

atunci ești vrednic să fii desăvârșit de către Dumnezeu. Dacă nu ai relația corectă cu Dumnezeu și acționezi de dragul trupului și al familiei tale, atunci, oricât de greu ai lucra, va fi în zadar. Dacă relația ta cu Dumnezeu este normală, atunci tot restul se va aranja de la sine. Dumnezeu nu Se uită la nimic altceva, ci Se uită doar dacă părerile tale privind credința ta în Dumnezeu sunt corecte: în cine crezi, de dragul cui crezi și de ce crezi. Dacă poți să vezi clar aceste lucruri și să practici cu puncte de vedere potrivite, atunci viața ta va progresa și ți se va garanta intrarea pe calea cea bună. Dacă relația ta cu Dumnezeu nu este normală, iar părerile tale despre credința în Dumnezeu se abat de la normal, atunci tot restul este în zadar și, oricât de mult crezi, nu vei câștiga nimic. Doar după ce relația ta cu Dumnezeu va deveni normală, vei câștiga de la El laudă când te lepezi de trup, când te rogi, suferi, înduri, când te supui, îți ajuți frații și surorile, te sacrifici mai mult pentru Dumnezeu și așa mai departe. Dacă ceea ce faci are sau nu valoare și semnificație depinde de faptul dacă intențiile tale sunt drepte și punctele tale de vedere sunt corecte. În zilele noastre, mulți oameni cred în Dumnezeu ca și cum și-ar întoarce capul să se uite la ceas – perspectiva lor este distorsionată și trebuie să fie îndreptată printr-o revelație. Dacă această problemă este rezolvată, totul va fi bine; dacă nu, totul va fi în zadar. Unii oameni se comportă bine în prezența Mea, dar pe ascuns de Mine, tot ceea ce fac este să Mi se împotrivească. Aceasta este o manifestare de necinste și înșelătorie, iar acest tip de persoană este un servitor al Satanei; reprezintă întruchiparea tipică a Satanei ce a venit să-L testeze pe Dumnezeu. Ești o persoană corectă doar dacă poți să te supui lucrării și cuvintelor Mele. Atât timp cât poți să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, atât timp cât tot ce faci este prezentabil înaintea lui Dumnezeu și te comporți drept și onorabil în tot ceea ce faci, atât timp cât nu săvârșești lucruri rușinoase sau lucruri care ar vătăma viețile altora și

atât timp cât trăiești în lumină și nu te lași exploatat de Satana, atunci relația ta cu Dumnezeu va fi în ordinea potrivită.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum este relația ta cu Dumnezeu?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 410)

Credința în Dumnezeu cere să-ți pui intențiile și punctele de vedere în ordinea potrivită; trebuie să ai o înțelegere corectă și un mod corect de a trata cuvintele lui Dumnezeu, lucrarea lui Dumnezeu, toate mediile rânduite de El, omul pentru care mărturisește Dumnezeu și pe Dumnezeul practic. Nu trebuie să practici potrivit ideilor tale personale sau să născocești propriile-ți uneltiri meschine. Orice faci, trebuie să fii în măsură să cauți adevărul și, din poziția ta de ființă creată, să te supui întregii lucrări a lui Dumnezeu. Dacă vrei să urmărești să fii desăvârșit de Dumnezeu și să intri pe calea dreaptă a vieții, atunci inima ta trebuie să trăiască mereu în prezența lui Dumnezeu. Nu fi desfrânat, nu-l urma pe Satana, nu-i lăsa Satanei nicio șansă să-și îndeplinească lucrarea și nu-l lăsa să te folosească. Trebuie să te dăruiești în totalitate lui Dumnezeu și să-L lași pe Dumnezeu să domnească asupra ta.

Ești dispus să fii servitorul Satanei? Ești dispus să fii exploatat de Satana? Crezi în Dumnezeu și-L urmezi pentru a putea fi desăvârșit de către El sau pentru a deveni un contrast pentru lucrarea lui Dumnezeu? Ai prefera o viață semnificativă, în care ești obținut de Dumnezeu, sau o viață goală și fără valoare? Ai prefera să fii folosit de Dumnezeu sau să fii exploatat de Satana? Ai prefera să lași cuvintele și adevărul lui Dumnezeu să te umple sau să lași păcatul și pe Satana să o facă? Chibzuiește cu atenție la aceste lucruri. În viața ta de zi cu zi, trebuie să înțelegi care dintre cuvintele pe care le spui și lucrurile pe care le faci ar putea provoca anormalitate în relația ta cu Dumnezeu, iar apoi să te îndrepți pentru a intra în maniera

corectă. Măsoară-ți în orice clipă cuvintele, acțiunile, toate mișcările și toate gândurile și ideile. Dobândește o înțelegere potrivită a stării tale adevărate și intră pe calea lucrării Duhului Sfânt. Aceasta este singura modalitate de a avea o relație normală cu Dumnezeu. Cântărind dacă relația ta cu Dumnezeu este normală, vei putea să-ți corectezi intențiile, să înțelegi natura și esența omului și să te înțelegi pe tine însuți cu adevărat, iar făcând astfel, vei fi capabil să intri în experiențe reale, să te lepezi de tine însuți cu adevărat și să te supui cu intenție. Pe măsură ce experimentezi aceste chestiuni legate de faptul dacă relația ta cu Dumnezeu este normală, vei găsi ocazii de a fi desăvârșit de Dumnezeu și vei reuși să înțelegi multe dintre stările lucrării Duhului Sfânt. De asemenea, vei putea să deslușești multe trucuri ale Satanei și să-i pricepi conspirațiile. Doar această cale duce spre desăvârșirea de către Dumnezeu. Îți îndrepți legătura cu Dumnezeu astfel încât să poți să te supui în totalitate rânduielilor Lui, să pătrunzi și mai adânc în experiența reală și să primești și mai mult din lucrarea Duhului Sfânt. În cele mai multe cazuri, când practici stabilirea unei relații normale cu Dumnezeu, vei avea succes lepădându-te de trup și cooperând în mod real cu Dumnezeu. Ar trebui să înțelegi că „fără o inimă cooperantă este dificil să primești lucrarea lui Dumnezeu; dacă trupul nu suferă, nu vor exista binecuvântări de la Dumnezeu; dacă spiritul nu se luptă, Satana nu va fi făcut de rușine”. Dacă practici aceste principii și le înțelegi în profunzime, punctele tale de vedere despre credința ta în Dumnezeu vor fi îndreptate. În practica voastră actuală, trebuie să renunțați la mentalitatea de „a căuta pâine pentru a vă potoli foamea”; trebuie să renunțați la mentalitatea că „totul este făcut de Duhul Sfânt, iar oamenii nu pot interveni”. Toți cei care vorbesc astfel se gândesc: „Oamenii pot să facă tot ce vor, iar când va veni timpul, Duhul Sfânt Își va face lucrarea. Oamenii n-au nevoie să-și înfrâneze trupul sau să coopereze; tot ce contează este să fie

mișcați de Duhul Sfânt”. Toate aceste opinii sunt absurde. În asemenea împrejurări, Duhul Sfânt nu poate lucra. Tocmai acest punct de vedere îngreunează mult lucrarea Duhului Sfânt. De multe ori, lucrarea Duhului Sfânt se realizează prin cooperarea oamenilor. Cei care nu cooperează și nu sunt hotărâți, însă vor să dobândească o schimbare a firii, să primească lucrarea Duhului Sfânt și luminarea și iluminarea de la Dumnezeu, chiar au niște gânduri extravagante. Acest lucru se numește „păsuire de sine și iertarea Satanei”. Oamenii de acest gen nu au o legătură normală cu Dumnezeu. Ar trebui să găsești multe dezvăluiri și manifestări ale firii satanice din tine și să găsești toate practicile tale care se împotrivesc cerințelor de acum ale lui Dumnezeu. Vei fi acum capabil să te lepezi de Satana? Ar trebui să ajungi la o relație normală cu Dumnezeu, să acționezi potrivit intențiilor Lui și să devii o persoană nouă cu o viață nouă. Nu te gândi prea mult la fărădelegile trecute; nu fi plin de regrete; fii capabil să stai drept și să cooperezi cu Dumnezeu și îndeplinește-ți îndatoririle pe care se cuvine să le îndeplinești. În acest fel, relația ta cu Dumnezeu va deveni normală.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum este relația ta cu Dumnezeu?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 411)

Dacă, după ce citești aceste cuvinte, doar te prefaci că le accepți, dar inima ta rămâne nemișcată și nu cauți să faci normală relația ta cu Dumnezeu, atunci asta dovedește că nu acorzi importanță relației tale cu El. Dovedește că punctele tale de vedere n-au fost încă îndreptate, că intențiile tale nu sunt orientate spre a fi câștigat de Dumnezeu și a-I aduce slavă, ci mai degrabă sunt orientate spre a permite conspirațiilor Satanei să triumfe și a-ți atinge scopurile personale. Astfel de oameni ascund intenții greșite și puncte de vedere incorecte. Indiferent ce spune Dumnezeu sau cum o spune, ei rămân total indiferenți și nu sunt transformați câtuși de puțin.

Inimile lor nu simt teamă și sunt fără rușine. Acest tip de om este un neisprăvit lipsit de spirit. Citește fiecare cuvântare a lui Dumnezeu și pune-o în practică imediat ce o înțelegi. Poate că au existat ocazii în care trupul tău a fost slab sau tu ai fost răzvrătit ori te-ai împotrivit; indiferent cum te-ai purtat în trecut, este fără importanță și nu-ți poate împiedica viața să se maturizeze astăzi. Așadar, cât timp ești capabil să ai o relație normală cu Dumnezeu astăzi, există speranță. Dacă există o schimbare în tine de fiecare dată când citești cuvintele lui Dumnezeu, iar ceilalți își pot da seama că viața ta s-a schimbat în bine, asta arată că relația ta cu Dumnezeu este acum normală și că a fost îndreptată. Dumnezeu nu tratează oamenii în funcție de fărădelegile lor. Odată ce ai înțeles și ai devenit conștient, atât timp cât poți înceta să te răzvrătești și să te împotrivești, atunci Dumnezeu tot va avea milă de tine. Când ai înțelegere și hotărârea de a urmări să fii desăvârșit de Dumnezeu, atunci starea ta în prezența lui Dumnezeu va deveni normală. Indiferent de ceea ce faci, gândește-te la următoarele lucruri atunci când o faci: Ce va crede Dumnezeu dacă fac asta? Le va fi de folos fraților și surorilor mele? Va fi de folos lucrării din casa lui Dumnezeu? Indiferent dacă este vorba de rugăciune, de părtășie, de vorbire, de muncă sau de contactul cu ceilalți, cercetează-ți intențiile și verifică dacă relația ta cu Dumnezeu este normală. Dacă nu reușești să-ți distingi intențiile și gândurile, înseamnă că îți lipsește discernământul, ceea ce dovedește că înțelegi prea puțin din adevăr. Dacă ești capabil să înțelegi clar tot ceea ce face Dumnezeu și poți percepe lucrurile prin prisma cuvintelor Lui, stând de partea Lui, atunci punctele tale de vedere vor fi devenit corecte. Prin urmare, stabilirea unei relații bune cu Dumnezeu este de importanță maximă pentru oricine crede în Dumnezeu; toată lumea ar trebui să o trateze ca pe o sarcină de importanță vitală și ca pe cel mai important eveniment din viața lor. Tot ceea ce faci se măsoară după faptul dacă ai sau

nu o relație normală cu Dumnezeu. Dacă relația ta cu Dumnezeu este normală și intențiile tale sunt corecte, atunci acționează. Pentru a menține o relație normală cu Dumnezeu, nu trebuie să-ți fie teamă să suferi pierderi în detrimentul intereselor personale; nu-i poți permite Satanei să aibă întâietate, nu-i poți permite Satanei să facă din tine o achiziție și nu-i poți permite să te facă un obiect de batjocură. Să ai astfel de intenții este un semn că relația ta cu Dumnezeu e normală – nu este de dragul trupului, ci mai degrabă pentru pacea sufletească, pentru obținerea lucrării Duhului Sfânt și pentru mulțumirea voii lui Dumnezeu. Ca să intri în starea corectă, trebuie să stabilești o relație bună cu Dumnezeu și să-ți îndrepți punctele de vedere din credința ta în Dumnezeu. Este astfel pentru ca Dumnezeu să te poată câștiga, să poată manifesta în tine roadele cuvintelor Sale și să te lumineze și ilumineze și mai mult. În acest fel, vei fi intrat pe calea corectă. Continuă să mănânci și să bei cuvintele de astăzi ale lui Dumnezeu, intră pe calea actuală a lucrării Duhului Sfânt, acționează conform cerințelor de astăzi ale lui Dumnezeu, nu urma metode de practică învechite, nu rămâne ancorat în vechile feluri de a face lucrurile și intră în maniera de lucru de azi cât mai curând posibil. În felul acesta, relația ta cu Dumnezeu va deveni complet normală și vei fi pornit pe calea cea bună a credinței în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum este relația ta cu Dumnezeu?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 412)

Cu cât mai mult acceptă oamenii cuvintele lui Dumnezeu, cu atât sunt mai luminați și cu atât mai înfometați și însetați sunt în căutarea lor de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Doar cei care acceptă cuvintele lui Dumnezeu sunt capabili să aibă experiențe mai bogate și mai profunde și sunt singurii ale căror vieți pot crește în continuare ca florile de susan. Toți cei care urmăresc viața ar trebui să trateze acest lucru ca pe slujba lor cu normă întreagă; ei ar trebui să simtă că „fără Dumnezeu, nu pot trăi; fără Dumnezeu, nu pot

realiza nimic; fără Dumnezeu, totul este gol”. Așadar, ar trebui să aibă și hotărârea de „a nu face nimic fără prezența Duhului Sfânt și, dacă citirea cuvintelor lui Dumnezeu nu are niciun efect, să le fie indiferent să facă orice altceva”. Nu vă faceți pe plac. Experiențele de viață provin din luminarea și îndrumarea lui Dumnezeu și sunt cristalizarea eforturilor voastre subiective. Ceea ce ar trebui să vă impuneți este următorul lucru: „Când vine vorba de experiența de viață, nu îmi pot lăsa cale liberă”.

Uneori, în condiții anormale, pierzi prezența lui Dumnezeu și devii incapabil să-L simți atunci când te rogi. Este normal să-ți fie frică în astfel de momente. Ar trebui să începi imediat să cauți. Dacă nu o faci, Dumnezeu va fi departe de tine, iar tu vei fi lipsit de prezența Duhului Sfânt – și, în plus, de lucrarea Duhului Sfânt – pentru o zi, două zile, chiar o lună sau două luni. În aceste situații, devii incredibil de amorțit și ești încă o dată luat captiv de Satana, până în punctul în care ești capabil să comiți tot felul de acțiuni. Râvnești la bogăție, îți înșeli frații și surorile, te uiți la filme și videoclipuri, joci mahjong și chiar fumezi și bei fără măsură. Inima ta s-a îndepărtat mult de Dumnezeu, ai mers în secret pe propriul drum și ai judecat după bunul plac lucrarea lui Dumnezeu. În unele cazuri, oamenii se scufundă atât de mult încât nu simt nicio rușine sau jenă când săvârșesc păcate de natură sexuală. O astfel de persoană a fost părăsită de Duhul Sfânt; de fapt, lucrarea Duhului Sfânt este demult absentă într-o asemenea persoană. Pe acești oameni nu putem decât să îi vedem scufundându-se din ce în ce mai mult în corupție, pe măsură ce mâinile răului se întind tot mai departe. În cele din urmă, ei neagă o astfel de existență și sunt luați captivi de Satana în timp ce păcătuiesc. Dacă descoperi că ai doar prezența Duhului Sfânt și, totuși, îți lipsește lucrarea Duhului Sfânt, situația în care te afli este deja periculoasă. Când nici măcar nu mai poți să simți prezența Duhului Sfânt, atunci ești în pragul morții. Dacă nu te pocăiești, atunci te vei fi

întors pe deplin la Satana și te vei număra printre cei care sunt alungați. Așadar, când descoperi că te afli într-o stare în care există doar prezența Duhului Sfânt (nu păcătuiești, te controlezi și nu te împotrivești vădit lui Dumnezeu), dar îți lipsește lucrarea Duhului Sfânt (nu te simți emoționat când te rogi, nu dobândești nicio luminare sau iluminare evidentă atunci când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, ești indiferent față de mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu, în viața ta nu există nicio creștere și ești demult lipsit de o iluminare însemnată) – în astfel de momente, trebuie să fii mai precaut. Nu trebuie să-ți faci pe plac, nu trebuie să-i dai și mai mult frâu liber caracterului tău. Prezența Duhului Sfânt poate să dispară în orice moment. Acesta este motivul pentru care o astfel de situație este atât de periculoasă. Dacă te afli într-o asemenea stare, încearcă să schimbi lucrurile cât mai curând posibil. În primul rând, ar trebui să spui o rugăciune de pocăință și să te rogi ca Dumnezeu să-ți ofere, încă o dată, mila Sa. Roagă-te mai sincer și liniștește-ți inima ca să mănânce și să bea mai mult din cuvintele lui Dumnezeu. Având această temelie, trebuie să petreci mai mult timp în rugăciune; dublează-ți eforturile de a cânta, a te ruga, a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu și de a-ți îndeplini datoria. Când ești cel mai slab, Satanei îi este cel mai ușor să-ți ia în stăpânire inima. Când se întâmplă acest lucru, inima ta este luată de la Dumnezeu și înapoiată Satanei și, imediat după aceea, ești lipsit de prezența Duhului Sfânt. În astfel de momente, este de două ori mai dificil să redobândești lucrarea Duhului Sfânt. Este mai bine să cauți lucrarea Duhului Sfânt cât încă El este cu tine, ceea ce Îi va permite lui Dumnezeu să-ți ofere mai mult din luminarea Sa și să nu te abandoneze. Te rogi, cânți imnuri, îți îndeplinești funcția și mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu – toate acestea pentru ca Satana să nu aibă ocazia să își facă lucrarea și ca Duhul Sfânt să poată lucra în tine. Dacă nu recâștigi lucrarea Duhului Sfânt astfel, dacă

aștepți pur și simplu, atunci recâștigarea lucrării Duhului Sfânt nu va fi ușoară atunci când vei fi pierdut prezența Duhului Sfânt, asta dacă nu cumva Duhul Sfânt te-a mișcat în mod special sau te-a luminat și iluminat în mod deosebit. Chiar și așa, starea ta nu are nevoie doar de o zi sau două ca să își revină; uneori chiar și șase luni pot să treacă fără să-și fi revenit. Acest lucru se întâmplă pentru că oamenii sunt prea îngăduitori cu ei înșiși, sunt incapabili să experimenteze lucrurile într-un mod normal și, astfel, sunt abandonați de Duhul Sfânt. Chiar dacă recâștigi lucrarea Duhului Sfânt, lucrarea prezentă a lui Dumnezeu tot s-ar putea să nu-ți fie foarte clară, pentru că ai rămas mult în urmă în experiența ta de viață, ca și cum ai fi fost lăsat cu zece mii de mile în urmă. Oare acest lucru nu este îngrozitor? Totuși, le spun acestor oameni că nu este prea târziu să se pocăiască acum, dar că există o condiție: trebuie să muncești mai mult și să nu te complaci în lene. Dacă alți oameni se roagă de cinci ori într-o zi, tu trebuie să te rogi de zece ori; dacă alți oameni mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu timp de două ore pe zi, tu trebuie să faci acest lucru preț de patru sau șase ore; și dacă alți oameni ascultă imnuri două ore, tu trebuie să asculți cel puțin o jumătate de zi. Fii adeseori împăcat înaintea lui Dumnezeu și gândește-te la dragostea lui Dumnezeu, până când vei fi mișcat, până când inima ta se va întoarce la Dumnezeu și până când nu vei mai îndrăzni să te îndepărtezi de El – numai atunci practica ta va da roade; numai atunci vei putea să-ți recuperezi starea anterioară, normală.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să intrați într-o stare normală”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 413)

Ați mers doar foarte puțin pe calea unui om cu credință în Dumnezeu și încă nu ați intrat pe calea cea dreaptă, deci sunteți încă departe a de atinge standardele lui Dumnezeu. În momentul de față, statura voastră nu este potrivită pentru a satisface cererile Lui. Din cauza calibrului vostru și a

naturii voastre corupte, tratați întotdeauna cu nepăsare lucrarea lui Dumnezeu; nu o luați în serios. Acesta este cel mai grav neajuns al vostru. Cu siguranță, nu există nimeni care să poată constata calea pe care merge Duhul Sfânt; cei mai mulți dintre voi nu o înțelegeți și nu o puteți vedea clar. În plus, cei mai mulți dintre voi nu luați în seamă această chestiune și nici atât nu o puneți la inimă. Dacă voi continuați astfel și ignorați lucrarea Duhului Sfânt, atunci calea pe care mergeți ca și credincioși în Dumnezeu va fi zadarnică. Se întâmplă astfel fiindcă nu faceți tot ce vă stă în puteri pentru a căuta să împliniți voia lui Dumnezeu și fiindcă nu cooperați bine cu Dumnezeu. Nu e vorba de faptul că Dumnezeu nu a lucrat asupra ta sau că Duhul Sfânt nu te-a mișcat. Este din cauză că ești atât de nepăsător încât nu iei în serios lucrarea Duhului Sfânt. Trebuie să răstorni imediat această situație și să mergi pe calea pe care Duhul Sfânt conduce oamenii. Acesta este subiectul principal pentru astăzi. „Calea pe care Duhul Sfânt conduce” se referă la a câștiga luminarea spirituală, a cunoaște cuvântul lui Dumnezeu, a dobândi claritate pe calea dinainte, a fi capabili să pătrundeți în adevăr pas cu pas și a ajunge la o mai mare cunoaștere a lui Dumnezeu. Calea pe care Duhul Sfânt conduce oamenii este în primul rând calea către o mai clară înțelegere a cuvântului lui Dumnezeu, liberă de abateri și concepții greșite, iar cei care merg pe ea, merg pe ea în mod direct. Pentru a obține acest rezultat, va fi nevoie să lucrați în armonie cu Dumnezeu, să găsiți o cale corectă de practicat și să mergeți pe calea deschisă de Duhul Sfânt. Asta implică o cooperare din partea omului, adică ceea ce trebuie să faceți pentru a îndeplini cerințele lui Dumnezeu de la voi și cum trebuie vă purtați pentru a pătrunde pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu.

Poate părea complicat să mergi pe calea deschisă de Duhul Sfânt, dar ți se va părea mult mai simplu când calea de a practica îți va fi clară. Adevărul este că oamenii sunt în stare să împlinească tot ce le cere

Dumnezeu – nu e ca și cum El încearcă să învețe porcii să zboare. În toate situațiile, Dumnezeu caută să rezolve problemele oamenilor și să le alunge grijile. Toți trebuie să înțelegeți asta: nu-L înțelegeți greșit pe Dumnezeu. Oamenii sunt conduși, conform cuvântului lui Dumnezeu, pe calea pe care merge Duhul Sfânt. Așa cum am menționat înainte, trebuie să vă dați inima lui Dumnezeu. Aceasta este o condiție prealabilă pentru a merge pe calea deschisă de Duhul Sfânt. Trebuie să faceți asta pentru a intra pe calea cea dreaptă. Cum poate o persoană să facă în mod conștient lucrarea de a-și da inima lui Dumnezeu? În viața voastră de zi cu zi, când experimentați lucrarea lui Dumnezeu și vă rugați Lui, o faceți cu nepăsare – vă rugați lui Dumnezeu în timp ce lucrați. Poate să însemne asta că vă dați inima lui Dumnezeu? Vă gândiți la chestiuni gospodărești sau la treburi ale trupului; aveți mereu păreri contradictorii. Poate asta să însemne a-ți liniști inima în prezența lui Dumnezeu? Acest lucru se întâmplă pentru că inima ta e fixată întotdeauna pe treburi exterioare și nu e capabilă să se întoarcă spre Dumnezeu. Dacă doriți cu adevărat să aveți inima împăcată înaintea lui Dumnezeu, atunci trebuie să faceți lucrarea de a coopera în mod conștient. Adică, fiecare dintre voi trebuie să-și facă timp pentru devoționale, timp pentru a lăsa la o parte oamenii, evenimentele și lucrurile; potolește-ți inima și liniștește-te înaintea lui Dumnezeu. Fiecare trebuie să păstreze notițe devoționale individuale, consemnându-și cunoștințele despre cuvântul lui Dumnezeu și despre cum este mișcat duhul său, indiferent dacă sunt profunde sau superficiale; fiecare trebuie să-și liniștească inima înaintea lui Dumnezeu în mod conștient. Dacă în fiecare zi îți poți dedica o oră sau două adevăratei vieți spirituale, atunci vei simți că în acea zi viața ta va fi îmbogățită și inima ta va fi luminoasă și curată. Dacă trăiești zilnic acest gen de viață spirituală, atunci vei putea să-ți readuci mai mult inima în posesia lui Dumnezeu, duhul tău va deveni tot mai puternic, condiția ta se

va îmbunătăți constant, iar tu vei deveni mai capabil să mergi pe calea pe care conduce Duhul Sfânt și Dumnezeu va revărsa asupra ta din ce în ce mai multe binecuvântări. Scopul vieții voastre spirituale este să căutați în mod conștient să dobândiți prezența Duhului Sfânt. Nu este să respectați reguli sau să conduceți ritualuri religioase, ci să acționați cu adevărat în acord cu voia lui Dumnezeu și să vă disciplinați trupul – asta e ceea ce ar trebui să facă omul, deci ar trebui să faceți acest lucru din răsputeri. Cu cât este mai bună cooperarea ta și cu cât depui mai mult efort, cu atât mai ușor vei putea să-ți întorci inima către Dumnezeu și să-ți liniștești inima înaintea Lui. La un moment dat, Dumnezeu îți va câștiga întru totul inima. Nimeni nu va mai putea să-ți clintească sau să-ți captureze inima și Îi vei aparține complet lui Dumnezeu. Dacă mergi pe această cale, atunci cuvântul lui Dumnezeu ți se va dezvălui în permanență și te va lumina asupra tuturor lucrurilor pe care nu le înțelegi – toate acestea pot fi obținute prin cooperarea ta. Iată de ce Dumnezeu spune întotdeauna: „Pe toți cei care acționează în acord cu Mine îi voi răsplăti îndoit”. Trebuie să vedeți clar această cale. Dacă doriți să mergeți pe calea cea dreaptă, atunci trebuie să faceți tot ce puteți pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Trebuie să faceți tot ce puteți pentru a dobândi o viață spirituală. La început, poate că nu vei obține rezultate deosebite în această urmărire, dar nu trebuie să-ți permiți să dai înapoi sau să te afunzi în negativism – trebuie să continui să lucrezi din greu! Cu cât trăiești mai mult o viață spirituală, cu atât inima îți va fi mai plină de cuvintele lui Dumnezeu, preocupată întotdeauna de aceste chestiuni, îndurând întotdeauna această povară. După aceea, dezvăluie-I lui Dumnezeu adevărul tău cel mai lăuntric prin intermediul vieții tale spirituale; spune-I ce ești dornic să faci, la ce te gândești, înțelegerea și viziunea ta despre cuvântul lui Dumnezeu. Nu ține ascuns nimic, nici măcar un pic! Practică rostirea cuvintelor din inima ta, mărturisește-I lui

Dumnezeu adevăratele tale sentimente; dacă se află în inima ta, orice-ar fi, vorbește. Cu cât vorbești mai mult astfel, cu atât vei simți mai mult frumusețea lui Dumnezeu, iar inima ta va fi atrasă tot mai mult către Dumnezeu. Când acest lucru se va întâmpla, vei simți că Dumnezeu îți este mai drag decât oricine altcineva. Nu vei pleca niciodată de lângă Dumnezeu, indiferent ce s-ar întâmpla. Dacă practici zilnic acest fel de devoțional spiritual și nu ți-l scoți din minte, ci îl consideri o chestiune de mare importanță în viața ta, atunci cuvântul lui Dumnezeu îți va ocupa inima. Aceasta înseamnă să fii atins de Duhul Sfânt. Va fi ca și cum inima ta ar fi fost întotdeauna în posesia lui Dumnezeu, ca și cum ceea ce iubești este întotdeauna în inima ta. Nimeni nu poate lua asta de la tine. Când se va întâmpla acest lucru, Dumnezeu va trăi cu adevărat înăuntrul tău și va avea un loc în inima ta.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O viață spirituală normală îi conduce pe oameni pe calea cea dreaptă”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 414)

Credința în Dumnezeu necesită o viață spirituală normală, care este baza experimentării cuvintelor lui Dumnezeu și a pătrunderii în realitate. Este oare practica voastră actuală de rugăciuni, de apropiere de Dumnezeu, de cântare a imnurilor, de laudă, de meditație și de cugetare la cuvintele lui Dumnezeu o „viață spirituală normală”? Se pare că niciunul dintre voi nu știe. O viață spirituală normală nu se limitează la astfel de practici precum rugăciunea, cântarea imnurilor, participarea la viața bisericii și mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu. Mai degrabă, ea implică trăirea unei vieți spirituale noi și pline de entuziasm. Ceea ce contează nu este modul în care practicați, ci rodul practicii voastre. Majoritatea oamenilor consideră că o viață spirituală normală implică neapărat rugăciunea, cântarea imnurilor, mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu sau cugetarea la cuvintele Sale,

indiferent dacă aceste practici chiar au efect sau conduc la înțelegere adevărată. Acești oameni se concentrează pe respectarea procedurilor superficiale fără să se gândească la rezultatele lor; ei sunt oameni care trăiesc în ritualuri religioase, nu oameni care trăiesc în interiorul bisericii, și cu atât mai puțin oameni ai Împărăției. Rugăciunile lor, cântarea imnurilor și mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu sunt doar reguli pe care le urmează, din constrângere și pentru a ține pasul cu tendințele, nu din voință proprie și din inimă. Oricât de mult s-ar ruga și ar cânta acești oameni, eforturile lor nu vor da roade, pentru că ceea ce practică sunt doar regulile și ritualurile religiei; ei nu practică de fapt cuvintele lui Dumnezeu. Aceștia se concentrează numai pe a face caz din modul în care practică și tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe niște reguli de urmat. Acești oameni nu pun cuvintele lui Dumnezeu în practică; ei nu fac decât să-și satisfacă trupul și fac spectacol ca să fie văzuți de alții. Toate aceste reguli și ritualuri religioase au fost create de oameni; nu vin de la Dumnezeu. Dumnezeu nu respectă reguli și nici nu este supus vreunei legi. În schimb, El face lucruri noi în fiecare zi, realizând o lucrare practică. La fel ca membrii Bisericii Patriotice, care se limitează la practici precum participarea în fiecare zi la slujbele de dimineață, oferirea rugăciunilor de seară și a rugăciunilor de recunoștință înainte de masă și aducând mulțumiri în toate cele – oricât de multe ar face și oricât de mult timp, nu vor avea lucrarea Duhului Sfânt. Când oamenii trăiesc în mijlocul regulilor și au inima fixată pe metode de practică, Duhul Sfânt nu poate lucra, deoarece inima lor este ocupată de reguli și noțiuni umane. Astfel, Dumnezeu nu este în măsură să intervină și să lucreze asupra lor și ei pot continua să trăiască doar sub controlul legilor. Astfel de oameni sunt pentru totdeauna incapabili să primească lauda lui Dumnezeu.

O viață spirituală normală este o viață trăită înaintea lui Dumnezeu. Atunci când se roagă, inima se poate liniști în fața lui Dumnezeu și, prin rugăciune, putem căuta luminarea Duhului Sfânt, putem cunoaște cuvintele lui Dumnezeu și înțelege voia lui Dumnezeu. Mâncând și bând din cuvintele Lui, oamenii pot dobândi o înțelegere mai clară și mai detaliată a lucrării actuale a lui Dumnezeu. De asemenea, pot dobândi o nouă cale de practică și nu se vor agăța de cele vechi; tot ceea ce practică va fi pentru a realiza creșterea în viață. În ceea ce privește rugăciunea, aceasta nu înseamnă să rostești câteva cuvinte cu sunet plăcut sau să verși lacrimi în fața lui Dumnezeu pentru a arăta cât de îndatorat Îi ești; mai degrabă, scopul său este antrenarea în folosirea spiritului, permițându-ne să ne liniștim inima înaintea lui Dumnezeu, să ne instruim pe noi înșine pentru a căuta îndrumare din cuvintele lui Dumnezeu în toate chestiunile, astfel încât inima să ne poată fi atrasă de o nouă lumină în fiecare zi și astfel încât să nu fim pasivi sau leneși și să putem păși pe calea cea dreaptă a punerii în practică a cuvintelor lui Dumnezeu. Majoritatea oamenilor se concentrează în zilele noastre pe metode de practică, însă nu o fac pentru a urmări adevărul și a obține creșterea în viață. Aici au luat-o pe un drum greșit. Există, de asemenea, oameni capabili să primească lumină nouă, dar metodele lor de practică nu se schimbă. Ei își aduc vechile noțiuni religioase în timp ce caută să primească cuvintele lui Dumnezeu de astăzi, așa că ceea ce primesc este tot doctrină colorată de noțiuni religioase; ei nu primesc pur și simplu lumina de astăzi. Drept urmare, practicile lor sunt alterate; sunt aceleași practici vechi în ambalaje noi. Oricât de bine ar practica, sunt niște ipocriți. Dumnezeu îi conduce pe oameni să facă lucruri noi în fiecare zi, cerând ca în fiecare zi să capete o nouă perspectivă și înțelegere și să nu fie de modă veche și repetitivi. Dacă crezi în Dumnezeu de mulți ani, totuși metodele tale de practică nu s-au schimbat deloc și dacă

ești încă zelos și ocupat cu problemele externe, dar nu ai o inimă liniștită pe care să o aduci înaintea lui Dumnezeu pentru a te bucura de cuvintele Lui, atunci nu vei obține nimic. Când vine vorba de a accepta noua lucrare a lui Dumnezeu, dacă nu-ți schimbi planurile, dacă nu practici într-un nou mod și nu urmărești o înțelegere nouă, ci te agăți de cea veche și primești doar puțină lumină nouă, fără a schimba modul în care practici, atunci oamenii ca tine se află în acest curent numai cu numele; în realitate, ei sunt farisei religioși în afara curentului Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre o viață spirituală normală"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 415)

Pentru a trăi o viață spirituală normală, trebuie să putem primi zi de zi lumină nouă și să urmărim o înțelegere adevărată a cuvintelor lui Dumnezeu. Trebuie să vedem adevărul în mod clar, să găsim o cale de practică în toate problemele, să descoperim noi întrebări citind cuvintele lui Dumnezeu în fiecare zi și să înțelegem propriile neajunsuri, astfel încât să putem avea o inimă doritoare și căutătoare care ne mișcă întreaga ființă și astfel încât să putem fi liniștiți în fața lui Dumnezeu în orice moment, temându-ne profund să nu rămânem în urmă. O persoană cu o astfel de inimă doritoare și căutătoare, care este dispusă să obțină continuu pătrunderea, este pe drumul cel bun al vieții spirituale. Cei care sunt mișcați de Duhul Sfânt, care doresc să facă mai bine, care sunt dispuși să urmărească să fie desăvârșiți de Dumnezeu, care tânjesc după o înțelegere mai profundă a cuvintelor lui Dumnezeu, care nu urmăresc supranaturalul, ci mai degrabă plătesc un preț real, cei care cu adevărat iau în seamă voia lui Dumnezeu, care ating de fapt pătrunderea, astfel încât experiențele lor să fie mai veritabile și mai reale, care nu urmăresc cuvinte și doctrine goale și nu urmăresc să simtă supranaturalul, care nu se închină la nicio mare personalitate – aceștia sunt cei care au pătruns într-o viață spirituală

normală. Tot ceea ce fac este menit să obțină în continuare creștere în viața lor și să aibă un spirit proaspăt și plin de viață și sunt întotdeauna capabili să obțină pătrunderea în mod activ. Fără să-și dea seama, ei ajung să înțeleagă adevărul și să pătrundă în realitate. Cei cu vieți spirituale normale găsesc în fiecare zi eliberarea și libertatea spiritului și pot practica cuvântul lui Dumnezeu într-un mod liber, spre satisfacția Lui. Pentru acești oameni, rugăciunea nu este o formalitate sau o procedură; în fiecare zi, ei sunt capabili să țină pasul cu lumina nouă. De exemplu, oamenii se antrenează pentru a-și liniști inima înaintea lui Dumnezeu, iar inimile lor pot fi cu adevărat liniștite în fața lui Dumnezeu și nu pot fi tulburați de nimeni. Nicio persoană, niciun eveniment sau lucru nu le poate restrânge viața spirituală normală. O astfel de pregătire este destinată să dea rezultate; nu este menită să îi facă pe oameni să respecte reguli. Această practică nu se referă la respectarea regulilor, ci la promovarea creșterii în viață a oamenilor. Dacă vezi această practică doar ca pe niște reguli de urmat, viața nu ți se va schimba niciodată. Poți fi angajat în aceeași practică, la fel ca alții, dar în timp ce ei sunt în cele din urmă capabili să țină pasul cu lucrarea Duhului Sfânt, tu ești alungat din curentul Duhului Sfânt. Nu te înșelați pe tine însuți? Scopul acestor cuvinte este de a le permite oamenilor să-și liniștească inima în fața lui Dumnezeu, să-și întoarcă inima spre El, astfel încât lucrarea lui Dumnezeu asupra lor să fie fără piedici și să poată da roade. Numai atunci oamenii pot fi în acord cu voia lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre o viață spirituală normală”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 416)

Voi nu dați nicio importanță rugăciunii în viața voastră de zi cu zi. Oamenii neglijează chestiunea rugăciunii. Rugăciunile erau de obicei superficiale, omul făcând pur și simplu lucrurile mecanic înaintea lui Dumnezeu. Niciunul nu și-a oferit pe deplin inima înaintea lui Dumnezeu și

nu s-a rugat cu adevărat lui Dumnezeu. Oamenii se rugau lui Dumnezeu doar când se iveau necazurile. În tot acest timp, te-ai rugat vreodată cu adevărat lui Dumnezeu? A existat vreodată un moment când ai vărsat lacrimi de durere înaintea lui Dumnezeu? A existat vreun moment când ai venit înaintea Lui ca să te cunoști? Ai avut vreodată o rugăciune deschisă cu Dumnezeu? Rugăciunea vine prin practică: dacă nu te rogi în mod obișnuit acasă, atunci nu vei avea cum să te rogi nici în biserică și, dacă nu te rogi în mod normal în cadrul adunărilor mici, atunci vei fi incapabil să te rogi în cadrul adunărilor mari. Dacă în mod obișnuit nu te apropii de Dumnezeu și nu chibzuiești la cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu vei avea nimic de spus când vine vremea să te rogi și, chiar dacă te rogi, doar te vei preface; nu va fi rugăciune adevărată.

Ce înseamnă să te rogi cu adevărat? Înseamnă să-I spui lui Dumnezeu ce e în inima ta, să comunici cu Dumnezeu după ce ai înțeles voia Lui, să ai comuniune cu El prin cuvintele Lui, să te simți deosebit de apropiat de Dumnezeu, să simți că El Se află în fața ta și să crezi că ai ceva să-I spui. Îți simți inima plină de lumină și simți cât de frumos este Dumnezeu. Te vei simți deosebit de inspirat și, ascultându-te, frații și surorile tale se simt mulțumiți. Vor simți că vorbele pe care le rostești sunt chiar vorbele din inimile lor, cuvintele pe care ei doresc să le spună, de parcă vorbele tale le-ar înlocui pe ale lor. Aceasta este adevărata rugăciune. După ce te-ai rugat cu adevărat, vei avea inima împăcată și vei cunoaște mulțumirea. Puterea de a-L iubi pe Dumnezeu poate crește, și vei simți că nimic din viață nu este mai de preț sau mai semnificativ decât să-L iubești pe Dumnezeu. Toate acestea dovedesc că rugăciunile tale au fost eficiente. Te-ai rugat vreodată astfel?

Și cum rămâne cu conținutul rugăciunii? Rugăciunea ta ar trebui să decurgă pas cu pas, în conformitate cu adevărata stare din inima ta și cu

lucrarea Duhului Sfânt; te afli în comuniune cu Dumnezeu, în conformitate cu voia Lui și cu ceea ce El cere de la oameni. Când începi să practici rugăciunea, mai întâi dăruiește-ți inima lui Dumnezeu. Nu căuta să înțelegi voia lui Dumnezeu – încearcă doar să rostești cuvintele venite din inima ta către Dumnezeu. Când vii înaintea lui Dumnezeu, grăiește astfel: „O, Dumnezeule! Abia azi înțeleg că obișnuiam să nu mă supun Ție. Sunt cu adevărat corupt și vrednic de dispreț. Doar mi-am irosit viața. Începând de azi, voi trăi pentru Tine. Voi duce o viață care să aibă un sens și voi face voia Ta. Fie ca Duhul Tău să lucreze întotdeauna în mine și să mă ilumineze și să mă lumineze necontenit. Lasă-mă să aduc mărturie puternică și răsunătoare înaintea Ta. Lasă ca Satana să vadă gloria Ta, mărturia Ta și dovada triumfului Tău manifestându-se în noi”. Când te rogi astfel, inima ta se va elibera pe deplin. După ce te-ai rugat în acest fel, inima ta va fi mai aproape de Dumnezeu și, dacă te poți ruga adesea în acest fel, Duhul Sfânt va lucra, inevitabil, în tine. Dacă întotdeauna Îl chemi astfel pe Dumnezeu și-ți exprimi hotărârea în fața Lui, va veni ziua când hotărârea ta va fi acceptată înaintea lui Dumnezeu, când inima ta și întreaga ta ființă vor fi câștigate de Dumnezeu și, în cele din urmă, vei fi făcut desăvârșit de către El. Pentru voi, rugăciunea este de cea mai mare importanță. Când te rogi și primești lucrarea Duhului Sfânt, inima ta va fi mișcată de Dumnezeu, iar puterea dragostei pentru Dumnezeu va izvorî din tine. Dacă nu te rogi din inimă, dacă nu-ți deschizi inima către comuniunea cu Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu va avea cum să lucreze în tine. Dacă, după ce te-ai rugat și ai rostit cuvintele din inima ta, Duhul lui Dumnezeu nu Și-a început lucrarea, iar tu nu ai primit nicio inspirație, atunci asta arată că inima ta este lipsită de sinceritate, cuvintele tale nu sunt adevărate și sunt încă impure. Dacă, după ce te-ai rugat, ai un sentiment de mulțumire, atunci rugăciunile tale au fost acceptate de Dumnezeu, iar Duhul lui Dumnezeu lucrează în tine. Ca

persoană ce slujește înaintea lui Dumnezeu, nu poți fi lipsit de rugăciuni. Dacă vezi cu adevărat părtășia cu Dumnezeu ca pe un lucru care e valoros și plin de sens, atunci poți abandona rugăciunea? Nimeni nu poate exista fără comuniunea cu Dumnezeu. Fără rugăciune, tu trăiești în trup, trăiești în lanțurile Satanei; fără rugăciune adevărată, trăiești sub influența întunericului. Sper ca frații și surorile să poată să se roage cu adevărat zi de zi. Nu e vorba despre a urma regulile, ci despre a obține un anumit rezultat. Ești gata să renunți la puțin somn și confort ca să te trezești devreme pentru rugăciunile de dimineață și să te bucuri de cuvintele lui Dumnezeu? Dacă te rogi cu o inimă pură și mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu astfel, atunci vei fi mai acceptabil pentru El. Dacă faci asta în fiecare dimineață, dacă zilnic exersezi dăruirea inimii tale lui Dumnezeu, te implici și trăiești în comuniune cu El, atunci cunoștințele tale despre Dumnezeu vor crește cu siguranță și vei fi putea să înțelegi mai bine voia lui Dumnezeu. Să spui: „O, Dumnezeule! Sunt dornic să-mi îndeplinesc datoria. Pot doar să-Ți dăruiesc Ție întreaga mea ființă, pentru ca Tu să poți câștiga slavă de la noi, să Te poți bucura de mărturia adusă de acest grup al nostru. Te implor să lucrezi în noi, ca să ajung să Te pot iubi cu adevărat, să Te mulțumesc și să Te urmăresc ca pe țelul meu”. Când preiei această povară, cu siguranță Dumnezeu te va face desăvârșit. N-ar trebui să te rogi doar pentru folosul tău, ci și pentru a urma voia lui Dumnezeu și a-L iubi. Acesta este tipul cel mai adevărat de rugăciune. Tu ești o persoană care se roagă pentru a urma voia lui Dumnezeu?

În trecut, voi nu știați cum să vă rugați și neglijați chestiunea rugăciunii. Acum, voi trebuie să faceți tot posibilul pentru a învăța să vă rugați. Dacă nu reușești să-ți aduni puterea dinăuntrul tău spre a-L iubi pe Dumnezeu, atunci cum te rogi? Ar trebui să spui: „O, Dumnezeule! Inima mea nu este în stare să Te iubească cu adevărat. Eu vreau să Te iubesc, dar

îmi lipsește puterea. Ce-ar trebui să fac? Fie ca Tu să-mi deschizi ochii spirituali și fie ca Duhul Tău să-mi miște inima. Fă astfel încât, atunci când vin înaintea Ta, să mă dezbar de tot ce e negativ, să încetez să fiu constrâns de vreo persoană, pricină sau lucru și să-mi dezvălui inima înaintea Ta cu totul, și fă astfel încât să-Ți ofer întreaga mea ființă. Oricum m-ai pune la încercare, eu sunt gata. Acum nu mă gândesc deloc la perspectivele mele și nici nu sunt sub amenințarea morții. Cu o inimă care Te iubește, doresc să caut calea vieții. Fiecare chestiune, fiecare lucru – toate sunt în mâinile Tale; soarta mea este în mâinile Tale și Tu ții însăși viața mea în mâinile Tale. Acum, caut să Te iubesc și, indiferent dacă mă lași să Te iubesc, indiferent cum se amestecă Satana, Eu sunt hotărât să Te iubesc". Când te confrunți cu această chestiune, să te rogi în acest fel. Dacă te rogi astfel în fiecare zi, puterea de a-L iubi pe Dumnezeu va crește treptat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre practica rugăciunii"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 417)

Cum putem pătrunde în rugăciunea adevărată?

Când te rogi, inima ta trebuie să fie liniștită înaintea lui Dumnezeu și trebuie să fie sinceră. Comunici cu adevărat și te rogi cu Dumnezeu – nu trebuie să încerci să-L lingușești pe Dumnezeu folosind cuvinte care sună bine. Rugăciunea ar trebui să fie centrată în jurul a ceea ce Dumnezeu dorește să realizeze chiar acum. Cere-I lui Dumnezeu să-ți aducă o mai mare luminare și iluminare, adu-ți starea și necazurile reale în prezența lui Dumnezeu când te rogi, inclusiv hotărârea pe care ai luat-o înaintea lui Dumnezeu. Rugăciunea nu înseamnă să urmezi procedura; înseamnă să-L cauți pe Dumnezeu cu o inimă cinstită. Cere-I lui Dumnezeu să-ți protejeze inima, astfel încât inima ta să fie adesea liniștită înaintea Lui; să facă astfel încât, în mediul în care El te-a plasat, să te cunoști pe tine însuți, să te urăști

și să te lepezi de tine, permițându-ți astfel să ai o relație normală cu Dumnezeu și să devii cu adevărat cineva care-L iubește pe Dumnezeu.

Care este semnificația rugăciunii?

Rugăciunea este una dintre modalitățile prin care omul cooperează cu Dumnezeu, este un mijloc prin care omul Îl invocă pe Dumnezeu și este procesul prin care omul este mișcat de Duhul lui Dumnezeu. Se poate spune că oamenii lipsiți de rugăciune sunt oameni morți, fără de spirit, dovadă că le lipsește capacitatea de a fi mișcați de Dumnezeu. Fără rugăciune, ar fi imposibil ca oamenii să ducă o viață spirituală normală și cu atât mai puțin să țină pasul cu lucrarea Duhului Sfânt. A nu te ruga înseamnă a reteza orice legătură cu Dumnezeu și ar fi imposibil să primești lauda lui Dumnezeu. Ca persoană care crede în Dumnezeu, cu cât cineva se roagă mai mult, adică este mai mișcat de Dumnezeu, cu atât va fi mai hotărât și mai capabil să primească nouă luminare de la Dumnezeu. Ca urmare, astfel de oameni pot fi desăvârșiți foarte repede de către Duhul Sfânt.

Care este efectul care trebuie obținut prin rugăciune?

Poate că oamenii sunt capabili să urmeze practica rugăciunii și să înțeleagă semnificația rugăciunii, dar nu este ușor a face astfel încât rugăciunea să aibă efect. Rugăciunea nu înseamnă să urmezi o serie de formalități sau de proceduri ori să reciți cuvintele lui Dumnezeu. Altfel spus, rugăciunea nu înseamnă să repeți papagalicește niște cuvinte și să îi copiezi pe alții. În rugăciune, trebuie să atingi starea în care să poți să-ți dăruiești inima lui Dumnezeu, deschizându-ți inima astfel încât să poată fi mișcată de Dumnezeu. Dacă vrei ca rugăciunile tale să fie eficiente, atunci ele trebuie întemeiate pe citirea cuvintelor lui Dumnezeu. Doar dacă te rogi folosind cuvintele lui Dumnezeu vei putea primi mai multă luminare și iluminare. Manifestările unei rugăciuni adevărate sunt: să ai o inimă care

tânjește după tot ce Dumnezeu cere și, mai mult decât atât, care dorește să îndeplinească aceste cerințe; să urăști tot ceea ce Dumnezeu urăște, iar apoi, pe baza acestui lucru, să dobândești o oarecare înțelegere și să cunoști cu claritate adevărurile pe care le explică Dumnezeu. Când există hotărâre, credință, cunoaștere și o cale prin care să practici după ce te rogi, doar atunci se poate numi adevărată rugăciune și doar acest tip de rugăciune poate fi eficientă. Însă rugăciunea trebuie construită bucurându-se de cuvintele lui Dumnezeu și pe temelia comuniunii cu Dumnezeu întru cuvintele Lui, iar inima trebuie să poată să-L caute pe Dumnezeu și să se liniștească înaintea Lui. O asemenea rugăciune a intrat deja în etapa adevăratei comuniuni cu Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre practica rugăciunii”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 418)

Cunoștințe de bază despre rugăciune:

1. Nu spune orbește orice îți trece prin minte. Trebuie să existe o povară în inima ta, altfel spus, trebuie să ai un țel când te rogi.

2. Rugăciunea trebuie să conțină cuvintele lui Dumnezeu; ea trebuie să fie întemeiată pe cuvintele lui Dumnezeu.

3. Când te rogi, nu poți readuce în discuție chestiuni învechite. Rugăciunile tale ar trebui să aibă legătură cu actualele cuvinte ale Duhului Sfânt, iar când te rogi, spune-I lui Dumnezeu gândurile tale cele mai lăuntrice.

4. Rugăciunile în grup trebuie centrate în jurul unui nucleu, care este, neapărat, lucrarea actuală a Duhului Sfânt.

5. Toți oamenii trebuie să învețe rugăciunea mijlocitoare. Aceasta este și o modalitate de a arăta respect față de voia lui Dumnezeu.

Viața de rugăciune a unui individ este întemeiată pe înțelegerea semnificației rugăciunii și pe o cunoaștere de bază a rugăciunii. În viața de zi cu zi, roagă-te des pentru neajunsurile proprii, roagă-te să provoci schimbarea în firea vieții tale și roagă-te pe baza cunoștințelor tale despre cuvintele lui Dumnezeu. Fiecare persoană ar trebui să-și stabilească propria viață de rugăciune, ar trebui să se roage de dragul cunoașterii cuvintelor lui Dumnezeu și ar trebui să se roage pentru a căuta cunoașterea lucrării lui Dumnezeu. Expune-ți situația personală înaintea lui Dumnezeu și fii sincer, fără a face prea mult caz de felul în care te rogi, iar ideea principală este să obții o cunoaștere adevărată și să câștigi experiență adevărată din cuvintele lui Dumnezeu. O persoană care urmărește pătrunderea în viața spirituală trebuie să se poată ruga în multiple feluri. Rugăciunea tăcută, chibzuirea asupra cuvintelor lui Dumnezeu, dobândirea cunoașterii lucrării lui Dumnezeu – toate acestea sunt exemple ale lucrării voluntare de părtășie spirituală pentru a dobândi intrarea în viața spirituală normală, care îmbunătățește mereu stările unei persoane înaintea lui Dumnezeu și o împinge să facă mari progrese în viață. Pe scurt, tot ceea ce faci, fie că mănânci sau bei cuvintele lui Dumnezeu, te rogi în tăcere sau cu glas tare, este pentru a-ți îngădui să vezi clar cuvintele lui Dumnezeu, lucrarea Lui și ceea ce El dorește să dobândească în tine. Mai important, tot ceea ce faci are ca scop atingerea standardelor cerute de Dumnezeu și ridicarea vieții tale la noi înălțimi. Minimul pe care Dumnezeu îl cere de la oameni e ca aceștia să fie capabili să-și deschidă inimile către El. Dacă omul își dăruiește inima curată lui Dumnezeu și spune ce se află cu adevărat în inima sa, atunci Dumnezeu este dornic să lucreze în el. Ceea ce dorește Dumnezeu nu este inima nestatornică a omului, ci o inimă pură și sinceră. Dacă omul nu vorbește cu adevărat din inima lui către Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu îi va mișca inima și nu va lucra în el. Astfel, cel mai

important lucru privind rugăciunea este să-I vorbești lui Dumnezeu din inimă, să-I spui despre defectele tale sau firile tale răzvrătite, să-ți deschizi complet sufletul înaintea Lui; doar atunci Dumnezeu va fi interesat de rugăciunile tale, altfel, Își va întoarce chipul de la tine. Criteriul minim pentru rugăciune este că trebuie să-ți poți ține inima liniștită înaintea lui Dumnezeu, iar inima ta nu trebuie să se despartă de Dumnezeu. Poate că în această etapă nu câștigi o perspectivă nouă sau superioară, dar atunci trebuie să folosești rugăciunea pentru a păstra lucrurile așa cum sunt – nu trebuie să regresezi. Acesta este minimul pe care trebuie să îl obții. Dacă nu poți realiza nici măcar atât, atunci asta dovedește că viața ta spirituală nu este pe făgașul corect. Ca urmare, nu vei reuși să te agăți de viziunea pe care o aveai la început, vei pierde credința în Dumnezeu și ca atare, hotărârea ta se va risipi. Un semn al faptului dacă ai pătruns sau nu în viața spirituală este să vezi dacă rugăciunile tale au intrat pe făgașul corect. Toți oamenii trebuie să pătrundă în această realitate; ei trebuie cu toții să săvârșească lucrarea de a se antrena în mod conștient în rugăciune, nu așteptând pasiv, ci căutând în mod conștient să fie mișcați de Duhul Sfânt. Doar atunci ei vor fi oameni care-L caută cu adevărat pe Dumnezeu.

Când începi să te rogi, nu te supraestima și nu spera să obții totul dintr-o dată. Nu poți face cereri extravagante, așteptându-te ca, de îndată ce deschizi gura, să fii mișcat de Duhul Sfânt sau să primești luminare și iluminare, ori ca Dumnezeu să reverse har asupra ta. Asta nu se va întâmpla; Dumnezeu nu îndeplinește lucruri supranaturale. Dumnezeu împlinește rugăciunile oamenilor atunci când dorește, iar uneori îți testează credința spre a vedea dacă Îi ești loial. Când te rogi, trebuie să ai credință, perseverență și determinare. Majoritatea oamenilor, când abia încep să se pregătească, își pierd entuziasmul deoarece nu reușesc să fie mișcați de Duhul Sfânt. Nu așa trebuie făcut! Trebuie să perseverezi; trebuie să te

concentrezi pe a simți atingerea Duhului Sfânt și pe a căuta și explora. Uneori, calea pe care practici nu este dreaptă, iar uneori, motivele și noțiunile tale personale nu pot sta în picioare în fața lui Dumnezeu, deci Duhul lui Dumnezeu nu te poate mișca. În alte momente, Dumnezeu privește dacă ești sau nu credincios. Pe scurt, când te pregătești, ar trebui să plătești un preț mai mare. Dacă descoperi că te abați de pe calea ta de practică, poți schimba felul în care te rogi. Câtă vreme cauți cu o inimă sinceră și ești dornic să primești, atunci Duhul Sfânt te va conduce cu siguranță în această realitate. Uneori, te rogi cu o inimă curată, dar nu simți să fi fost deosebit de mișcat. În asemenea momente, trebuie să te bazezi pe credință și să fii încredințat că Dumnezeu îți veghează rugăciunile; trebuie să dovedești perseverență în rugăciunile tale.

Fii o persoană onestă; roagă-te pentru a te elibera de viclenia din inima ta. Purifică-te prin rugăciune de fiecare dată, fii mișcat de Duhul lui Dumnezeu prin rugăciune, și firea ta se va schimba treptat. Adevărata viață spirituală este o viață de rugăciune – este o viață mișcată de Duhul Sfânt. Procesul de a fi mișcat de Duhul Sfânt este procesul schimbării firii omului. O viață care nu este mișcată de Duhul Sfânt nu este o viață spirituală, ci doar o viață de ritual religios. Doar cei care sunt adesea mișcați de Duhul Sfânt și luminați și iluminați de Duhul Sfânt au pătruns în viața spirituală. Firea omului se schimbă constant pe când el se roagă. Cu cât Duhul lui Dumnezeu îl mișcă mai mult, cu atât devine mai proactiv și mai supus. La fel, și inima lui va fi treptat purificată, iar firea i se va schimba. Acesta este efectul adevăratei rugăciuni.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre practica rugăciunii”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 419)

Nici un pas nu este mai hotărâtor pentru a pătrunde cuvintele lui Dumnezeu decât a-ți liniști inima în prezența Lui. Este o lecție în care toți oamenii au o nevoie acută să pătrundă în momentul de față. Căile prin care poți să-ți liniștești inima în fața lui Dumnezeu sunt următoarele:

1. Retrage-ți inima de la chestiunile exterioare. Fii împăcat în fața lui Dumnezeu și acordă atenție deplină rugăciunii către Dumnezeu.

2. Cu inima împăcată înaintea lui Dumnezeu, mănâncă, bea cuvintele lui Dumnezeu și bucură-te de ele.

3. Meditează asupra iubirii lui Dumnezeu și contempl-o și cugetă la lucrarea lui Dumnezeu în inima ta.

Începe cu aspectul rugăciunii. Roagă-te cu atenție deplină și la ore fixe. Oricât ești de presat de timp, oricât ești de ocupat la muncă și orice ți se întâmplă, roagă-te în fiecare zi ca de obicei și mănâncă și bea cuvintele lui Dumnezeu la fel ca de obicei. Atât timp cât mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, indiferent în ce împrejurări te afli, vei simți o mare bucurie în duhul tău și nu vei fi tulburat de oamenii, întâmplările și lucrurile din jurul tău. Atunci când Îl contempli pe Dumnezeu în inima ta în mod obișnuit, ceea ce se petrece în afară nu te poate deranja. Asta înseamnă să ai statură. Începe cu rugăciunea: a te ruga liniștit înaintea lui Dumnezeu este cât se poate de rodnic. După aceea, mănâncă și bea cuvintele lui Dumnezeu și caută lumina din ele cugetând asupra lor, găsește calea de a practica, află scopul lui Dumnezeu când Își rostește cuvintele și înțelege-le fără abatere. În mod obișnuit, ar trebui să fie normal pentru tine să poți să te apropii de Dumnezeu în inima ta, să contempli iubirea lui Dumnezeu și să cugeți la cuvintele Lui fără să fii tulburat de problemele din afară. Când inima ta a atins un anumit nivel de împăcare, vei reuși să meditezi în tăcere și, în sinea ta, să contempli iubirea lui Dumnezeu și te apropii cu adevărat de El,

indiferent în ce împrejurimi te-ai afla, până când ajungi în sfârșit la punctul în care laudele izvorăsc în inima ta, și e chiar mai bine decât rugăciunea. Atunci vei avea o anume statură. Dacă ești capabil să atingi stările descrise mai sus, asta va fi dovada că inima ta este cu adevărat împăcată înaintea lui Dumnezeu. Acesta este prima lecție esențială. Abia după ce izbutesc să fie împăcați înaintea lui Dumnezeu, oamenii pot fi atinși de Duhul Sfânt și luminați și iluminați de Duhul Sfânt și abia atunci sunt în stare să aibă o comuniune adevărată cu Dumnezeu, precum și să priceapă voia lui Dumnezeu și călăuzirea Duhului Sfânt. Vor fi pătruns atunci pe calea cea dreaptă în viețile lor spirituale. Când pregătirea lor pentru a trăi înaintea lui Dumnezeu a atins o anumită profunzime și sunt în stare să se lepede de sine, să se disprețuiască și să trăiască după cuvintele lui Dumnezeu, atunci inimile lor sunt într-adevăr împăcate înaintea lui Dumnezeu. A fi capabil să te disprețuiești, să te blestemi și să te lepezi de tine este efectul obținut de lucrarea lui Dumnezeu și nu poate fi dobândit de oameni pe cont propriu. Prin urmare, practica liniștirii inimii înaintea lui Dumnezeu este o lecție pe care oamenii ar trebui să o pătrundă imediat. Unii oameni nu doar că nu reușesc de obicei să fie împăcați înaintea lui Dumnezeu, dar nu-și pot liniști inima înaintea Lui nici măcar atunci când se roagă. Lucrul acesta se îndepărtează mult prea mult de standardele lui Dumnezeu! Dacă inima ta nu se poate liniști înaintea lui Dumnezeu, poți fi oare mișcat de Duhul Sfânt? Dacă ești cineva care nu poate fi împăcat înaintea lui Dumnezeu, atunci tinzi să te lași distras când vine cineva, sau când alții vorbesc și să-ți pierzi concentrația când alții fac unele lucruri, caz în care nu trăiești înaintea lui Dumnezeu. Dacă inima ta e cu adevărat împăcată înaintea lui Dumnezeu, nimic din ceea ce se petrece în lumea din jur nu o să te necăjească și niciun om, fapt sau lucru n-o să te preocupe. Dacă ai pătrundere în această privință, atunci toate acele stări negative și toate lucrurile negative –

noțiunile umane, filosofiile de viață, relațiile nefirești dintre oameni, ideile, gândurile și așa mai departe – vor dispărea de la sine. Pentru că tu cugeți întotdeauna la cuvintele lui Dumnezeu, iar inima ta se apropie mereu de Dumnezeu și e ocupată mereu de cuvintele de acum ale lui Dumnezeu, acele lucruri negative se vor îndepărta de tine fără să bagi de seamă. Atunci când te ocupă lucruri noi și pozitive, vechile lucruri negative nu-și vor mai găsi locul, așa că nu băga în seamă lucrurile negative. Nu e nevoie să faci vreun efort să le controlezi. Ar trebui să te concentrezi pe a fi liniștit înaintea lui Dumnezeu, să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu și să te bucuri de ele cât de mult poți, să cânți cât mai multe imnuri de laudă pentru Dumnezeu și să-I dai posibilitatea să lucreze în tine, pentru că acum Dumnezeu vrea să-i desăvârșească personal pe oameni și vrea să îți cucerească inima; Duhul Său îți mișcă inima, iar dacă ajungi să trăiești în prezența lui Dumnezeu urmând călăuzirea Duhului Sfânt, Îl vei mulțumi Dumnezeu. Dacă ai grijă să trăiești după cuvintele lui Dumnezeu și să ai mai multă părtășie despre adevăr pentru a dobândi luminarea și iluminarea Duhului Sfânt, atunci acele noțiuni religioase, neprihănirea de sine și auto-importanța vor dispărea toate și vei ști cum să te sacrifici pentru Dumnezeu, vei ști cum să-L iubești pe Dumnezeu și cum să-L mulțumești. Și, fără să-ți dai seama, toate acele lucruri care nu țin de Dumnezeu se vor spulbera cu totul din conștiința ta.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre a-ți liniști inima înaintea lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 420)

Să cugeți la cuvintele lui Dumnezeu și să te rogi pentru cuvintele lui Dumnezeu atunci când mănânci și bei cuvintele Lui de acum este primul pas pentru a fi împăcat înaintea lui Dumnezeu. Dacă poți fi cu adevărat împăcat înaintea lui Dumnezeu, atunci luminarea și iluminarea Duhului

Sfânt vor fi cu tine. Întreaga viață spirituală se dobândește fiind împăcați în prezența lui Dumnezeu. Atunci când vă rugați, trebuie să fiți împăcați înaintea lui Dumnezeu, și doar atunci puteți să fiți mișcați de Duhul Sfânt. Fiind împăcați înaintea lui Dumnezeu atunci când mâncați și beți cuvintele Lui, puteți fi luminați și iluminați și puteți ajunge la adevărata înțelegere a cuvintelor lui Dumnezeu. În activitățile tale obișnuite de meditație și părtășie și atunci când te apropii de Dumnezeu în inima ta, vei ajunge să fii împăcat în prezența lui Dumnezeu, vei reuși să te bucuri de o adevărată apropiere de Dumnezeu, să înțelegi cu adevărat iubirea și lucrarea lui Dumnezeu și să dai dovadă de atenție și grijă autentică pentru intențiile lui Dumnezeu. Cu cât te obișnuiești mai mult să fii liniștit înaintea lui Dumnezeu, cu atât mai iluminat vei fi și cu atât mai bine îți vei putea înțelege firea coruptă, ce anume îți lipsește, ce ar trebui să pătrunzi, ce funcții ar trebui să îndeplinești și în ce constau defectele tale. Acestea toate se dobândesc în temeiul liniștirii în prezența lui Dumnezeu. Dacă dobândești cu adevărat profunzime în împăcarea dinaintea lui Dumnezeu, atunci vei putea să deslușești anumite taine ale duhului, să pricepi ce dorește Dumnezeu să înfăptuiască în tine în momentul de față, să dobândești o înțelegere mai profundă a cuvintelor lui Dumnezeu, să pricepi miezul cuvintelor Sale, esența cuvintelor Lui, ființa lor, și vei putea vedea mult mai limpede și cu exactitate calea practicii. Dacă nu reușești să dobândești suficientă profunzime privind pacea din spiritul tău, vei fi mișcat doar întrucâtva de Duhul Sfânt; te vei simți întărit lăuntric și vei simți o oarecare bucurie și împăcare, dar nu vei pricepe nimic mai în profunzime. Am mai spus-o și altă dată: dacă oamenii nu întrebuințează orice fărâmă din puterea lor, le va fi greu să-Mi audă glasul ori să-Mi vadă chipul. Este vorba despre a dobândi profunzime în împăcarea înaintea lui Dumnezeu, iar nu de a face eforturi exterioare. O persoană care se poate liniști cu adevărat în

prezența lui Dumnezeu e în stare să se desprindă de toate legăturile lumești și să se lase în stăpânirea lui Dumnezeu. Toți aceia care nu sunt în stare să se liniștească înaintea lui Dumnezeu sunt cu siguranță dezmățați și neînfrânați. Toți cei care sunt în stare să se liniștească înaintea lui Dumnezeu sunt cei ce au evlavie înaintea lui Dumnezeu și care tânjesc după El. Doar aceia care sunt liniștiți înaintea lui Dumnezeu prețuiesc viața, prețuiesc părtășia în duh, sunt însetați după cuvintele lui Dumnezeu și urmează adevărul. Toți cei ce nu prețuiesc liniștirea înaintea lui Dumnezeu și nu practică acest lucru sunt vanitoși și superficiali, legați de cele lumești și lipsiți de viață; chiar dacă spun că ei cred în Dumnezeu, cuvintele lor sunt deșarte. Cei pe care Dumnezeu îi desăvârșește și îi face compleți în cele din urmă sunt oameni care pot fi liniștiți înaintea lui Dumnezeu. Așadar, cei care sunt împăcați înaintea lui Dumnezeu sunt oameni dăruiți cu multe binecuvântări. Oamenii care, de-a lungul zilei, își iau prea puțin răgaz să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu, cei care se preocupă de zor numai de treburi din afară și acordă puțină importanță intrării în viață – aceștia sunt cu toții fățarnici lipsiți de orice perspectivă de creștere viitoare. Doar aceia care se pot liniști înaintea lui Dumnezeu și pot avea adevărată comuniune cu Dumnezeu sunt poporul lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre a-ți liniști inima înaintea lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 421)

Pentru a veni înaintea lui Dumnezeu ca să-I accepți cuvintele drept viața ta, mai întâi trebuie să te liniștești înaintea lui Dumnezeu. Doar atunci când te liniștești înaintea lui Dumnezeu, El te va lumina și îți va dărui cunoașterea. Cu cât oamenii sunt mai liniștiți înaintea lui Dumnezeu, cu atât sunt mai capabili să dobândească luminarea și iluminarea lui Dumnezeu. Pentru acestea, e nevoie ca oamenii să aibă evlavie și credință; doar astfel

pot atinge desăvârșirea. Exercițiul fundamental pentru pătrunderea în viața spirituală este liniștirea înaintea lui Dumnezeu. Toată pregătirea ta spirituală va da roade doar dacă te liniștești înaintea lui Dumnezeu. Dacă nu ești în stare să-ți liniștești inima înaintea lui Dumnezeu, atunci nu poți primi lucrarea Duhului Sfânt. Dacă inima ta este liniștită înaintea lui Dumnezeu orice ai face, atunci ești cineva care trăiește înaintea lui Dumnezeu. Dacă inima ta este liniștită înaintea lui Dumnezeu și se apropie de Dumnezeu orice ai face, asta arată că ești o persoană care e liniștită înaintea lui Dumnezeu. Dacă atunci când stai de vorbă cu alții sau când mergi, poți să zici: „Inima mea se apropie de Dumnezeu și nu se concentrează asupra lucrurilor exterioare, iar eu pot fi liniștit înaintea lui Dumnezeu", atunci ești o persoană liniștită înaintea lui Dumnezeu. Nu intra în contact cu lucruri care îți atrag inima spre lucruri din afară și nu intra în contact cu oameni care îți despart inima de Dumnezeu. Lasă deoparte sau ferește-te de orice ți-ar putea împiedica inima să fie aproape de Dumnezeu. Acest lucru e cel mai benefic pentru viața ta. Acum este tocmai vremea lucrării celei mari a Duhului Sfânt, vremea când Dumnezeu îi desăvârșește personal pe oameni. Dacă în clipa aceasta nu poți fi liniștit înaintea lui Dumnezeu, atunci nu ești unul dintre cei ce se vor întoarce înaintea tronului lui Dumnezeu. Dacă tu cauți altceva, iar nu pe Dumnezeu, nu va exista nicio posibilitate să fii desăvârșit de Dumnezeu. Aceia care astăzi pot auzi astfel de cuvântări ale lui Dumnezeu și totuși nu reușesc să fie liniștiți înaintea lui Dumnezeu sunt oameni care nu iubesc adevărul și nu-L iubesc pe Dumnezeu. Dacă nu te vei dărui acum, ce aștepți? A te dărui înseamnă a-ți liniști inima înaintea lui Dumnezeu. Aceasta ar fi o dăruire sinceră. Oricine își dăruiește acum cu adevărat inima lui Dumnezeu poate fi sigur că va fi făcut complet de către Dumnezeu. Nimic, indiferent ce ar fi, nu te poate tulbura; fie că este pentru a te emonda sau a te trata, fie că ai parte de frustrări și eșecuri, inima ta ar

trebui să fie mereu liniștită înaintea lui Dumnezeu. Oricum s-ar purta oamenii cu tine, inima ta ar trebui să fie liniștită înaintea lui Dumnezeu. Indiferent ce împrejurări înfrunți – fie că asupra ta se abat greutăți, suferințe ori persecuții sau diferite încercări, inima ta ar trebui să fie mereu liniștită înaintea lui Dumnezeu; acestea sunt căile spre desăvârșire. Numai dacă ești cu adevărat liniștit înaintea lui Dumnezeu, cuvintele de acum ale lui Dumnezeu îți vor fi limpezi. Vei putea atunci să practici mai corect și fără abateri iluminarea și luminarea Duhului Sfânt, să pricepi mai limpede intențiile lui Dumnezeu, ceea ce va permite slujirii tale o direcție mai clară, să pricepi mai cu acuratețe mișcarea și călăuzirea Duhului Sfânt și să ai siguranța că trăiești sub călăuzirea Duhului Sfânt. Acestea sunt rezultatele pe care le obții dacă te liniștești cu adevărat înaintea lui Dumnezeu. Atunci când oamenii nu sunt lămuriți în privința cuvintelor lui Dumnezeu, nu au nicio cale de practică, nu pot pătrunde intențiile lui Dumnezeu și nu au principiile practicii, este din pricină că inimile lor nu sunt liniștite înaintea lui Dumnezeu. Țelul liniștirii înaintea lui Dumnezeu este acela de a fi serioși și pragmatici, de a căuta corectitudinea și limpezimea în cuvintele lui Dumnezeu, iar în cele din urmă, de a ajunge să înțelegeți adevărul și să-L cunoașteți pe Dumnezeu.

Dacă inima ta nu poate fi constant liniștită înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeu nu are mijloacele pentru a te desăvârși. A fi lipsit de hotărâre este echivalent cu a fi lipsit de inimă, iar o persoană fără inimă nu poate fi liniștită înaintea lui Dumnezeu; o astfel de persoană nu știe cât de mult lucrează Dumnezeu sau cât de mult vorbește, și nici nu știe cum să practice. Oare nu-i aceasta o persoană fără inimă? Poate o persoană fără inimă să fie liniștită înaintea lui Dumnezeu? Dumnezeu nu are mijloacele de a-i desăvârși pe oamenii fără inimă – ei nu sunt cu nimic diferiți de animalele de povară. Dumnezeu a vorbit atât de limpede și de transparent și totuși,

inima ta nu s-a înduplecat și ești în continuare incapabil să te liniștești înaintea lui Dumnezeu. Oare nu ești o brută nătângă? Unii oameni se rătăcesc în practica lor de a fi liniștiți în prezența lui Dumnezeu. Când e vremea de gătit, nu gătesc, iar când e vremea de făcut treburile, nu le fac, ci doar continuă să se roage și să mediteze. A fi liniștit înaintea lui Dumnezeu nu înseamnă să nu gătești și să nu muncești ori să nu-ți trăiești viața; mai degrabă, înseamnă să reușești să-ți liniștești inima înaintea lui Dumnezeu în toate stările obișnuite și să ai un loc pentru Dumnezeu în inima ta. Atunci când vă rugați, ar trebui să îngenuncheați așa cum se cuvine în fața lui Dumnezeu ca să vă rugați; atunci când munciți sau faceți de mâncare, liniștiți-vă inima înaintea lui Dumnezeu, cugetați la cuvintele lui Dumnezeu sau cântați imnuri. În orice situație v-ați afla, ar trebui să aveți propriul vostru fel de a practica, să faceți tot ce puteți ca să vă apropiați de Dumnezeu și să încercați din răsputeri să vă liniștiți inima înaintea lui Dumnezeu. Atunci când împrejurările v-o îngăduie, rugați-vă cu concentrație; când circumstanțele nu v-o îngăduie, apropiați-vă de Dumnezeu în inima voastră, în timp ce îndepliniți sarcina respectivă. Când puteți mânca și bea cuvintele lui Dumnezeu, atunci mâncați și beți cuvintele lui Dumnezeu; când vă puteți ruga, atunci rugați-vă; când Îl puteți contempla pe Dumnezeu, atunci contemplați-L. Cu alte cuvinte, faceți tot ce puteți ca să vă pregătiți pentru intrare conform mediului în care vă aflați. Unii oameni pot fi liniștiți înaintea lui Dumnezeu atunci când n-au nicio problemă, dar, de îndată ce se întâmplă ceva, mințile lor rătăcesc. Asta nu înseamnă să fii liniștit înaintea lui Dumnezeu. Calea corectă pentru a experimenta este următoarea: inima omului să nu se îndepărteze de Dumnezeu sub nicio formă și să nu se lase tulburată de oamenii, întâmplările sau lucrurile din afară, și numai atunci o persoană este cu adevărat liniștită înaintea lui Dumnezeu. Unii oameni spun că, atunci când

se roagă în adunări, inimile lor pot fi liniștite înaintea lui Dumnezeu, dar, când au părtășie cu ceilalți, nu pot fi liniștiți înaintea lui Dumnezeu, iar gândurile lor o iau razna. Asta nu înseamnă să fii liniștit înaintea lui Dumnezeu. În momentul de față, cei mai mulți oameni sunt în starea aceasta, iar inimile lor nu reușesc să fie întotdeauna liniștite înaintea lui Dumnezeu. De aceea trebuie să vă străduiți mai mult ca să vă pregătiți în această direcție, să pătrundeți pas cu pas pe calea cea dreaptă a experienței vieții și să pășiți pe calea desăvârșirii de către Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre a-ți liniști inima înaintea lui Dumnezeu"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 422)

Lucrarea și cuvântul lui Dumnezeu sunt menite să determine o schimbare în firea voastră; scopul Lui nu este doar să vă facă să-I înțelegeți sau să-I cunoașteți lucrarea și cuvântul. Lucrul acesta nu este de ajuns. Ești o persoană care are abilitatea de a pricepe, deci nu ar trebui să ai nicio dificultate în a înțelege cuvântul lui Dumnezeu, deoarece o mare parte din cuvântul Său este scris în limbaj uman, iar El vorbește foarte deschis. De exemplu, ești perfect capabil să înveți ceea ce Dumnezeu vrea să înțelegi și să practici; acesta este un lucru pe care o persoană obișnuită, care are capacitatea de a înțelege, ar trebui să îl poată face. În special, cuvintele pe care le spune Dumnezeu în etapa actuală sunt deosebit de clare și transparente, iar Dumnezeu subliniază multe lucruri pe care oamenii nu le-au luat în considerare, precum și toate stările umane. Cuvintele Sale sunt atotcuprinzătoare și la fel de clare ca lumina unei luni pline. Așadar, acum, oamenii înțeleg multe chestiuni, dar ceva tot lipsește – punerea în practică a cuvântului Său, de către oameni. Aceștia trebuie să experimenteze în detaliu toate aspectele adevărului și să-l exploreze și să-l cerceteze și mai detaliat, nu doar să aștepte să asimileze orice li se pune la dispoziție; în caz contrar,

devin doar ceva mai mult decât niște paraziți. Ei cunosc cuvântul lui Dumnezeu, dar, totuși, nu-l pun în practică. Acest tip de persoană nu iubește adevărul și, în cele din urmă, va fi alungată. Ca să fiți ca un Petru al anilor ’90 înseamnă ca fiecare dintre voi să practice cuvântul lui Dumnezeu, să aibă o pătrundere adevărată în experiențele sale și să câștige o mai multă și mai mare luminare din colaborarea sa cu Dumnezeu, lucru ce vă va ajuta tot mai mult în viață. Dacă ați citit foarte mult din cuvântul lui Dumnezeu, dar înțelegeți doar semnificația textului și vă lipsește cunoașterea directă a cuvântului Său prin experiențele voastre practice, atunci nu veți cunoaște cuvântul lui Dumnezeu. În ceea ce te privește, cuvântul lui Dumnezeu nu înseamnă viață, ci doar litere fără viață. Și dacă trăiești doar respectând literele fără viață, nu poți pricepe esența cuvântului lui Dumnezeu și nici nu vei înțelege voia Sa. Numai când vei experimenta cuvântul Său în experiențele tale reale, semnificația spirituală a cuvântului lui Dumnezeu se va deschide pentru tine și numai din experiență poți să înțelegi semnificația spirituală a multor adevăruri și să dezlegi tainele cuvântului Său. Dacă nu-l pui în aplicare, atunci, indiferent cât de clar este cuvântul Său, singurul lucru pe care l-ai înțeles sunt literele și doctrinele goale care, pentru tine, au devenit reguli religioase. Nu asta au făcut fariseii? Dacă practicați și experimentați cuvântul lui Dumnezeu, acesta devine practic pentru voi; dacă nu căutați să-l practicați, atunci cuvântul Său este, pentru voi, doar ceva mai mult decât legenda celui de-al treilea Cer. De fapt, procesul de a crede în Dumnezeu este procesul de a-I experimenta cuvântul, precum și de a fi câștigați de către El sau, mai clar spus, a crede în Dumnezeu înseamnă să-I cunoști și să-I înțelegi cuvântul și să experimentezi și să trăiești cuvântul Său; aceasta este realitatea din spatele credinței voastre în Dumnezeu. Dacă voi credeți în Dumnezeu și sperați la viața veșnică fără a căuta să practicați cuvântul lui Dumnezeu și să intrați în realitatea

adevărului, atunci sunteți nechibzuiți. Ar fi ca și cum ați merge la un ospăț și doar v-ați uita la mâncare și ați învăța pe de rost felurile delicioase, fără a le gusta efectiv, ar fi ca și cum nu ați mânca și nu ați bea nimic acolo. Oare nu ar fi stupidă o asemenea persoană?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Odată ce înțelegeți adevărul, ar trebui să-l puneți în practică"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 423)

Adevărul pe care omul trebuie să-l aibă se găsește în cuvântul lui Dumnezeu, iar acel adevăr este cel mai benefic și mai util pentru omenire. Este întăritorul și hrana de care are nevoie trupul vostru, ceva care îl ajută pe om să-și recapete umanitatea normală. Este un adevăr cu care omul ar trebui să fie înzestrat. Cu cât practicați mai mult cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai repede va înflori viața voastră, iar adevărul va deveni mai clar. Pe măsură ce statura voastră crește, veți vedea mai clar lucrurile din lumea spirituală și veți avea mai multă putere ca să triumfați asupra Satanei. O mare parte din adevărul pe care nu îl înțelegeți va fi lămurită atunci când veți practica al lui Dumnezeu cuvânt. Cei mai mulți oameni se mulțumesc doar să înțeleagă textul cuvântului lui Dumnezeu și se concentrează pe a se dota cu doctrine, nu pe a-și aprofunda experiența prin practică, dar nu este aceasta calea fariseilor? Așadar, cum poate expresia „Cuvântul lui Dumnezeu este viață" să fie adevărată pentru ei? Viața unui om nu poate crește doar citind pur și simplu cuvântul lui Dumnezeu, ci numai când acesta este pus în practică. Dacă tu crezi că a înțelege cuvântul lui Dumnezeu este tot ceea ce e necesar pentru a avea viață și statură, atunci înțelegerea ta este distorsionată. Adevărata înțelegere a cuvântului lui Dumnezeu are loc atunci când practici adevărul, iar tu trebuie să înțelegi că „numai prin practicarea adevărului poate acesta să fie înțeles vreodată". Astăzi, după ce ai citit cuvântul lui Dumnezeu, poți doar să spui că tu

cunoști cuvântul lui Dumnezeu, dar nu poți spune că îl înțelegi. Unii spun că singura modalitate de a practica adevărul este de a-l înțelege mai întâi, dar acest lucru este doar pe jumătate corect și cu siguranță nu este pe deplin precis. Înainte de a cunoaște un adevăr, tu nu ai experimentat acel adevăr. Să simți că înțelegi ce auzi într-o predică nu înseamnă cu adevărat a înțelege – înseamnă doar a-ți însuși cuvintele textuale ale adevărului, și nu este același lucru cu a înțelege adevărata semnificație a acestuia. A avea doar o cunoaștere superficială a adevărului nu înseamnă că tu chiar îl înțelegi sau că-l cunoști; adevărata semnificație a adevărului vine din a-l fi experimentat. Prin urmare, numai atunci când experimentezi adevărul îl poți înțelege și numai atunci poți pricepe părțile ascunse ale acestuia. A-ți aprofunda experiența este singura modalitate de a pricepe conotațiile și de a înțelege esența adevărului. Așadar, cu adevărul poți să te duci oriunde, dar, dacă în tine nu există niciun adevăr, nu te gândi să încerci să-i convingi pe membrii familiei tale, cu atât mai puțin pe oamenii religioși. Fără adevăr, ești ca fulgii de zăpadă purtați de vânt, dar, cu adevărul, poți fi fericit și liber, și nimeni nu te poate ataca. Oricât de puternică este o teorie, nu poate birui adevărul. Cu adevărul, însăși lumea poate fi clătinată, iar munții și mările pot fi mutate din loc, în timp ce lipsa adevărului poate duce la ruinarea zidurilor puternice ale orașului de către viermi. Acesta este un fapt evident.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Odată ce înțelegeți adevărul, ar trebui să-l puneți în practică”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 424)

În etapa actuală, este de o importanță vitală să cunoașteți mai întâi adevărul și apoi să-l puneți în practică și să vă înzestrați în continuare cu realul înțeles al adevărului. Ar trebui să urmăriți să realizați acest lucru. În loc doar să cauți să-i faci pe alții să-ți urmeze cuvintele, ar trebui să-i

determini să-ți urmeze practica. Numai astfel poți găsi ceva semnificativ. Indiferent ce se abate asupra ta, indiferent ce persoane întâlnești, câtă vreme ai adevărul, vei reuși să rămâi neclintit. Cuvântul lui Dumnezeu este ceea ce îi aduce omului viață, nu moarte. Dacă după ce ai citit cuvântul lui Dumnezeu nu prinzi viață, ci ești încă mort, atunci este ceva în neregulă cu tine. Dacă după un timp în care ai citit mult din cuvântul lui Dumnezeu și ai auzit multe predici practice, ești încă într-o condiție de moarte, aceasta este dovada că nu ești cineva care apreciază adevărul, și nici nu ești o persoană care caută adevărul. Dacă voi ați căuta cu adevărat să Îl câștigați pe Dumnezeu, nu v-ați concentra pe a vă înzestra cu doctrine înalte și a le folosi pentru a-i învăța pe alții, ci v-ați concentra, în schimb, pe experimentarea cuvântului lui Dumnezeu și punerea în practică a adevărului. Nu acesta este lucrul în care ar trebui să căutați să pătrundeți în acest moment?

Există un timp limitat ca Dumnezeu să-Și facă lucrarea în om, deci ce rezultat poate să existe dacă nu cooperezi cu El? De ce oare Dumnezeu vrea mereu ca voi să-I practicați cuvântul odată ce îl înțelegeți? Acest lucru se datorează faptului că Dumnezeu v-a dezvăluit cuvintele Lui, iar următorul vostru pas este să le practicați cu adevărat. În timp ce voi practicați aceste cuvinte, Dumnezeu va săvârși lucrarea de luminare și îndrumare. Așa stau lucrurile. Cuvântul lui Dumnezeu îi permite omului să înflorească în viață și nu conține elemente care ar putea să-l facă pe om să se abată sau să devină pasiv. Spui că ai citit cuvântul lui Dumnezeu și că l-ai practicat, dar încă nu ai primit nicio lucrare de la Duhul Sfânt. Cuvintele tale ar putea să păcălească doar un copil. Poate că alți oameni nu știu dacă intențiile tale sunt bune, dar crezi că e posibil ca Dumnezeu să nu știe? Cum se face că alții practică al lui Dumnezeu cuvânt și primesc luminarea Duhului Sfânt, dar, totuși, tu practici cuvântul Lui și nu primești luminarea Duhului Sfânt?

Are Dumnezeu emoții? Dacă intențiile tale sunt cu adevărat bune și ești cooperant, atunci Duhul lui Dumnezeu va fi cu tine. Unii oameni își doresc mereu să-și înfigă propriul steag, dar de ce nu-i lasă Dumnezeu să se ridice și să conducă Biserica? Unii oameni își îndeplinesc pur și simplu funcția și îndatoririle și, fără să-și dea seama, obțin aprobarea lui Dumnezeu. Cum se poate așa ceva? Dumnezeu cercetează profunzimea inimii omului, iar oamenii care caută adevărul trebuie să facă acest lucru cu intenții bune. Oamenii care nu au intenții bune nu pot rămâne neclintiți. În esență, scopul vostru este să lăsați cuvântul lui Dumnezeu să-și facă efectul în voi. Altfel spus, înseamnă să aveți o înțelegere adevărată a cuvântului lui Dumnezeu când îl puneți în practică. Poate capacitatea voastră de a pricepe cuvântul lui Dumnezeu este slabă, dar, când practicați cuvântul Său, El poate îndrepta acest neajuns, deci nu numai că trebuie să cunoașteți multe adevăruri, ci să le și practicați. Acesta este obiectivul principal, care nu poate fi ignorat. Isus a îndurat multe oropsiri și suferințe în cei treizeci și trei de ani și jumătate ai Lui. A suferit atât de mult doar pentru că a practicat adevărul, a făcut voia lui Dumnezeu în toate lucrurile și I-a păsat numai de voia lui Dumnezeu. Dacă ar fi știut adevărul fără să-l practice, nu ar fi îndurat aceste suferințe. Dacă Isus ar fi urmat învățăturile evreilor și i-ar fi urmat pe farisei, nu ar fi suferit. Din faptele lui Isus, puteți afla că eficacitatea lucrării lui Dumnezeu asupra omului vine din cooperarea lui și acesta este un lucru pe care trebuie să-l recunoașteți. Ar fi suferit Isus pe cruce, așa cum a făcut-o, dacă nu ar fi practicat adevărul? Ar fi putut oare să spună o rugăciune atât de îndurerată dacă nu ar fi acționat în conformitate cu voia lui Dumnezeu? Prin urmare, voi ar trebui să suferiți de dragul practicării adevărului; acesta este felul de suferință la care ar trebui să fie supusă o persoană.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Odată ce înțelegeți adevărul, ar trebui să-l puneți în practică”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 425)

În practică, respectarea poruncilor ar trebui să fie legată de punerea în practică a adevărului. În timp ce respectă poruncile, omul trebuie să practice adevărul. Când practică adevărul, nu trebuie să încalce principiile poruncilor, nici să fie împotriva poruncilor; trebuie să faci orice îți cere Dumnezeu. Respectarea poruncilor și practicarea adevărului sunt interconectate, nu contradictorii. Cu cât practici mai mult adevărul, cu atât devii mai capabil să respecți esența poruncilor. Cu cât practici mai mult adevărul, cu atât vei înțelege mai mult cuvântul lui Dumnezeu așa cum este exprimat în porunci. Practicarea adevărului și respectarea poruncilor nu sunt acțiuni contradictorii – sunt interconectate. La început, omul putea să practice adevărul și să obțină luminarea de la Duhul Sfânt numai după ce respecta poruncile, dar nu aceasta este intenția inițială a lui Dumnezeu. Dumnezeu îți cere să I te închini cu inima, nu doar să te comporți bine. Totuși, trebuie să respecți poruncile cel puțin superficial. Treptat, prin experiență, după ce au dobândit o înțelegere mai clară a lui Dumnezeu, oamenii vor înceta să se răzvrătească și să se împotrivească lui Dumnezeu și nu vor mai avea nicio îndoială față de lucrarea Lui. Acesta este singurul fel prin care omul poate să respecte esența poruncilor. Prin urmare, simpla respectare a poruncilor fără practicarea adevărului este ineficientă și nu reprezintă închinarea adevărată la Dumnezeu, pentru că nu ai atins încă o statură reală. Respectarea poruncilor fără adevăr se reduce la respectarea rigidă a regulilor. Făcând astfel, poruncile vor deveni legea ta, ceea ce nu te va ajuta să crești în viață. Dimpotrivă, acestea vor deveni povara ta și te vor lega strâns, ca legile Vechiului Testament, făcându-te să pierzi prezența Duhului Sfânt. Prin urmare, numai practicând adevărul poți respecta în mod efectiv poruncile, și respecți poruncile pentru a practica adevărul. În procesul respectării poruncilor, vei pune în practică și mai multe adevăruri,

iar când practici adevărul, vei dobândi o înțelegere și mai profundă a ceea ce înseamnă de fapt poruncile. Scopul și sensul din spatele cerinței lui Dumnezeu ca omul să respecte poruncile nu este să-l facă să urmeze regulile, așa cum și-ar putea închipui omul; mai degrabă, are de-a face cu intrarea lui în viață. Măsura creșterii tale în viață dictează gradul în care vei putea să respecți poruncile. Deși poruncile sunt pentru a fi respectate de om, esența poruncilor devine evidentă numai prin experiența de viață a omului. Majoritatea oamenilor presupun că a respecta poruncile bine înseamnă că sunt „complet pregătiți și tot ce rămâne de făcut este să fie răpiți”. Acesta este un gen de idee extravagantă și nu este conformă cu voia lui Dumnezeu. Cei care spun astfel de lucruri nu doresc să facă progrese și râvnesc după trup. Asta e o prostie! Nu este în concordanță cu realitatea! Simpla practicare a adevărului fără a respecta de fapt poruncile nu este voia lui Dumnezeu. Cei care fac asta sunt infirmi; sunt ca oamenii cărora le lipsește un picior. Simpla respectare a poruncilor, ca și cum ai adera la reguli fără a avea însă adevărul – nici asta nu poate mulțumi voia lui Dumnezeu; ca și aceia cărora le lipsește un ochi, persoanele care fac asta suferă, la rândul lor, de o formă de invaliditate. Se poate spune că, dacă respecți poruncile bine și dobândești o înțelegere clară a Dumnezeului practic, atunci vei avea adevărul; relativ vorbind, vei fi câștigat statură reală. Dacă practici adevărul pe care ar trebui să-l practici, vei respecta în același timp și poruncile, iar aceste două lucruri nu sunt în contradicție. Practicarea adevărului și respectarea poruncilor sunt două sisteme, ambele fiind parte integrantă din experiența vieții unei persoane. Experiența cuiva ar trebui să cuprindă o integrare a respectării poruncilor cu practicarea adevărului, nu o diviziune. Cu toate acestea, există atât diferențe, cât și legături între aceste două lucruri.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Respectarea poruncilor și practicarea adevărului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 426)

Promulgarea poruncilor în noua epocă este o mărturie a faptului că toți oamenii din acest curent, toți cei ce aud astăzi glasul lui Dumnezeu, au intrat într-o epocă nouă. Acesta este un nou început pentru lucrarea lui Dumnezeu, precum și începutul ultimei părți a lucrării din planul de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu (planul mântuirii). Poruncile noii epoci simbolizează faptul că Dumnezeu și omul au intrat în tărâmul unui nou cer și al unui nou pământ și că Dumnezeu, așa cum Iahve a lucrat printre israeliți și Isus a lucrat printre evrei, va face mai multă lucrare practică și va face o lucrare mai mare și mai minunată pe pământ. Ele simbolizează, de asemenea, că acest grup de oameni va primi însărcinări mai multe și mai mari de la Dumnezeu și va fi aprovizionat, hrănit, sprijinit, îngrijit și protejat de El în manieră practică, i se va acorda și mai multă pregătire practică și va fi tratat, frânt și rafinat de cuvântul lui Dumnezeu. Semnificația poruncilor noii epoci este destul de profundă. Acestea sugerează că Dumnezeu Se va arăta cu adevărat pe pământ, de unde va cuceri întregul univers, dezvăluind toată slava Sa în trup. Ele sugerează, de asemenea, că Dumnezeul practic va face mai multă lucrare practică pe pământ pentru a-Și desăvârși aleșii. Mai mult, Dumnezeu va împlini totul pe pământ prin cuvinte și va face să se manifeste decretul conform căruia „Dumnezeul întrupat Se va ridica în înalt și va fi preamărit, iar toate popoarele și toate națiunile vor îngenunchea pentru a se închina lui Dumnezeu, care este mare”. Deși poruncile noii epoci sunt pentru a fi respectate de om și cu toate că a face asta e datoria omului și obligația sa, sensul pe care îl reprezintă acestea este mai degrabă prea profund pentru a fi pe deplin exprimat într-unul sau două cuvinte. Poruncile noii epoci înlocuiesc legile Vechiului Testament și ordinele Noului Testament așa cum au fost promulgate de Iahve și de Isus. Aceasta este o lecție mai profundă,

nu o chestiune așa de simplă cum și-ar putea închipui omul. Există un aspect cu însemnătate practică pentru poruncile noii epoci: ele servesc drept interfață între Epoca Harului și Epoca Împărăției. Poruncile noii epoci pun capăt tuturor practicilor și ordinelor vechii epoci, precum și tuturor practicilor din epoca lui Isus și celor dinaintea ei. Ele îl aduc pe om în prezența Dumnezeului mai practic, permițându-i să înceapă să fie desăvârșit personal de către El; sunt începutul căii desăvârșirii. Prin urmare, ar trebui să aveți o atitudine corectă față de poruncile din epoca nouă, fără a le urma la întâmplare sau a le disprețui. Poruncile noii epoci pun în evidență cu putere un anumit aspect: că omul se va închina la Însuși Dumnezeul practic de astăzi, adică se va supune într-un mod mai practic esenței Duhului. De asemenea, poruncile subliniază principiul după care Dumnezeu va judeca omul ca fiind vinovat sau drept după ce Se va fi manifestat ca Soarele Dreptății. Poruncile sunt mai ușor de înțeles decât de pus în practică. Din asta se poate vedea că, dacă Dumnezeu dorește să desăvârșească omul, atunci El trebuie să facă acest lucru prin propriile Sale cuvinte și îndrumări, iar omul nu poate dobândi desăvârșirea numai prin propria-i inteligență înnăscută. Dacă omul poate sau nu să respecte poruncile noii epoci este un fapt legat de cunoașterea de către om a Dumnezeului practic. Prin urmare, dacă poți respecta sau nu poruncile nu este o chestiune care va fi rezolvată în doar câteva zile. Aceasta este o lecție foarte profundă de învățat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Respectarea poruncilor și practicarea adevărului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 427)

Practicarea adevărului este o cale prin care viața omului poate crește. Dacă nu practicați adevărul, veți rămâne doar cu teoria și nu veți avea o viață reală. Adevărul este simbolul staturii omului, iar dacă practici sau nu adevărul are legătură cu faptul dacă ai sau nu statură reală. Dacă nu practici

adevărul, nu acționezi în mod corect sau ești influențat de emoții și de îngrijirea trupului, atunci ești departe de respectarea poruncilor. Aceasta este cea mai profundă lecție. În fiecare epocă, există multe adevăruri pe care omul trebuie să le pătrundă și să le înțeleagă, dar, de asemenea, în fiecare epocă există și diferite porunci care însoțesc acele adevăruri. Adevărurile pe care le practică oamenii au legătură cu epoca respectivă, în același fel ca poruncile pe care ei le respectă. Fiecare epocă are propriile adevăruri care trebuie să fie practicate și porunci care să fie respectate. Cu toate acestea, în funcție de diferitele porunci promulgate de Dumnezeu – adică, în funcție de diferitele epoci – scopul și efectul practicării adevărului de către om diferă proporțional. Se poate spune că poruncile servesc adevărului, iar adevărul există pentru a menține poruncile. Dacă există doar adevăr, atunci nu vor exista schimbări demne de menționat în lucrarea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, prin referirea la porunci, omul poate identifica amploarea tendințelor din lucrarea Duhului Sfânt și poate cunoaște epoca în care lucrează Dumnezeu. În religie, există mulți oameni care pot practica adevărurile ce au fost practicate de oamenii din Epoca Legii. Totuși, ei nu au poruncile din epoca nouă și nici nu le pot respecta. Ei păstrează tot vechile căi și rămân ca oamenii primordiali. Nu sunt însoțiți de noile metode de lucru și nu pot vedea poruncile din epoca nouă. Ca atare, ei nu au lucrarea lui Dumnezeu. E ca și cum ar avea niște coji de ouă goale: dacă nu este niciun pui înăuntru, atunci nu există spirit. Mai precis, înseamnă că nu au viață. Astfel de oameni nu au intrat în epoca nouă și au rămas în urmă cu mulți pași. Prin urmare, este inutil ca oamenii să aibă adevăruri din epoci mai vechi, dar să nu aibă poruncile din epoca nouă. Mulți dintre voi practicați adevărul de astăzi, dar nu respectați poruncile. Nu veți câștiga nimic, iar adevărul pe care îl practicați va fi fără valoare și fără sens și Dumnezeu nu vă va lăuda. Practicarea adevărului trebuie să se facă în

cadrul parametrilor metodelor din lucrarea prezentă a Duhului Sfânt; trebuie să se facă răspunzând glasului Dumnezeului practic de azi. Fără acest lucru, totul este lipsit de valoare, ca și cum ai încerca să iei apă cu un coș de bambus. Acesta este și înțelesul practic al promulgării poruncilor din noua epocă. Dacă oamenii trebuie să respecte poruncile, ar trebui cel puțin să-L cunoască pe Dumnezeul practic ce Se arată în trup, fără confuzie. Cu alte cuvinte, oamenii ar trebui să priceapă principiile respectării poruncilor. A respecta poruncile nu înseamnă a le urma la întâmplare, arbitrar, ci a le respecta cu o bază, cu un obiectiv și cu principii. Primul lucru de îndeplinit este ca viziunile tale să fie clare. Dacă înțelegi în profunzime lucrarea Duhului Sfânt în timpul prezent și intri în metodele de lucru ale zilei de astăzi, atunci vei dobândi o înțelegere clară a esenței respectării poruncilor. Dacă vine ziua când vei vedea esența poruncilor noii epoci și vei putea să respecți poruncile, atunci vei fi fost desăvârșit. Aceasta este semnificația reală a practicării adevărului și a respectării poruncilor. Dacă poți sau nu să practici adevărul depinde de modul în care percepi esența poruncilor noii epoci. Lucrarea Duhului Sfânt se va arăta în mod continuu omului, iar Dumnezeu va cere din ce în ce mai mult de la om. Prin urmare, adevărurile pe care omul le pune efectiv în practică vor crește ca număr, iar efectele respectării poruncilor vor fi mai profunde. Așadar, trebuie să practicați adevărul și totodată să respectați poruncile. Nimeni să nu neglijeze această problemă; lăsați noul adevăr și noile porunci să înceapă în același timp în această epocă nouă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Respectarea poruncilor și practicarea adevărului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 428)

Mulți oameni pot vorbi puțin despre practică și pot vorbi despre impresiile lor personale, dar în mare parte este iluminarea câștigată din

cuvintele altora. Aceasta nu include nimic din practicile lor personale, nici nu include ceea ce înțeleg din experiențele proprii. Am analizat această problemă mai devreme; să nu crezi că nu știu nimic. Nu ești decât un tigru de hârtie, dar vorbești despre cum să-l învingi pe Satana, cum să mărturisești despre biruință și cum să trăiești potrivit chipului lui Dumnezeu? Totul este absurd! Crezi că toate cuvintele pe care le spune Dumnezeu azi sunt menite să te încânte doar? Gura ta vorbește despre lepădarea de vechiul sine și punerea în practică a adevărului, dar mâinile tale săvârșesc alte fapte și inima ta pune la cale alte uneltiri – ce fel de persoană ești? De ce nu faci cu mâinile tale ceea ce spui cu gura? Atât de multe predici au devenit cuvinte goale; nu e dureros lucrul acesta? Dacă nu reușești să pui în practică cuvântul lui Dumnezeu, aceasta dovedește că încă nu ai intrat în contact cu modul în care lucrează Duhul Sfânt, că încă nu ai avut lucrarea Duhului Sfânt în tine și încă nu ai primit călăuzirea Lui. Dacă spui că nu poți decât să înțelegi cuvântul lui Dumnezeu, dar ești incapabil să îl pui în practică, atunci ești o persoană care nu iubește adevărul. Dumnezeu nu vine să mântuiască o astfel de persoană. Isus a suferit enorm când a fost răstignit pentru a mântui păcătoșii, a-i mântui pe cei săraci, a-i mântui pe acei oameni smeriți. Răstignirea Lui a adus jertfa de păcat. Dacă nu poți practica cuvântul lui Dumnezeu, atunci ar trebui să pleci cât de repede poți; nu zăbovi în casa lui Dumnezeu pe cheltuiala altora. Multor oameni chiar le este greu să se înfrâneze de la a face lucruri care, în mod clar, sunt potrivnice lui Dumnezeu. Nu-și caută ei moartea? Cum pot ei vorbi despre intrarea în Împărăția lui Dumnezeu? Ar îndrăzni ei să-I vadă fața? Mănânci mâncare pe care El ți-o dă, faci lucruri necinstite care sunt potrivnice lui Dumnezeu, ești răuvoitor, prefăcut și plin de înșelătorie chiar și atunci când Dumnezeu te lasă să te bucuri de binecuvântările pe care le-a revărsat asupra ta – nu simți cum îți ard palmele când le primești? Nu simți

cum ți se înroșește obrazul? După ce ai făcut un lucru contrar lui Dumnezeu, ai dus la îndeplinire planuri pentru „a înșela”, nu te simți înspăimântat? Dacă nu simți nimic, cum poți vorbi despre vreun viitor? De multă vreme nu mai ai un viitor, deci ce așteptări mai mari poți avea încă? Dacă vorbești cu nerușinare și nu-ți faci niciun reproș, iar inima ta nu este conștientă defel, atunci nu înseamnă că deja ai fost abandonat de Dumnezeu? Te-ai deprins să vorbești și să te porți cu indulgență și fără reținere; cum vei putea vreodată fi desăvârșit de Dumnezeu astfel? Ai putea să străbați lumea de la un cap la altul? Pe cine ai convinge? Cei care îți cunosc adevărata natură te vor ține la distanță. Nu este aceasta pedeapsa lui Dumnezeu? La urma urmei, dacă nu este decât vorbă fără faptă, nu va avea loc nicio creștere. Chiar dacă Duhul Sfânt ar putea să lucreze în tine când vorbești, dacă nu practici, Duhul Sfânt va înceta să lucreze. Dacă tu continui în acest fel, cum se poate vorbi despre vreun viitor sau de o dăruire a întregii tale ființe lucrării lui Dumnezeu? Tu doar vorbești despre a-ți dărui întreaga ființă, însă nu Îi dai lui Dumnezeu inima ta care Îl iubește cu adevărat. Tot ce a primit Dumnezeu este inima plină de cuvinte, nu inima plină de fapte. Oare aceasta să fie adevărata ta statură? Dacă ai continua în acest fel, când ai fi tu oare desăvârșit de Dumnezeu? Nu te neliniștește viitorul tău întunecat și sumbru? Nu simți că Dumnezeu Și-a pierdut nădejdea în tine? Nu știi că Dumnezeu dorește să desăvârșească mai mulți oameni și alți oameni noi? Ar putea lucrurile vechi să se păstreze? Nu ești atent la cuvintele lui Dumnezeu azi: aștepți ziua de mâine?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Persoana care ajunge la mântuire este persoana care este dispusă să practice adevărul”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 429)

A lua cuvintele lui Dumnezeu și a fi capabil să le explici fără jenă nu înseamnă că ești în posesia realității; lucrurile nu sunt atât de simple pe cât

îți imaginezi. A fi sau a nu fi în posesia realității nu se bazează pe ceea ce spui; mai degrabă, se bazează pe ceea ce trăiești. Doar când cuvintele lui Dumnezeu devin viața și exprimarea ta firească se poate spune că ai realitatea, și doar atunci se poate considera că ai dobândit adevărata înțelegere și statura reală. Trebuie să fii capabil să reziști examinării lungi perioade de timp și trebuie să poți trăi asemănarea pe care o cere Dumnezeu. Aceasta nu trebuie să fie o simplă imagine, ci să se reverse natural din tine. Numai atunci vei avea cu adevărat realitatea și numai atunci vei fi obținut viața. Dă-Mi voie să folosesc exemplul încercării la care au fot supuși făcătorii de servicii, care vă este cunoscut tuturor. Oricine poate oferi cele mai elevate teorii cu privire la făcătorii de servicii și toți au o înțelegere corectă în legătură cu această chestiune; ei discută despre acest subiect și fiecare discurs îl depășește pe ultimul, ca și cum ar fi o competiție. Cu toate acestea, dacă omul nu a trecut printr-o încercare majoră, e foarte greu de spus dacă mărturia lui este bună. Pe scurt, trăirea omului este încă foarte deficitară, întru totul în dezacord cu înțelegerea lui. Așadar, mai are până să devină statura actuală a omului și nu este încă viața lui. Pentru că înțelegerea omului nu a fost încă adusă în realitate, statura lui este tot ca un castel clădit pe nisip, clătinându-se și gata să se prăbușească. Omul are prea puțină realitate; este aproape imposibil să găsești un strop de realitate în om. Există prea puțină realitate care să curgă natural din om și toată realitatea pe care o trăiește a fost forțată. De aceea spun că omul nu are realitate. Deși oamenii pretind că iubirea lor față de Dumnezeu nu se schimbă niciodată, este doar ceea ce spun înainte de a fi puși în fața unor încercări. Atunci când, într-o zi, sunt puși brusc în fața unor încercări, lucrurile despre care vorbesc vor deveni încă o dată incompatibile cu realitatea, iar acest fapt va dovedi, din nou, că oamenii nu au realitate. Se poate spune că, ori de câte ori întâlnești lucruri care nu se potrivesc

noțiunilor tale și care îți cer să te lași la o parte, acele lucruri sunt încercările tale. Înainte ca voia lui Dumnezeu să fie revelată, toți sunt supuși unui test riguros și unei încercări imense. Poți să înțelegi această chestiune? Când Dumnezeu vrea să-i pună la încercare pe oameni, El le permite întotdeauna să aleagă de unii singuri înainte de a li se revela adevărul faptelor. Asta înseamnă că, atunci când Dumnezeu îl supune pe om la încercări, El nu îți va spune niciodată adevărul; acesta este modul prin care sunt expuși oamenii. Aceasta este o metodă prin care Dumnezeu Își desfășoară lucrarea, ca să vadă dacă tu Îl cunoști pe Dumnezeul de astăzi și dacă ai sau nu vreun pic de realitate. Ești cu adevărat lipsit de îndoieli în ceea ce privește lucrarea lui Dumnezeu? Vei fi într-adevăr capabil să rămâi ferm atunci când o încercare de mare importanță se va abate asupra ta? Cine îndrăznește să spună „Garantez că nu vor fi probleme”? Cine îndrăznește să afirme „Poate că alții au îndoieli, dar eu nu voi avea nicicând”? Este exact ca atunci când Petru a fost supus încercărilor: se fălea mereu înainte ca adevărul să fi fost revelat. Acesta nu este un defect personal caracteristic doar lui Petru; aceasta este cea mai mare problemă cu care se confruntă orice om acum. Dacă ar fi să vizitez câteva locuri sau dacă ar fi să vizitez câțiva frați și câteva surori, să văd care este înțelegerea voastră asupra lucrării de azi a lui Dumnezeu, ați fi cu siguranță capabili să spuneți multe despre cunoașterea voastră și ar părea că nu aveți nicio îndoială. Dacă te-aș întreba „Poți stabili cu adevărat că lucrarea de azi este săvârșită de Dumnezeu Însuși? Fără nicio îndoială?”, ai răspunde cu siguranță: „Fără nicio îndoială, este lucrarea săvârșită de Duhul lui Dumnezeu”. Odată ce ai răspuns astfel, cu siguranță nu ai avea nicio fărâmă de îndoială și te-ai simți chiar destul de mulțumit, gândind că ai câștigat un pic de realitate. Cei care au tendința să înțeleagă lucrurile în acest fel sunt cei care au mai puțină realitate; cu cât un om crede că a câștigat-o, cu atât mai puțin va rămâne

ferm în fața încercărilor. Vai de cei care sunt aroganți și trufași și vai de cei care nu au cunoaștere de sine; asemenea oameni sunt adepții vorbelor și, totuși, se descurcă cel mai rău când își pun cuvintele în practică. La cel mai mic semn de dificultate, acești oameni încep să aibă îndoieli, iar gândul renunțării le pătrunde în minte. Nu au niciun fel de realitate; au doar teorii care sunt mai presus decât religia, lipsite de realitatea pe care o cere Dumnezeu acum. Cel mai mult Mă dezgustă cei care nu vorbesc decât de teorii, fără să aibă realitate. Aceștia strigă cel mai tare când își fac lucrarea, dar, imediat ce sunt confruntați cu realitatea, se prăbușesc. Nu arată asta oare că oamenii aceștia nu au realitate? Indiferent cât de cumplite ar fi vânturile și valurile, dacă poți rămâne în picioare fără să permiți ca vreo fărâmă de îndoială să-ți pătrundă în minte și dacă poți rămâne ferm și să nu tăgăduiești, chiar și atunci când nu a mai rămas nimeni altcineva, se va considera că ai adevărata înțelegere și că ești, într-adevăr, în posesia realității. Dacă te întorci după cum bate vântul – dacă urmezi majoritatea și înveți să spui ceea ce spun ceilalți – indiferent cât de elocvent ai putea fi, nu va fi o dovadă că ai realitatea. Așadar, îți sugerez să nu te pripești să strigi cuvinte goale. Știi tu ce va face Dumnezeu? Nu te purta ca un alt Petru, ca să nu atragi rușinea asupra ta și să nu-ți mai poți ține capul sus; asta nu va ajuta pe nimeni. Majoritatea oamenilor nu au o statură reală. Deși Dumnezeu a lucrat foarte mult, El nu a făcut realitatea să se coboare asupra oamenilor; ca să fiu mai precis, Dumnezeu nu a mustrat niciodată pe nimeni personal. Unii oameni au fost dați în vileag prin intermediul unor asemenea încercări, ei întinzându-și tot mai mult mâinile păcătoase, gândindu-se că este ușor să Îl înfrângă pe Dumnezeu, că pot face orice își doresc. Din moment ce nu sunt capabili să reziste nici măcar unei astfel de încercări, încercările și mai solicitante ies din discuție, iar realitatea iese și ea din discuție. Nu încearcă ei, pur și simplu, să-L păcălească pe Dumnezeu? A

avea realitatea nu e ceva ce poate fi simulat, și nici nu e ceva ce poți obține din cunoașterea acesteia. Depinde atât de adevărata ta statură, cât și de abilitatea ta de a face sau nu față tuturor încercărilor. Înțelegi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar punerea adevărului în practică înseamnă să ai realitatea”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 430)

Dumnezeu nu le cere oamenilor simpla abilitate de a vorbi despre realitate; ar fi prea simplu, nu-i așa? Așadar, de ce vorbește Dumnezeu despre pătrunderea în viață? De ce vorbește El despre transformare? Dacă oamenii sunt în stare să spună doar vorbe goale despre realitate, pot ei să dobândească o transformare a firii lor? Soldații buni ai Împărăției nu sunt instruiți să fie un grup de oameni care pot doar să vorbească despre realitate sau care doar se laudă; mai degrabă, sunt instruiți să trăiască oricând cuvintele lui Dumnezeu, să rămână de neclintit indiferent de obstacolele pe care le înfruntă, să trăiască tot timpul în conformitate cu spusele lui Dumnezeu și să nu se întoarcă în lume. Aceasta este realitatea despre care vorbește Dumnezeu; aceasta este cerința lui Dumnezeu de la oameni. Așadar, să nu vezi realitatea despre care vorbește Dumnezeu ca fiind prea simplă! Simpla iluminare din partea Duhului Sfânt nu este același lucru cu deținerea realității. Aceasta nu este statura oamenilor – este harul lui Dumnezeu, la care omul nu contribuie cu nimic. Fiecare om trebuie să îndure suferințele lui Petru și, chiar mai mult, să aibă gloria lui Petru, pe care să o trăiască după ce a obținut lucrarea lui Dumnezeu. Numai acest lucru poate fi numit realitate. Să nu crezi că ai realitatea doar pentru că poți vorbi despre ea; acesta este un sofism. Astfel de gânduri nu sunt în concordanță cu voia lui Dumnezeu și nu au nicio semnificație actuală. Să nu mai spui asemenea lucruri pe viitor – să desființezi astfel de ziceri! Toți aceia care înțeleg greșit cuvintele lui Dumnezeu sunt necredincioși. Ei nu

au nicio cunoaștere reală și cu atât mai puțin vreo statură reală; sunt oameni ignoranți, lipsiți de realitate. Cu alte cuvinte, toți cei care trăiesc în afara esenței cuvintelor lui Dumnezeu sunt necredincioși. Cei considerați necredincioși de către oameni sunt fiare în ochii lui Dumnezeu, iar cei considerați necredincioși de către Dumnezeu sunt oameni care nu au cuvintele Sale drept viață a lor. Așadar, se poate spune că oamenii care nu au realitatea cuvintelor lui Dumnezeu și care nu reușesc să trăiască cuvintele Lui sunt necredincioși. Intenția lui Dumnezeu este să facă în așa fel încât toți să trăiască realitatea cuvintelor Sale – nu doar ca toată lumea să fie capabilă să vorbească despre realitate ci, mai important, să permită tuturor să trăiască realitatea cuvintelor Sale. Realitatea pe care o percepe omul este superficială; nu are nicio valoare și nu poate împlini voia lui Dumnezeu. Este prea umilă și nici măcar nu merită menționată. Are prea multe lipsuri și este mult prea departe de standardul cerințelor lui Dumnezeu. Fiecare va fi supus unei cercetări majore pentru a vedea care dintre voi știe numai să vorbească despre înțelegerea lui, fără a fi capabil să indice calea, dar și pentru a descoperi care dintre voi este un gunoi inutil. Amintește-ți asta pe viitor! Nu vorbi despre cunoștințe goale; vorbește numai de calea spre practică și despre realitate. Fă trecerea de la adevărata cunoaștere la practica efectivă și, apoi, fă trecerea de la practică la trăirea realității. Nu le predica altora și nu vorbi despre adevărata cunoaștere. Dacă înțelegerea ta este o cale, atunci eliberează-ți cuvintele pe aceasta; dacă nu este o cale, atunci te rog să taci și să nu mai vorbești! Ceea ce spui este inutil. Vorbești despre înțelegere pentru a-L înșela pe Dumnezeu și pentru a-i face pe ceilalți să te invidieze. Nu asta este ambiția ta? Nu te joci în mod deliberat cu ceilalți? Are lucrul acesta vreo valoare? Dacă vorbești despre înțelegere, numai după ce ai experimentat-o, atunci nu se va considera că te fălești. Altfel, ești doar o persoană care scuipă cuvinte arogante. În

experiența ta concretă, există multă lucruri pe care nici măcar nu le poți depăși, iar tu nu te poți răscula împotriva trupului tău; faci mereu ce vrei și nu împlinești niciodată voia lui Dumnezeu – și, totuși, ai impertinența să vorbești despre înțelegeri teoretice. Ești un nerușinat! Îndrăznești încă să vorbești despre cum înțelegi cuvintele lui Dumnezeu. Ce nerușinare din partea ta! Retorica și lăudăroșenia au devenit propria ta natură și te-ai obișnuit să faci acest lucru. Ori de câte ori vrei să vorbești, o faci ușor, dar, când vine vorba de practică, te dedai ornamentării. Nu e asta o metodă de a-i păcăli pe ceilalți? Poate ești capabil să-i păcălești pe oameni, dar Dumnezeu nu poate fi înșelat. Oamenii sunt neatenți și nu au discernământ, dar Dumnezeu este serios în privința unor asemenea chestiuni și El nu te va cruța. E posibil ca frații și surorile tale să te susțină, să îți laude înțelegerea și să te admire, dar, dacă nu ai realitate, Duhul Sfânt nu te va cruța. Poate că Dumnezeul practic nu îți va căuta defectele, dar Duhul lui Dumnezeu te va ignora, iar ție îți va fi îndeajuns de greu să înduri asta. Crezi acest lucru? Vorbește mai mult despre realitatea practicii; ai uitat deja? Vorbește mai mult despre căile practice; ai uitat deja? „Oferă mai puține teorii și discursuri pompoase și inutile; cel mai bine este să începi acum să practici.” Ai uitat aceste cuvinte? Chiar nu înțelegi nimic? Nu ai niciun fel de înțelegere a voii lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar punerea adevărului în practică înseamnă să ai realitatea”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 431)

S-ar cuveni să studiați lecții mai realiste. Nu e nevoie de acele vorbe goale, răsunătoare, pe care le admiră oamenii. Când vine vorba de a discuta despre cunoaștere, cunoașterea fiecărei persoane este mai presus decât cea a celei dinainte, dar oamenii încă nu au nicio cale către practică. Câți oameni au înțeles principiile practicii? Câți au învățat lecții efective? Cine poate

avea părtășie în privința realității? Să fii capabil să vorbești despre cunoașterea cuvintelor lui Dumnezeu nu înseamnă că ai o statură autentică; nu arată decât că te-ai născut inteligent, că ești dăruit. Dacă nu poți arăta calea, atunci nu vei obține nimic și vei fi un gunoi inutil! Nu cumva te prefaci, dacă nu poți spune nimic despre o cale efectivă spre practică? Nu cumva înșeli, dacă nu le poți oferi altora propriile tale experiențe efective, dându-le, astfel, lecții din care ei pot să învețe sau o cale spre practică? Nu ești un prefăcut? Ce valoare ai? O astfel de persoană ar putea să joace numai rolul de „inventator al teoriei socialismului", nu pe cel de „contribuitor la înfăptuirea socialismului". Să fii lipsit de realitate înseamnă să nu ai niciun adevăr. Să fii lipsit de realitate înseamnă să nu fii bun de nimic. Să fii lipsit de realitate înseamnă să fii un cadavru viu. Să fii lipsit de realitate înseamnă să fii un „gânditor marxist-leninist" fără valoare de referință. Îndemn pe fiecare dintre voi să tacă în privința teoriei și să vorbească despre ceva real, ceva autentic și substanțial; studiați niște „artă modernă", spuneți ceva realist, contribuiți cu ceva real și aveți ceva spirit de dăruire. Înfruntă realitatea când vorbești; nu te deda discuțiilor nerealiste și exagerate ca să-i faci pe oameni să se simtă fericiți sau să se ridice și să te observe. Care e valoarea acestui lucru? Ce rost are să-i faci pe oameni să te trateze cu căldură? Fiți puțin „artistici" în discurs, fiți puțin mai corecți în comportament, fiți puțin mai rezonabili în felul în care vă ocupați de lucruri, fiți un pic mai realiști când vorbiți, gândiți-vă să aduceți beneficii casei lui Dumnezeu prin fiecare faptă a voastră, ascultați-vă conștiința când deveniți emotivi, nu răsplătiți bunătatea cu ură, nu fiți nerecunoscători în fața bunătății și nu fiți ipocriți, ca nu cumva să deveniți o influență negativă. Când mâncați și beți cuvintele lui Dumnezeu, conectați-le mai mult la realitate, iar când aveți părtășie, vorbiți mai mult despre lucruri realiste. Nu fiți condescendenți; lucrul acesta nu-L va mulțumi pe Dumnezeu. În

interacțiunile voastre cu ceilalți, fiți puțin mai toleranți, puțin mai flexibili, puțin mai generoși și învățați de la „spiritul prim-ministrului”[a]. Când aveți gânduri rele, exersați mai mult lepădarea de trup. Când lucrați, vorbiți mai mult de căi realiste și nu deveniți prea trufași căci, altfel, ce spuneți va fi de neatins pentru oameni. Mai puțină distracție, mai multă contribuție – arătați-vă spiritul de dedicare lipsit de egoism. Fiți mai atenți la intențiile lui Dumnezeu, ascultați-vă mai mult conștiința, fiți mai atenți și nu uitați cum Dumnezeu vă vorbește cu răbdare și sinceritate în fiecare zi. Citiți „vechiul almanah” mai des. Rugați-vă mai mult și aveți părtășie mai des. Nu mai fiți atât de confuzi; dați dovadă de mai multă rațiune și dobândiți ceva discernământ. Când mâna voastră păcătoasă se întinde, trageți-o înapoi; nu o lăsați să se întindă atât de departe. Este inutil, iar de la Dumnezeu nu veți primi decât blesteme, așa că aveți grijă. Lăsați-vă inima să aibă milă de alții și nu loviți mereu cu armele în mână. Comunicați mai mult despre cunoașterea adevărului și vorbiți mai mult despre viață, menținând un spirit de ajutorare a altora. Faceți mai multe și spuneți mai puține. Puneți mai mult în practică și mai puțin în cercetare și analiză. Permiteți-vă să fiți mai mult mișcați de Duhul Sfânt și oferiți-I lui Dumnezeu mai multe oportunități să vă desăvârșească. Eliminați mai multe elemente omenești; aveți încă prea multe căi lumești de a face lucrurile și superficialitatea cu care faceți lucrurile și comportamentul vostru încă stârnesc aversiunea celorlalți: eliminați mai multe dintre ele. Starea voastră mentală este încă prea detestabilă; să vă petreceți mai mult timp îmbunătățind-o. Încă le oferiți oamenilor prea mult statut; oferiți-I mai mult statut lui Dumnezeu, și nu fiți atât de nerezonabili. „Templul” I-a aparținut dintotdeauna lui Dumnezeu și nu ar trebui să fie ocupat de oameni. În concluzie, concentrați-vă mai mult asupra dreptății și mai puțin asupra emoțiilor. Cel mai bine este să eliminați trupul. Discutați mai mult despre realitate și mai puțin despre

cunoaștere; cel mai bine este să tăceți, să nu spuneți nimic. Vorbiți mai mult despre calea practicii și nu vă mai făliți inutil. Cel mai bine este să începeți chiar acum practica.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Concentrează-te mai mult asupra realității"

Note de subsol:

a. Spiritul prim-ministrului: clasică expresie chinezească folosită să descrie o persoană generoasă și cu orizonturi largi.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 432)

Cerințele lui Dumnezeu pentru oameni nu sunt atât de înalte. Atât timp cât oamenii practică sârguincios și cu seriozitate, ei vor primi o „notă de trecere". De fapt, atingerea înțelegerii, cunoașterii și comprehensiunii adevărului este mai complexă decât practicarea acestuia. Mai întâi practică atât cât înțelegi și ceea ce ai înțeles. În acest fel, vei putea atinge treptat adevărata cunoaștere și înțelegere a adevărului. Aceștia sunt pașii și mijloacele prin care lucrează Duhul Sfânt. Dacă nu practici ascultarea în acest fel, nu vei obține nimic. Dacă acționezi întotdeauna după propria voință și nu practici ascultarea, va lucra Duhul Sfânt în tine? Lucrează Duhul Sfânt așa cum îți dorești? Sau lucrează El în conformitate cu ceea ce îți lipsește și pe baza cuvintelor lui Dumnezeu? Dacă acest lucru nu îți este clar, nu vei putea intra în realitatea adevărului. De ce au depus majoritatea oamenilor mult efort pentru a citi cuvintele lui Dumnezeu, dar abia dacă au ceva cunoștințe și nu pot spune nimic despre o adevărată cale după aceea? Crezi că a avea cunoaștere este același lucru cu a deține adevărul? Nu este acesta un punct de vedere confuz? Ești în stare să vorbești despre atâta cunoaștere cât nisip este pe plajă și, totuși, nimic din ce zici nu conține vreo cale adevărată. Făcând asta, nu încerci să-i păcălești pe oameni? Nu cumva te dai degeaba în spectacol, fără să fii susținut de ceva esențial? Un astfel de

comportament este dăunător pentru oameni! Cu cât mai avansată și mai lipsită de realitate este teoria, cu atât este mai incapabilă să-i ducă pe oameni către realitate; cu cât mai avansată este teoria, cu atât mai mult te face să-L sfidezi pe Dumnezeu și să I te opui. Nu împodobi teoria spirituală – nu are niciun rost! Unii oameni vorbesc despre teoria spirituală de zeci de ani și au devenit giganți ai spiritualității, dar, în cele din urmă, tot nu reușesc să intre în realitatea adevărului. Pentru că nu au practicat sau experimentat cuvintele lui Dumnezeu, ei nu au principii sau căi de practică. Astfel de oameni sunt ei înșiși lipsiți de realitatea adevărului, așadar, cum pot să-i aducă pe alții pe drumul cel bun al credinței în Dumnezeu? Ei nu pot decât să ducă oamenii pe căi greșite. Nu le dăunează acest lucru altora și lor înșiși? Cel puțin, trebuie să fii capabil să rezolvi probleme reale care sunt chiar în fața ta. Adică, trebuie să fii capabil să practici și să experimentezi cuvintele lui Dumnezeu și să pui adevărul în practică. Numai aceasta reprezintă ascultare de Dumnezeu. Numai când ai intrat în viață ești calificat să lucrezi pentru Dumnezeu și numai atunci când te sacrifici cu sinceritate pentru Dumnezeu poți fi aprobat de El. Nu face întotdeauna declarații grandioase și nu vorbi despre teorii prețioase; asta nu este real. Pontificarea teoriei spirituale pentru a-i face pe oameni să te admire nu înseamnă a mărturisi pentru Dumnezeu, ci, mai degrabă, a te etala. Nu aduce absolut niciun beneficiu pentru oameni și nu îi edifică și îi poate determina cu ușurință să se închine teoriei spirituale și să nu se concentreze pe practicarea adevărului – și nu înseamnă asta a-i duce pe oameni pe căi greșite? Continuarea în acest fel va da naștere la numeroase teorii și reguli goale care vor constrânge și vor prinde în capcană oamenii; este cu adevărat rușinos. Așa că spune mai multe lucruri reale, vorbește mai mult despre problemele care există cu adevărat, petrece mai mult timp căutând adevărul pentru a rezolva problemele reale; asta este cel mai important. Nu întârzia

în a învăța să practici adevărul: aceasta este calea de a intra în realitate. Nu lua experiența și cunoștințele altor oameni drept proprietate privată și nu le etala pentru ca alții să le admire. Trebuie să ai propria intrare în viață. Numai practicând adevărul și ascultând de Dumnezeu vei avea intrare în viață. Asta ar trebui să fie ceea ce practică fiecare persoană și lucrul asupra căruia se concentrează.

Dacă ceea ce comunici le poate oferi oamenilor o cale pe care să meargă, atunci asta înseamnă că ai realitate. Indiferent ce spui, trebuie să-i aduci pe oamenii spre practică și să le oferi tuturor o cale pe care să o poată urma. Nu le permite doar să aibă cunoaștere; mai important este să aibă o cale pe care să meargă. Pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu, trebuie să meargă pe calea pe care îi conduce Dumnezeu în lucrarea Sa. Adică, procesul credinței în Dumnezeu este procesul în care mergi pe calea pe care te conduce Duhul Sfânt. Prin urmare, trebuie să ai o cale pe care să mergi orice ar fi și trebuie să pășești pe calea spre a fi desăvârșit de Dumnezeu. Să nu rămâi prea mult în urmă și să nu-ți faci griji în privința prea multor lucruri. Doar dacă mergi pe calea pe care te îndrumă Dumnezeu fără a cauza întreruperi poți să primești lucrarea Duhului Sfânt și să ai calea spre intrare. Numai acest lucru se consideră a fi în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu și a îndeplini datoriile omului. Ca ființă în acest curent, fiecare persoană ar trebui să-și îndeplinească datoriile corespunzător, să facă mai mult din ceea ce ar trebui să facă oamenii și să nu acționeze în mod intenționat. Oamenii care săvârșesc lucrarea trebuie să-și facă vorbele clare, oamenii care urmează trebuie să se concentreze mai mult asupra îndurării greutăților și supunerii, și toți trebuie să-și păstreze locul și să nu iasă din rând. Ar trebui să fie clar în inima fiecărei persoane cum ar trebui să practice și ce funcție ar trebui să îndeplinească. Apucă pe calea pe care te conduce Duhul Sfânt; nu o apuca pe căi greșite și nu greși. Trebuie să

vedeți clar lucrarea zilei de astăzi. Intrarea în metoda lucrării zilei de astăzi este ceea ce ar trebui să practicați. Este primul lucru în care trebuie să pătrundeți. Nu mai irosiți alte cuvinte pe alte lucruri. Este responsabilitatea voastră să faceți lucrarea de astăzi a casei lui Dumnezeu, intrarea în metoda de lucru a zilei de astăzi este datoria voastră, iar practicarea adevărului zilei de astăzi este povara voastră.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Concentrează-te mai mult asupra realității"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 433)

Dumnezeu e un Dumnezeu practic: întreaga Lui lucrare este practică, toate cuvintele pe care le spune sunt practice și toate adevărurile pe care le exprimă sunt practice. În afara cuvintelor Lui, totul e gol, neexistent și greșit. Astăzi, Duhul Sfânt trebuie să-i călăuzească pe oameni spre cuvintele lui Dumnezeu. Dacă oamenii vor să caute intrarea în realitate, atunci trebuie să caute și să cunoască realitatea, după care trebuie să experimenteze realitatea și s-o trăiască. Cu cât oamenii cunosc mai bine realitatea, cu atât pot discerne mai bine dacă sunt reale cuvintele altora; cu cât oamenii cunosc mai bine realitatea, cu atât au mai puține noțiuni; cu cât oamenii experimentează mai mult realitatea, cu atât cunosc mai bine faptele Dumnezeului realității și cu atât le e mai ușor să se elibereze de firile lor corupte și satanice; cu cât oamenii au mai multă realitate, cu atât Îl cunosc mai bine pe Dumnezeu și cu atât mai mult urăsc trupul și iubesc adevărul; și cu cât oamenii au mai multă realitate, cu atât se apropie mai mult de standardele cerințelor lui Dumnezeu. Oamenii care sunt câștigați de Dumnezeu sunt cei care sunt stăpâniți de realitate, care cunosc realitatea și care sunt au ajuns să cunoască faptele reale ale lui Dumnezeu, experimentând realitatea. Cu cât cooperezi mai mult cu Dumnezeu în mod practic și-ți disciplinezi corpul, cu cât vei obține mai mult lucrarea Duhului

Sfânt, cu atât vei câștiga mai multă realitate și cu atât vei fi mai luminat de Dumnezeu – și, prin urmare, cu atât va deveni mai mare cunoașterea de către tine a faptelor reale ale lui Dumnezeu. Dacă poți trăi în lumina din prezent a Duhului Sfânt, atunci calea actuală spre practică îți va deveni mai clară și vei putea să te detașezi mai bine de noțiunile religioase și de practicile vechi ale trecutului. Astăzi, realitatea e punctul central: cu cât oamenii au mai multă realitate, cu atât mai clară le este cunoașterea adevărului și cu atât mai mare înțelegerea voii lui Dumnezeu. Realitatea poate birui toate slovele și doctrinele, poate birui toate teoriile și competențele și, cu cât oamenii se concentrează pe mai multă realitate, cu atât mai mult Îl iubesc pe Dumnezeu cu adevărat și cu atât înfometează și însetează mai mult după cuvintele Lui. Dacă te concentrezi mereu asupra realității, atunci filosofia ta de viață, noțiunile tale religioase și caracterul tău natural vor fi îndepărtate în mod firesc, urmând lucrarea lui Dumnezeu. Cei care nu urmăresc realitatea și nu o cunosc au tendința de a urmări ceea ce e supranatural și vor fi înșelați cu ușurință. Duhul Sfânt nu are nicio modalitate pentru a lucra în astfel de oameni, astfel încât ei se simt goi, iar viețile lor nu au niciun rost.

Duhul Sfânt poate lucra în tine doar când te pregătești realmente, cauți și te rogi efectiv și ești dispus să suferi de dragul căutării adevărului. Aceia care nu caută adevărul nu au decât slove și doctrine și teorii goale, iar cei care nu dețin adevărul, în mod firesc, au multe noțiuni despre Dumnezeu. Astfel de oameni tânjesc doar ca Dumnezeu să le transforme trupul fizic într-unul spiritual, astfel încât să se poată înălța la al treilea Cer. Cât de nesăbuiți sunt acești oameni! Toți aceia care spun asemenea lucruri nu Îl cunosc nici pe Dumnezeu, nici realitatea; astfel de oameni nu pot nicidecum să coopereze cu Dumnezeu și pot doar să aștepte într-un mod pasiv. Pentru ca oamenii să înțeleagă adevărul, să-l vadă clar și, mai mult, să pătrundă

adevărul și să-l pună în practică, atunci ei trebuie să se pregătească efectiv, să caute și să simtă în mod efectiv foame și sete. Când ești înfometat și însetat, când cooperezi în mod efectiv cu Dumnezeu, Duhul Lui te va atinge negreșit și va lucra în tine, ceea ce îți va aduce mai multă luminare și-ți va da mai multă cunoaștere a realității, fiindu-ți de mai mare ajutor în viață.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să cunoști realitatea"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 434)

Pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, oamenii trebuie să știe mai întâi că Dumnezeu este un Dumnezeu practic și trebuie să știe cuvintele Lui, arătarea practică a lui Dumnezeu în trup și lucrarea Lui practică. Doar după ce știi că toată lucrarea lui Dumnezeu e practică, vei putea efectiv să cooperezi cu Dumnezeu și doar pe această cale vei putea obține dezvoltare în viața ta. Toți aceia care nu cunosc realitatea nu au niciun mijloc de a experimenta cuvintele lui Dumnezeu, sunt ademeniți în noțiunile lor, trăiesc în imaginația lor și astfel, nu cunosc cuvintele lui Dumnezeu. Cu cât cunoști mai bine realitatea, cu atât ești mai aproape de Dumnezeu și cu atât e mai strânsă relația pe care o ai cu El; cu cât mai mult cauți neclaritatea, abstractismul și doctrina, cu atât mai mult te vei îndepărta de Dumnezeu și, astfel, cu atât mai mult vei considera că a experimenta cuvintele lui Dumnezeu este obositor și dificil, că ești incapabil de intrare. Dacă vrei să pătrunzi realitatea cuvintelor lui Dumnezeu și să intri pe cărarea dreaptă a vieții tale spirituale, trebuie, mai întâi, să cunoști realitatea și să te lepezi de lucrurile nedeslușite și supranaturale – cu alte cuvinte, că, mai întâi, trebuie să înțelegi cum te luminează efectiv Duhul Sfânt și cum te călăuzește din interior. În acest fel, dacă poți înțelege cu adevărat lucrarea concretă a Duhului Sfânt din oameni, apoi vei fi intrat pe calea dreaptă, aceea de a fi desăvârșit de Dumnezeu.

Astăzi, totul începe de la realitate. Lucrarea lui Dumnezeu e cea mai reală și poate fi atinsă de oameni; este ceea ce oamenii pot experimenta și obține. În oameni există multe lucruri nedeslușite și supranaturale, care-i împiedică să cunoască lucrarea din prezent a lui Dumnezeu. Prin urmare, în experiențele lor, ei se abat mereu și întotdeauna simt că lucrurile sunt dificile, iar acest fapt este cauzat în întregime de noțiunile lor. Oamenii sunt incapabili să înțeleagă principiile lucrării Duhului Sfânt, nu cunosc realitatea, fiind, astfel, mereu negativiști în drumul lor către intrare. Ei privesc de la depărtare cerințele lui Dumnezeu, incapabili să le îndeplinească; ei văd doar că, într-adevăr, cuvintele lui Dumnezeu sunt bune, dar nu pot găsi calea spre intrare. Duhul Sfânt lucrează după acest principiu: prin cooperarea oamenilor, prin faptul că se roagă, caută și se apropie de Dumnezeu în mod activ, se pot obține rezultate, iar ei pot fi luminați și iluminați de Duhul Sfânt. Duhul Sfânt nu lucrează unilateral, așa cum nici omul nu o face. Ambii sunt indispensabili și, cu cât oamenii cooperează mai mult, cu cât mai mult caută să atingă standardele cerințelor lui Dumnezeu, cu atât e mai mare lucrarea Duhului Sfânt. Doar cooperarea reală a oamenilor, în completarea lucrării Duhului Sfânt, poate produce experiențe reale și cunoașterea substanțială a cuvintelor lui Dumnezeu. Treptat, experimentând în felul acesta, se creează, în cele din urmă, o persoană desăvârșită. Dumnezeu nu face lucruri supranaturale; în noțiunile oamenilor, Dumnezeu este atotputernic și totul este făcut de Dumnezeu – având drept rezultat faptul că oamenii așteaptă pasiv, nu citesc cuvintele lui Dumnezeu, nu se roagă, și așteaptă doar atingerea Duhului Sfânt. Însă, aceia care înțeleg corect cred următorul lucru: acțiunile lui Dumnezeu se pot întinde doar până la nivelul cooperării mele, iar efectul pe care lucrarea lui Dumnezeu îl are asupra mea depinde de cum cooperez eu. Când

Dumnezeu vorbește, ar trebui să fac tot ce pot pentru a căuta și a aspira la cuvintele lui Dumnezeu; aceasta este ceea ce trebuie să realizez.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să cunoști realitatea"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 435)

Câte practici religioase respecți? De câte ori te-ai răzvrătit împotriva cuvântului lui Dumnezeu și ai făcut ce ai vrut tu? De câte ori ai pus cuvântul lui Dumnezeu în practică pentru că îți pasă cu adevărat de poverile Sale și cauți să Îi îndeplinești voia? Ar trebui să înțelegi cuvântul lui Dumnezeu și să-l pui în practică în mod corespunzător. Fii principial în toate acțiunile și faptele tale, deși aceasta nu înseamnă să trăiești după reguli sau să faci ceva în silă, doar de ochii lumii; mai degrabă, înseamnă să practici adevărul și să trăiești după cuvântul lui Dumnezeu. Numai o astfel de practică Îl mulțumește pe Dumnezeu. Fiecare conduită care Îl mulțumește pe Dumnezeu nu este o regulă, ci practicarea adevărului. Unii oameni au o predilecție spre a atrage atenția asupra lor. În prezența fraților și a surorilor lor, s-ar putea să spună că sunt îndatorați lui Dumnezeu, dar, pe la spatele lor, nu practică adevărul și acționează cu totul diferit. Nu sunt aceștia farisei religioși? O persoană care Îl iubește pe Dumnezeu cu adevărat și care deține adevărul este una care Îi este credincioasă lui Dumnezeu, dar care, în exterior, nu se dă în stambă ca fiind astfel. O astfel de persoană e dispusă să practice adevărul când apar situații și nu vorbește și nu se poartă într-un mod care se împotrivește conștiinței sale. Acest tip de persoană demonstrează înțelepciune când apar probleme și este principială în faptele sale, indiferent de circumstanțe. Acest fel de persoană poate sluji sincer. Există unii care adesea arată un pretins devotament îndatoririi lor față de Dumnezeu; ei își petrec zilele cu sprâncenele încruntate de griji, afișând un aer afectat și pretinzând a fi demni de milă. Câtă josnicie! Dacă i-ai întreba „Poți să-mi spui cum Îi ești îndatorat lui Dumnezeu?", atunci ei

ar rămâne fără cuvinte. Dacă Îi ești credincios lui Dumnezeu, atunci nu vorbi în exterior despre asta; în schimb, demonstrează-ți dragostea pentru Dumnezeu prin practica efectivă și roagă-te Lui cu o inimă sinceră. Toți cei care au de-a face cu Dumnezeu doar verbal și superficial sunt ipocriți! Unii vorbesc despre îndatorirea lor față de Dumnezeu de fiecare dată când se roagă și încep să plângă de câte ori se roagă, chiar și fără să fie mișcați de Duhul Sfânt. Oamenii de felul acesta sunt stăpâniți de ritualuri religioase și de noțiuni; ei trăiesc după astfel de ritualuri și noțiuni, crezând întotdeauna că acele acțiuni Îl mulțumesc pe Dumnezeu și că El agreează evlavia superficială sau lacrimile de tristețe. Ce bine poate să vină din partea unor astfel de oameni absurzi? Pentru a da dovadă de umilință, unii pretind că sunt amabili atunci când vorbesc în prezența altora. Unii sunt slugarnici în mod deliberat în prezența altor oameni, purtându-se ca niște miei fără niciun strop de putere. Este acesta un fel de a fi potrivit oamenilor Împărăției? Oamenii Împărăției ar trebui să fie plini de viață și liberi, inocenți și deschiși, amabili și să trăiască într-o stare de libertate. Ar trebui să aibă integritate și demnitate și să poată mărturisi ferm oriunde merg; asemenea persoane sunt iubite atât de Dumnezeu, cât și de oameni. Aceia care sunt novici în credință au prea multe practici exterioare; ei trebuie să treacă mai întâi printr-o perioadă de tratare și de frângere. Oamenii care cred în Dumnezeu în sinea lor nu pot fi deosebiți la exterior de ceilalți, dar acțiunile și faptele lor sunt demne de laudă. Numai despre astfel de oameni se poate spune că trăiesc cuvântul lui Dumnezeu. Dacă predici Evanghelia în fiecare zi diverșilor oameni, în efortul de a le aduce mântuirea, și cu toate acestea, în final, încă trăiești după reguli și doctrine, atunci nu Îi poți aduce slavă lui Dumnezeu. Asemenea oameni sunt figuri religioase, cât și ipocriți. Ori de câte ori se adună acei oameni religioși, ei întreabă: „Soră, cum ți-a mers zilele acestea?” Ea s-ar putea să răspundă: „Simt că sunt datoare față

de Dumnezeu și că nu pot să-I împlinesc voia”. O alta ar putea spune: „Și eu, la rândul meu, simt că Îi sunt datoare lui Dumnezeu și că nu pot să-L mulțumesc”. Aceste câteva cuvinte și propoziții exprimă singure lucrurile abjecte din adâncul lor; asemenea cuvinte sunt dintre cele mai detestabile și extrem de respingătoare. Natura unor oameni ca aceștia e în opoziție cu Dumnezeu. Aceia care se concentrează pe realitate comunică orice este în mintea lor și își deschid inimile în părtășie. Nu se implică în niciun fel de exercițiu fals și nu afișează nicio politețe sau veselie goală. Ei sunt întotdeauna direcți și nu se conduc după reguli lumești. Unii oameni au o înclinație spre etalări, chiar până în punctul în care sunt complet lipsiți de rațiune. Când cineva cântă, încep să danseze, fără să-și dea măcar seama că orezul din oalele lor a ars deja. Astfel de oameni nu sunt evlavioși, nici onorabili, și sunt mult prea ușuratici. Toate acest lucruri sunt manifestări ale unei lipse a simțului realității. Când unii oameni au părtășie despre problemele vieții spirituale, deși nu vorbesc despre a-I datora ceva lui Dumnezeu, ei chiar păstrează o dragoste adevărată pentru El în sinea lor. Sentimentul tău de îndatorare față de Dumnezeu nu are nimic de a face cu alți oameni; tu ești îndatorat față de Dumnezeu, nu față de omenire. Ce rost are să vorbești în mod constant despre aceasta celorlalți? Trebuie să pui accentul pe intrarea în realitate, nu pe zelul exterior sau pe expunere. Ce reprezintă faptele bune de suprafață ale oamenilor? Ele reprezintă trupul și nici măcar cele mai bune dintre practicile exterioare nu prezintă viața; pot doar să arate temperamentul tău individual. Practicile exterioare ale omenirii nu pot îndeplini dorința lui Dumnezeu. Vorbești în mod constant despre îndatorirea ta față de Dumnezeu și, cu toate acestea, nu poți să susții viața altora sau să îi inspiri să Îl iubească pe Dumnezeu. Crezi că aceste acțiuni ale tale Îl vor mulțumi pe Dumnezeu? Simți că acțiunile tale sunt în concordanță cu voia lui Dumnezeu și că aparțin duhului, dar, de fapt, toate

sunt absurde! Tu crezi că ceea ce te mulțumește pe tine și ceea ce ești dispus să faci sunt exact acele lucruri care Îl bucură pe Dumnezeu. Poate ceea ce-ți place ție să Îl reprezinte pe Dumnezeu? Poate caracterul unei persoane să Îl reprezinte pe Dumnezeu? Ceea ce te mulțumește pe tine este exact ceea ce Dumnezeu nu poate să sufere, iar obiceiurile tale sunt cele pe care Dumnezeu le detestă și le respinge. Dacă te simți îndatorat, atunci du-te și roagă-te înaintea lui Dumnezeu; nu este nevoie să vorbești altora despre aceasta. Dacă nu te rogi în fața lui Dumnezeu și în schimb atragi în mod constant atenția asupra ta în prezența altora, poate aceasta să împlinească voia lui Dumnezeu? Dacă acțiunile tale sunt întotdeauna doar de fațadă, atunci aceasta înseamnă că ești extrem de vanitos. Ce fel de oameni sunt aceia care fac fapte bune numai de suprafață și sunt lipsiți de realitate? Astfel de oameni sunt doar farisei ipocriți și figuri religioase! Dacă nu vă dezbărați de practicile voastre exterioare și nu sunteți în stare să faceți schimbări, atunci elementele ipocriziei din voi vor crește și mai mult. Cu cât elementele ipocriziei voastre sunt mai mari, cu atât împotrivirea față de Dumnezeu este mai puternică. În final, oamenii ca aceștia vor fi cu siguranță alungați!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „În credință, ar trebui să ne concentrăm pe realitate – implicarea în ritualuri religioase nu este credință”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 436)

Pentru a redobândi aspectul unei persoane normale, pentru a obține umanitatea normală, oamenii nu pot doar să-L mulțumească pe Dumnezeu prin cuvintele lor. Când fac așa ceva, doar se vatămă pe ei înșiși, iar asta nu aduce vreun beneficiu intrării sau transformării lor. Prin urmare, pentru a realiza transformarea, oamenii trebuie să practice puțin câte puțin. Trebuie să intre lent, să cerceteze și să exploreze pas cu pas, să intre din latura pozitivă și să trăiască o viață practică de adevăr; o viață de sfinți. După

aceea, lucrurile reale, evenimentele reale și mediile reale permit oamenilor să aibă o pregătire practică. Nu li se cere să rostească vorbe goale; în schimb, trebuie să se pregătească în medii reale. Mai întâi, oamenii ajung să-și dea seama că au un calibru slab, iar după aceea, mănâncă și beau în mod normal din cuvintele lui Dumnezeu și, de asemenea, pătrund și practică în mod normal; doar în acest fel obțin ei realitatea și acesta este felul în care intrarea se poate produce și mai rapid. Pentru a transforma oamenii, trebuie să existe o anumită practicitate; ei trebuie să practice cu lucruri reale, cu evenimente reale și medii reale. Este oare posibil să dobândești o pregătire reală bazându-te doar pe viața bisericească? Ar putea oamenii să intre astfel în realitate? Nu. Dacă oamenii nu pot să intre în viața reală, atunci nu-și pot transforma vechiul stil de viață și felul de a face lucrurile. Aceasta nu se datorează întru totul leneviei omului și nivelului său crescut de dependență, ci mai degrabă faptului că pur și simplu omul nu are capacitatea de a trăi și, în plus, nu înțelege standardul lui Dumnezeu privind asemănarea unei persoane normale. În trecut, oamenii discutau mereu, vorbeau, comunicau – și chiar deveneau „oratori” – totuși, niciunul dintre ei nu căuta să își schimbe firea vieții; dimpotrivă, căutau orbește teorii profunde. Prin urmare, oamenii de astăzi trebuie să schimbe stilul religios al credinței în Dumnezeu din viețile lor. Trebuie să pătrundă în practică țintind un singur eveniment, un singur lucru, o singură persoană. Trebuie să facă lucrurile cu concentrare – doar atunci pot obține rezultate. Transformarea oamenilor începe cu o schimbare în substanța lor. Lucrarea trebuie să aibă ca țintă substanța oamenilor, viața lor, lenevia, dependența și înrobirea lor – doar astfel pot transformați.

Chiar dacă viața bisericească poate produce rezultate în unele aspecte, esențial rămâne tot faptul că viața reală îi poate schimba pe oameni. Vechea lor fire nu poate fi transformată în lipsa vieții reale. Să luăm ca exemplu

lucrarea lui Isus din Epoca Harului. Atunci când Isus a anulat legile precedente și a stabilit poruncile epocii noi, El a vorbit folosind exemple din viața reală. Când Isus Își conducea ucenicii prin lanul de grâu într-o zi de Sabat, ucenicilor li s-a făcut foame și au cules spice de grâu ca să le mănânce. Fariseii au văzut asta și au zis că aceștia nu respectau Sabatul. De asemenea, au spus că oamenii nu aveau voie să salveze viței care cădeau în groapă în ziua de Sabat, afirmând că nicio muncă nu ar putea fi efectuată în timpul Sabatului. Isus a citat aceste întâmplări pentru a răspândi treptat poruncile epocii celei noi. La acea vreme, El a folosit multe chestiuni practice ca să-i facă pe oameni să înțeleagă și să se schimbe. Acesta este principiul după care Duhul Sfânt Își îndeplinește lucrarea și este singura cale ce poate schimba oamenii. Fără chestiunile practice, oamenii pot câștiga doar o înțelegere teoretică și intelectuală – aceasta nu e o cale eficientă de a se schimba. Deci cum se poate dobândi înțelepciunea și înțelegerea prin formare? Poate omul să dobândească înțelepciune și înțelegere doar ascultând, citind și îmbogățindu-și cunoștințele? Cum ar putea să fie așa? Omul trebuie să înțeleagă și să experimenteze în viața reală. Prin urmare, trebuie să se formeze și trebuie să nu se îndepărteze de la viața reală. Omul trebuie să acorde atenție diferitelor aspecte și să aibă pătrundere în diverse aspecte: nivelul educațional, expresivitatea, abilitatea de a vedea lucrurile, discernământul, capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu, bunul-simț și regulile umanității, precum și alte lucruri legate de umanitate cu care omul trebuie să fie înzestrat. După ce a fost dobândită înțelegerea, oamenii trebuie să se concentreze asupra intrării, și numai atunci poate fi realizată transformarea. Dacă o persoană a dobândit înțelegerea, însă neglijează practica, cum poate să aibă loc transformarea? În prezent, oamenii înțeleg multe, dar nu trăiesc realitatea; așadar, au doar puțină înțelegere esențială a cuvintelor lui Dumnezeu. Ai fost luminat doar

marginal; ai primit puțină iluminare de la Duhul Sfânt și, totuși, nu ai nicio intrare în viața reală – sau poate nici nu-ți pasă de intrare – prin urmare, transformarea ta este redusă. După atât de mult timp, oamenii au înțeles multe. Ei sunt în stare să discute mult despre cunoștințele lor în materie de teorii, însă firea lor exterioară rămâne aceeași, iar calibrul lor inițial rămâne cum era, fără să progreseze câtuși de puțin. În acest caz, când vei intra în sfârșit?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Discuție despre viața bisericească și viața reală"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 437)

Viața bisericească este doar un fel de viață în care oamenii se strâng pentru a savura cuvintele lui Dumnezeu și ocupă numai o fărâmă neînsemnată din viața unei persoane. Dacă și viața reală a oamenilor ar putea fi asemenea vieții lor bisericești – cuprinzând o viață spirituală normală, o savurare normală a cuvintelor lui Dumnezeu, rugăciunea și apropierea normală de Dumnezeu, o viață reală în care toate sun îndeplinite potrivit voii lui Dumnezeu, o viață reală în care toate sunt îndeplinite potrivit adevărului, o viață reală de practicare a rugăciunii și a liniștirii înaintea lui Dumnezeu, de practicare a cântării de imnuri și a dansului – atunci acesta este singurul fel de viață care i-ar duce într-o viață a cuvintelor lui Dumnezeu. Cei mai mulți oameni se concentrează pe cele câteva ore de viață bisericească, fără să se mai „îngrijească" de viața din afara acelor ore, ca și cum nici nu i-ar interesa. Mai sunt, de asemenea, mulți oameni care intră în rândul vieții sfinților numai când mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, când cântă imnuri sau se roagă, după care se întorc la vechiul lor sine din restul timpului. Astfel de vieți nu pot să-i transforme pe oameni, cu atât mai puțin să-i facă să-L cunoască pe Dumnezeu. Când omul crede în Dumnezeu, dacă dorește să-și transforme propria fire, atunci nu trebuie să

se desprindă de viața reală. În viața reală, trebuie să te cunoști pe tine însuți, să renunți la tine însuți, să practici adevărul și, de asemenea, să înveți principiile, bunul simț și regulile după care să te comporți în toate înainte de a putea obține o transformare treptată. Dacă te concentrezi doar pe cunoașterea teoretică și trăiești doar în mijlocul ceremoniilor religioase, fără să aprofundezi realitatea, fără să pătrunzi adânc în realitate, fără să intri în viața reală, atunci nu vei intra niciodată în realitate, nu te vei cunoaște niciodată pe tine însuți, nici adevărul, nici pe Dumnezeu și vei fi veșnic orb și neștiutor. Lucrarea lui Dumnezeu de a mântui oamenii nu este pentru a le permite să ducă vieți omenești normale după o perioadă scurtă, nici pentru a transforma noțiunile și doctrinele lor greșite. Mai degrabă, scopul Său este de a schimba vechile firi ale oamenilor, de a schimba cu totul vechea lor cale de viață și de a schimba toate felurile lor de gândire și atitudinile mentale depășite. Dacă se concentrează doar pe viața bisericească, omul nu-și va schimba vechile obiceiuri de viață sau vechile moduri în care a trăit atâta vreme. Orice s-ar întâmpla, omul nu trebuie să se detașeze de viața reală. Dumnezeu cere ca oamenii să trăiască umanitatea normală în viața reală, nu doar în viața bisericească; ca ei să trăiască adevărul în viața reală, nu doar în viața bisericească; și ca ei să-și îndeplinească funcțiile în viața reală, nu doar în viața bisericească. Pentru a intra în realitate, o persoană trebuie să îndrepte totul către viața reală. Dacă, în credința în Dumnezeu, oamenii nu pot ajunge să se cunoască pe sine prin intrarea în viața reală și dacă nu pot trăi umanitatea normală în viața reală, atunci vor deveni niște ratați. Cei care nu-I dau ascultare lui Dumnezeu sunt cu toții oameni care nu pot intra în viața reală. Sunt cu toții oameni care vorbesc despre omenie, dar trăiesc natura diavolilor. Sunt cu toții oameni care vorbesc despre adevăr, dar trăiesc în schimb prin doctrine. Aceia care nu pot să trăiască adevărul în viața reală sunt cei care cred în Dumnezeu, dar sunt detestați și respinși de

El. Trebuie să practici intrarea în viața reală, să-ți cunoști propriile lipsuri, nesupunerea și ignoranța și să-ți cunoști slăbiciunile și umanitatea anormală. În felul acesta, toate cunoștințele tale vor fi integrate în situația și greutățile tale actuale. Doar acest gen de cunoaștere este real și îți poate îngădui să-ți pricepi cu adevărat condiția și să dobândești transformarea firii.

Acum că desăvârșirea oamenilor a început oficial, trebuie să intri în viața reală. Prin urmare, pentru a realiza transformarea, trebuie să începi cu intrarea în viața reală și să te transformi încetul cu încetul. Dacă eviți viața omenească normală și vorbești numai despre chestiuni spirituale, atunci lucrurile devin seci și fade; devin nerealiste, iar atunci, cum s-ar putea schimba oamenii? Acum ți se spune să intri în viața reală pentru a practica, pentru a pune bazele intrării într-o experiență adevărată. Acesta este un aspect a ceea ce trebuie să facă oamenii. Lucrarea Duhului Sfânt este în principal de a călăuzi, pe când restul depinde de practica și intrarea oamenilor. Toată lumea poate ajunge să intre în viața reală pe diferite căi, pentru ca astfel să-L aducă pe Dumnezeu în viața reală și să trăiască o adevărată umanitate normală. Acesta este singurul fel de viață ce are însemnătate!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Discuție despre viața bisericească și viața reală”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 438)

Anterior, s-a spus că a avea prezența Duhului Sfânt și a avea lucrarea Duhului Sfânt sunt diferite. Starea normală de a avea prezența Duhului Sfânt se manifestă prin gânduri normale, rațiune normală și umanitate normală. Caracterul unei persoane va rămâne așa cum a fost, dar în interiorul lor va fi pace, iar în exterior vor avea decența unui sfânt. Așa vor fi atunci când Duhul Sfânt va fi cu ei. Când cineva are prezența Duhului

Sfânt, gândirea sa este normală. Când sunt înfometați, vor să mănânce, când sunt însetați, vor să bea apă… Astfel de manifestări ale umanității normale nu sunt luminarea Duhului Sfânt; ele sunt gândirea normală a oamenilor și starea normală de a avea prezența Duhului Sfânt. Unii oameni cred în mod greșit că cei care au prezența Duhului Sfânt nu cunosc foamea, nu simt nicio oboseală și nu par să se gândească vreodată la familie, despărțindu-se aproape complet de trup. De fapt, cu cât este mai mult Duhul Sfânt cu oamenii, cu atât sunt mai normali. Ei știu să sufere și să renunțe la lucruri pentru Dumnezeu, să se sacrifice pentru Dumnezeu și să fie loiali lui Dumnezeu; mai mult, ei se gândesc la mâncare și la haine. Cu alte cuvinte, ei nu au pierdut nimic din umanitatea normală pe care ar trebui să o aibă oamenii și, în schimb, au în mod special rațiune. Uneori, ei citesc cuvintele lui Dumnezeu și cugetă la lucrarea Lui; există credință în inimile lor și ei sunt dispuși să urmărească adevărul. Evident, lucrarea Duhului Sfânt se bazează pe această temelie. Dacă oamenii nu au o gândire normală, atunci nu au rațiune – aceasta nu este o stare normală. Când oamenii au o gândire normală și Duhul Sfânt este cu ei, ei dispun cu siguranță de rațiunea unui om normal și, astfel, au o stare normală. În experimentarea lucrării lui Dumnezeu, se întâmplă ocazional să ai lucrarea Duhului Sfânt, în timp ce prezența Duhului Sfânt este aproape constantă. Atât timp cât rațiunea și gândirea oamenilor sunt normale și cât timp stările lor sunt normale, Duhul Sfânt este cu siguranță cu ei. Când rațiunea și gândirea oamenilor nu sunt normale, atunci umanitatea lor nu este normală. Dacă, în acest moment, lucrarea Duhului Sfânt este în tine, atunci Duhul Sfânt va fi cu siguranță cu tine. Dar dacă Duhul Sfânt este cu tine, nu înseamnă că Duhul Sfânt lucrează neapărat în tine, căci Duhul Sfânt lucrează în momente speciale. A avea prezența Duhului Sfânt nu poate decât să mențină existența normală a oamenilor, dar Duhul Sfânt lucrează numai în anumite momente. De

exemplu, dacă ești un conducător sau lucrător, atunci când uzi sau oferi hrană pentru biserică, Duhul Sfânt te va lumina cu niște cuvinte care sunt edificatoare pentru alții și care pot rezolva unele dintre problemele concrete ale fraților și surorilor tale – atunci lucrează Duhul Sfânt. Uneori, când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, Duhul Sfânt te luminează cu niște cuvinte ce sunt deosebit de relevante pentru propriile tale experiențe, permițându-ți să obții o mai mare cunoaștere a stărilor tale; aceasta este, de asemenea, lucrarea Duhului Sfânt. Uneori, când vorbesc, mă ascultați și sunteți capabili să vă măsurați propriilor voastre stări folosind cuvintele Mele și uneori sunteți emoționați sau inspirați; toată aceasta este lucrarea Duhului Sfânt. Unii oameni spun că Duhul Sfânt lucrează în ei în orice moment. Este imposibil. Dacă ar spune că Duhul Sfânt este întotdeauna cu ei, ar fi realist. Dacă ar spune că gândirea și simțul lor sunt normale în orice moment, ar fi de asemenea realist și ar arăta că Duhul Sfânt este cu ei. Dacă spun că Duhul Sfânt lucrează mereu în ei, că sunt luminați de Dumnezeu și atinși de Duhul Sfânt în fiecare clipă și că dobândesc cunoștințe noi tot timpul, atunci nu este în niciun caz normal! Este de-a dreptul supranatural! Fără o umbră de îndoială, astfel de oameni sunt spirite rele! Chiar și când Duhul lui Dumnezeu intră în trup, sunt momente când El trebuie să mănânce și să Se odihnească – ca să nu mai vorbim despre oameni. Cei care au fost posedați de spiritele rele par să fie lipsiți de slăbiciunea trupului. Ei sunt capabili să se lepede și să renunțe la tot, sunt lipsiți de emoție, în stare să reziste chinului și nu simt nici cea mai mică oboseală, ca și cum ar fi depășit trupul. Nu este acest lucru extrem de supranatural? Lucrarea spiritelor rele este supranaturală – niciun om nu ar putea atinge astfel de lucruri! Cei lipsiți de discernământ sunt invidioși când văd astfel de oameni: ei spun că au o astfel de vigoare în credința lor în Dumnezeu, că au o credință puternică și că nu arată niciodată nici cel mai mic semn de

slăbiciune! De fapt, toate acestea sunt manifestări ale lucrării unui spirit rău. Deoarece oamenii normali au în mod inevitabil slăbiciuni umane; aceasta este starea normală a celor care au prezența Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (4)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 439)

Ce înseamnă a rămâne ferm în mărturia cuiva? Unii oameni spun că doar urmează așa cum o fac acum și nu se interesează dacă sunt capabili să câștige viața; ei nu urmează viața, dar nici nu se retrag. Ei recunosc numai că această etapă a lucrării este îndeplinită de Dumnezeu. Nu eșuează ei în mărturia lor? Astfel de oameni nici măcar nu sunt mărturie că sunt cuceriți. Cei care au fost cuceriți urmează indiferent de orice altceva și sunt capabili să urmeze viața. Ei nu doar cred în Dumnezeul practic, ci știu și să urmeze toate aranjamentele lui Dumnezeu. Aceștia sunt cei care sunt mărturie. Cei care nu sunt mărturie nu au urmărit niciodată viața și încă urmează orbecăind. Poți să urmezi, dar aceasta nu înseamnă că ai fost cucerit, căci tu nu înțelegi deloc lucrarea lui Dumnezeu de astăzi. Trebuie să fie îndeplinite anumite condiții pentru a fi cucerit. Nu toți cei care urmează au fost cuceriți, căci în inima ta nu înțelegi deloc de ce trebuie să-L urmezi pe Dumnezeul de astăzi și nici nu știi cum ai ajuns până astăzi, cine te-a susținut până azi. Practicarea credinței în Dumnezeu de către unii oameni este întotdeauna zăpăcită și confuză; astfel, urmărirea nu înseamnă neapărat că porți mărturie. Ce anume este adevărata mărturie? Mărturia despre care se vorbește aici are două părți: una este mărturie că ai fost cucerit, iar cealaltă este mărturie că ai fost desăvârșit (ceea ce, firește, va fi mărturia de după încercările mai mari și necazurile viitorului). Cu alte cuvinte, dacă ești în stare să rămâi ferm în timpul necazurilor și încercărilor, atunci vei fi suportat al doilea pas al mărturiei. Ceea ce este crucial astăzi este primul pas al mărturiei: a fi capabil să rămâi ferm în fiecare situație a încercărilor

de mustrare și judecată. Aceasta este mărturie că ai fost cucerit. Aceasta pentru că acum este timpul de cucerire. (Ar trebui să știi că acum este timpul lucrării lui Dumnezeu pe pământ; lucrarea principală a lui Dumnezeu întrupat pe pământ este cucerirea prin judecată și mustrare a acestui grup de oameni de pe pământ care Îl urmează). Faptul că ești sau nu capabil de a fi mărturie că ești cucerit nu depinde doar de capacitatea ta de a urma până la capăt, ci, mai important, de faptul dacă, pe măsură ce experimentezi fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu, ești capabil de adevărata înțelegere a mustrării și judecății lui Dumnezeu și de faptul dacă percepi cu adevărat toată această lucrare. Nu vei putea să te strecori doar urmând până la capăt. Trebuie să fii capabil să te predai de bunăvoie în fiecare caz de mustrare și judecată, să fii capabil să înțelegi cu adevărat fiecare pas al lucrării pe care o experimentezi și să fii în stare să atingi cunoașterea și ascultarea față de firea lui Dumnezeu. Aceasta este mărturia supremă a faptului de a fi cucerit, care se cere de la tine. Mărturia de a fi cucerit se referă în primul rând la cunoașterea despre întruparea lui Dumnezeu. În mod crucial, această etapă a mărturiei este despre întruparea lui Dumnezeu. Nu contează ce faci sau spui în fața oamenilor din lume sau a celor care dețin puterea; ce contează mai presus de toate este dacă ești în stare să te supui tuturor cuvintelor din gura lui Dumnezeu și întregii Sale lucrări. Prin urmare, această etapă a mărturiei este îndreptată spre Satana și spre toți dușmanii lui Dumnezeu – demonii și ostilii care nu cred că Dumnezeu Se va întrupa a doua oară și va veni să facă o lucrare și mai măreață și, în plus, nu cred în faptul revenirii lui Dumnezeu la trup. Cu alte cuvinte, este îndreptată către toți antihriștii – toți dușmanii care nu cred în întruparea lui Dumnezeu.

Faptul de a te gândi la Dumnezeu și de a tânji după El nu dovedește că ai fost cucerit de Dumnezeu; depinde dacă tu crezi că El este Cuvântul

devenit trup, dacă tu crezi că a devenit Cuvântul trup și dacă tu crezi că Duhul a devenit Cuvântul și Cuvântul S-a arătat în trup. Aceasta este mărturia esențială. Nu contează cum urmezi, nici modul în care te sacrifici; ceea ce este crucial este dacă ești capabil să descoperi din această umanitate normală că a devenit Cuvântul trup și că Duhul adevărului a fost realizat în trup – că întregul adevăr, întreaga cale și întreaga viață au venit în trup, Duhul lui Dumnezeu a venit cu adevărat pe pământ și Duhul a venit în trup. Deși, superficial, acest lucru pare diferit de concepția de către Duhul Sfânt, în această lucrare ești în stare să vezi mai clar că Duhul a fost deja realizat în trup și, în plus, că a devenit Cuvântul trup, iar Cuvântul S-a arătat în trup. Poți înțelege adevăratul sens al cuvintelor: „La început era Cuvântul, iar Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu". Mai mult, trebuie să înțelegi că, astăzi, Cuvântul este Dumnezeu și să vezi că devine Cuvântul trup. Aceasta este cea mai bună mărturie pe care o poți purta. Acest lucru dovedește că deții adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu devenit trup – nu numai că ești capabil să-L cunoști, dar ești, de asemenea, conștient de faptul că acea cale pe care umbli astăzi este calea vieții și calea adevărului. Etapa lucrării înfăptuită de Isus a împlinit numai esența din „Cuvântul era cu Dumnezeu": adevărul lui Dumnezeu era cu Dumnezeu, iar Duhul lui Dumnezeu era cu trupul și era inseparabil de acel trup. Cu alte cuvinte, trupul lui Dumnezeu întrupat era cu Duhul lui Dumnezeu, ceea ce este o dovadă mai mare că Isus întrupat era prima întrupare a lui Dumnezeu. Această etapă a lucrării împlinește întocmai înțelesul interior al sintagmei „Cuvântul devine trup", împrumută un înțeles mai profund cuvintelor „Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu" și îți permite să crezi cu fermitate cuvintele „La început era Cuvântul". Adică, la momentul creației, Dumnezeu poseda cuvinte, cuvintele Lui erau cu El și inseparabile de El și, în era finală, El face chiar mai clară puterea și autoritatea

cuvintelor Sale și permite omului să vadă toate căile Sale – să audă toate cuvintele Lui. Aceasta este lucrarea erei finale. Trebuie să ajungi să înțelegi aceste lucruri pe deplin. Nu este vorba despre cunoașterea trupului, ci despre modul în care înțelegi trupul și Cuvântul. Aceasta este mărturia pe care trebuie să o ai, ceea ce trebuie să știe toată lumea. Întrucât aceasta este lucrarea celei de-a doua întrupări – și ultima dată când Dumnezeu devine trup – ea completează pe deplin semnificația întrupării, îndeplinește în întregime și emite întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup și încheie era întrupării lui Dumnezeu. Astfel, trebuie să cunoști semnificația întrupării. Nu contează cât de mult alergi sau cât de bine duci la bun sfârșit alte probleme externe; ceea ce contează este dacă ești în stare să te supui cu adevărat lui Dumnezeu întrupat, să-ți dăruiești întreaga ta ființă lui Dumnezeu și să te supui tuturor cuvintelor care vin din gura Lui. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci și ceea ce ar trebui să respecți.

Ultima etapă a mărturiei este o mărturie a faptului dacă ești sau nu capabil să fii desăvârșit – adică, după ce ai înțeles toate cuvintele rostite din gura lui Dumnezeu întrupat, ajungi să ai cunoaștere despre Dumnezeu și devii sigur de El, trăiești toate cuvintele din gura lui Dumnezeu și îndeplinești condițiile pe care Dumnezeu ți le cere – stilul lui Petru și credința lui Iov – astfel încât să poți asculta până la moarte, să te dăruiești în întregime Lui și, în cele din urmă, să obții o imagine a unei persoane care este la înălțimea standardelor, ceea ce înseamnă imaginea cuiva care a fost cucerit și desăvârșit după ce a experimentat judecata și mustrarea lui Dumnezeu. Aceasta este mărturia supremă – este mărturia care ar trebui să fie adusă de cineva care este în cele din urmă desăvârșit. Acestea sunt cele două etape ale mărturiei pe care ar trebui să o aveți și ele sunt interconectate, fiecare fiind indispensabilă. Dar trebuie să știi un lucru: mărturia pe care o cer Eu astăzi de la tine nu este adresată popoarelor lumii,

nici unui singur individ, ci a ceea ce cer de la tine. Ea se măsoară prin faptul dacă ești în stare să Mă mulțumești și dacă ești în stare să îndeplinești în totalitate standardele cerințelor Mele de la fiecare dintre voi. Aceasta este ceea ce ar trebui să înțelegeți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (4)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 440)

Atunci când suferiți o constrângere sau o greutate mică este bine pentru voi; dacă v-ar fi ușor, ați fi distruși și atunci cum ați putea fi protejați? Astăzi, tocmai pentru că sunteți mustrați, judecați și blestemați, vi se acordă protecție. Tocmai pentru că ați suferit mult sunteți protejați. Dacă nu ar fi așa, de mult ați fi căzut în depravare. Aceasta nu înseamnă că fac lucrurile dificile pentru voi în mod intenționat – natura omului este greu de schimbat și trebuie să fie astfel pentru ca firile lor să fie schimbate. Astăzi, nu posedați nici măcar conștiința sau rațiunea lui Pavel și nu aveți nici conștiința lui de sine. Trebuie să fiți mereu presați și trebuie să fiți mereu mustrați și judecați ca să vă treziți sufletele. Mustrarea și judecata reprezintă ceea ce este mai bun pentru viața voastră. Și, când este necesar, trebuie să fie și mustrarea faptelor care vin asupra voastră; numai atunci vă veți supune pe deplin. Naturile voastre sunt astfel încât, fără mustrare și blestem, nu veți vrea să vă plecați capetele, nu veți vrea să vă supuneți. Fără faptele dinaintea ochilor voștri, nu va exista niciun efect. Aveți caractere prea josnice și prea lipsite de valoare! Fără mustrare și judecată, va fi dificil să fiți cuceriți iar nelegiuirea și neascultarea voastră n-ar fi biruite. Vechea voastră natură este atât de adânc înrădăcinată. Dacă ați fi puși pe tron, nu ați avea nicio idee despre înălțimea cerului și adâncimea pământului, cu mai puțin despre locul spre care vă îndreptați. Nu știți nici măcar de unde ați venit, așadar cum ați putea să-L cunoașteți pe Domnul creației? Fără mustrarea oportună și blestemele de astăzi, ziua voastră de pe urmă ar fi

venit de mult. Ca să nu mai vorbesc despre soarta voastră – nu ar fi ea într-o primejdie iminentă? Fără această binevenită mustrare și judecată, cine știe cât de trufași ați deveni sau cât de depravați ați ajunge. Această mustrare și această judecată v-au adus în ziua de astăzi și v-au menținut existența. Dacă ați fi încă „educați” după aceleași metode ca ale „tatălui” vostru, cine știe în ce lume ați intra! Nu aveți absolut nicio abilitate de a vă controla și de a reflecta cu privire la voi înșivă. Pentru oameni ca voi, dacă doar urmați și dați ascultare fără să vă amestecați sau să provocați tulburări, scopurile Mele vor fi atinse. Nu ați face mai bine să acceptați mustrarea și judecata de astăzi? Ce alte alegeri aveți?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (6)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 441)

Când te echipezi pentru viață, trebuie să te concentrezi pe a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să poți vorbi despre cunoașterea lui Dumnezeu, despre opiniile tale asupra vieții omenești și, în special, despre cunoștințele cu privire la lucrarea făcută de Dumnezeu în zilele de pe urmă. Din moment ce urmărești viața, trebuie să te echipezi cu aceste lucruri. Când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să le măsori față de starea ta reală. Asta înseamnă că, atunci când îți descoperi neajunsurile în timpul experiențelor tale reale, trebuie să fii în stare să găsești o cale de a practica, de a întoarce spatele motivațiilor și noțiunilor tale incorecte. Dacă te străduiești mereu să faci aceste lucruri și îți dedici inima dobândirii lor, atunci vei avea o cale de urmat, nu te vei simți gol și, astfel, vei putea menține o stare normală. Numai atunci vei fi cineva care poartă o povară în propria viață și care are credință. Oare de ce, după ce au citit cuvintele lui Dumnezeu, unii oameni nu sunt în stare să le pună în practică? Nu cumva pentru că nu pot înțelege lucrurile esențiale? Nu cumva pentru că nu iau viața în serios? Motivul pentru care nu pot pricepe lucrurile cruciale și nu

au o cale de a practica este că, atunci când citesc cuvintele lui Dumnezeu, nu sunt în stare să-și pună propriile stări în relație cu acestea, nici nu pot să-și stăpânească propriile stări. Unii oameni spun: „Eu citesc cuvintele lui Dumnezeu și le pun în relație cu starea mea, și știu că sunt corupt și de calibru slab, dar sunt incapabil să mulțumesc voia lui Dumnezeu”. Ai văzut abia suprafața; există multe lucruri reale pe care nu le știi: cum să lași deoparte bucuriile trupului, cum să lași deoparte neprihănirea de sine, cum să te schimbi, cum să pătrunzi în aceste lucruri, cum să-ți îmbunătățești calibrul și cu ce aspect să începi. Înțelegi doar câteva lucruri la suprafață și tot ceea ce știi e că ești într-adevăr foarte corupt. Când te întâlnești cu frații și surorile tale, vorbești despre cât de corupt ești și se pare că te cunoști pe tine însuți și că porți o mare povară pentru viața ta. De fapt, firea ta coruptă nu s-a schimbat, ceea ce dovedește că nu ai găsit calea de a practica. Dacă tu conduci o biserică, atunci trebuie să fii capabil să pricepi stările fraților și surorilor și să le semnalezi. Oare va fi suficient să spui: „Sunteți niște neascultători și niște înapoiați!”? Nu, trebuie să vorbești anume despre felul în care se manifestă neascultarea și înapoierea lor. Trebuie să vorbești despre stările lor de neascultare, despre comportamentele lor de neascultare și firile lor satanice, și trebuie să vorbești despre aceste lucruri în așa fel încât să fie complet convinși de adevărul din cuvintele tale. Folosește fapte și exemple pentru a spune ce ai de spus, spune-le exact cum să se desprindă de comportamentul răzvrătit și indică-le calea de a practica – iată cum să convingi oamenii. Doar cei care fac astfel sunt capabili de a-i conduce pe ceilalți; doar ei au realitatea adevărului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (7)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 442)

A fi mărturie pentru Dumnezeu ține în primul rând de a vorbi despre cunoștințele tale privind lucrarea lui Dumnezeu, despre cum cucerește El

oamenii, despre cum mântuiește oamenii, despre cum îi schimbă; ține de a vorbi despre cum îi îndrumă pe oameni să intre în realitatea adevărului, îngăduindu-le să fie cuceriți, desăvârșiți și mântuiți de El. A fi mărturie înseamnă a vorbi despre lucrarea Lui și despre tot ceea ce ai experimentat. Numai lucrarea Lui Îl poate reprezenta și numai lucrarea Lui Îl poate dezvălui public, în totalitatea Sa; lucrarea Lui este mărturie pentru El. Lucrarea și cuvântările Lui reprezintă în mod direct Duhul; lucrarea pe care El o face este realizată de Duh, iar cuvintele pe care le spune sunt spuse de Duh. Aceste lucruri sunt doar exprimate prin trupul întrupat al lui Dumnezeu, însă, în realitate, ele sunt expresia Duhului. Toată lucrarea pe care o face El și toate cuvintele pe care le rostește reprezintă esența Sa. Dacă, după îmbrăcarea Sa în trup și venirea printre oameni, Dumnezeu nu ar fi vorbit și nu ar fi lucrat, iar apoi v-ar fi cerut să-I cunoașteți realitatea, normalitatea și omnipotența, ai fi putut să faci asta? Ai putea să știi care este esența Duhului? Ai fi capabil să știi care sunt atributele trupului Său? El vă cere să-I fiți mărturie doar pentru că ați experimentat fiecare pas al lucrării Sale. Dacă nu ați fi experimentat acest lucru, atunci El nu ar insista să-I fiți mărturie. Astfel, atunci când ești mărturie pentru Dumnezeu, nu mărturisești doar pentru exteriorul Lui de umanitate normală, ci și pentru lucrarea pe care o face și pentru calea pe care o conduce; trebuie să aduci mărturie despre cum ai fost cucerit de El și în ce aspecte ai fost desăvârșit. Acesta este tipul de mărturie care ar trebui să fii. Dacă, oriunde te duci, tu strigi: „Dumnezeul nostru a venit să lucreze, iar lucrarea Sa este cu adevărat practică! El ne-a câștigat fără fapte supranaturale, fără vreun semn sau vreo minune!”, alții vor întreba: „Ce vrei să spui atunci când zici că El nu arată semne și minuni? Cum să te fi putut cuceri fără să arate semne și minuni?” Iar tu spui: „El vorbește și, fără să arate semne și minuni, ne-a cucerit. Lucrarea Lui ne-a cucerit”. În cele din urmă, dacă nu reușești să spui nimic

esențial, dacă nu poți vorbi despre detalii, este oare o adevărată mărturie? Când Dumnezeu întrupat cucerește oamenii, cele care fac asta sunt cuvintele Lui divine. Umanitatea nu poate împlini acest lucru; nu este ceva pe care un simplu muritor îl poate realiza și chiar și cei cu cel mai înalt calibru dintre oamenii obișnuiți sunt incapabili de acest lucru, deoarece divinitatea Lui este superioară oricărei ființe create. Pentru oameni, este ceva extraordinar; Creatorul, la urma urmei, este superior oricărei ființe create. Ființele create nu pot fi mai presus decât Creatorul; dacă ai fi mai presus decât El, nu ar putea să te cucerească, iar El te poate cuceri doar pentru că este mai presus de tine. Cel care poate cuceri toată omenirea este Creatorul și nimeni altul în afară de El nu poate face această lucrare. Aceste cuvinte înseamnă „mărturie" – tipul de mărturie care ar trebui să fii. Pas cu pas, ai experimentat mustrare, judecată, rafinare, încercări, eșecuri, piedici și necazuri și ai fost cucerit; ai lăsat la o parte perspectivele trupului, motivațiile tale personale și interesele intime ale trupului. Altfel spus, cuvintele lui Dumnezeu ți-au cucerit întru totul inima. Deși viața ta nu a crescut în măsura cerută de El, tu știi toate aceste lucruri și ești total convins de ceea ce face El. Așadar, aceasta se poate numi mărturie, o mărturie care este reală și adevărată! Lucrarea pe care a venit Dumnezeu să o facă, lucrarea de judecată și mustrare, este menită să cucerească omul, dar El, de asemenea, Își încheie lucrarea, sfârșește epoca și realizează lucrarea sfârșitului. El încheie întreaga epocă, mântuind toată omenirea, izbăvind omenirea de păcat o dată pentru totdeauna; El câștigă complet omenirea, cea pe care El a creat-o. Ar trebui să fii mărturie pentru toate acestea. Ai experimentat atât de mult din lucrarea lui Dumnezeu, ai văzut-o cu ochii tăi și ai experimentat-o personal; când ai ajuns chiar la sfârșit, nu trebuie să fii incapabil să îndeplinești funcția care-ți revine. Ce păcat ar fi! În viitor, atunci când Evanghelia este răspândită, ar trebui să poți vorbi despre

propriile tale cunoștințe, să mărturisești pentru tot ce ai câștigat în inima ta și să nu cruți niciun efort. Asta e ceea ce ar trebui să dobândească o ființă creată. Care este semnificația propriu-zisă a acestei etape a lucrării lui Dumnezeu? Care este efectul ei? Și cât de mult din ea este îndeplinit în om? Ce ar trebui să facă oamenii? Când puteți vorbi clar despre toată lucrarea pe care Dumnezeu întrupat a făcut-o de când a venit pe pământ, atunci mărturia voastră va fi completă. Când poți vorbi clar despre aceste cinci lucruri: semnificația lucrării Sale, conținutul acesteia, esența ei, firea pe care o reprezintă și principiile ei, atunci asta va dovedi că ești capabil de a fi mărturie pentru Dumnezeu, că ești cu adevărat în posesia cunoașterii. Cerințele Mele de la voi nu sunt foarte mari și pot fi îndeplinite de toți cei care urmăresc cu adevărat. Dacă ești hotărât să fii unul dintre martorii lui Dumnezeu, trebuie să înțelegi ceea ce urăște Dumnezeu și ceea ce iubește El. Ai experimentat mult din lucrarea Lui; prin această lucrare, trebuie să ajungi să-I cunoști firea, să înțelegi voia Lui și cerințele Lui de la omenire și să folosești această cunoaștere pentru a mărturisi despre El și a-ți îndeplini datoria. Poți spune doar că: „Îl cunoaștem pe Dumnezeu. Judecata și mustrarea Lui sunt foarte severe. Cuvintele Sale sunt foarte aspre; sunt drepte și mărețe și sunt de neofensat de către orice om”, dar, în cele din urmă, îl aprovizionează aceste vorbe pe om? Care este efectul lor asupra oamenilor? Știi cu adevărat că această lucrare de judecată și de mustrare este cea mai benefică pentru tine? Judecata și mustrarea lui Dumnezeu îți dezvăluie răzvrătirea și stricăciunea, nu-i așa? Ele pot să curețe și să gonească acele lucruri murdare și stricate dinlăuntrul tău, nu este așa? Dacă n-ar exista judecată și mustrare, ce s-ar alege de tine? Recunoști cu adevărat faptul că Satana te-a corupt în cel mai profund grad? Astăzi, ar trebui să vă echipați cu aceste lucruri și să le știți bine.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (7)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 443)

Știți voi cu ce trebuie să fiți echipați acum? Un aspect este viziunea despre lucrare, iar celălalt aspect este practica ta. Trebuie să înțelegi ambele aspecte. Dacă nu ai viziuni în încercarea ta de a progresa în viață, atunci nu ai fundament. Dacă ai doar căile de practică, fără nici cea mai mică viziune și fără niciun fel de înțelegere a lucrării întregului plan de gestionare (planul mântuirii), atunci nu ești bun de nimic. Trebuie să înțelegi adevărurile despre viziuni, iar în ceea ce privește adevărurile legate de practică, trebuie să găsești căile de practică potrivite odată ce le-ai înțeles; trebuie să practici conform cuvintelor și să pătrunzi în ele conform condițiilor tale. Viziunile reprezintă fundamentul și, dacă nu le dai atenție, nu vei fi în stare să urmezi calea chiar până la sfârșit. Dacă experimentezi în acest fel, fie vei rătăci, fie vei cădea și vei da greș. Nu vei avea cum să reușești! Oamenii care nu au viziuni mărețe drept fundament nu pot decât să eșueze. Nu poți rămâne ferm! Știi ce este credința în Dumnezeu? Știi ce înseamnă să-L urmezi pe Dumnezeu? Fără viziuni, pe ce cale ai merge? În lucrarea de astăzi, dacă nu ai viziuni, nu vei fi capabil să fii făcut complet sub nicio formă. În cine crezi? De ce crezi în El? De ce Îl urmezi pe El? Îți consideri credința un fel de joc? Îți dirijezi viața ca pe un fel de jucărie? Dumnezeul de astăzi este cea mai măreață viziune. Cât de multe știi despre El? Cât de mult ai văzut din El? După ce L-ai văzut pe Dumnezeul de astăzi, s-a consolidat fundamentul credinței tale în Dumnezeu? Crezi că atât timp cât urmezi în felul acesta confuz vei atinge mântuirea? Crezi că poți pescui în ape tulburi? Este atât de simplu? La câte dintre noțiunile tale despre ceea ce spune Dumnezeul de astăzi ai renunțat? Ai o viziune a Dumnezeului de astăzi? Unde stă înțelegerea ta asupra Dumnezeului de astăzi? Crezi mereu că doar urmându-L și văzându-L, Îl poți obține pe El[a] și că nimeni nu va fi în stare să te dea deoparte. Să nu crezi că este atât de ușor să-L urmezi pe

Dumnezeu. Cheia este că trebuie să-L cunoști, trebuie să-I cunoști lucrarea și trebuie să ai voința de a îndura greutăți pentru El, de a-ți sacrifica viața pentru El și de a fi desăvârșit de către El. Aceasta este viziunea pe care ar trebui să o ai. Nu va fi suficient dacă te gândești mereu să te bucuri de har. Să nu presupui că Dumnezeu este acolo doar pentru plăcerea oamenilor și doar ca să acorde har oamenilor. Ai greși! Dacă un om nu-și poate risca viața și abandona toate posesiunile lumești pentru a-L urma, atunci acel om nu va fi sub nicio formă capabil să-L urmeze până la sfârșit! Trebuie să ai viziuni drept fundament. Dacă, într-o zi, te lovește o nenorocire, ce s-ar cuveni să faci? Ai mai fi în stare să-L urmezi? Nu spune cu prea multă ușurință că vei fi capabil să-L urmezi până la sfârșit. Ai face mai bine să deschizi bine ochii mai întâi să vezi în ce vremuri trăim. Chiar dacă poate sunteți ca stâlpii templului acum, va veni o vreme când toți acești stâlpi vor fi roși de viermi, făcând templul să se prăbușească, pentru că în prezent vă lipsesc atât de multe viziuni. Nu dați atenție decât propriilor voastre lumi mărunte și nu știți care este modalitatea cea mai potrivită și cea mai demnă de încredere pentru a cerceta. Nu țineți seama de viziunea lucrării de astăzi și nu păstrați aceste lucruri în inimile voastre. V-ați gândit că într-o zi Dumnezeul vostru vă va așeza într-un loc complet nefamiliar? Puteți să vă imaginați ce se va alege de voi în ziua în care s-ar putea să vă smulg totul? Ați mai avea energia de acum în ziua aceea? Ar reapărea credința voastră? În a-L urma pe Dumnezeu, trebuie să cunoașteți această viziune măreață care este „Dumnezeu”. Aceasta este chestiunea cea mai importantă. De asemenea, să nu credeți că dacă vă despărțiți de oamenii lumești pentru a deveni sanctificați, înseamnă că faceți parte din familia lui Dumnezeu. Astăzi Dumnezeu Însuși este Cel care este la lucru în mijlocul creației. Dumnezeu este Cel care a venit printre oameni ca să-Și facă propria lucrare, nu să desfășoare campanii. Printre voi, nu sunt nici măcar câțiva în stare să

știe că lucrarea de astăzi este lucrarea lui Dumnezeu din ceruri care S-a întrupat. Scopul nu este să vă transforme pe voi în persoane de mare talent, ci, mai degrabă, să vă ajute să cunoașteți semnificația vieții omenești, a destinației ființelor omenești și să-L cunoașteți pe Dumnezeu și toată întregimea Lui. Ar trebui să știi că ești un obiect al creației în mâinile Creatorului. Ce ar trebui să înțelegi, ce ar trebui să faci și cum ar trebui să-L urmezi pe Dumnezeu – nu sunt acestea adevărurile pe care trebuie să le înțelegi? Nu sunt viziunile pe care ar trebui să le vezi?

Când un om are viziuni, el deține un fundament. Când practici pe baza acestui fundament, îți va fi mai ușor să pătrunzi. Astfel, nu vei avea îndoieli odată ce ai o bază pentru a pătrunde și îți va fi foarte ușor să o faci. Acest aspect al înțelegerii viziunilor, al înțelegerii lucrării lui Dumnezeu este cheia. Trebuie să fiți echipați cu acest aspect. Dacă nu ești echipat cu acest aspect al adevărului și nu vorbești decât despre căile de practică, este un defect uriaș. Am descoperit că mulți dintre voi nu pun accentul pe acest aspect și că, atunci când îl ascultați, este exact ca și cum ați asculta vorbe și doctrine. Într-o zi vei pierde. Există acum unele cuvântări pe care nu le înțelegi și nu le accepți; în acest caz, ar trebui să cauți cu răbdare pentru că va sosi ziua în care vei înțelege. Echipează-te treptat cu din ce în ce mai multe viziuni. Chiar dacă nu înțelegi decât câteva doctrine spirituale, tot este mai bine decât să nu dai nicio atenție viziunilor și tot este mai bine decât să nu înțelegi absolut niciuna. Toate acestea sunt de ajutor pentru pătrunderea ta și îți vor risipi îndoielile. Este mai bine decât să fii plin de noțiuni. Îți va fi mult mai bine dacă ai aceste viziuni drept fundament. Fără absolut nicio îndoială, vei putea pătrunde în pas îndrăzneț și încrezător. De ce te deranjezi mereu să-L urmezi pe Dumnezeu în mod confuz, într-o manieră plină de îndoială? Nu-i totuna cu a-ți ascunde capul în nisip? Cât este de plăcut să intri în Împărăție pășind triumfător! De ce să fii plin de

îndoieli? Nu ar însemna asta să te supui singur chinurilor iadului? Odată ce vei fi dobândit o înțelegere a lucrării lui Iahve, a lucrării lui Isus și a acestei etape a lucrării, atunci vei avea un fundament. În momentul de față, îți poți imagina că e foarte simplu. Unii spun: „Când vine vremea și Duhul Sfânt începe lucrarea măreață, voi putea să vorbesc despre toate aceste lucruri. Nu înțeleg cu adevărat acum pentru că Duhul Sfânt nu m-a luminat atât de mult”. Nu este atât de simplu; asta nu înseamnă că, dacă ești dispus să accepți adevărul[b] acum, îl vei folosi cu măiestrie când va sosi vremea. Nu e neapărat așa! Crezi că ești foarte bine echipat acum și că nu ar fi o problemă să le răspunzi oamenilor acelora religioși și celor mai mari teoreticieni și chiar să îi combați. Chiar ai fi în stare să faci acest lucru? Despre ce înțelegere poți vorbi numai cu experiența ta superficială? Să te echipezi cu adevărul, să lupți în bătălia adevărului și să mărturisești în numele lui Dumnezeu nu înseamnă ceea ce crezi tu – că, atât timp cât Dumnezeu lucrează, totul se va realiza. Până atunci, probabil că vei fi pus în încurcătură de vreo întrebare și atunci vei rămâne perplex. Cheia este dacă înțelegi sau nu clar această etapă a lucrării și cât de multe știi, de fapt, despre ea. Dacă nu poți birui forțele inamice și nici forțele religioase, nu vei deveni atunci un om bun de nimic? Dacă ai experimentat lucrarea de astăzi, ai văzut-o cu ochii tăi și ai auzit-o cu urechile tale, dar în final nu ești în stare să fii mărturie, mai ai încă obrăznicia să continui să trăiești? Cu cine vei fi în stare să dai ochii? Nu-ți închipui acum că va fi atât de simplu. Lucrarea viitoare nu va fi atât de simplă pe cât îți imaginezi tu că va fi. Să lupți în războiul adevărului nu este atât de ușor sau atât de simplu. Acum trebuie să fii echipat. Dacă nu te echipezi acum cu adevărul, atunci, când va veni vremea și Duhul Sfânt nu va lucra într-o manieră supranaturală, vei fi pierdut.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trebuie să înțelegeți lucrarea – nu cercetați confuzi!”

Note de subsol:

a. Textul original nu include expresia „pe El”.

b. Textul original nu include cuvintele „adevărul”.

Intrarea în viață III

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 444)

Cum înțelegi amănuntele duhului? Cum lucrează Duhul Sfânt în om? Cum lucrează Satana în om? Cum lucrează duhurile rele în om? Care sunt manifestările? Când ți se întâmplă ceva, acest lucru vine de la Duhul Sfânt și ar trebui să i te supui sau nu? În practicile efective ale oamenilor, din voința umană se ivesc multe pe care oamenii le consideră invariabil ca venind din partea Duhului Sfânt. Unele lucruri vin din partea duhurilor rele și, totuși, oamenii cred că provin de la Duhul Sfânt, iar uneori Duhul Sfânt îi îndrumă pe oameni din interior, dar oamenii se tem că această îndrumare vine de la Satana și, așadar, nu îndrăznesc să se supună când, în realitate, acea îndrumare este luminarea dată de Duhul Sfânt. Așadar, dacă omul nu practică diferențierea, nu există nicio modalitate de a experimenta în experiența lui practică; fără a face diferența, nu poate dobândi viața. Cum face lucrarea Duhul Sfânt? Cum fac lucrarea duhurile rele? Ce vine din voința omului? Și ce se naște din călăuzirea și luminarea Duhului Sfânt? Dacă înțelegi tiparele lucrării Duhului Sfânt în om, atunci, în viața zilnică și în timpul experiențelor tale practice, vei putea să-ți îmbogățești experiențele și să faci diferențe; vei ajunge să-L cunoști pe Dumnezeu, vei putea să-l înțelegi și să-l deosebești pe Satana; nu vei fi derutat în ascultarea sau urmărirea ta și vei fi o persoană ale cărei gânduri sunt clare, care se supune lucrării Duhului Sfânt.

Lucrarea Duhului Sfânt este o formă de îndrumare proactivă și de luminare pozitivă. Nu permite oamenilor să fie pasivi. Le aduce mângâiere, le oferă credință și tărie sufletească și le permite să continue opera de desăvârșire a lor de către Dumnezeu. Când Duhul Sfânt lucrează, oamenii

pot să intre în mod activ; ei nu sunt pasivi sau forțați, ci acționează din proprie inițiativă. Când Duhul Sfânt lucrează, oamenii sunt bucuroși și harnici și doritori, doritori să se supună și fericiți să se umilească. Chiar dacă sunt îndurerați și fragili înlăuntrul lor, ei iau decizia să coopereze; ei suferă cu bucurie, pot să se supună și nu sunt pătați de voința umană și, cu siguranță, nici de dorințele și motivațiile umane. Când oamenii experimentează lucrarea Duhului Sfânt, ei sunt mai ales sfinți în sinea lor. Cei care sunt înzestrați cu lucrarea Duhului Sfânt trăiesc iubirea față de Dumnezeu și iubirea fraților și surorilor lor; se desfată cu lucrurile cu care Se desfată Dumnezeu și detestă lucrurile pe care le detestă Dumnezeu. Persoanele care sunt atinse de lucrarea Duhului Sfânt au o umanitate normală, urmăresc în mod constant adevărul și dispun de umanitate. Când Duhul Sfânt lucrează în oameni, starea lor sufletească devine din ce în ce mai bună, iar umanitatea lor devine din ce în ce mai normală și, deși o parte din cooperarea lor poate fi nesăbuită, motivațiile lor sunt corecte, intrarea lor este pozitivă, ei nu încearcă să cauzeze întreruperi și sunt lipsiți de rea-voință. Lucrarea Duhului Sfânt este normală și reală, Duhul Sfânt lucrează în om potrivit regulilor vieții normale a omului, iar El duce la bun sfârșit luminarea și îndrumarea în oameni, potrivit scopurilor adevărate ale oamenilor obișnuiți. Când Duhul Sfânt lucrează în oameni, El îi îndrumă și îi luminează potrivit nevoilor oamenilor obișnuiți. El le oferă lucruri în funcție de nevoile lor și îi îndrumă și luminează pozitiv în funcție de ceea ce le lipsește și de neajunsurile lor. Lucrarea Duhului Sfânt este de a-i lumina și călăuzi pe oameni în viața reală; doar dacă experimentează cuvintele lui Dumnezeu în viața reală oamenii pot vedea lucrarea Duhului Sfânt. Dacă, în viața de zi cu zi, oamenii au o stare pozitivă și o viață duhovnicească normală, atunci sunt înzestrați cu lucrarea Duhului Sfânt. Într-o asemenea stare, când mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, ei au

credință; când se roagă, sunt inspirați; când înfruntă ceva, nu sunt pasivi; și, pe măsură ce lucrurile se întâmplă, ei pot vedea lecțiile pe care Dumnezeu cere să fie învățate din acele lucruri. Nu sunt pasivi sau slabi și, deși au dificultăți reale, ei sunt dornici să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu.

Ce efecte sunt obținute prin lucrarea Duhului Sfânt? Se poate să fii nesăbuit și lipsit de discernământ, dar Duhul Sfânt doar trebuie să lucreze și va fi credință în tine, iar tu vei simți întotdeauna că nu poți să-L iubești pe Dumnezeu îndeajuns. Vei fi dispus să cooperezi, indiferent cât de mari sunt dificultățile. Lucrurile ți se vor întâmpla și nu îți va fi clar dacă vin de la Dumnezeu sau de la Satana, dar tu vei putea să aștepți și nu vei fi nici, pasiv nici nepăsător. Aceasta este lucrarea normală a Duhului Sfânt. Când Duhul Sfânt lucrează în tine, tot întâmpini dificultăți reale: uneori vei fi făcut să plângi și uneori vor fi lucruri pe care nu le vei putea depăși, dar acesta este doar o etapă a lucrării obișnuite a Duhului Sfânt. Deși nu ai depășit acele dificultăți și cu toate că în acel moment erai slab și plin de nemulțumiri, după aceea tot ai fost capabil să-L iubești pe Dumnezeu cu absolută credință. Pasivitatea ta nu te poate opri din a avea experiențe normale și, indiferent ce spun alți oameni și cum te atacă, tot ești capabil să-L iubești pe Dumnezeu. În timpul rugăciunii, simți întotdeauna că în trecut erai atât de îndatorat lui Dumnezeu, și hotărăști să-L mulțumești pe Dumnezeu și să renunți la cele trupești oricând întâlnești aceste lucruri din nou. Această putere arată că lucrarea Duhului Sfânt este în tine. Aceasta este starea normală a lucrării Duhului Sfânt.

Care este lucrarea ce vine de la Satana? În lucrarea care vine de la Satana, viziunile din oameni sunt vagi; oamenii sunt lipsiți de umanitatea normală, motivațiile din spatele acțiunilor lor sunt greșite și, deși își doresc să-L iubească pe Dumnezeu, în ei există mereu acuzații, iar aceste acuzații

și gânduri interferează constant cu ei, constrângând creșterea vieții lor și oprindu-i din a veni în fața lui Dumnezeu în starea normală. Adică, de îndată ce lucrarea Satanei este în oameni, inimile lor nu mai pot fi împăcate în fața lui Dumnezeu. Asemenea oameni nu mai știu ce să facă cu ei – când văd oameni adunându-se laolaltă, vor să fugă și nu sunt capabili să-și închidă ochii când ceilalți se roagă. Lucrarea duhurilor rele distruge relațiile normale dintre om și Dumnezeu și tulbură viziunile anterioare ale oamenilor sau vechea lor cale de intrare în viață; în inimile lor, ei nu se mai pot apropia niciodată de Dumnezeu și mereu se întâmplă lucruri care îi perturbă și îi înlănțuiesc. Inimile lor nu-și pot găsi pacea, iar ei nu mai au deloc putere să-L iubească pe Dumnezeu și duhurile lor sunt cuprinse de melancolie. Acestea sunt manifestările lucrării Satanei. Manifestările lucrării Satanei sunt: nu poți să te ții tare pe poziție și să depui mărturie, făcându-te să devii o persoană care Îi greșește lui Dumnezeu și care nu are deloc credință în El. Când Satana intervine, îți pierzi iubirea și credința în Dumnezeul din tine, ești despuiat de o relație normală cu Dumnezeu, nu cauți adevărul sau să te perfecționezi, regresezi, și devii pasiv, te complaci, dai frâu liber păcatului și nu urăști păcatul; în plus, amestecul Satanei te face să devii desfrânat, face ca atingerea lui Dumnezeu să dispară din tine, te face să te plângi de El și să I te opui, ceea ce face să te îndoiești de El; există chiar riscul să Îl părăsești pe Dumnezeu. Toate acestea vin de la Satana.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea Satanei”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 445)

Când ceva ți se întâmplă în viața de zi cu zi, cum ar trebui să îți dai seama dacă vine din lucrarea Duhului Sfânt sau din lucrarea Satanei? Când starea sufletească a oamenilor este normală, viețile lor duhovnicești și

viețile lor pământești sunt normale și rațiunea lor e normală și organizată. Când se află în această stare, se poate spune că, în general, ceea ce ei experimentează și ajung să cunoască în sinea lor vine de la atingerea Duhului Sfânt (revelații sau cunoștințe simple când mănâncă sau beau cuvintele lui Dumnezeu sau credința în anumite lucruri sau puterea de a-L iubi pe Dumnezeu în anumite lucruri – toate acestea vin de la Duhul Sfânt). Lucrarea Duhului Sfânt în om este îndeosebi normală; omul nu o poate simți și pare a veni chiar prin omul în sine, deși este, de fapt, lucrarea Duhului Sfânt. În viața zilnică, Duhul Sfânt face atât lucrări mari, cât și lucrări mici în toată lumea și doar gradul acestei lucrări variază. Unii oameni sunt de calibru bun și ei înțeleg lucrurile repede, iar luminarea Duhului Sfânt este cu atât mai mare în ei. Pe de altă parte, alții sunt de calibru mai prost și le ia mai mult să înțeleagă lucruri, dar Duhul Sfânt îi atinge lăuntric și ei, de asemenea, pot dobândi credința în Dumnezeu – Duhul Sfânt lucrează în toți cei care îl urmează pe Dumnezeu. Când, în viața zilnică, oamenii nu se opun lui Dumnezeu sau nu se răzvrătesc împotriva Lui, nu fac lucruri care sunt în dezacord cu gestionarea lui Dumnezeu și nu împiedică lucrarea lui Dumnezeu, atunci, în fiecare dintre ei, Duhul lui Dumnezeu lucrează într-o măsură mai mare sau mai mică; El îi atinge, îi luminează, le dă credință, le dă putere și îi îndeamnă să fie intre proactiv, să nu fie leneși sau să râvnească plăcerile trupești, dispuși să practice adevărul și să tânjească după cuvintele lui Dumnezeu. Toate acestea reprezintă lucrarea care vine de la Duhul Sfânt.

Când starea oamenilor nu e normală, ei sunt uitați de Duhul Sfânt; în mintea lor, sunt înclinați să se plângă, motivațiile lor sunt greșite, sunt leneși, se răsfață cu lucruri trupești, iar inimile lor se revoltă împotriva adevărului. Toate acestea vin de la Satana. Când starea sufletească a oamenilor nu este normală, când sunt întunecați în sinea lor și și-au pierdut

rațiunea normală, când au fost uitați de Duhul Sfânt și nu pot să-L simtă pe Dumnezeu în ei, atunci este momentul în care Satana lucrează în ei. Dacă oamenii au întotdeauna putere în ei și Îl iubesc pe Dumnezeu atunci, în general, când lucrurile li se întâmplă, acele lucruri vin de la Duhul Sfânt și, pe oricine ar întâlni, întâlnirea este rezultatul aranjamentelor lui Dumnezeu. Adică, atunci când ai o stare sufletească normală, când te găsești în marea lucrare a Duhului Sfânt, atunci este imposibil ca Satana să te facă să eziți. Pe această bază, se poate spune că totul vine de la Duhul Sfânt și, deși poate ai gânduri greșite, ești capabil să renunți la ele și nu le urmezi. Toate acestea vin de la lucrarea Duhului Sfânt. În ce situații intervine Satana? Satanei îi este ușor să lucreze în tine când starea ta sufletească nu este normală, când nu ai fost atins de Dumnezeu și ești lipsit de lucrarea lui Dumnezeu, când ești uscat și searbăd pe dinăuntru, când te rogi lui Dumnezeu, dar nu înțelegi nimic și când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, dar nu ești luminat sau iluminat. Cu alte cuvinte, când ai fost abandonat de Duhul Sfânt și nu Îl înțelegi pe Dumnezeu, atunci ți se întâmplă multe lucruri care vin din tentația Satanei. Satana lucrează în același timp cu Duhul Sfânt. Duhul Sfânt îl atinge lăuntric pe om în același moment în care Satana intervine în om. Totuși, lucrarea Duhului Sfânt primează, iar oamenii ale căror stări sufletești sunt normale pot triumfa; acesta e triumful lucrării Duhului Sfânt asupra lucrării Satanei. Cât Duhul Sfânt lucrează, o fire coruptă există încă în oameni; totuși, în timpul lucrării Duhului Sfânt, oamenilor le este ușor să-și descopere și să-și recunoască răzvrătirea, motivațiile și denaturările. Abia atunci au oamenii remușcări și devin dispuși să se căiască. Astfel, firile lor răzvrătite și corupte sunt, treptat, înlăturate în lucrarea lui Dumnezeu. Lucrarea Duhului Sfânt este îndeosebi normală; pe măsură ce El lucrează în oameni, ei tot au necazuri, tot jelesc, tot suferă, sunt tot slabi, și încă le sunt neclare multe lucruri; totuși, în

această stare, au puterea să se oprească din regres și pot să-L iubească pe Dumnezeu și, deși jelesc și sunt abătuți, pot încă să-L preamărească pe Dumnezeu; lucrarea Duhului Sfânt este îndeosebi normală și nici câtuși de puțin supranaturală. Majoritatea oamenilor cred că, de îndată ce Duhul Sfânt începe să lucreze, apar schimbări în starea oamenilor și că lucrurile care sunt importante pentru ei dispar. Astfel de idei sunt greșite. Când Duhul Sfânt lucrează în om, lucrurile pasive ale omului rămân tot acolo și statura sa e aceeași, dar el câștigă iluminarea și luminarea date de Duhul Sfânt și, astfel, omul devine mai proactiv, starea sa sufletească devine normală, iar omul se schimbă rapid. Potrivit experiențelor reale ale oamenilor, aceștia experimentează în principal fie lucrarea Duhului Sfânt, fie pe cea a Satanei. Dacă ei nu reușesc să priceapă aceste stări și să facă diferența între ele, atunci intrarea în experiențele reale iese din discuție, ca să nu mai vorbim de schimbările produse asupra firii. Așadar, cheia în ceea ce privește experimentarea lucrării lui Dumnezeu este de a pricepe asemenea lucruri; astfel, oamenilor le va fi mai ușor să o experimenteze.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea Satanei”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 446)

Lucrarea Duhului Sfânt le permite oamenilor să facă un progres pozitiv, în timp ce lucrarea Satanei îi face să devină pesimiști și să se retragă, să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și să I se împotrivească, să-și piardă credința în El și să devină slabi în îndeplinirea datoriei lor. Tot ceea ce izvorăște din luminarea dată de Duhul Sfânt este foarte natural; nu îți este impus. Dacă i te supui, vei avea pace; dacă nu, apoi vei fi dojenit. Cu luminarea dată de Duhul Sfânt, nimic din ceea ce faci nu va fi împiedicat sau constrâns; te vei simți eliberat, va exista o cale de practică pentru acțiunile tale, nu vei mai fi supus niciunei restricții, ci vei putea să

acționezi potrivit voii lui Dumnezeu. Lucrarea Satanei provoacă interferențe în multe lucruri; te face să nu-ți dorești să te rogi, să fii prea leneș să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu și indispus să trăiești viața bisericii și te înstrăinează de viața duhovnicească. Lucrarea Duhului Sfânt nu intervine în viața ta zilnică și nici în viața ta spirituală normală. Nici chiar în momentul în care au loc multe lucruri, tu nu poți să faci diferența între ele și, totuși, după câteva zile, inima ta devine mai senină, iar mintea ta, mai limpede. Ajungi să ai un oarecare simț al lucrurilor spiritului și, încet, poți discerne dacă un gând vine de la Dumnezeu sau de la Satana. Unele lucruri te fac în mod clar să te opui lui Dumnezeu și să te revolți împotriva Lui sau te opresc să pui cuvintele Lui în practică; aceste lucruri vin toate de la Satana. Unele lucruri nu sunt așa clare și nu-ți poți da seama ce sunt în acel moment; după aceea, poți să le vezi manifestările și să folosești discernământul. Dacă poți să discerni clar care lucruri vin de la Satana și care sunt îndrumate de către Duhul Sfânt, atunci nu vei mai fi ușor de indus în eroare în experiențele tale. Uneori, când starea ta sufletească nu este bună, ai anumite gânduri care te scot din starea pasivă. Asta arată că și atunci când starea ta sufletească nu este prielnică, unele dintre gândurile tale tot pot veni de la Duhul Sfânt. Nu trebuie să tragem concluzia că, atunci când ești pasiv, toate gândurile sunt trimise de Satana; dacă așa ar fi, atunci când ai fi capabil să evoluezi spre o stare pozitivă? Fiind pasiv o perioadă, Duhul Sfânt îți dă o șansă de a fi desăvârșit, El te atinge, te scoate din starea ta pasivă și intri într-o stare normală.

Știind ce înseamnă lucrarea Duhului Sfânt și ce înseamnă lucrarea Satanei, le poți compara pe cele două cu starea ta proprie în timpul experiențelor și, în acest mod, vor exista mult mai multe adevăruri care au legătură cu principiul din experiențele tale. Înțelegând aceste adevăruri despre principiu, vei putea să-ți stăpânești starea curentă și vei putea să faci

diferența între oameni și evenimente și nu va fi nevoie să aloci mult efort pentru a dobândi lucrarea Duhului Sfânt. Bineînțeles, asta depinde de bunele tale motivații și de bunăvoința ta de a căuta și a pune în practică. Un astfel de limbaj – limbaj care are legătură cu principiile – ar trebui să descrie experiențele tale. Fără el, experiențele tale vor fi pline de amestecul Satanei și cunoștințe prostești. Dacă nu înțelegi cum lucrează Duhul Sfânt, atunci nu înțelegi cum să te rogi lui Dumnezeu sau cum se cuvine să pătrunzi și, dacă nu înțelegi cum acționează Satana ca să-i momească pe oameni și să interfereze cu ei, atunci nu știi cum să-l respingi și să rămâi ferm în mărturia ta. Cum lucrează Duhul Sfânt și cum acționează Satana sunt lucruri pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă și pe care trebuie să le experimenteze în credința lor în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea Satanei”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 447)

Ce aspecte include umanitatea normală? Perspicacitate, rațiune, conștiință și caracter. Dacă poți atinge normalitatea în fiecare dintre aceste aspecte, umanitatea ta va fi la nivelul cerut. Ar trebui să ai asemănarea unei ființe umane normale, ar trebui să semeni cu un credincios în Dumnezeu. Nu trebuie să obții prea mult sau să te ocupi de diplomație; trebuie doar să fii o ființă umană normală, cu rațiunea unei persoane normale, să poți vedea dincolo de lucruri și cel puțin să arăți ca o ființă umană normală. Asta va fi suficient. Tot ce ți se cere astăzi se încadrează în capacitățile tale; nu este o încercare de a pretinde imposibilul. Niciun cuvânt inutil și nicio lucrare inutilă nu se vor înfăptui asupra ta. Trebuie să scapi de toată urâțenia exprimată sau dezvăluită în viața ta. Ați fost corupți de Satana și debordați de veninul Satanei. Tot ce ți se cere este să scapi de această fire satanică și coruptă. Nu ți se cere să devii vreo figură de rang înalt sau vreo persoană

faimoasă sau importantă. Asta nu are rost. Lucrarea care se face în voi ține cont de ceea ce este inerent vouă. Ceea ce Eu cer de la oameni este definit în cadrul unor limite. Dacă ați practica în modul și pe tonul cu care vorbesc intelectualii, nu ar fi suficient; nu ați reuși să faceți asta. Considerând calibrul vostru, ar trebui cel puțin să puteți vorbi cu înțelepciune și tact și să explicați lucrurile într-o manieră clară și de înțeles. E tot ce este necesar pentru a îndeplini cerințele. Dacă obțineți cel puțin înțelegere și rațiune, atunci asta va fi îndeajuns. Cel mai important în acest moment este să renunți la firea ta satanică coruptă. Trebuie să alungi urâțenia care se manifestă în tine. Cum poți vorbi despre rațiune supremă și înțelegere supremă dacă nu le elimini pe acestea? Mulți oameni, văzând că epoca s-a schimbat, nu au niciun fel de umilință și răbdare și, la fel de bine, s-ar putea să nu aibă deloc nici iubire, nici purtare sfântă. Cât de absurzi sunt astfel de oameni! Au măcar vreun dram de umanitate normală? Au vreo mărturie demnă de menționat? Ei sunt complet lipsiți de înțelegere și rațiune. Desigur, anumite aspecte ale practicii oamenilor care sunt deviante și eronate trebuie corectate; viețile lor spirituale rigide și aspectul lor înțepenit și imbecil, de exemplu – toate acestea trebuie schimbate. Schimbarea nu înseamnă a te lăsa să te depravezi sau să te dedai trupului, spunând orice dorești. Nu vorbi cu lejeritate. Să ai vorbirea și comportamentul unei ființe umane normale înseamnă să vorbești coerent, spunând „da” atunci când vrei să spui „da” și „nu” când vrei să spui „nu”. Raportează-te la fapte și vorbește corespunzător. Nu trișa, nu minți. Limitele pe care le poate atinge o persoană normală privind o schimbare a firii trebuie să fie înțelese. Dacă nu, nu vei putea intra în realitate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Creșterea calibrului este pentru a primi mântuirea lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 448)

De fapt, îndeplinirea de către om a datoriei sale este realizarea a tot ceea ce e inerent omului, cu alte cuvinte, a ceea ce este posibil pentru om. Doar atunci este îndeplinită datoria sa. Defectele omului în timpul acestei slujiri sunt reduse treptat prin experiență progresivă și prin procesul prin care îndură judecata; acestea nu împiedică sau afectează datoria omului. Cei care încetează a mai sluji sau cedează și dau înapoi de teamă că ar putea exista obstacole în slujirea lor sunt cei mai lași dintre toți oamenii. Dacă oamenii nu pot exprima ceea ce ar trebui să exprime în timpul slujirii sau să împlinească ceea ce le este posibil în mod inerent și, în schimb, se prostesc și fac totul mecanic, atunci ei au pierdut funcția pe care ar trebui să o aibă o ființă creată. Astfel de oameni sunt cunoscuți drept „mediocrități”; ei sunt gunoaie fără folos. Cum pot astfel de oameni să fie numiți în mod corespunzător ființe create? Nu sunt ei ființe corupte care strălucesc din exterior, dar sunt putrede în interior? Dacă un om își spune Dumnezeu, dar nu este în stare să exprime ființa divinității, să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși sau să-L reprezinte pe Dumnezeu, fără îndoială el nu este Dumnezeu, deoarece nu are substanța lui Dumnezeu și ceea ce Dumnezeu poate înfăptui în mod inerent nu există în el. Dacă omul pierde ceea ce este realizabil în mod inerent de către el, nu mai poate fi considerat om și nu mai este vrednic de statutul de ființă creată sau să vină înaintea lui Dumnezeu și să-I slujească. În plus, nu este vrednic să primească harul lui Dumnezeu sau să fie vegheat, protejat și desăvârșit de Dumnezeu. Mulți care au pierdut încrederea lui Dumnezeu ajung să piardă harul lui Dumnezeu. Nu doar că nu-și detestă nelegiuirile, ci răspândesc cu obrăznicie ideea conform căreia calea lui Dumnezeu este incorectă, iar cei răzvrătiți chiar neagă existența lui Dumnezeu. Cum pot astfel de oameni, care au o astfel de răzvrătire, să fie îndreptățiți să se bucure de harul lui Dumnezeu? Cei care nu-și îndeplinesc datoria se răzvrătesc foarte mult împotriva lui Dumnezeu și, deși Îi

datorează mult, se întorc și-L critică pe Dumnezeu că nu are dreptate. Cum ar putea astfel de oameni să fie vrednici de a fi desăvârșiți? Nu este oare acesta precursorul alungării și pedepsirii? Oamenii care nu-și fac datoria față de Dumnezeu sunt deja vinovați de cele mai atroce crime, pentru care nici măcar moartea nu este o pedeapsă suficientă, cu toate acestea au obrăznicia de a se certa cu Dumnezeu și de a se compara cu El. Ce folos este în a desăvârși astfel de oameni? Când oamenii nu reușesc să își facă datoria, ar trebui să simtă vinovăția și îndatorarea; ar trebui să-și disprețuiască slăbiciunile și inutilitatea, răzvrătirea și corupția și, mai mult decât atât, ar trebui să-și dea viața lui Dumnezeu. Doar atunci sunt ființe create care-L iubesc cu adevărat pe Dumnezeu și doar astfel de oameni sunt vrednici de a se bucura de binecuvântările și promisiunile lui Dumnezeu și de a fi desăvârșiți de către El. Cât despre cei mai mulți dintre voi? Cum Îl tratați pe Dumnezeul care trăiește printre voi? Cum v-ați îndeplinit datoria înaintea Lui? Ați îndeplinit tot ceea ce ați fost chemați să îndepliniți, chiar și cu prețul vieții voastre? Ce ați sacrificat? Nu ați primit multe din partea Mea? Puteți discerne? Cât de loiali Îmi sunteți? Cum Mi-ați slujit? Și cum rămâne cu tot ce v-am acordat și am făcut pentru voi? Ați luat în calcul toate acestea? Ați judecat și comparat cu toții acest aspect cu puțina conștiință pe care o aveți în voi? De cine ar putea să fie demne cuvintele și acțiunile voastre? S-ar putea oare ca astfel de sacrificii minuscule din partea voastră să fie vrednice de tot ceea ce v-am dăruit? Nu am altă alternativă și, cu toate că v-am fost devotat din toată inima, tot nutriți intenții rele și sunteți fără tragere de inimă în privința Mea. Aceasta este dimensiunea datoriei voastre, singura voastră funcție. Nu e așa? Nu știți că ați eșuat complet să îndepliniți datoria unei ființe create? Cum puteți fi considerați o ființă creată? Nu vă este clar ce anume exprimați și trăiți? Ați eșuat în îndeplinirea datoriei voastre, dar căutați să obțineți toleranța și harul bogat

al Lui Dumnezeu. Un astfel de har nu a fost pregătit pentru unii atât de lipsiți de valoare și de josnici ca voi, ci pentru aceia care nu cer nimic și se sacrifică cu bucurie. Astfel de oameni ca voi, astfel de mediocrități, sunt total nevrednice să se bucure de harul cerului. Doar dificultățile și suferințele interminabile vă vor acompania zilele! Dacă nu-Mi puteți fi credincioși, soarta voastră va fi una a suferinței. Dacă nu puteți fi răspunzători față de cuvintele Mele și de lucrarea Mea, rezultatul vostru va fi unul al pedepsirii. Orice har, binecuvântare și viața minunată în Împărăție nu vor avea nimic de-a face cu voi. Acesta este finalul de care meritați să aveți parte și este consecința propriilor voastre fapte!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 449)

Nu doar că cei nechibzuiți și aroganți nu încearcă tot posibilul, nu își îndeplinesc datoria, ci își întind mâinile după har, ca și când merită ceea ce ei cer. Și, dacă nu reușesc să obțină ceea ce cer, devin și mai puțin credincioși. Cum pot fi considerați rezonabili astfel de oameni? Sunteți de calibru slab și lipsiți de rațiune, complet incapabili de a vă îndeplini datoria pe care se cuvine să o îndepliniți pe parcursul lucrării de gestionare. Valoarea voastră s-a prăbușit deja. Eșecul vostru de a Mă răsplăti pentru că v-am arătat un astfel de har este deja un act extrem de răzvrătire, suficient pentru a vă condamna și demonstra lașitatea, incompetența, josnicia și nevrednicia voastră. Ce vă îndreptățește să vă întindeți încă mâinile? Faptul că nu sunteți în stare să fiți de cel mai mic ajutor lucrării Mele, incapabili de a fi loiali și incapabili de a-Mi fi martori reprezintă nelegiuirile și eșecurile voastre, și totuși Mă atacați în schimb pe Mine, răspândiți lucruri false despre Mine și vă plângeți că sunt nedrept. În asta constă loialitatea voastră? În asta constă dragostea voastră? Ce altă lucrare mai puteți

întreprinde în afară de aceasta? Cum ați contribuit la toată lucrarea care a fost făcută? Cât ați sacrificat? M-am arătat deja foarte tolerant prin faptul că nu v-am învinovățit, totuși Îmi cereți cu nerușinare scuze și vă plângeți de Mine în privat. Aveți măcar cea mai mică urmă de umanitate? Deși datoria omului este mânjită de mintea omului și de noțiunile sale, trebuie să îți faci datoria și să-ți arăți loialitatea. Impuritățile din lucrarea omului sunt o problemă a calibrului său, în timp ce, dacă omul nu-și îndeplinește datoria, acest lucru îi arată răzvrătirea. Nu există o corelare între datoria omului și faptul dacă este binecuvântat sau blestemat. Datoria este ceea ce omul se cuvine să îndeplinească; reprezintă vocația sa de la ceruri și nu ar trebui să depindă de recompensă, condiții sau motive. Doar atunci el își face datoria. A fi binecuvântați este când cineva este desăvârșit și se bucură de binecuvântările lui Dumnezeu după ce a experimentat judecata. A fi blestemați este când firea cuiva nu se schimbă după ce a experimentat mustrarea și judecata, adică atunci când nu experimentează desăvârșirea, ci este pedepsit. Dar, indiferent dacă sunt binecuvântate sau blestemate, ființele create ar trebui să-și facă datoria, să facă ceea ce se cuvine să facă și ceea ce sunt capabile să facă; acesta este minimul pe care o persoană, o persoană care-L caută pe Dumnezeu, ar trebui să-l facă. Nu ar trebui să-ți faci datoria doar pentru a fi binecuvântat și nu ar trebui să refuzi să acționezi din teama de a fi blestemat. Permiteți-Mi să vă spun acest lucru: îndeplinirea datoriei proprii este ceea ce omul se cuvine să facă, iar dacă nu este capabil să-și facă datoria, atunci asta este răzvrătirea lui. Tocmai prin procesul îndeplinirii datoriei sale omul se schimbă treptat și prin acest proces el își demonstrează loialitatea. Ca atare, cu cât ești mai capabil să-ți faci datoria, cu atât mai mult adevăr vei primi și cu atât mai reală va deveni expresia ta. Cei care își îndeplinesc datoria doar în mod mecanic și nu caută adevărul vor fi alungați în final, deoarece astfel de oameni nu-și îndeplinesc

datoria în practicarea adevărului și nu practică adevărul în îndeplinirea datoriei lor. Ei sunt aceia care rămân neschimbați și vor fi blestemați. Nu doar că expresiile lor sunt impure, ci tot ceea ce exprimă ei este malefic.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 450)

Dacă nu cunoști lucrarea lui Dumnezeu, nu vei ști cum să cooperezi cu Dumnezeu. Dacă nu cunoști principiile lucrării lui Dumnezeu și nu ești conștient de cum lucrează Satana asupra omului, nu vei avea nicio cale de practică. Numai căutarea zeloasă nu îți va permite să obții rezultatele cerute de Dumnezeu. Un astfel de mod de a experimenta e asemănător celui al lui Lawrence: fără a face vreo diferențiere și concentrându-se doar asupra experienței, neștiind ce este lucrarea Satanei, ce este lucrarea Duhului Sfânt, în ce stare este omul fără prezența lui Dumnezeu și ce fel de oameni vrea Dumnezeu să desăvârșească. Ce principii ar trebui adoptate când ai de-a face cu diferiți oameni, cum să înțelegi voia lui Dumnezeu în prezent, cum să cunoști firea lui Dumnezeu și către ce oameni, împrejurări și epocă sunt îndreptate mila, măreția și dreptatea lui Dumnezeu – el nu are discernământ asupra niciunuia dintre aceste lucruri. Dacă oamenii nu au multe viziuni ca temelie pentru experiențele lor, atunci viața iese din discuție, iar experiența cu atât mai mult; ei pot în continuare să se supună prostește la toate și să îndure orice. Acești oameni sunt foarte greu de desăvârșit. Se poate spune că, dacă nu ai niciuna dintre viziunile de mai sus, lucrul acesta este o dovadă suficientă că ești un idiot, ca un stâlp de sare ce stă mereu în picioare în Israel. Asemenea oameni sunt inutili, buni de nimic! Unii oameni doar se supun orbește întruna, se cunosc mereu pe ei înșiși și își folosesc întotdeauna propriile moduri de a se purta atunci când au de-a face cu lucruri noi, sau se folosesc de „înțelepciune” pentru a gestiona lucruri

vulgare nedemne de menționat. Astfel de oameni sunt lipsiți de discernământ, și parcă e în natura lor să se resemneze să fie necăjiți de alții, și sunt mereu la fel; nu se schimbă niciodată. Oamenii aceștia sunt nesăbuiți cărora discernământul le lipsește întru totul. Ei nu încearcă niciodată să își adapteze măsurile în funcție de împrejurări sau de oameni diferiți. Acești oameni nu au experiență. Am văzut unii oameni care sunt profund preocupați să se cunoască pe sine încât, atunci când se confruntă cu cei care au lucrarea duhurilor rele, își coboară capetele și își mărturisesc păcatele, neîndrăznind să se ridice și să îi condamne. Și când întâlnesc lucrarea evidentă a Duhului Sfânt, nu îndrăznesc să se supună. Ei cred că duhurile rele sunt și ele în mâinile lui Dumnezeu, și nici prin gând nu le trece să se ridice și să li se împotrivească. Acești oameni Îl fac de rușine pe Dumnezeu și categoric nu pot să îndure o povară grea pentru Dumnezeu. Asemenea nesăbuiți nu fac niciun fel de diferențieri. O astfel de cale de a experimenta ar trebui, așadar, să fie aruncată, căci este de neconceput în ochii lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre experiență”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 451)

În curentul actual, toți cei care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu au ocazia să fie desăvârșiți de către El. Indiferent dacă sunt tineri sau bătrâni, atât timp cât păstrează în inimi o ascultare față de Dumnezeu și Îl venerează, pot să fie desăvârșiți de către El. Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni potrivit diferitelor lor funcții. Atât timp cât te străduiești din răsputeri și te supui lucrării lui Dumnezeu, poți fi desăvârșit de către El. În prezent, niciunul dintre voi nu este desăvârșit. Uneori puteți să îndepliniți un tip de funcție și, alteori, puteți îndeplini două. Câtă vreme faceți tot posibilul să vă sacrificați pentru Dumnezeu, în cele din urmă veți fi desăvârșiți de către El.

Tinerii au puține filosofii de viață și sunt lipsiți de înțelepciune și înțelegere. Dumnezeu vine să desăvârșească înțelepciunea și înțelegerea omului. Cuvântul lui Dumnezeu compensează neajunsurile lor. Cu toate acestea, firile tinerilor sunt instabile și trebuie transformate de către Dumnezeu. Tinerii au mai puține noțiuni religioase și mai puține filosofii de viață; ei gândesc totul în termeni simpli, iar cugetările lor nu sunt complexe. Aceasta este partea umanității lor care încă nu a luat formă, și este una lăudabilă; totuși, tinerii sunt ignoranți și lipsiți de înțelepciune. Acesta este un lucru care trebuie să fie desăvârșit de către Dumnezeu. Faptul de a fi desăvârșiți de Dumnezeu vă va permite să căpătați discernământ. Veți deveni capabili să înțelegeți clar multe lucruri spirituale și, treptat, să vă transformați în cineva potrivit pentru a fi folosit de către Dumnezeu. Frații și surorile mai în vârstă au, de asemenea, funcțiile lor de îndeplinit, și nu sunt abandonați de către Dumnezeu. Și frații și surorile mai în vârstă au unele aspecte dezirabile și unele indezirabile. Au mai multe filosofii de viață și mai multe noțiuni religioase. În acțiunile lor, respectă multe convenții rigide, plăcându-le regulamentele pe care le aplică în mod mecanic și fără flexibilitate. Acesta este un aspect indezirabil. Totuși, frații și surorile mai în vârstă rămân calmi și neclintiți, indiferent ce se întâmplă; firile lor sunt stabile, iar ei nu au stări sufletești tumultoase. Poate că acceptă lucrurile mai încet, dar acesta nu este un defect major. Câtă vreme puteți să vă supuneți, câtă vreme puteți să acceptați cuvintele actuale ale lui Dumnezeu și să nu cercetați cu atenție cuvintele Sale, câtă vreme nu vă preocupă decât să vă supuneți și să urmați și nu judecați cuvintele lui Dumnezeu și nu aveți alte gânduri rele în privința lor și câtă vreme acceptați cuvintele Lui și le puneți în practică, atunci, îndeplinind aceste condiții, puteți să fiți desăvârșiți.

Indiferent dacă ești un frate sau o soră mai mică sau mai mare, știi ce funcție trebuie să îndeplinești. Cei tineri nu sunt aroganți; cei care sunt mai în vârstă nu sunt pasivi și nu regresează. În plus, sunt capabili să folosească punctele forte ale altora pentru a-și compensa punctele slabe și pot să se servească unii pe alții fără prejudecăți. Un pod al prieteniei se construiește între frații și surorile mai mici și mai mari și, datorită dragostei lui Dumnezeu, puteți să vă înțelegeți mai bine unii pe alții. Frații și surorile mai mici nu-i privesc de sus pe frații și pe surorile mai mari, iar frații și surorile mai mari nu sunt neprihăniți de sine: nu este acesta un parteneriat armonios? Dacă toți aveți această hotărâre, atunci voia lui Dumnezeu se va împlini cu siguranță în generația voastră.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre toată lumea care își îndeplinește funcția”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 452)

În viitor, se va decide dacă ești binecuvântat sau blestemat în funcție de faptele și comportamentul de astăzi. Dacă vei fi desăvârșit de către Dumnezeu, trebuie să se întâmple chiar acum, în această eră; nu va mai exista o altă oportunitate în viitor. Dumnezeu vrea cu adevărat să vă desăvârșească acum, iar acesta nu este un mod de a vorbi. În viitor, indiferent ce încercări ce se vor abate asupra voastră, ce evenimente vor avea loc sau ce dezastre veți înfrunta, Dumnezeu vrea să vă desăvârșească; acesta este un fapt cert și incontestabil. Unde se poate vedea acest lucru? Se poate vedea în faptul că, de-a lungul veacurilor și generațiilor, cuvântul lui Dumnezeu nu a atins niciodată o culme atât de înaltă ca astăzi. A intrat pe cel mai înalt tărâm, iar lucrarea Duhului Sfânt asupra întregii omeniri este astăzi fără precedent. Aproape nimeni din generațiile trecute nu a avut o astfel de experiență; nici măcar în epoca lui Isus nu au existat revelațiile de astăzi. Cuvintele rostite către voi, ceea ce înțelegeți și experiența voastră au

atins, toate, un nou vârf. În toiul încercărilor și mustrărilor, voi, oamenii, nu plecați, iar acest lucru este suficient pentru a dovedi că lucrarea lui Dumnezeu a atins o splendoare fără precedent. Acesta nu este un lucru pe care omul e capabil să-l facă și nici nu este ceva ce omul păstrează; mai degrabă, este lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Așadar, din multele realități ale lucrării lui Dumnezeu, se poate vedea că Dumnezeu Își dorește să-i desăvârșească pe oameni și că El este cu siguranță capabil să vă facă compleți. Dacă aveți această intuiție și faceți această nouă descoperire, atunci nu veți aștepta cea de-a doua venire a lui Isus; în schimb, Îi veți permite lui Dumnezeu să vă facă compleți în epoca actuală. Astfel, fiecare dintre voi ar trebui să facă tot ce îi stă în putință și să nu se scutească de niciun efort pentru a putea fi desăvârșit de către Dumnezeu.

În zilele noastre, nu trebuie să acorzi atenție lucrurilor negative. Mai întâi, lasă deoparte și ignoră tot ce te face să te simți negativ. Când îți vezi de treburile tale, fă-o cu o inimă care caută și-și intuiește drumul înainte, cu o inimă care se supune lui Dumnezeu. Ori de câte ori descoperiți o slăbiciune în voi, dar nu îi permiteți să vă controleze și, în ciuda ei, îndepliniți funcțiile pe care se cuvine să le îndepliniți, ați făcut un pas pozitiv înainte. De exemplu, frații și surorile tale mai în vârstă au noțiuni religioase, dar tu poți să te rogi, să te supui, să mănânci și să bei cuvântul lui Dumnezeu și să cânți imnuri… Altfel spus, ar trebui să te dedici, cu toată puterea pe care poți să o aduni, lucrurilor pe care ești capabil să le faci și funcțiilor pe care ești în stare să le îndeplinești. Nu aștepta pasiv. A fi capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu făcându-ți datoria este primul pas. Apoi, odată ce vei fi capabil să înțelegi adevărul și să dobândești intrarea în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, vei fi fost desăvârșit de către El.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre toată lumea care își îndeplinește funcția”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 453)

Oricine s-a hotărât, Îi poate sluji lui Dumnezeu, însă doar cei care dau cea mai mare atenție voinței lui Dumnezeu și care înțeleg voia Lui sunt calificați și au dreptul de a-I sluji. Printre voi, am descoperit lucrul acesta: mulți oameni cred că, atât timp cât propovăduiesc cu ardoare Evanghelia pentru Dumnezeu, merg pe drum pentru Dumnezeu, se istovesc și se sacrifică pentru Dumnezeu, și așa mai departe, atunci asta înseamnă a-L sluji pe Dumnezeu. Încă mai mulți oameni religioși cred că a-L sluji pe Dumnezeu înseamnă a alerga de colo-colo cu o Biblie în mână, propovăduind Evanghelia Împărăției Cerurilor și a-i salva pe oameni făcându-i să se pocăiască și să se spovedească. Există și mulți funcționari ai Bisericii care cred că slujirea lui Dumnezeu înseamnă a ține predici în capele după terminarea unor studii înalte și instruirea la seminar și a-i învăța pe oameni prin lecturi ale Scripturilor din Biblie. Mai mult, există oameni din zone sărace care cred că slujirea lui Dumnezeu înseamnă vindecarea celor bolnavi și alungarea demonilor din mijlocul fraților și al surorilor lor sau rugăciunea pentru ei sau slujirea acestora. Printre voi sunt mulți care cred că a-L sluji pe Dumnezeu înseamnă a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu, a se ruga la Dumnezeu în fiecare zi, cât și a vizita și a lucra în bisericile de pretutindeni. Există alți frați și alte surori care cred că a-L sluji pe Dumnezeu înseamnă să nu se căsătorească sau să nu aibă niciodată o familie și să-și dedice întreaga ființă lui Dumnezeu. Cu toate acestea, puțini știu ce înseamnă cu adevărat a-L sluji pe Dumnezeu. Deși oamenii care Îi slujesc lui Dumnezeu sunt la fel de mulți ca stelele de pe cer, numărul celor care Îl pot sluji în mod direct și care sunt capabili să slujească în conformitate cu voia Lui Dumnezeu este neînsemnat, deosebit de mărunt. De ce spun asta? Spun acest lucru pentru că nu înțelegeți esența sintagmei „a sluji lui Dumnezeu” și pentru că înțelegeți atât de puțin despre

cum să slujim în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Este imperios ca oamenii să înțeleagă exact ce fel de slujire a lui Dumnezeu poate fi în armonie cu voia Lui.

Dacă doriți să slujiți în conformitate cu voia lui Dumnezeu, trebuie să înțelegeți mai întâi ce fel de oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu, ce fel de oameni nu sunt plăcuți lui Dumnezeu, care sunt oamenii pe care Dumnezeu îi face desăvârșiți și ce fel de oameni sunt pregătiți pentru a sluji lui Dumnezeu. Ar trebui cel puțin să fiți echipați cu aceste cunoștințe. Mai mult, ar trebui să știți obiectivele lucrării lui Dumnezeu și lucrarea pe care Dumnezeu o va face aici și acum. După ce veți înțelege acestea, îndrumați de cuvintele lui Dumnezeu, mai întâi ar trebui să intrați și mai întâi veți primi însărcinarea dată de Dumnezeu. Când veți experimenta cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu și atunci când veți cunoaște cu adevărat lucrarea lui Dumnezeu, veți fi calificați să-I slujiți lui Dumnezeu. Și atunci când Îl slujiți pe El, Dumnezeu vă deschide ochii spirituali și vă permite să-I înțelegeți mai în profunzime lucrarea și să o vedeți mai clar. Când intrați în această realitate, experiențele voastre vor fi mai profunde și mai reale și aceia dintre voi care au avut astfel de experiențe vor putea merge prin biserici și oferi sprijin fraților și surorilor voastre, ca să vă puteți baza pe tăria celuilalt pentru a compensa propriile neajunsuri și să dobândiți cunoștințe mai bogate în cugetele voastre. Numai după obținerea acestui efect veți putea să slujiți în conformitate cu voia lui Dumnezeu și veți putea fi desăvârșiți de Dumnezeu în timpul slujirii voastre.

Aceia care Îi slujesc lui Dumnezeu ar trebui să fie apropiații lui Dumnezeu, să fie plăcuți Lui și să fie capabili de o loialitate fără de margini față de Dumnezeu. Indiferent dacă acționezi în privat sau în public, ești capabil să dobândești bucuria de la Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu, ești capabil să stai drept în fața lui Dumnezeu și, indiferent de cum te tratează

ceilalți, vei merge întotdeauna pe calea pe care ar trebui să mergi și te vei îngriji cu atenție de povara Lui. Numai oamenii ca aceștia sunt apropiații lui Dumnezeu. Dacă apropiații lui Dumnezeu sunt în măsură să-L slujească în mod direct, este pentru că lor le-a fost dată marea însărcinare și povară a lui Dumnezeu, pot să ia inima și povara lui Dumnezeu ca și cum ar fi ale lor și nu acordă atenție propriilor perspective: chiar și atunci când nu vor avea perspective și nu vor câștiga nimic, ei vor crede întotdeauna în Dumnezeu cu o inimă iubitoare. Și astfel, acest tip de persoană este un apropiat al lui Dumnezeu. Apropiații lui Dumnezeu sunt, de asemenea, și confidenții Lui; numai confidenții lui Dumnezeu ar putea împărtăși neliniștea și gândurile Lui, și, deși trupul lor este dureros și slab, ei sunt capabili să îndure durerea și să renunțe la ceea ce le place pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Dumnezeu dă mai multe poveri unor asemenea oameni și ceea ce Își dorește să facă Dumnezeu se naște din mărturia unor astfel de persoane. Astfel, acești oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu, sunt slujitorii lui Dumnezeu, care sunt după inima Lui, și numai astfel de oameni pot domni împreună cu Dumnezeu. Când ai devenit cu adevărat apropiatul lui Dumnezeu, atunci vei domni împreună cu Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu voia Lui”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 454)

Isus a fost în măsură să ducă la bun sfârșit însărcinarea data de Dumnezeu – răscumpărarea întregii omeniri – pentru că El a fost foarte atent la voia lui Dumnezeu, fără a face planuri sau rânduieli pentru Sine. Prin urmare, El a fost un apropiat al lui Dumnezeu – Dumnezeu Însuși – ceva ce voi toți înțelegeți foarte bine. (De fapt, El a fost Dumnezeu Însuși, care a fost mărturisit de Dumnezeu. Menționez exemplul lui Isus aici pentru a ilustra problema.) El a putut plasa planul de gestionare (planul mântuirii)

al lui Dumnezeu chiar în centru și S-a rugat mereu Tatălui Ceresc și a căutat voia Tatălui Ceresc. S-a rugat și a zis: „Dumnezeu Tată! Facă-se toate după voia Ta și nu după dorințele Mele, ci după cum Îți este planul. Omul poate că este slab, dar de ce Ți-ar păsa de el? Cum să fie omul vrednic de preocuparea Ta, omul, care este ca o furnică în mâinile Tale? În inima Mea, vreau doar să fac voia Ta și ca Tu să Îți continui lucrarea cu Mine după cum dorești”. Pe drumul spre Ierusalim, Isus a fost în chinuri, ca și cum cineva I-ar fi răsucit un cuțit în inimă, dar, cu toate acestea, nu a avut nici cea mai mică intenție de a nu Se ține de cuvânt; a existat întotdeauna o forță puternică ce L-a mânat înainte spre locul unde avea să fie crucificat. În cele din urmă, a fost răstignit și a devenit asemenea trupului păcătos, ducând la bun sfârșit lucrarea de răscumpărare a omenirii. S-a eliberat de cătușele morții și ale Iadului. Înaintea Lui, moartea, Iadul și Gheena și-au pierdut puterea și au fost înfrânte de El. A trăit vreme de treizeci și trei de ani, timp în care a făcut mereu tot posibilul pentru a împlini voia lui Dumnezeu în conformitate cu lucrarea lui Dumnezeu din acele vremuri, fără a se gândi la câștigul sau pierderea personală și întotdeauna cu gândul la voia lui Dumnezeu Tatăl. Astfel, după ce a fost botezat, Dumnezeu a zis „Acesta este Fiul Meu preaiubit în Care-Mi găsesc plăcerea!” Datorită slujirii Sale înaintea lui Dumnezeu, care era în armonie cu voința lui Dumnezeu, Dumnezeu a pus povara cea grea de a răscumpăra întreaga omenire pe umerii Lui și L-a împins să o ducă la bun sfârșit, iar El a fost calificat și a avut dreptul de a finaliza această sarcină importantă. De-a lungul vieții Sale, El a îndurat suferințe fără margini pentru Dumnezeu și a fost ispitit de Satana de nenumărate ori, dar niciodată nu a deznădăjduit. Dumnezeu I-a dat o însărcinare atât de covârșitoare pentru că a avut încredere în El și pentru că L-a iubit și, astfel, Dumnezeu însuși a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în Care-Mi găsesc plăcerea!” La acel moment, numai Isus

putea îndeplini această sarcină, iar acest lucru a reprezentat un aspect practic al finalizării lucrării lui Dumnezeu de răscumpărare a întregii omeniri în Epoca Harului.

Dacă, la fel ca Isus, sunteți în măsură să vă aplecați cu toată grija asupra poverii lui Dumnezeu și să întoarceți spatele trupurilor voastre, atunci Dumnezeu vă va încredința sarcinile Lui importante ca să îndepliniți condițiile necesare pentru a-L sluji. Numai în aceste condiții veți îndrăzni să spuneți că faceți voia lui Dumnezeu și că Îi îndepliniți porunca, și numai atunci veți îndrăzni să spuneți că sunteți cu adevărat în slujba lui Dumnezeu. În comparație cu exemplul lui Isus, îndrăznești să spui că ești apropiatul lui Dumnezeu? Îndrăznești să spui că faci voia lui Dumnezeu? Îndrăznești să spui că Îl slujești cu adevărat pe Dumnezeu? Astăzi nu înțelegi cum să-L slujești Dumnezeu, riști să spui că ești apropiatul Lui? Dacă spui că Îl slujești pe Dumnezeu, nu Îl hulești? Gândește-te: slujești lui Dumnezeu sau te slujești pe tine? Îi slujești Satanei, însă cu toate acestea spui cu încăpățânare că slujești lui Dumnezeu – aceasta nu este o hulă adusă lui Dumnezeu? Mulți oameni în urma Mea râvnesc la beneficiile pe care le aduce statutul, se îndoapă cu mâncare, le place somnul și acordă toată atenția trupului, mereu temători că nu există scăpare pentru trup. Nu-și îndeplinesc funcția specifică în biserică, ci profită de pe urma bisericii sau își mustră frații și surorile cu cuvintele Mele, ridicându-se deasupra celorlalți din poziții de autoritate. Acești oameni continuă să spună că fac voia lui Dumnezeu și spun mereu că sunt apropiații lui Dumnezeu – nu este absurd? Dacă intențiile tale sunt corecte, dar nu poți să slujești în conformitate cu voia lui Dumnezeu, atunci te comporți prostește; dar dacă intențiile tale nu sunt cele corecte și tot spui că-L slujești pe Dumnezeu, atunci te opui lui Dumnezeu și ar trebui să fii pedepsit de El! Nu am niciun fel de milă pentru astfel de oameni! În casa lui Dumnezeu mănâncă pe

gratis, râvnesc mereu la confortul trupesc și nu se gândesc la interesele lui Dumnezeu. Caută întotdeauna ce e bine pentru ei și nu dau nicio atenție voii lui Dumnezeu. Nu acceptă atenta cercetare a Duhului lui Dumnezeu în nimic din ceea ce fac. Mereu fac manevre și își înșală frații și surorile, și, având două fețe, ca vulpea într-o vie, care mereu fură struguri și calcă via în picioare. Ar putea asemenea oameni să fie apropiații lui Dumnezeu? Ești potrivit să primești binecuvântările lui Dumnezeu? Nu îți asumi nicio povară față de viața ta și față de Biserică, ești potrivit să primești însărcinarea dată de Dumnezeu? Cine ar îndrăzni să aibă încredere în unul asemenea ție? Când slujești în felul acesta, ar putea Dumnezeu să îți încredințeze o sarcină mai importantă? Oare acest lucru nu ar întârzia lucrarea?

Spun aceasta ca să știți ce condiții trebuie îndeplinite pentru a sluji în armonie cu voința lui Dumnezeu. Dacă nu Îi dați inima voastră lui Dumnezeu, dacă nu vă aplecați cu grijă asupra voinței lui Dumnezeu asemenea lui Isus, atunci Dumnezeu nu poate avea încredere în voi și veți sfârși prin a fi judecați de El. Poate că astăzi, în slujirea ta a lui Dumnezeu, ai întotdeauna intenția de a-L înșela pe Dumnezeu și-L tratezi mereu superficial. Pe scurt, indiferent de orice altceva, dacă Îl înșeli pe Dumnezeu, judecata nemiloasă se va abate asupra ta. Ar trebui să profitați de faptul că abia ați luat-o pe calea cea bună de a-L sluji pe Dumnezeu pentru ca mai întâi să dăruiți inima voastră lui Dumnezeu, fără loialități împărțite. Indiferent dacă te afli în fața lui Dumnezeu sau în fața altor oameni, inima ta ar trebui să fie îndreptată întotdeauna către Dumnezeu și ar trebui să fie hotărâtă să-L iubească pe Dumnezeu, la fel cum a făcut-o Isus. Astfel, Dumnezeu te va face desăvârșit ca să devii un slujitor al lui Dumnezeu, plăcut inimii Lui. Dacă dorești cu adevărat să fii desăvârșit de Dumnezeu și dacă dorești ca slujirea ta să fie în armonie cu voia Sa, atunci trebuie să îți

schimbi părerile anterioare despre credința în Dumnezeu și vechiul mod în care Îl slujeai pe Dumnezeu pentru ca mai mulți dintre voi să fie desăvârșiți de Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu nu te va abandona și, precum Petru, vei sta în fruntea celor care Îl iubesc. Dacă nu te pocăiești, vei sfârși la fel ca Iuda. Toți cei care cred în Dumnezeu ar trebui să înțeleagă acest lucru.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu voia Lui”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 455)

De la începutul lucrării Sale în întregul univers, Dumnezeu i-a predestinat pe mulți oameni să Îl slujească, inclusiv pe aceia din fiecare pătură socială. Scopul Lui este de a-Și mulțumi propria voie și de aduce lucrarea Sa pe pământ la un final, fără piedici; acesta este scopul pentru care Dumnezeu alege oamenii să Îi slujească. Fiecare persoană care Îl slujește pe Dumnezeu trebuie să Îi înțeleagă voia. Această lucrare a Sa face înțelepciunea și omnipotența lui Dumnezeu și principiile lucrării Sale pe pământ mai evidente pentru oameni. Dumnezeu a venit actualmente pe pământ să Își facă lucrarea, să interacționeze cu oamenii, pentru ca aceștia să Îi poată cunoaște faptele cu mai multă claritate. Astăzi, voi, acest grup de oameni, aveți norocul să Îl slujiți pe Dumnezeul practic. Aceasta este o binecuvântare nemăsurată pentru voi – într-adevăr, sunteți înălțați de Dumnezeu. Când alege un om să Îl slujească, Dumnezeu are întotdeauna principiile Sale. A-L sluji pe Dumnezeu nu este în niciun caz cum își imaginează lumea, că este pur și simplu o chestiune de entuziasm. Astăzi, vedeți că toți cei care slujesc înaintea lui Dumnezeu fac acest lucru deoarece au călăuzirea lui Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt și deoarece sunt oameni care caută adevărul. Acestea sunt condițiile minime pentru toți cei care Îl slujesc pe Dumnezeu.

A-L sluji pe Dumnezeu nu este o sarcină simplă. Cei a căror fire coruptă rămâne neschimbată nu pot niciodată să Îl slujească pe Dumnezeu. Dacă firea ta nu a fost judecată și mustrată de cuvintele lui Dumnezeu, atunci firea ta încă îl reprezintă pe Satana, ceea ce demonstrează că Îl slujești pe Dumnezeu din cauza bunelor intenții personale, că slujirea ta se bazează pe natura ta satanică. Tu Îl slujești pe Dumnezeu potrivit caracterului tău firesc și preferințelor tale personale. Mai mult, gândești mereu că lucrurile pe care ești dispus să le faci sunt plăcute pentru Dumnezeu și că lucrurile pe care nu îți dorești să le faci sunt cele pe care Dumnezeu le urăște; lucrezi în conformitate deplină cu propriile tale preferințe. Se poate numi aceasta slujire a lui Dumnezeu? În ultimă instanță, în firea vieții tale nu va avea loc nici cea mai mică schimbare; în schimb, slujirea ta te va face și mai încăpățânat, astfel înrădăcinându-ți profund firea coruptă și, drept urmare, în tine se vor naște reguli despre slujirea lui Dumnezeu care, în principal, se bazează pe propriul tău caracter și pe experiențele rezultate din slujirea potrivită propriei tale firi. Acestea sunt experiențele și lecțiile omului. Reprezintă filosofia omului despre viața în lume. Oamenii de acest fel pot fi clasificați ca farisei și conducători religioși. Dacă nu se trezesc niciodată și nu se pocăiesc, atunci cu siguranță vor deveni hristoșii mincinoși și antihriștii care îi înșală pe oameni în zilele de pe urmă. Hristoșii mincinoși și antihriștii despre care s-a vorbit se vor ridica din rândul unor astfel de oameni. Dacă aceia care Îl slujesc pe Dumnezeu sunt călăuziți de propriul lor caracter și acționează potrivit voinței lor proprii, riscă să fie alungați în orice clipă. Cei care recurg la mulțimea anilor lor de experiență dobândită în slujba lui Dumnezeu ca să câștige inimile altora, să le facă morală și să îi controleze și să se înalțe – și care nu se pocăiesc niciodată, care nu-și mărturisesc păcatele niciodată și care nu renunță niciodată la beneficiile acordate de poziția pe care o au –

acești oameni vor cădea înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt oameni asemenea lui Pavel, luându-și prea multe libertăți în baza vechimii lor și etalându-și calitățile. Dumnezeu nu va desăvârși astfel de oameni. O astfel de slujire interferează cu lucrarea lui Dumnezeu. Oamenii se agață întotdeauna de cele vechi. Se agață de noțiuni din trecut, de orice din vremuri trecute. Acesta este un obstacol mare în calea slujirii lor. Dacă nu te poți debarasa de ele, aceste lucruri îți vor distruge întreaga viață. Dumnezeu nu te va lăuda nicidecum, nici dacă îți rupi picioarele alergând sau te spetești lucrând din greu, nici dacă ești martirizat în slujba ta față de Dumnezeu. Dimpotrivă: îți va spune că ești un făcător de rele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Slujirea religioasă trebuie curățită"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 456)

Începând de azi, Dumnezeu va desăvârși în mod oficial pe cei care nu au noțiuni religioase, care sunt dispuși să își lase deoparte vechiul lor sine și care Îl ascultă sincer pe Dumnezeu. El îi va desăvârși pe cei care tânjesc după cuvintele lui Dumnezeu. Acești oameni ar trebui să se ridice și să Îl slujească pe Dumnezeu. În Dumnezeu este o abundență nesfârșită și o înțelepciune nemărginită. Lucrarea Sa uimitoare și cuvintele Sale prețioase așteaptă să bucure un număr și mai mare de oameni. După cum stau lucrurile, celor cu noțiuni religioase, celor care fac uz de vechimea lor și celor care nu-și pot pune deoparte sinele le este foarte greu să accepte aceste lucruri noi. Duhul Sfânt nu are nicio ocazie să-i desăvârșească pe acești oameni. Dacă oamenii nu au hotărât să asculte și nu însetează după cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu au cum să accepte aceste lucruri noi; vor deveni pur și simplu din ce în ce mai răzvrătiți, din ce în ce mai șireți și, astfel, vor sfârși pe calea greșită. În lucrarea pe care o face la momentul de față, Dumnezeu va ridica mai mulți oameni care Îl iubesc cu adevărat și care pot primi noua lumină, iar El îi va îndepărta complet pe conducătorii

religioși care fac uz de vechimea lor; El nu vrea pe niciunul dintre cei care se împotrivesc cu încăpățânare schimbării. Vrei să fii unul dintre acești oameni? Îți faci slujba potrivit propriilor tale preferințe sau ceea ce îți cere Dumnezeu? Trebuie să recunoști acest lucru de unul singur. Ești tu un funcționar religios sau ești un nou-născut desăvârșit de Dumnezeu? Cât din slujirea ta este aprobată de Duhul Sfânt? De cât din ea Dumnezeu nici nu Se va sinchisi să Își amintească? Cât de mare e schimbarea din viața ta, ca rezultat al tuturor anilor tăi de slujire? Înțelegi tu toate lucrurile acestea? Dacă ești într-adevăr credincios, atunci te vei lepăda de toate noțiunile tale religioase de dinainte și Îl vei sluji pe Dumnezeu într-un fel nou. Nu este prea târziu să-ți asumi responsabilitatea acum. Vechile noțiuni religioase pot face omul să-și piardă întreaga viață. Experiența pe care o acumulează o persoană o poate face să se îndepărteze de Dumnezeu și să facă lucruri după bunul său plac. Dacă nu lași aceste lucruri deoparte, ele vor deveni pietre de poticnire în calea creșterii vieții tale. Dumnezeu îi desăvârșește întotdeauna pe cei care Îl slujesc și nu Se leapădă de ei cu una, cu două. Dacă vei accepta cu adevărat judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, dacă te vei putea lepăda de vechile tale practici și reguli religioase vechi și vei înceta să mai folosești noțiuni religioase vechi ca măsură pentru cuvintele de astăzi ale lui Dumnezeu, numai atunci vei avea un viitor. Dar, dacă te agăți de lucruri vechi, dacă încă le prețuiești, atunci cu niciun chip nu poți fi mântuit. Dumnezeu nu bagă în seamă asemenea oameni. Dacă îți dorești cu adevărat să fii desăvârșit, atunci trebuie să te decizi să renunți pe deplin la orice lucru din trecut. Chiar dacă ceea ce s-a înfăptuit înainte a fost corect, chiar dacă a fost lucrarea lui Dumnezeu, tot trebuie să poți pune totul deoparte și să nu te mai agăți de așa ceva. Chiar dacă a fost indubitabil lucrarea Duhului Sfânt, făcută direct de Duhul Sfânt, azi trebuie să renunți la ea. Nu trebuie să te agăți de ea. Aceasta este ceea ce îți cere Dumnezeu.

Totul trebuie reînnoit. În lucrarea lui Dumnezeu și în cuvintele lui Dumnezeu, El nu face nicio referire la lucrurile din trecut, nu face cercetări în vechiul almanah; Dumnezeu este un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi, iar El nu Se agață nici de propriile Sale cuvinte din trecut – ceea ce arată că Dumnezeu nu respectă nicio regulă. Așadar, dacă tu, ca ființă omenească, te agăți întotdeauna de lucrurile din trecut, dacă refuzi să renunți la ele și le aplici rigid ca pe un șablon, în timp ce Dumnezeu nu mai lucrează folosind mijloacele dinainte, atunci nu sunt distructive cuvintele și faptele tale? Nu ai devenit tu un dușman al lui Dumnezeu? Ești dispus să îți distrugi întreaga viață din cauza acestor lucruri vechi? Aceste lucruri vechi vor face din tine o persoană care împiedică lucrarea lui Dumnezeu – o astfel de persoană vrei să fii? Dacă într-adevăr nu-ți dorești asta, atunci oprește-te imediat din ceea ce faci și întoarce-te; ia-o din nou de la capăt. Dumnezeu nu Își va aminti de slujirea ta din trecut.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Slujirea religioasă trebuie curățită”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 457)

În ceea ce privește lucrarea, omul crede că a lucra înseamnă a alerga de colo până colo pentru Dumnezeu, a predica peste tot și a se sacrifica de dragul Lui. Deși această credință este corectă, ea este prea mărginită; ceea ce Dumnezeu cere de la om nu este doar să alerge de colo până colo pentru El; mai mult decât atât, această lucrare privește slujirea și alimentarea în interiorul spiritului. Mulți frați și surori, chiar și după toți acești ani de experiență, nu s-au gândit niciodată să lucreze pentru Dumnezeu, deoarece lucrarea, așa cum o concepe omul, este incompatibilă cu ceea ce Dumnezeu cere. De aceea, omul nu are absolut niciun interes în chestiunea lucrării, iar acesta este exact motivul pentru care intrarea omului este, de asemenea, destul de mărginită. Voi toți ar trebui să vă începeți intrarea lucrând pentru Dumnezeu, astfel încât să puteți trece cât mai bine prin fiecare aspect al

experienței. În asta ar trebui voi să intrați. Lucrarea nu privește faptul de a alerga de colo-colo pentru Dumnezeu, ci dacă viața omului și ceea ce trăiește omul reușesc să-L bucure pe Dumnezeu. Lucrarea se referă la utilizarea de către oameni a devotamentului lor față de Dumnezeu și a cunoștințelor lor despre El pentru a mărturisi despre Dumnezeu, precum și pentru a-i sluji omului. Aceasta este responsabilitatea omului și asta e ceea ce ar trebui să înțeleagă toți oamenii. S-ar putea spune că intrarea voastră este lucrarea voastră și că voi căutați să intrați în timp ce lucrați pentru Dumnezeu. A experimenta lucrarea lui Dumnezeu nu înseamnă numai că știți cum să mâncați și să beți cuvântul Lui; mai important, trebuie să știți cum să mărturisiți pentru Dumnezeu și să fiți capabili să-L slujiți pe Dumnezeu, să fiți capabili să faceți lucrare de slujire pentru oameni și să-i aprovizionați. Aceasta este lucrarea, și este și intrarea voastră; acesta este lucrul pe care fiecare persoană ar trebui să-l înfăptuiască. Există mulți oameni care se concentrează doar pe a alerga de colo până colo pentru Dumnezeu și a predica peste tot, însă trec cu vederea experiența lor individuală și își neglijează intrarea în viața spirituală. Asta a făcut ca acei ce Îl slujesc pe Dumnezeu să devină cei ce I se împotrivesc. Acești oameni, care L-au slujit pe Dumnezeu și au făcut lucrare de slujire pentru oameni atât de mulți ani, au privit, pur și simplu, lucrarea și predicarea drept intrare, și niciunul nu a luat experiența spirituală individuală ca pe o intrare importantă. În schimb, ei au luat luminarea care derivă din lucrarea Duhului Sfânt drept punct central pentru a-i învăța pe alții. Când propovăduiesc, ei sunt tare împovărați și primesc lucrarea Duhului Sfânt și, prin intermediul acestui lucru, ei emit glasul Duhului Sfânt. În acest moment, cei care lucrează se simt pe deplin mulțumiți de sine, de parcă lucrarea Duhului Sfânt ar fi devenit experiența lor spirituală individuală; ei simt că toate cuvintele pe care le rostesc aparțin ființei lor individuale, dar, totodată, că

propria lor experiență nu este la fel de clară precum au descris-o ei. Mai mult, înainte de a vorbi, nu au nicio bănuială despre ce o să spună, însă, când Duhul Sfânt lucrează în ei, cuvintele lor vin revărsându-se într-un șuvoi nesfârșit. După ce ai predicat o dată în acest fel, simți că statura ta reală nu e așa de mică pe cât credeai și, ca într-o situație în care Duhul Sfânt a lucrat în tine de mai multe ori, tu hotărăști atunci că ai deja statură și crezi, în mod eronat, că lucrarea Duhului Sfânt este propria ta intrare și propria ta ființă. Dacă experimentezi constant în acest fel, vei deveni permisiv cu privire la propria ta intrare, vei deveni leneș fără să-ți dai seama și vei înceta să acorzi vreo importanță intrării tale individuale. Din acest motiv, când faci lucrare de slujire pentru alții, trebuie să distingi clar între statura ta și lucrarea Duhului Sfânt. Acest lucru poate să-ți faciliteze mai bine intrarea și să aducă mai mult folos experienței tale. Când omul ia lucrarea Duhului Sfânt drept experiența lui individuală, acest lucru devine o sursă de depravare. Iată de ce Eu spun că, indiferent de datoria pe care o îndepliniți, se cuvine să priviți intrarea ca pe o lecție vitală.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (2)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 458)

Cineva lucrează pentru a mulțumi voia lui Dumnezeu, pentru a-i aduce înaintea Lui pe toți cei ce sunt după inima Sa, pentru a-l aduce pe om la Dumnezeu și pentru a-i prezenta omului lucrarea Duhului Sfânt și îndrumarea lui Dumnezeu, prin aceasta, desăvârșind roadele lucrării Lui. Prin urmare, se impune să fiți pe deplin lămuriți despre substanța lucrării. Drept cineva care este folosit de Dumnezeu, fiecare om este vrednic de a lucra pentru Dumnezeu, altfel spus, cu toții au ocazia de a fi folosiți de către Duhul Sfânt. Totuși, există un punct pe care trebuie să-l înțelegeți: când omul face lucrarea încredințată de Dumnezeu, i s-a dat ocazia să fie folosit de Dumnezeu, dar ceea ce este spus și cunoscut de om nu reprezintă în

întregime statura omului. Tot ce puteți să faceți este să vă cunoașteți mai bine propriile lipsuri de pe parcursul lucrării voastre și să intrați în posesia unei luminări mai mari de la Duhul Sfânt. În acest fel, vi se va îngădui să obțineți o mai bună intrare în timpul lucrării voastre. Dacă oamenii privesc îndrumarea ce vine de la Dumnezeu ca pe propria lor intrare și ca pe ceva inerent lor, atunci nu există nicio posibilitate ca statura oamenilor să crească. Luminarea pe care Duhul Sfânt o realizează în om are loc atunci când omul este într-o stare normală; în astfel de momente, oamenii confundă adesea luminarea pe care o primesc cu propria lor statură reală, deoarece felul în care Duhul Sfânt luminează este absolut normal, și El Se folosește de ceea ce este inerent omului. Când oamenii lucrează și vorbesc, sau când se roagă și își fac devoțiunile spirituale, deodată un adevăr le va deveni clar. În realitate, ceea ce vede omul este doar luminarea de către Duhul Sfânt (în mod firesc, această luminare este legată de cooperarea omului) și nu reprezintă statura reală a omului. După o perioadă de experiență în care omul întâlnește câteva greutăți și încercări, adevărata statură a omului devine evidentă în astfel de circumstanțe. Doar atunci va descoperi omul că statura lui nu este atât de mare, iar egoismul, considerațiile personale și lăcomia omului ies toate la iveală. Numai după câteva cicluri de experiențe ca aceasta, mulți dintre cei care sunt treziți în duhurile lor își vor da seama că ceea ce experimentaseră în trecut nu era realitatea lor individuală, ci o iluminare momentană de la Duhul Sfânt, și că omul nu făcuse decât să primească această lumină. Când Duhul Sfânt îl luminează pe om pentru a înțelege adevărul, este, adesea, într-o manieră clară și distinctă, fără să explice cum s-au întâmplat lucrurile ori încotro se îndreaptă. Adică, în loc să încorporeze greutățile omului în această revelație, El dezvăluie în mod direct adevărul. Când omul întâmpină greutăți în procesul de intrare, iar apoi încorporează luminarea Duhului

Sfânt, aceasta devine experiența reală a omului. […] Prin urmare, în același moment când primiți lucrarea Duhului Sfânt, se cuvine să acordați și mai multă importanță intrării voastre, văzând exact care este lucrarea Duhului Sfânt și care este intrarea voastră, precum și să încorporați lucrarea Duhului Sfânt în intrarea voastră, astfel încât să puteți fi desăvârșiți de Duhul Sfânt în mai multe feluri, astfel încât substanța lucrării Duhului Sfânt să poată fi modelată în voi. În timpul experienței voastre legate de lucrarea Duhului Sfânt, veți ajunge să-L cunoașteți atât pe Duhul Sfânt, cât și pe voi înșivă și, mai mult, în toiul numeroaselor crize de suferință intensă, veți dezvolta o relație normală cu Dumnezeu, iar relația dintre voi și Dumnezeu va deveni mai apropiată pe zi ce trece. După nenumărate exemple de emondare și rafinare, veți dezvolta o adevărată dragoste pentru Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care trebuie să realizați că suferința, lovirea și necazurile nu trebuie să fie temute; ceea ce este înfricoșător este să aveți doar lucrarea Duhului Sfânt, dar nu și intrarea voastră. Când vine ziua în care lucrarea lui Dumnezeu este terminată, veți fi trudit pentru nimic; cu toate că ați experimentat lucrarea lui Dumnezeu, nu veți fi ajuns să-L cunoașteți pe Duhul Sfânt sau să fi avut propria voastră intrare. Luminarea pe care Duhul Sfânt o realizează în om nu este pentru a susține pasiunea omului, ci pentru a deschide o cale pentru intrarea omului, precum și a-i permite omului să ajungă să-L cunoască pe Duhul Sfânt și, din acest moment, să înceapă să aibă sentimente de venerație și adorație pentru Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (2)”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 459)

Există mult mai puține abateri în lucrarea celor care au fost supuși emondării, tratării, judecății și mustrării, iar expresia lucrării lor este mult mai precisă. Cei care se bazează pe naturalețea lor pentru a lucra săvârșesc unele greșeli majore. Lucrarea oamenilor nedesăvârșiți exprimă prea mult

din naturalețea lor, ceea ce prezintă un obstacol major în lucrarea Duhului Sfânt. Oricât de bun este calibrul unei persoane, și aceasta trebuie să fie supusă emondării, tratării și judecății înainte de a putea săvârși lucrarea însărcinării date de Dumnezeu. Dacă nu a fost supusă unei astfel de judecăți, lucrarea sa, indiferent cât de bine e săvârșită, nu poate fi în acord cu principiile adevărului și este întotdeauna un produs al naturaleții și bunătății sale umane. Lucrarea celor care au trecut prin emondare, tratare și judecată este mult mai precisă decât lucrarea celor care nu au fost emondați, tratați și judecați. Cei care nu au fost judecați nu exprimă decât trupul uman și gândurile umane, amestecate cu multă inteligență umană și talent înnăscut. Lucrul acesta nu este expresia exactă a omului cu privire la lucrarea lui Dumnezeu. Aceia care urmează astfel de oameni sunt aduși în fața lor prin calibrul lor înnăscut. Deoarece ei exprimă prea mult din înțelegerea și experiența omului, care sunt aproape detașate de intenția inițială a lui Dumnezeu și deviază prea mult de la aceasta, lucrarea acestui tip de persoană nu poate aduce oamenii în fața lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, îi aduce înaintea omului. Așadar, cei care nu au fost supuși judecății și mustrării nu sunt calificați să săvârșească lucrarea însărcinării date de Dumnezeu. Lucrarea unui lucrător calificat îi poate aduce pe oameni pe calea dreaptă și le poate îngădui o mai mare pătrundere în adevăr. Lucrarea lui îi poate aduce pe oameni înaintea lui Dumnezeu. În plus, lucrarea pe care el o săvârșește poate varia de la individ la individ și nu este condiționată de reguli, oferindu-le oamenilor liberare și libertate și capacitatea de a se dezvolta treptat în viață și de a avea o intrare mai profundă în adevăr. Lucrarea unui muncitor necalificat nu este la înălțime. Lucrarea lui este nesăbuită. El poate doar să le impună reguli oamenilor, iar ceea ce le cere oamenilor nu diferă de la individ la individ; el nu lucrează conform nevoilor reale ale oamenilor. În acest tip de lucrare, există prea

multe reguli și doctrine, iar aceasta nu îi poate aduce pe oameni la realitate, nici la practica normală a dezvoltării în viață. Acest lucru doar le poate permite oamenilor să respecte câteva reguli fără valoare. O astfel de îndrumare poate doar să-i ducă pe oameni pe căi greșite. El te conduce să devii ca el; el te poate aduce către ceea ce are și este el. Pentru ca adepții să discearnă dacă liderii sunt calificați, cheia constă în a privi calea pe care îi îndrumă ei și rezultatele lucrării lor, a vedea dacă adepții primesc principii în acord cu adevărul și dacă primesc căi de practică potrivite pentru transformarea lor. Ar trebui să distingi între lucrările diferite ale diverselor tipuri de oameni; nu ar trebui să fii un adept naiv. Acest lucru influențează situația intrării oamenilor. Dacă nu ești capabil să distingi conducerea cărei persoane are o cale și a căreia nu are, vei fi foarte ușor înșelat. Toate acestea au o influență directă asupra vieții tale. Există prea multă naturalețe în lucrarea persoanelor nedesăvârșite; este amestecată cu prea multă dorință umană. Ființa lor reprezintă naturalețea – ceva cu care s-au născut. Nu este viața ce urmează tratării sau realitatea de după transformare. Cum poate o astfel de persoană să îi sprijine pe cei care caută viața? Viața pe care o are inițial omul este inteligența sau talentul său înnăscut. Acest tip de inteligență sau talent este destul de departe de cerințele exacte pe care le are Dumnezeu de la om. Dacă un om nu a fost desăvârșit, iar firea lui coruptă nu a fost emondată și tratată, va exista o prăpastie între ceea ce exprimă el și adevărul; ceea ce exprimă el va fi amestecat cu lucruri neclare, precum imaginația lui și o experiență unilaterală. Mai mult, indiferent cum lucrează, oamenii simt că nu există niciun obiectiv general și niciun adevăr potrivit pentru intrarea tuturor oamenilor. O mare parte din ceea ce li se cere oamenilor le depășește abilitatea, de parcă ei ar fi rațe obligate să stea pe stinghii. Aceasta este lucrarea voinței umane. Firea coruptă a omului, gândurile și noțiunile lui îi străbat toate părțile corpului. Omul nu se naște

cu instinctul de a practica adevărul și nici nu are instinctul de a înțelege adevărul direct. Împreună cu firea coruptă a omului, când acest tip de persoană naturală lucrează, oare nu cauzează întreruperi? Însă un om care a fost desăvârșit are experiența adevărului pe care oamenii ar trebui să-l înțeleagă și cunoștințe despre firile lor corupte, astfel că lucrurile vagi și ireale din lucrarea lui dispar treptat, denaturările umane se împuținează, iar lucrarea și slujirea lui se apropie și mai mult de standardele impuse de Dumnezeu. Astfel, lucrarea lui a pătruns în realitatea adevărului și, de asemenea, a devenit realistă. Gândurile omului blochează în special lucrarea Duhului Sfânt. Omul are o imaginație bogată, o logică rezonabilă și o experiență vastă în rezolvarea problemelor. Dacă aceste aspecte ale omului nu sunt supuse emondării și corectării, devin, toate, obstacole în lucrare. Prin urmare, lucrarea omului nu poate atinge cel mai înalt grad de precizie, mai ales lucrarea oamenilor nedesăvârșiți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 460)

Trebuie să înțelegi multele stări în care se vor afla oamenii când Duhul Sfânt lucrează asupra lor. În special, cei care se coordonează pentru a-L sluji pe Dumnezeu trebuie să priceapă și mai bine aceste stări. Dacă doar vorbești despre multe experiențe sau căi de obținere a intrării, aceasta arată că experiența ta este prea unilaterală. Fără a-ți ști adevărata stare și fără a înțelege principiile adevărului, nu este posibil să dobândești o schimbare a firii. Fără a ști principiile lucrării Duhului Sfânt sau a înțelege fructul pe care îl rodește aceasta, îți va fi greu să discerni lucrarea duhurilor rele. Trebuie să demaști lucrarea duhurilor rele și noțiunile omului și să dezvălui miezul problemei; de asemenea, trebuie să atragi atenția asupra multelor abateri din practica oamenilor și asupra problemelor pe care s-ar putea să le

aibă în credința lor în Dumnezeu, ca aceștia să le poată recunoaște. Cel puțin, ar trebui să nu îi faci să se simtă negativi sau pasivi. Pe de altă parte, trebuie să înțelegi dificultățile care există obiectiv pentru majoritatea oamenilor, să nu fii irațional, și nici să nu „încerci să înveți un porc să cânte”; acesta este un comportament nechibzuit. Pentru a rezolva multele dificultăți ale oamenilor, mai întâi trebuie să înțelegi dinamica lucrării Duhului Sfânt; trebuie să înțelegi modul în care Duhul Sfânt lucrează asupra diferitor oameni, trebuie să înțelegi dificultățile cu care se confruntă oamenii și neajunsurile acestora și să distingi care sunt elementele cheie ale problemei și să ajungi la rădăcina acesteia, fără să te abați sau să comiți erori. Numai o astfel de persoană este calificată să se coordoneze în a-I sluji pe Dumnezeu.

Abilitatea ta de a înțelege elementele cheie și de a vedea clar multe lucruri depinde de experiențele tale personale. Maniera în care experimentezi tu este și maniera în care îi călăuzești pe alții. Dacă înțelegi literele și doctrinele, atunci îi vei călăuzi pe alții să înțeleagă literele și doctrinele. Modul în care experimentezi realitatea cuvintelor lui Dumnezeu reprezintă modul în care îi vei călăuzi pe alții să intre în realitatea cuvântărilor lui Dumnezeu. Dacă poți să înțelegi multe adevăruri și să vezi clar multe lucruri în cuvintele lui Dumnezeu, atunci ești capabil să îi îndrumi și pe alții să înțeleagă multe adevăruri, iar cei pe care îi conduci vor înțelege clar viziunile. Dacă te concentrezi să înțelegi sentimentele supranaturale, atunci și cei pe care îi călăuzești vor proceda la fel. Dacă neglijezi practica și, în schimb, pui accentul pe discuții, atunci și cei pe care îi călăuzești se vor concentra asupra discuțiilor, fără să practice sau să obțină vreo transformare în firea lor; ei vor fi entuziasmați doar superficial, fără să fi pus în practică vreun adevăr. Toți oamenii îi aprovizionează pe ceilalți cu ceea ce au ei înșiși. Felul de a fi al unei persoane determină calea

pe care îi călăuzește pe alții, cât și tipul de oameni pe care îi călăuzește. Ca să fiți cu adevărat pregătiți pentru a fi folosiți de Dumnezeu, aveți nevoie nu numai de aspirație, ci și de multă luminare din partea lui Dumnezeu, călăuzire prin cuvintele Sale, experiența de a fi tratat de El și rafinarea cuvintelor Lui. Cu acest lucru ca temelie, în vremuri obișnuite, ar trebui să fiți atenți la observațiile, gândurile, chibzuielile și concluziile voastre și să vă implicați în a le asimila sau elimina în mod corespunzător. Toate acestea sunt căi pentru intrarea voastră în realitate și toate sunt indispensabile. Așa lucrează Dumnezeu. Dacă vei intra în această metodă prin care lucrează Dumnezeu, atunci în fiecare zi vei avea ocazii să fii desăvârșit de Dumnezeu. Și, în orice moment, indiferent dacă mediul tău este dificil sau favorabil, dacă ești încercat sau ispitit, dacă lucrezi sau nu, dacă îți trăiești viața de unul singur sau în colectivitate, vei găsi întotdeauna oportunități pentru a fi desăvârșit de Dumnezeu, fără a rata niciuna dintre ele. Vei putea să le descoperi pe toate – și, astfel, vei fi găsit secretul experimentării cuvintelor lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cu ce ar trebui să fie înzestrat un păstor potrivit”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 461)

În zilele noastre, mulți oameni nu acordă atenție lecțiilor care ar trebui învățate în timp ce se coordonează cu ceilalți. Am descoperit că mulți dintre voi nu puteți învăța lecții în timp ce vă coordonați cu alții; majoritatea rămâne la propriile păreri. Când lucrezi în biserică, tu îți spui părerea și altcineva și-o spune pe-a sa, iar unul nu are nicio legătură cu celălalt; de fapt, voi nu cooperați deloc. Sunteți cu toții nespus de absorbiți de simpla comunicare a propriilor idei și de a vă ușura de „poverile” pe care le purtați înlăuntrul vostru, fără a căuta câtuși de puțin viața. Se pare că faci doar superficial lucrarea, crezând mereu că ar trebui să-ți parcurgi propria cale,

indiferent de ceea ce spune sau face altcineva; crezi că ar trebui să ai părtășie așa cum te îndrumă Duhul Sfânt, oricare ar fi circumstanțele altora. Nu sunteți capabili să descoperiți punctele forte ale altora și nici nu sunteți capabili să vă examinați. Modul în care acceptați lucrurile este cu adevărat deviant și eronat. Se poate spune că și acum mai dați dovadă de multă neprihănire de sine, ca și cum vechea voastră boală ar fi recidivat. Nu comunicați între voi într-un mod care să obțină o deschidere completă, de exemplu, despre ce fel de rezultat ați obținut în urma lucrării în anumite biserici sau despre condiția recentă a stărilor voastre lăuntrice și așa mai departe; pur și simplu nu comunicați niciodată despre astfel de lucruri. Nu vă angajați câtuși de puțin în practici precum abandonarea propriilor noțiuni sau lepădarea de voi înșivă. Liderii și lucrătorii se gândesc doar cum să-i împiedice pe frații și surorile lor să fie negativi și cum să-i facă să poată urmări cu vigoare. Totuși, credeți cu toții că a urmări cu vigoare este, în sine, suficient și, în esență, nu înțelegeți ce înseamnă să vă cunoașteți și să vă lepădați de voi înșivă, cu atât mai puțin înțelegeți ce înseamnă să slujiți în coordonare cu ceilalți. Vă gândiți doar că aveți voi înșivă voința de a-L răsplăti pe Dumnezeu pentru dragostea Lui, că aveți voi înșivă voința de a trăi în stilul lui Petru. În afară de aceste lucruri, nu vă gândiți la nimic altceva. Chiar spui că, indiferent ce fac alți oameni, tu nu te vei supune orbește și că, indiferent cum ar fi alți oameni, vei căuta desăvârșirea de la Dumnezeu și acest lucru va fi suficient. Adevărul este, însă, că voința ta nu a găsit în niciun fel o expresie concretă în realitate. Nu reprezintă toate acestea tipul de comportament pe care îl manifestați în prezent? Fiecare dintre voi se ține ferm de înțelegerea proprie și toți vă doriți să fiți desăvârșiți. Văd că ați slujit atât de mult timp fără să fi făcut prea multe progrese; în special, din această lecție de a lucra împreună în armonie, nu ați obținut absolut nimic! Când te duci în biserici, tu comunici în felul tău,

iar alții comunică în al lor. Rar are loc o coordonare armonioasă, iar acest lucru este și mai adevărat pentru adepții care sunt mai jos de tine. Adică, rareori vreunul dintre voi înțelege ce înseamnă a-L sluji pe Dumnezeu sau cum ar trebui să-L slujiți pe Dumnezeu. Sunteți confuzi și tratați lecțiile de acest fel ca pe niște chestiuni mărunte. Există chiar și mulți oameni care nu numai că nu reușesc să practice acest aspect al adevărului, dar care și fac rău cu bună știință. Chiar și cei care slujesc de mulți ani se luptă și uneltesc unul împotriva celuilalt și sunt invidioși și competitivi; fiecare om este pentru sine și nu cooperează deloc. Nu reprezintă toate aceste lucruri statura voastră reală? Voi, oameni care slujiți zilnic împreună, sunteți ca israeliții care Îl slujeau direct pe Dumnezeu Însuși în fiecare zi în templu. Cum se face că voi, care Îl slujiți pe Dumnezeu, nu aveți idee cum să vă coordonați sau cum să slujiți?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Slujiți așa cum au slujit israeliții”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 462)

Lucrul care vi se cere astăzi – să lucrați împreună în armonie – este similar cu slujirea pe care Iahve le-a cerut-o israeliților: în caz contrar, încetați pur și simplu să mai slujiți. Deoarece sunteți oameni care Îl slujesc direct pe Dumnezeu, trebuie cel puțin să fiți capabili de loialitate și supunere în slujirea voastră și, de asemenea, să puteți învăța lecțiile într-un mod practic. Ar îndrăzni vreunul dintre frații și surorile de rang mai mic să vă trateze, mai ales pe aceia dintre voi care lucrează în biserică? Ar îndrăzni cineva să vă spună greșelile în față? Voi stați la înălțime, deasupra tuturor celorlalți; domniți ca niște regi! Nici măcar nu studiați și nu pătrundeți în aceste tipuri de lecții practice și, totuși, încă mai vorbiți despre a-L sluji pe Dumnezeu! În prezent, ți se cere să conduci mai multe biserici, dar nu numai că nu renunți la tine însuți, ba chiar te agăți de propriile noțiuni și opinii, spunând lucruri de genul: „Cred că acest lucru ar trebui să se facă

astfel, deoarece Dumnezeu a spus că nu ar trebui să fim reținuți de alții și că, în zilele noastre, nu ar trebui să ne supunem orbește”. Prin urmare, fiecare dintre voi își menține propria opinie și nimeni nu se supune celuilalt. Cu toate că știi clar că slujirea ta e în impas, tot spui: „După mine, calea mea nu e prea departe de cea bună. În orice caz, toți avem o poziție: tu vorbești despre a ta, iar eu voi vorbi despre a mea; tu ai părtășie despre viziunile tale, iar eu voi vorbi despre intrarea mea”. Nu vă asumați niciodată responsabilitatea pentru numeroasele lucruri care ar trebui tratate sau cu care doar vă descurcați, fiecare dând frâu liber propriilor păreri și protejându-și cu prudență propriul statut, reputația și renumele. Niciunul dintre voi nu este dispus să se smerească și nicio parte nu va lua inițiativa de a renunța la sine și de a compensa neajunsurile celuilalt, astfel încât viața să poată progresa mai rapid. Când vă coordonați, ar trebui să învățați să căutați adevărul. Puteți spune: „Nu înțeleg clar acest aspect al adevărului. Tu ce experiență ai cu asta?” Sau puteți spune: „Tu ai mai multă experiență decât mine în ceea ce privește acest aspect; poți, te rog, să-mi oferi vreo îndrumare?” Nu ar fi un bun mod de a proceda în legătură cu asta? Ați ascultat o mulțime de predici și aveți ceva experiență în a sluji. Dacă nu învățați unul de la celălalt, nu vă ajutați unii pe alții și nu vă compensați reciproc neajunsurile atunci când lucrați în biserici, atunci cum puteți învăța vreo lecție? Ori de câte ori întâmpinați ceva, ar trebui să aveți părtășie unul cu celălalt, astfel încât viața voastră să vă poată aduce beneficii. Mai mult decât atât, ar trebui să aveți cu atenție părtășie despre toate lucrurile înainte de a lua vreo decizie. Doar dacă faceți asta, în loc să acționați numai superficial, vă asumați responsabilitatea pentru biserică. După ce vizitați toate bisericile, ar trebui să vă adunați laolaltă și să aveți părtășie despre orice chestiune pe care o descoperiți și orice problemă pe care ați întâmpinat-o în lucrarea voastră, iar apoi ar trebui să comunicați despre

luminarea și iluminarea pe care le-ați primit – aceasta este o practică indispensabilă a slujirii. Trebuie să atingeți o cooperare armonioasă în scopul lucrării lui Dumnezeu, pentru folosul bisericii și pentru a vă îmboldi frații și surorile. Ar trebui să vă coordonați unul cu altul, corectându-l pe celălalt și ajungând la un rezultat mai bun al lucrării, astfel încât să vă pese de voia lui Dumnezeu. Aceasta este adevărata cooperare și numai cei care se implică în ea vor câștiga adevărata intrare. În timp ce cooperați, unele cuvintele pe care le spuneți pot fi nepotrivite, dar asta nu contează. Să aveți părtășie despre asta mai târziu și să obțineți o înțelegere clară în această privință; nu neglijați asta. După acest fel de părtășie, puteți compensa neajunsurile fraților și surorilor voastre. Numai mișcându-vă astfel tot mai profund în lucrarea voastră puteți dobândi rezultate mai bune. Fiecare dintre voi, ca oameni care Îl slujesc pe Dumnezeu, trebuie să fie capabil să apere interesele bisericii în tot ceea ce face, în loc să se gândească pur și simplu la propriile interese. Este inacceptabil să acționați singuri, sabotându-vă unul pe altul. Oamenii care se comportă astfel nu sunt potriviți să-L slujească pe Dumnezeu! Astfel de oameni au o fire teribilă; nu rămâne în ei nici urmă de umanitate. Ei sunt sută la sută Satana! Sunt fiare! Asemenea lucruri se petrec printre voi chiar și acum; chiar mergeți atât de departe încât vă atacați unul pe altul în timpul părtășiei, căutând intenționat pretexte și înroșindu-vă la față în timp ce vă certați din cauza unui lucru banal, niciunul dornic să se lase deoparte, fiecare ascunzându-și de celălalt gândurile lăuntrice, urmărind cu băgare de seamă cealaltă parte și fiind mereu în gardă. Oare acest tip de fire se potrivește slujirii lui Dumnezeu? Poate o astfel de lucrare ca a ta să-i aprovizioneze cu ceva pe frații și surorile tale? Nu doar că nu ești în stare să-i îndrumi pe oameni către un curs de viață corect, dar chiar le injectezi propriile tale firi corupte fraților și surorilor tale. Nu le faci rău altora? Conștiința ta este oribilă și e putredă

până la miez! Tu nu pătrunzi în realitate și nici nu pui adevărul în practică. În plus, îți expui fără nerușinare natura diabolică înaintea celorlalți. Pur și simplu nu știi de rușine! Acești frați și surori ți-au fost încredințați, însă tu-i duci în iad. Nu ești un om a cărui conștiință a putrezit? N-ai absolut nicio rușine!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Slujiți așa cum au slujit israeliții”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 463)

Poți să comunici firea exprimată de Dumnezeu în fiecare epocă într-un mod concret, printr-un limbaj ce transmite corespunzător însemnătatea epocii? Poți tu, cel care experimentezi lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, să descrii în detaliu firea dreaptă a lui Dumnezeu? Poți să mărturisești clar și cu precizie despre firea lui Dumnezeu? Cum vei transmite ce-ai văzut și ce-ai experimentat acelor credincioși demni de milă, săraci și devotați, care sunt înfometați și însetați după dreptate și care te așteaptă să îi păstorești? Ce fel de oameni te așteaptă să îi păstorești? Îți poți imagina? Ești conștient de povara de pe umerii tăi, de însărcinarea și de responsabilitatea ta? Unde-ți este simțul misiunii istorice? Cum vei sluji drept un bun stăpân în epoca următoare? Ai un puternic simț al stăpânirii? Cum L-ai descrie pe stăpânul tuturor lucrurilor? Este cu adevărat stăpânul tuturor ființelor vii și al tuturor lucrurilor fizice din lume? Ce planuri ai pentru progresul următoarei etape a lucrării? Câți oameni așteaptă să le fii păstor? E sarcina ta una grea? Ei sunt săraci, vrednici de milă, orbi și năuciți, jelindu-se în întuneric: „Unde este calea?” Cât de mult tânjesc ei ca lumina, precum o stea căzătoare, să coboare deodată și să împrăștie forțele întunericului care i-au asuprit pe oameni de atât de mulți ani? Cine poate să știe cu câtă nerăbdare speră ei și cum tânjesc la asta zi și noapte? Acești oameni care suferă profund rămân închiși într-o temniță a întunericului, fără speranță de eliberare, chiar și în ziua în care trece lumina; când vor înceta să

mai plângă? Înspăimântătoare e nenorocirea acestor spirite fragile cărora nu li s-a permis niciodată să se odihnească, iar legăturile nemiloase și istoria încremenită de multă vreme îi țin în această stare. Și cine a auzit sunetul plânsetului lor? Cine s-a gândit la starea lor nefericită? Te-ai gândit vreodată cât de îndurerată și de îngrijorată este inima lui Dumnezeu? Cum poate El suporta să vadă omenirea nevinovată, pe care a creat-o cu mâinile Sale, suferind astfel de chinuri? La urma urmei, ființele umane sunt victimele care au fost otrăvite. Și, cu toate că omul a supraviețuit până în ziua de azi, cine ar fi știut că de multă vreme e otrăvit de cel rău? Ai uitat că ești una dintre victime? Din dragostea ta pentru Dumnezeu, nu ești dornic să lupți pentru a-i salva pe acești supraviețuitori? Nu ești dispus să-ți dedici toată energia ca să-L răsplătești pe Dumnezeu, care iubește omenirea ca pe trupul și sângele Său? Dacă stai să te gândești, cum interpretezi faptul de a fi folosit de Dumnezeu ca să-ți trăiești viața extraordinară? Ai cu adevărat hotărârea și încrederea de a trăi viața plină de înțeles a unei persoane pioase, care Îl slujește pe Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum ar trebui să te îngrijești de viitoarea ta misiune?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 464)

Oamenii cred în Mine, însă nu sunt în stare să fie mărturie pentru Mine, și nici nu pot să dea mărturie pentru Mine înainte de a Mă face cunoscut. Oamenii văd doar că sunt deasupra creaturilor și tuturor oamenilor sfinți și că lucrarea pe care o fac Eu nu poate fi făcută de oameni. Astfel, de la iudei și până la oamenii din ziua de azi, toți cei care-Mi văd faptele glorioase sunt plini doar de curiozitate în ceea ce Mă privește, însă gura niciunei creaturi nu a putut să Îmi fie martoră. Doar Tatăl Meu a fost martor pentru Mine și Mi-a făcut o cale între toate creaturile; dacă nu ar fi făcut, indiferent cum aș fi lucrat, omul nu ar fi știut niciodată că Eu sunt

Domnul creației, căci omul știe doar să ia de la Mine și nu are credință în Mine ca rezultat al lucrării Mele. Omul Mă cunoaște doar pentru că sunt nevinovat și fără păcat, pentru că pot explica multe taine, pentru că Mă aflu deasupra mulțimii sau pentru că a profitat mult de Mine, însă puțini cred că Eu sunt Domnul creației. Din acest motiv spun că omul nu știe de ce crede în Mine; el nu știe nici motivul, nici ce înseamnă să aibă credință în Mine. Realitatea omului este atât de deficitară, încât abia e vrednic de a-Mi fi martor. Aveți prea puțină credință adevărată și ați câștigat prea puțin, deci aveți prea puțină mărturie de depus. De altfel, înțelegeți prea puțin și vă lipsește prea mult, atât de mult încât aproape că nu sunteți potriviți pentru a fi martori faptelor Mele. Hotărârea voastră este mare, într-adevăr, dar sunteți siguri că veți putea mărturisi cu succes despre esența lui Dumnezeu? Ceea ce ați experimentat și ceea ce ați văzut întrece experiența sfinților și profeților din toate timpurile, dar sunteți voi oare capabili să oferiți o mărturie mai mare decât cuvintele acestor sfinți și profeți din vremuri trecute? Ceea ce vă dăruiesc acum întrece ceea ce i-am dăruit lui Moise și eclipsează pe David și, tot așa, cer ca mărturia voastră să întreacă pe Moise și cuvintele voastre să fie mai mărețe decât David. Eu vă dau însutit mai mult – deci, tot așa vă cer să Îmi plătiți și voi la fel. Trebuie să știți că Eu sunt Acela care dă viață omenirii, și voi sunteți cei care primesc viață de la Mine și care trebuie să-Mi fiți martori. Aceasta este datoria voastră pe care v-o trimit și pe care se cuvine să o împliniți pentru Mine. V-am dăruit toată slava Mea, v-am dat viața pe care poporul ales, israeliții, nu au primit-o niciodată. De drept, voi se cuvine să Îmi fiți martori, să Îmi dedicați tinerețea voastră și să Îmi oferiți viața voastră. Oricui Îmi dăruiesc slava Îmi va fi martor și își va da viața pentru Mine. Acest lucru a fost predestinat de Mine cu mult timp în urmă. Este norocul vostru că vă dăruiesc slava Mea, iar datoria voastră este să mărturisiți pentru gloria Mea. Dacă ați crede în

Mine doar ca să câștigați binecuvântări, atunci lucrarea Mea ar avea puțină însemnătate, iar voi nu v-ați îndeplini datoria. Israeliții au văzut doar mila, dragostea și măreția Mea, iar iudeii au fost martori ai răbdării și răscumpărării Mele. Ei au văzut foarte, foarte puțin din lucrarea Duhului Meu, până în punctul în care au înțeles doar este posibil ca nivelul lor de înțelegere să fi fost doar a zecea parte dintr-o miime din ceea ce ați auzit și ați văzut voi. Ceea ce voi ați văzut întrece chiar și pe marii preoți din rândul lor. Adevărurile pe care le înțelegeți astăzi le depășesc pe ale lor; ceea ce ați văzut astăzi depășește atât ce s-a văzut în timpul Epocii Legii, cât și în timpul Epocii Harului, iar experiența voastră depășește chiar și pe Moise și Ilie. Căci ceea ce au înțeles israeliții era doar legea lui Iahve și ceea ce au văzut a fost doar imaginea spatelui lui Iahve. Ceea ce israeliții au înțeles a fost doar răscumpărarea venită din partea lui Isus. Ei au primit doar harul oferit de Isus și ceea ce au văzut a fost doar imaginea lui Isus înăuntrul casei iudeilor. Ceea ce voi vedeți astăzi este slava lui Iahve, răscumpărarea lui Isus și toate faptele Mele din prezent. De asemenea, ați auzit cuvintele Duhului Meu, ați admirat înțelepciunea Mea, ați ajuns să cunoașteți măreția Mea și ați învățat despre firea Mea. V-am spus și totul despre planul Meu de gestionare (planul mântuirii). Ceea ce ați văzut nu este doar un Dumnezeu milos și iubitor, ci un Dumnezeu plin de dreptate. Ați văzut lucrarea Mea minunată și ați știut că sunt plin de maiestuozitate și mânie. Pe lângă aceasta, știți că Mi-am revărsat urgia aprinsă peste casa lui Israel și că, astăzi, aceasta a venit peste voi. Înțelegeți mai multe din tainele Mele cerești decât Isaia și Ioan; cunoașteți mai mult despre frumusețea Mea și caracterul Meu venerabil decât toți sfinții din vremurile trecute. Ceea ce ați primit nu este doar adevărul Meu, calea Mea și viața Mea, ci o viziune și o revelație mai mari ca cele ale lui Ioan. Înțelegeți mult mai multe taine și ați văzut, de asemenea, adevărata Mea față; ați acceptat mai mult din judecata

Mea și știți mai mult despre firea Mea dreaptă. Și astfel, chiar dacă v-ați născut în zilele de pe urmă, înțelegerea voastră este cea a celor dinainte și a trecutului și, de asemenea, ați experimentat lucrurile de astăzi, și totul a fost săvârșit personal de mâna Mea. Ceea ce vă cer nu este exagerat, căci v-am dat atât de mult, iar voi ați văzut mult în Mine. Așadar, vă cer să Îmi fiți martori pentru sfinții vremurilor trecute, și aceasta este singura dorință a inimii Mele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 465)

Acum știi cu adevărat care este motivul pentru care crezi în Mine? Cunoști cu adevărat scopul și însemnătatea lucrării Mele? Știi cu adevărat care îți este datoria? Cunoști cu adevărat mărturia Mea? Dacă doar crezi în Mine, însă în tine nu e niciun semn al slavei sau mărturiei Mele, atunci înseamnă că te-am alungat de mult timp. Cât despre cei atotștiutori, ei sunt ghimpi și mai mari în coasta Mea, iar în casa Mea doar obstacole în drumul Meu, sunt neghină ce trebuie cernută din lucrarea Mea, căci nu au niciun folos, sunt lipsiți de valoare și îi detest de mult timp. Mânia Mea se abate adeseori asupra celor lipsiți de mărturie, iar toiagul Meu nu se îndepărtează niciodată de ei. I-am predat demult în mâinile celui rău; sunt lipsiți de binecuvântările Mele. Când va veni acea zi, mustrarea lor va fi chiar mai cumplită decât cea a femeilor nesăbuite. Acum Îmi fac doar datoria în lucrarea Mea. Voi strânge grâul în snopi, împreună cu neghina. Aceasta este lucrarea Mea astăzi. Acea neghină va fi cernută în timpul lucrării Mele de cernere, apoi boabele de grâu vor fi adunate într-un grânar, iar neghina care a fost cernută va fi aruncată în foc și va fi prefăcută în cenușă. Deocamdată, lucrarea Mea este de a-i aduna pe oameni în snopi; adică de a-i cuceri pe deplin. Apoi, voi începe cernerea pentru a dezvălui sfârșitul tuturor oamenilor. Și, așadar, se cuvine să știi cum ar trebui să Mă mulțumești

acum și cum să umbli pe calea cea dreaptă în credința ta în Mine. Ceea ce Îmi doresc este loialitatea și ascultarea ta de acum, dragostea și mărturia ta de acum. Chiar dacă, în acest moment, nu știi ce este mărturia sau dragostea, ar trebui să Îmi aduci tot ce ai și să Îmi predai singurele comori pe care le ai: loialitatea și ascultarea ta. Ar trebui să știi că dovada biruinței Mele asupra Satanei stă în loialitatea și ascultarea omului, precum și dovada cuceririi Mele complete a omului. Datoria credinței tale în Mine este de a-Mi fi martor, de a-Mi fi loial Mie și nimănui altcuiva și de a fi ascultător până la sfârșit. Înainte de a începe următoarea etapă a lucrării Mele, cum Îmi vei fi martor? Cum Îmi vei fi loial și ascultător? Îți dedici toată loialitatea funcției tale, sau pur și simplu vei renunța? Preferi să te supui oricărui aranjament al Meu (chiar de ar fi moarte sau distrugere) sau să fugi la jumătatea drumului pentru a evita mustrarea Mea? Te mustru ca să Îmi fii martor, să Îmi fii loial și ascultător. Mai mult, mustrarea din momentul de față este pentru a sprijini următoarea etapă a lucrării Mele și pentru a permite lucrării să progreseze nestânjenită. Așadar, te îndemn să fii înțelept și să nu-ți tratezi nici viața, nici importanța existenței tale ca pe un nisip fără valoare. Poți ști cu precizie care va fi lucrarea Mea viitoare? Știi oare cum voi lucra în zilele ce vor veni și cum se va desfășura lucrarea Mea? Ar trebui să cunoști importanța experimentării lucrării Mele, ba chiar mai mult, importanța credinței tale în Mine. Am făcut atât de mult, deci oare cum îți imaginezi că aș putea să renunț la jumătatea drumului? Am făcut o lucrare atât de vastă; cum aș putea să o distrug? Într-adevăr, am venit să pun capăt acestei epoci. Este adevărat, însă, totodată, trebuie să știi că voi începe o nouă epocă, o nouă lucrare și, mai presus de toate, voi răspândi Evanghelia Împărăției. Deci, ar trebui să știi că lucrarea din prezent este doar pentru a începe o epocă și pentru a pune temelia pentru răspândirea Evangheliei în vremurile următoare și încheierea acestei epoci în viitor. Lucrarea Mea nu

este atât de simplă precum crezi, nici nu este atât de lipsită de valoare și fără sens pe cât ai crede. De aceea, tot trebuie să îți spun: se cuvine să îți dedici viața pentru a face lucrarea Mea și, mai mult decât atât, se cuvine să te dedici pe tine însuți slavei Mele. De mult timp tânjesc să Îmi fii martor și chiar de mai multă vreme tânjesc să răspândești Evanghelia Mea. Se cuvine să înțelegi ce este în inima Mea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 466)

Deși credința voastră este foarte sinceră, niciunul dintre voi nu este în stare să Mă descrie întru totul, nici unul dintre voi nu poate să depună mărturie deplină despre toate faptele pe care le vede. Gândiți-vă la asta: astăzi cei mai mulți dintre voi v-ați abandonat îndatoririle, căutând în schimb trupul, săturându-l și bucurându-l cu lăcomie. Aveți puțin adevăr. Cum puteți, așadar, mărturisi pentru tot ce ați văzut? Chiar credeți că puteți fi martorii Mei? Dacă va veni o zi în care nu vei putea depune mărturie pentru tot ce ai văzut astăzi, atunci îți vei fi pierdut funcția de ființă creată și existența ta nu va mai avea niciun sens. Nu vei mai fi demn să te numești om. S-ar putea chiar spune că nu vei mai fi om! Am făcut o nemăsurată lucrare asupra ta, dar, pentru că în prezent tu nu înveți nimic, nu ești conștient de nimic și ineficient în munca ta, când va fi vremea să Îmi extind lucrarea, pur și simplu vei privi în gol, cu limba legată și cu totul inutilă. Oare asta nu va face din tine un păcătos pentru vecie? Când va veni acel timp, nu vei regreta amarnic? Nu te va cuprinde deprimarea? Toată lucrarea Mea de astăzi nu e săvârșită din lipsă de activitate și plictiseală, ci pentru a pune o temelie lucrării Mele viitoare. Nu este vorba că sunt în impas și e necesar să inventez ceva nou. Ar trebui să înțelegi lucrarea pe care o fac; nu este ceva făcut de un copil ce se joacă pe stradă, ci o lucrare săvârșită ca să-L reprezinte pe Tatăl Meu. Ar trebui să știi că nu Eu fac totul; mai degrabă,

Îl reprezint pe Tatăl Meu. Între timp, rolul tău este doar acela de a urma, de a te supune, de a te schimba și de a da mărturie. Ce ar trebui să înțelegeți este motivul pentru care ar trebui să credeți în Mine; aceasta este cea mai importantă chestiune pe care trebuie să o înțelegeți fiecare dintre voi. Tatăl Meu, pentru slava Sa, v-a predestinat pe toți pentru Mine, din momentul în care a creat lumea. Pentru lucrarea Mea și pentru slava Lui v-a predestinat El. Datorită Tatălui voi credeți în Mine; datorită predestinării Tatălui Meu, voi Mă urmați pe Mine. Nimic din toate acestea nu a fost alegerea voastră. Chiar și mai important este să înțelegeți că voi sunteți cei pe care Tatăl Mi i-a încredințat cu scopul de a mărturisi pentru Mine. Pentru că El v-a încredințat Mie, ar trebui să păziți căile pe care le-am așezat pentru voi, precum și cuvintele și căile pe care vă învăț, căci este datoria voastră să mergeți pe căile Mele. Acesta este scopul inițial al credinței voastre în Mine. Prin urmare, vă spun aceasta: voi sunteți pur și simplu oameni pe care Tatăl Meu Mi i-a încredințat pentru a rămâne pe căile Mele. Cu toate acestea, doar credeți în Mine; nu sunteți de la Mine pentru că nu sunteți din familia israelită, ci, în schimb, sunteți din teapa vechiului șarpe. Tot ce vă cer să faceți este să fiți martori pentru Mine, dar astăzi trebuie să umblați pe căile Mele. Toate acestea sunt de dragul mărturiei viitoare. Dacă vă purtați doar ca oameni care ascultă de căile Mele, atunci nu veți avea nicio valoare și sensul faptului că Tatăl v-a încredințat Mie se va pierde. Ceea ce insist să vă spun este aceasta: ar trebui să umblați pe căile Mele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce înțelegi despre Dumnezeu?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 467)

Cum lucrează Duhul Sfânt în cadrul Bisericii în ziua de astăzi? Ai o înțelegere fermă privind această întrebare? Care sunt cele mai mari dificultăți ale fraților și surorilor tale? Ce le lipsește cel mai mult? În prezent, există unii oameni care sunt negativi când sunt supuși încercărilor,

iar unii chiar se plâng. Alți oameni nu mai merg înainte pentru că Dumnezeu a terminat de vorbit. Oamenii nu au intrat pe calea dreaptă a credinței în Dumnezeu. Ei nu pot trăi independent și nu își pot menține propria viață spirituală. Anumiți oameni urmează și caută cu energie și sunt dispuși să practice când vorbește Dumnezeu, dar când Dumnezeu nu vorbește, ei nu mai merg înainte. Oamenii încă nu au înțeles, în inimile lor, voia lui Dumnezeu și nu au dragoste spontană pentru Dumnezeu; în trecut, L-au urmat pe Dumnezeu deoarece erau forțați. Acum există unii oameni care sunt sătui de lucrarea lui Dumnezeu. Nu sunt astfel de oameni în pericol? O mulțime de oameni sunt într-o stare în care doar fac față. Deși mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și se roagă la El, ei fac asta cu jumătate de inimă și nu mai au motivația pe care o aveau odată. Majoritatea nu sunt interesați de lucrarea lui Dumnezeu de rafinare și desăvârșire, și e într-adevăr ca și cum sunt constant lipsiți de orice motivație lăuntrică. Când sunt copleșiți de fărădelegi, nu se simt datori față de Dumnezeu, nici nu au conștiința să regrete. Ei nu urmăresc adevărul, sau părăsesc Biserica, și urmăresc în schimb doar plăceri temporare. Acești oameni sunt nesăbuiți, de-a dreptul proști! Când vine vremea, vor fi izgoniți cu toții și nici măcar unul nu va fi mântuit! Crezi că dacă cineva a fost mântuit o dată, va fi întotdeauna mântuit? Să crezi asta e pură amăgire! Toți aceia care nu urmăresc intrarea în viață vor fi mustrați. Majoritatea oamenilor nu au absolut niciun interes pentru a intra în viață, pentru viziuni sau pentru a pune adevărul în practică. Ei nu urmăresc intrarea și cu siguranță nu urmăresc să intre mai profund. Oare nu se ruinează singuri? Chiar acum, există o parte din oameni ale căror condiții se îmbunătățesc constant. Cu cât Duhul Sfânt lucrează mai mult, cu atât ei dobândesc mai multă încredere; cu cât experimentează mai mult, cu atât simt mai mult misterul profund al lucrării lui Dumnezeu. Cu cât intră mai profund, cu atât mai mult înțeleg. Ei

simt că iubirea lui Dumnezeu este atât de mare și se simt stabili și luminați lăuntric. Ei au o înțelegere a lucrării lui Dumnezeu. Aceștia sunt oamenii în care lucrează Duhul Sfânt. Unii oameni spun „Deși nu există noi cuvinte de la Dumnezeu, tot trebuie să caut să merg mai profund în adevăr, trebuie să fiu sincer despre totul din experiența mea actuală și să intru în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu”. Acest tip de persoană are lucrarea Duhului Sfânt. Cu toate că Dumnezeu nu Își arată chipul și este ascuns vederii fiecărei persoane, și cu toate că nu rostește niciun cuvânt și există momente când oamenii experimentează o oarecare rafinare lăuntrică, totuși Dumnezeu nu i-a părăsit complet pe oameni. Dacă o persoană nu poate reține adevărul pe care ar trebui să-l îndeplinească, nu va avea lucrarea Duhului Sfânt. În timpul perioadei de rafinare, în care Dumnezeu nu Se arată, dacă nu ai încredere, ci te faci în schimb mic de frică, dacă nu te concentrezi pe experimentarea cuvintelor Lui, atunci tu fugi de lucrarea lui Dumnezeu. Mai târziu, vei fi printre cei izgoniți. Aceia care nu caută să intre în cuvântul lui Dumnezeu nu au cum să mărturisească ferm pentru El. Oamenii care sunt capabili să fie martori pentru Dumnezeu și să-I mulțumească voia se bazează total pe impulsul lor de a urmări cuvintele lui Dumnezeu. Lucrarea pe care o îndeplinește Dumnezeu în oameni este, în primul rând, de a le permite să dobândească adevărul; faptul că te face să urmărești viața este pentru a te desăvârși, iar totul este ca să te facă potrivit pentru folosul lui Dumnezeu. Tot ceea ce urmărești acum este să auzi unele taine, să asculți cuvintele lui Dumnezeu, să-ți desfeți ochii, să te uiți în jur ca să vezi dacă e vreo noutate, și astfel, să-ți satisfaci curiozitatea. Dacă aceasta este intenția din inima ta, nu ai cum să îndeplinești cerințele lui Dumnezeu. Aceia care nu caută adevărul nu pot urma până la capăt. În momentul de față, nu e vorba de faptul că Dumnezeu nu face ceva, ci mai degrabă că oamenii nu cooperează cu El pentru că sunt sătui de lucrarea Sa.

Ei vor doar să audă cuvintele pe care le rostește pentru a le dărui binecuvântări și nu sunt dispuși să audă cuvintele judecății și mustrării Lui. Din ce motiv se întâmplă asta? Motivul este că dorința oamenilor de a dobândi binecuvântări nu a fost îndeplinită, iar ei au devenit negativi și slabi. Nu e vorba de faptul că Dumnezeu, în mod intenționat, nu le permite oamenilor să-L urmeze, nici că trimite intenționat lovituri omenirii. Oamenii sunt negativi și slabi doar pentru că intențiile lor sunt nepotrivite. Dumnezeu este Dumnezeul care dă viață omului și El nu poate duce omul la moarte. Negativitatea, slăbiciunea și retragerea oamenilor sunt toate cauzate de ei înșiși.

Lucrarea actuală a lui Dumnezeu le aduce oamenilor o anumită rafinare și doar aceia care pot rămâne neclintiți în toiul acestei rafinări vor câștiga aprobarea lui Dumnezeu. Indiferent cum Se ascunde El, fie prin a nu vorbi sau a nu lucra, tot poți să cauți cu vigoare. Chiar dacă Dumnezeu ar spune că te va respinge, tu tot L-ai urma. Asta înseamnă să mărturisești ferm pentru Dumnezeu. Dacă Dumnezeu Se ascunde de tine și tu încetezi să-L urmezi, înseamnă asta să mărturisești ferm pentru Dumnezeu? Dacă oamenii nu pătrund efectiv, atunci nu au statură adevărată, iar când întâmpină cu adevărat o încercare mare, se împiedică. Când Dumnezeu nu vorbește sau face ceea ce nu se potrivește cu propriile tale noțiuni, te prăbușești. Dacă Dumnezeu S-ar comporta acum conform noțiunilor tale, dacă ți-ar mulțumi voia și ai fi în stare să te ridici și să urmărești cu energie, atunci care ar fi temelia pe care trăiești? Eu spun că există mulți oameni care trăiesc într-un fel întemeiat în întregime pe curiozitatea umană. Ei nu au absolut deloc o inimă adevărată de urmărire. Toți aceia care nu urmăresc intrarea în adevăr, ci se bazează în viață pe curiozitatea lor sunt oameni vrednici de dispreț și sunt în pericol! Diferitele tipuri de lucrare ale lui Dumnezeu sunt toate îndeplinite pentru a desăvârși omenirea. Totuși,

oamenii sunt întotdeauna curioși, le place să se intereseze de zvonuri, sunt preocupați de actualitățile din străinătate – de exemplu, sunt curioși ce se întâmplă în Israel sau dacă a fost un cutremur în Egipt – ei caută întotdeauna ceva lucruri noi, inedite pentru a-și satisface dorințele egoiste. Nu urmăresc viața, nici nu urmăresc să fie desăvârșiți. Ei caută doar ca ziua lui Dumnezeu să sosească mai curând pentru ca visul lor frumos să poată fi realizat și dorințele lor extravagante să fie împlinite. Acest tip de persoană nu este practică – este o persoană cu o perspectivă nepotrivită. Doar urmărirea adevărului este baza credinței omenirii în Dumnezeu, iar dacă oamenii nu urmăresc intrarea în viață, dacă nu caută să-L mulțumească pe Dumnezeu, atunci vor fi supuși pedepsei. Cei care trebuie pedepsiți sunt cei care nu au avut lucrarea Duhului Sfânt în vremea lucrării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 468)

Cum ar trebui să coopereze oamenii cu Dumnezeu în timpul acestei etape a lucrării Sale? În prezent, Dumnezeu testează oamenii. El nu rostește niciun cuvânt, ci Se ascunde și nu ia direct legătura cu oamenii. Din afară, pare că nu face nicio lucrare, dar adevărul este că El încă lucrează în interiorul omului. Oricine urmărește intrarea în viață are o viziune pentru propria urmărire a vieții și nu are dubii, chiar dacă nu înțelege complet lucrarea lui Dumnezeu. În timp ce ești supus încercărilor, chiar și când nu știi ce vrea Dumnezeu să facă și ce lucrare vrea să îndeplinească, ar trebui să știi că intențiile lui Dumnezeu pentru omenire sunt întotdeauna bune. Dacă Îl urmărești cu o inimă sinceră, El nu te va părăsi niciodată, iar în final te va desăvârși cu siguranță și va duce oamenii la o destinație potrivită. Indiferent cum testează Dumnezeu oamenii în prezent, va sosi o zi când El le va oferi un rezultat potrivit și le va da răsplata potrivită pe baza a ceea ce

au făcut. Dumnezeu nu îi va duce pe oameni la un anume punct ca apoi pur și simplu să-i dea deoparte și să-i ignore. Asta deoarece El este un Dumnezeu demn de încredere. În această etapă, Duhul Sfânt face lucrarea de rafinare. El rafinează fiecare persoană în parte. În pașii lucrării reprezentați de încercarea morții și de încercarea mustrării, rafinarea a fost îndeplinită prin cuvinte. Pentru ca oamenii să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu, ei trebuie să înțeleagă mai întâi lucrarea Lui actuală și să înțeleagă cum ar trebui să coopereze omenirea. Într-adevăr, acesta este un lucru pe care ar trebui să-l înțeleagă toată lumea. Indiferent ce face Dumnezeu, chiar dacă este rafinare sau chiar dacă El nu vorbește, nici măcar un pas al lucrării lui Dumnezeu nu se conformează concepțiilor omenirii. Fiecare pas al lucrării Lui zdruncină și destramă noțiunile oamenilor. Aceasta este lucrarea Sa. Dar trebuie să crezi că, din moment ce lucrarea lui Dumnezeu a ajuns la un anumit stadiu, El nu va trimite la moarte toată omenirea orice-ar fi. El oferă și promisiuni și binecuvântări omenirii, iar toți cei care Îl urmăresc vor putea să dobândească binecuvântările Lui, dar cei care nu o fac vor fi alungați de Dumnezeu. Asta depinde de urmărirea ta. Orice ar fi, trebuie să crezi că atunci când lucrarea lui Dumnezeu este încheiată, fiecare persoană va avea o destinație potrivită. Dumnezeu a oferit omenirii aspirații frumoase, dar, fără urmărire, acestea sunt de neatins. Ar trebui să poți vedea asta acum – rafinarea și mustrarea oamenilor de către Dumnezeu este lucrarea Sa, dar oamenii, la rândul lor, trebuie să urmărească tot timpul o schimbare a firii. În experiența ta practică, trebuie mai întâi să știi cum să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu; trebuie să găsești, în cadrul cuvintelor Sale, lucrul în care ar trebui să pătrunzi și propriile-ți lipsuri, să cauți intrarea în experiența ta practică, să iei acea parte din cuvintele lui Dumnezeu care ar trebui pusă în practică și să încerci să faci astfel. A mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu

este un aspect. În plus, viața Bisericii trebuie menținută, trebuie să ai o viață spirituală normală și să fii în stare să-I încredințezi lui Dumnezeu toate stările tale actuale. Indiferent cum se schimbă lucrarea Sa, viața ta spirituală ar trebui să rămână normală. O viață spirituală îți poate menține intrarea normală. Indiferent ce face Dumnezeu, se cuvine să-ți continui viața spirituală fără întreruperi și să-ți îndeplinești datoria. Asta ar trebui să facă oamenii. Este întru totul lucrarea Duhului Sfânt, dar, în timp ce aceasta reprezintă desăvârșirea pentru cei cu o condiție normală, pentru cei cu o condiție anormală este o încercare. În etapa actuală a lucrării de rafinare a Duhului Sfânt, unii oameni spun că lucrarea lui Dumnezeu este atât de măreață și că oamenii au absolut nevoie de rafinare, altfel statura lor va fi prea mică și nu vor avea cum să împlinească voia lui Dumnezeu. Totuși, pentru cei a căror condiție nu este bună, asta devine un motiv pentru a nu-L urmări pe Dumnezeu și un motiv pentru a nu participa la adunări sau a mânca și bea cuvântul lui Dumnezeu. În lucrarea lui Dumnezeu, indiferent ce face El sau ce schimbări efectuează, oamenii trebuie să se mențină pe linia unei vieți spirituale normale. Poate că nu ai fost slab în actuala etapă a vieții tale spirituale, dar tot nu ai dobândit mult și nu ai strâns o recoltă bogată. În acest gen de circumstanțe, tot trebuie să urmezi regulile; trebuie să respecți aceste reguli astfel încât să nu suferi pierderi în viața ta și astfel încât să mulțumești voia lui Dumnezeu. Dacă viața ta spirituală este anormală, nu poți înțelege lucrarea actuală a lui Dumnezeu și, în schimb, simți mereu că este complet incompatibilă cu propriile tale noțiuni și, cu toate că ești dispus să Îl urmezi, îți lipsește motivația lăuntrică. Deci, indiferent ce face Dumnezeu în prezent, oamenii trebuie să coopereze. Dacă oamenii nu cooperează, Duhul Sfânt nu Își poate face lucrarea, iar dacă oamenii nu au dorința de a coopera, atunci cu greu pot câștiga lucrarea Duhului Sfânt. Dacă dorești să ai lucrarea Duhului Sfânt în interiorul tău și

dacă vrei să câștigi aprobarea lui Dumnezeu, atunci trebuie să îți menții devotamentul inițial în fața lui Dumnezeu. Acum, nu este necesar să ai o înțelegere mai profundă, o teorie mai înaltă sau alte asemenea lucruri – tot ceea ce ți se cere este să susții cuvântul lui Dumnezeu pe fundamentul original. Dacă oamenii nu cooperează cu Dumnezeu și nu urmăresc pătrunderea mai profundă, Dumnezeu le va lua lucrurile care inițial erau ale lor. În interior, oamenii sunt întotdeauna lacomi după confort și s-ar bucura mai degrabă de ceea ce este deja disponibil. Ei vor să câștige promisiunile lui Dumnezeu fără a plăti niciun preț. Acestea sunt gândurile extravagante pe care le nutrește omenirea. A câștiga însăși viața fără a plăti un preț – însă a fost vreodată ceva așa ușor? Când cineva crede în Dumnezeu și caută să intre în viață și caută o schimbare a firii sale, trebuie să plătească un preț și să dobândească o stare în care Îl va urma pe Dumnezeu întotdeauna, indiferent ce face El. Asta e ceva ce oamenii trebuie să facă. Chiar dacă urmezi toate acestea ca regulă, trebuie să le susții mereu și, indiferent cât de grele sunt încercările, nu poți renunța la relația ta normală cu Dumnezeu. Ar trebui să fii capabil să te rogi, să îți menții viața bisericească și să nu-ți părăsești niciodată frații și surorile. Când Dumnezeu te încearcă, tot ar trebui să cauți adevărul. Aceasta este cerința minimă pentru o viață spirituală. Întotdeauna să ai dorința de a căuta și să te străduiești să cooperezi, aplicând întreaga ta energie – se poate face asta? Dacă oamenii iau asta ca temelie, vor putea dobândi discernământul și intrarea în realitate. E ușor să accepți cuvântul lui Dumnezeu când propria ta stare este normală; în aceste circumstanțe, nu pare greu să practici adevărul și simți că lucrarea lui Dumnezeu este măreață. Dar dacă este slabă condiția ta, oricât de mare este lucrarea lui Dumnezeu și oricât de frumos vorbește cineva, nu vei da importanță. Când condiția unei persoane este anormală, Dumnezeu nu poate lucra în ea, iar acea persoană nu poate obține schimbări în firea sa.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 469)

Dacă oamenii nu au încredere, nu le este ușor să continue pe această cale. Toată lumea poate vedea acum că lucrarea lui Dumnezeu nu se conformează nicicum noțiunilor și închipuirilor oamenilor. Dumnezeu a făcut atât de multă lucrare și a rostit atât de multe cuvinte și, deși oamenii ar putea recunoaște că ele reprezintă adevărul, noțiunile cu privire la Dumnezeu sunt încă susceptibile să apară în ei. Dacă oamenii doresc să înțeleagă adevărul și să-l dobândească, trebuie să aibă încrederea și puterea voinței de reuși să respecte ce au văzut deja și ce au câștigat din experiențele lor. Indiferent ce face Dumnezeu în oameni, ei trebuie să susțină ceea ce ei înșiși au, să fie sinceri în fața lui Dumnezeu și să-I rămână devotați până la capăt. Aceasta este datoria omenirii. Oamenii trebuie să susțină ceea ce trebuie să facă. Credința în Dumnezeu necesită ascultarea față de El și experiența lucrării Sale. Dumnezeu a făcut atât de multă lucrare – s-ar putea spune că pentru oameni este toată desăvârșire, rafinare și chiar mai mult, mustrare. Nu a existat niciun singur pas din lucrarea lui Dumnezeu care să se potrivească cu noțiunile umane; lucrul de care s-au bucurat oamenii sunt cuvintele dure ale lui Dumnezeu. Când Dumnezeu vine, oamenii ar trebui să se bucure de măreția Sa și de mânia Sa. Totuși, oricât de dure pot fi cuvintele Lui, El vine să mântuiască și desăvârșească omenirea. În calitate de creaturi, oamenii ar trebui să îndeplinească datoriile pe care se cuvine să le îndeplinească și să mărturisească ferm pentru Dumnezeu în toiul rafinării. În fiecare încercare, ar trebui să susțină mărturia pe care ar trebui să o aducă și să facă asta în mod răsunător de dragul lui Dumnezeu. O persoană care face acest lucru este un biruitor. Indiferent cum te rafinează Dumnezeu, tu rămâi plin de

încredere și nu îți pierzi niciodată încrederea în El. Faci ceea ce ar trebui să facă omul. Asta îi cere Dumnezeu omului, iar inima omului ar trebui să poată reveni la El pe deplin și să se întoarcă spre El în fiecare clipă care trece. Acesta este un biruitor. Cei la care Dumnezeu Se referă ca biruitori sunt cei care încă pot să mărturisească ferm, să-și mențină încrederea și devotamentul față de Dumnezeu când sunt sub influența Satanei sau sunt asediați de Satana, adică atunci când se găsesc printre forțele întunericului. Dacă poți să rămâi cu inima pură înaintea lui Dumnezeu și să păstrezi iubirea autentică pentru Dumnezeu indiferent de situație, atunci tu mărturisești ferm în fața lui Dumnezeu, și asta vrea să spună Dumnezeu prin „a fi biruitor". Dacă urmărirea ta este excelentă când Dumnezeu te binecuvântează, dar te retragi fără binecuvântările Sale, este aceasta puritate? Din moment ce ești sigur că această cale este adevărată, trebuie să o urmezi până la capăt; trebuie să-ți menții devotamentul față de Dumnezeu. Din moment ce ai văzut că Dumnezeu Însuși a venit pe pământ pentru a te desăvârși, ar trebui să-I dai inima ta în întregime. Dacă încă Îl poți urma orice face El, chiar dacă îți acordă un rezultat nefavorabil la final, asta înseamnă să-ți menții puritatea în fața lui Dumnezeu. Să-I oferi lui Dumnezeu un corp spiritual sfânt și o fecioară pură înseamnă să-ți menții o inimă sinceră în fața lui Dumnezeu. Pentru omenire, sinceritatea este puritate, iar capacitatea de a fi sincer față de Dumnezeu înseamnă a-ți menține puritatea. Asta e ceea ce ar trebui să pui în practică. Când se cuvine să te rogi, te rogi; când se cuvine să te aduni la părtășie, faci asta; când se cuvine să cânți imnuri, cânți imnuri; iar când se cuvine să te lepezi de trup, te lepezi de trup. Când îți îndeplinești datoria, nu o faci cât de cât; când te confrunți cu încercări, rămâi neclintit. Acesta este devotamentul față de Dumnezeu. Dacă nu susții ce ar trebui să facă oamenii, atunci toate suferințele și hotărârile anterioare au fost zadarnice.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 470)

Pentru fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu, există un mod în care oamenii ar trebui să coopereze. Dumnezeu rafinează oamenii pentru ca ei să aibă încredere când sunt supuși rafinărilor. Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni pentru ca ei să aibă încrederea de a fi desăvârșiți de Dumnezeu și să fie dispuși să accepte rafinările Sale și să fie tratați și emondați de către Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu lucrează în interiorul oamenilor pentru a le aduce luminare și iluminare și pentru a-i determina să coopereze cu El și să practice. Dumnezeu nu vorbește în timpul rafinărilor. El nu Își folosește glasul, dar tot există o lucrare pe care oamenii ar trebui să o facă. Ar trebui să susții ceea ce ai deja, ar trebui să te poți ruga încă lui Dumnezeu, să fii aproape de Dumnezeu și să mărturisești ferm în fața lui Dumnezeu; în acest mod, îți vei îndeplini propria datorie. Toți ar trebui să vedeți clar, din lucrarea lui Dumnezeu, că încercările Sale privind încrederea și iubirea oamenilor necesită ca ei să se roage mai mult lui Dumnezeu și să savureze mai des cuvintele lui Dumnezeu înaintea Lui. Dacă Dumnezeu te luminează și te face să-I înțelegi voia, și totuși tu nu o pui în practică deloc, nu vei câștiga nimic. Când pui cuvintele lui Dumnezeu în practică, tot ar trebui să te poți ruga Lui, iar când Îi savurezi cuvintele, ar trebui să vii înaintea Lui, să cauți și să fii plin de încredere în El, fără urmă de descurajare sau răceală. Aceia care nu pun cuvintele lui Dumnezeu în practică sunt plini de energie în timpul adunărilor, dar cad în întuneric atunci când se întorc acasă. Există unii care nici măcar nu vor să meargă la adunări. Așadar, trebuie să vezi clar care este datoria pe care ar trebui să o îndeplinească oamenii. Poate că nu știi care este de fapt voia lui Dumnezeu, dar îți poți îndeplini datoria, poți să te rogi când ar trebui, poți pune adevărul în

practică atunci când ar trebui și poți face ceea ce se cuvine să facă oamenii. Poți să-ți susții viziunea inițială. În acest mod, vei fi mai capabil să accepți următorul pas al lucrării lui Dumnezeu. Dacă tu nu urmărești când Dumnezeu lucrează într-un mod ascuns, e o problemă. Când El vorbește și predică în timpul adunărilor, asculți cu entuziasm, dar când nu vorbește, îți lipsește energia și te retragi. Ce fel de persoană acționează astfel? Este cineva care urmează oriunde se duce turma. Nu are nicio postură, nicio mărturie și nicio viziune! Majoritatea oamenilor sunt așa. Dacă tu continui pe calea aceea, într-o zi, când vei da peste o încercare mare, vei cădea în pedeapsă. Să ai postură e foarte important în procesul lui Dumnezeu de desăvârșire a oamenilor. Dacă nu te îndoiești de niciun pas al lucrării lui Dumnezeu, dacă îndeplinești datoria omului, susții cu sinceritate ceea ce Dumnezeu te-a pus să pui în practică, adică, îți aduci aminte de îndemnurile lui Dumnezeu și, indiferent ce face El în ziua de azi, nu uiți îndemnurile Sale, nu ai dubii privind lucrarea Sa, îți menții postura, îți susții mărturia și ești victorios la fiecare pas de pe cale, în final vei fi desăvârșit de către Dumnezeu și vei fi transformat în biruitor. Dacă ești capabil să rămâi neclintit în fiecare etapă a încercărilor lui Dumnezeu și dacă poți să-ți menții poziția până la capăt, atunci ești un biruitor, ești cineva care a fost desăvârșit de Dumnezeu. Dacă nu poți rămâne neclintit în încercările actuale, în viitor va deveni chiar și mai dificil. Dacă doar suporți un pic de suferință nesemnificativă și nu urmărești adevărul, atunci nu vei câștiga nimic până la urmă. Vei rămâne cu mâinile goale. Există unii oameni care renunță la urmărirea lor când văd că Dumnezeu nu vorbește, iar inima lor devine răzleață. Nu este nesăbuită o astfel de persoană? Aceste feluri de oameni nu au nicio realitate. Când Dumnezeu vorbește, ei se agită întotdeauna, părând ocupați și entuziasmați în exterior, dar acum că El nu vorbește, ei încetează să caute. Acest fel de persoană nu are niciun viitor. În

timpul rafinărilor, trebuie să pătrunzi dintr-o perspectivă pozitivă și să înveți lecțiile pe care ar trebui să le înveți; când te rogi lui Dumnezeu și Îi citești cuvântul, ar trebui să îți compari propria stare cu acesta, să-ți descoperi lipsurile și să afli că ai încă multe lecții de învățat. Cu cât cauți mai sincer când ești supus rafinărilor, cu atât vei afla mai mult că ești inadecvat. Când experimentezi rafinări, există multe chestiuni pe care le întâmpini; nu le poți vedea clar, te plângi, îți dezvălui propriul trup – doar în acest fel poți descoperi că ai mult prea multe firi corupte înăuntrul tău.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 471)

Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă necesită o încredere enormă, o încredere chiar mai mare decât cea a lui Iov. Fără încredere, oamenii nu vor putea continua să dobândească experiență și nici nu vor putea să fie desăvârșiți de Dumnezeu. Când vine ziua marilor încercări, unii oameni vor părăsi bisericile – unii într-o parte, alții în alta. Vor exista unii care se descurcaseră destul de bine în urmărirea lor din zilele anterioare și nu va fi clar de ce nu mai cred. Se vor întâmpla multe lucruri pe care nu le vei înțelege, iar Dumnezeu nu va revela niciun semn și nicio minune, nici nu va face nimic supranatural. Asta e pentru a vedea dacă poți rămâne neclintit – Dumnezeu folosește faptele pentru a rafina oamenii. Nu ai suferit încă prea mult. În viitor, când vor veni marile încercări, în anumite locuri fiecare persoană din biserică va pleca, iar cei cu care ai avut o relație bună vor pleca și își vor abandona credința. Vei putea atunci să rămâi neclintit? Până acum, încercările cu care te-ai confruntat au fost minore și probabil că abia ai fost în stare să le faci față. Acest pas include rafinări și desăvârșire doar prin cuvinte. În pasul următor, faptele vor veni asupra ta pentru a te rafina, iar atunci vei fi în mijlocul pericolului. Odată ce lucrurile devin cu

adevărat serioase, Dumnezeu te va sfătui să te grăbești și să pleci, iar oamenii religioși vor încerca să te ademenească să mergi cu ei. Asta e pentru a vedea dacă poți continua pe această cale, iar toate acestea sunt încercări. Încercările actuale sunt minore, dar va veni ziua când vor exista unele cămine în care părinții nu vor mai crede și altele în care copiii nu vor mai crede. Vei fi capabil să continui? Cu cât te duci mai departe, cu atât vor deveni mai mari încercările tale. Dumnezeu Își îndeplinește lucrarea de rafinare a oamenilor conform nevoilor și staturii lor. În timpul etapei în care Dumnezeu desăvârșește omenirea, este imposibil ca numărul de oameni să continue să crească – doar se va micșora. Numai prin aceste rafinări pot fi desăvârșiți oamenii. Să fii tratat, disciplinat, testat, mustrat, blestemat – poți rezista la toate acestea? Când vezi o biserică cu o situație deosebit de bună, unde frații și surorile caută toți cu multă energie, te vei simți și tu încurajat. Când vine ziua în care toți vor fi plecat, în care unii dintre ei nu vor mai crede, alții vor fi plecat să facă afaceri sau să se căsătorească, iar alții se vor fi alăturat religiei – vei putea atunci să rămâi neclintit? Vei putea atunci să rămâi neafectat pe dinăuntru? Desăvârșirea omenirii de către Dumnezeu nu este un lucru așa simplu! El utilizează multe lucruri pentru a rafina oamenii. Oamenii le văd ca metode, dar în intenția inițială a lui Dumnezeu acestea nu sunt deloc metode, ci fapte. În final, când El va fi rafinat oamenii până la un punct anume și ei nu vor mai avea plângeri, această etapă a lucrării Sale va fi finalizată. Marea lucrare a Duhului Sfânt este de a te desăvârși, iar când El nu lucrează și Se ascunde, este cu atât mai mult în scopul de a te desăvârși, și mai ales în acest mod se poate vedea dacă oamenii au iubire pentru Dumnezeu, dacă au încredere adevărată în El. Când Dumnezeu vorbește fățis, nu e nevoie să cauți; doar când El este ascuns, e nevoie să cauți și să îți găsești calea pe dibuite. Ar trebui să fii capabil să-ți îndeplinești datoria de ființă creată și, oricare ar putea fi rezultatul și

destinația ta viitoare, ar trebui să fii capabil să urmărești cunoașterea și iubirea de Dumnezeu în timpul anilor vieții tale și, indiferent cum te tratează Dumnezeu, ar trebui să fii în stare să eviți plângerile. Există o singură condiție pentru ca Duhul Sfânt să lucreze în oameni. Aceștia trebuie să înseteze, să caute și să nu fie fără tragere de inimă sau plini de îndoieli privind acțiunile lui Dumnezeu și trebuie să-și poată susține datoria tot timpul; doar în acest fel pot câștiga lucrarea Duhului Sfânt. În fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu, ceea ce se cere de la omenire este să aibă o încredere enormă și să vină înaintea lui Dumnezeu pentru a căuta – doar prin experiență pot oamenii să descopere cât de adorabil este Dumnezeu și cum lucrează Duhul Sfânt în oameni. Dacă nu experimentezi, dacă nu îți găsești calea spre asta pe dibuite, dacă nu cauți, atunci nu vei câștiga nimic. Trebuie să îți găsești calea pe dibuite prin experiențele tale, și doar prin experiențele tale poți să vezi acțiunile lui Dumnezeu și să recunoști că El este minunat și insondabil.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 472)

Dumnezeu îți permite să treci prin tot felul de suișuri și coborâșuri, frustrări, necazuri și multe eșecuri și piedici. În cele din urmă, în procesul de a-ți permite să treci prin aceste lucruri, Dumnezeu îți va arăta că tot ceea ce a spus El este corect și este adevărul. În același timp, El îți va arăta că propriile tale convingeri, noțiuni, închipuiri, cunoștințe, teorii, filosofii și lucrurile pe care le-ai învățat în lume și pe care le-ai învățat de la părinții tăi sunt toate greșite, că aceste lucruri nu te pot îndruma pe calea cea dreaptă în viață și că nu te pot conduce să înțelegi adevărul și să vii înaintea lui Dumnezeu. Dacă încă trăiești după aceste lucruri, atunci mergi pe calea eșecului, precum și pe calea împotrivirii și a trădării față de Dumnezeu. În

cele din urmă, Dumnezeu te va face să vezi clar acest lucru. Acest proces este ceva ce trebuie să experimentezi și numai în acest fel pot fi obținute rezultate, dar este, totodată, un lucru dureros de văzut pentru Dumnezeu. Oamenii sunt răzvrătiți și au firi corupte, așa că trebuie să îndure unele greutăți și să treacă prin aceste eșecuri. Fără aceste greutăți, nu ar avea nicio modalitate prin care să fie purificați. Dacă o persoană iubește cu sinceritate adevărul și este dispusă să accepte diferitele tipuri de mântuire din partea lui Dumnezeu și să plătească un preț, atunci nu este nevoie să sufere atât de mult. Dumnezeu, de fapt, nu vrea ca oamenii să sufere atât de mult și nu vrea ca ei ă treacă prin atâtea piedici și eșecuri. Cu toate acestea, oamenii sunt prea răzvrătiți, nu sunt dispuși să facă ce li se spune și să se supună, nu sunt capabili să meargă pe calea cea dreaptă sau o iau pe scurtături; pot să meargă doar pe propria cale, să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și să I se împotrivească. Oamenii sunt lucruri corupte. Dumnezeu nu poate decât să predea oamenii Satanei și să îi pună pe oameni în diverse împrejurări pentru a-i tempera în mod constant, permițându-le oamenilor să dobândească tot felul de experiențe și lecții din acestea și să ajungă să realizeze esența a tot felul de lucruri rele. După aceea, când oamenii se schimbă, ei descoperă că cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și admit că acestea sunt adevărul, că Dumnezeu reprezintă realitatea tuturor lucrurilor pozitive și că Dumnezeu este Cel care iubește cu adevărat oamenii, Îi pasă de ei și îi poate mântui. Dumnezeu nu vrea ca oamenii să sufere atât de mult, dar oamenii sunt prea răzvrătiți, vor să facă ocoluri și vor să sufere aceste greutăți. Dumnezeu nu are de ales decât să pună oamenii în diverse împrejurări pentru a-i tempera în mod constant. În cele din urmă, în ce măsură sunt oamenii temperați? În măsura în care tu spui: „Am experimentat orice fel de situație, acum înțeleg. În afară de Dumnezeu, nu există nicio persoană, chestiune sau obiect care să mă poată face să înțeleg

adevărul, care să mă poată face să mă bucur de adevăr, care să mă poate face să intru în realitatea adevărului. Dacă pot să practic ascultător conform cuvintelor lui Dumnezeu, să rămân ascultător în locul omului, să respect statutul și datoria unei ființe create, să accept ascultător suveranitatea și aranjamentele lui Dumnezeu, să nu mai am plângeri sau dorințe extravagante la adresa lui Dumnezeu și să mă supun cu adevărat înaintea Domnului creației, numai atunci voi fi o persoană care se supune cu adevărat lui Dumnezeu." Când au ajuns la acest nivel, oamenii se pleacă într-adevăr înaintea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu mai trebuie să pună la cale alte împrejurări pe care ei să le experimenteze. Așadar, ce cale doriți să urmați? Nimeni, în dorințele sale subiective, nu dorește să sufere greutăți și nimeni nu-și dorește să experimenteze impedimente, eșecuri, nenorociri, frustrări și furtuni. Dar nu există o altă cale. Oamenii au naturi satanice, sunt prea răzvrătiți, gândurile și perspectivele lor sunt prea complicate. În fiecare zi, inima ta este în conflict permanent, în vrajbă continuă, zvârcolindu-se și agitându-se. Tu înțelegi puțin din adevăr, intrarea ta în viață este superficială și îți lipsește puterea de a-ți depăși noțiunile, închipuirile și firile corupte ale trupului. Nu poți decât să reiei cursul obișnuit: să experimentezi în mod constant eșecul și frustrarea și să cazi constant, aruncat de colo-colo de greutăți, să te tăvălești în noroi, până când vine o zi în care spui: „Sunt obosit, m-am săturat, nu vreau să trăiesc așa. Nu vreau să trec prin aceste eșecuri, vreau să vin înaintea Creatorului cu supunere. Voi asculta cuvintele lui Dumnezeu, voi face ceea ce spune El. Numai aceasta este calea cea bună în viață." Numai în ziua în care vei fi pe deplin convins și vei recunoaște înfrângerea vei veni înaintea lui Dumnezeu. Ai ajuns să afli ceva despre firea lui Dumnezeu din asta? Care este atitudinea lui Dumnezeu față de om? Indiferent ce face Dumnezeu, El dorește ce este mai bun pentru om. Indiferent ce mediu pregătește sau ce îți

cere să faci, El Își dorește întotdeauna să vadă cel mai bun rezultat. Să spunem că treci prin ceva și întâmpini obstacole și eșecuri. Dumnezeu nu-Și dorește să te vadă descurajat când eșuezi și apoi să crezi că ești terminat, că ai fost înșfăcat de Satana și apoi să renunțe la tine, să nu mai ști încotro să o apuci și să fii scufundat în deznădejde – Dumnezeu nu dorește să vadă acest rezultat. Ce-Și dorește Dumnezeu să vadă? Este posibil să fi eșuat în această chestiune, dar ești capabil să cauți adevărul și să reflectezi asupra ta, să găsești motivul eșecului tău; accepți lecția acestui eșec și crești prin ea, îți dai seama că a fost greșit să acționezi în felul acela, că doar să practici conform cuvintelor lui Dumnezeu este corect. Îți dai seama: „Sunt rău și am firi satanice corupte. Există răzvrătire în mine, sunt departe de oamenii drepți despre care vorbește Dumnezeu și nu am o inimă care se teme de Dumnezeu”. Tu ai văzut clar acest fapt, ai ajuns să cunoști adevărul despre această chestiune și, prin această piedică, acest eșec, ai devenit rezonabil și matur. Asta este ceea ce vrea să vadă Dumnezeu. Ce reprezintă maturizarea? Înseamnă că Dumnezeu te poate câștiga, că poți fi mântuit, că poți intra în realitatea adevărului și că ai pornit pe calea de a te teme de Dumnezeu și de a te feri de rău. Dumnezeu speră să vadă oamenii luând calea cea dreaptă. Dumnezeu face lucrurile cu intenții minuțioase și toate acestea reprezintă iubirea Sa ascunsă, dar oamenii, de multe ori, nu realizează acest lucru. Oamenii sunt înguști la minte și plini de meschinărie. În momentul în care nu se pot bucura de harul și binecuvântările lui Dumnezeu, Îl învinuiesc pe Dumnezeu, devin negativi și se înfurie. Însă Dumnezeu nu Se ceartă cu oamenii, ci doar îi tratează ca pe un copil ignorant și nu este serios cu ei. El pregătește medii care îi permit omului să afle cum se obțin harul și binecuvântările, ce înseamnă harul pentru om și ce poate extrage omul din el. Să spunem că îți place să mănânci ceva despre care Dumnezeu spune că este rău pentru sănătatea ta atunci când este

mâncat în exces. Tu nu asculți, ci insiști să-l mănânci, iar Dumnezeu îți permite să faci acea alegere în mod liber. Drept urmare, te îmbolnăvești. După ce experimentezi acest lucru de mai multe ori, ajungi să înțelegi că sunt corecte cuvintele lui Dumnezeu, că tot ce spune El este adevărat și că tu trebuie să practici potrivit cuvintelor Sale. Aceasta este calea corectă. Și, atunci, ce devin aceste obstacole, eșecuri și suferințe prin care trec oamenii? Apreciezi intenția migăloasă a lui Dumnezeu și, de asemenea, crezi și ești sigur că sunt corecte cuvintele lui Dumnezeu, că sunt toate practice; credința ta în Dumnezeu crește. Mai este și altceva: experimentând această perioadă a eșecului, ajungi să-ți dai seama de veridicitatea și exactitatea cuvintelor lui Dumnezeu, vezi că sunt adevărul cuvintele lui Dumnezeu și înțelegi principiul practicării adevărului. Așadar, este bine ca oamenii să experimenteze eșecul – cu toate că este și ceva dureros, ceva care îi temperează. Dar dacă a fi temperat astfel te face, în cele din urmă, să te întorci înaintea lui Dumnezeu, să înțelegi cuvintele Sale și să le accepți în inima ta drept adevărul, astfel încât să ajungi să-L cunoști pe Dumnezeu, atunci o astfel de temperare, asemenea obstacole și eșecuri nu vor fi fost experimentate în zadar. Acesta este rezultatul pe care Își dorește Dumnezeu să-l vadă.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să identificăm natura și esența lui Pavel”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 473)

Trebuie să-ți amintești că aceste cuvinte au fost acum rostite: mai târziu, vei experimenta necazuri mai mari și suferințe mai mari! A fi desăvârșit nu este un lucru simplu sau ușor. Trebuie să ai măcar credința lui Iov sau poate chiar o credință mai mare decât a lui. Ar trebui să știi că încercările din viitor vor fi mai mari decât încercările lui Iov și că mai trebuie să fii supus mustrării mult timp. E oare un lucru simplu? Dacă al tău

calibru nu poate fi îmbunătățit, dacă îți lipsește capacitatea de înțelegere și dacă știi prea puțin, atunci nu vei avea nicio mărturie în acel moment, ci vei deveni în schimb o glumă, o jucărie pentru Satana. Dacă nu îți poți menține viziunile acum, atunci nu ai niciun fundament și în viitor vei fi respins! Nicio porțiune a căii nu este ușor de parcurs, așa că nu lua acest lucru cu ușurință. Cântărește asta cu atenție acum și fă pregătiri, astfel încât să poți parcurge ultima porțiune a acestei căi cum se cuvine. Aceasta este calea care trebuie străbătută în viitor, calea pe care trebuie să o parcurgă toți oamenii. Nu trebuie să permiți ca această cunoaștere să fie neglijată; să nu crezi că tot ce-ți spun e o pierdere de vreme. Va veni ziua când totul îți va fi de folos – cuvintele Mele nu pot fi rostite în zadar. Acesta este momentul să te echipezi, momentul să deschizi calea către viitor. Ar trebui să pregătești calea pe care ar trebui să o străbați ulterior; ar trebui să te îngrijorezi și să te neliniștești cu privire la modul în care vei putea rămâne neclintit în viitor și să te pregătești bine pentru calea ta viitoare. Nu fi lacom și leneș! Trebuie să faci tot posibilul să-ți întrebuințezi cât mai bine timpul, astfel încât să poți câștiga tot ceea ce ai nevoie. Îți ofer totul ca să poți înțelege. Ați văzut cu ochii voștri că, în mai puțin de trei ani, am spus atâtea lucruri și am lucrat atât de mult. Un motiv pentru care am lucrat în acest fel este acela că oamenii au atâtea lipsuri, iar un alt motiv este timpul prea scurt; nu pot exista întârzieri ulterioare. Tu îți închipui că oamenii trebuie să obțină mai întâi o claritate lăuntrică perfectă înainte de a putea fi martori și a fi folosiți – dar nu ar fi prea lent? Deci, cât timp voi fi nevoit să te însoțesc? Dacă ai vrea să te însoțesc până voi fi bătrân și cărunt, ar fi imposibil! Îndurând un necaz mai mare, toți oamenii vor dobândi o înțelegere autentică. Acestea sunt etapele lucrării. După ce vei înțelege pe deplin viziunile din părtășia de astăzi și vei dobândi o statură autentică, nicio greutate pe care o vei îndura în viitor nu te va copleși și vei putea să îi faci față. În viitor, când voi fi

încheiat acest ultim pas al lucrării și voi fi terminat de rostit ultimele cuvinte, va trebui ca oamenii să-și parcurgă propria cale. Acest lucru va îndeplini cuvintele rostite înainte: Duhul Sfânt are o însărcinare pentru fiecare persoană și lucrează asupra fiecărui om în parte. În viitor, toată lumea va merge pe calea pe care ar trebui să meargă, condusă de Duhul Sfânt. Cine va putea avea grijă de alții când suferă necazuri? Fiecare individ are propria suferință și fiecare are propria statură. Statura niciunei persoane nu este aceeași cu a alteia. Soții nu vor putea avea grijă de soțiile lor, nici părinții de copiii lor; nimeni nu va putea avea grijă de nimeni altcineva. Nu va fi ca acum, când îngrijirea și sprijinul reciproc sunt încă posibile. Aceea va fi o vreme în care fiecare tip de persoană va fi dată în vileag. Adică, atunci când Dumnezeu îi va lovi pe păstori, oile turmei se vor risipi, iar în acel moment nu veți avea niciun conducător adevărat. Oamenii vor fi împărțiți – nu va fi ca acum, când vă puteți reuni ca o congregație. În viitor, cei care nu au lucrarea Duhului Sfânt își vor arăta adevărata față. Soții își vor vinde soțiile, soțiile își vor vinde soții, copiii își vor vinde părinții, iar părinții își vor persecuta copiii – inima umană este dincolo de orice închipuire! Tot ce se poate face este ca fiecare să țină de ceea ce are și să parcurgă corect porțiunea finală a căii. Momentan, nu vedeți clar acest lucru; toți sunteți obtuzi. Să experimentați cu succes acest pas al lucrării nu este un lucru ușor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum ar trebui să parcurgi porțiunea finală a căii”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 474)

Cei mai mulți oameni cred în Dumnezeu de dragul destinației lor finale sau pentru desfătare temporară. Aceia care nu au îndurat nicio tratare cred în Dumnezeu pentru a intra în ceruri, pentru a câștiga răsplăți. Ei nu cred în Dumnezeu pentru a fi desăvârșiți sau pentru a îndeplini datoria de creatură a

lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, majoritatea oamenilor nu cred în Dumnezeu pentru a-și îndeplini responsabilitățile sau pentru a-și încheia datoria. Rareori cred oamenii în Dumnezeu cu scopul de trăi vieți pline de semnificație, nici nu există aceia care cred că din moment ce omul este în viață, ar trebui să-L iubească pe Dumnezeu pentru că este predestinat de Cer și recunoscut de pământ și este vocația naturală a omului. În acest mod, chiar dacă diferiți oameni își urmăresc fiecare propriile scopuri, ținta căutării lor și motivația din spatele ei sunt similare și, mai mult, pentru majoritatea dintre ei, obiectele închinării lor sunt aproape aceleași. Pe parcursul ultimelor câteva mii de ani, mulți credincioși au murit, și mulți au murit și au fost născuți din nou. Nu e vorba doar de un om sau doi care Îl caută pe Dumnezeu, nici măcar de o mie sau două, totuși, majoritatea acestor oameni caută de dragul propriilor perspective sau al speranțelor glorioase pentru viitor. Aceia care Îi sunt devotați lui Hristos sunt puțini și rari. Totuși, mulți credincioși devotați au murit prinși în propriile mreje și, pe lângă aceasta, numărul oamenilor care au fost victorioși este imperceptibil de mic. Până în această zi, motivele pentru care oamenii eșuează, sau secretele victoriei lor, le sunt încă necunoscute. Aceia care sunt obsedați de a-L urmări pe Hristos nu și-au avut încă momentul de percepție bruscă, nu au dat de capăt acestor mistere pentru că pur și simplu nu știu. Chiar dacă fac eforturi minuțioase în căutarea lor, cărarea pe care umblă este cărarea eșecului pe care au umblat odată înaintașii lor, și nu cea a succesului. În acest fel, indiferent de cum caută, nu umblă ei pe cărarea care conduce spre întuneric? Ceea ce câștigă ei nu sunt fructe amare? Este destul de greu de prezis dacă oamenii care rivalizează cu cei care au avut succes în vremuri trecute vor ajunge în final la șansă sau nenorocire. La urma urmelor, cât de slabe sunt probabilitățile pentru oamenii care caută, urmând pașii celor care au eșuat? Nu au ei și mai mari șanse de eșec? Ce valoare are

cărarea pe care ei umblă? Nu își irosesc ei timpul? Indiferent dacă oamenii au succes sau eșuează în căutarea lor, există, pe scurt, un motiv pentru care ei procedează astfel, și nu este vorba de faptul că succesul sau eșecul lor este determinat de faptul că ei caută după cum vor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 475)

Cea mai fundamentală cerință pentru credința omului în Dumnezeu este ca acesta să aibă o inimă sinceră și să se dedice în întregime pe sine și să se supună cu adevărat. Ceea ce este cel mai greu pentru om este să-și pună la dispoziție întreaga viață în schimbul credinței adevărate prin care poate obține adevărul deplin și să-și îndeplinească datoria ca și creatură a lui Dumnezeu. Acest lucru este inaccesibil celor care eșuează și chiar și mai inaccesibil celor care nu pot să-L găsească pe Hristos. Pentru că omul nu este bun la a se dedica în întregime lui Dumnezeu, pentru că omul nu este dispus să își facă datoria față de Creator, pentru că omul a văzut adevărul, dar îl evită și merge pe propria cărare, pentru că omul caută întotdeauna să urmeze cărarea celor care au eșuat, pentru că omul sfidează întotdeauna Cerul, prin urmare, omul eșuează mereu, întotdeauna este înșelat de tertipurile Satanei și prins în propriile mreje. Pentru că omul nu Îl cunoaște pe Hristos, pentru că omul nu este adeptul înțelegerii și experimentării adevărului, pentru că omul se închină prea mult lui Pavel și râvnește prea mult cerul, pentru că omul solicită întotdeauna ca Hristos să-l asculte și-I poruncește lui Dumnezeu, prin urmare, acele figuri importante și aceia care au experimentat vicisitudinile lumii sunt încă muritori și încă mor în mijlocul mustrării lui Dumnezeu. Tot ceea ce pot spune despre astfel de oameni este că mor de o moarte tragică și că consecința pentru ei – moartea lor – nu este fără justificare. Nu este eșecul lor chiar mai intolerabil pentru

legea Cerului? Adevărul vine din lumea omului, totuși, adevărul dintre oameni este dat mai departe de Hristos. Își are originea de la Hristos, adică de la Dumnezeu Însuși, iar asta nu este ceva de care omul este capabil. Cu toate acestea, Hristos oferă doar adevărul; El nu vine să decidă dacă omul va avea succes în căutarea lui după adevăr. Din aceasta decurge faptul că succesul sau eșecul în adevăr se reduce la căutarea omului. Niciodată succesul sau eșecul omului în adevăr nu a avut de-a face nimic cu Hristos, ci este în schimb determinat de căutarea lui. Destinația omului și succesul sau eșecul lui nu pot fi puse în seama lui Dumnezeu, așa încât Dumnezeu Însuși să trebuiască să le poarte, pentru că nu este o problemă a lui Dumnezeu Însuși, ci este direct legată de datoria pe care ar trebui să o îndeplinească creaturile lui Dumnezeu. Majoritatea oamenilor au puține cunoștințe despre căutarea și destinația lui Pavel și a lui Petru, totuși, oamenii nu cunosc nimic mai mult decât finalul lui Petru și cel al lui Pavel și sunt ignoranți în privința secretului din spatele succesului lui Petru sau a deficiențelor care au condus la eșecul lui Pavel. Și astfel, dacă sunteți complet incapabili să vedeți în profunzime esența căutării lor, atunci căutarea majorității dintre voi tot va eșua și chiar dacă un număr mic dintre voi vor avea succes, totuși, nu vor fi egali cu Petru. Dacă, însă, cărarea căutării tale este cea corectă, atunci ai o speranță de succes; dacă, însă, cărarea pe care pășești în căutarea adevărului este cea greșită, atunci vei fi veșnic incapabil de succes și vei întâmpina același final ca și Pavel.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 476)

Petru a fost un om care a fost făcut desăvârșit. Doar după ce a experimentat mustrare și judecată și a obținut astfel o dragoste pură pentru Dumnezeu, a fost făcut pe deplin desăvârșit; cărarea pe care a umblat a fost

cărarea care l-a dus la desăvârșire. Cu alte cuvinte, încă de la început, Petru a mers pe cărarea corectă, și motivația lui pentru a crede în Dumnezeu a fost cea corectă și, astfel, a devenit cineva care a fost făcut desăvârșit și a călcat pe o cărare nouă pe care omul nu mai umblase înainte. Totuși, cărarea pe care umblase Pavel încă de la început a fost cărarea împotrivirii la adresa lui Hristos, și faptul că el a lucrat pentru Hristos câteva decenii a fost doar pentru că Duhul Sfânt dorea să-l folosească și să profite de darurile lui și de toate meritele pentru a face lucrarea Lui. El a fost pur și simplu cineva folosit de Duhul Sfânt și nu a fost folosit pentru că Isus s-a uitat binevoitor la umanitatea lui, ci datorită darurilor lui. El a putut să lucreze pentru Isus pentru că a fost doborât, nu pentru că a fost fericit să o facă. El a fost capabil să facă o astfel de lucrare datorită luminării și călăuzirii Duhului Sfânt, și lucrarea pe care a făcut-o nu reprezenta în niciun caz căutarea lui sau umanitatea lui. Lucrarea lui Pavel reprezenta lucrarea unui slujitor, ceea ce înseamnă că el a făcut lucrarea unui apostol. Petru, însă, a fost diferit: și el a făcut o lucrare; nu a fost atât de măreață ca și lucrarea lui Pavel, dar el a lucrat în timp ce-și căuta propria intrare, iar lucrarea lui a fost diferită de lucrarea lui Pavel. Lucrarea lui Petru a fost îndeplinirea datoriei unei creaturi a lui Dumnezeu. El nu a lucrat în rolul unui apostol, ci în timp ce căuta o dragoste pentru Dumnezeu. Cursul lucrării lui Pavel a conținut și căutarea lui personală: căutarea lui a fost de dragul a nimic mai mult decât speranțele lui pentru viitor și dorința lui după o destinație bună. El nu a acceptat rafinare în timpul lucrării lui, nici emondare sau tratare. El credea că atâta timp cât lucrarea pe care o făcea satisfăcea dorințele lui Dumnezeu și tot ce făcea era plăcut lui Dumnezeu, atunci îl aștepta o răsplată la final. Nu au existat experiențe personale în lucrarea lui – totul a fost de dragul lucrării, și nu a fost dus la îndeplinire pe fondul căutării schimbării. Totul din lucrarea lui a fost o tranzacție, nu a conținut nimic din datoria sau

supunerea unei creaturi a lui Dumnezeu. Pe parcursul lucrării lui, nu a intervenit nicio schimbare în firea veche a lui Pavel. Lucrarea lui a deservit pur și simplu altora și era incapabilă să aducă schimbări în firea lui. Pavel și-a dus la îndeplinire lucrarea în mod direct, fără să fi fost făcut desăvârșit sau să fi fost tratat, motivat fiind de răsplată. Cu Petru a fost diferit: el a fost unul care a trecut prin emondare și tratare și a trecut prin rafinare. Scopul și motivația lucrării lui Petru au fost fundamental diferite de cele ale lui Pavel. Chiar dacă Petru nu a avut o lucrare foarte mare, firea lui a trecut prin multe schimbări, și ceea ce a căutat el au fost adevărul și schimbarea reală. Lucrarea lui nu a fost îndeplinită doar de dragul lucrării în sine. Chiar dacă Pavel a avut o lucrare mare, a fost toată lucrarea Duhului Sfânt și chiar dacă Pavel a cooperat în această lucrare, el nu a experimentat-o. Faptul că Petru a lucrat mult mai puțin a fost doar datorită faptului că Duhul Sfânt nu a făcut atât de multă lucrare prin el. Nu cantitatea lucrării lor a determinat dacă au fost făcuți desăvârșiți sau nu; căutarea unuia a fost pentru a primi răsplăți, iar a celuilalt pentru a dobândi o dragoste supremă pentru Dumnezeu și de a-și îndeplini datoria de creatură a lui Dumnezeu până într-acolo încât putea să trăiască o imagine plăcută pentru a satisface dorința lui Dumnezeu. La exterior erau diferiți, și la fel de diferite erau și esențele lor. Nu se poate stabili care dintre ei a fost făcut desăvârșit pe baza a cât de mult a slujit. Petru a căutat să trăiască conform unui om care Îl iubește pe Dumnezeu, să fie cineva care să Îl asculte pe Dumnezeu, să fie cineva care acceptă tratarea și emondarea și să fie cineva care și-a îndeplinit datoria de creatură a lui Dumnezeu. El a fost capabil să se dedice pe sine lui Dumnezeu, să se pună în întregime în mâinile lui Dumnezeu și să Îl asculte până la moarte. Aceasta a fost ceea ce a vrut să facă și, mai mult decât atât, a fost ceea ce a realizat. Acesta este motivul fundamental pentru care, în cele din urmă, sfârșitul său a fost diferit de cel al lui Pavel. Lucrarea pe care Duhul Sfânt a

făcut-o în Petru a fost să îl desăvârșească, și lucrarea pe care Duhul Sfânt a făcut-o în Pavel a fost să îl folosească. Aceasta a fost pentru că naturile lor și viziunile lor asupra căutării nu erau la fel. Ambii au avut lucrarea Duhului Sfânt. Petru a aplicat această lucrare pentru sine și a oferit-o și altora; Pavel, în schimb, a oferit toată lucrarea Duhului Sfânt altora și nu și-a însușit nimic din ea pentru sine. Astfel, după ce a experimentat lucrarea Duhului Sfânt atât de mulți ani, schimbările din Pavel erau aproape inexistente. El a rămas aproape în starea lui naturală și încă era Pavel de dinainte. Numai după ce a îndurat greutățile multor ani de muncă a învățat cum să „lucreze" și a învățat rezistența, însă natura lui veche – natura lui competitivă și mercantilă – a rămas încă. Chiar și după ce a lucrat atât de mulți ani, nu și-a cunoscut firea coruptă, nici nu s-a debarasat de vechea fire care încă era vizibilă în mod clar în lucrarea sa. În el era pur și simplu mai multă experiență de lucru, însă această experiență puțină nu a fost capabilă de una singură să îl schimbe și nu i-a putut schimba viziunea asupra existenței sau semnificației căutării lui. Deși a lucrat mulți ani pentru Hristos și nu L-a mai persecutat niciodată pe Domnul Isus, în inima lui nu a fost nicio schimbare în privința cunoașterii lui Dumnezeu. Asta înseamnă că nu a lucrat pentru a se dedica pe sine lui Dumnezeu, ci mai degrabă, el a fost obligat să lucreze de dragul destinației lui viitoare. Pentru că la început L-a persecutat pe Hristos și nu s-a supus lui Hristos; a fost un rebel înnăscut care s-a împotrivit lui Hristos în mod deliberat și cineva care nu avea nicio cunoștință despre lucrarea Duhului Sfânt. Când lucrarea lui era aproape încheiată, el nu cunoștea încă lucrarea Duhului Sfânt și pur și simplu acționa de bună voie după îndemnul caracterului său propriu, fără să acorde nici cea mai mică atenție la voința Duhului Sfânt. Și, astfel, natura sa a fost vrăjmașă lui Hristos și nu s-a supus adevărului. O astfel de persoană care a fost părăsită de lucrarea Duhului Sfânt, care nu a cunoscut lucrarea Duhului

Sfânt și care, de asemenea, s-a împotrivit lui Hristos – cum ar putea o astfel de persoană să fie mântuită? Dacă un om poate sau nu să fie mântuit, nu depinde de cât de multă lucrare face, sau cât de mult se dedică, ci dacă acel om cunoaște sau nu lucrarea Duhului Sfânt, dacă poate sau nu să pună adevărul în practică și dacă viziunea lui asupra căutării este sau nu în conformitate cu adevărul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 477)

Chiar dacă au avut loc revelații reale după ce Petru a început să-L urmeze pe Isus, el a fost în natura sa, încă de la început, cineva dispus să se supună Duhului Sfânt și să-L caute pe Hristos. Ascultarea lui față de Duhul Sfânt a fost pură: el nu a căutat faimă și avere, ci a fost în schimb motivat de ascultarea de adevăr. Chiar dacă au fost trei situații în care Petru s-a lepădat de Hristos și chiar dacă L-a ispitit pe Domnul Isus, asemenea slăbiciune umană nu a avut nicio legătură cu natura sa, nu a afectat căutarea lui ulterioară, și nu poate dovedi suficient că ispitirea aceasta a fost acțiunea unui antihrist. Slăbiciunea umană obișnuită e ceva ce toți oamenii din lume împărtășesc – vă așteptați ca Petru să fie diferit? Nu au oamenii anumite opinii despre Petru pentru că acesta a făcut câteva greșeli prostești? Și nu e așa că oamenii îl adoră mult pe Pavel pentru toată lucrarea pe care a făcut-o și toate epistolele pe care le-a scris? Cum ar putea fi omul capabil să vadă esența omului dincolo de toate acestea? Pot fără îndoială aceia care au simțământ cu adevărat să vadă ceva atât de nesemnificativ? Chiar dacă anii mulți de experiențe dureroase ai lui Petru nu sunt documentați în Biblie, aceasta nu înseamnă că Petru nu a avut experiențe reale sau că Petru nu a fost făcut desăvârșit. Cum poate fi pătrunsă pe deplin de către om lucrarea lui Dumnezeu? Consemnările din Biblie nu au fost selectate personal de

Isus, ci puse împreună de generațiile de mai târziu. Astfel stând lucrurile, oare tot ceea ce a fost consemnat în Biblie nu a fost ales potrivit ideilor oamenilor? Mai mult, sfârșiturile lui Petru și Pavel intenționat nu sunt expuse în epistole, așa că omul îi judecă pe Petru și Pavel potrivit propriilor percepții și potrivit propriilor preferințe. Și pentru că Pavel a făcut atât de multă lucrare, pentru că „contribuțiile" lui au fost atât de mari, el a câștigat încrederea maselor. Nu se concentrează omul doar pe ceea ce este superficial? Cum ar putea fi omul capabil să vadă în profunzime esența omului? Ca să nu mai spunem, dat fiind faptul că Pavel a fost un obiect al închinării pentru mii de ani, cine ar îndrăzni să-i nege lucrarea în pripă? Petru a fost doar un pescar, prin urmare, cum ar putea fi contribuția lui la fel de mare ca cea a lui Pavel? În ceea ce privește contribuțiile pe care le-au adus, Pavel ar fi trebuit să fie răsplătit înaintea lui Petru și ar fi trebuit să fie cel care a fost mai bine calificat să câștige aprobarea lui Dumnezeu. Cine și-ar fi putut imagina că atunci când s-a ocupat de Pavel, Dumnezeu pur și simplu l-a făcut să lucreze prin darurile lui, în timp ce pe Petru Dumnezeu l-a făcut desăvârșit. Nu este cazul, sub nicio formă, ca Domnul Isus să Își fi făcut planuri pentru Petru și Pavel chiar de la început: ei au fost, mai degrabă, făcuți desăvârșiți sau puși la lucru conform naturilor lor inerente. Așa că, ceea ce văd oamenii sunt, pur și simplu, contribuțiile exterioare ale omului, în timp ce Dumnezeu vede esența omului, cât și cărarea pe care omul o urmează de la început, și motivația din spatele căutării omului. Lumea evaluează un om după noțiunile sale și după percepțiile proprii, însă finalul unui om nu este determinat de lucrurile exterioare care îl caracterizează. Așa că eu spun că dacă această cărare pe care o iei de la început este cărarea succesului, iar punctul tău de vedere asupra căutării este cel corect de la început, atunci tu ești ca și Petru; dacă această cărare pe care pășești este cea a eșecului, atunci oricare ar fi prețul pe care îl plătești,

sfârșitul tău va fi tot ca cel al lui Pavel. Oricare ar fi cazul, destinația ta, și dacă vei avea succes sau vei eșua, sunt ambele determinate de cărarea pe care o cauți, dacă e cea corectă sau nu, mai degrabă decât de devotamentul tău sau de prețul pe care îl plătești. Esențele lui Petru și Pavel și țelurile pe care le-au urmat ei au fost diferite; omul este incapabil să descopere aceste lucruri și doar Dumnezeu le poate cunoaște pe deplin. Pentru că ceea ce vede Dumnezeu este esența omului, în timp ce omul nu își cunoaște propria esență. Omul este incapabil să vadă esența din om sau statura lui adevărată și prin urmare este incapabil să identifice motivele pentru eșecul și succesul lui Pavel și Petru. Motivul pentru care majoritatea oamenilor se închină lui Pavel și nu lui Petru, este pentru că Pavel a fost folosit pentru lucrare publică, și omul este capabil să perceapă această lucrare, și, prin urmare, oamenii recunosc „realizările” lui Pavel. În schimb, experiențele lui Petru sunt invizibile omului și ceea ce a căutat el este de neatins de către om, așa că omul nu e interesat de Petru.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 478)

Petru a fost făcut desăvârșit prin experimentarea tratării și a rafinării. El a spus: „Trebuie să satisfac mereu dorința lui Dumnezeu. În tot ceea ce fac, caut doar să satisfac dorința lui Dumnezeu și, chiar dacă sunt mustrat sau judecat, tot sunt fericit să o fac”. Petru a dat totul pentru Dumnezeu și lucrarea lui, cuvintele și toată viața lui au fost de dragul iubirii pentru Dumnezeu. A fost o persoană care a căutat sfințenia și, cu cât experimenta mai mult, cu atât era mai mare și mai profundă dragostea lui pentru Dumnezeu în inima sa. Între timp, Pavel a făcut doar o lucrare exterioară și, chiar dacă a lucrat din greu, străduniile lui au fost de dragul de a-și face lucrarea în mod corespunzător și de a câștiga, ca urmare, o răsplată. Dacă ar

fi știut că nu ar primi nicio răsplată, ar fi renunțat la lucrarea lui. Ceea ce îl interesa pe Petru era dragostea adevărată din inima lui și ceea ce era practic și putea fi realizat. Lui nu îi păsa dacă urma să primească o răsplată, ci dacă firea lui putea fi schimbată. Pe Pavel îl interesa să lucreze și mai din greu, îi păsa de lucrarea și dedicarea exterioară și de doctrinele neexperimentate de oamenii normali. Lui nu îi păsa deloc să existe schimbări adânci în interiorul lui, nici de dragostea adevărată pentru Dumnezeu. Experiențele lui Petru erau pentru a obține dragostea adevărată și cunoașterea adevărată de Dumnezeu. Experiențele lui erau menite să îi aducă o relație mai apropiată cu Dumnezeu și să aibă o trăire practică. Lucrarea lui Pavel a fost săvârșită datorită a ceea ce i-a încredințat Isus și a avut scopul de a obține lucrurile după care tânjea, însă acestea nu aveau legătură cu cunoașterea lui de sine și cu Dumnezeu. Lucrarea lui a fost doar de dragul de a scăpa de mustrare și de judecată. Ceea ce a căutat Petru a fost dragoste pură și ceea ce a căutat Pavel a fost cununa dreptății. Petru a experimentat mulți ani din lucrarea Duhului Sfânt și L-a cunoscut pe Hristos în mod practic, și a avut o cunoaștere profundă de sine. Așa că dragostea lui pentru Dumnezeu a fost pură. De-a lungul a mulți ani de rafinare cunoștințele despre Isus și despre viață i-au fost înnobilate, și dragostea lui a fost una necondiționată, a fost o dragoste spontană, iar el nu a cerut nimic în schimb, nici nu a sperat să obțină beneficii. Pavel a lucrat mulți ani, cu toate acestea nu L-a cunoscut foarte bine pe Hristos, și cunoașterea lui de sine a fost, de asemenea, jalnic de mică. El, pur și simplu, nu a avut nicio dragoste pentru Hristos, și lucrarea lui și cursa pe care a alergat-o au avut scopul de a obține cununa de lauri finală. Ceea ce e căutat el a fost cea mai bună cunună, nu cea mai pură dragoste. El nu a căutat activ, ci pasiv; el nu și-a îndeplinit datoria, ci a fost constrâns în căutarea lui după ce lucrarea Duhului Sfânt a pus stăpânire pe el. Prin urmare, căutarea lui nu dovedește că a fost o creatură calificată a lui

Dumnezeu; Petru, în schimb, a fost o creatură calificată a lui Dumnezeu, care și-a îndeplinit datoria. Omul crede că toți cei care își aduc contribuția lui Dumnezeu ar trebui să primească o răsplată și, cu cât este mai mare aportul, cu atât mai mult este luat de bun faptul că ar trebui să primească favoarea lui Dumnezeu. Esența punctului de vedere al omului este tranzacțională și el nu caută activ să își îndeplinească datoria de creatură a lui Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, cu cât oamenii caută mai mult o dragoste adevărată pentru Dumnezeu și ascultare totală de Dumnezeu – ceea ce implică și a căuta să-și îndeplinească datoria de creatură a lui Dumnezeu – cu atât mai mult sunt capabili să câștige aprobarea lui Dumnezeu. Punctul de vedere al lui Dumnezeu este să ceară ca omul să-și recupereze statutul și datoria inițiale. Omul este o creatură a lui Dumnezeu și, prin urmare, omul nu ar trebui să-și depășească limitele prin a-I face cereri lui Dumnezeu, și nu ar trebui să facă mai mult decât să-și îndeplinească datoria de creatură a lui Dumnezeu. Destinațiile lui Pavel și Petru au fost măsurate în funcție de capacitatea lor de a-și îndeplini datoria de creaturi ale lui Dumnezeu, și nu după amploarea aportului lor; destinațiile lor au fost determinate în funcție de ceea ce au căutat ei de la început, nu în funcție de cât de multă muncă au făcut sau de estimările altor oameni în privința lor. Așa că, a căuta să-ți îndeplinești în mod activ datoria de creatură a lui Dumnezeu este calea către succes; a căuta cărarea dragostei adevărate pentru Dumnezeu este cea mai corectă cărare; a căuta să-ți schimbi vechea fire și a căuta dragostea pură pentru Dumnezeu este cărarea către succes. O astfel de cărare către succes este cărarea recuperării datoriei originare, cât și a înfățișării inițiale a unei creaturi a lui Dumnezeu. Este cărarea recuperării și este, de asemenea, scopul întregii lucrări a lui Dumnezeu de la început până la sfârșit. Dacă însă căutarea omului este pătată de cerințe personale extravagante și tânjiri iraționale, atunci efectul

obținut nu va fi cel al schimbărilor în firea omului. Aceasta este în dezacord cu lucrarea de recuperare. Nu este în niciun caz lucrare făcută de Duhul Sfânt și, așadar, asta dovedește că o astfel de căutare nu este acceptată de Dumnezeu. Ce semnificație are o căutare care nu este acceptată de Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 479)

Lucrarea făcută de Pavel a fost expusă oamenilor, dar cât de pură a fost dragostea lui pentru Dumnezeu și cât de mult L-a iubit pe Dumnezeu adânc în inima lui sunt lucruri pe care omul nu poate să le vadă. Omul poate vedea doar lucrarea pe care a făcut-o. De acolo omul știe cu siguranță că a fost folosit de Duhul Sfânt și, prin urmare, omul crede că Pavel a fost mai bun decât Petru, că lucrarea lui a fost mai mare pentru că el a putut să aprovizioneze bisericile. Petru s-a ocupat doar de experiențele lui personale și a câștigat doar câțiva oameni în timpul lucrării lui ocazionale. De la el avem doar câteva epistole puțin cunoscute, dar cine știe cât de mare și profundă a fost dragostea lui pentru Dumnezeu în inima sa? Cât era ziua de lungă, Pavel a lucrat pentru Dumnezeu: atâta timp cât era o lucrare de făcut, el o făcea. El simțea că în acest fel putea să obțină cununa și Îl putea mulțumi pe Dumnezeu, însă nu a căutat modalități să se schimbe pe sine prin lucrarea lui. Orice din viața lui Petru care nu satisfăcea dorința lui Dumnezeu, îl făcea să se simtă neliniștit. Dacă nu satisfăcea dorința lui Dumnezeu, atunci avea remușcări și căuta o modalitate potrivită prin care se putea strădui să mulțumească inima lui Dumnezeu. Chiar și în cele mai mici și mai neimportante aspecte ale vieții lui, el își impunea să satisfacă dorința lui Dumnezeu. Nu era mai puțin exigent când venea vorba de firea lui veche, ci era mai riguros în cerințele pe care le avea de la sine de a

progresa mai adânc în adevăr. Pavel a căutat doar o reputație și un statut superficiale. El a căutat să se laude înaintea oamenilor și nu a căutat să facă un progres mai adânc în intrarea în viață. Ceea ce îl interesa era doctrina, nu realitatea. Unii oameni spun: „Pavel a lucrat atât de mult pentru Dumnezeu, de ce nu a fost ținut minte de către Dumnezeu? Petru a lucrat doar puțin pentru Dumnezeu și nu a adus un aport important bisericilor, așa că de ce a fost făcut desăvârșit?” Petru L-a iubit pe Dumnezeu până la un punct care era cerut de Acesta; doar astfel de oameni au o mărturie. Dar ce putem spune despre Pavel? Știi tu cât de mult L-a iubit Pavel pe Dumnezeu? Știi? De ce s-a săvârșit lucrarea lui Pavel? Și de ce s-a săvârșit lucrarea lui Petru? Petru nu a lucrat foarte mult, însă știi tu ce era adânc în inima lui? Lucrarea lui Pavel avea de-a face cu purtarea de grijă față de biserici și sprijinirea bisericilor. Ceea ce a experimentat Petru au fost schimbări în firea vieții lui; el a experimentat dragostea pentru Dumnezeu. Acum, că știi diferențele dintre esențele lor, poți vedea cine a crezut cu adevărat în Dumnezeu în cele din urmă, și cine nu a crezut cu adevărat în Dumnezeu. Unul din ei L-a iubit cu adevărat pe Dumnezeu, iar celălalt nu L-a iubit cu adevărat pe Dumnezeu; unul a suferit schimbări în firea sa, iar celălalt nu; unul a slujit umil și nu a fost observat cu ușurință de oameni, iar celălalt a fost venerat de oameni și a avut o imagine de seamă; unul a căutat sfințenia, iar celălalt nu, și chiar dacă nu era lipsit de puritate, totuși, nu era stăpânit de o dragoste pură; unul era stăpânit de umanitate adevărată, iar celălalt nu; unul avea simțământul unei creaturi a lui Dumnezeu, iar celălalt nu. Astfel sunt diferențele dintre esențele lui Pavel și ale lui Petru. Cărarea pe care a umblat Petru a fost cea a succesului, care a fost, de asemenea, cărarea recuperării umanității normale și a recuperării datoriei de creatură a lui Dumnezeu. Petru îi reprezintă pe toți cei care au succes. Cărarea pe care a umblat Pavel a fost cea a eșecului și el îi reprezintă pe toți aceia care se

supun, care se lasă folosiți doar superficial și care nu Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu. Pavel îi reprezintă pe toți aceia care nu dețin adevărul. Petru, în credința lui în Dumnezeu, a căutat să-L mulțumească pe Dumnezeu în tot și a căutat să asculte de tot ceea ce venea de la Dumnezeu. Fără nici cea mai mică obiecție, el a putut să accepte atât mustrarea și judecata, cât și rafinarea, necazul și lipsurile din viața lui, niciuna din acestea neputând să-i altereze dragostea pentru Dumnezeu. Nu era aceasta dragostea supremă pentru Dumnezeu? Nu era aceasta împlinirea datoriei unei creaturi a lui Dumnezeu? Fie că ești mustrat, judecat sau în necaz, ești mereu capabil să obții ascultare până la moarte, aceasta fiind ceea ce o făptură a lui Dumnezeu ar trebui să realizeze și aceasta fiind puritatea dragostei pentru Dumnezeu. Dacă omul poate obține atât de mult, atunci este o creatură calificată a lui Dumnezeu și nimic nu satisface mai bine dorința Creatorului. Imaginează-ți că poți lucra pentru Dumnezeu, dar nu Îl asculți și ești incapabil să-L iubești cu adevărat pe El. În acest fel, nu numai că nu îți vei fi îndeplinit datoria de creatură a lui Dumnezeu, dar vei fi și condamnat de El pentru că ești o persoană care nu deține adevărul, care este incapabilă să asculte de Dumnezeu și care este nesupusă Lui. Îți pasă doar să lucrezi pentru Dumnezeu și nu îți pasă să pui adevărul în practică sau să te cunoști pe tine însuți. Nu Îl înțelegi și nu Îl cunoști pe Creator; nu Îl asculți și nu Îl iubești. Ești o persoană care, din naștere, e neascultătoare față de Dumnezeu și, prin urmare, astfel de oameni nu sunt iubiți de Creator.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 480)

Unii oameni spun: „Pavel a lucrat extrem de mult, a dus pe umerii lui poveri mari pentru biserici și a contribuit mult în cadrul lor. Cele treisprezece epistole ale lui Pavel au confirmat 2000 de ani ai Epocii

Harului și sunt inferioare doar celor Patru Evanghelii. Cine se poate compara cu el? Nimeni nu poate descifra Apocalipsa lui Ioan în timp ce epistolele lui Pavel aduc viață și lucrarea pe care a făcut-o el a folosit bisericilor. Cine altcineva ar mai fi putut obține astfel de lucruri? Și ce lucrare a făcut Petru?” Când oamenii îi evaluează pe alții, o fac în funcție de aportul acestora. Când Dumnezeu evaluează omul, o face în funcție de natura omului. Dintre cei care caută viața, Pavel era cineva care nu își cunoștea propria esență. El nu a fost în niciun caz umil sau ascultător, nici nu și-a cunoscut esența care era împotrivitoare lui Dumnezeu. Și prin urmare, era cineva care nu trecuse prin experiențe detaliate și cineva care nu pusese adevărul în practică. Petru a fost diferit. El și-a cunoscut imperfecțiunile, slăbiciunile și firea coruptă ca și creatură a lui Dumnezeu, așa că avea o cale de practică prin care să-și schimbe firea; nu a fost unul din aceia care avea doar doctrină, dar nu trăia în realitate. Aceia care se schimbă sunt oameni noi care au fost mântuiți, ei sunt aceia calificați să caute adevărul. Oamenii care nu se schimbă aparțin acelora care sunt învechiți prin natură; ei sunt aceia care nu au fost mântuiți, adică, aceia care sunt detestați și respinși de Dumnezeu. Ei nu vor fi ținuți minte de Dumnezeu indiferent cât de măreață este lucrarea lor. Când compari toate acestea cu propria ta căutare, ar trebui să fie de la sine evident dacă ești în final același tip de persoană ca și Petru sau Pavel. Dacă încă nu este niciun adevăr în ceea ce cauți, și dacă până și azi ești la fel de arogant și impertinent ca Pavel și ești la fel de nonșalant și lăudăros el, atunci ești fără îndoială un degenerat care eșuează. Dacă însă cauți la fel ca și Petru, dacă tu cauți practici și schimbări adevărate și nu ești arogant sau îndărătnic, ci cauți să îți îndeplinești datoria, atunci vei fi o creatură a lui Dumnezeu care poate obține victoria. Pavel nu și-a cunoscut propria esență sau stricăciune, cu atât mai puțin nu și-a cunoscut propria neascultare. El nu a menționat

niciodată sfidarea lui detestabilă la adresa lui Hristos, nici nu a avut mari regrete. El a oferit doar o explicație sumară și, adânc în inima lui, nu s-a supus pe deplin lui Dumnezeu. Chiar dacă a căzut pe drumul Damascului, el nu s-a uitat adânc în interiorul lui. El era mulțumit pur și simplu să continue să lucreze și nu s-a gândit să se cunoască pe sine și să-și schimbe firea veche care era cea mai critică dintre probleme. El era mulțumit pur și simplu să rostească adevărul, să-i aprovizioneze pe alții ca un remediu pentru propria conștiință și folosea faptul că nu mai persecuta ucenicii lui Isus pentru a se consola și a se ierta de păcatele lui trecute. Țelul pe care l-a urmărit nu a fost nimic mai mult decât o cunună viitoare și o lucrare tranzitorie; țelul pe care l-a urmărit a fost harul din abundență. El nu a căutat suficient adevărul, nici nu a căutat să înainteze mai adânc în adevărul pe care mai înainte nu-l înțelesese. Așadar, se poate spune despre cunoașterea lui de sine că a fost falsă și că el nu a acceptat mustrarea sau judecata. Faptul că a fost capabil să lucreze nu înseamnă că el a deținut o cunoaștere a propriei naturi sau esențe; concentrarea lui era doar pe practici exterioare. Mai mult, el nu a năzuit spre schimbare, ci spre cunoștință. Lucrarea lui a fost rezultatul exclusiv al arătării lui Isus pe drumul către Damasc. Nu a fost ceva ce hotărâse să facă inițial, nici nu a fost o lucrare care să aibă loc după ce a acceptat emondarea firii sale vechi. Indiferent de cum a lucrat, firea lui veche nu s-a schimbat și, prin urmare, lucrarea lui nu a ispășit păcatele lui din trecut, ci a jucat pur și simplu un rol anume printre bisericile din acea vreme. Pentru o astfel de persoană, a cărei fire veche nu s-a schimbat – cu alte cuvinte, care nu a obținut mântuirea și a fost chiar mai mult fără adevăr – el a fost absolut incapabil să devină unul dintre aceia acceptați de Domnul Isus. El nu a fost o persoană care să fie umplută de dragoste și adorație pentru Isus Hristos, nici nu a fost adeptul căutării adevărului, cu atât mai puțin nu a fost cineva care să pătrundă misterul

întrupării. El a fost pur și simplu o persoană pricepută în sofism și care nu ar fi cedat cuiva care era mai sus decât el sau care era stăpânit de adevăr. El invidia oamenii sau adevărurile potrivnice lui sau în vrăjmășie cu el, preferând oamenii aceia talentați care prezentau o imagine bună și dețineau cunoștințe profunde. Lui nu îi plăcea să interacționeze cu oamenii săraci care căutau adevărata cale și cărora nu le păsa de nimic decât de adevăr și, în schimb, se preocupa de persoanele mai în vârstă din organizațiile religioase care vorbeau doar de doctrine și stăpâneau cunoștințe abundente. El nu a avut nicio dragoste pentru lucrarea nouă a Duhului Sfânt și nu i-a păsat de mișcarea lucrării noi a Duhului Sfânt. În schimb, a favorizat acele reguli și doctrine care erau mai presus de adevărurile generale. În esența sa înnăscută și în totalitatea a ceea ce a căutat el, nu merită să fie numit un creștin care a căutat adevărul, cu atât mai puțin un slujitor credincios în casa lui Dumnezeu, pentru că ipocrizia lui a fost prea multă și neascultarea lui prea mare. Chiar dacă este cunoscut drept un slujitor al Domnului Isus, el nu a fost deloc potrivit să intre pe poarta împărăției cerurilor, pentru că acțiunile lui de la început la sfârșit nu pot fi numite drepte. El poate fi văzut pur și simplu ca unul care a fost ipocrit și care a făcut nedreptate, dar care, cu toate acestea, a și lucrat pentru Hristos. Chiar dacă nu poate fi numit rău, este potrivit să îl numim un om care a făcut nedreptate. El a făcut multă lucrare, însă nu trebuie judecat după cantitatea lucrării pe care a făcut-o, ci doar după calitatea și esența ei. Doar în acest fel se poate da de cap acestei chestiuni. El a crezut întotdeauna despre sine: „Sunt capabil să lucrez, sunt mai bun decât majoritatea oamenilor; sunt atent la povara Domnului ca nimeni altcineva și nimeni nu se căiește la fel de profund ca și mine, pentru că marea lumină a strălucit peste mine și eu am văzut marea lumină, așa că pocăința mea este mai profundă decât oricare alta”. La acea vreme, aceasta a crezut în inima sa. La finalul lucrării sale, Pavel a spus: „Am purtat lupta,

am terminat alergarea și mă așteaptă cununa dreptății”. Lupta lui, lucrarea și cursa au fost exclusiv de dragul cununii dreptății și el nu a mers înainte în mod activ cu un efort sporit. Chiar dacă lucrarea sa nu a fost făcută de mântuială, se poate spune că lucrarea sa a fost pur și simplu săvârșită cu scopul de a se revanșa pentru greșelile lui, pentru a aplana acuzațiile conștiinței lui. El a sperat doar să își încheie lucrarea, să termine cursa și să poarte lupta cât mai curând posibil, pentru a câștiga mai devreme mult dorita cunună a dreptății. El nu a tânjit să-L întâlnească pe Domnul Isus prin experiențele lui și adevărata cunoștință, ci să-și termine lucrarea cât mai repede posibil, cu scopul de a-și primi răsplățile câștigate prin munca sa, atunci când avea să Îl întâlnească pe Domnul Isus. El și-a folosit lucrarea pentru a se alina și pentru a face o înțelegere în schimbul cununii viitoare. Ceea ce a căutat el nu a fost adevărul sau pe Dumnezeu, ci doar cununa. Cum poate fi o astfel de căutare la standardul cerut? Motivația lui, lucrarea lui, prețul pe care l-a plătit și toate eforturile lui – fanteziile lui minunate le-a impregnat pe toate și a lucrat în totalitate conform propriilor dorințe. În toată lucrarea sa nu a existat nici cea mai mică bunăvoință în prețul pe care l-a plătit; el a fost pur și simplu angajat în încheierea unei înțelegeri. Eforturile lui nu au fost făcute de bunăvoie cu scopul de a-și face datoria, ci au fost făcute de bunăvoie cu scopul de a atinge obiectivul înțelegerii. Există vreo valoare în asemenea eforturi? Cine ar lăuda eforturile lui lipsite de puritate? Cine are vreun interes în astfel de eforturi? Lucrarea lui a fost plină de vise pentru viitor, plină de planuri minunate și nu a conținut nicio cărare prin care să schimbe firea umană. Așa că multă din binefacerea lui a fost amăgire; lucrarea lui nu a adus viață, ci a fost o înșelăciune a civilizației; a fost încheierea unei înțelegeri. Cum poate o astfel de lucrare să conducă omul pe cărarea recuperării îndatoririi sale inițiale?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 481)

Tot ceea ce a căutat Petru era după inima lui Dumnezeu. El a căutat să împlinească dorința lui Dumnezeu și, în ciuda suferinței și adversității, el a fost în continuare dispus să împlinească dorința lui Dumnezeu. Nu este o căutare mai mare pe care poate să o facă un credincios în Dumnezeu. Ceea ce a căutat Pavel a fost pătat de propriul trup, de propriile noțiuni și de propriile planuri și aranjamente. El nu a fost sub nicio formă o creatură calificată a lui Dumnezeu, nu a fost cineva care a căutat să împlinească dorința lui Dumnezeu. Petru a căutat să se supună orchestrărilor lui Dumnezeu și, chiar dacă lucrarea pe care a făcut-o nu a fost mare, motivarea din spatele căutării sale și cărarea pe care a umblat au fost corecte; chiar dacă nu a reușit să câștige mulți oameni, el a reușit să urmeze calea adevărului. Datorită acestui fapt se poate spune că a fost o creatură calificată a lui Dumnezeu. Astăzi, chiar dacă nu ești un lucrător, ar trebui să îți poți îndeplini datoria de ființă creată a lui Dumnezeu și să urmărești să te supui tuturor orchestrărilor lui Dumnezeu. Ar trebui să poți să te supui la orice spune Dumnezeu și să experimentezi tot felul de nenorociri și rafinări și, chiar dacă ești slab, ar trebui să Îl poți iubi în continuare pe Dumnezeu în inima ta. Aceia care își asumă responsabilitatea pentru propria viață sunt dispuși să îndeplinească datoria unei creaturi a lui Dumnezeu, perspectiva unor astfel de oameni asupra căutării fiind cea corectă. Aceștia sunt oamenii de care are nevoie Dumnezeu. Dacă ai făcut multă lucrare și alții au beneficiat de învățăturile tale, dar tu însuți nu te-ai schimbat și nu ai depus nicio mărturie, sau nu ai avut nicio experiență reală, iar la finalul vieții tale, nimic din ce ai făcut nu stă mărturie, se poate spune oare că ești o persoană schimbată? Ești o persoană care urmărește adevărul? La acea vreme, Duhul

Sfânt te-a folosit, dar atunci când te-a folosit, El a folosit partea din tine care putea fi folosită pentru a lucra, și nu a folosit partea din tine care nu putea fi folosită. Dacă ai căuta să te schimbi, atunci ai fi făcut desăvârșit în mod treptat în timpul procesului de a fi folosit. Însă, Duhul Sfânt nu acceptă nicio responsabilitate în ceea ce privește câștigarea ta în cele din urmă, ea depinzând de maniera urmăririi tale. Dacă nu există schimbări în firea ta personală, este pentru că perspectiva ta asupra căutării este greșită. Dacă nu primești nicio răsplată, este problema ta personală, și este datorită faptului că tu însuți nu ai pus adevărul în practică și nu ești în stare să împlinești dorința lui Dumnezeu. Prin urmare, nimic nu este mai important decât experiențele tale personale și nimic nu este mai decisiv decât intrarea ta personală! Unii oameni vor ajunge să spună: „Am făcut atât de multă lucrare pentru Tine și, deși s-ar putea să nu fi avut nicio realizare memorabilă, totuși, am fost sârguincios în eforturile mele. Nu mă poți lăsa pur și simplu în rai să mănânc fructul vieții?” Trebuie să știi ce tip de oameni doresc Eu; cei care sunt impuri nu au permisiunea de a intra în împărăție, cei care sunt impuri nu au permisiunea de a spurca pământul sfânt. Deși probabil că ai săvârșit o lucrare mare și ai lucrat mulți ani, în cele din urmă, dacă ești jalnic de murdar, atunci legea Raiului nu va tolera dorința ta de a intra în Împărăția Mea! De la crearea lumii și până în prezent, nu le-am oferit niciodată acces facil în împărăția Mea celor care încearcă să se pună bine cu Mine. Aceasta este o lege cerească și nimeni nu o poate încălca! Trebuie să cauți viața. În prezent, cei care vor fi desăvârșiți sunt de aceeași speță cu Petru: ei sunt cei care caută schimbările în propria lor fire și care sunt dispuși să fie mărturie pentru Dumnezeu și să-și îndeplinească datoria în calitate de creatură a lui Dumnezeu. Doar astfel de oameni vor fi desăvârșiți. Dacă tot ceea ce cauți sunt recompensele și nu

încerci să-ți schimbi propria fire a vieții, atunci toate eforturile tale vor fi în zadar – acesta este un adevăr care nu poate fi schimbat!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 482)

Din diferențele esențelor lui Petru și Pavel ar trebui să înțelegem că toți aceia care nu urmăresc viața, lucrează în zadar! Crezi în Dumnezeu și Îl urmezi pe Dumnezeu și, prin urmare, trebuie să Îl iubești pe Dumnezeu în inima ta. Trebuie să îți alungi firea coruptă, trebuie să cauți să îndeplinești dorința lui Dumnezeu și trebuie să îndeplinești datoria de creatură a lui Dumnezeu. Din moment ce crezi în Dumnezeu și Îl urmezi, ar trebui să Îi oferi totul, nu ar trebui să faci alegeri sau cereri personale, și ar trebui să obții îndeplinirea dorinței lui Dumnezeu. Din moment ce ești o ființă creată, ar trebui să te supui Domnului care te-a creat, deoarece ești prin natură fără stăpânire de sine și nu ai nicio capacitate să-ți controlezi destinul. Din moment ce ești o persoană care crede în Dumnezeu, ar trebui să cauți sfințenia și schimbarea. Din moment ce ești o creatură a lui Dumnezeu, ar trebui să rămâi fidel datoriei tale și să-ți păstrezi locul și nu ar trebui să-ți depășești îndatorirea. Acest lucru nu are menirea să te constrângă sau să te suprime prin doctrină, ci, în schimb, este calea prin care îți poți îndeplini datoria și care poate fi obținută – și ar trebui să fie obținută – de către toți aceia care fac ce este drept. Dacă compari esențele lui Petru și Pavel vei ști cum să cauți. Dintre cărările pe care au umblat Petru și Pavel, una este cărarea care te duce la desăvârșire și una este cărarea spre a fi alungat; Petru și Pavel reprezintă două cărări diferite. Chiar dacă fiecare a primit lucrarea Duhului Sfânt și fiecare a obținut iluminarea și luminarea Duhului Sfânt și fiecare a acceptat ceea ce i-a fost încredințat de către Domnul Isus, rodul pe care l-a dat fiecare a fost diferit: unul a dat rod cu adevărat pe când celălalt

nu. Din esențele lor, din lucrarea pe care au făcut-o, din ceea ce a fost exprimat în exterior de către ei, și din finalurile lor, ar trebui să înțelegi pe care cărare să o iei, pe care cărare ar trebui să alegi să umbli. Ei au umblat pe două cărări clar diferite. Pavel și Petru au fost chintesența fiecărei cărări, așa că de la bun început ei au reprezentat prototipul acestor două cărări. Care sunt punctele cheie ale experiențelor lui Pavel și de ce nu a reușit el? Care sunt punctele cheie ale experiențelor lui Petru și cum a experimentat el desăvârșirea? Dacă compari ceea ce i-a interesat pe fiecare, atunci vei ști exact ce tip de persoană vrea Dumnezeu, care este voia lui Dumnezeu, care este firea lui Dumnezeu, ce fel de persoană va fi desăvârșită în final și ce fel de persoană nu va fi desăvârșită; vei ști care este firea celor care vor fi desăvârșiți și care este firea celor care nu vor fi desăvârșiți – aceste chestiuni de substanță se pot vedea în experiențele lui Petru și Pavel. Dumnezeu a creat toate lucrurile, așa că El face toată creația să vină sub stăpânirea Lui și să se supună stăpânirii Lui; El va porunci tuturor lucrurilor, astfel încât toate lucrurile să fie în mâinile Lui. Toată creația lui Dumnezeu, inclusiv animalele, plantele, omenirea, munții, râurile și lacurile – toate trebuie să vină sub stăpânirea Lui. Tot ce este pe cer și pe pământ trebuie să vină sub stăpânirea Lui. Ele nu pot alege, ci trebuie să se supună tuturor orchestrărilor Lui. Acest lucru a fost decretat de Dumnezeu și reprezintă autoritatea lui Dumnezeu. Dumnezeu poruncește tuturor și comandă și este peste toate lucrurile, fiecare clasificat după felul lui și după poziția repartizată după voia lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare e un lucru sau persoană, nimeni sau nimic nu este mai mare decât Dumnezeu, toate lucrurile slujesc omenirii create de Dumnezeu și niciun lucru nu îndrăznește să nu Îl asculte pe Dumnezeu sau să-I aducă vreo cerere. Prin urmare, omul, ca ființă creată de Dumnezeu, trebuie, de asemenea, să-și îndeplinească datoria de om. Indiferent dacă omul este domnul sau

îngrijitorul tuturor lucrurilor, indiferent cât de înalt este statutul omului printre toate lucrurile, el este, totuși, doar o ființă umană mică sub stăpânirea lui Dumnezeu, și nu este nimic mai mult decât o ființă umană neînsemnată, o creatură a lui Dumnezeu care nu va fi niciodată deasupra lui Dumnezeu. Ca și creatură a lui Dumnezeu, omul ar trebui să caute să îndeplinească datoria unei creaturi a lui Dumnezeu și să caute să-L iubească pe Dumnezeu fără să facă alte alegeri, pentru că Dumnezeu este vrednic de dragostea omului. Aceia care caută să-L iubească pe Dumnezeu nu ar trebui să caute vreun beneficiu personal sau să caute ceva după care tânjesc în mod personal; aceasta este cea mai corectă metodă de a urmări. Dacă ceea ce cauți este adevărul, dacă ceea ce pui în practică este adevărul, și dacă ceea ce obții este o schimbare în firea ta, atunci cărarea pe care calci este cea corectă. Dacă ceea ce cauți este binecuvântarea trupului și ceea ce pui în practică este adevărul propriilor noțiuni, și dacă nu există nicio schimbare în firea ta, nu ești deloc ascultător lui Dumnezeu în trup și încă trăiești în neclaritate, atunci ceea ce cauți te va duce cu siguranță în iad, deoarece cărarea pe care mergi este cărarea eșecului. Dacă vei fi făcut desăvârșit sau dacă vei fi alungat, depinde de propria ta căutare. Cu alte cuvinte, succesul sau eșecul depind de cărarea pe care merge omul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

Intrarea în viață IV

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 483)

De ce crezi în Dumnezeu? Mulți oameni sunt încurcați când li se adresează această întrebare. Aceștia au întotdeauna două puncte de vedere total diferite despre Dumnezeul practic și despre Dumnezeul din ceruri, ceea ce arată faptul că ei cred în Dumnezeu nu pentru a asculta de El, ci pentru a primi anumite beneficii sau pentru a scăpa de suferința pe care o aduce nenorocirea; numai atunci sunt ei oarecum ascultători. Ascultarea lor este condiționată; este de dragul propriilor perspective și este forțată. Așadar, mai exact, de ce crezi în Dumnezeu? Dacă este doar de dragul perspectivelor tale și al destinului tău, atunci ar fi mai bine dacă n-ai crede deloc. O astfel de credință este autoamăgire, reasigurare de sine și autoadmirație. În cazul în care credința ta nu este construită pe temelia ascultării de Dumnezeu, atunci vei fi pedepsit, în cele din urmă, pentru că I te-ai împotrivit. Toți cei care nu caută să asculte de Dumnezeu în credința lor se împotrivesc Lui. Dumnezeu le cere oamenilor să caute adevărul, să înseteze după cuvintele Sale, să mănânce și să bea cuvintele Lui și să le pună în practică, pentru a reuși să asculte de Dumnezeu. Dacă acestea sunt adevăratele tale intenții, atunci Dumnezeu sigur te va înălța și sigur va fi milostiv față de tine. Acest lucru este cert și de neschimbat. Dacă intenția ta nu este să asculți de Dumnezeu și ai alte scopuri, atunci tot ceea ce spui și faci – rugăciunile tale către Dumnezeu și chiar fiecare dintre acțiunile tale – va fi potrivnic Lui. S-ar putea să vorbești frumos și să fii blând, acțiunile și expresiile tale să pară cuviincioase, iar tu să pari ascultător, dar, când vine vorba de intențiile și părerile tale asupra credinței în Dumnezeu, toate lucrurile pe care le faci se opun lui Dumnezeu; tot ceea ce faci este rău. Oamenii care par ascultători precum oile, dar ale căror inimi adăpostesc

intenții rele, sunt lupi îmbrăcați în haine de oi. Ei Îl ofensează pe Dumnezeu în mod direct și Dumnezeu nu va cruța pe niciunul dintre ei. Duhul Sfânt îi va dezvălui pe fiecare dintre ei și va arăta tuturor că toți aceia care sunt ipocriți vor fi cu siguranță detestați și respinși de Duhul Sfânt. Nu te îngrijora: Dumnezeu le va cere socoteală tuturor și îl va înlătura pe fiecare în parte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „În credința ta în Dumnezeu ar trebui să asculți de Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 484)

Dacă nu poți accepta lumina cea nouă de la Dumnezeu și nu poți înțelege și nu cauți tot ceea ce face Dumnezeu astăzi sau chiar te îndoiești de aceste lucruri, le judeci, le studiezi și analizezi, atunci înseamnă că nu vrei să asculți de Dumnezeu. Dacă, atunci când lumina Lui apare aici și acum, tu totuși pui preț pe lumina de ieri și te opui noii lucrări a lui Dumnezeu, atunci nu ești mai mult decât un absurd – ești unul dintre aceia care I se opun în mod voit lui Dumnezeu. Cheia ascultării de Dumnezeu este aprecierea noii lumini și dorința de a o accepta și de a o pune în practică. Numai aceasta este adevărata ascultare. Cei lipsiți de voința de a tânji după Dumnezeu sunt incapabili să I se supună în mod voit și nu pot decât să I se opună lui Dumnezeu, fiindcă sunt mulțumiți cu situația actuală. Acel om nu poate să asculte de Dumnezeu, fiindcă este stăpânit de viața de dinainte. Lucrurile de până atunci le-au format oamenilor tot felul de noțiuni și închipuiri despre Dumnezeu, iar acestea au devenit chipul lui Dumnezeu în mințile lor. Astfel, ei cred în propriile noțiuni și în standardele imaginației lor. Dacă Îl compari pe Dumnezeul care face lucrări adevărate astăzi cu Dumnezeul din imaginația ta, atunci credința ta vine de la Satana, și este întinată de preferințele tale – Dumnezeu nu dorește o astfel de credință. Indiferent cât sunt de înalte legitimările lor și indiferent de

dedicarea lor – chiar dacă și-au dedicat o viață întreagă de eforturi lucrării Lui și au devenit chiar și martiri – Dumnezeu nu aprobă pe nimeni cu o asemenea credință. Doar le oferă puțin har și le îngăduie să se bucure de acesta pentru o vreme. Astfel de oameni sunt incapabili de a pune adevărul în practică. Duhul Sfânt nu lucrează în ei și Dumnezeu îi va alunga pe fiecare, pe rând. Bătrâni și tineri deopotrivă, cei care nu ascultă de Dumnezeu în credința lor și au intenții greșite sunt cei care se opun și întrerup și astfel de oameni vor fi alungați fără nicio îndoială de Dumnezeu. Cei care nu ascultă deloc de Dumnezeu, care doar recunosc numele Lui și au un fel de simțământ al bunătății și minunăției lui Dumnezeu, dar nu țin ritmul cu pașii Duhului Sfânt și nu se supun lucrării și cuvintelor de acum ale Duhului Sfânt – astfel de oameni locuiesc în mijlocul harului lui Dumnezeu, dar nu vor fi câștigați sau desăvârșiți de către El. Dumnezeu desăvârșește oamenii prin ascultarea lor, prin faptul că mănâncă, beau și se bucură de cuvintele lui Dumnezeu și prin suferința și rafinarea din viețile lor. Numai printr-o astfel de credință se poate schimba firea oamenilor și numai atunci pot ajunge la adevărata cunoaștere de Dumnezeu. A nu te mulțumi doar cu viața în harul lui Dumnezeu, a tânji după adevăr și a-l căuta și a căuta să fii câștigat de Dumnezeu – aceasta înseamnă a asculta de Dumnezeu în mod conștient; și aceasta este întocmai credința pe care o vrea El. Oamenii care nu fac nimic mai mult decât să se bucure de harul lui Dumnezeu nu pot fi desăvârșiți sau schimbați; iar ascultarea, evlavia, dragostea și răbdarea lor sunt toate superficiale. Aceia care doar se bucură de harurile lui Dumnezeu nu pot să-L cunoască cu adevărat pe Dumnezeu și, chiar și atunci când Îl cunosc pe Dumnezeu, cunoașterea lor este superficială, iar ei spun lucruri precum „Dumnezeu iubește omul” sau „lui Dumnezeu Îi este milă de om”. Aceasta nu reprezintă viața oamenilor și nu arată deloc faptul că oamenii Îl cunosc cu adevărat pe Dumnezeu. Dacă,

atunci când cuvintele lui Dumnezeu îi șlefuiesc sau atunci când încercările Lui vin asupra lor, oamenii nu pot asculta de Dumnezeu – dacă, în loc de aceasta, ei devin îndoielnici și cad – atunci ei nu sunt câtuși de puțin ascultători. În ei există multe reguli și restricții în privința credinței în Dumnezeu, experiențe vechi care sunt rezultatul multor ani de credință sau al diferitelor reguli bazate pe Biblie. Ar putea niște oameni ca aceștia să asculte de Dumnezeu? Acești oameni sunt plini de lucruri lumești – cum ar putea ei să asculte de Dumnezeu? „Ascultarea” lor e potrivit preferințelor personale – Și-ar dori Dumnezeu o ascultare ca aceasta? Aceasta nu este ascultarea de Dumnezeu, ci respectarea regulilor; este mulțumirea și liniștirea lor. Dacă tu spui că aceasta este ascultarea de Dumnezeu, nu cumva hulești împotriva Lui? Ești un faraon egiptean. Faci rău și te angajezi în mod voit în lucrarea de împotrivire față de Dumnezeu – așa vrea Dumnezeu să slujești? Cel mai bine ar fi să te grăbești să te căiești și să încerci să devii conștient de sine. Dacă nu reușești, mai bine ai pleca acasă; aceasta ți-ar face mai mult bine decât pretinsa ta slujire a lui Dumnezeu. Nu ai întrerupe, nici nu ai deranja; ți-ai cunoaște locul și ai trăi bine – nu ar fi mai bine? Și nu ai fi pedepsit pentru că I te împotrivești lui Dumnezeu!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „În credința ta în Dumnezeu ar trebui să asculți de Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 485)

Lucrarea Duhului Sfânt se schimbă de la o zi la alta. Se înalță mai mult cu fiecare pas; dezvăluirea de mâine este mai înaltă decât cea de astăzi, avansând treptat tot mai mult, pas cu pas. Astfel este lucrarea prin care Dumnezeu îl desăvârșește pe om. Dacă oamenii nu pot ține pasul, atunci ar putea fi alungați oricând. Dacă nu au o inimă ascultătoare, atunci nu vor putea urma până la sfârșit. Vechea epocă a trecut; aceasta este o epocă nouă. Iar într-o epocă nouă, trebuie făcută o nouă lucrare. Mai ales în epoca

finală, în care oamenii vor fi desăvârșiți, Dumnezeu va face o lucrare mai nouă, mult mai repede, așa că, fără ascultare în inima lor, oamenilor le va fi greu să urmeze pașii lui Dumnezeu. Dumnezeu nu Se supune niciunei reguli, nici nu consideră imutabil vreun stadiu al lucrării Sale. În schimb, lucrarea pe care El o face este tot mai nouă și tot mai mare. Cu fiecare etapă, lucrarea Sa devine din ce în ce mai practică și tot mai conformă cu nevoile actuale ale omului. Numai după ce oamenii experimentează acest fel de lucrare pot să obțină transformarea totală a firii lor. Cunoașterea omului despre viață atinge nivele tot mai înalte și, tot așa, și lucrarea lui Dumnezeu atinge nivele tot mai înalte. Numai astfel poate fi omul desăvârșit ca să devină folositor planurilor lui Dumnezeu. Dumnezeu lucrează în acest fel, pe de o parte pentru a contracara și inversa noțiunile omului și, pe de altă parte, pentru a conduce omul într-o stare mai înaltă și mai realistă, pe cel mai înalt tărâm al credinței în Dumnezeu, astfel încât, în cele din urmă, voia lui Dumnezeu să se poată face. Toți cei neascultători din fire, care se opun în mod voit, vor fi alungați de această etapă a lucrării grabnice și care avansează cu furie a lui Dumnezeu; doar cei ce ascultă de bună voie și se smeresc cu bucurie pot ajunge până la capătul drumului. În acest fel de lucrare, voi toți ar trebui să învățați cum să vă supuneți și cum să vă lăsați noțiunile deoparte. Ar trebui să fiți cu băgare de seamă la fiecare pas pe care îl faceți. Dacă sunteți neglijenți, cu siguranță veți fi disprețuiți de Duhul Sfânt, veți fi cei care tulbură lucrarea lui Dumnezeu. Înainte de această etapă a lucrării, regulile și legile omului din vechime au fost atât de multe încât acesta s-a lăsat dus de val și, ca rezultat, a devenit mândru și a uitat de sine. Toate acestea sunt obstacole care împiedică omul să accepte noua lucrare a lui Dumnezeu; sunt dușmanii cunoașterii lui Dumnezeu de către om. Este periculos ca oamenii să nu aibă nici ascultare și nici o dorință pentru adevăr în inima lor. Dacă te supui doar muncii și vorbelor simple și

nu ești capabil să accepți ceva mai profund, atunci ești un om care se agață de vechile căi și care nu poate ține pasul cu lucrarea Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 486)

Lucrarea făcută de Dumnezeu diferă de la o perioadă la alta. Dacă ești foarte ascultător într-o etapă a lucrării lui Dumnezeu, dar în etapa următoare ascultarea ta față de El se împuținează sau nu ești în stare să-L asculți, atunci Dumnezeu te va părăsi. Dacă Îl urmezi pe Dumnezeu când El face acest pas, atunci tu trebuie să continui la fel atunci când El face următorul pas; numai atunci ești o persoană care ascultă de Duhul Sfânt. Din moment ce crezi în Dumnezeu, trebuie să rămâi constant în ascultarea ta. Nu poți pur și simplu să asculți atunci când vrei și să fii neascultător atunci când nu vrei. Dumnezeu nu laudă acest fel de ascultare. Dacă nu poți ține pasul cu lucrarea cea nouă pe care Eu o împărtășesc și continui să te ții de vechile pilde, atunci cum poate să existe progres în viața ta? Lucrarea lui Dumnezeu este ca tu să te hrănești prin cuvintele Sale. Când te supui și accepți cuvintele Lui, Duhul Sfânt va lucra cu siguranță în tine. Duhul Sfânt lucrează exact așa cum spun Eu; fă cum am spus Eu și Duhul Sfânt va lucra cu promptitudine în tine. Voi elibera o lumină nouă ca voi să vedeți, aducându-vă în lumina prezentului; când vei umbla în această lumină, Duhul Sfânt va lucra imediat în tine. Există unii care pot fi recalcitranți, spunând: „Pur și simplu nu voi îndeplini ceea ce spui Tu”. În această situație, îți spun că ai ajuns la capătul drumului; ești secătuit și nu mai ai viață. Prin urmare, în experimentarea transformării firii tale, nimic nu este mai important decât să ții pasul cu lumina prezentă. Duhul Sfânt nu numai că lucrează în anumiți oameni care sunt folosiți de Dumnezeu, dar, mai mult, El lucrează în biserică. El ar putea să lucreze în oricine. S-ar putea să

lucreze în tine în prezent, iar tu vei experimenta această lucrare. În perioada următoare, s-ar putea să lucreze în altcineva, caz în care trebuie să te grăbești să urmezi; cu cât urmezi mai îndeaproape lumina prezentă, cu atât viața ta poate crește. Indiferent ce fel de persoană e cineva, dacă Duhul Sfânt lucrează în ea, atunci trebuie să urmezi. Primește experiențele sale prin prisma experiențelor tale și vei primi lucruri chiar mai mari. Făcând astfel vei progresa mai repede. Aceasta este calea desăvârșirii pentru om și mijlocul prin care viața crește. Poți ajunge la calea spre desăvârșire prin supunerea față de lucrarea Duhului Sfânt. Tu nu știi prin ce fel de persoană va lucra Dumnezeu pentru a te desăvârși, nici prin ce persoană, întâmplare sau lucru îți va permite El să câștigi sau să vezi lucruri. Dacă poți să pășești pe această cale dreaptă, aceasta arată că există o mare speranță pentru ca tu să fii desăvârșit de Dumnezeu. Dacă nu poți să faci acest lucru, aceasta arată că viitorul tău este sumbru, lipsit de lumină. Odată ce pășești pe calea cea dreaptă, vei primi revelație în toate lucrurile. Indiferent ce le dezvăluie Duhul Sfânt altora, dacă tu te conduci după cunoștințele lor pentru a experimenta de unul singur, atunci această trăire va deveni o parte din viața ta și tu vei putea împărtăși altora din această experiență. Cei care împărtășesc altora cuvinte pe care doar le repetă sunt oameni care nu au avut nicio experiență; trebuie să înveți să găsești, prin luminarea și iluminarea celorlalți, un mod de a practica înainte de a putea începe să vorbești despre propria ta experiență și cunoaștere. Acest lucru va fi de un mai mare folos pentru viața ta. Ar trebui să experimentezi în acest fel, ascultând tot ce vine de la Dumnezeu. Trebuie să cauți voia lui Dumnezeu în toate lucrurile și să înveți lecțiile din toate lucrurile, pentru ca viața ta să poată să crească. O astfel de practică oferă cel mai rapid progres.

Duhul Sfânt te luminează prin experiențele tale practice și te desăvârșește prin credința ta. Îți dorești cu adevărat să fii desăvârșit? Dacă

îți dorești cu adevărat să fii desăvârșit de Dumnezeu, atunci vei avea curajul să-ți lepezi trupul, vei putea împlini cuvintele lui Dumnezeu și nu vei fi pasiv sau slab. Vei fi în stare să asculți de tot ce vine de la Dumnezeu și toate acțiunile tale, publice sau personale, vor putea fi dezvăluite lui Dumnezeu. Dacă ești o persoană cinstită și pui adevărul în toate lucrurile, atunci vei fi desăvârșit. Acei oameni înșelători care acționează într-un fel doar în fața altora și în alt fel pe la spatele lor, nu sunt dispuși să fie desăvârșiți. Toți sunt fii ai pierzării și distrugerii; ei nu-I aparțin lui Dumnezeu, ci Satanei. Ei nu sunt tipul de oameni aleși de Dumnezeu! Dacă acțiunile și comportamentul tău nu pot fi dezvăluite înaintea lui Dumnezeu sau privite de Duhul lui Dumnezeu, aceasta este o dovadă că ceva nu este în regulă cu tine. Numai dacă accepți judecata și mustrarea lui Dumnezeu și îți pasă de transformarea firii tale, vei putea să pășești pe calea spre desăvârșire. Dacă îți dorești cu adevărat să fii desăvârșit de Dumnezeu și să faci voia lui Dumnezeu, atunci trebuie să te supui întregii lucrări a lui Dumnezeu, fără să te plângi deloc, fără să îndrăznești și să cântărești sau să judeci lucrarea lui Dumnezeu. Acestea sunt cerințele minime pentru a fi desăvârșit de Dumnezeu. Cerința necesară pentru cei ce caută să fie desăvârșiți de Dumnezeu este aceasta: acționați cu o inimă care Îl iubește pe Dumnezeu în toate lucrurile. Ce înseamnă să acționezi cu o inimă care Îl iubește pe Dumnezeu? Aceasta înseamnă că toate acțiunile și tot comportamentul tău pot fi arătate înaintea lui Dumnezeu. Și pentru că ai intenții bune, fie că acțiunile tale sunt corecte sau greșite, nu-ți este frică să I le arăți lui Dumnezeu sau fraților și surorilor tale și îndrăznești să depui un jurământ înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să-ți prezinți fiecare intenție, gând și idee a ta înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să le cântărească; dacă practici și intri în acest fel, atunci viața ta va spori rapid.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 487)

De vreme ce crezi în Dumnezeu, trebuie să-ți pui credința în toate cuvintele lui Dumnezeu și în toată lucrarea Lui. Cu alte cuvinte, din moment ce crezi în Dumnezeu, trebuie să asculți de El. Dacă nu ești în stare să faci acest lucru, atunci nu contează dacă tu crezi în Dumnezeu sau nu. Dacă ai crezut în Dumnezeu timp de mulți ani și totuși nu ai ascultat de El niciodată și nu accepți întregimea cuvintelor Lui, și ceri în schimb ca Dumnezeu să ți Se supună ție și să acționeze conform noțiunilor tale, atunci ești cel mai răzvrătit dintre toți și ești un non-credincios. Cum ar putea astfel de oameni să reușească să se supună lucrării și cuvintelor lui Dumnezeu care nu se conformează noțiunilor omului? Cei mai răzvrătiți dintre toți sunt cei care intenționat Îl sfidează pe Dumnezeu și I se împotrivesc. Ei sunt dușmanii lui Dumnezeu, antihriștii. Ei au mereu o atitudine de ostilitate față de noua lucrare a lui Dumnezeu; nu au niciodată nici cea mai mică înclinație de a se supune și nici nu s-au supus ori s-au smerit vreodată de bunăvoie. Ei se înalță pe sine înaintea altora și nu se supun niciodată nimănui. Înaintea lui Dumnezeu, se consideră cei mai buni la predicarea cuvântului și cei mai pricepuți la a lucra asupra altora. Ei nu renunță niciodată la „averile” din posesia lor, ci le consideră niște moșteniri de familie pentru închinare, pentru a predica altora despre ele și le folosesc pentru a ține prelegeri acelor nesăbuiți care îi idolatrizează. Există într-adevăr un anumit număr de oameni ca aceștia în biserici. Se poate spune că ei sunt „eroi neîmblânziți”, care, generație după generație, poposesc în casa lui Dumnezeu. Ei pretind că predicarea cuvântului (doctrinei) este datoria lor supremă. An de an și generație după generație, aceștia își practică, impunând cu tărie, datoria lor „sacră și inviolabilă”. Nimeni nu îndrăznește să-i atingă; nici o singură persoană nu îndrăznește să le reproșeze deschis. Ei devin „împărați” în casa lui Dumnezeu, alergând frenetic pe măsură ce îi

tiranizează pe ceilalți din epocă în epocă. Această ceată de diavoli caută să se unească și să-Mi distrugă lucrarea; cum pot permite acestor diavoli vii să existe în fața ochilor Mei? Nici măcar cei care sunt ascultători doar pe jumătate nu pot să continue până la capăt, cu atât mai puțin acești tirani fără cea mai neînsemnată urmă de ascultare în inimile lor! Lucrarea lui Dumnezeu nu este câștigată de om cu ușurință. Chiar și folosindu-și toată puterea pe care o au, oameni pot să câștige doar o părticică din ea, permițându-le în cele din urmă să fie desăvârșiți. Ce se întâmplă atunci cu copiii arhanghelului care caută să distrugă lucrarea lui Dumnezeu? Nu au ei oare o speranță și mai mică de a fi câștigați de Dumnezeu? Scopul Meu în a face lucrarea de cucerire nu este numai de a cuceri de dragul cuceririi, ci de a cuceri pentru a descoperi neprihănirea și nelegiuirea, pentru a obține dovada pedepsirii omului, pentru a-i condamna pe cei păcătoși și, mai mult, scopul Meu e de a cuceri de dragul desăvârșirii celor care ascultă de bună voie. În cele din urmă, toate vor fi despărțite după felul lor, iar cei care sunt desăvârșiți vor fi aceia ale căror gânduri și idei sunt pline de ascultare. Aceasta este lucrarea care va fi săvârșită în cele din urmă. Între timp, cei ale căror acțiuni sunt răzvrătite vor fi pedepsiți și trimiși să ardă în flăcări, țintele blestemelor eterne. Când va veni acel timp, acei „eroi măreți și neîmblânziți” din veacurile trecute vor deveni cei mai netrebnici și cei mai ocoliți „slabi și neputincioși fricoși”. Doar acest lucru poate arăta fiecare aspect al dreptății lui Dumnezeu și firea Lui de neofensat de către om și doar acest lucru poate calma ura din inima Mea. Oare nu sunteți de acord că toate acestea sunt drepte?

Nu toți cei care experimentează lucrarea Duhului Sfânt și nici aceia care se află în acest curent nu pot câștiga viața. Viața nu este o proprietate comună, împărtășită de întreaga omenire, și nu toți oamenii pot să-și schimbe cu ușurință firea. Supunerea față de lucrarea lui Dumnezeu trebuie

să fie reală și actuală și trebuie să fie trăită. Doar supunerea superficială nu poate primi lauda lui Dumnezeu și doar supunându-te aspectelor superficiale ale cuvântului lui Dumnezeu, fără a căuta o schimbare a propriei firi, nu este pe placul inimii lui Dumnezeu. Ascultarea față de Dumnezeu și supunerea față de lucrarea lui Dumnezeu sunt una și aceeași. Cei ce se supun numai lui Dumnezeu, dar nu și lucrării Lui, nu pot fi considerați ascultători, cu atât mai puțin cei ce nu se supun cu adevărat, ci sunt lingușitori fățarnici. Cei ce se supun cu adevărat lui Dumnezeu pot toți dobândi folos din lucrarea Lui și pot dobândi înțelegerea firii și lucrării lui Dumnezeu. Numai astfel de oameni se supun cu adevărat lui Dumnezeu. Astfel de oameni pot ajunge să obțină o nouă cunoaștere și să treacă prin noi schimbări, de la noua lucrare. Numai acești oameni sunt lăudați de Dumnezeu; numai acești oameni vor fi desăvârșiți și doar aceștia sunt cei ale căror firi s-au schimbat. Cei ce sunt lăudați de Dumnezeu sunt cei care se supun cu bucurie lui Dumnezeu și cuvântului și lucrării Sale. Numai oamenii ca aceștia se află în poziția bună; numai asemenea oameni Îl doresc sincer pe Dumnezeu și Îl caută cu sinceritate. Cei ce doar vorbesc despre credința lor în Dumnezeu, dar, în esență, Îl blestemă, sunt oameni ce își pun o mască, ce poartă veninul șarpelui; sunt cei mai perfizi dintre toți. Mai devreme sau mai târziu, acești nemernici vor fi demascați. Oare nu este aceasta lucrarea care se face astăzi? Răufăcătorii rămân răufăcători și nu pot scăpa de ziua pedepsei. Oamenii buni vor fi întotdeauna buni și vor fi descoperiți când lucrarea lui Dumnezeu se va sfârși. Niciun răufăcător nu va fi considerat drept și niciunul dintre cei drepți nu va fi considerat răufăcător. Aș lăsa Eu vreun om să fie învinuit pe nedrept?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 488)

Pe măsură ce viața ta sporește, trebuie să ai mereu o nouă intrare și o nouă înțelegere mai pătrunzătoare, care să devină tot mai profunde cu fiecare pas. În aceasta ar trebui să intre întreaga omenire. Prin părtășie, ascultarea predicilor, citirea cuvântului lui Dumnezeu sau rezolvarea vreunei probleme, vei obține o nouă înțelegere și o nouă luminare și nu vei trăi după regulile vechi și în timpurile vechi; vei trăi mereu în lumina cea nouă și nu te vei îndepărta de cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă să pășești pe calea cea dreaptă. Nu va fi suficient să plătești doar superficial un preț; zi după zi, cuvântul lui Dumnezeu este tot mai profund și lucruri noi apar în fiecare zi, iar omul trebuie, de asemenea, să aibă o nouă intrare în fiecare zi. Așa cum vorbește Dumnezeu, așa El îndeplinește tot ceea ce a rostit, iar dacă tu nu poți ține pasul, atunci vei rămâne în urmă. Trebuie să mergi mai adânc în rugăciunile tale; a mânca și a bea din cuvântul lui Dumnezeu, nu pot fi cu întreruperi. Să aprofundezi luminarea și iluminarea pe care le primești, iar noțiunile și închipuirile tale trebuie să dispară treptat. De asemenea, trebuie să îți sporești judecata și, cu orice te confrunți, trebuie să ai propriile păreri despre acest lucru și propriile puncte de vedere. Înțelegând unele lucruri în duh, trebuie să înțelegi lucrurile exterioare și să înțelegi esența oricărei probleme. Dacă tu nu ești echipat cu aceste lucruri, cum vei putea oare conduce biserica? Dacă doar pomenești despre slove și doctrine, fără nici o ancoră în realitate și fără nici o cale de practică, vei putea să reziști doar pentru o perioadă scurtă de timp. Poate fi acceptabil atunci când vorbim unor inițiați în credință, dar după un timp, când noii credincioși au avut o experiență reală, tu nu vei mai avea ce să le oferi. Atunci cum Îi ești tu folositor lui Dumnezeu? Fără noua luminare, tu nu poți lucra. Cei care nu au o luminare nouă sunt cei care nu știu cum să experimenteze și astfel de oameni nu dobândesc niciodată noi cunoștințe sau experiențe noi. Și, în ceea ce privește a furniza viață, aceștia nu-și pot

face datoria și nici nu pot deveni de vreun folos lui Dumnezeu. Acest tip de om nu este bun de nimic, este un simplu nesăbuit. Într-adevăr, astfel de oameni sunt în totalitate incapabili să-și îndeplinească rolul în lucrare, sunt cu toții netrebnici. Nu numai că nu reușesc să-și îndeplinească rolul, dar de fapt ei dau multă trudă inutilă bisericii. Îi îndemn pe acești „venerabili bătrâni” să se grăbească și să părăsească biserica, astfel încât ceilalți să nu mai trebuiască să se uite la tine. Astfel de oameni nu au nici o înțelegere a lucrării noi și sunt plini de noțiuni nesfârșite. Ei nu au nici o funcție în biserică; mai degrabă, ei aduc daune și răspândesc răul pretutindeni, până în punctul de a se amesteca în orice fel de abatere și tulburare în biserică, prin urmare aducându-le celor nesăbuiți confuzie și dezordine. Acești diavoli vii, aceste duhuri rele ar trebui să părăsească biserica cât mai curând posibil, ca aceasta să nu fie blestemată din cauza ta. Tu poți să nu te temi de lucrarea de astăzi, dar nu te temi tu oare de pedeapsa dreaptă de mâine? Există un număr mare de oameni în biserică, care sunt paraziți și un număr mare de lupi care încearcă să perturbe lucrarea firească a lui Dumnezeu. Aceste ființe sunt toate demoni trimiși de regele demonilor, lupi feroce care caută să sfâșie mieii neștiutori. Dacă acești așa-numiți oameni nu sunt înlăturați, ei vor deveni paraziți ai bisericii, molii ce devorează ofrandele. Mai devreme sau mai târziu, va veni o zi în care acești viermi dezgustători, netrebnici, neștiutori și vrednici de dispreț vor fi pedepsiți!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 489)

Să dobândești cunoașterea practicității și o înțelegere profundă a lucrării lui Dumnezeu – ambele sunt văzute în cuvintele Lui și doar prin aceste cuvântări poți obține luminarea. Așadar, ar trebui să faci mai mult pentru a te înzestra cu cuvintele lui Dumnezeu. Comunică în părtășie

înțelegerea ta privind cuvintele lui Dumnezeu și astfel, îi poți lumina pe ceilalți și le poți oferi o cale de ieșire – aceasta este o cale practică. Înainte ca Dumnezeu să rânduiască un mediu pentru voi, fiecare dintre voi trebuie să se înzestreze mai întâi cu cuvintele Lui. Acesta este un lucru pe care ar trebui să-l facă fiecare; este o prioritate urgentă. Mai întâi, să atingi un punct în care știi să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu. Pentru orice lucru pe care nu ești capabil să-l faci, caută în cuvintele Lui o cale de practică și scrutează aceste cuvântări pentru orice chestiune pe care nu o înțelegi și orice dificultate pe care ai putea să o ai. Fă din cuvintele lui Dumnezeu provizia ta și permite-le să te ajute să-ți rezolvi dificultățile și problemele practice; de asemenea, permite cuvintelor Lui să devină ajutorul tău în viață. Aceste lucruri vor necesita efort din partea ta. Când mănânci și bei cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să dobândești rezultate; trebuie să fii capabil să-ți liniștești inima înaintea Lui și să practici conform cuvântărilor Lui atunci când întâmpini vreo problemă. Dacă nu ai întâmpinat niciun fel de probleme, ar trebui doar să ai grijă să mănânci și să bei cuvintele Lui. Uneori poți să te rogi și să contempli iubirea lui Dumnezeu, să împărtășești înțelegerea ta asupra cuvintelor Lui și comunici despre luminarea și iluminarea pe care le experimentezi lăuntric și despre reacțiile pe care le-ai avut când ai citit aceste cuvântări. Mai mult, le poți oferi oamenilor o cale de ieșire. Doar acest lucru este practic. Scopul înfăptuirii acestui lucru este să permiți cuvintelor lui Dumnezeu să devină provizia ta practică.

În cursul unei zile, câte ore petreci cu adevărat în fața lui Dumnezeu? Cât de mult din ziua ta Îi este efectiv dat lui Dumnezeu? Cât de mult îi este dat trupului? A avea propria inimă orientată mereu spre Dumnezeu este primul pas pentru a fi pe calea cea bună a desăvârșirii de către El. Dacă poți să-I dedici lui Dumnezeu inima și trupul și toată iubirea ta autentică, să le așezi în fața Lui, să fii complet ascultător față de El și să fii absolut atent la

voia Lui – nu pentru trup, nu pentru familie și nu pentru dorințele tale personale, ci pentru interesele căminului lui Dumnezeu, luând cuvântul lui Dumnezeu ca principiu și fundament în toate – atunci, făcând astfel, intențiile și perspectivele tale vor fi toate în locul potrivit, iar tu vei fi în acel moment o persoană înaintea lui Dumnezeu care primește lauda Lui. Cei pe care Dumnezeu îi place sunt oamenii în totalitate îndreptați spre El; sunt cei care pot să Îi fie devotați doar Lui. Cei pe care Dumnezeu îi urăște sunt cei fără tragere de inimă în privința Lui și care se răzvrătesc împotriva Lui. El îi urăște pe aceia care cred în El și vor mereu să se bucure de El, dar nu sunt capabili să se sacrifice complet de dragul Lui. El îi urăște pe aceia care spun că Îl iubesc, dar care se răzvrătesc împotriva Lui în inimile lor; îi urăște pe aceia care folosesc cuvinte elocvente, înflorite în scopul înșelăciunii. Cei care nu Îi sunt dedicați lui Dumnezeu în mod autentic sau care nu s-au supus cu adevărat înaintea Lui sunt trădători și peste măsură de aroganți de la natură. Aceia care nu se pot supune în mod autentic în fața Dumnezeului normal, practic, sunt chiar mai aroganți, și, mai ales, sunt progenitura devotată a arhanghelului. Oamenii care se sacrifică într-adevăr pentru Dumnezeu își dedică întreaga ființă Lui și se așază înaintea Lui; ei pot să se supună tuturor cuvintelor și lucrării Lui și sunt capabili să-I pună cuvintele în practică. Ei pot să accepte cuvintele lui Dumnezeu și le iau drept fundamentul existenței lor și sunt capabili să caute cu seriozitate în cuvintele lui Dumnezeu părțile de practicat. Aceștia sunt oameni care trăiesc cu adevărat în fața lui Dumnezeu. Dacă practici în acest fel, va fi benefic pentru viața ta, iar prin mâncatul și băutul cuvintelor Lui îți poți îndeplini nevoile și insuficiențele interioare, astfel încât firea vieții tale să se schimbe, atunci acest lucru va mulțumi voia lui Dumnezeu. Dacă te porți conform cerințelor lui Dumnezeu, dacă nu îți mulțumești trupul, ci în schimb mulțumești voia Lui, atunci prin asta vei fi pătruns în realitatea

cuvintelor Lui. Pătrunderea în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu înseamnă că poți să-ți faci datoria și să îndeplinești cerințele lucrării lui Dumnezeu. Numai aceste feluri de acțiuni practice pot fi numite pătrundere în realitatea cuvintelor Lui. Dacă ești capabil să pătrunzi în această realitate, atunci vei avea adevărul. Acesta este începutul pătrunderii în realitate; trebuie, mai întâi, să efectuezi acest antrenament și numai după aceea vei fi capabil să pătrunzi în realități mai profunde. Gândește-te cum să respecți poruncile și cum să fii loial în fața lui Dumnezeu; nu te gândi mereu la când vei fi capabil să pătrunzi în Împărăție. Dacă firea ta nu se schimbă, atunci orice gândești va fi inutil! Ca să pătrunzi în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să ajungi ca toate ideile și gândurile tale să fie pentru Dumnezeu – acesta este strictul necesar.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu sunt cei care se pot supune în mod absolut practicității Lui”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 490)

În prezent, există mulți oameni care se află în toiul încercărilor și nu înțeleg lucrarea lui Dumnezeu, însă Eu îți spun: dacă nu o înțelegi, ai face bine să nu emiți judecăți despre ea. Poate că va veni o zi când adevărul va ieși în întregime la lumină și atunci vei înțelege. Să nu emiți judecăți va fi benefic pentru tine, totuși nu poți doar să aștepți pasiv. Trebuie să cauți să pătrunzi în mod activ; numai atunci vei fi cineva care intră cu adevărat. Din cauza răzvrătirii lor, oamenii dezvoltă mereu noțiuni despre Dumnezeul practic. Din acest motiv este necesar ca toți oamenii să învețe cum să fie supuși, pentru că Dumnezeul cel practic este o încercare enormă pentru omenire. Dacă nu poți rămâne neclintit, atunci totul s-a terminat; dacă nu ai o înțelegere a practicității Dumnezeului practic, atunci nu vei putea să fii desăvârșit de către Dumnezeu. Un pas critic în chestiunea dacă oamenii pot sau nu să fie desăvârșiți este înțelegerea practicității lui Dumnezeu.

Practicitatea lui Dumnezeu întrupat venit pe pământ este o încercare pentru fiecare persoană în parte; dacă ești capabil să rămâi neclintit în acest aspect, vei fi cineva care Îl cunoaște pe Dumnezeu și vei fi cineva care Îl iubește cu adevărat. Dacă nu poți rămâne neclintit în acest aspect, dacă nu crezi decât în Duh și ești incapabil să crezi în practicitatea lui Dumnezeu, atunci, indiferent cât de mare este credința ta în Dumnezeu, va fi inutilă. Dacă nu poți crede în Dumnezeul vizibil, atunci poți crede în Duhul lui Dumnezeu? Nu cumva doar încerci să-L păcălești pe Dumnezeu? Nu ești supus înaintea Dumnezeului vizibil și tangibil, deci ești în stare să te supui înaintea Duhului? Duhul este invizibil și intangibil, așadar, când spui că te supui Duhului lui Dumnezeu, nu spui pur și simplu aberații? Cheia pentru respectarea poruncilor este să ai o înțelegere a Dumnezeului practic. Odată ce ai o înțelegere a realității Dumnezeului practic, vei fi capabil să respecți poruncile. Respectarea acestora cuprinde două componente: una este să te agăți strâns de esența Duhului Său și să fii capabil să accepți examinarea Duhului în fața Lui; cealaltă este să fii capabil să ai o înțelegere autentică a trupului întrupat și să obții supunerea autentică. Indiferent dacă este înaintea trupului sau înaintea Duhului, o persoană trebuie să simtă tot timpul supunere și venerație față de Dumnezeu. Numai o astfel de persoană este calificată pentru a fi desăvârșită. Dacă ai o înțelegere a practicității Dumnezeului practic – adică, dacă ai rămas neclintit în această încercare – atunci nimic nu va fi prea mult pentru tine.

Unii oameni spun: „Poruncile sunt ușor de respectat; nu trebuie decât să vorbești franc și cu evlavie înaintea lui Dumnezeu, fără a gesticula; asta înseamnă să respecți poruncile”. Așa să fie? Așadar, dacă faci unele lucruri care I se împotrivesc pe la spatele lui Dumnezeu, se poate considera că respecți poruncile? Trebuie să ai o înțelegere deplină a ceea ce presupune respectarea poruncilor. Acest lucru este legat de faptul dacă ai sau nu o

înțelegere reală a practicității lui Dumnezeu; dacă ai o înțelegere a practicității și nu te împiedici și cazi în timpul acestei încercări, atunci se poate considera că ai o mărturie puternică. Să fii mărturie răsunătoare pentru Dumnezeu are, în principal, legătură cu a avea sau nu o înțelegere a Dumnezeului practic și cu a fi sau nu capabil să te supui în fața acestei persoane, care nu este numai obișnuită, ci și normală, și chiar să te supui până la moarte. Dacă, prin această supunere, ești cu adevărat martor pentru Dumnezeu, înseamnă că ai fost câștigat de către Dumnezeu. Dacă poți să te supui până la moarte și, înaintea Lui, să te eliberezi de plângeri, să nu emiți judecăți, să nu defăimezi, să nu ai nicio noțiune și să nu ai motive ascunse, atunci, în acest fel, Dumnezeu va câștiga glorie. A te supune în fața unei persoane obișnuite care este privită de sus de către om și a fi capabil să te supui până la moarte fără niciun fel de noțiuni – aceasta este adevărata mărturie. Realitatea în care Dumnezeu le cere oamenilor să pătrundă este aceea de a fi capabili să asculte de cuvintele Lui, să le pună în practică, să se închine în fața Dumnezeului practic și să-și cunoască propria corupție, să-și deschidă inimile în fața Lui și, în final, să fie câștigați de El prin aceste cuvinte ale Lui. Dumnezeu dobândește glorie atunci când aceste cuvântări te cuceresc și te fac complet ascultător față de El; prin aceasta, El îl rușinează pe Satana și Își completează lucrarea. Când nu ai niciun fel de noțiuni despre practicitatea lui Dumnezeu întrupat – adică, atunci când ai rămas ferm în această încercare – atunci ai fost o bună mărturie. Dacă vine o zi în care ai înțelegere deplină a Dumnezeului practic și te poți supune până la moarte, cum a făcut Petru, vei fi câștigat și desăvârșit de către Dumnezeu. Orice face Dumnezeu și nu este în conformitate cu noțiunile tale reprezintă o încercare pentru tine. Dacă lucrarea lui Dumnezeu ar fi în conformitate cu noțiunile tale, nu ar fi necesar ca tu să suferi sau să fii rafinat. Din cauza faptului că lucrarea Lui este atât de practică și nu este în

conformitate cu noțiunile tale, este nevoie să renunți la asemenea noțiuni. De aceea este o încercare pentru tine. Din cauza practicității lui Dumnezeu, toți oamenii se află în mijlocul încercărilor; lucrarea lui este practică, nu supranaturală. Înțelegându-I pe deplin cuvintele practice și cuvântările practice, fără niciun fel de noțiuni și fiind capabil să Îl iubești sincer pe măsură ce lucrarea Lui devine tot mai practică, vei fi câștigat de către El. Grupul de oameni pe care îl va câștiga Dumnezeu este format din cei care Îl cunosc pe Dumnezeu; adică, cei care Îi cunosc practicitatea. Mai mult, ei sunt aceia care sunt capabili să se supună lucrării practice a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu sunt cei care se pot supune în mod absolut practicității Lui”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 491)

În timpul în care Dumnezeu este întrupat, supunerea pe care El o cere oamenilor nu presupune să te abții de la a emite judecăți sau de la a te împotrivi, așa cum își închipuie aceștia; mai degrabă, El cere ca oamenii să-I întrebuințeze cuvintele ca principiu după care să trăiască și ca fundament al supraviețuirii lor, să pună în practică în mod absolut esența cuvintelor Lui și să-I mulțumească voia pe deplin. Un aspect al faptului de a cere oamenilor să se supună Dumnezeului întrupat se referă la a-I pune cuvintele în practică, pe când celălalt aspect se referă la a fi capabili să se supună normalității și practicității Lui. Ambele trebuie să fie absolute. Aceia care pot obține ambele aspecte sunt toți aceia care simt iubire autentică pentru Dumnezeu în inimile lor. Ei sunt cu toții oameni care au fost câștigați de către Dumnezeu și cu toții Îl iubesc pe Dumnezeu așa cum își iubesc propria viață. Dumnezeul întrupat poartă umanitate normală și practică în lucrarea Lui. Astfel, învelișul Lui exterior de umanitate atât normală, cât și practică devine o încercare enormă pentru oameni; devine cea mai mare dificultate a lor. Totuși, normalitatea și practicitatea lui Dumnezeu nu pot fi

evitate. El a încercat orice pentru a găsi o soluție, dar, în cele din urmă, nu S-a putut descotorosi de învelișul exterior al umanității Sale normale. Asta a fost pentru că, până la urmă, El este Dumnezeu devenit trup, nu Dumnezeul Duhului din ceruri. El nu este Dumnezeul pe care oamenii nu-L pot vedea, ci Dumnezeul care poartă învelișul unei membru al creației. Așadar, nu I-ar fi în niciun caz ușor să Se descotorosească de învelișul umanității Sale normale. Prin urmare, orice ar fi, El tot face lucrarea pe care vrea să o facă din perspectiva trupului. Această lucrare este expresia Dumnezeului normal și practic, așadar, cum ar putea fi în regulă ca oamenii să nu se supună? Ce pot face vreodată oamenii cu privire la acțiunile lui Dumnezeu? El face orice vrea El să facă; ceea ce Îl face fericit este tocmai așa cum este. Dacă oamenii nu se supun, ce alte planuri temeinice pot avea? Până în acest moment, numai supunerea a fost capabilă să mântuiască oamenii; nimeni nu a avut vreo altă idee mai deșteaptă. Dacă Dumnezeu vrea să îi testeze pe oameni, ce pot face ei în această privință? Însă toate acestea nu au fost concepute de Dumnezeul din ceruri; au fost concepute de Dumnezeu întrupat. El vrea să facă acest lucru, așa că nicio persoană nu poate schimba asta. Dumnezeu din ceruri nu Se amestecă în ceea ce face Dumnezeu întrupat, așadar nu este acesta un motiv în plus pentru care oamenii ar trebui să I se supună? Deși El este atât practic, cât și normal, El este în întregime Dumnezeul devenit trup. Pe baza propriilor Sale idei, El face orice vrea El să facă. Dumnezeul din ceruri I-a încredințat toate sarcinile; tu trebuie să te supui oricărui lucru pe care îl face El. Cu toate că are umanitate și este foarte normal, El a rânduit toate acestea în mod deliberat, așadar cum se pot uita oamenii la El cu ochi măriți dezaprobator? El vrea să fie normal, așa că este normal. El vrea să trăiască în cadrul umanității, așa că trăiește în cadrul umanității. El vrea să trăiască în interiorul divinității, așa că trăiește în interiorul divinității. Oamenii pot vedea asta oricum doresc, dar Dumnezeu

va fi mereu Dumnezeu și oamenii vor fi mereu oameni. Esența Lui nu poate fi negată din cauza vreunui detaliu minor, nici nu poate fi El împins în afara „persoanei” lui Dumnezeu din cauza unui lucru mărunt. Oamenii au libertatea ființelor umane, iar Dumnezeu are demnitatea lui Dumnezeu; acestea nu interferează una cu cealaltă. Pot oamenii să nu-I dea lui Dumnezeu un pic de libertate? Nu pot tolera ei ca Dumnezeu să fie un pic mai degajat? Nu fi atât de strict cu Dumnezeu! Fiecare ar trebui să aibă toleranță față de ceilalți; nu ar fi totul pus la punct atunci? Ar mai exista vreo înstrăinare? Dacă o persoană nu poate tolera o chestiune atât de banală, atunci cum de poate chiar și spune lucruri precum: „Inima unui prim ministru este suficient de mare pentru a face barca să plutească pe apă”? Cum poate fi un om adevărat? Nu Dumnezeu este Cel care creează greutăți omenirii, ci omenirea este cea care Îi creează greutăți lui Dumnezeu. Întotdeauna se ocupă de lucruri făcând din țânțar armăsar. Chiar fac mare caz din nimic și este atât de nenecesar! Când Dumnezeu lucrează în umanitate normală și practică, ceea ce face El nu este lucrarea omenirii, ci lucrarea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, oamenii nu văd esența lucrării Lui; ei văd întotdeauna doar învelișul exterior al umanității Lui. Nu au mai văzut o lucrare atât de măreață, totuși insistă să vadă umanitatea Lui obișnuită și normală și nu renunță la ea. Cum se poate numi acest lucru supunere față de Dumnezeu? Dumnezeul din ceruri S-a „transformat” acum în Dumnezeul de pe pământ, iar Dumnezeul de pe pământ este acum Dumnezeul din ceruri. Nu contează dacă aspectul Lor exterior este același, nici nu contează cum anume lucrează Ei. În cele din urmă, Cel care face lucrarea lui Dumnezeu este Dumnezeu Însuși. Trebuie să te supui indiferent dacă vrei sau nu – nu este o chestiune în care ai de ales! Dumnezeu trebuie să fie ascultat de oameni, iar oamenii trebuie să I se supună lui Dumnezeu în mod absolut, fără cea mai mică urmă de prefăcătorie.

Grupul de oameni pe care Dumnezeu întrupat dorește să îl câștige astăzi este alcătuit din cei care se conformează voii Lui. Ei trebuie numai să se supună lucrării Lui și să înceteze să se preocupe necontenit de ideile despre Dumnezeul din ceruri, trăind în incertitudine și făcând lucrurile dificile pentru Dumnezeul întrupat. Cei care sunt capabili să I se supună sunt aceia care Îi ascultă cuvintele și se supun rânduielilor Lui în mod absolut. Acești oameni nu se gândesc absolut deloc la cum ar putea fi cu adevărat Dumnezeul din ceruri sau ce fel de lucrare ar putea face în prezent Dumnezeul din ceruri în mijlocul omenirii; ei își dau cu totul inimile Dumnezeului de pe pământ și își așază întreaga ființă înaintea Lui. Nu se gândesc niciodată la propria siguranță, nici nu fac mare caz de normalitatea și practicitatea Dumnezeului întrupat. Cei care se supun Dumnezeului întrupat pot fi desăvârșiți de către El. Cei care cred în Dumnezeul din ceruri nu vor câștiga nimic. Asta pentru că nu Dumnezeul din ceruri, ci Dumnezeul de pe pământ este Cel care acordă oamenilor promisiuni și binecuvântări. Oamenii nu ar trebui să-L amplifice mereu pe Dumnezeul din ceruri și să-L vadă pe Dumnezeul de pe pământ ca pe o simplă persoană de rând; acest lucru este nedrept. Dumnezeul din ceruri este măreț și minunat, cu înțelepciune extraordinară, dar nu există deloc. Dumnezeul de pe pământ este foarte obișnuit și nesemnificativ și este și foarte normal. El nu are o minte extraordinară și nu îndeplinește fapte cutremurătoare; El doar lucrează și vorbește într-o manieră foarte normală și practică. Deși nu vorbește prin tunet și nu invocă vântul și ploaia, El este cu adevărat întruparea Dumnezeului din ceruri și este cu adevărat Dumnezeu trăind printre oameni. Oamenii nu trebuie să-L amplifice pe Cel pe care sunt capabili să-L înțeleagă și care corespunde propriilor lor închipuiri ca pe Dumnezeu, văzându-L între timp pe Cel pe care nu-L pot accepta și nu și-L

pot închipui defel, ca fiind mai prejos. Toate acestea vin din răzvrătirea oamenilor; toate sunt sursa împotrivirii omenirii față de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu sunt cei care se pot supune în mod absolut practicității Lui”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 492)

Dacă oamenii ascultă numai ceea ce simt în conștiința lor, nu vor putea simți frumusețea lui Dumnezeu. Dacă se bazează numai pe conștiința lor, iubirea lor față de Dumnezeu va fi plăpândă. Dacă vorbești doar despre a răsplăti harul și iubirea lui Dumnezeu, nu vei fi impulsionat în iubirea ta față de El; să-L iubești pe baza sentimentelor conștiinței tale este o abordare pasivă. De ce spun că este o abordare pasivă? Aceasta e o chestiune practică. Ce fel de iubire este iubirea ta față de Dumnezeu? Nu înseamnă doar a-L păcăli pe Dumnezeu și a fi superficial în fața Lui? Majoritatea oamenilor cred că, din moment ce nu există nicio răsplată pentru a-L iubi pe Dumnezeu și că o persoană va fi mustrată la fel și pentru că nu-L iubește, atunci, una peste alta, ajunge doar să nu păcătuiești. Așadar, a-L iubi pe Dumnezeu și a-I răsplăti iubirea pe baza sentimentelor conștiinței reprezintă o abordare pasivă și nu este iubirea pentru Dumnezeu care vine spontan din inima cuiva. Iubirea pentru Dumnezeu ar trebui să fie un sentiment autentic izvorât din străfundul inimii unui om. Unii oameni spun: „Eu însumi sunt dispus să-L caut pe Dumnezeu și să-L urmez. Acum, deși Dumnezeu vrea să mă abandoneze, eu tot Îl voi urma. Indiferent dacă El mă vrea sau nu, eu tot Îl voi iubi și, în cele din urmă, trebuie să-L câștig. Îmi ofer inima lui Dumnezeu și, orice ar face El, Îl voi urma toată viața mea. Orice-ar fi, trebuie să-L iubesc pe Dumnezeu și trebuie să-L câștig; nu voi avea odihnă până ce nu-L voi fi câștigat”. Ai genul acesta de hotărâre?

Calea de a crede în Dumnezeu este întocmai calea de a-L iubi. Dacă tu crezi în El, trebuie să-L iubești; cu toate acestea, să-L iubești nu înseamnă

doar să-I răsplătești iubirea sau să-L iubești pe baza sentimentelor conștiinței – este o iubire pură față de Dumnezeu. Uneori oamenii sunt incapabili să simtă iubirea lui Dumnezeu doar pe baza pe conștiinței lor. De ce am spus mereu: „Fie ca Duhul lui Dumnezeu să ne miște duhurile”? De ce nu am vorbit despre a mișca conștiința oamenilor așa încât să-L iubească pe Dumnezeu? Deoarece conștiințele oamenilor nu pot simți frumusețea lui Dumnezeu. Dacă nu ești convins de aceste cuvinte, încearcă să-ți folosești conștiința ca să simți iubirea Lui. Ai putea simți un oarecare imbold în acel moment, dar va dispărea în curând. Dacă simți frumusețea lui Dumnezeu doar prin conștiința ta, vei fi impulsionat în timp ce te rogi, dar curând după aceea impulsul se va estompa și va dispărea. De ce oare? Dacă îți folosești doar conștiința, vei fi incapabil să-ți stârnești iubirea față de Dumnezeu; când Îi simți cu adevărat frumusețea în inima ta, duhul tău va fi mișcat de El și doar atunci conștiința ta va fi în stare să-și joace rolul inițial. Asta înseamnă că, atunci când Dumnezeu mișcă duhul omului și când omul are cunoaștere și este încurajat în inima sa, adică, după ce a căpătat experiență, doar atunci va fi capabil să-L iubească efectiv pe Dumnezeu cu conștiința sa. Nu e greșit să-L iubești pe Dumnezeu cu conștiința – acesta este nivelul cel mai de jos al iubirii pentru Dumnezeu. A-L iubi pe Dumnezeu doar „făcând dreptate harului lui Dumnezeu” nu-L va impulsiona pe om să intre în mod proactiv. Când oamenii obțin ceva din lucrarea Duhului Sfânt, adică atunci când văd și simt iubirea lui Dumnezeu în experiența lor practică, atunci când au o oarecare cunoaștere a lui Dumnezeu și văd cu adevărat că Dumnezeu este atât de vrednic de iubirea omenirii și cât de încântător este El, abia atunci sunt capabili să-L iubească într-adevăr pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Iubirea autentică față de Dumnezeu este spontană”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 493)

Când oamenii intră în contact cu Dumnezeu cu inimile lor, când inimile lor sunt capabile să se întoarcă spre El cu totul, acesta este primul pas al dragostei omului față de Dumnezeu. Dacă vrei să-L iubești pe Dumnezeu, trebuie mai întâi să fii capabil să-ți întorci inima spre El. Ce înseamnă să-ți întorci inima spre Dumnezeu? Înseamnă că tot ceea ce urmărești în inima ta este de dragul iubirii și câștigării lui Dumnezeu. Asta arată că ți-ai întors complet inima spre Dumnezeu. În afară de Dumnezeu și de cuvintele Lui, nu mai există aproape nimic în inima ta (familie, avere, soț, soție, copii sau alte lucruri). Chiar dacă există, aceste lucruri nu-ți pot ocupa inima, iar tu nu te gândești la perspectivele tale de viitor, ci doar urmărești să-L iubești pe Dumnezeu. În acel moment, îți vei fi întors complet inima spre Dumnezeu. Să presupunem că încă mai faci în inima ta planuri pentru tine însuți și urmărești întotdeauna profitul personal, gândind mereu: „Când Îi pot adresa o mică cerere lui Dumnezeu? Când se va îmbogăți familia mea? Cum să-mi iau niște haine frumoase?…” Dacă trăiești în starea aceea, asta arată că inima ta nu s-a întors complet spre Dumnezeu. Dacă ai numai cuvintele lui Dumnezeu în inima ta și ești capabil să te rogi lui Dumnezeu și să te apropii de El tot timpul – ca și cum ar fi foarte aproape de tine, ca și cum Dumnezeu ar fi în tine și tu ai fi în El – dacă ești într-o asemenea stare, înseamnă că inima ta este în prezența lui Dumnezeu. Dacă te rogi la Dumnezeu și Îi mănânci și Îi bei cuvintele în fiecare zi, gândindu-te mereu la lucrarea Bisericii, dacă arăți considerație față de voia lui Dumnezeu, dacă îți folosești inima pentru a-L iubi cu adevărat și ești pe placul inimii Lui, atunci inima ta Îi va aparține lui Dumnezeu. Dacă inima ta e ocupată cu o mulțime de alte lucruri, atunci este încă ocupată de Satana și nu s-a întors cu adevărat spre Dumnezeu. Când inima oamenilor s-a întors cu adevărat spre Dumnezeu, acei oameni vor avea pentru El o iubire autentică, spontană, și vor fi capabili să țină cont de

lucrarea lui Dumnezeu. Cu toate că încă ar mai putea avea momente de nesăbuință și iraționalitate, ei țin seama de interesele casei lui Dumnezeu, de lucrarea Lui și de propria schimbare a firii lor, iar intențiile din inima lor sunt bune. Unii oameni pretind mereu că tot ceea ce fac este pentru Biserică, în timp ce lucrează de fapt spre propriul folos. Asemenea oameni au un tip greșit de intenții. Sunt necinstiți și înșelători, iar mare parte din lucrurile pe care le fac sunt din interes personal. Genul acesta de persoană nu urmărește să-L iubească pe Dumnezeu; inima sa încă îi aparține Satanei și nu se poate întoarce către Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu nu are nicio cale să câștige o asemenea persoană.

Dacă dorești să-L iubești cu adevărat pe Dumnezeu și să fii câștigat de către El, primul pas este să-ți întorci complet inima către Dumnezeu. În fiecare lucru pe care îl faci, cercetează-te și întreabă-te: „Fac asta cu o inimă plină de iubire față de Dumnezeu? Există vreo intenție personală în spatele acestui lucru? Care este de fapt scopul pentru care fac asta?" Dacă vrei să-ți încredințezi inima lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să-ți supui propria inimă, să renunți la toate intențiile proprii și să atingi o stare în care exiști în întregime pentru Dumnezeu. Aceasta este calea de a practica dăruirea propriei inimi lui Dumnezeu. Ce înseamnă să-ți supui inima? Înseamnă să renunți la dorințele extravagante ale trupului, să nu râvnești la confort sau la beneficiile statutului. Înseamnă să faci totul ca să-L mulțumești pe Dumnezeu și inima să-ți fie în întregime pentru El, nu pentru sinele propriu. Asta e îndeajuns.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Iubirea autentică față de Dumnezeu este spontană"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 494)

Iubirea autentică față de Dumnezeu vine din străfundul inimii; este o iubire care există numai pe baza cunoașterii lui Dumnezeu de către om.

Când inima cuiva se întoarce cu totul spre Dumnezeu, atunci acea persoană are iubire de Dumnezeu, dar iubirea aceea nu este neapărat pură și nu este neapărat completă. Asta se întâmplă din cauză că încă există o anumită distanță de la a-ți întoarce complet inima către Dumnezeu la a-L înțelege și a-L adora cu adevărat. Felul prin care o persoană dobândește adevărata iubire pentru Dumnezeu și ajunge să cunoască firea lui Dumnezeu este să-și întoarcă inima către El. Când omul își predă propria inimă adevărată lui Dumnezeu, atunci începe să pătrundă în experiența vieții. Astfel, firea lui începe să se schimbe, iubirea lui față de Dumnezeu crește treptat, iar cunoașterea lui despre Dumnezeu crește și ea treptat. Așadar, a-ți întoarce inima către Dumnezeu este singura precondiție pentru a intra pe calea cea dreaptă a experienței vieții. Când își depun inimile înaintea lui Dumnezeu, oamenii au doar o inimă care tânjește după El, dar nu una care Îl iubește, fiindcă ei nu-L înțeleg. Chiar dacă, în aceste circumstanțe, chiar au puțină iubire pentru El, ea nu este spontană și nu e autentică. Asta deoarece tot ceea ce vine din trupul omului este un rezultat al emoțiilor și nu provine dintr-o înțelegere autentică. Este doar un impuls de moment și nu poate duce la adorație de durată. Când oamenii nu au o înțelegere a lui Dumnezeu, nu pot decât să-L iubească pe baza propriilor lor preferințe și noțiuni individuale; tipul acesta de iubire nu poate fi numită iubire spontană, nici nu poate fi numită iubire autentică. Inima unui om poate să se întoarcă sincer la Dumnezeu și să fie capabilă să se gândească la interesele lui Dumnezeu în toate, dar, dacă nu are o înțelegere a lui Dumnezeu, nu va putea să aibă o iubire spontană în mod autentic. Tot ce va fi în stare să facă e să îndeplinească anumite funcții pentru Biserică și să-și îndeplinească în parte datoria, dar va face asta fără nicio bază. Firea acestui fel de persoană este greu de schimbat; astfel de oameni fie nu caută adevărul, fie nu-l înțeleg. Chiar dacă o persoană își întoarce complet inima spre Dumnezeu,

asta nu înseamnă că iubirea de Dumnezeu din inima ei este complet pură, pentru că aceia care Îl au pe Dumnezeu în inimile lor nu au neapărat și iubire de Dumnezeu în inimile lor. Acest lucru are legătură cu distincția dintre cei care caută să-L înțeleagă pe Dumnezeu și cei care nu caută. Odată ce o persoană Îl înțelege, asta arată că inima ei s-a întors complet către Dumnezeu și arată că iubirea pentru Dumnezeu din inima ei este spontană. Numai o astfel de persoană Îl are pe Dumnezeu în inima ei. A-și întoarce inima spre Dumnezeu este o precondiție pentru a pătrunde pe calea cea dreaptă, a-L înțelege pe Dumnezeu și a dobândi iubirea față de Dumnezeu. Nu este un semn că persoana și-a îndeplinit în întregime datoria de a-L iubi pe Dumnezeu, nici că are o iubire autentică pentru El. Singura modalitate prin care o persoană poate obține iubire de Dumnezeu autentică este să-și întoarcă inima către El, care este, de asemenea, primul lucru pe care se cuvine să-l facă drept una dintre creațiile Lui. Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt cu toții oameni care caută viața, adică oameni care urmăresc adevărul și oameni care Îl doresc cu adevărat pe Dumnezeu; cu toții au luminarea de la Duhul Sfânt și au fost mișcați de către El. Sunt cu toții capabili să dobândească îndrumarea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Iubirea autentică față de Dumnezeu este spontană”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 495)

Astăzi, pe măsură ce căutați să-L iubiți și să Îl cunoașteți pe Dumnezeu, într-o privință trebuie să îndurați greutăți și rafinare, iar într-o alta, să plătiți un preț. Nicio lecție nu este mai profundă decât lecția de a-L iubi pe Dumnezeu și se poate spune că lecția pe care oamenii o învață dintr-o viață de credință este cum să-L iubească pe Dumnezeu. Ceea ce înseamnă că, dacă tu crezi în Dumnezeu, trebuie să-L iubești pe Dumnezeu. Dacă numai crezi în Dumnezeu, dar nu-L iubești și nu ai dobândit cunoașterea de

Dumnezeu și nu L-ai iubit niciodată pe Dumnezeu cu o iubire adevărată care vine din inima ta, atunci credința ta în Dumnezeu este inutilă; dacă, în credința ta în Dumnezeu, nu-L iubești pe Dumnezeu, atunci trăiești în zadar și întreaga ta viață este cea mai josnică dintre toate viețile. Dacă, de-a lungul întregii tale vieți, nu L-ai iubit sau nu L-ai mulțumit niciodată pe Dumnezeu, atunci ce rost are să trăiești? Și care este rostul credinței tale în Dumnezeu? Nu este asta o risipă de efort? Cu alte cuvinte, dacă oamenii trebuie să creadă în Dumnezeu și să-L iubească pe Dumnezeu, atunci ei trebuie să plătească un preț. Decât să încerce să acționeze într-un anumit mod la exterior, ar trebui să caute o înțelegere adevărată în adâncul inimii lor. Dacă ești entuziasmat în ceea ce privește cântatul și dansul, dar incapabil de a pune în practică adevărul, se poate spune că-L iubești pe Dumnezeu? Iubirea față de Dumnezeu necesită să cauți voia lui Dumnezeu în toate lucrurile și să cercetezi profund atunci când ți se întâmplă ceva, încercând să înțelegi voia lui Dumnezeu și încercând să vezi care este voia lui Dumnezeu în această chestiune, ceea ce El îți cere să realizezi și cum ar trebui să ții cont de voia Lui. De exemplu: se întâmplă ceva ce necesită să înduri greutăți, moment în care ar trebui să înțelegi care este voia lui Dumnezeu și cum să fii atent la voia Lui. Nu trebuie să te mulțumești: mai întâi lasă-te deoparte pe tine însuți. Nimic nu este mai josnic decât trupul. Trebuie să cauți să-L mulțumești pe Dumnezeu și să îți îndeplinești datoria. Cu astfel de gânduri, Dumnezeu îți va aduce luminare specială în această chestiune, iar inima ta va găsi și ea mângâiere. Fie că e un lucru mare sau mic, când ți se întâmplă ceva, trebuie mai întâi să te lași pe tine însuți deoparte și să consideri trupul ca fiind cel mai de josnic dintre toate lucrurile. Cu cât mulțumești mai mult trupul, cu atât își ia mai multe libertăți; dacă-l mulțumești de data aceasta, data viitoare va cere mai mult. Pe măsură ce acest lucru va continua, oamenii vor ajunge să iubească trupul

și mai mult. Trupul are mereu dorințe extravagante; întotdeauna îți cere să-l satisfaci și să-l mulțumești lăuntric, fie că e vorba despre lucrurile pe care le mănânci, pe care le porți sau dacă îți pierzi cumpătul sau te dedai propriilor slăbiciuni și leneviei… Cu cât mulțumești mai mult trupul, cu atât mai mult cresc dorințele lui și cu atât mai desfrânat devine, până când ajunge în punctul în care trupul oamenilor găzduiește noțiuni și mai profunde și nu se supune lui Dumnezeu și se slăvește și se îndoiește de lucrarea lui Dumnezeu. Cu cât mulțumești mai mult trupul, cu atât sunt mai mari slăbiciunile acestuia; vei simți întotdeauna că nimeni nu îți înțelege slăbiciunile, vei crede mereu că Dumnezeu a mers prea departe și vei spune: „Cum poate Dumnezeu să fie așa de aspru? De ce nu le dă oamenilor o pauză?” Când oamenii satisfac trupul și îl prețuiesc prea mult, atunci se ruinează. Dacă Îl iubești cu adevărat pe Dumnezeu și nu mulțumești trupul, atunci vei vedea că tot ceea ce face Dumnezeu este atât de corect și atât de bun și că blestemul Lui asupra răzvrătirii tale și judecata Lui asupra nelegiuirii tale sunt justificate. Vor fi momente când Dumnezeu te va pedepsi și te va disciplina și va ridica un mediu care te va tempera, forțându-te să apari înaintea Lui – și vei simți întotdeauna că ceea ce face Dumnezeu este minunat. Astfel, vei simți ca și cum nu este prea multă durere și că Dumnezeu este atât de minunat. Dacă te dedai slăbiciunilor trupului și spui că Dumnezeu merge prea departe, atunci vei simți întotdeauna durerea și vei fi mereu deprimat și nelămurit în legătură cu toată lucrarea lui Dumnezeu și ți se va părea că Dumnezeu nu are nicio simpatie față de slăbiciunea omului și nu cunoaște dificultățile omului. Și, astfel, te veți simți mereu mizerabil și singur, ca și cum ai fi suferit o mare nedreptate, iar în acest moment vei începe să te plângi. Cu cât te îndrepți mai mult spre slăbiciunile trupului în acest fel, cu atât mai mult vei simți că Dumnezeu merge prea departe, până când situația se va înrăutăți într-atât

încât vei nega lucrarea lui Dumnezeu și vei începe să te opui lui Dumnezeu și să devii foarte neascultător. Astfel, trebuie să te răzvrătești împotriva trupului și să nu te îndrepți spre acesta: „Soțul meu (soția mea), copiii, perspectivele, căsătoria, familia – nimic din toate acestea nu contează! În inima mea este numai Dumnezeu și trebuie să-mi dau toată silința pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu, și nu trupul”. Trebuie să ai această hotărâre. Dacă ești întotdeauna stăpânit de o astfel de hotărâre, atunci când vei pune adevărul în practică și te vei lăsa deoparte, vei putea face acest lucru cu puțin efort. Se spune că era odată un fermier care a văzut un șarpe care era nemișcat pe drum. Fermierul l-a luat și l-a ținut la pieptul său, iar după ce șarpele și-a revenit, l-a mușcat mortal pe fermier. Trupul omului este ca șarpele: esența trupului e să facă rău vieții omului – și, atunci când toate îi reușesc pe deplin, omul își pierde viața. Trupul aparține Satanei. În interiorul acestuia sunt dorințe extravagante, se gândește doar la sine, își dorește să se bucure de confort și de timpul liber, să se desfete în lene și în trândăvie și, satisfăcându-l până la un anumit punct, în cele din urmă, vei termina prin a fi mâncat de acesta. Adică, dacă îl satisfaci de data aceasta, data viitoare îți va cere mai mult. Acesta are întotdeauna dorințe extravagante și noi cerințe și profită de înclinația ta spre trup pentru a te face să-l prețuiești și mai mult și să trăiești în confortul acestuia – și, dacă nu-l biruiești, în cele din urmă te vei distruge. Dacă poți să câștigi viață înaintea lui Dumnezeu și care va fi finalul tău depinde de modul în care îți desfășori răzvrătirea împotriva trupului. Dumnezeu te-a mântuit și te-a ales și te-a predestinat, dar dacă astăzi nu ești dispus să-L mulțumești, să pui adevărul în practică și să te răzvrătești împotriva propriului trup cu o inimă care-L iubește cu adevărat pe Dumnezeu, în cele din urmă vei sfârși prin a te ruina și vei suferi amarnic. Dacă te dedai mereu trupului, Satana te va înghiți treptat și te va lăsa fără viață sau atingerea Duhului, până când va

veni ziua când în tine nu va fi decât întuneric. Când vei trăi în întuneric, înseamnă că vei fi fost luat captiv de Satana, nu Îl vei mai avea pe Dumnezeu în inima ta, iar în acel moment Îi vei nega existența și Îl vei părăsi. Astfel, dacă oamenii doresc să-L iubească pe Dumnezeu, trebuie să plătească prețul durerii și să îndure greutăți. Nu este nevoie de fervoare exterioară și de greutăți, nu este nevoie să citească mai mult sau să alerge de colo până colo mai mult; în schimb, ar trebui să renunțe la lucrurile din interiorul lor: la gândurile extravagante, interesele personale și propriile lor considerații, noțiuni și intenții. Aceasta este voia lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 496)

Felul în care Dumnezeu Se ocupă de firea externă a oamenilor este, de asemenea, o parte a lucrării Sale, care se ocupă, de exemplu, de umanitatea externă, anormală a oamenilor, de stilul lor de viață și de obiceiurile, de căile și de practicile lor, precum și de practicile lor externe și de fervoarea lor. Dar când El cere ca oamenii să pună adevărul în practică și să-și schimbe firile, cele de care Se ocupă în primul rând sunt intențiile și noțiunile din sinea lor. A te ocupa numai de firea ta exterioară nu este greu; este ca și cum ți s-ar cere să nu mănânci ceea ce îți place, ceea ce e ușor. Cu toate acestea, nu este ușor de renunțat la ceea ce atinge noțiunile din interiorul tău: este nevoie ca oamenii să se răzvrătească împotriva trupului, să plătească un preț și să sufere înaintea lui Dumnezeu. Acest lucru este valabil mai ales în cazul intențiilor oamenilor. De când oamenii au început să creadă în Dumnezeu, ei au nutrit multe intenții incorecte. Când nu pui adevărul în practică, simți că toate intențiile tale sunt corecte, dar când ți se va întâmpla ceva, vei vedea că există multe intenții incorecte în sinea ta. Astfel, când Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni, El îi determină să

înțeleagă că în ei există multe noțiuni care le fac dificilă cunoașterea lui Dumnezeu. Când recunoști că intențiile tale sunt greșite, dacă ești capabil să nu mai practici conform noțiunilor și intențiilor tale și dacă ești capabil să fii martorul lui Dumnezeu și să rămâi ferm pe poziția ta în tot ceea ce ți se întâmplă, acest lucru dovedește că te-ai răzvrătit împotriva trupului. Când te răzvrătești împotriva trupului atunci, inevitabil, se va da o luptă în interiorul tău. Satana va încerca să îi facă pe oameni să îl urmeze, va încerca să îi facă să urmeze noțiunile despre trup și să susțină interesele trupului – dar cuvintele lui Dumnezeu îi vor lumina și ilumina lăuntric pe oameni și în acest moment va depinde de tine dacă Îl urmezi pe Dumnezeu sau pe Satana. Dumnezeu le cere oamenilor să pună adevărul în practică, în primul rând, pentru a face față lucrurilor din sinea lor, pentru a face față gândurilor și noțiunilor lor care nu sunt după placul inimii lui Dumnezeu. Duhul Sfânt îi atinge pe oameni în inima lor și îi luminează și iluminează. Astfel, în spatele a tot ceea ce se întâmplă este o luptă: de fiecare dată când oamenii pun în practică adevărul sau dragostea pentru Dumnezeu, există o mare luptă și, deși totul poate părea în regulă cu trupul lor, în adâncul inimii lor se duce o luptă pe viață și pe moarte, de fapt – și numai după această bătălie intensă, după foarte multă gândire, se poate decide victoria sau înfrângerea. Nu știe nimeni dacă să plângă sau să râdă. Deoarece multe dintre intențiile interne ale oamenilor sunt greșite sau pentru că o mare parte din lucrarea lui Dumnezeu este în contradicție cu noțiunile lor, când oamenii pun adevărul în practică, o mare luptă se dă în spatele scenei. După ce acest adevăr va fi fost pus în practică, în spatele scenei, oamenii vor fi vărsat nenumărate lacrimi de tristețe înainte de a se hotărî, în cele din urmă, să-L mulțumească pe Dumnezeu. Din cauza acestei bătălii îndură oamenii suferință și rafinare; aceasta este suferința adevărată. Când bătălia va veni asupra voastră, dacă vei fi în stare să stai cu adevărat de partea lui Dumnezeu, vei putea să-L

mulțumești pe Dumnezeu. În timpul practicării adevărului, este inevitabil ca o persoană să sufere lăuntric; dacă, atunci când au pus adevărul în practică, totul în oameni ar fi fost corect, atunci nu ar fi avut nevoie să fie desăvârșiți de Dumnezeu și nu ar mai fi fost nicio bătălie și nu ar mai fi suferit. Din cauza faptului că în oameni există multe lucruri care nu sunt potrivite pentru a fi folosite de Dumnezeu și pentru că există mult din firea răzvrătită a trupului, ei trebuie să învețe mai temeinic lecția de răzvrătire împotriva trupului. Aceasta este ceea ce Dumnezeu numește suferința pe care l-a rugat pe om să o îndure cu El. Când întâmpini dificultăți, grăbește-te și roagă-te lui Dumnezeu: „Doamne! Vreau să Te mulțumesc, vreau să îndur greutățile finale pentru a-Ți mulțumi inima și, indiferent de cât de mari sunt obstacolele pe care le întâlnesc, tot trebuie să Te mulțumesc. Chiar dacă trebuie să renunț la întreaga mea viață, trebuie să Te mulțumesc!” Cu această hotărâre, când te vei ruga astfel, vei fi capabil să rămâi ferm în mărturia ta. De fiecare dată când pun adevărul în practică, de fiecare dată când se supun rafinării, de fiecare dată când sunt judecați și de fiecare dată când lucrarea lui Dumnezeu vine asupra lor, oamenii trebuie să sufere o durere extremă. Toate acestea sunt un test pentru oameni, așa că în toți este o bătălie. Acesta este prețul real pe care îl plătesc. A citi mai mult din cuvintele lui Dumnezeu și a alerga de colo până colo mai mult este o parte a acelui preț. Este ceea ce trebuie să facă oamenii, este datoria lor și responsabilitatea pe care ar trebui să o îndeplinească, dar oamenii trebuie să lase deoparte ceea ce trebuie să fie lăsat deoparte din ei. Dacă nu faci asta, atunci, indiferent de intensitatea suferinței tale exterioare și indiferent cât de mult vei alerga, totul va fi în zadar! Ceea ce înseamnă că numai schimbările din tine pot determina dacă greutățile tale exterioare sunt de valoare. Când firea ta interioară s-a schimbat și ai pus în practică adevărul, atunci toată suferința ta exterioară va obține aprobarea lui Dumnezeu; dacă nu există

nicio schimbare în firea ta interioară, atunci indiferent de cât de mult suferi sau de cât de mult alergi de colo până colo pe afară, nu va exista nicio aprobare din partea lui Dumnezeu – iar greutățile care nu sunt confirmate de Dumnezeu sunt în zadar. Astfel, dacă prețul pe care l-ai plătit este aprobat de Dumnezeu sau nu este determinat de faptul dacă a existat sau nu o schimbare în tine și dacă ai pus sau nu adevărul în practică și te-ai răzvrătit împotriva propriilor intenții și noțiuni pentru a obține mulțumirea voii lui Dumnezeu, cunoașterea lui Dumnezeu și loialitatea față de Dumnezeu. Indiferent de cât de mult alergi de colo până colo, dacă nu ai știut niciodată să te răzvrătești împotriva propriilor intenții, ci doar să cauți acțiuni exterioare și fervoare și nu ai acordat niciodată atenție vieții tale, atunci greutățile tale vor fi fost în zadar. Dacă într-un anumit mediu ai ceva de spus, dar în sinea ta simți că nu este corect să o faci, că a spune lucrul acela nu este în folosul fraților și surorilor tale și că îi poți răni, atunci nu vei spune acel lucru, preferând să suferi înăuntru, căci aceste cuvinte nu sunt capabile să îndeplinească voia lui Dumnezeu. În acest moment, se va da o luptă în sinea ta, dar vei fi dispus să suporți durerea și să renunți la ceea ce iubești. Vei fi dispus să înduri această greutate pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și, deși vei suferi de durere în interior, nu te vei lăsa pradă trupului, și inima lui Dumnezeu va fi mulțumită și tu, de asemenea, vei fi mângâiat în sinea ta. Asta înseamnă să plătești cu adevărat un preț și este prețul dorit de Dumnezeu. Dacă faci acest lucru, Dumnezeu te va binecuvânta cu siguranță; dacă nu poți realiza acest lucru, atunci indiferent de cât de mult înțelegi sau de cât de bine vorbești, totul va fi în zadar! Dacă, pe calea spre a-L iubi pe Dumnezeu, vei fi în stare să rămâi de partea lui Dumnezeu atunci când El Se va lupta cu Satana și nu te vei întoarce la Satana, atunci vei fi obținut iubirea față de Dumnezeu și vei fi rămas ferm în mărturia ta.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 497)

În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din aranjamente sau intervenții umane. Dar, în spatele scenei, fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor față de Dumnezeu. Luați ca exemplu pe Iov, când a fost încercat: în spatele scenei, Satana făcea un pariu cu Dumnezeu și ceea ce i s-a întâmplat lui Iov au fost faptele și intervenția oamenilor. În spatele fiecărui pas al lucrării pe care Dumnezeu o face în voi este pariul Satanei cu Dumnezeu – în spatele acestui tot este o luptă. De exemplu, dacă ai idei preconcepute față de frații și de surorile tale, vei avea cuvinte pe care vei vrea să le spui – cuvinte despre care simți că I-ar displăcea lui Dumnezeu – dar, dacă nu le spui, vei simți un disconfort interior și în acest moment o luptă va începe să se dea în tine: „Să vorbesc sau nu?” Aceasta este bătălia. Astfel, în toate lucrurile pe care le întâlnești se dă o luptă și, când există o luptă înăuntrul tău, datorită cooperării și suferinței tale reale, Dumnezeu lucrează în tine. În cele din urmă, poți lăsa problema deoparte înlăuntrul tău și mânia se stinge în mod natural. Acesta este efectul cooperării tale cu Dumnezeu. Tot ceea ce fac oamenii cere ca ei să plătească un anumit preț pentru eforturile lor. Fără greutăți reale, nu Îl pot mulțumi pe Dumnezeu; și nici măcar nu sunt aproape de a-L mulțumi pe Dumnezeu și spun doar sloganuri goale! Pot aceste sloganuri goale să-L mulțumească pe Dumnezeu? Când Dumnezeu și Satana se luptă în tărâmul spiritual, cum ar trebui să-L mulțumești pe Dumnezeu și cum ar trebui să rămâi ferm în mărturia față de El? Ar trebui să știi că tot ceea ce ți se întâmplă este o mare încercare și timpul când

Dumnezeu are nevoie de tine pentru a fi mărturie. Cu toate că ar putea să pară neimportant din afară, când aceste lucruri se întâmplă, arată dacă Îl iubești sau nu pe Dumnezeu. Dacă Îl iubești, vei fi capabil să rămâi ferm în mărturia ta față de El și, dacă nu ai pus în practică dragostea pentru El, acest lucru arată că nu ești cineva care pune adevărul în practică, că ești lipsit de adevăr și viață, că ești pleavă! Tot ceea ce se întâmplă oamenilor se întâmplă atunci când Dumnezeu are nevoie ca ei să rămână fermi în mărturia lor față de El. Cu toate că nu ți se întâmplă nimic important în momentul de față și nu aduci mare mărturie, fiecare detaliu al vieții tale de zi cu zi e o chestiune de mărturie față de Dumnezeu. Dacă poți câștiga admirația fraților și surorilor tale, a membrilor familiei tale și a tuturor celor din jurul tău; dacă, într-o zi, cei necredincioși vor veni și vor admira tot ceea ce faci și vei vedea că tot ce face Dumnezeu este minunat, atunci vei fi mărturisit ferm. Deși nu ai discernământ și calibrul tău este mic, prin desăvârșirea ta de către Dumnezeu, ești capabil să-L mulțumești și să fii atent la voia Lui, arătându-le celorlalți ce mare lucrare a făcut în oamenii de cel mai mic calibru. Când oamenii ajung să-L cunoască pe Dumnezeu și devin biruitori înaintea Satanei, în mare măsură loiali lui Dumnezeu, atunci niciunul nu are mai multă coloană vertebrală decât acest grup de oameni, iar aceasta este cea mai măreață mărturie. Deși ești incapabil să faci o mare lucrare, ești capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu. Alții nu pot să-și lase la o parte noțiunile, dar tu poți; alții nu pot să fie mărturie lui Dumnezeu în timpul experiențelor lor reale, dar tu îți poți folosi statura și acțiunile reale pentru a răsplăti dragostea lui Dumnezeu și Îi poți fi mărturie răsunătoare lui Dumnezeu. Doar acest lucru contează ca fiind de fapt iubirea față de Dumnezeu. Dacă ești incapabil de acest lucru, atunci nu ești mărturie printre membrii familiei tale, printre frații și surorile tale sau în fața popoarelor lumii. Dacă nu poți fi mărturie înaintea Satanei, Satana va râde

de tine, te va trata ca pe o glumă, ca pe o jucărie, adesea te va prosti și te va scoate din minți. Pe viitor, nenumărate încercări pot să se abată asupra ta – dar astăzi, dacă Îl iubești pe Dumnezeu cu o inimă adevărată și dacă, indiferent de cât de mari vor fi încercările viitoare, indiferent de ceea ce ți se întâmplă, ești capabil să rămâi ferm în mărturia ta și ești capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu, atunci inima ta va fi mângâiată și nu-ți va fi frică, indiferent de cât de mari vor fi încercările pe care le vei întâlni pe viitor. Nu puteți vedea ce se va întâmpla în viitor; nu puteți decât să-L mulțumiți pe Dumnezeu în situațiile actuale. Nu sunteți capabili să faceți nicio mare lucrare și ar trebui să vă concentrați pe a-L mulțumi pe Dumnezeu prin trăirea cuvintelor Lui în viața reală și să fiți mărturie puternică și răsunătoare, care aduce rușine asupra Satanei. Cu toate că trupul tău va rămâne nemulțumit și vei fi suferit, Îl vei fi mulțumit pe Dumnezeu și rușinat pe Satana. Dacă practici întotdeauna în acest fel, Dumnezeu va deschide o cale înaintea ta. Când, într-o bună zi, va veni o încercare mare, alții vor cădea, dar tu vei fi în continuare în stare să rămâi ferm: datorită prețului pe care l-ai plătit, Dumnezeu te va proteja pentru a te putea menține ferm și a nu cădea. Dacă, de regulă, ești capabil să pui adevărul în practică și să-L mulțumești pe Dumnezeu cu o inimă care Îl iubește cu adevărat, atunci Dumnezeu te va proteja cu siguranță pe durata încercărilor ce vor veni. Chiar dacă ești nesăbuit și de statură și calibru mic, Dumnezeu nu va face discriminări împotriva ta. Aceasta depinde de faptul dacă intențiile tale sunt drepte sau nu. Astăzi, ești capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu, lucru la care ești atent în cel mai mic detaliu, Îl mulțumești pe Dumnezeu în toate lucrurile, ai o inimă care Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu, îți dăruiești inima adevărată lui Dumnezeu și, deși există unele lucruri pe care nu poți să le înțelegi, poți veni înaintea lui Dumnezeu pentru a-ți îndrepta intențiile și a căuta voia lui Dumnezeu și a face tot ceea ce este

necesar pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Poate că frații și surorile tale te vor părăsi, dar inima ta va mulțumi pe Dumnezeu și nu vei râvni la plăcerile trupului. Dacă vei practica întotdeauna în acest fel, vei fi protejat atunci când asupra ta vor veni mari încercări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 498)

Ce stare internă din oameni țintesc aceste încercări? Acestea sunt orientate spre firea rebelă a oamenilor, care nu este în stare să-L mulțumească pe Dumnezeu. Există multe lucruri care sunt impure în sinea oamenilor și multe care sunt ipocrite și, astfel, Dumnezeu îi supune pe oameni încercărilor pentru a-i purifica. Dar dacă astăzi ești în stare să-L mulțumești pe Dumnezeu, atunci încercările viitoare vor fi o desăvârșire pentru tine. Dacă astăzi nu ești în stare să-L mulțumești pe Dumnezeu, atunci încercările viitoare te vor ispiti și vei cădea pe neștiute, iar în acel moment nu vei putea să te ajuți, pentru că nu poți ține pasul cu lucrarea lui Dumnezeu și nu ești înzestrat cu statură reală. Așadar, dacă dorești să rămâi ferm pe viitor, să-L mulțumești pe Dumnezeu mai bine și să-L urmezi până la sfârșit, astăzi trebuie să construiești o fundație solidă. Trebuie să-L mulțumești pe Dumnezeu punând adevărul în practică în toate lucrurile și fiind atent la voia Lui. Dacă practica ta va fi mereu aceasta, va exista o bază în tine și Dumnezeu va inspira în tine o inimă care Îl iubește și El îți va da credință. Într-o zi, când o încercare se va abate cu adevărat asupra ta, s-ar putea să suferi o oarecare durere și să fii profund îndurerat la un moment dat și să pătimești o durere zdrobitoare, ca și cum ai fi murit – dar dragostea ta pentru Dumnezeu nu se va schimba și va deveni chiar mai profundă. Acestea sunt binecuvântările lui Dumnezeu. Dacă ești în stare să accepți tot ceea ce Dumnezeu spune și face astăzi cu o inimă ascultătoare, atunci cu

siguranță vei fi binecuvântat de Dumnezeu și astfel, vei fi cineva care este binecuvântat de Dumnezeu și primește promisiunea Lui. Dacă astăzi nu practici, atunci când într-o zi se vor abate încercări asupra ta, vei lipsit de credință sau de o inimă iubitoare, iar în acel moment încercarea va deveni ispită; vei fi aruncat în mijlocul ispitei Satanei și nu vei avea nicio cale de scăpare. Astăzi, poate că ești capabil să rămâi ferm atunci când o mică încercare se abate asupra ta, dar nu vei fi neapărat în măsură să rămâi ferm atunci când, într-o zi, o mare încercare se va abate asupra ta. Unii oameni sunt îngâmfați și cred că sunt deja aproape perfecți. Dacă nu vei căuta mai în profunzime în acele vremuri și vei rămâne mulțumit, atunci vei fi în pericol. Astăzi, Dumnezeu nu face lucrarea unor încercări mai mari și totul pare bine, dar când Dumnezeu te va pune la încercare, vei descoperi că îți lipsesc multe lucruri, căci statura ta este prea mică și ești incapabil să reziști la încercări mari. Dacă rămâi așa cum ești și te afli într-o stare de inerție, atunci, când încercările vor veni, tu vei cădea. Ar trebui să vă uitați adesea la cât de mică este statura voastră; numai în acest fel veți face progrese. Dacă doar în timpul încercărilor vezi că statura ta este atât de mică, că voința ta este atât de slabă încât prea puțin din tine este real și că nu ești potrivit pentru voia lui Dumnezeu – dacă îți dai seama de aceste lucruri abia în acel moment, atunci va fi prea târziu.

Dacă nu cunoști firea lui Dumnezeu, atunci vei cădea în mod inevitabil în timpul încercărilor, pentru că nu ești conștient de modul în care Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni, de metodele prin care Dumnezeu îi desăvârșește, iar când încercările lui Dumnezeu se vor abate asupra ta și acestea nu vor corespunde noțiunilor tale, nu vei putea rămâne ferm. Adevărata dragoste a lui Dumnezeu este întreaga Lui fire, și atunci când întreaga Lui fire se arată oamenilor, ce aduce acest lucru trupului tău? Când firea dreaptă a lui Dumnezeu se arată oamenilor, trupul lor va suferi în mod

inevitabil multă durere. Dacă nu suferi această durere, atunci nu poți fi desăvârșit de Dumnezeu și nici nu vei putea să-I dedici dragoste adevărată lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu te va desăvârși, El îți va arăta cu siguranță întreaga Sa fire. Din momentul facerii până în ziua de astăzi, Dumnezeu nu Și-a arătat niciodată întreaga Sa fire omului – dar, în zilele de pe urmă, Își va dezvălui firea în fața acestui grup de oameni pe care El i-a predestinat și i-a ales și, făcându-i pe oameni desăvârșiți, Își dezvăluie firile prin intermediul cărora desăvârșește un grup de oameni. Aceasta este dragostea adevărată a lui Dumnezeu față de oameni. A trăi dragostea adevărată a lui Dumnezeu necesită ca oamenii să sufere dureri extreme și să plătească un preț ridicat. Doar după aceasta ei vor fi câștigați de Dumnezeu și vor putea să-I înapoieze lui Dumnezeu dragostea lor și numai atunci inima lui Dumnezeu va fi mulțumită. Dacă oamenii doresc să fie desăvârșiți de Dumnezeu și, dacă doresc să-I facă voia și să-și dea pe deplin dragostea adevărată lui Dumnezeu, atunci trebuie să îndure multe suferințe și multe chinuri din împrejurările lor, să sufere o durere mai rea decât moartea. În cele din urmă vor fi nevoiți să-și dea inima adevărată înapoi lui Dumnezeu. Dacă cineva iubește sau nu cu adevărat pe Dumnezeu se va vedea în timpul greutăților și al rafinării. Dumnezeu purifică dragostea oamenilor, iar acest lucru se realizează numai în mijlocul greutăților și al rafinării.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 499)

Esența credinței majorității oamenilor în Dumnezeu este convingere religioasă: ei sunt incapabili de a-L iubi pe Dumnezeu și pot doar să-L urmeze pe Dumnezeu precum un robot, incapabili de a tânji cu adevărat după Dumnezeu sau a-L adora. Ei doar Îl urmează în tăcere. Mulți oameni cred în Dumnezeu, dar există foarte puțini care Îl iubesc pe Dumnezeu; ei

doar Îl „venerează” pe Dumnezeu pentru că le este teamă de o catastrofă, sau Îl „admiră” pe Dumnezeu pentru că El este mare și puternic – dar în venerația și admirația lor nu există iubire sau tânjire adevărată. În experiențele lor, ei caută detaliile puțin importante ale adevărului sau niște mistere nesemnificative. Majoritatea oamenilor doar urmează, căutând să capete binecuvântări în ape tulburi; ei nu caută adevărul, nici nu I se supun cu adevărat lui Dumnezeu pentru a primi binecuvântările Lui. Viața credinței tuturor oamenilor în Dumnezeu este lipsită de semnificație, este fără valoare și în ea sunt considerațiile și țelurile lor; ei nu cred în Dumnezeu pentru a-L iubi pe Dumnezeu, ci pentru a fi binecuvântați. Mulți oameni acționează după cum vor, fac orice vor și nu se gândesc niciodată la interesele lui Dumnezeu sau dacă ceea ce fac ei este în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Astfel de oameni nu pot obține credință adevărată, cu atât mai puțin iubirea de Dumnezeu. Esența lui Dumnezeu nu este doar pentru ca omul să creadă în ea; este, mai mult decât atât, pentru ca omul să o iubească. Dar mulți dintre aceia care cred în Dumnezeu sunt incapabili de a descoperi acest „secret”. Oamenii nu îndrăznesc să-L iubească pe Dumnezeu, nici nu încearcă să-L iubească. Ei nu au descoperit niciodată că există atât de multe lucruri care sunt adorabile la Dumnezeu; ei nu au descoperit niciodată că Dumnezeu este Dumnezeul care iubește omul și că El este pentru om Dumnezeul ce trebuie iubit. Frumusețea lui Dumnezeu este exprimată în lucrarea Sa: doar când experimentează lucrarea Sa pot oamenii să-I descopere frumusețea; doar în experiențele lor actuale pot ei să aprecieze frumusețea lui Dumnezeu; și fără a o observa în viața reală, nimeni nu poate descoperi frumusețea lui Dumnezeu. Există atât de multe lucruri de iubit la Dumnezeu, dar fără a interacționa efectiv cu El, oamenii sunt incapabili să le descopere. Ceea ce înseamnă că, dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, oamenii ar fi fost incapabili să interacționeze cu adevărat cu

El, și dacă ei ar fi incapabili să interacționeze cu adevărat cu El, ei, de asemenea, ar fi incapabili să Îi experimenteze lucrarea – și astfel, iubirea lor pentru Dumnezeu ar fi contaminată cu multă falsitate și imaginație. Iubirea pentru Dumnezeu din ceruri nu este la fel de reală ca iubirea pentru Dumnezeul de pe pământ, căci cunoașterea lui Dumnezeu din ceruri de către oameni este construită pe închipuirile lor, mai degrabă decât pe ceea ce au văzut cu proprii lor ochi și ce au experimentat ei personal. Când Dumnezeu vine pe pământ, oamenii pot să Îi privească faptele reale și frumusețea Sa și ei pot vedea totul din firea Sa practică și normală, toate acestea fiind de o mie de ori mai reale decât cunoașterea lui Dumnezeu din cer. Indiferent cât de mult oamenii Îl iubesc pe Dumnezeu din cer, nu există nimic real la această iubire și este plină de idei umane. Indiferent cât de mică este iubirea lor pentru Dumnezeu de pe pământ, iubirea lor este reală; chiar dacă există doar puțin din ea, ea este tot reală. Dumnezeu îi face pe oameni să Îl cunoască prin lucrare adevărată, și prin această cunoaștere El le câștigă dragostea. Este ca și cu Petru: dacă el nu ar fi trăit cu Isus, ar fi fost imposibil pentru el să-L adore pe Isus. La fel era și loialitatea sa către Isus, construită pe interacțiunea lui cu Isus. Pentru a-l face pe om să-L iubească, Dumnezeu a venit printre oameni și trăiește împreună cu oamenii și tot ceea îl face pe om să vadă și să experimenteze este realitatea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor trăi veșnic în lumina Lui”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 500)

Dumnezeu utilizează realitatea și apariția faptelor pentru a-i desăvârși pe oameni; cuvintele lui Dumnezeu îndeplinesc o parte din desăvârșirea de către El a oamenilor și aceasta este lucrarea de îndrumare și deschidere a căii. Ceea ce înseamnă că în cuvintele lui Dumnezeu trebuie să găsești calea

de a practica și cunoașterea viziunilor. Prin înțelegerea acestor lucruri, omul va avea o cale și viziuni în practica lui efectivă și va fi capabil să dobândească luminarea prin cuvintele lui Dumnezeu; el va fi capabil să înțeleagă că aceste lucruri au venit de la Dumnezeu și în stare să discearnă multe. După ce a înțeles, omul trebuie să intre imediat în această realitate și trebuie să utilizeze cuvintele lui Dumnezeu pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu în viața lui adevărată. Dumnezeu te va călăuzi în toate lucrurile și îți va da o cale de a practica și te va face să simți că El este deosebit de minunat și îți va permite să vezi că fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu în tine este menit să te desăvârșească. Dacă dorești să vezi iubirea lui Dumnezeu, dacă dorești să experimentezi cu adevărat iubirea lui Dumnezeu, atunci trebuie să te afunzi adânc în realitate, să te afunzi adânc în viața reală și să vezi că tot ceea ce face Dumnezeu este iubire și mântuire, că tot ceea ce face El este să le permită oamenilor să lase în urmă ceea ce este necurat și să rafineze lucrurile dinlăuntrul omului care nu pot să mulțumească voia lui Dumnezeu. Dumnezeu utilizează cuvinte pentru a-l aproviziona pe om; El rânduiește împrejurările vieții reale ca oamenii să experimenteze, iar dacă oamenii mănâncă și beau multe din cuvintele lui Dumnezeu, atunci când ei le pun într-adevăr în practică, ei pot rezolva toate dificultățile din viețile lor utilizând multe cuvinte ale lui Dumnezeu. Ceea ce înseamnă că trebuie să ai cuvintele lui Dumnezeu pentru a te afunda adânc în realitate; dacă nu mănânci și nu bei cuvintele lui Dumnezeu și ești fără lucrarea lui Dumnezeu, atunci nu vei avea nicio cale în viața reală. Dacă nu mănânci sau nu bei cuvintele lui Dumnezeu, atunci vei fi confuz când ți se va întâmpla ceva. Tu știi doar că ar trebui să Îl iubești pe Dumnezeu, dar ești incapabil de orice diferențiere și nu ai nicio cale de a practica; ești zăpăcit și confuz și uneori chiar crezi că prin satisfacerea trupului Îl mulțumești pe Dumnezeu – toate acestea fiind consecința

nemâncatului și nebăutului cuvintelor lui Dumnezeu. Ceea ce înseamnă că dacă ești fără ajutorul cuvintelor lui Dumnezeu și doar bâjbâi în cadrul realității, atunci ești fundamental incapabil de a găsi calea de practicare. Astfel de oameni pur și simplu nu înțeleg ceea ce înseamnă să crezi în Dumnezeu, cu atât mai puțin înțeleg ce înseamnă să Îl iubești pe Dumnezeu. Dacă, utilizând luminarea și îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, deseori te rogi și explorezi și cauți, iar prin acestea descoperi ceea ce ar trebui să pui în practică, găsești oportunități pentru lucrarea Duhului Sfânt, cooperezi cu adevărat cu Dumnezeu și nu ești zăpăcit și confuz, atunci vei avea o cale în viața reală și Îl vei mulțumi cu adevărat pe Dumnezeu. Când L-ai mulțumit pe Dumnezeu, în interiorul tău va exista ghidarea lui Dumnezeu și vei fi în special binecuvântat de Dumnezeu, ceea ce îți va da un sentiment de bucurie: te vei simți deosebit de onorat că L-ai mulțumit pe Dumnezeu, te vei simți deosebit de luminos în interior, și în inima ta vei fi limpede și plin de pace. Conștiința ta va fi consolată și liberă de acuzații și te vei simți plăcut pe dinăuntru când îi vei vedea pe frații și surorile tale. Aceasta este ceea ce înseamnă să te bucuri de iubirea lui Dumnezeu și doar aceasta înseamnă să te bucuri cu adevărat de Dumnezeu. Plăcerea oamenilor legată de iubirea lui Dumnezeu este obținută prin experimentare: prin experimentarea greutăților și experimentarea punerii adevărului în practică, ei câștigă binecuvântările lui Dumnezeu. Dacă doar spui că Dumnezeu te iubește cu adevărat, că Dumnezeu a plătit într-adevăr un preț mare de dragul oamenilor, că El a rostit blând și cu răbdare atât de multe cuvinte și că întotdeauna salvează oamenii, rostirea acestor cuvinte de către tine este doar o parte a beneficierii tale de Dumnezeu. Totuși, un beneficiu mai mare – un beneficiu real – este când oamenii pun adevărul în practică în viața lor reală, după care sunt plini de pace și limpezi în inimile lor. Ei se vor simți deosebit de impresionați și vor simți că Dumnezeu este

cel mai adorabil. Vei simți că prețul pe care l-ai plătit e mai mult decât corect. După ce ai plătit un preț mare în eforturile tale, vei fi deosebit de luminos în interior: vei simți că te bucuri cu adevărat de iubirea lui Dumnezeu și vei înțelege că Dumnezeu a făcut lucrarea de mântuire în oameni, că rafinarea oamenilor de către El este menită să-i purifice și că Dumnezeu încearcă oamenii pentru a testa dacă ei Îl iubesc cu adevărat. Dacă întotdeauna pui adevărul în practică în acest mod, atunci, treptat, vei dezvolta o cunoaștere clară a unei mari părți a lucrării lui Dumnezeu și, în acel moment, vei simți că, înaintea ta, cuvintele lui Dumnezeu sunt clare precum cristalul. Dacă poți înțelege cu claritate multe adevăruri, vei simți că toate lucrurile sunt ușor de pus în practică, că poți depăși orice problemă și orice ispită și vei vedea că nimic nu este o problemă pentru tine, ceea ce te va face să te simți atât de liber și eliberat. În acest moment, te vei bucura de iubirea lui Dumnezeu și iubirea adevărată a lui Dumnezeu va fi coborât asupra ta. Dumnezeu îi binecuvântează pe aceia care au viziuni, care au adevărul, care au cunoaștere și care Îl iubesc cu adevărat. Dacă oamenii doresc să privească iubirea lui Dumnezeu, ei trebuie să pună adevărul în practică în viața reală, ei trebuie să fie dispuși să îndure durere și să abandoneze ceea ce iubesc pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și, în ciuda lacrimilor din ochii lor, trebuie să fie totuși capabili să mulțumească inima lui Dumnezeu. În acest mod, Dumnezeu te va binecuvânta cu siguranță și dacă înduri greutăți precum acestea, ele vor fi urmate de lucrarea Duhului Sfânt. Prin viața reală și prin experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu, oamenii sunt capabili să vadă frumusețea lui Dumnezeu și doar dacă ei au gustat iubirea lui Dumnezeu pot să-L iubească cu adevărat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor trăi veșnic în lumina Lui”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 501)

Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu iubesc adevărul și, cu cât cei care iubesc adevărul îl pun mai mult în practică, cu atât mai mult au parte de adevăr; cu cât îl pun mai mult în practică, cu atât mai mult au iubirea lui Dumnezeu; și cu cât îl pun mai mult în practică, cu atât mai mult sunt binecuvântați de Dumnezeu. Dacă întotdeauna practici în acest mod, iubirea lui Dumnezeu pentru tine îți va permite treptat să vezi, tot așa cum Petru a ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu: Petru a spus că Dumnezeu nu are doar înțelepciunea de a crea cerurile și pământul și toate lucrurile, ci, mai mult decât atât, că El are și înțelepciunea de a face o lucrare reală în oameni. Petru a spus că El nu este doar vrednic de iubirea oamenilor datorită creării de către El a cerurilor și pământului și a tuturor lucrurilor ci, mai mult decât atât, datorită abilității Sale de a crea omul, de a salva omul, de a face omul desăvârșit și de a dărui iubirea Sa omului. La fel, Petru a spus că există multe în El care sunt vrednice de iubirea omului. Petru I-a spus lui Isus: „Oare crearea cerurilor și a pământului și a tuturor lucrurilor este singurul motiv pentru care meriți iubirea oamenilor? Există mai multe în Tine care sunt adorabile, Tu acționezi și te miști în viața reală, Duhul Tău mă atinge în interior, mă disciplinezi, îmi aduci reproșuri – aceste lucruri sunt chiar mai vrednice de iubirea oamenilor”. Dacă dorești să vezi și să experimentezi iubirea lui Dumnezeu, atunci trebuie să explorezi și să cauți în viața reală și trebuie să fii dispus să dai la o parte propriul trup. Trebuie să iei această hotărâre. Trebuie să fii o persoană cu hotărâre, care este capabilă să Îl mulțumească pe Dumnezeu în toate lucrurile, fără a fi leneș sau a tânji după plăcerile trupului, trăind nu pentru trup, ci pentru Dumnezeu. Pot exista momente când nu Îl mulțumești pe Dumnezeu. Aceasta este pentru că nu înțelegi voia lui Dumnezeu; data viitoare, chiar dacă va presupune un efort mai mare, trebuie să-L mulțumești pe El și nu trebuie să mulțumești trupul. Când experimentezi în acest mod, tu vei fi

ajuns să-L cunoști pe Dumnezeu. Vei vedea că Dumnezeu poate crea cerurile și pământul și toate lucrurile, că El S-a întrupat pentru ca oamenii să Îl vadă și să interacționeze cu El cu adevărat și; vei vedea că El este capabil să meargă printre oameni și că Duhul Său poate să îi desăvârșească pe oameni în viața reală, permițându-le să Îi vadă frumusețea și să Îi experimenteze disciplina, mustrarea și binecuvântările Sale. Dacă întotdeauna experimentezi în acest mod, în viața reală vei fi inseparabil de Dumnezeu și dacă într-o zi, relația ta cu Dumnezeu încetează să fie normală, tu vei fi capabil să înduri reproșul și să simți remușcări. Când ai o relație normală cu Dumnezeu, nu vei dori niciodată să Îl părăsești pe Dumnezeu, și dacă într-o zi Dumnezeu spune că te va părăsi, tu te vei teme și vei spune că preferi să mori decât să fii părăsit de Dumnezeu. De îndată ce ai aceste emoții, vei simți că ești incapabil de a-L părăsi pe Dumnezeu și în acest mod vei avea o bază și te vei bucura cu adevărat de iubirea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor trăi veșnic în lumina Lui”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 502)

Oamenii deseori vorbesc despre a-L lăsa pe Dumnezeu să fie viața lor, dar încă mai au de experimentat până acolo. Tu doar spui că Dumnezeu este viața ta, că El te ghidează în fiecare zi, că mănânci și bei cuvintele Sale în fiecare zi și că te rogi la El în fiecare zi și, astfel, El a devenit viața ta. Cunoașterea acelora care spun aceasta este foarte superficială. În mulți oameni nu există o bază; cuvintele lui Dumnezeu au fost plantate în interiorul lor, dar încă nu au încolțit, cu atât mai puțin nu au făcut vreun rod. Astăzi, în ce măsură ai experimentat? Doar acum, după ce Dumnezeu te-a forțat să ajungi până aici, simți că nu Îl poți părăsi pe Dumnezeu. Într-o zi, după ce experiența ta a ajuns până la un anumit punct, dacă Dumnezeu te-ar

face să pleci, nu ai putea să o faci. Întotdeauna vei simți că nu poți fi fără Dumnezeu în interiorul tău; poți fi fără un soț, soție sau copii, fără o familie, fără o mamă sau un tată, fără plăcerile trupului, dar nu poți fi fără Dumnezeu. Să fii fără Dumnezeu ar fi precum pierderea vieții tale, nu vei fi capabil să trăiești fără Dumnezeu. Când ai experimentat până la acest punct, îți vei atinge ținta credinței în Dumnezeu și în acest mod Dumnezeu va fi devenit viața ta, El va fi devenit baza existenței tale. Nu vei mai fi în stare niciodată să Îl părăsești pe Dumnezeu. Când ai experimentat în măsura aceasta, te vei fi bucurat cu adevărat de iubirea lui Dumnezeu și, când vei avea o relație destul de strânsă cu Dumnezeu, El va fi viața ta, iubirea ta și, în acel moment, te vei ruga la Dumnezeu și vei spune: „O, Dumnezeule! Nu Te pot părăsi, Tu ești viața mea, pot rezista fără orice altceva – dar fără Tine, nu pot continua să trăiesc". Aceasta este statura adevărată a oamenilor; este viața reală. Unii oameni au fost forțați să meargă atât de departe precum au făcut-o astăzi: trebuie să continue indiferent dacă vor sau nu, și ei simt întotdeauna c-ar fi prinși între ciocan și nicovală. Trebuie să experimentezi astfel încât Dumnezeu să fie viața ta, astfel încât dacă Dumnezeu ar fi luat din inima ta, ar fi ca și cum ți-ai pierde viața; Dumnezeu trebuie să fie viața ta și tu trebuie să fii incapabil să-L părăsești. În acest mod, tu Îl vei fi experimentat de fapt pe Dumnezeu și în acest moment, când Îl iubești pe Dumnezeu, Îl vei iubi cu adevărat pe Dumnezeu și va fi o iubire unică, pură. Într-o zi, când experiențele tale sunt astfel încât viața ta a atins un anumit punct, când te rogi la Dumnezeu și mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, nu vei putea să Îl părăsești pe Dumnezeu în sinea ta și, nici nu vei putea să Îl uiți, chiar dacă ai vrea. Dumnezeu va fi devenit viața ta; poți uita lumea, îți poți uita soția, soțul sau copiii, dar îți va fi greu să Îl uiți pe Dumnezeu – ar fi imposibil să faci asta, aceasta este viața ta adevărată și iubirea ta adevărată pentru Dumnezeu. Când iubirea oamenilor

față de Dumnezeu a atins un anumit punct, iubirea lor pentru niciun alt lucru nu este egală cu iubirea lor față de Dumnezeu; iubirea lor față de Dumnezeu este pe primul loc. În acest mod, ești capabil să renunți la orice altceva și ești dispus să accepți toată tratarea și emondarea din partea lui Dumnezeu. Când vei obține o iubire față de Dumnezeu care le depășește pe toate celelalte, vei trăi în realitate și în iubirea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor trăi veșnic în lumina Lui"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 503)

De îndată ce Dumnezeu devine viața din interiorul oamenilor, ei devin incapabili de a-L părăsi pe Dumnezeu. Nu este aceasta fapta lui Dumnezeu? Nu există mărturie mai mare! Dumnezeu a lucrat până la un anumit punct; El a spus ca oamenii să facă servicii, să fie mustrați sau să moară, iar oamenii nu au dat înapoi, ceea ce arată că ei au fost cuceriți de Dumnezeu. Oamenii care au adevărul sunt cei care, în experiențele lor reale, își pot păstra poziția privind mărturia lor, pot rămâne neclintiți în poziția lor, să stea de partea lui Dumnezeu, fără a se retrage, și care pot avea o relație normală cu oamenii care-L iubesc pe Dumnezeu, care, atunci când li se întâmplă lucruri, sunt capabili să I se supună total lui Dumnezeu și pot să I se supună lui Dumnezeu până la moarte. Practica și revelațiile tale din viața reală sunt o mărturie a lui Dumnezeu, acestea sunt modul de a trăi al omului și mărturia lui Dumnezeu și aceasta înseamnă cu adevărat a te bucura de iubirea lui Dumnezeu; când ai experimentat până la acest punct, efectul dorit va fi fost obținut. Ești dominat de un mod adevărat de a trăi și fiecare acțiune a ta este privită cu admirație de alții. Hainele și înfățișarea ta exterioară sunt neremarcabile, dar trăiești o viață cu cea mai mare evlavie, și când comunici cuvintele lui Dumnezeu ești ghidat și luminat de El. Ești capabil să rostești voia lui Dumnezeu prin cuvintele tale, comunici

realitatea și înțelegi multe despre servirea în duh. Ești candid în vorbire, ești decent și drept, nu cauți conflictul și ești cuviincios, capabil să te supui aranjamentelor lui Dumnezeu și îți păstrezi poziția în mărturia ta când lucrurile ți se întâmplă, și ești calm și netulburat indiferent cu ce te confrunți. Acest tip de persoană a văzut cu adevărat iubirea lui Dumnezeu. Unii oameni sunt încă tineri, dar se poartă precum o persoană de vârstă mijlocie; sunt maturi, dominați de adevăr și admirați de alții – și aceștia sunt oamenii care au mărturie și sunt manifestarea lui Dumnezeu. Ceea ce înseamnă că atunci când au experimentat până la un anumit punct, înăuntru, ei vor avea o înțelegere față de Dumnezeu și firea lor externă se va stabiliza, de asemenea. Mulți oameni nu pun adevărul în practică și nu își păstrează ferm poziția în mărturia lor. În astfel de oameni, nu există iubire pentru Dumnezeu sau mărturie pentru Dumnezeu și aceștia sunt oamenii cei mai detestați de Dumnezeu. Ei citesc cuvintele lui Dumnezeu la adunări, dar ceea ce trăiesc ei este Satana și asta Îl dezonorează pe Dumnezeu, Îl denigrează pe Dumnezeu și Îl blasfemiază. În asemenea oameni nu există niciun semn al iubirii lui Dumnezeu și ei nu au deloc lucrarea Duhului Sfânt. Așadar, cuvintele și acțiunile oamenilor îl reprezintă pe Satana. Dacă inima ta este întotdeauna în pace înaintea lui Dumnezeu și întotdeauna dai atenție oamenilor și lucrurilor din jurul tău și la ceea ce se întâmplă în jurul tău și dacă ești vigilent privind povara lui Dumnezeu și întotdeauna ai o inimă care Îl venerează pe Dumnezeu, atunci Dumnezeu te va lumina deseori în interior. În biserică, există oameni care sunt „supraveghetori”: ei își propun să urmărească lipsurile celorlalți și, apoi, să-i imite și să-i întreacă. Sunt incapabili să facă diferențieri și nu urăsc păcatul și nu detestă sau nu se simt dezgustați de lucrurile Satanei. Astfel de oameni sunt plini de lucrurile Satanei și ei, în cele din urmă, vor fi cu totul părăsiți de Dumnezeu. Inima ta ar trebui să fie respectuoasă înaintea lui Dumnezeu, ar

trebui să fii moderat în cuvintele și acțiunile tale și să nu dorești niciodată să te opui sau să-L superi pe Dumnezeu. Nu trebuie să vrei niciodată ca lucrarea lui Dumnezeu în tine să fi fost degeaba sau să permiți tuturor greutăților pe care le-ai îndurat și a tot ceea ce ai pus în practică să fie în zadar. Trebuie să fii dispus să depui eforturi sporite și să Îl iubești mai mult pe Dumnezeu pe calea din fața ta. Aceștia sunt oamenii care au o viziune ca bază a lor. Aceștia sunt oamenii care caută progresul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor trăi veșnic în lumina Lui”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 504)

Dacă oamenii cred în Dumnezeu și experimentează cuvintele lui Dumnezeu cu o inimă care Îl venerează pe Dumnezeu, atunci în astfel de oameni poate fi văzută mântuirea lui Dumnezeu și iubirea lui Dumnezeu. Acești oameni pot să dea mărturie despre Dumnezeu; ei trăiesc adevărul și ceea ce mărturisesc ei este, de asemenea, adevărul, ceea ce este Dumnezeu și firea lui Dumnezeu. Ei trăiesc în iubirea lui Dumnezeu și au văzut iubirea lui Dumnezeu. Dacă oamenii doresc să Îl iubească pe Dumnezeu, ei trebuie să guste din frumusețea lui Dumnezeu și să vadă frumusețea lui Dumnezeu; doar atunci poate fi trezită în ei o inimă care Îl iubește pe Dumnezeu, o inimă care îi inspiră pe oameni să se dăruiască lui Dumnezeu cu devotament. Dumnezeu nu îi face pe oameni să Îl iubească prin cuvinte și expresii sau prin imaginația lor și El nu forțează oamenii să Îl iubească. În schimb, El îi lasă să-L iubească din proprie inițiativă și îi lasă să-I vadă frumusețea în lucrarea și cuvântările Sale, după care se naște în ei iubirea de Dumnezeu. Doar în acest mod pot oamenii să fie mărturie adevărată lui Dumnezeu. Oamenii nu-L iubesc pe Dumnezeu pentru că au fost îndemnați de alții să facă astfel, nici nu este un impuls emoțional de moment. Ei Îl iubesc pe Dumnezeu pentru că au văzut frumusețea Sa, ei au văzut că există

atât de multe lucruri ale Sale care sunt vrednice de iubire din partea oamenilor, pentru că ei au văzut mântuirea, înțelepciunea și faptele mărețe ale lui Dumnezeu – și, drept rezultat, ei Îl slăvesc cu adevărat pe Dumnezeu și tânjesc cu adevărat după El și se trezește în ei o astfel de pasiune încât nu ar putea să supraviețuiască fără câștigarea lui Dumnezeu. Motivul pentru care cei care mărturisesc ferm despre Dumnezeu sunt capabili să ofere mărturie răsunătoare pentru El este datorită faptului că mărturia lor se bazează pe cunoașterea adevărată și pe adevărata tânjire după Dumnezeu. O asemenea mărturie nu este oferită conform unui impuls emoțional, ci conform cunoașterii lor despre Dumnezeu și firii Sale. Pentru că au ajuns să Îl cunoască pe Dumnezeu, ei simt că trebuie cu siguranță să fie martori pentru Dumnezeu și îi fac pe cei care tânjesc după Dumnezeu să Îl cunoască pe Dumnezeu și să fie conștienți de frumusețea lui Dumnezeu și de realitatea Lui. Precum iubirea oamenilor pentru Dumnezeu, mărturia lor este spontană; este reală și are valoare și semnificație adevărate. Nu este pasivă sau goală, ori lipsită de sens. Motivul pentru care doar aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu au cea mai mare valoare și semnificație în viețile lor și motivul pentru care ei cred cu adevărat în Dumnezeu este că acești oameni pot să trăiască în lumina lui Dumnezeu și sunt capabili să trăiască pentru lucrarea și gestionarea lui Dumnezeu. Este pentru că ei nu trăiesc în întuneric, ci trăiesc în lumină; ei nu duc vieți lipsite de sens, ci vieți care au fost binecuvântate de Dumnezeu. Doar aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt capabili să dea mărturie despre Dumnezeu, doar ei sunt martorii lui Dumnezeu, doar ei sunt binecuvântați de Dumnezeu și doar ei sunt capabili să primească promisiunile lui Dumnezeu. Aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt apropiații lui Dumnezeu; ei sunt oamenii iubiți de Dumnezeu și ei se pot bucura de binecuvântări împreună cu Dumnezeu. Doar astfel de oameni vor trăi veșnic și doar ei vor trăi veșnic sub grija și

protecția lui Dumnezeu. Dumnezeu este de iubit pentru oameni și El este vrednic de toată iubirea oamenilor, dar nu toți oamenii sunt capabili să-L iubească pe Dumnezeu și nu toți oamenii pot fi martori ai lui Dumnezeu și pot deține putere împreună cu Dumnezeu. Datorită faptului că ei pot da mărturie despre Dumnezeu și își dedică toate eforturile lucrării lui Dumnezeu, aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu pot merge oriunde sub cer fără ca nimeni să îndrăznească să li se opună și ei pot exercita puterea pe pământ și pot conduce toți oamenii lui Dumnezeu. Acești oameni s-au unit din toată lumea. Ei vorbesc limbi diferite și au culori ale pielii diferite, dar existența lor are același sens, ei au toți o inimă care Îl iubește pe Dumnezeu, ei sunt toți aceeași mărturie și au aceeași hotărâre și aceeași dorință. Aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu pot merge liberi prin lume și aceia care dau mărturie despre Dumnezeu pot călători prin univers. Acești oameni sunt iubiți de Dumnezeu, sunt binecuvântați de Dumnezeu și ei vor trăi veșnic în lumina Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor trăi veșnic în lumina Lui”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 505)

Cât de mult Îl iubești pe Dumnezeu astăzi? Și cât de mult știi din tot ceea ce Dumnezeu a făcut în tine? Acestea sunt lucrurile pe care ar trebui să le înveți. Când Dumnezeu ajunge pe pământ, tot ceea ce El a făcut în om și l-a lăsat pe om să vadă este astfel încât omul să-L iubească și să-L cunoască cu adevărat. Faptul că omul e capabil să sufere pentru Dumnezeu și a reușit să ajungă atât de departe este, pe de-o parte, datorită dragostei lui Dumnezeu și, pe de altă parte, datorită mântuirii lui Dumnezeu; mai mult, este datorită judecății și lucrării de mustrare pe care Dumnezeu a îndeplinit-o în om. Dacă sunteți fără judecata, mustrarea și încercările lui Dumnezeu și dacă Dumnezeu nu v-a făcut să suferiți, atunci, să fim cinstiți, voi nu-L

iubiți cu adevărat pe Dumnezeu. Cu cât este mai mare lucrarea lui Dumnezeu în om și cu cât este mai mare suferința omului, cu atât este mai evident cât de importantă este lucrarea lui Dumnezeu și cu atât mai mult inima omului este capabilă să-L iubească cu adevărat pe Dumnezeu. Cum înveți cum să-L iubești pe Dumnezeu? Fără chin și rafinare, fără încercări dureroase – și dacă, în plus, tot ceea ce Dumnezeu i-a dat omului era har, iubire și milă – ai fi tu capabil să atingi punctul în care Îl iubești cu adevărat pe Dumnezeu? Pe de o parte, în timpul încercărilor de la Dumnezeu, omul ajunge să-și cunoască lipsurile și să vadă că este neînsemnat, vrednic de dispreț și umil, că nu are nimic și nu este nimic; pe de altă parte, în timpul încercărilor Sale, Dumnezeu creează medii diferite pentru om, care fac omul mai capabil să experimenteze frumusețea lui Dumnezeu. Deși durerea este mare și, uneori, insurmontabilă – ajungând chiar la nivelul suferinței devastatoare – după ce a experimentat-o, omul vede cât de încântătoare este lucrarea lui Dumnezeu în el și numai pe această fundație se naște în om dragostea adevărată pentru Dumnezeu. Astăzi omul vede că, doar cu harul, dragostea și mila lui Dumnezeu, el este incapabil să se cunoască cu adevărat pe sine însuși și e cu atât mai puțin capabil să cunoască esența omului. Doar prin rafinarea și, deopotrivă, judecata lui Dumnezeu și în timpul procesului de rafinare omul poate să-și cunoască lipsurile și să știe că nu are nimic. Astfel, dragostea omului față de Dumnezeu este construită pe fundația rafinării și judecății lui Dumnezeu. Dacă doar te bucuri de harul lui Dumnezeu, având o viață de familie liniștită sau binecuvântări materiale, atunci nu L-ai câștigat pe Dumnezeu, iar credința ta în Dumnezeu nu poate fi considerată de succes. Dumnezeu a desfășurat deja o fază a lucrării harului în trup și a revărsat deja binecuvântări materiale asupra omului, dar omul nu poate fi desăvârșit numai cu har, dragoste și îndurare. În experiențele sale, omul întâlnește o parte din dragostea lui Dumnezeu și

vede dragostea și mila lui Dumnezeu, însă, după ce a experimentat pentru o perioadă, el vede că harul lui Dumnezeu și dragostea și mila Lui sunt incapabile de a-l desăvârși pe om, incapabile de a dezvălui ceea ce e corupt în om și incapabile de a-l scăpa pe om de firea sa coruptă sau a-i desăvârși dragostea și credința. Lucrarea harului lui Dumnezeu a fost lucrarea unei perioade, iar omul nu se poate baza pe faptul de a se bucura de harul lui Dumnezeu pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 506)

Astăzi, majoritatea oamenilor nu au această cunoaștere. Ei cred că suferința este fără valoare, ei sunt lepădați de lume, viața lor de familie este tulburată, ei nu sunt îndrăgiți de către Dumnezeu, iar perspectivele lor sunt sumbre. Suferința unor oameni ajunge la extrem, iar gândurile lor se îndreaptă spre moarte. Aceasta nu este dragoste adevărată pentru Dumnezeu; astfel de oameni sunt lași, nu au perseverență, sunt slabi și neputincioși! Dumnezeu este nerăbdător ca omul să-L iubească, dar cu cât omul Îl iubește mai mult, cu atât este mai mare suferința omului și, cu cât omul Îl iubește mai mult, cu atât sunt mai mari încercările omului. Dacă Îl iubești, atunci tot felul de suferințe se vor abate asupra ta – iar dacă nu, atunci poate că totul va merge ca pe roate pentru tine și totul va fi pașnic în jurul tău. Când Îl iubești pe Dumnezeu, vei simți că multe lucruri din jurul tău sunt insurmontabile și, pentru că statura ta este prea mică, vei fi rafinat; în plus, vei fi incapabil de a-L mulțumi pe Dumnezeu și vei simți întotdeauna că voia lui Dumnezeu este prea exigentă, că este de neatins de către om. Din cauza tuturor acestor lucruri, vei fi rafinat – pentru că există multă slăbiciune în tine și multe lucruri care nu pot împlini voia lui Dumnezeu, tu vei fi rafinat în interior. Totuși, trebuie să vedeți clar că

purificarea este realizată doar prin rafinare. Astfel, în timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare. Când ești ispitit de Satana, ar trebui să spui: „Inima mea Îi aparține lui Dumnezeu, iar Dumnezeu m-a câștigat deja. Eu nu te pot mulțumi – trebuie să dedic totul pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu". Cu cât Îl mulțumești mai mult pe Dumnezeu, cu atât Dumnezeu te binecuvântează mai mult și cu atât este mai mare puterea iubirii tale pentru Dumnezeu; de asemenea, vei avea credință și fermitate și vei simți că nimic nu este mai valoros sau mai semnificativ decât o viață petrecută iubindu-L pe Dumnezeu. Se poate spune că, pentru a fi fără tristețe, omul trebuie doar să-L iubească pe Dumnezeu. Deși există momente în care trupul tău este slab și ți se întâmplă multe necazuri reale, în aceste clipe te vei baza cu adevărat pe Dumnezeu, vei fi consolat în spiritul tău și vei simți certitudine și că ai ceva pe care să te bazezi. În felul acesta, vei fi capabil să depășești multe medii și astfel nu te vei plânge de Dumnezeu din cauza chinului pe care îl suferi. În schimb, vei vrea să cânți, să dansezi și să te rogi, să ai întruniri și comuniuni, să te gândești la Dumnezeu, și vei simți că toți oamenii, chestiunile și lucrurile din jurul tău care sunt organizate de Dumnezeu sunt potrivite. Dacă nu-L iubești pe Dumnezeu, tot ceea ce apreciezi va fi plictisitor pentru tine, nimic nu va fi plăcut ochilor tăi; nu vei fi liber în spirit, ci asuprit, inima ta se va plânge mereu de Dumnezeu, iar tu vei simți mereu că suferi atât de mult chin și că e atât de nedrept. Dacă nu cauți de dragul fericirii, ci pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și pentru a nu fi acuzat de Satana, atunci această căutare îți va da o mare putere de a-L iubi pe Dumnezeu. Omul este capabil să îndeplinească

tot ceea ce este rostit de Dumnezeu, și tot ceea ce face el poate să-L mulțumească pe Dumnezeu – asta e ceea ce înseamnă a avea realitate. A căuta să-L mulțumești pe Dumnezeu înseamnă a-ți folosi dragostea pentru Dumnezeu ca să-I pui cuvintele în practică; indiferent de moment – chiar și atunci când ceilalți sunt fără putere – înăuntrul tău există încă o inimă care-L iubește pe Dumnezeu, care tânjește profund după Dumnezeu și căreia îi e dor de El. Aceasta este statura reală. Cât de mare este statura ta depinde de cât de mare e dragostea ta pentru Dumnezeu, de faptul dacă ești capabil să stai neclintit când ești testat, dacă ești slab când o anumită împrejurare vine asupra ta și dacă poți să rămâi pe poziție când frații și surorile tale te resping; sosirea faptelor va arăta cum anume este dragostea ta pentru Dumnezeu. Dintr-o mare parte a lucrării lui Dumnezeu se poate vedea că Dumnezeu îl iubește într-adevăr pe om, cu toate că ochii spiritului omului încă trebuie să fie deschiși complet, iar el nu e capabil să vadă clar mult din lucrarea lui Dumnezeu și din voia Lui, nici multele lucruri despre Dumnezeu care sunt încântătoare; omul are prea puțină iubire adevărată pentru Dumnezeu. Ai crezut în Dumnezeu tot acest timp, iar astăzi Dumnezeu a retezat toate mijloacele de scăpare. Realist vorbind, nu ai de ales decât să o iei pe calea cea dreaptă, calea cea dreaptă pe care ai fost condus prin judecata aspră și mântuirea supremă a lui Dumnezeu. Doar după ce experimentează greutăți și rafinare, omul știe că Dumnezeu este încântător. După ce a experimentat până astăzi, se poate spune că omul a ajuns să cunoască o parte din frumusețea lui Dumnezeu, dar încă nu e suficient, pentru că omul este atât de deficitar. El trebuie să experimenteze mai mult din lucrarea extraordinară a lui Dumnezeu și mai mult din întreaga rafinare a suferințelor rânduite de Dumnezeu. Doar atunci poate fi schimbată firea vieții omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 507)

Toți sunteți în toiul încercărilor și al rafinării. Cum ar trebui să-L iubiți pe Dumnezeu în timpul rafinării? După ce au experimentat rafinarea, oamenii pot să-I ofere laude sincere lui Dumnezeu și, în toiul rafinării, pot să vadă că le lipsesc foarte multe. Cu cât rafinarea ta este mai mare, cu atât mai mult poți renunța la trup; cu cât rafinarea oamenilor este mai mare, cu atât mai mare este dragostea lor pentru Dumnezeu. Asta e ceea ce ar trebui să înțelegeți. De ce trebuie să fie purificați oamenii? Ce efect urmărește să atingă acest lucru? Care este semnificația lucrării de rafinare a lui Dumnezeu în om? Dacă Îl cauți cu adevărat pe Dumnezeu, atunci, experimentând purificarea Sa până la un anumit punct, vei simți că este extrem de bine și este de maximă necesitate. Cum ar trebui să-L iubească omul pe Dumnezeu în timpul rafinării? Prin folosirea hotărârii de a-L iubi pe Dumnezeu pentru a accepta rafinarea Lui: în timpul rafinării, ești chinuit pe dinăuntru, ca și cum un cuțit ar fi răsucit în inima ta, totuși ești dispus să-L mulțumești pe Dumnezeu folosindu-ți inima care-L iubește, și nu ești dispus să te îngrijești de trup. Aceasta este ceea ce se înțelege prin practicarea iubirii față de Dumnezeu. Durerea din interiorul tău și suferința ta au atins un anumit punct, totuși încă ești dispus să vii în fața lui Dumnezeu și să te rogi, spunând: „O, Dumnezeule! Nu Te pot părăsi. Deși este întuneric în mine, doresc să Te mulțumesc; îmi cunoști inima și aș vrea să investești mai mult din dragostea Ta în mine”. Aceasta este practica din timpul rafinării. Dacă folosești iubirea față de Dumnezeu ca temelie, rafinarea te poate aduce mai aproape de Dumnezeu și te poate face mai familiar cu Dumnezeu. De vreme ce crezi în Dumnezeu, trebuie să-ți predai inima înaintea lui Dumnezeu. Dacă îți oferi și îți pui inima înaintea lui Dumnezeu, atunci în timpul rafinării îți va fi imposibil să Îl tăgăduiești pe Dumnezeu sau să Îl abandonezi. În felul acesta, relația ta cu Dumnezeu va

deveni tot mai apropiată și mai normală, iar comuniunea ta cu Dumnezeu va deveni tot mai frecventă. Dacă practici întotdeauna în acest fel, atunci vei petrece mai mult timp în lumina lui Dumnezeu și mai mult timp sub îndrumarea cuvintelor Sale. Vor exista, de asemenea, tot mai multe schimbări în firea ta, iar cunoștințele tale se vor înmulți zi după zi. Când va veni ziua în care încercările lui Dumnezeu se vor abate brusc asupra ta, nu numai că vei putea să stai de partea lui Dumnezeu, ci vei putea și să fii mărturie pentru Dumnezeu. În acel moment, vei fi ca Iov și Petru. După ce ai fost mărturie pentru Dumnezeu, Îl vei iubi cu adevărat și îți vei da viața bucuros pentru El; vei fi martorul lui Dumnezeu și o persoană care este iubită de Dumnezeu. Dragostea care a experimentat rafinarea este puternică, iar nu slabă. Indiferent de momentul sau modul în care Dumnezeu te supune încercărilor Sale, tu ești capabil să nu-ți pese dacă trăiești sau mori, să dai cu bucurie totul la o parte pentru Dumnezeu și să înduri fericit orice pentru Dumnezeu – astfel dragostea ta va fi curată și credința ta reală. Numai atunci vei fi cineva care este într-adevăr iubit de către Dumnezeu și care a fost cu adevărat desăvârșit de către Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 508)

Dacă oamenii cad sub influența Satanei, ei nu au înăuntrul lor nicio iubire față de Dumnezeu, iar viziunile, dragostea și fermitatea lor anterioare au dispărut. Oamenii obișnuiau să simtă că ar fi trebuit să sufere pentru Dumnezeu, dar astăzi cred că este rușinos să faci asta și nu duc lipsă de plângeri. Aceasta este lucrarea Satanei, un semn că omul a căzut sub domeniul Satanei. Dacă te confrunți cu această stare, trebuie să te rogi și să o răstorni cât de repede poți – asta te va proteja împotriva atacurilor Satanei. În timpul purificării chinuitoare, omul poate să cadă foarte ușor sub

influența Satanei, așadar, cum ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu în timpul unei astfel de rafinări? Ar trebui să-ți aduni voința, să-ți așezi inima înaintea lui Dumnezeu și să Îi dedici până la ultima clipă din timpul tău. Indiferent de modul în care Dumnezeu te rafinează, ar trebui să poți pune în practică adevărul pentru a împlini voia Sa și ar trebui să-ți asumi răspunderea de a-L căuta pe Dumnezeu și de a căuta comuniunea. În momente ca acestea, cu cât ești mai pasiv, cu atât va crește latura ta negativă și cu atât mai ușor îți va fi să regresezi. Când este necesar să îți îndeplinești funcția, deși nu o îndeplinești cum trebuie, faci tot ceea ce poți, și faci acest lucru folosind nimic mai mult decât iubirea ta față de Dumnezeu; indiferent de ceea ce spun ceilalți – fie că spun că ai făcut bine, sau că ai făcut rău – intențiile tale sunt corecte și nu ești neprihănit de sine, deoarece acționezi în numele lui Dumnezeu. Când alții te interpretează greșit, ești capabil să te rogi lui Dumnezeu și să spui: „O, Dumnezeule! Nu cer ca alții să mă tolereze sau să mă trateze bine, și nici să mă înțeleagă sau să mă aprobe. Cer doar să Te pot iubi în inima mea, să fiu nestingherit în inima mea, iar conștiința mea să fie clară. Nu cer ca alții să mă laude sau să mă stimeze foarte mult; eu caut doar să Te mulțumesc din inima mea; îmi îndeplinesc rolul făcând tot ce pot, și deși sunt nesăbuit și stupid, de calibru slab și orb, știu că Tu ești minunat și sunt dispus să-Ți dedic Ție tot ce am”. De îndată ce te rogi în acest fel, dragostea ta pentru Dumnezeu iese la lumină și tu te simți mult mai ușurat în inima ta. Aceasta este ceea ce se înțelege prin practicarea iubirii față de Dumnezeu. Pe măsură ce experimentezi, vei eșua de două ori și vei reuși o dată, dacă nu cumva vei eșua de cinci ori și vei reuși de două ori, și, pe măsură ce experimentezi în acest fel, numai prin eșec vei putea vedea frumusețea lui Dumnezeu și vei descoperi ce lipsește în tine. Când întâmpini din nou astfel de situații, ar trebui să fii precaut, să-ți temperezi pașii și să te rogi mai des. Vei dezvolta treptat capacitatea de a triumfa în

astfel de situații. Când se întâmplă acest lucru, rugăciunile tale au fost eficiente. Când vezi că de data aceasta ai avut succes, vei fi foarte mulțumit în interiorul tău, și când te rogi, vei putea să-L simți pe Dumnezeu și că prezența Duhului Sfânt nu te-a părăsit – și numai atunci vei ști cum lucrează Dumnezeu înăuntrul tău. Practicarea în acest fel îți va oferi o cale de a experimenta. Dacă nu pui adevărul în practică, atunci vei fi lipsit de prezența Duhului Sfânt în tine. Dar dacă pui adevărul în practică atunci când întâmpini lucrurile așa cum sunt, deși suferi în interior, Duhul Sfânt va fi cu tine după aceea, vei putea să simți prezența lui Dumnezeu atunci când te rogi, vei avea puterea de a practica cuvintele lui Dumnezeu și, în timpul comuniunii cu frații și surorile tale, nu va exista nimic care să-ți apese conștiința și te vei simți în pace și, astfel, vei putea aduce la lumină ceea ce ai făcut. Indiferent de ceea ce spun alții, vei fi în stare să ai o relație normală cu Dumnezeu, nu vei fi constrâns de ceilalți, te vei ridica mai presus de orice – și, prin asta, vei demonstra că practicarea cuvintelor lui Dumnezeu a fost eficientă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 509)

Cu cât rafinarea lui Dumnezeu este mai mare, cu atât inimile oamenilor sunt mai capabile să-L iubească pe Dumnezeu. Chinul din inimile lor este benefic pentru viețile lor, ei sunt mai capabili să fie în pace înaintea lui Dumnezeu, relația lor cu Dumnezeu este mai apropiată și sunt mai în măsură să vadă dragostea supremă a lui Dumnezeu și mântuirea Lui supremă. Petru a experimentat rafinarea de sute de ori, iar Iov a trecut prin multe încercări. Dacă doriți să fiți desăvârșiți de către Dumnezeu, și voi trebuie să suferiți rafinarea de sute de ori; numai dacă treceți prin acest proces și vă bazați pe acest pas, veți putea să mulțumiți voia lui Dumnezeu

și să fiți desăvârșiți de către Dumnezeu. Rafinarea este cel mai bun mijloc prin care Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni; numai rafinarea și încercările amare pot scoate la iveală adevărata dragoste pentru Dumnezeu din inimile oamenilor. Fără greutăți, oamenii sunt lipsiți de adevărata dragoste pentru Dumnezeu; dacă nu sunt testați în interior și nu sunt cu adevărat supuși rafinării, atunci inimile lor vor fi mereu în derivă în exterior. După ce ai fost rafinat până la un anumit punct, îți vei vedea propriile slăbiciuni și dificultăți, vei vedea cât de multe îți lipsesc și că nu ești în stare să depășești numeroasele probleme cu care te confrunți și vei vedea cât de mare este neascultarea ta. Numai în timpul încercărilor oamenii sunt capabili să-și cunoască într-adevăr stările reale; încercările îi fac pe oameni mai capabili să fie desăvârșiți.

În timpul vieții sale, Petru a experimentat rafinarea de sute de ori și a suferit multe suplicii chinuitoare. Această rafinare a devenit temelia iubirii sale supreme pentru Dumnezeu și cea mai importantă experiență a întregii sale vieți. Faptul că el a putut să aibă o iubire supremă pentru Dumnezeu s-a datorat, într-un anumit sens, hotărârii sale de a-L iubi pe Dumnezeu; mai important, totuși, s-a datorat rafinării și suferinței pe care le-a îndurat. Această suferință a devenit călăuza sa pe calea iubirii de Dumnezeu și lucrul cel mai memorabil pentru el. Dacă oamenii nu trec prin durerea rafinării când Îl iubesc pe Dumnezeu, atunci dragostea lor este plină de impurități și de preferințele lor; o astfel de iubire este plină de ideile Satanei și pur și simplu incapabilă de a mulțumi voia lui Dumnezeu. Să ai hotărârea de a-L iubi pe Dumnezeu nu este același lucru cu a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu. Chiar dacă tot ceea ce gândesc în inimile lor este de dragul de a-L iubi și a-L mulțumi pe Dumnezeu, și chiar dacă gândurile lor par să fie în întregime dedicate lui Dumnezeu și golite de orice idei umane, totuși, când gândurile lor sunt aduse înaintea lui Dumnezeu, El nu laudă și nu

binecuvântează astfel de gânduri. Chiar și atunci când oamenii au înțeles pe deplin toate adevărurile – când au ajuns să le cunoască pe toate – acest lucru nu se poate considera un semn al iubirii de Dumnezeu, nu se poate spune că acești oameni Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu. În ciuda faptului că au înțeles multe adevăruri fără a trece prin rafinare, oamenii sunt incapabili să pună aceste adevăruri în practică; numai în timpul rafinării, oamenii pot înțelege adevăratul sens al acestor adevăruri, numai atunci oamenii pot aprecia cu adevărat înțelesul lor lăuntric. În momentul acela, când ei încearcă din nou, pot să pună adevărurile în practică în mod corespunzător și în conformitate cu voia lui Dumnezeu; în acel moment, ideile lor lumești sunt diminuate, corupția lor omenească este redusă, iar emoțiile lor omenești sunt diminuate; numai în momentul acela practica lor este o adevărată manifestare a dragostei de Dumnezeu. Efectul adevărului iubirii față de Dumnezeu nu este atins prin cunoștințe rostite sau prin deschiderea mentală, și nici nu poate fi atins doar prin înțelegerea acestui adevăr. Este nevoie ca oamenii să plătească un preț, să înfrunte multă amărăciune în timpul rafinării, și numai atunci dragostea lor va deveni pură și după inima lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 510)

Confruntat cu starea omului și cu atitudinea sa față de Dumnezeu, Dumnezeu a făcut o nouă lucrare, permițându-i omului să aibă deopotrivă atât cunoștințe despre El și ascultare față de El, cât și dragoste și mărturie. Astfel, omul trebuie să experimenteze rafinarea sa de către Dumnezeu, precum și judecata, tratarea și emondarea sa, fără de care omul nu L-ar cunoaște niciodată pe Dumnezeu și nu ar fi niciodată capabil să-L iubească și să fie mărturie pentru El cu adevărat. Rafinarea omului de către

Dumnezeu nu este doar de dragul unui efect unilateral, ci de dragul unui efect cu multiple fațete. Doar în acest fel Dumnezeu înfăptuiește lucrarea de rafinare în cei care doresc să caute adevărul, pentru ca hotărârea și dragostea lor să fie desăvârșite de către Dumnezeu. Pentru cei care doresc să caute adevărul și care tânjesc după Dumnezeu, nimic nu este mai semnificativ sau de mai mare ajutor decât o asemenea rafinare. Firea lui Dumnezeu nu este atât de ușor cunoscută sau înțeleasă de către om, căci Dumnezeu, în cele din urmă, este Dumnezeu. Până la urmă, este imposibil ca Dumnezeu să aibă aceeași fire ca omul și, astfel, nu este ușor pentru om să Îi cunoască firea. Adevărul nu este deținut în mod inerent de către om și nu este ușor de înțeles de cei care au fost corupți de către Satana; omul este lipsit de adevăr și lipsit de hotărârea de a pune adevărul în practică, și dacă nu suferă și nu este rafinat sau judecat, atunci hotărârea lui nu va fi niciodată desăvârșită. Pentru toți oamenii, rafinarea este chinuitoare și foarte greu de acceptat – totuși, în timpul rafinării, Dumnezeu îi clarifică omului firea Sa cea dreaptă și face publice cerințele Lui pentru om și oferă mai multă luminare, precum și emondare și tratare mai reale; prin compararea faptelor cu adevărul, El dă omului o mai mare cunoaștere a sa și a adevărului și o mai bună înțelegere a voii Sale, permițându-i astfel omului să aibă o iubire adevărată și mai pură față de Dumnezeu. Acestea sunt obiectivele lui Dumnezeu în realizarea rafinării. Toată lucrarea pe care o face Dumnezeu în om are propriile scopuri și semnificații; Dumnezeu nu face o lucrare fără sens, și nici nu face o lucrare care este lipsită de beneficii pentru om. Rafinarea nu înseamnă îndepărtarea oamenilor din fața lui Dumnezeu, nici nu înseamnă distrugerea lor în iad. Mai degrabă, înseamnă schimbarea firii omului în timpul rafinării, schimbarea intențiilor sale, a vechilor sale păreri, schimbarea dragostei lui pentru Dumnezeu și schimbarea întregii sale vieți. Rafinarea este o adevărată testare a omului și

o formă de pregătire reală, și numai în timpul rafinării iubirea lui poate servi funcției sale inerente.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 511)

Dacă tu crezi în Dumnezeu, atunci trebuie să-L asculți, să pui adevărul în practică și să-ți îndeplinești toate îndatoririle. În plus, trebuie să înțelegi lucrurile pe care ar trebui să le experimentezi. Dacă experimentezi doar tratarea, disciplinarea și judecarea, dacă poți doar să te bucuri de Dumnezeu, dar rămâi incapabil să simți când El te disciplinează sau te tratează, lucrul acesta este inacceptabil. Poate în cazul acestei rafinări ești capabil să rămâi neclintit, dar tot nu este suficient; tot trebuie să înaintezi în continuare. Lecția iubirii față de Dumnezeu nu încetează niciodată și nu are sfârșit. Oamenii consideră credința în Dumnezeu ca pe ceva extrem de simplu, dar, după ce capătă o oarecare experiență practică, își dau seama că a crede în Dumnezeu nu este un lucru atât de simplu pe cât își imaginează. Când Dumnezeu lucrează pentru a-l rafina pe om, omul suferă. Cu cât este mai intensă rafinarea unei persoane, cu atât mai mare va fi dragostea sa pentru Dumnezeu și cu atât mai mult se va dezvălui în ea puterea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, cu cât un om primește mai puțină rafinare, cu atât mai puțin va crește dragostea sa pentru Dumnezeu și cu atât mai puțin se va dezvălui în acesta puterea lui Dumnezeu. Cu cât sunt mai mari rafinarea și durerea unei astfel de persoane și cu cât îndură mai multe chinuri, cu atât mai mult va crește dragostea sa pentru Dumnezeu, cu atât mai sinceră va deveni credința sa în El și cu atât mai profundă va fi cunoașterea sa de Dumnezeu. În experiențele tale, vei vedea oameni care suferă enorm în timp ce sunt rafinați, care sunt tratați și disciplinați mult, și vei observa că aceia sunt oamenii care au o dragoste profundă pentru

Dumnezeu și o cunoaștere mult mai temeinică și pătrunzătoare a Sa. Cei care nu au trecut prin experiența tratării au doar o cunoaștere superficială și pot să spună numai atât: „Dumnezeu este atât de bun și revarsă har asupra oamenilor ca ei să se poată bucura de El”. Dacă oamenii au experiența tratării și disciplinării, atunci sunt capabili să vorbească despre adevărata cunoaștere de Dumnezeu. Așadar, cu cât este mai minunată lucrarea lui Dumnezeu asupra omului, cu atât este mai valoroasă și mai semnificativă. Cu cât mai de nepătruns este pentru tine și cu cât mai incompatibilă este cu noțiunile tale, cu atât mai mult izbutește lucrarea lui Dumnezeu să te cucerească, să te câștige și să te desăvârșească. Ce măreață e semnificația lucrării lui Dumnezeu! Dacă Dumnezeu nu l-ar rafina pe om astfel, dacă El nu ar lucra potrivit acestei metode, atunci lucrarea Lui ar fi ineficientă și neînsemnată. În trecut, se spunea că Dumnezeu avea să selecteze și să câștige acest grup și să-l desăvârșească în zilele de pe urmă; faptul acesta are o semnificație extraordinară. Cu cât mai măreață este lucrarea pe care o săvârșește El în voi, cu atât mai profundă și mai pură e iubirea voastră de Dumnezeu. Cu cât mai măreață e lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai capabil e omul să priceapă ceva din înțelepciunea Sa și cu atât mai profund Îl cunoaște omul. În timpul zilelor de pe urmă, cei șase mii de ani din planul de gestionare al lui Dumnezeu (planul mântuirii) vor ajunge la final. Chiar se poate încheia cu ușurință? Se va sfârși lucrarea Sa odată ce El va cuceri omenirea? Poate fi atât de simplu? Oamenii chiar își imaginează că așa este, dar ceea ce face Dumnezeu nu este atât de simplu. Indiferent ce parte a lucrării lui Dumnezeu ai dori să aduci în discuție, pentru om, toată este de nepătruns. Dacă ai fi în stare s-o înțelegi, atunci lucrarea lui Dumnezeu ar fi lipsită de semnificație sau valoare. Lucrarea săvârșită de Dumnezeu este de nepătruns; este întru totul contrară noțiunilor tale și, cu cât este mai incompatibilă cu noțiunile tale, cu atât mai mult arată că lucrarea lui

Dumnezeu este plină de înțeles; dacă ar fi compatibilă cu noțiunile tale, atunci ar fi lipsită de sens. Astăzi, simți că lucrarea lui Dumnezeu este atât de minunată și, cu cât mai minunată simți că este, cu atât mai mult simți că Dumnezeu este de nepătruns și vezi cât de mărețe sunt faptele Sale. Dacă ar face doar o lucrare superficială, de mântuială, pentru a-l cuceri pe om și apoi nu ar mai face nimic, atunci omul nu ar fi în stare să vadă însemnătatea lucrării lui Dumnezeu. Deși acum primești un strop de rafinare, aceasta este de mare folos creșterii tale în viață; așadar, este extrem de necesar ca voi să fiți supuși unor astfel de greutăți. Astăzi primești un strop de rafinare, dar, apoi, vei fi cu adevărat capabil să vezi faptele lui Dumnezeu și, în cele din urmă, vei spune: „Faptele lui Dumnezeu sunt atât de minunate!” Acestea vor fi cuvintele din inima ta. După ce au experimentat o vreme rafinarea de către Dumnezeu (încercarea făcătorilor de servicii și vremea mustrării), unii oameni au zis în cele din urmă: „Să crezi în Dumnezeu e cu adevărat dificil!” Faptul că au folosit cuvintele „cu adevărat dificil” arată că faptele lui Dumnezeu sunt de nepătruns, că lucrarea lui Dumnezeu are o mare însemnătate și valoare și că lucrarea Sa este foarte demnă de a fi prețuită de om. Dacă, după ce am lucrat atât de mult, nu ai dobândi nici cele mai neînsemnate cunoștințe, atunci ar mai putea lucrarea Mea să aibă valoare? Te va face să spui: „A-L sluji pe Dumnezeu e foarte dificil, faptele Sale sunt atât de minunate, iar Dumnezeu este cu adevărat înțelept! Dumnezeu este atât de încântător!” Dacă, după o perioadă în care ai experimentat, ești capabil să spui astfel de cuvinte, atunci asta dovedește că ai câștigat lucrarea lui Dumnezeu în tine. Într-o zi, când vei propovădui Evanghelia în străinătate și cineva te va întreba: „Cum mai e cu credința ta în Dumnezeu?”, vei putea să-i spui: „Acțiunile lui Dumnezeu sunt atât de minunate!” Acel om va simți că vorbești din experiențele tale adevărate. Asta înseamnă să fii martor cu adevărat. Vei spune că lucrarea lui

Dumnezeu este plină de înțelepciune, iar că lucrarea Sa în tine te-a convins cu adevărat și ți-a cucerit inima. Îl vei iubi întotdeauna pentru că El este mai mult decât demn de iubirea omenirii! Dacă poți să vorbești despre aceste lucruri, atunci poți să emoționezi inimile oamenilor. Toate acestea înseamnă să fii martor. Dacă ești în stare să depui mărturie răsunătoare și să-i emoționezi pe oameni până la lacrimi, asta arată că ești, într-adevăr, un om care-L iubește pe Dumnezeu, căci poți să mărturisești că-L iubești și, prin tine, acțiunile Sale se pot adeveri în mărturie. Mărturia ta îi face pe ceilalți să caute și să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu și, indiferent de mediul întâlnit, vor putea să rămână neclintiți. Aceasta este singura cale autentică de a fi martor și este exact ceea ce ți se cere acum. Ar trebui să vezi că lucrarea lui Dumnezeu este extrem de valoroasă și demnă de a fi prețuită de oameni, că Dumnezeu este atât de prețios și îmbelșugat; El poate nu doar să vorbească, ci și să-i judece pe oameni, să le rafineze inimile, să le aducă bucurie, să-i câștige, să-i cucerească și să-i desăvârșească. Din experiența ta, vei vedea că Dumnezeu este foarte încântător. Așadar, cât de mult Îl iubești acum pe Dumnezeu? Poți, cu adevărat, să spui aceste lucruri din inimă? Când vei putea să rostești aceste cuvinte din adâncul inimii tale, atunci vei putea să fii martor. Odată ce experiența ta a atins acest nivel, vei putea să fii martor pentru Dumnezeu și vei fi vrednic. Dacă nu atingi acest nivel în experiența ta, atunci vei fi tot prea departe. Este normal ca oamenii să dea dovadă de slăbiciune în timpul procesului de rafinare, dar, după rafinare, ar trebui să poți spune: „Dumnezeu este atât de înțelept în lucrarea Sa!” Dacă ești într-adevăr capabil să dobândești o înțelegere practică a acestor cuvinte, atunci va deveni ceva ce prețuiești, iar experiența ta va avea valoare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 512)

Ce ar trebui să cauți acum? Dacă ești sau nu capabil să fii martor pentru Dumnezeu, dacă ești sau nu în stare să devii o mărturie și o manifestare a lui Dumnezeu și dacă ești sau nu potrivit pentru a fi folosit de El – acestea sunt lucrurile pe care ar trebui să le cauți. Cât de mult a lucrat cu adevărat Dumnezeu în tine? Cât de mult ai văzut, cât de mult ai atins? Cât de mult ai experimentat și gustat? Indiferent dacă Dumnezeu te-a testat, tratat sau disciplinat, acțiunile și lucrarea Sa au fost săvârșite asupra ta. Dar, în calitate de credincios în Dumnezeu și ca om care este dispus să fie desăvârșit de El, poți să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu în baza experienței tale practice? Poți să trăiești cuvântul lui Dumnezeu prin experiența ta practică? Poți să îi aprovizionezi pe ceilalți prin propria-ți experiență practică și să-ți sacrifici întreaga viață ca să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu? Ca să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să te bazezi pe experiența și cunoașterea ta și pe prețul pe care l-ai plătit. Doar astfel poți să-I împlinești voia. Ești cineva care e martor pentru lucrarea lui Dumnezeu? Ai această aspirație? Dacă ești capabil să fii martor pentru numele Său și, chiar mai mult, pentru lucrarea Sa, și dacă poți trăi imaginea pe care le-o cere El oamenilor Săi, atunci ești un martor al lui Dumnezeu. Cum ești, efectiv, martor pentru Dumnezeu? Ești martor căutând și tânjind să trăiești cuvântul Său și fiind martor cu vorbele tale, permițându-le oamenilor să-I cunoască lucrarea și să-I vadă acțiunile. Dacă într-adevăr cauți toate aceste lucruri, Dumnezeu te va desăvârși. Dacă nu cauți decât să fii desăvârșit de Dumnezeu și să fii binecuvântat în final, atunci perspectiva credinței tale în El nu este pură. Ar trebui să cauți cum să vezi faptele lui Dumnezeu în viața reală, cum să-L mulțumești când îți dezvăluie voia Sa și să urmărești cum s-ar cuveni să fii martor pentru minunăția și înțelepciunea Sa și cum să fii martor pentru modul în care te

disciplinează și tratează. Toate acestea sunt lucruri la care ar trebui să cugeți acum. Dacă dragostea ta de Dumnezeu este doar ca să iei parte la gloria Sa după ce te desăvârșește, atunci este tot nepotrivită și nu poate îndeplini cerințele lui Dumnezeu. Trebuie să poți fi capabil să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu, să-I îndeplinești cerințele și să experimentezi într-un mod practic lucrarea pe care a săvârșit-o asupra oamenilor. Chiar de-ar fi durere, lacrimi sau tristețe, în practica ta trebuie să experimentezi toate aceste lucruri. Acestea sunt menite să te desăvârșească drept om care este martor pentru Dumnezeu. Ce anume te obligă acum să suferi și să cauți desăvârșirea? Suferința ta actuală este într-adevăr de dragul de a-L iubi pe Dumnezeu și de a fi martor pentru El? Sau este de dragul binecuvântărilor trupului, pentru perspectivele tale de viitor și destinul tău? Toate intențiile, motivațiile și țelurile pe care le urmărești trebuie să fie îndreptate și nu pot fi călăuzite de propria-ți voință. Dacă o persoană caută desăvârșirea pentru a primi binecuvântări și a domni în putere, în timp ce o alta caută desăvârșirea pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și a fi martor concret pentru lucrarea Sa, pe care dintre cele două metode de căutare ai alege-o? Dacă ar fi să o alegi pe prima, atunci tot ai fi prea departe de standardele lui Dumnezeu. Cândva, am spus că acțiunile Mele vor fi cunoscute public în întregul univers și că voi domni ca Împărat în univers. Pe de altă parte, ceea ce vi s-a încredințat este să ieșiți să fiți martori pentru lucrarea lui Dumnezeu, nu să deveniți regi și să vă arătați întregului univers. Lăsați faptele lui Dumnezeu să umple cosmosul și cerul. Permiteți-le tuturor să le vadă și să le recunoască. Aceste cuvinte sunt rostite în legătură cu Dumnezeu Însuși, iar ceea ce ar trebui să facă ființele umane este să fie martore pentru Dumnezeu. Cât de bine Îl cunoști acum pe Dumnezeu? Pentru cât din Dumnezeu poți fi martor acum? Care este scopul desăvârșirii omului de către Dumnezeu? Odată ce înțelegi voia Lui, cum ar trebui să

arăți considerație față de voia Sa? Dacă ești dispus să fii desăvârșit și să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu prin ceea ce trăiești, dacă ai această forță care te impulsionează, atunci nimic nu este prea dificil. De credință au acum nevoie oamenii. Dacă ai această forța care te impulsionează, atunci este ușor să renunți la orice negativitate, pasivitate, lene, noțiuni ale trupului, filosofii de viață, fire rebelă, emoții și așa mai departe.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 513)

În timp ce sunt supuși încercărilor, este normal ca oamenii să fie slabi, ca negativitatea să sălășluiască în ei sau să fie lipsiți de claritate în ceea ce privește voia lui Dumnezeu sau calea lor de practică. Dar, în orice caz, trebuie să ai încredere în lucrarea lui Dumnezeu și să nu-L tăgăduiești, întocmai ca Iov. Deși Iov a fost slab și a blestemat ziua în care s-a născut, nu a negat că toate lucrurile din viața oamenilor sunt dăruite de Iahve și că El este și Cel care putea să le ia pe toate. Indiferent cum a fost încercat, și-a păstrat această credință. În experiența ta, indiferent la ce rafinare te supun cuvintele lui Dumnezeu, credința și dragostea pentru El sunt, pe scurt, ceea ce îi cere omenirii. Credința, iubirea și aspirațiile oamenilor sunt ceea ce desăvârșește El lucrând în acest fel. Dumnezeu face lucrarea de desăvârșire asupra oamenilor, iar ei nu pot să o vadă, nu pot să o simtă; în astfel de împrejurări, ți se cere să ai credință. Credința oamenilor e necesară atunci când ceva nu poate fi văzut cu ochiul liber, iar credința ta e necesară când nu poți renunța la propriile tale noțiuni. Când lucrarea lui Dumnezeu nu îți este clară, ceea ce ți se cere este să ai credință, să iei o poziție fermă și să fii martor. Când Iov a ajuns în acest punct, Dumnezeu i S-a arătat și i-a vorbit. Adică, doar din credința ta vei putea să-L vezi pe Dumnezeu și, când ai credință, El te va desăvârși. Fără credință, El nu poate să te desăvârșească.

Dumnezeu îți va dărui orice speri să dobândești. Dacă nu ai credință, atunci nu poți fi desăvârșit și nu vei fi în stare să vezi acțiunile lui Dumnezeu, cu atât mai puțin atotputernicia Sa. Când ai credință că-I vei vedea acțiunile în experiența ta practică, Dumnezeu ți Se va arăta și te va lumina și călăuzi dinlăuntrul tău. Fără acea credință, Dumnezeu nu va putea să facă asta. Dacă ți-ai pierdut speranța în Dumnezeu, cum vei fi în stare să-I experimentezi lucrarea? Așadar, doar când ai credință și nu nutrești îndoieli față de Dumnezeu, doar când crezi cu adevărat în El indiferent de ceea ce face, El te va lumina și ilumina prin experiențele tale și numai atunci vei putea să-I vezi acțiunile. Toate aceste lucruri se dobândesc prin credință. Credința vine doar prin rafinare și, în absența rafinării, credința nu se poate dezvolta. La ce se referă acest cuvânt, „credință”? Credința este încrederea adevărată și inima sinceră pe care ar trebui să le aibă oamenii când nu pot să vadă sau să atingă ceva, când lucrarea lui Dumnezeu nu se aliniază noțiunilor umane, când este de neatins pentru oameni. Aceasta este credința despre care vorbesc. Oamenii au nevoie de credință în vremea greutăților și rafinării, iar credința este urmată de rafinare; rafinarea și credința nu pot fi separate. Indiferent cum lucrează Dumnezeu și indiferent de mediul tău, ești capabil să urmărești viața, să cauți adevărul și cunoașterea lucrării lui Dumnezeu, să-I înțelegi acțiunile și să acționezi potrivit adevărului. A proceda astfel înseamnă a avea credință adevărată și asta arată că nu ți-ai pierdut credința în Dumnezeu. Poți să ai credință adevărată în Dumnezeu doar dacă poți să stărui în căutarea adevărului prin rafinare, dacă poți să-L iubești cu adevărat pe Dumnezeu și să nu începi să ai îndoieli în ceea ce-L privește, dacă indiferent ce face El tu tot practici adevărul pentru a-L mulțumi și dacă poți să-I cauți în profunzime voia și să fii atent la aceasta. În trecut, când Dumnezeu a spus că vei domni ca rege, L-ai iubit, iar când ți S-a arătat fățiș, L-ai urmat. Dar acum Dumnezeu este ascuns, tu nu poți să-

L vezi, iar necazurile s-au abătut asupra ta – așadar, îți pierzi acum nădejdea în Dumnezeu? Deci, trebuie să urmărești viața și să cauți să împlinești voia lui Dumnezeu tot timpul. Asta se numește credință adevărată și este cel mai sincer și cel mai frumos tip de iubire.

În trecut, toți oamenii veneau înaintea lui Dumnezeu ca să ia hotărâri și spuneau: „Chiar dacă nimeni altcineva nu-L iubește pe Dumnezeu, eu trebuie să-L iubesc”. Dar, acum, rafinarea vine asupra ta și, de vreme ce nu corespunde noțiunilor tale, îți pierzi credința în Dumnezeu. Este aceasta iubire adevărată? Ai citit de multe ori despre faptele lui Iov – le-ai uitat? Dragostea adevărată poate să se materializeze doar din credință. Dezvolți o dragoste adevărată pentru Dumnezeu prin rafinările la care te supui și prin credința ta ești capabil să fii atent la voia Sa în experiențele tale practice și tot prin credință te lepezi de trupul tău și cauți viața; asta ar trebui să facă oamenii. Dacă faci acest lucru, vei putea să vezi acțiunile lui Dumnezeu, dar, dacă ești lipsit de credință, nu vei fi în stare să-I vezi acțiunile sau să-I experimentezi lucrarea. Dacă vrei să fii folosit și desăvârșit de Dumnezeu, atunci trebuie să le ai pe toate: voința de a suferi, credință, rezistență, ascultare și capacitatea de a experimenta lucrarea lui Dumnezeu, de a-I pricepe voia, de a fi atent la mâhnirea Sa și așa mai departe. Desăvârșirea unei persoane nu este ușoară și fiecare rafinare prin care treci necesită credința și iubirea ta. Dacă vrei să fii desăvârșit de Dumnezeu, nu este suficient doar să te grăbești pe calea din fața ta, și nici doar să te sacrifici pentru El. Trebuie să ai multe calități ca să devii o persoană care e desăvârșită de Dumnezeu. Când te confrunți cu suferința, trebuie să poți fi capabil să lași deoparte grija pentru trup și să nu te plângi de Dumnezeu. Când Dumnezeu Se ascunde de tine, trebuie să poți să ai credința de a-L urma, de a-ți păstra iubirea de dinainte fără să o lași să șovăie sau să se risipească. Indiferent ce face Dumnezeu, trebuie să te supui planului Său și

să fii pregătit să-ți blestemi trupul, mai degrabă decât să te plângi de El. Când te confrunți cu încercări, trebuie să-L mulțumești pe Dumnezeu, deși s-ar putea să plângi amarnic sau să eziți să te desparți de vreun obiect îndrăgit. Doar aceasta este adevărata iubire și credință. Indiferent care este statura ta reală, mai întâi trebuie să ai voința de a îndura greutăți și credință adevărată și, de asemenea, trebuie să ai voința de a te lepăda de trup. Ar trebui să fii dispus să înduri greutăți și pierderi în dauna intereselor tale, ca să împlinești voia lui Dumnezeu. De asemenea, trebuie să fii capabil să simți regret față de tine în inima ta: în trecut, nu ai putut să-L mulțumești pe Dumnezeu și, acum, poți să ai regrete în ceea ce te privește. Nu trebuie să îți lipsească niciunul dintre aceste lucruri – prin acestea te va desăvârși Dumnezeu. Dacă nu poți să îndeplinești aceste criterii, atunci nu poți fi desăvârșit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 514)

Cineva care Îl slujește pe Dumnezeu nu ar trebui să știe doar cum să sufere pentru El; mai mult decât atât, ar trebui să înțeleagă că scopul credinței în Dumnezeu este de a urmări iubirea față de Dumnezeu. Dumnezeu Se folosește de tine nu doar ca să te rafineze sau ca să te facă să suferi, ci, mai degrabă, te folosește astfel încât să poți să-I cunoști acțiunile, să cunoști adevărata însemnătate a vieții umane și, în special, ca să știi că a-L sluji pe Dumnezeu nu este o sarcină ușoară. Experimentarea lucrării lui Dumnezeu nu înseamnă să te bucuri de har, ci să suferi pentru iubirea ta față de El. De vreme ce te bucuri de harul lui Dumnezeu, trebuie să te bucuri și de mustrarea Lui; trebuie să experimentezi toate aceste lucruri. Poți să experimentezi luminarea lui Dumnezeu în tine și, de asemenea, să experimentezi modul în care te tratează și te judecă El. În acest fel,

experiența ta va fi cuprinzătoare. Dumnezeu Și-a săvârșit lucrarea de judecată și mustrare asupra ta. Cuvântul lui Dumnezeu te-a tratat, dar nu a făcut numai atât; de asemenea, te-a luminat și iluminat. Atunci când ești negativ și slab, Dumnezeu Își face griji pentru tine. Toată această lucrare este pentru a te anunța că tot ceea ce ține de om se află în orchestrările lui Dumnezeu. S-ar putea să consideri că a crede în Dumnezeu înseamnă să suferi sau să faci tot felul de lucruri pentru El; s-ar putea să crezi că scopul credinței în Dumnezeu este ca trupul tău să poată fi împăcat sau ca tot în viața ta să decurgă fără probleme sau ca să te poți simți confortabil și în largul tău din toate punctele de vedere. Totuși, niciunele dintre acestea nu sunt scopuri pe care oamenii să le atașeze credinței lor în Dumnezeu. Dacă pentru aceste scopuri crezi tu, atunci perspectiva ta este incorectă, iar ție îți este pur și simplu imposibil să fii desăvârșit. Acțiunile lui Dumnezeu, firea Sa dreaptă, înțelepciunea Lui, cuvintele Sale, minunăția și caracterul Său de nepătruns sunt toate lucruri pe care oamenii s-ar cuveni să le înțeleagă. Având această înțelegere, ar trebui să o folosești ca să-ți descotorosești inima de toate cerințele, speranțele și noțiunile personale. Numai prin înlăturarea acestor lucruri poți să îndeplinești condițiile cerute de Dumnezeu și numai făcând lucrul acesta poți să ai viață și să-L mulțumești pe Dumnezeu. Scopul credinței în Dumnezeu este de a-L mulțumi și de a trăi firea pe care El o cere, astfel încât acțiunile și gloria Lui să se poată manifesta prin acest grup de oameni nevrednici. Aceasta este perspectiva corectă pentru credința în Dumnezeu și, de asemenea, acesta este țelul pe care ar trebui să-l cauți. Ar trebui să ai punctul de vedere corect despre credința în Dumnezeu și ar trebui să cauți să obții cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu și să poți trăi adevărul și, în special, să poți să fii capabil să-I vezi faptele concrete, faptele Sale minunate în întregul univers, precum și lucrarea practică pe care o

săvârșește în trup. Prin experiențele lor practice, oamenii pot să aprecieze exact cum Își face Dumnezeu lucrarea asupra lor și care este voia Lui față de ei. Scopul tuturor acestor lucruri este de a elimina firea coruptă și satanică a oamenilor. După ce ai alungat toată murdăria și nedreptatea din tine și după ce te-ai lepădat de intențiile tale greșite și ai căpătat adevărata credință în Dumnezeu – numai atunci și cu adevărata credință Îl poți iubi cu adevărat pe Dumnezeu. Poți să-L iubești cu adevărat pe Dumnezeu doar pe temelia credinței tale în El. Poți obține iubire față de Dumnezeu fără să crezi în El? Din moment ce tu crezi în Dumnezeu, nu poți fi confuz în privința aceasta. Unii oameni devin plini de vigoare de îndată ce văd cum credința în Dumnezeu le va aduce binecuvântări, dar, apoi, își pierd toată energia imediat ce văd că trebuie să fie supuși rafinărilor. Înseamnă asta a crede în Dumnezeu? În cele din urmă, în credința ta, trebuie să dobândești supunerea deplină și absolută înaintea lui Dumnezeu. Crezi în Dumnezeu, dar totuși Îi ceri diverse lucruri, ai multe noțiuni religioase de care nu poți să te lepezi, interese personale la care nu poți să renunți și tot cauți binecuvântările trupului și-ți dorești ca Dumnezeu să-ți salveze trupul, să-ți mântuiască sufletul – toate acestea sunt comportamente ale oamenilor a căror perspectivă este greșită. Deși oamenii cu convingeri religioase au credință în Dumnezeu, ei nu caută să-și schimbe firile și nu urmăresc să-L cunoască pe Dumnezeu, ci caută doar interesele trupului lor. Mulți dintre voi au credințe care fac parte din categoria convingerilor religioase; aceasta nu este adevărata credință în Dumnezeu. Pentru a crede în Dumnezeu, oamenii trebuie să aibă o inimă pregătită să sufere pentru El și voința de a renunța la ei înșiși. Dacă oamenii nu îndeplinesc aceste două condiții, credința lor în Dumnezeu nu este valabilă, iar ei nu vor putea să obțină o schimbare în firea lor. Doar oamenii care urmăresc sincer adevărul, care

caută cunoașterea de Dumnezeu și urmăresc viața sunt cei care într-adevăr cred în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 515)

În primul rând, scopul lucrării de rafinare este de a desăvârși credința oamenilor. În cele din urmă, ceea ce se obține este că vrei să pleci, dar, în același timp, nu poți; unii oameni sunt în continuare capabili să aibă credință chiar dacă sunt lipsiți de orice fărâmă de speranță; iar oamenii nu mai au deloc speranță în legătură cu propriile perspective de viitor. Numai în acest moment se va încheia rafinarea lui Dumnezeu. Omul nu a ajuns încă în etapa în care plutește între viață și moarte și nu a gustat moartea, deci procesul de rafinare încă nu s-a încheiat. Nici măcar cei care au ajuns în etapa făcătorilor de servicii nu au fost rafinați pe deplin. Iov a fost supus unei rafinări extreme și nu a avut pe ce să se bazeze. Oamenii trebuie să fie supuși rafinărilor până în punctul în care nu mai au speranță și pe ce să se bazeze – doar aceasta e adevărata rafinare. Dacă în vremea făcătorilor de servicii inima ta a fost întotdeauna liniștită înaintea lui Dumnezeu și dacă, indiferent ce a făcut El și care a fost voia Lui pentru tine, te-ai supus mereu rânduirilor Sale, atunci, la capătul drumului, vei înțelege tot ce a făcut Dumnezeu. Ești supus încercărilor lui Iov și, în același timp, încercărilor lui Petru. Când Iov a fost încercat, el a mărturisit ferm, iar în final, Iahve i S-a arătat. El a fost demn să vadă chipul lui Dumnezeu numai după ce a mărturisit ferm. De ce se spune: „Mă ascund de țara murdăriei, dar Mă arăt Împărăției sfinte”? Asta înseamnă că numai atunci când ești sfânt și mărturisești ferm poți să ai demnitatea de a vedea chipul lui Dumnezeu. Dacă nu poți să mărturisești ferm pentru El, nu ai demnitatea de a-I vedea chipul. Dacă în fața rafinărilor dai înapoi sau te plângi de Dumnezeu,

nereușind astfel să mărturisești ferm pentru El și devenind obiectul batjocurii Satanei, atunci nu vei câștiga arătarea lui Dumnezeu. Dacă ești ca Iov, care în toiul încercărilor și-a blestemat propriul trup și nu s-a plâns de Dumnezeu și a fost în stare să-și deteste trupul fără să se plângă sau să păcătuiască prin cuvintele sale, atunci vei mărturisi ferm. Când ești supus rafinărilor până într-un anumit punct și mai poți să fii ca Iov, pe deplin ascultător înaintea lui Dumnezeu, fără să ai alte cerințe de la El sau noțiuni proprii, atunci Dumnezeu ți Se va arăta. Acum, Dumnezeu nu ți Se arată pentru că ai atât de multe noțiuni, prejudecăți personale, gânduri egoiste, cerințe individuale și interese trupești și nu ești demn de a-I vedea chipul. Dacă L-ai vedea pe Dumnezeu, L-ai măsura cu propriile noțiuni și, făcând acest lucru, Îl vei pironi pe cruce. Dacă asupra ta se abat multe lucruri care nu se potrivesc noțiunilor tale, dar, totuși, ești în stare să le lași deoparte și să ajungi să cunoști acțiunile lui Dumnezeu din aceste lucruri și dacă în toiul rafinărilor îți dezvălui inima de iubire pentru Dumnezeu, atunci asta înseamnă să mărturisești ferm. Dacă al tău cămin este liniștit, te bucuri de mângâierile trupului, nimeni nu te persecută, iar frații și surorile tale din Biserică te ascultă, poți să-ți arăți inima iubitoare de Dumnezeu? Poate această situație să te rafineze? Numai prin rafinare poți să-ți arăți iubirea de Dumnezeu și numai prin lucrurile care nu se aliniază noțiunilor tale poți fi desăvârșit. Cu serviciul multor lucruri contrare și negative și folosind tot felul de manifestări ale Satanei – acțiunile, acuzațiile, tulburările și înșelăciunile sale – Dumnezeu îți arată clar chipul hidos al Satanei și, astfel, îți desăvârșește abilitatea de a-l deosebi pe Satana, ca să poți să-l urăști și să te lepezi de el.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 516)

Se poate spune că numeroasele tale nereușite, slăbiciunea și momentele de negativitate sunt, toate, încercările lui Dumnezeu. Acest lucru se datorează faptului că totul vine de la Dumnezeu și toate lucrurile și evenimentele sunt în mâinile Sale. Fie că eșuezi sau ești slab și te împiedici, totul depinde de Dumnezeu și se află în stăpânirea Lui. Din perspectiva lui Dumnezeu, aceasta este o încercare a ta și, dacă nu poți recunoaște acest lucru, va deveni o ispită. Există două tipuri de stări pe care oamenii ar trebui să le recunoască: una vine de la Duhul Sfânt și sursa probabilă a celeilalte este Satana. Una este o stare în care Duhul Sfânt te iluminează și îți permite să te cunoști pe tine însuți, să te detești și să ai regrete în ceea ce te privește, să poți avea o dragoste sinceră pentru Dumnezeu și să-ți determini inima să-L mulțumească. Cealaltă este o stare în care te cunoști pe tine însuți, dar ești negativ și slab. S-ar putea spune că această stare este rafinarea lui Dumnezeu și, de asemenea, că este ispita Satanei. Dacă recunoști că aceasta este mântuirea ta de către Dumnezeu și simți că acum Îi ești profund îndatorat și, dacă de acum înainte încerci să-L răsplătești și să nu mai cazi într-o astfel de depravare, dacă depui efort în a mânca și a bea cuvintele Lui și dacă întotdeauna consideri că ai neajunsuri și o inimă plină de dor, atunci aceasta este încercarea lui Dumnezeu. După ce suferința s-a încheiat și vei înainta din nou, Dumnezeu tot te va conduce, te va ilumina, te va lumina și te va hrăni. Dar dacă nu o recunoști și ești negativ, lăsându-te pur și simplu pradă disperării, dacă gândești astfel, atunci ispita Satanei va fi venit asupra ta. Când Iov a fost supus încercărilor, Dumnezeu și Satana făceau un rămășag unul cu celălalt, iar Dumnezeu i-a permis Satanei să-l năpăstuiască pe Iov. Chiar dacă Dumnezeu era Cel care îl încerca pe Iov, de fapt, Satana a fost cel care a venit asupra lui. Satana considera că-l ispitea pe Iov, dar Iov era de partea lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi stat lucrurile așa, Iov ar fi căzut în ispită. Imediat ce oamenii cad în ispită, ei cad în pericol.

Se poate spune că rafinarea este o încercare de la Dumnezeu, dar, dacă nu ești într-o stare bună, se poate spune că este ispita Satanei. Dacă viziunea nu îți este clară, Satana te va acuza și ți-o va întuneca. Înainte să-ți dai seama, vei cădea în ispită.

Dacă nu experimentezi lucrarea lui Dumnezeu, atunci nu vei putea fi desăvârșit niciodată. În experiența ta, trebuie să intri și în detalii. De exemplu, ce lucruri te determină să dezvolți noțiuni și prea multe motive și ce fel de practici adecvate ai ca să rezolvi aceste probleme? Dacă poți să experimentezi lucrarea lui Dumnezeu, înseamnă că ai statură. Dacă doar pari să ai vigoare, nu înseamnă că ai statură adevărată și categoric nu vei putea să rămâi neclintit. Doar când sunteți capabili să experimentați lucrarea lui Dumnezeu și să meditați la aceasta în orice moment și în orice loc, când sunteți în stare să-i părăsiți pe păstori și să trăiți independent, bizuindu-vă pe Dumnezeu, și puteți să vedeți acțiunile reale ale lui Dumnezeu – numai atunci se va împlini voia Sa. În momentul de față, majoritatea oamenilor nu știu cum să experimenteze, iar atunci când întâmpină o problemă, nu știu să se ocupe de aceasta; ei sunt incapabili să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu și nu pot duce o viață spirituală. Trebuie să iei în serios cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu în viața ta reală.

Uneori, Dumnezeu îți oferă un anumit tip de sentiment, unul care te determină să-ți pierzi bucuria interioară și să pierzi prezența lui Dumnezeu, astfel încât ești cufundat în întuneric. Acesta este un tip de rafinare. Ori de câte ori faci ceva, întotdeauna merge prost sau simți că nu mai poți continua. Aceasta este disciplina lui Dumnezeu. Uneori, atunci când faci un lucru care nu se supune lui Dumnezeu și se răzvrătește față de El, e posibil ca nimeni altcineva să nu știe despre asta – dar Dumnezeu știe. El nu te va lăsa să scapi și te va disciplina. Lucrarea Duhului Sfânt este foarte amănunțită. El observă cu atenție toate cuvintele și faptele oamenilor, toate

acțiunile și mișcările și toate gândurile și ideile lor, astfel încât oamenii să poată conștientiza lăuntric aceste lucruri. Faci ceva o dată și eșuezi, faci ceva din nou și tot eșuezi și, treptat, vei ajunge să înțelegi lucrarea Duhului Sfânt. Din multele momente în care ești disciplinat, vei ști ce să faci pentru a fi în conformitate cu voia lui Dumnezeu și ce nu este potrivit voii Sale. La final, vei avea răspunsuri exacte pentru îndrumarea lăuntrică pe care ți-o oferă Duhul Sfânt. Uneori, vei fi răzvrătit și Dumnezeu te va dojeni lăuntric. Totul provine din disciplina lui Dumnezeu. Dacă nu prețuiești cuvântul lui Dumnezeu, dacă Îi nesocotești lucrarea, atunci El nu-ți va acorda atenție. Cu cât iei mai în serios cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mult El te va lumina. În momentul de față, în Biserică există unii oameni a căror credință e tulbure și confuză, iar ei fac multe lucruri necuviincioase și acționează fără disciplină, așa că lucrarea Duhului Sfânt nu se poate vedea clar în aceștia. Unii oameni își abandonează îndatoririle pentru a câștiga bani, plecând să conducă o afacere fără a fi disciplinați; acel tip de persoană este într-un pericol și mai mare. Nu numai că nu are lucrarea curentă a Duhului Sfânt, dar, în viitor, va fi greu de desăvârșit. Există mulți oameni în care lucrarea Duhului Sfânt și disciplina lui Dumnezeu nu se pot vedea. Ei sunt cei cărora voia lui Dumnezeu nu le este clară și care nu cunosc lucrarea Lui. Cei care pot să rămână neclintiți în toiul rafinărilor, care Îl urmează pe Dumnezeu indiferent ce face El și care, cel puțin, pot să nu plece sau să atingă 0,1% din ceea ce a realizat Petru, se descurcă, dar nu au nicio valoare din perspectiva folosirii lor de către Dumnezeu. Mulți oameni înțeleg repede lucrurile, au dragoste adevărată pentru Dumnezeu și pot depăși nivelul lui Petru, iar Dumnezeu săvârșește asupra lor lucrarea de desăvârșire. Disciplina și luminarea ajung la astfel de oameni și dacă în ei este ceva ce nu corespunde voii lui Dumnezeu, ei pot renunța de îndată la acel lucru. Astfel de oameni sunt ca aurul, argintul și pietrele prețioase –

valoarea lor este cea mai mare! Dacă Dumnezeu a săvârșit multe feluri de lucrări, dar tu încă ești ca nisipul sau piatra, atunci ești lipsit de valoare!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 517)

Lucrarea lui Dumnezeu în țara marelui balaur roșu este minunată și de nepătruns. El va desăvârși un grup de oameni și îi va alunga pe alții, pentru că în Biserică există tot felul de oameni – sunt cei care iubesc adevărul și cei care nu-l iubesc; cei care experimentează lucrarea lui Dumnezeu și cei care nu fac asta; cei care își fac datoria și cei care nu și-o fac; cei care mărturisesc pentru Dumnezeu și cei care nu mărturisesc – și o parte din ei sunt necredincioși și oameni răi, iar ei cu siguranță vor fi alungați. Dacă nu cunoști bine lucrarea lui Dumnezeu, atunci vei fi negativ; asta se datorează faptului că lucrarea lui Dumnezeu se poate vedea doar la un număr mic de oameni. În acest moment, va deveni clar cine Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu și cine nu. Aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu au lucrarea Duhului Sfânt, iar aceia care nu Îl iubesc cu adevărat vor fi dați în vileag cu fiecare etapă a lucrării Sale. Ei vor deveni cei care urmează să fie alungați. Acești oameni vor fi dezvăluiți pe parcursul lucrării de cucerire și sunt persoane care nu au nicio valoare pentru a fi desăvârșite. Cei care au fost desăvârșiți au fost câștigați pe deplin de Dumnezeu și sunt capabili să-L iubească așa cum a făcut-o Petru. Iubirea celor care au fost cuceriți nu este spontană, ci doar pasivă, iar ei sunt nevoiți să-L iubească pe Dumnezeu. Iubirea spontană se dezvoltă prin înțelegerea dobândită din experiența practică. Această dragoste ocupă inima unei persoane și o face voluntar devotată lui Dumnezeu; cuvintele lui Dumnezeu devin temelia sa, iar ea este capabilă să sufere pentru Dumnezeu. Desigur, acestea sunt lucruri pe care le are un om care a fost desăvârșit de Dumnezeu. Dacă tu

cauți doar să fii cucerit, atunci nu poți fi martor pentru Dumnezeu; dacă Dumnezeu Își atinge scopul mântuirii doar prin cucerirea oamenilor, atunci etapa făcătorilor de servicii ar termina lucrarea. Cu toate acestea, scopul final al lui Dumnezeu nu este de a-i cuceri pe oameni, ci de a-i desăvârși. Așadar, decât să spui că această etapă este lucrarea de cucerire, spune că este lucrarea de desăvârșire și alungare. Unii oameni nu au fost pe deplin cuceriți, iar în cursul cuceririi lor, un grup de oameni va fi desăvârșit. Aceste două lucrări sunt săvârșite concomitent. Oamenii nu s-au îndepărtat nici măcar într-o perioadă atât de îndelungată, iar acest lucru arată că obiectivul cuceririi a fost atins – asta înseamnă a fi cucerit. Rafinările nu sunt de dragul de a fi cuceriți, ci de a fi desăvârșiți. Fără rafinări, oamenii nu ar putea fi desăvârșiți. Așadar, rafinările sunt cu adevărat valoroase! Astăzi, un grup de oameni este desăvârșit și câștigat. Toate cele zece binecuvântări menționate anterior au fost destinate celor care au fost desăvârșiți. Tot ce ține de schimbarea imaginii lor pe pământ se adresează celor care au fost desăvârșiți. Cei care nu au fost desăvârșiți nu sunt vrednici să primească făgăduințele lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 518)

Să credem în Dumnezeu și să-L cunoaștem este sorocit de ceruri și recunoscut de pământ, iar azi – într-o epocă în care Dumnezeu întrupat Își face lucrarea în persoană – este un moment deosebit de bun să Îl cunoaștem pe Dumnezeu. Mulțumirea lui Dumnezeu este un lucru care se obține construind pe temelia înțelegerii voii Sale și, pentru a-I înțelege voia, e necesar să Îl cunoaștem puțin pe Dumnezeu. Această cunoaștere a Sa este viziunea pe care trebuie s-o aibă un credincios; este baza credinței omului în Dumnezeu. În lipsa acestei cunoașteri, credința omului în Dumnezeu ar fi

vagă și înconjurată de teorii goale. Deși hotărârea unor astfel de oameni este să Îl urmeze pe Dumnezeu, ei nu vor obține nimic. Toți cei care nu dobândesc nimic în acest curent sunt cei care vor fi alungați – ei sunt toți niște linge-blide. Indiferent ce etapă a lucrării lui Dumnezeu experimentezi, ar trebui să fii însoțit de o viziune puternică. Altfel, îți va fi greu să accepți fiecare etapă a noii lucrări, pentru că aceasta depășește închipuirea omului și este dincolo de hotarele concepției lui. Așa că, fără un păstor care să aibă grijă de om, fără un păstor care să se angajeze în părtășie cu privire la viziuni, omul este incapabil să accepte această lucrare nouă. Dacă omul nu poate primi viziuni, atunci el nu poate primi noua lucrare a lui Dumnezeu, iar dacă omul nu se poate supune noii lucrări a lui Dumnezeu, atunci va fi incapabil să înțeleagă voia lui Dumnezeu și, astfel, cunoașterea lui despre Dumnezeu nu va însemna nimic. Înainte ca omul să ducă la bun sfârșit cuvântul lui Dumnezeu, el trebuie să cunoască cuvântul lui Dumnezeu, adică trebuie să înțeleagă voia lui Dumnezeu; numai așa poate fi împlinit cuvântul lui Dumnezeu, cu acuratețe și potrivit voii Sale. Acesta e un lucru pe care trebuie să-l aibă toți cei care caută adevărul și este și procesul prin care trebuie să treacă oricine încearcă să-L cunoască pe Dumnezeu. Procesul prin care se ajunge la cunoașterea cuvântului lui Dumnezeu este cel prin care se ajunge la cunoașterea lui Dumnezeu și a lucrării Sale. Și, astfel, cunoașterea viziunilor nu se referă numai la cunoașterea umanității Dumnezeului întrupat, ci include și cunoașterea cuvântului și a lucrării lui Dumnezeu. Din cuvântul lui Dumnezeu, oamenii ajung să-I înțeleagă voia, iar din lucrarea Sa, ei ajung să cunoască firea lui Dumnezeu și ceea ce este El. Credința în Dumnezeu este primul pas spre a-L cunoaște pe Dumnezeu. Procesul avansării de la această credință inițială în Dumnezeu către cea mai profundă credință în El este procesul ajungerii la cunoașterea lui Dumnezeu și procesul experimentării lucrării Sale. Dacă doar crezi în El de dragul

credinței în Dumnezeu și nu pentru a ajunge să-L cunoști, atunci nu există nicio realitate în credința ta, iar aceasta nu poate deveni pură – nu e nicio îndoială aici. Dacă în timpul procesului prin care experimentează lucrarea lui Dumnezeu, omul ajunge treptat să Îl cunoască pe Dumnezeu, atunci firea sa se va schimba încetul cu încetul, iar credința lui va deveni tot mai adevărată. În felul acesta, atunci când omul va avea succes în credința lui în Dumnezeu, Îl va fi câștigat în întregime pe Dumnezeu. Motivul pentru care Dumnezeu a mers atât de departe pentru a Se întrupa a doua oară și a-Și face lucrarea în persoană a fost ca omul să fie în stare să Îl cunoască și să Îl vadă. A-L cunoaște pe Dumnezeu[a] este țelul care trebuie atins la sfârșitul lucrării lui Dumnezeu; este ultima cerință a lui Dumnezeu de la omenire. El face acest lucru de dragul mărturiei Sale finale; săvârșește această lucrare pentru ca omul să se poată întoarce, în mod definitiv și complet, la El. Omul poate ajunge să-L iubească pe Dumnezeu numai cunoscându-L și, ca să-L iubească pe Dumnezeu, el trebuie să-L cunoască. Indiferent cum cercetează sau ce urmărește să obțină, omul trebuie să poată dobândi cunoașterea de Dumnezeu. Numai în felul acesta omul poate mulțumi inima lui Dumnezeu. Numai cunoscându-L pe Dumnezeu poate omul să aibă o credință adevărată în El și numai cunoscându-L pe Dumnezeu poate el, cu adevărat, să Îl venereze și să Îl asculte. Cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu nu vor ajunge niciodată la o ascultare și venerare adevărată a lui Dumnezeu. Cunoașterea lui Dumnezeu include cunoașterea firii Lui, înțelegerea voii Lui și cunoașterea a ceea ce este El. Totuși, indiferent ce aspect ajunge omul să cunoască, fiecare dintre acestea îi cere să plătească un preț și necesită voința de a se supune, fără de care nimeni nu va putea să continue să urmeze până la capăt. Lucrarea lui Dumnezeu este prea incompatibilă cu noțiunile omului, firea lui Dumnezeu și ceea ce este El sunt prea greu de cunoscut pentru om, iar tot ce spune și face Dumnezeu este prea de neînțeles pentru

om: dacă omul dorește să Îl urmeze pe Dumnezeu și, totuși, nu e dispus să asculte de El, atunci omul nu va câștiga nimic. De la crearea lumii și până azi, Dumnezeu a făcut multe lucrări de neînțeles pentru om și pe care omul le-a găsit greu de acceptat, iar Dumnezeu a spus multe lucruri care fac noțiunile omului greu de vindecat. Dar El nu Și-a încetat niciodată lucrarea din cauză că omul are prea multe dificultăți; mai degrabă, El a continuat să lucreze și să vorbească și, chiar dacă un număr mare de „luptători" au căzut la marginea drumului, El Își face încă lucrarea și continuă să aleagă neîncetat grup după grup de oameni care sunt dispuși să se supună noii Sale lucrări. El nu are nicio milă pentru acei „eroi" căzuți, dar, în schimb, îi prețuiește pe cei care acceptă noua Sa lucrare și noile Sale cuvinte. Însă în ce scop lucrează El așa, pas cu pas? De ce îi alungă mereu pe unii oameni și îi alege pe alții? De ce folosește El mereu o astfel de metodă? Scopul lucrării Sale este de a-i permite omului să-L cunoască și, astfel, să fie câștigat de El. Principiul lucrării Lui este acela de a lucra asupra celor care se pot supune lucrării pe care o face El azi și de a nu lucra asupra celor care se supun lucrării Lui din trecut, în timp ce se opun lucrării pe care o face astăzi. Acesta este motivul pentru care El a alungat atât de mulți oameni.

Efectele lecției despre calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu nu se pot obține într-o zi sau două: omul trebuie să acumuleze experiențe, să treacă prin suferințe și să ajungă la o supunere adevărată. Întâi de toate, începe de la lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu. Este absolut necesar să înțelegi ce include cunoașterea lui Dumnezeu, cum să dobândești această cunoaștere și cum să Îl vezi pe Dumnezeu în experiențele tale. Acesta este lucrul pe care toți trebuie să îl facă atunci când încă nu L-au cunoscut pe Dumnezeu. Nimeni nu poate înțelege lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu dintr-o dată și nimeni nu poate dobândi cunoașterea întregimii lui Dumnezeu într-un timp scurt. Este un proces necesar al experienței, fără de care nimeni nu ar putea

să Îl cunoască pe Dumnezeu sau să Îl urmeze în mod sincer. Cu cât Dumnezeu lucrează mai mult, cu atât omul Îl cunoaște mai mult. Cu cât e mai mare dezacordul dintre lucrarea lui Dumnezeu și noțiunile omului, cu atât se reînnoiește și devine mai profundă cunoașterea Lui de către om. Dacă lucrarea lui Dumnezeu ar rămâne hotărâtă și neschimbătoare pentru totdeauna, atunci omul nu L-ar cunoaște prea mult. De la crearea lumii și până astăzi, voi trebuie să înțelegeți limpede viziunile legate de ce a făcut Dumnezeu în Epoca Legii, ce a făcut El în Epoca Harului și ce face El în timpul Epocii Împărăției. Trebuie să cunoașteți lucrarea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El"

Note de subsol:
a. În textul original „Lucrarea de cunoaștere a lui Dumnezeu".

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 519)

Omul experimentează lucrarea lui Dumnezeu, ajunge să se cunoască pe sine, se dezbară de firea sa stricată și caută creșterea în viață, totul pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu. Dacă doar cauți să te cunoști pe tine însuți și să tratezi cu firea ta cea stricată, și nu știi ce lucrează Dumnezeu asupra omului, cât de mare este mântuirea Lui sau cum trăiești tu lucrarea lui Dumnezeu și cum mărturisești despre faptele Lui, atunci experiența ta este inutilă. Dacă tu crezi că viața unei persoane a ajuns la maturitate doar pentru că acea persoană poate să pună adevărul în practică și să îndure, aceasta înseamnă că tu încă nu ai înțeles adevăratul sens al vieții sau scopul pentru care Dumnezeu îl desăvârșește pe om. Într-o zi, când vei fi în bisericile religioase, printre membrii Bisericii Pocăinței sau ai Bisericii Vieții, vei întâlni mulți oameni cucernici ale căror rugăciuni conțin „viziuni" și care, în căutarea vieții, se simt atinși și care sunt călăuziți de cuvinte. În plus, în multe privințe ei pot îndura, se pot abandona pe ei înșiși,

fără a fi conduși de trup. În acel moment, tu nu vei putea face diferența: vei crede că orice fac ei este bine, că este expresia naturală a vieții, și că este mare păcat că numele în care cred ei este greșit. Nu sunt prostești astfel de credințe? De ce se spune că mulți oameni nu au viață? Pentru că ei nu Îl cunosc pe Dumnezeu și, astfel, se spune că ei nu au niciun Dumnezeu în inima lor și că nu au viață. Dacă a ta credință în Dumnezeu a atins un punct în care poți cunoaște amănunțit faptele lui Dumnezeu, realitatea lui Dumnezeu și fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu, atunci ești stăpânit de adevăr. Dacă nu cunoști lucrarea și firea lui Dumnezeu, atunci încă lipsește ceva din experiența ta. Cum a săvârșit Isus acea etapă a lucrării Lui, cum este săvârșită această etapă, cum Și-a făcut Dumnezeu lucrarea în Epoca Harului și ce lucrare s-a făcut, ce lucrare se face în această etapă – dacă nu ai o cunoaștere profundă a acestor lucruri, atunci nu te vei putea simți niciodată asigurat și te vei simți mereu nesigur. Dacă, după o perioadă de experiență, poți cunoaște lucrarea făcută de Dumnezeu și fiecare pas al lucrării Lui, și ai dobândit o cunoaștere profundă a scopurilor cuvintelor lui Dumnezeu și a motivelor pentru care atât de multe cuvinte rostite de El nu s-au împlinit, atunci poți să rămâi liniștit și să urmărești cu îndrăzneală drumul din fața ta, lipsit de griji sau rafinare. Ar trebui să vedeți prin ce mijloace înfăptuiește Dumnezeu atât de mult din lucrarea Sa. El folosește cuvintele pe care le rostește, rafinându-l pe om și transformând noțiunile omului prin multe feluri de cuvinte. Toată suferința prin care ați trecut, toată rafinarea pe care ați trăit-o, tratarea pe care ați acceptat-o în voi, luminarea pe care ați experimentat-o – toate au fost îndeplinite prin cuvintele rostite de Dumnezeu. De ce Îl urmează omul pe Dumnezeu? Îl urmează datorită cuvintelor lui Dumnezeu! Cuvintele lui Dumnezeu sunt foarte tainice și, în plus, pot atinge inima omului, pot descoperi lucruri adânc îngropate în inima omului, îl pot face să cunoască lucruri care s-au petrecut în trecut și îi

permit să vadă în viitor. Așadar, omul îndură suferințe pentru cuvintele lui Dumnezeu și este și desăvârșit datorită cuvintelor Sale: abia atunci Îl urmează omul pe Dumnezeu. Ce ar trebui să facă omul în această etapă este să accepte cuvintele lui Dumnezeu și, indiferent dacă este desăvârșit sau supus rafinării, ce contează sunt cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu și aceasta este și viziunea pe care omul ar trebui să o cunoască astăzi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El”

Intrarea în viață V

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 520)

În timpul când L-a urmat pe Isus, Petru și-a format multe păreri despre El și L-a judecat întotdeauna din propria sa perspectivă. Deși Petru avut un anumit grad de înțelegere a Duhului, înțelegerea lui era oarecum nelămurită, de aceea a spus: „Trebuie să Îl urmez pe Cel trimis de Tatăl ceresc. Trebuie să-L recunosc pe Cel ales de Duhul Sfânt”. El nu a înțeles lucrurile pe care le-a făcut Isus și a rămas nelămurit în privința lor. După ce L-a urmat o vreme, Petru a devenit interesat de ceea ce făcea și spunea El, și de Isus Însuși. A ajuns să simtă că Isus inspira atât afecțiune, cât și respect; îi plăcea să se asocieze cu El și să rămână alături de El, iar ascultarea cuvintelor lui Isus îi dădea provizii și ajutor. În timpul în care L-a urmat pe Isus, Petru a observat și a pus la inimă totul despre viața Lui: acțiunile, cuvintele, mișcările și expresiile Lui. A dobândit o înțelegere adâncă a faptului că Isus nu era ca oamenii obișnuiți. Cu toate că înfățișarea Lui omenească era extrem de normală, El era plin de iubire, compasiune și toleranță față de om. Tot ce făcea sau spunea era de mare ajutor pentru alții și Petru a văzut și a câștigat lucruri pe care nu le mai văzuse, nici avusese înainte de la Isus. El a văzut că, deși Isus nu avea nicio statură impresionată, nicio umanitate neobișnuită, El avea un aer cu adevărat extraordinar și neobișnuit în jurul Lui. Deși Petru nu și-a putut explica pe deplin acest lucru, el a putut vedea că Isus acționa în mod diferit de toți ceilalți, căci lucrurile pe care le făcea erau foarte diferite de cele făcute de oamenii obișnuiți. Din timpul petrecut în contact cu Isus, Petru și-a dat seama și că Dumnezeu avea caracterul diferit de cel al unui om obișnuit. El acționa, mereu, în mod constant și niciodată cu grabă, niciodată nu exagera și nici nu subestima un subiect și Își conducea viața într-un mod ce dezvăluia un

caracter care era atât normal, cât și admirabil. În conversație, Isus vorbea simplu și grațios, comunica mereu într-un mod deschis și vesel, dar senin – și niciodată nu Își pierdea demnitatea când Își săvârșea lucrarea. Petru a văzut că Isus era, uneori, taciturn, în vreme ce, alteori, vorbea neîncetat. Era, uneori, atât de fericit, încât părea un porumbel vioi și jucăuș, dar alteori era atât de trist încât nu vorbea deloc, părând apăsat de durere, ca și când ar fi fost o mamă ostenită și fără vlagă. Câteodată, era plin de mânie, ca un brav soldat atacând ca să ucidă un dușman și, câteodată, chiar semăna cu un leu furios. Uneori râdea; alteori Se ruga și plângea. Indiferent de modul în care acționa Isus, Petru a ajuns să aibă o iubire și un respect fără limite pentru El. Râsul lui Isus îl umplea de fericire, tristețea Lui îl afunda în durere, mânia Lui îl înfricoșa, în timp ce mila, iertarea și cererile stricte pe care le făcea de la oameni îl făceau să ajungă să-L iubească, cu adevărat, pe Isus și să dezvolte o adevărată venerație și dor adevărat față de El. Desigur, abia doar după ce Petru a trăit alături de Isus timp de câțiva ani, a ajuns să-și dea seama treptat de toate acestea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum a ajuns Petru să-L cunoască pe Isus”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 521)

A existat un punct culminant în experiențele lui Petru, când trupul îi era aproape complet zdrobit, dar Isus tot l-a încurajat lăuntric. Și, o dată, i S-a arătat lui Petru. Când Petru era într-o suferință imensă și simțea că inima îi era frântă, Isus l-a învățat: „Tu ai fost cu Mine pe pământ și Eu am fost aici, cu tine. Și, totuși, înainte, am fost împreună în cer, este, la urma urmei, al lumii spirituale. Acum, Eu M-am întors în lumea spirituală, iar tu ești pe pământ, deoarece Eu nu sunt de pe pământ, deși nici tu nu ești de pe pământ, tu trebuie să îți îndeplinești funcția pe pământ. De vreme ce ești slujitor, trebuie să-ți îndeplinești datoria cât de bine poți”. Auzind că avea

să se poată întoarce lângă Dumnezeu, Petru s-a simțit mângâiat. Pe atunci, Petru agoniza atât de mult, încât era aproape țintuit la pat; a simțit atâtea remușcări, încât a zis: „Sunt atât de stricat, că nu sunt în stare să-L mulțumesc pe Dumnezeu”. Isus i s-a arătat și a spus: „Petre, oare ai uitat de hotărârea pe care ai luat-o, odată, înaintea Mea? Ai uitat, cu adevărat, tot ce am spus? Ai uitat hotărârea pe care ai luat-o față de Mine?” Văzând că era Isus, Petru s-a sculat din pat, iar Isus l-a mângâiat astfel: „Eu nu sunt de pe pământ, ți-am spus deja – acest lucru trebuie să-l înțelegi, dar ai uitat altceva ce ți-am spus? «Nici tu nu ești de pe pământ, nu ești din lume.» Chiar acum există o lucrare pe care trebuie să o faci. Nu poți fi mâhnit așa. Nu poți suferi astfel. Deși oamenii și Dumnezeu nu pot coexista în aceeași lume, Eu am lucrarea Mea și tu o ai pe a ta, iar, într-o zi, când lucrarea ta va fi terminată, vom fi împreună într-un singur tărâm, iar Eu te voi călăuzi să fii cu Mine în veci”. Petru a fost mângâiat și liniștit după ce a auzit aceste cuvinte. El știa că această suferință era ceva ce trebuia să îndure și să experimenteze și, de atunci, a fost inspirat. Isus i-a apărut, în mod special, în fiecare moment-cheie, dându-i luminare și îndrumare specială și a lucrat mult asupra lui. Și ce a regretat Petru cel mai mult? Nu după mult timp după ce Petru spusese: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu Cel viu”, Isus i-a pus lui Petru o altă întrebare (deși nu este consemnată în Biblie în acest fel). Isus l-a întrebat: „Petre! M-ai iubit tu vreodată?” Petru a înțeles ce a vrut El să spună și a zis: „Doamne! Odată L-am iubit pe Tatăl din cer, dar recunosc că nu Te-am iubit niciodată pe Tine”. Atunci, Isus a spus: „Dacă oamenii nu-L iubesc pe Tatăl din cer, cum Îl pot iubi pe Fiul pe pământ? Și, dacă oamenii nu-L iubesc pe Fiul trimis de Dumnezeu Tatăl, cum pot ei să-L iubească pe Tatăl din ceruri? Dacă oamenii Îl iubesc cu adevărat pe Fiul, pe pământ, atunci Îl iubesc, cu adevărat, pe Tatăl din cer”. Când Petru a auzit aceste cuvinte, și-a dat seama de ceea ce îi lipsea. El a simțit mereu remușcări,

până la lacrimi, cu privire la cuvintele sale: „L-am iubit odată pe Tatăl din cer, dar nu Te-am iubit niciodată pe Tine”. După învierea și înălțarea lui Isus, a simțit și mai multă remușcare și mâhnire din cauza acestor cuvinte. Amintindu-și lucrarea lui trecută și statura sa actuală, el a venit adesea înaintea lui Isus în rugăciune, regretând întotdeauna și simțindu-se îndatorat, din cauză că nu mulțumise voia lui Dumnezeu și nu se ridicase la înălțimea standardelor lui Dumnezeu. Aceste lucruri au devenit cea mai mare povară a lui. El a spus: „Într-o zi, Îți voi dedica tot ce am și tot ce sunt și Îți voi da tot ce este mai de preț”. El a spus: „Dumnezeule! Am doar o singură credință și o singură iubire. Viața mea nu valorează nimic și trupul meu nu valorează nimic. Am doar o singură credință și o singură iubire. Am credință în Tine, în mintea mea, și iubire pentru Tine, în inima mea; doar aceste două lucruri trebuie să Ți le dau și nimic altceva”. Petru a fost foarte încurajat de cuvintele lui Isus, pentru că, înainte de a fi răstignit Isus, El îi spusese: „Eu nu sunt din lumea aceasta și nici tu nu ești din lumea aceasta”. Mai târziu, când Petru a ajuns într-un punct de mare durere, Isus i-a amintit: „Petre, ai uitat? Eu nu sunt din lume și numai pentru lucrarea Mea am plecat mai devreme. Nici tu nu ești din lume, chiar ai uitat? Ți-am spus de două ori, nu-ți amintești?” Auzind aceasta, Petru a zis: „N-am uitat!” Isus a spus, apoi: „Odată ai petrecut un timp fericit, împreună cu Mine, în cer, și o perioadă de timp lângă Mine. Ție ți-e dor de Mine, iar Mie Mi-e dor de tine. Deși creațiile nu merită să fie pomenite în ochii Mei, cum să nu pot iubi pe cineva care este nevinovat și vrednic de iubire? Ai uitat făgăduința Mea? Trebuie să accepți însărcinarea pe care ți-am dat-o pe pământ; trebuie să îndeplinești sarcina pe care ți-am încredințat-o. Într-o zi, te voi călăuzi, cu siguranță, ca să fii lângă Mine”. După ce a auzit acest lucru, Petru a devenit și mai încurajat și a primit o inspirație și mai mare, astfel încât, atunci când era pe cruce, a putut să spună: „Dumnezeule! Nu Te pot iubi îndeajuns!

Chiar dacă Îmi ceri să mor, tot nu Te pot iubi îndeajuns. Oriunde îmi trimiți sufletul, indiferent dacă Îți împlinești sau nu făgăduințele trecute, orice faci după aceea, eu Te iubesc și cred în Tine”. Lucrurile, de care s-a ținut el cu putere, au fost credința lui și iubirea lui adevărată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum a ajuns Petru să-L cunoască pe Isus”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 522)

Acum ar trebui să poți vedea clar calea exactă pe care a luat-o Petru. Dacă poți să vezi clar calea lui Petru, atunci vei fi sigur despre lucrarea făcută astăzi, astfel încât să nu te plângi sau să fii pasiv ori să tânjești după ceva. Ar trebui să experimentezi starea de spirit a lui Petru la acea vreme: el era lovit de durere, el nu mai cerea un viitor sau vreo binecuvântare. El nu căuta profitul, fericirea, faima sau averea în lume; căuta doar să trăiască o viață extrem de plină de sens, pentru a răsplăti iubirea lui Dumnezeu și a-I dedica Lui ceea ce avea el cel mai de preț. Atunci era mulțumit în inima lui. Adeseori, se ruga lui Isus cu următoarele cuvinte: „Doamne, Isuse Hristoase, Te-am iubit odată, dar nu Te-am iubit niciodată cu adevărat. Deși am spus că aveam încredere în Tine, nu Te-am iubit niciodată cu o inimă adevărată. Doar Te-am admirat, Te-am adorat și Ți-am dus dorul, dar nu Te-am iubit niciodată și nici nu am avut, cu adevărat, credință în Tine”. El s-a rugat constant pentru a lua decizia și a fost mereu încurajat de cuvintele lui Isus și și-a găsit motivația în ele. Mai târziu, după o perioadă de experiență, Isus l-a pus la încercare, provocându-l să tânjească după El mai departe. El a spus: „Doamne, Isuse Hristoase! Cât de mult îmi lipsești și cât mi-e de dor să Te privesc. Îmi lipsesc prea multe și nu pot să-Ți compensez iubirea. Te implor să mă iei curând. Când vei avea nevoie de mine? Când mă vei lua? Când voi privi, din nou, fața Ta? Nu doresc să mai trăiesc în acest trup, să devin, în continuare, stricat, și nici nu doresc să mă mai răzvrătesc. Sunt

gata să-Ți dedic tot ce am, cât de repede pot, și nu doresc să Te mai întristez”. Așa se ruga el, dar nu știa, la vremea aceea, ce avea să desăvârșească Isus în el. În timpul agoniei încercării lui, Isus i-a apărut din nou și a spus: „Petre, doresc să te desăvârșesc, astfel încât să devii rod, unul care să fie cristalizarea desăvârșirii tale de către Mine și de care să Mă bucur. Poți să mărturisești, cu adevărat, pentru Mine? Ai făcut ce ți-am cerut Eu să faci? Ai trăit cuvintele pe care le-am spus? Tu M-ai iubit odată, dar chiar dacă M-ai iubit, M-ai trăit? Ce ai făcut pentru Mine? Recunoști că ești nevrednic de iubirea Mea, dar ce ai făcut pentru Mine?” Petru a văzut că nu făcuse nimic pentru Isus și și-a adus aminte de jurământul său anterior de a-și da viața lui Dumnezeu. Și, astfel, nu s-a mai plâns și, de atunci, rugăciunile lui au devenit mult mai bune. El se ruga, spunând: „Doamne, Isuse Hristoase! O dată Te-am părăsit și Tu, de asemenea, m-ai părăsit o dată. Am petrecut un timp despărțiți și un timp împreună, în tovărășie. Cu toate acestea, Tu mă iubești mai mult decât orice altceva. M-am răzvrătit, în repetate rânduri, împotriva Ta și, în repetate rânduri, Te-am mâhnit. Cum pot să uit așa ceva? Țin mereu minte și nu uit niciodată lucrarea pe care ai făcut-o asupra mea și ceea ce mi-ai încredințat. Am făcut tot ce am putut pentru lucrarea pe care ai făcut-o asupra mea. Tu știi ce pot face și știi și ce rol pot juca. Îmi doresc să mă supun orchestrărilor Tale și Îți voi dedica tot ce am. Numai Tu știi ce pot face pentru Tine. Deși Satana m-a păcălit atât de mult și m-am răzvrătit împotriva Ta, eu cred că Tu nu mă ții minte pentru acele fărădelegi și că nu mă tratezi pe baza lor. Doresc să-Ți dedic Ție întreaga mea viață. Nu cer nimic și nici nu am alte speranțe sau planuri; doresc doar să acționez conform intenției Tale și voii Tale. Voi bea din paharul Tău amar și sunt al Tău ca să-mi poruncești”.

Voi trebuie să fiți clari cu privire la calea pe care mergeți; trebuie să fiți clari cu privire la calea pe care veți apuca în viitor, cu privire la ce va

desăvârși Dumnezeu și la ce vi s-a încredințat. Într-o zi, probabil că veți fi puși la încercare și, când va veni acel moment, dacă veți fi capabili să vă inspirați din experiențele lui Petru, acest lucru va arăta că mergeți, cu adevărat, pe calea lui Petru. Petru a fost lăudat de Dumnezeu pentru adevărata lui credință și iubire, și pentru loialitatea lui față de Dumnezeu. Și a fost pentru cinstea lui și pentru dorul de Dumnezeu din inima lui, că Dumnezeu l-a desăvârșit. Dacă vei avea, cu adevărat, aceeași iubire și aceeași credință ca Petru, atunci Isus, cu siguranță, te va desăvârși.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum a ajuns Petru să-L cunoască pe Isus"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 523)

Când era mustrat de Dumnezeu, Petru s-a rugat: „O, Dumnezeule! Trupul meu este neascultător, iar Tu mă mustri și mă judeci. Mă bucur de mustrarea și judecata Ta și chiar dacă Tu nu mă vrei, în judecata Ta, eu contemplu firea Ta sfântă și dreaptă. Când mă judeci, astfel ca alții să poată contempla firea Ta dreaptă prin judecata Ta, mă simt mulțumit. Dacă poate să exprime firea Ta și să îngăduie firii Tale drepte să fie văzută de toate făpturile și dacă poate face dragostea mea pentru Tine mai pură, încât să dobândesc asemănarea unuia care este drept, atunci judecata Ta este bună, căci astfel este și voia Ta milostivă. Știu că încă există o mare parte din mine care este răzvrătită și că încă nu sunt demn pentru a veni înaintea Ta. Îmi doresc ca Tu să mă judeci încă și mai mult, fie printr-un mediu ostil sau prin mari necazuri; indiferent de ceea ce faci Tu, pentru mine este prețios. Iubirea Ta este atât de profundă și sunt gata să mă pun sub orchestrarea Ta fără cea mai mică plângere". Acestea sunt cunoștințele lui Petru după ce a experimentat lucrarea lui Dumnezeu și reprezintă, de asemenea, o mărturie a iubirii sale de Dumnezeu. Astăzi, voi ați fost deja cuceriți – dar cum se exprimă această cucerire în voi? Unii oameni spun: „Cucerirea mea este

harul suprem și preamărirea lui Dumnezeu. Abia acum realizez că viața omului este lipsită de valoare și fără semnificație. Omul își petrece viața agitându-se, producând și crescând generație după generație de copii și în cele din urmă rămâne cu nimic. Astăzi, doar după ce am fost cucerit de Dumnezeu am văzut că nu există nicio valoare să trăiesc în acest mod; este cu adevărat o viață fără sens. Aș putea foarte bine să mor și să scap odată!" Pot astfel de oameni care au fost cuceriți să fie câștigați de Dumnezeu? Pot ei deveni exemple și modele? Astfel de oameni reprezintă o lecție în pasivitate, ei nu au aspirații și nu se străduiesc să se îmbunătățească. Deși ei se numără printre cei care au fost cuceriți, astfel de oameni pasivi sunt incapabili să fie desăvârșiți. Aproape de sfârșitul vieții sale, după ce fusese desăvârșit, Petru a spus: „O, Dumnezeule! Dacă aș mai trăi câțiva ani, mi-aș dori să obțin o iubire mai adâncă și mai pură față de Tine". Când urma să fie răstignit pe cruce, în inima sa el se ruga: „O, Dumnezeule! Momentul Tău a sosit acum, momentul pe care l-ai pregătit pentru mine a sosit. Trebuie să fiu răstignit pentru Tine, trebuie să dau această mărturie pentru Tine și sper că iubirea mea poate satisface cerințele Tale și că poate deveni mai pură. Astăzi, faptul că pot să mor pentru Tine și să fiu răstignit pe cruce pentru Tine, este mângâietor și liniștitor pentru mine, căci nimic nu este mai satisfăcător pentru mine decât să pot fi răstignit pentru Tine și să Îți satisfac dorințele și să mă pot da Ție, să îmi pot oferi viața Ție. O, Dumnezeule! Ești așa de minunat! Dacă mi-ai permite să trăiesc, aș fi și mai dispus să Te iubesc. Atât timp cât trăiesc, Te voi iubi. Doresc să Te iubesc mai profund. Mă judeci, și mă mustri și mă încerci pentru că nu sunt drept, căci am păcătuit. Iar firea Ta dreaptă devine mai evidentă pentru mine. Aceasta este o binecuvântare pentru mine, căci pot să Te iubesc mai profund și sunt dispus să Te iubesc în acest mod chiar dacă Tu nu mă iubești. Sunt dispus să contemplu firea Ta dreaptă, căci aceasta mă face mai capabil să trăiesc o

viață plină de semnificație. Simt că viața mea acum este mai semnificativă, căci sunt răstignit de dragul Tău și este semnificativ să mor pentru Tine. Totuși, nu mă simt satisfăcut, căci cunosc prea puține despre Tine, știu că nu Îți pot îndeplini complet dorințele și Te-am răsplătit prea puțin. În viața mea, am fost incapabil să mă întorc la Tine în întregime; sunt departe de aceea. Când mă uit în urmă la acest moment, mă simt atât de îndatorat față de Tine și nu am decât acest moment să îmi răscumpăr toate greșelile și toată iubirea pentru care nu Te-am răsplătit”.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 524)

Omul trebuie să urmărească să trăiască o viață plină de semnificație și nu ar trebui să fie satisfăcut cu circumstanțele sale actuale. Pentru a trăi după imaginea lui Petru, el trebuie să posede cunoștințele și experiențele lui Petru. Omul trebuie să urmărească lucruri care sunt mai înalte și mai profunde. El trebuie să urmărească o iubire mai profundă și mai pură pentru Dumnezeu și o viață care are valoare și semnificație. Doar aceasta este viață; doar atunci omul va fi la fel ca Petru. Trebuie să te concentrezi pe a fi proactiv față de intrarea ta în partea pozitivă și nu trebuie să îți permiți în mod docil să te lepezi de credință pentru o liniște de moment în timp ce ignori adevăruri mai profunde, mai specifice și mai practice. Iubirea ta trebuie să fie practică și trebuie să găsești moduri de a te elibera de această viață desfrânată, fără griji, care nu este diferită de cea a unui animal. Trebuie să trăiești o viață plină de semnificație, o viață de valoare, și nu trebuie să te păcălești sau să îți tratezi viața ca pe o jucărie cu care să te joci. Pentru toți cei care aspiră să-L iubească pe Dumnezeu, nu există adevăruri de neobținut și nu există dreptate pentru care să nu poată rămâne de neclintit. Cum ar trebui să-ți trăiești viața? Cum ar trebui să-L iubești pe

Dumnezeu și să utilizezi această iubire pentru a-I mulțumi dorința? Nu există vreo chestiune mai importantă în viața ta. Mai presus de toate, trebuie să ai astfel de aspirații și perseverență și nu ar trebui să fii precum cei fără coloană vertebrală, cei ce sunt niște molâi. Trebuie să înveți cum să experimentezi o viață plină de semnificație și să experimentezi adevăruri pline de semnificație și nu ar trebui să te tratezi superficial în acel mod. Fără să realizezi, viața ta va trece pe lângă tine; după aceea, vei mai avea tu altă oportunitate de a-L iubi pe Dumnezeu? Poate omul să-L iubească pe Dumnezeu după ce e mort? Trebuie să ai aceleași aspirații și conștiință precum Petru; viața ta trebuie să fie plină de semnificație și nu trebuie să te joci cu tine însuți. Ca ființă umană și ca persoană care Îl urmează pe Dumnezeu, trebuie să poți lua în considerare cu atenție cum îți tratezi viața, cum ar trebui să te oferi lui Dumnezeu, cum ar trebui să ai o credință mai semnificativă în Dumnezeu și cum, din moment ce Îl iubești pe Dumnezeu, ar trebui să-L iubești într-un mod care este mai pur, mai frumos și mai bun. Astăzi, nu poți fi mulțumit doar cu modul în care ești cucerit, ci trebuie să iei, de asemenea, în considerare calea pe care vei merge în viitor. Trebuie să ai aspirații și curajul de a fi desăvârșit și nu ar trebui să te consideri incapabil. Are oare adevărul favoriți? Poate adevărul să se opună în mod intenționat oamenilor? Dacă tu cauți adevărul, poate acesta să te copleșească? Dacă rămâi de neclintit pentru dreptate, aceasta te va doborî? Dacă aspirația ta este într-adevăr să cauți viața, poate viața să te ocolească? Dacă ești fără adevăr, nu este pentru că adevărul te ignoră, ci deoarece tu stai departe de adevăr; dacă nu poți rămâne de neclintit pentru dreptate, nu este pentru că există ceva în neregulă cu dreptatea, ci pentru că tu crezi că nu se potrivește cu faptele; dacă nu ai câștigat viață după ce ai urmărit-o mulți ani, nu este pentru că viața nu are conștiință față de tine, ci pentru că tu nu ai conștiință față de viață și ai îndepărtat viața; dacă trăiești în lumină

și ai fost incapabil de a câștiga lumina, nu este pentru că lumina nu este capabilă să te ilumineze, ci pentru că nu ai dat atenție existenței luminii și astfel, lumina te-a părăsit în tăcere. Dacă nu cauți, atunci se poate spune doar că ești un gunoi fără valoare și nu ai curaj în viața ta și nu ai tăria de a rezista forțelor întunericului. Ești prea slab! Nu ești în stare să scapi de forțele Satanei care te asediază și ești dispus doar să duci acest tip de viață sigură și prudentă și să mori în ignoranță. Ce ar trebui să obții este căutarea ta de a fi cucerit; aceasta este misiunea ta obligatorie. Dacă ești mulțumit să fii cucerit, atunci tu îndepărtezi existența luminii. Trebuie să suferi greutăți pentru adevăr, trebuie să te dai pe tine adevărului, trebuie să înduri umilințe pentru adevăr, și pentru a câștiga mai mult din adevăr trebuie să înduri mai multă suferință. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci. Trebuie să nu renunți la adevăr de dragul unei vieți liniștite de familie și nu trebuie să pierzi demnitatea și integritatea vieții tale de dragul unei desfătări de moment. Ar trebui să urmărești tot ceea ce este bun și frumos și ar trebui să urmărești o cale în viață care este mai plină de înțeles. Dacă duci o asemenea viață vulgară și nu urmărești niciun obiectiv, nu îți irosești tu viața? Ce poți câștiga dintr-o asemenea viață? Ar trebui să abandonezi toate desfătările trupului pentru un singur adevăr și nu ar trebui să renunți la toate adevărurile pentru un pic de desfătare. Oamenii de genul acesta nu au integritate sau demnitate; nu există nicio semnificație în existența lor!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 525)

Dumnezeu mustră și judecă omul deoarece este necesar pentru lucrarea Sa și, în plus, pentru că îi este necesară omului. Omul trebuie să fie mustrat și judecat și doar atunci poate el să obțină iubirea față de Dumnezeu. Astăzi, ați fost convinși complet, dar când întâlniți cel mai mic obstacol, aveți

probleme; statura voastră este încă prea mică și încă trebuie să experimentați mai mult o astfel de mustrare și de judecată pentru a obține o cunoaștere mai profundă. Astăzi, aveți o oarecare adorație pentru Dumnezeu și vă temeți de Dumnezeu și știți că El este adevăratul Dumnezeu, dar nu aveți o mare iubire pentru El și cu atât mai puțin ați obținut o iubire pură; cunoștințele voastre sunt prea superficiale, iar statura voastră este încă insuficientă. Când întâlniți cu adevărat un mediu, voi încă nu ați fost martori, prea puțin din intrarea voastră este proactivă și nu aveți nicio idee despre cum să practicați. Majoritatea oamenilor sunt pasivi și inactivi; ei doar Îl iubesc în secret pe Dumnezeu în inimile lor, dar nu au niciun mod de a practica, nici nu le este clar care le sunt scopurile. Aceia care au fost desăvârșiți nu numai că posedă umanitate normală, dar sunt și stăpâniți de adevăruri care depășesc măsurile conștiinței, care sunt mai presus de standardele conștiinței; ei nu numai că își folosesc conștiința pentru a răsplăti iubirea lui Dumnezeu, ci, mai mult decât atât, ei L-au cunoscut pe Dumnezeu și au văzut că Dumnezeu este minunat și vrednic de iubirea omului și că există atât de multă iubire în Dumnezeu; omul nu poate să nu Îl iubească! Iubirea pentru Dumnezeu a acelora care au fost desăvârșiți este pentru a le îndeplini propriile aspirații. Iubirea lor este spontană, o iubire care nu cere nimic în schimb și care nu este o tranzacție. Ei Îl iubesc pe Dumnezeu doar datorită cunoștințelor lor despre El. Unor astfel de oameni nu le pasă dacă Dumnezeu le acordă haruri și se mulțumesc doar cu a-L mulțumi pe Dumnezeu. Ei nu fac înțelegeri cu Dumnezeu, nici nu-și măsoară iubirea de Dumnezeu după conștiință: „Tu mi-ai dat, deci Te iubesc și eu în schimb; dacă nu îmi dai, atunci nu am nimic să-Ți dau la schimb”. Aceia care au fost desăvârșiți cred întotdeauna că: „Dumnezeu este Creatorul și El Își îndeplinește lucrarea asupra noastră. Din moment ce eu am această oportunitate, condiție și calificare de a putea

fi desăvârșit, căutarea mea ar trebui să fie aceea de a trăi o viață plină de semnificație și de a Îl mulțumi”. Este exact la fel cu ceea ce a experimentat Petru: când el era în punctul cel mai de jos, s-a rugat lui Dumnezeu și a spus: „O, Dumnezeule! Indiferent de moment sau de loc, știi că eu întotdeauna îmi amintesc de Tine. Indiferent de moment sau de loc, știi că vreau să Te iubesc, dar statura mea este prea mică, sunt prea slab și neputincios, iubirea mea este prea limitată și sinceritatea mea față de tine este prea puțină. În comparație cu iubirea Ta, eu sunt nedemn să trăiesc. Îmi doresc doar să nu fie în zadar viața mea și nu numai să Îți pot răsplăti iubirea, ci, mai ales, să pot dedica tot ce am Ție. Dacă Te pot mulțumi, atunci ca făptură, voi avea liniște sufletească și nu voi cere nimic mai mult. Deși sunt slab și neputincios acum, nu voi uita îndemnurile Tale și nu voi uita iubirea Ta. Acum, nu fac nimic mai mult decât să-Ți răsplătesc iubirea. O, Dumnezeule, mă simt îngrozitor! Cum Îți pot da înapoi iubirea din inima mea, cum pot face tot ce îmi stă în putință și cum pot fi în stare să Îți îndeplinesc dorințele și să fiu în stare să Îți ofer tot ceea ce am? Tu știi slăbiciunea omului; cum pot fi demn de iubirea Ta? O, Dumnezeule! Știi că am statura mică, că iubirea mea este prea puțină. Cum pot face tot ceea ce pot mai bine în acest tip de mediu? Știu că ar trebui să-Ți răsplătesc iubirea, știu că ar trebui să Îți dau tot ce am, dar astăzi statura mea este prea mică. Îți cer să îmi dai putere și încredere, astfel încât să fiu mai capabil de a avea iubire pură devotată Ție și să fiu mai capabil să dedic tot ce am Ție; nu numai că voi putea să-Ți răsplătesc iubirea, ci voi fi mai capabil să trăiesc mustrarea, judecata și încercările Tale și chiar și blesteme mai mari. Mi-ai permis să-Ți contemplu iubirea și sunt incapabil să nu Te iubesc și, deși sunt slab și neputincios azi, cum aș putea să Te uit? Iubirea, mustrarea și judecata Ta m-au făcut toate să Te cunosc, totuși mă simt, de asemenea, incapabil să Îți îndeplinesc iubirea, căci ești atât de măreț. Cum pot dedica

tot ceea ce am Creatorului?” Astfel era cererea lui Petru, totuși statura sa era prea nepotrivită. În acest moment, el a simțit ca și cum un cuțit îi este răsucit în inimă. Era în agonie; el nu știa ce să facă în astfel de condiții. Totuși, el a continuat să se roage: „O, Dumnezeule! Omul are o statură de copil, conștiința sa este slabă și singurul lucru pe care îl pot obține este de a-Ți răsplăti iubirea. Astăzi, nu știu cum să-Ți satisfac dorințele și doresc doar să fac tot ce îmi stă în putință, să-Ți dau tot ce am și să-Ți dedic tot ce am. Indiferent de judecata Ta, indiferent de mustrarea Ta, indiferent de ce îmi acorzi, indiferent ce iei de la mine, eliberează-mă de cea mai mică urmă de plângere față de Tine. De multe ori, când m-ai mustrat și judecat, am mormăit în sinea mea și eram incapabil de a obține puritatea sau de a-Ți îndeplini dorințele. Răsplata mea pentru iubirea Ta era născută din obligație și, în acest moment, mă urăsc și mai tare”. Faptul că Petru se ruga în acest mod era deoarece el căuta o iubire mai pură față de Dumnezeu. El căuta și implora și, în plus, se învinovățea și își mărturisea păcatele lui Dumnezeu. El se simțea îndatorat lui Dumnezeu și simțea ură față de sine însuși, totuși el era, de asemenea, oarecum trist și pasiv. El întotdeauna s-a simțit astfel, ca și cum nu era destul de bun pentru dorințele lui Dumnezeu și neputincios să facă tot ce îi stătea în putință. În astfel de condiții, Petru tot căuta să realizeze credința lui Iov. El a văzut cât de mare fusese credința lui Iov, căci Iov văzuse că tot ce avea fusese acordat de Dumnezeu și era normal ca Dumnezeu să îi ia tot ceea ce avea, că Dumnezeu dădea oricui voia – astfel era firea dreaptă a lui Dumnezeu. Iov nu se plângea și încă putea să-L laude pe Dumnezeu. Petru se cunoștea și el pe sine însuși și în inima sa se ruga: „Astăzi nu ar trebui să mă mulțumesc să Îți răsplătesc iubirea folosindu-mi conștiința și, cu cât de multă iubire Îți dau înapoi, pentru că gândurile mele sunt prea corupte și pentru că sunt incapabil să Te văd drept Creatorul. Deoarece sunt încă nedemn să Te iubesc, trebuie să cultiv abilitatea de a

dedica tot ceea ce am Ție, ceea ce aș face de bunăvoie. Trebuie să știu tot ceea ce ai făcut Tu și nu am de ales și trebuie să-Ți contemplu iubirea și să fiu capabil să Te slăvesc și să Îți preamăresc numele sfânt, astfel încât să poți câștiga mare slavă prin mine. Sunt dispus să fiu de neclintit în această mărturie pentru Tine. O, Dumnezeule! Iubirea Ta este așa de prețioasă și de frumoasă; cum aș putea să îmi doresc să trăiesc în mâinile celui rău? Nu am fost oare făcut de Tine? Cum aș putea trăi sub stăpânirea Satanei? Aș prefera ca întreaga mea ființă să trăiască sub mustrarea Ta. Nu doresc să trăiesc sub stăpânirea celui rău. Dacă pot fi făcut pur și pot dedica tot ceea ce am Ție, sunt dispus să îmi ofer trupul și mintea judecății și mustrării Tale, căci îl urăsc pe Satana și nu sunt dispus să trăiesc sub stăpânirea lui. Prin judecata Ta față de mine, Tu Îți arăți firea Ta dreaptă; sunt fericit și nu am nicio nemulțumire. Dacă pot să îndeplinesc datoria de făptură, sunt dispus ca întreaga mea viață să fie însoțită de judecata Ta, prin care voi ajunge să cunosc firea Ta dreaptă și mă voi elibera de influența celui rău”. Petru mereu s-a rugat astfel, întotdeauna a căutat astfel și a ajuns, relativ vorbind, într-un tărâm înalt. Nu numai că a putut să răsplătească iubirea lui Dumnezeu, dar, mai important, el și-a îndeplinit și datoria de făptură. Nu numai că el nu a fost acuzat de conștiința sa, dar el a fost capabil, de asemenea, să depășească standardele conștiinței. Rugăciunile lui au continuat să se ridice înaintea lui Dumnezeu, astfel încât aspirațiile sale erau mereu mai înalte, iar iubirea sa de Dumnezeu era mereu mai mare. Deși a suferit o durere îngrozitoare, totuși el nu a uitat să-L iubească pe Dumnezeu și el tot a căutat să obțină abilitatea de a înțelege voia lui Dumnezeu. În rugăciunile sale, a rostit următoarele cuvinte: „Nu am realizat nimic mai mult decât răsplătirea iubirii Tale. Nu am stat martor pentru Tine înaintea Satanei, nu m-am eliberat de influența Satanei și tot trăiesc în trup. Doresc să îmi folosesc iubirea pentru a-l înfrânge pe Satana,

a-l rușina, și astfel să-Ți satisfac dorința. Doresc să-mi dau ființa în întregime Ție, să nu îi dau niciun pic din mine Satanei, căci Satana este dușmanul Tău”. Cu cât a căutat mai mult în această direcție, cu atât mai mult a fost impresionat și cu atât mai profundă a fost cunoașterea sa privind aceste chestiuni. Fără să realizeze, el a ajuns să cunoască că ar trebui să se elibereze de sub influența Satanei și ar trebui să se întoarcă cu totul la Dumnezeu. Astfel era sfera la care a ajuns el. El depășea influența Satanei și se elibera de plăcerile și bucuriile trupului și era dispus să trăiască mai profund atât mustrarea lui Dumnezeu, cât și judecata Lui. El a spus: „Deși trăiesc în mustrarea Ta și în judecata Ta, indiferent de greutățile pe care le presupune, tot nu sunt dispus să trăiesc sub stăpânirea Satanei, tot nu sunt dispus să îndur înșelăciunea Satanei. Mă bucur să trăiesc în mijlocul blestemelor Tale și mă doare să trăiesc printre binecuvântările Satanei. Te iubesc trăind sub judecata Ta și aceasta îmi aduce o mare bucurie. Mustrarea și judecata Ta este dreaptă și sfântă; există pentru a mă curăța și, chiar mai mult, pentru a mă mântui. Aș prefera să îmi petrec întreaga viață sub judecata Ta pentru a putea fi în grija Ta. Nu sunt dispus să trăiesc sub stăpânirea Satanei nici măcar un moment; doresc să fiu curățat de Tine; cu toate că îndur greutăți, nu sunt dispus să fiu exploatat și păcălit de Satana. Eu, această făptură, ar trebui să fiu folosită de Tine, luată în stăpânire de Tine, judecată de Tine și mustrată de Tine. Ar trebui chiar să fiu blestemat de Tine. Inima mea se bucură când ești dispus să mă binecuvântezi, căci am văzut iubirea Ta. Tu ești Creatorul și eu sunt făptura: nu ar trebui să Te trădez și să trăiesc sub stăpânirea Satanei, nici nu ar trebui să fiu exploatat de Satana. Ar trebui să fiu calul sau boul Tău, în loc să trăiesc pentru Satana. Aș prefera să trăiesc în mustrarea Ta, fără fericire fizică, iar aceasta mi-ar aduce bucurie chiar dacă aș pierde harul Tău. Deși harul Tău nu este cu mine, mă bucur să fiu mustrat și judecat de Tine; aceasta este cea mai

bună binecuvântare din partea Ta, cel mai mare har al Tău. Deși Tu ești întotdeauna măreț și plin de urgie față de mine, totuși sunt incapabil să Te părăsesc, și totuși încă nu Te pot iubi suficient. Aș prefera să trăiesc în casa Ta, aș prefera să fiu blestemat, mustrat și zdrobit de Tine și nu sunt dispus să trăiesc sub stăpânirea Satanei, nici nu sunt dispus să mă agit doar pentru trup, și cu atât mai puțin sunt dispus să trăiesc pentru trup”. Iubirea lui Petru era o iubire pură. Aceasta este experiența de a fi desăvârșit și este cea mai înaltă sferă a desăvârșirii; nu există nicio viață mai semnificativă. El a acceptat mustrarea și judecata lui Dumnezeu, el a prețuit firea dreaptă a lui Dumnezeu și nimic în legătură cu Petru nu era mai valoros. El a spus: „Satana îmi dă bucurii materiale, dar nu le prețuiesc. Mustrarea și judecata lui Dumnezeu vin asupra mea – prin aceasta sunt dăruit cu har, în aceasta găsesc plăcere și prin aceasta sunt binecuvântat. Dacă nu era judecata lui Dumnezeu, nu L-aș fi iubit niciodată pe Dumnezeu, aș trăi încă sub stăpânirea Satanei, încă aș fi controlat și condus de el. Dacă ar fi fost așa, nu aș deveni niciodată o ființă umană reală, căci aș fi incapabil să-L mulțumesc pe Dumnezeu și nu m-aș fi dedicat în întregime lui Dumnezeu. Deși Dumnezeu nu mă binecuvântează, lăsându-mă fără liniște interioară, ca și cum un foc ar arde înăuntrul meu, și fără pace sau bucurie, și chiar dacă mustrarea și disciplina lui Dumnezeu nu se despart niciodată de mine, în judecata și mustrarea lui Dumnezeu pot să-I contemplu firea dreaptă. Mă bucur nespus de aceasta; nu există niciun lucru mai valoros sau mai semnificativ în viață. Deși protecția și grija Lui au devenit mustrare, judecată, blesteme și lovire nemiloasă, cu toate acestea mă bucur de aceste lucruri, căci ele mă pot curăța și schimba mai bine, mă pot aduce mai aproape de Dumnezeu, mă pot face mai capabil să-L iubesc pe Dumnezeu și pot face mai pură iubirea mea de Dumnezeu. Aceasta mă face mai capabil să îmi îndeplinesc datoria de făptură și mă duce înaintea lui Dumnezeu și

departe de influența Satanei, astfel încât să nu îl mai slujesc pe Satana. Când nu voi trăi sub stăpânirea Satanei și voi putea să dedic tot ce am și tot ceea ce pot face lui Dumnezeu, fără a cruța niciun efort – atunci va fi momentul când voi fi complet mulțumit. Mustrarea și judecata lui Dumnezeu sunt cele care m-au salvat și viața mea este inseparabilă de mustrarea și judecata lui Dumnezeu. Viața mea pe pământ este sub stăpânirea Satanei și dacă nu ar fi grija și protecția mustrării și judecății lui Dumnezeu, aș fi trăit întotdeauna sub stăpânirea Satanei și, mai ales, nu aș fi avut oportunitatea sau mijloacele de a trăi o viață plină de semnificație. Doar dacă mustrarea și judecata lui Dumnezeu nu mă părăsesc niciodată voi putea fi curățat de Dumnezeu. Doar cu cuvintele aspre și firea dreaptă a lui Dumnezeu și judecata măreață a lui Dumnezeu am câștigat eu protecție supremă și am ajuns să trăiesc în lumină și am câștigat binecuvântările lui Dumnezeu. Să pot fi curățat și să mă eliberez de Satana și să trăiesc sub stăpânirea lui Dumnezeu – aceasta este cea mai mare binecuvântare din viața mea astăzi”. Aceasta este cea mai înaltă sferă trăită de Petru.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 526)

Omul trăiește în trup, ceea ce înseamnă că trăiește într-un iad uman și fără judecata și mustrarea lui Dumnezeu, omul este la fel de murdar precum Satana. Cum ar putea omul să fie sfânt? Petru a crezut că mustrarea și judecata din partea lui Dumnezeu erau protecția cea mai bună și harul cel mai mare al omului. Doar prin mustrare și judecată din partea lui Dumnezeu poate să se trezească omul și să urască trupul, să-l urască pe Satana. Disciplina strictă a lui Dumnezeu îl eliberează pe om de sub influența Satanei, îl eliberează din propria lui mică lume și îi permite să trăiască în lumina prezenței lui Dumnezeu. Nu există nicio mântuire mai bună decât

mustrarea și judecata! Petru s-a rugat: „O, Dumnezeule! Atât timp cât mă mustri și mă judeci, voi ști că nu m-ai părăsit. Chiar dacă nu îmi dai bucurie sau pace și mă faci să trăiesc în suferință și îmi aplici nenumărate mustrări, atât timp cât nu mă părăsești, inima mea va fi liniștită. Astăzi, mustrarea și judecata Ta au devenit cea mai bună protecție a mea și cea mai mare binecuvântare. Harul pe care mi-l dai mă protejează. Harul pe care mi-l acorzi astăzi este o manifestare a firii Tale drepte și este mustrare și judecată; în plus, este o încercare și, mai mult decât atât, este o viață plină de suferință”. Petru a putut să dea la o parte plăcerile trupului și să caute o iubire mai profundă și o protecție mai mare, deoarece el câștigase atât de mult har din mustrarea și judecata lui Dumnezeu. În viața Sa, dacă omul dorește să fie curățat și să obțină schimbări în firea sa, dacă el dorește să trăiască o viață plină de semnificație și să-și îndeplinească datoria de făptură, atunci el trebuie să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu și nu trebuie să permită ca disciplinarea din partea lui Dumnezeu și lovirea din partea lui Dumnezeu să plece de la el, pentru ca el să se poată elibera de manipularea și influența Satanei și să trăiască în lumina lui Dumnezeu. Să știi că mustrarea și judecata lui Dumnezeu reprezintă lumina și lumina mântuirii omului și că nu există nicio mântuire, har sau protecție mai bună pentru om. Omul trăiește sub influența Satanei și există în trup; dacă nu este curățat și dacă nu primește protecția lui Dumnezeu, atunci omul va deveni tot mai depravat. Dacă el își dorește să-L iubească pe Dumnezeu, atunci el trebuie curățat și mântuit. Petru s-a rugat: „Dumnezeule, când mă tratezi cu bunătate, sunt încântat și simt mângâiere; când mă mustri, simt o mângâiere și o bucurie și mai mare. Deși sunt slab și îndur o suferință nespusă, deși există lacrimi și tristețe, Tu știi că această tristețe este din cauza neascultării mele și din cauza slăbiciunii mele. Plâng pentru că nu Îți pot satisface dorințele, simt durere și regret pentru că sunt insuficient pentru cerințele

Tale, dar sunt dornic să ating acest scop, sunt dispus să fac tot ce pot pentru a Te mulțumi. Mustrarea Ta mi-a adus protecție și mi-a dat cea mai bună mântuire; judecata Ta umbrește toleranța și răbdarea Ta. Fără mustrarea și judecata Ta, eu nu m-aș bucura de mila și de bunătatea Ta plină de iubire. Astăzi, văd cu atât mai mult că iubirea Ta a depășit cerurile și este mai presus de toate celelalte lucruri. Iubirea Ta nu este doar milă și bunătate plină de iubire; chiar mai mult decât atât, este mustrare și judecată. Mustrarea și judecata Ta mi-au dăruit atât de multe. Fără mustrarea și judecata Ta, nicio persoană nu ar fi curățată și nicio persoană nu ar putea să trăiască iubirea Creatorului. Deși am suferit sute de încercări și necazuri și am fost chiar aproape de moarte, acestea mi-au permis să Te cunosc cu adevărat și să câștig mântuirea supremă. Dacă mustrarea, judecata și disciplina Ta m-ar părăsi, atunci aș trăi în întuneric, sub stăpânirea Satanei. Ce beneficii are trupul omului? Dacă mustrarea și judecata Ta m-ar părăsi, ar fi ca și cum Duhul Tău m-ar abandona, ca și cum nu ai mai fi cu mine. Dacă ar fi așa, cum aș putea să continuu să trăiesc? Dacă Tu îmi dai boală și îmi iei libertatea, pot continua să trăiesc, dar dacă vreodată m-ar părăsi mustrarea și judecata Ta, nu aș avea cum să continuu să trăiesc. Dacă aș fi fost fără mustrarea și judecata Ta, aș fi pierdut iubirea Ta, o iubire care este prea profundă ca să o pot exprima în cuvinte. Fără iubirea Ta aș trăi sub stăpânirea Satanei și nu aș putea să Îți văd fața glorioasă. Cum aș putea să continuu să trăiesc? Nu aș putea să îndur un astfel de întuneric, o asemenea viață. Să Te am cu mine este ca și cum Te-aș vedea, deci cum aș putea să Te părăsesc? Te implor, Te rog fierbinte să nu îmi iei cea mai mare mângâiere, chiar dacă este vorba doar de câteva cuvinte de liniștire. M-am bucurat de iubirea Ta și astăzi nu pot sta departe de Tine; cum aș putea să nu Te iubesc? Am vărsat multe lacrimi de durere din cauza iubirii Tale, totuși am simțit întotdeauna că o astfel de viață precum aceasta este mai plină de

semnificație, mai capabilă să mă îmbogățească, mai capabilă să mă schimbe, mai capabilă să îmi permită să obțin adevărul care ar trebui stăpânit de făpturi”.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 527)

Întreaga viață a omului este trăită sub domeniul Satanei și nu există nicio singură persoană care să se poată elibera de influența Satanei pe cont propriu. Toți trăiesc într-o lume murdară, în corupție și deșertăciune, fără cea mai mică semnificație sau valoare; ei trăiesc vieți așa de lipsite de griji pentru trup, pentru pofte și pentru Satana. Nu există nici cea mai mică valoare în existența lor. Omul este incapabil să descopere adevărul care îl va elibera de influența Satanei. Chiar dacă omul crede în Dumnezeu și citește Biblia, el nu înțelege cum să se elibereze de sub controlul influenței Satanei. De-a lungul secolelor, foarte puțini oameni au descoperit acest secret, foarte puțini l-au priceput. Astfel, deși omul îl detestă pe Satana și detestă trupul, el nu știe cum să se elibereze de influența ademenitoare a Satanei. Astăzi, nu sunteți voi încă sub stăpânirea Satanei? Voi nu regretați faptele de neascultare și cu atât mai puțin simțiți că sunteți murdari și neascultători. După ce vă opuneți lui Dumnezeu, voi chiar aveți liniște sufletească și simțiți o mare pace. Pacea voastră nu este din cauză că sunteți corupți? Nu vine oare această pace din neascultarea voastră? Omul trăiește într-un iad uman, el trăiește sub influența întunecată a Satanei; pe pământ, fantomele trăiesc împreună cu omul, năvălind asupra trupului omului. Pe pământ, nu trăiești într-un paradis frumos. Locul unde ești este ținutul diavolului, un iad uman, un infern. Dacă omul nu este curățit, atunci el e al murdăriei; dacă nu este protejat și îngrijit de Dumnezeu, atunci el e încă un prizonier al Satanei; dacă nu este judecat și mustrat, atunci nu va avea

mijloace să scape de prigonirea influenței întunecate a Satanei. Firea coruptă pe care o dai la iveală și purtarea de neascultare pe care o trăiești sunt suficiente pentru a dovedi că încă trăiești sub domeniul Satanei. Dacă mintea și gândurile tale nu au fost curățite, iar firea ta nu a fost judecată și mustrată, atunci întreaga ta ființă este controlată încă de domeniul Satanei, mintea ta este controlată de Satana, gândurile tale sunt manipulate de Satana și întreaga ta ființă e controlată de mâinile Satanei. Știi cât de departe ești acum de standardele lui Petru? Ai tu acest calibru? Cât de mult cunoști din mustrarea și judecata de astăzi? Cât de mult stăpânești din ceea ce Petru a ajuns să cunoască? Dacă, astăzi, nu ești capabil să știi, vei putea să obții această cunoaștere în viitor? Cineva atât de leneș și de laș ca tine este pur și simplu incapabil de a cunoaște mustrarea și judecata. Dacă urmărești pacea trupului și plăcerile trupului, atunci nu vei avea mijloacele de a fi curățat, și în final vei fi înapoiat Satanei, căci ceea ce trăiești este Satana și trupul. Așa cum stau lucrurile astăzi, mulți oameni nu urmăresc viața, ceea ce înseamnă că nu le pasă să fie curățiți sau să intre într-o experiență mai profundă de viață. Așa stând lucrurile, cum pot fi ei desăvârșiți? Aceia care nu urmăresc viața nu au nicio oportunitate de a fi desăvârșiți, iar aceia care nu urmăresc să-L cunoască pe Dumnezeu, care nu urmăresc schimbări în firea lor, sunt incapabili să scape de sub influența întunecată a Satanei. Nu sunt serioși în ceea ce privește cunoștințele lor despre Dumnezeu și intrarea în schimbările din firea lor, exact ca aceia care cred doar în religie, care doar urmează ritualul și iau parte la serviciile obișnuite. Nu este aceea o pierdere de vreme? Dacă, în credința sa în Dumnezeu, omul nu este serios privind chestiunile vieții, nu urmărește intrarea în adevăr, nu urmărește schimbări în firea sa, și cu atât mai puțin urmărește o cunoaștere a lucrării lui Dumnezeu, atunci el nu poate fi desăvârșit. Dacă dorești să fii desăvârșit, atunci trebuie să înțelegi lucrarea

lui Dumnezeu. În special, trebuie să înțelegi semnificația mustrării și judecății Sale și motivul pentru care lucrarea aceasta este săvârșită asupra omului. Ești capabil să accepți? În timpul mustrării de acest tip, ești capabil să obții aceleași experiențe și cunoștințe ca Petru? Dacă urmărești cunoașterea de Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt și dacă urmărești schimbări în firea ta, atunci ai oportunitatea de a fi desăvârșit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 528)

Pentru aceia care trebuie desăvârșiți, această etapă a lucrării de a fi cuceriți este indispensabilă; doar odată ce omul a fost cucerit poate el să trăiască lucrarea de a fi desăvârșit. Nu există o mare valoare în a îndeplini doar rolul de a fi cucerit, lucru care nu te va face potrivit pentru utilizarea de către Dumnezeu. Nu vei avea nicio modalitate de a-ți juca rolul în răspândirea Evangheliei, căci tu nu urmărești viața și nu urmărești schimbarea și reînnoirea în tine și, astfel, nu ai nicio experiență reală de viață. În timpul acestei lucrări pas cu pas, odată ai jucat rolul de făcător de servicii și de contrast, dar dacă în final nu urmărești să fii ca Petru, iar căutarea ta nu este conform căii în care Petru a fost desăvârșit, atunci, în mod natural, nu vei avea schimbări în firea ta. Dacă ești cineva care urmărește să fie desăvârșit, atunci tu vei fi dat mărturie și vei spune: „În această lucrare pas-cu-pas a lui Dumnezeu, am acceptat lucrarea de mustrare și judecată a lui Dumnezeu și, deși am îndurat o mare suferință, am ajuns să cunosc modul în care Dumnezeu desăvârșește omul, am câștigat lucrarea făcută de Dumnezeu și am cunoscut dreptatea lui Dumnezeu, iar mustrarea Sa m-a salvat. Firea Sa dreaptă a venit asupra mea și mi-a adus binecuvântări și har; mustrarea și judecata Sa sunt cele care m-au protejat și m-au purificat. Dacă nu aș fi fost mustrat și judecat de

Dumnezeu și dacă cuvintele aspre ale lui Dumnezeu nu ar fi venit asupra mea, nu aș fi putut să-L cunosc pe Dumnezeu, și nici nu aș fi putut să fiu salvat. Astăzi, văd: ca făptură, nu doar că mă bucur de toate lucrurile făcute de Creator ci, mai important, toate făpturile ar trebui să se bucure de firea dreaptă a lui Dumnezeu și de judecata Lui dreaptă, pentru că firea lui Dumnezeu este demnă de desfătarea omului. Ca făptură care a fost coruptă de Satana, trebuie să te bucuri de firea dreaptă a lui Dumnezeu. În firea Sa dreaptă există mustrare și judecată și, în plus, există o mare iubire. Deși sunt incapabil să câștig complet iubirea lui Dumnezeu astăzi, am avut marele noroc de a o vedea și prin aceasta am fost binecuvântat”. Aceasta este calea străbătută de aceia care trăiesc desăvârșirea și cunoașterea despre care vorbesc. Astfel de oameni sunt la fel ca Petru; ei au aceleași experiențe ca Petru. Astfel de oameni sunt, de asemenea, aceia care au câștigat viața, care au adevărul. Când ei experimentează până la bun sfârșit, în timpul judecății lui Dumnezeu, se vor elibera cu siguranță de influența Satanei și vor fi câștigați de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 529)

Adam și Eva creați de Dumnezeu la început erau oameni sfinți, adică, în timp ce erau în Grădina din Eden ei erau sfinți, neîntinați de murdărie. De asemenea, ei erau credincioși lui Iahve și nu știau nimic de trădarea lui Iahve. Aceasta este deoarece erau fără tulburarea influenței Satanei, erau fără otrava Satanei și erau cei mai puri din toată omenirea. Ei trăiau în Grădina Edenului, fără a fi pângăriți de nicio murdărie, fără a fi stăpâniți de trup și adorându-L pe Iahve. Mai târziu, când au fost ispitiți de Satana, ei aveau otrava șarpelui și dorința de a-L trăda pe Iahve și ei trăiau sub influența Satanei. La început, ei erau sfinți și Îl preamăreau pe Iahve; doar

în această stare erau ei umani. Mai târziu, după ce au fost ispitiți de Satana, ei au mâncat fructul pomului cunoașterii binelui și răului și au trăit sub influența Satanei. Ei au fost treptat corupți de Satana și au pierdut imaginea inițială a omului. La început, omul avea suflarea de viață a lui Iahve, nu era deloc neascultător și nu avea nicio răutate în inima sa. La acea vreme, omul era cu adevărat uman. După ce a fost corupt de Satana, omul a devenit o fiară. Gândurile sale erau pline de răutate și murdărie, fără bunătate sau sfințenie. Nu este acesta Satana? Ai experimentat mult din lucrarea lui Dumnezeu, totuși nu te-ai schimbat și nu ai fost curățat. Tu încă trăiești sub stăpânirea Satanei și încă nu te supui lui Dumnezeu. Acesta este cineva care a fost cucerit, dar care nu a fost desăvârșit. Și de ce se spune că o astfel de persoană nu a fost desăvârșită? Deoarece această persoană nu urmărește viața sau să cunoască lucrarea lui Dumnezeu și nu își dorește nimic mai mult decât plăcerile trupului și confortul de moment. Drept rezultat, nu există schimbări în firea vieții sale și nu a recâștigat înfățișarea inițială de om creat de Dumnezeu. Astfel de oameni sunt cadavre umblătoare, ei sunt cei morți care nu au duh! Aceia care nu urmăresc o cunoaștere a lucrurilor spirituale, care nu urmăresc sfințenia și care nu urmăresc să trăiască adevărul, care sunt mulțumiți doar cu a fi cuceriți pe partea negativă și care nu pot să trăiască după cuvintele lui Dumnezeu și să devină oameni sfinți – aceștia sunt oamenii care nu au fost mântuiți. Căci, dacă este fără adevăr, omul nu este capabil să nu cedeze în timpul încercărilor lui Dumnezeu; doar aceia care pot să nu cedeze în timpul încercărilor lui Dumnezeu sunt cei care au fost mântuiți. Ceea ce doresc Eu sunt oameni precum Petru, oameni care urmăresc să fie desăvârșiți. Adevărul de astăzi este dat celor care tânjesc după el și îl caută. Această mântuire este dată celor care tânjesc să fie mântuiți de Dumnezeu și nu are ca scop doar să fie câștigată de voi. Scopul său este ca voi să puteți fi câștigați de Dumnezeu; Îl câștigați pe

Dumnezeu pentru ca Dumnezeu să vă poată câștiga pe voi. Astăzi, v-am spus aceste cuvinte și le-ați auzit și ar trebui să practicați conform acestor cuvinte. În final, momentul în care veți pune aceste cuvinte în practică va fi momentul când Eu vă voi fi câștigat prin aceste cuvinte; în același timp, voi veți fi câștigat, de asemenea, aceste cuvinte, adică, veți fi câștigat această mântuire supremă. Odată ce sunteți curățați, veți fi devenit o ființă umană reală. Dacă ești incapabil să trăiești adevărul sau să trăiești asemănător unuia care a fost desăvârșit, atunci se poate spune că nu ești om, ci un cadavru umblător, o fiară, pentru că ești fără adevăr, adică ești fără suflarea de viață a lui Iahve și, astfel, ești o persoană moartă care nu are suflet! Deși este posibil să fii martor după ce ai fost cucerit, ceea ce câștigi este doar puțină mântuire și nu ai devenit o ființă stăpânită de un duh. Deși ai trăit mustrare și judecată, firea ta nu este reînnoită sau schimbată ca rezultat; ești încă vechiul tău sine, încă aparții Satanei și nu ești cineva care a fost curățat. Doar aceia care au fost desăvârșiți sunt valoroși și doar astfel de oameni au câștigat o viață adevărată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 530)

Astăzi, unii oameni caută să fie utilizați de Dumnezeu, dar după ce au fost cuceriți, ei nu pot fi folosiți direct. Cât despre cuvintele rostite astăzi, dacă, atunci când Dumnezeu folosește oameni, tu tot nu poți să le realizezi, atunci tu nu ai fost desăvârșit. Cu alte cuvinte, sosirea sfârșitului perioadei când omul este desăvârșit va hotărî dacă omul va fi alungat sau folosit de Dumnezeu. Aceia care au fost cuceriți nu sunt nimic mai mult decât exemple de pasivitate și negativitate; ele sunt exemple și modele, dar nu sunt nimic mai mult decât un contraexemplu. Doar când firea vieții omului s-a schimbat și când a realizat schimbări interioare și exterioare, doar atunci

va fi el desăvârșit complet. Astăzi, ce anume vrei: să fii cucerit sau să fii desăvârșit? Pe care dintre ele vrei să le realizezi? Ai îndeplinit condițiile pentru a fi desăvârșit? Ce condiții îți mai lipsesc? Cum ar trebui să te înzestrezi și cum ar trebui să compensezi pentru lipsurile tale? Cum ar trebui să intri pe calea de a fi desăvârșit? Cum ar trebui să te supui total? Tu ceri să fii desăvârșit, deci urmărești sfințenia? Ești o persoană care caută să experimenteze mustrarea și judecata ca să poată fi purificată? Urmărești să fii curățat, deci ești dispus să accepți mustrarea și judecata? Ceri să Îl cunoști pe Dumnezeu, dar ai cunoștință despre mustrarea și judecata Lui? Astăzi, mare parte din lucrarea pe care o face asupra ta este mustrare și judecată; ce cunoștință ai despre această lucrare, care a fost făcută asupra ta? Mustrarea și judecata pe care le-ai experimentat te-au curățat? Te-au schimbat? Au avut vreun efect asupra ta? Ești epuizat de lucrarea de astăzi – blesteme, judecată și dezvăluiri – sau simți că aceste lucruri sunt un mare beneficiu pentru tine? Îl iubești pe Dumnezeu, dar de ce Îl iubești? Îl iubești pe Dumnezeu pentru că ai primit puțin har? Sau Îl iubești pe Dumnezeu după ce ai câștigat pace și bucurie? Ori Îl iubești pe Dumnezeu după ce ai fost curățat de mustrarea și judecata Lui? Ce anume te face să Îl iubești pe Dumnezeu? Ce condiții a trebuit să îndeplinească Petru pentru a fi desăvârșit? După ce a fost desăvârșit, care a fost modul esențial în care a fost exprimat? L-a iubit el pe Domnul Isus pentru că tânjea după El sau deoarece nu Îl putea vedea pe El, sau pentru că primise reproșuri? Sau Îl iubea pe Domnul Isus și mai mult pentru că el acceptase suferința necazurilor și ajunsese să-și cunoască propria murdărie și neascultare, ajunsese să cunoască sfințenia Domnului? Iubirea sa de Dumnezeu a devenit mai pură datorită mustrării și judecății lui Dumnezeu, sau din cauza a altceva? Care dintre acestea? Îl iubești pe Dumnezeu datorită harului lui Dumnezeu și deoarece El ți-a dat o oarecare binecuvântare. Este aceasta

iubire adevărată? Cum ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu? Ar trebui să accepți mustrarea și judecata Lui și, după ce ai contemplat firea Lui dreaptă, să fii capabil să Îl iubești cu adevărat, astfel încât să fii cu totul convins și să ai cunoștințe despre El? Precum Petru, poți spune că nu Îl iubești suficient pe Dumnezeu? Ceea ce urmărești este să fii cucerit după mustrare și judecată, sau să fii curățat, protejat și îngrijit după mustrare și judecată? Pe care dintre acestea le urmărești tu? Este viața ta una plină de semnificație, sau este lipsită de scop și de valoare? Vrei trupul sau vrei adevărul? Dorești judecată sau confort? După ce ai experimentat atât de mult din lucrarea lui Dumnezeu și după ce ai contemplat sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu, cum ar trebui să urmărești? Cum ar trebui să mergi pe această cale? Cum ar trebui să pui iubirea față de Dumnezeu în practică? Mustrarea și judecata lui Dumnezeu au avut vreun efect asupra ta? Dacă ai sau nu cunoștință de mustrarea și judecata lui Dumnezeu depinde de ce trăiești și de măsura în care Îl iubești pe Dumnezeu! Buzele tale spun că Îl iubești pe Dumnezeu, totuși ceea ce trăiești este vechea fire coruptă; nu ai nicio teamă de Dumnezeu și cu atât mai puțin ai o conștiință. Îl iubesc astfel de oameni pe Dumnezeu? Sunt astfel de oameni credincioși lui Dumnezeu? Sunt ei cei care acceptă mustrarea și judecata lui Dumnezeu? Spui că Îl iubești pe Dumnezeu și crezi în El, totuși nu renunți la noțiunile tale. În lucrarea ta, intrarea ta, cuvintele pe care le rostești și în viața ta, nu există nicio manifestare a iubirii tale de Dumnezeu și nu există niciun respect față de Dumnezeu. Este aceasta o persoană care a câștigat mustrare și judecată? Ar putea o astfel de persoană să fie Petru? Aceia care sunt ca Petru au doar cunoștința, dar nu și trăirea? Astăzi, care este condiția care necesită ca omul să trăiască o viață reală? Rugăciunile lui Petru nu au fost decât cuvinte care au ieșit din gura lui? Nu erau ele cuvinte care veneau din adâncul inimii sale? Petru doar se ruga, dar nu punea adevărul în practică? De dragul cui

urmărești? Cum ar trebui să faci să primești protecție și să fii curățit în timpul mustrării și judecății lui Dumnezeu? Nu este mustrarea și judecata lui Dumnezeu de niciun folos omului? Toată judecata este pedeapsă? Este posibil ca doar pacea și bucuria, doar binecuvântările materiale și confortul de moment să fie benefice vieții omului? Dacă omul trăiește într-un mediu plăcut și confortabil, fără o viață de judecată, poate el să fie curățat? Dacă omul dorește să se schimbe și să fie curățat, cum ar trebui el să accepte să fie desăvârșit? Ce cale ar trebui să alegi astăzi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 531)

Imediat ce este menționat Petru, oamenii nu mai termină cu lucrurile bune de spus despre el. Imediat își amintesc de cele trei ori când s-a lepădat de Dumnezeu, cum L-a testat pe Dumnezeu punându-se în serviciul Satanei și cum, în cele din urmă, el a fost răstignit cu capul în jos pentru Dumnezeu, și așa mai departe. Acum Mă voi concentra pe a descrie cum M-a cunoscut Petru și care a fost sfârșitul lui. Petru avea un calibru bun, dar circumstanțele sale nu au fost precum cele ale lui Pavel; părinții lui M-au persecutat, ei erau demoni care fuseseră posedați de Satana și, ca urmare, nu l-au învățat pe Petru nimic despre Dumnezeu. Petru era isteț, înzestrat și răsfățat de părinții săi încă din copilărie. Însă ca adult, el a devenit dușmanul lor, căci nu a încetat niciodată să caute să Mă cunoască și, prin urmare, le-a întors spatele. Aceasta a fost deoarece, mai presus de orice altceva, el credea că cerul și pământul și toate lucrurile sunt în mâinile Celui Atotputernic și că toate lucrurile pozitive vin de la Dumnezeu și sunt emanate direct de la El, fără a fi prelucrate de Satana. Contraexemplul părinților săi i-a dat lui Petru o mai mare cunoaștere a bunătății și milei Mele, sporind astfel dorința sa de a Mă căuta. El s-a concentrat nu numai să

mănânce și să bea cuvintele Mele, dar, mai mult, să priceapă voia Mea și a fost veșnic prudent în inima sa. Ca urmare, a fost mereu sensibil în spiritul său și astfel a fost după inima Mea în tot ce făcea. A menținut constant atenția la eșecurile oamenilor din trecut pentru a se autoimpulsiona, profund temător că ar putea cădea în capcana eșecului. De asemenea, s-a concentrat pe asimilarea credinței și dragostei tuturor acelora care Îl iubiseră pe Dumnezeu de-a lungul veacurilor. În acest mod, el și-a grăbit procesul creșterii – nu numai în aspectele negative, ci, mult mai important, în aspectele pozitive – el a crescut mai rapid, astfel că a sa cunoaștere a devenit cea mai mare dintre toate în prezența Mea. Nu este greu de imaginat, așadar, cum a pus tot ceea ce avea în mâinile Mele, cum a renunțat până și la a lua decizii în privința mâncatului, îmbrăcatului, dormitului și a locului unde trăia și s-a bucurat în schimb de bogățiile Mele pe baza faptului de a Mă mulțumi în toate lucrurile. L-am supus la nenumărate încercări – încercări care, evident, l-au lăsat pe jumătate mort – dar, în mijlocul acestor sute de încercări, el nu și-a pierdut nici măcar o dată credința în Mine și nu s-a simțit dezamăgit de Mine. Chiar și când am zis că Mă lepădasem de el, tot nu s-a lăsat descurajat și a continuat să Mă iubească într-un mod practic și în acord cu principiile de practică trecute. I-am spus că nu aveam să îl laud deși Mă iubea, că într-un final îl voi da pe mâna Satanei. Dar, în mijlocul acestor încercări, încercări care nu au venit asupra trupului său, ci au fost prin cuvinte, el încă s-a rugat Mie și a spus: „O, Dumnezeule! În cer și pe pământ și printre toate lucrurile, există vreun om, vreo făptură sau vreun lucru care să nu fie în mâinile Tale, Cel Atotputernic? Când ești milos cu mine, inima mea mult se înveselește datorită milei Tale. Când mă judeci, așa nevrednic cum sunt, simt cu atât mai mult insondabilitatea faptelor Tale, deoarece ești plin de autoritate și înțelepciune. Deși trupul meu îndură greutăți, duhul meu este alinat. Cum aș

putea să nu aduc slavă înțelepciunii și faptelor Tale? Chiar dacă ar fi să mor după ce Te cunosc, cum să nu fac asta bucuros și fericit? O, Atotputernicule! Chiar nu dorești să mă lași să Te văd? Chiar nu sunt potrivit pentru a-Ți primi judecata? Cumva există ceva în mine ce nu vrei să vezi?” În timpul unor încercări ca acestea, deși Petru nu a putut să priceapă cu exactitate voia Mea, era evident că era mândru și onorat să fie folosit de Mine (cu toate că a primit judecata Mea, astfel ca omenirea să Îmi vadă măreția și mânia) și că nu era deznădăjduit de aceste încercări. Datorită loialității sale înaintea Mea și datorită binecuvântării Mele asupra lui, el a fost un exemplar și un model pentru om timp de mii de ani. Nu tocmai asta ar trebui să imitați? Gândiți-vă bine și îndelung de ce am oferit o descriere atât de detaliată a lui Petru; acestea ar trebui să fie principiile după care acționați.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 6

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 532)

Petru L-a urmat pe Isus câțiva ani și a văzut multe în El care nu erau în alți oameni. După ce L-a urmat un an, Petru a fost ales de Isus dintre cei doisprezece ucenici. (Desigur, Isus nu a rostit asta cu voce tare, iar ceilalți nu erau deloc la curent cu acest lucru.) În viață, Petru s-a măsurat cu Isus în tot ceea ce făcea. Îndeosebi, mesajele pe care le propovăduia Isus se întipăreau în inima sa. El I-a fost pe deplin dedicat și loial lui Isus și niciodată nu a dat glas vreunei plângeri împotriva Lui. Drept urmare, a devenit tovarășul credincios al lui Isus oriunde Acesta mergea. Petru lua aminte la învățăturile lui Isus, la cuvintele Lui blânde, la ce Își lua de mâncare, la îmbrăcămintea și adăpostul Lui și la cum călătorea. Îl imita pe Isus în toate privințele. Nu a fost niciodată neprihănit de sine, ci s-a lepădat de tot ce era învechit, urmând exemplul lui Isus atât cu vorba, cât și cu

fapta. Acela a fost momentul în care Petru a simțit că cerul, pământul și toate lucrurile sunt în mâinile Celui Atotputernic și că, din acest motiv, era lipsit de alegere personală. De asemenea, Petru asimila tot ceea ce era Isus și se folosea de acest lucru drept exemplu. Viața lui Isus arată că El nu era neprihănit de sine în ceea ce făcea; în loc să Se laude, El mișca oamenii prin dragoste. Diferite lucruri arătau ce era Isus și, din acest motiv, Petru imita tot ce avea legătură cu El. Experiențele lui Petru îl făceau să simtă din ce în ce mai mult frumusețea lui Isus, și spunea lucruri precum: „L-am căutat pe Cel Atotputernic pretutindeni în univers și am văzut minunățiile cerului, pământului și ale tuturor lucrurilor și, astfel, am căpătat un simț profund al frumuseții Celui Atotputernic. Cu toate acestea, nu am avut niciodată dragoste autentică în inima mea și nu am văzut niciodată cu proprii mei ochi frumusețea Celui Atotputernic. Astăzi, ochii Săi au privit către mine cu bunăvoință și am simțit în sfârșit dragostea lui Dumnezeu. Am descoperit în sfârșit că nu doar faptul că Dumnezeu a creat toate lucrurile face ca umanitatea să Îl iubească; în viața mea de zi cu zi, am găsit frumusețea Lui nemărginită. Cum ar putea oare aceasta să se limiteze la ceea ce poate fi văzut chiar acum?” Odată cu trecerea timpului, multe lucruri frumoase s-au ivit și în Petru. El a devenit foarte ascultător față de Isus și, desigur, a suferit și destule neplăceri. Când Isus îl ducea la predici în diverse locuri, Petru se smerea și asculta predicile lui Isus întotdeauna. Nu a devenit niciodată arogant din cauza anilor în care Îl urmase pe Isus. După ce Isus i-a spus că motivul pentru care venise era să fie răstignit, astfel încât să-Și poată încheia lucrarea, Petru a simțit deseori suferința în inimă și a plâns singur în taină. Cu toate acestea, ziua aceea „nefericită” a sosit în cele din urmă. După ce Isus a fost arestat, Petru a plâns singur în barca sa și a spus multe rugăciuni pentru acest lucru. Dar, în inima lui, a știut că aceasta era voia lui Dumnezeu Tatăl și că nimeni nu era în stare să o schimbe. El a rămas

neliniștit și cu ochii în lacrimi doar din cauza iubirii sale. Aceasta este o slăbiciune umană, desigur. Astfel, când a aflat că Isus avea să fie pironit pe cruce, L-a întrebat: „După ce vei pleca, Te vei întoarce să fii printre noi și să veghezi asupra noastră? Vom mai putea să Te vedem?” Deși aceste cuvinte erau foarte naive și pline de noțiuni umane, Isus cunoștea amărăciunea suferinței lui Petru, așa că, prin dragostea Lui, a fost grijuliu față de slăbiciunea lui Petru: „Petrule, te-am iubit. Știi asta? Deși vorbele tale nu sunt întemeiate, Tatăl a promis că după învierea Mea, Mă voi arăta oamenilor timp de 40 de zile. Nu crezi că Duhul Meu va revărsa adesea harul asupra voastră, a tuturor?” Deși Petru s-a simțit oarecum mângâiat de acest lucru, tot a simțit că lipsea ceva și astfel, după ce a înviat, Isus i S-a arătat deschis pentru prima dată. Totuși, pentru a-l împiedica pe Petru să se agațe în continuare de noțiunile sale, Isus a refuzat îmbelșugata masă pe care Petru I-o pregătise și a dispărut cât ai clipi. De atunci, Petru L-a înțeles în sfârșit mai profund pe Domnul Isus și L-a iubit și mai mult. După învierea Sa, Isus i S-a arătat frecvent lui Petru. El i S-a arătat lui Petru de încă trei ori după ce trecuseră cele patruzeci de zile și Isus Se înălțase la ceruri. De fiecare dată, Se arăta exact când lucrarea Duhului Sfânt urma să fie finalizată și o nouă lucrare urma să fie începută.

De-a lungul vieții sale, Petru a pescuit ca să-și câștige existența, dar, mai mult decât atât, a trăit pentru a predica. În ultimii săi ani, a scris primele două epistole ale sale, precum și mai multe scrisori către biserica din Filadelfia din acea vreme. Oamenii din această perioadă erau profund impresionați de el. În loc să țină prelegeri oamenilor folosindu-și propriile prerogative, el le-a oferit o provizie de viață adecvată. Nu a uitat niciodată învățăturile lui Isus înainte de plecarea Acestuia și a fost inspirat de ele de-a lungul vieții. În timp ce Îl urma pe Isus, a luat hotărârea să răsplătească dragostea Domnului cu moartea sa și să urmeze exemplul Său în toate

lucrurile. Isus a fost de acord cu acest lucru, așa că, atunci când Petru avea 53 de ani (la mai mult de 20 de ani de la plecarea lui Isus), Isus i S-a arătat pentru a-l ajuta să-și îndeplinească aspirația. În următorii șapte ani, Petru și-a petrecut viața pentru a ajunge să se cunoască pe sine. Într-o zi, la sfârșitul acestor șapte ani, a fost răstignit cu capul în jos, încheindu-și astfel extraordinara sa viață.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers”, Despre viața lui Petru

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 533)

Ce este influența întunericului? Această așa-numită „influență a întunericului” este influența vicleniei, corupției, constrângerii și controlului oamenilor de către Satana; influența Satanei este o influență care are o aură a morții. Toți cei care trăiesc sub domeniul Satanei sunt condamnați să piară. Cum poți să scapi de influența întunericului după ce ai dobândit credința în Dumnezeu? După ce te-ai rugat sincer la Dumnezeu, îți întorci întru totul inima către El, moment în care inima ta este mișcată de Duhul lui Dumnezeu. Devii dispus să I te oferi Lui pe deplin și, în acest moment, vei fi scăpat de influența întunericului. Dacă tot ceea ce face omul este plăcut lui Dumnezeu și conform cerințelor Lui, atunci el este o persoană care trăiește în cuvintele lui Dumnezeu și sub grija și protecția Sa. Dacă oamenii nu pot să pună cuvintele lui Dumnezeu în practică, dacă încearcă mereu să-L păcălească, purtându-se într-un mod superficial față de El și necrezând în existența Lui, atunci toți acești oameni trăiesc sub influența întunericului. Oamenii care nu au primit mântuirea lui Dumnezeu trăiesc sub domeniul Satanei; adică, ei toți trăiesc sub influența întunericului. Aceia care nu cred în Dumnezeu trăiesc sub domeniul Satanei. Până și aceia care cred în existența lui Dumnezeu s-ar putea să nu trăiască neapărat în lumina Sa, întrucât aceia care cred în El s-ar putea să nu trăiască, de fapt, în cuvintele

Lui și nici să nu se poată supune lui Dumnezeu. Omul este limitat doar la a crede în Dumnezeu și, pentru că nu-L cunoaște pe Dumnezeu, el încă trăiește în baza regulilor vechi, printre cuvintele moarte, având o viață întunecată și nesigură, nici pe deplin purificat de Dumnezeu, nici întru totul câștigat de Dumnezeu. De aceea, deși este de la sine înțeles că aceia care nu cred în Dumnezeu trăiesc sub influența întunericului, chiar și cei care cred în Dumnezeu s-ar putea să mai fie sub influența lui, căci sunt lipsiți de lucrarea Duhului Sfânt. Toți aceia care nu au primit harul sau mila lui Dumnezeu și cei care nu pot vedea lucrarea Duhului Sfânt trăiesc sub influența întunericului; și, în mare parte a timpului, așa trăiesc și cei care doar se bucură de harul lui Dumnezeu, dar, totuși, nu Îl cunosc. Dacă un om crede în Dumnezeu, dar își petrece majoritatea vieții trăind sub influența întunericului, atunci existența acestui om și-a pierdut sensul – și ce nevoie mai este să-i menționăm pe oamenii care nu cred că Dumnezeu există?

Toți cei care nu pot accepta lucrarea lui Dumnezeu sau care acceptă lucrarea lui Dumnezeu însă nu pot să-I îndeplinească cerințele sunt oameni care trăiesc sub influența întunericului. Doar aceia care caută adevărul și sunt capabili să îndeplinească cerințele lui Dumnezeu vor primi binecuvântări de la El și doar ei vor scăpa de sub influența întunericului. Aceia care nu au fost eliberați, care sunt întotdeauna controlați de anumite lucruri și care nu sunt capabili să își ofere inimile lui Dumnezeu sunt oameni în robia Satanei, care trăiesc într-o aură a morții. Aceia care nu sunt fideli propriilor îndatoriri, care nu sunt fideli însărcinării date de Dumnezeu și care nu reușesc să-și îndeplinească funcțiile în biserică trăiesc sub influența întunericului. Aceia care în mod deliberat deranjează viața bisericii, care voit seamănă discordie între frații și surorile lor sau care formează clici sunt oameni care trăiesc și mai adânc sub influența întunericului, în robia Satanei. Aceia care au o relație necorespunzătoare cu

Dumnezeu, care au întotdeauna dorințe extravagante, care întotdeauna vor să capete un avantaj și care niciodată nu caută transformarea firii lor sunt oameni care trăiesc sub influența întunericului. Aceia care sunt întotdeauna neglijenți și niciodată serioși în practicarea adevărului și care nu caută să îndeplinească voia lui Dumnezeu, ci doar să își satisfacă propriul trup sunt, de asemenea, oameni care trăiesc sub influența întunericului, învăluiți în moarte. Aceia care se dedau necinstei și înșelăciunii când lucrează pentru Dumnezeu, care Îl tratează pe Dumnezeu într-o manieră superficială, Îl înșală pe Dumnezeu și care întotdeauna fac planuri pentru sine sunt oameni care trăiesc sub influența întunericului. Toți aceia care nu pot să-L iubească pe Dumnezeu cu sinceritate, care nu caută adevărul și care nu se concentrează pe transformarea firii lor sunt oameni care trăiesc sub influența întunericului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Scapă de influența întunericului și vei fi câștigat de Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 534)

Dacă vrei să fii lăudat de Dumnezeu, trebuie mai întâi să scapi de influența întunecată a Satanei, să îți deschizi inima față de Dumnezeu și să I-o oferi pe deplin. Ar lăuda Dumnezeu lucrurile pe care le faci acum? Ți-ai întors inima spre Dumnezeu? Au fost lucrurile pe care le-ai făcut cele pe care ți le-a cerut Dumnezeu? Se conformează adevărului? Cercetează-te tot timpul și axează-te pe a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu; expune-ți inima înaintea Lui, iubește-L cu sinceritate și sacrifică-te cu devotament pentru Dumnezeu. Oamenii care fac aceste lucruri vor primi cu siguranță lauda lui Dumnezeu. Toți aceia care cred în Dumnezeu și, totuși, nu caută adevărul, nu au cum să scape de influența Satanei. Toți aceia care nu-și trăiesc viața cu sinceritate, care se poartă într-un fel în fața celorlalți și altfel în spatele lor, care dau impresia de umilință, răbdare și iubire, deși în esență

sunt prefăcuți și vicleni și nu Îi sunt loiali lui Dumnezeu, sunt reprezentanții tipici ai celor care trăiesc sub influența întunericului; sunt din neamul șarpelui. Cei care cred în Dumnezeu doar pentru propriul câștig, care sunt neprihăniți de sine și încrezuți, care se laudă și își protejează statutul sunt oameni care îl iubesc pe Satana și se opun adevărului. Acești oameni I se împotrivesc lui Dumnezeu și îi aparțin întru totul Satanei. Cei care nu sunt atenți la poverile lui Dumnezeu, care nu Îl slujesc pe Dumnezeu cu toată inima, care sunt întotdeauna preocupați de propriile interese și de interesele propriei familii, care nu sunt capabili să abandoneze totul ca să se sacrifice pentru Dumnezeu și care niciodată nu trăiesc după cuvintele Lui sunt oameni din afara cuvintelor Sale. Astfel de oameni nu pot primi lauda lui Dumnezeu.

Când Dumnezeu a creat oamenii, a făcut asta pentru ca ei să se poată bucura de bogăția Sa și să Îl iubească sincer; în acest mod, oamenii aveau să trăiască în lumina Lui. Astăzi, lumina lui Dumnezeu nu strălucește asupra oamenilor care nu pot să-L iubească pe Dumnezeu, cărora nu le pasă de poverile Lui, care nu sunt capabili să-și ofere întru totul inimile lui Dumnezeu, care nu sunt capabili să ia inima Sa ca și cum ar fi a lor și care nu sunt în stare să ducă poverile lui Dumnezeu ca și când ar fi ale lor – și, prin urmare, toți acești oameni trăiesc sub influența întunericului. Ei sunt pe o cale care este diametral opusă voii lui Dumnezeu și în ceea ce fac nu există niciun pic de adevăr. Ei se tăvălesc în noroi cu Satana; sunt oameni care trăiesc sub influența întunericului. Dacă poți să bei și să mănânci deseori cuvintele lui Dumnezeu și să fii atent la voia Sa și să practici cuvintele Sale, atunci Îi aparții lui Dumnezeu și ești o persoană care trăiește în limitele cuvintelor Sale. Ești dispus să scapi de sub domeniul Satanei și să trăiești în lumina lui Dumnezeu? Dacă trăiești în limitele cuvintelor lui Dumnezeu, atunci Duhul Sfânt va avea o oportunitate să Își săvârșească

lucrarea; dacă trăiești sub influența Satanei, atunci nu îi vei oferi o astfel de oportunitate Duhului Sfânt. Lucrarea pe care Duhul Sfânt o săvârșește asupra oamenilor, lumina pe care El o trimite asupra lor și încrederea pe care El le-o dăruiește oamenilor durează doar un moment; dacă oamenii nu au grijă și nu sunt atenți, lucrarea Duhului Sfânt va trece pe lângă ei. Dacă oamenii trăiesc în limitele cuvintelor lui Dumnezeu, atunci Duhul Sfânt va fi cu ei și va lucra asupra lor. Dacă oamenii nu trăiesc în limitele cuvintelor lui Dumnezeu, atunci ei trăiesc în robia Satanei. Dacă oamenii trăiesc cu firi corupte, nu au prezența sau lucrarea Duhului Sfânt. Dacă trăiești în limitele cuvintelor lui Dumnezeu și dacă trăiești în starea cerută de Dumnezeu, atunci Îi aparții, iar lucrarea Sa va fi îndeplinită asupra ta; dacă nu trăiești în limitele cerințelor lui Dumnezeu, dar în schimb trăiești sub domeniul Satanei, atunci cu siguranță trăiești sub corupția Satanei. Doar trăind în cuvintele lui Dumnezeu și dăruindu-ți inima Lui poți să-I îndeplinești cerințele; trebuie să faci așa cum spune Dumnezeu, făcând cuvântările Lui temelia existenței tale și realitatea vieții tale; doar atunci Îi vei aparține lui Dumnezeu. Dacă practici într-adevăr conform voii lui Dumnezeu, El va lucra asupra ta și atunci vei trăi sub binecuvântările lui Dumnezeu, în lumina înfățișării Sale; vei pricepe lucrarea pe care o îndeplinește Duhul Sfânt și vei simți bucuria prezenței lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Scapă de influența întunericului și vei fi câștigat de Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 535)

Pentru a scăpa de sub influența întunericului, trebuie mai întâi să Îi fii loial lui Dumnezeu și să fii dornic să cauți adevărul; doar atunci vei avea o stare corectă. A trăi într-o stare corectă este precondiția pentru a scăpa de sub influența întunericului. A nu avea o stare corectă înseamnă că nu ești loial lui Dumnezeu și că nu ești dornic să cauți adevărul, iar scăparea de sub

influența întunericului iese din discuție. Scăparea omului de sub influența întunericului se bazează pe cuvintele Mele, iar oamenii care nu pot practica potrivit cuvintelor Mele nu vor fi capabili să scape de legăturile influenței întunericului. Să trăiești într-o stare corectă înseamnă să trăiești sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, să trăiești într-o stare de loialitate față de Dumnezeu, într-o stare de căutare a adevărului, în realitatea în care te sacrifici sincer pentru El și în starea de a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu. Cei care trăiesc în aceste stări și în această realitate se vor transforma încet pe măsură ce intră în profunzimea adevărului și se vor transforma odată cu profunzimea lucrării; și, în final, cu siguranță vor deveni oameni care sunt câștigați de Dumnezeu și care Îl iubesc sincer. Aceia care au scăpat de sub influența întunericului pot treptat să perceapă voia lui Dumnezeu și să ajungă să o înțeleagă, devenind în cele din urmă confidenții Lui. Nu numai că nu au noțiuni despre Dumnezeu și nu se răzvrătesc împotriva Lui, ci detestă chiar mai mult acele noțiuni și răzvrătirea care îi subjugau înainte, iar în inimile lor se naște o iubire adevărată pentru Dumnezeu. Oamenii care nu pot scăpa de influența întunericului sunt toți ocupați numai cu trupul lor și plini de răzvrătire; inimile lor sunt pline de noțiuni omenești și filosofii de viață, precum și de propriile intenții și deliberări. Dumnezeu are nevoie de iubirea singulară a omului; are nevoie ca omul să fie ocupat de cuvintele Lui și de o inimă plină de iubire pentru El. Să trăiești în cuvintele lui Dumnezeu, să cauți în cuvintele Lui ceea ce ar trebui să cauți, să Îl iubești pe Dumnezeu pentru cuvintele Sale, să alergi pentru cuvintele Sale, să trăiești pentru cuvintele Sale – acestea sunt țelurile pe care omul ar trebui să se străduiască să le atingă. Totul trebuie construit pe cuvintele lui Dumnezeu; doar atunci va fi omul în stare să îndeplinească cerințele Lui. Dacă omul nu este echipat cu spusele lui Dumnezeu, el nu este nimic altceva decât un vierme posedat de Satana! Cântărește: cât de mult din

cuvântul lui Dumnezeu a prins rădăcini înlăuntrul tău? În ce lucruri trăiești conform cuvintelor Lui? În ce lucruri nu ai trăit potrivit lor? Dacă spusele lui Dumnezeu nu te-au luat complet în stăpânire, atunci ce îți ocupă, mai exact, inima? În viața ta de zi cu zi, ești controlat de Satana sau ești ocupat de cuvintele lui Dumnezeu? Sunt cuvintele Sale temelia rugăciunilor tale? Ai ieșit din starea ta negativă prin luminarea cuvintelor lui Dumnezeu? Să consideri cuvintele lui Dumnezeu ca temelie a existenței tale – în lucrul acesta ar trebui pătrundă toată lumea. Dacă spusele Lui nu sunt prezente în viața ta, atunci trăiești sub influența întunericului, te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu, Îi opui rezistență și Îi dezonorezi numele. Credința în Dumnezeu a unor astfel de oameni este doar necaz și tulburare. Cât din viața ta ai trăit conform cuvintelor Lui? Cât din viața ta nu ai trăit conform cuvintelor Lui? Cât de mult s-a împlinit în tine din ceea ce ți-a cerut cuvântul lui Dumnezeu? Cât de mult s-a pierdut în tine? Ai cercetat îndeaproape astfel de lucruri?

Pentru a scăpa de sub influența întunericului, este nevoie atât de lucrarea Duhului Sfânt, cât și de cooperarea devotată a omului. De ce spun că omul nu este pe drumul cel bun? Oamenii care sunt pe drumul cel bun pot mai întâi să-I ofere lui Dumnezeu inima lor. Pentru a intra în această sarcină este nevoie de foarte mult timp, căci omenirea a trăit dintotdeauna sub influența întunericului și mii de ani s-a aflat în robia Satanei. Prin urmare, această intrare nu poate fi realizată într-o zi sau două. Am ridicat astăzi această chestiune pentru ca oamenii să-și poată percepe propria stare; odată ce omul poată să discearnă care este influența întunericului și ce înseamnă să trăiască în lumină, intrarea devine mult mai ușoară. Acest lucru se datorează faptului că trebuie să știi care este influența Satanei înainte să poți scăpa de ea; abia apoi vei avea o cale de a te lepăda de ea. Ceea ce este de făcut ulterior îi privește doar pe oameni. Intră în toate dintr-un aspect

pozitiv și nu aștepta pasiv niciodată. Doar astfel poți fi câștigat de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Scapă de influența întunericului și vei fi câștigat de Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 536)

Fiecare dintre cuvintele lui Dumnezeu ne lovește în unul din punctele noastre letale, lăsându-ne răniți și copleșiți de groază. El expune noțiunile, închipuirile și firea noastră coruptă. De la tot ceea ce spunem și facem și până la fiecare dintre gândurile și ideile noastre, natura și esența noastră sunt dezvăluite în cuvintele Sale, aducându-ne într-o stare de frică și tremurând, fără să avem unde să ne ascundem rușinea. Pe rând, El ne spune nouă despre toate acțiunile noastre, scopurile și intențiile noastre, chiar și despre firea coruptă pe care noi înșine nu am descoperit-o niciodată, făcându-ne să simțim că suntem expuși în toată imperfecțiunea noastră infamă și, chiar mai mult, complet cuceriți. El ne judecă pentru că I ne opunem, ne mustră pentru că-L hulim și condamnăm și ne face să simțim că, în ochii Lui, nu avem nicio trăsătură salvatoare, că suntem Satana în viață. Speranțele noastre sunt năruite; nu mai îndrăznim să emitem nicio pretenție nerezonabilă față de El sau să avem vreo intenție cu El și chiar și visele noastre dispar peste noapte. Acesta este un fapt pe care nimeni dintre noi nu și-l poate imagina și pe care niciunul dintre noi nu îl poate accepta. Preț de un moment, ne pierdem echilibrul intern și nu știm cum să continuăm pe drumul care ne așteaptă, nici cum să continuăm în credințele noastre. Pare că a noastră credință a revenit la zero și că nu L-am întâlnit niciodată pe Domnul Isus sau că nu am ajuns să Îl cunoaștem. Totul din fața ochilor noștri ne umple de nedumerire și ne face să oscilăm indeciși. Suntem consternați, suntem dezamăgiți și, adânc în inimile noastre, există furie și rușine de nestăvilit. Încercăm să ne descărcăm, să găsim o cale de

scăpare, ba mai mult, să continuăm să Îl așteptăm pe Mântuitorul nostru Isus și să Îi putem spune ce avem pe suflet. Deși există momente când părem în exterior să fim pe picior de egalitate, nici încrezuți, nici umili, în inimile noastre suntem afectați de un sentiment de pierdere pe care nu l-am mai simțit niciodată. Deși uneori putem părea neobișnuit de calmi pe dinafară, mințile noastre sunt învolburate de chin, ca o mare furtunoasă. Judecata și mustrarea Lui ne-au dezbrăcat de speranțele și visele noastre, punând capăt dorințelor noastre extravagante și făcându-ne refractari în a crede că El este Mântuitorul și că e capabil să ne mântuiască. Judecata și mustrarea Lui au deschis un abis între noi și El, unul atât de adânc încât nimeni nu este dispus să îl treacă. Judecata și mustrarea Lui sunt prima dată când am suferit un astfel de mare regres, o astfel de mare umilință în viețile noastre. Judecata și mustrarea Lui ne-au făcut cu adevărat să apreciem onoarea și intoleranța lui Dumnezeu față de ofensa omului, comparativ cu care suntem extrem de josnici, extrem de impuri. Judecata și mustrarea Lui ne-au făcut să realizăm pentru prima dată cât de aroganți și pompoși suntem și cum omul nu va fi niciodată egalul lui Dumnezeu sau la același nivel cu Dumnezeu. Judecata și mustrarea Lui ne-au făcut să tânjim să nu mai trăim cu o astfel de fire coruptă, să ne eliberăm de această natură și esență pe cât de curând posibil și să încetăm să mai fim josnici și detestabili pentru El. Judecata și mustrarea Lui ne-au făcut fericiți să ne supunem cuvintelor Sale, fără să ne mai răzvrătim împotriva orchestrărilor și aranjamentelor Lui. Judecata și mustrarea Lui ne-au dat încă o dată dorința de a supraviețui și ne-au făcut fericiți să-L acceptăm drept Mântuitorul nostru… Am ieșit din lucrarea de cucerire, din iad, din valea umbrei morții… Dumnezeu Atotputernicul ne-a câștigat, pe acest grup de oameni! El a triumfat asupra Satanei și Și-a învins mulțimile de dușmani!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 4: Privind arătarea lui Dumnezeu întru judecata și mustrarea Sa”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 537)

Doar când te-ai lepădat de firile tale corupte și ai dobândit trăirea de umanitate obișnuită, vei fi desăvârșit. Deși nu vei putea rosti profeții și nici vreo taină, vei trăi și descoperi imaginea unui om. Dumnezeu a creat omul, dar apoi omul a fost corupt de Satana, astfel încât oamenii au devenit „morți”. Și astfel, după ce te vei fi schimbat, nu vei mai fi ca acești „morți”. Cuvintele lui Dumnezeu sunt cele care reînsuflețesc duhurile oamenilor și le determină să renască, iar când duhurile oamenilor renasc, ei vor reveni la viață. Când vorbesc despre „morți”, Mă refer la cadavre care nu au duh, la oamenii ale căror duhuri au murit în ei. Când scânteia vieții se aprinde în duhurile oamenilor, oamenii prind viață. Sfinții despre care s-a vorbit mai înainte se referă la oamenii care au prins viață, la cei care au fost sub influența Satanei, dar care l-au învins pe Satana. Poporul ales din China a suferit persecuția crudă și inumană și înșelăciunea marelui balaur roșu, care l-a lăsat răvășit din punct de vedere psihic și fără niciun strop de curaj de a trăi. Astfel, trezirea duhurilor lor trebuie să înceapă cu substanța lor: puțin câte puțin, în substanța lor, duhurile lor trebuie să fie trezite. Când, într-o zi, vor prinde viață, nu vor mai exista obstacole și totul se va desfășura fără probleme. În prezent, acest lucru rămâne de neatins. Majoritatea trăiesc într-un mod care aduce multe atmosfere mormântale; ei sunt învăluiți într-o aură a morții și le lipsesc atât de multe. Cuvintele unora poartă moarte, acțiunile lor poartă moarte, și aproape tot ce aduc cu sine în modul în care trăiesc este moarte. Dacă, astăzi, oamenii sunt mărturie în mod public despre Dumnezeu, atunci ei vor eșua în această sarcină, pentru că ei încă trebuie să prindă viață pe deplin și există prea mulți morți printre voi. Astăzi, unii oameni întreabă de ce Dumnezeu nu arată niște semne și minuni, astfel încât să poată răspândi repede lucrarea Lui printre neamuri. Morții nu pot fi mărturie pentru Dumnezeu; e ceva ce doar cei vii pot și, totuși, majoritatea

oamenilor de azi sunt „morți”; prea mulți trăiesc sub un giulgiu al morții, sub influența Satanei și nu reușesc să ajungă victorioși. Astfel stând lucrurile, cum ar putea să fie mărturie pentru Dumnezeu? Cum ar putea ei să răspândească lucrarea Evangheliei?

Toți cei care trăiesc sub influența întunericului sunt cei care trăiesc în mijlocul morții, cei care sunt posedați de Satana. Fără a fi mântuiți de Dumnezeu și judecați și mustrați de Dumnezeu, oamenii nu pot să scape de influența morții; ei nu pot deveni cei vii. Acești „morți” nu pot fi mărturie pentru Dumnezeu și nici nu pot fi folosiți de Dumnezeu, cu atât mai puțin nu pot să intre în împărăție. Dumnezeu vrea mărturia celor vii, nu a celor morți, și El cere celor vii, nu celor morți, să lucreze pentru El. „Morții” sunt cei care se opun și se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu, cei care sunt amorțiți în duh și nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu; ei sunt cei care nu pun adevărul în practică și nu au pic de loialitate față de Dumnezeu și ei sunt cei care trăiesc sub domeniul Satanei și sunt exploatați de acesta. Morții se manifestă stând în contradicție cu adevărul, răzvrătindu-se împotriva lui Dumnezeu și fiind inferiori, disprețuitori, răi, brutali, înșelători și hidoși. Chiar dacă astfel de oameni mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, ei nu pot să trăiască cuvintele lui Dumnezeu; deși sunt în viață, sunt doar cadavre umblătoare, care respiră. Morții sunt total incapabili să-L mulțumească pe Dumnezeu, cu atât mai puțin să I se supună pe deplin. Ei pot doar să-L înșele, să-L hulească și să-L trădeze, și tot ceea ce ei pricinuiesc dezvăluie natura Satanei. Dacă oamenii doresc să devină ființe vii și să fie mărturie pentru Dumnezeu și să fie aprobați de Dumnezeu, atunci trebuie să accepte mântuirea lui Dumnezeu, să se supună cu bucurie judecății și mustrării Sale și trebuie să accepte cu bucurie să fie emondați și tratați de Dumnezeu. Doar atunci vor putea să pună în practică toate adevărurile cerute de Dumnezeu și numai atunci vor câștiga mântuirea lui Dumnezeu și vor

deveni cu adevărat ființe vii. Cei vii sunt mântuiți de Dumnezeu; au fost judecați și mustrați de Dumnezeu, sunt dispuși să se dedice și sunt fericiți să-și dea viața pentru Dumnezeu și își vor dedica cu bucurie toată viața lui Dumnezeu. Numai atunci când cei vii dau mărturie despre Dumnezeu, Satana poate fi rușinat; numai cei vii pot răspândi lucrarea Evangheliei lui Dumnezeu, numai cei vii sunt după inima lui Dumnezeu și numai cei vii sunt oameni adevărați. Inițial, omul făcut de Dumnezeu era viu, dar din cauza stricăciunii Satanei omul trăiește în mijlocul morții și trăiește sub influența Satanei și, în acest astfel, oamenii au devenit morții fără duh, au devenit dușmani care se opun lui Dumnezeu, au devenit instrumentele Satanei și au devenit captivi ai acestuia. Toți oamenii vii creați de Dumnezeu au devenit oameni morți, așa că Dumnezeu Și-a pierdut mărturia și a pierdut omenirea pe care El a creat-o și care este singurul lucru ce are suflarea Lui. Dacă Dumnezeu trebuie să-Și ia înapoi mărturia și să-i ia înapoi pe cei care au fost făcuți de mâna Lui, dar care au fost prinși de Satana, atunci El trebuie să-i învie, astfel încât ei să devină ființe vii și El trebuie să-i recupereze pentru a trăi în lumina Lui. Morții sunt cei care nu au duh, cei care sunt amorțiți în extremă și care se opun lui Dumnezeu. Ei sunt cei dintâi care nu-L cunosc pe Dumnezeu. Acești oameni nu au nici cea mai mică intenție de a asculta de Dumnezeu; ei doar se răzvrătesc împotriva Lui și se opun Lui și nu au pic de loialitate. Cei vii sunt cei ale căror duhuri au renăscut, care știu să asculte de Dumnezeu și care sunt loiali lui Dumnezeu. Ei sunt stăpâniți de adevăr și de mărturie și doar acești oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu în casa Lui. Dumnezeu mântuiește pe cei care pot prinde viață, care pot vedea mântuirea lui Dumnezeu, care pot fi loiali lui Dumnezeu și care sunt dornici să-L caute pe Dumnezeu. El îi mântuiește pe cei care cred în întruparea lui Dumnezeu și în arătarea Lui. Unii oameni pot prinde viață, iar unii oameni nu pot; dacă firea lor poate fi

salvată sau nu e faptul de care depinde acest lucru. Mulți oameni au auzit multe cuvinte ale lui Dumnezeu, totuși nu înțeleg voia lui Dumnezeu și sunt încă incapabili să le pună în practică. Asemenea oameni sunt incapabili să trăiască orice adevăr și se amestecă în mod deliberat în lucrarea lui Dumnezeu. Ei nu sunt capabili să facă nicio lucrare pentru Dumnezeu, nu pot să-I dedice nimic, și cheltuiesc în secret banii bisericii și mănâncă gratuit în casa lui Dumnezeu. Acești oameni sunt morți și nu vor fi mântuiți. Dumnezeu mântuiește pe toți cei care sunt în mijlocul lucrării Lui, dar o parte din oameni nu pot primi mântuirea Lui; doar un număr mic poate primi mântuirea Sa. Asta deoarece majoritatea oamenilor au fost corupți prea profund și au devenit cei morți și sunt dincolo de mântuire; ei au fost exploatați total de Satana și sunt prea răi în natura lor. Nici acea minoritate de oameni nu e capabilă se supună lui Dumnezeu în totalitate. Nu sunt cei care au fost supuși în totalitate lui Dumnezeu încă de la început sau care au avut cea mai mare iubire pentru Dumnezeu încă de la început; mai degrabă, ei au devenit supuși lui Dumnezeu datorită lucrării Sale de cucerire, Îl văd pe Dumnezeu datorită iubirii Sale supreme, există schimbări în firea lor datorită firii drepte a lui Dumnezeu și ajung să-L cunoască pe Dumnezeu datorită lucrării Sale, care este practică și totodată normală. Fără această lucrare a lui Dumnezeu, indiferent cât de buni sunt acești oameni, ei ar aparține încă Satanei, ar fi încă ai morții, și ar fi tot morți. Că acești oameni pot primi astăzi mântuirea lui Dumnezeu este pur și simplu pentru că sunt dispuși să coopereze cu Dumnezeu.

Datorită loialității față de Dumnezeu, cei vii vor fi câștigați de Dumnezeu și vor trăi în mijlocul promisiunilor Sale, și din cauza opoziției lor față de Dumnezeu, morții vor fi detestați și respinși de Dumnezeu și vor trăi în mijlocul pedepselor și blestemelor Sale. Astfel este firea dreaptă a lui Dumnezeu, care nu poate fi schimbată de niciun om. Ca urmare a căutării

lor, oamenii primesc aprobarea lui Dumnezeu și trăiesc în lumină; din cauza lucrărilor lor vicioase, oamenii sunt blestemați de Dumnezeu și coboară în pedeapsă; din cauza răutăților lor, oamenii sunt pedepsiți de Dumnezeu și datorită dorinței și loialității lor, oamenii primesc binecuvântările lui Dumnezeu. Dumnezeu este drept: El îi binecuvântează pe cei vii și îi blestemă pe cei morți, așa că ei sunt întotdeauna în mijlocul morții și nu vor trăi niciodată în lumina lui Dumnezeu. Dumnezeu îi va lua pe cei vii în Împărăția Sa și în binecuvântările Sale pentru a fi cu El pentru totdeauna. Pe cei morți îi va nimici și-i va trimite în moartea veșnică; ei sunt obiectul distrugerii Lui și vor aparține întotdeauna Satanei. Dumnezeu nu tratează pe nimeni în mod nedrept. Toți cei care Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu vor rămâne cu siguranță în casa lui Dumnezeu și toți cei care sunt neascultători față de Dumnezeu și incompatibili cu El vor trăi cu siguranță în mijlocul pedepselor Sale. Poate că nu ești sigur despre lucrarea lui Dumnezeu în trup – dar într-o zi, nu trupul lui Dumnezeu va determina în mod direct sfârșitul omului; în schimb, Duhul Său va determina destinația omului și, în acel moment, oamenii vor ști că trupul lui Dumnezeu și Duhul Său sunt una, că trupul Lui nu poate să comită erori și că Duhul Său este chiar mai incapabil de greșeală. În cele din urmă, El îi va lua cu siguranță pe cei care au venit la viață în împărăția Lui; niciunul în plus, niciunul în minus. Și cei morți, care nu au prins viață, vor fi aruncați în bârlogul Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești o persoană care a prins viață?”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 538)

Primul pas al căii Duhului Sfânt în oameni este, înainte de orice altceva, de a le îndepărta inima de oameni, evenimente și lucruri și de a o atrage în cuvintele lui Dumnezeu, făcându-i să creadă că ale lui Dumnezeu cuvinte depășesc orice îndoială și sunt pe deplin adevărate. Dacă tu crezi în Dumnezeu, trebuie să crezi în cuvintele Lui; dacă după mulți ani de credință

în Dumnezeu tot nu știi calea urmată de Duhul Sfânt, ești cu adevărat un credincios? Pentru a dobândi o viață umană normală – o viață umană normală care are o relație normală cu Dumnezeu – trebuie, mai întâi, să crezi în cuvintele Lui. Dacă nu ai finalizat primul pas al lucrării Duhului în oameni, atunci nu ai nicio temelie. Dacă și minimele principii te depășesc, cum vei păși pe calea dinainte? A păși pe calea cea dreaptă a desăvârșirii omului de către Dumnezeu înseamnă a intra pe calea cea dreaptă a lucrării actuale a Duhului Sfânt; înseamnă a lua calea pe care pășește Duhul Sfânt. Chiar acum, cuvintele actuale ale lui Dumnezeu sunt calea pe care pășește Duhul Sfânt. Ca atare, dacă oamenii urmează să pășească pe calea Duhului Sfânt, trebuie să se supună și să mănânce și să bea cuvintele actuale ale lui Dumnezeu întrupat. Lucrarea pe care o săvârșește El este cea a cuvintelor; totul începe de la cuvintele Sale și totul este clădit pe baza cuvintelor Sale, a cuvintelor Sale actuale. Fie că este sigur în ceea ce-L privește pe Dumnezeu întrupat, fie că-L cunoaște, fiecare om trebuie să depună mult efort în cuvintele Lui. Altminteri, oamenii nu vor putea îndeplini nimic și nu le va rămâne nimic. Doar clădind pe temelia mâncatului și a băutului cuvintelor lui Dumnezeu și, astfel, ajungând să-L cunoască și să-L mulțumească, pot oamenii, treptat, să făurească o relație normală cu El. Pentru oameni, nu există o mai bună cooperare cu Dumnezeu decât aceea de a mânca și a bea cuvintele Lui și de a le pune în practică. Printr-o astfel de practică, ei sunt cei mai apți să rămână neclintiți în mărturia lor ca popor al lui Dumnezeu. Când oamenii înțeleg și sunt capabili să se supună esenței cuvintelor actuale ale lui Dumnezeu, ei trăiesc pe calea îndrumată de Duhul Sfânt și au pășit pe calea cea dreaptă a desăvârșirii omului de către Dumnezeu. În trecut, oamenii puteau dobândi lucrarea lui Dumnezeu doar căutând harul Său ori căutând pacea și bucuria, dar lucrurile sunt altfel acum. Fără cuvintele Dumnezeului întrupat, fără realitatea cuvintelor Sale, oamenii nu pot obține

încuviințarea Sa și toți vor fi alungați de către El. Pentru a obține o viață spirituală normală, oamenii ar trebui mai întâi să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și să le pună în practică și, apoi, pe această temelie, să stabilească o relație normală cu Dumnezeu. Tu cum cooperezi? Cum rămâi neclintit în mărturia poporului lui Dumnezeu? Cum clădești o relație normală cu Dumnezeu?

Cum să-ți dai seama dacă ai o relație normală cu Dumnezeu în viața ta de zi cu zi:

1. Crezi în propria mărturie a lui Dumnezeu?

2. Crezi în adâncul inimii tale că sunt adevărate și infailibile cuvintele lui Dumnezeu?

3. Ești o persoană care pune cuvintele Lui în practică?

4. Ești dedicat însărcinării date de El? Ce faci pentru a fi credincios însărcinării date de El?

5. Este tot ceea ce faci pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și a-I fi credincios?

Cu ajutorul lucrurilor enumerate mai sus, poți să apreciezi dacă ai o relație normală cu Dumnezeu în etapa actuală.

Dacă ești capabil să accepți însărcinarea dată de Dumnezeu, să-I accepți făgăduința și să urmezi calea Duhului Sfânt, atunci urmezi voia lui Dumnezeu. Înlăuntrul tău, îți este clară calea Duhului Sfânt? Sunt, acum, faptele tale potrivit căii Duhului Sfânt? Se apropie inima ta de Dumnezeu? Îți dorești să ții pasul cu cea mai nouă lumină de la Duhului Sfânt? Îți dorești să fii câștigat de Dumnezeu? Îți dorești să devii o manifestare a gloriei lui Dumnezeu pe pământ? Ai hotărârea de a obține ceea ce-ți cere Dumnezeu? Dacă, atunci când sunt rostite cuvintele lui Dumnezeu, ai în

tine hotărârea de a coopera și de a-L mulțumi pe Dumnezeu – dacă aceasta este mentalitatea ta – înseamnă că ale Sale cuvinte au rodit în inima ta. Dacă nu ai o astfel de hotărâre, dacă nu ai țeluri de urmărit, înseamnă că inima ta nu a fost încă mișcată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei a căror fire s-a schimbat sunt aceia care au intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 539)

În căutarea de a-ți schimba firea vieții, calea practicii este simplă. Dacă, în experiența ta practică, ești în stare să urmezi cuvintele actuale ale Duhului Sfânt și să experimentezi lucrarea lui Dumnezeu, atunci firea ta e capabilă de schimbare. Dacă urmezi și cauți tot ceea ce spune Duhul Sfânt, atunci ești o persoană care-L ascultă și în firea ta va avea loc o schimbare. Firile oamenilor se schimbă prin cuvintele actuale ale Duhului Sfânt; dacă te agăți mereu de experiențele și regulile tale vechi din trecut, firea ta nu se poate schimba. Dacă spusele de astăzi ale Duhului Sfânt cer tuturor oamenilor să intre într-o viață cu umanitate normală, dar tu rămâi concentrat asupra lucrurilor exterioare și ești confuz în privința realității și nu o iei în serios, atunci ești o persoană care nu a reușit să țină pasul cu lucrarea Duhului Sfânt, o persoană care nu a intrat pe calea îndrumării Duhului Sfânt. Dacă firea ta se poate schimba sau nu depinde de faptul dacă poți să ții pasul cu actualele cuvinte ale Duhului Sfânt și dacă ai o înțelegere adevărată. Acest lucru e diferit față de ceea ce ați înțeles înainte. Înainte, ceea ce înțelegeați prin schimbarea firii era că voi, care vă grăbiți să judecați, ați încetat să mai vorbiți nechibzuit întrucât Dumnezeu v-a disciplinat; dar acesta este doar un aspect al schimbării. Acum, cel mai important punct este urmarea îndrumării Duhului Sfânt: urmează orice spune Dumnezeu și ascultă orice îți spune El. Oamenii nu își pot schimba singuri firea; ei trebuie să fie supuși judecății, mustrării, suferinței și

rafinării cuvintelor lui Dumnezeu sau să fie tratați, disciplinați și emondați prin cuvintele Lui. Doar după aceea pot să ajungă la ascultarea și devotamentul față de Dumnezeu și să nu mai fie superficiali față de El. Sub rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu se schimbă firile oamenilor. Doar prin dezvăluirea, judecata, disciplinarea și tratarea cuvintelor Lui nu vor mai îndrăzni ei să acționeze nechibzuit și, în schimb, vor deveni calmi și liniștiți. Cel mai important lucru este că sunt capabili să se supună cuvintelor actuale ale lui Dumnezeu și lucrării Sale și, chiar dacă nu este conform noțiunilor umane, ei pot să lase la o parte aceste noțiuni și să se supună de bunăvoie. În trecut, discuțiile despre schimbările firii se refereau, în principal, la a putea să-ți abandonezi sinele, a-i permite trupului să sufere, la disciplinarea propriului trup și lepădarea de preferințele trupești, care este un tip de schimbare a firii. Astăzi, toți oamenii știu că adevărata expresie a schimbării firii este să asculte cuvintele actuale ale lui Dumnezeu și să-I cunoască, cu adevărat, noua lucrare. În acest fel, înțelegerea anterioară a oamenilor despre Dumnezeu, care era influențată de noțiunile lor, poate fi nimicită, iar ei pot să dobândească adevărata cunoaștere și ascultare de Dumnezeu – doar aceasta este o expresie autentică a schimbării firii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei a căror fire s-a schimbat sunt aceia care au intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 540)

Țelul oamenilor de a intra în viață se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu. Înainte, se spunea că totul se îndeplinește datorită cuvintelor Sale, dar nimeni nu a văzut acest fapt. Dacă intri în experimentarea etapei actuale, totul îți va fi clar, iar tu vei clădi o bună temelie pentru viitoarele încercări. Indiferent de ceea ce spune Dumnezeu, concentrează-te doar asupra intrării în cuvintele Lui. Când Dumnezeu spune că va începe să-i

mustre pe oameni, acceptă-I mustrarea. Atunci când Dumnezeu le cere oamenilor să moară, acceptă acea încercare. Dacă trăiești mereu în cele mai noi cuvântări ale Lui, cuvintele lui Dumnezeu te vor desăvârși în cele din urmă. Cu cât intri mai mult în cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai repede vei fi desăvârșit. De ce, în nenumărate părtășii, vă cer să cunoașteți și să intrați în cuvintele lui Dumnezeu? Doar când cauți și experimentezi cuvintele lui Dumnezeu și intri în realitatea lor are Duhul Sfânt ocazia să lucreze în tine. Din acest motiv, toți participați la fiecare metodă prin care lucrează Dumnezeu și, indiferent de nivelul suferinței voastre, în cele din urmă toți veți primi un „suvenir". Pentru a atinge desăvârșirea voastră finală, trebuie să intrați în toate cuvintele lui Dumnezeu. Desăvârșirea de către Duhul Sfânt nu este unilaterală; El cere colaborarea oamenilor și are nevoie ca toți să coopereze în mod conștient cu El. Indiferent ce spune Dumnezeu, concentrează-te doar să pătrunzi în cuvintele Lui – lucrul acesta va fi mult mai benefic pentru viața voastră. Toate acestea sunt pentru a dobândi o schimbare în firea voastră. Atunci când intri în cuvintele lui Dumnezeu, inima ta va fi mișcată de El, iar tu vei fi în stare să știi tot ceea ce Își dorește Dumnezeu să dobândească în această etapă a lucrării Sale și vei avea hotărârea de a realiza acel lucru. În vremea mustrării, unii au crezut că era o metodă de lucru și nu au crezut în cuvintele lui Dumnezeu. Drept urmare, nu au fost supuși rafinării și au ieșit din vremea mustrării necâștigând și neînțelegând nimic. Au existat câțiva oameni care au intrat cu adevărat în aceste cuvinte fără nicio urmă de îndoială și care au spus că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărul infailibil și că oamenii ar trebui să fie mustrați. Ei s-au zbătut o vreme în această privință, renunțând la viitorul și destinul lor și, odată ieșiți, firile lor se schimbaseră întrucâtva, iar ei dobândiseră o înțelegere și mai profundă a lui Dumnezeu. Toți aceia care au ieșit din mustrare au simțit frumusețea lui Dumnezeu și și-au dat seama că

acel pas al lucrării Sale reprezenta marea Lui dragoste ce se pogora asupra lor, că era cucerirea și mântuirea iubirii lui Dumnezeu. De asemenea, au spus că gândurile lui Dumnezeu sunt întotdeauna bune și că tot ceea ce face El în om vine din iubire, nu din ură. Cei care nu au dat crezare cuvintelor lui Dumnezeu, care nu le-au dat importanță, nu au fost supuși rafinării din vremea mustrării și, drept urmare, Duhul Sfânt nu a fost cu ei și nu au obținut nimic. Duhul Sfânt lucra tainic în cei care au intrat în vremea mustrării, deși au fost supuși rafinării, și, drept urmare, firea vieții lor s-a schimbat. După toate aparențele, unii au părut foarte pozitivi, plini de veselie toată ziua, dar nu au intrat în starea de rafinare a cuvintelor lui Dumnezeu, așa că nu s-au schimbat deloc, aceasta fiind consecința faptului că nu credeau în cuvintele lui Dumnezeu. Dacă nu crezi în cuvintele Lui, Duhul Sfânt nu va lucra în tine. Dumnezeu Se arată tuturor celor care cred cuvintele Lui, iar cei care-I cred și-I acceptă cuvintele vor putea să obțină iubirea Sa!

Ca să intri în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, ar trebui să găsești o cale a practicii și să știi cum să pui cuvintele lui Dumnezeu în practică. Numai astfel va avea loc o schimbare în firea vieții tale, numai pe această cale poți fi desăvârșit de Dumnezeu și numai oamenii care au fost astfel desăvârșiți de Dumnezeu pot fi potrivit voii Lui. Pentru a primi noua lumină, trebuie să trăiești în cuvintele Lui. A fi mișcat doar o dată de Duhul Sfânt nu va fi de ajuns – trebuie să pătrunzi mai în profunzime. Zelul celor care au fost emoționați doar o dată este stârnit, iar ei își doresc să caute, dar lucrul acesta nu poate să dureze mult; trebuie să fie mereu mișcați de Duhul Sfânt. În trecut, am menționat de multe ori faptul că sper ca Duhul lui Dumnezeu să poată mișca spiritele oamenilor astfel încât ei să poată urmări schimbările din firea vieții lor și ca, în timp ce ei caută să fie mișcați de Dumnezeu, să-și poată înțelege neajunsurile, iar în procesul experimentării

cuvintelor Lui, să se poată lepăda de impuritățile din ei (de neprihănirea de sine, aroganță, noțiuni și așa mai departe). Să nu credeți că simplul fapt de a fi proactivi în primirea noii lumini este de ajuns – trebuie să vă și lepădați de tot ce este negativ. Pe de o parte, trebuie să pătrundeți dintr-un aspect pozitiv și, pe de altă parte, trebuie să vă descotorosiți de tot ce este impur dintr-un aspect negativ. Trebuie să te cercetezi mereu ca să vezi ce impurități mai există în tine. Noțiunile religioase ale oamenilor, intențiile, speranțele, neprihănirea de sine și aroganța sunt toate lucruri impure. Caută înlăuntrul tău și compară-te cu toate cuvintele revelației lui Dumnezeu ca să vezi ce noțiuni religioase ai. Doar atunci când le recunoști cu adevărat te poți lepăda de ele. Anumiți oameni spun: „Este suficient să urmăm acum lumina lucrării actuale a Duhului Sfânt. Nu este nevoie să ne deranjăm cu altceva”. Dar, atunci când se vor ivi noțiunile tale religioase, cum te vei lepăda de ele? Crezi că este simplu să urmezi astăzi cuvintele lui Dumnezeu? Dacă ești un om din cadrul religiei, din noțiunile tale religioase și din teoriile teologice tradiționale din inima ta pot să se nască perturbări și, când aceste lucruri apar, interferează cu capacitatea ta de a accepta lucruri noi. Toate acestea sunt probleme adevărate. Dacă doar urmezi cuvintele actuale ale Duhului Sfânt, nu poți împlini voia lui Dumnezeu. În timp ce urmezi lumina prezentă a Duhului Sfânt, ar trebui să recunoști care sunt noțiunile și intențiile pe care le nutrești, ce neprihănire de sine umană ai, și care comportamente dau dovadă de neascultare față de Dumnezeu. Și după ce ai recunoscut toate aceste lucruri, trebuie să te lepezi de ele. Faptul că ești determinat să renunți la acțiunile și comportamentele tale anterioare este pentru a-ți permite să urmezi cuvintele pe care le rostește astăzi Duhul Sfânt. Pe de o parte, o schimbare a firii se obține prin cuvintele lui Dumnezeu și, pe de altă parte, lucrul acesta impune cooperarea din partea

oamenilor. Există lucrarea lui Dumnezeu și există practica oamenilor, și ambele sunt indispensabile.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei a căror fire s-a schimbat sunt aceia care au intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 541)

Pe viitoarea ta cale de slujire, cum poți împlini voia lui Dumnezeu? Un punct important este acela de a urmări intrarea în viață, de a urmări o schimbare a firii, și de a urmări o intrare mai profundă în adevăr – aceasta este calea de a obține desăvârșirea și de a fi câștigat de Dumnezeu. Toți sunteți destinatarii însărcinării date de Dumnezeu, dar ce fel de însărcinare este? Acest lucru are legătură cu următoarea etapă a lucrării; următoarea etapă a lucrării va fi o mai măreață lucrare săvârșită în întregul univers, așadar, astăzi, ar trebui să urmăriți schimbările în firea vieții voastre, astfel încât pe viitor să puteți să deveniți cu adevărat dovada faptului că Dumnezeu Își câștigă gloria prin lucrarea Lui, transformându-vă în exemplare ale viitoarei Sale lucrări. Căutarea de astăzi este întru totul pentru a pune temelia lucrării viitoare, ca voi să puteți fi folosiți de Dumnezeu și să puteți fi martori pentru El. Dacă faci din asta țelul căutării tale, vei putea dobândi prezența Duhului Sfânt. Cu cât mai sus stabilești țelul căutării tale, cu atât mai mult vei putea fi desăvârșit. Cu cât mai mult cauți adevărul, cu atât mai mult lucrează Duhul Sfânt. Cu cât cauți mai energic, cu atât vei obține mai mult. Duhul Sfânt desăvârșește oamenii pe baza stării lor lăuntrice. Unii oameni spun că nu sunt dispuși să fie folosiți sau desăvârșiți de Dumnezeu, că vor doar ca trupul lor să rămână în siguranță și să nu îndure niciun fel de nenorociri. Unii oameni nu sunt dispuși să intre în Împărăție, și, totuși, sunt dispuși să coboare în Adânc. În cazul acesta, Dumnezeu îți va îndeplini și această dorință. Orice vei urmări, Dumnezeu va face să se împlinească. Așadar, ce cauți în prezent? Să fii

desăvârșit? Sunt acțiunile și comportamentele tale actuale de dragul de a fi desăvârșit și câștigat de Dumnezeu? Astfel trebuie să te cercetezi în viața de zi cu zi. Dacă îți pui toată inima în urmărirea unui singur țel, Dumnezeu te va desăvârși cu siguranță. Aceasta este calea Duhului Sfânt. Calea pe care îi îndrumă Duhul Sfânt pe oameni e obținută prin căutarea lor. Cu cât tânjești mai mult să fii desăvârșit și câștigat de Dumnezeu, cu atât mai mult va lucra Duhul Sfânt în tine. Cu cât nu reușești să cauți și cu cât ești mai negativ și mai regresiv, cu atât mai mult Îl privezi pe Duhul Sfânt de ocazii să lucreze; odată cu trecerea timpului, Duhul Sfânt te va abandona. Îți dorești să fii desăvârșit de Dumnezeu? Îți dorești să fii câștigat de Dumnezeu? Îți dorești să fii folosit de Dumnezeu? Ar trebui să urmăriți să faceți totul pentru a fi desăvârșiți, câștigați și folosiți de Dumnezeu, astfel încât universul și toate lucrurile să poată vedea acțiunile lui Dumnezeu manifestate în voi. Sunteți stăpânii tuturor lucrurilor și, în mijlocul a tot ceea ce există, Îi veți permite lui Dumnezeu să Se bucure de mărturie și slavă prin voi – acest fapt dovedește că sunteți cea mai binecuvântată dintre toate generațiile!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei a căror fire s-a schimbat sunt aceia care au intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 542)

Cu cât ești mai atent la voia lui Dumnezeu, cu atât povara ta este mai mare; cu cât povara ta este mai mare, cu atât mai bogată îți va fi experiența. Atunci când ești atent la voia lui Dumnezeu, Dumnezeu îți va da o povară și apoi te va lumina asupra sarcinilor pe care El ți le-a încredințat. După ce Dumnezeu ți-a dat această povară, vei fi atent la toate adevărurile aferente acestui aspect atunci când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu. Dacă povara ta are legătură cu starea vieții fraților și surorilor tale, înseamnă că această povară ți-a fost încredințată de Dumnezeu și o vei purta întotdeauna în rugăciunile tale zilnice. Ceea ce face Dumnezeu ți-a fost încredințat ție și

îți dorești să împlinești ceea ce vrea Dumnezeu să facă; asta înseamnă să îți asumi povara lui Dumnezeu ca și cum ar fi a ta. În acest moment, a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu va însemna pentru tine să îți îndrepți atenția asupra problemelor de tipul acesta și te vei întreba: „Cum o să rezolv aceste probleme? Cum să fac astfel încât frații și surorile mele să dobândească eliberarea și să găsească bucuria spirituală?” De asemenea, te vei concentra asupra acestor probleme când ai părtășie, iar când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, te vei concentra pe a mânca și a bea cuvintele referitoare la aceste aspecte. De asemenea, în timp ce vei mânca și vei bea cuvintele lui Dumnezeu, vei purta o povară. Odată ce ai înțeles cerințele lui Dumnezeu, calea pe care să apuci îți va fi mai limpede. Aceasta este luminarea și iluminarea Duhului Sfânt adusă de povara ta și este și îndrumarea pe care Dumnezeu ți-o oferă. De ce spun asta? Dacă nu ai o povară, atunci nu vei fi atent când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu; când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu în timp ce porți o povară, poți înțelege esența lor, îți poți găsi calea și ești atent la voia lui Dumnezeu. De aceea, în rugăciunile tale, ar trebui să îți dorești ca Dumnezeu să te împovăreze mai mult și să îți încredințeze sarcini și mai mărețe, astfel încât să găsești înaintea ta o cale mai bună de practicare; astfel încât mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu să devină mai eficiente, să poți ajunge să înțelegi esența cuvintelor Lui și să devii mai capabil de a fi mișcat de Duhul Sfânt.

Să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, să practici rugăciunea, să accepți povara lui Dumnezeu, să accepți sarcinile pe care ți le încredințează – scopul tuturor acestor lucruri este să îți deschidă calea. Cu cât povara pe care o porți pentru însărcinarea lui Dumnezeu este mai mare, cu atât îți va fi mai ușor să fii desăvârșit de El. Unii oameni nu doresc să coopereze cu ceilalți în a-L sluji pe Dumnezeu nici măcar atunci când au fost chemați să

o facă; aceștia sunt oameni leneși care doresc doar să se desfete în bunăstare. Cu cât ți se cere mai mult să slujești cooperând cu ceilalți, cu atât mai multă experiență vei câștiga. Întrucât ai mai multe poveri și experiențe, vei avea mai multe șanse să fii desăvârșit. De aceea, dacă Îl poți sluji pe Dumnezeu cu sinceritate, vei fi mai atent la povara lui Dumnezeu; în acest fel, vei avea mai multe șanse să fii desăvârșit de Dumnezeu. Doar un asemenea grup de oameni sunt în curs de desăvârșire în acest moment. Cu cât Duhul Sfânt te atinge mai mult, cu cât îți vei petrece mai mult timp atent la povara lui Dumnezeu, cu atât vei fi desăvârșit mai mult de Dumnezeu și cu atât vei fi câștigat mai mult de El – până când, în final, vei deveni o persoană folosită de Dumnezeu. În acest moment, sunt unii oameni care nu poartă nicio povară pentru Biserică. Acești oameni sunt delăsători și neglijenți și nu le pasă decât de propriul trup. Sunt extrem de egoiști și, în plus, orbi. Nu vei duce nicio povară dacă nu poți înțelege limpede acest lucru. Cu cât ești mai atent la voia lui Dumnezeu, cu atât este mai mare povara pe care ți-o va încredința Dumnezeu. Oamenii egoiști nu sunt dispuși să pătimească astfel de lucruri; ei nu doresc să plătească prețul și, drept urmare, vor rata șansa de a fi desăvârșiți de Dumnezeu. Nu își fac rău singuri? Dacă ești atent la voia lui Dumnezeu, vei face să crească o povară adevărată pentru Biserică. De fapt, în loc să o numim o povară pe care o porți pentru Biserică, ar fi mai bine să îi spunem o povară de dragul propriei tale vieți, deoarece povara pe care o faci să crească pentru Biserică îți este ție de folos pentru a fi desăvârșit de Dumnezeu prin astfel de experiențe. De aceea, toți cei care poartă cea mai grea povară pentru Biserică și toți cei care poartă povara pătrunderii în viață sunt cei care vor fi desăvârșiți de Dumnezeu. Ai înțeles limpede acest lucru? Dacă Biserica de care aparții este împrăștiată ca nisipul, dar tu nu ești îngrijorat sau neliniștit, și chiar te faci că nu vezi când frații și surorile nu mănâncă și nu beau cuvintele lui

Dumnezeu în mod normal, atunci tu nu porți nicio povară. Astfel de oameni nu sunt plăcuți lui Dumnezeu. Cei plăcuți lui Dumnezeu sunt înfometați și însetați de dreptate și sunt preocupați de voia Lui. De aceea, ar trebui să fiți atenți la povara lui Dumnezeu aici și acum. Nu trebuie să așteptați ca firea dreaptă a lui Dumnezeu să fie revelată tuturor oamenilor înainte ca voi să deveniți atenți la povara lui Dumnezeu. Nu ar fi prea târziu atunci? Acum este momentul prielnic să fii desăvârșit de Dumnezeu. Dacă lași această șansă să îți scape printre degete, vei regreta tot restul vieții tale, așa cum Moise nu a putut să pătrundă în țara bună a Canaanului și a regretat acest lucru tot restul vieții sale, murind plin de remușcări. Când firea dreaptă a lui Dumnezeu se va fi revelat tuturor popoarelor, vei regreta nespus. Chiar dacă Dumnezeu nu te mustră, te vei mustra singur din cauza remușcărilor tale. Unii nu sunt convinși de acest lucru, dar, dacă nu crezi, așteaptă și ai să vezi. Există unii oameni al căror singur scop este împlinirea acestor cuvinte. Ești dispus să te jertfești de dragul acestor cuvinte?

Dacă nu cauți șanse să fii desăvârșit de Dumnezeu și dacă nu te străduiești să fii fruntaș în căutarea desăvârșirii, atunci vei fi, în cele din urmă, plin de remușcări. Acum ai cea mai bună șansă să fii desăvârșit – acesta este momentul oportun. Dacă nu cauți cu multă stăruință desăvârșirea de la Dumnezeu, odată ce El Își va fi încheiat lucrarea, va fi prea târziu – vei fi ratat această șansă. Oricât de înalte îți sunt aspirațiile, dacă Dumnezeu nu Își mai înfăptuiește lucrarea, nu vei putea niciodată să fii desăvârșit, oricâte eforturi vei face. Trebuie să profiți de această șansă și să colaborezi în timp ce Duhul Sfânt Își înfăptuiește măreața lucrare. Dacă ratezi această ocazie, nu ți se va mai da o alta, oricât te-ai strădui. Unii dintre voi strigă: „Dumnezeule, sunt dornic să fiu atent la povara Ta și doresc să Îți împlinesc voia!” Cu toate acestea, nu ai o cale de practică, de aceea poverile tale nu vor dăinui. Dacă ai înainte o cale, vei căpăta experiență încetul cu încetul,

iar aceasta va fi structurată și organizată. După ce o povară va fi împlinită, ți se va da o alta. Cu cât experiența ta de viață devine mai profundă, cu atât mai grele vor deveni și poverile tale. Unii poartă o povară numai atunci când sunt pătrunși de Duhul Sfânt și, după o vreme, nu mai poartă niciuna când nu există nicio cale de practică. Nu poți să te alegi cu poveri doar mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu. Prin înțelegerea multor adevăruri vei căpăta discernământ, vei învăța să rezolvi probleme prin folosirea adevărului și vei avea o înțelegere mai precisă a cuvintelor și voii lui Dumnezeu. Cu ajutorul acestor lucruri, vei crește poveri de purtat și numai atunci îți vei putea săvârși cum se cuvine lucrarea. Dacă ai o povară, dar nu ai o înțelegere clară a adevărului, nici asta nu va fi de ajuns. Trebuie să experimentezi personal cuvintele lui Dumnezeu și să știi cum să le pui în practică. Abia după ce vei intra tu însuți în realitate, vei fi capabil să îi aprovizionezi și călăuzești pe alții și să fii desăvârșit de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Să luăm seama la voia lui Dumnezeu pentru a atinge desăvârșirea”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 543)

În acest moment, lucrarea lui Dumnezeu constă în a determina pe toată lumea să intre pe calea cea dreaptă, să aibă o viață spirituală normală și experiențe adevărate, să fie pătrunsă de Duhul Sfânt și, pe acest temei, să accepte însărcinările date de Dumnezeu. Scopul intrării în ucenicia Împărăției este de a permite ca fiecare cuvânt al vostru, fiecare faptă, fiecare mișcare, fiecare gând și idee să intre în cuvintele lui Dumnezeu și să fiți pătrunși de Dumnezeu mai des. Astfel, dragostea voastră pentru Dumnezeu va spori și vă veți asuma o povară mai grea a voii lui Dumnezeu. În felul acesta, vă veți afla cu toții pe calea cea dreaptă a desăvârșirii de la Dumnezeu. Odată ce te afli pe calea desăvârșirii de la Dumnezeu, înseamnă că ești pe calea cea dreaptă. Odată ce gândurile și ideile tale, precum și

intențiile tale greșite pot fi îndreptate, iar tu ești capabil să renunți la a fi preocupat de propriul trup pentru a fi atent la voia lui Dumnezeu, atunci când nu te lași tulburat de intențiile greșite care apar și acționezi în conformitate cu voia lui Dumnezeu – dacă poți săvârși o astfel de transformare, atunci ești pe calea cea dreaptă a experienței de viață. Când practicile tale de rugăciune sunt pe calea cea dreaptă, vei fi pătruns de Duhul Sfânt în rugăciunile tale. De fiecare dată când te rogi, vei fi pătruns de Duhul Sfânt; de fiecare dată când te rogi, îți vei putea liniști inima înaintea lui Dumnezeu. De fiecare dată când mănânci și bei un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, vei obține rezultate din acest lucru numai dacă poți înțelege lucrarea pe care El o face în acest moment și poți învăța cum să te rogi, cum să colaborezi și cum să dobândești intrarea. Când ești în stare să găsești calea de pătrundere din cuvintele lui Dumnezeu și poți înțelege dinamica actuală a lucrării lui Dumnezeu și scopul lucrării Duhului Sfânt în cuvintele Sale, înseamnă că ai pășit pe calea cea bună. Dacă nu înțelegi elementele esențiale atunci când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu și dacă, după asta, nu poți găsi o cale de practică, înseamnă că tot nu știi cum să Îi mănânci și să Îi bei cuvintele și că nu ai găsit metoda sau principiul după care să faci asta. Dacă nu ai înțeles lucrarea pe care Dumnezeu o săvârșește în acest moment, nu vei putea accepta însărcinarea dată de El. Lucrarea pe care o face Dumnezeu în acest moment este tocmai ceea ce trebuie să facă și să știe toți oamenii în prezent. Înțelegeți aceste lucruri?

Dacă mănânci și bei în mod eficient cuvintele lui Dumnezeu, viața ta spirituală va deveni normală și, indiferent de încercările pe care le întâmpini, de întâmplările care îți ies în cale, de bolile trupului de care poți suferi, de înstrăinarea față de frați și surori sau de necazurile din familia ta, dacă poți să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, să te rogi și să-ți continui viața bisericească în mod normal – dacă poți face toate astea,

atunci asta demonstrează că ești pe calea cea bună. Unii sunt prea vulnerabili și duc lipsă de perseverență. Se vaită la cel mai mic obstacol și devin negativi. Căutarea adevărului cere perseverență și hotărâre. Dacă nu poți împlini voia lui Dumnezeu de data aceasta, trebuie să fii capabil să te detești, să ai o determinare tăcută în inimă că, data viitoare, o vei face. Dacă nu ai fost atent de data aceasta la povara lui Dumnezeu, trebuie să fii hotărât să te răzvrătești împotriva trupului atunci când te vei lovi de același obstacol pe viitor și să hotărăști să împlinești voia lui Dumnezeu. Așa vei deveni demn de laudă. Unii nu știu nici măcar dacă gândurile și ideile lor sunt corecte – astfel de oameni sunt nesăbuiți! Dacă vrei să îți supui inima și să te răzvrătești împotriva trupului, trebuie să știi mai întâi dacă intențiile tale sunt corecte și abia apoi îți poți supune inima. Dacă nu știi dacă intențiile tale sunt corecte, poți tu să îți supui inima și să te răzvrătești împotriva trupului? Chiar dacă te răzvrătești, o faci într-un mod dezorientat. Trebuie să știi cum să te răzvrătești împotriva intențiilor tale nesăbuite; anume, ce înseamnă să te răzvrătești împotriva trupului. Odată ce recunoști că intențiile, gândurile și ideile tale sunt greșite, ar trebui să pornești grabnic în direcția opusă și să mergi pe calea cea bună. Rezolvă mai întâi această chestiune și instruiește-te pentru pătrunderea în acest aspect, pentru că tu știi cel mai bine dacă ai sau nu intenții corecte. Odată ce intențiile tale greșite sunt îndreptate și devin acum de dragul lui Dumnezeu, ai reușit să atingi scopul de a-ți supune inima.

Cel mai important lucru pe care trebuie să-l faceți acum este să dobândiți cunoașterea lui Dumnezeu și a lucrării Lui. De asemenea, trebuie să știți cum împlinește Duhul Sfânt lucrarea Sa asupra omului: aceasta este cheia intrării pe calea cea dreaptă. Îți va fi mai ușor să intri pe calea cea bună odată ce ai pus stăpânire pe această cheie. Crezi în Dumnezeu și Îl cunoști pe Dumnezeu, ceea ce arată că ai o credință adevărată. Dacă vei

continua să câștigi experiență, dar, în cele din urmă, tot nu poți să Îl cunoști pe Dumnezeu, atunci, fără îndoială, ești o persoană care se împotrivește lui Dumnezeu. Cei care cred doar în Isus Hristos, dar nu cred în Dumnezeu întrupat de astăzi, sunt cu toții condamnați. Sunt cu toții farisei contemporani pentru că nu Îl recunosc pe Dumnezeu de astăzi și cu toții se împotrivesc lui Dumnezeu. Oricât de devotați sunt în credința lor în Isus, totul va fi în zadar; nu vor avea parte de lauda lui Dumnezeu. Toți cei care pretind că ar crede în Dumnezeu, dar care nu Îl cunosc realmente în inimile lor, sunt ipocriți!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Să luăm seama la voia lui Dumnezeu pentru a atinge desăvârșirea"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 544)

Pentru a căuta să fii desăvârșit de Dumnezeu, trebuie să înțelegi mai întâi ce înseamnă lucrul acesta, precum și condițiile pe care trebuie să le îndeplinești pentru a fi desăvârșit. Odată ce ai înțeles aceste aspecte, trebuie să cauți calea de practică. Trebuie să ai o anumită calitate pentru a fi desăvârșit de Dumnezeu. Mulți oameni nu au o calitate înnăscută suficient de mare, deci trebuie să plătiți un anumit preț și să depuneți un efort subiectiv. Cu cât valoarea ta este mai mică, cu atât mai mare este efortul subiectiv pe care trebuie să îl depui. Cu cât înțelegi și pui în practică mai bine cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai repede poți păși pe calea de a fi desăvârșit de Dumnezeu. Prin rugăciune, poți fi desăvârșit în domeniul rugăciunii; de asemenea, poți fi desăvârșit dacă mănânci și bei din cuvintele lui Dumnezeu, dacă le înțelegi substanța și trăiești în realitatea lor. Prin experiența zilnică a cuvintelor lui Dumnezeu, ar trebui să ajungi să știi ce lipsește în tine; chiar mai mult, ar trebui să-ți admiți defectul fatal și celelalte slăbiciuni, să te rogi și să implori înaintea lui Dumnezeu. Făcând astfel, vei fi, încetul cu încetul, desăvârșit. Căile către desăvârșire sunt: să te

rogi, să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, să înțelegi esența acestor cuvinte, să pătrunzi în cunoașterea lor, să ajungi să îți cunoști lipsurile, să te supui lucrării lui Dumnezeu, să fii atent la povara lui Dumnezeu, să te lepezi de trup prin dragostea ta de Dumnezeu și să ai multe părtășii, care îți îmbogățesc experiențele, cu frații și surorile. Fie că este vorba de viața în comunitate sau de viața ta personală, la adunări mari sau mici, toate te ajută să capeți experiențe și să primești instruire, astfel încât inima ta să fie împăcată înaintea lui Dumnezeu și să te întorci la El. Toate acestea fac parte din procesul desăvârșirii. Experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu despre care s-a vorbit înseamnă să fii în stare să guști cuvintele lui Dumnezeu și să le lași să lucreze în tine pentru ca tu să ai credință și dragoste mai mare față de Dumnezeu. În acest fel, te vei lepăda încetul cu încetul de firea ta coruptă satanică, te vei elibera treptat de motivațiile nepotrivite și vei trăi asemănarea unei persoane normale. Cu cât dragostea ta pentru Dumnezeu este mai mare – însemnând cu cât ai fost desăvârșit mai mult de Dumnezeu – cu atât vei fi mai puțin corupt de Satana. Prin experiențele tale practice, vei intra, încetul cu încetul, pe calea desăvârșirii. Astfel, dacă dorești să fii desăvârșit, este cu adevărat important să fii atent la voia lui Dumnezeu și să-I experimentezi cuvintele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Să luăm seama la voia lui Dumnezeu pentru a atinge desăvârșirea”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 545)

Dumnezeu dorește acum să câștige un anumit grup de oameni, un grup alcătuit din aceia care se străduiesc să coopereze cu El, care se supun lucrării Sale, care cred că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărate și care pot să pună în aplicare cerințele Lui; ei sunt cei care au înțelegere adevărată în inimile lor, ei sunt cei care pot fi desăvârșiți și care vor putea să pășească, în mod inevitabil, pe calea spre desăvârșire. Cei care nu pot fi desăvârșiți

sunt oameni care nu înțeleg limpede lucrarea lui Dumnezeu, care nu mănâncă și nu beau cuvintele lui Dumnezeu, care nu sunt atenți la cuvintele Sale și care nu au dragoste în inimile lor pentru Dumnezeu. Cei care se îndoiesc de Dumnezeul întrupat, sunt mereu nesiguri în privința Lui, nu-I iau niciodată cuvintele în serios și Îl amăgesc întotdeauna sunt oameni care se împotrivesc lui Dumnezeu și aparțin Satanei; nu există nicio cale de a desăvârși astfel de oameni.

Dacă dorești să fii desăvârșit, atunci trebuie ca mai întâi să ai bunăvoința lui Dumnezeu, deoarece El îi desăvârșește pe cei cărora le arată bunăvoința Sa și care sunt pe placul inimii Lui. Dacă dorești să fii pe placul inimii lui Dumnezeu, atunci trebuie să ai o inimă care se supune lucrării Sale, trebuie să te străduiești să cauți adevărul și să accepți cercetarea atentă a lui Dumnezeu în toate. S-a supus cercetării atente a lui Dumnezeu tot ce ai făcut tu? Este bun țelul tău? Dacă țelul tău este bun, Dumnezeu te va aprecia; dacă țelul tău este greșit, înseamnă că inima ta nu Îl iubește pe Dumnezeu, ci iubește trupul și pe Satana. De aceea, trebuie să folosești rugăciunea ca pe o cale de a accepta cercetarea atentă a lui Dumnezeu în toate lucrurile. Când te rogi, deși Eu nu stau personal în fața ta, Duhul Sfânt este cu tine, iar tu te rogi atât Mie, cât și Duhului lui Dumnezeu. De ce crezi în acest trup? Crezi pentru că în El se află Duhul lui Dumnezeu. Ai crede în această persoană dacă n-ar avea Duhul lui Dumnezeu? Când crezi în această persoană, crezi în Duhul lui Dumnezeu. Când te temi de această persoană, te temi de Duhul lui Dumnezeu. Credința în Duhul lui Dumnezeu este credința în această persoană, iar credința în această persoană este și credința în Duhul lui Dumnezeu. Când te rogi, simți că Duhul lui Dumnezeu este cu tine și că Dumnezeu Se află în fața ta și, prin urmare, te rogi Duhului Său. Astăzi, cei mai mulți oameni sunt prea speriați să își dezvăluie faptele înaintea lui Dumnezeu; deși Îi poți amăgi trupul, nu Îi poți amăgi Duhul.

Orice lucru care nu poate face față cercetării atente a lui Dumnezeu este în dezacord cu adevărul și trebuie lepădat; să procedezi altfel înseamnă să păcătuiești împotriva lui Dumnezeu. De aceea, trebuie să-ți deschizi inima înaintea lui Dumnezeu tot timpul, când te rogi, când vorbești și ai părtășie cu frații și surorile și când îți îndeplinești datoria și îți vezi de treburile tale. Când îți îndeplinești rolul, Dumnezeu este cu tine și, atât timp cât țelul tău este bun și este în favoarea lucrării din casa lui Dumnezeu, El va accepta tot ceea ce faci; de aceea, ar trebui să te dedici cu sinceritate îndeplinirii rolului tău. Când te rogi, dacă în inima ta ai dragoste pentru Dumnezeu și te afli în căutarea îngrijirii, protecției și cercetării atente a lui Dumnezeu, dacă aceste lucruri sunt țelul tău, rugăciunile tale își vor găsi ascultarea. De exemplu, când te rogi la întâlniri, dacă îți deschizi inima și te rogi lui Dumnezeu și Îi spui tot ce simți fără să ascunzi adevărul, atunci rugăciunile tale vor fi cu siguranță ascultate. Dacă Îl iubești cu sinceritate pe Dumnezeu în inima ta, atunci fă un jurământ lui Dumnezeu: „Doamne, care ești în ceruri și pe pământ și în toate lucrurile, Îți jur: fie ca Duhul Tău să cerceteze tot ce fac, să mă apere și să mă îngrijească tot timpul și facă posibil ca, prin tot ce fac, să stau înaintea Ta. Dacă inima mea ar înceta vreodată să Te iubească sau dacă Te-ar trăda vreodată, atunci să mă mustri și să mă blestemi cu asprime. Nu îmi arăta iertare nici în lumea aceasta și nici în cea care va să vină!" Îndrăznești să faci un astfel de jurământ? Dacă nu îndrăznești, înseamnă că ești sperios și că încă te iubești pe tine însuți. Sunteți hotărâți? Dacă ești într-adevăr hotărât, ar trebui să faci acest jurământ. Dacă ești hotărât să faci un astfel de jurământ, atunci Dumnezeu îți va împlini hotărârea. Când faci un jurământ lui Dumnezeu, El ascultă. Dumnezeu hotărăște dacă ești păcătos sau drept după măsura rugăciunilor și practicii tale. Acesta este procesul de a vă desăvârși și, dacă ai cu adevărat credință în calea spre desăvârșire, atunci vei aduce tot ce faci înaintea lui Dumnezeu și-I vei

accepta cercetarea atentă; dacă faci ceva revoltător de rebel sau dacă Îl trădezi pe Dumnezeu, atunci El îți va aduce la împlinire jurământul și, astfel, indiferent ce se abate asupra ta, pierzanie sau mustrare, tu ești vinovat. Ai făcut jurământul, așa că ar trebui să îl respecți. Dacă faci un jurământ, dar nu îl respecți, ești condamnat la pierzanie. Pentru că al tău a fost jurământul, Dumnezeu îți va aduce jurământul la împlinire. Unora le este teamă după ce se roagă și se vaită: „Totul s-a sfârșit! Am pierdut șansa la desfrâu; s-a dus șansa mea de a face lucruri rele; nu mai am șansa să mă dedau poftelor mele lumești!" Acești oameni tot mai iubesc deșertăciunea lumească și păcatul și sunt cu siguranță condamnați la pierzanie.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu îi desăvârșește pe cei care sunt pe placul inimii Sale"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 546)

Să crezi în Dumnezeu înseamnă că toate faptele tale trebuie aduse înaintea lui Dumnezeu și supuse cercetării Lui atente. Dacă faptele tale pot fi aduse înaintea Duhului lui Dumnezeu, dar nu înaintea trupului lui Dumnezeu, înseamnă că nu te-ai supus cercetării atente a Duhului Său. Cine este Duhul lui Dumnezeu? Care este persoana căreia Dumnezeu îi este martor? Nu sunt Ei unul și același? Cei mai mulți Îi consideră două ființe separate, crezând că Duhul lui Dumnezeu este Duhul lui Dumnezeu, și că persoana căreia Dumnezeu îi e martor este doar un simplu om. Dar nu te înșeli? În numele cui lucrează această persoană? Cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu întrupat nu au înțelegere spirituală. Duhul lui Dumnezeu și trupul Său întrupat sunt unul și același, pentru că Duhul lui Dumnezeu se materializează în trup. Dacă această persoană a fost aspră cu tine, va fi Duhul lui Dumnezeu bun? Nu ești dezorientat? Astăzi, toți cei care nu pot accepta atenta cercetare a lui Dumnezeu nu pot obține binecuvântarea Sa, iar cine nu cunoaște pe Dumnezeu întrupat nu poate fi desăvârșit.

Cercetează-ți toate faptele și vezi dacă pot fi aduse înaintea lui Dumnezeu. Dacă nu îți poți aduce toate faptele înaintea lui Dumnezeu, înseamnă că ești un răufăcător. Pot fi răufăcătorii desăvârșiți? Tot ceea ce faci, fiecare acțiune, fiecare intenție și fiecare reacție ar trebui aduse înaintea lui Dumnezeu. Chiar și viața ta spirituală de zi cu zi – rugăciunile tale, apropierea ta de Dumnezeu, modul în care mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, părtășia cu frații și surorile, și viața în sânul Bisericii – și contribuția ta în parteneriat pot fi aduse înaintea lui Dumnezeu ca să le cerceteze atent. O astfel de practică te ajută să dobândești creșterea în viață. Procesul de acceptare a cercetării atente a lui Dumnezeu este procesul de purificare. Cu cât poți să accepți mai mult cercetarea atentă a lui Dumnezeu, cu atât ești mai purificat și mai în rânduială cu voia lui Dumnezeu, ca să nu te lași pradă depravării, iar inima ta va trăi înaintea Lui. Cu cât accepți mai mult cercetarea Lui atentă, cu atât mai mari vor fi umilirea Satanei și puterea ta de a te lepăda de trup. De aceea, acceptarea cercetării atente a lui Dumnezeu este o cale a practicii pe care oamenii ar trebui să o urmeze. Orice faci, chiar și când comunici cu frații și surorile tale, poți să îți aduci faptele înaintea lui Dumnezeu și să cauți atenta Lui cercetare și să te supui lui Dumnezeu Însuși; toate acestea îți vor face practica mult mai corectă. Numai dacă aduci toate faptele tale înaintea lui Dumnezeu și accepți atenta Lui cercetare poți fi o persoană care trăiește în prezența lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu îi desăvârșește pe cei care sunt pe placul inimii Sale”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 547)

Cei care nu Îl înțeleg pe Dumnezeu nu I se pot supune niciodată cu adevărat. Astfel de oameni sunt fiii neascultării. Sunt prea ambițioși și răzvrătirea lor este prea mare, de aceea se îndepărtează de Dumnezeu și nu

doresc să Îi accepte cercetarea atentă. Astfel de oameni nu pot fi desăvârșiți cu ușurință. Unii oameni sunt selectivi atunci când mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, precum și când vine vorba să le accepte. Ei acceptă anumite părți din cuvintele lui Dumnezeu care rezonează cu ceea ce cunosc, în vreme ce le resping pe celelalte. Nu este aceasta cea mai evidentă împotrivire, cea mai evidentă răzvrătire față de Dumnezeu? Dacă cineva crede în Dumnezeu de foarte mult timp fără să Îl înțeleagă câtuși de puțin, atunci acela este un non-credincios. Cei care sunt dornici să accepte cercetarea atentă a lui Dumnezeu sunt cei care caută să Îl înțeleagă, care sunt dornici să accepte cuvintele Sale. Ei sunt cei care vor primi moștenirea și binecuvântările lui Dumnezeu și sunt cei mai binecuvântați. Dumnezeu îi blestemă pe cei care nu au loc pentru El în inimile lor și îi mustră pe acești oameni și Se leapădă de ei. Dacă nu Îl iubești pe Dumnezeu, El Se va lepăda de tine, iar dacă nu asculți ce îți spun Eu, te asigur că Duhul lui Dumnezeu te va abandona. Încearcă, dacă nu crezi! Astăzi îți arăt clar o cale spre practică, dar dacă o pui în aplicare sau nu, depinde de tine. Dacă nu crezi în ea, dacă nu o pui în practică, vei vedea singur dacă Duhul Sfânt lucrează în tine sau nu! Dacă nu cauți să-L înțelegi pe Dumnezeu, atunci Duhul Sfânt nu va lucra în tine. Dumnezeu lucrează în aceia care caută și prețuiesc cuvintele Sale. Cu cât prețuiești mai mult cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mult Duhul Său va lucra în tine. Cu cât omul prețuiește mai mult cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mare va fi șansa lui de a fi desăvârșit de Dumnezeu. Dumnezeu îi desăvârșește pe cei care Îl iubesc cu adevărat și pe cei ale căror inimi sunt împăcate înaintea Lui. Să prețuiești toată lucrarea lui Dumnezeu, să prețuiești luminarea lui Dumnezeu, să prețuiești prezența lui Dumnezeu, să prețuiești grija și protecția lui Dumnezeu, să prețuiești felul în care cuvintele lui Dumnezeu devin realitatea ta și îți aprovizionează viața – toate acestea sunt cel mai mult pe

placul inimii lui Dumnezeu. Dacă prețuiești lucrarea lui Dumnezeu, adică dacă prețuiești toată lucrarea pe El care a făcut-o pentru tine, atunci El te va binecuvânta și va înmulți tot ceea ce îți aparține. Dacă nu prețuiești cuvintele lui Dumnezeu, El nu va lucra în tine, ci îți va oferi doar un har mărunt pentru credința ta sau te va binecuvânta cu puține bogății sau un dram de siguranță pentru familia ta. Ar trebui să te străduiești să transformi cuvintele lui Dumnezeu în realitatea ta, să-L mulțumești și să fii pe placul inimii Lui; nu ar trebui să te străduiești doar pentru a te bucura de harul Său. Pentru credincioși, nimic nu este mai important decât să primească lucrarea lui Dumnezeu, să obțină desăvârșirea și să devină cei care fac voia lui Dumnezeu. Acesta este țelul pe care ar trebui să îl urmărești.

Tot ceea ce a căutat omul în Epoca Harului este acum învechit, pentru că standardul căutării este mai ridicat astăzi; ce se caută este mai măreț și mai practic și poate satisface mai bine cerințele lăuntrice ale omului. În vremurile trecute, Dumnezeu nu a lucrat asupra lor așa cum face astăzi; El nu le-a vorbit atât de mult, cum o face astăzi, și nici cerințele Lui nu au fost atât de mari precum cerințele Sale de azi. Faptul că Dumnezeu vă vorbește acum despre aceste lucruri înseamnă că planul Său final este îndreptat asupra voastră, asupra acestui grup de oameni. Dacă îți dorești cu adevărat să fii desăvârșit de Dumnezeu, atunci fă din dorința aceasta scopul tău fundamental. Nu contează dacă alergi într-una, dacă te sacrifici, dacă slujești într-o funcție sau dacă ai primit însărcinarea lui Dumnezeu, scopul este să cauți să fii desăvârșit și să împlinești mereu voia lui Dumnezeu, să atingi aceste obiective. Dacă cineva spune că nu caută desăvârșirea de către Dumnezeu sau pătrunderea în viață, însă caută numai împăcarea și bucuria trupului, atunci este cel mai orb dintre oameni. Cei care nu caută realitatea vieții, ci numai viața veșnică în lumea ce va veni și siguranța în această

lume, sunt cei mai orbi dintre oameni. De aceea, tot ceea ce faci ar trebui să fie cu scopul de a fi desăvârșit și câștigat de Dumnezeu.

Lucrarea pe care o face Dumnezeu în oameni are scopul de a le oferi ce au nevoie, în funcție de diferitele lor cerințe. Cu cât viața unui om este mai bogată, cu atât acesta cere mai multe și cu atât mai mult caută. Dacă în această etapă nu cauți nimic, lucrul acesta înseamnă că Duhul Sfânt te-a părăsit. Toți aceia care caută viața nu vor fi niciodată părăsiți de Duhul Sfânt; astfel de oameni sunt într-o permanentă căutare și mereu năzuiesc la ceva în inima lor. Astfel de oameni nu se mulțumesc niciodată cu lucrurile așa cum sunt în prezent. Scopul fiecărei etape a lucrării Duhului Sfânt este să își găsească un ecou în tine, dar, dacă te culci pe o ureche, dacă nu mai ai nicio nevoie, dacă nu mai accepți lucrarea Duhului Sfânt, atunci El te va părăsi. Oamenii au nevoie de atenta cercetare a lui Dumnezeu în fiecare zi; au nevoie de multă aprovizionare de la Dumnezeu în fiecare zi. Pot oamenii să se descurce fără să mănânce și să bea cuvântul lui Dumnezeu în fiecare zi? Dacă omul simte întotdeauna că nu poate să mănânce și să bea suficient din cuvântul lui Dumnezeu, dacă îl caută mereu și este înfometat și însetat după acesta, Duhul Sfânt va lucra întotdeauna în el. Cu cât are mai multe năzuințe, cu atât mai multe lucruri practice pot rezulta din părtășia lui. Cu cât omul caută adevărul cu mai multă ardoare, cu atât mai repede dobândește creșterea în viață, fapt care îi îmbogățește experiențele și îl face un locuitor înstărit în casa lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu îi desăvârșește pe cei care sunt pe placul inimii Sale”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 548)

Duhul Sfânt are o cale de parcurs în fiecare persoană și dă fiecărei persoane ocazia de a fi desăvârșită. Prin negativitatea ta, ești pus să îți cunoști propria corupție și atunci, prin alungarea negativității, vei găsi o

cale de a practica; toate acestea sunt căi prin care ești desăvârșit. În plus, prin îndrumarea continuă și iluminarea unor lucruri pozitive din interiorul tău, îți vei îndeplini în mod proactiv funcția, vei crește în înțelegere și vei câștiga discernământ. Când condițiile tale sunt bune, ești deosebit de dornic să citești cuvântul lui Dumnezeu și deosebit de dornic să te rogi lui Dumnezeu și poți face legătura între predicile pe care le auzi și propria ta stare. În astfel de momente, Dumnezeu te luminează și te iluminează din interior, făcându-te să realizezi anumite lucruri ale aspectului pozitiv. Acesta este felul în care ești desăvârșit în aspectul pozitiv. În stări negative, ești slab și pasiv; simți că nu Îl ai pe Dumnezeu în inima ta, totuși Dumnezeu te iluminează, ajutându-te să găsești o cale de a practica. Ieșirea din aceasta este dobândirea desăvârșirii în aspectul negativ. Dumnezeu îl poate desăvârși pe om atât în aspectele pozitive, cât și în cele negative. Depinde dacă ești capabil să experimentezi și dacă urmărești să fii desăvârșit de Dumnezeu. Dacă tu cauți cu adevărat să fii desăvârșit de Dumnezeu, atunci negativul nu te poate face să suferi pierderi, ci îți poate aduce lucruri care sunt mai reale și te poate face mai capabil de a ști ce lipsește în interiorul tău, mai capabil de a pricepe starea ta reală și de a vedea că omul nu are nimic și nu este nimic; dacă nu experimentezi încercări, nu știi, și vei simți întotdeauna că ești deasupra altora și mai bun decât toți ceilalți. Prin toate acestea, vei vedea că tot ceea ce a venit înainte a fost făcut de Dumnezeu și protejat de Dumnezeu. Intrarea în încercări te lasă fără iubire sau credință, îți lipsește rugăciunea și nu ești capabil să cânți imnuri și, fără să realizezi, în toiul acestora, ajungi să te cunoști pe tine însuți. Dumnezeu are multe mijloace de desăvârșire a omului. El utilizează toate tipurile de medii pentru a Se ocupa de firea coruptă a omului și utilizează diverse lucruri pentru a da în vileag omul; într-o privință, El îl tratează pe om, în alta, îl dă în vileag, iar în alta, El îl dezvăluie pe om,

săpând și dezvăluind „tainele” din adâncurile inimii omului și arătându-i omului natura sa prin dezvăluirea multora din stările lui. Dumnezeu îl desăvârșește pe om prin multe metode – prin dezvăluire, prin tratarea omului, prin rafinarea omului și prin mustrare – astfel încât omul să știe că Dumnezeu este practic.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care se concentrează pe practică pot fi desăvârșiți”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 549)

Ce anume căutați voi acum? Să fiți desăvârșiți de Dumnezeu, să-L cunoașteți pe Dumnezeu, să-L obțineți pe Dumnezeu – sau poate căutați să vă purtați în maniera unui Petru al anilor nouăzeci sau să aveți credință mai mare decât cea a lui Iov, ori poate căutați să fiți numiți drepți de către Dumnezeu și să ajungeți înaintea tronului lui Dumnezeu, sau să-L puteți manifesta pe Dumnezeu pe pământ și să fiți martori pentru Dumnezeu în mod puternic și răsunător. Indiferent de ceea ce căutați, voi căutați de dragul de a fi mântuiți de Dumnezeu. Indiferent dacă tu urmărești să fii o persoană dreaptă, dacă tu cauți maniera lui Petru ori credința lui Iov sau să fii desăvârșit de Dumnezeu, totul este lucrarea pe care Dumnezeu o face asupra omului. Cu alte cuvinte, indiferent de ceea ce cauți, totul este pentru a fi desăvârșit de Dumnezeu, pentru a experimenta cuvântul lui Dumnezeu, pentru a mulțumi inima lui Dumnezeu; orice cauți, este totul de dragul de a descoperi frumusețea lui Dumnezeu, de a căuta o cale de a practica în experiența reală cu scopul de a fi capabil să-ți alungi firea răzvrătită, de a obține o stare normală în interior, de a fi capabil să respecți complet voia lui Dumnezeu, de a deveni o persoană corectă și de a avea un motiv corect în tot ceea ce faci. Motivul pentru care tu experimentezi toate aceste lucruri este să ajungi să Îl cunoști pe Dumnezeu și să obții creșterea vieții. Deși ceea ce experimentezi este cuvântul lui Dumnezeu și evenimente reale,

precum și oameni, chestiuni și lucruri din împrejurimile tale, în cele din urmă ești capabil să Îl cunoști pe Dumnezeu și să fii desăvârșit de Dumnezeu. A căuta să mergi pe calea unei persoane drepte sau a căuta să pui cuvântul lui Dumnezeu în practică: acestea sunt pista de alergare, pe când a-L cunoaște Dumnezeu și a fi desăvârșit de Dumnezeu sunt destinația. Indiferent dacă acum cauți desăvârșirea de către Dumnezeu sau cauți să fii martor pentru Dumnezeu, până la urmă, totul este pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu; este pentru ca lucrarea pe care El o face în tine să poată să nu fie în van, astfel încât tu să ajungi în sfârșit să cunoști realitatea lui Dumnezeu, să Îi cunoști măreția, și, chiar mai mult, să cunoști umilința și ascunderea lui Dumnezeu și să cunoști marea cantitate de lucrare pe care El o face în tine. Dumnezeu S-a umilit până la un asemenea nivel, încât Își face lucrarea în acești oameni murdari și corupți și desăvârșește acest grup de oameni. Dumnezeu nu a devenit trup doar pentru a trăi și a mânca printre oameni, pentru a păstori oamenii și a oferi ceea ce oamenii au nevoie. Mai important este că El face o măreață lucrare de mântuire și cucerire asupra acestor oameni insuportabil de corupți. El a venit în inima marelui balaur roșu pentru a-i mântui pe cei mai corupți dintre oameni, astfel încât toți oamenii să poată fi schimbați și înnoiți. Dificultatea imensă pe care Dumnezeu o îndură nu este numai dificultatea pe care o îndură Dumnezeul întrupat, ci este mai ales că Duhul lui Dumnezeu suferă o umilire extremă – El Se umilește și Se ascunde atât de mult încât devine o persoană obișnuită. Dumnezeu S-a întrupat și a luat forma trupului pentru ca oamenii să vadă că El are o viață umană normală și nevoi umane normale. Acest lucru este suficient pentru a dovedi că Dumnezeu S-a umilit într-o mare măsură. Duhul lui Dumnezeu este realizat în trup. Duhul Său este atât de înalt și măreț, totuși El ia forma unui om obișnuit, a unui om neînsemnat, astfel încât să facă lucrarea Duhului Său. Calibrul, înțelegerea, rațiunea,

umanitatea și viețile fiecăruia dintre voi arată că sunteți cu adevărat nevrednici să acceptați lucrarea lui Dumnezeu de acest fel. Sunteți cu adevărat nevrednici să Îl lăsați pe Dumnezeu să îndure astfel de greutăți de dragul vostru. Dumnezeu este atât de măreț. El este superior, iar oamenii sunt atât de răi și josnici, totuși El tot lucrează asupra lor. El nu doar că S-a întrupat pentru a aproviziona oamenii, a le vorbi oamenilor, ci chiar trăiește împreună cu oamenii. Dumnezeu este atât de umil, atât de vrednic de iubit. Dacă, de îndată ce se menționează iubirea lui Dumnezeu, de îndată ce se menționează harul lui Dumnezeu, tu verși lacrimi în timp ce aduci mare laudă, dacă ajungi la această stare, atunci ai o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care se concentrează pe practică pot fi desăvârșiți"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 550)

Există o abatere în căutarea oamenilor din zilele noastre; ei caută doar să Îl iubească și să-L mulțumească pe Dumnezeu, dar nu au nicio cunoștință despre Dumnezeu și au neglijat luminarea și iluminarea Duhului Sfânt din interiorul lor. Ei nu au temelia adevăratei cunoașteri de Dumnezeu. În acest mod, ei pierd avântul pe măsură ce experiența lor progresează. Toți aceia care caută cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu, deși nu erau într-o stare bună în trecut și erau înclinați către negativitate și slăbiciune și deseori vărsau lacrimi, cădeau în descurajare și își pierdeau speranța – acum, pe măsură ce dobândesc mai multă experiență, stările lor se îmbunătățesc. După experiența de a fi tratați și frânți și după ce au trecut printr-o rundă de încercare și rafinare, ei au făcut mari progrese. Stările negative sunt reduse și au avut loc unele schimbări în firea vieții lor. Pe măsură ce sunt supuși mai multor încercări, inimile lor încep să-L iubească pe Dumnezeu. Există o regulă a desăvârșirii oamenilor de către Dumnezeu, și anume faptul că El te

luminează folosind o parte dezirabilă din tine pentru ca tu să ai o cale de a practica și să te poți separa de toate stările negative, ajutând spiritul tău să obțină eliberarea și făcându-te mai capabil să Îl iubești. În acest mod, ești capabil să abandonezi firea coruptă a Satanei. Ești neșlefuit și deschis, dornic să te cunoști pe tine însuți și să pui adevărul în practică. Dumnezeu te va binecuvânta negreșit, așadar, atunci când ești slab și negativ, El te luminează dublu, ajutându-te să te cunoști mai mult, să fii mai dispus să te căiești pentru tine însuți și să fii mai capabil să practici lucrurile pe care ar trebui să le practici. Doar în acest mod inima ta poate să fie împăcată și în tihnă. O persoană care de obicei acordă atenție cunoașterii lui Dumnezeu, care acordă atenție cunoașterii de sine, care acordă atenție propriei practici va fi capabilă să primească frecvent lucrarea lui Dumnezeu, precum și îndrumarea și luminarea Lui. Chiar dacă o astfel de persoană poate fi într-o stare negativă, ea este capabilă să schimbe lucrurile imediat, fie datorită acțiunii conștiinței, fie luminării din cuvântul lui Dumnezeu. Schimbarea firii unei persoane este obținută întotdeauna când aceasta își cunoaște propria stare reală și firea și lucrarea lui Dumnezeu. O persoană care este dispusă să se cunoască pe sine și să se deschidă va fi capabilă să îndeplinească adevărul. Acest tip de persoană este o persoană loială lui Dumnezeu, iar o persoană loială lui Dumnezeu Îl înțelege pe Dumnezeu, fie că această înțelegere este profundă sau superficială, sărăcăcioasă sau din abundență. Aceasta este dreptatea lui Dumnezeu și este ceva ce oamenii dobândesc; este propriul lor câștig. O persoană care are cunoașterea lui Dumnezeu este una care are o bază, care are viziune. Acest tip de persoană este sigură despre trupul lui Dumnezeu și este sigură despre cuvântul lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu. Indiferent cum lucrează sau vorbește Dumnezeu sau cum alți oameni cauzează tulburări, ea poate să rămână pe poziție și să mărturisească ferm pentru Dumnezeu. Cu cât mai mult o

persoană este astfel, cu atât mai mult ea poate să îndeplinească adevărul pe care îl înțelege. Deoarece practică întotdeauna cuvântul lui Dumnezeu, aceasta obține mai multă înțelegere a lui Dumnezeu și are hotărârea de a mărturisi întotdeauna ferm pentru Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care se concentrează pe practică pot fi desăvârșiți"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 551)

A avea discernământ, a avea supunere și a avea abilitatea de a vedea lucrurile în profunzime, astfel încât să fii ager în spirit, înseamnă că ai cuvintele lui Dumnezeu care te luminează și te iluminează în interior de îndată ce întâmpini ceva. Asta înseamnă să fii ager în spirit. Tot ceea ce face Dumnezeu este pentru a ajuta la reînsuflețirea spiritelor oamenilor. De ce spune Dumnezeu întotdeauna că oamenii sunt amorțiți și înceți la minte? Deoarece spiritele oamenilor au murit, iar ei au devenit atât de amorțiți încât sunt complet inconștienți în ceea ce privește lucrurile spiritului. Lucrarea lui Dumnezeu este de a face viețile oamenilor să progreseze și a ajuta spiritele oamenilor să devină vii, astfel încât ei să poată vedea lucrurile spiritului și să fie întotdeauna capabili să-L iubească pe Dumnezeu în inimile lor și să-L mulțumească. Atingerea acestui stadiu arată că spiritul unei persoane a fost readus la viață, iar următoarea dată când întâmpină ceva, aceasta poate reacționa imediat. Este sensibilă la predici și reacționează repede la situații. Asta înseamnă să obții ascuțimea spiritului. Există mulți oameni care au o reacție rapidă la un eveniment exterior, dar, de îndată ce sunt menționate intrarea în realitate sau lucruri detaliate cu privire la spirit, ei devin amorțiți și înceți la minte. Ei înțeleg un lucru doar dacă îi izbește în față. Toate acestea sunt semnele stării de indiferență spirituală și încetineală mintală, de a avea puțină experiență a lucrurilor spiritului. Unii oameni sunt ageri în spirit și au discernământ. De îndată ce

aud cuvinte care le subliniază stările, ei nu pierd o clipă și le notează. Odată ce aud cuvinte despre principiile de practicare, ei sunt capabili să le accepte și să le aplice experienței lor ulterioare, schimbându-se astfel pe sine. Aceasta este o persoană care e ageră în spirit. De ce sunt capabili să reacționeze așa de repede? Deoarece se concentrează pe aceste lucruri în viața de zi cu zi. Când citesc cuvintele lui Dumnezeu, ei reușesc să-și confrunte stările cu acestea și să chibzuiască la ei înșiși. Când aud părtășii și predici și aud cuvinte care le aduc luminare și iluminare, sunt capabili să le primească imediat. Este similar cu a da hrană unei persoane flămânde; aceasta poate să o mănânce imediat. Dacă dai de mâncare cuiva căruia nu îi este foame, acea persoană nu reacționează așa de rapid. Deseori, te rogi lui Dumnezeu și apoi ești capabil să reacționezi imediat când întâmpini ceva: ce solicită Dumnezeu în această chestiune și cum ar trebui să acționezi. Dumnezeu te-a îndrumat în privința acestei chestiuni data trecută; când întâmpini același gen de lucru astăzi, vei ști în mod natural cum să practici într-un fel care mulțumește inima lui Dumnezeu. Dacă întotdeauna practici în modul acesta și întotdeauna experimentezi în modul acesta, la un moment dat, îți va veni ușor. Când citești cuvântul lui Dumnezeu, știi la ce fel de persoană Se referă Dumnezeu, știi despre ce tip de condiții ale spiritului vorbește El și poți să înțelegi punctele esențiale și să le pui în practică; aceasta arată că ești capabil să experimentezi. De ce au unii oameni lipsuri la acest capitol? Deoarece ei nu depun mult efort în aspectul practicii. Deși ei sunt dispuși să pună adevărul în practică, ei nu au o înțelegere adevărată a detaliilor slujirii, a detaliilor adevărului din viața lor. Ei devin confuzi atunci când se întâmplă ceva. În acest mod, poți fi dus pe căi greșite atunci când apare un profet fals sau un apostol fals. Trebuie să ai des părtășie despre cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu – doar astfel vei reuși să înțelegi adevărul și să ai discernământ. Dacă nu înțelegi adevărul,

nu vei avea niciun discernământ. De exemplu, ce vorbește Dumnezeu, cum lucrează El, care sunt cerințele Lui de la oameni, cu ce fel de oameni ar trebui să iei legătura și ce fel de oameni ar trebui să respingi – trebuie să ai des părtășie despre aceste lucruri. Dacă întotdeauna experimentezi cuvântul lui Dumnezeu în acest mod, vei înțelege adevărul și vei înțelege în profunzime multe lucruri și vei avea și discernământ. Ce este disciplina de la Duhul Sfânt, ce este vina născută din voința umană, ce este îndrumarea de la Duhul Sfânt, ce este aranjarea unui mediu, ce este luminarea din interior a cuvintelor lui Dumnezeu? Dacă nu îți sunt clare aceste lucruri, nu vei avea niciun discernământ. Ar trebui să știi ce vine de la Duhul Sfânt, ce este firea răzvrătită, cum să asculți de cuvântul lui Dumnezeu și cum să-ți alungi propria răzvrătire; dacă ai o înțelegere din experiență a acestor lucruri, vei avea o fundație; când se întâmplă un lucru, vei avea un adevăr corespunzător după care să îl măsori și viziuni potrivite ca fundație. Vei avea principii în tot ceea ce faci și vei reuși să acționezi conform adevărului. Atunci viața ta va fi plină de luminarea lui Dumnezeu, plină de binecuvântările lui Dumnezeu. Dumnezeu nu va trata nedrept nicio persoană care Îl caută cu sinceritate sau care Îl trăiește și care este martoră pentru El și nu va blestema nicio persoană care este capabilă să aibă o sete sinceră de adevăr. Dacă, în timp ce mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, poți să acorzi atenție cunoașterii adevăratei tale stări, să acorzi atenție propriei tale practici și propriei tale înțelegeri, atunci, când întâmpini o problemă, vei primi luminare și vei dobândi înțelegere practică. Atunci vei avea în toate lucrurile o cale de practică și discernământ. O persoană care are adevărul e puțin probabil să fie înșelată și e puțin probabil să se comporte deranjant sau să acționeze excesiv. Datorită adevărului, este protejată și, tot datorită adevărului, obține mai multă înțelegere. Datorită adevărului, are mai multe căi de a practica, primește mai multe oportunități

în care Duhul Sfânt să lucreze în ea și mai multe oportunități de a fi desăvârșită.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care se concentrează pe practică pot fi desăvârșiți”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 552)

Dacă urmează să fii desăvârșit, trebuie să îndeplinești niște criterii. Prin hotărârea ta, prin stăruința și conștiința ta și prin căutarea ta, vei putea să trăiești viața și să mulțumești voia lui Dumnezeu. Aceasta e intrarea ta și aceste lucruri sunt cerințele pe cărarea spre desăvârșire. Lucrarea de desăvârșire se poate face pe toți oamenii. Oricine Îl caută pe Dumnezeu poate fi desăvârșit și are șansa și însușirile spre a fi desăvârșit. Nu există nicio regulă fixă aici. Desăvârșirea unui om depinde mai ales de ceea ce el caută. Cei care iubesc adevărul și care sunt în stare să îl trăiască sunt, cu siguranță, demni de a fi desăvârșiți. Oamenii care nu iubesc adevărul nu sunt prețuiți de Dumnezeu; ei nu au viața pe care le-o cere Dumnezeu și nu pot fi desăvârșiți. Lucrarea de desăvârșire se face numai pentru a câștiga oamenii și nu este o parte din lucrarea luptei cu Satana; lucrarea de cucerire se face numai pentru a se lupta cu Satana, adică cucerirea omului pentru înfrângerea Satanei. Lucrarea de cucerire este lucrarea principală, cea mai nouă lucrare care nu s-a înfăptuit în toate veacurile. Se poate spune că scopul acestei etape a lucrării este mai ales de a cuceri toți oamenii pentru a-l învinge pe Satana. Lucrarea de desăvârșire a oamenilor – aceasta nu este o lucrare nouă. Chintesența scopului tuturor lucrărilor din timpul lucrărilor lui Dumnezeu în trup o reprezintă cucerirea oamenilor. Este ca în Epoca Harului, când lucrarea principală era răscumpărarea întregii omeniri prin crucificare. „Câștigarea oamenilor” a fost o lucrare suplimentară lucrării în trup și s-a făcut numai după crucificare. Când a venit Isus și a înfăptuit lucrarea Sa, scopul Lui a fost mai ales să Își folosească crucificarea pentru a

triumfa asupra legăturii morții și gheenei, pentru a triumfa asupra influenței Satanei – adică pentru a-l înfrânge pe Satana. Doar după crucificarea lui Isus, a făcut Petru primul pas pe cărarea către desăvârșire. Fără îndoială, Petru a fost printre cei care L-au urmat pe Isus în timpul lucrării Sale, dar el nu era desăvârșit în acea vreme. Dimpotrivă, abia după ce Isus a terminat lucrarea Sa, a început Petru să înțeleagă treptat adevărul și, apoi, a fost desăvârșit. Dumnezeu întrupat se coboară pe pământ doar pentru a încheia o etapă esențială, crucială a lucrării într-o perioadă scurtă de timp și nu pentru a trăi mult timp printre oameni pe pământ cu intenția de a-i desăvârși. El nu face acea lucrare. El nu așteaptă până când omul este desăvârșit în întregime pentru a-Și încheia lucrarea. Acesta nu este scopul și semnificația întrupării Sale. El vine doar pentru a face lucrarea pe termen scurt de a mântui omenirea, dar nu pentru a lucra pe termen foarte lung la desăvârșirea ei. Lucrarea de mântuire a omenirii este reprezentativă, capabilă de a da semnalul unei epoci noi. Se poate încheia într-un timp scurt. Dar desăvârșirea omenirii implică ridicarea omului la un anumit nivel; o asemenea lucrare este de durată. Este o lucrare care trebuie făcută de Duhul lui Dumnezeu, dar se face pornind de la adevărul care a fost rostit în timpul lucrării în trup. De asemenea, se săvârșește prin chemarea apostolilor de către El, ca să se ocupe de îndelungata lucrare de păstorire pentru a atinge scopul Său de desăvârșire a omenirii. Dumnezeu întrupat nu face această lucrare. El vorbește numai despre modul de viață în așa fel încât oamenii să înțeleagă și doar dă omenirii adevărul, dar nu însoțește omul permanent în practicarea adevărului, pentru că acest lucru nu ține de lucrarea Sa de slujire. Așadar, El nu îl va însoți pe om până când acesta nu înțelege în întregime adevărul și nu îl obține în totalitate. Lucrarea Lui în trup se încheie atunci când omul intră, în mod formal, pe calea dreaptă a credinței în Dumnezeu, atunci când omul o ia pe calea dreaptă în drumul spre

desăvârșire. Acest lucru se întâmplă, bineînțeles, când El îl va fi învins în întregime pe Satana și va fi triumfat asupra lumii. Pe El nu Îl interesează dacă omul va fi pătruns în cele din urmă adevărul în acel moment și nici nu Îl interesează dacă viața omului este măreață sau minusculă. El, atunci când este întrupat, nu ar trebui să gestioneze nimic din toate acestea; nimic din toate acestea nu ține de lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat. Atunci când El Își încheie lucrarea plănuită, Își va încheia lucrarea în trup. De aceea, lucrarea pe care o face Dumnezeu întrupat este doar aceea pe care Duhul lui Dumnezeu nu o poate face în mod direct. Mai mult, este lucrarea pe termen scurt de mântuire, nu lucrarea pe care o va săvârși pe pământ pe termen lung.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei desăvârșiți pot trăi o viață plină de sens”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 553)

Această lucrare făcută printre voi se săvârșește asupra voastră în funcție de lucrarea care este nevoie să fie făcută. După cucerirea acestor oameni, un grup de oameni va fi desăvârșit. De aceea, o mare parte a lucrării de astăzi se face și pentru pregătirea scopului de a vă desăvârși, pentru că sunt mulți oameni înfometați după adevăr care pot fi desăvârșiți. Dacă ar fi ca lucrarea de cucerire să se săvârșească asupra voastră, iar după aceea nu s-ar mai face nicio lucrare, atunci nu cumva unii care tânjesc după adevăr nu l-ar obține? Scopul lucrării de astăzi este de a deschide o cale spre a desăvârși oamenii mai târziu. Deși lucrarea Mea este doar lucrarea de cucerire, modul de viață despre care vă vorbesc este, totuși, în pregătire pentru a desăvârși, în viitor, oamenii. Lucrarea care se face după cucerire este îndreptată asupra desăvârșirii oamenilor și cucerirea este făcută pentru a pune o temelie pentru lucrarea de desăvârșire. Omul poate fi desăvârșit numai după ce este cucerit. În acest moment, sarcina principală este aceea

de a cuceri; după aceea, cei care caută și tânjesc după adevăr vor fi desăvârșiți. A fi desăvârșit implică aspectele active ale intrării oamenilor: ai o inimă care Îl iubește pe Dumnezeu? Cât de profundă ți-a fost experiența când ai mers pe această cărare? Cât de curată este dragostea ta pentru Dumnezeu? Cât de riguroasă este practica ta în ceea ce privește adevărul? Pentru a fi desăvârșit, omul trebuie să dețină cunoștințe minime despre toate aspectele umanității. Aceasta este o cerință de bază. Toți aceia care nu pot fi desăvârșiți după ce au fost cuceriți devin instrumente folosite și tot vor fi, în cele din urmă, aruncați în lacul de foc și pucioasă și tot vor cădea în Adânc, pentru că firea ta nu s-a schimbat și tu îi aparții în continuare Satanei. Dacă unui om îi lipsesc condițiile pentru a fi desăvârșit, atunci este inutil – este rebut, un instrument, ceva care nu poate îndura încercarea focului! Cât de mare este dragostea ta pentru Dumnezeu chiar acum? Cât de mult ești dezgustat de tine însuți? Cât de profund îl cunoști cu adevărat pe Satana? V-ați întărit hotărârea? Sunteți în deplină armonie cu viața voastră în mijlocul oamenilor? S-a schimbat viața voastră? Duceți o viață nouă? S-a schimbat perspectiva asupra vieții voastre? Dacă aceste lucruri nu s-au schimbat, nu poți fi desăvârșit, chiar dacă nu te dai bătut; de fapt, ai fost doar cucerit. Când va veni vremea să fii pus la încercare, vei fi lipsit de adevăr, umanitatea ta va fi anormală și vei fi la fel de josnic precum un animal de povară. Singura ta realizare ar fi aceea de a fi fost cucerit – ai fi doar un obiect pe care l-am cucerit. Așa cum un măgar devine fricos și temător să se manifeste de câte ori își vede stăpânul, după ce a experimentat biciul stăpânului, ai fi doar un măgar care a fost cucerit. Dacă un om nu deține acele aspecte pozitive și este, în schimb, pasiv și temător, timid și ezitant în toate lucrurile, incapabil să distingă orice cu limpezime, incapabil să accepte adevărul, tot fără o cărare pentru practică și, mai mult, fără o inimă iubitoare de Dumnezeu – dacă un om nu înțelege cum să Îl iubească pe

Dumnezeu, cum să ducă o viață plină de sens sau cum să fie un om adevărat – cum poate un astfel de om să fie martorul lui Dumnezeu? Aceasta ar dovedi că viața ta are puțină valoare și nu ești decât un măgar cucerit. Ai fi cucerit, dar aceasta nu ar însemna decât că te-ai lepădat de marele balaur roșu și că ai refuzat să te supui domeniului lui; ar însemna că tu crezi că există un Dumnezeu, vrei să asculți toate planurile lui Dumnezeu și nu ai a te plânge de nimic. Dar în ce privește aspectele pozitive, ești capabil de a trăi cuvântul lui Dumnezeu și de a-L vădi pe Dumnezeu? Dacă nu ai nimic din toate aceste aspecte, înseamnă că nu ai fost câștigat de Dumnezeu și nu ești decât un măgar cucerit. Nu este nimic de dorit în tine, iar Duhul Sfânt nu lucrează în tine. Umanitatea ta are prea multe lipsuri; Dumnezeu nu te poate folosi cu niciun chip. Trebuie să primești încuviințarea lui Dumnezeu și să fii de o sută de ori mai bun decât fiarele necredincioase și cadavrele vii – numai cei care ating acest nivel sunt apți de a fi desăvârșiți. Numai dacă omul are umanitate și o conștiință este demn să fie folosit de Dumnezeu. Numai când ați fost desăvârșiți puteți fi considerați umani. Numai cei desăvârșiți duc vieți pline de sens. Numai astfel de oameni pot depune mărturie cu tărie lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei desăvârșiți pot trăi o viață plină de sens"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 554)

Care este calea prin care Dumnezeu îl desăvârșește pe om? Ce aspecte include ea? Ești dispus să fii desăvârșit de Dumnezeu? Ești dispus să accepți judecata și mustrarea Lui? Ce știi despre aceste chestiuni? Dacă nu ai cunoștințe demne de menționat, atunci este dovada că încă nu cunoști lucrarea lui Dumnezeu, că nu ai fost deloc luminat de Duhul Sfânt. E imposibil ca astfel de oameni să fie desăvârșiți. Lor li se dă doar o cantitate mică de har de care să se bucure pentru scurt timp și care nu va dura

îndelung. Oamenii nu pot fi desăvârșiți de Dumnezeu dacă doar se bucură de harul Său. Unii se mulțumesc cu pacea și bucuria trupului, cu o viață ușoară, fără necazuri sau nenorociri, când întreaga lor familie trăiește în armonie, fără dezacorduri sau certuri – și pot chiar să creadă că aceasta este binecuvântarea lui Dumnezeu. De fapt, este doar harul lui Dumnezeu. Nu trebuie să vă mulțumiți doar cu a vă bucura de harul lui Dumnezeu. Acest tip de gândire este foarte vulgar. Chiar dacă citești zilnic cuvintele lui Dumnezeu și te rogi în fiecare zi, iar spiritul tău simte o bucurie deosebită și este deosebit de împăcat, dacă, în cele din urmă, nu ai nimic de spus despre cunoștințele tale cu privire la Dumnezeu și la lucrarea Lui și nu ai experimentat nimic și dacă, oricât de mult din cuvântul lui Dumnezeu ai mâncat sau ai băut, tot ceea ce simți este pacea și bucuria spirituală și că al lui Dumnezeu cuvânt este nemăsurat de dulce, de parcă nu te poți bucura îndeajuns de el, dar nu ai niciun fel de experiență practică a cuvintelor lui Dumnezeu și ești total lipsit de realitatea cuvintelor Lui, atunci ce poți câștiga de la o astfel de credință în Dumnezeu? Dacă nu poți trăi esența cuvintelor lui Dumnezeu, atunci faptul că mănânci și bei din aceste cuvinte, ca și rugăciunile tale, nu înseamnă decât credință religioasă. Astfel de oameni nu pot fi desăvârșiți de către Dumnezeu și nu pot fi câștigați de El. Oamenii câștigați de Dumnezeu sunt cei care urmăresc adevărul. Ceea ce Dumnezeu câștigă nu este trupul omului, nici lucrurile care-i aparțin, ci acea parte din el care-I aparține lui Dumnezeu. Prin urmare, când Dumnezeu desăvârșește oamenii, El nu le desăvârșește trupul, ci inimile, îngăduind inimilor oamenilor să poată fi câștigate de Dumnezeu; cu alte cuvinte, faptul că Dumnezeu îl desăvârșește pe om este, în esență, faptul că Dumnezeu desăvârșește inima omului, astfel încât aceasta să se poată întoarce la Dumnezeu și să-L poată iubi.

Trupul omului este muritor. Nu servește niciunui scop ca Dumnezeu să câștige trupul omului, pentru că trupul omului este ceva care decade inevitabil și nu poate primi moștenirea sau binecuvântările Sale. Dacă ar fi câștigat trupului omului și dacă doar acesta ar fi în acest curent, atunci, cu toate că omul ar fi în acest curent cu numele, inima lui ar aparține Satanei. Așa stând lucrurile, nu numai că oamenii nu ar putea să devină manifestarea lui Dumnezeu, ci ar și deveni povara Sa, iar alegerea oamenilor de către Dumnezeu ar deveni astfel un lucru lipsit de sens. Cei pe care Dumnezeu intenționează să-i desăvârșească vor primi cu toții binecuvântările lui Dumnezeu și moștenirea Lui. Adică, ei acceptă ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este, astfel încât asta să devină ceea ce au înăuntrul lor; ei au toate cuvintele lui Dumnezeu forjate în ei; indiferent de ceea ce este Dumnezeu, voi sunteți capabili să primiți totul exact așa cum este, și astfel, să trăiți adevărul. Acesta este felul de persoană desăvârșită de Dumnezeu și câștigată de Dumnezeu. Numai un astfel de om e îndreptățit să primească binecuvântările dăruite de Dumnezeu:

1. Să primească întreaga dragoste a lui Dumnezeu.

2. Să acționeze în conformitate cu voia lui Dumnezeu în toate lucrurile.

3. Să câștige îndrumarea lui Dumnezeu, să trăiască sub lumina lui Dumnezeu și să câștige luminarea de la Dumnezeu.

4. Să trăiască pe pământ imaginea pe care o iubește Dumnezeu; să-L iubească pe Dumnezeu cu adevărat, așa cum a făcut Petru, răstignit pentru Dumnezeu și vrednic să moară ca răsplată pentru dragostea lui Dumnezeu; să aibă aceeași slavă ca și Petru.

5. Să fie iubit, respectat și admirat de toți pe pământ.

6. Să biruiască robia morții și a iadului în fiecare aspect, fără a-i da nicio posibilitate Satanei să-și facă lucrarea, să-L aibă pe Dumnezeu, să trăiască având un duh proaspăt și plin de viață și să nu obosească.

7. Să aibă un simțământ nemaipomenit de exaltare și entuziasm în orice clipă din viață, de parcă ar fi văzut venind ziua slavei lui Dumnezeu.

8. Să dobândească slava împreună cu Dumnezeu și să aibă o înfățișare asemenea sfinților preaiubiți ai lui Dumnezeu.

9. Să devină ceea ce Dumnezeu iubește pe pământ, adică un fiu iubit al lui Dumnezeu.

10. Să-și schimbe forma și să se înalțe cu Dumnezeu la al treilea cer, depășind condiția trupului.

Doar oamenii care pot moșteni binecuvântările lui Dumnezeu sunt desăvârșiți și câștigați de Dumnezeu. Ai câștigat ceva până în clipa de față? În ce măsură te-a desăvârșit Dumnezeu? Dumnezeu nu desăvârșește omul la întâmplare; desăvârșirea omului de către El este condiționată și are rezultate clare, vizibile. Nu e așa cum își închipuie omul, că atât timp cât are credință în Dumnezeu, poate fi desăvârșit și câștigat de Dumnezeu și că poate primi pe pământ binecuvântările și moștenirea lui Dumnezeu. Asemenea lucruri sunt extrem de dificile – ca să nu mai vorbim de schimbarea formei oamenilor. În prezent, ceea ce ar trebui să căutați în primul rând este să fiți desăvârșiți de Dumnezeu în toate lucrurile și să fiți desăvârșiți de El prin toți oamenii, chestiunile și lucrurile cu care vă confruntați, astfel încât să fie forjat în voi mai mult din ceea ce Dumnezeu este. Voi trebuie să primiți mai întâi moștenirea lui Dumnezeu pe pământ; numai atunci veți fi îndreptățiți să moșteniți binecuvântări mai multe și mai mari de la El. Toate acestea sunt lucruri pe care ar trebui să le căutați și pe care ar trebui să le înțelegeți înainte de orice altceva. Cu cât veți căuta mai mult să fiți desăvârșiți de

Dumnezeu în toate, cu atât mai mult veți capabili să vedeți mâna lui Dumnezeu în toate, ca urmare, căutând cu stăruință, prin diferite perspective și în diferite moduri, veți intra în ființa cuvântului lui Dumnezeu și în realitatea cuvântului Său. Nu te poți mulțumi cu astfel de stări pasive, cum ar fi doar să nu comiți păcate, să nu ai noțiuni sau filosofii de viață și nici voință omenească. Dumnezeu desăvârșește omul în nenumărate feluri; posibilitatea de a fi desăvârșit există în toate privințele, iar El te poate desăvârși nu numai în aspectele pozitive, ci și în cele negative, pentru a face mai îmbelșugat ceea ce câștigi. Zi de zi există oportunități de a fi desăvârșit și ocazii de a fi câștigat de Dumnezeu. După ce ai experimentat astfel o perioadă, vei fi foarte schimbat și vei fi înțelege în mod natural multe lucruri pe care le ignorai înainte. Nu va mai fi nevoie de învățăminte de la alții; fără să-ți dai seama, Dumnezeu te va lumina astfel încât să primești luminare în toate lucrurile și să pătrunzi în detaliu în toate experiențele tale. Dumnezeu te va călăuzi negreșit, astfel încât să nu cotești nici la stânga, nici la dreapta, și așa vei păși pe calea de a fi desăvârșit de către El.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Promisiunile către cei care au fost desăvârșiți”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 555)

A fi desăvârșit de Dumnezeu nu se poate limita la desăvârșirea prin a mânca și a bea cuvântul lui Dumnezeu. Astfel de experimentare ar fi prea unilaterală și ar include prea puțin, și ar putea doar să limiteze omul la o sferă de acțiune foarte mică. În acest caz, omul ar fi lipsit de hrana spirituală necesară. Dacă doriți să fiți desăvârșiți de Dumnezeu, trebuie să învățați cum să experimentați în toate privințele și să puteți dobândi luminare în tot ceea ce vi se întâmplă. Fie că e bun, fie că e rău, ar trebui să-ți aducă foloase și nu ar trebui să te facă negativist. Indiferent de situație, ar

trebui să fii capabil să cercetezi lucrurile stând de partea lui Dumnezeu și nu să le analizezi sau să le studiezi din perspectiva omului (aceasta ar fi o abatere în experiența ta). Dacă experimentezi astfel, atunci inima ta va fi plină de poverile vieții tale; vei trăi mereu în lumina chipului lui Dumnezeu și nu te vei abate cu ușurință din practica ta. Astfel de oameni au un viitor strălucit înainte. Există atât de multe ocazii să de a fi desăvârșiți de Dumnezeu. Totul depinde de faptul dacă sunteți oameni care-L iubesc cu adevărat pe Dumnezeu și dacă sunteți hotărâți să fiți desăvârșiți de Dumnezeu, să fiți câștigați de El și să primiți binecuvântările și moștenirea Lui. Simpla hotărâre nu este suficientă; trebuie să aveți multă cunoaștere, altfel, vă veți abate întotdeauna în practica voastră. Dumnezeu este dispus să vă desăvârșească pe fiecare în parte. După cum stau lucrurile acum, deși majoritatea oamenilor au acceptat de foarte mult timp lucrarea lui Dumnezeu, ei s-au limitat la a se lăfăi pur și simplu în harul lui Dumnezeu și sunt dispuși doar să-I permită lui Dumnezeu să le dea un oarecare confort al trupului, însă nu sunt dispuși să primească revelații mai multe și mai înalte. Asta arată că inima omului este încă veșnic îndreptată către cele exterioare. Deși lucrarea omului, slujirea lui și inima lui plină de dragoste pentru Dumnezeu au mai puține impurități în ceea ce privește substanța lăuntrică a omului și gândirea sa înapoiată, el tot caută necontenit pacea și bucuria trupului și nu-i pasă care ar putea fi condițiile și scopurile desăvârșirii omului de către Dumnezeu. Așadar, viețile majorității oamenilor sunt încă vulgare și decadente. Viețile lor sunt nu s-au schimbat câtuși de puțin; pur și simplu, ei nu privesc credința în Dumnezeu ca pe o chestiune de importanță majoră, e ca și cum ar avea credință doar de dragul celorlalți, acționând superficial și luându-se după vechi metode, în derivă într-o existență fără scop. Puțini sunt cei ce pot încerca să pătrundă cuvântul lui Dumnezeu în toate lucrurile, să câștige lucruri tot mai îmbelșugate, să

devină oameni mai bogați în casa de astăzi a lui Dumnezeu și să primească mai multe dintre binecuvântările lui Dumnezeu. De cauți să fii desăvârșit de Dumnezeu în toate lucrurile și reușești să primești ceea ce a promis Dumnezeu pe pământ, de cauți să fii luminat de Dumnezeu în toate lucrurile și să nu lași anii să treacă pe lângă tine alene, aceasta este calea ideală de a pătrunde în mod activ. Numai în acest fel vei fi vrednic și îndreptățit să fii desăvârșit de Dumnezeu. Ești cu adevărat cineva care caută să fie desăvârșit de Dumnezeu? Ești cu adevărat cineva care este serios în toate? Ai același spirit al dragostei pentru Dumnezeu pe care îl avea Petru? Ai voința să-L iubești pe Dumnezeu așa cum a făcut Isus? Este într-adevăr Isus Cel în care crezi? Tu crezi în Dumnezeul concret de astăzi; ai văzut cum Dumnezeul concret întrupat Îl iubește pe Dumnezeul din ceruri? Ai credință în Domnul Isus Hristos; asta deoarece răstignirea lui Isus pentru răscumpărarea omenirii și minunile pe care le-a făcut El sunt adevăruri general acceptate. Cu toate acestea, credința omului nu vine din cunoașterea și înțelegerea adevărată a lui Isus Hristos. Tu crezi numai în numele de Isus, dar nu crezi în Duhul Lui, căci nu ții deloc seama de modul în care Isus Îl iubea pe Dumnezeu. Credința ta în Dumnezeu este mult prea naivă. Deși crezi în Isus de mulți ani, nu știi cum să-L iubești pe Dumnezeu. Nu te face asta cel mai mare nebun din lume? Este dovada că ani la rândul ai mâncat degeaba hrana Domnului Isus Hristos. Nu numai că nu-mi plac astfel de oameni, dar sunt încredințat că nici Domnului Isus Hristos – pe care tu Îl venerezi – nu I-ar plăcea. Cum să poată fi desăvârșiți astfel de oameni? Nu devii roșu de stânjeneală? Nu te simți rușinat? Mai ai îndrăzneala să dai fața cu Domnul Isus Hristos? Înțelegeți cu toții semnificația a ceea ce am spus?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Promisiunile către cei care au fost desăvârșiți”

Intrarea în viață VI

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 556)

Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii: este un lucru pe care oamenii trebuie să-l priceapă și să-l înțeleagă bine. Dacă nu înțelegi suficient adevărul, îți va fi ușor să te împiedici și să te rătăcești. Dacă vrei să te dezvolți în viață, trebuie să cauți adevărul în tot. Indiferent ce faci, ar trebui să cauți cum să te comporți pentru a te conforma adevărului și să descoperi petele dinăuntrul tău care îl încalcă; trebuie să înțelegi clar aceste lucruri. Indiferent de lucrul pe care îl faci, ar trebui să te gândești dacă este în conformitate cu adevărul și dacă are valoare sau sens. Poți să faci lucruri care sunt în conformitate cu adevărul, dar nu poți să le faci pe acelea care nu sunt. Cu privire la lucrurile pe care ai putea sau nu să le faci, dacă acestea pot fi abandonate, atunci ar trebui să le abandonezi. Altminteri, dacă faci aceste lucruri o anumită perioadă și, apoi, afli că ar trebui să le abandonezi, atunci ia o decizie rapidă și abandonează-le repede. Acesta este principiul pe care ar trebui să-l urmezi în tot ceea ce faci. Unii oameni pun această întrebare: De ce este atât de dificil să cauți adevărul și să-l pui în practică – de parcă ai vâsli o barcă împotriva curentului și ai aluneca înapoi dacă ai înceta să vâslești înainte? Și totuși, de ce este efectiv mult mai ușor să faci lucruri rele sau lipsite de sens – la fel de ușor ca a duce barca la vale? De ce este așa? Este din cauză că natura omenirii este să-L trădeze pe Dumnezeu. Natura Satanei a preluat un rol dominant în oameni și aceasta este o forță antagonistă. Bineînțeles că oamenii cu o natură care-L trădează pe Dumnezeu tind să facă foarte ușor lucruri care-L trădează și, în mod normal, le este greu să îndeplinească acțiuni pozitive. Acest lucru este decis în întregime de natura și esența omenirii. Odată ce chiar înțelegi adevărul și începi să-l iubești dinlăuntrul tău, îți va fi ușor să

faci lucruri care se conformează adevărului. Îți vei face datoria și vei practica adevărul în mod normal – și chiar fără efort și în mod plăcut și vei simți că a face vreun lucru negativ ar necesita un mare efort. Asta este din cauză că adevărul a preluat un rol dominant în inima ta. Dacă tu chiar înțelegi adevărurile despre viața umană, atunci vei avea o cale de urmat în privința a ce fel de persoană să fii, cum să fii o persoană deschisă și directă, o persoană onestă și cineva care este martor pentru Dumnezeu și care-L slujește. Și, odată ce vei înțelege aceste adevăruri, nu vei mai putea niciodată să comiți acte malefice care Îl sfidează, nici nu vei mai juca vreodată rolul unui lider fals, al unui lucrător fals sau al unui antihrist. Chiar dacă Satana te înșală sau cineva malefic te atrage, tu nu vei face asta; oricine încearcă să te forțeze, tot nu vei acționa în felul acela. Dacă oamenii câștigă adevărul, iar adevărul devine viața lor, ei vor deveni capabili să deteste răul și să simtă un dezgust lăuntric față de lucrurile negative. Le-ar fi dificil să comită rele, deoarece firea vieții lor s-a schimbat și au fost desăvârșiți de Dumnezeu.

Dacă în inima ta chiar înțelegi adevărul, atunci vei ști cum să practici adevărul și să asculți de Dumnezeu și vei porni în mod firesc pe calea urmăririi adevărului. Dacă este corectă calea pe care mergi și în conformitate cu voia lui Dumnezeu, atunci lucrarea Duhului Sfânt nu te va părăsi – caz în care vor fi din ce în ce mai puține șanse să-L trădezi pe Dumnezeu. Fără adevăr, e ușor să faci rău și o vei face în ciuda ta. De exemplu, dacă ai o fire arogantă și îngâmfată, atunci a ți se spune să nu te împotrivești lui Dumnezeu nu schimbă deloc situația, nu te poți abține, este dincolo de controlul tău. Nu ai face-o intenționat; ai face-o sub stăpânirea naturii tale arogante și vanitoase. Aroganța și vanitatea ta te-ar face să-L disprețuiești pe Dumnezeu și să-L vezi ca neavând nicio importanță; te-ar determina să te înalți pe tine însuți, să te expui în mod constant; te-ar face

să-i disprețuiești pe alții, n-ar lăsa pe nimeni în inima ta decât pe tine însuți; ar fura locul lui Dumnezeu din inima ta și, în cele din urmă, te-ar face să stai în locul lui Dumnezeu și să ceri ca oamenii să ți se supună și te-ar face să-ți venerezi propriile gânduri, idei și noțiuni drept adevăr. Atât de mult rău este făcut de oameni sub dominația naturii lor arogante și îngâmfate! Pentru a rezolva problema facerii de rău, ei trebuie mai întâi să pună capăt naturii lor. Fără o schimbare a firii, nu ar fi posibil să se aducă o rezolvare fundamentală a acestei probleme. Atunci când ai o oarecare înțelegere a lui Dumnezeu, atunci când îți poți vedea propria stricăciune și recunoaște caracterul demn de dispreț și urâțenia aroganței și a trufiei, te vei simți dezgustat, scârbit și mâhnit. Vei putea face în mod conștient unele lucruri pentru a-I fi pe plac lui Dumnezeu și, făcând acest lucru, te vei simți în largul tău. Vei putea să citești, în mod conștient, cuvintele lui Dumnezeu, să-L preamărești, să fii martor pentru El și, în inima ta, vei simți desfătare. Te vei demasca singur, în mod conștient, dând în vileag propria-ți urâțenie și, făcând acest lucru, te vei simți bine în sinea ta și vei simți că ești într-o stare de spirit îmbunătățită. Primul pas în căutarea unei schimbări în firea ta este să încerci să înțelegi cuvintele lui Dumnezeu și să pătrunzi în adevăr. Doar înțelegând adevărul poți ajunge la a avea discernământ; numai cu discernământ poți înțelege lucrurile în profunzime; numai înțelegând lucrurile în profunzime, poți să te cunoști cu adevărat; numai odată ce te cunoști cu adevărat, poți să te lepezi de trup și, astfel, să pui adevărul în practică, conducându-te treptat spre ascultarea de Dumnezeu și, pas cu pas, vei fi pe calea cea dreaptă în ceea ce privește credința ta în Dumnezeu. Acest lucru are legătură cu măsura în care sunt oamenii hotărâți atunci când urmăresc adevărul. Dacă un om este cu adevărat hotărât, după șase luni sau un an va începe să fie pe drumul cel bun. În trei sau cinci ani, va vedea rezultate și va simți că progresează în viață. Dacă oamenii cred în

Dumnezeu, dar nu urmăresc adevărul și nu se concentrează niciodată asupra practicării lui, atunci ar putea să creadă zece sau douăzeci de ani fără a experimenta vreo schimbare. Și, în cele din urmă, vor considera că asta înseamnă credința în Dumnezeu; vor crede că este cam ca atunci când trăiau înainte în lumea profană și că a fi în viață e ceva lipsit de sens. Acest lucru arată cu adevărat că, fără adevăr, viața este pustie. S-ar putea să reușească să rostească unele cuvinte doctrinare, dar tot se vor simți neconsolați și neliniștiți. Dacă oamenii Îl cunosc întrucâtva pe Dumnezeu, știu să trăiască o viață semnificativă și pot să facă unele lucruri pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu, atunci vor simți că aceasta este viața reală, că numai trăind în acest fel viața lor va avea sens și că ei trebuie să trăiască astfel pentru a-I aduce mulțumire lui Dumnezeu, pentru a-L răsplăti și a se simți liniștiți. Dacă pot să-L mulțumească pe Dumnezeu în mod conștient, să pună adevărul în practică, să se lepede de sine, să-și abandoneze ideile și să fie ascultători și atenți la voia lui Dumnezeu – dacă sunt capabili să facă toate aceste lucruri în mod conștient – atunci asta înseamnă să pună cu precizie adevărul în practică și să pună cu sinceritate adevărul în practică. Nu este ca înainte, să te bazezi doar pe închipuiri și pe respectarea regulilor și să te gândești că asta înseamnă să practici adevărul. De fapt, a te baza pe închipuiri și a urma reguli este foarte obositor, a nu înțelege adevărul și a face lucruri lipsite de principii este, de asemenea, foarte obositor, iar a face orbește lucruri, fără obiective, este și mai obositor. Când înțelegi adevărul, nu vei fi constrâns de nimeni sau nimic și vei avea cu adevărat libertate și eliberare. Vei acționa într-un mod principial, vei fi relaxat și fericit și nu vei simți că acest lucru necesită prea mult efort sau că provoacă prea multă suferință. Dacă ai acest tip de stare, deții adevărul și umanitatea și ești o persoană a cărei fire s-a schimbat.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 557)

În procesul experienței de viață, orice s-ar întâmpla, trebuie să înveți să cauți adevărul și să reflectezi temeinic la lucruri conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului. Când știi să faci lucruri care sunt complet în acord cu voia lui Dumnezeu, vei putea renunța la lucrurile care vin din propria ta voință. Odată ce știi cum să acționezi în conformitate cu voia lui Dumnezeu, ar trebui, pur și simplu, să acționezi în acel fel, ca și cum așa ți-ar veni în mod natural. A face lucrurile în acest fel oferă un sentiment de relaxare și ușurință și așa fac lucrurile oamenii care înțeleg adevărul. Dacă le poți arăta oamenilor că ești cu adevărat eficient atunci când îți îndeplinești datoria și că există principii în ceea ce privește modul în care faci lucrurile, că firea vieții tale s-a schimbat într-adevăr, că ai făcut multe lucruri bune pentru aleșii lui Dumnezeu, atunci ești o persoană care înțelege adevărul și, cu siguranță, ai chipul omului; și, desigur, există un efect asupra modului tău de a mânca și de a bea cuvintele lui Dumnezeu. Odată ce o persoană înțelege realmente adevărul, își va putea discerne diferitele stări, va putea vedea clar chestiunile complexe și, astfel, va ști să practice în mod corespunzător. Dacă o persoană nu înțelege adevărul și nu poate discerne propria stare, atunci dacă vrea să se lepede de sine, nu va ști de ce anume sau cum să se lepede. Dacă vrea să-și abandoneze propria voință, nu va ști ce este în neregulă cu propria voință, va crede că aceasta este în concordanță cu adevărul și poate chiar să-și considere propria voință ca fiind luminarea Duhului Sfânt. Cum își va abandona o astfel de persoană propria voință? Nu o va putea face și, cu atât mai puțin, va putea să se lepede de trup. Prin urmare, atunci când nu înțelegi adevărul, poți greși cu ușurință lucrurile care vin din propria voință, lucruri care se aliniază cu noțiunile umane, bunătatea, dragostea, suferința și plătirea unui preț ca fiind corecte și în conformitate cu adevărul. Atunci, cum ai putea să te lepezi de

aceste lucruri umane? Tu nu înțelegi adevărul și nu știi ce înseamnă să practici adevărul. Ești complet în întuneric și e imposibil să știi ce să faci, așa că poți face doar ceea ce crezi că este bine și, drept urmare, ai abateri în privința unor lucruri. Unele dintre acestea sunt din cauza respectării regulilor, altele din cauza entuziasmului și altele din cauza perturbării din partea Satanei. Așa sunt oamenii care nu înțeleg adevărul. Ei sunt extrem de dezordonați atunci când fac lucruri și sunt nespus de deviați, fără nicio precizie. Oamenii care nu înțeleg adevărul văd lucrurile într-un mod absurd, la fel ca necredincioșii. Cum ar putea ei să practice adevărul? Cum ar putea ei să rezolve probleme? Înțelegerea adevărului nu este o chestiune simplă. Indiferent cât de bun sau de slab este calibrul cuiva, chiar și după o viață întreagă de experiență, cantitatea de adevăr pe care o poate înțelege este limitată, iar măsura în care poate înțelege cuvântul lui Dumnezeu este, de asemenea, limitată. Oamenii care sunt relativ mai experimentați sunt oameni care înțeleg unele adevăruri și, cel mult, pot înceta să mai facă lucruri care se împotrivesc lui Dumnezeu și să mai facă lucruri evident rele. Este imposibil pentru ei să acționeze fără nicio denaturare provenită din propriile intenții. Întrucât ființele umane au o gândire normală și gândurile lor s-ar putea să nu fie întotdeauna conforme cuvântului lui Dumnezeu, denaturarea provenită din propria lor voință este inevitabilă. Ceea ce este important este să ai discernământ cu privire la toate lucrurile care vin din propria voință și se împotrivesc cuvântului lui Dumnezeu, adevărului și luminării Duhului Sfânt. Acest lucru presupune să lucrezi din greu pentru a înțelege cuvântul lui Dumnezeu; numai atunci când înțelegi adevărul, vei avea discernământ și numai atunci poți garanta că nu vei face rău.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 558)

Pentru a te cunoaște pe tine însuți, trebuie să-ți cunoști propriile expresii ale corupției, firea coruptă, propriile tale slăbiciuni vitale și natura și esența ta. De asemenea, trebuie să cunoști, până la ultimul detaliu, acele lucruri care sunt dezvăluite în viața ta de zi cu zi – motivele tale, perspectivele tale și atitudinea ta despre fiecare lucru – fie că ești acasă sau afară, atunci când te afli la adunări, când mănânci și bei din cuvintele lui Dumnezeu sau în fiecare chestiune pe care o întâmpini. Prin aceste aspecte, trebuie să ajungi să te cunoști pe tine însuți. Desigur, pentru a te cunoaște la un nivel mai profund, trebuie să integrezi cuvintele lui Dumnezeu; numai cunoscându-te pe baza cuvintelor Lui poți dobândi rezultate. Când acceptați judecata cuvintelor lui Dumnezeu, să nu vă temeți de suferință sau durere și, mai mult decât atât, să nu vă temeți că ale lui Dumnezeu cuvinte vă vor străpunge inimile și vă vor da în vileag starea urâtă. Este benefic să suferiți aceste lucruri. Dacă aveți credință în Dumnezeu, ar trebui să citiți mai mult din cuvintele Sale de judecată și mustrare a oamenilor, în special cele care dezvăluie esența corupției umane, ar trebui să le comparați mai mult cu starea voastră practică și ar trebui să vi le aplicați vouă înșivă mai mult și altora, mai puțin. Tipurile de stări pe care le dezvăluie Dumnezeu există în fiecare persoană și toate vi se pot aplica. Dacă nu crezi acest lucru, încearcă să experimentezi. Cu cât experimentezi mai mult, cu atât te vei cunoaște mai mult și cu atât mai mult vei simți că sunt foarte corecte cuvintele lui Dumnezeu. După ce citesc cuvintele lui Dumnezeu, unii oameni sunt incapabili să le pună în aplicare în ceea ce-i privește; cred că o parte din aceste cuvinte nu se referă la ei, ci la alți oameni. De exemplu, când Dumnezeu îi dezvăluie pe oameni drept otrepe și desfrânați, unele surori cred că, deoarece au fost întru totul credincioase soților lor, asemenea cuvinte nu se referă la ele; unele surori cred că, de vreme ce sunt necăsătorite și nu au făcut niciodată sex, asemenea cuvinte nu se referă la

ele. Unii frați cred că aceste cuvinte se referă doar la femei și că nu au vreo legătură cu ei; unii oameni cred că sunt prea severe cuvintele revelatoare ale lui Dumnezeu, că nu se conformează realității, așa că refuză să le accepte. Sunt chiar și oameni care spun că, în unele cazuri, cuvintele lui Dumnezeu sunt greșite. Oare e asta atitudinea corectă față de cuvintele lui Dumnezeu? Evident că este greșită. Toți oamenii se percep pe baza comportamentelor externe. Sunt incapabili să reflecteze asupra lor și să ajungă să-și cunoască esența coruptă prin intermediul cuvintelor lui Dumnezeu. Aici, „otrepe" și „desfrânați" se referă la esența corupției, spurcăciunii și promiscuității omenirii. Fie că sunt bărbați sau femei, căsătoriți sau necăsătoriți, toți au gânduri corupte ale promiscuității – așadar, cum poate acest lucru să nu aibă nicio legătură cu tine? Cuvintele lui Dumnezeu dau în vileag firile corupte ale oamenilor; fie că este bărbat sau femeie, nivelul de corupție este același. Nu așa stau lucrurile? Mai întâi de toate, trebuie să realizăm că tot ceea ce spune Dumnezeu este adevărul și este în concordanță cu faptele și că, indiferent cât de severe sunt cuvintele Sale care judecă și expun oamenii sau cât de blânde sunt cuvintele de părtășie privind adevărul sau impulsionarea oamenilor, indiferent dacă aceste cuvinte sunt judecată sau binecuvântări, dacă sunt condamnări sau blesteme, dacă le dau oamenilor un sentiment amar sau unul dulce, oamenii trebuie să le accepte pe toate. Aceasta este atitudinea pe care ar trebui să o aibă oamenii față de cuvintele lui Dumnezeu. Ce gen de atitudine este aceasta? Este oare o atitudine devotată, o atitudine pioasă, o atitudine răbdătoare sau o atitudine de îmbrățișare a suferinței? Ești întrucâtva confuz. Am să vă spun că nu este niciuna dintre acestea. În credința lor, oamenii trebuie să susțină cu tărie că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărul. Dat fiind că ele sunt efectiv adevărul, oamenii ar trebui să le accepte rațional. Indiferent dacă sunt sau nu în stare să recunoască sau să admită asta, prima lor atitudine față de

cuvintele lui Dumnezeu ar trebui să fie una de acceptare deplină. În cazul în care cuvântul lui Dumnezeu nu te expune, atunci pe cine expune? Și dacă nu este pentru a te expune, de ce ți se cere să îl accepți? Nu este asta o contradicție? Dumnezeu se adresează întregii omeniri, fiecare propoziție rostită de Dumnezeu expune omenirea coruptă și nimeni nu este scutit – ceea ce, normal, te include și pe tine. Nici măcar unul dintre rândurile cuvântărilor lui Dumnezeu nu se referă la aspectul exterior sau la un tip de stare, cu atât mai puțin la regulile externe sau la o simplă formă de comportament a oamenilor. Nu este așa. Dacă tu crezi că fiecare rând rostit de Dumnezeu dezvăluie doar un simplu tip de comportament uman sau de aparență exterioară, atunci nu ai nici o înțelegere de natură spirituală și nu înțelegi ce este adevărul. Cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul. Oamenii pot simți profunzimea cuvintelor lui Dumnezeu. În ce fel sunt ele profunde? Fiecare cuvânt al lui Dumnezeu expune firile corupte ale oamenilor și lucrurile esențiale și adânc înrădăcinate din viețile lor. Sunt lucruri esențiale, nu aparențe exterioare și, mai ales, nu sunt comportamente externe. Văzând oamenii din perspectiva aparențelor exterioare, toți pot părea oameni buni. Dar atunci de ce spune, totuși, Dumnezeu că unii oameni sunt duhuri rele, iar alții sunt duhuri necurate? Aceasta este o chestiune care nu este vizibilă pentru tine. Deci, nu trebuie să tratezi cuvintele lui Dumnezeu prin prisma noțiunilor sau a închipuirilor umane, sau a vorbelor în vânt ale oamenilor și cu siguranță nu prin prisma declarațiilor partidului aflat la conducere. Doar cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul; toate cuvintele omului sunt sofisme. După ce ați auzit o astfel de părtășie, ați experimentat o schimbare în atitudinea voastră față de cuvintele lui Dumnezeu? Indiferent cât de mare sau mică este schimbarea, data viitoare când veți citi cuvintele lui Dumnezeu care îi judecă și îi dezvăluie pe oameni, cel puțin nu ar trebui să încercați să vă contraziceți cu

Dumnezeu. Ar trebui să încetați a vă plânge de Dumnezeu, spunând: „Cuvintele revelatoare și de judecată ale lui Dumnezeu sunt foarte severe; nu voi citi pagina aceasta. Voi trece pur și simplu peste ea. Hai să caut să citesc ceva despre binecuvântări și promisiuni, ca să găsesc o oarecare alinare”. Nu ar mai trebui să citiți cuvântul lui Dumnezeu alegând și selectând conform propriilor înclinații. Trebuie să acceptați adevărul, precum și judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu; doar atunci pot fi curățite firile voastre corupte, doar atunci puteți obține mântuirea.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Importanța urmăririi adevărului și calea urmăririi acestuia”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 559)

Cum înțelegi natura umană? A-ți înțelege natura înseamnă, de fapt, a-ți analiza lucrurile din adâncul sufletului – lucrurile din viața ta și toată logica și filosofiile Satanei după care ai trăit – adică, viața Satanei după care ai trăit. Doar dezgropând lucrurile profunde din sufletul tău poți să-ți înțelegi natura. Cum pot fi dezgropate aceste lucruri? Ele nu pot fi dezgropate sau analizate minuțios doar printr-o chestiune sau două. De multe ori, după ce ai terminat de făcut ceva, tot nu ai ajuns să înțelegi. S-ar putea să treacă trei sau cinci ani înainte să poți să fii în stare să dobândești măcar un strop de conștientizare sau înțelegere. Prin urmare, în multe situații, trebuie să reflectezi asupra ta și să ajungi să te cunoști. Trebuie să sapi adânc și să te analizezi conform cuvintelor lui Dumnezeu, ca să vezi vreun rezultat. Pe măsură ce înțelegi adevărul din ce în ce mai profund, vei ajunge treptat să-ți cunoști natura și esența, meditând la tine însuți și cunoscându-te.

Ca să--ți cunoaște natura, trebuie să dobândești înțelegerea ei prin câteva lucruri. În primul rând, trebuie să înțelegi clar ceea ce îți place. Lucrul acesta nu se referă la ce-ți place să mănânci sau să porți, mai degrabă, se referă la tipurile de lucruri de care te bucuri, la lucrurile pe care

le invidiezi, la lucrurile cărora te închini, la lucrurile pe care le cauți și la lucrurile cărora le acorzi atenție în inima ta, la tipurile de persoane cu care-ți place să intri în contact și la tipurile de persoane pe care le admiri și le idolatrizezi în inima ta. De exemplu, celor mai multe persoane le plac oamenii cu reputație, oamenii care vorbesc și se îmbracă elegant sau îi plac pe aceia care se pricep la discursuri măgulitoare ori pe aceia care se prefac. Cele menționate mai sus se referă la tipul de oameni cu care le place să interacționeze. În ceea ce privește lucrurile de care se bucură oamenii, acestea includ faptul de a fi dispuși să facă anumite lucruri ușor de făcut, de a se bucura să facă lucruri pe care alții le consideră bune și care i-ar determina pe oameni să cânte laude și să ofere complimente. În naturile oamenilor, există o caracteristică comună lucrurilor care le plac acestora. Adică, lor le plac oamenii, evenimentele și lucrurile pe care alții le invidiază din cauza aparențelor, le plac oamenii, evenimentele și lucrurile care arată foarte frumos și luxos și le plac oamenii, evenimentele și lucrurile care îi fac pe alții să li se închine. Aceste lucruri care le plac oamenilor sunt minunate, orbitoare, superbe și mărețe. Toți oamenii se închină acestor lucruri. Se poate vedea că oamenii nu au niciun strop de adevăr și nici nu au asemănarea ființelor umane adevărate. Nu există nici cea mai măruntă semnificație în venerarea acestor lucruri și, totuși, oamenilor încă le plac. Aceste lucruri care le plac oamenilor par deosebit de bune celor care nu cred în Dumnezeu și toate sunt lucruri pe care oamenii sunt deosebit de dornici să le urmărească. […] Lucrurile pe care oamenii le urmăresc și la care tânjesc aparțin tendințelor lumești, aceste lucruri sunt ale Satanei și ale diavolilor, sunt detestate de Dumnezeu și lipsite de orice adevăr. Lucrurile după care oamenii sunt înclinați să tânjească le permit naturii și esenței lor să fie scoase la iveală. Preferințele oamenilor pot fi văzute în modul în care se îmbracă. Unii oameni sunt dornici să poarte haine atrăgătoare, colorate

sau ținute bizare. Sunt dornici să poarte accesorii pe care nimeni altcineva nu le-a mai purtat înainte și adoră lucrurile care pot atrage sexul opus. Faptul că poartă aceste haine și accesorii arată preferința pe care o au pentru aceste lucruri în viețile lor și adânc în inima lor. Lucrurile care le plac nu sunt demne sau decente. Nu sunt lucruri pe care ar trebui să le urmărească o persoană normală. Există nedreptate în afecțiunea lor pentru ele. Perspectiva lor este exact aceeași cu cea a oamenilor lumești. Nu se poate vedea nicio parte care să corespundă cu adevărul. Prin urmare, toate lucrurile care îți plac, asupra cărora te concentrezi, cărora te închini, pe care le invidiezi și lucrurile la care te gândești zilnic în inima ta sunt reprezentative pentru natura ta. Predilecția ta pentru aceste lucruri lumești este suficientă pentru a dovedi că natura ta este amatoare de nedreptate și că, în situații grave, natura ta este rea și incurabilă. Ar trebui să-ți diseci natura în acest fel: să examinezi atent ce îți place și de ce anume te lepezi în viața ta. O vreme s-ar putea să fii bun cu o persoană, dar acest lucru nu dovedește că o placi. Ceea ce îți place cu adevărat este exact ceea ce e în natura ta; chiar dacă ai avea oasele rupte, tot te-ai bucura de lucrul acela și nu ai putea niciodată să te lepezi de el. Acest lucru nu este ușor de schimbat. Să luăm ca exemplu găsirea unui partener, oamenii caută oameni de același fel ca ei. Dacă o femeie s-ar îndrăgosti cu adevărat de cineva, atunci nimeni nu ar putea să o oprească. Chiar dacă ar avea picioarele rupte, tot ar vrea să fie cu el; ar vrea să se căsătorească cu el chiar dacă ar însemna că trebuie să moară. Cum se poate așa ceva? Acest lucru se datorează faptului că nimeni nu poate schimba ceea ce este în adâncul oamenilor, în adâncul inimilor lor. Chiar dacă o persoană ar muri, sufletul său ar dori tot aceleași lucruri; acestea sunt lucrurile din natura umană și reprezintă esența unei persoane. Lucrurile care le sunt dragi oamenilor conțin o oarecare nedreptate. Unii își arată vădit dragostea pentru acele lucruri, în timp ce alții

nu; unora le plac foarte mult, în timp ce altora nu; unii oameni au autocontrol, în timp ce alții nu se pot controla. Unii oameni tind să se scufunde în lucruri întunecate și rele, ceea ce dovedește că nu au viață. Alți oameni pot să depășească ispitele trupului și să nu fie preocupați sau constrânși de aceste lucruri, ceea ce dovedește că au un pic de statură și că firile lor au fost puțin transformate. Unii oameni înțeleg unele adevăruri și simt că au viață și că Îl iubesc pe Dumnezeu, dar în realitate este încă prea devreme, iar a trece printr-o transformare a firii nu e o chestiune simplă. Sunt natura și esența unei persoane ușor de înțeles? Chiar dacă cineva înțelege puțin, trebuie să treacă prin numeroase suișuri și coborâșuri pentru a obține acea înțelegere și, chiar și cu puțină înțelegere, schimbarea nu e ușoară. Toate acestea sunt dificultățile pe care le înfruntă oamenii, iar oamenii nu se pot cunoaște fără voința de a urmări adevărul. Indiferent de modul în care oamenii, chestiunile sau lucrurile din jurul tău se pot schimba și indiferent de modul în care lumea s-ar putea răsturna, dacă adevărul te îndrumă din interior, dacă a prins rădăcini în tine, iar cuvintele lui Dumnezeu îți călăuzesc viața, preferințele, experiențele și existența, în acel moment te vei fi transformat cu adevărat. Momentan, așa-zisa transformare a oamenilor înseamnă doar a coopera puțin, a fi capabili să accepte cu reticență să fie emondați și tratați, a-și îndeplini îndatoririle în mod activ și a avea puțin entuziasm și credință, dar aceasta nu poate fi considerată transformarea firii și nu dovedește că oamenii au viață. Acestea sunt doar preferințele și înclinațiile oamenilor – nimic mai mult.

Pentru a ajunge la o înțelegere a naturilor, în afară de a dezvălui lucrurile din naturile oamenilor care le sunt dragi acestora, câteva dintre cele mai importante aspecte privind natura lor trebuie, de asemenea, să fie dezvăluite. De exemplu, punctele de vedere ale oamenilor privind lucrurile, metodele și obiectivele în viață ale oamenilor, valorile lor de viață și

perspectiva asupra vieții, precum și opiniile și ideile lor asupra tuturor lucrurilor referitoare la adevăr. Acestea sunt toate lucruri din adâncul sufletelor oamenilor și au o relație directă cu transformarea firii. Așadar, care este, atunci, perspectiva omenirii corupte asupra vieții? Se poate spune că este acesta: „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate”. Toți oamenii trăiesc pentru ei înșiși; sincer spus, ei trăiesc doar pentru trup. Trăiesc doar pentru a-și pune mâncare în gură. Cum diferă această existență de cea a animalelor? Nu există nicio valoare în a trăi astfel, fără a mai vorbi de vreo semnificație. Perspectiva unei persoane asupra vieții are legătură cu lucrurile pe care te bazezi pentru a trăi în lume, lucrurile pentru care trăiești și cum trăiești, iar toate aceste lucruri au legătură cu esența naturii umane. Analizând natura oamenilor, vei vedea că toți oamenii I se împotrivesc lui Dumnezeu. Toți sunt demoni și nu există nicio persoană cu adevărat bună. Doar analizând natura oamenilor, poți să cunoști cu adevărat corupția și esența omului și să înțelegi cui îi aparțin oamenii de fapt, ce le lipsește cu adevărat oamenilor, cu ce ar trebui să fie echipați și cum ar trebui să trăiască o asemănare umană. Adevărata disecare a naturii unei persoane nu este ușoară și nu se poate face fără a experimenta cuvintele lui Dumnezeu sau a avea experiențe adevărate.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce ar trebui să se știe despre transformarea firii omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 560)

Cum să cunoști natura unei persoane? Ce lucruri alcătuiesc natura unei persoane? Tu cunoști doar neajunsurile, defectele, intențiile, noțiunile, negativitatea și neascultarea omului, dar nu ești în stare să descoperi lucrurile din natura omului. Știi doar despre stratul exterior, fără a fi capabil să îi descoperi originea, iar acest lucru nu constituie cunoașterea naturii omului. Unii oameni își recunosc carențele și negativitatea, spunând: „Eu

îmi înțeleg natura. Vezi, îmi recunosc aroganța. Nu înseamnă asta să-mi cunosc natura?” Aroganța este o parte a naturii omului, așa stau lucrurile. Cu toate acestea, nu e suficient să recunoaștem asta în sensul doctrinar. Ce înseamnă să-ți cunoști propria natură? Cum poate fi cunoscută? Din ce aspecte este cunoscută? Cât de specific ar trebui percepută natura unei persoane din lucrurile pe care le dezvăluie aceasta? În primul rând, poți să vezi natura unei persoane prin interesele sale. De exemplu, unii manifestă o adorație specială pentru oameni celebri și eminenți, alții adoră în special cântăreții sau vedetele de film, iar unii au o afecțiune aparte pentru jocuri. Din aceste preferințe, putem să vedem care e natura acestor oameni. Iată un simplu exemplu: unii oameni ar putea să idolatrizeze într-adevăr un anumit cântăreț. În ce măsură îl idolatrizează? Până într-acolo încât sunt obsedați de fiecare mișcare, zâmbet și cuvânt al acestui cântăreț. Fac o obsesie pentru acest cântăreț și chiar fotografiază tot ce poartă și încep să îl imite. Ce problemă arată acest nivel de idolatrizare față de o persoană? Arată că o astfel de persoană are numai acele lucruri de necredincios în inima sa și că nu deține adevărul, nu are lucruri pozitive și, cu atât mai puțin, nu Îl are pe Dumnezeu în inimă. Toate lucrurile la care se gândește această persoană, pe care le iubește și le caută sunt ale Satanei. Aceste lucruri ocupă inima acestei persoane, inimă care ajunge să le cadă pradă. Puteți spune care sunt esența și natura sa? Dacă un lucru este iubit până la extrem, atunci acela poate să devină viața unei persoane și să-i ocupe inima, dovedind pe deplin că persoana se închină la idoli și nu-L vrea pe Dumnezeu și că, în schimb, îl iubește pe diavol. Așadar, se poate deduce că natura unei astfel de persoane este una care îl iubește pe diavol și i se închină, care nu iubește adevărul și nu-L vrea pe Dumnezeu. Nu este acesta modul corect de a vedea natura cuiva? Este întru totul corect. Așa ar trebui să fie analizată natura omului. De exemplu, unii oameni îl idolatrizează în special pe Pavel. Le place să

iasă și să țină discursuri și să lucreze, le place să participe la întâlniri și să predice și le place să-i facă pe oameni să îi asculte, să îi venereze și să se învârtă în jurul lor. Le place să aibă un loc în mintea altora și apreciază când alții prețuiesc imaginea pe care le-o prezintă. Să le analizăm natura din aceste comportamente. Care este natura lor? Dacă ei se comportă într-adevăr în acest fel, atunci este suficient pentru a arăta că sunt aroganți și îngâmfați. Ei nu I se închină deloc lui Dumnezeu; ei caută un statut mai înalt și vor să aibă autoritate asupra celorlalți, să-i posede și să aibă un loc în inimile lor. Aceasta este imaginea clasică a Satanei. Aspectele naturii lor care ies în evidență sunt aroganța și îngâmfarea, refuzul de a I se închina lui Dumnezeu și o dorință de a fi venerați de alții. Astfel de comportamente vă pot oferi o imagine foarte clară despre natura lor. De exemplu, unora chiar le place să profite de lucruri pe nedrept, în detrimentul altora, iar acești oameni caută să-și împlinească propriile interese în toate lucrurile. Orice fac ei trebuie să le fie de folos, altfel nu vor face acel lucru. Nu se deranjează cu nimic, cu excepția cazului în care le oferă un anumit avantaj și, în spatele acțiunilor lor, există întotdeauna motive ascunse. Ei vorbesc de bine pe oricine le aduce foloase și promovează pe oricine îi flatează. Chiar și atunci când oamenii lor preferați au probleme, vor spune că acei oameni sunt corecți și vor încerca din greu să îi apere și să îi acopere. Ce natură au asemenea oameni? Prin aceste comportamente, le puteți vedea clar natura. Se străduiesc să profite pe nedrept prin acțiunile lor, dedându-se în mod constant unor comportamente tranzacționale în fiecare situație, și puteți fi siguri că natura lor este una care râvnește profitul din toată inima. În tot ceea ce fac, sunt preocupați doar de ei înșiși. Nu se vor trezi devreme decât dacă le va fi de folos. Sunt cei mai egoiști dintre oameni și sunt veșnic nesătui. Natura lor este demonstrată de dragostea lor pentru profit și de lipsa oricărei iubiri pentru adevăr. Unii bărbați sunt captivați de femei, prostindu-

se cu ele oriunde se duc. Femeile frumoase sunt obiectele afecțiunii acestor oameni și au cea mai mare stimă în inimile lor. Sunt dispuși să-și dea viața și să sacrifice totul pentru femeile frumoase; femeile sunt cele care le umplu inimile. Care este natura acestor bărbați? Natura lor este să iubească femeile frumoase și să le venereze și să iubească răul. Sunt niște desfrânați cu o natură rea, lacomă. De ce spun că aceasta este natura lor? Acțiunile lor dezvăluie o natură lacomă. Aceste comportamente nu sunt doar fărădelegi ocazionale, și nici acești oameni nu sunt doar puțin mai răi decât cei de rând, mai degrabă au devenit pe deplin stăpâniți de aceste lucruri, care au devenit însăși natura și esența lor. Astfel, aceste lucruri au devenit manifestări ale naturii lor. Părțile componente ale naturii unei persoane se dezvăluie în mod constant. Orice face o persoană, indiferent despre ce e vorba, poate dezvălui natura acelei persoane. Oamenii au propriile motive și țeluri pentru tot ceea ce fac și, fie că e vorba de a oferi ospitalitate, de a predica Evanghelia sau orice alt tip de lucrare, ei pot dezvălui părți ale naturii lor fără a fi conștienți de asta, întrucât natura unei persoane este însăși viața sa, iar oamenii sunt conduși de natura lor pe parcursul întregii vieți. Natura unei persoane nu este dezvăluită doar ocazional sau întâmplător; mai degrabă, ea poate reprezenta complet esența unei persoane. Tot ce se revarsă din oasele și sângele oamenilor este reprezentativ pentru natura și viața lor. Unii oameni iubesc femeile frumoase. Alții iubesc banii. Unii manifestă o iubire aparte pentru statut. Alții pun preț în special pe reputație și pe imaginea lor. Unii iubesc și venerează în mod deosebit idoli. Și unii oameni sunt, în mod special, aroganți și vanitoși, fără a ceda nimănui în inimile lor și luptând pentru statut, le place să iasă în evidență și să aibă autoritate asupra celorlalți. Există o varietate de naturi diferite. Ele pot diferi printre oameni, însă elementele lor comune sunt împotrivirea și trădarea față de Dumnezeu. În sensul acela sunt toate identice.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 561)

Toată omenirea a fost coruptă de Satana, iar natura omului este să-L trădeze pe Dumnezeu. Cu toate acestea, printre toți oamenii care au fost corupți de Satana există unii care pot să se supună lucrării lui Dumnezeu și să accepte adevărul. Aceștia sunt oamenii care pot dobândi adevărul și obține o transformare a firii. Unii oameni nu urmăresc adevărul și, în schimb, doar urmează curentul. Ei vor asculta și vor face tot ce le spui să facă, pot să se lepede de lucruri și să se sacrifice și pot îndura orice suferință. Astfel de oameni au puțină conștiință și rațiune și speră să fie mântuiți și să supraviețuiască, dar firea lor nu se poate schimba pentru că nu urmăresc adevărul și se mulțumesc doar cu înțelegerea doctrinei. Ei nu spun sau nu fac lucruri care lezează conștiința, își pot îndeplini cu sinceritate îndatoririle și pot accepta părtășia despre adevăr cu privire la orice problemă. Totuși, ei nu depun un efort serios pentru a căuta adevărul, mintea lor este confuză și nu pot înțelege niciodată esența adevărului. Este imposibil ca firile lor să se schimbe. Dacă dorești să fii curățit de corupție și să treci printr-o schimbare în firea vieții tale, atunci trebuie să ai dragoste pentru adevăr și capacitatea de a accepta adevărul. Ce înseamnă să accepți adevărul? Acceptarea adevărului înseamnă că, indiferent ce fel de fire coruptă ai sau care dintre otrăvurile marelui balaur roșu – otrăvurile Satanei – sunt în natura ta, atunci când cuvintele lui Dumnezeu dezvăluie aceste lucruri, ar trebui să le recunoști și să te supui, nu poți face o alegere diferită și ar trebui să te cunoști conform cuvintelor lui Dumnezeu. Asta înseamnă să fii capabil să accepți cuvintele lui Dumnezeu și să accepți adevărul. Indiferent ce spune Dumnezeu, indiferent cât de severe sunt cuvântările Lui, și indiferent ce cuvinte folosește El, poți să le accepți atât timp cât ceea

ce spune El este adevărul și le poți recunoaște atât timp cât se conformează realității. Poți să te supui cuvintelor lui Dumnezeu indiferent cât de profund le înțelegi, precum și să accepți și să te supui luminii dezvăluite de Duhul Sfânt și despre care au părtășie frații și surorile tale. Atunci când o astfel de persoană a urmărit adevărul până la un anumit punct, ea poate dobândi adevărul și o transformare a firii sale. Chiar dacă oamenii care nu iubesc adevărul au puțină umanitate, pot face câteva fapte bune și se pot lepăda și sacrifica pentru Dumnezeu, sunt confuzi în privința adevărului și nu îl tratează cu seriozitate, astfel încât fire vieții lor nu se schimbă niciodată. Puteți vedea că Petru a avut umanitate asemănătoare cu cea a discipolilor, însă el a ieșit în evidență prin urmărirea ferventă a adevărului. Indiferent ce a spus Isus, el a cugetat cu seriozitate. Isus a întrebat: „Simon Barjona, Mă iubești?” Petru a răspuns cu sinceritate: „Îl iubesc doar pe Tatăl care este în ceruri, totuși, eu nu L-am iubit pe Domnul de pe pământ.” Mai târziu a înțeles, gândindu-se: „Nu este corect, Dumnezeul de pe pământ este Dumnezeul din ceruri. Nu este același Dumnezeu atât în cer, cât și pe pământ? Dacă Îl iubesc doar pe Dumnezeu din ceruri, atunci iubirea mea nu este reală. Trebuie să-L iubesc pe Dumnezeu de pe pământ, căci numai atunci iubirea mea va fi reală”. Astfel, Petru a ajuns să înțeleagă adevăratul sens al cuvântului lui Dumnezeu din ceea ce întrebase Isus. Pentru a-L iubi pe Dumnezeu și pentru ca această iubire să fie reală, trebuie să-L iubești pe Dumnezeul întrupat pe pământ. A iubi un Dumnezeu nedeslușit și invizibil nu este nici realist, nici practic, în timp ce a-L iubi pe Dumnezeul practic și vizibil este adevărul. Din cuvintele lui Isus, Petru a câștigat adevărul și o înțelegere a voii lui Dumnezeu. Evident, credința lui Petru în Dumnezeu se concentrase doar pe urmărirea adevărului. În cele din urmă, el a dobândit o iubire pentru Dumnezeul practic – Dumnezeul de pe pământ. Petru a fost deosebit de serios în urmărirea adevărului. De fiecare dată când Isus îl

sfătuia, el medita cu seriozitate la cuvintele lui Isus. Poate că medita luni de zile, un an sau chiar ani întregi înainte ca Duhul Sfânt să-l lumineze și să înțeleagă esența cuvintelor lui Dumnezeu. În acest fel, Petru a pătruns în adevăr și, făcând asta, firea vieții sale a fost transformată și reînnoită. Dacă o persoană nu urmărește adevărul, nu îl va înțelege niciodată. Poți să vorbești despre slove și doctrine de zece mii de ori, dar tot vor fi doar slove și doctrine. Unii oameni spun doar „Hristos este adevărul, calea și viața”. Chiar dacă repeți aceste cuvinte de zece mii de ori, tot va fi fără rost; nu le înțelegi nicicum sensul. De ce se spune că Hristos este adevărul, calea și viața? Oare poți exprima clar cunoștințele pe care le-ai acumulat despre asta din experiență? Ai intrat în realitatea adevărului, a căii și a vieții? Dumnezeu Și-a rostit cuvintele pentru ca tu să le experimentezi și să dobândești cunoaștere. Doar să vorbești despre slove și doctrine este inutil. Te poți cunoaște pe tine însuți doar după ce ai înțeles și ai pătruns în cuvintele lui Dumnezeu. Dacă nu înțelegi cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu poți să te cunoști. Poți să dobândești discernământ numai atunci când înțelegi adevărul. Fără să înțelegi adevărul, nu ești capabil de discernământ. Poți să vezi lucrurile clar atunci când înțelegi adevărul. Fără să înțelegi adevărul, nu poți să vezi lucrurile clar. Te poți cunoaște doar atunci când înțelegi adevărul. Fără să înțelegi adevărul, nu te poți cunoaște. Firea ta se poate schimba doar atunci când ai dobândit adevărul. Fără adevăr, firea ta nu se poate schimba. Numai după ce ai dobândit adevărul poți sluji conform voii lui Dumnezeu. Fără să dobândești adevărul, nu poți sluji conform voii lui Dumnezeu. Numai după ce ai dobândit adevărul te poți închina lui Dumnezeu. Fără să înțelegi adevăr, chiar dacă I te închini, închinarea ta nu va fi altceva decât o săvârșire a riturilor religioase. Fără adevăr, nimic din ce faci nu este real. Dobândind adevărul, tot ceea ce faci este real. Toate aceste lucruri depind de dobândirea adevărului din cuvintele lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 562)

Să ajungi la o adevărată înțelegere a cuvintelor lui Dumnezeu nu este o chestiune simplă. Nu gândi astfel: „Pot să interpretez sensul textual al cuvintelor lui Dumnezeu și toată lumea spune că interpretarea mea este bună și mă aprobă, așa că asta înseamnă că înțeleg cuvintele lui Dumnezeu”. Nu este același lucru cu înțelegerea cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă ai câștigat o oarecare lumină din cuvântările lui Dumnezeu și ai înțeles adevăratul sens al cuvintelor Sale, dacă poți exprima intenția din spatele cuvintelor Sale și efectul pe care îl vor dobândi în cele din urmă – dacă înțelegi clar toate aceste lucruri – se poate considera că ai un anumit nivel de înțelegere a cuvintelor lui Dumnezeu. Așadar, înțelegerea cuvintelor lui Dumnezeu nu este chiar așa de simplă. Doar pentru că poți da o explicație înflorită cu privire la sensul literal al cuvintelor lui Dumnezeu, nu înseamnă că le înțelegi. Oricât ai putea să le explici sensul literal, explicația ta tot se bazează pe imaginația omului și pe un mod de gândire uman. Este inutilă! Cum poți înțelege cuvintele lui Dumnezeu? Cheia este să cauți adevărul dinlăuntrul lor. Numai în acest mod poți înțelege cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu nu rostește niciodată cuvinte goale. Fiecare propoziție pe care o rostește conține detalii care sigur vor fi revelate mai departe în cuvintele Lui și pot fi exprimate diferit. Omul nu poate înțelege modurile în care Dumnezeu exprimă adevărul. Cuvântările lui Dumnezeu sunt foarte profunde și nu pot fi înțelese ușor cu gândirea umană. Oamenii pot descoperi în mare întregul sens al fiecărui aspect al adevărului atât timp cât depun un efort. Detaliile care rămân le vor fi aduse în timpul experienței lor ulterioare, prin luminarea Duhului Sfânt. O parte este chibzuirea și înțelegerea cuvintelor lui Dumnezeu și cercetarea

conținutului lor specific prin citirea lor. O altă parte este înțelegerea semnificației cuvintelor lui Dumnezeu prin experimentarea lor și obținerea luminării de la Duhul Sfânt. Prin progresul constant în aceste două aspecte, poți ajunge să înțelegi cuvântul lui Dumnezeu. Dacă îl interpretezi la nivel literal, textual sau prin prisma propriilor gânduri și închipuiri, atunci chiar dacă îl explici înflorit și elocvent, tot nu înțelegi realmente adevărul și totul se bazează încă pe gândirea și închipuirile umane. Nu se dobândește din luminarea Duhului Sfânt. Oamenii sunt predispuși să interpreteze cuvintele lui Dumnezeu pe baza noțiunilor și închipuirilor proprii și pot chiar să interpreteze greșit cuvintele lui Dumnezeu în afara contextului, făcându-i pasibili să-L înțeleagă greșit și să-L judece pe Dumnezeu, iar acest lucru este problematic. Prin urmare, adevărul este dobândit în principal prin înțelegerea cuvintelor lui Dumnezeu și prin luminarea Duhului Sfânt. A fi capabil să înțelegi și să explici sensul literal al cuvântului lui Dumnezeu nu înseamnă că ai dobândit adevărul. Dacă înțelegerea sensului literal al cuvântului lui Dumnezeu ar însemna că ai înțeles adevărul, atunci ar trebui doar să ai puțină educație și cunoaștere, așa că de ce ai avea nevoie de luminarea Duhului Sfânt? Este lucrarea lui Dumnezeu un lucru pe care mintea omenească îl poate înțelege? Prin urmare, înțelegerea adevărului nu se bazează pe noțiuni sau închipuiri umane. Ai nevoie de luminarea, iluminarea și îndrumarea Duhului Sfânt pentru a avea experiență și cunoștințe reale. Acesta este procesul de înțelegere și dobândire a adevărului și reprezintă, totodată, o condiție necesară.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 563)

Cum înțelegi natura omului? Cel mai important lucru este să o deosebim din perspectiva viziunilor sale asupra lumii, a vieții și a valorilor.

Toți cei care sunt ai diavolului trăiesc pentru sine. Viziunea lor asupra vieții și maximele provin, în principal, din spusele Satanei, precum: „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate”, „Oamenii mor pentru avere cum păsările mor pentru hrană” și alte astfel de sofisme. Toate aceste cuvinte rostite de acei regi diavoli, de cei importanți și de filosofi au devenit chiar viața omului. În special, majoritatea cuvintelor lui Confucius, care este apreciat de chinezi ca un „înțelept”, au devenit viața oamenilor. Există, de asemenea, faimoasele proverbe din budism și taoism, precum și clasicele zicale des citate ale diverselor figuri renumite. Toate acestea sunt pledoarii ale filosofiilor și naturii Satanei. Ele sunt, de asemenea, cele mai bune ilustrări și explicații privind natura Satanei. Toate aceste otrăvuri care au fost inculcate în inima omului provin de la Satana și nici cea mai mică parte din ele nu provine de la Dumnezeu. De asemenea, astfel de cuvinte diavolești se opun direct cuvântului lui Dumnezeu. Este absolut clar că realitățile tuturor lucrurilor pozitive provin de la Dumnezeu și că toate lucrurile negative care-l otrăvesc pe om provin de la Satana. Prin urmare, poți discerne natura unei persoane și cui aparține ea, uitându-te la perspectivele sale asupra vieții și la valorile sale. Satana îi corupe pe oameni prin educație și influența guvernelor naționale, a celor celebri și măreți. Cuvintele lor diavolești au devenit viața și natura omului. „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate” este o bine-cunoscută zicală satanică care a fost insuflată în fiecare și care a devenit viața omului. Există alte câteva cuvinte ale filosofiilor de viață care sunt, de asemenea, ca acestea. Satana folosește cultura tradițională a fiecărei națiuni pentru a educa, înșela și corupe oamenii, determinând omenirea să cadă și să fie înghițită de un abis nemărginit al distrugerii și, în final, oamenii sunt distruși de Dumnezeu pentru că ei îl slujesc pe Satana și I se opun lui Dumnezeu. Unii oameni au slujit drept funcționari publici în societate

vreme de câteva decenii. Imaginează-ți că pun următoarea întrebare: „Te-ai descurcat atât de bine în această funcție, care sunt principalele zicale celebre după care trăiești?” S-ar putea să spună: „Singurul lucru pe care îl înțeleg este acesta: «Funcționarii nu îngreunează lucrurile pentru cei care vin cu daruri, iar cei ce nu lingușesc nu obțin nimic.»” Aceasta este filosofia satanică pe care se bazează cariera ei. Nu sunt oare aceste cuvinte reprezentative pentru natura unor astfel de oameni? Folosirea fără scrupule a oricărui mijloc pentru a obține o poziție a devenit natura sa, iar oficialitatea și succesul în carieră sunt scopurile sale. Există încă multe otrăvuri satanice în viața, conduita și comportamentul oamenilor. De exemplu: toate filosofiile lor de viață, modurile lor de a face lucrurile și maximele lor sunt pline de otrăvurile marelui balaur roșu și toate acestea vin de la Satana. Așadar, toate lucrurile care curg prin oasele și sângele oamenilor sunt ale Satanei. Toți acei oficiali, cei ce dețin puterea și cei ce sunt împliniți au propriile lor căi și secrete pentru succes. Nu sunt oare asemenea secrete perfect reprezentative pentru natura lor? Au făcut lucruri așa de mari pe lume și nimeni nu poate înțelege uneltirile și intrigile ce stau în spatele lor. Asta arată efectiv cât de perfidă și de malițioasă este natura lor. Omul a fost corupt prea profund de Satana. Veninul Satanei curge prin sângele fiecărei persoane și se poate spune că natura omului este coruptă, rea, antagonistă și în opoziție cu Dumnezeu, plină de filosofiile și otrăvurile Satanei și cufundată în ele. A devenit în totalitate natura și esența Satanei. Iată de ce oamenii I se împotrivesc lui Dumnezeu și I se opun. Omul poate cu ușurință să ajungă să se cunoască dacă natura lui poate fi analizată astfel.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 564)

Esențial privind auto-reflecția și cunoaștere de sine este următorul lucru: cu cât simți mai mult că în anumite domenii te-ai descurcat bine sau că ai făcut ceea ce era corect și cu cât crezi mai mult că poți satisface voia lui Dumnezeu sau ești capabil să te lauzi în anumite domenii – cu atât merită mai mult să te cunoști pe tine însuți și cu atât merită mai mult să intri în profunzimea lor pentru a vedea ce impurități există în tine și să vezi ce lucruri din tine nu pot satisface voia lui Dumnezeu. Să-l luăm ca exemplu pe Pavel. Pavel era deosebit de învățat și a suferit foarte mult în lucrarea sa de predicare. Era deosebit de adorat de către mulți. Drept urmare, după ce a săvârșit multă lucrare, a presupus că, pentru el, va fi pusă deoparte o coroană. Lucrul acesta l-a determinat să meargă din ce în ce mai departe pe calea greșită, până când, în cele din urmă, a fost pedepsit de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Pavel nu s-a concentrat pe căutarea adevărului din cuvintele Domnului Isus; nu a crezut decât în propriile noțiuni și închipuiri. El a crezut că, atât timp cât va face câteva lucruri bune și va da dovadă de câteva comportamente bune, va fi lăudat și răsplătit de Dumnezeu. Până la urmă, propriile noțiuni și închipuiri i-au orbit duhul și au acoperit adevărul cu privire la corupția sa. Însă oamenii nu erau capabili să discearnă acest lucru, nu aveau cunoștință de aceste chestiuni și astfel, înainte ca faptul acesta să fie scos la lumină de către Dumnezeu, ei l-au considerat mereu pe Pavel un standard pe care să-l atingă, un exemplu după care să trăiască, și l-au privit ca pe cineva căruia tânjeau să i se asemene, ca pe idolul căutării lor. Cazul lui Pavel este un avertisment pentru fiecare dintre aleșii lui Dumnezeu. Mai ales atunci când noi, cei care Îl urmăm pe Dumnezeu, putem să suferim și să plătim prețul în îndatoririle noastre și, în timp ce Îl slujim pe Dumnezeu, simțim că suntem credincioși și Îl iubim pe Dumnezeu, așa că, în astfel de momente, ar trebui să reflectăm asupra noastră și să ne înțelegem și mai mult în ceea ce privește calea pe care o luăm, lucru care este foarte necesar.

Acest lucru se datorează faptului că ceea ce crezi că este bun este ceea ce vei stabili ca fiind corect și nu te vei îndoi de asta, nu vei reflecta asupra acestui lucru sau nu vei analiza dacă există ceva în acesta care să se împotrivească lui Dumnezeu. De exemplu, sunt oameni care se cred foarte buni la inimă. Nu îi urăsc sau rănesc niciodată pe ceilalți și întotdeauna dau o mână de ajutor fraților sau surorilor a căror familie se află în dificultate, ca nu cumva problema lor să rămână nerezolvată; au multă bunăvoință și fac tot ce le stă în putere să îi ajute pe toți. Totuși, nu se concentrează niciodată asupra practicării adevărului și nu au nicio intrare în viață. Care este rezultatul unui asemenea ajutor? Își ignoră propria viață și, totuși, sunt foarte mulțumiți de ei înșiși și extrem de satisfăcuți de tot ce au făcut. În plus, se mândresc mult cu asta, crezând că nimic din tot ce au făcut nu a contravenit adevărului și că tot ceea ce au făcut este cu siguranță suficient ca să mulțumească voia lui Dumnezeu și că sunt adevărați credincioși în Dumnezeu. Își consideră bunătatea naturală ca pe ceva de valorificat și, de îndată ce fac asta, inevitabil ajung să creadă că aceasta este adevărul. În realitate, tot ce fac ei este un bine omenesc. Ei nu practică deloc adevărul, deoarece fac acest lucru în fața oamenilor și nu înaintea lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin practică potrivit cerințelor lui Dumnezeu și adevărului. Prin urmare, toate acțiunile lor sunt în zadar. Niciunul dintre aceste lucruri pe care le fac nu reprezintă practicarea adevărului și niciunul nu este practicarea cuvintelor lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin Îi respectă voia; mai degrabă, ei folosesc bunătatea umană și buna conduită ca să îi ajute pe ceilalți. Pe scurt, ei nu caută voia lui Dumnezeu în ceea ce fac și nici nu se poartă în conformitate cu cerințele Lui. Dumnezeu nu laudă acest tip de comportament bun al omului; din punctul de vedere al lui Dumnezeu este de condamnat și nu merită să Și-l aducă aminte.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 565)

Cheia pentru dobândirea unei schimbări a firii este cunoașterea propriei naturi, iar lucrul acesta trebuie să se întâmple în conformitate cu revelațiile de la Dumnezeu. Numai din cuvântul lui Dumnezeu poate cineva să-și cunoască natura hidoasă, să recunoască în propria natură diferitele otrăvuri ale Satanei, să își dea seama că este nechibzuit și ignorant și să recunoască elementele slabe și negative din natura sa. După ce acestea sunt pe deplin cunoscute și ești cu adevărat în stare să te urăști și să te lepezi de trup, să duci la îndeplinire în mod constant cuvântul lui Dumnezeu, să urmărești constant adevărul în timp ce-ți îndeplinești îndatoririle, să obții o schimbare a firii tale și să devii o persoană care-L iubește cu adevărat pe Dumnezeu, atunci vei fi pornit pe calea lui Petru. Fără harul lui Dumnezeu și fără luminarea și îndrumarea Duhului Sfânt ar fi dificil să mergi pe această cărare, deoarece oamenii nu dețin adevărul și nu sunt în stare să se trădeze singuri. A merge pe calea desăvârșirii lui Petru se bazează în primul rând pe hotărâre, credință și nădejde în Dumnezeu. Mai mult, omul trebuie să se supună lucrării Duhului Sfânt; fără cuvintele lui Dumnezeu, nu se poate descurca în nicio privință. Acestea sunt aspectele cheie, dintre care niciunul nu poate fi încălcat. A ajunge să te cunoști prin experiență este foarte dificil; fără lucrarea Duhului Sfânt, este zadarnic. Ca să meargă pe calea lui Petru, omul trebuie să se concentreze asupra cunoașterii de sine și a transformării firii sale. Calea lui Pavel nu a fost aceea de a căuta viața sau de a se concentra asupra cunoașterii de sine; el s-a concentrat mai ales asupra săvârșirii lucrării și a influenței și elanului acesteia. Motivația lui a fost să câștige binecuvântările lui Dumnezeu în schimbul lucrării și suferinței sale și să primească recompense de la Dumnezeu. Această motivație a fost greșită. Pavel nu s-a concentrat asupra vieții și nici nu a acordat vreo importanță faptului de a dobândi o schimbare a firii; s-a

concentrat doar la recompense. Deoarece a avut țeluri greșite, și calea pe care a mers a fost, desigur, greșită. Asta s-a întâmplat din cauza naturii sale arogante și îngâmfate. În mod clar, Pavel nu avea niciun adevăr și nici nu avea conștiință sau rațiune. Mântuindu-i și schimbându-i pe oameni, Dumnezeu le transformă, în primul rând, firile. Scopul cuvintelor Sale este de a dobândi în oameni rezultatul schimbării firi și capacitatea de a-L cunoaște pe Dumnezeu, de a I se supune și de a-L venera într-un mod normal. Acesta este scopul cuvintelor lui Dumnezeu și al lucrării Sale. Modul de căutare al lui Pavel încălca direct voia lui Dumnezeu și era în conflict cu aceasta; era întru totul contrar acesteia. Totuși, modul de a căuta al lui Petru concorda pe deplin cu voia lui Dumnezeu: el s-a concentrat pe viață și pe schimbările în privința firii, care este tocmai rezultatul pe care Dumnezeu Își dorește să îl obțină în ființele umane cu lucrarea Sa. Calea lui Petru este, așadar, binecuvântată și primește laudele lui Dumnezeu. Întrucât calea lui Pavel încalcă voia lui Dumnezeu, El o detestă și o blestemă. Pentru a merge pe calea lui Petru, trebuie să cunoaștem voia lui Dumnezeu. Dacă un om este într-adevăr capabil să-I înțeleagă pe deplin voia prin cuvintele Sale – adică să înțeleagă ce vrea Dumnezeu să facă din om și, în final, ce rezultat Își dorește să obțină – doar atunci poate să înțeleagă cu exactitate ce cale să urmeze. Dacă nu înțelegi pe deplin calea lui Petru și ai doar dorința de a o urma, nu vei putea să pornești pe aceasta. Cu alte cuvinte, s-ar putea să cunoști o mulțime de doctrine, dar, în cele din urmă, să nu poți intra în realitate. Deși s-ar putea să pătrunzi superficial, nu vei fi în stare să obții niciun rezultat real.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 566)

În zilele noastre, majoritatea oamenilor se înțeleg pe ei înșiși superficial. Nu au ajuns deloc să cunoască limpede lucrurile care fac parte

din natura lor. Ei nu cunosc decât câteva dintre stările corupte pe care le dezvăluie, lucrurile pe care este probabil să le facă sau puține dintre neajunsurile lor, iar asta îi face să creadă că se cunosc pe ei înșiși. Dacă, în plus, respectă câteva reguli, se asigură că nu greșesc în anumite domenii și reușesc să evite săvârșirea anumitor fărădelegi, atunci ei cred că au realitatea în credința lor în Dumnezeu și presupun că vor fi mântuiți. Aceasta este numai imaginația umană. Dacă respecți acele lucruri, oare vei deveni într-adevăr capabil să te înfrânezi de la a comite vreo fărădelege? Vei fi dobândit o reală schimbare a firii? Vei trăi cu adevărat asemănarea unei ființe umană? Poți, într-adevăr, să-L mulțumești astfel pe Dumnezeu? Absolut nu – acest lucru este sigur. Credința în Dumnezeu dă roade numai atunci când avem standarde înalte și obținem adevărul și o oarecare transformare în firea vieții. Acest lucru necesită în primul rând dedicare pentru a se cunoaște pe sine. În cazul în care cunoașterea de sine a oamenilor este prea superficială, li se va părea imposibil să rezolve probleme, iar firile vieții lor pur și simplu nu se vor schimba. Este necesar să te cunoști la un nivel profund, ceea ce înseamnă să-ți cunoști natura: ce elemente sunt incluse în acea natură, cum au luat naștere aceste lucruri și de unde au venit. Mai mult decât atât, chiar ești capabil să urăști aceste lucruri? Ți-ai văzut vreodată sufletul urât și natura malefică? Dacă ești într-adevăr în stare să vezi adevărul despre tine, atunci te vei detesta. Atunci când te vei detesta și, apoi, vei pune cuvântul lui Dumnezeu în practică, vei putea să te lepezi de trup și să ai puterea de a îndeplini adevărul fără a crede că este obositor. De ce mulți oameni își urmează preferințele trupești? Deoarece se consideră a fi destul de buni, simțind că acțiunile lor sunt corecte și îndreptățite, că nu au defecte și că au întru totul dreptate, ei sunt, prin urmare, capabili să acționeze presupunând că dreptatea este de partea lor. Când o persoană recunoaște care este adevărata sa natură – cât de urâtă, cât

de demnă de dispreț și cât de demnă de milă este – atunci ea nu este peste măsură de mândră de sine, nu este prea arogantă și nu este prea încântată de ea însăși ca înainte. O astfel de persoană simte: „Trebuie să fiu cinstit și realist în a practica ceva din cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu, atunci nu mă voi ridica la standardul de a fi uman și mă voi rușina să trăiesc în prezența lui Dumnezeu”. Ea se vede cu adevărat ca fiind măruntă, cu adevărat neînsemnată. În acest moment, devine ușor pentru ea să îndeplinească adevărul și va părea că este oarecum așa cum trebuie să fie un om. Oamenii sunt în stare să se lepede de trup numai atunci când se detestă cu adevărat. Dacă nu se detestă, nu vor putea să se lepede de trup. Să te detești cu adevărat nu este o chestiune simplă. Există multe lucruri care trebuie găsite în tine: în primul rând, să-ți cunoști propria natură; și, în al doilea rând, să te vezi nevoiaș și jalnic, să te vezi ca fiind extrem de mic și nesemnificativ și să-ți vezi sufletul deplorabil și murdar. Când cineva vede pe deplin ceea ce este cu adevărat, iar acest rezultat este obținut, atunci câștigă într-adevăr cunoașterea de sine și se poate spune că a ajuns să se cunoască pe deplin. Doar atunci poate să se urască cu adevărat, mergând atât de departe până la a se blestema, și poate să simtă cu adevărat că a fost profund corupt de Satana, încât nici măcar nu mai seamănă cu o ființă umană. Apoi, într-o zi, când amenințarea morții va apărea, o astfel de persoană va gândi: „Aceasta este dreapta pedeapsă a lui Dumnezeu. Dumnezeu este, într-adevăr, drept; chiar ar trebui să mor!” În acest punct, nu se va plânge, cu atât mai puțin Îl va învinui pe Dumnezeu, simțind pur și simplu că este atât de nevoiașă și jalnică, atât de murdară și de coruptă încât ar trebui să fie alungată și distrusă de Dumnezeu, iar un suflet ca al ei nu se cade să trăiască pe pământ. Prin urmare, această persoană nu se va plânge de Dumnezeu și nu I se va împotrivi, cu atât mai puțin Îl va trăda pe Dumnezeu. Dacă un om nu se cunoaște și, totuși, se consideră a fi destul de bun, atunci când moartea îi

va bate la ușă, omul acesta va gândi: „M-am descurcat atât de bine în credința mea. Cât de mult am căutat! Am dat atât de mult, am suferit atât de mult, dar, în cele din urmă, Dumnezeu îmi cere acum să mor. Nu știu unde este dreptatea lui Dumnezeu. De ce îmi cere El să mor? Dacă eu trebuie să mor, atunci cine va fi mântuit? Nu va fi sfârșitul rasei umane?” În primul rând, această persoană are noțiuni despre Dumnezeu. În al doilea rând, această persoană se plânge și nu dă dovadă de niciun pic de ascultare. Este ca în cazul lui Pavel: când a fost aproape să moară, nu se cunoștea pe sine, iar când pedeapsa lui Dumnezeu a fost aproape, a fost totul prea târziu.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 567)

Mai exact, a urma calea lui Petru în propria credință înseamnă a păși pe calea urmăririi adevărului, care este și calea de a ajunge la cunoașterea de sine și a-și schimba firea. Numai pășind pe calea lui Petru va fi omul pe calea de a fi desăvârșit de Dumnezeu. Omului trebuie să-i fie clar cum anume să pășească pe calea lui Petru, precum și în ce fel s-o pună în practică. Mai întâi, omul trebuie să-și lase deoparte propriile intenții, preocupările nepotrivite și chiar familia și toate lucrurile ce țin de trup. Trebuie să fie devotat din toată inima; cu alte cuvinte, să se dedice complet cuvântului lui Dumnezeu, să se concentreze la a mânca și a bea din cuvintele lui Dumnezeu și a căuta adevărul și intenția din cuvintele Sale și să încerce să înțeleagă voia lui Dumnezeu în toate. Aceasta este metoda fundamentală și vitală de practică. Asta a făcut Petru după ce L-a văzut pe Isus și doar prin practicarea în acest fel se pot dobândi cele mai bune rezultate. Devoțiunea sinceră față de cuvântul lui Dumnezeu implică, în primul rând, căutarea adevărului și a intențiilor din cuvintele Sale, concentrarea asupra priceperii voii lui Dumnezeu, a înțelegerii și obținerii de mai mult adevăr din cuvintele Lui. Când a citit cuvintele lui Dumnezeu,

Petru nu s-a concentrat pe înțelegerea doctrinelor, cu atât mai puțin s-a concentrat la obținerea cunoștințelor teologice. În schimb, el s-a concentrat la înțelegerea adevărului și voii lui Dumnezeu, precum și la obținerea unei înțelegeri a firii și a frumuseții lui Dumnezeu. Petru a încercat, de asemenea, să înțeleagă diferitele stări corupte ale omului din cuvintele lui Dumnezeu, precum și natura, esența și neajunsurile propriu-zise ale omului, îndeplinind prin asta cu ușurință toate cerințele lui Dumnezeu pentru a-L mulțumi. Petru a avut atât de multe practici corecte ce respectau cuvintele lui Dumnezeu. Acest lucru era cel mai potrivit cu voia Lui și era cea mai bună cale prin care o persoană putea coopera în timp ce experimenta lucrarea lui Dumnezeu. Când a experimentat sutele de încercări trimise de Dumnezeu, Petru s-a examinat cu strictețe în lumina fiecărui cuvânt al judecății lui Dumnezeu și al dezvăluirii omului de către Dumnezeu și în lumina fiecărui cuvânt al cerințelor Lui de la om și s-a străduit să priceapă cu acuratețe semnificația acelor cuvinte. El a încercat cu adevărat să reflecteze și să memoreze fiecare cuvânt pe care i l-a spus Isus și a obținut rezultate foarte bune. Practicând în acest fel, el a reușit să se înțeleagă pe sine din cuvintele lui Dumnezeu și nu numai că a ajuns să înțeleagă diferitele stări corupte și neajunsuri ale omului, ci a ajuns și să înțeleagă esența și natura omului. Aceasta înseamnă o adevărată înțelegere de sine. Din cuvintele lui Dumnezeu, Petru nu doar că a dobândit o adevărată înțelegere de sine, ci el a văzut și firea dreaptă a lui Dumnezeu, ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este, voia lui Dumnezeu pentru lucrarea Sa și cererile lui Dumnezeu pentru omenire. Din aceste cuvinte, el a ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu cu adevărat. El a ajuns să cunoască firea și esența lui Dumnezeu; a ajuns să cunoască și să înțeleagă ceea ce are Dumnezeu și ce este El, precum și frumusețea Lui și cererile Lui pentru om. Deși Dumnezeu nu a vorbit pe vremea aceea la fel de mult ca astăzi, rezultate în aceste

privințe au fost chiar și așa dobândite în Petru. Acesta a fost un lucru rar și prețios. Petru a trecut prin sute de încercări, dar el nu a suferit în zadar. Nu numai că a ajuns să se înțeleagă pe sine din cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, dar a ajuns, de asemenea, să Îl cunoască pe Dumnezeu. În plus, și-a concentrat atenția îndeosebi asupra cerințelor lui Dumnezeu pentru omenire, cuprinse în cuvintele Sale. În orice aspect omul ar trebui să Îl mulțumească pe Dumnezeu pentru a se conforma voii Sale, Petru a fost în stare să depună mult efort și să dobândească deplină claritate. Acest lucru a fost extrem de benefic în privința pătrunderii lui în viață. Despre orice lucru vorbea Dumnezeu, atât timp cât acele cuvinte erau în stare să devină viață și erau adevărul, Petru era capabil să le graveze în inima sa, pentru a le cumpăni și a le prețui frecvent. Auzind cuvintele lui Isus, el a fost capabil să le pună la inimă, ceea ce arată că era deosebit de concentrat pe cuvintele lui Dumnezeu și, în cele din urmă, a dobândit într-adevăr rezultate. Adică, a fost capabil să pună nestingherit cuvintele lui Dumnezeu în practică, să practice adevărul cu exactitate și să se conformeze voii lui Dumnezeu, să acționeze pe deplin în acord cu intenția lui Dumnezeu și să renunțe la propriile opinii și închipuiri. În felul acesta, Petru a pătruns în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Slujirea lui Petru a ajuns să fie în conformitate cu voia lui Dumnezeu în mare parte pentru că făcuse acest lucru.

Dacă cineva Îl poate mulțumi pe Dumnezeu în timpul îndeplinirii propriei datorii, este principial în cuvintele și acțiunile sale și poate pătrunde realitatea tuturor aspectelor adevărului, atunci este o persoană care este desăvârșită de către Dumnezeu. Se poate spune că lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu au fost complet eficiente pentru ea, iar cuvintele lui Dumnezeu au devenit viața sa, ea a dobândit adevărul și că este capabilă să trăiască în conformitate cu ale Lui cuvinte. După aceasta, natura trupului său – adică, însuși fundamentul existenței sale inițiale – se va zdruncina și

se va prăbuși. Numai după ce oamenii posedă cuvintele lui Dumnezeu drept propria lor viață, vor deveni ei oameni noi. Dacă ale lui Dumnezeu cuvinte devin viața oamenilor, dacă viziunea lucrării lui Dumnezeu, revelațiile și cerințele Lui cu privire la omenire și standardele pentru viața umană pe care El cere ca oamenii să le întrunească devin viața lor, dacă oamenii trăiesc conform acestor cuvinte și adevăruri, atunci sunt desăvârșiți de cuvintele lui Dumnezeu. Astfel de oameni au renăscut și au devenit oameni noi prin cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta este calea prin care Petru a urmărit adevărul. Aceasta este calea de a fi desăvârșit. Petru a fost desăvârșit de cuvintele lui Dumnezeu, el a câștigat viață din cuvintele lui Dumnezeu, adevărul exprimat de Dumnezeu a devenit viața lui, iar el a devenit o persoană care a dobândit adevărul.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 568)

Înainte ca oamenii să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu și să înțeleagă adevărul, natura Satanei este cea care preia controlul în ei şi îi domină. Ce lucruri specifice sunt în acea natură? De exemplu, de ce ești egoist? De ce trebuie să îți protejezi propria poziție? De ce ai emoții atât de puternice? De ce te bucuri de acele lucruri nedrepte? De ce îți plac cele rele? Care este baza preferinței tale pentru aceste lucruri? De unde vin aceste lucruri? De ce ești așa de fericit să le accepți? De pe acum, ați ajuns cu toții să înțelegeți că motivul principal din spatele tuturor acestor lucruri este că otrava Satanei e înăuntrul omului. Așadar, ce este otrava Satanei? Cum poate fi ea exprimată? De exemplu, dacă întrebi: „Cum ar trebui să trăiască oamenii? Pentru ce ar trebui să trăiască ei?”, oamenii vor răspunde: „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate”. Această singură frază exprimă sursa problemei. Filosofia și logica Satanei au

devenit viața oamenilor. Indiferent ce urmăresc oamenii, o fac pentru ei înșiși – și, astfel, trăiesc doar pentru ei înșiși. „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate” – aceasta este filosofia de viață a omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Aceste cuvinte au devenit deja natura omenirii corupte și sunt adevărata zugrăvire a naturii satanice pe care o are omenirea coruptă. Această natură satanică a devenit deja baza existenței omenirii corupte. Vreme de câteva mii de ani, omenirea coruptă a trăit cu acest venin al Satanei, chiar până în zilele noastre. Tot ceea ce face Satana este de dragul propriei pofte, de dragul propriilor ambiții și scopuri. Își dorește să-L depășească pe Dumnezeu, să se elibereze de Dumnezeu și să preia controlul asupra tuturor lucrurilor create de Dumnezeu. Astăzi, atât de corupți sunt oamenii de Satana: toți au naturi satanice, toți încearcă să-L tăgăduiască pe Dumnezeu și să I se împotrivească și vor să-și controleze propriile destine și încearcă să se opună orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu. Ambițiile și poftele lor sunt exact aceleași ca ale Satanei. Prin urmare, natura omului este natura Satanei. De fapt, mottourile și aforismele multor oameni reprezintă natura umană și reflectă esența corupției umane. Lucrurile pe care oamenii le aleg sunt propriile preferințe și toate reprezintă firile și preocupările lor. În fiecare cuvânt pe care îl spune o persoană și în tot ceea ce face, oricât de voalat ar fi, nu îi poate ascunde natura. De exemplu, fariseii predicau de obicei destul de frumos, dar când au auzit predicile și adevărurile exprimate de Isus, în loc să le accepte, le-au condamnat. Acest lucru a dezvăluit natura și esența fariseilor de a fi sătui de adevăr și de a-l urî. Unii oameni vorbesc destul de frumos și se pricep să se deghizeze, dar după ce alții se asociază cu ei o vreme, aceștia constată că natura lor este profund vicleană și necinstită. După o lungă perioadă de asociere cu ei, toți ceilalți le descoperă esența și natura. În final, ceilalți trag următoarea concluzie: ei nu rostesc niciodată un cuvânt adevărat și sunt

înșelători. Această afirmație reprezintă natura unor astfel de oameni și este cea mai bună ilustrare și dovadă a naturii și esenței lor. Filosofia lor de a trăi este de a nu spune nimănui adevărul, precum și de a nu avea încredere în nimeni. Natura satanică a omului conține multe filosofii și otrăvuri satanice. Uneori, nici măcar tu însuți nu ești conștient de ele și nu le înțelegi; cu toate acestea, fiecare moment din viața ta se bazează pe aceste lucruri. În plus, crezi că aceste lucruri sunt destul de corecte și rezonabile și deloc greșite. Acest lucru e suficient pentru a arăta că filosofiile Satanei au devenit natura oamenilor și că ei trăiesc în conformitate deplină cu ele, considerând acest mod de viață ca fiind bun și neavând deloc simțul pocăinței. Prin urmare, ei își dezvăluie constant natura satanică și trăiesc constant după filosofiile Satanei. Natura Satanei este viața omenirii și este natura și esența omenirii.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 569)

Sunteți acum oarecum capabili să recunoașteți firea coruptă pe care o dezvăluiți. Odată ce lucrurile corupte pe care sunteți încă în stare să le dezvăluiți și lucrurile ce sunt în contradicție cu adevărul pe care sunteți încă pasibili să le faceți vă devin clare, curățirea firii voastre corupte va fi ușoară. De ce, în multe chestiuni, oamenii nu se pot controla? Pentru că, în orice moment și în orice privință, ei sunt controlați de firile lor corupte, care îi constrâng și interferează cu ei în toate lucrurile. Când nu au necazuri și nu au căzut la pământ sau au devenit negativi, unii oameni simt invariabil că au statură și nu se sinchisesc atunci când cineva rău, un conducător fals sau un antihrist este expus și alungat. Ei sunt chiar în stare să se laude la toată lumea că: „Oricine altcineva ar putea cădea, dar nu eu. Oricine altcineva s-ar putea să nu-L iubească pe Dumnezeu, dar eu Îl iubesc”. Ei cred că pot să

rămână fermi în mărturia lor în orice situație sau context. Și rezultatul? Vine o zi când sunt testați și se plâng de Dumnezeu. Nu reprezintă acest lucru un eșec, o cădere? Nimic nu-i expune pe oameni mai mult decât atunci când sunt testați. Dumnezeu cercetează tainele lăuntrice ale inimii omului și oamenii nu trebuie să se laude niciodată. Indiferent cu ce se laudă, în privința acelui lucru vor cădea mai devreme sau mai târziu. Văzându-i pe alții căzând și eșuând într-un anumit context, ei nu se gândesc la asta și chiar cred că ei înșiși nu pot greși, că vor fi capabili să rămână fermi – dar și ei ajung să cadă și să eșueze în același context. Cum e posibil așa ceva? Asta se întâmplă pentru că oamenii nu-și înțeleg amănunțit natura și esența; cunoașterea de către ei a problemelor privind natura și esența lor încă este insuficient de profundă, așa că punerea adevărului în practică este foarte extenuantă pentru ei. De exemplu, unii oameni sunt foarte înșelători, necinstiți în vorbe și fapte și, totuși, dacă îi întrebi în ce privință este mai gravă firea lor coruptă, ei vor spune: „Sunt un pic înșelător”. Vor spune doar că sunt puțin înșelători, dar nu spun că însăși natura lor este înșelăciune și nu spun că sunt persoane înșelătoare. Cunoașterea de către ei a propriei stări corupte nu este atât de profundă și nu o privesc ca pe ceva atât de serios, și nici atât de temeinic ca alții. Ceilalți văd că această persoană este atât de înșelătoare și de necinstită, că frauda e în fiecare cuvânt al său, că vorbele și acțiunile sale nu sunt niciodată sincere – dar nu-și pot vedea atât de profund sinele. Orice cunoaștere pe care se întâmplă să o aibă este pur și simplu superficială. Ori de câte ori vorbesc și acționează, dezvăluie ceva în natura lor și, totuși, nu sunt conștienți de acest lucru. Ei cred că felul în care acționează nu reprezintă dezvăluirea corupției, ei cred că au pus deja adevărul în practică – dar pentru oamenii care privesc, această persoană este destul de perfidă și vicleană, cuvintele și acțiunile ei sunt foarte necinstite. Adică, oamenii au o înțelegere extrem de superficială a propriei naturi și

există o incongruență imensă între acest lucru și cuvintele lui Dumnezeu care îi judecă și îi expun. Aceasta nu este o greșeală în ceea ce dezvăluie Dumnezeu, ci mai degrabă lipsa oamenilor de înțelegere profundă a propriei naturi. Oamenii nu au o înțelegere fundamentală sau esențială despre ei înșiși; în schimb, se concentrează și își dedică energia către acțiuni și expresii exterioare. Chiar dacă cineva ar spune în mod ocazional ceva despre a se înțelege pe sine, nu ar fi foarte profund. Nimeni nu s-a gândit vreodată că sunt un anumit tip de persoană sau că au un anumit tip de natură din cauza faptului că au făcut un anumit tip de lucru sau că au dezvăluit un anumit lucru. Dumnezeu a dezvăluit natura și esența omenirii, dar oamenii înțeleg că modul lor de a face lucrurile și modul lor de a vorbi este imperfect și deficient; de aceea, este o sarcină extenuantă ca oamenii să pună adevărul în practică. Oamenii cred că greșelile lor sunt doar manifestări de moment, care sunt dezvăluite fără grijă, mai degrabă decât că sunt revelări ale naturii lor. Atunci când oamenii gândesc astfel, le este foarte greu să se cunoască cu adevărat și le este foarte greu să înțeleagă și să practice adevărul. Întrucât ei nu cunosc adevărul și nu sunt însetați de adevăr, când vine vorba despre a pune adevărul în practică, ei urmează regulile doar în mod superficial. Oamenii nu își consideră propria natură ca fiind prea coruptă și nu cred că sunt atât de răi încât ar trebui să fie distruși sau pedepsiți. Totuși, conform standardelor lui Dumnezeu, corupția oamenilor este prea profundă, ei sunt încă departe de standardul pentru mântuire, deoarece oamenii doar au unele acțiuni care nu încalcă fățiș adevărul, în timp ce, de fapt, ei nu practică adevărul și nu sunt ascultători față de Dumnezeu.

Modificările din comportamentul sau conduita unei persoane nu implică o schimbare a naturii sale. Motivul pentru care așa stau lucrurile este că modificările din purtarea unui om nu pot să-i schimbe în mod

esențial înfățișarea inițială, cu atât mai puțin să-i transforme natura. Practica unei persoane poate deveni profundă și mai mult decât respectarea unui set de reguli numai atunci când oamenii înțeleg adevărul și își cunosc propria natură și esență și sunt capabili să pună adevărul în practică. Modul în care omul practică în prezent adevărul nu corespunde încă standardelor și nu poate dobândi pe deplin tot ceea ce adevărul impune. Oamenii practică doar o parte din adevăr și numai atunci când se află în anumite stări și împrejurări pot pune o mică parte din adevăr în practică; nu este cazul ca ei să fie capabili să pună în practică adevărul în toate circumstanțele și în toate situațiile. Atunci când, ocazional, o persoană este fericită și starea ei este bună sau când are părtășie cu ceilalți și are o cale de practică în inimă, pe moment, este capabilă să facă unele lucruri care sunt în concordanță cu adevărul. Dar când trăiește cu oameni negativi și care nu urmăresc adevărul, este influențată de acești oameni, iar în inima ei pierde calea și este incapabilă să practice adevărul. Acest lucru arată că statura ei este prea mică, că încă nu înțelege realmente adevărul. Sunt unii indivizi care, dacă sunt îndrumați și conduși de oamenii potriviți, sunt capabili să pună în practică adevărul; dar dacă sunt păcăliți și perturbați de un conducător fals sau de un antihrist, nu numai că sunt incapabili să practice adevărul, dar sunt, de asemenea, susceptibili de a fi păcăliți să-i urmeze pe alți oameni. Astfel de oameni sunt încă în pericol, nu-i așa? Astfel de oameni, cu acest tip de statură, nu ar putea fi capabili să practice adevărul în toate problemele și contextele. Chiar dacă practică adevărul, acest lucru s-ar întâmpla doar atunci când sunt într-o stare de spirit bună sau îndrumați de alții; fără cineva bun care să-i conducă, ar exista momente în care ar fi încă în stare să facă lucruri care încalcă adevărul, în care s-ar abate încă de la cuvintele lui Dumnezeu. Și din ce cauză se întâmplă asta? Se întâmplă pentru că îți cunoști doar câteva dintre stările tale și nu îți cunoști propria

natură și esență și nu ai atins statura de a renunța la trup și a practica adevărul; ca atare, nu ai niciun control asupra lucrurilor pe care le vei face în viitor și nu poți garanta că vei fi capabil să rămâi ferm în orice situație sau test. Există momente în care te afli într-o anumită stare și poți să pui adevărul în practică și parcă dai dovadă de o oarecare schimbare, totuși, într-un mediu diferit, ești incapabil să îl pui în practică. Nu poți să controlezi acest lucru. Uneori poți să practici adevărul și alteori nu poți. Într-o clipă înțelegi și, în următoarea, ești confuz. În prezent, nu faci nimic rău, dar poate vei face în scurt timp. Asta dovedește că lucrurile corupte încă mai există înlăuntrul tău și, dacă ești incapabil de adevărata cunoaștere de sine, nu vor fi ușor de rezolvat. Dacă nu poți dobândi o înțelegere temeinică a propriei firi corupte și ești capabil, în cele din urmă, să faci lucruri care se împotrivesc lui Dumnezeu, atunci ești în pericol. Dacă poți să dobândești o perspectivă pătrunzătoare asupra naturii tale și să o urăști, vei putea să te controlezi, să te lepezi de tine și să pui adevărul în practică.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 570)

Scopul părtășiei clare despre adevăr este de a permite oamenilor să înțeleagă și să practice adevărul și să realizeze schimbări în firile lor. Nu este, pur și simplu, de a aduce lumină și puțină fericire în inimile lor odată ce înțeleg adevărul. Dacă înțelegi adevărul, dar nu îl practici, atunci nu are niciun rost să ai părtășie și să înțelegi adevărul. Care este problema atunci când oamenii înțeleg adevărul, dar nu îl pun în practică? Aceasta este dovada că ei nu iubesc adevărul, că în inimile lor, ei nu acceptă adevărul, caz în care vor pierde binecuvântările lui Dumnezeu și șansa la mântuire. În privința măsurii în care oamenii sunt capabili sau nu să obțină mântuirea, ceea ce este crucial este dacă sunt capabili să accepte și să practice adevărul. Dacă ai pus în practică toate adevărurile pe care le înțelegi, vei

primi luminarea, iluminarea și îndrumarea Duhului Sfânt și vei putea intra în realitatea adevărului, vei obține o înțelegere mai profundă a adevărului, vei dobândi adevărul și vei câștiga mântuirea lui Dumnezeu. Unii oameni sunt incapabili să practice adevărul, se plâng mereu că Duhul Sfânt nu-i luminează sau nu-i iluminează, că Dumnezeu nu le dă putere. Este greșit; aceasta înseamnă a-L înțelege greșit pe Dumnezeu. Luminarea și iluminarea Duhului Sfânt sunt construite pe temelia cooperării oamenilor. Oamenii trebuie să fie sinceri și dispuși să practice adevărul și, indiferent dacă înțelegerea lor este profundă sau superficială, trebuie să fie capabili să pună adevărul în practică. Numai atunci vor fi luminați și iluminați de Duhul Sfânt. Dacă oamenii înțeleg adevărul, dar nu îl pun în practică – dacă așteaptă doar ca Duhul Sfânt să acționeze și să-i oblige să-l pună în practică – nu sunt ei extrem de pasivi? Dumnezeu nu obligă niciodată oamenii să facă nimic. Dacă oamenii înțeleg adevărul, dar nu sunt dispuși să-l pună în practică, asta arată că nu iubesc adevărul sau că starea lor este anormală și există un fel de blocaj. Dar dacă oamenii sunt capabili să se roage lui Dumnezeu, și Dumnezeu va acționa; numai dacă nu sunt dispuși să practice adevărul și nici nu se roagă lui Dumnezeu, Duhul Sfânt nu va avea mijloace de a lucra în ei. De fapt, indiferent ce fel de dificultate au oamenii, aceasta poate fi întotdeauna rezolvată; cheia este dacă sunt sau nu capabili să practice conform adevărului. Astăzi, problemele corupției din voi nu sunt un cancer, nu sunt vreo boală incurabilă. Dacă vă puteți hotărî să practicați adevărul, veți primi lucrarea Duhului Sfânt și va fi posibil ca aceste firi corupte să se schimbe. Totul depinde dacă te poți decide să practici adevărul, aceasta este cheia. Dacă practici adevărul, dacă mergi pe calea urmăririi adevărului, atunci vei putea primi lucrarea Duhului Sfânt și vei putea fi mântuit cu siguranță. În cazul în care calea pe care mergi este cea greșită, atunci vei pierde lucrarea Duhului Sfânt, un pas greșit va naște un

altul și totul se va termina pentru tine și indiferent câți ani vei continua să crezi, nu vei putea obține mântuirea. De exemplu, atunci când lucrează, unii oameni nu se gândesc niciodată la cum să facă lucrarea într-un mod care să fie în beneficiul casei lui Dumnezeu și să fie în conformitate cu voia lui Dumnezeu – cu rezultatul că fac multe lucruri care sunt egoiste și josnice, care sunt disprețuite și urâte de Dumnezeu; și făcând aceasta, ei au fost dezvăluiți și alungați. Dacă, în toate lucrurile, oamenii sunt capabili să caute adevărul și să practice în conformitate cu adevărul, atunci au intrat deja pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu și astfel au speranța de a deveni cineva în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Unii oameni înțeleg adevărul, dar nu îl pun în practică. În schimb, ei cred că adevărul nu este altceva decât asta și nu își pot înlătura propriile înclinații și firi corupte. Oare nu sunt de râs astfel de oameni? Nu sunt ridicoli? Nu se cred ei mai deștepți decât toți ceilalți? Dacă oamenii sunt capabili să acționeze conform adevărului, atunci firile lor corupte se pot schimba. Dacă credința și slujirea lor față de Dumnezeu sunt în conformitate cu propria personalitate naturală, atunci niciunul dintre ei nu va putea realiza schimbări în firile sale. Există unii oameni care petrec toată ziua fierbând în durerea propriilor lor alegeri greșite. Având un adevăr de-a gata la dispoziție, ei nu se gândesc la el și nu încearcă să-l pună în practică, ci insistă să-și aleagă propria cale. Ce fel absurd de a te comporta este acesta; într-adevăr, ei nu recunosc un lucru bun când îl văd și sunt destinați să aibă multe greutăți în viață. Practicarea adevărului este atât de simplă; tot ceea ce contează este dacă practici sau nu. Dacă ești o persoană care a hotărât să practice adevărul, atunci negativitatea, slăbiciunea și firea ta coruptă vor fi rezolvate și schimbate treptat; asta depinde de măsura în care inima ta iubește sau nu adevărul, dacă ești sau nu capabil să accepți adevărul, dacă poți suferi și plăti un preț pentru a dobândi adevărul. Dacă iubești cu adevărat adevărul, vei fi capabil

să suferi tot felul de dureri pentru a obține adevărul, indiferent dacă asta înseamnă a fi defăimat, judecat sau părăsit de oameni. Ar trebui să înduri toate acestea cu răbdare și toleranță; iar Dumnezeu te va binecuvânta și te va proteja, El nu te va abandona sau neglija – acest lucru este absolut. Dacă te rogi lui Dumnezeu cu o inimă care se teme de El, dacă depinzi de Dumnezeu și privești la El, nu va exista nimic prin care să nu poți trece. S-ar putea să ai o fire coruptă și să comiți fărădelegi, dar dacă ai o inimă care se teme de Dumnezeu și dacă mergi scrupulos pe calea urmăririi adevărului, atunci vei putea, fără îndoială, să rămâi ferm și, fără îndoială, vei fi condus și protejat de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 571)

Dacă vrei să dobândești înțelegerea adevărul, este esențial să știi să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu. Dacă citești prea puțin cuvintele lui Dumnezeu, nu le citești cu seriozitate și nu meditezi la ele cu inima, atunci nu vei putea înțelege adevărul. Tot ce vei putea înțelege este puțină doctrină și, prin urmare, îți va fi foarte greu să înțelegi voia și scopul lui Dumnezeu din cuvintele Sale. Dacă nu înțelegi ceea ce caută să realizeze și să desăvârșească în om cuvintele lui Dumnezeu, dacă nu înțelegi aceste lucruri, atunci asta dovedește că încă nu înțelegi adevărul. De ce spune Dumnezeu ceea ce spune? De ce vorbește pe acel ton? De ce este El atât de serios și sincer la fiecare cuvânt pe care îl rostește? De ce alege anumite cuvinte? Știi? Dacă nu ești sigur, înseamnă că nu înțelegi voia lui Dumnezeu sau intențiile Sale. Dacă nu înțelegi contextul din spatele cuvintelor Lui, atunci cum poți înțelege sau practica adevărul? Ca să dobândești adevărul, trebuie mai întâi să înțelegi ce vrea să spună Dumnezeu prin fiecare cuvânt pe care îl rostește și apoi să pui în practică ce ai înțeles, făcând cuvintele lui Dumnezeu să fie trăite în tine și să devină

realitatea ta. Făcând astfel, vei pătrunde în realitatea adevărului. Doar când ai o înțelegere deplină a cuvântului lui Dumnezeu poți înțelege realmente adevărul. După ce abia ai ajuns să înțelegi câteva slove și doctrine, crezi că înțelegi adevărul și ai realitatea. Aceasta înseamnă să te amăgești singur. Nici măcar nu înțelegi de ce Dumnezeu le cere oamenilor să practice adevărul. Aceasta dovedește că nu înțelegi voia lui Dumnezeu și că tot nu înțelegi adevărul. De fapt, Dumnezeu emite aceste cerințe la adresa oamenilor ca să-i purifice și să-i mântuiască, astfel încât oamenii să-și poată înlătura firile corupte și să devină cei care Îl ascultă și Îl cunosc pe Dumnezeu. Acesta este scopul pe care Dumnezeu vrea să-l atingă cerându-le oamenilor să practice adevărul.

Dumnezeu exprimă adevărul pentru oamenii care iubesc adevărul, însetează după adevăr și îl caută. Cât despre cei care se preocupă de slove și doctrine și cărora le place să țină discursuri lungi și pompoase, aceia nu vor câștiga niciodată adevărul; ei se amăgesc singuri. Perspectiva lor asupra adevărului și a cuvintelor lui Dumnezeu este greșită; își sucesc gâturile ca să citească ceea ce este corect – perspectiva lor este complet greșită. Unii oameni preferă să studieze cuvintele lui Dumnezeu. Studiază mereu felul în care vorbesc cuvintele lui Dumnezeu despre destinație sau despre cum să fim binecuvântați. Îi interesează cel mai mult aceste genuri de cuvinte. În cazul în care cuvintele lui Dumnezeu nu se vor conforma noțiunilor lor și nu le vor satisface dorința de binecuvântări, ei vor deveni negativi, nu vor mai urmări adevărul și nu vor vrea să se sacrifice pentru Dumnezeu. Asta arată că nu îi interesează adevărul. Drept urmare, ei nu iau în serios adevărul; sunt capabili doar să accepte adevărul care se conformează noțiunilor și închipuirilor proprii. Deși astfel de oameni sunt zeloși în credința lor în Dumnezeu și încearcă în toate felurile să facă niște fapte bune și să aibă o imagine bună în fața celorlalți, fac acest lucru doar ca să

aibă o destinație bună în viitor. În ciuda faptului că se implică și în viața bisericii, mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu, ei nu vor practica adevărul, nici nu-l vor obține. Există unii oameni care mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, dar care fac totul doar superficial; ei cred că au obținut adevărul doar pentru că au ajuns să înțeleagă câteva slove și doctrine. Ce nesăbuiți sunt! Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul. Totuși, cineva nu va înțelege și dobândi neapărat adevărul după ce citește cuvintele lui Dumnezeu. Dacă nu reușești să obții adevărul mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu, atunci ceea ce obții vor fi slove și doctrine. Dacă nu știi cum să practici adevărul sau cum să te porți conform principiilor, atunci rămâi fără realitatea adevărului. Poate că citești des cuvintele lui Dumnezeu, dar, după aceea, tot nu reușești să înțelegi voia lui Dumnezeu și obții doar câteva slove și doctrine. Cum să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu astfel încât să înțelegi adevărul? În primul rând, ar trebui să îți dai seama că al lui Dumnezeu cuvânt nu este atât de direct; cuvântul lui Dumnezeu este extrem de profund. Chiar și o propoziție din cuvintele lui Dumnezeu necesită o experiență de o viață. Fără mai mulți ani de experiență, cum ai putea înțelege cuvântul lui Dumnezeu? Dacă, atunci când citești cuvintele lui Dumnezeu, nu înțelegi voia Lui și nu înțelegi intențiile cuvintelor Sale, originea lor, efectul pe care vor să îl obțină sau ceea ce caută să realizeze, atunci înseamnă asta că înțelegi adevărul? Poate că ai citit cuvintele lui Dumnezeu de multe ori și probabil ești în stare să reciți multe pasaje pe de rost, dar nu poți practica adevărul și nu te-ai schimbat deloc, iar relația ta cu Dumnezeu este la fel de distantă și înstrăinată ca întotdeauna. Când întâlnești ceva care este în contradicție cu noțiunile tale, rămâi îndoielnic față de El și nu-L înțelegi, dar vii cu argumente și nutrești noțiuni și neînțelegeri despre El, împotrivindu-I-te și chiar hulindu-L. Ce fel de fire este aceasta? Această fire este cea de a fi arogant, de a fi sătul de adevăr.

Cum pot oamenii care sunt atât de aroganți și atât de sătui de adevăr să-l accepte sau să-l practice? Astfel de oameni nu vor fi absolut niciodată capabili să dobândească adevărul sau să-L câștige pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 572)

S-a spus: „Cel care urmează până la sfârșit va fi mântuit”, dar este asta ușor de pus în practică? Nu este și mulți oameni care sunt vânați și persecutați de marele balaur roșu devin prea ezitanți și speriați ca să-L urmeze pe Dumnezeu. De ce au căzut la pământ? Pentru că le lipsește credința adevărată. Unii oameni pot să accepte adevărul, să se roage lui Dumnezeu, să se bazeze pe El și să rămână fermi în încercări și necazuri, în vreme ce alții nu pot merge până la capăt. La un moment dat, pe parcursul încercărilor și necazurilor, aceștia vor cădea, își vor pierde mărturia și vor fi incapabili să se ridice și să continue. Toate lucrurile care apar în fiecare zi, mari sau mici, care îți pot zdruncina hotărârea, ocupa mintea sau limita abilitatea de a-ți face datoria și progresul viitor necesită o îngrijire sârguincioasă; ar trebui să le studiezi cu atenție și să cauți adevărul. Toate acestea sunt probleme care trebuie rezolvate pe măsură ce experimentezi. Unii oameni devin negativi, se plâng și renunță la îndatoririle lor când dau de dificultăți și nu sunt capabili să se ridice în picioare după fiecare eșec. Toți acești oameni sunt nesăbuiți care nu iubesc adevărul și care nu l-ar câștiga nici măcar după o viață de credință. Cum ar putea niște nesăbuiți ca aceștia să urmeze până la capăt? Dacă același lucru ți se întâmplă de zece ori, dar nu dobândești nimic din asta, atunci ești o persoană inutilă și mediocră. Oamenii ascuțiți la minte și cei cu un calibru adevărat care înțeleg lucrurile spirituale sunt căutători ai adevărului; dacă li s-ar întâmpla ceva de zece ori, probabil în opt dintre cazuri vor fi capabili să dobândească o oarecare luminare, să învețe vreo lecție, să înțeleagă o parte din adevăr și

să progreseze întrucâtva. Când i se întâmplă ceva de zece ori unui nesăbuit – unuia care nu înțelege chestiunile spirituale – acel lucru nu-i va fi niciodată de folos în viață, nu-l va schimba niciodată și nu îl va face să-și cunoască fața hidoasă, caz în care acesta este sfârșitul lui. De fiecare dată când i se întâmplă ceva, cade, și de fiecare dată când cade, are nevoie de altcineva care să îl sprijine și să îl convingă; fără sprijin și convingere, nu se poate ridica. Dacă, de fiecare dată când se întâmplă ceva, este în pericol să cadă și dacă de fiecare dată este în pericol să se degradeze, nu este acesta sfârșitul său? Există vreun alt motiv ca astfel de oameni inutili să fie mântuiți? Mântuirea omenirii de către Dumnezeu este o mântuire a celor care iubesc adevărul, o mântuire a părții din ei cu voință și hotărâre și a acelei părți din ei care tânjește după adevăr și dreptate în inimile lor. Hotărârea unei persoane este partea din inima ei care tânjește după dreptate, bunătate și adevăr și care are conștiință. Dumnezeu mântuiește această parte din oameni și, prin aceasta, El le schimbă firea stricată, astfel încât ei să poată să înțeleagă și să dobândească adevărul, astfel încât stricăciunea lor să poată fi curățită, iar firea vieții lor să poată fi transformată. Dacă nu ai aceste lucruri în tine, nu poți fi mântuit. Dacă în tine nu ai nicio dragoste pentru adevăr sau aspirație pentru dreptate și lumină; dacă ori de câte ori întâlnești răul, nu ai nici voința să te lepezi de lucrurile rele și nici hotărârea să înduri greutățile; dacă, în plus, conștiința ta este amorțită; dacă a ta capacitate de a primi adevărul este amorțită la rândul său și nu ai nicio legătură cu adevărul și evenimentele care se petrec; și dacă nu discerni toate problemele și, în fața a ceea ce ți se întâmplă, ești incapabil să cauți adevărul pentru a rezolva problemele și ești în mod constant negativ, atunci nu ai cum să fii mântuit. O asemenea persoană nu are nimic care să o recomande și nimic asupra căruia Dumnezeu să merite să lucreze. Conștiința sa este amorțită, mintea îi este confuză, nu iubește adevărul și

nici nu tânjește după dreptate în adâncul inimii și, indiferent cât de clar sau limpede vorbește Dumnezeu despre adevăr, ea nu are nici cea mai mică reacție; este ca și când inima ei ar fi deja moartă. Oare lucrurile nu s-au terminat pentru ea? O persoană care încă mai are suflare poate fi salvată prin respirația artificială, dar dacă deja a murit și sufletul a plecat, respirația artificială nu va rezolva nimic. Dacă, atunci când se confruntă cu probleme și dificultăți, o persoană se dă înapoi și le evită, nu caută deloc adevărul și alege să fie negativă și să lenevească în lucrarea ei, atunci va fi dezvăluită așa cum este cu adevărat. Astfel de oameni nu au deloc experiență sau mărturie. Ei sunt doar niște profitori, o pacoste, sunt inutili în casa lui Dumnezeu și sunt complet osândiți. Doar cei care pot căuta adevărul pentru a rezolva problemele sunt oameni cu statură și numai ei pot rămâne fermi în mărturie. Când întâmpini probleme și dificultăți, trebuie să le înfrunți cu calm, să reacționezi la ele în mod corect și trebuie să faci o alegere. Ar trebui să înveți să folosești adevărul pentru a rezolva probleme. Indiferent dacă adevărurile pe care le înțelegi de obicei sunt profunde sau superficiale, ar trebui să le folosești. Adevărurile nu sunt doar cuvinte care îți ies pe gură când ți se întâmplă ceva și nici nu sunt folosite în mod expres pentru a rezolva problemele altora; în schimb, acestea trebuie folosite pentru a rezolva problemele și dificultățile pe care le ai. Acesta este cel mai important lucru. Și numai atunci când îți rezolvi propriile probleme le vei putea rezolva pe cele ale altora. De ce se spune că Petru este un fruct? Pentru că sunt lucruri de valoare în el, lucruri care merită desăvârșite. El a căutat adevărul în toate lucrurile, a avut hotărâre și a fost ferm în voința sa; a avut rațiune, a fost dispus să sufere greutăți și a iubit adevărul în inima lui; nu a renunțat la ceea ce s-a întâmplat și a fost capabil să învețe lecții din toate lucrurile. Toate acestea sunt puncte forte. Dacă nu ai niciunul dintre aceste puncte forte e de rău. Nu îți va fi ușor să dobândești adevărul și să fii

mântuit. Dacă nu ştii cum să experimentezi sau nu ai experiență, nu vei putea rezolva dificultățile altora. Întrucât ești incapabil să practici și să experimentezi cuvintele lui Dumnezeu și nu ai idee ce să faci când ți se întâmplă lucruri și te superi – izbucnești în plâns – atunci când întâmpini probleme și devii negativ și fugi când suferi vreun eșec minor și ești mereu incapabil să reacționezi în modul corect – din cauza tuturor acestor lucruri, îți este imposibil să intri în viață. Cum îi poți aproviziona pe alții fără intrarea în viață? Pentru a aproviziona viețile oamenilor, trebuie să ai părtășie clară despre adevăr și să fii capabil să ai părtășie clară cu privire la principiile de practică, pentru a rezolva problemele. În cazul unei persoane care are inimă și spirit, trebuie doar să spui puține lucruri și va înțelege. Dar doar înțelegerea unei mici părți din adevăr nu va fi de ajuns. Acea persoană trebuie să aibă, totodată, calea și principiile de practică. Numai asta o va ajuta să practice adevărul. Chiar și atunci când oamenii înțeleg lucrurile spirituale și este nevoie doar de câteva cuvinte pentru ca ei să le înțeleagă, dacă nu practică adevărul, nu va exista nicio intrare în viață. Dacă nu pot accepta adevărul, atunci totul s-a terminat pentru ei și nu vor putea niciodată să pătrundă în realitățile adevărului. Poți ține de mână unii oameni în timp ce îi înveți și ei vor părea că înțeleg la momentul respectiv, dar de îndată ce le dai drumul, ei devin din nou confuzi. Aceasta nu este o persoană care înțelege chestiunile spirituale. Dacă, indiferent de problemele pe care le întâmpini, ești negativ și slab, nu ai deloc mărturie și nu cooperezi cu ceea ce ar trebui să faci și cu ce ar trebui să cooperezi, aceasta dovedește că nu-L ai pe Dumnezeu în inima ta și nu ești o persoană care iubește adevărul. Lăsând deoparte modul în care lucrarea Duhului Sfânt îi mișcă pe oameni, doar prin experimentarea lucrării lui Dumnezeu timp de mulți ani, ascultând atât de multe adevăruri, având puțină conștiință și bazându-se pe stăpânire de sine, oamenii ar trebui să fie capabili să

îndeplinească cel puțin standardele minime și să nu fie dojeniți de conștiința lor. Oamenii nu ar trebui să fie la fel de amorțiți și de slabi ca acum și este pur și simplu de neconceput că se află în această stare. Poate că ați trecut prin ultimii câțiva ani confuzi, fără să urmăriți deloc adevărul sau fără niciun progres. Dacă nu așa stau lucrurile, cum ați putea fi încă atât de amorțiți și anoști? Când sunteți așa, este în totalitate din cauza nesăbuinței și ignoranței voastre și nu puteți învinovăți pe nimeni altcineva. Adevărul nu este parțial pentru anumiți oameni față de alții. Dacă nu accepți adevărul și nu îl cauți pentru a rezolva problemele, cum te poți schimba? Unii oameni simt că este prea scăzut calibrul lor și că le lipsește capacitatea de a primi, așa că se delimitează și simt că, indiferent cât de mult urmăresc, nu vor putea îndeplini cerințele lui Dumnezeu. Ei cred că, oricât de mult s-ar strădui, este inutil și că nu este nimic mai mult de atât, așa că sunt întotdeauna negativi și, drept urmare, chiar și după ani de credință în Dumnezeu, nu au dobândit niciun adevăr. Dacă, fără să depui munca grea pentru a urmări adevărul, spui că este prea slab calibrul tău, renunți la tine și trăiești mereu într-o stare negativă și, drept urmare, nu înțelegi adevărul pe care ar trebui să-l înțelegi sau nu practici adevărul din sfera capacității tale, atunci nu ești tu cel care își pune singur piedică? Dacă spui mereu despre calibrul tău că nu este suficient de bun, nu înseamnă acest lucru a fugi și a te eschiva de responsabilitate? Dacă poți să suferi, să plătești un preț și să dobândești lucrarea Duhului Sfânt, atunci vei putea în mod inevitabil să înțelegi unele adevăruri și să pătrunzi în câteva realități. Dacă nu Îl cauți pe Dumnezeu sau nu te bazezi pe El și renunți la tine fără să depui niciun efort sau să plătești un preț și, pur și simplu, te dai bătut, atunci ești inutil și-ți lipsește minimul de conștiință și rațiune. Indiferent dacă ești de calibru slab sau remarcabil, dacă ai un pic de conștiință și rațiune, ar trebui să îndeplinești în mod corespunzător ceea ce ai de făcut și misiunea

ta; a fi un dezertor este un lucru groaznic și o trădare față de Dumnezeu. Este ceva iremediabil. Urmărirea adevărului necesită o voință fermă, iar oamenii care sunt prea negativi sau slabi nu vor realiza nimic. Ei nu vor fi capabili să creadă în Dumnezeu până la sfârșit și, dacă doresc să dobândească adevărul și să obțină o schimbare a firii, au și mai puțină speranță. Numai cei care sunt hotărâți și urmăresc adevărul îl pot dobândi și pot fi desăvârșiți de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 573)

Sunt mulți oameni care, de îndată ce datoria lor se aglomerează, devin incapabili să experimenteze și nu pot să mențină o stare normală și, drept urmare, cer în mod constant o adunare și să primească părtășie despre adevăr. Ce se întâmplă aici? Ei nu înțeleg adevărul, le lipsește o bază în ceea ce privește adevărata cale, astfel de oameni sunt mânați de zel când își îndeplinesc datoria și nu pot rezista mult timp. Atunci când oamenii nu înțeleg adevărul, nu există niciun principiu în ceea ce fac. Dacă este rânduit ca ei să facă ceva, fac o harababură din asta, nici nu au grijă în legătură cu ceea ce fac, nici nu caută un principiu, nu există ascultare în inimile lor – ceea ce demonstrează că nu iubesc adevărul și nu sunt capabili să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu. Indiferent ce faci, mai întâi ar trebui să înțelegi de ce o faci, ce intenție te îndrumă să faci acest lucru, ce semnificație are fapta ta, care este natura chestiunii și dacă ceea ce faci este un lucru pozitiv sau negativ. Trebuie să ai o înțelegere clară a tuturor acestor chestiuni; aceasta este destul de necesară pentru a putea acționa principial. Dacă faci ceva pentru a-ți îndeplini datoria, atunci ar trebui să cugeți: „Cum ar trebui să fac lucrul acesta? Cum ar trebui să-mi îndeplinesc bine datoria, ca să nu o îndeplinesc doar superficial?” Ar trebui să te rogi și să te apropii de Dumnezeu în această privință. A te ruga la Dumnezeu este

pentru a căuta adevărul calea de a practica, intenția lui Dumnezeu și a căuta să-L mulțumești pe Dumnezeu. Rugăciunea este pentru a obține aceste efecte. A te ruga lui Dumnezeu, a te apropia de El și a-I citi cuvintele nu reprezintă o ceremonie religioasă sau acțiuni exterioare. Aceste lucruri se fac cu scopul de a practica în conformitate cu adevărul, după ce ai căutat voia lui Dumnezeu. Dacă spui mereu „Slavă Ție, Dumnezeule!" când nu ai făcut nimic și s-ar putea să pari foarte spiritual și perspicace, dar dacă, atunci când vine momentul să acționezi, tot faci ce vrei, fără să cauți adevărul, atunci acest „Slavă Ție, Dumnezeule!" nu este altceva decât o mantră, este o falsă spiritualitate. Când îți îndeplinești datoria, întotdeauna ar trebui să te gândești: „Cum ar trebui să îndeplinesc această datorie? Care este voia lui Dumnezeu?" Cine se roagă lui Dumnezeu și se apropie de El cu scopul de a căuta principii și adevăruri pentru acțiunile sale, cine caută voia lui Dumnezeu în inima sa, numai acesta este o persoană care crede cu adevărat în Dumnezeu; toate acestea sunt de nerealizat pentru oamenii care nu iubesc adevărul. Există mulți oameni care își urmează ideile, indiferent ce fac, și privesc lucrurile în termeni extrem de simpliști și nici nu caută adevărul. Există o absență totală a principiului și, în inimile lor, ei nu se gândesc cum să acționeze conform cerințelor lui Dumnezeu sau într-un mod care să-L mulțumească și nu știu decât să urmeze cu încăpățânare voia lor. Dumnezeu nu are niciun loc în inimile unor astfel de oameni. Unii oameni spun: „Mă rog la Dumnezeu doar atunci când întâmpin dificultăți, dar tot nu pare să aibă vreun efect; așa că, în general, când mi se întâmplă lucruri în prezent, nu mă rog la Dumnezeu, pentru că rugăciunea aceasta nu este de niciun folos". Dumnezeu lipsește cu desăvârșire din inimile unor asemenea oameni. Ei nu caută adevărul, indiferent ce fac; își urmează doar propriile idei. Așadar, există principii în acțiunile lor? În mod cert, nu. Văd totul în termeni simpli. Chiar și când oamenii au părtășie cu ei despre principiile

adevărului, ei nu sunt capabili să le accepte, deoarece acțiunile lor au fost mereu lipsite de principii, Dumnezeu nu are niciun loc în inimile lor și nu e nimeni în inimile lor în afară de ei înșiși. Ei simt că intențiile lor sunt bune, că nu fac rău, că acestea nu pot fi considerate ca fiind împotriva adevărului și cred că acționând după propriile intenții ar însemna să practice adevărul și că Îl ascultă pe Dumnezeu acționând așa. De fapt, ei nu caută cu adevărat și nu se roagă la Dumnezeu în privința acestui lucru, ci acționează din impuls, conform intențiilor lor pline de zel, ei nu își îndeplinesc datoria după cerința lui Dumnezeu, nu au o inimă ascultătoare față de El, sunt lipsiți de această dorință. Aceasta este cea mai mare greșeală din practica oamenilor. Dacă ai credință în Dumnezeu, dar totuși El nu Se află în inima ta, oare nu încerci să-L înșeli? Și ce efect poate să aibă o astfel de credință în Dumnezeu? Pur și simplu, ce poți câștiga? Și care este rostul unei asemenea credințe în Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 574)

Cum ar trebui să reflectezi asupra ta și să încerci să te cunoști, când ai făcut ceva ce încalcă principiile adevărului și nu este pe placul lui Dumnezeu? Când ai fost pe cale să faci acel lucru, te-ai rugat Lui? Te-ai gândit vreodată: „A face lucrurile în acest mod este în acord cu adevărul? Cum ar privi Dumnezeu acest lucru dacă ar fi adus înaintea Lui? Ar fi fericit sau enervat dacă ar ști despre asta? L-ar detesta sau ar fi dezgustat?” Nu ai cercetat acest fapt, nu-i așa? Chiar dacă ceilalți ți-ar fi adus aminte, tot ai fi crezut că problema nu este mare, că nu se împotrivea niciunui principiu și nu era un păcat. Drept urmare, ai ofensat firea lui Dumnezeu și I-ai stârnit mânia, chiar până în punctul de a te disprețui. Acest lucru este provocat de răzvrătirea oamenilor. Prin urmare, ar trebui să cauți adevărul în toate lucrurile. Asta este ceea ce trebuie să urmezi. Dacă poți să vii în

mod sincer înaintea lui Dumnezeu ca să te rogi dinainte și apoi să cauți adevărul conform cuvintelor lui Dumnezeu, nu vei da greș. S-ar putea să ai câteva abateri în timp ce practici adevărul, dar este un lucru greu de evitat și vei fi capabil să practici corect după ce câștigi o oarecare experiență. Totuși, dacă știi cum să te porți în conformitate cu adevărul, dar tot nu îl practici, problema este faptul că nu îți place adevărul. Cei care nu iubesc adevărul nu îl vor căuta niciodată, orice li s-ar putea întâmpla. Doar cei care iubesc adevărul au inimi temătoare de Dumnezeu, iar când se întâmplă lucruri pe care nu le înțeleg, sunt capabili să caute adevărul. Dacă nu poți să înțelegi voia lui Dumnezeu și nu știi cum să practici, atunci ar trebui să ai părtășie cu unii oameni care înțeleg adevărul. Dacă nu-i poți găsi pe cei care înțeleg adevărul, ar trebui să găsești câțiva oameni care au o înțelegere pură, împreună cu care să te rogi lui Dumnezeu cu un singur cuget și o singură inimă, să cauți de la Dumnezeu, să aștepți timpul Său și ca Dumnezeu să-ți deschidă o cale. Atâta vreme cât toți tânjiți după adevăr, îl căutați și aveți părtășie despre el împreună, s-ar putea să vină momentul când unul dintre voi găsește o soluție bună. Dacă toți o considerați potrivită și este o cale bună, atunci asta s-ar putea să fi fost datorită luminării și iluminării Duhului Sfânt. Dacă apoi continuați să aveți părtășie împreună pentru a găsi o cale și mai potrivită de practică, aceasta va fi cu siguranță în acord cu principiile adevărului. În practica ta, dacă descoperi că modul tău de practicare încă este oarecum nepotrivit, atunci trebuie să-l corectezi repede. Dacă greșești puțin, Dumnezeu nu te va condamna, pentru că intențiile tale legate de ceea ce faci sunt corecte și practici în conformitate cu adevărul. Doar ești puțin confuz în legătură cu principiile și ai făcut o greșeală în practica ta, lucru care este scuzabil. Însă când majoritatea oamenilor fac lucruri, se bazează pe modul în care își imaginează ei că trebuie făcute. Nu folosesc cuvintele lui Dumnezeu drept fundament pentru a contempla cum să practice în

conformitate cu adevărul sau cum să obțină aprobarea lui Dumnezeu. În schimb, se gândesc doar cum să fie în beneficiul lor, cum să-i facă pe ceilalți să-i aprecieze și să-i admire. Fac lucrurile bazându-se în totalitate pe ideile lor și doar pentru a se mulțumi pe ei înșiși, ceea ce este problematic. Asemenea oameni nu vor face niciodată lucrurile în conformitate cu adevărul, iar Dumnezeu îi va urî mereu. Dacă ești într-adevăr un om cu conștiință și rațiune, atunci orice s-ar întâmpla, ar trebui să fii capabil să vii înaintea lui Dumnezeu ca să te rogi și să cauți, să fii capabil să examinezi în mod serios motivele și falsitatea faptelor tale, să fii capabil să stabilești ce este adecvat să faci în conformitate cu cerințele și cuvintele lui Dumnezeu și să cumpănești și să chibzuiești ce fapte sunt pe placul lui Dumnezeu, ce fapte Îl dezgustă și ce fapte Îi câștigă aprobarea. În mintea ta, trebuie să cercetezi aceste lucruri în repetate rânduri, până când le înțelegi clar. Dacă știi că ai propriile motive pentru a face ceva, atunci trebuie să reflectezi care sunt acestea, dacă sunt pentru a te mulțumi pe tine sau pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu, dacă sunt în beneficiul tău sau al aleșilor lui Dumnezeu și ce consecințe vor avea. […] Dacă în rugăciunile tale vei căuta și vei contempla mai mult în acest mod și îți vei pune mai multe întrebări pentru a căuta adevărul, atunci abaterile din faptele tale vor fi tot mai mici. Doar aceia care pot să caute adevărul în acest mod sunt oameni care țin seama de voia lui Dumnezeu și care se tem de El, deoarece cauți în conformitate cu cerințele cuvintelor lui Dumnezeu și cu o inimă ascultătoare, iar concluziile la care ajungi căutând în acest mod vor fi în conformitate cu principiile adevărului.

Dacă acțiunile unui credincios nu au legătură cu adevărul, atunci el este asemeni unui necredincios. Acesta este tipul de persoană care nu-L are pe Dumnezeu în inima sa și care se îndepărtează de Dumnezeu, iar o astfel de persoană este ca un muncitor angajat în casa lui Dumnezeu care face niște treburi ciudate pentru stăpânul său, primește o mică leafă și apoi

pleacă. Pur și simplu nu este o persoană care crede în Dumnezeu. Ceea ce poți face pentru a obține încuviințarea lui Dumnezeu este primul lucru la care ar trebui să te gândești și pentru care ar trebui să lucrezi când faci lucruri; ar trebui să fie principiul și sfera practicii tale. Motivul pentru care ar trebui să stabilești dacă ceea ce faci este în concordanță cu adevărul este acela că, dacă e potrivit adevărului, cu siguranță este conform voii lui Dumnezeu. Nu că ar trebui să cântărești dacă problema este corectă sau greșită sau dacă este în conformitate cu gusturile tuturor celorlalți sau cu propriile tale dorințe; mai degrabă, ar trebui să stabilești dacă aceasta este în conformitate cu adevărul și dacă e în folosul lucrării și al intereselor Bisericii. Dacă te vei gândi la aceste chestiuni, vei fi din ce în ce mai mult în concordanță cu voia lui Dumnezeu când vei face lucrurile. Dacă nu iei în considerare aceste aspecte și te bazezi doar pe propria voință atunci când faci lucrurile, atunci garantat le vei face incorect, deoarece voința omului nu este adevărul și, desigur, este incompatibilă cu Dumnezeu. Dacă îți dorești să fii aprobat de Dumnezeu, trebuie să practici potrivit adevărului, și nu în funcție de propria ta voință. În numele îndeplinirii îndatoririlor personale, unii oamenii se implică în anumite chestiuni private. Frații și surorile lor consideră că acest lucru este nepotrivit și le fac reproșuri în privința asta, dar acești oameni nu își asumă vina. Ei cred că era o problemă personală care nu implica lucrarea, finanțele sau oamenii bisericii și că nu însemna să facă rău, prin urmare, oamenii nu ar trebui să se amestece. S-ar putea ca unele lucruri să-ți pară chestiuni private care nu implică niciun principiu sau adevăr. Totuși, analizând lucrurile pe care le-ai făcut, ai fost foarte egoist. Nu ai luat în considerare lucrarea bisericii sau interesele casei lui Dumnezeu, nici dacă asta L-ar mulțumi pe Dumnezeu; te gândeai doar la propriul beneficiu. Acest lucru implică deja bunăcuviința sfinților, precum și umanitatea unei persoane. Deși ceea ce făceai tu nu implica interesele

bisericii și nici adevărul, a te deda unei chestiuni private în timp ce pretinzi că îți îndeplinești datoria nu este în conformitate cu adevărul. Indiferent ce faci, cât de mare sau de mică este problema și dacă este datoria ta în familia lui Dumnezeu sau afacerea ta personală, trebuie să ții cont dacă ceea ce faci este conform cu voia lui Dumnezeu, precum și dacă este un lucru pe care ar trebui să-l facă o persoană cu umanitate. Dacă tu cauți astfel adevărul în tot ce faci, atunci crezi într-adevăr în Dumnezeu. Dacă abordezi cu evlavie fiecare problemă și fiecare adevăr în acest fel, atunci vei fi capabil să dobândești transformări în firea ta. Sunt cei care cred: „Este destul de corect să fiu pus să practic adevărul atunci când îmi îndeplinesc datoria, dar când mă ocup de treburile mele personale, nu-mi pasă ce are de spus adevărul – voi face ceea ce îmi place, orice este nevoie pentru a fi în folosul meu”. În aceste cuvinte, se poate vedea că nu sunt iubitori de adevăr. Nu există principii în ceea ce fac. Ei vor face tot ce le este de folos, fără ca nici măcar să se gândească la efectul pe care acest lucru îl va avea asupra casei lui Dumnezeu. Drept urmare, atunci când fac ceva, Dumnezeu nu este prezent în ei și se simt întunecați și triști și nu știu ce se întâmplă. Nu reprezintă acest lucru exact ceea ce merită? Dacă nu practici adevărul în acțiunile tale și Îl dezonorezi pe Dumnezeu, atunci păcătuiești împotriva Lui. Dacă o persoană nu iubește adevărul și acționează adesea pe baza propriei voințe, atunci Îl va ofensa adeseori pe Dumnezeu. El o va detesta și o va respinge și o va da la o parte. Ceea ce face o astfel de persoană eșuează adesea în a primi aprobarea lui Dumnezeu și, dacă nu cunoaște pocăința, atunci pedeapsa nu este departe.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 575)

Orice datorie pe care o îndeplinești implică intrarea în viață. Indiferent dacă datoria ta este mai degrabă ordonată sau dezordonată, anostă sau plină

de viață, întotdeauna trebuie să dobândești intrarea în viață. Îndatoririle pe care le îndeplinesc unii oameni sunt mai degrabă monotone; ei fac același lucru în fiecare zi. Cu toate acestea, atunci când le îndeplinesc, stările pe care aceste persoane le dezvăluie nu sunt atât de omogene. Uneori, când sunt bine dispuși, oamenii sunt un pic mai harnici și fac o treabă mai bună. Alteori, din cauza unei influențe necunoscute, firile lor satanice corupte stârnesc răutate în ei, făcându-i să aibă puncte de vedere nepotrivite și să fie în stări rele și în toane rele; acest lucru duce la îndeplinirea îndatoririlor lor într-o manieră superficială. Stările lăuntrice ale oamenilor se schimbă în mod constant; se pot schimba oriunde și oricând. Indiferent cum se schimbă starea ta, este întotdeauna greșit să acționezi pe baza dispoziției tale. Să spunem că te descurci puțin mai bine când ai o dispoziție bună și ceva mai rău când ești într-o dispoziție proastă – este acesta un mod principial de a face lucrurile? Îți va permite asta să-ți îndeplinești datoria la un standard acceptabil? Indiferent de dispoziția lor, oamenii trebuie să știe să se roage înaintea lui Dumnezeu și să caute adevărul; doar în acest mod se pot abține să nu fie controlați și duși încoace și încolo de dispozițiile lor. Când îți îndeplinești datoria, ar trebui să te examinezi mereu pentru a vedea dacă faci lucrurile conform principiului, dacă îți îndeplinești datoria la nivelul standardelor, dacă o faci sau nu doar în manieră superficială, dacă ai încercat să te sustragi de la responsabilitățile tale și dacă există probleme cu atitudinea ta și modul în care gândești. Odată ce ai reflectat asupra ta și aceste lucruri ți-au devenit clare, îți va fi mai ușor să-ți îndeplinești datoria. Indiferent ce întâmpini în timp ce-ți îndeplinești datoria – negativitate și slăbiciune, sau faptul că ești într-o dispoziție proastă după ce ai fost tratat – ar trebui să abordezi acest lucru în mod corespunzător și, de asemenea, trebuie să cauți adevărul și să înțelegi voia lui Dumnezeu. Făcând aceste lucruri, vei avea o cale de a practica. Dacă dorești să faci o treabă bună în

îndeplinirea datoriei tale, atunci nu trebuie să fii afectat de dispoziția ta. Indiferent cât de negativ sau de slab te simți, ar trebui să practici adevărul în tot ceea ce faci, cu strictețe absolută și respectând principiile. Dacă faci acest lucru, atunci nu numai că ceilalți oameni te vor aproba, ci vei fi și pe placul lui Dumnezeu. Ca atare, vei fi o persoană responsabilă și care suportă o povară; vei fi o persoană cu adevărat bună, care într-adevăr își îndeplinește îndatoririle la nivelul standardelor și care trăiește pe deplin asemănarea unei persoane autentice. Astfel de oameni sunt purificați și dobândesc o transformare reală atunci când își îndeplinesc îndatoririle și se poate spune că sunt cinstiți în ochii lui Dumnezeu. Numai oamenii cinstiți pot să persevereze în practicarea adevărului, reușesc să acționeze principial și pot să își îndeplinească îndatoririle la nivelul standardelor. Oamenii care acționează principial își îndeplinesc meticulos îndatoririle când sunt într-o dispoziție bună; nu lucrează într-o manieră superficială, nu sunt aroganți și nu se laudă ca să îi facă pe ceilalți să aibă o părere excelentă despre ei. Când sunt într-o pasă proastă, își pot termina sarcinile cotidiene la fel de serios și de responsabil și, chiar dacă întâlnesc un lucru dăunător îndeplinirii îndatoririlor lor sau care îi presează un pic sau îi întrerupe în timp ce își fac îndatoririle, ei tot pot să își liniștească inima în fața lui Dumnezeu și să se roage spunând: „Indiferent cât de mare e problema cu care mă confrunt – chiar dacă cerul se prăbușește – cât timp sunt viu, sunt hotărât să fac tot ce pot pentru a-mi îndeplini datoria. Fiecare zi în care trăiesc este o zi în care trebuie să-mi îndeplinesc datoria bine, astfel încât să fiu vrednic de această datorie încredințată mie de Dumnezeu, cât și de suflarea pe care El a pus-o în trupul meu. Indiferent câte greutăți aș putea avea, voi lăsa totul deoparte, deoarece îndeplinirea datoriei mele este cea mai importantă!” Cei care nu sunt afectați de nicio persoană, niciun eveniment, lucru sau mediu, care nu sunt constrânși de nicio dispoziție sau

situație exterioară și care își pun pe primul loc îndatoririle și însărcinările încredințate lor de Dumnezeu – aceia sunt oamenii care Îi sunt loiali Lui și care I se supun cu adevărat. Astfel de oameni au obținut intrarea în viață și au pătruns în realitatea adevărului. Aceasta este una dintre cele mai autentice și mai practice expresii ale trăirii adevărului.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață începe cu îndeplinirea datoriei"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 576)

Unii oameni, indiferent de problema pe care s-ar putea să o întâmpine atunci când își îndeplinesc îndatoririle, nu caută adevărul și acționează întotdeauna în funcție de gândurile, noțiunile, închipuirile și dorințele lor. Ei își satisfac în mod constant propriile dorințe egoiste, iar firile lor corupte le controlează întotdeauna acțiunile. Ei pot părea că și-au îndeplinit întotdeauna îndatoririle, dar pentru că nu au acceptat niciodată adevărul și nu sunt capabili să facă lucrurile conform principiilor adevărului, în cele din urmă, nu vor reuși să dobândească adevărul și viața și vor deveni niște făcători de servicii vrednici de acest nume. Așadar, pe ce se bazează astfel de persoane când își îndeplinesc îndatoririle? Ele nu se bazează nici pe adevăr, nici pe Dumnezeu. Acel strop de adevăr pe care îl înțeleg nu a pus stăpânire pe inimile lor; ei se bazează pe propriile înzestrări și talente, pe cunoștințele pe care le-au dobândit, precum și pe propria voință sau intențiile lor bune pentru a-și îndeplini îndatoririle. Și, în acest caz, își vor putea îndeplini îndatoririle la un standard acceptabil? Când oamenii se bazează pe starea lor naturală, pe noțiunile, închipuirile, expertiza lor și pe învățarea modului în care să-și îndeplinească îndatoririle, deși poate părea că își îndeplinesc îndatoririle și nu comit rău, ei nu practică adevărul și nu au făcut nimic mulțumitor pentru Dumnezeu. Mai există o problemă care nu poate fi ignorată: în timpul procesului de îndeplinire a datoriei tale, dacă

noțiunile, închipuirile și dorințele tale personale nu se schimbă niciodată și nu sunt niciodată înlocuite cu adevărul și dacă acțiunile și faptele tale nu sunt săvârșite niciodată în conformitate cu principiul adevărului, atunci care va fi rezultatul final? Nu vei avea nicio intrare în viață, vei deveni un făcător de servicii, îndeplinind astfel cuvintele Domnului Isus: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profețit noi în Numele Tău și n-am scos noi demoni în Numele Tău și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!»" (Matei 7:22-23). De ce Dumnezeu îi numește pe acești oameni, care depun eforturi și care fac servicii răufăcători? Există un aspect de care putem fi siguri, și anume acela că, indiferent de îndatoririle acestor oameni sau de lucrarea pe care o fac, motivațiile, imboldurile, intențiile și gândurile lor se nasc în întregime din dorințele lor egoiste și sunt în întregime pentru a-și proteja propriile interese și perspective și pentru a-și satisface propria mândrie, vanitate și statut. Totul se învârte în jurul acestor considerații și calcule, nu există adevăr în inimile lor, nu au o inimă care se teme de Dumnezeu și care ascultă de El – aceasta este rădăcina problemei. Ce este, astăzi, crucial pentru voi să urmăriți? În toate lucrurile, trebuie să căutați adevărul și trebuie să vă îndepliniți datoria în mod corespunzător, conform voii și cerințelor lui Dumnezeu. Dacă faceți asta, veți primi lauda lui Dumnezeu. Deci, în mod concret, ce implică îndeplinirea datoriei voastre conform cerințelor lui Dumnezeu? În tot ceea ce faceți, trebuie să învățați să vă rugați lui Dumnezeu, trebuie să reflectați la ce motivații aveți, ce gânduri aveți și dacă aceste motivații și gânduri sunt în concordanță cu adevărul; dacă nu sunt, ar trebui să fie lăsate deoparte, după care ar trebui să acționați conform principiilor adevărului și să acceptați examinarea din partea lui Dumnezeu. Acest lucru va asigura faptul că puneți adevărul în practică. Dacă aveți

propriile motivații și scopuri și sunteți perfect conștienți că acestea încalcă adevărul și sunt în contradicție cu voia lui Dumnezeu și totuși nu vă rugați lui Dumnezeu și nu căutați adevărul pentru a găsi o soluție, atunci acest lucru este periculos, vă este ușor să comiteți rău și să faceți lucruri care se împotrivesc lui Dumnezeu. Dacă faceți rău o dată sau de două ori și vă căiți, atunci mai aveți speranță de mântuire. Dacă continuați să faceți rău – dacă comiteți tot felul de fapte rele – și tot nu vă căiți, atunci ați dat de necaz: Dumnezeu vă va lăsa deoparte sau vă va părăsi, ceea ce înseamnă că sunteți în pericol de a fi alungați; oamenii care săvârșesc tot felul de fapte rele vor fi cu siguranță pedepsiți și alungați.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 577)

Oamenii trebuie să înțeleagă că există un principiu fundamental în tratamentul de către Creator al ființelor create, care este și cel mai înalt principiu. Felul în care Creatorul tratează ființele create se bazează în întregime pe planul Său de gestionare (planul mântuirii) și pe cerințele lucrării Sale; El nu are nevoie să consulte vreo anumită persoană, nici nu are nevoie să obțină acordul vreunei anumite persoane. Orice se cuvine să facă și oricum se cuvine să îi trateze pe oameni, El face aceasta, iar indiferent de ce face sau cum îi tratează pe oameni, totul este în acord cu principiile adevărului și principiile după care Creatorul lucrează. Ca ființă creată, singurul lucru de făcut este să te supui Creatorului; nu ar trebui să faci nicio alegere proprie. Aceasta este rațiunea pe care ar trebui s-o aibă ființele create, iar dacă o persoană nu o are, atunci nu este potrivită să fie numită persoană. Oamenii trebuie să înțeleagă despre Creator că va fi întotdeauna Domnul creației; El are puterea și înzestrările de a orchestra și de a cârmui orice ființă creată după bunul plac și nu are nevoie de un motiv pentru a face astfel. Aceasta este autoritatea Lui. Nu există niciuna printre

ființele creației care, în măsura în care este ființă creată, să aibă dreptul sau calificarea a judeca dacă ceea ce face Creatorul este corect sau greșit sau cum ar trebui să acționeze. Nicio creatură nu este îndreptățită să aleagă dacă să accepte domnia și rânduielile Creatorului; și nicio creatură nu este îndreptățită să pună întrebări cu privire la cum Creatorul îi guvernează și îi rânduiește soarta. Acesta este cel mai înalt adevăr. Indiferent ce le-a făcut Creatorul ființelor Sale create și indiferent de modul în care El a făcut-o, oamenii pe care i-a creat ar trebui să facă un singur lucru: să cerceteze, să se supună, să cunoască și să accepte tot ceea ce este implementat de Creator. Rezultatul final va fi că El, Creatorul Își va fi îndeplinit planul de gestionare și Își va fi dus la bun sfârșit lucrarea, făcând ca planul Său de gestionare să progreseze fără niciun obstacol; între timp, deoarece ființele create au acceptat cârmuirea și rânduielile Creatorului și s-au supus acestora, ele vor fi dobândit adevărul, vor fi înțeles voia Creatorului și vor fi ajuns să-I cunoască firea. Mai există un principiu pe care trebuie să vi-l spun: indiferent ce face Creatorul, indiferent cum Se manifestă și indiferent dacă ceea ce face este o faptă măreață sau una neînsemnată, El tot este Creatorul, în timp ce toți oamenii, pe care El i-a creat, indiferent ce au făcut și indiferent cât de talentați sau înzestrați ar putea fi, rămân ființe create. În ceea ce privește oamenii creați, indiferent cât de mult har sau cât de multe binecuvântări au primit de la Creator sau cât de multă milă, bunătate iubitoare sau bunăvoință, ei nu ar trebui să se creadă diferiți de cei mulți sau să creadă că pot fi pe picior de egalitate cu Dumnezeu și că au dobândit un rang superior printre ființele create. Indiferent cu cât de multe daruri te-a înzestrat Dumnezeu, cât de mult har a revărsat asupra ta, cât de bine te-a tratat sau dacă ți-a dăruit câteva talente speciale, nimic din toate acestea nu îți aparține. Ești o ființă creată și, astfel, întotdeauna vei fi o ființă creată. Nu trebuie să gândești niciodată „Sunt îndrăgit în mâinile lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu mă va alunga niciodată. Atitudinea lui Dumnezeu față de mine va fi mereu una de dragoste, grijă și mângâieri blânde, cu șoapte afectuoase de alinare și încurajare.” Dimpotrivă, în ochii Creatorului, ești la fel ca toate celelalte ființe create; Dumnezeu te poate folosi cum dorește și, în plus, te poate orchestra cum vrea El și poate aranja după bunul Său plac să joci orice rol în mijlocul tuturor felurilor de oameni, evenimente și lucruri. Aceasta este cunoașterea pe care ar trebui să o aibă oamenii și acesta este bunul simț pe care ar trebui să îl aibă. Dacă omul poate să înțeleagă și să accepte aceste cuvinte, relația sa cu Dumnezeu va deveni din ce în ce mai normală și va stabili cea mai rezonabilă relație cu El; dacă poate să înțeleagă și să accepte aceste cuvinte, se va îndrepta spre poziția potrivită, își va asuma locul acolo și își va menține datoria.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai înțelegând adevărul poți cunoaște faptele lui Dumnezeu”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 578)

Cunoașterea lui Dumnezeu trebuie să fie prin citirea cuvintelor lui Dumnezeu și prin practicarea și experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu, precum și prin experimentarea multor încercări, rafinări, a emondării și a tratării; numai atunci este posibil să avem o adevărată cunoaștere a lucrării lui Dumnezeu și a firii lui Dumnezeu. Unii spun: „Nu L-am văzut pe Dumnezeu întrupat, deci cum ar trebui să-L cunosc pe Dumnezeu?” Într-adevăr, cuvintele lui Dumnezeu sunt o exprimare a firii Sale. Din cuvintele lui Dumnezeu, poți vedea iubirea și mântuirea Sa pentru oameni, precum și metoda Lui de a-i mântui… Asta deoarece cuvintele lui Dumnezeu sunt exprimate de Dumnezeu Însuși, nu scrise de oameni. Acestea au fost exprimate personal de Dumnezeu; Dumnezeu Însuși Își exprimă cuvintele și vocea inimii, care poate fi, de asemenea, numită cuvintele din inima Lui. De ce li se spune cuvinte din inima Lui? Datorită faptului că sunt emise din

profunzimi și exprimă firea Lui, voia, ideile și gândurile Sale, iubirea Lui pentru omenire, mântuirea Lui pentru omenire și așteptările Lui de la omenire… Cuvântările lui Dumnezeu includ cuvinte aspre și cuvinte blânde și grijulii, precum și unele cuvinte revelatoare care nu sunt conforme dorințelor umane. Dacă te uiți doar la cuvintele revelatoare, s-ar putea să simți că Dumnezeu este destul de sever. Dacă te uiți doar la cuvintele blânde, s-ar putea să simți că Dumnezeu nu este prea autoritar. Așadar, nu ar trebui să le scoți din context; privește-le mai degrabă din fiecare unghi. Uneori, Dumnezeu vorbește dintr-o perspectivă plină de compasiune, iar apoi oamenii văd iubirea Lui pentru omenire; uneori, El vorbește dintr-o perspectivă foarte strictă, iar apoi oamenii văd căfirea Lui nu tolerează nicio jignire, că omul este deplorabil de murdar și nu este demn să vadă chipul lui Dumnezeu sau să vină înaintea Lui și că li se permite acum să vină înaintea Lui numai datorită harului Său. Înțelepciunea lui Dumnezeu poate fi văzută din modul în care El lucrează și în semnificația lucrării Sale. Oamenii tot reușesc să vadă aceste lucruri în cuvintele lui Dumnezeu, chiar fără să aibă niciun contact direct cu El. Când cineva care Îl cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu intră în contact cu Hristos, întâlnirea sa cu Hristos poate să corespundă cu înțelegerea sa curentă despre Dumnezeu; totuși, când cineva care are doar o înțelegere teoretică Îl întâlnește pe Hristos, nu poate vedea corelația. Adevărul întrupării lui Dumnezeu este cea mai profundă dintre taine; este greu de înțeles pentru om. Reunește cuvintele lui Dumnezeu despre taina întrupării, privește-le din toate unghiurile și apoi roagă-te împreună cu ceilalți, chibzuiește și ai mai multă părtășie asupra acestui aspect al adevărului. Procedând astfel, vei putea să dobândești luminarea Duhului Sfânt și să ajungi să înțelegi. Întrucât oamenii nu au nicio șansă să aibă contact cu Dumnezeu, ei trebuie să se bazeze pe acest tip de experiență pentru a-și intui calea pe care să înainteze și să pătrundă, puțin câte puțin,

dacă vor să dobândească în cele din urmă adevărata cunoaștere de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 579)

Ce înseamnă a-L cunoaște pe Dumnezeu? Înseamnă a fi în stare să-I înțelegi bucuria, supărarea, suferința și fericirea, și astfel să-I cunoști firea – asta e ceea ce înseamnă a-L cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu. Tu pretinzi că L-ai văzut și, totuși, nu înțelegi bucuria, supărarea, suferința și fericirea Lui și nu-I înțelegi firea. În plus, nu-I înțelegi nici dreptatea, nici milostenia și nici nu știi ce-I place sau ce disprețuiește. Aceasta nu este cunoașterea lui Dumnezeu. Unii oameni sunt capabili să-L urmeze pe Dumnezeu, dar nu cred neapărat cu adevărat în Dumnezeu. A crede cu adevărat în Dumnezeu înseamnă a-L asculta pe Dumnezeu. Cei care nu Îl ascultă cu adevărat pe Dumnezeu nu cred cu adevărat în Dumnezeu – în asta constă diferența. Când L-ai urmat pe Dumnezeu vreme de câțiva ani și ai cunoaștere și înțelegere cu privire la Dumnezeu, când ai o oarecare pricepere și înțelegere a voii lui Dumnezeu, când ești conștient de intenția minuțioasă a lui Dumnezeu de a-l mântui pe om: acela este momentul în care crezi cu adevărat în Dumnezeu, Îl asculți cu adevărat, Îl iubești cu adevărat și Îl venerezi cu adevărat pe Dumnezeu. Dacă ai credință în Dumnezeu, dar nu urmărești cunoașterea lui Dumnezeu și nu înțelegi voia lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu, atunci ești doar un discipol care aleargă după Dumnezeu și urmează orice face majoritatea. Aceasta nu poate fi numită supunere adevărată, cu atât mai puțin închinare adevărată. Cum are loc închinarea adevărată? Fără excepție, toți cei care Îl văd pe Dumnezeu și Îl cunosc cu adevărat Îl venerează și I se închină; toți sunt obligați să îngenuncheze și să I se închine. În prezent, în timp ce Dumnezeu întrupat lucrează, cu cât oamenii Îi înțeleg mai mult firea și ceea ce El are și

este, cu atât mai mult vor prețui aceste lucruri și cu atât mai mult Îl vor venera. În general, cu cât oamenii Îl înțeleg mai puțin pe Dumnezeu, cu atât sunt mai nepăsători și, astfel, Îl tratează pe Dumnezeu ca pe un om. Dacă oamenii L-ar cunoaște și L-ar vedea într-adevăr pe Dumnezeu, ar tremura de frică și ar îngenunchea la pământ. „După Mine vine Cel Ce este mai puternic decât mine, Căruia eu nu sunt vrednic să-I duc sandalele!” (Matei 3:11) – de ce a spus Ioan acest lucru? Deși în sinea lui nu avea o cunoaștere foarte profundă despre Dumnezeu, știa că Dumnezeu este copleșitor. Câți oameni sunt în prezent capabili să-L venereze pe Dumnezeu? Dacă nu Îi cunosc firea, cum pot să-L venereze pe Dumnezeu? Dacă oamenii nici nu cunosc esența lui Hristos și nici nu înțeleg firea lui Dumnezeu, vor fi și mai puțin capabili să se închine cu adevărat Dumnezeului autentic. Dacă ei văd doar înfățișarea exterioară obișnuită și normală a lui Hristos și totuși nu-I cunosc esența, atunci le este ușor să-L trateze pe Hristos doar ca pe un om obișnuit. Ei pot să adopte o atitudine ireverențioasă față de El și pot să-L înșele, să I se împotrivească, să nu asculte de El și să-L judece. Pot să fie neprihăniți de sine și să nu-I ia cuvintele în serios; pot chiar să dea naștere noțiunilor, condamnărilor și blasfemiei împotriva lui Dumnezeu. Pentru a rezolva aceste chestiuni, trebuie să cunoaștem esența și divinitatea lui Hristos. Acesta este aspectul principal al cunoașterii de Dumnezeu; este lucrul pe care toți cei care cred în Dumnezeul practic trebuie să-l pătrundă și să-l dobândească.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Destinații și rezultate

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 580)

Într-o lucire de fulger, fiecare animal este dezvăluit în adevărata sa formă. Tot așa, iluminate de lumina Mea, ființele umane și-au recăpătat sfințenia pe care o aveau odinioară. O, fie ca lumea coruptă a trecutului să se fi răsturnat în sfârșit în apa murdară și, scufundându-se sub suprafață, să se fi dizolvat în noroi! O, întreagă omenire a creației Mele! În sfârșit, s-a întors din nou la viață, în lumină, a găsit temelia existenței și a încetat să se mai zbată în noroi! O, nenumăratele lucruri ale creației pe care le țin în mâinile Mele! Cum pot să nu fie reînnoite prin cuvintele Mele? Cum pot, în lumină, să nu dea curs funcțiilor lor? Pământul nu mai este nemișcat și tăcut, cerul nu mai este pustiu și trist. Cerul și pământul, nemaifiind separate de un gol, sunt unite ca una, pentru a nu mai fi vreodată despărțite. Cu această ocazie triumfătoare, în acest moment de entuziasmare, dreptatea și sfințenia Mea s-au extins peste tot în univers și toată omenirea le preamărește fără încetare. Orașele cerului râd de bucurie și împărăția pământului dansează de bucurie. Cine nu se bucură în acest moment și cine nu plânge? Pământul, în starea sa primordială, aparține cerului, iar cerul este unit cu pământul. Omul este cordonul care unește cerul și pământul și, datorită sfințeniei lui, datorită reînnoirii lui, cerul nu mai este ascuns de pământ, iar pământul nu mai este tăcut față de cer. Fețele omenirii sunt încununate de zâmbete de mulțumire și o dulceață ce nu cunoaște hotare este ascunsă în inimile sale. Omul nu se ceartă cu alți oameni, nici nu ajung oamenii să se bată unul cu altul. Există cineva care, în lumina Mea, să nu trăiască pașnic cu ceilalți? Există cineva care, în ziua Mea, să Îmi facă numele de ocară? Toate ființele umane își îndreaptă privirea plină de respect către Mine și, în inima lor, Mă strigă în taină. Am cercetat fiecare acțiune a

omenirii: printre oamenii care au fost curățiți, nu există niciunul care să fie neascultător față de Mine, niciunul care să emită judecăți asupra Mea. Toată omenirea este îmbibată de firea Mea. Toți oamenii ajung să Mă cunoască, se apropie de Mine și Mă adoră. Eu stau neclintit în duhul omului, sunt ridicat la cea mai înaltă culme în ochii omului și curg prin sângele din venele omului. Exaltarea voioasă din inima omului umple fiecare loc de pe fața pământului, aerul este înviorător și proaspăt, cețurile dense nu mai învelesc pământul, iar soarele strălucește cu splendoare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 18

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 581)

Împărăția se extinde în mijlocul umanității, se formează în mijlocul umanității și se ridică în mijlocul umanității; nu există nicio forță care să poată să-Mi distrugă Împărăția. Dintre oamenii Mei care sunt în Împărăția de astăzi, care dintre voi nu este o ființă umană între ființe umane? Care dintre voi se află în afara condiției umane? Când noul Meu punct de început este anunțat mulțimii, cum va reacționa umanitatea? Ați văzut cu ochii voștri starea omenirii; sigur nu mai nutriți speranțe de a rezista pentru totdeauna în această lume? Acum merg în mijlocul poporului Meu și trăiesc în mijlocul său. În prezent, cei care Îmi poartă o iubire sinceră sunt binecuvântați. Binecuvântați sunt cei care Mi se supun, aceștia cu siguranță vor rămâne în Împărăția Mea. Binecuvântați sunt cei care Mă cunosc, aceștia cu siguranță vor exercita putere în Împărăția Mea. Binecuvântați sunt cei care Mă urmează, aceștia cu siguranță vor scăpa de robia Satanei și se vor bucura de binecuvântările Mele. Binecuvântați sunt cei capabili să se lepede de ei înșiși, cu siguranță, aceștia vor intra în posesia Mea și vor moșteni abundența Împărăției Mele. Pe cei care aleargă încoace și încolo pentru Mine, Mi-i voi aminti, pe cei care fac eforturi pentru Mine, îi voi

îmbrățișa cu bucurie, iar celor care Îmi aduc jertfe, le voi oferi bucurii. Pe cei care găsesc fericirea în cuvintele Mele, îi voi binecuvânta; cu siguranță, ei vor fi stâlpii care vor susține acoperișul Împărăției Mele, cu siguranță ei vor avea un belșug inegalabil în casa Mea și nimeni nu se poate compara cu ei. Ați acceptat vreodată binecuvântările care v-au fost date? Ați căutat vreodată făgăduințele care au fost făcute pentru voi? Voi, cu siguranță, sub îndrumarea luminii Mele, veți străpunge încleștarea forțelor întunericului. Cu siguranță, în mijlocul întunericului, nu veți pierde lumina care vă ghidează. Voi sigur veți fi stăpânii întregii creații. Veți fi desigur învingători înaintea Satanei. Cu siguranță, la căderea împărăției marelui balaur roșu, vă veți ridica în mijlocul nenumăratelor mulțimi ca să fiți martori biruinței Mele. Veți fi desigur hotărâți și de neclintit în ținutul Sinimului. Prin suferințele pe care le îndurați, veți moșteni binecuvântarea care vine de la Mine și, cu siguranță, Îmi veți emana slava în întregul univers.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 19

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 582)

În timp ce cuvintele Mele sunt îndeplinite, Împărăția este treptat formată pe pământ și omul este treptat reîntors la normalitate și, astfel, se întemeiază pe pământ Împărăția din inima Mea. În Împărăție, toți oamenii lui Dumnezeu își recapătă viața omului normal. Dusă este iarna geroasă, înlocuită de o lume a orașelor primăverii, unde primăvara durează tot anul. Oamenii nu se mai confruntă cu întunecata, jalnica lume a omului și nu mai îndură gerul rece al lumii lui. Oamenii nu se luptă unii cu ceilalți, țările nu mai merg la război una împotriva celeilalte, nu mai există măcel și sângele care curge din măcel; toate pământurile sunt pline de fericire și peste tot abundă căldura între oameni. Eu Mă mișc prin lume, Mă bucur din înălțimea tronului Meu și trăiesc printre stele. Îngerii Îmi oferă noi cântece

și dansuri. Fragilitatea lor nu mai face ca lacrimile să le curgă pe obraji. Nu mai aud, înaintea Mea, sunetul plânsului îngerilor și nu Mi se mai plânge nimeni de greutăți. Astăzi, trăiți cu toții înaintea Mea; mâine, veți exista cu toții în Împărăția Mea. Nu este oare aceasta cea mai mare binecuvântare pe care o acord omului? Datorită prețului pe care îl plătiți astăzi, veți moșteni binecuvântările viitorului și veți trăi în slava Mea. Încă nu vreți să vă implicați în substanța Duhului Meu? Încă doriți să vă ucideți pe voi înșivă? Oamenii sunt dornici să urmărească făgăduințele pe care le pot vedea, chiar dacă sunt efemere, dar niciunul nu este dornic să accepte făgăduințele de mâine, chiar dacă acestea vor dura o veșnicie. Lucrurile care sunt vizibile pentru om sunt lucrurile pe care Eu le voi nimici, iar lucrurile care sunt de neatins pentru om sunt lucrurile pe care le voi împlini. Aceasta este diferența dintre Dumnezeu și om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 20

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 583)

În lumina Mea, oamenii văd din nou lumina. În cuvântul Meu, oamenii găsesc lucrurile care îi bucură. Am venit din Răsărit, din Răsărit Mi-e originea. Când slava Mea strălucește, toate națiunile sunt luminate, totul este adus în lumină, nimic nu rămâne în beznă. În Împărăție, viața pe care poporul lui Dumnezeu o trăiește alături de Dumnezeu este peste măsură de fericită. Apele dansează de bucurie față de viețile binecuvântate ale oamenilor, munții se bucură de belșugul Meu împreună cu oamenii. Toți oamenii se străduiesc, muncesc din greu, dovedindu-și devotamentul în Împărăția Mea. În Împărăție, nu mai există rebeliune, nu mai există împotrivire; cerul și pământul depind unul de altul, Eu și omul ne apropiem în simțăminte profunde, prin dulcile beatitudini ale vieții, sprijinindu-ne unul pe altul… În acest moment, Îmi încep formal viața în ceruri.

Tulburarea Satanei nu mai există, iar oamenii intră în odihnă. În întregul univers, aleșii Mei trăiesc în slava Mea, binecuvântați fără egal, nu ca oameni care trăiesc printre oameni, ci ca oameni care trăiesc cu Dumnezeu. Întreaga umanitate a trecut prin coruperea Satanei și a băut până la fund din amărăciunea și din dulceața vieții. Acum, trăind în lumina Mea, cum poate cineva să nu se veselească? Cum poate cineva să renunțe ușor la acest moment minunat și să-l lase să-i scape? Oamenilor! Cântați cântecul din inimile voastre și dansați de bucurie pentru Mine! Înălțați-vă inimile sincere și oferiți-Mi-le Mie! Bateți tobele și cântați plini de veselie pentru Mine! Îmi radiez încântarea peste întregul univers! Oamenilor le arăt chipul Meu splendid! Voi striga cu un glas puternic! Voi transcende universul! Deja domnesc printre oameni! Oamenii Mă preamăresc! Plutesc în cerurile albastre de deasupra și oamenii merg împreună cu Mine. Merg printre oameni și oamenii Mei Mă înconjoară! Inimile oamenilor sunt voioase, cântecele lor zguduie universul, făcând să trosnească bolțile cerești! Universul nu mai este învăluit în ceață; nu mai este noroi și nici reziduuri menajere nu mai sunt. Oameni sfinți ai universului! Sub examinarea Mea, vă arătați adevăratul chip. Nu sunteți oameni plini de scârnăvie, ci sfinți puri ca jadul, sunteți toți preaiubiții Mei, sunteți toți încântarea Mea! Toate lucrurile se reîntorc la viață! Toți sfinții s-au întors ca să Mă slujească în ceruri, intrând în îmbrățișarea Mea caldă, fără a mai plânge, fără a mai fi neliniștiți, oferindu-Mi-se, întorcându-se în casa Mea, și în patria lor Mă vor iubi fără încetare! Neschimbători de-a pururi! Unde este durerea! Unde sunt lacrimile! Unde este trupul! Pământul este trecător, dar cerul este etern. Eu apar în fața tuturor popoarelor și toate Mă slăvesc. Viața aceasta, frumusețea aceasta, din vremuri imemoriale și până la sfârșitul timpului, nu se va schimba. Aceasta este viața Împărăției.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Veseliți-vă, oamenilor!

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 584)

Am făcut multă lucrare printre voi și, bineînțeles, am rostit și o serie de cuvântări. Totuși, nu pot să nu simt că cuvintele Mele și lucrarea Mea nu au împlinit în întregime scopul lucrării Mele din zilele de pe urmă. Căci, în zilele de pe urmă, lucrarea Mea nu este de dragul unei anumite persoane sau a unor anumiți oameni, ci pentru a demonstra firea Mea inerentă. Cu toate acestea, pentru o multitudine de motive – poate o lipsă de timp sau un program frenetic de lucru – oamenii nu au reușit să Mă cunoască prin firea Mea. Astfel, Îmi încep noul plan, lucrarea Mea finală, și deschid o nouă pagină în lucrarea Mea, pentru ca toți cei ce Mă văd să se bată cu pumnul în piept și să plângă și să jelească fără încetare din cauza existenței Mele. Acest lucru se datorează faptului că Eu aduc sfârșitul omenirii în lume și, de acum înainte, Îmi dezvălui întreaga Mea fire înaintea omenirii pentru ca toți cei ce Mă cunosc și toți cei ce nu Mă cunosc să își poată desfăta ochii și să vadă că într-adevăr am venit în lumea oamenilor, am venit pe pământ unde toate lucrurile se înmulțesc. Acesta este planul Meu și singura Mea „confesiune” de la crearea omenirii de către Mine. Fie ca voi să vă îndreptați toată atenția către fiecare mișcare a Mea, căci toiagul Meu apasă încă o dată aproape de omenire, către toți cei care Mi se împotrivesc.

Împreună cu cerurile, încep lucrarea pe care trebuie să o realizez. Și astfel, Îmi croiesc calea prin valurile de oameni și Mă mișc între cer și pământ, fără ca cineva să-Mi perceapă mișcările sau să-și dea seama de cuvintele Mele. Prin urmare, planul Meu continuă să progreseze fără probleme. Numai că toate simțurile voastre au devenit atât de amorțite încât nu sunteți conștienți de pașii lucrării Mele. Dar cu siguranță va veni o zi când vă veți da seama de intențiile Mele. Astăzi, trăiesc împreună cu voi și sufăr împreună cu voi, și de mult timp am ajuns să înțeleg atitudinea pe care

o are omenirea față de Mine. Nu doresc să vorbesc mai mult despre asta, cu atât mai puțin să aduc rușinea asupra voastră dând alte exemple privind subiect dureros. Sper doar ca voi să vă amintiți tot ceea ce ați făcut în inimile voastre, pentru a ne putea potrivi conturile în ziua în care ne vom întâlni din nou. Nu doresc să acuz pe nedrept pe niciunul dintre voi, căci am acționat întotdeauna drept, corect și cu onoare. Bineînțeles, Îmi doresc, de asemenea, să puteți fi integri și să nu faceți nimic care să fie împotriva cerului și a pământului sau a conștiinței voastre. Acesta este singurul lucru pe care îl cer de la voi. Mulți oameni se simt neliniștiți și stânjeniți deoarece au comis greșeli atroce și mulți se simt rușinați de ei înșiși pentru că nu au făcut niciodată nici măcar o singură faptă bună. Și totuși, există și mulți care, departe de a se simți rușinați de păcatele lor, merg din rău în mai rău, distrugând complet masca ce ascunde trăsăturile lor respingătoare – care trebuie să fie pe deplin expuse – pentru a testa firea Mea. Nu Îmi pasă de acțiunile niciunei persoane și nici nu le acord o atenție deosebită. Mai degrabă, Eu fac lucrarea pe care ar trebui să o realizez, fie aceea de a colecta informații, de a călători pe pământ, fie de a face ceva ce Mă interesează. În momentele cheie, Îmi voi continua lucrarea printre oameni așa cum a fost planificată inițial, nicio secundă mai devreme sau mai târziu, cu ușurință cât și cu promptitudine. Cu toate acestea, cu fiecare etapă a lucrării Mele, unii oameni sunt aruncați deoparte, căci Eu disprețuiesc căile lor măgulitoare și obediența lor prefăcută. Cei care sunt în opoziție cu Mine vor fi cu siguranță părăsiți, fie în mod intenționat, fie neintenționat. Pe scurt, Mi-aș dori ca toți cei pe care îi disprețuiesc să rămână departe de Mine. E inutil să spun că nu voi cruța pe cei răi care rămân în casa Mea. Deoarece se apropie ziua pedepsirii omenirii, nu Mă grăbesc să izgonesc toate acele suflete mizerabile din casa Mea, căci am un plan al Meu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 585)

Acum este momentul în care voi decide sfârșitul fiecărei persoane, nu etapa în care am început să prelucrez omul. Îmi scriu în cartea Mea, rând pe rând, cuvintele și acțiunile fiecărei persoane, calea pe care M-au urmat, trăsăturile lor inerente și cum s-au purtat în cele din urmă. În felul acesta, indiferent ce tip de persoană este, niciun om nu va scăpa de mâna Mea și toți vor fi cu neamul lor așa cum hotărăsc. Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care provoacă milă, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia. Voi trebuie să realizați și că toți cei care nu respectă voia lui Dumnezeu vor fi pedepsiți. Este un adevăr care nu poate fi schimbat. Prin urmare, toți cei care sunt pedepsiți, sunt pedepsiți întru dreptatea lui Dumnezeu și ca răsplată pentru numeroasele lor fapte rele. Nu am făcut nicio modificare la planul Meu încă de la începuturile sale. Doar că, în ceea ce privește omul, cei cărora le adresez cuvintele Mele par să scadă în număr, la fel ca și aceia pe care îi aprob cu adevărat. Totuși, încă susțin că planul Meu nu s-a schimbat niciodată; mai degrabă, credința și dragostea omului se schimbă mereu, pălesc mereu, în măsura în care este posibil ca fiecare persoană să treacă de la lingușire la a fi rece față de Mine și chiar să Mă izgonească. Atitudinea Mea față de voi nu va fi nici caldă, nici rece, până când voi simți dezgust și repulsie și, în cele din urmă, voi împărți pedeapsa. Totuși, în ziua pedepsei voastre, vă voi vedea încă, dar voi nu veți putea să Mă mai vedeți. Cum viața din voi a devenit deja obositoare și plictisitoare pentru Mine, nu mai e nevoie să spun că am ales medii diferite în care să trăiesc, cu atât mai bine pentru a evita să fiu lovit de cuvintele voastre răutăcioase și pentru a Mă îndepărta de comportamentul vostru insuportabil de sordid, și că nu Mă mai puteți păcăli sau trata în mod superficial. Înainte să vă părăsesc, trebuie

să vă îndemn încă să vă abțineți de la a face ceea ce nu este în conformitate cu adevărul. Mai degrabă, ar trebui să faceți ceea ce este plăcut pentru toți, ceea ce aduce beneficii tuturor și ceea ce aduce beneficii propriei voastre destinații, altfel cel care suferă în mijlocul dezastrului nu va fi nimeni altul decât tu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 586)

Milostenia Mea se manifestă către cei care Mă iubesc și se neagă pe ei înșiși. Pedeapsa aruncată asupra celor răi, pe de altă parte, este tocmai o dovadă a firii Mele drepte și, mai mult, a mărturiei mâniei Mele. Când va veni nenorocirea, toți cei care Mi se împotrivesc se vor tângui când vor cădea victime foametei și ciumei. Cei care au comis tot felul de ticăloșii, dar care M-au urmat mulți ani, nu vor scăpa de plata pentru păcatele lor; vor fi aruncați și ei în dezastru, cum rareori s-a văzut de-a lungul milioanelor de ani, și vor trăi într-o stare constantă de panică și frică. Iar cei ai urmașilor Mei, care Mi-au arătat credință, se vor bucura și vor aplauda atotputernicia Mea. Ei vor simți mulțumirea inefabilă și vor trăi în sânul unei bucurii așa cum nu am mai oferit niciodată înainte omenirii. Căci Eu prețuiesc faptele bune ale omului și îi detest faptele rele. De când am început să conduc omenirea, am sperat cu nerăbdare să câștig un grup de oameni care să fie în asentiment cu Mine. Pe de altă parte, nu-i uit niciodată pe aceia care nu sunt în asentiment cu Mine; Îi detest mereu în inima Mea, așteptând șansa de a abate pedeapsa asupra lor, lucru ce Mă va delecta. Acum ziua Mea a venit în sfârșit și nu mai trebuie să aștept!

Lucrarea Mea finală nu este numai de dragul pedepsirii omului, ci și de dragul pregătirii destinației omului. Mai mult, este pentru ca toți oamenii să poată să-Mi recunoască faptele și acțiunile. Vreau ca fiecare persoană să

vadă că tot ceea ce am făcut este drept și că tot ceea ce am făcut este o expresie a firii Mele. Nu fapta omului, cu atât mai puțin natura, este cea care a dat naștere omenirii, ci Eu, care hrănesc fiecare ființă vie în creație. Fără existența Mea, omenirea poate doar să piară și să îndure biciuirea calamității. Nimeni nu va mai vedea vreodată soarele și luna frumoasă sau lumea verde; omenirea se va confrunta numai cu noaptea geroasă și cu valea inexorabilă a umbrei morții. Eu sunt singura mântuire a omenirii. Eu sunt singura speranță a omenirii și, Mai mult, Eu sunt Cel pe care se bazează existența întregii omeniri. Fără Mine, omenirea va ajunge într-un impas. Fără Mine, omenirea va îndura catastrofe și va fi călcată în picioare de tot felul de fantome, deși nimeni nu ține seama de Mine. Am făcut o lucrare care nu poate fi făcută de nimeni altcineva și sper doar ca omul să Mă poată răsplăti cu câteva fapte bune. Deși foarte puțini au putut să Mă răsplătească, Îmi voi încheia totuși călătoria în lumea oamenilor și voi începe următoarea etapă a lucrării Mele în desfășurare, pentru că toată alergătura Mea încoace și încolo în mijlocul omului în acești mulți ani a fost roditoare și Eu sunt foarte mulțumit. Ceea ce Mă interesează acum nu este numărul oamenilor, ci mai degrabă faptele lor bune. În orice caz, sper că pregătiți suficiente fapte bune pentru propria voastră destinație. Atunci voi fi mulțumit; în caz contrar, niciunul dintre voi nu va putea scăpa de dezastrul care se va abate asupra voastră. Dezastrul provine de la Mine și, bineînțeles, este condus de Mine. Dacă nu puteți părea îndeajuns de buni în ochii Mei, atunci nu veți scăpa de suferința dezastrului. În mijlocul necazului, acțiunile și faptele voastre nu au fost considerate în întregime potrivite, pentru că credința și dragostea voastră au fost goale și voi doar ați părut când timizi, când duri. În acest sens, voi face doar o judecată ca fiind buni sau răi. Preocuparea mea continuă este modul în care fiecare dintre voi acționează și se exprimă, pe baza căruia vă voi determina sfârșitul. Cu toate

acestea, trebuie să fac acest lucru clar: față de cei care nu Mi-au arătat niciun strop de credință în vremuri de necaz nu voi mai fi milostiv, pentru că îndurarea Mea se întinde doar până aici. În plus, nu am nicio slăbiciune pentru cineva care M-a trădat odată, cu atât mai puțin Îmi place să Mă asociez cu cei care vând interesele prietenilor lor. Aceasta este firea Mea, indiferent de cine ar putea fi persoana. Trebuie să vă spun: oricine Îmi va frânge inima, nu va primi de la Mine îndurare a doua oară, și oricine Mi-a fost credincios va rămâne în inima Mea pentru totdeauna.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 587)

În întinderea nemărginită a lumii, oceanele inundă câmpiile, câmpiile se revarsă în oceane, iarăși și iarăși. În afară de El, care stăpânește totul printre toate lucrurile, nimeni nu este capabil să conducă și să ghideze rasa umană. Nu există nimeni atotputernic care să trudească sau să facă pregătiri pentru această rasă umană, cu atât mai puțin există cineva care să poată conduce această rasă umană spre destinația luminii și să o elibereze de nedreptățile pământești. Dumnezeu deplânge viitorul omenirii, El jelește căderea omenirii și e îndurerat de faptul că omenirea mărșăluiește, pas cu pas, spre decădere și spre calea fără întoarcere. Nimeni nu s-a gândit vreodată la direcția în care această omenire, care a frânt inima lui Dumnezeu și a renunțat la El pentru a-l căuta pe cel rău, s-ar putea îndrepta. Tocmai din acest motiv, nimeni nu simte mânia lui Dumnezeu, nimeni nu caută o cale de a-L mulțumi pe Dumnezeu și nu încearcă să se apropie mai mult de Dumnezeu și, mai mult decât atât, nimeni nu caută să înțeleagă mâhnirea și durerea lui Dumnezeu. Chiar și după ce aude glasul lui Dumnezeu, omul continuă pe propriul drum, insistă să stea departe de Dumnezeu, ocolind harul și grija lui Dumnezeu, ferindu-se de adevărul Lui,

preferând să se vândă Satanei, dușmanul lui Dumnezeu. Și cine s-a gândit vreodată – în caz că omul ar stărui în încăpățânarea sa – cum va acționa Dumnezeu față de această omenire care L-a respins fără a se uita în urmă? Nimeni nu știe că motivul atenționărilor și îndemnurilor repetate ale lui Dumnezeu este că El a pregătit în mâinile Lui o calamitate cum nu a mai fost vreodată, una care va fi de nesuportat pentru trupul și sufletul omului. Această calamitate nu este numai o pedeapsă a trupului, ci și a sufletului. Trebuie să știi asta: atunci când planul lui Dumnezeu eșuează și când atenționările și îndemnurile Lui nu sunt răsplătite, ce fel de furie va dezlănțui El? Va fi total diferit de ceea ce a fost vreodată experimentat sau auzit până acum de vreo ființă creată. Și astfel îți spun că această calamitate este fără precedent și nu va mai fi repetată niciodată. Căci planul lui Dumnezeu este să creeze omenirea doar de data aceasta și să mântuiască omenirea doar de data aceasta. Aceasta este prima dată, și este și ultima. Prin urmare, nimeni nu poate înțelege intențiile sârguincioase și anticiparea înflăcărată cu care Dumnezeu mântuiește omenirea de data aceasta.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 588)

Omul înțelege puțin din lucrarea de azi și din lucrarea viitorului, dar el nu înțelege destinația în care va pătrunde omenirea. Ca făptură, omul ar trebui să îndeplinească datoria unei făpturi: omul ar trebui să Îl urmeze pe Dumnezeu în orice face El; voi ar trebui să acționați în orice mod vă spun Eu. Tu nu ai cum să te ocupi de lucruri pentru tine însuți și nu ai deloc stăpânire de sine; totul trebuie lăsat sub orchestrarea lui Dumnezeu și totul este ținut în mâinile Sale. Dacă lucrarea lui Dumnezeu i-ar oferi omului un final, o destinație minunată, înainte de vreme, și dacă Dumnezeu ar folosi aceasta pentru a-l tenta pe om și a-l face să-L urmeze – dacă El ar face o înțelegere cu omul – atunci, aceasta nu ar fi cucerire, nici nu ar însemna că

prelucrează viața omului. Dacă Dumnezeu ar folosi finalul omului pentru a-l controla și a-i câștiga inima, atunci, prin aceasta, El nu l-ar desăvârși pe om, nici nu ar putea să-l câștige pe om ci, în schimb, ar folosi destinația pentru a-l controla. Omului nu-i pasă de nimic altceva decât de viitorul final, de destinația finală și dacă există ceva bun la care să spere. Dacă omului i s-ar da o speranță frumoasă în timpul lucrării de cucerire și dacă, înainte de cucerirea omului, lui i s-ar da o destinație bună de urmărit, atunci nu numai că cucerirea omului nu și-ar atinge efectul, ci și efectul lucrării de cucerire ar fi, de asemenea, influențat. Adică, lucrarea de cucerire își atinge efectul înlăturând soarta și perspectivele omului și judecând și mustrând firea răzvrătită a omului. Nu se realizează făcând o înțelegere cu omul, adică, oferind omului binecuvântare și har, ci mai degrabă dezvăluind loialitatea omului prin deposedarea lui de „libertatea” sa și eradicarea perspectivelor lui. Aceasta este esența lucrării de cucerire. Dacă omului i s-ar oferi o speranță frumoasă chiar de la bun început, iar lucrarea de mustrare și cea de judecată ar fi făcute ulterior, atunci omul ar accepta această mustrare și judecată pe baza faptului că are perspective, iar în final, închinarea și ascultarea necondiționată față de Creator, de către toate făpturile Sale, nu ar fi realizate; ar exista doar o ascultare oarbă, ignorantă, sau omul ar face orbește cereri către Dumnezeu, și inima omului ar fi imposibil de cucerit complet. În consecință, ar fi imposibil ca o astfel de lucrare de cucerire să câștige omul, ba, mai mult decât atât, de a fi mărturie pentru Dumnezeu. Astfel de făpturi nu ar putea să își îndeplinească datoria, și doar ar face înțelegeri cu Dumnezeu; aceasta nu ar fi cucerire, ci milă și binecuvântare. Cea mai mare problemă cu omul este faptul că el nu se gândește la nimic, decât la soarta și la perspectivele sale, și că idolatrizează aceste lucruri. Omul Îl caută pe Dumnezeu de dragul sorții și perspectivelor sale; el nu I se închină lui Dumnezeu datorită iubirii sale pentru El. Și

astfel, în cucerirea omului, egoismul omului, lăcomia și lucrurile care îl împiedică cel mai mult în venerarea lui Dumnezeu, toate trebuie tratate și, astfel, eliminate. Făcând acest lucru, vor fi obținute efectele cuceririi omului. Drept rezultat, în primele etape ale cuceririi omului este necesar să fie purificat de ambițiile fantastice și de cele mai fatale slăbiciuni ale sale și, prin aceasta, să fie dezvăluită iubirea omului față de Dumnezeu și să fie schimbată cunoașterea lui despre viața umană, modul în care Îl vede pe Dumnezeu și semnificația existenței sale. În acest mod, iubirea omului față de Dumnezeu este curățată, adică, inima omului este cucerită. Dar, în atitudinea lui Dumnezeu față de toate făpturile, Dumnezeu nu cucerește doar de dragul cuceririi; mai degrabă, El cucerește pentru a-l câștiga pe om, pentru propria Sa slavă și pentru a recupera cea mai timpurie, inițială asemănare a omului. Dacă El ar cuceri doar de dragul cuceririi, atunci semnificația lucrării de cucerire ar fi pierdută. Aceasta înseamnă că dacă, după cucerirea omului, Dumnezeu S-ar fi spălat pe mâini de om și nu ar fi ținut cont de viața sau de moartea omului, atunci aceasta nu ar reprezenta gestionarea omenirii și nici cucerirea omului nu ar fi de dragul mântuirii sale. În centrul lucrării de mântuire se află doar câștigarea omului după cucerirea sa și sosirea lui finală la o destinație minunată, și doar aceasta poate atinge scopul mântuirii omului. Cu alte cuvinte, doar sosirea omului la o destinație frumoasă și intrarea sa în odihnă reprezintă perspectivele pe care ar trebui să le aibă toate făpturile, și lucrarea care ar trebui făcută de Creator. Dacă omul ar trebui să facă această lucrare, atunci aceasta ar fi prea limitată: l-ar duce pe om până la un anumit punct, dar nu ar putea să îl conducă pe om până la destinația eternă. Omul nu poate să decidă destinul omului, și mai mult decât atât, nu poate să asigure perspectivele omului și destinația sa viitoare. Cu toate acestea, lucrarea făcută de Dumnezeu este diferită. Dat fiind că El l-a creat pe om, El îl conduce; dat fiind că El îl

mântuiește pe om, El îl va salva în mod desăvârșit și îl va câștiga pe deplin; dat fiind că El îl conduce pe om, El îl va aduce la destinația corespunzătoare; și dat fiind că El l-a creat și îl gestionează pe om, El trebuie să Își asume responsabilitatea pentru soarta omului și pentru perspectivele sale. Aceasta este lucrarea făcută de Creator. Deși lucrarea de cucerire este obținută prin purificarea omului de perspectivele sale, omul trebuie, în cele din urmă, să fie adus la destinația corespunzătoare pregătită pentru el de către Dumnezeu. Faptul că omul are o destinație și că soarta lui este asigurată se întâmplă tocmai deoarece Dumnezeu prelucrează omul. Aici, destinația potrivită la care se face referire nu este reprezentată de speranțele și perspectivele purificate în trecut; cele două sunt diferite. Acele lucruri la care omul speră și pe care le urmărește sunt dorul arzător care se naște din căutarea dorințelor extravagante ale trupului, mai degrabă decât a destinației cuvenite omului. Între timp, ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru om sunt binecuvântările și promisiunile pentru om odată ce el a fost purificat, ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru om după ce a creat lumea, iar acestea nu sunt întinate de alegerile, noțiunile, închipuirile sau trupul omului. Această destinație nu este pregătită pentru o anumită persoană, dar este locul de odihnă al întregii omeniri. Și astfel, această destinație este cea mai potrivită pentru omenire.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 589)

Creatorul intenționează să orchestreze toate făpturile creației. Trebuie să dai ascultare și să nu renunți la nimic din ceea ce face El, nici nu trebuie să te răzvrătești față de El. Când lucrarea pe care o face El va atinge în cele din urmă scopurile Sale, prin aceasta El va câștiga slavă. Astăzi, de ce nu se spune că ești descendentul lui Moab sau odrasla marelui balaur roșu? De ce

nu se vorbește de oamenii aleși și se discută doar despre făpturile create? Făptura creată – aceasta era denumirea inițială a omului și aceasta este identitatea sa înnăscută. Numele variază doar deoarece epocile și perioadele lucrării variază; de fapt, omul este o făptură obișnuită. Toate creaturile, fie ele cele mai corupte sau cele mai sfinte, trebuie să îndeplinească datoria unei făpturi create. Când Dumnezeu Își îndeplinește lucrarea de cucerire, El nu te controlează folosind perspectivele, soarta sau destinația ta. De fapt, nu este nevoie să se lucreze în acest fel. Scopul lucrării de cucerire este de a-l face pe om să-și îndeplinească datoria de făptură creată, de a-l face să I se închine Creatorului; doar după aceasta poate el să intre în destinația minunată. Soarta omului este controlată de mâinile lui Dumnezeu. Ești incapabil de a te controla pe tine însuți: în ciuda faptului că omul întotdeauna se agită și își găsește ocupații în nume propriu, el rămâne incapabil de a se controla. Dacă ai putea să-ți cunoști propriile perspective, dacă ai putea să-ți controlezi propria soartă, ai mai fi o făptură creată? Pe scurt, indiferent cum lucrează Dumnezeu, toată lucrarea Sa este de dragul omului. Ia, de exemplu, cerurile și pământul și toate lucrurile pe care Dumnezeu le-a creat pentru a-i sluji omului: luna, soare și stelele pe care El le-a făcut pentru om, animalele și plantele, primăvara, vara, toamna și iarna și așa mai departe – toate sunt create pentru existența omului. Și astfel, indiferent de modul în care Dumnezeu mustră și judecă omul, totul este pentru mântuirea omului. Deși El îl deposedează pe om de speranțele lui lumești, este pentru a-l purifica, iar purificarea omului este săvârșită pentru ca el să poată supraviețui. Destinația omului este în mâinile Creatorului, deci cum ar putea omul să se controleze pe sine însuși?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 590)

De îndată ce a fost finalizată lucrarea de cucerire, omul va fi adus într-o lume frumoasă. Desigur, această viață se va desfășura în continuare pe pământ, dar va fi cu totul diferită de viața omului de astăzi. Este viața pe care omenirea o va avea după ce toți oamenii au fost cuceriți, va fi un nou început pentru om pe pământ, iar faptul că oamenii ar putea să aibă o asemenea viață va fi dovada că omenirea a intrat într-un tărâm nou și frumos. Va fi începutul vieții omului și al lui Dumnezeu pe pământ. Premisa unei vieți atât de frumoase trebuie să fie faptul că, după ce omul a fost purificat și cucerit, el se supune înaintea Creatorului. Și astfel, lucrarea de cucerire este ultima etapă a lucrării lui Dumnezeu înainte ca omenirea să pătrundă în minunata destinație. O astfel de viață este viața viitoare a omului pe pământ, cea mai frumoasă viață pe pământ, tipul de viață după care tânjește omul, tipul pe care omul nu l-a mai reușit niciodată înainte, în istoria lumii. Este rezultatul final al celor 6000 de ani de lucrare de gestionare; este acel lucru după care tânjește omenirea cel mai mult și este, de asemenea, promisiunea lui Dumnezeu pentru om. Dar această promisiune nu se poate împlini imediat: omul va intra în viitoarea destinație doar după ce lucrarea zilelor de pe urmă a fost finalizată și el a fost complet cucerit, adică, odată ce Satana a fost complet înfrânt. După ce va fi rafinat, omul va fi lipsit de o natură păcătoasă, deoarece Dumnezeu îl va fi înfrânt pe Satana, adică nu va exista nicio năvălire a forțelor ostile și nici forțe ostile care să poată ataca trupul omului. Și astfel, omul va fi liber și sfânt – el va fi intrat în eternitate. Doar dacă forțele ostile ale întunericului sunt ținute în robie va fi omul liber oriunde merge și, astfel, va fi lipsit de răzvrătire sau împotrivire. Satana nu are decât să fie ținut în robie și totul va fi în regulă cu omul; situația actuală există pentru că Satana încă provoacă probleme peste tot pe pământ și deoarece întreaga lucrare de gestionare a lui Dumnezeu nu a ajuns încă la final. Odată ce Satana a fost înfrânt, omul

va fi eliberat pe deplin; când omul Îl câștigă pe Dumnezeu și iese de sub stăpânirea Satanei, el va privi Soarele dreptății. Viața cuvenită omului normal va fi recâștigată; tot ceea ce ar trebui avut de omul normal – precum abilitatea de a deosebi binele de rău și înțelegerea modului în care să mănânce și să se îmbrace și abilitatea de a trăi normal – toate acestea vor fi recâștigate. Dacă Eva nu ar fi fost ispitită de șarpe, omul ar fi trebuit să aibă acest tip de viață normală după ce el a fost creat la început. El ar fi trebuit să mănânce, să fie îmbrăcat și să ducă viața normală a omului pe pământ. Totuși, după ce omul a devenit vicios, această viață a devenit o iluzie de neatins și nici măcar astăzi omul nu îndrăznește să-și imagineze astfel de lucruri. De fapt, această viață frumoasă după care tânjește omul este o necesitate. Dacă omul ar fi fără o astfel de destinație, atunci viața sa vicioasă pe pământ nu ar înceta niciodată, iar dacă nu ar exista o astfel de viață frumoasă, atunci nu ar exista nicio încheiere a sorții Satanei sau a epocii în care Satana are putere asupra pământului. Omul trebuie să ajungă într-un ținut neatins de forțele întunericului și, când ajunge, aceasta va dovedi că Satana a fost înfrânt. În acest mod, odată ce nu există niciun deranj din partea Satanei, Dumnezeu Însuși va controla omenirea, iar El va porunci și va controla întreaga viață a omului; doar atunci va fi fost Satana cu adevărat înfrânt. Viața omului de astăzi este în mare parte o viață de întinare; este tot o viață de suferință și chin. Aceasta nu ar putea fi numită înfrângerea Satanei; omul încă nu a scăpat de marea suferinței, încă nu a scăpat de greutățile vieții omenești sau de influența Satanei, iar el încă are cunoștințe infime despre Dumnezeu. Toate greutățile omului au fost create de Satana; Satana a fost cel care a adus suferințele în viața omului și doar după ce Satana este înrobit va putea omul să scape complet din marea suferinței. Totuși, încătușarea Satanei se obține prin cucerirea și câștigarea inimii omului, făcându-l pe om prada de război a luptei cu Satana.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 591)

Astăzi, căutarea omului de a deveni un biruitor și de a fi desăvârșit sunt lucrurile pe care le caută înainte ca el să aibă viața umană normală pe pământ și acestea sunt obiectivele pe care el le urmărește înainte ca Satana să fie înrobit. În esență, căutarea omului de a deveni un biruitor și de a fi desăvârșit sau de a fi de mare folos, este de a scăpa de sub influența Satanei: căutarea omului este de a deveni un biruitor, dar rezultatul final va fi scăparea sa de sub influența Satanei. Doar prin scăparea de sub influența Satanei poate omul să ducă viața umană normală pe pământ, viața de închinare lui Dumnezeu. Astăzi, căutarea omului de a deveni un biruitor și de a fi desăvârșit sunt lucrurile care sunt urmărite înainte de a avea viața umană normală pe pământ. Ele sunt urmărite în principal de dragul de a fi curățit și pentru a pune adevărul în practică și pentru a se închina Creatorului. Dacă omul are viața umană normală pe pământ, o viață fără greutăți sau suferință, atunci omul nu se va implica în căutarea de a deveni un biruitor. „A deveni un biruitor” și „a fi desăvârșit” sunt obiectivele pe care Dumnezeu le dă omului pentru a le urmări și, prin urmărirea acestor obiective, El îl face pe om să pună adevărul în practică și să trăiască o viață plină de înțeles. Obiectivul este de a-l desăvârși pe om și de a-l câștiga, iar urmărirea țelului de a deveni un biruitor și de a fi desăvârșit este doar un mijloc. Dacă, în viitor, omul intră într-o destinație minunată, nu vor exista referiri la a deveni un biruitor și la a fi desăvârșit; va exista doar fiecare făptură creată care își îndeplinește datoria sa. Astăzi, omul este făcut să urmărească aceste lucruri doar pentru a defini un scop pentru om, astfel încât căutarea omului să poată fi mai orientată și mai practică. Altfel, omul ar trăi printre abstractizări nedeslușite și ar urmări intrarea în viața veșnică,

iar dacă aceasta ar fi astfel, nu ar fi omul mai demn de milă? Să urmărești în modul acesta, fără scopuri sau principii – nu este aceasta auto-amăgire? În cele din urmă, această căutare ar fi, în mod natural, inutilă; în final, omul încă ar trăi sub stăpânirea Satanei și ar fi incapabil de a se elibera de aceasta. De ce să se supună unei astfel de urmăriri fără scop? Când omul intră în destinația eternă, omul I se va închina Creatorului, iar datorită faptului că omul a câștigat mântuirea și a intrat în eternitate, omul nu va urmări niciun obiectiv și, mai mult decât atât, nici nu va trebui să se îngrijoreze că va fi asaltat de Satana. În acest moment, omul își va cunoaște locul și își va îndeplini datoria, și chiar dacă nu este mustrat sau judecat, fiecare își va îndeplini datoria. În acel moment, omul va fi o făptură, atât în identitate, cât și în statut. Nu va mai exista o distincție între superior și inferior; fiecare persoană doar va îndeplini o funcție diferită. Totuși, omul va trăi în continuare într-o destinație ordonată și potrivită pentru omenire; omul își va îndeplini datoria de dragul de a se închina Creatorului, și aceasta e omenirea care va deveni omenirea eternității. În acel moment, omul va fi câștigat o viață luminată de Dumnezeu, o viață sub protecția și grija lui Dumnezeu, o viață împreună cu Dumnezeu. Omenirea va duce o viață normală pe pământ și toți oamenii vor intra pe calea cea dreaptă. Planul de gestionare (planul mântuirii) de 6000 de ani îl va fi învins cu totul pe Satana, adică Dumnezeu va fi recuperat imaginea inițială a omului de după crearea lui și, astfel, intenția originală a lui Dumnezeu va fi fost îndeplinită. La început, înainte ca omenirea să fie coruptă de Satana, omenirea ducea o viață normală pe pământ. Mai târziu, când a fost corupt de Satana, omul a pierdut această viață normală și, astfel, a început lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu și bătălia cu Satana pentru a recupera viața normală a omului. Abia când lucrarea de 6000 de ani de gestionare a lui Dumnezeu ajunge la final, va începe oficial viața întregii omeniri pe

pământ; doar atunci omul va avea o viață minunată, iar Dumnezeu Își va redobândi scopul pentru care a creat omul la început, precum și asemănarea inițială a omului. Și astfel, odată ce are viața normală a omenirii pe pământ, omul nu va mai urmări să devină un biruitor sau să fie desăvârșit, pentru că omul va fi sfânt. „Biruitorii" și „a fi desăvârșit" despre care vorbește omul sunt obiectivele oferite omului pentru a le urmări în timpul luptei dintre Dumnezeu și Satana, iar acestea există doar pentru că omul a fost corupt. Prin a-ți da un obiectiv și a te convinge să urmărești acest obiectiv, Satana va fi înfrânt. A-ți cere să fii un biruitor sau să fii desăvârșit ori să fii folosit necesită să fii mărturie pentru a-l face de rușine pe Satana. În final, omul va duce viața umană normală pe pământ și omul va fi sfânt; când se va întâmpla asta, vor mai căuta oamenii să devină biruitori? Nu sunt ei toți făpturi ale creației? Când se vorbește despre a fi un biruitor și a fi desăvârșit, aceste cuvinte sunt îndreptate către Satana și către murdăria omului. Nu face acest „biruitor" referire la victoria asupra Satanei și asupra forțelor ostile? Când spui că ai fost desăvârșit, ce anume din tine a fost desăvârșit? Nu-i așa că te-ai lepădat de firile tale corupte satanice, astfel încât să poți obține dragostea supremă pentru Dumnezeu? Astfel de lucruri sunt spuse cu referire la lucrurile imorale din om și referitor la Satana; ele nu sunt rostite cu privire la Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 592)

Când omenirea obține viața adevărată a omului pe pământ și când toate forțele Satanei sunt înrobite, omul va trăi cu ușurință pe pământ. Lucrurile nu vor fi la fel de complexe precum sunt astăzi: relațiile umane, relațiile sociale, relațiile familiale complexe – aduc atât de multe probleme, atât de multă durere! Viața omului aici este așa de nefericită! Odată ce omul a fost

cucerit, inima și mintea lui se vor schimba: el va avea o inimă care Îl slăvește pe Dumnezeu și care Îl iubește pe Dumnezeu. Odată ce toți cei din univers care caută să-L iubească pe Dumnezeu au fost cuceriți, adică, odată ce Satana a fost înfrânt, și odată ce Satana – toate forțele întunericului – a fost înrobit, atunci viața omului pe pământ va fi netulburată, iar el va putea să trăiască în mod liber pe pământ. Dacă viața omului ar fi lipsită de relații lumești și de complexitățile trupului, atunci ar fi mult mai ușor. Relațiile trupești ale omului sunt prea complicate, iar faptul că omul are astfel de lucruri dovedește că el încă nu s-a eliberat de influența Satanei. Dacă ai avea aceeași relație cu fiecare dintre frații și surorile tale, dacă ai avea aceeași relație cu fiecare membru al familiei tale, atunci nu ai avea griji și nu ar trebui să te îngrijorezi în privința nimănui. Nimic nu ar putea fi mai frumos și, în acest mod, omul ar fi eliberat de jumătate din suferința lui. Trăind o viață omenească normală pe pământ, omul va fi asemănător îngerilor; deși încă aparținând trupului, el va fi foarte asemănător unui înger. Aceasta este promisiunea finală, ultima promisiune acordată omului. Astăzi, omul îndură mustrare și judecată; crezi că experiența omului privind astfel de lucruri este fără sens? Se poate ca lucrarea de mustrare și judecată să fie făcută fără motiv? Înainte a fost spus că a mustra și a judeca omul înseamnă să-l pui într-o groapă fără fund, ceea ce înseamnă să-i iei soarta și perspectivele. Aceasta are un singur scop: curățarea omului. Omul nu este pus în groapa fără fund în mod intenționat, după care Dumnezeu Își spală mâinile de el. În schimb, este pentru a trata răzvrătirea din om, astfel ca în final lucrurile din om să fie curățate, astfel încât el să poată avea o cunoștință adevărată despre Dumnezeu și să fie ca o persoană sfântă. Dacă aceasta este făcută, atunci totul va fi realizat. De fapt, când acele lucruri din om care trebuie tratate sunt tratate și omul este mărturie răsunătoare, Satana va fi, de asemenea, înfrânt și, deși pot fi câteva din acele lucruri care sunt

inițial în om care nu sunt complet curățate, odată ce Satana este înfrânt, ele nu vor mai cauza probleme și, în acel moment, omul va fi fost complet curățat. Omul nu a experimentat niciodată o astfel de viață, dar când Satana este înfrânt, totul va fi rezolvat, iar acele lucruri neînsemnate din om vor fi toate soluționate; și, odată ce problema principală a fost rezolvată, toate celelalte necazuri se vor sfârși. În timpul acestei întrupări a lui Dumnezeu pe pământ, când El face personal lucrarea Sa printre oameni, toată lucrarea pe care o face El este săvârșită pentru a-l înfrânge pe Satana, iar El îl va înfrânge pe Satana prin cucerirea omului și prin desăvârșirea voastră. Când sunteți mărturii răsunătoare, aceasta, de asemenea, va fi un semn al înfrângerii Satanei. Omul este mai întâi cucerit și în final desăvârșit complet pentru a-l înfrânge pe Satana. În esență, totuși, împreună cu înfrângerea Satanei, aceasta este și mântuirea întregii omeniri din această mare goală a suferinței. Indiferent dacă lucrarea este îndeplinită prin întreg universul sau în China, totul este pentru a-l înfrânge pe Satana și a aduce mântuire întregii omeniri, astfel încât omul să poată intra în locul de odihnă. Dumnezeu întrupat, acest trup normal, este întocmai pentru a-l înfrânge pe Satana. Lucrarea lui Dumnezeu în trup este folosită pentru a aduce mântuire tuturor celor de sub ceruri care Îl iubesc pe Dumnezeu, este pentru a cuceri întreaga omenire și, mai ales, pentru a-l înfrânge pe Satana. Esența întregii lucrări de gestionare este inseparabilă de înfrângerea Satanei pentru a aduce mântuirea întregii omeniri. De ce, în mare parte din această lucrare, se vorbește mereu despre faptul că trebuie să fiți mărturie? Și către cine este îndreptată această mărturie? Nu este îndreptată către Satana? Această mărturie este adusă lui Dumnezeu și este făcută pentru a confirma că lucrarea lui Dumnezeu și-a atins scopul. A sta mărturie are legătură cu lucrarea de înfrângere a Satanei; dacă nu ar exista o luptă cu Satana, atunci omului nu i s-ar cere să stea mărturie. Pentru că Satana trebuie înfrânt, în același timp cu salvarea

omului, Dumnezeu cere ca omul să-I stea mărturie în fața Satanei, mărturie pe care El o folosește pentru a salva omul și pentru a lupta cu Satana. Drept rezultat, omul este atât obiect al mântuirii, cât și instrument al înfrângerii Satanei și, astfel, omul este în centrul lucrării întregii gestionări a lui Dumnezeu, în vreme ce Satana este doar obiectul distrugerii, dușmanul. Poți simți că nu ai făcut nimic, dar din cauza schimbărilor din firea ta, mărturia a fost dată, iar această mărturie este îndreptată către Satana și nu este făcută omului. Omul nu este potrivit pentru a se bucura de o asemenea mărturie. Cum ar putea el să înțeleagă lucrarea făcută de Dumnezeu? Obiectul luptei lui Dumnezeu este Satana; omul, între timp, este doar obiectul mântuirii. Omul are firi corupte satanice și este incapabil de a înțelege această lucrare. Aceasta este datorită stricăciunii Satanei și nu este ceva inerent omului, ci este regizată de Satana. Astăzi, principala lucrare a lui Dumnezeu este de a-l înfrânge pe Satana, adică, de a-l cuceri cu totul pe om, astfel încât omul să poată fi mărturie finală a lui Dumnezeu înaintea Satanei. În acest fel, toate lucrurile vor fi realizate. În multe cazuri, cu ochiul liber pare că nu a fost făcut nimic, dar, de fapt, lucrarea a fost deja finalizată. Omul necesită ca toată lucrarea de finalizare să fie vizibilă, totuși, fără a o face vizibilă ție, Eu am terminat lucrarea Mea, căci Satana s-a supus, ceea ce înseamnă că a fost cu totul înfrânt, că toată înțelepciunea, puterea și autoritatea lui Dumnezeu l-au învins pe Satana. Aceasta este exact mărturia care trebuie dată și, deși nu are o expresie clară în om, deși nu este vizibil cu ochiul liber, Satana a fost deja înfrânt. Ansamblul acestei lucrări este îndreptat împotriva Satanei și este îndeplinit ca urmare a luptei cu Satana. Și astfel, există multe lucruri pe care omul nu le vede ca fiind de succes, dar care, în viziunea lui Dumnezeu, au fost cu succes terminate demult. Acesta este unul din adevărurile interioare ale întregii lucrări a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 593)

Toți aceia care sunt dispuși să fie desăvârșiți au șansa de a fi desăvârșiți, deci, toată lumea trebuie să se relaxeze: în viitor, voi toți veți pătrunde în destinație. Dar, dacă nu ești dispus să fii desăvârșit și nu ești dispus să intri în ținutul minunat, atunci, aceea este propria ta problemă. Toți aceia care sunt dispuși să fie desăvârșiți și care sunt credincioși lui Dumnezeu, toți aceia care se supun și aceia care își îndeplinesc funcția cu credință – oricare astfel de oameni pot fi desăvârșiți. Astăzi, toți aceia care nu își îndeplinesc cu credință datoria, toți aceia care nu sunt credincioși lui Dumnezeu, toți aceia care nu se supun lui Dumnezeu, mai ales aceia care au primit luminarea și iluminarea Duhului Sfânt, dar care nu o pun în practică – oricare astfel de oameni nu pot fi desăvârșiți. Toți aceia care sunt dispuși să fie credincioși și să-L asculte pe Dumnezeu pot fi desăvârșiți, chiar dacă sunt puțin ignoranți; toți aceia care sunt dispuși să-L urmeze pot fi desăvârșiți. Nu e nevoie să te îngrijorezi în privința acestui lucru. Atât timp cât ești dispus să mergi în această direcție, poți fi desăvârșit. Nu sunt dispus să abandonez sau să alung pe niciunul dintre voi, dar dacă omul nu se străduiește să facă bine, atunci te ruinezi pe tine însuți; nu sunt Eu cel care te alungă, ci tu însuți. Dacă tu însuți nu te străduiești să faci bine – dacă ești leneș sau nu îți îndeplinești datoria, sau nu ești credincios ori nu urmărești adevărul și întotdeauna faci precum dorești, dacă ești nesăbuit în comportament, lupți pentru propria faimă și avere și ești lipsit de scrupule în relațiile cu sexul opus, atunci vei purta povara propriilor tale păcate; nu ești demn de mila nimănui. Intenția Mea este ca voi toți să fiți desăvârșiți și cel puțin să fiți cuceriți, astfel ca această etapă a lucrării să fie finalizată cu succes. Dorința lui Dumnezeu este ca fiecare persoană să fie desăvârșită, să

fie în final câștigată de El, să fie complet curățită de El și să devină un om pe care El îi iubește. Nu contează dacă vă spun că sunteți înapoiați sau de calibru slab – acestea sunt toate adevărate. Faptul că Eu spun aceasta nu dovedește că intenționez să vă abandonez, că mi-am pierdut speranța în voi, cu atât mai puțin că nu sunt dispus să vă mântuiesc. Astăzi, am venit să fac lucrarea mântuirii voastre, ceea ce înseamnă că lucrarea pe care o fac Eu este o continuare a lucrării de mântuire. Fiecare persoană are șansa de a fi desăvârșită: dacă ești dispus, dacă urmărești, în final vei putea să obții acest rezultat, și niciunul dintre voi nu va fi abandonat. Dacă ești de calibru slab, cerințele Mele pentru tine vor fi conform calibrului tău slab; dacă ești de calibru înalt, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu calibrul tău înalt; dacă ești ignorant și analfabet, cerințele Mele vor fi în conformitate cu analfabetismul tău; dacă ești un om cu știință de carte, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu faptul că ai carte; dacă ești în vârstă, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu vârsta ta; dacă ești capabil să oferi ospitalitate, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu această abilitate; dacă spui că nu poți oferi ospitalitate și poți doar să îndeplinești o anumită funcție, fie ea propovăduirea Evangheliei sau îngrijirea bisericii, ori participarea la celelalte treburi generale, desăvârșirea ta de către Mine va fi în conformitate cu funcția pe care o îndeplinești. Să fii credincios, să te supui până la sfârșit și să cauți să ai iubirea supremă pentru Dumnezeu – aceasta este ceea ce trebuie să realizezi și nu există practici mai bune decât aceste trei lucruri. În final, omul trebuie să obțină aceste trei lucruri și, dacă el le poate obține, atunci va fi desăvârșit. Dar, mai presus de toate, trebuie să urmărești cu adevărat, trebuie în mod activ să înaintezi cu hotărâre, înainte și în sus, și să nu fii pasiv în privința asta. Am spus că fiecare persoană are șansa de a fi desăvârșită și este capabilă să fie desăvârșită, și lucrul acesta e adevărat, dar nu încerci să fii mai bun în urmărirea ta. Dacă

nu obții aceste trei criterii, atunci în final trebuie să fii alungat. Vreau ca toată lumea să recupereze, vreau ca toată lumea să aibă lucrarea și luminarea Duhului Sfânt și să poată să se supună până la sfârșit, deoarece aceasta este datoria pe care fiecare dintre voi trebuie să o îndeplinească. Când toți v-ați îndeplinit datoria, veți fi desăvârșiți cu toții și veți fi și o mărturie răsunătoare. Toți aceia care dau mărturie sunt aceia care au fost triumfători asupra Satanei și au câștigat promisiunea lui Dumnezeu și ei sunt cei care vor rămâne să trăiască în destinația minunată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 594)

La început, Dumnezeu Se odihnea. Nu existau oameni sau orice altceva pe pământ la acea vreme și Dumnezeu nu făcuse încă nicio lucrare. El Și-a început lucrarea de gestionare doar odată cu existența omenirii și după ce omenirea a fost coruptă; din acel moment, El nu S-a mai odihnit, ci în schimb a început să Își petreacă timpul în mijlocul omenirii. Din cauza corupției omenirii și a răzvrătirii arhanghelului Și-a pierdut Dumnezeu odihna. Dacă Dumnezeu nu îl învinge pe Satana și nu mântuiește omenirea coruptă, El nu va mai putea niciodată să intre în odihnă. Precum îi lipsește omului odihna, așa Îi lipsește și lui Dumnezeu, iar când El Se va odihni din nou, și oamenii o vor face. A trăi în odihnă înseamnă o viață fără război, fără murdărie și fără vreo nedreptate stăruitoare. Cu alte cuvinte, e o viață lipsită de tulburările Satanei (aici „Satana” se referă la forțe inamice) și de corupția Satanei, și nici nu e predispusă să fie invadată de vreo forță în opoziție cu Dumnezeu; e o viață în care totul își urmează propriul fel și Îl poate venera pe Domnul creației și în care cerul și pământul sunt cu desăvârșire liniștite – asta se înțelege prin cuvintele „viața tihnită a oamenilor”. Când Dumnezeu Se odihnește, nedreptatea nu va mai zăbovi pe

pământ, nici nu va mai fi vreo altă invazie a forțelor inamice, iar omenirea va intra într-un ținut nou – nu va mai fi o omenire coruptă de Satana, ci mai degrabă o omenire care a fost mântuită după ce a fost coruptă de Satana. Ziua de odihnă a omenirii va fi și ziua de odihnă a lui Dumnezeu. Dumnezeu Și-a pierdut odihna din cauza incapacității omenirii de a intra în odihnă, nu din cauza că inițial nu fusese capabil să Se odihnească. Intrarea în odihnă nu înseamnă că totul încetează să se miște sau încetează să se dezvolte, nici nu înseamnă că Dumnezeu încetează să lucreze sau că oamenii încetează să trăiască. Semnul intrării în odihnă va fi când Satana a fost distrus, când acei oameni răi care i s-au alăturat în fărădelegile lui au fost pedepsiți și nimiciți și când toate forțele ostile față de Dumnezeu încetează să existe. Intrarea lui Dumnezeu în odihnă înseamnă că El nu-Și va mai îndeplini lucrarea de mântuire a omenirii. Intrarea omenirii în odihnă înseamnă că întreaga omenire va trăi în lumina lui Dumnezeu și sub binecuvântările Sale, lipsită de corupția Satanei, și nicio nedreptate nu se va întâmpla. Sub îngrijirea lui Dumnezeu, oamenii vor trăi normal pe pământ. Când Dumnezeu și omenirea intră în odihnă împreună, înseamnă că omenirea a fost mântuită și că Satana a fost distrus, că lucrarea lui Dumnezeu în oameni este întru totul completă. Dumnezeu nu va mai continua să lucreze în oameni, iar ei nu vor mai trăi sub domeniul Satanei. Ca atare, Dumnezeu nu va mai fi ocupat, iar oamenii nu vor mai fi constant în mișcare; Dumnezeu și omenirea vor intra simultan în odihnă. Dumnezeu Se va întoarce la locul Său inițial și fiecare persoană se va întoarce la locul său respectiv. Acestea sunt destinațiile în care Dumnezeu și oamenii vor locui odată ce întreaga gestionare a lui Dumnezeu se va sfârși. Dumnezeu are destinația lui Dumnezeu, iar omenirea are destinația omenirii. În timp ce Se odihnește, Dumnezeu va continua să ghideze toți oamenii în viețile lor pe pământ și, în timp ce se află în lumina Lui, ei se vor închina unicului

adevărat Dumnezeu din ceruri. Dumnezeu nu va mai trăi în mijlocul omenirii, nici oamenii nu vor putea să trăiască alături de Dumnezeu în destinația Lui. Dumnezeu și oamenii nu pot trăi în același ținut; mai degrabă, amândoi au propriile moduri respective de a trăi. Dumnezeu este Cel care ghidează întreaga omenire și întreaga omenire este cristalizarea lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Oamenii sunt cei care sunt conduși, și ei nu sunt din aceeași substanță ca Dumnezeu. A se „odihni" înseamnă a se întoarce la locul de origine al fiecăruia. De aceea, când Dumnezeu intră în odihnă, înseamnă că S-a întors la locul Său de origine. El nu va mai trăi pe pământ și nu va mai fi în mijlocul omenirii pentru a împărtăși bucuria și suferința ei. Când oamenii intră în odihnă, înseamnă că au devenit adevărate obiecte ale creației; ei I se vor închina lui Dumnezeu de pe pământ și vor trăi vieți umane normale. Oamenii nu vor mai fi neascultători față de Dumnezeu și nu I se vor mai împotrivi și se vor întoarce la viața inițială a lui Adam și a Evei. Acestea vor fi viețile și destinațiile respective ale lui Dumnezeu și ale oamenilor după ce intră în odihnă. Înfrângerea Satanei este o tendință inevitabilă în războiul dintre acesta și Dumnezeu. Ca atare, intrarea lui Dumnezeu în odihnă după finalizarea lucrării Sale de gestionare și mântuirea completă și intrarea în odihnă a omenirii au devenit, în același mod, tendințe inevitabile. Locul de odihnă al omenirii este pe pământ, iar locul de odihnă al lui Dumnezeu este în ceruri. În timp ce oamenii Îl venerează pe Dumnezeu în odihnă, ei vor locui pe pământ, iar în timp ce Dumnezeu conduce restul omenirii în odihnă, El o va conduce din ceruri, nu de pe pământ. Dumnezeu încă va fi Duhul, în timp ce oamenii vor fi tot trup. Dumnezeu și oamenii se odihnesc în moduri diferite. În timp ce Dumnezeu Se va odihni, El va veni și Se va arăta printre oameni; în timp ce oamenii se vor odihni, ei vor fi conduși de Dumnezeu să viziteze cerurile și să se bucure de viața de acolo. După ce Dumnezeu și omenirea vor intra în

odihnă, Satana nu va mai exista; la fel, și oamenii răi vor înceta să mai existe. Înainte ca Dumnezeu și omenirea să se odihnească, acei indivizi răi care odată L-au persecutat pe Dumnezeu pe pământ, cât și dușmanii care nu L-au ascultat acolo, vor fi fost deja distruși; vor fi fost eradicați de marile dezastre ale zilelor de pe urmă. Odată ce acei oameni răi vor fi pe deplin anihilați, pământul nu va mai cunoaște vreodată hărțuirea Satanei. Doar atunci va obține omenirea mântuirea deplină și lucrarea lui Dumnezeu se va încheia cu totul. Acestea sunt condițiile necesare pentru ca Dumnezeu și omenirea să intre în odihnă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 595)

Apropierea sfârșitului tuturor lucrurilor indică încheierea lucrării lui Dumnezeu, cât și un și un sfârșit al dezvoltării omenirii. Aceasta înseamnă că oamenii corupți de Satana vor fi ajuns în ultima etapă a dezvoltării lor, iar urmașii lui Adam și ai Evei nu se vor mai înmulți. Înseamnă, de asemenea, că pentru o asemenea omenire, care a fost coruptă de Satana, va fi imposibil să continue să se dezvolte. Adam și Eva de la început nu fuseseră corupți, dar Adam și Eva care au fost alungați din Grădina Edenului au fost corupți de Satana. Când Dumnezeu și oamenii vor intra în odihnă împreună, Adam și Eva – care au fost alungați din Grădina Edenului – și urmașii lor vor ajunge, în cele din urmă, la un sfârșit. Omenirea viitorului va fi încă formată din urmașii lui Adam și ai Evei, însă aceia nu vor fi oameni care trăiesc sub stăpânirea Satanei. Mai degrabă, vor fi oameni care au fost mântuiți și purificați. Aceasta va fi o omenire care a fost judecată și mustrată și una care este sfântă. Aceste popoare nu vor fi ca rasa umană, așa cum a fost aceasta inițial; se poate chiar spune că va fi un tip de omenire cu totul diferită de aceea a lui Adam și a Evei de la început.

Acești oameni vor fi fost selectați dintre toți aceia care au fost corupți de Satana și ei vor fi cei care, în final, au rămas neclintiți în timpul judecării și mustrării lui Dumnezeu; ei vor fi ultimul grup de oameni rămas în mijlocul omenirii corupte. Doar acești oameni vor putea să intre în odihna finală odată cu Dumnezeu. Cei care pot rămâne neclintiți în timpul lucrării de judecată și mustrare a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă – adică, pe parcursul lucrării finale de purificare – vor fi aceia care vor intra în odihna din urmă alături de Dumnezeu; ca atare, toți cei care intră în odihnă vor fi fost cu toții eliberați de influența Satanei și obținuți de Dumnezeu după ce vor fi fost supuși lucrării Sale finale de purificare. Acești oameni, care vor fi fost în sfârșit obținuți de Dumnezeu, vor intra în odihna finală. Scopul lucrării de mustrare și judecată a lui Dumnezeu este, în esență, de a purifica omenirea de dragul odihnei sale finală; fără o astfel de curățire, nimeni din omenire nu ar putea să fie clasificat în diferite categorii în funcție de fel ori să intre în odihnă. Această lucrare este singura cale ca omenirea să intre în odihnă. Doar lucrarea de purificare a lui Dumnezeu va curăți oamenii de nedreptatea lor și doar lucrarea Lui de mustrare și judecată va aduce la lumină acele elemente neascultătoare ale omenirii, separându-i astfel pe cei care pot fi mântuiți de cei care nu pot și pe cei care vor rămâne de cei care nu vor rămâne. Când această lucrare se va termina, acei oameni cărora le este permis să rămână vor fi cu toții curățiți și vor intra într-un stadiu de umanitate mai înalt în care se vor bucura de o a doua viață umană mai minunată pe pământ; cu alte cuvinte, ei vor începe ziua lor umană de odihnă și vor coexista cu Dumnezeu. După ce aceia cărora nu li se permite să rămână vor fi fost mustrați și judecați, adevăratele lor fețe vor fi expuse complet, după care toți vor fi distruși și, ca și Satanei, nu li se va mai permite să supraviețuiască pe pământ. Umanitatea viitorului nu va mai include niciunul dintre aceste tipuri de oameni; astfel de oameni nu sunt

potriviți să intre pe pământul odihnei finale, nici nu sunt potriviți să se alăture zilei odihnei pe care Dumnezeu și omenirea o vor împărtăși, căci ei sunt ținte ale pedepsei și sunt oameni răi, nedrepți. Ei au fost răscumpărați odată și au fost și judecați și mustrați; pe lângă acestea, ei au făcut odată serviciu lui Dumnezeu. Totuși, când va veni ziua de pe urmă, tot vor fi alungați și distruși din cauza propriei răutăți și ca urmare a neascultării și incapacității lor de a fi răscumpărați; ei nu vor mai veni întru ființă în lumea viitorului și ei nu vor mai trăi în rasa umană a viitorului. Fie că sunt duhuri ale morților sau oameni care încă trăiesc în trup, toți răufăcătorii și toți cei care nu au fost mântuiți vor fi distruși odată ce aceia sfinți din cadrul omenirii vor intra în odihnă. Cât despre aceste duhuri și acești oameni răufăcători sau duhurile oamenilor drepți și aceia care săvârșesc dreptatea, indiferent cărei epoci aparțin, toți ce săvârșesc răul vor fi distruși în cele din urmă și toți cei care sunt drepți vor supraviețui. Dacă o persoană sau duh va primi mântuirea nu se decide pe baza lucrării epocii de pe urmă; mai degrabă, este stabilit în funcție de faptul dacă au fost potrivnici sau neascultători față de Dumnezeu. Oamenii din epoca precedentă care au înfăptuit răul și nu au putut dobândi mântuirea, vor fi, fără îndoială, ținte pentru pedeapsă, iar cei din această eră care fac rău și nu pot fi mântuiți, vor fi și ei, negreșit, ținte pentru pedeapsă. Oamenii sunt clasificați pe baza binelui și a răului, nu pe baza epocii în care trăiesc. Odată clasificați astfel, ei nu vor fi pedepsiți sau recompensați imediat; mai degrabă, Dumnezeu Își va îndeplini lucrarea de pedepsire a răului și recompensare a binelui după ce Și-a dus la bun sfârșit lucrarea de cucerire în zilele de pe urmă. De fapt, El a separat oamenii în buni și răi încă de când Și-a început lucrarea de mântuire a omenirii. Doar că îi va răsplăti pe cei drepți și îi va pedepsi pe cei răi numai după ce lucrarea Lui s-a încheiat; El nu îi va separa în categorii după finalizarea lucrării Sale și apoi imediat să treacă la

îndeletnicirea de pedepsire a răului și răsplătire a binelui. Mai degrabă, se va îndeletnici cu asta doar atunci când lucrarea Sa este pe deplin finalizată. Întregul scop din spatele lucrării ultime a lui Dumnezeu de pedepsire a răului și răsplătire a binelui este de a purifica pe deplin toți oamenii, pentru ca El să poată aduce o omenire pur sfântă la odihna veșnică. Această etapă a lucrării Sale este cea mai importantă; este etapa finală a întregii Sale lucrări de gestionare. Dacă Dumnezeu nu i-ar fi distrus pe cei răi, ci le-ar fi permis în schimb să rămână, atunci toți oamenii încă ar fi incapabili să intre în odihnă, iar Dumnezeu nu ar fi putut să aducă întreaga omenire într-un ținut mai bun. Astfel de lucrare nu ar fi completă. Când lucrarea Sa va fi încheiată, întreaga omenire va fi complet sfântă; doar în acest fel va reuși Dumnezeu să trăiască pașnic în odihnă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 596)

Astăzi, oamenii tot nu sunt capabili să renunțe la lucrurile trupești; ei nu pot renunța la bucuriile trupului, la lume, bani sau la firile lor corupte. Majoritatea oamenilor își abordează urmăririle într-o manieră superficială. De fapt, acești oameni nu Îl au adăpostesc pe Dumnezeu în inimile lor; ba mai rău, lor nu le este teamă de Dumnezeu. Ei nu Îl au pe Dumnezeu în inimile lor și, astfel, nu pot să înțeleagă tot ceea ce face Dumnezeu și cu atât mai puțin sunt capabili să creadă cuvintele pe care le rostește. Asemenea oameni aparțin prea mult trupului; ei sunt prea profund corupți și lipsiți de orice fel de adevăr. Mai mult, ei nu cred că Dumnezeu poate deveni trup. Oricine nu crede în Dumnezeu întrupat – adică, oricine nu crede în Dumnezeul vizibil sau în lucrarea și cuvintele Sale și, în schimb, I se închină Dumnezeului invizibil din ceruri – este o persoană care nu Îl are pe Dumnezeu în inima sa. Asemenea oameni sunt răzvrătiți și potrivnici lui

Dumnezeu. Sunt lipsiți de umanitate și rațiune, ca să nu mai vorbim de adevăr. În plus, pentru acești oameni, Dumnezeul vizibil și tangibil nu poate cu atât mai mult să fie crezut, dar consideră că Dumnezeul invizibil și intangibil este cel mai credibil și mai îmbucurător pentru inimile lor. Ceea ce caută ei nu este adevărul propriu-zis, și nici nu este adevărata esență a vieții; cu atât mai puțin este voia lui Dumnezeu. Mai degrabă, ei caută exaltarea. Acele lucruri care le permit să își îndeplinească dorințele sunt, fără îndoială, cele în care cred și ceea ce ei caută. Ei cred în Dumnezeu doar pentru a-și satisface propriile dorințe, nu pentru a căuta adevărul. Nu sunt răufăcători astfel de oameni? Sunt extrem de încrezători în sine și deloc nu cred că Dumnezeu din ceruri va distruge asemenea „oameni buni” ca ei. În schimb, cred că Dumnezeu le va permite să rămână și, mai mult, că îi va răsplăti generos, pentru că au făcut multe lucruri pentru Dumnezeu și și-au afișat considerabil „loialitatea” față de El. Dacă ar fi să Îl urmeze și pe Dumnezeul vizibil, odată ce dorințele lor nu s-ar îndeplini, ar răspunde violent imediat împotriva lui Dumnezeu sau ar da curs furiei. Se dovedesc a fi oameni vrednici de dispreț care caută mereu să își satisfacă propriile dorințe; ei nu sunt oameni cu integritate în căutarea adevărului. Astfel de oameni sunt așa-numiții răi care Îl urmează pe Hristos. Oamenilor care nu caută adevărul le este cu neputință să creadă adevărul și sunt cu atât mai incapabili să înțeleagă viitorul final al omenirii, căci nu cred nicio lucrare sau niciun cuvânt al Dumnezeului vizibil – și acest lucru include și incapacitatea de a crede în destinația viitoare a omenirii. De aceea, chiar dacă ei Îl urmează pe Dumnezeul vizibil, tot fac rău, nu caută deloc adevărul și nici nu practică adevărul pe care îl cer Eu. Acei oameni care nu cred că vor fi distruși sunt, dimpotrivă, chiar aceia care vor fi distruși. Ei toți se consideră foarte deștepți și cred că sunt oameni care practică adevărul. Consideră că purtarea lor rea este adevărul și, prin urmare, o

prețuiesc. Asemenea oameni răi sunt foarte încrezători în sine; ei iau adevărul drept doctrină și faptele lor rele drept adevăr, dar, în final, pot culege doar ceea ce au semănat. Cu cât oamenii sunt mai încrezători în sine și cu cât sunt mai teribil de aroganți, cu atât sunt mai incapabili să obțină adevărul; cu cât oamenii cred mai mult în Dumnezeul din ceruri, cu atât mai mult se împotrivesc lui Dumnezeu. Acești oameni sunt cei care vor fi pedepsiți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 597)

Înainte ca omenirea să intre în odihnă, pedepsirea sau recompensarea tuturor felurilor de persoane va fi determinată în funcție de faptul dacă acestea au căutat adevărul, dacă Îl cunosc pe Dumnezeu și dacă se pot supune Dumnezeului vizibil. Acelora care au slujit pe Dumnezeul vizibil și, totuși, nu Îl cunosc și nici nu I se supun, le lipsește adevărul. Asemenea oameni sunt răufăcători, iar răufăcătorii sunt, fără îndoială, țintele pedepsei; în plus, ei vor fi pedepsiți conform comportamentului lor rău. Dumnezeu există ca oamenii să creadă în El și este, de asemenea, vrednic de ascultarea lor. Aceia care doar au credință în Dumnezeul nedeslușit și invizibil sunt oamenii care nu cred în Dumnezeu și sunt incapabili de a I se supune lui Dumnezeu. Dacă acești oameni tot nu reușesc să creadă în Dumnezeul vizibil înainte ca lucrarea Sa de cucerire să se termine, continuă să fie neascultători și să se împotrivească Dumnezeului care este vizibil în trup, atunci acești „iubitori ai nedeslușitului” urmează să fie, în cele din urmă, alungați și distruși. Este exact ca atunci când unii dintre voi – oricine Îl recunoaște verbal pe Dumnezeul întrupat, dar nu poate practica adevărul supunerii față de Dumnezeu întrupat – vor deveni în final țintele eliminării și ale pieirii. În plus, oricine Îl recunoaște verbal pe Dumnezeul vizibil,

mâncând și bând din adevărul exprimat de El, în timp ce Îl caută pe Dumnezeul nedeslușit și invizibil, va fi cu siguranță obiectul distrugerii. Niciunul dintre acești oameni nu va putea rămâne până la timpul de odihnă ce va veni după terminarea lucrării lui Dumnezeu și niciun individ asemănător acestor oameni nu poate să rămână în acel timp al odihnei. Oamenii demonici sunt cei care nu practică adevărul; esența lor este una de împotrivire și de neascultare față de Dumnezeu, iar ei nu au nici cea mai infimă intenție de a I se supune Lui. Astfel de oameni vor fi cu toții distruși. Dacă ai sau nu adevărul și dacă I te împotrivești sau nu lui Dumnezeu depind de esența ta, nu de înfățișarea ta sau de modul în care ai putea să vorbești sau să te comporți ocazional. Esența unui individ stabilește dacă va fi sau nu distrus; aceasta se hotărăște conform esenței dezvăluite de comportamentul său și de căutarea adevărului de către acesta. Printre oamenii care sunt la fel, în sensul că lucrează și că fac un număr similar de lucrări, ale căror esențe sunt bune și care au adevărul, sunt oamenii cărora li se va permite să rămână, în timp ce aceia ale căror esențe umane sunt rele și care nu Îl ascultă pe Dumnezeul vizibil vor fi țintele distrugerii. Toate lucrările sau cuvintele lui Dumnezeu care au legătură cu destinația omenirii vor trata oamenii conform esenței fiecărui individ; nu va exista nici cea mai mică eroare și nu se va face nicio greșeală. Emoția sau înțelesul uman se amestecă doar atunci când oamenii lucrează. Lucrarea pe care o face Dumnezeu este cea mai potrivită; El cu siguranță nu aduce acuzații false împotriva niciunei făpturi. Există în prezent mulți oameni care sunt incapabili să înțeleagă destinația viitoare a omenirii și care, de asemenea, nu cred cuvintele pe care le rostesc Eu. Toți aceia care nu cred, cât și aceia care nu practică adevărul, sunt demoni!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 598)

În zilele noastre, aceia care caută și aceia care nu caută sunt două tipuri de persoane cu totul diferite, ale căror destinații sunt, de asemenea, foarte diferite. Aceia care caută cunoașterea adevărului și practică adevărul sunt cei cărora Dumnezeu le va aduce mântuirea. Aceia care nu cunosc adevărata cale sunt demoni și dușmani; ei sunt urmașii arhanghelului și vor fi țintele distrugerii. Chiar și aceia care sunt credincioșii pioși ai unui Dumnezeu nedeslușit – nu sunt și ei demoni? Oamenii care au conștiințe bune, dar nu acceptă adevărata cale sunt demoni; esența lor este una de împotrivire față de Dumnezeu. Aceia care nu acceptă adevărata cale sunt aceia care I se împotrivesc lui Dumnezeu și, chiar dacă asemenea oameni îndură multe greutăți, ei tot vor fi distruși. Toți aceia care nu sunt dispuși să abandoneze lumea, care nu pot suporta să se despartă de părinții lor și care nu pot îndura să se elibereze de propriile plăceri ale trupului sunt neascultători față de Dumnezeu și toți vor fi țintele distrugerii. Oricine nu crede în Dumnezeul întrupat este demonic și, mai mult, va fi distrus. Aceia care au credință, dar nu practică adevărul, aceia care nu cred în Dumnezeul întrupat și aceia care nu cred deloc în existența lui Dumnezeu vor fi, de asemenea, ținte ale distrugerii. Toți cei cărora li se va permite să rămână sunt oameni care au trecut prin suferința rafinării și au rămas neclintiți; aceștia sunt oameni care au îndurat cu adevărat încercările. Oricine nu Îl recunoaște pe Dumnezeu este un dușman; adică, oricine nu Îl recunoaște pe Dumnezeul întrupat – indiferent dacă se află în acest curent sau în afara lui – este un antihrist! Cine este Satana, cine sunt demonii și cine sunt dușmanii lui Dumnezeu, dacă nu cei ce se împotrivesc și care nu cred în Dumnezeu? Nu sunt ei acei oameni care nu Îl ascultă pe Dumnezeu? Nu sunt aceia care pretind că au credință și, totuși, sunt lipsiți de adevăr? Nu sunt ei aceia care doar caută să obțină binecuvântări, în timp ce nu sunt în

stare să fie martori pentru Dumnezeu? Tu tot te amesteci cu acei demoni astăzi și acorzi importanță conștiinței și iubirii față de ei, dar, în cazul acesta, nu ai intenții bune față de Satana? Nu complotezi cu demonii? Dacă oamenii din zilele noastre sunt încă incapabili să distingă între bine și rău și continuă orbește să fie iubitori și miloși fără nicio intenție de a căuta voia lui Dumnezeu și fără a fi capabili în vreun fel de a nutri intențiile lui Dumnezeu ca pe ale lor, atunci sfârșiturile lor vor fi cu atât mai jalnice. Oricine nu crede în Dumnezeu întrupat este un dușman al lui Dumnezeu. Dacă tu poți să acorzi importanță conștiinței și iubirii față de un dușman, nu îți lipsește un simț al dreptății? Dacă tu ești compatibil cu aceia pe care Eu îi detest și îi dezaprob, și tot îi iubești sau ai sentimente personale față de ei, atunci nu ești tu neascultător? Nu te împotrivești intenționat lui Dumnezeu? Are o astfel de persoană adevărul? Dacă oamenii acordă importanță conștiinței față de dușmani, iubirii pentru demoni și îndurării față de Satana, atunci nu întrerup ei în mod intenționat lucrarea lui Dumnezeu? Acei oameni care cred doar în Isus și nu cred în Dumnezeul întrupat în timpul zilelor de pe urmă, cât și aceia care pretind verbal că ei cred în Dumnezeu întrupat, dar fac rău, sunt cu toții antihriști, fără a-i mai menționa pe aceia care nici măcar nu cred în Dumnezeu. Toți acești oameni vor fi țintele distrugerii. Criteriul după care omul judecă alți oameni se bazează pe comportamentul lor; cei al căror comportament este bun sunt persoane drepte și cei al căror comportament este abominabil sunt răi. Criteriul după care Dumnezeu judecă oamenii se bazează pe capacitatea esenței lor de a se supune sau nu Lui; o persoană care se supune lui Dumnezeu este o persoană dreaptă, în vreme ce una care nu I se supune este un dușman și o persoană rea, indiferent dacă comportamentul acesteia este bun sau rău și indiferent dacă cuvintele sale sunt corecte sau incorecte. Unii oameni doresc să folosească faptele bune pentru a obține o destinație bună în viitor și unii

oameni doresc să folosească vorbe prețioase pentru a obține o destinație bună. Toată lumea crede în mod greșit că Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor după ce le-a urmărit comportamentul sau după ce i-a ascultat vorbind; prin urmare, mulți oameni vor să profite de lucrul acesta ca să-L înșele pe Dumnezeu să le ofere favoruri temporare. În viitor, oamenii care vor supraviețui într-o stare de odihnă vor fi îndurat cu toții ziua nenorocirii și, de asemenea, vor fi fost martori pentru Dumnezeu; toți vor fi oameni care își vor îndeplinit îndatoririle și care se vor fi supus lui Dumnezeu în mod voit. Celor care vor doar să folosească oportunitatea de a face servicii cu intenția de a evita să practice adevărul nu li se va permite să rămână. Dumnezeu are standarde corespunzătoare pentru aranjarea finalului fiecărui individ; El pur și simplu nu ia aceste decizii conform cuvintelor și comportamentului unei persoane și nici nu le ia în baza comportamentului său într-o singură perioadă de timp. El nu va fi deloc tolerant față de comportamentul rău al unei persoane datorită serviciului pe care I l-a făcut în trecut și nici nu o va cruța de la moarte datorită unui singur efort pentru Dumnezeu. Nimeni nu poate scăpa de răsplata pentru răutatea sa și nimeni nu își poate ascunde comportamentul rău și, prin aceasta, să scape de chinurile distrugerii. Dacă oamenii pot într-adevăr să-și îndeplinească datoria, înseamnă că sunt credincioși veșnic lui Dumnezeu și nu caută recompense, indiferent dacă primesc binecuvântări sau suferă nenorociri. Dacă oamenii sunt credincioși lui Dumnezeu când văd binecuvântări, dar își pierd credința când nu pot să vadă nicio binecuvântare și, în final, tot nu pot să fie martori pentru Dumnezeu sau să îndeplinească îndatoririle care le-au revenit, tot vor fi țintele distrugerii, în ciuda faptului că, odată, I-au făcut servicii lui Dumnezeu cu credință. Pe scurt, oamenii răi nu pot supraviețui în eternitate și nici nu pot intra în odihnă; doar cei drepți sunt stăpânii odihnei. Odată ce omenirea va fi pe calea cea dreaptă, oamenii vor avea

vieți umane normale. Ei toți își vor îndeplini îndatoririle și vor fi absolut credincioși lui Dumnezeu. Vor renunța cu totul la neascultare și la firile lor corupte și vor trăi pentru Dumnezeu și datorită lui Dumnezeu, lipsiți de neascultare și împotrivire. Toți vor fi capabili să se supună întru totul lui Dumnezeu. Aceasta va fi viața lui Dumnezeu și a omenirii; va fi viața Împărăției și va fi o viață de odihnă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 599)

Toți aceia care își târâie copiii și rudele complet necredincioase la biserică sunt extrem de egoiști și pur și simplu își arată bunătatea. Acești oameni se concentrează doar la a fi iubitori, indiferent dacă ei cred sau nu și indiferent dacă este sau nu voia lui Dumnezeu. Unii își aduc soțiile în fața lui Dumnezeu sau își târâie părinții înaintea lui Dumnezeu și, chiar dacă Duhul Sfânt este sau nu de acord cu asta sau lucrează asupra lor, ei continuă orbește să „adopte oameni înzestrați” pentru Dumnezeu. Ce beneficiu poate fi câștigat din oferirea generozității către acești necredincioși? Chiar dacă ei, cărora le lipsește prezența Duhului Sfânt, se străduiesc să Îl urmeze pe Dumnezeu, tot nu pot fi mântuiți așa cum s-ar putea crede. Aceia care pot să primească mântuire nu sunt atât de ușor de obținut. Oamenii care nu au trecut prin lucrarea și încercările Duhului Sfânt și care nu au fost desăvârșiți de Dumnezeul întrupat, nu pot nici în ruptul capului să fie făcuți compleți. De aceea, din momentul în care încep să Îl urmeze convențional pe Dumnezeu, acei oameni sunt lipsiți de prezența Duhului Sfânt. Ținând cont de condițiile și stărilor lor actuale, ei pur și simplu nu pot fi făcuți compleți. Prin urmare, Duhul Sfânt decide să nu consume multă energie asupra lor și nici nu le oferă luminare sau nu îi călăuzește în vreun fel; El doar le permite să urmeze și, în cele din urmă, le va dezvălui finalurile – lucrul acesta este

suficient. Entuziasmul și intențiile omenirii vin de la Satana și acestea nu pot îndeplini în niciun fel lucrarea Duhului Sfânt. Indiferent cum sunt oamenii, ei trebuie să aibă lucrarea Duhului Sfânt. Pot oamenii să facă alți oameni compleți? De ce un soț își iubește soția? De ce o soție își iubește soțul? De ce sunt copiii ascultători față de părinții lor? De ce părinții își adoră copiii? Ce gen de intenții nutresc, de fapt, oamenii? Oare intenția lor nu e de a-și satisface propriile planuri și dorințe egoiste? Chiar își doresc să acționeze de dragului planului de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu? Oare chiar acționează de dragul lucrării lui Dumnezeu? Este intenția lor să îndeplinească îndatoririle unei ființe create? Aceia care, din momentul în care au început să creadă în Dumnezeu, nu au reușit să dobândească prezența Duhului Sfânt, nu pot să câștige niciodată lucrarea Duhului Sfânt; acești oameni sunt, fără îndoială, ținte ale distrugerii. Indiferent cât de multă iubire are cineva pentru ei, aceasta nu poate înlocui lucrarea Duhului Sfânt. Entuziasmul și iubirea oamenilor reprezintă intențiile umane, dar nu pot reprezenta intențiile lui Dumnezeu și nici nu pot să fie un substitut pentru lucrarea lui Dumnezeu. Chiar dacă cineva oferă cea mai multă iubire sau îndurare posibilă față de acei oameni care cred convențional în Dumnezeu și pretind că Îl urmează, fără să știe ce înseamnă de fapt să creadă în Dumnezeu, tot nu va obține simpatia lui Dumnezeu și nici nu va câștiga lucrarea Duhului Sfânt. Chiar dacă oamenii care Îl urmează cu sinceritate pe Dumnezeu au un calibru slab și nu sunt în stare să înțeleagă multe adevăruri, ei tot pot câștiga ocazional lucrarea Duhului Sfânt; totuși, aceia care au un calibru foarte bun, dar nu cred sincer, pur și simplu nu pot câștiga prezența Duhului Sfânt. Nu există absolut nicio posibilitate de mântuire cu asemenea oameni. Chiar dacă ei citesc ale lui Dumnezeu cuvinte sau ascultă ocazional predici sau chiar cântă laude lui Dumnezeu, în cele din urmă nu vor putea supraviețui până la vremea

odihnei. Dacă oamenii caută cu sinceritate nu este un fapt determinat de modul în care îi judecă ceilalți sau de cum îi văd oamenii din jur. Contează doar dacă Duhul Sfânt lucrează asupra lor și dacă au dobândit sau nu prezența Duhului Sfânt. Mai mult, depinde dacă și-au schimbat sau nu firea și dacă au dobândit vreun strop de cunoaștere de Dumnezeu după ce au trecut prin lucrarea Duhului Sfânt de-a lungul unei anumite perioade. Dacă Duhul Sfânt lucrează asupra unei persoane, firea acestei persoane se va schimba treptat, iar perspectiva sa referitoare la credința în Dumnezeu va deveni, treptat, mai pură. Indiferent de cât de mult timp Îl urmează oamenii pe Dumnezeu, câtă vreme s-au schimbat, aceasta înseamnă că Duhul Sfânt lucrează asupra lor. Dacă nu s-au schimbat, înseamnă că Duhul Sfânt nu lucrează asupra lor. Chiar dacă acești oameni oferă unele servicii, ceea ce îi impulsionează să facă asta este o dorință de a primi binecuvântări. Serviciile ocazionale nu pot înlocui experimentarea unei schimbări a propriilor firi. În final, ei tot vor fi distruși, căci în Împărăție nu va fi nevoie de făcători de servicii și nici de cineva a cărui fire nu s-a schimbat pentru a fi de folos acelor oameni care au fost desăvârșiți și care sunt credincioși lui Dumnezeu. Acele cuvinte rostite în trecut, „Când cineva crede în Domnul, norocul zâmbește asupra întregii sale familii”, sunt potrivite pentru Epoca Harului, dar nu au legătură cu destinația omenirii. Acestea au fost corespunzătoare doar pentru o etapă în timpul Epocii Harului. Conotația acelor cuvinte viza pacea și binecuvântările materiale de care se bucurau oamenii; nu însemnau că întreaga familie a unuia care crede în Domnul va fi mântuită și nici că atunci când cineva va primi binecuvântări, întreaga familie a acestei persoane va putea fi, de asemenea, adusă în odihnă. Faptul că o persoană primește binecuvântări sau îndură necazuri este stabilit conform esenței acesteia și nu conform vreunei esenței comune pe care s-ar putea să o împartă cu alții. Acel tip de zicală sau regulă pur și simplu nu are

loc în Împărăție. Dacă o persoană este, în cele din urmă, capabilă să supraviețuiască, este datorită faptului că a îndeplinit cerințele lui Dumnezeu și, dacă, în final, nu poate să rămână până la vremea odihnei, este deoarece nu L-a ascultat pe Dumnezeu și nu I-a îndeplinit cerințele. Toată lumea are o destinație potrivită. Aceste destinații sunt determinate conform esenței fiecărui individ și nu au absolut nicio legătură cu alți oameni. Comportamentul rău al unui copil nu poate fi transferat părinților lui și nici dreptatea unui copil nu poate fi împărtășită cu părinții lui. Comportamentul rău al unui părinte nu poate fi transferat copiilor lui și nici dreptatea unui părinte nu poate fi împărtășită cu copiii lui. Fiecare își poartă păcatele și fiecare se bucură de binecuvântările proprii. Nimeni nu poate fi un înlocuitor pentru o altă persoană; aceasta este dreptatea. Din perspectiva omului, dacă părinții primesc binecuvântări, atunci și copiii lor ar trebui să o poată face, iar în cazul în care copiii fac rele, atunci părinții lor trebuie să se căiască pentru acele păcate. Aceasta este o perspectivă și o cale umană de a face lucrurile; nu este perspectiva lui Dumnezeu. Finalul tuturor este determinat conform esenței care vine din comportamentul lor și este întotdeauna stabilit corespunzător. Nimeni nu poate duce păcatele altcuiva; mai mult, nimeni nu poate primi pedeapsa în locul altcuiva. Acest lucru este incontestabil. Grija unui părinte pentru copilul său nu indică faptul că poate face fapte bune în locul copilului, și nici afecțiunea respectuoasă a unui copil pentru părinții săi nu înseamnă că poate face fapte bune în locul lor. Aceasta înseamnă cu adevărat cuvintele „Doi bărbați vor fi la câmp – unul va fi luat, iar altul va fi lăsat. Două femei vor măcina la moară – una va fi luată, iar alta va fi lăsată”. Oamenii nu își pot duce odraslele răufăcătoare la odihnă pe baza iubirii profunde pentru ele, nici nu poate cineva să își ducă soția (sau soțul) la odihnă pe baza propriului comportament drept. Aceasta este o regulă administrativă; nu pot exista excepții pentru nimeni. În cele

din urmă, făcătorii de dreptate sunt făcători de dreptate, iar răufăcătorii sunt răufăcători. În cele din urmă, făcătorilor de dreptate li se va permite să supraviețuiască, în timp ce răufăcătorii vor fi distruși. Cei sfinți sunt sfinți; ei nu sunt întinați. Cei întinați sunt întinați și nicio parte din ei nu este sfântă. Toți oamenii care vor fi distruși sunt cei răi și toți oamenii care vor supraviețui sunt drepți – chiar dacă odraslele celor răi fac fapte drepte și chiar dacă părinții celor drepți comit fapte rele. Nu există nicio legătură între un soț care crede și o soție care nu crede și nu există nicio legătură între copiii care cred și părinții care nu cred; aceste două tipuri de oameni sunt cu totul incompatibile. Înainte de a intra în odihnă, o persoană are rude fizice, dar odată ce va intra în odihnă, această persoană nu va mai avea rude fizice despre care să vorbească. Aceia care își fac datoria sunt dușmanii celor care nu și-o fac; aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu și aceia care Îl urăsc sunt în opoziție unii față de alții. Aceia care vor intra în odihnă și aceia care vor fi fost distruși sunt două tipuri de făpturi incompatibile. Făpturile care își îndeplinesc îndatoririle vor putea supraviețui, în vreme ce acelea care nu și le îndeplinesc vor fi ținte ale distrugerii; și mai mult, aceasta va dura în eternitate. Îți iubești soțul pentru a-ți face datoria de ființă creată? Îți iubești soția pentru a-ți face datoria de ființă creată? Ești ascultător față de părinții tăi necredincioși pentru a-ți face datoria de ființă creată? Este corectă sau nu perspectiva umană asupra credinței în Dumnezeu? De ce crezi în Dumnezeu? Ce îți dorești să câștigi? Cum Îl iubești pe Dumnezeu? Aceia care nu își pot îndeplini îndatoririle de ființe create și care nu pot depune un efort suprem vor deveni ținte ale distrugerii. Între oamenii de astăzi există relații fizice, precum și asocieri prin sânge, dar, în viitor, toate acestea vor fi nimicite. Credincioșii și necredincioșii nu sunt compatibili; mai degrabă, sunt opuși unii altora. Aceia din odihnă vor crede că există un Dumnezeu și se vor supune lui Dumnezeu, iar aceia care

sunt neascultători față de Dumnezeu vor fi fost distruși cu toții. Familiile nu vor mai exista pe pământ; cum ar mai putea fi părinți, copii sau relații între soți și soții? Chiar incompatibilitatea credinței și a necredinței va fi desfăcut întru totul asemenea relații fizice!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 600)

Inițial, în omenire nu existau familii; existau doar un bărbat și o femeie – două tipuri diferite de oameni. Nu existau țări, ca să nu mai vorbim de familii, dar ca urmare a coruperii omenirii, toate tipurile de oameni s-au organizat în clanuri individuale, dezvoltându-se mai târziu în țări și etnii. Aceste țări și etnii erau formate din familii mici individuale și, în acest mod, toate felurile de oameni au fost distribuite printre diverse rase, pe baza diferențelor de limbaj și a granițelor. De fapt, indiferent câte rase ar putea exista în lume, omenirea are un singur strămoș. La început, au existat doar două tipuri de oameni, iar aceste două tipuri au fost bărbații și femeile. Totuși, datorită progresului lucrării lui Dumnezeu, a parcursului istoriei și a schimbărilor geografice în diverse grade, aceste două tipuri de oameni s-au dezvoltat în chiar mai multe tipuri de oameni. La bază, indiferent câte rase ar putea alcătui omenirea, întreaga omenire este tot creația lui Dumnezeu. Indiferent căror rase aparțin oamenii, ei sunt cu toții creaturile Sale; ei toți sunt urmașii lui Adam și ai Evei. Chiar dacă nu au fost făcuți de mâinile lui Dumnezeu, sunt urmașii lui Adam și ai Evei, pe care Dumnezeu i-a creat personal. Indiferent cărui tip de ființă aparțin oamenii, toți sunt făpturile Lui; din moment ce aparțin omenirii, care a fost creată de Dumnezeu, destinația lor este aceea pe care ar trebui să o aibă omenirea, iar ei au fost împărțiți conform regulilor care organizează oamenii. Adică, toți răufăcătorii și toți drepții sunt, până la urmă, făpturi. Făpturile care fac rău

vor fi în final distruse, iar cele care fac fapte bune vor supraviețui. Acesta este cel mai potrivit aranjament pentru aceste două tipuri de făpturi. Din cauza neascultării lor, răufăcătorii nu să nege că, deși sunt creațiile lui Dumnezeu, au fost înșfăcați de Satana și, prin urmare, nu pot fi mântuiți. Făpturile care se poartă drept, în baza faptului că vor supraviețui, nu pot nega că au fost create de Dumnezeu și, totuși, au primit mântuirea după ce au fost corupte de Satana. Răufăcătorii sunt făpturi care nu Îl ascultă pe Dumnezeu; sunt făpturi care nu pot fi mântuite și care au fost deja în întregime prinse de Satana. Oamenii care fac rău sunt și ei oameni; sunt oameni care au fost corupți în cea mai mare măsură și care nu pot fi mântuiți. La fel cum sunt și ei făpturi, oamenii cu un comportament drept au fost corupți la rândul lor, dar sunt oameni care sunt dispuși să se elibereze de firile lor corupte și au devenit capabili să se supună lui Dumnezeu. Oamenii cu un comportament drept nu sunt plini de dreptate; mai degrabă, ei au primit mântuirea și s-au eliberat de firile lor corupte; pot să se supună lui Dumnezeu. Ei vor rămâne neclintiți în final, deși asta nu înseamnă că nu au fost niciodată corupți de Satana. După ce lucrarea lui Dumnezeu se va termina, printre toate făpturile Sale, vor exista aceia care vor fi distruși și aceia care vor supraviețui. Acesta este o direcție inevitabilă a lucrării Sale de gestionare; nimeni nu poate nega aceasta. Răufăcătorilor nu li se va permite să supraviețuiască; aceia care I se supun lui Dumnezeu și Îl urmează până la final vor supraviețui cu siguranță. Întrucât aceasta e lucrarea de gestionare a omenirii, vor exista cei care rămân și cei care sunt alungați. Acestea sunt diferitele finaluri ale unor tipuri diferite de oameni și cele mai potrivite aranjamente pentru făpturile lui Dumnezeu. Aranjamentul final al lui Dumnezeu pentru omenire este de a o împărți prin despărțirea familiilor, strivirea etniilor și nimicirea granițelor naționale într-un aranjament fără familii sau granițe naționale, căci, până la urmă, oamenii

sunt urmașii unui singur strămoș și sunt creația lui Dumnezeu. Pe scurt, toate creaturile răufăcătoare vor fi distruse, iar făpturile care I se supun lui Dumnezeu vor supraviețui. În acest mod, nu vor exista familii, țări și mai ales etnii la vremea odihnei ce va să vină; acest tip de omenire va fi cel mai sfânt. Adam și Eva au fost creați inițial pentru ca omenirea să poată avea grijă de toate lucrurile de pe pământ; inițial, oamenii au fost stăpânii tuturor lucrurilor. Intenția lui Iahve în creare oamenilor a fost de a le permite să existe pe pământ și să aibă grijă de toate lucrurile de pe pământ, căci, la început, omenirea nu fusese coruptă și era incapabilă să facă rău. Totuși, după ce oamenii au devenit corupți, nu au mai fost îngrijitorii tuturor lucrurilor. Scopul mântuirii lui Dumnezeu este de a restitui această funcție a omenirii, de a restitui motivul inițial al omenirii și supunerea inițială; umanitatea în odihnă va fi însăși reprezentarea rezultatului pe care Dumnezeu speră să-l obțină cu lucrarea Sa de mântuire. Deși nu va mai fi o viață ca aceea din Grădina Edenului, esența sa va fi aceeași; omenirea nu va mai fi doar sinele necorupt de mai devreme, ci, mai degrabă, o omenire care a devenit coruptă și a primit mai târziu mântuirea. Acești oameni care au primit mântuirea vor intra, în cele din urmă, (adică, după terminarea lucrării lui Dumnezeu) în odihnă. La fel, finalurile celor care vor fi pedepsiți vor fi, de asemenea, dezvăluite întru totul în final și ei vor fi distruși doar după ce lucrarea lui Dumnezeu se va fi terminat. Cu alte cuvinte, după ce lucrarea Lui se va termina, acei răufăcători și aceia care au fost mântuiți vor fi cu toții expuși, căci lucrarea de expunere a tuturor tipurilor de oameni (indiferent dacă sunt răufăcători sau se numără printre cei mântuiți) va fi îndeplinită asupra tuturor, în mod simultan. Răufăcătorii vor fi alungați, iar cei cărora li se permite să rămână vor fi dezvăluiți simultan. De aceea, finalurile tuturor tipurilor de oameni vor fi dezvăluite în același timp. Dumnezeu nu va permite unui grup de oameni cărora li s-a adus mântuirea

să intre în odihnă înainte de a da deoparte răufăcătorii și de a-i judeca sau pedepsi câte puțin odată; lucrul acesta nu ar fi conform realității. Când răufăcătorii vor fi distruși și aceia care pot supraviețui vor intra în odihnă, lucrarea lui Dumnezeu în întreg universul se va încheia. Nu va exista o ordine a priorității printre aceia care primesc binecuvântări și aceia care suferă necazuri; aceia care primesc binecuvântări vor trăi pentru totdeauna, în timp ce aceia care suferă necazuri vor pieri pentru întreaga eternitate. Aceste două etape ale lucrării se vor încheia simultan. Tocmai din cauza existenței oamenilor neascultători dreptatea celor care se supun va fi dezvăluită și tocmai din cauza faptului că există aceia care au primit binecuvântări necazurile suferite de răufăcători pentru comportamentul lor rău vor fi dezvăluite. Dacă Dumnezeu nu ar da în vileag răufăcătorii, atunci acei oameni care I se supun lui Dumnezeu cu sinceritate nu ar vedea niciodată soarele; dacă Dumnezeu nu i-ar lua pe aceia care I se supun într-o destinație potrivită, atunci aceia care nu-L ascultă pe Dumnezeu nu ar putea să își primească răzbunările meritate. Acesta este procesul lucrării lui Dumnezeu. Dacă El nu ar săvârși această lucrare de pedepsire a răului și de recompensare a binelui, creaturile Sale nu ar putea niciodată să intre în respectivele lor destinații. Odată ce omenirea va intra în odihnă, răufăcătorii vor fi fost distruși și întreaga omenire va fi pe calea cea dreaptă; toate tipurile de oameni vor fi cu ai lor, conform funcțiilor pe care ar trebui să le îndeplinească. Doar aceasta va fi ziua de odihnă a omenirii, va fi direcția inevitabilă pentru dezvoltarea omenirii și doar când omenirea va intra în odihnă va ajunge la îndeplinire reușita măreață și finală a lui Dumnezeu; aceasta va fi ultima parte a lucrării Sale. Această lucrare va încheia toată viața trupească decadentă a omenirii, cât și viața omenirii corupte. Din acel moment, oamenii vor intra într-un nou ținut. Deși toți oamenii vor trăi în trup, vor exista diferențe semnificative între esența acestei vieți și esența

vieții omenirii corupte. Semnificația acestei existențe și cea a existenței omenirii corupte sunt, de asemenea, diferite. Deși aceasta nu va fi viața unui nou tip de persoană, se poate spune că este viața unei omeniri care a primit mântuirea, cât și o viață în care umanitatea și rațiunea au fost recâștigate. Aceștia sunt oameni care odată au fost neascultători față de Dumnezeu, care au fost cuceriți de Dumnezeu și apoi mântuiți de El; aceștia sunt oameni care L-au făcut de ocară pe Dumnezeu și care, mai târziu, I-au fost martori. După ce au fost supuși și au supraviețuit încercării Sale, existența lor va fi cea mai semnificativă existență; ei sunt oameni care au fost martori pentru Dumnezeu înaintea Satanei și sunt oameni potriviți pentru a trăi. Aceia care vor fi distruși sunt cei care nu pot mărturisi ferm pentru Dumnezeu și nu sunt potriviți pentru a mai trăi. Distrugerea lor va fi rezultatul comportamentului lor rău, iar o asemenea distrugere este cea mai bună destinație. În viitor, când omenirea va intra în frumosul ținut, nu va exista niciuna dintre relațiile dintre soț și soție, dintre tată și fiică sau dintre mamă și fiu pe care oamenii își imaginează că le vor găsi. În acel moment, fiecare om își va urma propriul tip, iar familiile vor fi fost deja nimicite. Deoarece a eșuat pe deplin, Satana nu va mai deranja niciodată omenirea, iar oamenii nu vor mai avea firi corupte satanice. Acei oameni neascultători vor fi fost deja distruși și doar oamenii care se supun vor rămâne. Și astfel, foarte puține familii vor supraviețui intacte; cum vor mai putea să existe relațiile fizice? Viața trupească din trecut a omenirii va fi complet interzisă; așadar, cum vor putea să existe relațiile fizice între oameni? Fără firile corupte satanice, viața nu va mai fi vechea viață a trecutului, ci mai degrabă una nouă. Părinții vor pierde copii, iar copiii vor pierde părinți. Soții vor pierde soțiile, iar soțiile vor pierde soții. Relațiile fizice există în prezent între oameni, dar nu vor mai exista după ce toată lumea va intra în odihnă. Doar

o astfel de omenire va fi dreaptă și sfântă; doar acest fel de omenire poate să se închine lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 601)

Dumnezeu a creat oamenii și i-a așezat pe pământ și i-a condus de atunci înainte. Apoi, El i-a mântuit și a servit ca jertfă de păcat pentru omenire. În final, El tot trebuie să cucerească omenirea, să mântuiască pe oameni în întregime și să le restituie asemănarea inițială. Aceasta este lucrarea în care S-a angajat El încă de la bun început – de a le reda oamenilor imaginea și asemănarea lor inițială. Dumnezeu Își va întemeia Împărăția și va restitui asemănarea originală a ființelor umane, ceea ce înseamnă că Își va restaura autoritatea pe pământ și în toată creația. Omenirea și-a pierdut inima temătoare de Dumnezeu, precum și funcția cuvenită creaturilor lui Dumnezeu după ce a fost coruptă de Satana, devenind astfel un inamic nesupus lui Dumnezeu. Omenirea a trăit atunci sub domeniul Satanei și a urmat ordinele Satanei; astfel, Dumnezeu nu a avut cum să lucreze printre creaturile Sale și a devenit, cu atât mai mult, incapabil să câștige venerația lor temătoare. Oamenii au fost creați de Dumnezeu și ar trebui să-L slăvească pe Dumnezeu, dar, de fapt, I-au întors spatele și l-au venerat pe Satana în schimb. Satana a devenit idolul din inimile lor. Astfel, Dumnezeu Și-a pierdut locul în inimile lor, cu alte cuvinte, a pierdut semnificația din spatele creării omenirii de către El. Prin urmare, pentru a restabili această semnificația, El trebuie să restabilească asemănarea inițială a omului și să scape oamenii de firile lor corupte. Pentru a-i recupera pe oameni de la Satana, El trebuie să-i salveze de păcat. Doar așa poate Dumnezeu să restabilească treptat asemănarea și funcția inițială a acestora și, în cele din urmă, să-Și restabilească Împărăția. Distrugerea

supremă a acelor fii ai nesupunerii va fi săvârșită, de asemenea, pentru a le permite oamenilor să-L slăvească mai bine pe Dumnezeu și să trăiască mai bine pe pământ. Deoarece Dumnezeu i-a creat pe oameni, El îi va face să-L venereze; deoarece vrea să restabilească funcția inițială a omenirii, o va restabili complet și fără nicio alterare. A-Și restabili autoritatea înseamnă a-i face pe oameni să-L venereze și să I se supună; înseamnă că Dumnezeu îi va face pe oameni să trăiască datorită Lui și îi va face pe dușmanii Săi să piară ca urmare a autorității Sale. Înseamnă că Dumnezeu va face ca fiecare parte din El să persiste printre oameni fără vreo rezistență din partea nimănui. Împărăția pe care Dumnezeu vrea să o întemeieze este propria Sa împărăție. Umanitatea pe care Și-o dorește este una care-L va venera, una care I se va supune pe deplin și care Îi va manifesta gloria. Dacă Dumnezeu nu mântuiește omenirea coruptă, atunci sensul din spatele creării omenirii de către El va fi pierdut; nu va mai avea autoritate în rândul oamenilor, iar Împărăția Lui nu va mai putea exista pe pământ. Dacă Dumnezeu nu-i va distruge pe acei dușmani care sunt neascultători față de El, nu-Și va putea obține gloria completă, nici nu va putea să-Și întemeieze Împărăția pe pământ. Acestea vor fi semne ale finalizării lucrării Sale și ale marii Sale realizări: de a distruge în totalitate pe aceia dintre oameni care nu Îi sunt supuși și de a îi aduce în odihnă pe cei care au fost făcuți compleți. Când oamenii vor fi fost readuși la asemănarea lor originală și când vor putea să-și îndeplinească respectivele îndatoriri, să-și păstreze propriile locuri cuvenite și să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu, Dumnezeu va fi obținut pe pământ un grup de oameni care Îl venerează și de asemenea, va fi întemeiat o Împărăție pe pământ care Îl venerează. El va avea victorie eternă pe pământ și toți aceia care I se opun vor pieri pentru toată eternitatea. Asta va restabili intenția Sa originală în crearea omenirii; Îi va restaura intenția în crearea tuturor lucrurilor și, de asemenea, Îi va restaura

autoritatea pe pământ, printre toate lucrurile și printre dușmanii Săi. Acestea vor fi simbolurile victoriei Sale totale. De atunci înainte, umanitatea va intra în odihnă și va începe o viață care este pe calea cea dreaptă. Dumnezeu, de asemenea, va intra în odihna eternă cu umanitatea și va începe o viață eternă împărtășită atât de El Însuși, cât și de oameni. Murdăria și neascultarea de pe pământ vor fi dispărut, iar toată tânguirea se va fi risipit și totul din această lume care se opune lui Dumnezeu va fi încetat să existe. Doar Dumnezeu și acei oameni cărora El le-a adus mântuirea vor rămâne; doar creația Lui va rămâne.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 602)

Omul va fi făcut complet în totalitate în Epoca Împărăției. După lucrarea de cucerire, omul va fi supus rafinării și încercărilor. Aceia care pot îndura și pot mărturisi ferm în timpul acestor încercări sunt aceia care vor fi, în cele din urmă, făcuți compleți; ei sunt biruitorii. În timpul acestor încercări, omului i se cere să accepte această rafinare, iar această rafinare este ultimul aspect al lucrării lui Dumnezeu. Este ultima dată când omul va fi rafinat înainte de încheierea întregii lucrări de gestionare a lui Dumnezeu, și toți aceia care Îl urmează pe Dumnezeu trebuie să accepte acest test final, trebuie să accepte această ultimă rafinare. Aceia care sunt copleșiți de încercări sunt fără lucrarea Duhului Sfânt și îndrumarea lui Dumnezeu, dar cei care au fost cu adevărat cuceriți și care Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu vor rămâne, în cele din urmă, neclintiți; ei sunt cei care au umanitate și care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu. Indiferent de ceea ce face Dumnezeu, acești victorioși nu vor fi lipsiți de viziuni, și vor continua să pună adevărul în practică fără greș în mărturia lor. Ei sunt cei care vor scăpa, în cele din urmă, din marile încercări. Chiar dacă aceia care

pescuiesc în ape tulburi încă se pot distra astăzi pe seama altora, nimeni nu va putea scăpa de încercarea finală și nimeni nu va putea să fugă de testul final. Pentru aceia care reușesc, o astfel de încercare reprezintă o rafinare extraordinară; dar pentru aceia care pescuiesc în ape tulburi reprezintă lucrarea de alungare cu totul. Indiferent de modul în care sunt încercați, loialitatea celor care Îl au pe Dumnezeu în inima lor rămâne neschimbată; dar cei care nu Îl au pe Dumnezeu în inima lor, când lucrarea lui Dumnezeu nu le aduce avantaj trupului, își schimbă părerea despre Dumnezeu și chiar se îndepărtează de Dumnezeu. Astfel sunt aceia care nu vor rămâne pe loc la sfârșit, cei care caută numai binecuvântările lui Dumnezeu și nu sunt dornici să se sacrifice pentru Dumnezeu și să se dedice Lui. Acest fel de oameni infami va fi eliminat cu totul atunci când lucrarea lui Dumnezeu se va încheia, și ei sunt nevrednici de orice compasiune. Cei fără umanitate sunt incapabili să Îl iubească pe Dumnezeu cu adevărat. Atunci când mediul este sigur și protejat sau e vreun profit de tras, ei ascultă întru totul de Dumnezeu dar, atunci când ceea ce doresc este compromis sau este respins, ei se revoltă imediat. Chiar și pe parcursul unei singure nopți, ei se pot transforma dintr-o persoană zâmbitoare, „bună la suflet”, într-un ucigaș urât și feroce, care își tratează binefăcătorul de ieri ca pe inamicul lor de moarte, fără niciun motiv. Dacă acești demoni nu sunt alungați, acești demoni care ar ucide fără să clipească, nu vor deveni ei un pericol ascuns? Lucrarea de salvare a omului nu se obține ca urmare a finalizării lucrării de cucerire. Deși lucrarea de cucerire s-a terminat, lucrarea de purificare a omului nu s-a încheiat; această lucrare va fi încheiată atunci când omul va fi fost purificat în totalitate, atunci când cei care se supun cu adevărat lui Dumnezeu vor fi fost făcuți compleți, și atunci când cei prefăcuți care nu Îl au pe Dumnezeu în inima lor vor fi fost îndepărtați. Aceia care nu Îl mulțumesc pe Dumnezeu în etapa finală a lucrării Sale vor fi alungați cu desăvârșire, iar

cei care sunt alungați aparțin diavolului. Pentru că sunt nevrednici să Îl mulțumească pe Dumnezeu, se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și chiar dacă acești oameni Îl urmează pe Dumnezeu astăzi, acest lucru nu dovedește că ei sunt cei care vor rămâne în cele din urmă. În cuvintele „cei care Îl urmează pe Dumnezeu până la sfârșit vor primi mântuirea”, sensul lui „urmează” este de a sta neclintit în mijlocul încercărilor. Astăzi, mulți cred că este ușor să Îl urmezi pe Dumnezeu, dar atunci când lucrarea lui Dumnezeu se apropie de sfârșit, tu vei cunoaște adevăratul sens al cuvântului „urmează”. Doar pentru că tu ești încă vrednic să Îl urmezi pe Dumnezeu astăzi, după ce ai fost cucerit, nu înseamnă că ești unul dintre aceia care vor fi desăvârșiți. Aceia care nu sunt vrednici să suporte încercările, care nu sunt vrednici de a ieși victorioși din încercări, vor fi, în cele din urmă, nevrednici să rămână neclintiți și, astfel, vor fi nevrednici să Îl urmeze pe Dumnezeu până la sfârșit. Aceia care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu sunt vrednici să îndure încercarea lucrării lor, în vreme ce aceia care nu Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu nu sunt vrednici să îndure nicio încercare a lui Dumnezeu. Ei vor fi îndepărtați mai devreme sau mai târziu, în vreme ce biruitorii vor rămâne în Împărăție. Dacă omul caută sau nu cu adevărat pe Dumnezeu este stabilit de încercarea lucrării sale, adică de încercările lui Dumnezeu, și nu are nimic de a face cu hotărârea omului însuși. Dumnezeu nu respinge nicio persoană la întâmplare; tot ceea ce El face poate convinge omul pe deplin. El nu face nimic invizibil omului și nicio lucrare care nu îl poate convinge pe om. Dacă credința omului este adevărată sau nu se demonstrează prin fapte și nu poate fi hotărât de om. Faptul că „grâul nu poate fi transformat în neghină și că neghina nu poate fi transformată în grâu” este de netăgăduit. Toți aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu vor rămâne, în cele din urmă, în împărăție, și Dumnezeu nu se va purta urât cu nimeni care Îl iubește cu

adevărat. Pe baza diferitelor funcții și mărturii, biruitorii din împărăție vor servi ca preoți sau discipoli, iar toți aceia care ies victorioși din încercări vor forma tagma preoților din împărăție. Tagma preoților va fi formată atunci când lucrarea Evangheliei se va încheia în întregul univers. Când acea vreme va sosi, ceea ce trebuie făcut de către om va fi îndeplinirea datoriei sale în împărăția lui Dumnezeu și locuirea lui împreună cu Dumnezeu în împărăție. În tagma preoților vor fi marii preoți și preoți, iar ceilalți vor fi fiii și oamenii lui Dumnezeu. Toate acestea sunt stabilite prin mărturiile lor în fața lui Dumnezeu în timpul încercărilor; acestea nu sunt titluri care se dau la întâmplare. Atunci când statutul omului a fost stabilit, lucrarea lui Dumnezeu va înceta, pentru că fiecare va fi clasificat în funcție de tip și adus la poziția sa inițială, și acesta este semnul împlinirii lucrării lui Dumnezeu, acesta este rezultatul final al lucrării lui Dumnezeu și al practicii omului, și este cristalizarea viziunilor lucrării lui Dumnezeu și a colaborării omului. În final, omul își va găsi odihna în împărăția lui Dumnezeu, și Dumnezeu, de asemenea, Se va întoarce la locul Său de odihnă. Acesta va fi rezultatul final a 6000 de ani de colaborare între Dumnezeu și om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 603)

Aceia dintre frați și surori care întotdeauna dau frâu liber negativității sunt lacheii Satanei și deranjează biserica. Astfel de oameni trebuie într-o zi să fie expulzați și alungați. Dacă oamenii, în credința lor în Dumnezeu, nu au o inimă care-L venerează pe Dumnezeu, dacă nu au o inimă care Îl ascultă pe Dumnezeu, nu numai că nu vor putea face vreo lucrare pentru El, ci, din contră, vor deveni cei care-I tulbură lucrarea și care Îl sfidează. A crede în Dumnezeu, dar a nu-L asculta sau slăvi, ci, în schimb, a te

împotrivi Lui, este cea mai mare rușine pentru un credincios. Dacă ei, credincioșii, vorbesc și se poartă cu aceeași nepăsare și nestăpânire ca necredincioșii, atunci sunt mai răi decât necredincioșii; sunt demoni arhetipali. Cei care, în biserică, dau frâu liber cuvintelor lor veninoase și răutăcioase, care răspândesc zvonuri, instigă la lipsa de armonie și formează clici în rândul fraților și surorilor, ar fi trebuit să fie alungați din biserică. Dar, pentru că acum este o epocă diferită a lucrării lui Dumnezeu, acești oameni sunt îngrădiți, întrucât în mod hotărât urmează să fie alungați. Toți cei care au fost corupți de Satana au firi corupte. Unii au doar o fire coruptă, în timp ce alții sunt diferiți: nu numai că au firi corupte satanice, dar natura lor este și extrem de malițioasă. Nu numai că vorbele și acțiunile lor le dezvăluie firile corupte satanice, dar, mai mult, acești oameni sunt adevăratul diavol Satana. Comportamentul lor întrerupe și tulbură lucrarea lui Dumnezeu, împiedică intrarea în viață a fraților și surorilor și distruge viața normală a bisericii. Mai devreme sau mai târziu, acești lupi în haine de oi trebuie să fie alungați; față de acești lachei ai Satanei ar trebui adoptată o atitudine necruțătoare, de respingere. Doar acest lucru înseamnă a sta de partea lui Dumnezeu, iar cei care nu reușesc să facă asta se tăvălesc în noroi cu Satana. Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu Îl au mereu în inima lor și-năuntrul lor poartă întotdeauna o inimă care Îl venerează și Îl iubește pe Dumnezeu. Cei care cred în Dumnezeu ar trebui să facă lucrurile cu prudență și precauție și tot ceea ce fac ei ar trebui să fie potrivit cerințelor Lui și să-I poată mulțumi inima. Nu ar trebui să fie încăpățânați, făcând orice le place; aceasta nu se potrivește unui caracter evlavios. Oamenii nu trebuie să alerge înnebuniți, fluturând steagul lui Dumnezeu peste tot, mândrindu-se și înșelând pretutindeni; acesta este cel mai rebel tip de comportament. Familiile au reguli proprii, iar națiunile au legile lor – și nu cu atât mai mult stau astfel lucrurile în casa lui Dumnezeu? Nu are

standarde cu atât mai stricte? Nu are cu atât mai multe decrete administrative? Oamenii sunt liberi să facă ceea ce doresc, dar decretele administrative ale lui Dumnezeu nu pot fi schimbate după bunul plac. Dumnezeu este un Dumnezeu care nu tolerează ofensele din partea oamenilor; este un Dumnezeu care îi condamnă pe oameni la moarte. Oare oamenii chiar nu știu asta deja?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 604)

Fiecare biserică are oameni care deranjează biserica sau care întrerup lucrarea lui Dumnezeu. Toți sunt satane care, deghizate, s-au strecurat în casa lui Dumnezeu. Asemenea oameni se prefac foarte bine: vin cu mare respect înaintea Mea, dând din cap și plecându-se, trăind precum câinii râioși, dedicând „tot" ce au pentru a-și atinge obiectivele – dar, în fața fraților și surorilor, își arată partea urâtă. Când văd oameni care practică adevărul, îi atacă și îi împing deoparte; când văd oameni mai formidabili decât sunt ei înșiși, îi flatează și se gudură pe lângă aceștia. Devin de nestăpânit în biserică. Se poate spune că astfel de „tirani locali", astfel de „cățel de salon" există în majoritatea bisericilor. Aceștia se poartă diavolește împreună, făcându-și unii altora cu ochiul și având semnale secrete, și niciunul dintre ei nu practică adevărul. Cel care are cel mai mult venin este „demonul șef" și cel care are cel mai mare prestigiu îi conduce, ținând sus steagul lor. Acești oameni se poartă ca apucații în biserică, răspândindu-și negativitatea, împrăștiind moarte, făcând tot ce doresc, spunând tot ceea ce doresc, și nimeni nu îndrăznește să îi oprească. Sunt plini de firea Satanei. De îndată ce încep să cauzeze probleme, un aer al morții intră în biserică. Aceia care practică adevărul în cadrul bisericii sunt disprețuiți, incapabili să facă tot ce le stă în putință, în timp ce aceia care

deranjează biserica și răspândesc moartea își fac de cap în sânul bisericii – și, mai mult decât atât, majoritatea oamenilor îi urmează. Aceste biserici sunt pur și simplu sub controlul Satanei; diavolul este regele lor. În cazul în care credincioșii din biserică nu se ridică și nu îi alungă pe acei demoni șefi, atunci și ei se vor ruina mai devreme sau mai târziu. De acum înainte, trebuie luate măsuri împotriva unor astfel de biserici. Dacă cei care sunt capabili să practice un pic din adevăr nu caută să facă asta, atunci acea biserică va fi nimicită. Dacă în biserică nu este niciun om dispus să practice adevărul și nimeni care să poată mărturisi ferm pentru Dumnezeu, atunci acea biserică ar trebui să fie complet izolată, iar legătura sa cu alte biserici ar trebui tăiată. Lucrul acesta se numește „îngroparea morții"; înseamnă lepădarea de Satana. Dacă într-o biserică există mai mulți tirani locali, urmați de niște „muște mărunte" care nu au niciun fel de discernământ, și dacă ei, credincioșii din biserică, tot nu pot să respingă constrângerile și manipularea acestor tirani după ce au văzut adevărul, atunci toți acești nesăbuiți vor fi alungați în final. Deși se poate ca aceste muște mărunte să nu fi făcut nimic teribil, ele sunt și mai înșelătoare, și mai șirete și evazive, și toți cei asemenea lor vor fi alungați. Nu va rămâne niciunul! Aceia care îi aparțin Satanei îi vor fi înapoiați, în timp ce aceia care aparțin lui Dumnezeu vor merge cu siguranță în căutarea adevărului; lucrul acesta este hotărât de natura lor. Fie ca toți cei care îl urmează pe Satana să piară! Niciun pic de milă nu va fi arătată acestor oameni. Fie ca toți cei care caută adevărul să fie aprovizionați și să se bucure de cuvântul lui Dumnezeu după placul inimii lor. Dumnezeu este drept; El nu ar favoriza pe nimeni. Dacă ești un diavol, atunci ești incapabil să practici adevărul; dacă ești un om care caută adevărul, atunci este sigur că nu vei fi luat captiv de Satana. Acest lucru este de netăgăduit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 605)

Oamenii care nu se căznesc să progreseze își doresc întotdeauna ca ceilalți să fie la fel de negativi și indolenți ca și ei. Aceia care nu practică adevărul sunt geloși pe cei care fac asta și mereu încearcă să îi înșele pe cei care sunt tulburați și cărora le lipsește discernământul. Lucrurile cărora le dau frâu liber acești oameni te pot face să degenerezi, să aluneci pe o pantă descendentă, să dezvolți o stare anormală și să te umpli de întuneric. Acestea te fac să te distanțezi de Dumnezeu, te fac să prețuiești trupul și să fii permisiv cu tine însuți. Oamenii care nu iubesc adevărul și care sunt mereu superficiali față de Dumnezeu nu au cunoaștere de sine, iar firea unor astfel de oameni îi convinge pe alții să facă păcate și să Îl sfideze pe Dumnezeu. Ei nu practică adevărul și nici nu le permit altora să îl practice. Prețuiesc păcatul și nu se disprețuiesc pe sine. Nu se cunosc pe ei înșiși și îi împiedică pe ceilalți să se cunoască pe ei înșiși; în plus, îi împiedică pe alții să-și dorească adevărul. Aceia pe care ei îi înșală nu pot vedea lumina. Cad în întuneric, nu se cunosc pe ei înșiși, sunt nelămuriți în privința adevărului și se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu. Ei nu practică adevărul și îi opresc pe alții din practicarea adevărului, aducându-i pe toți acei nesăbuiți înaintea lor. Decât să spună că ei cred în Dumnezeu, ar fi mai bine să spună că au credință în strămoșii lor sau că se încred în idolii din inimile lor. Ar fi cel mai bine ca acei oameni care spun că Îl urmează pe Dumnezeu să deschidă ochii și să se uite cu atenție ca să vadă în cine cred mai exact: Dumnezeu este cel în care crezi cu adevărat, sau Satana? Dacă știi că nu în Dumnezeu crezi, ci în proprii tăi idoli, atunci ar fi mai bine să nu afirmi că ești credincios. Dacă într-adevăr nu știi în cine crezi, atunci, din nou, cel mai bine ar fi să nu susții că ești credincios. Să spui așa ceva ar fi o blasfemie! Nimeni nu te forțează să crezi în Dumnezeu. Nu spuneți că voi credeți în Mine; am auzit destul aceste cuvinte și nu vreau să le aud din nou,

pentru că idolii din inimile voastre și tiranii locali din rândul vostru sunt cei în care credeți. Toți cei care dau din cap atunci când aud adevărul, care zâmbesc larg când aud vorbindu-se despre moarte sunt odraslele Satanei și sunt cei care vor fi alungați. Mulți oameni din biserică nu au discernământ. Când apare ceva înșelător, ei stau, în mod surprinzător, de partea Satanei; ba chiar se simt ofensați când sunt numiți lacheii Satanei. Deși oamenii ar putea spune că ei nu au discernământ, că stau de partea fără adevăr, aceștia nu stau niciodată de partea adevărului în momente critice și nu se ridică și nu susțin adevărul. Chiar sunt lipsiți de discernământ? De ce, dintr-o dată, sunt de partea Satanei? De ce nu spun niciodată vreun cuvânt drept sau rezonabil care să sprijine adevărul? Oare această situație s-a creat, într-adevăr, din cauza confuziei lor momentane? Cu cât o persoană are mai puțin discernământ, cu atât este mai puțin capabilă să stea de partea adevărului. Ce arată asta? Nu arată oare că oamenii fără discernământ iubesc răul? Nu arată că ei sunt odraslele loiale ale Satanei? Cum se face că întotdeauna pot să stea de partea Satanei și să vorbească aceeași limbă ca și acesta? Toate cuvintele, faptele și expresiile de pe chipurile lor sunt suficiente pentru a demonstra că ei nu iubesc adevărul; mai degrabă, sunt oameni care detestă adevărul. Faptul că pot sta de partea Satanei e de ajuns pentru a dovedi că Satana îi iubește cu adevărat pe acești diavoli josnici care-și petrec toată viața luptând de dragul Satanei. Oare nu sunt aceste fapte foarte clare? Dacă ești cu adevărat o persoană care iubește adevărul, atunci de ce nu ai niciun respect față de cei care practică adevărul, și de ce, în secunda în care îți aruncă și cea mai mică privire, îi urmezi imediat pe aceia care nu practică adevărul? Ce fel de problemă este aceasta? Nu Îmi pasă dacă ai discernământ sau nu. Nu Îmi pasă cât de mare este prețul pe care l-ai plătit. Nu Îmi pasă cât de mari sunt forțele tale și nu Îmi pasă dacă ești un tiran local sau un lider care poartă steagul. Dacă forțele tale sunt mari, atunci

lucrurile stau așa doar cu ajutorul puterii Satanei. Dacă prestigiul tău este mare, atunci asta se întâmplă pentru că în jurul tău sunt prea mulți care nu practică adevărul. Dacă nu ai fost expulzat, înseamnă că nu acum este momentul pentru lucrarea de alungare; mai degrabă, este timpul pentru lucrarea de eliminare. Nu este nicio grabă să te expulzez acum. Pur și simplu aștept ziua în care te voi pedepsi după ce ai fost alungat. Cine nu practică adevărul va fi alungat!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 606)

Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu sunt cei dispuși să-I pună cuvântul în aplicare și să practice adevărul. Oamenii care pot să rămână neclintiți în mărturia lor pentru Dumnezeu sunt, de asemenea, cei dispuși să-I pună în aplicare cuvântul și care pot sta cu adevărat de partea adevărului. Toți oamenii care recurg la șiretlicuri și nedreptate sunt lipsiți de adevăr și toți Îl fac de rușine pe Dumnezeu. Cei care provoacă dispute în biserică sunt lacheii Satanei și întruchiparea sa. Acești oameni sunt foarte răuvoitori. Toți cei care nu au discernământ și sunt incapabili să stea de partea adevărului au intenții rele și întinează adevărul. Mai mult decât atât, sunt reprezentanții arhetipali ai Satanei. Nu mai pot fi răscumpărați și, firește, vor fi alungați. Familia lui Dumnezeu nu le permite celor care nu practică adevărul să rămână, precum nu le permite să rămână nici acelora care dărâmă în mod intenționat biserica. Totuși, acum nu este momentul pentru a face lucrarea de expulzare; astfel de persoane vor fi pur și simplu date în vileag și alungate în final. Nu se va mai face nicio lucrare inutilă pentru acești oameni; cei care aparțin Satanei nu pot să stea de partea adevărului, în timp ce aceia care caută adevărul pot sta de partea acestuia. Oamenii care nu practică adevărul nu sunt demni să audă calea adevărului

și nu sunt demni să fie martori pentru adevăr. Pur și simplu, adevărul nu este pentru urechile lor; mai degrabă, e adresat celor care îl practică. Înainte ca sfârșitul fiecărei persoane să fie dezvăluit, cei care deranjează biserica și întrerup lucrarea lui Dumnezeu vor fi primii lăsați de-o parte acum, pentru a fi tratați mai târziu. Odată ce lucrarea este finalizată, toți acești oameni vor fi dați în vileag și, apoi, alungați. Deocamdată, cât adevărul este oferit, vor fi ignorați. Când întreg adevărul va fi dezvăluit oamenilor, acei oameni ar trebui alungați; acela va fi momentul când toți oamenii vor fi clasificați după felul lor. Trucurile josnice ale celor fără discernământ îi vor conduce la distrugerea de mâinile celor răi și îi vor ispiti să se îndepărteze și să nu se mai întoarcă niciodată. Pentru că nu iubesc adevărul, pentru că sunt incapabili să stea de partea adevărului, pentru că-i urmează pe oamenii răi și stau de partea lor și pentru că uneltesc cu oamenii răi și Îl sfidează pe Dumnezeu, acesta este tratamentul pe care îl merită. Ei știu foarte bine că acei oameni răi radiază răutate și, totuși, își împietresc inimile și întorc spatele adevărului ca să îi urmeze. Oare nu fac răul toți acești oameni care nu practică adevărul, ci, în schimb, fac lucruri distructive și abominabile? Deși printre ei sunt cei care se prezintă ca regi și alții care îi urmează, oare naturile lor sfidătoare de Dumnezeu nu sunt toate la fel? Ce scuză pot să aibă ca să afirme că Dumnezeu nu îi mântuiește? Ce scuză pot să aibă ca să pretindă că Dumnezeu nu este drept? Oare nu propriul lor rău este cel care îi distruge? Oare nu propria lor răzvrătire este cea care îi trage în jos, în iad? În final, oamenii care practică adevărul vor fi mântuiți și desăvârșiți datorită adevărului. În final, aceia care nu practică adevărul vor aduce asupra lor distrugerea din cauza adevărului. Acestea sunt sfârșiturile care îi așteaptă pe cei care practică adevărul și pe cei care nu o fac. Pe cei care nu intenționează să practice adevărul îi sfătuiesc să părăsească degrabă biserica pentru a evita să comită și mai multe păcate. Când va veni timpul, va fi prea

târziu pentru regrete. Mai ales aceia care formează clici și creează disensiuni și tiranii locali din cadrul bisericii trebuie să plece chiar mai curând. Acești oameni, care au natura lupilor răi, sunt incapabili să se schimbe. Ar fi mai bine ca ei să părăsească biserica cu prima ocazie, să nu mai deranjeze niciodată viața normală a fraților și surorilor și, astfel, să evite pedeapsa lui Dumnezeu. Aceia dintre voi care au mers împreună cu ei ar face bine să profite de această oportunitate pentru a reflecta asupra propriilor persoane. Veți părăsi biserica alături de cei răi sau veți rămâne și veți urma supuși? Trebuie să cântăriți cu grijă această chestiune. Vă dau încă o oportunitate de a alege și aștept răspunsul vostru.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 607)

În calitate de credincioși în Dumnezeu, ar trebui să Îi fiți loiali doar Lui în toate lucrurile și să fiți capabili să vă conformați voii Sale în toate lucrurile. Cu toate acestea, deși toată lumea înțelege acest mesaj, din cauza diferitelor dificultăți ale omului – din cauza ignoranței, absurdității și corupției lui, de exemplu – aceste adevăruri, care sunt cele mai evidente și de bază dintre toate, nu sunt pe deplin evidente în el și, astfel, înainte ca sfârșitul vostru să devină bătut în cuie, s-ar cuveni să vă spun, mai întâi, câteva lucruri care sunt de maximă importanță pentru voi. Înainte de a continua, voi ar trebui să înțelegeți mai întâi acest lucru: cuvintele pe care le spun sunt adevăruri adresate întregii omeniri; ele nu se adresează numai unei anumite persoane sau unui tip de persoană. De aceea, voi ar trebui să vă concentrați să înțelegeți cuvintele Mele din punctul de vedere al adevărului și trebuie să aveți o atitudine de concentrare exclusivă și sinceritate; nu ignorați niciun cuvânt sau adevăr pe care-l spun și nu tratați cu ușurință toate cuvintele pe care le rostesc. În viața voastră, văd că ați

făcut multe care sunt irelevante pentru adevăr, așa că vă cer în mod expres să deveniți servitori ai adevărului, să nu fiți înrobiți de răutate și urâțenie și să nu călcați în picioare adevărul și să nu pângăriți niciun colț al casei lui Dumnezeu. Acesta este avertismentul Meu pentru voi. Acum voi vorbi despre subiectul de față.

În primul rând, de dragul destinului vostru, ar trebui să căutați aprobarea lui Dumnezeu. Adică, din moment ce recunoașteți că voi sunteți membri ai casei lui Dumnezeu, s-ar cuveni atunci să-I aduceți liniște sufletească lui Dumnezeu și să-L mulțumiți în toate lucrurile. Trebuie, cu alte cuvinte, să fiți principiali în acțiunile voastre și să vă conformați adevărului din ele. Dacă acest lucru te depășește, atunci vei fi detestat și respins de Dumnezeu și disprețuit de fiecare om. Odată ce ai căzut într-o astfel de ananghie, atunci nu te poți număra printre cei din casa lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă tocmai a nu fi aprobat de Dumnezeu.

În al doilea rând, s-ar cuveni să știți că lui Dumnezeu Îi place omul cinstit. În esență, Dumnezeu este loial și, astfel, puteți avea încredere în cuvintele Sale; în plus, acțiunile Lui sunt fără cusur și mai presus de orice îndoială, și de aceea lui Dumnezeu Îi plac cei care sunt absolut cinstiți cu El. Sinceritatea înseamnă să vă dăruiți inima lui Dumnezeu, să fiți sinceri cu El în privința tuturor lucrurilor, să fiți deschiși cu El în toate lucrurile, să nu ascundeți niciodată faptele, să nu încercați să-i înșelați pe cei superiori și pe cei inferiori vouă și niciodată să nu faceți lucruri doar ca să intrați în grațiile lui Dumnezeu. Pe scurt, să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om. Ceea ce spun este foarte simplu, dar pentru voi este de două ori mai dificil. Mulți ar prefera să fie condamnați la iad decât să vorbească și să acționeze sincer. Nu e de mirare că am alt tratament pregătit pentru cei care sunt necinstiți. Desigur, înțeleg bine cât de greu vă este să fiți oameni onești.

Pentru că toți sunteți atât de inteligenți și de pricepuți să apreciați măsura unui om cu micul vostru etalon, munca Mea devine mult mai simplă. Și din moment ce vă îmbrățișați fiecare secretele, atunci vă voi trimite, unul câte unul, în dezastru pentru a fi „școliți” prin foc, pentru ca apoi să puteți deveni total devotați credinței în cuvintele Mele. În cele din urmă, voi smulge din gurile voastre cuvintele „Dumnezeu este un Dumnezeu credincios”, după care vă veți bate în piept și vă veți plânge: „Înșelătoare este inima omului!” Care va fi starea voastră cu această ocazie? Îmi imaginez că nu veți fi atât de triumfători așa cum sunteți acum. Și mult mai puțin veți fi „prea profunzi pentru a fi înțeleși”, așa cum sunteți acum. Unii se comportă cuviincios și par a fi deosebit de „bine crescuți” în prezența lui Dumnezeu, totuși, își dau arama pe față în prezența Duhului. Ați include un astfel de om printre cei cinstiți? Dacă tu ești un ipocrit, un expert în „relațiile interpersonale”, atunci Eu spun că ești cu siguranță unul care încearcă să se joace cu Dumnezeu. Dacă vorbele ți-s pline de scuze și justificări fără valoare, atunci spun că tu ești un om care ezită să pună adevărul în practică. Dacă ai multe confidențe pe care nu ești dispus să le împărtășești și dacă nu ești dispus să îți dezvălui secretele – dificultățile tale – înaintea altora, astfel încât să cauți calea luminii, atunci Eu spun că ești un om care nu va primi mântuirea cu ușurință și care nu va ieși cu ușurință din întuneric. Dacă a căuta calea adevărului este pe placul tău, atunci tu ești unul care locuiește întotdeauna în lumină. Dacă ești foarte bucuros să fii un făcător de servicii în casa lui Dumnezeu, lucrând cu sârguință și conștiincios în anonimat, dăruind mereu și neluând niciodată, atunci Eu spun că ești un sfânt credincios, deoarece nu cauți nicio recompensă și, pur și simplu, ești un om onest. Dacă ești dispus să fii deschis, dacă ești dispus să cheltuiești tot ce ai, dacă poți să-ți sacrifici viața pentru Dumnezeu și să mărturisești ferm, dacă ești cinstit până într-acolo încât nu știi decât să-L

mulțumești pe Dumnezeu și să nu te gândești doar la tine sau să iei pentru tine însuți, atunci Eu spun că acești oameni sunt cei hrăniți în lumină și care vor trăi veșnic în Împărăție. Tu ar trebui să știi dacă în tine există credință adevărată și loialitate adevărată, dacă ai un trecut în care ai suferit pentru Dumnezeu și dacă te-ai supus pe deplin lui Dumnezeu. Dacă îți lipsesc acestea, atunci rămân în tine neascultarea, înșelăciunea, lăcomia și nemulțumirea. De vreme ce inima ta este departe de a fi sinceră, nu ai primit niciodată o recunoaștere pozitivă de la Dumnezeu și nu ai trăit niciodată în lumină. Care va fi soarta cuiva la sfârșit depinde de faptul dacă acea persoană are o inimă cinstită și sângerie și dacă are un suflet pur. Dacă tu ești un om foarte necinstit, care are o inimă plină de răutate și un suflet necurat, atunci fii sigur că vei sfârși în locul unde omul este pedepsit, așa cum este scris în consemnarea sorții tale. Dacă tu pretinzi că ești foarte cinstit și, totuși, nu reușești niciodată să acționezi în conformitate cu adevărul sau să rostești o vorbă adevărată, atunci tot mai aștepți ca Dumnezeu să te răsplătească? Tu încă mai speri ca Dumnezeu să te considere lumina ochilor Lui? Nu este acesta un mod absurd de gândire? Tu Îl înșeli pe Dumnezeu în toate lucrurile, deci cum poate casa lui Dumnezeu să găzduiască pe unul ca tine, ale cărui mâini sunt necurate?

Al treilea lucru pe care vreau să vi-l spun este acesta: fiecare persoană, în cursul vieții sale de credință în Dumnezeu, a făcut lucruri care se împotrivesc lui Dumnezeu și Îl înșală. Anumite fărădelegi nu trebuie să fie consemnate ca o ofensă, dar unele sunt de neiertat; căci există multe fapte care încalcă decretele administrative, care ofensează firea lui Dumnezeu. Mulți care sunt preocupați de soarta lor se pot întreba care sunt aceste fapte. Ar trebui să știți că voi sunteți îngâmfați și aroganți prin natura voastră și nu doriți să vă supuneți realității. Din acest motiv, vă voi spune puțin câte puțin, după ce ați reflectat asupra voastră. Vă îndemn să înțelegeți mai bine

conținutul decretelor administrative și să depuneți eforturi pentru a cunoaște firea lui Dumnezeu. Dacă nu, va fi greu să vă țineți buzele pecetluite, limbile voastre se vor angaja prea liber în conversații pompoase și veți ofensa, fără să vreți, firea lui Dumnezeu și veți cădea în întuneric, pierzând prezența Duhului Sfânt și lumina. Pentru că voi nu sunteți principiali în acțiunile voastre, pentru că faceți și spuneți ceea ce nu ar trebui, veți primi răsplata cuvenită. Ar trebui să știi că, deși tu ești neprincipial în cuvânt și faptă, Dumnezeu este cât se poate de principial în ambele. Motivul pentru care tu primești condamnarea este că ai ofensat pe Dumnezeu, nu o persoană. Dacă în viața ta comiți multe infracțiuni împotriva firii lui Dumnezeu, atunci ești destinat să devii un copil al iadului. Pentru om, poate părea că ai comis numai câteva fapte care sunt în dezacord cu adevărul și nimic mai mult. Cu toate acestea, ești conștient că, în ochii lui Dumnezeu, tu ești deja cineva pentru care nu mai există nicio jertfă pentru păcat? Pentru că tu ai încălcat decretele administrative ale lui Dumnezeu mai mult decât o singură dată și, în plus, nu ai arătat niciun semn de pocăință, prin urmare, nu ai altă scăpare decât să plonjezi în iad, unde Dumnezeu pedepsește omul. Un număr mic de oameni, în timp ce-L urmau pe Dumnezeu, au săvârșit unele fapte care încălcau principiile, dar după ce au fost tratați și îndrumați, și-au descoperit treptat propria stricăciune, apoi au intrat pe calea cea bună a realității și rămân fundamentați și astăzi. Astfel de oameni sunt cei care vor rămâne în cele din urmă. Cu toate acestea, Eu îi caut pe cei onești; dacă tu ești o persoană cinstită și care acționează conform principiului, atunci tu poți fi un prieten apropiat al lui Dumnezeu. Dacă în acțiunile tale nu jignești firea lui Dumnezeu și cauți voia lui Dumnezeu și ai o inimă plină de evlavie față de Dumnezeu, atunci credința ta este la nivelul cerut. Oricine nu-L venerează pe Dumnezeu și nu are o inimă care tremură de frică e foarte predispus să încalce decretele

administrative ale lui Dumnezeu. Mulți Îl slujesc pe Dumnezeu cu puterea pasiunii lor, dar nu au nicio înțelegere a decretelor administrative ale lui Dumnezeu, cu atât mai puțin vreo bănuială cu privire la implicațiile cuvintelor Sale. Și astfel, cu intențiile lor bune, deseori sfârșesc prin a face lucruri care perturbă gestionarea lui Dumnezeu. În cazuri grave, ei sunt îndepărtați, lipsiți de orice altă șansă de a-L urma, și sunt aruncați în iad, orice asociere cu casa lui Dumnezeu luând sfârșit. Acești oameni lucrează în casa lui Dumnezeu prin puterea bunelor lor intenții ignorante și sfârșesc prin a mânia firea lui Dumnezeu. Oamenii își aduc căile de a sluji oficiali și domni în casa lui Dumnezeu și încearcă să le pună în practică, gândindu-se în zadar că pot fi aplicate cu ușurință și fără efort aici. Niciodată nu își închipuie că Dumnezeu nu are firea unui miel, ci a unui leu. De aceea, cei care se asociază cu Dumnezeu pentru prima dată nu sunt în stare să comunice cu El, căci inima lui Dumnezeu este diferită de cea a omului. Numai după ce înțelegi multe adevăruri poți ajunge să-L cunoști continuu pe Dumnezeu. Această cunoaștere nu este compusă din cuvinte și doctrine, dar poate fi folosită ca o comoară prin care tu intri în confidență apropiată cu Dumnezeu și ca dovadă că El Se bucură de tine. Dacă ești lipsit de realitatea cunoașterii și nu ești înzestrat cu adevărul, atunci slujirea ta înflăcărată poate aduce asupra ta doar disprețul și aversiunea lui Dumnezeu. Până acum, tu ar fi trebuit să înțelegi că nu se aseamănă credința în Dumnezeu cu studiul teologiei!

Deși cuvintele cu care vă avertizez sunt concise, tot ce am descris este ceea ce vă lipsește cel mai mult. Ar trebui să știți că lucrurile despre care vă vorbesc acum sunt pentru binele lucrării Mele finale printre oameni, de dragul determinării sfârșitului omului. Nu doresc să fac mai multă lucrare care nu are niciun scop și nici nu doresc să continuu să îndrum acei oameni care sunt la fel de fără speranță ca lemnul putred, cu atât mai puțin să

continuu să-i conduc pe cei care nutresc în mod intenționat intenții rele. Poate că într-o zi voi veți înțelege intențiile serioase care stau în spatele cuvintelor Mele și contribuțiile pe care le-am adus omenirii. Poate că într-o zi veți înțelege mesajul care vă permite să vă decideți propriul sfârșit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 608)

V-am avertizat de multe ori și v-am dăruit multe adevăruri menite să vă cucerească. Toți vă simțiți deja semnificativ mai îmbogățiți decât în trecut, ați ajuns să înțelegeți multe aspecte despre cum ar trebui să fie un om, și ați ajuns să aveți mult bun simț pe care ar trebui să-l aibă credincioșii. Toate acestea sunt recolta pe care ați cules-o de-a lungul mai multor ani. Nu vreau să neg realizările voastre, dar, de asemenea, trebuie să spun foarte deschis că nu contest nici numeroasele neascultări și răzvrătiri împotriva Mea în acești mulți ani, căci niciun sfânt nu se află printre voi. Sunteți, fără excepție, oameni care au fost stricați de Satana; sunteți dușmani ai lui Hristos. Până în prezent, fărădelegile și neascultările voastre au fost prea multe pentru a fi numărate, așa că nu se prea poate considera ciudat că vă cicălesc mereu. Nu Îmi doresc să coexist în acest mod cu voi, dar de dragul viitorului vostru, de dragul destinațiilor voastre, acum vă voi mai cicăli o dată. Sper că Îmi veți face pe plac și, mai mult, că veți putea să credeți fiecare cuvântarea Mea și să pătrundeți implicațiile profunde ale cuvintelor Mele. Să nu vă îndoiți de ceea ce spun și nicicum să-Mi interpretați cuvintele după placul vostru și să vă lepădați de ele după bunul plac; lucrul acesta Mi se pare intolerabil. Nu-Mi judecați cuvintele și cu atât mai mult nu ar trebui să le nesocotiți sau să spuneți că Eu vă ispitesc mereu sau, mai rău, că ceea ce v-am spus nu este exact. Și aceste lucruri Mi se par inacceptabile. Fiindcă Mă tratați pe Mine și ceea ce vă spun cu atâta suspiciune, netinând niciodată cont de cuvintele Mele și ignorându-Mă, vă

spun fiecăruia cu toată seriozitatea: nu asociați ceea ce vă spun cu filosofia; nu-Mi legați cuvintele de minciunile șarlatanilor. Cu atât mai mult nu ar trebui să răspundeți cuvintelor Mele cu dispreț. Probabil că în viitor nimeni nu va putea să vă spună ce vă spun Eu, sau nu vă va vorbi cu atâta îngăduință, sau cu atât mai puțin nu va putea să vă explice aceste lucruri cu atâta răbdare. Vă veți petrece acele zile care vor veni amintindu-vă de vremurile bune sau plângând în hohote, ori gemând de durere, sau veți trăi în nopți întunecate, fără provizia unei fărâme de adevăr sau de viață, sau doar așteptând în zadar, ori stăruind în regrete atât de amarnice încât vă veți pierde toată rațiunea… Practic, niciunul dintre voi nu poate scăpa de aceste posibilități. Căci niciunul dintre voi nu ocupă un loc din care să-L preaslăviți cu adevărat pe Dumnezeu, ci vă cufundați într-o lume imorală și rea, amestecând în credințele voastre, în spiritul vostru, în suflete și în trupuri atât de multe lucruri care nu au nimic de-a face cu viața și cu adevărul și care, de fapt, se opun lor. Așadar, ceea ce sper pentru voi este să puteți fi aduși pe calea luminii. Singura Mea speranță este să deveniți capabili să vă pese de voi, să aveți grijă de voi înșivă și să nu puneți atât de mult accent pe destinație, iar între timp să vă priviți cu indiferență comportamentul și fărădelegile.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 609)

Multă vreme, toți oamenii care cred în Dumnezeu au sperat sincer la o destinație frumoasă și toți credincioșii lui Dumnezeu speră că norocul le va surâde deodată. Toți speră că, înainte să-și dea seama, se vor instala liniștiți într-un loc sau altul în rai. Dar Eu spun că acești oameni, cu gândurile lor minunate, n-au știut niciodată dacă sunt vrednici să primească asemenea daruri căzute din cer, sau chiar să stea pe un scaun acolo. Acum, voi vă

cunoașteți foarte bine, dar cu toate acestea, încă sperați să scăpați de dezastrele din zilele de pe urmă și de mâna Celui Atotputernic atunci când îi va pedepsi pe cei răi. Se pare că a avea vise plăcute și a-și dori lucrurile exact cum le plac este o trăsătură obișnuită a tuturor oamenilor corupți de Satana, și nu sclipirea de geniu a vreunui om singuratic. Chiar și așa, Eu tot Îmi doresc să pun capăt dorințelor voastre extravagante, cât și nerăbdării voastre de a dobândi binecuvântări. Fiindcă fărădelegile voastre sunt nenumărate și vă răzvrătiți din ce în ce mai mult, cum se pot împăca aceste lucruri cu planurile voastre minunate de viitor? Dacă vrei să faci greșeli după bunul tău plac, fără ca nimic să te oprească, dar totodată vrei ca visele tale să devină realitate, atunci te îndemn să trăiești în continuare în amorțeala ta și să nu te trezești niciodată, căci visul tău este gol, iar în prezența lui Dumnezeu Cel drept, El nu va face o excepție pentru tine. Dar dacă pur și simplu vrei ca visele tale să devină realitate, atunci nu visa niciodată; mai degrabă confruntă mereu adevărul și realitatea. Doar astfel vei putea fi mântuit. În termeni concreți, care sunt pașii acestei metode?

În primul rând, cercetează-ți fărădelegile și examinează toate comportamentele și gândurile tale care nu corespund adevărului.

Acesta este un lucru pe care îl poți face ușor, iar Eu cred că toți oamenii inteligenți pot face asta. Totuși, cei care nu știu niciodată ce înseamnă fărădelegea și adevărul sunt o excepție fiindcă, la nivel fundamental, nu sunt oameni inteligenți. Mă refer la oameni care au fost aprobați de Dumnezeu, care sunt cinstiți, nu au încălcat în mod grav vreun decret administrativ, și care își pot identifica ușor propriile fărădelegi. Deși acest singur lucru pe care vi-l cer este ușor de îndeplinit, nu este singurul pe care vi-l cer. Oricum, sper că nu veți râde în secret cu privire la această cerință și mai ales că nu o veți privi cu dispreț sau cu nepăsare. Tratați-o cu seriozitate, și nu o nesocotiți.

În al doilea rând, pentru fiecare dintre fărădelegile și neascultările tale, ar trebui să cauți un adevăr echivalent și apoi să folosești aceste adevăruri pentru a reconcilia acele probleme. După aceea, înlocuiește faptele tale nelegiuite și gândurile de neascultare cu fapte și practicarea adevărului.

În al treilea rând, ar trebui să fii cinstit, nu cineva care este mereu isteț și înșelător tot timpul. (Aici îți cer din nou să fii o persoană cinstită.)

Dacă poți împlini toate aceste trei lucruri, atunci te numeri printre cei norocoși – ești un om ale cărui visuri s-au îndeplinit și care are noroc. Poate veți trata aceste trei cerințe neatrăgătoare cu seriozitate, sau poate le veți trata cu iresponsabilitate. Oricare ar fi situația, scopul Meu este să vă îndeplinesc visurile și să vă pun idealurile în practică, nu să râd de voi sau să vă fac de râs.

Se poate ca cererile Mele să fie simple, dar ceea ce vă spun nu este la fel de simplu ca unu plus unu fac doi. Dacă tot ceea ce faceți este să vorbiți nonșalant despre asta sau să faceți afirmații pompoase, atunci planurile și dorințele voastre vor fi veșnic doar o coală albă. Nu voi avea niciun pic de milă pentru aceia dintre voi care suferă atât de mulți ani și lucrează din greu, dar fără niciun rezultat. Dimpotrivă, pe cei care nu Mi-au respectat cererile îi voi trata cu pedepse, nu cu recompense, cu atât mai puțin cu compasiune. S-ar putea să vă imaginați că, fiind discipoli atât de mulți ani, v-ați străduit în toate și că ar trebui să vi se ofere un bol de orez în casa lui Dumnezeu doar pentru că ați fost făcători de servicii. Aș spune că majoritatea dintre voi gândesc în acest fel, căci mereu ați urmat principiul modului de a profita de lucruri, fără a se profita de voi. Așadar, vă spun acum cu toată seriozitatea: nu Mă interesează cât de meritorie este lucrarea ta, cât de impresionante sunt calificările tale, cât de îndeaproape Mă urmezi, cât de renumit ești, sau cât de mult ți-ai îmbunătățit atitudinea; atât timp cât

nu Mi-ai respectat cererile, nu vei putea dobândi niciodată lauda Mea. Renunțați la toate acele idei și calcule ale voastre cât mai repede cu putință, și începeți să-Mi tratați cerințele cu seriozitate; altfel, voi preface pe toți în cenușă pentru a pune capăt lucrării Mele și, în cel mai rău caz, voi transforma anii Mei de muncă și suferință în nimic, pentru că nu pot să aduc în Împărăția Mea sau să duc în noua epocă pe dușmanii Mei și acei oameni care duhnesc a răutate și au înfățișarea Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 610)

Am multe speranțe. Sper să vă puteți purta într-un mod cuviincios și plăcut, să vă îndepliniți îndatoririle cu credință, să aveți adevăr și omenie, să fiți oameni care pot renunța la tot ce au și chiar la viața lor pentru Dumnezeu, și așa mai departe. Toate aceste speranțe izvorăsc din neajunsurile voastre, din stricăciunea voastră și din neascultare. Dacă niciuna dintre conversațiile pe care le-am purtat cu voi nu a fost suficientă pentru a vă atrage atenția, atunci, după câte se pare, tot ce pot face acum este să nu mai spun nimic. Totuși, înțelegeți care ar fi consecințele acelui lucru. Eu nu Mă odihnesc adeseori, așadar, dacă nu vorbesc, voi face ceva pentru ca oamenii să aibă ce să privească. Aș putea face să putrezească limba cuiva sau ca cineva să moară dezmembrat, sau să le dau oamenilor o boală nervoasă și să-i fac să arate hidos în foarte multe feluri. Sau, iarăși, aș putea să-i fac pe oameni să îndure chinurile pregătite anume pentru ei. În acest fel M-aș simți bucuros, foarte fericit și cu totul încântat. S-a spus dintotdeauna că „Binele este răsplătit cu bine și răul cu rău” așadar, de ce nu și acum? Dacă îți dorești să Mi te împotrivești și să Mă judeci, atunci voi face ca gura ta să putrezească, iar asta Mă va desfăta nespus de mult. Aceasta pentru că, în cele din urmă, ceea ce ai făcut nu este adevărul, și cu

atât mai puțin are ceva de-a face cu viața, pe când tot ce fac Eu este adevărul; toate faptele Mele sunt relevante pentru principiile lucrării Mele și decretele administrative pe care le proclam. Prin urmare, îndemn pe fiecare dintre voi să acumuleze o oarecare virtute, să înceteze să mai facă atâta rău și să asculte de cererile Mele în timpul liber. Apoi voi fi bucuros. Dacă ați contribui (sau ați dărui) adevărului chiar și o miime din efortul pe care îl acordați trupului, atunci aș spune că nu săvârșiți frecvent fărădelegi și nu aveți guri putrezite. Nu e evident acest lucru?

Cu cât mai multe fărădelegi săvârșești, cu atât mai puține oportunități vei avea să câștigi o destinație bună. Invers, cu cât mai puține fărădelegi faci, cu atât se îmbunătățesc șansele să fii lăudat de Dumnezeu. Dacă fărădelegile tale se înmulțesc până în punctul în care Îmi este imposibil să te mai iert, atunci ți-ai irosit amarnic șansele de a fi iertat. Ca atare, destinația ta nu va fi sus, ci jos. Dacă nu Mă crezi, atunci fii curajos și greșește, și vei vedea ce ți se întâmplă. Dacă ești o persoană care practică foarte sincer adevărul, atunci cu siguranță vei avea o să fii iertat pentru fărădelegile tale, iar tu vei fi neascultător din ce în ce mai rar. Dacă ești o persoană care nu dorește să practice adevărul, atunci fărădelegile tale înaintea lui Dumnezeu se vor înmulți negreșit, iar tu vei fi neascultător din ce în ce mai des, până când vei atinge limita, care va fi clipa distrugerii tale depline. Acesta va fi momentul când visul tău plăcut de a primi binecuvântări va fi distrus. Nu-ți considera fărădelegile ca simplele greșeli ale unei persoane imature sau nechibzuite; nu folosi scuza că nu ai practicat adevărul deoarece slabul tău calibru a făcut imposibil acest lucru. Mai mult, nu privi fărădelegile pe care le-ai săvârșit ca pe faptele cuiva care n-a știut mai mult. Dacă te pricepi să te ierți pe tine și să te tratezi cu generozitate, atunci îți spun că ești un laș care nu va câștiga niciodată adevărul, iar fărădelegile tale te vor bântui fără încetare; te vor împiedica să îndeplinești cerințele adevărului și te vor face

să rămâi de-a pururi un tovarăș credincios al Satanei. Sfatul pe care ți-l dau e același: nu acorda atenție doar destinației tale, în vreme ce nu reușești să-ți observi fărădelegile ascunse; ia fărădelegile în serios și nu nesocoti niciuna dintre ele din grijă pentru destinația ta.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 611)

Astăzi, vă atrag atenția astfel de dragul propriei voastre supraviețuiri, pentru ca lucrarea Mea să progreseze lin, astfel încât munca Mea inaugurală de-a lungul întregului Univers să se poată efectua cât mai corespunzător și perfect, dezvăluind cuvintele, autoritatea, măreția și judecata Mea oamenilor din toate țările și națiunile. Lucrarea pe care o fac printre voi este începutul lucrării Mele în tot universul. Cu toate că acum e deja vremea zilelor de pe urmă, înțelegeți că „zilele de pe urmă” nu este decât un nume pentru o epocă; la fel ca și Epoca Legii și Epoca Harului, aceasta se referă la o epocă și indică o epocă întreagă, mai degrabă decât ultimii câțiva ani sau luni. Cu toate acestea, zilele de pe urmă sunt destul de diferite de Epoca Harului și de Epoca Legii. Lucrarea zilelor de pe urmă nu se desfășoară în Israel, ci printre ne-evrei; aceasta reprezintă cucerirea oamenilor din toate neamurile și din toate triburile din afara Israelului în fața tronului Meu, astfel încât slava Mea în tot universul să poată umple cosmosul și bolta cerească. Este pentru a putea obține glorie mai mare, ca toate creaturile de pe pământ să transmită slava Mea fiecărei națiuni, pentru totdeauna, din generație în generație, și toate creaturile din cer și de pe pământ să poată vedea toată slava pe care am dobândit-o pe pământ. Lucrarea desfășurată în zilele de pe urmă este lucrarea de cucerire. Nu este îndrumarea vieților tuturor oamenilor de pe pământ, ci încheierea pe pământ a vieții de o mie de ani de suferință nesfârșită a omenirii. Ca o consecință, lucrarea zilelor de pe

urmă nu poate fi la fel ca cele câteva mii de ani de lucrare în Israel, nici nu poate fi ca cei doar câțiva ani de lucrare în Iudeea, care a continuat de-a lungul a două milenii până la a doua întrupare a lui Dumnezeu. Oamenii din zilele de pe urmă se confruntă numai cu reapariția Răscumpărătorul în trup și primesc lucrarea personală și cuvintele lui Dumnezeu. Nu vor trece două mii de ani înainte ca zilele de pe urmă să se sfârșească; ele sunt scurte, ca în timpul în care Isus a realizat lucrarea Epocii Harului în Iudeea. Acest lucru se datorează faptului că zilele de pe urmă sunt încheierea întregii epoci. Acestea reprezintă încheierea și sfârșitul planului de gestionare (de mântuire) de șase mii de ani al lui Dumnezeu și încheie călătoria de suferință a omenirii. Ele nu duc întreaga omenire într-o epocă nouă și nu permit ca viața omenirii să continue; aceasta nu ar avea nicio semnificație pentru planul Meu de gestionare (de mântuire) sau pentru existența omului. Dacă omenirea ar continua așa, atunci, mai devreme sau mai târziu, ar fi în întregime devorată de diavol, iar acele suflete care Îmi aparțin ar fi, în cele din urmă, distruse de mâinile lui. Lucrarea Mea durează doar șase mii de ani și am promis că controlul celui rău asupra întregii omeniri va dura, de asemenea, nu mai mult de șase mii de ani. Așadar, acum timpul expiră. Nici nu voi continua și nici nu voi întârzia mai mult: pe parcursul zilelor din urmă, îl voi desființa pe Satan, Îmi voi lua înapoi toată slava Mea, și voi revendica toate sufletele de pe pământ care Îmi aparțin, astfel încât aceste suflete aflate în dificultate să poată scăpa din oceanul suferinței și, astfel, va fi încheiată întreaga Mea lucrare pe pământ. Începând cu această zi, niciodată nu Mă voi mai întrupa pe pământ și niciodată Duhul Meu atotstăpânitor nu va mai lucra pe pământ. Voi face doar un singur lucru pe pământ: voi reface omenirea, o omenire care este sfântă și care este cetatea Mea credincioasă pe pământ. Dar știu că nu voi anihila întreaga lume și nici nu voi anihila întreaga omenire. Voi păstra acea treime care rămâne –

treimea care Mă iubește și a fost complet cucerită de Mine, și voi face ca această treime să fie roditoare și să se înmulțească pe pământ, precum au făcut sub lege israeliții, hrănindu-i copios cu oi și vite și toate bogățiile pământului. Această omenire va rămâne cu Mine pentru totdeauna, totuși nu va fi omenirea jalnic de întinată a zilelor noastre, ci o omenire care este o adunare a tuturor celor care au fost câștigați de Mine. O asemenea omenire nu va fi coruptă, perturbată sau împresurată de Satana și va fi singura omenire care există pe pământ după ce am triumfat asupra Satanei. Este omenirea care a fost cucerită de Mine și Mi-a câștigat promisiunea. Și astfel, omenirea care a fost cucerită în zilele de pe urmă este, de asemenea, omenirea care va fi cruțată și va câștiga binecuvântările Mele veșnice. Va fi singura dovadă a triumfului Meu asupra lui Satan și singurul câștig al bătăliei mele cu Satana. Aceste prăzi de război sunt salvate de Mine din sfera Satanei și sunt singura cristalizare și singurul rod al planului Meu de gestionare (de mântuire) de șase mii de ani. Ele provin din fiecare națiune și confesiune, din fiecare loc și țară din tot universul. Acestea sunt de rase diferite, au limbi, obiceiuri și culori ale pielii diferite și sunt răspândite în toate națiunile și confesiunile globului pământesc și chiar în fiecare colț al lumii. În cele din urmă, ei se vor uni pentru a forma o umanitate completă, o adunare de oameni care nu poate fi atinsă de forțele lui Satana. Cei din întreaga omenire care nu au fost mântuiți și cuceriți de Mine se vor scufunda tăcut în adâncurile mării și vor fi arși de flăcările Mele mistuitoare pentru toată veșnicia. Voi nimici această omenire veche și extrem de murdară, la fel cum i-am nimicit pe fiii întâi născuți și vitele Egiptului, lăsând numai israeliții care au mâncat carne de miel, au băut sânge de miel și și-au marcat pragul de sus al ușilor cu sânge de miel. Nu sunt oamenii care au fost cuceriți de Mine și aparțin familiei Mele și oamenii care, de asemenea, mănâncă din carnea Mea, a Mielului, și beau din sângele Meu, al

Mielului, și au fost răscumpărați de Mine și Mi se închină? Nu sunt astfel de oameni întotdeauna însoțiți de slava Mea? Cei care sunt fără carnea Mea, a Mielului, nu s-au scufundat deja în tăcere în adâncurile mării? Astăzi ei Mi se opun și astăzi cuvintele Mele sunt la fel ca cele rostite de Iahve fiilor și nepoților lui Israel. Cu toate acestea, duritatea din adâncul inimilor voastre face ca mânia Mea să se acumuleze, aducând mai multă suferință peste trupul vostru, mai multă judecată asupra păcatelor voastre și mai multă furie asupra nedreptăților voastre. Cine ar putea fi cruțat în ziua mâniei Mele, când vă purtați astfel cu Mine? Nelegiuirea cui ar putea scăpa ochilor Mei mustrători? Păcatele cui ar putea eluda mâinile Mele, ale Celui Atotputernic? Sfidarea cui ar putea scăpa de judecata Mea, a Celui Atotputernic? Eu, Iahve, așa vă vorbesc vouă, descendenților familiei ne-evreilor, iar cuvintele pe care vi le spun depășesc toate cuvântările Epocii Legii și Epocii Harului și, cu toate acestea, sunteți mai împietriți decât toți oamenii din Egipt. Nu păstrați mânia Mea când Îmi fac lucrarea întru odihnă? Cum ați putea scăpa nevătămați după ziua Mea, a Celui Atotputernic?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Nimeni care este din carne nu poate scăpa de ziua mâniei”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 612)

Înțelegi acum ce este judecata și ce este adevărul? Dacă ai înțeles, atunci te îndemn să te supui ascultător judecății, altfel, nu vei avea niciodată ocazia de a fi lăudat de către Dumnezeu sau de a fi adus de către El în Împărăția Sa. Cei care doar acceptă judecata, dar nu pot fi niciodată purificați, adică cei care fug în toiul lucrării judecății, vor fi mereu detestați și respinși de Dumnezeu. Păcatele lor sunt mai numeroase și mai grave decât acelea ale fariseilor, deoarece ei L-au trădat pe Dumnezeu și s-au răzvrătit împotriva Lui. Astfel de oameni, care nu sunt vrednici nici măcar

să facă servicii, vor primi o pedeapsă și mai aspră, o pedeapsă care este, în plus, veșnică. Dumnezeu nu va cruța niciun trădător care și-a manifestat cândva loialitatea prin cuvinte, dar care apoi L-a trădat. Oameni ca aceștia vor primi răsplata prin pedeapsa duhului, a sufletului și a trupului. Nu este tocmai aceasta o revelație a firii drepte a lui Dumnezeu? Nu este acesta scopul lui Dumnezeu în judecarea oamenilor și demascarea lor? Dumnezeu îi trimite în exil pe toți cei care săvârșesc tot felul de fapte rele în timpul judecății, într-un loc infestat cu duhuri rele, lăsând aceste duhuri rele să le distrugă trupurile după bunul plac, iar trupurile acelor oameni emană mirosul cadavrelor. Asta le este răsplata potrivită. Dumnezeu consemnează în registrele lor fiecare dintre păcatele acelor credincioși, apostoli și lucrători falși și neloiali; apoi, la momentul potrivit, El îi aruncă printre duhurile necurate, cărora le permite să le profaneze trupurile după bunul plac, astfel încât să nu se mai poată reîntrupa și să nu mai vadă lumina niciodată. Acei ipocriți care fac servicii la un moment dat, dar nu sunt capabili să rămână credincioși până la sfârșit, sunt numărați de Dumnezeu printre cei răi, astfel încât să intre în cârdășie cu cei răi și să devină parte a gloatei lor dezordonate; în final, Dumnezeu îi va distruge. Dumnezeu îi aruncă deoparte și nu le acordă atenție celor care nu I-au fost niciodată loiali lui Hristos sau nu au depus niciun efort și îi va distruge pe toți la schimbarea epocii. Ei nu vor mai exista pe pământ, cu atât mai puțin nu vor primi acces în Împărăția lui Dumnezeu. Cei care nu au fost niciodată sinceri cu Dumnezeu, dar au fost forțați de împrejurări să aibă de-a face cu El în mod superficial se numără printre aceia care fac servicii poporului Lui. Doar un mic număr de astfel de oameni va supraviețui, în timp ce majoritatea va pieri împreună cu cei care fac un serviciu care nu se ridică la standard. În cele din urmă, Dumnezeu îi va aduce în Împărăția Sa pe toți cei care au aceeași gândire ca a Lui, oamenii și fiii lui Dumnezeu, precum și pe

cei predestinați de Dumnezeu să fie preoți. Ei vor fi chintesența lucrării lui Dumnezeu. Cât despre cei care nu sunt în măsură să se încadreze în nicio categorie stabilită de Dumnezeu, aceia se vor număra printre necredincioși. Și, cu siguranță, vă puteți imagina care va fi deznodământul lor. V-am spus deja tot ce trebuia să vă spun; drumul pe care îl alegeți este doar decizia voastră. Ceea ce trebuie să înțelegeți este aceasta: lucrarea lui Dumnezeu nu-i așteaptă niciodată pe cei care nu pot ține pasul cu El, iar firea dreaptă a lui Dumnezeu nu arată milă niciunui om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Partea a doua: Cunoscându-L pe Dumnezeu

Cunoscându-L pe Dumnezeu I

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 1)

Fiecare dintre voi ar trebui să-și examineze din nou modul în care a crezut în Dumnezeu de-a lungul vieții, pentru a putea vedea dacă, pe parcursul urmăririi lui Dumnezeu, ai înțeles cu adevărat, ai priceput cu adevărat și ai ajuns să-L cunoști cu adevărat pe Dumnezeu, dacă știi cu adevărat care este atitudinea pe care Dumnezeu o are față de diferitele tipuri de ființe umane și dacă înțelegi cu adevărat lucrarea pe care o săvârșește Dumnezeu asupra ta și cum îți definește Dumnezeu fiecare acțiune. Pe acest Dumnezeu, care este alături de tine, călăuzind direcția progresului tău, stabilindu-ți destinul și satisfăcându-ți nevoile – cât de mult Îl înțelegi pe acest Dumnezeu, la urma urmelor. Cât de mult știi cu adevărat despre acest Dumnezeu? Știi ce lucrează El asupra ta în fiecare zi? Știi principiile și scopurile pe care El Își întemeiază fiecare acțiune? Știi cum te călăuzește? Știi mijloacele prin care El te aprovizionează? Știi metodele prin care El te conduce? Știi ce dorește să obțină de la tine și ce dorește să realizeze în tine? Știi ce atitudine adoptă El față de diversele feluri în care te comporți? Știi dacă ești o persoană iubită de El? Știi originea bucuriei, mâniei, tristeții și încântării Lui, a gândurilor și a ideilor din spatele lor și a esenței Lui? Știi, în cele din urmă, ce fel de Dumnezeu este acest Dumnezeu în care crezi? Sunt acestea și alte întrebări de acest fel ceva ce nu ai înțeles niciodată ori la care nu te-ai gândit? În căutarea credinței tale în Dumnezeu, ai risipit, prin aprecierea și experiența reală a cuvintelor lui Dumnezeu, neînțelegerile tale despre El? Ai dobândit, după ce ai primit disciplina și cearta lui Dumnezeu, ascultare și grijă autentică? Ai cunoscut, în mijlocul mustrării și judecății lui Dumnezeu, rebeliunea și natura satanică a omului și ai câștigat un grăunte de înțelegere despre sfințenia lui Dumnezeu? Ai

început, sub îndrumarea și luminarea cuvintelor lui Dumnezeu, să ai o nouă viziune asupra vieții? Ai simțit, în mijlocul încercărilor trimise de Dumnezeu, intoleranța Lui pentru jignirile omului, precum și ceea ce El cere de la tine și cum te mântuiește? Dacă nu știi ce înseamnă să înțelegi greșit pe Dumnezeu, sau cum să risipești această neînțelegere, atunci se poate spune că nu ai intrat niciodată într-o adevărată comuniune cu Dumnezeu și că nu L-ai înțeles niciodată pe Dumnezeu, sau cel puțin se poate spune că nu ai dorit niciodată să-L înțelegi. Dacă nu știi ce este disciplina și cearta lui Dumnezeu, atunci cu siguranță nu știi ce sunt ascultarea și grija, sau cel puțin nu ai fost niciodată cu adevărat ascultător sau nu ți-a păsat de Dumnezeu. Dacă nu ai trăit niciodată mustrarea și judecata lui Dumnezeu, atunci cu siguranță nu vei ști ce este sfințenia Lui și-ți va fi cu atât mai puțin clar ce este răzvrătirea omului. Dacă nu ai avut niciodată o viziune corectă asupra vieții sau un scop corect în viață, dar ești încă într-o stare de perplexitate și indecizie față de viitoarea ta cale în viață, chiar până la punctul în care eziți să înaintezi, atunci este cert că nu ai primit niciodată iluminarea și îndrumarea lui Dumnezeu; se poate spune că niciodată nu ai fost cu adevărat aprovizionat sau umplut de cuvintele lui Dumnezeu. Dacă nu ai fost încă supus încercărilor lui Dumnezeu, atunci este de la sine înțeles că, în mod cert, nu știi ce înseamnă intoleranța lui Dumnezeu pentru jignirile omului și nici nu ai înțelege ceea ce Dumnezeu cere în cele din urmă de la tine și, chiar mai puțin, ceea ce este, în ultimă instanță, lucrarea Lui de gestionare și salvare a omului. Indiferent cât de mulți ani o persoană a crezut în Dumnezeu, dacă nu a trăit sau nu a perceput nimic în cuvintele lui Dumnezeu, atunci cu siguranță nu merge pe calea spre mântuire, credința sa în Dumnezeu este cu siguranță fără conținut real, cunoașterea sa Dumnezeu este cu siguranță zero, și este de la sine înțeles că nu are nicio idee despre ceea ce înseamnă să-L venerezi pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Prefață”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 2)

Bunurile și ființa lui Dumnezeu, esența lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu – toate au fost făcute cunoscute în cuvintele Lui către omenire. Când trăiește cuvintele lui Dumnezeu, omul va ajunge, în procesul punerii lor în practică, să înțeleagă scopul din spatele cuvintelor pe care le rostește Dumnezeu și să înțeleagă sursa și fundalul cuvintelor lui Dumnezeu și să înțeleagă și să aprecieze efectul predestinat al cuvintelor lui Dumnezeu. Pentru omenire, toate acestea sunt lucruri pe care omul trebuie să le trăiască, să le înțeleagă și să le obțină pentru a avea dobândi adevărul și viața, pentru a înțelege intențiile lui Dumnezeu, pentru a se transforma în firea lui și a putea să asculte de suveranitatea și aranjamentele lui Dumnezeu. În același timp, acel om care trăiește, înțelege și obține aceste lucruri, va dobândi treptat o înțelegere a lui Dumnezeu și, în acel moment, va dobândi și grade diferite de cunoaștere a Lui. Această înțelegere și cunoaștere nu iese din ceva ce omul a imaginat sau alcătuit, ci mai degrabă din ceea ce apreciază, trăiește, simte și confirmă în sine însuși. Numai după aprecierea, trăirea, simțirea și confirmarea acestor lucruri, cunoașterea lui Dumnezeu de către om dobândește conținut; numai cunoașterea pe care o obține omul în acest moment este adevărată, reală și exactă, și acest proces – de a obține înțelegerea și cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu apreciind, trăind, simțind și confirmând cuvintele Lui – nu este altceva decât comuniunea adevărată dintre om și Dumnezeu. În mijlocul acestui tip de comuniune, omul ajunge cu adevărat să înțeleagă și să priceapă intențiile lui Dumnezeu, ajunge cu adevărat să înțeleagă și să cunoască posesiunile și ființa lui Dumnezeu, ajunge cu adevărat să înțeleagă și să cunoască esența lui Dumnezeu, ajunge treptat să înțeleagă și să cunoască firea lui Dumnezeu, ajunge la adevărata certitudine și la o definire corectă a faptului

că Dumnezeu stăpânește asupra întregii creații și câștigă o influență esențială și o cunoaștere a identității și poziției lui Dumnezeu. În mijlocul acestui fel de comuniune, omul își schimbă, pas cu pas, ideile despre Dumnezeu, pe care nu și-L mai imaginează din senin, ori dând frâu liber suspiciunilor în privința Lui, ori înțelegându-L greșit, ori condamnându-L, ori judecându-L, ori îndoindu-se de El. Astfel, omul va avea mai puține dispute cu Dumnezeu, el va avea mai puține conflicte cu Dumnezeu și vor exista mai puține ocazii în care omul se revoltă împotriva lui Dumnezeu. Dimpotrivă, grija și ascultarea omului față de Dumnezeu vor crește mai mult și respectul față de Dumnezeu va deveni mult mai real și mai profund. În mijlocul unei astfel de comuniuni, omul nu numai că va obține măsura adevărului și botezul vieții, ci va obține în același timp și cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu. În mijlocul unei astfel de comuniuni, omul nu numai că va fi transformat în firea lui și va primi mântuirea, dar în același timp va acumula și adevărata venerație și adorare a unei ființe create față de Dumnezeu. Având o astfel de comuniune, credința omului în Dumnezeu nu va mai fi o foaie goală de hârtie, sau o promisiune oferită din vârful buzelor, sau o formă de căutare oarbă și idolatrizare; numai cu acest tip de comuniune, viața omului va crește zi de zi spre maturitate și doar acum firea lui se va transforma treptat și credința lui în Dumnezeu va trece, pas cu pas, dintr-o convingere vagă și incertă într-o ascultare și îngrijire autentică, în venerație reală și omul va progresa treptat, de asemenea, pe parcursul urmăririi lui Dumnezeu, de la o poziție pasivă la una activă, de la negativ la pozitiv; numai cu acest fel de comuniune va ajunge omul la înțelegerea și priceperea adevărată a lui Dumnezeu, la cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu. Deoarece marea majoritate a oamenilor nu au intrat niciodată în comuniune adevărată cu Dumnezeu, cunoștințele lor despre Dumnezeu se opresc la nivelul teoriei, la nivelul slovelor și doctrinelor. Adică, marea

majoritate a oamenilor, indiferent de câți ani au crezut în Dumnezeu, sunt încă, în ceea ce privește cunoașterea lui Dumnezeu, în același loc în care au început, blocați la temelia formelor tradiționale de omagiu, cu superstițiile lor feudale asociate și nuanțele romantice. Faptul că cunoașterea omului despre Dumnezeu ar trebui oprită la punctul de pornire, înseamnă că este practic inexistentă. În afară de afirmația omului despre poziția și identitatea lui Dumnezeu, credința omului în Dumnezeu este încă într-o stare de incertitudine vagă. Deci, cât de multă venerație adevărată poate să aibă omul față de Dumnezeu?

Indiferent cât de ferm crezi în existența lui Dumnezeu, aceasta nu poate înlocui cunoașterea ta despre Dumnezeu și nici venerația ta față de Dumnezeu. Indiferent cât de mult te-ai bucurat de binecuvântările Lui și de harul Lui, aceasta nu poate înlocui cunoașterea ta despre Dumnezeu. Indiferent cât de dornic ești să consacri toate bunurile tale și să cheltuiești toate bunurile tale de dragul Lui, aceasta nu poate înlocui cunoașterea ta despre Dumnezeu. Poate ai devenit atât de familiarizat cu cuvintele pe care le-a spus Dumnezeu, sau chiar le cunoști pe dinafară și le poți turui, dar aceasta nu poate înlocui cunoașterea ta despre Dumnezeu. Oricât ar intenționa omul să-L urmeze pe Dumnezeu, dacă nu a avut niciodată o comuniune autentică cu Dumnezeu sau o trăire autentică a cuvintelor lui Dumnezeu, atunci cunoașterea lui Dumnezeu nu va fi decât o pată albă ori o reverie nesfârșită; pentru că oricât ți-ai fi frecat umerii de Dumnezeu în trecere, ori L-ai întâlnit față în față, cunoașterea ta despre Dumnezeu va fi în continuare zero, iar venerația ta pentru Dumnezeu nu mai mult decât o lozincă goală sau un concept idealizat.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Prefață”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 3)

Mulți oameni țin să citească cuvintele lui Dumnezeu zi de zi, chiar până la a încredința memoriei cu grijă toate pasajele clasice, ca și cea mai de preț posesiune și, în plus, predică cuvintele lui Dumnezeu peste tot, aprovizionând și ajutând pe alții prin cuvintele Lui. Ei cred că a face aceasta înseamnă să stea mărturie lui Dumnezeu, să stea mărturie cuvintelor Lui, că a face aceasta înseamnă să urmeze calea lui Dumnezeu; ei cred că a face aceasta înseamnă să trăiască prin cuvintele lui Dumnezeu, că a face aceasta înseamnă să aducă cuvintele Lui în viețile lor cotidiene, că făcând aceasta le va permite să primească lauda lui Dumnezeu și să fie mântuiți și desăvârșiți. Dar, chiar în timp ce propovăduiesc cuvintele lui Dumnezeu, ei niciodată nu se conformează cuvintelor lui Dumnezeu în practică, nici nu încearcă să se compare cu ceea ce este revelat în cuvintele lui Dumnezeu. Ei folosesc mai degrabă cuvintele lui Dumnezeu pentru a câștiga adorația și încrederea altora prin viclenie, pentru a intra în gestionare pe cont propriu și a înșela și a fura slava lui Dumnezeu. Ei speră, în zadar, să exploateze ocazia oferită de răspândirea cuvintelor lui Dumnezeu pentru a le fi atribuită lucrarea lui Dumnezeu și lauda Lui. Câți ani au trecut și nu numai că acești oameni au fost incapabili să câștige lauda lui Dumnezeu în procesul propovăduirii cuvintelor lui Dumnezeu, și nu numai că au fost incapabili să descopere calea pe care să o urmeze în procesul aducerii mărturiei cuvintelor lui Dumnezeu, și nu numai că ei nu s-au ajutat sau aprovizionat pe ei înșiși în procesul aprovizionării și ajutării altora prin cuvintele lui Dumnezeu, și nu numai că au fost incapabili să-L cunoască pe Dumnezeu sau să trezească în ei înșiși venerația autentică pentru Dumnezeu în procesul facerii acestor lucruri; ci, dimpotrivă, neînțelegerile lor în privința lui Dumnezeu devin din ce în ce mai adânci, neîncrederea lor față de El tot mai gravă și imaginația lor despre El tot mai hiperbolică. Aprovizionați și ghidați de teoriile lor despre cuvintele lui Dumnezeu, ei par complet în elementul lor, ca și cum

îndeplinesc cu mare ușurință abilitățile lor, ca și cum și-au găsit scopul în viață, misiunea lor, și ca și cum au câștigat o viață nouă și au fost mântuiți, ca și cum, cu cuvintele lui Dumnezeu rostogolindu-se tranșant în recitalul lor, ei au câștigat adevărul, au înțeles intențiile lui Dumnezeu și au descoperit calea spre cunoașterea lui Dumnezeu, ca și când, în procesul de predicare a cuvintelor lui Dumnezeu, au ajuns adesea față în față cu Dumnezeu. De asemenea, ei sunt adesea „mișcați” până la crize de plâns și, adesea, conduși de „Dumnezeu” în cuvintele lui Dumnezeu, ei par să beneficieze neîncetat de atenția Lui sinceră și de intenția Lui afectuoasă și, în același timp, că au înțeles mântuirea omului de către Dumnezeu și gestionarea Lui, că au ajuns să cunoască esența Lui și că au ajuns să cunoască firea Lui dreaptă. Bazându-se pe această temelie, ei par să creadă încă și mai ferm în existența lui Dumnezeu, să fie mai conștienți de starea Lui slăvită și să simtă încă și mai profund măreția și transcendența Lui. Impregnați de cunoașterea superficială a cuvintelor lui Dumnezeu, s-ar părea că a lor credință a crescut, hotărârea lor de a suporta suferința s-a întărit și cunoașterea lor despre Dumnezeu s-a aprofundat. Ei nu știu că, până când vor experimenta cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu, toată cunoașterea lor despre Dumnezeu și ideile lor despre El provin din propria lor închipuire și presupunere. Credința lor nu ar rezista la niciun fel de test de la Dumnezeu, așa-numita lor spiritualitate și statut pur și simplu nu ar rezista la încercarea sau inspecția lui Dumnezeu, hotărârea lor este doar un castel construit pe nisip și așa-numita lor cunoaștere despre Dumnezeu nu este decât o plăsmuire a imaginației lor. De fapt, acești oameni, care, așa cum au fost, au depus mult efort în cuvintele lui Dumnezeu, nu au realizat niciodată ce este adevărata credință, ce este ascultarea adevărată, ce este grija reală sau ceea ce este cunoașterea reală a lui Dumnezeu. Ei iau teoria, imaginația, cunoașterea, darul, tradiția, superstiția și chiar valorile morale

ale omenirii și le transformă în „capital” și „armament” drept credință în Dumnezeu și urmarea Lui, chiar transformându-le în temeliile credinței lor în Dumnezeu și ale urmării Lui. În același timp, ei iau, de asemenea, acest capital și armament și le transformă în talismane magice prin care Îl cunosc pe Dumnezeu, înfruntă și au de-a face cu cercetările, încercările, mustrarea și judecata lui Dumnezeu. În cele din urmă, ceea ce ei încă adună nu mai constă în nimic altceva decât concluzii despre Dumnezeu, care sunt îmbibate în conotație religioasă, în superstiție feudală și în tot ceea ce este romantic, grotesc și enigmatic. Modul lor de cunoaștere și definire a lui Dumnezeu este imprimat în aceeași matriță ca aceea a oamenilor care cred numai în Raiul de Deasupra, sau Bătrânul din Cer, în timp ce realitatea lui Dumnezeu, esența Lui, firea Lui, posesiunile și ființa Lui, și așa mai departe – tot ce are legătură cu adevăratul Dumnezeu Însuși – sunt lucruri pe care cunoașterea lor nu a reușit să le priceapă, de care înțelegerea lor e complet separată și chiar la fel de departe ca polul nord și polul sud. În acest fel, deși acești oameni trăiesc în virtutea dispozițiilor și hranei cuvintelor lui Dumnezeu, ei nu pot, cu toate acestea, să pășească pe calea temerii de Dumnezeu și a evitării răului. Adevăratul motiv pentru aceasta se datorează faptului că nu au făcut niciodată cunoștință cu Dumnezeu, nici nu au avut vreodată un contact sau o comuniune reală cu El, astfel încât este imposibil ca ei să ajungă la înțelegere reciprocă cu Dumnezeu sau să se trezească în ei înșiși credința adevărată, urmărirea sau adorarea lui Dumnezeu. Pentru că ei ar trebui astfel să acorde atenție cuvintelor lui Dumnezeu, pentru că ei ar trebui astfel să acorde atenție lui Dumnezeu – această perspectivă și atitudine i-a condamnat să se întoarcă cu mâinile goale de la strădaniile lor, i-a condamnat ca ei, pentru toată veșnicia, să nu poată păși pe calea fricii de Dumnezeu și a evitării răului. Scopul pe care ei îl țintesc și direcția în care

merg, înseamnă că ei sunt dușmanii lui Dumnezeu pentru veșnicie și că, pentru veșnicie, ei nu vor putea vreodată să primească mântuirea.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Prefață"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 4)

Dacă, în cazul unei persoane care L-a urmat pe Dumnezeu de mulți ani și s-a bucurat de aprovizionarea cuvintelor Lui timp de mulți ani, definiția sa despre Dumnezeu ar fi, în esență, aceeași cu a unui om care se prosternează în omagiu înaintea idolilor, atunci aceasta ar însemna că această persoană nu a ajuns la realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Acest lucru se datorează faptului că pur și simplu nu a intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu și, din acest motiv, realitatea, adevărul, intențiile și cererile asupra omenirii, toate acestea inerente cuvintelor lui Dumnezeu, nu au nimic de-a face cu acea persoană. Adică, indiferent cât de greu poate o astfel de persoană să lucreze la suprafața sensului cuvintelor lui Dumnezeu, totul este inutil: pentru că ceea ce urmărește sunt doar cuvinte, ceea ce obține va fi, de asemenea, în mod necesar, doar cuvinte. Indiferent dacă cuvintele rostite de Dumnezeu sunt, în aparență, simple sau profunde, toate sunt adevăruri indispensabile omului în momentul în care intră în viață; ele sunt izvorul apelor vii care îi permit omului să supraviețuiască atât în spirit, cât și în trup. Ele îi asigură omului ceea ce are nevoie pentru a rămâne în viață; principiile și crezul pentru conducerea vieții sale cotidiene; calea pe care trebuie să apuce spre mântuire, cât și scopul și direcția; fiecare adevăr pe care ar trebui să-l posede ca ființă creată înaintea lui Dumnezeu; și orice adevăr despre modul în care omul ascultă și se închină lui Dumnezeu. Ele sunt garanția care asigură supraviețuirea omului, ele sunt pâinea zilnică a omului și ele sunt, de asemenea, suportul robust care permite omului să fie puternic și să se ridice. Ele sunt bogate în realitatea adevărului cu care omenirea creată trăiește umanitatea normală, bogate în adevărul prin care

omenirea se desprinde de corupție și ocolește capcanele Satanei, bogate în învățătură, îndemn, încurajare și consolare neobosite, pe care Creatorul le dă umanității create. Ele sunt farul care îndrumă și iluminează pe oameni ca să înțeleagă tot ceea ce este pozitiv, garanția care asigură că oamenii vor trăi și vor intra în posesia a tot ce este drept și bun, criteriul prin care oamenii, evenimentele și obiectele sunt toate măsurate și, de asemenea, indicatorul de navigație care conduce oamenii spre mântuire și calea luminii. Numai în experiența practică a cuvintelor lui Dumnezeu omul poate fi alimentat cu adevărul și cu viața; numai aici poate ajunge omul să înțeleagă ce este umanitatea normală, ce este o viață semnificativă, ce este o ființă creată autentică, ce este o ascultare reală de Dumnezeu; numai aici poate ajunge omul să înțeleagă cum ar trebui să aibă grijă de Dumnezeu, cum să-și îndeplinească datoria unei ființe create și cum să aibă asemănarea unui om adevărat; numai aici poate ajunge omul să afle ce se înțelege prin credință autentică și adorare pură; numai aici poate ajunge omul să înțeleagă cine este Conducătorul cerurilor și al pământului și al tuturor lucrurilor; numai aici poate ajunge omul să înțeleagă mijloacele prin care Cel care este Stăpânul tuturor legilor creației, conduce și aprovizionează creația; și numai aici poate ajunge omul să înțeleagă și să priceapă mijloacele prin care Cel care este Stăpânul întregii creații există, devine manifest și lucrează. Separat de experiența reală a cuvintelor lui Dumnezeu, omul nu are nicio cunoaștere sau înțelegere reală a cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului. Un astfel de om este pur și simplu un cadavru viu, o cochilie goală, și toată cunoașterea referitoare la Creator nu are nimic de-a face cu el. În ochii lui Dumnezeu, un astfel de om nu a crezut niciodată în El, nici nu L-a urmat vreodată, așa că Dumnezeu nu îl recunoaște nici ca credincios, nici ca urmaș al Lui, cu atât mai puțin ca o ființă creată autentică.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Prefață”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 5)

O ființă autentică creată trebuie să știe cine este Creatorul, pentru ce este creația omului, cum să-și îndeplinească responsabilitățile unei ființe create și cum să se închine Domnului întregii creații, trebuie să înțeleagă, să priceapă, să cunoască și să aibă grijă de intențiile, dorințele și cererile Creatorului și trebuie să acționeze în conformitate cu calea Creatorului – să se teamă de Dumnezeu și să evite răul.

Ce înseamnă să te temi de Dumnezeu? Și cum se poate evita răul?

„A avea teamă de Dumnezeu” nu înseamnă spaimă și groază de nedescris, nici să eviți, nici să te distanțezi, nici nu este idolatrizare sau superstiție. Mai degrabă, este admirație, stimă, încredere, înțelegere, grijă, ascultare, consacrare, iubire, precum și adorare necondiționată și răbdătoare, răsplată și supunere. Fără o cunoaștere reală a lui Dumnezeu, omenirea nu va avea admirație autentică, încredere autentică, înțelegere autentică, grijă sau ascultare autentică, ci doar teamă și neliniște, numai îndoială, neînțelegere, evadare și evitare; fără o cunoaștere autentică a lui Dumnezeu, omenirea nu va avea o consacrare și o răsplată autentice; fără o cunoaștere autentică a lui Dumnezeu, omenirea nu va avea o adorare și o supunere autentice, ci doar idolatrizare și superstiție oarbă; fără o cunoaștere reală a lui Dumnezeu, omenirea nu poate să acționeze conform cu calea lui Dumnezeu sau să se teamă de Dumnezeu ori să evite răul. Dimpotrivă, fiecare activitate și comportament în care omul se angajează vor fi umplute de răzvrătire și sfidare, cu imputații calomnioase și judecăți răutăcioase despre El și cu un comportament malefic care contravine adevărului și adevăratului sens al cuvintelor lui Dumnezeu.

Odată ce omenirea are încredere sinceră în Dumnezeu, ea va fi sinceră în a Îl urma pe Dumnezeu și a se baza pe El; numai cu încredere reală și

dependență de Dumnezeu, omenirea poate avea înțelegere și pricepere autentică; împreună cu înțelegerea reală a lui Dumnezeu vine cu adevărat grija pentru El; numai cu grija autentică pentru Dumnezeu, omenirea poate avea o ascultare autentică; numai cu o ascultare autentică față de Dumnezeu, omenirea poate avea o consacrare autentică; numai printr-o consacrare veritabilă față de Dumnezeu, omenirea poate avea o răsplată necondiționată și fără plângere; numai cu încredere și dependență autentice, înțelegere și grijă autentice, ascultare autentică, consacrare și răsplată autentice, poate ajunge omenirea să cunoască cu adevărat firea și esența lui Dumnezeu și să cunoască identitatea Creatorului; numai când a ajuns cu adevărat să cunoască pe Creator, poate omenirea să trezească în ea însăși adorare și supunere autentice; numai când are o adorare și o supunere adevărată față de Creator, va fi capabilă omenirea să dea deoparte căile cele rele, adică să evite răul.

Aceasta constituie întregul proces al „temerii de Dumnezeu și evitării răului" și este, de asemenea, conținutul în întregime al temerii de Dumnezeu și evitării răului. Aceasta este calea care trebuie traversată pentru a ajunge la teama de Dumnezeu și evitarea răului.

„Teama de Dumnezeu și evitarea răului" și cunoașterea lui Dumnezeu sunt legate în mod indivizibil de o mulțime de fire, iar legătura dintre ele este evidentă. Dacă cineva dorește să ajungă la evitarea răului, trebuie mai întâi să aibă teamă reală față de Dumnezeu; dacă cineva dorește să ajungă la o teamă reală față de Dumnezeu, trebuie să aibă mai întâi cunoaștere reală a lui Dumnezeu; dacă cineva dorește să ajungă la cunoașterea lui Dumnezeu, trebuie să trăiască mai întâi cuvintele lui Dumnezeu, să intre în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, să trăiască certarea și disciplina lui Dumnezeu, mustrarea și judecata Lui; dacă cineva dorește să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să se întâlnească întâi față în față cu cuvintele lui

Dumnezeu, să ajungă față în față cu Dumnezeu și să-L roage pe Dumnezeu să-i asigure oportunități de a experimenta cuvintele Sale sub forma a tot felul de medii care implică oameni, evenimente, obiecte; dacă cineva dorește să se întâlnească față în față cu Dumnezeu și cu cuvintele lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să aibă o inimă simplă și cinstită, disponibilitatea de a accepta adevărul, voința de a suporta suferința, rezoluția și curajul de a evita răul și aspirația de a deveni o ființă creată autentică… În acest fel, mergând mai departe pas cu pas, te vei apropia tot mai mult de Dumnezeu, inima ta va deveni tot mai curată și viața ta și valoarea de a fi viu vor deveni, după ce ajungi să-L cunoști pe Dumnezeu, tot mai semnificative și ceara tot mai strălucitoare. Până când, într-o bună zi, vei simți că Creatorul nu mai este o enigmă, că Creatorul nu a fost niciodată ascuns de tine, că Creatorul nu Și-a ascuns niciodată fața de tine, că Creatorul nu este deloc departe de tine, că Creatorul nu mai este Cel după care tânjești în mod constant în gândurile tale, ci Cel pe care nu-L poți ajunge cu sentimentele tale, că El este într-adevăr și cu adevărat paza permanentă la dreapta si la stânga ta, asigurându-ți viața si controlându-ți destinul. El nu se află la orizontul îndepărtat, nici nu S-a ascuns sus în nori. El este chiar lângă tine, prezidând peste toate ale tale, El este tot ceea ce ai și El este singurul lucru pe care îl ai. Un astfel de Dumnezeu îți permite să-L iubești din inimă, să te agăți de El, să-L ții aproape, să-L admiri, să te temi că-L pierzi și să nu fi dispus să mai renunți la El, să nu-L mai asculți, ori să-L mai eviți ori să-L ții la distanță. Tot ce vrei tu e să-ți pese de El, să-L asculți, să răsplătești tot ce-ți dă El și să te supui stăpânirii Lui. Să nu mai refuzi să fii ghidat, să fii aprovizionat, supravegheat și ținut de El, să nu mai respingi ceea ce El dictează și stabilește pentru tine. Tot ce vrei este să-L urmezi, să fii în compania Lui; tot ce vrei este să-L accepți ca pe singura și

unica ta viață, să-L accepți ca pe singurul și unicul tău Domn, singurul și unicul tău Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaşte pe Dumnezeu, „Prefață”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 6)

Convingerile oamenilor nu pot lua locul adevărului

Unii oameni pot să suporte greutăți, să plătească prețul, sunt manierați la exterior, sunt destul de respectați și se bucură de admirația celorlalți. Ați spune că acest gen de comportament exterior poate fi considerat ca punerea adevărului în practică? S-ar putea stabili că asemenea oameni satisfac voia lui Dumnezeu? Cum se face că, în repetate rânduri, oamenii văd astfel de indivizi și cred că aceștia Îl mulțumesc pe Dumnezeu, pășind pe calea punerii în practică a adevărului și fără să se abată de la calea lui Dumnezeu? De ce gândesc astfel unii oameni? Există o singură explicație. Care este explicația? Este că, pentru foarte mulți oameni, anumite întrebări – cum ar fi ce înseamnă să pui adevărul în practică, ce înseamnă să-L mulțumești pe Dumnezeu și ce înseamnă să ai realitatea adevărului – nu sunt foarte clare. Așadar, există oameni care sunt deseori înșelați de către cei care, la exterior, par spirituali, nobili, elevați și măreți. Cât despre oamenii care pot să discute elocvent despre slove și doctrine și ale căror vorbe și fapte par a fi demne de admirație, cei care sunt înșelați de aceștia nu au luat niciodată în considerare esența acțiunilor lor, nici la principiile din spatele faptelor lor și nici țelurile pe care aceștia le au. Mai mult, nu s-au întrebat niciodată dacă acești oameni se supun cu adevărat lui Dumnezeu și nici nu au stabilit dacă acești oameni se tem sincer de Dumnezeu și se feresc de rău. Nu au deslușit niciodată esența umanității acestor oameni. În schimb, încă din prima clipă în care i-au cunoscut, puțin câte puțin, au ajuns să-i admire și să-i venereze pe acești oameni, iar în cele din urmă, acești oameni au devenit idolii lor.

Chiar mai mult, în mințile anumitor oameni, idolii pe care îi venerează – și despre care cred că pot să-și abandoneze familiile și locurile de muncă și care par superficial capabili să plătească prețul – sunt cei care Îl mulțumesc pe Dumnezeu cu adevărat și care pot într-adevăr să dobândească finaluri și destinații bune. În mințile lor, acești idoli sunt cei pe care îi laudă Dumnezeu. Ce îi face să creadă un asemenea lucru? Care este esența acestei probleme? Care sunt consecințele la care poate duce? Să discutăm mai întâi despre esența acestei probleme.

În esență, aceste probleme referitoare la punctul de vedere al oamenilor, metodele lor de practică, principiile practicii pe care aleg să le adopte și lucrurile asupra cărora au tendința să se concentreze nu au nimic de-a face cu cerințele impuse de Dumnezeu omenirii. Indiferent dacă oamenii se axează asupra unor chestiuni superficiale sau de profunzime sau asupra slovelor și doctrinelor sau asupra realității, ei nu aderă la ceea ce ar trebui mai mult să adere și nici nu știu ceea ce ar trebui mai mult să știe. Motivul pentru asta este că oamenilor nu le place deloc adevărul; în consecință, nu sunt dispuși să investească timp și efort în căutarea și punerea în practică a principiilor practicii găsite în cuvântările lui Dumnezeu. În schimb, ei preferă să folosească scurtături, rezumând ceea ce înțeleg și știu că reprezintă o bună practică și un bun comportament; această socoteală devine apoi un țel propriu pe care îl urmăresc, pe care-l consideră un adevăr de practicat. Consecința directă a acestui fapt este că oamenii folosesc bunul comportament uman drept substituent pentru practicarea adevărului, ceea ce satisface și dorința lor de a încerca să se pună bine cu Dumnezeu. Asta le oferă un capital cu ajutorul căruia ei se confruntă cu adevărul și pe care-l folosesc pentru a cădea la învoială cu Dumnezeu și a concura cu El. În același timp, oamenii Îl dau pe Dumnezeu la o parte, fără niciun scrupul, punându-i în locul Său pe idolii pe care-i admiră. Există o

singură cauză principală care îi face pe oameni să comită astfel de fapte ignorante, să aibă puncte de vedere ignorante sau păreri și practici unilaterale – și azi vă voi vorbi despre ea. Motivul este că, deși poate oamenii Îl urmează pe Dumnezeu, se roagă lui Dumnezeu în fiecare zi și-I citesc zilnic cuvântările, ei nu înțeleg cu adevărat voia Lui. Aceasta este cauza principală a problemei. Dacă cineva ar înțelege inima lui Dumnezeu și ar ști ce apreciază, ce disprețuiește, ce vrea și ce respinge El, ce fel de persoană iubește și ce fel de persoană detestă, ce fel de standard folosește El când are cerințe de la oameni și ce fel de abordare are Dumnezeu pentru a-i desăvârși, ar putea atunci acea persoană să mai aibă opinii personale? Ar putea astfel de oameni pur și simplu să plece și să venereze pe altcineva? Ar putea un om obișnuit să devină idolul lor? Oamenii care înțeleg voia lui Dumnezeu au un punct de vedere un pic mai rațional decât atât. Nu au de gând să idolatrizeze în mod arbitrar o persoană coruptă și nici nu vor crede, în timp ce pășesc pe calea punerii în practică a adevărului, că a respecta orbește câteva reguli sau principii simple este echivalent cu punerea în practică a adevărului.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 7)

Există multe opinii cu privire la standardul prin care Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor

Având în vedere că fiecare persoană este preocupată de propriul final, știți voi cum determină Dumnezeu acel final? În ce manieră stabilește Dumnezeu finalul unei persoane? În plus, ce fel de standard folosește El pentru a-l stabili? Când finalul unui om nu a fost încă stabilit, ce face Dumnezeu pentru a-l dezvălui? Știe cineva? După cum am spus în urmă cu o clipă, sunt unii care și-au petrecut deja foarte multă vreme studiind

cuvintele lui Dumnezeu în efortul de a căuta indicii despre finalurile oamenilor, despre categoriile în care sunt împărțite acestea și despre diversele finaluri care îi așteaptă pe oamenii de diferite feluri. De asemenea, speră să afle cum dictează cuvântul lui Dumnezeu finalurile oamenilor, ce fel de standard folosește El și cum anume stabilește finalul unei persoane. Dar, la urmă, acești oameni nu reușesc niciodată să afle vreun răspuns. De fapt, în cuvântările lui Dumnezeu, se spun prea puține despre această chestiune. De ce este așa? Cât timp finalurile oamenilor nu au fost încă dezvăluite, Dumnezeu nu dorește să spună nimănui ce urmează să se întâmple la final, nici nu vrea să informeze pe nimeni despre destinația lor înainte de vreme – pentru că, dacă ar face asta, omenirea nu ar avea nimic de câștigat. Acum, vreau doar să vă vorbesc despre maniera în care Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor, despre principiile pe care El le folosește în lucrarea Lui pentru a stabili finalul omului și pentru a manifesta aceste finaluri, cât și despre standardul pe care El îl folosește pentru a determina dacă cineva poate sau nu să supraviețuiască. Nu sunt acestea întrebările care vă interesează cel mai mult? Așadar, cum cred oamenii că stabilește Dumnezeu finalurile oamenilor? Ați menționat o parte chiar adineauri: unii dintre voi au spus că are legătură cu îndeplinirea cu credință a datoriei și sacrificiul pentru Dumnezeu; unii au spus că are legătură cu a te supune lui Dumnezeu și a-L mulțumi; unii au spus că un factor este faptul de te supune orchestrărilor lui Dumnezeu, iar alții au zis că important este să nu ieși în evidență… Când puneți în practică aceste adevăruri și când practicați în conformitate cu principiile pe care le credeți corecte, știți ce gândește Dumnezeu? V-ați gândit vreodată dacă a proceda așa înseamnă a-I mulțumi voia? Îi respectă standardul? Respectă cerințele Lui? Cred că majoritatea oamenilor nu se gândesc mult la aceste întrebări. Ei doar aplică în mod mecanic o parte a cuvântului lui Dumnezeu sau o parte a predicilor

sau standardele anumitor figuri pe care le idolatrizează, forțându-se să facă una și alta. Ei cred că aceasta este calea corectă, așadar, o respectă mereu și tot fac asta, indiferent ce se întâmplă la final. Unii oameni gândesc: „Am avut credință atât de mulți ani; mereu am practicat așa. Simt că L-am mulțumit cu adevărat pe Dumnezeu și că am obținut mult din asta. Asta pentru că am ajuns să înțeleg multe adevăruri în această perioadă, cât și multe lucruri pe care nu le înțelegeam înainte. Mai ales, multe dintre ideile și concepțiile mele s-au schimbat, valorile din viața mea s-au schimbat enorm, iar acum înțeleg destul de bine această lume”. Astfel de oameni consideră că asta e recolta și că e rezultatul final al lucrării lui Dumnezeu pentru omenire. În opinia voastră, considerând în ansamblu aceste standarde și toate practicile voastre, satisfaceți voia lui Dumnezeu? Unii dintre voi vor spune plini de certitudine: „Desigur! Practicăm în concordanță cu cuvântul lui Dumnezeu; practicăm în concordanță cu ceea ce a propovăduit și a comunicat cel de mai sus. Ne îndeplinim mereu îndatoririle, Îl urmăm constant pe Dumnezeu și nu L-am părăsit niciodată. Așadar, putem spune cu toată încrederea că Îl mulțumim pe Dumnezeu. Indiferent cât de mult înțelegem intențiile Lui și indiferent cât de mult pricepem cuvântul Său, am fost mereu pe calea de a căuta să fim compatibili cu Dumnezeu. Câtă vreme ne comportăm corect și practicăm corect, atunci sigur vom obține rezultatul corect”. Ce părere aveți despre acest mod de a vedea lucrurile? Este corect? S-ar putea să fie unii care spun: „Nu m-am gândit niciodată la aceste lucruri. Eu mă gândesc doar că, atâta vreme cât continuu să-mi îndeplinesc datoria și mă comport în conformitate cu cerințele cuvântărilor lui Dumnezeu, atunci pot să supraviețuiesc. Nu m-am întrebat niciodată dacă pot să mulțumesc inima lui Dumnezeu, nici nu m-am întrebat vreodată dacă mă ridic la standardul stabilit de El. Întrucât Dumnezeu nu mi-a spus niciodată și nici nu mi-a oferit instrucțiuni clare, eu cred că, atâta vreme cât

tot lucrez și nu mă opresc, Dumnezeu va fi mulțumit și nu ar trebui să aibă alte cerințe pentru mine”. Sunt aceste concepții corecte? În ceea ce Mă privește, acest fel de a practica, acest mod de a gândi și aceste puncte de vedere – atrag toate după sine fantezii și puțină orbire. Poate faptul că spun asta vă face pe unii dintre voi să vă simțiți puțin descurajați, gândind: „Orbire? Dacă asta e orbire, atunci speranța noastră la mântuire și supraviețuire este foarte mică și nesigură, nu-i așa? Prezentând astfel lucrurile, nu e ca și cum ai turna apă rece pe noi?” Indiferent ce credeți voi, lucrurile pe care Eu le spun și le fac nu au scopul de a vă face să vă simțiți de parcă cineva ar turna apă rece pe voi. Mai degrabă, sunt menite să vă facă să înțelegeți mai bine intențiile lui Dumnezeu și să vă facă să înțelegeți mai bine ce gândește El, ce vrea El să realizeze, ce tipuri de persoane preferă Dumnezeu, ce detestă și desconsideră El, ce tip de persoană vrea Dumnezeu să câștige și ce tip de persoană disprețuiește El. Sunt menite să confere claritate minților voastre și să vă ajute să înțelegeți limpede cât departe s-au abătut de la standardul cerut de Dumnezeu faptele și gândurile fiecăruia dintre voi. Este foarte necesar să discutăm aceste subiecte? Fiindcă știu că aveți credință de atât de multă vreme și că ați ascultat multe predici, dar exact acestea sunt lucrurile care vă lipsesc cel mai mult. Deși ați notat fiecare adevăr în carnețelele voastre și ați memorat și gravat în inimile voastre unele dintre lucrurile pe care le credeți importante și cu toate că plănuiți să folosiți aceste lucruri pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu în timpul practicii voastre, să le folosiți la nevoie sau pentru a trece prin perioadele dificile care vă așteaptă sau, pur și simplu, să lăsați aceste lucruri să vă însoțească în timp ce vă trăiți viețile, din punctul Meu de vedere, indiferent cum faceți acest lucru, nu este atât de important. Atunci, ce este foarte important? Important e ca în timp ce practici, să știi în sinea ta, cu absolută certitudine, dacă tot ceea ce faci sau nu – fiecare faptă a ta – este în

conformitate cu ce vrea Dumnezeu și dacă toate acțiunile tale, toate gândurile și rezultatele și țelul pe care îți dorești să-l atingi satisfac sau nu voia lui Dumnezeu și respectă sau nu cerințele lui Dumnezeu, precum și dacă El le aprobă sau nu. Acestea sunt lucrurile foarte importante.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 8)

Pășește pe calea lui Dumnezeu: teme-te de Dumnezeu și ferește-te de rău

Există o zicală pe care ar trebui să o notați. Eu cred că această zicală este foarte importantă, fiindcă Îmi vine în minte de nenumărate ori, zi de zi. De ce? Pentru că, de fiecare dată când dau ochii cu cineva, de fiecare dată când aud povestea cuiva și de fiecare dată când aud despre trăirile sau mărturia de credință în Dumnezeu a unei persoane, Eu folosesc mereu această zicală pentru a stabili în inima Mea dacă acel individ este sau nu tipul de om pe care Dumnezeu îl vrea și tipul de om care Îi place lui Dumnezeu. Așadar, care este această zicală? Acum v-am făcut pe toți să fiți foarte atenți. Când voi dezvălui zicala, poate că vă veți simți dezamăgiți, deoarece există unii care au tot folosit-o cu fățărnicie mulți ani la rând. Totuși, Eu nu am folosit-o cu fățărnicie nici măcar o dată. Această zicală își are locul în inima Mea. Așadar, care este această zicală? Este aceasta: „Pășește pe calea lui Dumnezeu: teme-te de Dumnezeu și ferește-te de rău”. Nu este oare o frază extrem de simplă? Totuși, în ciuda simplității sale, oamenii care înțeleg cu adevărat aceste cuvinte vor simți că ele sunt extrem de însemnte, că această zicală e foarte prețioasă pentru practică și că este o replică din limbajul vieții care conține realitatea adevărului, că reprezintă un țel de o viață pentru cei care caută să-L mulțumească pe Dumnezeu și că reprezintă o cale de o viață pe care ar trebui să o urmeze oricine acordă

importanță intențiilor lui Dumnezeu. Așadar, ce părere aveți? Nu este adevărul această zicală? Are sau nu această semnificație? În plus, poate unii dintre voi se gândesc la această zicală și încearcă să o înțeleagă și poate sunt unii care chiar au îndoieli în privința ei: este această zicală foarte importantă? Este foarte importantă? Este necesar să o scoatem atât de mult în evidență? S-ar putea ca unora dintre voi să nu le placă prea mult această zicală, fiindcă sunteți de părere că sintetizarea căii lui Dumnezeu în această singură zicală e o simplificare prea mare. Să iei tot ceea ce a spus Dumnezeu și să sintetizezi totul într-o singură zicală – nu ar însemna să-L faci puțin prea nesemnificativ pe Dumnezeu? Așa stau lucrurile? S-ar putea ca majoritatea dintre voi să nu înțeleagă pe deplin semnificația profundă a acestor cuvinte. Chiar dacă toți v-ați notat această zicală, nu intenționați să îi găsiți un loc în inimile voastre; ați notat-o pur și simplu în carnețelele voastre și o recitiți și vă gândiți la ea în timpul liber. Unii dintre voi nici măcar nu se vor sinchisi să memoreze această zicală, darmite să încerce să o folosească. Totuși, de ce vreau să menționez această zicală? Indiferent de modul vostru de a privi lucrurile și indiferent ce păreri veți avea, Eu am fost nevoit să menționez această zicală fiindcă este extrem de relevantă în ceea ce privește modul în care Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor. Indiferent cum înțelegeți voi deocamdată această zicală, indiferent de modul în care o tratați, Eu tot vă voi spune asta: dacă oamenii pot să pună în practică aceste cuvinte, să le experimenteze și să atingă standardul de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău, atunci sunt asigurați că vor fi supraviețuitori și sigur vor avea finaluri bune. Dacă, totuși, nu poți să respecți standardul prezentat de această zicală, atunci se poate spune că finalul tău este necunoscut. Așadar, vă vorbesc despre această zicală pentru pregătirea voastră mintală și pentru ca voi să știți ce fel de standard folosește Dumnezeu ca să vă măsoare.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 9)

Dumnezeu folosește diverse încercări pentru a testa dacă oamenii se tem de Dumnezeu și se feresc de rău

În fiecare epocă din lucrarea lui Dumnezeu, El le transmite oamenilor anumite cuvinte și le spune anumite adevăruri. Aceste adevăruri servesc drept calea pe care oamenii ar trebui să o urmeze, calea pe care ar trebui să meargă, calea care le permite să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, și calea pe care oamenii ar trebui să o pună în practică și să o respecte în cadrul periplului lor prin viață. Acestea sunt motivele pentru care Dumnezeu rostește omenirii aceste cuvântări. Aceste cuvinte care vin de la Dumnezeu ar trebui să fie respectate de oameni, iar să le respecți înseamnă să primești viață. Dacă o persoană nu le respectă, nu le pune în practică și nu trăiește cuvintele lui Dumnezeu în viața sa, atunci această persoană nu practică adevărul. În plus, dacă oamenii nu pun adevărul în practică, atunci nu se tem de Dumnezeu și nu se feresc de rău și nici nu Îl pot mulțumi pe Dumnezeu. Oamenii care nu sunt capabili să-L mulțumească pe Dumnezeu, nu pot primi slava Lui, iar astfel de oameni nu au niciun final. Așadar, în cadrul lucrării Sale, cum stabilește Dumnezeu finalul unui om? Ce metode folosește Dumnezeu pentru a stabili finalul unei persoane? Poate încă sunteți puțin confuzi acum, dar când vă voi explica procesul, totul va deveni foarte clar, deoarece mulți dintre voi ați trecut deja prin asta.

De-a lungul lucrării Sale, chiar de la începuturi, Dumnezeu a pregătit încercări pentru fiecare persoană – sau, am putea spune, pentru fiecare persoană care Îl urmează – iar aceste încercări au magnitudini diferite. Sunt cei care au trecut prin încercarea de a fi respinși de familie, cei care au

trecut prin încercarea unor medii ostile, cei care au trecut prin încercarea de a fi arestați și torturați, cei care au trecut prin încercarea de a fi confruntați cu decizii și cei care au trecut prin încercările care implică averi și statut. În general vorbind, fiecare dintre voi a trecut prin tot felul de încercări. De ce lucrează Dumnezeu în acest fel? De ce îi tratează El pe toți astfel? Ce fel de rezultat caută El? Acesta este aspectul pe care doresc să vi-l comunic: Dumnezeu vrea să vadă dacă persoana respectivă este sau nu genul de om care se teme de El și se ferește de rău. Asta înseamnă că, atunci când Dumnezeu îți scoate în cale o încercare și te face să dai piept cu o anumită situație sau alta, intenția Lui este să testeze dacă ești sau nu o persoană care se teme de El și se ferește de rău. Dacă cineva se confruntă cu datoria de a păstra în siguranță o jertfă și această datorie îl face să intre în contact cu jertfa lui Dumnezeu, crezi că asta e ceva ce a aranjat Dumnezeu? Fără îndoială! Orice întâmpini este ceva ce a aranjat Dumnezeu. Când te confrunți cu această problemă, Dumnezeu te va observa în secret, urmărind ce alegeri faci, cum practici și ce gânduri ai. Rezultatul final este lucrul de care Îi pasă cel mai mult lui Dumnezeu, întrucât acest rezultat este cel care Îl va ajuta să măsoare dacă ai fost sau nu la înălțimea standardului Său în cadrul acestei încercări specifice. Totuși, ori de câte ori întâmpină o problemă, oamenii nu se gândesc adesea la motivul pentru care se confruntă cu asta, ce standard așteaptă Dumnezeu ca ei să atingă, ce vrea El să vadă la ei sau ce Își dorește să obțină de la ei. Când se confruntă cu această problemă, asemenea oameni gândesc doar atât: „Este o încercare cu care mă confrunt; trebuie să am grijă, nu să fiu nesăbuit! Orice ar fi, asta este jertfa lui Dumnezeu și nu mă pot atinge de ea”. Echipați cu gânduri atât de simpliste, oamenii cred că și-au îndeplinit responsabilitățile. L-ar mulțumi sau nu pe Dumnezeu rezultatul acestei încercări? Îndrăzniți și vorbiți despre asta. (Dacă oamenii se tem de Dumnezeu în inimile lor, atunci, când se

confruntă cu o datorie care le permite să intre în contact cu jertfa lui Dumnezeu, vor lua în considerare cât de ușor ar fi să jignească firea lui Dumnezeu, iar asta îi va face să se asigure că procedează cu grijă.) Răspunsul tău reprezintă un pas pe drumul cel bun, dar încă nu este complet. Să urmezi calea lui Dumnezeu nu înseamnă să respecți regulile superficiale; mai degrabă, înseamnă ca atunci când te confrunți cu o problemă, să o privești înainte de toate ca pe o situație care a fost aranjată de Dumnezeu, ca pe o responsabilitate pe care El ți-a dat-o sau ca pe o sarcină pe care ți-a încredințat-o ție. Atunci când te confrunți cu această problemă, ar trebui chiar să o consideri o încercare la care te-a pus Dumnezeu. Când te confrunți cu această problemă, trebuie să ai un standard în inima ta și trebuie să te gândești că această chestiune a venit de la Dumnezeu. Trebuie să te gândești cum să o tratezi în așa fel încât să îți poți îndeplini responsabilitatea în timp ce rămâi loial lui Dumnezeu, cât și cum să procedezi fără a-L înfuria pe Dumnezeu și fără a-I ofensa firea. Cu o clipă în urmă, am vorbit despre păstrarea în siguranță a jertfelor. Această chestiune implică jertfe, dar implică și datoria ta și responsabilitatea ta. Această responsabilitate e un legământ al datoriei. Totuși, când te confrunți cu această problemă, ești supus ispitei? Da. Și de unde provine această ispită? Provine de la Satana, dar și din firile corupte și rele ale oamenilor. Întrucât ispita este prezentă, această chestiune implică și mărturisirea fermă pe care s-ar cuveni să o facă oamenii, ceea ce este, de asemenea, datoria și responsabilitatea ta. Unii oameni spun: „Este o chestiune atât de măruntă; chiar este necesar să facem mare caz din asta?” Nu ar putea fi mai necesar! Și este necesar fiindcă, pentru a nu ne abate de la calea lui Dumnezeu, nu putem să renunțăm la nimic ce se întâmplă cu noi sau în jurul nostru, nici măcar la lucrurile mărunte; indiferent că noi considerăm că trebuie să fim sau nu atenți la așa ceva, cât timp ne confruntăm cu orice problemă, nu

trebuie să renunțăm la ea. Toate lucrurile care se petrec ar trebui privite ca teste pe care ni le-a dat Dumnezeu. Ce părere ai despre acest mod de a vedea lucrurile? Dacă ai acest gen de atitudine, atunci se confirmă un fapt: în sinea ta, te temi de Dumnezeu și ești dispus să te ferești de rău. Dacă ai această dorință de a-L mulțumi pe Dumnezeu, atunci ceea ce pui tu în practică nu va fi departe de standardul temerii de Dumnezeu și feririi de rău.

Deseori, unii cred că problemele cărora oamenii nu le acordă multă atenție și care nu sunt menționate de obicei sunt doar fleacuri mărunte care nu au nicio legătură cu punerea în practică a adevărului. Când acești oameni se confruntă exact cu o astfel de problemă, nu se gândesc prea mult la ea și o trec cu vederea. Dar, de fapt, această problemă este o lecție pentru care tu ar trebui să studiezi, o lecție despre cum să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău. În plus, ar trebui să fii mai interesat să afli și ceea ce face Dumnezeu atunci când apare această problemă și trebuie să te confrunți cu ea. Dumnezeu este chiar lângă tine, observându-ți fiecare cuvânt și faptă și urmărind tot ce faci și ce schimbări se petrec și gândurile tale – aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Unii întreabă: „Dacă e adevărat, de ce nu am simțit?” Nu ai simțit deoarece nu ai respectat calea de a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău drept cale principală; așadar, nu poți să simți subtila lucrare pe care o face Dumnezeu în oameni, care se manifestă în concordanță cu diversele gânduri și fapte ale oamenilor. Ești un aiurit! Ce este o problemă importantă? Ce e o problemă minoră? Problemele care implică urmarea căii lui Dumnezeu nu sunt împărțite în importante și neînsemnate, toate sunt importante – puteți să acceptați asta? (Da, putem.) În ceea ce privește problemele de zi cu zi, există unele probleme pe care oamenii le consideră drept mari și semnificative, iar altele care sunt privite drept fleacuri mărunte. De multe ori, oamenii văd aceste probleme mari ca

fiind extrem de importante și le consideră ca fiind trimise de Dumnezeu. Totuși, în timp ce aceste probleme importante se desfășoară, din cauza staturii imature a oamenilor și a calibrului lor slab, adesea, oamenii nu reușesc să împlinească voia lui Dumnezeu, nu pot să obțină nicio revelație și nu pot să dobândească nicio cunoaștere reală de valoare. În ceea ce privește problemele mărunte, acestea sunt pur și simplu trecute cu vederea de oameni și lăsate să le scape printre degete puțin câte puțin. Ca atare, oamenii au pierdut multe oportunități de a fi cercetați înaintea lui Dumnezeu și de a fi testați de El. Ce înseamnă dacă ignori mereu oamenii, evenimentele, obiectele și situațiile pe care Dumnezeu le-a aranjat pentru tine? Înseamnă că în fiecare zi și chiar în fiecare moment renunți constant la desăvârșirea ta de către Dumnezeu, cât și la conducerea Lui. Ori de câte ori Dumnezeu aranjează o situație pentru tine, El te urmărește în secret, privindu-ți inima, observându-ți gândurile și grijile, urmărind modul în care gândești și așteptând să vadă cum te vei comporta. Dacă ești un om neglijent – unul care nu a fost niciodată serios cu privire la calea și cuvintele lui Dumnezeu, nici cu privire la adevăr – atunci nu vei fi conștient și nici atent la ceea ce vrea Dumnezeu să desăvârșească, nici la cerințele pe care S-a așteptat să le împlinești atunci când a pregătit un anumit mediu pentru tine. Nu vei ști nici ce legătură au persoanele, evenimentele și obiectele pe care le întâlnești cu adevărul sau cu voia lui Dumnezeu. După ce ai întâlnit în mod repetat circumstanțe și încercări precum acestea, iar Dumnezeu nu a văzut niciun rezultat în cazul tău, cum va proceda El? După ce ai înfruntat încercările în mod repetat, nu L-ai mărit pe Dumnezeu în inima ta și nici nu ai văzut circumstanțele pe care Dumnezeu le-a aranjat pentru tine așa cum sunt ele: ca încercări și teste de la Dumnezeu. În schimb, ai respins oportunitățile oferite ție de Dumnezeu, una după alta, lăsându-le să-ți scape printre degete iar și iar. Nu este aceasta o extremă

nesupunere pe care o afișează oamenii? (Ba da.) Se va simți Dumnezeu rănit din această cauză? (Da.) Greșit, Dumnezeu nu Se va simți rănit! Faptul că M-ați auzit spunând așa ceva v-a șocat încă o dată. S-ar putea să vă gândiți: „Nu s-a spus mai devreme că Dumnezeu Se simte mereu rănit? Așadar, nu Se va simți Dumnezeu rănit? Atunci, când Se simte El rănit?” Pe scurt, Dumnezeu nu Se va simțit rănit în această situație. Așadar, care va fi atitudinea lui Dumnezeu față de acest tip de comportament prezentat mai sus? Când oamenii resping încercările și testele trimise de Dumnezeu și când se sustrag din fața lor, există o singură atitudine pe care Dumnezeu o are față de asemenea oameni. Ce atitudine este? Dumnezeu disprețuiește acest tip de om, din adâncul inimii Lui. Există două grade ale semnificației cuvântului „disprețuiește”. Cum ar trebui să le explic din punctul Meu de vedere? În profunzime, cuvântul „disprețuiește” are conotații de dezgust și ură. Cum rămâne cu al doilea grad al semnificației sale? Este partea care implică renunțarea la ceva. Cu toții știți ce înseamnă „a renunța”, corect? Pe scurt, „disprețuiește” este un cuvânt care reprezintă reacția și atitudinea definitivă a lui Dumnezeu față de cei care se comportă în acest mod; este ura extremă față de ei și dezgustul și, astfel, are drept rezultat decizia de a-i abandona. Aceasta este decizia finală a lui Dumnezeu față de un om care nu a urmat niciodată calea lui Dumnezeu și care nu s-a temut niciodată de Dumnezeu și nu s-a ferit niciodată de rău. Puteți acum să înțelegeți cu toții importanța acelei zicale pe care am menționat-o mai devreme?

Acum înțelegeți metoda pe care o folosește Dumnezeu pentru a stabili finalurile oamenilor? (El rânduiește diferite circumstanțe în fiecare zi.) El rânduiește diferite circumstanțe – acesta e un lucru pe care oamenii pot să-l simtă și să-l atingă. Așadar, din ce motiv face Dumnezeu asta? Intenția Lui este să-i dea fiecărui om diverse încercări în momente și în locuri diferite. Care aspecte ale unei persoane sunt testate într-o încercare? O încercare

stabilește dacă ești sau nu tipul de om care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău în fiecare chestiune cu care te confrunți, despre care auzi ceva, pe care o vezi și prin care treci personal. Cu toții vor fi supuși unei astfel de încercări, fiindcă Dumnezeu este corect cu toată lumea. Unii dintre voi spuneți: „Am crezut în Dumnezeu mulți ani, deci cum de nu am fost supus unei încercări?” Simți că încă nu ai fost supus niciunei încercări fiindcă atunci când Dumnezeu ți-a aranjat circumstanțele, tu nu le-ai luat în serios și nu ai vrut să pășești pe calea lui Dumnezeu. Așadar, pur și simplu nu ai sesizat deloc încercările trimise de Dumnezeu. Unii spun: „Am înfruntat câteva încercări, dar nu știu care cum să practic în mod adecvat. Chiar și atunci când am practicat, tot nu știu dacă am înfruntat ferm încercările lui Dumnezeu”. Oamenii care se află în acest tip de stare sigur nu sunt o minoritate. Așadar, care e standardul prin care Dumnezeu îi măsoară pe oameni? Este exact același pe care l-am menționat cu câteva clipe în urmă: dacă te temi sau nu de Dumnezeu și dacă te ferești de rău în tot ce faci, gândești și exprimi. Așa se stabilește dacă ești un om care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău. Este acesta un concept simplu sau nu? Este simplu de spus, dar este ușor de pus în practică? (Nu este atât de ușor.) De ce nu este atât de ușor? (Fiindcă oamenii nu Îl cunosc pe Dumnezeu și nu știu cum desăvârșește El oamenii, așadar, când se confruntă cu probleme, ei nu știu cum să caute adevărul pentru a-și rezolva problemele. Trebuie să treacă prin diferite încercări, rafinări, mustrări și judecăți până să dobândească realitatea fricii de Dumnezeu.) Ați putea să vedeți lucrurile astfel, dar, în ceea ce vă privește, a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău pare ceva foarte ușor de realizat chiar acum. De ce spun asta? Fiindcă voi ați ascultat multe predici și ați primit nu puțină udare cu realitatea adevărului; asta v-a permis să înțelegeți teoretic și intelectual cum să vă temeți de Dumnezeu și să vă feriți de rău. Cât privește modul de a

pune efectiv în practică temerea de Dumnezeu și ferirea de rău, aceste cunoștințe v-au fost foarte utile și v-au făcut să simțiți că un astfel de lucru este ușor de realizat. Atunci, de ce oamenii nu pot să-l realizeze efectiv niciodată? Fiindcă esența și natura oamenilor nu se tem de Dumnezeu și preferă răul. Acesta este adevăratul motiv.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 10)

Să nu te temi de Dumnezeu și să nu te ferești de rău înseamnă să I te opui lui Dumnezeu

Permiteți-Mi să încep prin a vă întreba despre proveniența acestei zicale, „a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău". (Cartea lui Iov.) Întrucât l-am menționat pe Iov, să discutăm despre el. În vremea lui Iov, lucra Dumnezeu pentru mântuirea și cucerirea omenirii? Nu. Nu-i așa că El nu făcea asta? În plus, în ceea ce-l privea pe Iov, cât de mult Îl cunoștea el pe Dumnezeu pe atunci? (Nu prea mult.) Îl cunoștea Iov pe Dumnezeu mai mult sau mai puțin decât Îl cunoașteți voi în clipa de față? De ce nu îndrăzniți să răspundeți? Este foarte ușor să răspunzi la această întrebare. Mai puțin! Asta e sigur! În prezent, voi sunteți față în față cu Dumnezeu și cu ale Lui cuvinte; cunoașteți mult mai multe despre Dumnezeu decât cunoștea Iov. De ce deschid acest subiect? Ce scop am să spun aceste lucruri? Aș vrea să vă explic un fapt, dar, înainte să o fac, vreau să vă pun o întrebare. Iov cunoștea foarte puține despre Dumnezeu, dar putea să se teamă de El și să se ferească de rău; atunci, de ce oamenii din ziua de azi nu reușesc să facă asta? (Pentru că sunt profund corupți.) Faptul că sunt profund corupți e fenomenul superficial care cauzează problema, însă Eu nu aș vedea niciodată problema în acest fel. Apelați deseori la termeni și doctrine frecvent folosite, cum ar fi „corupția profundă", „răzvrătirea contra

lui Dumnezeu”, „lipsa de loialitate față de Dumnezeu”, „neascultarea”, „detestarea adevărului” și așa mai departe și folosiți aceste sloganuri pentru a explica esența fiecărei chestiuni. Acest mod de a practica este defectuos. Folosirea aceluiași răspuns pentru a explica probleme de diferite naturi trezește inevitabil suspiciuni hulitoare despre adevăr și Dumnezeu; nu-Mi place să aud acest tip de răspuns. Gândiți-vă mult și bine! Niciunul dintre voi nu s-a gândit la această chestiune, dar Eu văd asta și simt asta în fiecare zi. Așadar, în timp ce acționați, Eu privesc. Atunci când faceți ceva, nu-i sesizați esența, dar când Eu privesc, văd esența acestei chestiuni și pot să o și simt. Așadar, care este această esență? De ce nu pot oamenii din zilele noastre să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău? Răspunsurile voastre sunt departe de a putea explica esența acestei probleme și nici nu pot să o rezolve. Asta fiindcă nu sunteți conștienți de sursa acesteia. Care este această sursă? Știu că vreți să aflați despre ea, așadar, vă voi vorbi despre sursa acestei probleme.

De când a început Dumnezeu să lucreze, cum a privit El ființele umane? Dumnezeu le-a salvat; i-a considerat pe oameni drept membri ai familiei Sale, ținte ale lucrării Lui, drept ceea ce voia El să cucerească, să mântuiască și drept ceea ce voia El să desăvârșească. Aceasta a fost atitudinea lui Dumnezeu față de om la începutul lucrării Sale. Totuși, care a fost atitudinea omenirii față de Dumnezeu la acea vreme? Dumnezeu era necunoscut pentru oameni, iar ei Îl priveau pe Dumnezeu ca pe un străin. S-ar putea spune că atitudinea lor față de Dumnezeu nu a determinat rezultatele corecte și că ei nu înțelegeau clar cum ar trebui să-L trateze pe Dumnezeu. Prin urmare, L-au tratat așa cum le-a plăcut și au făcut tot ce le-a plăcut. Aveau vreo părere despre Dumnezeu? La început, nu au avut; așa-zisele lor opinii includeau doar anumite noțiuni și supoziții despre El. Acceptau ceea ce se conforma propriilor noțiuni și, când ceva nu se

conforma noțiunilor lor, ascultau în aparență, dar, în sinea lor, aveau stări profund contradictorii și i se opuneau. Aceasta era relația dintre Dumnezeu și oameni la început: Dumnezeu îi considera membri ai familiei Sale, dar ei Îl tratau ca pe un străin. Totuși, după o perioadă din lucrarea lui Dumnezeu, oamenii au ajuns să înțeleagă ceea ce încerca El să realizeze și au știut că El era adevăratul Dumnezeu; de asemenea, au ajuns să recunoască și ce puteau să obțină de la El. Cum L-au privit oamenii pe Dumnezeu la acea vreme? L-au privit ca pe un colac de salvare și au sperat să li se ofere harul Său, binecuvântări și promisiuni. Și cum i-a privit Dumnezeu pe oameni în acel moment? I-a privit ca pe ținte ale cuceririi Sale. Dumnezeu voia să-i judece folosind cuvinte, să-i testeze și să-i supună încercărilor. Dar, în ceea ce-i privea atunci pe oameni, Dumnezeu era doar un obiect pe care puteau să-l folosească pentru a-și îndeplini propriile țeluri. Oamenii au văzut că adevărul promulgat de Dumnezeu putea să-i cucerească și să-i mântuiască, că ei aveau o oportunitate de a obține ceea ce voiau de la El, precum și să obțină destinațiile pe care și le doreau. Din acest motiv, o fărâmă de sinceritate s-a format în inimile lor și au devenit dispuși să-L urmeze pe acest Dumnezeu. Timpul a trecut și, datorită faptului că au dobândit o anumită cunoaștere superficială și doctrinară despre Dumnezeu, s-ar putea chiar spune că oamenii au devenit tot mai „familiarizați” cu Dumnezeu și cuvintele spuse de El, cu propovăduirea Lui, adevărurile pe care le-a promulgat și lucrarea Lui. Așadar, au înțeles greșit că Dumnezeu nu mai era un necunoscut și că pășiseră deja pe calea de a deveni compatibili cu Dumnezeu. Până acum, oamenii au ascultat multe predici despre adevăr și au experimentat mult din lucrarea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, din cauza interferenței și obstrucționării cauzate de numeroși factori diferiți și numeroase circumstanțe, majoritatea oamenilor nu reușesc să pună în practică adevărul, nici nu pot să-L mulțumească pe Dumnezeu. Oamenii au

devenit tot mai leneși și sunt tot mai lipsiți de încredere. Ei simt tot mai mult că finalurile lor sunt necunoscute. Nu îndrăznesc să aibă idei extravagante și nu caută să progreseze; ei doar urmează fără tragere de inimă, înaintând pas cu pas. Care este atitudinea lui Dumnezeu față de starea din prezent a omului? El Își dorește doar să ofere omului aceste adevăruri și să-i insufle calea Lui, iar apoi să aranjeze diferite circumstanțe pentru a-l testa pe om în diferite moduri. Țelul Lui este să ia aceste cuvinte, aceste adevăruri și lucrarea Lui și să aducă un rezultat în urma căruia oamenii să poată să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău. Majoritatea oamenilor pe care i-am văzut iau, pur și simplu, cuvintele lui Dumnezeu și le consideră drept doctrine, simple slove pe hârtie, ca pe niște reglementări care trebuie respectate. Când acționează și vorbesc sau când se confruntă cu încercări, ei nu privesc calea lui Dumnezeu ca pe una pe care ar trebui să o respecte. Asta este mai cu seamă adevărat atunci când oamenii se confruntă cu încercări mari; nu am văzut pe nimeni care să practice în direcția temerii de Dumnezeu și a feririi de rău. Așadar, atitudinea lui Dumnezeu față de oameni este plină de dezgust și aversiune extremă! În ciuda faptului că i-a supus în mod repetat la încercări, chiar și de sute de ori, ei tot nu au o atitudine clară care să le demonstreze hotărârea: „Vreau să mă tem de Dumnezeu și să mă feresc de rău!” Întrucât oamenii nu au această hotărâre și fiindcă nu demonstrează asta, în prezent, atitudinea lui Dumnezeu față de ei nu mai este aceeași ca în trecut, când El a dat dovadă de milă, toleranță, îngăduință și răbdare. În schimb, El este extrem de dezamăgit de omenire. Cine a cauzat această dezamăgire? De cine depinde atitudinea lui Dumnezeu față de oameni? Depinde de fiecare om care Îl urmează. De-a lungul multor ani ai lucrării Lui, Dumnezeu a impus oamenilor multe cerințe și a aranjat multe circumstanțe pentru ei. Totuși, indiferent cum s-au descurcat ei și indiferent care este atitudinea lor față de

Dumnezeu, oamenii nu au reușit să practice în concordanță clară cu țelul de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău. Așadar, voi rezuma totul într-o singură expresie și voi folosi această expresie pentru a explica tot ceea ce tocmai am spus despre motivul pentru care oamenii nu pot să pășească pe calea lui Dumnezeu, pe calea de a se teme Dumnezeu și a se feri de rău. Care este această expresie? E aceasta: Dumnezeu îi privește pe oameni ca pe obiectele mântuirii și lucrării Lui; oamenii Îl privesc pe Dumnezeu ca pe dușmanul lor, ca pe o antiteză a lor. Acum înțelegeți clar această chestiune? E foarte limpede care este atitudinea omenirii, care este atitudinea lui Dumnezeu și care este relația dintre oameni și Dumnezeu. Oricât de multe propovăduiri ați ascultat, acele lucruri în privința cărora ați ajuns la o concluzie pe cont propriu – cum ar fi să fiți credincioși lui Dumnezeu, să vă supuneți lui, să căutați prin care să deveniți compatibili cu Dumnezeu, să vreți să vă sacrificați toată viața pentru Dumnezeu și să trăiți pentru Dumnezeu – pentru Mine, aceste lucruri nu reprezintă exemple prin care pășiți conștient pe calea lui Dumnezeu, adică să vă temeți de Dumnezeu și să vă feriți de rău, ci, în schimb, sunt doar canale prin puteți să atingeți anumite scopuri. Pentru a le atinge, voi respectați fără tragere de inimă anumite reglementări și exact aceste reglementări sunt cele care îi îndepărtează și mai mult pe oameni de pe calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău, cele care Îl pun încă o dată pe Dumnezeu în opoziție cu omenirea.

Subiectul de azi este cam apăsător, dar, orice ar fi, Eu încă sper că, atunci când veți trece prin experiențele care vor urma și prin vremurile care vor veni, veți putea să faceți ceea ce tocmai v-am spus. Nu-L considerați pe Dumnezeu ca pe o mână de aer gol – de parcă ar exista atunci când El vă este de folos și nu ar exista atunci când nu vă este de folos. Odată ce ai un astfel de gând în subconștientul tău, L-ai înfuriat deja pe Dumnezeu. Poate

că sunt oameni care spun: „Eu nu-L privesc pe Dumnezeu doar ca pe o mână de aer gol. Mereu mă rog Lui și încerc să Îl mulțumesc întotdeauna și tot ceea ce fac se încadrează în sfera, standardul și principiile impuse de Dumnezeu. Cu siguranță nu practic pe baza ideilor proprii”. Da, această manieră în care practici este corectă. Totuși, ce gândești când te confrunți cu o problemă? Cum practici când ești confruntat cu o chestiune? Unii oameni simt că Dumnezeu există când I se roagă și când Îi cer îndurare, dar, apoi, ori de câte ori întâmpină o problemă, ei vin cu propriile idei și vor să se conformeze lor. Asta înseamnă că-L privesc pe Dumnezeu ca pe o mână de aer gol și o astfel de situație Îl face pe Dumnezeu inexistent în mințile lor. Oamenii cred că Dumnezeu ar trebui să existe când au nevoie de El, însă nu și când nu au nevoie de El. Oamenii cred că este suficient să practice bazându-se pe propriile idei. Ei cred că pot să facă orice le este pe plac; pur și simplu nu cred că e nevoie să caute calea lui Dumnezeu. Cât despre oamenii care sunt în prezent în acest tip de situație și blocați în acest tip de stare, nu atrag pericolul asupra lor? Unii spun: „Fie că atrag sau nu pericolul asupra mea, eu am credință de atât de mulți ani și cred că Dumnezeu nu mă va abandona, fiindcă nu va suporta să facă asta”. Alții spun: „Încă de când mă aflam în pântecul mamei mele, eu am crezut în Domnul. Au trecut patruzeci sau cincizeci de ani, așa că, în ceea ce privește durata, eu sunt cel mai învrednicit să fiu mântuit de Dumnezeu și să supraviețuiesc. De-a lungul acestor patru sau cinci decenii, mi-am abandonat familia și locul de muncă și am renunțat la tot ce aveam – de exemplu la bani, la statut, la bucurii și la timpul petrecut cu familia. Nu am mâncat multe mâncăruri delicioase, nu m-am bucurat de multe distracții, nu am vizitat multe locuri interesante și chiar am trecut prin suferințe pe care oamenii obișnuiți nu ar putea să le îndure. Dacă Dumnezeu nu poate să mă mântuiască pe seama acestor lucruri, atunci sunt tratat cu nedreptate și nu

pot să cred în acest tip de Dumnezeu”. Sunt mulți oameni care au această opinie? (Da.) Ei bine, așadar, azi vă voi ajuta să înțelegeți un fapt: oamenii cu o astfel de perspectivă își sapă singuri groapa. Asta fiindcă își acoperă ochii cu propriile închipuiri. Exact aceste închipuiri și propriile concluzii sunt cele care înlocuiesc standardul pe care Dumnezeu îi cere omului să-l atingă și îi împiedică să accepte intențiile de drept ale lui Dumnezeu. Acest lucru nu le permite să-I simtă adevărata existență și, în plus, îi face să piardă șansa de a fi desăvârșiți de Dumnezeu, renunțând la orice parte din promisiunea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 11)

Modul în care Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor și standardele conform cărora face acest lucru

Înainte să ajungi la vreun punct de vedere sau vreo concluzie proprie, ar trebui mai întâi să înțelegi care este atitudinea lui Dumnezeu față de tine și ce gândește El, iar apoi poți să decizi dacă propria ta gândire este sau nu corectă. Dumnezeu nu a folosit niciodată timpul ca unitate de măsură pentru a stabili finalul unui om și nici S-a bazat vreodată pe cât de mult a suferit o persoană pentru a stabili așa ceva. Așadar, ce folosește Dumnezeu drept standard pentru a stabili finalul unui om? Stabilirea acestuia pe baza timpului s-ar conforma cel mai mult noțiunilor oamenilor. În plus, sunt acei oameni pe care îi vedeți deseori și care, la un moment dat, s-au dedicat mult, s-au sacrificat mult, au plătit un preț uriaș și au suferit enorm. Aceștia sunt cei care, din punctul vostru de vedere, pot să fie mântuiți de Dumnezeu. Tot ceea ce demonstrează și trăiesc acești oameni este exact conform noțiunilor oamenilor despre standardele stabilite de Dumnezeu pentru a determina finalul unui om. Indiferent ce credeți, Eu nu voi înșirui

aceste exemple unul câte unul. Pe scurt, orice nu e un standard propriu gândirii lui Dumnezeu provine, în schimb, din imaginația umană și toate lucrurile de acest fel sunt noțiuni omenești. Dacă insiști orbește asupra propriilor noțiuni și plăsmuiri, care va fi rezultatul? E destul de evident că urmarea acestui lucru este doar că Dumnezeu te disprețuiește. Asta din cauză că tu te lauzi mereu față de Dumnezeu cu învrednicirile tale, că te iei la întrecere cu El și te cerți cu El și din cauză că nu încerci cu adevărat să-I înțelegi gândirea, nici voia sau atitudinea Lui față de omenire. Să procedezi în această manieră te onorează pe tine mai presus de toate; nu-L preaslăvește pe Dumnezeu. Tu crezi în tine însuți, nu în Dumnezeu. Dumnezeu nu Își dorește asemenea oameni și nici nu le va aduce mântuirea. Dacă poți să renunți la un astfel de punct de vedere și, mai mult, să îți corectezi acele puncte de vedere greșite din trecut, dacă poți să procedezi în concordanță cu cerințele lui Dumnezeu, dacă poți practica de acum înainte calea de a te teme de Dumnezeu și de a te feri de rău, dacă reușești să-L onorezi pe Dumnezeu ca pe Cel măreț în toate lucrurile și să te abții să-ți folosești închipuirile, punctele de vedere și convingerile personale pentru a te defini pe tine și pe Dumnezeu și, dacă, în schimb, poți să cauți intențiile lui Dumnezeu în toate aspectele, să ajungi să-ți dai seama de atitudinea lui Dumnezeu față de omenire și să o înțelegi și să-L mulțumești atingându-I standardele, va fi minunat! Va însemna că tu urmează să pășești pe calea de a te teme de Dumnezeu și de a te feri de rău.

Dacă Dumnezeu nu folosește diversele gânduri, idei și puncte de vedere ale oamenilor drept standarde conform cărora să le stabilească finalurile, atunci ce fel de standard folosește? El folosește încercări pentru a le stabili finalurile. Există două standarde pe care le folosește Dumnezeu ca să stabilească finalurile oamenilor: primul este numărul de încercări la care sunt supuși oamenii, iar al doilea îl reprezintă efectele pe care le au aceste

încercări asupra oamenilor. Aceste două indicatoare stabilesc finalul unei persoane. Acum, haideți să discutăm pe larg despre aceste două standarde.

Pentru început, când o persoană se confruntă cu o încercare trimisă de Dumnezeu (pentru tine, această încercare ar putea fi minoră și nedemnă de menționat), El te va face să îți dai clar seama că asta este mâna Lui asupra ta și că El este Cel care a aranjat această situație pentru tine. Deși încă ai o statură imatură, Dumnezeu va pregăti încercări ca să te testeze, iar aceste încercări vor fi pe măsura staturii tale, a ceea ce poți să înțelegi și a ceea ce poți să suporți. Ce parte din tine va fi testată? Atitudinea ta față de Dumnezeu. Este oare această atitudine foarte importantă? Desigur că e importantă! Are o deosebită importanță! Această atitudine a oamenilor este rezultatul pe care Dumnezeu Și-l dorește, așadar, în ceea ce-L privește, este cel mai important lucru dintre toate. Altfel, Dumnezeu nu Și-ar irosi eforturile pe oameni săvârșind o astfel de lucrare. Prin aceste încercări, Dumnezeu vrea să vadă atitudinea ta față de El; vrea să vadă dacă ești sau nu pe calea cea bună. De asemenea, vrea să vadă dacă te temi sau nu de Dumnezeu și te ferești de rău. În consecință, indiferent dacă, în orice moment, înțelegi mult sau puțin din adevăr, tot vei fi supus încercărilor lui Dumnezeu și, dacă măsura în care înțelegi adevărul crește, El va continua să aranjeze încercări relevante pentru tine. Când te vei confrunta din nou cu o încercare, Dumnezeu va vrea să vadă dacă punctul tău de vedere, ideile tale și atitudinea ta față de El au cunoscut vreo creștere între timp. Unii se întreabă: „De ce Dumnezeu vrea mereu să vadă care sunt atitudinile oamenilor? Nu a văzut deja cum pun ei adevărul în practică? De ce mai vrea să le vadă atitudinile?” Sunt prostii fără sens! Având în vedere că Dumnezeu lucrează în această manieră, voia Lui trebuie să se regăsească în aceasta. Dumnezeu îi observă constant pe oameni de pe margine, le urmărește fiecare cuvânt și fiecare acțiune, fiecare faptă și fiecare mișcare;

le observă chiar și fiecare gând și fiecare idee. Dumnezeu notează tot ce se întâmplă cu oamenii – faptele lor bune, defectele lor, fărădelegile lor, chiar răzvrătirile și trădările lor – drept dovezi cu ajutorul cărora să le stabilească finalurile. Lucrarea lui Dumnezeu se înalță pas cu pas, vei auzi mai multe adevăruri și vei ajunge să accepți mai multe lucruri și informații pozitive și vei dobândi mai mult din realitatea adevărului. De-a lungul acestui proces, cerințele lui Dumnezeu pentru tine vor crește și ele și, pe măsură ce o fac, El va aranja încercări tot mai serioase pentru tine. Țelul Lui este să examineze dacă atitudinea ta față de El a progresat între timp. Desigur, când se întâmplă asta, punctul de vedere pe care Dumnezeu îl cere de la tine se va conforma înțelegerii pe care o ai despre realitatea adevărului.

Pe măsură ce statura ta crește treptat, tot așa va crește și standardul pe care Dumnezeu ți-l cere. Câtă vreme ești încă imatur, El îți va stabili un standard foarte jos pe care să-l atingi; când statura ta va fi un pic mai mare, El îți va ridica standardul puțin mai mult. Dar ce va face Dumnezeu după ce vei dobândi o înțelegere a întregului adevăr? Te va supune unor încercări și mai mari. În toiul acestor încercări, ceea ce vrea Dumnezeu să obțină de la tine, ceea ce vrea Dumnezeu să vadă de la tine, este o cunoaștere mai profundă despre El, o adevărată venerație față de El. În acest moment, cerințele Lui pentru tine vor fi mai mari și mai „dure” decât atunci când statura ta era mai imatură (oamenii s-ar putea să le considere „dure”, dar Dumnezeu le consideră, de fapt, rezonabile). Când Dumnezeu îi încearcă pe oameni, ce fel de realitate Își dorește El să creeze? El le cere mereu oamenilor să-I dăruiască inimile lor. Unii vor spune: „Cum pot să dăruiesc asta? Eu mi-am făcut datoria; mi-am abandonat căminul și mijloacele de trai și m-am sacrificat pentru Dumnezeu. Nu sunt toate acestea dovezi ale faptului că I-am dăruit lui Dumnezeu inima mea? Cum altfel aș mai putea să-I dăruiesc inima mea? Este oare posibil ca acestea să nu fi fost cu

adevărat mijloace prin care I-am dăruit lui Dumnezeu inima mea? Care este cerința precisă a lui Dumnezeu?” Cerința este foarte simplă. De fapt, există oameni care și-au dăruit deja inimile lui Dumnezeu într-o oarecare măsură în timpul diverselor etape ale încercărilor lor, dar oamenii, în vasta lor majoritate, nu își dăruiesc niciodată inimile lui Dumnezeu. Când Dumnezeu te încearcă, vede dacă inima ta este sau nu cu El, dacă este sau nu dăruită dorințelor cărnii sau Satanei. Când Dumnezeu te încearcă, vede dacă I te împotrivești sau ești într-o poziție care este compatibilă cu El și, de asemenea, dacă inima ta este de partea Lui. Când tu ești imatur și supus încercărilor, ai puțină încredere și nu știi exact ce trebuie să faci pentru a împlini intențiile lui Dumnezeu, întrucât ai o înțelegere limitată asupra adevărului. Cu toate acestea, dacă mai poți să te rogi cu sinceritate și cu adevărat lui Dumnezeu și dacă poți să fii dispus să-I dăruiești inima ta, să-L faci suveranul tău și să-I oferi toate acele lucruri pe care le consideri ca fiind cele mai prețioase, atunci Îi vei fi dăruit deja lui Dumnezeu inima ta. Pe măsură ce asculți tot mai multe predici și înțelegi mai mult din adevăr, și statura ta va crește treptat. În acest moment, standardul cerințelor lui Dumnezeu nu va la fel ca atunci când erai imatur; El îți va cere un standard mai ridicat. Pe măsură ce oamenii Îi dăruiesc treptat lui Dumnezeu inimile lor, acestea se apropie încet de El; pe măsură ce oamenii pot să se apropie cu sinceritate de Dumnezeu, inimile lor Îl vor venera și mai mult. O inimă ca aceasta Își dorește Dumnezeu.

Când Dumnezeu vrea să obțină inima cuiva, El va supune acea persoană la numeroase încercări. În timpul acestor încercări, dacă Dumnezeu nu obține inima acelei persoane sau nu vede că are vreo atitudine – adică, dacă Dumnezeu nu vede această persoană practicând sau purtându-se într-un mod care dă dovadă de venerație față de El și, în plus, dacă nu vede în această persoană o atitudine și o hotărâre de a se feri de rău

– atunci, după numeroase încercări, Dumnezeu nu va mai avea răbdare cu acea persoană și nu o va mai tolera. Nu va mai încerca această persoană și nu va mai lucra asupra sa. Așadar, ce înseamnă asta pentru finalul acelui om? Înseamnă că nu are niciun final. Probabil acel om nu a făcut niciun rău; poate nu a făcut nimic perturbator și nu a provocat nicio tulburare. Poate că acel om nu I s-a opus fățiș lui Dumnezeu. Cu toate acestea, inima acelui om rămâne ascunsă față de Dumnezeu; acel om nu a avut niciodată o atitudine clară și un punct de vedere clar față de Dumnezeu, iar Dumnezeu nu poate să vadă clar că acel om I-a dăruit inima sau că el caută să se teamă de El și să se ferească de rău. Dumnezeu Își pierde răbdarea cu asemenea oameni și nu va mai plăti niciun preț pentru ei, nu Se va mai milostivi de ei și nu va mai lucra asupra lor. Viața de credință în Dumnezeu a unui asemenea om s-a sfârșit deja. Iar asta deoarece, în ciuda numeroaselor încercări pe care Dumnezeu i le-a trimis acelui om, Dumnezeu nu a obținut rezultatul pe care îl dorește. Astfel, există un număr de oameni în care Eu nu am văzut niciodată luminarea și iluminarea Duhului Sfânt. Cum se poate vedea acest lucru? Poate că acești oameni au crezut în Dumnezeu mulți ani și, la suprafață, au fost eficienți; au citit multe cărți, s-au ocupat de multe chestiuni, au umplut peste zece carnete de notițe și au învățat o mulțime de cuvinte și doctrine. Cu toate acestea, nu există nicio creștere vizibilă în ceea ce-i privește, opiniile lor despre Dumnezeu rămân invizibile, iar atitudinile lor sunt încă neclare. Cu alte cuvinte, inimile lor nu pot fi văzute; sunt mereu acoperite și închise – sunt închise pentru Dumnezeu. Drept urmare, El nu le-a văzut adevăratele inimi, nu a văzut în acești oameni niciun strop de adevărată venerație pentru El și, mai mult, nu a văzut cum pășesc acești oameni pe calea Lui. Dacă Dumnezeu încă nu a câștigat asemenea oameni până acum, poate El să-l câștige în viitor? Nu poate! Va mai încerca El să ceară lucruri care nu pot fi obținute? Nu! Așadar, care este atitudinea de

acum a lui Dumnezeu față de asemenea oameni? (El îi disprețuiește și îi ignoră.) Îi ignoră! Dumnezeu nu acordă atenție unor astfel de oameni; îi disprețuiește. Ați memorat aceste cuvinte foarte rapid și cu mare acuratețe. Se pare că ați înțeles ceea ce ați auzit!

Există unii oameni care, atunci când încep să-L urmeze pe Dumnezeu, sunt imaturi și ignoranți; ei nu înțeleg voia lui Dumnezeu și nici nu știu ce înseamnă să crezi în El. Ei adoptă un mod greșit, un mod conceput de om, de a crede în Dumnezeu și de a-L urma. Când asemenea oameni se confruntă cu încercările, nu își dau seama de asta; rămân indiferenți față de călăuzirea și luminarea lui Dumnezeu. Nu știu ce înseamnă să își dăruiască inimile lui Dumnezeu sau ce înseamnă să fie de neclintit în timpul unei încercări. Dumnezeu va acorda unor astfel de oameni un interval limitat de timp, iar în acest interval de timp, El le va permite să înțeleagă natura încercărilor Lui și care sunt intențiile Lui. După aceea, acești oameni trebuie să-și demonstreze punctele de vedere. Dumnezeu încă îi așteaptă pe cei care se află în această etapă. Dar care este atitudinea lui Dumnezeu față de cei care au câteva opinii, dar încă ezită, care vor să-și dăruiască inimile lui Dumnezeu, dar nu sunt împăcați cu gândul de a face asta și care, în ciuda faptului că au pus în practică anumite adevăruri simple, încearcă să se ascundă și renunță atunci când se confruntă cu o mare încercare? Încă Se mai așteaptă la câte ceva de ei, iar rezultatul depinde de atitudinea și performanța lor. Dacă oamenii nu progresează activ, ce face Dumnezeu? El renunță la ei. Asta pentru că, înainte ca Dumnezeu să renunțe la tine, tu ai renunțat deja la tine însuți. Așadar, nu poți să-L învinovățești pe Dumnezeu că a făcut asta. E greșit din partea ta să te plângi de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 12)

Când Îl urmează pe Dumnezeu, oamenii acordă atenție voii Lui când și când și rar Îi iau în seamă gândurile și atitudinea față de oameni. Oamenii nu înțeleg gândurile lui Dumnezeu, așadar, când vi se pun întrebări referitoare la intențiile și firea Lui, parcă deveniți confuzi: cădeți într-o nesiguranță profundă și, apoi, ori ghiciți, ori riscați. Ce fel de mentalitate e aceasta? Dovedește un fapt: că majoritatea oamenilor care cred în Dumnezeu Îl privesc ca pe o mână de aer gol și ca pe ceva care pare să existe un minut și nu și în următorul. De ce spun asta? Fiindcă ori de câte ori întâmpinați o problemă, nu știți care e voia lui Dumnezeu. De ce nu-I știți voia? Nu înseamnă că nu știți doar acum, dar, de la început până la sfârșit, nu știți atitudinea lui Dumnezeu față de această problemă. Nu poți să o pricepi și nu știi care este atitudinea lui Dumnezeu, dar te-ai gândit mult la asta? Ai încercat să o cunoști? Ai avut părtășie despre asta? Nu! Asta confirmă un fapt: Dumnezeul credinței tale nu are nicio legătură cu Dumnezeul realității. În credința ta în Dumnezeu, te gândești doar la intenția ta și la cele ale conducătorilor tăi; te gândești într-o doară la sensul doctrinar și superficial al cuvintelor lui Dumnezeu, fără să încerci cu adevărat să cauți sau să cunoști voia lui Dumnezeu. Nu așa stau lucrurile? Esența acestei chestiuni este destul de îngrozitoare! După atât de mulți ani, am văzut mulți oameni care credeau în Dumnezeu. În mintea lor, în ce s-a transformat această credință? Unii oameni cred în Dumnezeu de parcă El ar fi pur și simplu o mână de aer gol. Acești oameni nu au răspunsuri la întrebările referitoare la existența lui Dumnezeu fiindcă ei nu pot să simtă sau să fie conștienți de prezența sau de absența Lui, darmite să o vadă clar sau să o înțeleagă. În mod subconștient, acești oameni cred că Dumnezeu nu există. Alții cred în Dumnezeu de parcă El ar fi om. Aceștia cred că El nu poate să facă acele lucruri pe care nici ei nu pot să le facă și că ar trebui să gândească așa cum gândesc ei. „O persoană invizibilă și de neatins” e

definiția lor pentru Dumnezeu. Există și un grup de oameni care cred în Dumnezeu de parcă El ar fi o marionetă; aceștia cred că Dumnezeu nu are sentimente. Ei cred că Dumnezeu e o statuie din lut și că, atunci când Se confruntă cu o problemă, Dumnezeu nu are nicio atitudine, niciun punct de vedere și nicio idee; ei cred că El este manipulat de omenire. Oamenii pur și simplu cred așa cum vor ei să creadă. Dacă ei Îl fac măreț, atunci El e măreț; dacă ei Îl fac mărunt, atunci El este mărunt. Când oamenii păcătuiesc și au nevoie de mila, toleranța și iubirea lui Dumnezeu, ei presupun că Dumnezeu ar trebui să le dea mila Lui. Acești oameni inventează un „Dumnezeu" în mințile lor și, apoi, Îl fac pe acest „Dumnezeu" să le îndeplinească cererile și să le satisfacă toate dorințele. Indiferent când și unde, indiferent ce fac asemenea oameni, ei vor adopta această închipuire în modul în care Îl tratează pe Dumnezeu și în credința lor. Există chiar și cei care, după ce au ofensat firea lui Dumnezeu, încă mai cred că El îi poate mântui, pentru că presupun că iubirea lui Dumnezeu este nemărginită și că firea Lui este dreaptă și că, indiferent cât de mult Îl jignește o persoană pe Dumnezeu, El nu Își va aminti nimic. Ei cred că, de vreme ce defectele, fărădelegile și nesupunerea umană sunt doar exprimări de moment ale firii unei persoane, Dumnezeu le va acorda oamenilor șanse și va fi tolerant și răbdător cu ei; cred că Dumnezeu îi va iubi la fel ca înainte. Așadar, au mari speranțe că vor fi mântuiți. De fapt, indiferent cum cred oamenii în Dumnezeu, cât timp nu caută adevărul, Dumnezeu va avea o atitudine negativă față de ei. Asta pentru că, în perioada în care ai avut credință în Dumnezeu, deși ai luat cartea cuvintelor lui Dumnezeu și ai considerat-o drept comoară și o studiezi și o citești în fiecare zi, Îl lași la o parte pe adevăratul Dumnezeu. Îl privești doar ca pe aer sau ca pe un simplu om – și unii dintre voi Îl priviți doar ca pe o marionetă. De ce pun astfel problema? Pentru că, din câte văd Eu, indiferent dacă vă confruntați cu o problemă sau

dacă întâlniți vreo circumstanță, acele lucruri care există în subconștientul vostru, acele lucruri cărora le dați naștere în voi nu au avut niciodată vreo legătură cu ale lui Dumnezeu cuvinte sau căutarea adevărului. Știi doar ceea ce gândești tu însuți, care e punctul tău de vedere, iar apoi îți forțezi ideile și părerile asupra lui Dumnezeu. În mintea ta, ele devin punctele de vedere ale lui Dumnezeu, iar tu le transformi pe acestea în standarde pe care le respecți fără să eziți. Pe măsură ce timpul trece, acest mod de a proceda te duce tot mai departe de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 13)

Înțelegeți atitudinea lui Dumnezeu și lăsați deoparte toate concepțiile greșite despre Dumnezeu

Ce fel de Dumnezeu e, mai exact, acest Dumnezeu în care credeți acum? V-ați gândit vreodată la asta? Când El vede un om rău care comite fapte rele, oare îl disprețuiește? (Da, îl disprețuiește.) Care este atitudinea Lui când vede oameni ignoranți făcând greșeli? (De mâhnire.) Când vede oameni care Îi fură jertfele, care este atitudinea Lui? (El îi disprețuiește.) Este totul foarte clar. Când Dumnezeu vede un om confuz în credința lui în El, care nu caută în niciun mod adevărul, care este atitudinea lui Dumnezeu? Nu sunteți prea siguri, nu-i așa? „Confuzia", ca atitudine, nu e un păcat și nici nu Îl ofensează pe Dumnezeu, iar oamenii simt că nu este un tip de greșeală majoră. Atunci, spuneți-Mi: care este atitudinea lui Dumnezeu în acest caz? (Nu este dispus să îi recunoască.) „Lipsa dispoziției de a recunoaște" – ce tip de atitudine e aceasta? Înseamnă că Dumnezeu îi privește de sus pe acești oameni și îi disprețuiește! Dumnezeu tratează cu răceală astfel de oameni. Abordarea lui Dumnezeu este să-i dea la o parte, să nu înfăptuiască nicio lucrare asupra lor, iar asta include

lucrarea de luminare, iluminare, mustrare sau disciplinare. Oamenii ca aceștia pur și simplu nu sunt incluși în cadrul lucrării lui Dumnezeu. Care este atitudinea lui Dumnezeu față de cei care Îi ofensează firea și Îi încalcă decretele administrative? Dezgust absolut! Dumnezeu este strașnic de înfuriat de oamenii care nu se pocăiesc atunci când Îi ofensează firea! „Furia” nu este decât un sentiment, o stare de spirit; nu corespunde unei atitudini clare. Totuși, acest sentiment – această stare de spirit – va aduce un sfârșit pentru asemenea oameni: Îl va umple pe Dumnezeu cu un dezgust absolut! Care e consecința acestui dezgust absolut? E aceea că Dumnezeu îi va da la o parte pe acești oameni și nu le va răspunde deocamdată. Apoi, El va aștepta să îi sorteze „după toamnă”. Ce implică asta? Vor mai avea acești oameni finaluri? Dumnezeu nu a intenționat niciodată să ofere vreun final unor asemenea oameni! Prin urmare, nu este perfect normal ca Dumnezeu să nu răspundă acum unor oameni ca aceștia? (Ba da, este normal.) Ce ar trebui să se pregătească să facă astfel de oameni? Ar trebui să se pregătească să îndure consecințele negative ale comportamentului lor și al faptelor rele pe care le-au comis. Acesta este răspunsul lui Dumnezeu față de un astfel de om. Așadar, acum le spun clar oamenilor ca aceștia: nu vă mai agățați de deziluziile voastre și renunțați la dorințele deșarte. Dumnezeu nu va fi tolerant cu oamenii la nesfârșit; El nu va mai îndura veșnic fărădelegile sau nesupunerea lor. Unii vor spune: „Am văzut câțiva astfel de oameni și, când se roagă, se simt atinși în mod deosebit de Dumnezeu și apoi plâng cu lacrimi amare. De obicei, aceștia sunt și foarte fericiți; par să fie însoțiți de prezența și de călăuzirea lui Dumnezeu”. Nu rostiți asemenea absurdități! Lacrimile amare nu înseamnă neapărat că un om este atins de Dumnezeu sau că se bucură de prezența lui Dumnezeu, darmite de călăuzirea Lui. Dacă oamenii Îl înfurie pe Dumnezeu, îi va mai călăuzi El? Pe scurt, când Dumnezeu a decis să alunge și să abandoneze pe

cineva, finalul acelui om deja nu mai există. Indiferent cât de favorabile sunt sentimentele lor atunci când se roagă sau câtă credință au în Dumnezeu în inimile lor, acest lucru nu mai contează. Important este că Dumnezeu nu are nevoie de acest gen de credință; El deja i-a refuzat cu dispreț pe acești oameni. Și cum să-i trateze în viitor este lipsit de importanță. Important este că, exact în clipa în care acești oameni Îl înfurie pe Dumnezeu, finalurile lor sunt stabilite. Dacă Dumnezeu a hotărât să nu mântuiască asemenea oameni, atunci vor fi lăsați în urmă pentru a fi pedepsiți. Aceasta este atitudinea lui Dumnezeu.

Chiar dacă esența lui Dumnezeu conține un element al iubirii, iar El este milostiv față de toți, în parte, oamenii au trecut cu vederea și au uitat că esența Lui este și una a demnității. Faptul că El are iubire nu înseamnă că oamenii pot să-L jignească în voie, fără să-I stârnească sentimente sau o reacție și nici faptul că are milă nu înseamnă că El nu are principii potrivit cărora tratează oamenii. Dumnezeu este viu; El există cu adevărat. Nu este nici o marionetă imaginară, nici vreun alt obiect. Întrucât El chiar există, ar trebui să ascultăm mereu cu atenție glasul inimii Sale, să acordăm multă atenție atitudinii Sale și să ajungem să-I înțelegem sentimentele. Nu ar trebui să folosim închipuirile umane pentru a-L defini pe Dumnezeu și nici nu ar trebui să impunem gândurile sau dorințele umane asupra Lui, făcându-L pe Dumnezeu să-i trateze pe oameni într-o manieră umană, bazată pe închipuiri umane. Dacă faci asta, atunci Îl înfurii pe Dumnezeu, atragi mânia Lui și-I contești demnitatea! Așadar, după ce ajungeți să înțelegeți severitatea acestei probleme, îndemn pe fiecare dintre voi să fie precaut și prudent în faptele lui. Fiți precauți și prudenți și cu vorbele voastre – în ceea ce privește modul în care Îl tratați pe Dumnezeu, cu cât sunteți mai precauți și mai prudenți, cu atât mai bine! Când nu înțelegi care este atitudinea lui Dumnezeu, abține-te să vorbești neglijent, nu fi neglijent

în faptele tale și nu aplica etichete la întâmplare. Chiar mai important, să nu tragi vreo concluzie arbitrară. În schimb, ar trebui să aștepți și să cauți; și aceste acțiuni sunt o manifestare a temerii de Dumnezeu și a feririi de rău. Mai presus de orice altceva, dacă reușești asta și, mai presus de orice, dacă ai această atitudine, atunci Dumnezeu nu te va învinovăți pentru prostia și ignoranța ta și pentru lipsa înțelegerii motivelor din spatele lucrurilor. Mai curând, datorită atitudinii tale de a te teme să nu-L jignești pe Dumnezeu, de a-I respecta intențiile și datorită bunăvoinței de a-L asculta, Dumnezeu Își va aminti de tine, te va călăuzi și te va lumina sau îți va tolera imaturitatea și ignoranța. În schimb, dacă atitudinea ta față de El e lipsită de respect – judecându-L pe Dumnezeu după bunul plac sau ghicind și definind în mod arbitrar ideile Lui – Dumnezeu te va condamna, te va disciplina și chiar te va pedepsi; ori s-ar putea să facă un comentariu în ceea ce te privește. Poate acest comentariu va implica finalul tău. De aceea, vreau să subliniez încă o dată: fiecare dintre voi ar trebui să fie precaut și prudent față de tot ceea ce vine de la Dumnezeu. Nu vorbiți cu neglijență și nu fiți neglijenți în faptele voastre. Înainte să spui ceva, ar trebui să te oprești și să gândești: oare această faptă a mea Îl va înfuria pe Dumnezeu? Făcând asta, Îl venerez pe Dumnezeu? Chiar și pentru chestiunile simple, ar trebui să încerci să găsești răspuns la aceste întrebări și să-ți petreci mai mult timp gândindu-te la ele. Dacă poți cu adevărat să practici conform acestor principii în toate privințele, în toate lucrurile, în fiecare moment, și adopți o astfel de atitudine mai ales când nu înțelegi ceva, atunci Dumnezeu te va călăuzi mereu și îți va oferi o cale pe care să o urmezi. Indiferent ce spectacol dau oamenii, Dumnezeu îi vede foarte clar și deschis, iar El îți va evalua precis și adecvat aceste manifestări. După ce ai fost supus ultimei încercări, Dumnezeu va lua întregul tău comportament și îl va rezuma complet pentru a-ți stabili finalul. Acest rezultat îi va convinge pe absolut

toți, dincolo de orice îndoială. Ceea ce aș vrea să vă spun este asta: fiecare faptă, fiecare acțiune și fiecare gând al vostru vă decid soarta.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 14)

Cine stabilește finalurile oamenilor?

Există o altă chestiune deosebit de importantă de discutat, iar aceasta este atitudinea voastră față de Dumnezeu. Această atitudine este extrem de importantă! Ea stabilește dacă, în cele din urmă, veți păși spre distrugere sau destinația frumoasă pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru voi. În Epoca Împărăției, Dumnezeu a lucrat deja mai mult de douăzeci de ani, iar, în decursul acestor două decenii, în sinea voastră, ați fost puțin nesiguri cu privire la realizările voastre. Dar, în inima Sa, Dumnezeu a făcut o consemnare reală și onestă pentru fiecare dintre voi. Din momentul în care fiecare persoană a început să-L urmeze și să-I asculte predicile, înțelegând treptat tot mai mult din adevăr, și până în momentul în care fiecare persoană a început să își îndeplinească îndatoririle, Dumnezeu a păstrat o consemnare a tuturor felurilor de realizări ale fiecărei persoane. Când își îndeplinesc îndatoririle și înfruntă tot felul de medii și încercări, care sunt atitudinile oamenilor? Cum se comportă? Cum se simt față de Dumnezeu în inimile lor?… Dumnezeu are un registru cu privire la toate acestea, o consemnare a tuturor acestor lucruri. Poate că, din punctul vostru de vedere, aceste chestiuni sunt derutante. Însă, din perspectiva lui Dumnezeu, toate sunt extrem de clare și nu există nici cea mai mică neglijență. Aceasta este o chestiune care implică finalul fiecărui om, destinul și perspectivele sale și, mai mult decât atât, aici Își consumă Dumnezeu toate eforturile migăloase; așadar, Dumnezeu nu ar îndrăzni niciodată să neglijeze câtuși de puțin acest lucru, și nici nu tolerează vreo neglijență. Dumnezeu consemnează această

istorie a omenirii, notând întregul parcurs al oamenilor care-L urmează pe Dumnezeu, de la început și până la sfârșit. Atitudinea ta față de El din această perioadă ți-a stabilit soarta. Nu e adevărat acest lucru? Acum, credeți că Dumnezeu este drept? Sunt potrivite acțiunile Lui? Mai aveți și alte închipuiri despre Dumnezeu în mințile voastre? (Nu.) Atunci, ați spune că Dumnezeu trebuie să stabilească finalurile oamenilor sau că ei ar trebui s-o facă? (Dumnezeu trebuie să le stabilească.) Cine le stabilește? (Dumnezeu.) Nu sunteți siguri, nu-i așa? Frați și surori din Hong Kong, exprimați-vă părerea – cine le stabilește? (Oamenii le stabilesc singuri.) Oamenii singuri le stabilesc? Atunci, nu ar însemna că finalurile oamenilor nu au nimic de-a face cu Dumnezeu? Frați și surori din Coreea de Sud, exprimați-vă părerea. (Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor în funcție de acțiunile, faptele lor și potrivit căii pe care se află.) Acesta e un răspuns foarte obiectiv. Există aici un fapt cert despre care trebuie să vă informez: pe parcursul lucrării de mântuire a lui Dumnezeu, El a stabilit un standard pentru oameni. Acest standard este că oamenii trebuie să asculte cuvântul lui Dumnezeu și să meargă pe calea Lui. Tocmai acest standard e folosit pentru a evalua finalurile oamenilor. Dacă practici conform acestui standard al lui Dumnezeu, atunci poți obține un final bun; dacă nu, atunci nu poți obține un final bun. Așadar, cine ai spune că stabilește acest final? Nu doar Dumnezeu e Cel care îl stabilește, ci, mai degrabă, acesta e stabilit de Dumnezeu împreună cu oamenii. Este acest lucru corect? (Da.) De ce? Pentru că Dumnezeu e Cel care vrea să Se implice activ în lucrarea de mântuire a omenirii și să-i pregătească o destinație; oamenii sunt obiectele lucrării lui Dumnezeu, iar acest sfârșit, această destinație este ceea ce Dumnezeu pregătește pentru ei. Dacă nu ar exista obiecte asupra cărora să lucreze, atunci nu ar fi nevoit să facă această lucrare; dacă El nu ar face această lucrare, atunci oamenii nu ar avea o șansă de a dobândi mântuirea.

Oamenii sunt cei care trebuie să fie mântuiți și, cu toate că faptul de a fi mântuiți e partea pasivă a acestui proces, atitudinea celor care joacă acest rol stabilește dacă Dumnezeu va avea sau nu succes în lucrarea Lui de a mântui omenirea. Dacă nu ar fi călăuzirea pe care ți-o oferă Dumnezeu, nu I-ai cunoaște standardul și nici nu ai avea un obiectiv. Dacă ai acest standard, acest obiectiv, dar tot nu cooperezi, nu-l pui în practică sau nu plătești prețul, atunci nu vei obține acest final. Din acest motiv, spun că finalul unui om nu poate fi separat de Dumnezeu și că, de asemenea, nu poate fi separat de persoană. Așadar, acum știți cine stabilește finalurile oamenilor.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 15)

Oamenii au tendința de a-L defini pe Dumnezeu în funcție de experiență (fragment selectat)

Când subiectul părtășiei noastre a fost cunoașterea lui Dumnezeu, ați observat ceva? Ați observat că, în prezent, atitudinea Lui a suferit o schimbare? Este imuabilă atitudinea Lui față de oameni? Va răbda El mereu așa, acordându-le oamenilor toată dragostea și mila Lui la nesfârșit? Această chestiune implică și esența lui Dumnezeu. […] Odată ce oamenii știu că Dumnezeu iubește omenirea, ei Îl definesc drept simbol al iubirii: cred că indiferent ce fac oamenii, indiferent cum se comportă, indiferent cum Îl tratează pe Dumnezeu și indiferent cât de neascultători ar putea fi, nimic din toate acestea nu contează cu adevărat pentru că Dumnezeu are iubire, iar iubirea Lui este nelimitată și nemăsurată; Dumnezeu are iubire, așa că poate fi tolerant față de oameni; Dumnezeu are iubire, așa că poate fi milos față de oameni, milos față de imaturitatea lor, milos față de ignoranța lor și milos față de neascultarea lor. Chiar așa e oare? Unii oameni, după ce

au experimentat o dată sau chiar de câteva ori răbdarea lui Dumnezeu, vor trata aceste experiențe drept capitale în propria înțelegere a lui Dumnezeu, crezând că El va fi veșnic răbdător și milos față de ei, iar apoi, pe parcursul vieții lor, iau această răbdare a lui Dumnezeu și o consideră drept standardul conform căruia îi tratează Dumnezeu. Mai există și aceia care, după ce au experimentat o dată toleranța lui Dumnezeu, Îl vor defini veșnic pe Dumnezeu drept tolerant – și, în mințile lor, această toleranță este nedefinită, necondiționată și chiar total neprincipială. Sunt corecte asemenea credințe? De fiecare dată când se discută chestiuni legate de esența lui Dumnezeu sau de firea Lui, păreți uluiți. Faptul că vă văd așa Mă neliniștește foarte mult. Ați auzit multe adevăruri cu privire la esența lui Dumnezeu; ați ascultat și multe discuții despre firea Lui. Totuși, în mințile voastre, aceste chestiuni și adevărul acestor aspecte sunt doar amintiri bazate pe teorie și cuvinte scrise; în viețile voastre de zi cu zi, niciunul dintre voi nu e capabil să experimenteze sau să vadă firea lui Dumnezeu în așa cum e cu adevărat. Astfel, toți sunteți zăpăciți în credințele voastre; toți credeți orbește, până în punctul în care aveți o atitudine ireverențioasă față de Dumnezeu și chiar Îl dați la o parte. La ce duce faptul că aveți o astfel de atitudine față de Dumnezeu? Face ca voi să trageți mereu concluzii despre Dumnezeu. Odată ce dobândiți un strop de cunoaștere, vă simțiți apoi foarte satisfăcuți, de parcă L-ați fi obținut pe Dumnezeu în totalitatea Lui. După aceea, deduceți că așa e Dumnezeu și nu-L lăsați să se miște liber. Mai mult, ori de câte ori Dumnezeu face un lucru nou, pur și simplu refuzați să recunoașteți că El este Dumnezeu. Într-o zi, când Dumnezeu va spune: „Nu mai iubesc omenirea; nu voi mai fi milos față de oameni; nu-i mai tolerez pe oameni și nu mai am răbdare cu ei; sunt plin de scârbă și de antipatie extremă față de ei”, asemenea afirmații vor provoca un conflict în adâncul inimilor oamenilor. Unii dintre ei vor spune chiar: „Tu nu mai ești

Dumnezeul meu; nu mai ești Dumnezeul pe care vreau să-L urmez. Dacă aceasta este ceea ce spui, atunci nu mai ești apt să fii Dumnezeul meu și nu mai sunt nevoit să continui să Te urmez. Dacă nu vrei să-mi mai oferi milă, iubire și toleranță, atunci nu Te voi mai urma. Dacă ești tolerant cu mine la nesfârșit, dacă ești mereu răbdător cu mine și îmi permiți să văd că Tu ești iubire, că Tu ești răbdare și că Tu ești toleranță, doar atunci Te pot urma și doar atunci voi avea încrederea de a Te urma până la capăt. De vreme ce am răbdarea și mila Ta, neascultarea mea și fărădelegile mele pot fi iertate și scuzate la nesfârșit, iar eu pot păcătui oricând și oriunde, mărturisi și fi iertat oricând și oriunde și Te pot mânia oricând și oriunde. Nu ar trebui să ai nicio părere despre mine sau să tragi vreo concluzie în ceea ce mă privește”. Deși s-ar putea ca niciunul dintre voi să nu se gândească la o astfel de chestiune atât de subiectiv și conștient, ori de câte ori Îl consideri pe Dumnezeu a fi o unealtă folosită ca să fii iertat de păcate sau un obiect folosit pentru a obține o destinație frumoasă, pe nesimțite, deja L-ai poziționat pe Dumnezeul Cel viu în opoziție față de tine, ca dușman al tău. Asta văd Eu. S-ar putea să spui în continuare lucruri precum: „Eu cred în Dumnezeu”, „Caut adevărul”, „Vreau să-mi schimb firea”, „Vreau să mă eliberez de influența întunericului”; „Vreau să-L mulțumesc pe Dumnezeu”; „Vreau să mă supun lui Dumnezeu”, „Vreau să fiu credincios față de Dumnezeu și să-mi fac datoria bine”, și așa mai departe. Totuși, oricât de plăcut ar suna vorbele tale, oricât de multă teorie ai ști și oricât de impunătoare sau demnă ar fi acea teorie, esența chestiunii este că, acum, mulți dintre voi ați învățat deja cum să folosiți regulamentele, doctrinele și teoriile pe care vi le-ați însușit pentru a trage concluzii despre Dumnezeu, plasându-L, astfel, în mod firesc, în opoziție față de voi înșivă. Deși poate ți-ai însușit slovele și doctrinele, nu ai intrat cu adevărat în realitatea

adevărului, așa că îți e foarte greu să te apropii de Dumnezeu, să-L cunoști și să-L înțelegi. Acest lucru e foarte regretabil!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 16)

Atitudinea lui Dumnezeu față de cei care fug în timpul lucrării Lui

Oameni ca aceștia sunt peste tot: după ce au fost siguri cu privire la calea lui Dumnezeu, din diverse motive pornesc în tăcere, fără a-și lua la revedere, pentru a pleca și a face orice poftesc inimile lor. Deocamdată, nu vom discuta despre motivele pentru care pleacă acești oameni; mai întâi, vom vedea care este atitudinea lui Dumnezeu față de acest fel de om. Este foarte clar. Din clipa în care acești oameni pleacă, în ochii lui Dumnezeu, amploarea credinței lor dispare. Nu omul în sine i-a pus capăt, ci Dumnezeu. Faptul că acest om L-a părăsit pe Dumnezeu înseamnă că L-a respins deja, că nu-L mai vrea și că nu mai acceptă mântuirea lui Dumnezeu. De vreme ce asemenea oameni nu-L vor pe Dumnezeu, Îi mai poate El dori în continuare? Mai mult, când asemenea oameni au acest fel de atitudine, această opinie, și s-au hotărât să-L părăsească pe Dumnezeu, au provocat deja firea lui Dumnezeu. Asta se întâmplă în ciuda faptului că s-ar putea să nu fi izbucnit de furie și să-L fi blestemat pe Dumnezeu, în ciuda faptului că s-ar putea să nu fi adoptat niciun comportament ticălos sau excesiv și a faptului că acești oameni gândesc: „Dacă va veni o zi când mă voi fi săturat de distracție în exterior sau când voi mai avea nevoie de Dumnezeu pentru ceva, mă voi întoarce. Sau, dacă Dumnezeu mă cheamă, mă voi întoarce" sau spun: „Când voi fi rănit în exterior sau când voi vedea că lumea de afară este prea întunecată și prea haină și nu voi mai vrea să mă las dus de val, mă voi întoarce la Dumnezeu". Deși acești oameni au calculat în mintea lor când exact se vor întoarce și deși au încercat să lase

ușa deschisă pentru întoarcerea lor, nu-și dau seama că, indiferent ce cred sau cum plănuiesc, toate acestea nu sunt decât dorințe deșarte. Cea mai mare greșeală a lor este că este că nu înțeleg cum Îl face să se simtă pe Dumnezeu dorința lor de a pleca. Din clipa în care au hotărât să-L părăsească pe Dumnezeu, El îi abandonează întru totul; până atunci, în inima Sa, El deja a stabilit finalul unei asemenea persoane. Ce final e acesta? Că acest om este unul dintre șoareci și, astfel, va pieri odată cu ei. Așadar, oamenii văd adesea acest fel de situație: cineva Îl abandonează pe Dumnezeu, dar apoi nu primește o pedeapsă. Dumnezeu acționează potrivit propriilor principii; unele lucruri pot fi văzute, în timp ce altele sunt încheiate doar în inima lui Dumnezeu, așa că oamenii nu pot vedea rezultatele. Partea vizibilă pentru oameni nu e neapărat partea adevărată a lucrurilor, dar cealaltă parte – partea pe care nu o vezi – include, într-adevăr, adevăratele gânduri și concluziile sincere ale lui Dumnezeu.

Oamenii care fug în timpul lucrării lui Dumnezeu sunt aceia care abandonează adevărata cale

De ce dă Dumnezeu o pedeapsă atât de gravă oamenilor care fug în timpul lucrării Sale? De ce este atât de mânios pe ei? Întâi de toate, știm că firea lui Dumnezeu este măreție și mânie; El nu este o oaie care să fie măcelărită de oricine, cu atât mai puțin o marionetă care să fie controlată de oameni oricum vor ei. De asemenea, nu e nici o mână de aer gol care să primească ordine. Dacă tu crezi într-adevăr că Dumnezeu există, ar trebui să ai o inimă care se teme de Dumnezeu și ar trebui să știi că esența Lui nu trebuie să fie mâniată. Această mânie poate fi pricinuită de un cuvânt, de un gând; de un tip de comportament ticălos sau poate chiar de o formă de comportament moderat sau de unul acceptabil în ochii și etica oamenilor; sau poate că e pricinuită de o doctrină, de o teorie. Totuși, odată ce L-ai mâniat pe Dumnezeu, șansa ta e pierdută, iar ultimele tale zile au sosit.

Acesta este un lucru îngrozitor! Dacă nu înțelegi că Dumnezeu nu trebuie să fie ofensat, atunci poate că nu te temi de El și poate că-L ofensezi în mod repetat. Dacă nu știi cum să te temi de Dumnezeu, atunci ești incapabil să te temi de Dumnezeu și nu vei ști cum să calci pe calea ce duce spre Dumnezeu – temându-te de Dumnezeu și ferindu-te de rău. Odată ce ajungi să înțelegi și ești conștient că Dumnezeu nu trebuie ofensat, vei ști ce înseamnă a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău.

A merge pe calea temerii de Dumnezeu și a feririi de rău nu se referă neapărat la cât adevăr știi, câte încercări ai experimentat sau cât de mult ai fost disciplinat. Mai degrabă, depinde de tipul de atitudine pe care o ai față de Dumnezeu în inima ta și ce esență exprimi. Esențele oamenilor și atitudinile lor subiective – acestea sunt foarte importante, cruciale. Cât despre aceia care au renunțat la Dumnezeu și L-au părăsit, atitudinile lor disprețuitoare față de Dumnezeu și inimile lor care disprețuiesc adevărul au provocat deja firea lui Dumnezeu, așadar, în ceea ce-L privește, ei nu vor fi iertați niciodată. Ei au știut despre existența lui Dumnezeu, au fost informați că El a sosit deja și chiar au experimentat noua lucrare a lui Dumnezeu. Plecarea lor nu a fost rezultatul amăgirii sau confuziei lor, cu atât mai puțin, nu se poate spune că au fost forțați să plece. Mai degrabă, au ales în mod conștient și cu mintea limpede să-L părăsească pe Dumnezeu. Plecarea lor nu a însemnat că s-au rătăcit, și nici nu au fost izgoniți. Prin urmare, în ochii lui Dumnezeu, ei nu sunt miei care s-au depărtat de turmă, cu atât mai puțin fii rătăcitori care s-au pierdut. Au plecat fără teamă de urmări – iar un astfel de caz, o astfel de situație provoacă firea lui Dumnezeu și această provocare Îl face să le ofere finaluri lipsite de speranță. Nu e înfricoșător un final de acest fel? Așadar, dacă oamenii nu-L cunosc pe Dumnezeu, Îl pot ofensa. Aceasta nu e o chestiune neînsemnată! Dacă oamenii nu iau în serios atitudinea lui Dumnezeu și continuă să creadă că El abia așteaptă

întoarcerea lor – pentru că sunt unii dintre mieii Lui rătăciți și El încă așteaptă ca ei să se răzgândească – atunci nu sunt atât de departe de zilele pedepsei lor. Dumnezeu nu doar va refuza să-i accepte – având în vedere că aceasta este a doua oară când Îi provoacă firea lui Dumnezeu, chestiunea e cu atât mai înfiorătoare! Atitudinile ireverențioase ale acestor oameni au încălcat deja decretele administrative ale lui Dumnezeu. Îi va mai accepta El? În inima Lui, principiile lui Dumnezeu cu privire la această chestiune sunt că, dacă un om a dobândit siguranța în legătură cu adevărata cale și totuși poate să-L respingă pe Dumnezeu în mod conștient și cu mintea limpede și să se îndepărteze de El, atunci Dumnezeu va bloca drumul unei astfel de persoane spre mântuire și, pentru acest individ, poarta Împărăției va fi închisă de acum înainte. Când acest om va veni să bată la poartă încă o dată, Dumnezeu nu va deschide; acest om va fi exclus pe vecie. Poate că unii dintre voi au citit povestea lui Moise din Biblie. După ce Moise a fost uns de Dumnezeu, cei 250 de conducători și-au manifestat neascultarea față de Moise din cauza acțiunilor lui și din diverse alte motive. Cui au refuzat să se supună? Nu lui Moise. Au refuzat să se supună rânduielilor lui Dumnezeu; au refuzat să se supună lucrării lui Dumnezeu în această privință. Au spus următoarele: „Luați prea mult asupra voastră, văzând că toată adunarea – fiecare dintre ei – este sfântă, iar Iahve este printre ei”. Sunt aceste cuvinte și rânduri foarte grave din punct de vedere uman? Nu sunt grave. Cel puțin, sensul literal al acestor cuvinte nu e grav. Din punct de vedere juridic, ele nu încalcă nicio lege pentru că, la prima vedere, nu e un limbaj sau un vocabular ostil, și cu atât mai puțin nu are vreo conotație blasfematoare. Acestea sunt doar propoziții banale, nimic mai mult. Totuși, de ce aceste cuvinte pot declanșa o astfel de furie din partea lui Dumnezeu? Pentru că nu au fost adresate oamenilor, ci lui Dumnezeu. Atitudinea și firea exprimată de ele sunt tocmai ceea ce provoacă firea lui Dumnezeu și

ofensează firea lui Dumnezeu care nu trebuie ofensată. Cu toții știm care a fost finalul acelor lideri, în cele din urmă. În privința oamenilor care L-au abandonat pe Dumnezeu, care este punctul lor de vedere? Care e atitudinea lor? Și de ce punctul lor de vedere și atitudinea lor Îl fac pe Dumnezeu să-i trateze astfel? Motivul este că, deși ei știu clar că El este Dumnezeu, aleg să-L trădeze și de aceea sunt privați de șansele lor la mântuire. După cum e scris în Biblie: „Dacă noi păcătuim în mod intenționat, după ce ni s-a făcut cunoscut adevărul, nu mai este nici o jertfă pentru păcat” (Evrei 10:26). Acum înțelegeți clar această chestiune?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 17)

Sorțile oamenilor sunt hotărâte de atitudinile lor față de Dumnezeu

Dumnezeu este un Dumnezeu viu și, la fel cum oamenii se comportă diferit în diverse situații, atitudinea Lui față de aceste comportamente este diferită pentru că El nu e nici marionetă, nici o mână de aer gol. A ajunge să cunoști atitudinea lui Dumnezeu este un scop nobil pentru omenire. Oamenii ar trebui să învețe cum, cunoscând atitudinea lui Dumnezeu, pot, puțin câte puțin, să cunoască firea lui Dumnezeu și să ajungă să-I înțeleagă inima. Când ajungi treptat să înțelegi inima lui Dumnezeu, nu vei considera că a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău sunt lucruri greu de îndeplinit. Mai mult, când Îl înțelegi pe Dumnezeu, va fi mai puțin probabil să tragi concluzii despre El. Odată ce încetezi să tragi concluzii despre Dumnezeu, va fi mai puțin probabil să-L ofensezi și, fără să-ți dai seama, Dumnezeu te va călăuzi către a-L cunoaște; asta îți va umple inima de venerație pentru El. Vei înceta apoi să-L mai definești pe Dumnezeu cu ajutorul doctrinelor, slovelor și teoriilor pe care ți le-ai însușit. În schimb, căutând mereu

intențiile lui Dumnezeu în toate lucrurile, fără să-ți dai seama, vei deveni o persoană pe placul lui Dumnezeu.

Lucrarea lui Dumnezeu este nevăzută și de neatins de oameni, dar, în ceea ce-L privește, acțiunile fiecărui om în parte – laolaltă cu atitudinea lor față de El – nu sunt doar palpabile pentru Dumnezeu, ci și vizibile. Aceasta e ceva ce toată lumea ar trebui să recunoască și să înțeleagă foarte clar. Poate că te întrebi mereu: „Știe Dumnezeu ce fac aici? Știe El la ce mă gândesc acum? Poate că știe și poate că nu”. Dacă adopți acest fel de punct de vedere, urmându-L pe Dumnezeu și crezând în El, dar îndoindu-te de lucrarea și existența Lui, atunci, mai devreme sau mai târziu, va veni o zi când vei trezi mânia Lui, pentru că deja te clatini pe marginea unei prăpăstii periculoase. Am văzut oameni care au crezut în Dumnezeu mulți ani, dar care tot n-au câștigat realitatea adevărului, și care cu atât mai puțin au înțeles voia lui Dumnezeu. În ceea ce privește viețile și staturile acestor oameni nu există niciun progres, ei aderând doar la cele mai superficiale doctrine. Asta pentru că acești oameni nu au luat niciodată cuvântul lui Dumnezeu drept viața însăși și niciodată nu au întâmpinat și acceptat existența Lui. Crezi că Dumnezeu e plin de bucurie după ce vede astfel de oameni? Îl mângâie ei? Astfel, modul în care cred oamenii în Dumnezeu e cel care le hotărăște soarta. În ceea ce privește modul în care oamenii Îl caută sau Îl abordează pe Dumnezeu, atitudinile oamenilor sunt lucrul cel mai important. Nu-L neglija pe Dumnezeu ca și cum ar fi o mână de aer gol care-ți plutește pe la ceafă; gândește-te mereu la Dumnezeul în care crezi ca la un Dumnezeu viu, un Dumnezeu real. El nu Se află acolo, sus, în al treilea Cer, neavând nimic de făcut. Mai degrabă, El Se uită mereu în inima fiecăruia, observând ce pui la cale, urmărindu-ți fiecare cuvințel și fiecare mică faptă, cum te comporți și văzând care este atitudinea ta față de El. Indiferent dacă ești dispus sau nu să te încredințezi lui Dumnezeu, întregul

tău comportament, ideile și gândurile tale cele mai intime sunt dezvăluite înaintea lui Dumnezeu și cercetate de El. Datorită comportamentului tău, datorită faptelor tale și a atitudinii tale față de El, părerea și atitudinea lui Dumnezeu despre tine se schimbă în mod constant. Aș vrea să ofer niște sfaturi unora: nu vă lăsați ca niște prunci în mâinile lui Dumnezeu, ca și cum El ar trebui să vă adore, ca și cum El nu ar putea niciodată să vă părăsească și ca și cum atitudinea Lui față de voi ar fi fixă și nu s-ar putea schimba niciodată și vă sfătuiesc să nu mai visați! Dumnezeu e drept în felul în care tratează pe fiecare om în parte și cinstit în abordarea lucrării de cucerire și mântuire a oamenilor. Aceasta este gestionarea Lui. El tratează fiecare om în mod serios, și nu ca pe un animal de companie cu care să Se joace. Iubirea lui Dumnezeu pentru oameni nu este una care răsfață sau răzgâie, și nici mila și toleranța Lui față de omenire nu sunt indulgente sau neatente. Dimpotrivă, iubirea lui Dumnezeu pentru oameni implică prețuirea, compătimirea și respectarea vieții; mila și toleranța Lui transmit așteptările Lui de la ei și sunt ceea ce îi trebuie omenirii pentru a supraviețui. Dumnezeu este viu și există efectiv; atitudinea Lui față de omenire este principială, deloc un set de reguli dogmatice, și se poate schimba. Planurile Lui pentru omenire se schimbă treptat și se transformă cu timpul, în funcție de împrejurările care apar și odată cu atitudinea fiecărui om în parte. Așadar, în inima ta ar trebui să știi cu o claritate deplină că esența lui Dumnezeu este imuabilă și că firea Lui se va manifesta în momente și contexte diferite. S-ar putea să nu crezi că aceasta este o chestiune serioasă și să folosești propriile noțiuni pentru a-ți imagina cum ar trebui să facă Dumnezeu lucrurile. Totuși, există momente în care adevărat e tocmai opusul punctului tău de vedere și, folosind propriile noțiuni pentru a încerca să-L măsori pe Dumnezeu, L-ai mâniat deja. Aceasta pentru că Dumnezeu nu acționează așa cum crezi tu că o face și nici nu va trata

această chestiune așa cum spui tu că o va face. Așadar, îți amintesc să fii atent și prudent în abordarea ta față de tot ceea ce te înconjoară și să înveți cum să urmezi principiul de a merge pe calea lui Dumnezeu în toate lucrurile, și anume să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău. Trebuie să dezvolți o înțelegere cu privire la chestiunile ce țin de voia și atitudinea lui Dumnezeu, trebuie să găsești oameni luminați care să-ți comunice aceste chestiuni și să cauți cinstit. Să nu-L vezi pe Dumnezeul credinței tale drept o marionetă – judecându-L după bunul plac, ajungând la concluzii arbitrare în ceea ce-L privește și netratându-L cu respectul pe care El îl merită. În timp ce Dumnezeu îți aduce mântuirea și îți stabilește finalul, s-ar putea să îți acorde milă sau toleranță sau judecată și mustrare, dar, în orice caz, atitudinea Lui față de tine nu e fixă. Aceasta depinde de atitudinea ta față de Dumnezeu, cât și de cum Îl înțelegi. Nu permite ca un aspect trecător al cunoașterii sau al felului în care Îl înțelegi pe Dumnezeu să-L definească pentru totdeauna. Nu crede într-un Dumnezeu mort; crede în Cel viu. Ține minte asta! Deși am discutat despre câteva fapte reale aici – fapte reale pe care trebuia să le auziți – în lumina stării și staturii voastre actuale, deocamdată nu voi avea cerințe mai mari de la voi, ca să nu vă răpesc entuziasmul. Procedând astfel, inimile vi s-ar putea umple cu prea multă tristețe și v-ar face să simțiți prea multă dezamăgire față de Dumnezeu. În schimb, sper să puteți folosi iubirea de Dumnezeu pe care o aveți inimile voastre și să manifestați o atitudine respectuoasă față de Dumnezeu când mergeți pe cărarea care se află înainte. Nu zăpăci această chestiune cu privire la cum să crezi în Dumnezeu; tratează-o ca pe una dintre cele mai importante probleme care există. Așaz-o în inima ta, pune-o în practică și leag-o de viața reală – nu o susține doar de fațadă – căci aceasta e o chestiune de viață și de moarte și este una care îți va hotărî destinul. Nu o trata ca pe o glumă, ca pe un joacă de copii! După ce am împărtășit aceste

cuvinte cu voi azi, Mă întreb cât de multă înțelegere au cules mințile voastre. Aveți întrebări pe care doriți să le adresați cu privire la ceea ce am spus aici azi?

Deși aceste subiecte sunt puțin noi și puțin îndepărtate de vederile voastre, de îndeletnicirile voastre obișnuite și de lucrurile cărora aveți tendința să le acordați atenție, cred că, odată ce ați avut părtășie despre ele o perioadă, veți dezvolta o înțelegere comună a tot ceea ce am spus aici. Toate aceste subiecte sunt noi și unele pe care nu le-ați luat în calcul înainte, deci sper că nu vă vor îngreuna și mai mult povara în vreun fel. Nu spun aceste cuvinte azi pentru a vă înspăimânta și nici nu le utilizez ca pe o modalitate de a vă trata; mai degrabă, scopul Meu este să vă ajut să înțelegeți realitățile ce țin de adevăr. Pentru că între omenire și Dumnezeu există o prăpastie, deși oamenii cred în Dumnezeu, nu L-au înțeles niciodată și nu I-au cunoscut atitudinea. De asemenea, oamenii nu au fost niciodată foarte entuziasmați în preocuparea lor față de atitudinea lui Dumnezeu. Mai degrabă, au crezut și au acționat orbește și au fost nepăsători în a-L cunoaște și înțelege pe Dumnezeu. Așadar, Mă simt obligat să vă lămuresc în privința acestor chestiuni și să vă ajut să înțelegeți ce fel de Dumnezeu e acest Dumnezeu în care credeți voi, cât și ce gândește El, care e atitudinea Lui în tratarea diverselor tipuri de oameni, cât de departe sunteți de îndeplinirea cerințelor Lui și cât de mare este discrepanța între acțiunile voastre și standardul pe care îl pretinde El. Scopul informării voastre despre aceste lucruri este de a vă da un etalon cu care să vă comparați și ca să știți la ce fel de roade v-a dus drumul pe care sunteți, ce nu ați obținut pe acest drum și în ce zone, pur și simplu, nu v-ați implicat. Când comunicați între voi, de obicei discutați despre câteva subiecte uzuale al căror orizont e îngust și al căror conținut este superficial. Există o distanță, o discrepanță între ceea ce discutați voi și intențiile lui Dumnezeu, precum și între

discuțiile voastre și amploarea și standardul cerințelor lui Dumnezeu. Procedând astfel de-a lungul timpului, vă veți abate tot mai mult de la calea lui Dumnezeu. Voi doar luați cuvântările actuale ale lui Dumnezeu și le transformați în lucruri la care vă închinați și le vedeți drept ritualuri și reguli. Doar asta faceți! De fapt, Dumnezeu pur și simplu nu are loc în inimile voastre și El nu v-a obținut niciodată inimile cu adevărat. Unii oameni cred că a-L cunoaște pe Dumnezeu este foarte dificil și acesta e adevărul. Este dificil. Dacă oamenii sunt obligați să-și îndeplinească datoria și să facă lucrurile la suprafață și să muncească din greu, atunci vor considera că a crede în Dumnezeu este foarte ușor, pentru că toate acele lucruri se încadrează în sfera abilităților umane. Totuși, în clipa în care subiectul se mută spre intențiile lui Dumnezeu și atitudinea Lui față de omenire, atunci lucrurile devin într-adevăr un pic mai dificile din punctul tuturor de vedere. Se întâmplă astfel deoarece aceasta implică înțelegerea adevărului de către oameni și intrarea lor în realitate, așadar, desigur că va exista un grad de dificultate! Cu toate acestea, după ce treci de prima ușă și dobândești intrarea, lucrurile devin treptat mai ușoare.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 18)

Punctul de plecare pentru a te teme de Dumnezeu este să-L tratezi ca pe Dumnezeu

Nu cu mult timp în urmă, cineva a ridicat o întrebare: cum se face că, deși știm mai multe despre Dumnezeu decât știa Iov, tot nu putem să-L venerăm? Am atins această chestiune puțin mai devreme. Chiar am discutat esența acestei întrebări și înainte, și anume că, deși Iov nu-L cunoștea pe Dumnezeu atunci, tot L-a tratat ca pe Dumnezeu și L-a privit ca pe Stăpânul tuturor lucrurilor din ceruri și de pe pământ. Iov nu L-a considerat pe

Dumnezeu ca fiind un duşman; mai degrabă, I s-a închinat Lui, în calitate de Creator al tuturor lucrurilor. De ce oamenii din zilele noastre se împotrivesc atât de mult lui Dumnezeu? De ce nu pot să-L venereze pe Dumnezeu? Un motiv este faptul că au fost profund corupți de Satana și, cu o natură satanică atât de profund întipărită, ei au devenit dușmani ai lui Dumnezeu. Astfel, deși ei cred în Dumnezeu și Îl recunosc, sunt în continuare capabili să se împotrivească lui Dumnezeu și să se pună în opoziție față de El. Acest lucru e determinat de natura umană. Celălalt motiv este că, în ciuda credinței lor în Dumnezeu, oamenii pur și simplu nu-L tratează ca pe Dumnezeu. În schimb, Îl consideră ca fiind ostil omului, privindu-L ca pe dușmanul lor, și simt că sunt ireconciliabili cu Dumnezeu. Atât de simplu este. Oare această chestiune nu s-a discutat la întrunirea noastră anterioară? Gândește-te la asta: nu acesta e motivul? S-ar putea să știi câte ceva despre Dumnezeu, dar ce anume implică această cunoaștere? Nu despre asta vorbește toată lumea? Nu e ceea ce ți-a spus Dumnezeu? Doar aspectele teoretice și doctrinare ale acesteia îți sunt cunoscute, însă ai apreciat vreodată adevăratul chip al lui Dumnezeu? Ai cunoaștere subiectivă? Ai cunoștințe practice și experiență? Dacă Dumnezeu nu ți-ar fi spus, ai fi știut? Cunoașterea ta teoretică nu reprezintă cunoașterea reală. Pe scurt, indiferent cât de mult știi sau cum ai ajuns să știi, până să atingi o înțelegere reală a lui Dumnezeu, El va fi dușmanul tău și, înainte ca tu să-L tratezi într-adevăr pe Dumnezeu ca Dumnezeu, El ți Se va opune, căci tu ești o întruchipare a Satanei.

Când ești împreună cu Hristos, poate că reușești să-I servești trei mese pe zi sau să-I servești ceaiul și să-I satisfaci nevoile vieții Lui; va părea că-L vei fi tratat pe Hristos ca pe Dumnezeu. Ori de câte ori se întâmplă ceva, punctele de vedere ale oamenilor sunt întotdeauna contrare celui al lui Dumnezeu; oamenii nu reușesc niciodată să înțeleagă și să accepte punctul

de vedere al lui Dumnezeu. Deși oamenii s-ar putea înțelege cu Dumnezeu la suprafață, asta nu înseamnă că sunt compatibili cu El. De îndată ce se întâmplă ceva, adevărul neascultării omenirii iese la iveală, confirmând astfel ostilitatea care există între oameni și Dumnezeu. Această ostilitate nu se referă la faptul că Dumnezeu Se opune oamenilor sau că Dumnezeu vrea să fie ostil față de ei, și nici nu înseamnă că îi pune în opoziție cu El și îi tratează ca atare. Mai degrabă, este vorba despre această esență contrară lui Dumnezeu, care stă la pândă în voia subiectivă a omului și în subconștientul lor. Cum oamenii privesc tot ceea ce vine de la Dumnezeu ca subiecte ale cercetării lor, reacția lor față de ceea ce vine de la Dumnezeu și față de ceea ce Îl implică pe Dumnezeu este, înainte de toate, de a intui și de a se îndoi, iar apoi de a adopta repede o atitudine care intră în conflict cu Dumnezeu și I se împotrivește. Curând după aceea, sunt însoțiți de o stare negativă în disputele sau întrecerile cu Dumnezeu, ajungând atât de departe încât să se îndoiască dacă acest fel de Dumnezeu merită să fie urmat. Cu toate că raționalitatea le spune că nu ar trebui să acționeze în această manieră, tot vor alege să procedeze așa, în ciuda lor, astfel încât vor continua fără să ezite, până la capăt. De exemplu, care este prima reacție pe care o au unii oameni când aud zvonuri sau vorbe defăimătoare despre Dumnezeu? Prima lor reacție este să se întrebe dacă aceste zvonuri sunt adevărate sau nu și dacă există sau nu, după care adoptă atitudinea celor care așteaptă să vadă ce se întâmplă. Apoi încep să gândească: „Nu există nicio modalitate de a verifica asta. S-a întâmplat cu adevărat? E acest zvon adevărat sau nu?” Deși oamenii ca aceștia nu arată asta la suprafață, în inimile lor au început deja să se îndoiască și să-L nege pe Dumnezeu. Care este esența acestui tip de atitudine și a unui astfel de punct de vedere? Nu e aceasta trădare? Înainte ca ei să se confrunte cu această chestiune, nu poți vedea care sunt punctele de vedere ale acestor oameni; se pare că nu sunt în conflict cu

Dumnezeu și că nu-L văd ca pe un dușman. Totuși, de îndată ce se confruntă cu o problemă, iau imediat partea Satanei și se opun lui Dumnezeu. Ce sugerează asta? Asta sugerează că oamenii și Dumnezeu sunt potrivnici! Dumnezeu nu consideră că omenirea e dușmanul, ci însăși esența sa este ostilă față de Dumnezeu. Indiferent cât de mult timp L-a urmat cineva sau ce mare preț a plătit și indiferent cum Îl slăvește pe Dumnezeu, cât s-ar abține să nu I se împotrivească și indiferent cât de stăruitor se îndeamnă să-L iubească pe Dumnezeu, nu reușește niciodată să-L trateze pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu. Nu este acest lucru determinat de esența oamenilor? Dacă-L tratezi ca pe Dumnezeu și crezi cu sinceritate că El este Dumnezeu, mai poți avea îndoieli față de El? Mai poate inima ta să aibă semne de întrebare cu privire la El? Nu mai poate, nu-i așa? Tendințele acestei lumi sunt atât de rele și această rasă umană este atât de rea, de asemenea; așadar, cum să nu ai noțiuni cu privire la ele? Tu însuți ești atât de hain, așadar, cum să nu ai nicio noțiune despre asta? Și, cu toate acestea, doar câteva zvonuri și niște ponegriri pot genera astfel de noțiuni enorme despre Dumnezeu și pot duce la faptul că-ți imaginezi atât de multe lucruri, ceea ce arată cât de imatură e statura ta! Doar „bâzâitul” câtorva țânțari și al câtorva muște dezgustătoare – doar de atât e nevoie pentru a te înșela? Ce fel de om este acesta? Știi ce crede Dumnezeu despre asemenea oameni? Atitudinea lui Dumnezeu este, de fapt, foarte clară privind modul în care îi tratează. Tratamentul acordat de Dumnezeu acestor oameni este doar de a-i trata cu răceală – atitudinea Lui este aceea de a nu le da atenție și de a nu-i lua în serios pe acești oameni ignoranți. De ce? Pentru că, în inima Lui, Dumnezeu nu a planificat niciodată să-i obțină pe acei oameni care au jurat să fie ostili față de El până la capăt și care nu au plănuit niciodată să caute calea compatibilității cu El. Probabil că aceste cuvinte pe care le-am ar putea răni câțiva oameni. Ei bine, sunteți dispuși să Mă lăsați mereu să vă

rănesc așa? Indiferent dacă sunteți dispuși sau nu, tot ceea ce spun este adevărat! Dacă vă rănesc mereu și vă dezvălui cicatricele așa, va afecta acest lucru imaginea impunătoare a lui Dumnezeu pe care o adăpostiți în inimile voastre? (N-o va afecta.) Sunt de acord că n-o va afecta pentru că în inimile voastre pur și simplu nu există Dumnezeu. Dumnezeul impunător care sălășluiește în inimile voastre – cel pe care Îl apărați și protejați cu fermitate – pur și simplu nu este Dumnezeu. Mai degrabă, este o născocire a imaginației umane; pur și simplu, nu există. Așadar, e cu atât mai bine să dezvălui răspunsul acestei ghicitori; nu expune întreaga realitate? Dumnezeul real nu reprezintă ceea ce-și imaginează oamenii. Sper ca voi toți să acceptați această realitate și ca asta să vă ajute în a-L cunoaște pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 19)

Acei oameni care nu sunt recunoscuți de Dumnezeu

Există niște oameni a căror credință nu a fost niciodată recunoscută în inima lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu recunoaște că ei sunt adepții Lui, pentru că El nu le slăvește credințele. În cazul acestor oameni, indiferent câți ani L-au urmat pe Dumnezeu, ideile și părerile lor nu s-au schimbat niciodată; sunt precum necredincioșii, aderând la principiile și modalitățile de a face lucrurile ale necredincioșilor și la legile supraviețuirii și credinței acestora. Ei nu au acceptat niciodată cuvântul lui Dumnezeu drept viața lor, nu au considerat niciodată cuvântul lui Dumnezeu ca fiind adevărul, nu au intenționat niciodată să accepte mântuirea lui Dumnezeu și nu L-au recunoscut niciodată pe Dumnezeu ca Dumnezeul lor. Ei văd credința în Dumnezeu drept un fel de pasiune pentru amatori, tratându-L doar ca sprijin spiritual; ca atare, ei nu cred că merită să încerce să înțeleagă

firea sau esența lui Dumnezeu. Se poate spune că tot ceea ce corespunde Dumnezeului adevărat nu are nimic a face cu acești oameni; ei nu sunt interesați și nici nu se pot deranja să acorde atenție. Aceasta deoarece, adânc în inimile lor, există un glas puternic care le spune mereu: „Dumnezeu este invizibil, intangibil și nu există”. Ei cred că a încerca să-L înțeleagă pe acest tip de Dumnezeu nu ar merita osteneala și că a face asta ar însemna să se păcălească. Cred că dacă doar Îl recunosc pe Dumnezeu prin cuvinte, fără a lua nicio poziție reală și fără a se implica în acțiuni reale, sunt foarte isteți. Cum îi privește Dumnezeu pe asemenea oameni? Îi consideră drept necredincioși. Unii oameni întreabă: „Pot citi necredincioșii cuvintele lui Dumnezeu? Își pot îndeplini îndatoririle? Pot ei spune cuvintele «Voi trăi pentru Dumnezeu»?” Ceea ce adesea văd oamenii sunt manifestările de fațadă ale oamenilor; ei nu văd esența lor. Dar Dumnezeu nu Se uită la aceste manifestări superficiale; El vede doar esențele lor lăuntrice. Astfel, aceasta e atitudinea Lui față de acești oameni și definiția pe care le-o atribuie. Acești oameni spun: „De ce face Dumnezeu asta? De ce face Dumnezeu aia? Nu pot înțelege asta; nu pot înțelege aia; asta nu se conformează noțiunilor umane; trebuie să-mi explici asta…” Drept răspuns, Eu întreb: este într-adevăr necesar să-ți explic aceste chestiuni? Chiar au aceste chestiuni de-a face cu tine? Cine te crezi? De unde ai venit? Ești cu adevărat în măsură să dai aceste indicații lui Dumnezeu? Crezi în El? Îți recunoaște El credința? Întrucât credința ta nu are nimic de-a face cu Dumnezeu, ce te privesc pe tine faptele Lui? Nu știi ce loc ocupi în inima lui Dumnezeu, așadar, cum poți fi calificat să intri în dialog cu El?

Cuvinte de admonestare

Nu vă simțiți stânjeniți după ce ați auzit aceste remarci? Deși s-ar putea să nu fiți dispuși să ascultați aceste cuvinte sau să le acceptați, toate sunt realități. Deoarece această etapă a lucrării trebuie săvârșită de

Dumnezeu, dacă nu ești preocupat de intențiile Lui, nu-ți pasă de atitudinea Lui și nu-I înțelegi esența și firea, atunci, în cele din urmă, tu vei fi cel care va avea de pierdut. Nu dați vina pe cuvintele Mele pentru că vă e greu să le auziți și nu dați vina pe ele pentru că vă taie elanul. Eu spun adevărul; nu este intenția Mea să vă descurajez. Indiferent ce vă cer și indiferent cum vi se cere să o faceți, sper să mergeți pe cărarea corectă, să urmați calea lui Dumnezeu și să nu vă abateți niciodată de la calea corectă. Dacă nu acționezi conform cuvântului Său și nu urmezi calea Lui, atunci nu poate fi nicio îndoială că te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu și că te-ai îndepărtat de calea corectă. Astfel, consider că sunt câteva chestiuni pe care trebuie să vi le clarific și să vă fac să credeți fără echivoc, clar și fără umbră de tăgadă și să vă ajut să înțelegeți limpede atitudinea lui Dumnezeu, intențiile Lui, cum îi desăvârșește El pe oameni și maniera în care stabilește finalurile oamenilor. Dacă va veni o zi când vei fi incapabil să pornești pe această cale, atunci Eu nu am nicio responsabilitate, pentru că aceste cuvinte ți-au fost deja spuse foarte clar. Cât despre modul în care îți tratezi propriul final, aceasta e o chestiune care depinde în întregime de tine. Dumnezeu are atitudini diferite cu privire la finalurile diferitelor tipuri de oameni; El are propriile modalități de a-i cântări pe oameni, cât și propriul standard privind cerințele pe care le are de la ei. Standardul Lui de cântărire a finalurilor oamenilor este unul corect față de toată lumea – nu e nicio îndoială cu privire la asta! Așadar, temerile unora sunt de prisos. Vă simțiți ușurați acum?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 20)

De fapt, firea lui Dumnezeu este deschisă tuturor și nu este ascunsă, deoarece Dumnezeu nu a evitat niciodată cu bună știință vreo persoană și

nu a căutat niciodată cu bună știință să Se ascundă pentru a-i împiedica pe oameni să-L cunoască sau să-L înțeleagă. Firea lui Dumnezeu a fost întotdeauna aceea de a fi deschis și de a înfrunta fiecare persoană cu sinceritate. În gestionarea lui Dumnezeu, El Își face lucrarea, confruntându-Se cu toată lumea, iar lucrarea Sa este făcută asupra fiecăruia. Pe măsură ce Își face lucrarea, El Își dezvăluie în mod continuu firea și Își utilizează în mod continuu esența, ceea ce are și ce este, pentru a călăuzi și a aproviziona fiecare persoană în parte. În fiecare epocă și în fiecare etapă, indiferent dacă circumstanțele sunt bune sau rele, firea lui Dumnezeu este întotdeauna deschisă pentru fiecare om, iar posesiunile și ființa Sa sunt întotdeauna deschise fiecărui individ, la fel cum viața Sa este reprezentată constant și fără încetare de aprovizionarea și sprijinirea omenirii. În ciuda tuturor acestora, firea lui Dumnezeu rămâne ascunsă pentru unii. De ce? Deoarece, chiar dacă acești oameni trăiesc în cadrul lucrării lui Dumnezeu și Îl urmează, ei nu au căutat niciodată să-L înțeleagă și nici nu au vrut să ajungă să-L cunoască, cu atât mai puțin să se apropie de Dumnezeu. Pentru acești oameni, înțelegerea firii lui Dumnezeu prevestește că sfârșitul lor este aproape; înseamnă că urmează să fie judecați și condamnați de firea lui Dumnezeu. De aceea, ei nu au dorit niciodată să-L înțeleagă pe Dumnezeu sau firea Sa și nici n-au râvnit vreodată o înțelegere sau o cunoaștere mai profundă a voii Sale. Ei nu caută să priceapă voia lui Dumnezeu printr-o cooperare conștientă – ei doar se bucură întotdeauna de lucrurile pe care și le doresc și nu obosesc niciodată făcându-le; cred în Dumnezeul în care vor ei să creadă; cred în Dumnezeul care există doar în imaginațiile lor, în Dumnezeul care există doar în noțiunile lor; și cred într-un Dumnezeu care nu poate fi separat de ei în viețile lor cotidiene. Când vine vorba de adevăratul Dumnezeu Însuși, ei sunt complet indiferenți și n-au nicio dorință de a-L înțelege sau de a ține cont de El și chiar mai puțin dorința de

a se apropia de El. Ei doar folosesc cuvintele exprimate de Dumnezeu pentru a se împodobi, pentru a se împacheta. Pentru ei, acest lucru îi face deja credincioși de succes și oameni cu credință în Dumnezeu în sufletele lor. În inimile lor, ei sunt călăuziți de imaginațiile, noțiunile și chiar de definițiile lor personale în privința lui Dumnezeu. Adevăratul Dumnezeu Însuși, pe de altă parte, nu are absolut nimic de-a face cu ei. Pentru că, dacă L-ar înțelege pe adevăratul Dumnezeu Însuși, adevărata Lui fire și ceea ce Dumnezeu are și ceea ce este, asta ar însemna că acțiunile, credința și căutările lor ar fi condamnate. Acesta este motivul pentru care nu sunt dispuși să înțeleagă esența lui Dumnezeu și sunt potrivnici și nedoritori să caute sau să se roage în mod activ pentru a-L înțelege mai bine, a-I cunoaște voia mai bine și a-I înțelege firea mai bine. Ei ar prefera ca Dumnezeu să fie ceva inventat, ceva lipsit de valoare și nedeslușit. Ar prefera ca Dumnezeu să fie cineva exact cum și L-au imaginat ei, cineva care poate fi la cheremul lor, cu provizii inepuizabile și întotdeauna disponibil. Când vor să se bucure de harul lui Dumnezeu, ei Îi cer Lui să fie acel har. Când au nevoie de binecuvântarea Lui, Îi cer Lui să fie acea binecuvântare. Când se confruntă cu necazuri, Îi cer să îi încurajeze, să fie scutul din spatele lor. Cunoașterea acestor oameni cu privire la Dumnezeu se limitează la sfera harului și a binecuvântării. Înțelegerea lor cu privire la lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși este și ea limitată la închipuirile lor și reprezintă doar slove și doctrine. Dar există unii oameni care sunt dornici de a înțelege firea lui Dumnezeu, care doresc cu sinceritate să-L vadă pe Dumnezeu Însuși și să înțeleagă cu adevărat firea Lui și ceea ce El are și ce este. Acești oameni sunt în căutarea realității adevărului și a mântuirii de către Dumnezeu și caută să primească cucerirea, mântuirea și desăvârșirea Lui. Ei își folosesc inimile pentru a citi cuvântul lui Dumnezeu, pentru a aprecia fiecare situație și fiecare persoană, eveniment

și lucru pe care Dumnezeu le-a aranjat pentru ei și se roagă și caută cu sinceritate. Ce își doresc să cunoască cel mai mult este voia lui Dumnezeu și să înțeleagă în mod deosebit adevărata Lui fire și esență pentru a nu-L mai jigni pe Dumnezeu și pentru a putea vedea prin experiențele lor mai mult din frumusețea lui Dumnezeu și din latura Sa reală. De asemenea, acest lucru este pentru ca adevăratul Dumnezeu să existe în inimile lor și astfel încât Dumnezeu să aibă un loc în inimile lor, așa încât să nu mai trăiască prin închipuiri, noțiuni și ambiguitate. Pentru acești oameni, motivul pentru care au o dorință arzătoare de a înțelege firea și esența Lui este deoarece acestea sunt necesare omenirii dintr-un moment în altul pe parcursul experienței lor; firea și esența Lui sunt cele care furnizează viață de-a lungul existenței unei persoane. Odată ce vor înțelege firea lui Dumnezeu, ei vor putea să Îl venereze mai bine, să coopereze cu lucrarea Lui mai bine, să aibă mai multă considerație față de voia Lui și să își facă datoria pe cât pot ei de bine. Acestea sunt atitudinile față de firea lui Dumnezeu deținute de două tipuri de oameni. Primul tip sunt cei care nu vor să înțeleagă firea Lui. Deși spun că vor să înțeleagă firea lui Dumnezeu, să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu Însuși, să vadă ce are El și ce este și să aprecieze cu adevărat voia Lui, în adâncul lor, ei ar prefera ca Dumnezeu să nu existe. Asta din cauză că acest tip de oameni nu se supun lui Dumnezeu și I se opun în mod constant; ei luptă cu El în inimile lor pentru statut și deseori se îndoiesc sau chiar neagă existența lui Dumnezeu. Ei nu vor să lase firea lui Dumnezeu sau pe adevăratul Dumnezeu Însuși să le ocupe inimile. Ei vor doar să-și satisfacă propriile dorințe, închipuiri și ambiții. Așadar, acești oameni pot crede în Dumnezeu, Îl pot urma și pot, de asemenea, să renunțe la familiile și slujbele lor pentru El, dar ei nu se abțin de la apucăturile lor rele. Unii chiar fură sau risipesc jertfele sau Îl blestemă în secret pe Dumnezeu, în timp ce alții își pot folosi poziția pentru a

mărturisi în mod repetat despre ei înșiși, pentru a-și întări autoritatea și a concura cu Dumnezeu pentru oameni și pentru statut. Ei folosesc diverse metode și măsuri pentru a-i face pe oameni să-i venereze, încercând constant să-i cucerească și să-i controleze. Unii chiar îi induc în eroare pe oameni în mod intenționat, convingându-i că sunt Dumnezeu ca să poată fi tratați ca Dumnezeu. Ei nu ar spune niciodată cuiva că au fost corupți, că sunt și ei corupți și aroganți, să nu îi venereze și că, indiferent cât de mult bine fac, totul este datorită înălțării lui Dumnezeu și că fac ceea ce ar trebui să facă oricum. De ce nu spun aceste lucruri? Deoarece se tem profund că își vor pierde locul în inimile oamenilor. Acesta este motivul pentru care astfel de oameni nu Îl slăvesc niciodată pe Dumnezeu și nu sunt martori pentru Dumnezeu, căci nu au încercat niciodată să-L înțeleagă. Îl pot cunoaște pe Dumnezeu fără să-L înțeleagă? Imposibil! Astfel, în timp ce cuvintele din subiectul „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși” pot fi simple, înțelesul lor este diferit pentru fiecare persoană. Pentru cineva care nu se supune deseori lui Dumnezeu, care I se opune și este ostil față de Dumnezeu, cuvintele prevestesc condamnare; pe când cineva care caută realitatea adevărului și vine deseori înaintea lui Dumnezeu pentru a căuta voia Sa, se va simți, auzind aceste cuvinte, precum peștele în apă. Deci sunt aceia dintre voi care, atunci când aud vorbindu-se despre firea și lucrarea lui Dumnezeu, începe să îi ia durerea de cap, inimile lor devin pline de împotrivire și devin foarte stânjeniți. Dar există alții printre voi care cred că acest subiect este exact lucrul de care au nevoie pentru că le aduce multe beneficii. Este ceva care nu poate lipsi din experiența lor de viață; este esența esenței, baza credinței în Dumnezeu și un lucru pe care omenirea nu poate să-l abandoneze. Pentru voi toți, acest subiect poate părea atât apropiat, cât și îndepărtat, necunoscut și totuși familiar. Dar indiferent de situație, acesta este un subiect pe care toți trebuie

să-l asculte, trebuie să-l cunoască și să-l înțeleagă. Indiferent cum îl tratezi, indiferent cum îl privești sau cum îl înțelegi, importanța acestui subiect nu poate fi ignorată.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 21)

Dumnezeu Și-a făcut lucrarea de când a creat omenirea. La început, a fost o lucrare foarte simplă, dar, în ciuda simplității sale, conținea expresii ale esenței și firii lui Dumnezeu. Deși lucrarea lui Dumnezeu a fost acum înălțată, iar această lucrare asupra fiecărei persoane care-L urmează a devenit uriașă și concretă, cu expresii mărețe ale cuvântului Său, persoana lui Dumnezeu a fost ascunsă în tot acest timp de omenire. Deși El S-a întrupat de două ori, din vremea relatărilor biblice până în zilele moderne, cine a văzut vreodată persoana reală a lui Dumnezeu? Pe baza înțelegerii voastre, a văzut cineva vreodată persoana reală a lui Dumnezeu? Nu. Nimeni nu a văzut persoana reală a lui Dumnezeu, însemnând că nimeni nu a văzut vreodată adevăratul Lui sine. Acesta este un lucru asupra căruia toată lumea este de acord. Adică, persoana reală a lui Dumnezeu sau Duhul lui Dumnezeu este ascuns de întreaga omenire, inclusiv de Adam și Eva, pe care El i-a creat și inclusiv de dreptul Iov, pe care El l-a acceptat. Niciunul dintre ei nu a văzut persoana adevărată a lui Dumnezeu. Dar de ce Dumnezeu Își ascunde cu bună știință adevărata persoană? Unii oameni zic: „Lui Dumnezeu Îi e teamă să nu sperie oamenii”. Alții spun: „Dumnezeu Își ascunde adevărata persoană pentru că omul este prea mic și Dumnezeu este prea măreț; oamenilor nu le este îngăduit să-L vadă, altminteri vor muri”. Există și cei care spun: „Dumnezeu este ocupat să-Și gestioneze lucrarea zi de zi și poate nu are timp să Se arate pentru ca oamenii să-L poată vedea”. Indiferent ce credeți, am o concluzie aici. Care este acea concluzie? Că

Dumnezeu, pur și simplu, nu vrea ca oamenii să-I vadă adevărata persoană. Să rămână ascuns de omenire este ceva ce Dumnezeu face intenționat. Cu alte cuvinte, este intenția Lui ca oamenii să nu-I vadă adevărata persoană. Asta ar trebui să le fie clar tuturor până acum. Dacă Dumnezeu nu Și-a dezvăluit persoana nimănui niciodată, atunci credeți că aceasta există? (El există.) Desigur că există. Existența persoanei lui Dumnezeu este incontestabilă. Dar referitor la cât de măreață este persoana lui Dumnezeu sau cum arată El, sunt acestea întrebări pe care omenirea ar trebui să le cerceteze? Nu. Răspunsul este negativ. Dacă persoana lui Dumnezeu nu este un subiect pe care ar trebui să-l explorăm, atunci ce este? (Firea lui Dumnezeu.) (Lucrarea lui Dumnezeu.) Înainte de a începe să avem părtășie despre subiectul oficial, totuși, haideți să ne întoarcem la ceea ce discutam acum o clipă: de ce Dumnezeu nu Și-a dezvăluit niciodată persoana omenirii? De ce Dumnezeu Își ascunde în mod intenționat persoana față de omenire? Există un singur motiv și acela este: deși omul pe care Dumnezeu l-a creat a experimentat mii de ani din lucrarea lui Dumnezeu, nu există nici măcar o persoană care să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, firea și esența Lui. Asemenea oameni, în ochii lui Dumnezeu, sunt în opoziție cu El, iar Dumnezeu nu Se arată oamenilor care sunt ostili față de El. Acesta este singurul motiv pentru care Dumnezeu nu Și-a dezvăluit niciodată persoana față de omenire și motivul pentru care Își ascunde în mod intenționat persoana față de oameni. Importanța cunoașterii firii lui Dumnezeu vă este clară acum?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 22)

Încă de la existența gestionării lui Dumnezeu, El a fost întotdeauna dedicat pe deplin îndeplinirii lucrării Sale. În ciuda ascunderii persoanei

Sale față de om, El a fost întotdeauna alături de el, lucrând asupra sa, exprimându-Și firea, călăuzind întreaga omenire cu esența Sa și făcându-Și lucrarea asupra fiecărei persoane prin puterea, înțelepciunea și autoritatea Sa, dând astfel naștere Epocii Legii, Epocii Harului și, astăzi, Epocii Împărăției. Deși Dumnezeu Își ascunde persoana față de om, firea Sa, ființa, posesiunile Sale și voia Sa față de omenire sunt dezvăluite fără rezerve pentru ca omul să le vadă și să le experimenteze. Cu alte cuvinte, deși ființele umane nu Îl pot vedea sau atinge, firea și esența lui Dumnezeu cu care omenirea s-a confruntat sunt absolut expresii ale lui Dumnezeu Însuși. Nu este acesta adevărul? Indiferent de modul sau unghiul de abordare pe care le alege pentru lucrarea Sa, El tratează întotdeauna oamenii prin adevărata Sa identitate, face lucrarea care Îi revine și spune cuvintele pe care este obligat să le spună. Indiferent din ce postură vorbește Dumnezeu – ar putea să Se afle în al treilea Cer sau să fie în trup sau chiar o persoană obișnuită – întotdeauna îi vorbește omului cu toată inima și toată mintea, fără înșelăciune sau ascunziș. Când Își îndeplinește lucrarea, Dumnezeu Își exprimă cuvântul și firea și exprimă ceea ce are și ce este, fără absolut nicio rezervă. El călăuzește omenirea cu viața Sa, cu ființa și posesiunile Sale. Acesta este modul în care omul a trăit în Epoca Legii – epoca leagăn a omenirii – sub îndrumarea lui Dumnezeu „Cel nevăzut și Cel de neatins”.

Dumnezeu S-a întrupat pentru prima dată după Epoca Legii – o întrupare care a durat treizeci și trei de ani și jumătate. Pentru o ființă umană, treizeci și trei de ani și jumătate reprezintă o perioadă lungă? (Nu este lungă.) Din moment ce durata de viață a unei ființe umane este de obicei mult mai lungă decât treizeci și ceva de ani, asta nu reprezintă o perioadă foarte lungă pentru un om. Dar pentru Dumnezeu întrupat, acești treizeci și trei de ani și jumătate au reprezentat într-adevăr mult. El a devenit o persoană – o persoană obișnuită care a preluat lucrarea și

însărcinarea lui Dumnezeu. Asta a însemnat că El a trebuit să-Și asume lucrarea cu care o persoană obișnuită nu se poate descurca, îndurând în același timp o suferință pe care oamenii obișnuiți nu o pot suporta. Poate că intensitatea suferinței îndurate de Domnul Isus în timpul Epocii Harului, de la începutul lucrării Sale și până când a fost pironit pe cruce, nu este ceva la care oamenii de astăzi să fi putut să fie martori în persoană, dar nu puteți măcar să vă faceți o idee despre ea prin poveștile din Biblie? Indiferent cât de multe detalii sunt în aceste fapte consemnate, până la urmă, lucrarea lui Dumnezeu în timpul acestei perioade a fost plină de greutăți și suferință. Pentru un om corupt, treizeci și trei de ani și jumătate nu este o perioadă lungă; puțină suferință reprezintă un lucru mărunt. Dar pentru Dumnezeu Cel sfânt, nepătat, care a trebuit să suporte toate păcatele omenirii și să mănânce, să doarmă și să trăiască cu păcătoșii, această durere a fost incredibil de mare. El este Creatorul, Suveranul tuturor lucrurilor și Stăpân peste toate, totuși, când a venit pe lume, a trebuit să îndure prigoana și cruzimea oamenilor corupți. Pentru a-Și finaliza lucrarea și a salva omenirea din marea de suferință, El a trebuit să fie condamnat de om și să poarte păcatele întregii omeniri. Amploarea suferinței prin care a trecut nu poate fi pricepută, nici apreciată de oamenii obișnuiți. Ce reprezintă această suferință? Reprezintă devotamentul lui Dumnezeu față de omenire. Reprezintă umilința pe care El a suferit-o și prețul pe care l-a plătit pentru mântuirea oamenilor, pentru a le răscumpăra păcatele și pentru a finaliza această etapă a lucrării Sale. Înseamnă, de asemenea, că omul va fi răscumpărat de pe cruce de Dumnezeu. Acesta este un preț plătit cu sânge, cu viața și un preț pe care nicio ființă creată nu și-l poate permite. Deoarece El are esența lui Dumnezeu și deține ceea ce Dumnezeu are și ce este, El a putut să suporte acest tip de suferință și să facă acest tip de lucrare. Asta reprezintă ceva ce nicio ființă creată de El nu ar fi putut să facă în locul Său.

Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în timpul Epocii Harului și este o revelație a firii Sale. Dezvăluie asta ceva despre ceea ce Dumnezeu are și ceea ce este? Merită ca omenirea să cunoască acel lucru? În acea epocă, deși oamenii nu au văzut persoana lui Dumnezeu, au primit jertfa Lui de păcat și au fost răscumpărați de pe cruce de Dumnezeu. Omenirea poate să nu fie familiarizată cu lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o în timpul Epocii Harului, dar există cineva care este familiarizat cu firea și voia exprimată de Dumnezeu în timpul acestei perioade? Omul abia știe despre detaliile lucrării lui Dumnezeu în timpul diferitelor epoci și prin diverse canale sau știe despre povești legate de Dumnezeu care au avut loc în același timp în care Dumnezeu Își îndeplinea lucrarea. Aceste detalii și povești sunt, în cel mai bun caz, doar niște informații sau legende despre Dumnezeu și nu au nimic de-a face cu firea și esența lui Dumnezeu. Deci, indiferent cât de multe povești cunosc oamenii despre Dumnezeu, nu înseamnă că au o înțelegere și o cunoaștere profundă în privința firii sau esenței Sale. Ca în Epoca Legii, deși oamenii din Epoca Harului experimentaseră o întâlnire imediată și intimă cu Dumnezeu întrupat, cunoașterea lor privind firea și esența Lui era practic inexistentă.

În Epoca Împărăției, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată, în același mod în care a făcut-o prima oară. În timpul acestei perioade a lucrării, Dumnezeu încă Își exprimă fără rezerve cuvântul, face lucrarea pe care e obligat să o facă și exprimă ceea ce El are și ce este. În același timp, El continuă să îndure și să tolereze neascultarea și ignoranța omului. Nu Își exprimă El voia și nu Își dezvăluie firea în mod continuu și în timpul acestei perioade a lucrării? De aceea, de la crearea omului și până acum, firea lui Dumnezeu, ființa, posesiunile Sale și voia Sa au fost întotdeauna accesibile fiecărei persoane. Dumnezeu nu Și-a ascuns niciodată în mod voit esența, firea sau voia. Doar că omenirii nu îi pasă de ceea ce face

Dumnezeu, care este voia Sa – de aceea omul are o înțelegere atât de jalnică în privința lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, în timp ce Dumnezeu Își ascunde persoana, El stă de asemenea alături de omenire în fiecare moment, proiectându-Și în mod deschis voia, firea și esența tot timpul. Într-un fel, persoana lui Dumnezeu este și ea accesibilă oamenilor, dar din cauza orbirii și neascultării omului, acesta nu este niciodată capabil să vadă înfățișarea lui Dumnezeu. Deci, dacă așa stau lucrurile, atunci nu ar trebui ca înțelegerea lui Dumnezeu Însuși și a firii Sale să fie ușoară pentru toată lumea? Asta este o întrebare la care este foarte greu de răspuns, nu-i așa? Puteți spune că este ușor, dar în timp ce unii oameni caută să-L cunoască pe Dumnezeu, ei nu pot ajunge să-L cunoască cu adevărat sau să obțină o înțelegere clară în privința Lui – este întotdeauna neclar și nedeslușit. Dar dacă spuneți că nu este ușor, nici asta nu este corect. Ca obiect al lucrării lui Dumnezeu de atât de mult timp, fiecare ar trebui, prin experiențele sale, să fi avut relații autentice cu Dumnezeu. Ei ar trebui cel puțin să-L fi simțit într-o anumită măsură în inimile lor sau să fi avut o ciocnire spirituală cu Dumnezeu și ar trebui să fi avut cel puțin o anume cunoaștere perceptivă a firii lui Dumnezeu sau să fi câștigat o anume înțelegere în privința Lui. Din vremea în care omul a început să-L urmeze pe Dumnezeu și până acum, omenirea a primit mult prea mult, dar din tot felul de motive – calibrul slab al omului, ignoranța, răzvrătirea și diversele intenții – omenirea a pierdut, de asemenea, prea mult. Nu a dat deja Dumnezeu omenirii suficient? Deși Dumnezeu Își ascunde persoana de omenire, El îi alimentează pe oameni cu ceea ce are și ceea ce este și cu viața Sa; cunoașterea lui Dumnezeu de către omenire nu ar trebui să fie doar ceea ce este acum. De aceea cred că este necesar să am părtășie cu voi în continuare despre subiectul lucrării lui Dumnezeu, firii lui Dumnezeu și lui Dumnezeu Însuși. Scopul este ca miile de ani de grijă și considerație pe care Dumnezeu le-a investit în oameni să

nu ajungă să fie în zadar și astfel ca omenirea să poată înțelege și aprecia cu adevărat voia lui Dumnezeu față de ea. Asta pentru ca oamenii să poată avansa spre un nou stadiu al cunoașterii lor față de Dumnezeu. De asemenea, Îl va readuce pe Dumnezeu în locul Său adevărat din inimile oamenilor; adică, Îi va face dreptate.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 23)

Porunca lui Dumnezeu pentru Adam

Geneza 2:15-17 Iar Iahve Dumnezeu l-a luat pe om și l-a pus în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească. Și Iahve Dumnezeu i-a poruncit omului, zicând: „Din fiecare pom al grădinii, poți mânca fără restricție, dar să nu mănânci din pomul cunoașterii binelui și răului; deoarece în ziua în care vei mânca din acesta, cu siguranță vei muri”.

Ce înțelegeți din aceste versete? Cum vă face să vă simțiți această parte a Scripturii? De ce am decis să vorbesc despre porunca lui Dumnezeu pentru Adam? Are fiecare dintre voi acum o imagine a lui Dumnezeu și a lui Adam în minte? Puteți încerca să vă imaginați: dacă ați fi cel din scena aceea, în adâncul inimii, cum credeți că ar fi Dumnezeu? Cum vă face gândul la această imagine să vă simțiți? Aceasta este o imagine impresionantă și înduioșătoare. Deși există doar Dumnezeu și omul în ea, apropierea dintre ei te umple de un sentiment de admirație: iubirea profundă a lui Dumnezeu se revarsă asupra omului și îl înconjoară; omul este inocent și pur, fără griji sau poveri, trăind fericit sub privirea lui Dumnezeu; El Își arată grija față de om, în timp ce omul trăiește sub protecția și binecuvântarea lui Dumnezeu; fiecare lucru pe care omul îl face și îl spune este indisolubil legat și inseparabil de Dumnezeu.

Aceasta poate fi numită prima poruncă de la Dumnezeu pentru om după crearea acestuia. Ce implică această poruncă? Implică voia lui Dumnezeu, dar și grijile Sale pentru omenire. Aceasta este prima Lui poruncă și este, de asemenea, prima oară când Dumnezeu exprimă îngrijorare față de om. Adică, Dumnezeu a simțit o responsabilitate față de om din momentul în care l-a creat. Care este responsabilitatea Sa? El trebuie să-l protejeze pe om, să aibă grijă de el. El speră că omul poate avea încredere în cuvintele Sale și se poate supune lor. Aceasta este și prima așteptare a lui Dumnezeu de la om. Având această așteptare, Dumnezeu spune următoarele: „Din fiecare pom al grădinii, poți mânca fără restricție, dar să nu mănânci din pomul cunoașterii binelui și răului; deoarece în ziua în care vei mânca din acesta, cu siguranță vei muri”. Aceste cuvinte simple reprezintă voia lui Dumnezeu. Ele dezvăluie, de asemenea, că în inima Lui, Dumnezeu a început deja să Își arate preocuparea pentru om. Dintre toate lucrurile, doar Adam a fost făcut după chipul lui Dumnezeu; Adam era singura ființă cu suflarea de viață a lui Dumnezeu; el putea merge alături de Dumnezeu, putea să converseze cu El. De aceea, Dumnezeu i-a dat această poruncă. Dumnezeu a specificat foarte clar în porunca Sa ce poate și ce nu poate face omul.

În aceste câteva cuvinte simple, vedem inima lui Dumnezeu. Dar ce fel de inimă se arată? Există iubire în inima lui Dumnezeu? Există grijă în ea? În aceste versete, iubirea și grija lui Dumnezeu nu numai că pot fi apreciate, ci pot fi și simțite îndeaproape. Nu ați fi de acord? După ce M-ați auzit spunând acestea, încă sunteți de părere că acestea sunt doar câteva simple cuvinte? Nu sunt așa de simple, nu-i așa? Erați conștienți de asta înainte? Dacă Dumnezeu ți-ar spune personal aceste câteva cuvinte, cum te-ai simți în sinea ta? Dacă n-ai o persoană umană, dacă inima ta ar fi rece ca gheața, atunci nu ai simți nimic, nu ai aprecia iubirea lui Dumnezeu și nu ai încerca

să înțelegi inima Lui. Dar ca persoană cu conștiință și simțul umanității, ai simți diferit. Ai simți căldură, te-ai simți îngrijit și iubit și ai simți fericire. Nu este așa? Când vei simți aceste lucruri, cum te vei purta față de Dumnezeu? Te-ai simți atașat de Dumnezeu? L-ai iubi și respecta pe Dumnezeu din adâncul inimii tale? S-ar apropia inima ta de Dumnezeu? Poți vedea din asta cât de importantă este iubirea lui Dumnezeu pentru om. Dar chiar mai importante sunt aprecierea și înțelegerea iubirii lui Dumnezeu de către om. De altfel, nu spune Dumnezeu multe lucruri asemănătoare în timpul acestei etape a lucrării Sale? Există astăzi oameni care apreciază inima lui Dumnezeu? Puteți pricepe voia lui Dumnezeu de care tocmai am vorbit? Nu puteți aprecia cu adevărat voia lui Dumnezeu când aceasta este atât de concretă, tangibilă și reală. De aceea spun că nu aveți cunoaștere și înțelegere adevărată în privința lui Dumnezeu. Nu este adevărat?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 24)

Dumnezeu o creează pe Eva

Geneza 2:18-20 Și Iahve Dumnezeu a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur; voi face un ajutor potrivit pentru el”. Și, din pământ, Iahve Dumnezeu a creat toate fiarele câmpului și fiecare pasăre a aerului; și le-a adus la Adam pentru a vedea cum le-ar numi el; și cum a denumit Adam fiecare creatură vie, acela i-a fost după aceea numele. Și Adam le-a dat nume tuturor vitelor, păsărilor cerului și tuturor fiarelor câmpului; dar pentru Adam nu a fost găsit un ajutor potrivit pentru el.

Geneza 2:22-23 Și din coastele, pe care Iahve Dumnezeu le luase de la om, a făcut o femeie și i-a adus-o omului. Și Adam a spus: „Aceasta este

acum os din osul meu și trup din trupul meu; ea va fi numită Femeie, pentru că a fost luată de la Bărbat”.

Există o frază cheie în această parte a Scripturii: „cum a denumit Adam fiecare creatură vie, acela i-a fost după aceea numele”. Deci, cine le-a dat nume tuturor făpturilor? Adam, nu Dumnezeu. Această frază îi spune omenirii un fapt: Dumnezeu i-a dat omului inteligență când l-a creat. Cu alte cuvinte, inteligența omului a venit de la Dumnezeu. Aceasta este o certitudine. Dar de ce? După ce Dumnezeu l-a creat pe Adam, acesta a mers la școală? Știa el să citească? După ce Dumnezeu a creat diverse făpturi, a recunoscut Adam toate aceste făpturi? I-a spus Dumnezeu care este numele lor? Desigur, Dumnezeu nu l-a învățat nici cum să găsească numele acestor făpturi. Acesta este adevărul! Atunci, cum a știut Adam cum să le dea acestor făpturi nume și ce fel de nume să le dea? Aceasta are legătură cu întrebarea privind ce i-a dat Dumnezeu lui Adam când l-a creat. Faptele dovedesc că, atunci când Dumnezeu l-a creat pe om, El i-a dat din inteligența Sa. Acesta este un aspect esențial, așa că ascultați cu atenție. Există încă un aspect esențial pe care ar trebui să-l înțelegeți: după ce Adam le-a dat tuturor acestor făpturi vii nume, aceste nume au devenit parte din vocabularul lui Dumnezeu. De ce menționez asta? Deoarece și acest lucru implică firea lui Dumnezeu și este un aspect pe care trebuie să-l explic în continuare.

Dumnezeu l-a creat pe om, a suflat viață în el și i-a dat și ceva din inteligența Sa, abilitățile Sale și ceea ce El are și ce este. După ce Dumnezeu i-a dat omului toate aceste lucruri, omul a putut să facă unele lucruri în mod independent și să gândească pe cont propriu. Dacă lucrurile pe care omul le inventează și le face sunt bune în ochii lui Dumnezeu, atunci El le acceptă și nu intervine. Dacă ceea ce omul face este corect, Dumnezeu va lăsa acel lucru să rămână. Deci, ce indică fraza: „cum a

denumit Adam fiecare creatură vie, acela i-a fost după aceea numele”? Indică faptul că Dumnezeu nu a considerat potrivit să modifice numele date diferitelor ființe vii. Orice nume a dat Adam unei făpturi, Dumnezeu a spus „Așa să fie”, confirmând numele făpturii. A exprimat Dumnezeu vreo opinie cu privire la această chestiune? Nu, cu siguranță nu a făcut-o. Așadar, ce înțelegeți din asta? Dumnezeu i-a dat omului inteligență și omul și-a utilizat inteligența dată de Dumnezeu pentru a face lucruri. Dacă ceea ce omul face este pozitiv în ochii lui Dumnezeu, atunci acel lucru este afirmat, recunoscut și acceptat de Dumnezeu fără judecată sau critică. Asta este ceva ce nu poate face nicio persoană, niciun spirit rău sau Satana. Vedeți o revelație a firii lui Dumnezeu aici? Ar permite o ființă umană, o persoană coruptă sau Satana ca oricine altcineva să facă ceva în numele său, chiar sub nasul ei? Desigur că nu! Ar lupta pentru această poziție cu cealaltă persoană sau cealaltă forță care este diferită de el? Desigur că da! Dacă o persoană coruptă sau Satana ar fi fost cu Adam la acea vreme, atunci ar fi respins cu siguranță ceea ce făcea el. Pentru a dovedi că are abilitatea de a gândi independent și că are propriile perspective unice, acesta ar fi negat absolut tot ce făcea Adam: „Vrei să îl numești așa? Ei bine, nu am să-l numesc așa, am să-l numesc altfel; tu l-ai numit Tom, dar eu am să-l numesc Harry. Trebuie să arăt cât sunt de deștept”. Ce tip de natură este aceasta? Nu este extrem de arogantă? Și cum rămâne cu Dumnezeu? Are El o astfel de fire? A avut Dumnezeu obiecții neobișnuite la ceea ce făcea Adam? Răspunsul este, fără echivoc, nu! În privința firii pe care o dezvăluie Dumnezeu, nu există nici cea mai mică urmă de pornire spre ceartă, aroganță sau neprihănire de sine. Măcar atât este clar aici. Acest lucru poate părea a fi un aspect minor, dar dacă nu înțelegi esența lui Dumnezeu, dacă inima ta nu încearcă să înțeleagă cum Se comportă El și care este atitudinea Lui, atunci nu vei cunoaște firea lui Dumnezeu și nu vei vedea exprimarea

și revelația firii Lui. Nu este așa? Sunteți de acord cu ceea ce tocmai v-am explicat? Ca răspuns la acțiunile lui Adam, Dumnezeu nu a proclamat grandios: „Te-ai descurcat bine, ai făcut ce trebuie și sunt de acord”. În inima Sa, totuși, Dumnezeu a aprobat, a apreciat și a aplaudat ce a făcut Adam. Acesta era primul lucru de la creație pe care omul îl făcuse pentru Dumnezeu la cererea Sa. Era ceva ce omul făcuse în locul Lui și în numele Lui. În ochii lui Dumnezeu, asta a provenit din inteligența acordată de El omului. Dumnezeu a considerat acesta a fi un lucru bun, pozitiv. Ceea ce Adam a făcut în acel moment a fost prima manifestare a inteligenței lui Dumnezeu asupra omului. A fost o manifestare frumoasă din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Ceea ce vreau să vă spun aici este că, dăruind omului o parte din inteligența Sa și din ceea ce El are și ce este, scopul lui Dumnezeu a fost ca omenirea să poată fi făptura vie care Îl manifestă. Căci, exact ceea ce Dumnezeu tânjea să vadă era ca o astfel de făptură vie să acționeze în numele Lui.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 25)

Dumnezeu face haine din piei pentru Adam și Eva

Geneza 3:20-21 Și Adam a numit-o pe soția lui Eva; pentru că ea era mama tuturor celor vii. Atât lui Adam cât și femeii lui, Eva, Iahve Dumnezeu le-a făcut haine de piei și i-a îmbrăcat.

„Atât lui Adam cât și femeii lui, Eva, Iahve Dumnezeu le-a făcut haine de piei și i-a îmbrăcat.” În această scenă, ce fel de rol Își asumă Dumnezeu când este cu Adam și Eva? În ce fel Se manifestă El în această lume cu doar două ființe umane? Se manifestă El în rolul de Dumnezeu? Frați și surori din Hong Kong, vă rog să răspundeți. (În rolul de părinte.) Frați și surori din

Coreea de Sud, în ce tip de rol credeți că apare Dumnezeu? (De cap al familiei.) Frați și surori din Taiwan, ce credeți? (Rolul unei persoane din familia lui Adam și a Evei, rolul de membru al familiei.) Unii dintre voi cred că Dumnezeu apare ca membru al familiei lui Adam și a Evei, în timp ce unii spun că Dumnezeu apare drept cap al familiei și alții spun ca părinte. Toate acestea sunt foarte potrivite. Dar vedeți la ce vreau să ajung? Dumnezeu i-a creat pe acești doi oameni și i-a tratat ca tovarăși. Fiind singura lor rudă, Dumnezeu a avut grijă de viețile lor și de nevoile lor de hrană, îmbrăcăminte și adăpost. Aici, Dumnezeu apare ca părinte al lui Adam și al Evei. În timp ce Dumnezeu face aceasta, omul nu vede cât de măreț este Dumnezeu; el nu vede supremația lui Dumnezeu, caracterul Lui misterios și, în special, nu vede mânia sau măreția Sa. Tot ceea ce vede el este smerenia lui Dumnezeu, afecțiunea Sa, preocuparea Sa pentru om și responsabilitatea și grija Sa față de el. Atitudinea și modul în care Dumnezeu i-a tratat pe Adam și Eva este asemănător cu modul în care părinții își arată grija pentru copiii lor. De asemenea, este asemănător cu modul în care părinții iubesc, au grijă și se preocupă de proprii fii și fiice – în mod real, vizibil și tangibil. În loc să Se ridice pe o poziție înaltă și măreață, Dumnezeu a folosit personal piei pentru a face îmbrăcăminte pentru om. Nu contează dacă această haină de blană a fost utilizată pentru a le acoperi modestia sau pentru a-i proteja de frig. Ceea ce contează este că această haină pentru a acoperi trupul omului a fost făcută personal de Dumnezeu cu propriile Sale mâini. În loc să o creeze doar prin puterea gândului sau prin metode miraculoase cum și-ar putea imagina oamenii, Dumnezeu a făcut în mod legitim ceva ce omul ar fi crezut că Dumnezeu n-ar face și n-ar trebui să facă. Acesta poate părea un lucru banal, pe care unii nici nu-l consideră demn de a fi menționat, dar le permite tuturor celor care Îl urmează pe Dumnezeu, dar care erau plini de concepții nedeslușite despre

El, să înțeleagă mai bine autenticitatea și frumusețea Sa și să-I vadă loialitatea și smerenia. Îi face pe oamenii insuportabil de aroganți, care se cred mari și tari, să își plece capetele încrezute de rușine la vederea sincerității și smereniei lui Dumnezeu. Aici, sinceritatea și smerenia lui Dumnezeu le permit oamenilor și mai mult să vadă cât de minunat este El. Prin contrast, Dumnezeul „uriaș”, Dumnezeul „minunat” și Dumnezeul „atotputernic” ținut în inimile oamenilor a devenit lipsit de importanță și urât și Se prăbușește la cea mai mică atingere. Când vezi acest verset și auzi această poveste, te uiți de sus la Dumnezeu pentru că a făcut un asemenea lucru? Unii oameni s-ar putea să o facă, dar alții vor reacționa exact invers. Ei se vor gândi că Dumnezeu este sincer și minunat și tocmai sinceritatea și frumusețea Lui sunt cele care îi impresionează. Cu cât văd mai mult latura adevărată a lui Dumnezeu, cu atât mai mult pot aprecia adevărata existență a iubirii lui Dumnezeu, importanța lui Dumnezeu în inimile lor și modul în care El le stă alături în orice moment.

Acum, haideți să legăm discuția noastră de prezent. Dacă Dumnezeu a putut să facă aceste diferite lucruri mici pentru oamenii pe care i-a creat de la bun început, chiar lucruri la care oamenii nu ar îndrăzni să se gândească sau să se aștepte, atunci ar putea El să facă asemenea lucruri pentru oameni astăzi? Unii spun: „Da!” De ce? Deoarece esența lui Dumnezeu nu este simulată, iar frumusețea Sa nu este simulată. Esența lui Dumnezeu există cu adevărat și nu este ceva adăugat de alții și cu siguranță nu este ceva ce se schimbă odată cu diferitele timpuri, locuri și epoci. Caracterul autentic și frumusețea lui Dumnezeu pot fi cu adevărat scoase la iveală doar făcând un lucru pe care oamenii îl consideră neremarcabil și nesemnificativ, un lucru atât de neînsemnat încât oamenii nici nu s-ar gândi că El l-ar face vreodată. Dumnezeu nu este arogant. Nu există exagerare, deghizare, mândrie sau aroganță în firea și esența Sa. El nu Se laudă niciodată, în schimb le iubește,

Se preocupă, le îngrijește și le conduce cu loialitate și sinceritate pe ființele umane pe care le-a creat. Indiferent cât de puțin ar aprecia, simți sau vedea oamenii ceea ce face Dumnezeu, El face acest lucru negreșit. Cunoașterea faptului că Dumnezeu are o astfel de esență ar afecta iubirea oamenilor pentru El? Le-ar influența frica de Dumnezeu? Sper ca atunci când vei înțelege adevărata latură a lui Dumnezeu, vei deveni chiar mai apropiat de El și vei putea să apreciezi mai sincer iubirea și grija Sa pentru omenire, precum și să fii capabil să-ți dăruiești inima lui Dumnezeu și să fii eliberat de suspiciuni sau dubii cu privire la El. Dumnezeu face în tăcere totul pentru om, totul în liniște prin sinceritatea, fidelitatea și iubirea Lui. Dar El nu are niciodată temeri sau regrete privind tot ceea ce face, nici nu are nevoie ca cineva să-L răsplătească în vreun fel și nici nu are intenții de a obține ceva vreodată de la omenire. Singurul scop pentru tot ceea ce a făcut El vreodată este să poată primi adevărata credință și iubire a omenirii.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 26)

Dumnezeu intenționează să distrugă lumea cu un potop și îl pune pe Noe să construiască o arcă

Geneza 6:9-14 Aceasta este istoria lui Noe. Noe a fost un om drept și integru între cei din generația sa; el a umblat cu Dumnezeu. Noe a avut trei fii: Sem, Ham și Iafet. Pământul era corupt înaintea lui Dumnezeu și plin de violență. Dumnezeu a văzut că pământul era corupt, pentru că toate creaturile de pe pământ își stricaseră căile. Dumnezeu i-a zis lui Noe: „Sfârșitul tuturor creaturilor este hotărât înaintea Mea, pentru că pământul este plin de violență din cauza lor; le voi distruge împreună cu pământul. Fă-ți o arcă din lemn de gofer. Fă-i niște încăperi și acoper-o cu smoală pe dinăuntru și pe dinafară”.

Geneza 6:18-22 „Dar voi face un legământ cu tine, iar tu vei intra în arcă împreună cu fiii tăi, cu soția ta și cu soțiile fiilor tăi. Să aduci în arcă câte o pereche din fiecare fel de viețuitoare, ca să le ții vii împreună cu tine. Această pereche să fie mascul și femelă. Să vină la tine înăuntru, ca să le ții vii, câte o pereche din fiecare fel de păsări, din fiecare fel de animale sălbatice și din fiecare fel de animale mici care mișună pe pământ. Ia cu tine din fiecare fel de mâncare și depoziteaz-o; ea va sluji drept hrană pentru tine și pentru ele”. Noe a făcut toate aceste lucruri așa cum i-a poruncit Dumnezeu.

Aveți acum o înțelegere generală despre cine era Noe după ce ați citit aceste două pasaje? Ce fel de persoană era Noe? Textul original este: „Noe a fost un om drept și integru între cei din generația sa”. Conform înțelegerii oamenilor moderni, ce fel de persoană era un „om drept” în acele zile? Un om drept ar trebui să fie un om desăvârșit. Știți dacă acest om desăvârșit era desăvârșit în ochii omului sau în ochii lui Dumnezeu? Fără îndoială, acest om desăvârșit era un om desăvârșit în ochii lui Dumnezeu, dar nu în ochii omului. Asta este sigur! Acest lucru se întâmplă deoarece omul este orb și nu poate vedea și doar Dumnezeu privește asupra întregului pământ și asupra fiecărei persoane și doar Dumnezeu știa că Noe era un om desăvârșit. De aceea, planul lui Dumnezeu de a distruge lumea cu un potop a început din momentul în care l-a chemat pe Noe.

[…]

Faptul că Noe a fost chemat este un fapt simplu, dar ideea principală a subiectului despre care vorbim – firea lui Dumnezeu, voia și esența Sa din această consemnare – nu este atât de simplă. Pentru a înțelege aceste diferite aspecte ale lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să înțelegem tipul de persoană la care Dumnezeu dorește să apeleze și, prin aceasta, să înțelegem

firea, voia și esența Sa. Asta este crucial. Deci, în ochii lui Dumnezeu, ce tip de persoană este acest om la care apelează El? Aceasta trebuie să fie o persoană care poate asculta cuvintele Lui și care Îi poate urma instrucțiunile. În același timp, trebuie să fie o persoană cu un simț al responsabilității, cineva care va îndeplini cuvântul lui Dumnezeu tratându-l ca pe responsabilitatea și datoria pe care trebuie să le împlinească. Atunci trebuie această persoană să fie cineva care Îl cunoaște pe Dumnezeu? Nu. În acea vreme, Noe nu auzise mult din învățăturile lui Dumnezeu și nici nu experimentase lucrarea lui Dumnezeu. De aceea, Noe avea o cunoaștere foarte limitată despre Dumnezeu. Deși se consemnează aici că Noe a mers cu Dumnezeu, a văzut el vreodată persoana Lui? Răspunsul este, în mod clar, nu! Deoarece, în acele zile, doar mesagerii lui Dumnezeu veneau printre oameni. Deși Îl puteau reprezenta în a spune și a face lucruri, ei doar transmiteau voia și intențiile Sale. Persoana lui Dumnezeu nu îi era dezvăluită omului față în față. În această parte a scripturilor, tot ceea ce vedem este ce avea de făcut Noe și care au fost instrucțiunile lui Dumnezeu pentru el. Deci, care a fost esența exprimată de Dumnezeu aici? Tot ceea ce face Dumnezeu este planificat cu precizie. Când El vede un lucru sau o situație petrecându-se, în ochii Lui există un standard de a le măsura și acest standard determină dacă El lansează un plan pentru a le trata sau ce abordare să aplice în tratarea acestui lucru sau situații. El nu este indiferent sau fără sentimente față de toate. Este, de fapt, exact opusul. Există un verset aici conform căruia Dumnezeu i-a spus lui Noe: „Sfârșitul tuturor creaturilor este hotărât înaintea Mea, pentru că pământul este plin de violență din cauza lor; le voi distruge împreună cu pământul”. Când Dumnezeu a spus asta, Se referea că avea să distrugă doar oameni? Nu! Dumnezeu a spus că avea să distrugă toate făpturile vii. De ce voia Dumnezeu distrugere? Există o altă dezvăluire a firii lui Dumnezeu aici; în

ochii lui Dumnezeu, există o limită a răbdării Sale față de corupția omului, față de murdăria, violența și neascultarea tuturor ființelor. Care este limita Sa? Este așa cum a spus Dumnezeu: „Dumnezeu a văzut că pământul era corupt, pentru că toate creaturile de pe pământ își stricaseră căile”. Ce înseamnă fraza „pentru că toate creaturile de pe pământ își stricaseră căile”? Înseamnă că oricare dintre făpturi, inclusiv cele care Îl urmau pe Dumnezeu, cele care chemau numele lui Dumnezeu, cele care odată aduceau arderi-de-tot lui Dumnezeu, cele care Îl recunoșteau în mod verbal și chiar Îl lăudau – odată ce comportamentul lor a fost plin de corupție și a ajuns la ochii lui Dumnezeu, El a trebuit să le distrugă. Aceea a fost limita lui Dumnezeu. Deci, în ce măsură a rămas Dumnezeu răbdător față de om și față de corupția tuturor făpturilor? În măsura în care toți oamenii, fie ei adepți ai lui Dumnezeu sau necredincioși, nu mergeau pe calea cea dreaptă. În măsura în care omul nu era doar corupt din punct de vedere moral și plin de rele, dar nu exista nimeni care să creadă în existența lui Dumnezeu, fără a mai vorbi de cineva care să creadă că lumea este stăpânită de Dumnezeu și că Dumnezeu le poate aduce oamenilor lumină și calea cea dreaptă. În măsura în care omul disprețuia existența lui Dumnezeu și nu Îi permitea lui Dumnezeu să existe. Odată ce corupția omului a atins acest punct, Dumnezeu nu a mai putut s-o suporte. Ce avea să o înlocuiască? Venirea mâniei lui Dumnezeu și a pedepsei lui Dumnezeu. Nu a fost aceea o dezvăluire parțială a firii Lui? În epoca de astăzi, nu mai există oameni care sunt drepți în ochii lui Dumnezeu? Nu mai există oameni desăvârșiți în ochii lui Dumnezeu? Este această epocă una în care comportamentul tuturor făpturilor de pe pământ este corupt în ochii lui Dumnezeu? În epoca și zilele noastre, oare nu toți oamenii – în afară de cei pe care Dumnezeu vrea să-i facă compleți și cei care Îl pot urma și Îi pot accepta mântuirea – Îi încearcă limita răbdării? Nu este plin de violență tot ceea ce se întâmplă

lângă voi, ceea ce vedeți cu ochii voștri, auziți cu urechile voastre și trăiți personal, în fiecare zi, în această lume? În ochii lui Dumnezeu, nu ar trebui să se încheie o astfel de lume, o astfel de epocă? Deși contextul epocii actuale este complet diferit de contextul vremii lui Noe, sentimentele și mânia pe care Dumnezeu le are față de corupția omului rămân exact la fel. Dumnezeu poate să fie răbdător datorită lucrării Sale, dar în lumina circumstanțelor și condițiilor, în ochii lui Dumnezeu, această lume ar fi trebuit să fie distrusă de mult. Circumstanțele au depășit cu mult ce erau atunci când lumea a fost distrusă de potop. Dar care este diferența? Acesta este, de asemenea, lucrul care Îi întristează inima cel mai mult și poate ceva ce niciunul dintre voi nu poate aprecia.

Când a distrus lumea prin potop, Dumnezeu a putut apela la Noe să construiască o arcă și să facă o parte din lucrarea de pregătire. Dumnezeu a putut apela la un om – Noe – să facă aceste lucruri pentru El. Dar în această epocă actuală, Dumnezeu nu are la cine să apeleze. De ce? Fiecare persoană de aici probabil înțelege și cunoaște foarte bine motivul. Aveți nevoie ca Eu să o spun? Dacă o spun cu voce tare, ați putea fi umiliți și s-ar putea să vă supărați. Unii oameni ar putea spune: „Deși nu suntem oameni drepți și nu suntem oameni desăvârșiți în ochii lui Dumnezeu, dacă Dumnezeu ne-ar porunci să facem ceva, tot am fi capabili să realizăm acel lucru. Înainte, când a spus că urma să vină un dezastru catastrofic, am început să pregătim mâncare și obiecte care ar fi necesare în cazul unui dezastru. Nu s-au făcut toate acestea în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu? Nu cooperam într-adevăr cu lucrarea lui Dumnezeu? Nu pot fi comparate aceste lucruri cu ce a făcut Noe? Ceea ce am făcut noi nu reprezintă oare o ascultare adevărată? Nu urmam noi instrucțiunile lui Dumnezeu? Nu am făcut noi ce a spus Dumnezeu deoarece avem încredere în cuvintele Lui? Atunci de ce este Dumnezeu încă trist? De ce spune că nu are la cine să apeleze?” Există vreo

diferență între acțiunile voastre și cele ale lui Noe? Care este diferența? (Pregătirea mâncării astăzi pentru dezastru a fost intenția noastră.) (Acțiunile noastre nu pot fi considerate „drepte”, în timp ce Noe era un om drept în ochii lui Dumnezeu.) Ce ați spus nu este prea departe de adevăr. Ceea ce a făcut Noe era în mod esențial diferit de ceea ce fac oamenii acum. Când Noe a făcut așa cum l-a îndrumat Dumnezeu, el nu a știut care erau intențiile lui Dumnezeu. El nu a știut ce voia să îndeplinească Dumnezeu. Dumnezeu doar îi dăduse o poruncă și îl îndrumase să facă ceva și, fără prea multe explicații, Noe s-a conformat și a făcut acel lucru. El nu a încercat să deslușească în secret intențiile lui Dumnezeu, nici nu I s-a opus lui Dumnezeu și nici nu a arătat lipsă de sinceritate. El doar a mers mai departe și a făcut acel lucru cu o inimă curată și simplă. Ceea ce Dumnezeu l-a pus, el a făcut și supunerea și ascultarea cuvântului lui Dumnezeu au stat la baza credinței sale în ceea ce a făcut. Atât de direct și simplu a tratat el ceea ce îi încredințase Dumnezeu. Esența sa – esența acțiunilor sale era ascultarea, nu îndoiala, nu rezistența și, mai mult, faptul că nu se gândea la propriile interese sau la pierderile și la câștigurile sale. Mai mult, când Dumnezeu a spus că va distruge lumea cu un potop, Noe nu a întrebat când, nu a întrebat ce se va alege de lucruri și, cu siguranță, nu L-a întrebat pe Dumnezeu cum avea să distrugă lumea. El doar a făcut cum i-a poruncit Dumnezeu. Oricum a vrut Dumnezeu să fie făcut și cu ce a vrut El, Noe a făcut exact cum i-a cerut Dumnezeu și, de asemenea, a început imediat. A acționat conform instrucțiunilor lui Dumnezeu, cu o atitudine dornică de a-L mulțumi pe Dumnezeu. O făcea ca el însuși să evite dezastrul? Nu. L-a întrebat el pe Dumnezeu cât avea să mai dureze înainte ca lumea să fie distrusă? Nu. L-a întrebat sau a știut cât va dura să construiască arca? Nici asta nu știa. Pur și simplu s-a supus, a ascultat și a acționat întocmai. Oamenii de acum nu sunt la fel: de îndată ce scapă o mică informație prin

cuvântul lui Dumnezeu, de îndată ce oamenii simt un simplu foşnet de frunze în vânt, ei trec imediat la acțiune pentru a pregăti ce vor mânca, ce vor bea și ce vor folosi ulterior, orice ar fi și oricât ar costa, chiar planificând rute de scăpare pentru momentul când lovește dezastrul. Chiar mai interesant este faptul că, în acest moment cheie, creierele umane sunt foarte bune la „a duce la bun sfârșit o treabă". În circumstanțele unde Dumnezeu nu a dat nicio instrucțiune, omul poate planifica totul foarte potrivit. Ați putea folosi cuvântul „perfect" pentru a descrie astfel de planuri. Cât despre ce spune Dumnezeu, care sunt intențiile Lui sau ce vrea El, nimănui nu-i pasă și nimeni nu încearcă să le aprecieze. Nu este aceasta cea mai mare diferență între oamenii de astăzi și Noe?

În această consemnare a poveștii lui Noe, vedeți o parte din firea lui Dumnezeu? Există o limită a răbdării lui Dumnezeu față de corupția, murdăria și violența omului. Când va atinge acea limită, El nu va mai fi răbdător și va începe în schimb gestionarea Sa nouă și noul Său plan, va începe să facă ceea ce El trebuie să facă, să-Și dezvăluie faptele și cealaltă parte a firii Sale. Această acțiune a Lui nu este pentru a demonstra că El nu trebuie niciodată să fie ofensat de om sau că este plin de autoritate și mânie și nu este pentru a arăta că El poate distruge omenirea. Ci pentru că firea și esență Lui sfântă nu mai pot să permită sau să aibă răbdare ca acest tip de omenire să trăiască înaintea Lui și sub stăpânirea Lui. Adică, atunci când toată omenirea este împotriva Lui, când nu există nimeni pe care să-l mântuiască pe întreg pământul, El nu va mai avea răbdare cu o asemenea omenire și, fără nicio îndoială, Își va îndeplini planul – de a distruge acest tip de omenire. O astfel de acțiune făcută de Dumnezeu este determinată de firea Lui. Aceasta este o consecință necesară și o consecință pe care fiecare ființă creată sub stăpânirea lui Dumnezeu trebuie să o îndure. Nu ne arată aceasta că în epoca actuală Dumnezeu abia așteaptă să-Și finalizeze planul

și să-i mântuiască pe oamenii pe care vrea să-i mântuiască? În aceste circumstanțe, de ce anume Îi pasă Lui cel mai mult? Nu de modul în care Îl tratează sau I se împotrivesc cei care nu-L urmează deloc sau cei care I se opun oricum sau de modul în care omenirea Îl defăimează. Lui Îi pasă doar dacă cei care Îl urmează, obiectele mântuirii Sale din planul Lui de gestionare (planul mântuirii) au fost făcuți compleți de El, dacă au devenit vrednici de mulțumirea Lui. Cât despre oamenii care nu Îl urmează, El le oferă doar ocazional puțină pedeapsă pentru a-Și exprima mânia. De exemplu, tsunamiuri, cutremure și erupții vulcanice. În același timp, El îi protejează cu tărie și are grijă de cei care Îl urmează și care sunt pe cale să fie mântuiți de El. Firea lui Dumnezeu este aceasta: pe de o parte, El poate să aibă o răbdare și o toleranță extremă față de oamenii pe care intenționează să-i facă compleți și poate să-i aștepte pe cât de mult posibil; pe de altă parte, Dumnezeu urăște și detestă cu vehemență tipul de oameni ca Satana care nu Îl urmează și I se opun. Deși nu-I pasă dacă acești oameni ca Satana Îl urmează sau Îl venerează, El tot îi detestă în timp ce are răbdare cu ei în inima Lui și, când determină finalul acestor oameni ca Satana, El așteaptă, de asemenea, sosirea etapelor din planul Său de gestionare.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 27)

Binecuvântarea lui Dumnezeu pentru Noe după potop

Geneza 9:1-6 Dumnezeu i-a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi și le-a zis: „Fiți roditori, înmulțiți-vă și umpleți pământul. Frica și groaza de voi să fie peste toate viețuitoarele pământului, peste păsările cerului, peste toate creaturile care mișună pe pământ și peste toți peștii mării. Ele vă sunt date în stăpânire. Tot ce se mișcă și are viață vă va fi hrană. Așa cum v-am dat plantele verzi, acum vă dau totul. Dar să nu mâncați carne cu viața ei, adică

cu sânge. Pentru sângele vieților voastre voi cere socoteală; voi cere socoteală de la orice vietate. Iar din mâna omului, voi cere socoteală pentru viața semenului său. Cine varsă sângele omului, de om sângele-i va fi vărsat, căci după chipul lui Dumnezeu l-a făcut Dumnezeu pe om”.

După ce Noe a acceptat instrucțiunile lui Dumnezeu, a construit arca și a supraviețuit zilelor în care Dumnezeu a folosit un potop pentru a distruge lumea, întreaga sa familie de opt persoane a supraviețuit. Cu excepția familiei de opt persoane a lui Noe, a fost distrusă toată omenirea și toate făpturile vii de pe pământ. Lui Noe, Dumnezeu i-a dat binecuvântări și le-a spus niște lucruri lui și fiilor lui. Aceste lucruri au fost ceea ce i-a acordat Dumnezeu și, de asemenea, binecuvântarea Lui pentru el. Aceasta este binecuvântarea și promisiunea pe care Dumnezeu le acordă cuiva care Îl poate asculta și Îi poate accepta instrucțiunile și este, de asemenea, modul în care Dumnezeu răsplătește oamenii. Cu alte cuvinte, indiferent dacă Noe a fost un om desăvârșit sau un om drept în ochii lui Dumnezeu și indiferent cât de multe știa despre Dumnezeu, pe scurt, Noe și cei trei fii ai săi au ascultat cu toții de cuvintele lui Dumnezeu, au cooperat cu lucrarea Lui și au făcut ceea ce trebuia în conformitate cu instrucțiunile Lui. Prin urmare, ei i-au păstrat pe oameni și diversele tipuri de făpturi pentru Dumnezeu, după distrugerea lumii prin potop, aducând o mare contribuție la următoarea etapă a planului Său de gestionare. Ca urmare a tuturor lucrurilor făcute de el, Dumnezeu l-a binecuvântat. Poate pentru oamenii de astăzi, ceea ce a făcut Noe nu era nici măcar demn de menționat. Unii pot chiar să creadă: „Noe nu a făcut nimic; Dumnezeu Se hotărâse să-l cruțe, deci el cu siguranță avea să fie cruțat. Supraviețuirea lui nu se datora realizărilor sale. Asta a vrut Dumnezeu să facă să se întâmple, deoarece omul este pasiv.” Dar nu asta gândea Dumnezeu. Pentru El, indiferent dacă o persoană este importantă sau nesemnificativă, atât timp cât Îl poate asculta, Îi poate urma

instrucțiunile și ceea ce îi încredințează și poate coopera cu lucrarea Sa, voia Sa și planul Său, astfel încât voia și planul Lui să poată fi îndeplinite fără piedici, atunci acel comportament este demn de a fi ținut minte de El și de a primi binecuvântarea Lui. Dumnezeu prețuiește astfel de oameni și prețuiește acțiunile, iubirea și afecțiunea lor pentru El. Aceasta este atitudinea lui Dumnezeu. Deci de ce l-a binecuvântat Dumnezeu pe Noe? Deoarece acesta este modul în care Dumnezeu tratează astfel de acțiuni și ascultarea din partea omului.

În privința binecuvântării lui Noe de către Dumnezeu, unii oameni vor zice: „Dacă omul Îl ascultă și Îl mulțumește pe Dumnezeu, atunci El ar trebui să binecuvânteze omul. Nu este de la sine înțeles?” Putem spune asta? Unii oameni zic: „Nu”. De ce nu putem spune asta? Unii oameni zic: „Omul nu este demn de a se bucura de binecuvântarea lui Dumnezeu”. Asta nu este în întregime corect. Deoarece când o persoană acceptă ceea ce Dumnezeu îi încredințează, Dumnezeu are un standard pentru a judeca dacă acțiunile ei sunt bune sau rele și dacă persoana a ascultat și a satisfăcut voia lui Dumnezeu și dacă ceea ce face aceasta întrunește standardul. Lui Îi pasă de inima persoanei, nu de acțiunile acesteia la suprafață. Nu este cazul ca Dumnezeu să binecuvânteze pe cineva atât timp cât face ceva, indiferent cum îl face. Acesta este o înțelegere greșită pe care o au oamenii despre Dumnezeu. Dumnezeu nu Se uită doar la rezultatul final al lucrurilor, ci pune mai mult accent pe modul în care este inima unei persoane și cum este atitudinea unei persoane în timpul desfășurării lucrurilor și El Se uită dacă există ascultare, considerație și dorința de a-L mulțumi pe Dumnezeu în inima acesteia. Cât de multe a știut Noe despre Dumnezeu la acea vreme? Atât de multe pe cât doctrinele pe care le știți voi acum? În ceea ce privește aspectele adevărului precum conceptele și cunoașterea lui Dumnezeu, a primit el la fel de multă udare și păstorire cum ați primit voi? Nu, nu a

primit! Dar există un fapt care este incontestabil: în conștiințele, mințile și chiar adâncurile inimilor oamenilor de astăzi, atitudinile lor față de Dumnezeu și conceptele lor sunt vagi și ambigue. Puteți chiar spune că o parte dintre oameni au o atitudine negativă privind existența lui Dumnezeu. Dar în inima și conștiința lui Noe, existența lui Dumnezeu era absolută și dincolo de cea mai mică îndoială și astfel supunerea lui față de El era pură și putea rezista la testare. Inima lui era pură și deschisă față de Dumnezeu. El nu avea nevoie de prea multă cunoaștere a doctrinelor pentru a se convinge să urmeze fiecare cuvânt al lui Dumnezeu, nici nu avea nevoie de multe fapte pentru a dovedi existența Lui, astfel încât să poată accepta ceea ce Dumnezeu i-a încredințat și să fie capabil de a face orice îl pune El. Aceasta este diferența esențială între Noe și oamenii de astăzi. Este, de asemenea, definiția adevărată și precisă a ceea ce este un om desăvârșit în ochii lui Dumnezeu. Ceea ce vrea Dumnezeu sunt oamenii ca Noe. El este tipul de persoană pe care îl laudă Dumnezeu și, de asemenea, exact tipul de persoană pe care îl binecuvântează Dumnezeu. Ați primit luminare din aceasta? Oamenii se uită la oameni din exterior, în timp ce Dumnezeu Se uită la inimile oamenilor și la esența lor. Dumnezeu nu permite nimănui să fie cu jumătate de inimă sau să aibă îndoieli față de El, nici nu le permite oamenilor să-L suspecteze sau să-L testeze în vreun mod. De aceea, chiar dacă oamenii de astăzi sunt față în față cu cuvântul lui Dumnezeu, ați putea chiar spune față în față cu Dumnezeu, din cauza a ceva adânc în inimile lor, a existenței esenței lor corupte și a atitudinii lor ostile față de El, oamenii au fost împiedicați să aibă credință adevărată în Dumnezeu și au fost blocați de la a fi ascultători față de El. Din această cauză, este foarte dificil pentru ei să obțină aceeași binecuvântare pe care Dumnezeu i-a acordat-o lui Noe.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 28)

Dumnezeu folosește curcubeul ca simbol al legământului Său cu omul (fragmente selectate)

Geneza 9:11-13 Închei un legământ cu voi: niciodată nu vor mai fi distruse toate creaturile de apele vreunui potop și niciodată nu va mai fi vreun potop care să distrugă pământul. Dumnezeu a mai zis: „Acesta este semnul legământului pe care îl fac cu voi și cu toate viețuitoarele care au fost cu voi, pentru toate generațiile viitoare: pun în nori curcubeul Meu; el va fi semnul legământului dintre Mine și pământ".

Majoritatea oamenilor știu ce este un curcubeu și au auzit despre unele povești legate de curcubeie. Cât despre povestea privind curcubeul din Biblie, unii oameni o cred și unii o tratează ca pe o legendă, în timp ce alții nu o cred deloc. Orice ar fi, toate evenimentele care s-au întâmplat în legătură cu curcubeul reprezentau lucrarea lui Dumnezeu și au avut loc în procesului gestionării omului de către Dumnezeu. Aceste evenimente au fost consemnate exact în Biblie. Aceste consemnări nu ne spun în ce dispoziție era Dumnezeu la acea vreme sau intențiile din spatele acestor cuvinte pe care le-a rostit El. În plus, nimeni nu poate cântări ce simțea El când le-a spus. Totuși, starea de spirit a lui Dumnezeu privind toate aceste evenimente este dezvăluită printre rândurile textului. Este ca și cum gândurile Sale din acel moment prind viață din fiecare cuvânt și frază a cuvântului lui Dumnezeu.

Gândurile lui Dumnezeu reprezintă lucrul de care ar trebui să se preocupe oamenii și ceea ce ar trebui să încerce să ajungă să cunoască cel mai mult. Aceasta deoarece gândurile lui Dumnezeu sunt indisolubil legate de înțelegerea Lui de către om și aceasta este o legătură indispensabilă cu

intrarea în viață a omului. Deci, ce Se gândea Dumnezeu în momentul când s-au întâmplat aceste evenimente?

Inițial, Dumnezeu a creat o omenire care, în ochii Săi, era foarte bună și apropiată de El, dar aceasta a fost distrusă de potop după ce s-a răzvrătit împotriva Lui. L-a durut pe Dumnezeu ca o asemenea omenire să dispară așa, într-o clipă? Desigur că L-a durut! Deci care a fost exprimarea durerii Sale? Cum a fost consemnată în Biblie? A fost consemnată în Biblie cu aceste cuvinte: „Închei un legământ cu voi: niciodată nu vor mai fi distruse toate creaturile de apele vreunui potop și niciodată nu va mai fi vreun potop care să distrugă pământul”. Această propoziție simplă dezvăluie gândurile lui Dumnezeu. Această distrugere a lumii L-a îndurerat foarte mult. După cum ar spune omul, El a fost foarte trist. Ne putem imagina: cum arăta pământul, care era odată plin de viață, după ce a fost distrus de potop? Cum arăta atunci pământul care era odată plin de ființe umane? Nicio locuință umană, nicio ființă vie, apă peste tot și un dezastru absolut la suprafața apei. A fost o astfel de scenă intenția inițială a lui Dumnezeu când a creat lumea? Desigur că nu! Intenția Lui inițială a fost să vadă viață pe tot pământul, să vadă ființele umane pe care le-a creat cum Îl venerează, nu ca Noe să fie singurul care Îl venera sau singurul care putea răspunde la chemarea Sa de a finaliza ceea ce îi fusese încredințat. Când omenirea a dispărut, Dumnezeu nu a văzut ceea ce intenționase inițial, ci complet opusul. Cum putea inima Lui să nu fie îndurerată? Deci când Își dezvăluia firea și Își exprima emoțiile, Dumnezeu a luat o hotărâre. Ce tip de hotărâre a luat El? Să facă un arc pe cer (adică curcubeul pe care îl vedem) ca legământ cu omul, o promisiune că Dumnezeu nu va mai distruge din nou omenirea cu un potop. În același timp, a fost și pentru a le transmite oamenilor că Dumnezeu a distrus lumea cu un potop, pentru ca oamenii să-și amintească mereu motivul pentru care El ar face un asemenea lucru.

A fost distrugerea lumii la acel moment ceva ce a vrut Dumnezeu? Nu a fost cu siguranță ceea ce a vrut Dumnezeu. Am putea să ne imaginăm o mică parte a jalnicii imagini a pământului după distrugerea lumii, dar nu ne putem imagina nici pe departe cum era scena din acel moment în ochii lui Dumnezeu. Putem spune că, indiferent dacă sunt oamenii de acum sau de atunci, nimeni nu poate imagina sau cântări ce simțea El când a văzut acea scenă, acea imagine a lumii după distrugerea ei de potop. Dumnezeu a fost forțat să o facă de neascultarea omului, dar durerea suferită de inima Lui din cauza distrugerii lumii prin potop este o realitate pe care nimeni nu o poate pătrunde sau cântări. De aceea, Dumnezeu a făcut un legământ cu omenirea, prin care să le spună oamenilor să țină minte că Dumnezeu a făcut odată așa ceva și pentru a le promite că nu va mai distruge niciodată lumea într-un asemenea mod. În acest legământ vedem inima lui Dumnezeu – vedem că inima Lui era îndurerată când a distrus această omenire. În limbajul omului, când Dumnezeu a distrus omenirea și a văzut-o cum dispare, inima Lui plângea și sângera. Nu este acesta cel mai bun mod de a o descrie? Aceste cuvinte sunt folosite de oameni pentru a ilustra emoții umane, dar având în vedere că limba oamenilor este prea săracă, folosirea acestora pentru a descrie sentimentele și emoțiile lui Dumnezeu nu Mi se pare a fi prea rea și nici prea exagerată. Cel puțin vă oferă o înțelegere foarte vie, foarte aptă privind dispoziția Lui din acel moment. La ce vă veți gândi acum când veți vedea din nou un curcubeu? Cel puțin vă veți reaminti cum a fost Dumnezeu îndurerat odată din cauza distrugerii lumii prin potop. Vă veți aminti cum, chiar dacă ura această lume și disprețuia această omenire, când El a distrus ființele umane pe care le crease cu propriile Sale mâini, inima Sa suferea, se lupta să le dea drumul, simțindu-se reticentă și fiindu-i greu să suporte. Singura Sa consolare a fost familia de opt persoane a lui Noe. Cooperarea lui Noe a făcut ca eforturile Sale laborioase de a crea

toate lucrurile să nu fie în zadar. Într-un moment când Dumnezeu suferea, acesta era singurul lucru care putea să compenseze pentru durerea Lui. Din acel moment, Dumnezeu Și-a pus toate așteptările de la omenire în familia lui Noe, sperând că ei vor putea trăi sub binecuvântările Lui și nu sub blestemul Lui, sperând că ei nu-L vor mai vedea niciodată cum distruge lumea cu un potop și sperând, de asemenea, că ei nu vor fi distruși.

Despre ce parte din firea lui Dumnezeu ar trebui să învățăm din asta? Dumnezeu disprețuise omul deoarece acesta era ostil față de El, dar în inima Lui, grija Sa, preocuparea și mila pentru omenire au rămas neschimbate. Chiar și atunci când a distrus omenirea, inima Sa a rămas neschimbată. Când omenirea a fost plină de corupție și neascultătoare față de Dumnezeu într-o măsură dureroasă, Dumnezeu a fost nevoit să distrugă această omenire, din cauza firii și esenței Sale și în conformitate cu principiile Sale. Dar, datorită esenței Lui, tot Îi era milă de omenire și chiar voia să utilizeze diverse moduri pentru a răscumpăra omenirea astfel încât aceasta să continue să trăiască. Totuși, omul I s-a opus, a continuat să fie neascultător și a refuzat să accepte mântuirea Lui; adică a refuzat să-I accepte bunele intenții. Indiferent cum i-a chemat Dumnezeu, cum le-a reamintit, i-a alimentat, i-a ajutat sau cum i-a tolerat, oamenii nu au înțeles, nici nu au apreciat și nici nu au acordat atenție. În durerea Sa, Dumnezeu tot nu a uitat să îi acorde omului toleranța Sa maximă, așteptând ca omul să-și schimbe cursul. După ce Și-a atins limita, El a făcut ceea ce trebuia să facă fără nicio ezitare. Cu alte cuvinte, a existat o perioadă de timp specifică și un proces din momentul în care Dumnezeu a planificat să distrugă omenirea și până la începutul lucrării Sale de a distruge omenirea. Acest proces a existat cu scopul de a permite omului să-și schimbe cursul și aceasta a fost ultima șansă pe care Dumnezeu i-a dat-o. Deci ce a făcut El în această perioadă înainte să distrugă omenirea? Dumnezeu a făcut o lucrare

semnificativă de a reaminti și a îndemna. Oricât de îndurerată și suferindă era inima Lui, El a continuat să-i acorde omenirii grija, preocuparea și mila Sa abundentă. Ce vedem din asta? Fără îndoială, vedem că iubirea Lui pentru omenire este reală și nu ceva ce spune doar cu buzele. Este adevărată, tangibilă și apreciabilă, nu simulată, denaturată, înșelătoare sau afectată. Dumnezeu nu utilizează niciodată nicio înșelăciune și nu creează imagini false pentru ca oamenii să vadă că El este minunat. El nu utilizează niciodată mărturii false pentru a permite oamenilor să-I vadă frumusețea sau să Se laude cu frumusețea și sfințenia Sa. Nu sunt aceste aspecte ale firii lui Dumnezeu vrednice de iubirea omului? Nu sunt vrednice de venerat? Nu sunt vrednice de prețuit? În acest stadiu, vreau să vă întreb: după ce ați auzit aceste cuvinte, credeți că măreția lui Dumnezeu reprezintă doar cuvinte goale pe o foaie de hârtie? Frumusețea lui Dumnezeu înseamnă doar vorbe goale? Nu! Cu siguranță, nu! Supremația lui Dumnezeu, măreția, sfințenia, toleranța, iubirea Lui și așa mai departe – toate detaliile tuturor aspectelor firii și esenței Lui își găsesc expresia practică de fiecare dată când Își face lucrarea, sunt întruchipate în voia Sa față de om și, de asemenea, sunt îndeplinite și reflectate în fiecare persoană. Indiferent dacă ai simțit acest lucru înainte, Dumnezeu are grijă de fiecare persoană în toate modurile posibile, folosindu-Și inima sinceră, înțelepciunea și diverse metode pentru a încălzi inima fiecărei persoane și a trezi spiritul fiecărei persoane. Acesta este un fapt indiscutabil.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 29)

Dumnezeu folosește curcubeul ca simbol al legământului Său cu omul (fragmente selectate)

Geneza 9:11-13 Închei un legământ cu voi: niciodată nu vor mai fi distruse toate creaturile de apele vreunui potop și niciodată nu va mai fi vreun potop care să distrugă pământul. Dumnezeu a mai zis: „Acesta este semnul legământului pe care îl fac cu voi și cu toate viețuitoarele care au fost cu voi, pentru toate generațiile viitoare: pun în nori curcubeul Meu; el va fi semnul legământului dintre Mine și pământ”.

Dumnezeu a creat omenirea; indiferent dacă oamenii au fost corupți sau dacă Îl urmează, El îi tratează ca pe cele mai neprețuite ființe dragi ale Sale – sau, cum ar spune ființele umane, oamenii cei mai dragi Lui – și nu ca pe jucăriile Sale. Deși Dumnezeu spune că El este Creatorul și că omul este creația Sa, ceea ce poate suna de parcă există o mică diferență de rang, realitatea este că tot ce a făcut Dumnezeu pentru omenire depășește cu mult o relație de această natură. Dumnezeu iubește omenirea, are grijă, Se preocupă de aceasta și o aprovizionează fără încetare. El nu simte niciodată în inima Sa că aceasta este o lucrare în plus sau ceva ce merită o mare răsplată. Nici nu simte că mântuirea omenirii, alimentarea oamenilor și faptul că le oferă totul reprezintă o contribuție uriașă pentru omenire. El aprovizionează pur și simplu omenire în tăcere și în liniște, în propriul Său mod, prin propria Sa esență și prin ceea ce El are și ce este. Indiferent cât de multe provizii și cât de mult ajutor primește omenirea de la El, Dumnezeu nu Se gândește la asta niciodată și nu încearcă să-Și asume meritul. Acest lucru este determinat de esența lui Dumnezeu și este, de asemenea, o exprimare adevărată a firii Lui. Motiv pentru care, indiferent dacă este vorba de Biblie sau de alte cărți, Dumnezeu nu Își exprimă niciodată gândurile și nu descrie sau declară către oameni, cu scopul de a face omenirea recunoscătoare față de El sau să-L laude, motivele pentru care face aceste lucruri sau de ce Îi pasă atât de mult de omenire. Chiar și când suferă, când inima Sa este extrem de îndurerată, El nu-Și uită niciodată

responsabilitatea sau grija față de omenire; în tot acest timp, suportă această rană și durere singur, în tăcere. Din contră, Dumnezeu continuă să aprovizioneze omenirea așa cum a făcut întotdeauna. Deși oamenii Îl laudă deseori sau sunt martori pentru El, niciunul dintre aceste comportamente nu este cerut de Dumnezeu. Asta deoarece El nu intenționează niciodată ca vreunul dintre lucrurile bune pe care le face pentru omenire să fie dat la schimb pentru recunoștință sau să fie răsplătit. Pe de altă parte, cei care pot să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, cei care pot să Îl urmeze cu adevărat pe Dumnezeu, Îl ascultă și Îi sunt loiali și cei care pot să I se supună – aceştia sunt oamenii care vor primi deseori binecuvântările Lui și El va acorda astfel de binecuvântări fără rezerve. Mai mult, binecuvântările pe care oamenii le primesc de la El sunt adesea dincolo de imaginația lor și, de asemenea, dincolo de orice pot justifica ființele umane pentru ceea ce au făcut sau pentru prețul pe care l-au plătit. Când omenirea se bucură de binecuvântarea lui Dumnezeu, îi pasă cuiva de ce face El? Se preocupă cineva de modul în care Se simte Dumnezeu? Încearcă cineva să aprecieze durerea Lui? Răspunsul la aceste întrebări este un „nu" categoric! Poate orice ființă umană, inclusiv Noe, să aprecieze durerea pe care o simțea Dumnezeu în acel moment? Poate cineva să aprecieze de ce Dumnezeu ar stabili un astfel de legământ? Nu poate! Oamenii nu apreciază durerea Lui nu pentru că nu o pot înțelege, și nu din cauza distanței dintre Dumnezeu și om sau a diferenței dintre statuturile lor; ci din cauza faptului că oamenilor nu le pasă deloc de sentimentele lui Dumnezeu. Omenirea crede că Dumnezeu este independent – că Dumnezeu nu are nevoie ca oamenilor să le pese de El, să-L înțeleagă sau să-I arate considerație. Dumnezeu este Dumnezeu, deci nu are durere, nici emoții; El nu va fi trist, El nu simte durere, nici măcar nu plânge. Dumnezeu este Dumnezeu, deci nu are nevoie să-Și exprime emoțiile și nu are nevoie de consolare. Dacă, în anumite

circumstanțe, El are nevoie de acestea, atunci El Se poate descurca singur și nu va cere sprijin din partea omenirii. În schimb, oamenii imaturi, slabi, sunt cei care au nevoie de consolarea, proviziile și încurajarea lui Dumnezeu și au nevoie chiar ca El să îi consoleze în toate timpurile și în toate locurile. Astfel de lucruri se ascund adânc în inimile oamenilor: omul este cel slab; oamenii au nevoie ca Dumnezeu să îi îngrijească în toate modurile, ei merită toată grija pe care o primesc de la El și ar trebui să ceară de la Dumnezeu tot ceea ce simt că ar trebui să fie al lor. Dumnezeu este Cel puternic; El are totul și El ar trebui să fie paznicul omenirii și Cel care acordă binecuvântări. Dat fiind că El este deja Dumnezeu, este atotputernic și nu are nevoie niciodată de nimic de la omenire.

Deoarece omul nu dă atenție niciuneia dintre revelațiile lui Dumnezeu, el nu a simțit niciodată durerea, tristețea sau bucuria Lui. Dar în schimb, Dumnezeu cunoaște toate expresiile omului precum palma mâinii Sale. Dumnezeu asigură nevoile tuturor, în orice moment și în orice loc, observând gândurile schimbătoare ale fiecărei persoane și, astfel, consolându-i și îndemnându-i, călăuzindu-i și iluminându-i. În ceea ce privește toate lucrurile pe care Dumnezeu le-a făcut asupra omenirii și toate prețurile pe care le-a plătit din cauza lor, pot oamenii să găsească un pasaj din Biblie sau din orice a spus Dumnezeu până acum care să afirme clar că Dumnezeu va cere ceva de la om? Nu! Din contră, indiferent cât ignoră oamenii gândirea Lui, El tot conduce omenirea în mod repetat, o aprovizionează în mod repetat și ajută oamenii, pentru a le permite să urmeze calea lui Dumnezeu, astfel încât ei să poată obține destinația frumoasă pe care le-a pregătit-o. Când vine vorba de Dumnezeu, ceea ce El are și ce este, harul Său, mila și toate recompensele Sale vor fi acordate fără rezerve celor care Îl iubesc și Îl urmează. Dar El nu dezvăluie niciodată vreunei persoane durerea pe care a suferit-o sau starea Sa de spirit și nu Se

plânge niciodată de faptul că cineva nu are respect față de El sau că nu Îi cunoaște voia. El suferă pur și simplu toate acestea în tăcere, așteptând ziua în care omenirea va putea înțelege.

De ce spun aceste lucruri aici? Ce vedeți din lucrurile pe care le-am spus? Există ceva în esența și în firea lui Dumnezeu care este mult prea ușor de trecut cu vederea, ceva ce are doar Dumnezeu și nicio altă persoană, inclusiv cei despre care alții cred că sunt persoane grozave, oameni buni sau Dumnezeul din imaginația lor. Ce este acest lucru? Aceasta este atitudinea altruistă a lui Dumnezeu. Când vorbim de altruism, poate crezi că și tu ești foarte altruist, deoarece când vine vorba de copiii tăi, nu te tocmești și nu te cerți niciodată cu ei sau crezi că și tu ești foarte altruist când vine vorba de părinții tăi. Indiferent ce crezi, cel puțin ai un concept al cuvântului „altruist", îl consideri un cuvânt pozitiv și consideri că a fi o persoană altruistă este foarte nobil. Când ești altruist, ai o stimă de sine foarte ridicată. Dar nu există nimeni care poate vedea altruismul lui Dumnezeu în toate lucrurile, între oameni, evenimente și obiecte și în lucrarea Lui. De ce se întâmplă așa? Deoarece omul este prea egoist! De ce spun asta? Omenirea trăiește într-o lume materială. Poate că Îl urmezi pe Dumnezeu, dar nu vezi sau nu apreciezi niciodată cum te aprovizionează, te iubește și Se preocupă de tine. Deci ce vezi? Vezi rudele tale de sânge care te iubesc și te adoră. Vezi lucruri care sunt benefice pentru trupul tău, îți pasă de oamenii și lucrurile pe care le iubești. Acesta este așa-zisul altruism al omului. Astfel de oameni „altruiști", totuși, nu se preocupă niciodată în privința lui Dumnezeu care le dă viață. În contrast cu cel al lui Dumnezeu, altruismul omului devine egoist și demn de dispreț. Altruismul în care crede omul este gol și nerealist, pătat, incompatibil cu Dumnezeu și fără legătură cu El. Altruismul omului este pentru el însuși, în timp ce altruismul lui Dumnezeu este o adevărată revelație a esenței Sale. Tocmai datorită

altruismului Său primește omul o aprovizionare constantă din partea Lui. Poate că nu sunteți afectați prea profund de acest subiect despre care vorbesc astăzi și doar dați din cap în semn de aprobare, dar când, în inima ta, încerci să apreciezi inima lui Dumnezeu, vei descoperi fără să vrei asta: dintre toți oamenii, chestiunile și lucrurile pe care le poți simți în această lume, doar altruismul Lui este real și concret, deoarece doar iubirea Lui pentru tine este necondiționată și nepătată. În afară de Dumnezeu, așa-zisa lipsă de egoism a oricui altcuiva este simulată, superficială, neautentică; are un scop, anumite intenții, presupune un compromis și nu poate rezista la testare. Puteți chiar spune că este murdară și vrednică de dispreț. Sunteți de acord cu aceste cuvinte?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 30)

Dumnezeu folosește curcubeul ca simbol al legământului Său cu omul (fragmente selectate)

Geneza 9:11-13 Închei un legământ cu voi: niciodată nu vor mai fi distruse toate creaturile de apele vreunui potop și niciodată nu va mai fi vreun potop care să distrugă pământul. Dumnezeu a mai zis: „Acesta este semnul legământului pe care îl fac cu voi și cu toate viețuitoarele care au fost cu voi, pentru toate generațiile viitoare: pun în nori curcubeul Meu; el va fi semnul legământului dintre Mine și pământ”.

La finalul poveștii lui Noe, vedem că Dumnezeu a utilizat o metodă neobișnuită pentru a-Și exprima sentimentele din acel moment. Era o metodă foarte specială: de a face un legământ cu omul, ceea ce a declarat sfârșitul utilizării de către Dumnezeu a unui potop pentru a distruge lumea. Din exterior, a face un legământ poate părea un lucru foarte obișnuit. Nu

este nimic mai mult decât folosirea unor cuvinte pentru a obliga două părți și a le împiedica să-și încalce acordul, pentru a proteja interesele ambelor părți. Ca formă, este un lucru foarte obișnuit, dar din motivațiile și intenția lui Dumnezeu de la baza acestui lucru, este o adevărată revelație a firii și stării Lui de spirit. Dacă doar pui aceste cuvinte deoparte și le ignori, dacă nu v-aș spune niciodată adevărul lucrurilor, atunci omenirea nu va cunoaște niciodată cu adevărat gândirea lui Dumnezeu. Poate în imaginația ta Dumnezeu zâmbea când a făcut acest legământ sau poate expresia Sa era serioasă, dar indiferent de cea mai comună expresie a Lui în imaginația oamenilor, nimeni nu ar fi putut să vadă inima sau durerea Lui, cu atât mai puțin singurătatea Sa. Nimeni nu-L poate face pe Dumnezeu să aibă încredere în el sau să fie vrednic de încrederea Lui sau să fie cineva față de care Își poate exprima gândurile sau cui să-Și mărturisească durerea. De aceea, Dumnezeu nu a avut de ales decât să facă un asemenea lucru. La suprafață, Dumnezeu a făcut un lucru ușor când a spus adio omenirii anterioare, rezolvând problema trecutului și aducând la un final perfect distrugerea lumii prin potop. Totuși, Dumnezeu a îngropat durerea din acest moment adânc în inima Sa. Într-o perioadă când Dumnezeu nu avea în cine să aibă încredere, El a făcut un legământ cu omenirea, spunându-le oamenilor că nu va mai distruge lumea printr-un potop. Când apărea un curcubeu, era pentru a le reaminti oamenilor că un asemenea lucru se întâmplase și pentru a-i avertiza să se abțină de la rele. Chiar și într-o astfel de stare dureroasă, Dumnezeu nu a uitat de omenire și tot a arătat multă grijă pentru aceasta. Nu reprezintă acestea iubirea și altruismul Lui? Dar la ce se gândesc oamenii când suferă? Nu este acesta momentul când au nevoie cel mai mult de Dumnezeu? În astfel de momente, oamenii întotdeauna trag de El pentru ca El să-i poată consola. Indiferent de moment, Dumnezeu nu va dezamăgi oamenii niciodată și le va permite

întotdeauna să iasă din situațiile lor dificile și să trăiască în lumină. Deși Dumnezeu aprovizionează astfel omenirea, în inima omului Dumnezeu nu este decât o pastilă de alinare, un tonic de confort. Când Dumnezeu suferă, când inima Sa este rănită, a avea o ființă creată sau orice persoană care să-I țină companie sau să-L consoleze ar fi fără îndoială doar o dorință extravagantă pentru El. Omul nu dă niciodată atenție sentimentelor Lui, deci Dumnezeu nu cere și nici nu Se așteaptă să existe cineva care să-L poată consola. El doar Își utilizează metodele pentru a-Și exprima dispoziția. Oamenii nu cred că este o greutate grozavă pentru Dumnezeu să treacă prin niște suferință, dar doar când încerci cu adevărat să-L înțelegi pe Dumnezeu, când poți aprecia cu adevărat cele mai sincere intenții ale Lui în tot ceea ce face, poți simți măreția și altruismul Lui. Chiar dacă a făcut un legământ cu omenirea folosind curcubeul, El nu a spus nimănui motivul pentru care a făcut asta, motivul pentru care a încheiat acest legământ, însemnând că nu a spus niciodată nimănui gândurile Sale adevărate. Asta deoarece nu există nimeni care să poată pricepe profunzimea iubirii pe care Dumnezeu o are pentru omenirea pe care a creat-o cu propriile mâini și, de asemenea, nu există nimeni care să poată aprecia cât de multă durere a suferit inima Lui când a distrus omenirea. De aceea, chiar dacă le-ar spune oamenilor cum Se simțea, ei n-ar putea să preia această încredere. Deși este în suferință, El tot Își continuă următoarea etapă a lucrării. Dumnezeu dă întotdeauna omenirii cea mai bună latură a Sa și cele mai bune lucruri în timp ce îndură în tăcere toată suferința El Însuși. Dumnezeu nu dezvăluie niciodată în mod deschis aceste suferințe. În schimb, El le îndură și așteaptă în tăcere. Rezistența lui Dumnezeu nu este rece, amorțită sau neputincioasă, nici nu este un semn al slăbiciunii. Mai degrabă, iubirea și esența Sa au fost întotdeauna altruiste. Aceasta este o revelație naturală a esenței și firii Sale și o întrupare autentică a identității lui Dumnezeu ca adevăratul Creator.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”

Cunoscându-L pe Dumnezeu II

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 31)

Imediat după ce El a creat omenirea, Dumnezeu a început să interacționeze cu omul și să îi vorbească, iar firea Sa a început să fie exprimată față de om. Cu alte cuvinte, de când Dumnezeu a interacționat prima dată cu omenire, El a început să-i comunice omului, fără întrerupere, esența Sa și ceea ce are El și ceea ce este. Indiferent dacă oamenii de mai demult sau oamenii de astăzi o pot vedea sau o pot înțelege, Dumnezeu îi vorbește omului și lucrează printre oameni, dezvăluindu-Și firea și exprimându-Și esența – acesta este un adevăr și nimeni nu-l poate nega. Aceasta înseamnă, de asemenea, că firea lui Dumnezeu, esența lui Dumnezeu și ceea ce are El și ceea ce este sunt constant scoase la iveală și dezvăluite în timp ce El lucrează și interacționează cu omul. El nu a ascuns sau nu a tăinuit nimic față de om, ci, în schimb, Își face publică și Își afișează firea fără rețineri. Prin urmare, Dumnezeu speră că omul poate să Îl cunoască și să-I înțeleagă firea și esența. El nu dorește ca omul să-I trateze firea și esența drept taine eterne, nici nu vrea ca omenirea să Îl privească pe Dumnezeu ca pe un puzzle care nu poate fi niciodată rezolvat. Doar când omenirea Îl cunoaște pe Dumnezeu, poate ști omul calea pe care să meargă și să accepte îndrumarea lui Dumnezeu și doar o astfel de omenire poate trăi sub stăpânirea lui Dumnezeu și poate trăi în lumină și în mijlocul binecuvântărilor lui Dumnezeu.

Firea și cuvintele scoase la iveală și dezvăluite de Dumnezeu reprezintă voia Sa și, de asemenea, esența Sa. Când Dumnezeu interacționează cu omul, indiferent de ceea ce face sau zice El sau de firea pe care o dezvăluie și indiferent de ce vede omul din esența lui Dumnezeu

și ceea ce are El și ceea ce este, toate acestea reprezintă voia lui Dumnezeu pentru om. Indiferent de cât de mult este capabil omul să realizeze, să înțeleagă sau să cuprindă, toate reprezintă voia lui Dumnezeu – voia lui Dumnezeu pentru om. Aceasta este dincolo de orice îndoială! Voia lui Dumnezeu pentru omenire este modul în care El le cere oamenilor să fie, ceea ce le cere să facă, cum le cere să trăiască și să fie capabili de a realiza împlinirea voii lui Dumnezeu. Sunt aceste lucruri inseparabile de esența lui Dumnezeu? Cu alte cuvinte, Dumnezeu Își scoate la iveală firea și tot ceea ce are El și ceea ce este, în timp ce emite cerințe oamenilor. Nu există falsitate, prefăcătorie, tăinuire și nicio înflorire. Totuși, de ce este omul incapabil de a cunoaște și de ce nu a fost omul niciodată în stare să perceapă clar firea lui Dumnezeu? De ce nu a realizat omul niciodată voia lui Dumnezeu? Ceea ce este dezvăluit și scos la iveală de Dumnezeu este ceea ce are Dumnezeu Însuși și ceea ce este; reprezintă fiecare fărâmă și fațetă a adevăratei Sale firi – așadar, de ce nu poate vedea omul? De ce este omul incapabil de o cunoaștere temeinică? Există un motiv important pentru aceasta. Așadar, care este acest motiv? De la momentul creației, omul nu L-a tratat niciodată pe Dumnezeu drept Dumnezeu. În cele mai vechi timpuri, indiferent de ceea ce făcea Dumnezeu în privința omului – om care abia fusese creat – omul Îl trata doar ca pe un tovarăș, ca pe cineva pe care să se bazeze și omul nu avea cunoaștere sau înțelegere referitoare la Dumnezeu. Ceea ce înseamnă că omul nu știa că ceea ce venea de la această Ființă – această Ființă pe care el se baza și pe care O vedea ca tovarăș al său – era esența lui Dumnezeu, și nici nu știa că această ființă era Cea care domnește asupra tuturor lucrurilor. Simplu spus, oamenii din acea vreme nu Îl recunoșteau deloc pe Dumnezeu. Ei nu știau că pământul, cerul și toate lucrurile fuseseră făcute de El și nu aveau idee de unde venea El, ba mai mult, nu aveau idee ce era El. Desigur, pe atunci, Dumnezeu nu îi cerea

omului să-L cunoască sau să-L înțeleagă sau să priceapă tot ceea ce făcea El sau să fie informat privind voia Sa, fiindcă acestea erau primele timpuri care au urmat după crearea omenirii. Când Dumnezeu a început pregătirile pentru lucrarea Epocii Legii, Dumnezeu i-a făcut anumite lucruri omului și, de asemenea, a început să aibă cerințe de la el, spunându-i omului cum să aducă jertfe și să I se închine lui Dumnezeu. Doar atunci a căpătat omul câteva idei simple despre Dumnezeu și doar atunci a aflat el diferența dintre om și Dumnezeu și faptul că Dumnezeu era Cel care a creat omenirea. Când omul a știut că Dumnezeu era Dumnezeu și omul era om, o anumită distanță a intervenit între el și Dumnezeu, totuși, Dumnezeu nu a cerut ca omul să-L cunoască prea mult sau să-L înțeleagă profund. Prin urmare, Dumnezeu formulează diferite cerințe pentru om pe baza etapelor și circumstanțelor lucrării Sale. Ce vedeți în aceasta? Ce aspect al firii lui Dumnezeu percepeți? Este Dumnezeu real? Sunt potrivite cerințele lui Dumnezeu pentru om? Din cele mai vechi timpuri, după crearea omenirii de către Dumnezeu, când El încă nu îndeplinise lucrarea de cucerire și desăvârșire asupra omului și încă nu-i spusese prea multe cuvinte, El cerea puțin din partea omului. Indiferent ce făcea omul sau cum se comporta – chiar dacă făcea unele lucruri care Îl ofensau pe Dumnezeu – Dumnezeu ierta și trecea totul cu vederea. Aceasta deoarece Dumnezeu știa ceea ce El îi dăduse omului și ce era în om și, prin urmare, El știa standardul cerințelor pe care ar trebui să le aibă de la om. Deși standardul cerințelor Sale era foarte scăzut la acea vreme, aceasta nu înseamnă că firea Sa nu era măreață sau că înțelepciunea și atotputernicia Sa erau doar vorbe goale. Pentru om, există un singur mod de a cunoaște firea lui Dumnezeu și pe Dumnezeu Însuși: urmând etapele lucrării lui Dumnezeu de gestionare și mântuire a omenirii și acceptând cuvintele pe care Dumnezeu le rostește pentru omenire. Odată ce omul știe ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este și odată

cunoaște firea lui Dumnezeu, Îi va mai cere el lui Dumnezeu să-i arate adevărata Sa persoană? Nu, omul nu o va face și nici nu va îndrăzni s-o ceară, căci, după ce a înțeles firea lui Dumnezeu și ceea ce are El și ceea ce este, omul Îl va fi văzut deja pe adevăratul Dumnezeu Însuși și adevărata Sa persoană. Acesta este finalul inevitabil.

Pe măsură ce lucrarea și planul lui Dumnezeu au înaintat și după ce Dumnezeu a stabilit legământul curcubeului cu omul ca semn că El nu va mai distruge niciodată lumea folosind potopurile, Dumnezeu a avut o dorință tot mai puternică de a-i câștiga pe cei care puteau fi în același asentiment cu El. La fel, El a avut și o dorință tot mai puternică să îi câștige pe cei care puteau să-I îndeplinească voia pe pământ și, în plus, să câștige un grup de oameni care să se poată elibera de forțele întunericului și să nu fie înrobiți de Satana, grup care să poată fi mărturie pentru El pe pământ. Câștigarea unui asemenea grup de oameni a fost dorința pe care o avea Dumnezeu de mult timp, era ceea ce El așteptase încă de la momentul creației. Prin urmare, indiferent de utilizarea potopurilor de către Dumnezeu pentru a distruge lumea sau de legământul Său cu omul, voia lui Dumnezeu, gândirea, planul și speranțele Sale au rămas toate la fel. Ceea ce dorea să facă, lucrul după care El tânjise cu mult timp înainte de momentul creației, era să îi câștige pe aceia din rândul omenirii pe care El dorea să îi câștige – să câștige un grup de oameni capabili să-I înțeleagă și să-I cunoască firea, să-I înțeleagă voia, un grup care ar putea să I se închine. Un asemenea grup de oameni ar fi într-adevăr capabili să fie mărturie pentru El și se poate spune că ei ar fi confidenții Lui.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 32)

Dumnezeu promite să îi dea un fiu lui Avraam

Geneza 17:15-17 De asemenea, Dumnezeu i-a zis lui Avraam: „În ce o privește pe Sarai, soția ta, să nu o mai chemi Sarai, căci de acum numele ei va fi Sara. Eu o voi binecuvânta și îți voi da un fiu prin ea. O voi binecuvânta, astfel încât ea va deveni mama unor neamuri; chiar regi ai popoarelor vor ieși din ea". Atunci Avraam I s-a închinat până la pământ, a râs și și-a zis în sine: „I se poate naște copil unui om de o sută de ani? Poate Sara, care este de nouăzeci de ani, să aibă un copil?"

Geneza 17:21-22 Totuși, legământul Meu îl voi încheia cu Isaac, cel pe care Sara îl va naște la anul, pe vremea aceasta. Când a terminat de vorbit cu Avraam, Dumnezeu S-a înălțat de la el.

Nimeni nu poate împiedica lucrarea pe care Dumnezeu hotărăște să o facă

Deci, tocmai ați auzit cu toții povestea lui Avraam, nu-i așa? El a fost ales de Dumnezeu după ce potopul a distrus lumea, numele său era Avraam și, când avea o sută de ani și soția sa, Sara, nouăzeci, a primit promisiunea lui Dumnezeu. Ce promisiune i-a făcut Dumnezeu? Dumnezeu i-a promis ceea ce scrie în Scripturi: „Eu o voi binecuvânta și îți voi da un fiu prin ea". Care era contextul promisiunii lui Dumnezeu de a-i da un fiu? Scripturile oferă următoarea relatare: „Atunci Avraam I s-a închinat până la pământ, a râs și și-a zis în sine: «I se poate naște copil unui om de o sută de ani? Poate Sara, care este de nouăzeci de ani, să aibă un copil?»" Cu alte cuvinte, acest cuplu în vârstă era prea bătrân pentru a mai face copii. Și ce a făcut Avraam după ce Dumnezeu i-a făcut promisiunea? A căzut la pământ râzând și și-a spus în sine sa: „I se poate naște copil unui om de o sută de ani?" Avraam a crezut că era imposibil – ceea ce înseamnă că el credea că promisiunea lui Dumnezeu pentru el nu era decât o glumă. Din perspectiva omului, aceasta este un lucru de neatins de către om și la fel de neatins de către Dumnezeu

și ceva imposibil pentru El. Poate, pentru Avraam, era de râs: „Dumnezeu a creat omul, totuși, El pare oarecum inconștient de faptul că cineva atât de bătrân este incapabil să aibă copii; Dumnezeu crede că îmi poate permite să am un copil, El spune că îmi va da un fiu – cu siguranță, este imposibil!” Astfel, Avraam a căzut la pământ și a râs, gândindu-se: „Imposibil – Dumnezeu glumește cu mine, acest lucru nu poate fi adevărat!” El nu a luat în serios cuvintele lui Dumnezeu. Așadar, în ochii lui Dumnezeu, ce tip de om era Avraam? (Drept.) Unde se menționa că el era un om drept? Voi credeți că toți aceia pe care Dumnezeu îi cheamă sunt drepți și desăvârșiți și că sunt toți oameni care merg cu Dumnezeu. Voi urmați doctrina! Trebuie să vedeți clar că, atunci când Dumnezeu definește pe cineva, El nu o face în mod arbitrar. Aici, Dumnezeu nu a spus că Avraam era drept. În inima Sa, Dumnezeu are standarde pentru măsurarea fiecărei persoane. Deși Dumnezeu nu a spus ce fel de persoană era Avraam, în ceea ce privește comportamentul său, ce tip de credință avea Avraam în Dumnezeu? Era puțin abstractă? Sau avea el o mare credință? Nu, nu avea! Râsul și gândurile sale au arătat cine era el, deci părerea voastră că el era drept este o plăsmuire a imaginației voastre, este aplicarea oarbă a doctrinei și este o evaluare iresponsabilă. A văzut oare Dumnezeu râsul și micile expresii ale lui Avraam? A știut El de ele? A știut. Dar a schimbat Dumnezeu ceea ce decisese să facă? Nu! Când Dumnezeu a plănuit și a hotărât că îl va alege pe acest om, era un lucru îndeplinit. Nici gândurile omului, nici comportamentul său nu L-ar influența sau nu ar interfera deloc cu Dumnezeu; Dumnezeu nu Și-ar schimba planul în mod arbitrar, nici nu Și l-ar schimba sau răsturna în mod impulsiv din cauza comportamentului omului, chiar și al unui comportament care ar putea fi ignorant. Ce anume, atunci, este scris în Geneză 17:21-22? „Totuși legământul Meu îl voi încheia cu Isaac, cel pe care Sara îl va naște la anul, pe vremea aceasta.

Când a terminat de vorbit cu Avraam, Dumnezeu S-a înălțat de la el.” Dumnezeu nu a dat deloc atenție celor gândite sau spuse de Avraam. Care a fost motivul nepăsării Sale? A fost faptul că, în acel moment, Dumnezeu nu i-a cerut acelui om să aibă credință mare sau să fie capabil de o mare cunoaștere a lui Dumnezeu sau, și mai mult, să fie capabil să înțeleagă ce făcea și spunea Dumnezeu. Prin urmare, El nu i-a cerut acelui om să înțeleagă pe deplin ceea ce El hotăra să facă, sau oamenii pe care El a hotărât să-i aleagă, sau principiile acțiunilor Sale, căci statura omului era pur și simplu neadecvată. În acel moment, Dumnezeu considera normal orice făcea Avraam și oricum se comporta. El nu a condamnat, nici nu a reproșat, ci doar a zis: „Sara ți-l va naște pe Isaac pe vremea aceasta, anul viitor”. Pentru Dumnezeu, după ce a proclamat aceste cuvinte, acest lucru s-a adeverit pas cu pas; în ochii lui Dumnezeu, ceea ce urma să fie îndeplinit prin planul Său fusese deja îndeplinit. După ce Și-a terminat rânduielile pentru aceasta, Dumnezeu a plecat. Ceea ce face sau gândește omul, ceea ce înțelege el, planurile sale – niciuna dintre acestea nu are legătură cu Dumnezeu. Totul se desfășoară conform planului lui Dumnezeu, în conformitate cu momentele și etapele stabilite de Dumnezeu. Astfel este principiul lucrării lui Dumnezeu. Dumnezeu nu intervine deloc în ceea ce omul gândește sau știe, totuși, nici nu renunță la planul Său sau nu-Și abandonează lucrarea, doar pentru că omul nu crede sau nu înțelege. Faptele sunt astfel îndeplinite conform planului și gândurilor lui Dumnezeu. Aceasta este exact ceea ce vedem în Biblie: Dumnezeu a făcut ca Isaac să se nască la momentul pe care îl stabilise El. Oare dovedesc faptele că purtarea și conduita omului au împiedicat lucrarea lui Dumnezeu? Ele nu au împiedicat lucrarea Lui! Au afectat lucrarea Lui puțina credință a omului în Dumnezeu și închipuirile și noțiunile sale despre Dumnezeu? Nu, nu au făcut-o! Deloc! Planul de gestionare al lui Dumnezeu nu este afectat de

niciun om, de nicio chestiune sau de niciun mediu. Tot ceea ce El decide să facă va fi finalizat și îndeplinit la timp și conform planului Său, iar lucrarea Sa nu poate fi tulburată de niciun om. Dumnezeu nu dă atenție unor aspecte ale nesăbuinței și ignoranței omului, nici chiar unor aspecte ale împotrivirii și noțiunilor omului față de El, iar El face lucrarea pe care trebuie să o facă, fără a ține cont de ele. Aceasta este firea lui Dumnezeu și este o oglindire a atotputerniciei Sale.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 33)

Avraam îl oferă pe Isaac

Geneza 22:2-3 Dumnezeu i-a spus: Ia-l pe fiul tău Isaac, pe singurul tău fiu, fiul pe care-l iubești, du-te în ținutul Moria și jertfește-l acolo ca ardere de tot pe unul dintre munții despre care îți voi spune. Avraam s-a sculat dis-de-dimineață, a înșeuat măgarul, i-a luat pe doi dintre slujitorii săi și pe fiul său Isaac, a tăiat lemne pentru arderea de tot și a plecat spre locul despre care i-a spus Dumnezeu.

Geneza 22:9-10 Până au ajuns la locul pe care Dumnezeu i-l indicase lui Avraam. Acolo Avraam a zidit un altar și a aranjat lemnele pe el, după care l-a legat pe fiul său Isaac și l-a pus pe altar, deasupra lemnelor. Apoi și-a întins mâna și a luat cuțitul ca să-l înjunghie pe fiul său.

Lucrarea lui Dumnezeu de gestionare și mântuire a omenirii începe cu sacrificarea lui Isaac de către Avraam

După ce i-a dat un fiu lui Avraam, cuvintele pe care Dumnezeu i le spusese lui Avraam s-au împlinit. Aceasta nu înseamnă că planul lui Dumnezeu s-a oprit aici; din contră, planul magnific al lui Dumnezeu pentru gestionarea și mântuirea omenirii abia începuse, iar binecuvântarea

Sa cu un fiu pentru Avraam a fost doar o introducere la planul Său general de gestionare. În acel moment, cine știa că lupta lui Dumnezeu cu Satana începuse discret în clipa în care Avraam l-a jertfit pe Isaac?

Lui Dumnezeu nu Îi pasă dacă omul este nechibzuit – El îi cere doar să fie sincer

În continuare, să ne uităm la ce i-a făcut Dumnezeu lui Avraam. În Geneza 22:2, Dumnezeu i-a dat următoarea poruncă lui Avraam: „Ia-l pe fiul tău Isaac, pe singurul tău fiu, fiul pe care-l iubești, du-te în ținutul Moria și jertfește-l acolo ca ardere de tot pe unul dintre munții despre care îți voi spune". Sensul cuvintelor lui Dumnezeu era clar: El îi spunea lui Avraam să I-l dea pe unicul său fiu, Isaac, pe care îl iubea, drept ardere de tot. Analizând-o astăzi, este porunca lui Dumnezeu încă în contradicție cu noțiunile omului? Da! Tot ceea ce Dumnezeu a făcut în acea vreme este destul de contrar noțiunilor omului; este un lucru de neînțeles pentru acesta. În noțiunile lor, oamenii cred următoarele: când un om nu a crezut și s-a gândit că e imposibil, Dumnezeu i-a dat un fiu și, după ce el obținuse un fiu, Dumnezeu i-a cerut să și-l sacrifice. Nu este absolut incredibil? Ce intenționa, de fapt, Dumnezeu să facă? Care era adevărata intenție a lui Dumnezeu? El i-a dat în mod necondiționat un fiu lui Avraam, dar i-a cerut și să Îi ofere o jertfă necondiționată. A fost aceasta o exagerare? Din punctul de vedere al unei terțe părți, aceasta nu numai că a fost o exagerare, ci a fost și un caz de „a face probleme fără motiv". Dar Avraam însuși nu a crezut că Dumnezeu cerea prea mult. Deși a avut câteva mici păreri personale despre asta și cu toate că a fost puțin suspicios în privința lui Dumnezeu, el tot a fost pregătit să Îi aducă jertfa. În acest punct, ce anume dovedește că Avraam era dispus să își jertfească fiul? Ce se spune în aceste propoziții? Textul original oferă următoarele relatări: „Avraam s-a sculat dis-de-dimineață, a înșeuat măgarul, i-a luat pe doi dintre slujitorii săi și pe

fiul său Isaac, a tăiat lemne pentru arderea de tot și a plecat spre locul despre care i-a spus Dumnezeu” (Geneza 22:3). „Până au ajuns la locul pe care Dumnezeu i-l indicase lui Avraam. Acolo Avraam a zidit un altar și a aranjat lemnele pe el, după care l-a legat pe fiul său Isaac și l-a pus pe altar, deasupra lemnelor. Apoi și-a întins mâna și a luat cuțitul ca să-l înjunghie pe fiul său” (Geneza 22:9-10). Când Avraam și-a întins mâna și a luat cuțitul să își omoare fiul, erau acțiunile sale văzute de Dumnezeu? Erau. Întregul proces – de la început, când Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să îl sacrifice pe Isaac, până când Avraam a ridicat efectiv cuțitul pentru a-și omorî fiul – I-a arătat lui Dumnezeu inima lui Avraam și, indiferent de nechibzuința, ignoranța și înțelegerea lui greșită anterioară față de Dumnezeu, în acel moment, inima lui Avraam pentru Dumnezeu era sinceră și cinstită și el chiar avea să îl trimită pe Isaac, fiul pe care Dumnezeu i l-a dat, înapoi la Dumnezeu. În el, Dumnezeu a văzut ascultare, exact ascultarea pe care o dorea.

Pentru om, Dumnezeu face multe lucruri care sunt de neînțeles și chiar de neconceput. Când Dumnezeu dorește să orchestreze pe cineva, această orchestrare este deseori în contradicție cu noțiunile omului și de neînțeles pentru el, totuși, exact această nepotrivire și acest caracter incomprehensibil reprezintă încercarea și testarea omului de către Dumnezeu. Avraam, între timp, a putut să Îi demonstreze lui Dumnezeu ascultarea sa lăuntrică, care era cea mai importantă condiție pentru a putea satisface cerința lui Dumnezeu. Doar atunci, când Avraam a putut să asculte cerința lui Dumnezeu, când l-a jertfit pe Isaac, a simțit Dumnezeu cu adevărat încurajare și aprobare față de omenire – față de Avraam, pe care îl alesese. Doar atunci a fost Dumnezeu sigur că această persoană pe care o alesese era un lider indispensabil, care putea să preia promisiunea Sa și planul Său ulterior de gestionare. Deși era doar o încercare și un test, Dumnezeu S-a

simțit foarte mulțumit, a simțit iubirea omului pentru El și S-a simțit consolat de om ca niciodată până atunci. În momentul în care Avraam și-a ridicat cuțitul pentru a-l omorî pe Isaac, l-a oprit Dumnezeu? Dumnezeu nu l-a lăsat pe Avraam să-l sacrifice pe Isaac, căci Dumnezeu pur și simplu nu avea intenția de a-i lua viața lui Isaac. Prin urmare, Dumnezeu l-a oprit pe Avraam chiar la timp. Pentru Dumnezeu, ascultarea lui Avraam trecuse deja testul, ceea ce a făcut el era suficient și Dumnezeu văzuse deja finalul a ceea ce El a intenționat să facă. A fost acest final satisfăcător pentru Dumnezeu? Se poate spune că acest final a fost satisfăcător pentru Dumnezeu, că a fost ceea ce Dumnezeu voia și ceea ce Dumnezeu tânjise să vadă. Este acest fapt adevărat? Deși, în diferite contexte, Dumnezeu folosește diferite feluri de a testa fiecare persoană, în Avraam, Dumnezeu a văzut ce voia, a văzut că inima lui Avraam era sinceră și că ascultarea sa era necondiționată. Exact această „necondiționare" era ceea ce Își dorea Dumnezeu. Oamenii spun deseori: „Am jertfit deja aceasta, am renunțat deja la aceea – de ce Dumnezeu tot nu este mulțumit de mine? De ce mă tot supune la încercări? De ce mă tot testează?" Aceasta demonstrează un fapt: Dumnezeu nu ți-a văzut și nu ți-a câștigat inima. Adică, El nu a văzut o asemenea sinceritate ca atunci când Avraam a putut să ridice cuțitul pentru a-și omorî fiul cu propria lui mână și a-l jertfi pentru Dumnezeu. El nu a văzut ascultarea ta necondiționată și nu a fost consolat de tine. Este normal, atunci, faptul că Dumnezeu continuă să te încerce. Nu este adevărat?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 34)

Promisiunea lui Dumnezeu pentru Avraam (fragmente selectate)

Geneza 22:16-18 Am jurat pe Mine Însumi, a spus Iahve, căci, deoarece ai făcut acest lucru și nu ți-ai păstrat fiul, unicul tău fiu: te voi binecuvânta cu binecuvântare și îți voi înmulți urmașii precum stelele cerului și precum nisipul de pe malul mării; iar urmașii tăi vor cuceri poarta dușmanilor lui; iar prin urmașii tăi toate neamurile pământului vor fi binecuvântate; pentru că Mi-ai ascultat vocea.

Aceasta este o relatare neprescurtată a binecuvântării lui Dumnezeu pentru Avraam. Deși scurtă, conținutul său este bogat: include motivul și contextul cadoului lui Dumnezeu pentru Avraam și ceea ce Dumnezeu i-a dat lui Avraam. Este, de asemenea, încărcat cu bucuria și entuziasmul cu care Dumnezeu a rostit aceste cuvinte, precum și cu caracterul urgent al năzuinței Sale de a-i câștiga pe cei care sunt dispuși să-I asculte cuvintele. În aceasta, vedem prețuirea lui Dumnezeu și blândețea Sa față de cei care Îi ascultă cuvintele și Îi urmează poruncile. De asemenea, vedem prețul pe care îl plătește pentru a-i câștiga pe oameni și grija și atenția pe care le dedică pentru a-i câștiga. În plus, acest pasaj, care conține cuvintele „Am jurat pe Mine Însumi,” ne dă un sentiment puternic al amărăciunii și durerii suportate de Dumnezeu, și doar de Dumnezeu, în culisele acestei lucrări a planului Său de gestionare. Este un pasaj care dă de gândit și unul care a avut o semnificație specială pentru cei care au venit după aceea și un impact amplu asupra lor.

Omul câștigă binecuvântările lui Dumnezeu datorită sincerității și ascultării sale

A fost măreață binecuvântarea dată de Dumnezeu lui Avraam despre care am citit aici? Cât de măreață a fost? Există o propoziție cheie aici: „Iar prin urmașii tăi toate neamurile pământului vor fi binecuvântate”. Această propoziție arată că Avraam a primit binecuvântări care nu au mai fost date

nimănui, înainte sau după el. Când, așa cum i-a cerut Dumnezeu, Avraam I-a dat înapoi unicul său fiu – mult iubitul său fiu unic – (aici nu putem utiliza cuvântul „jertfit”; ar trebui să spunem că I-a dat înapoi fiul său lui Dumnezeu), nu numai că Dumnezeu nu i-a permis lui Avraam să îl jertfească pe Isaac, ci l-a și binecuvântat. Cu ce promisiune l-a binecuvântat pe Avraam? L-a binecuvântat cu promisiunea de a-i înmulți urmașii. Și de câte ori urmau ei să fie înmulțiți? Scripturile oferă următoarea consemnare: „precum stelele cerului și precum nisipul de pe malul mării; iar urmașii tăi vor cuceri poarta dușmanilor lui; iar prin urmașii tăi toate neamurile pământului vor fi binecuvântate”. Care a fost contextul în care Dumnezeu a rostit aceste cuvinte? Adică, cum a primit Avraam binecuvântările lui Dumnezeu? El le-a primit chiar așa cum spune Dumnezeu în Scripturi: „pentru că Mi-ai ascultat vocea”. Adică, deoarece Avraam urmase porunca lui Dumnezeu, deoarece el făcuse tot ceea ce spusese, ceruse și poruncise Dumnezeu, fără nici cea mai mică plângere, Dumnezeu i-a făcut o asemenea promisiune. Există o propoziție esențială în această promisiune, care abordează gândurile lui Dumnezeu din acel moment. Ați văzut-o? Poate nu ați acordat multă atenție cuvintelor lui Dumnezeu: „Am jurat pe Mine Însumi”. Ceea ce vor acestea să spună este că, atunci când Dumnezeu a rostit aceste cuvinte, El jura pe El Însuși. Pe ce jură oamenii când fac un jurământ? Ei jură pe Cer, adică, ei Îi fac un jurământ lui Dumnezeu și jură pe Dumnezeu. Este posibil ca oamenii să nu înțeleagă prea bine fenomenul prin care Dumnezeu jură pe El Însuși, dar voi veți putea înțelege când vă voi oferi explicația corectă. Confruntându-se cu un om care putea doar să Îi audă cuvintele, dar nu să-I înțeleagă inima, Dumnezeu S-a simțit încă o dată singur și în impas. În disperare – și, se poate spune, în mod involuntar – Dumnezeu a făcut ceva foarte natural: și-a pus mâna pe inimă și S-a adresat Lui Însuși când i-a acordat această promisiune lui Avraam și, din aceasta,

omul L-a auzit pe Dumnezeu spunând: „Am jurat pe Mine Însumi”. Prin faptele lui Dumnezeu, te poți gândi la tine însuți. Când îți pui mâna pe inimă și vorbești cu tine însuți, ai o idee clară despre ceea ce spui? Este sinceră atitudinea ta? Vorbești în mod cinstit, din inimă? Prin urmare, vedem aici că atunci când Dumnezeu i-a vorbit lui Avraam, El era serios și sincer. În același timp în care vorbea și îl binecuvânta pe Avraam, Dumnezeu vorbea, de asemenea, cu El Însuși. Își spunea Lui Însuși: Îl voi binecuvânta pe Avraam și îi voi face pe urmașii lui la fel de numeroși ca stelele cerului și la fel de mulți ca nisipul de pe malul mării, pentru că el Mi-a ascultat cuvintele și este cel pe care îl aleg. Când Dumnezeu a spus: „Am jurat pe Mine Însumi”, Dumnezeu a decis că, prin Avraam, El va produce poporul ales al lui Israel, după care îi va conduce înainte pe acești oameni, în același ritm cu lucrarea Sa. Adică, Dumnezeu avea să-i facă pe urmașii lui Avraam să susțină lucrarea gestionării lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu, iar ceea ce Dumnezeu a exprimat avea să înceapă cu Avraam și avea să continue prin urmașii lui Avraam, astfel realizând dorința lui Dumnezeu de a mântui omul. Ce spuneți voi, nu este acesta un lucru binecuvântat? Pentru om, nu există o binecuvântare mai mare decât aceasta; acesta, se poate spune, este cel mai binecuvântat lucru. Binecuvântarea câștigată de Avraam nu a fost înmulțirea urmașilor săi, ci realizarea de către Dumnezeu a gestionării Sale, a însărcinării Sale și a lucrării Sale prin urmașii lui Avraam. Aceasta înseamnă că binecuvântările câștigate de Avraam nu au fost temporare, ci au continuat pe măsură ce planul de gestionare al lui Dumnezeu a avansat. Când Dumnezeu a vorbit, când Dumnezeu a jurat pe El Însuși, El deja luase o hotărâre. A fost procesul acestei hotărâri sincer? A fost real? Dumnezeu a hotărât că, începând cu acel moment, eforturile Sale, prețul pe care El l-a plătit, ceea ce are El și ceea ce este, totul, chiar și viața Sa vor fi date lui Avraam și urmașilor lui

Avraam. De asemenea, Dumnezeu a hotărât că, începând cu acest grup de oameni, Își va manifesta faptele și va permite omului să Îi vadă înțelepciunea, autoritatea și puterea.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 35)

Promisiunea lui Dumnezeu pentru Avraam (fragmente selectate)

Geneza 22:16-18 Am jurat pe Mine Însumi, a spus Iahve, căci, deoarece ai făcut acest lucru și nu ți-ai păstrat fiul, unicul tău fiu: te voi binecuvânta cu binecuvântare și îți voi înmulți urmașii precum stelele cerului și precum nisipul de pe malul mării; iar urmașii tăi vor cuceri poarta dușmanilor lui; iar prin urmașii tăi toate neamurile pământului vor fi binecuvântate; pentru că Mi-ai ascultat vocea.

Câștigarea celor care Îl cunosc pe Dumnezeu și care sunt capabili să mărturisească pentru El este dorința Lui neschimbată

În același timp în care vorbea cu El Însuși, Dumnezeu vorbea, de asemenea, cu Avraam, dar în afară de a asculta binecuvântările pe care Dumnezeu i le-a dat, a putut Avraam să înțeleagă adevăratele dorințe ale lui Dumnezeu din toate cuvintele Sale, în acel moment? Nu a putut! Astfel, în acel moment, când Dumnezeu a jurat pe Sine Însuși, inima Sa era tot îndurerată și solitară. Nu exista încă nicio persoană capabilă să înțeleagă sau să cuprindă ceea ce El intenționa și planifica. În acel moment, nimeni – inclusiv Avraam – nu era capabil să vorbească cu El în mod confidențial, cu atât mai puțin era cineva capabil să coopereze cu El la realizarea lucrării pe care El trebuia să o facă. În aparență, Dumnezeu îl câștigase pe Avraam, un om care putea să-I asculte cuvintele. Dar, de fapt, cunoașterea acestui om în

privința lui Dumnezeu abia era ceva mai mult decât nimic. Chiar dacă Dumnezeu îl binecuvântase pe Avraam, inima lui Dumnezeu nu era încă mulțumită. Ce înseamnă că Dumnezeu nu era mulțumit? Înseamnă că gestionarea Sa abia începuse, înseamnă că oamenii pe care El voia să îi câștige, oamenii pe care El tânjea să îi vadă, oamenii pe care îi iubea încă erau departe de El; El avea nevoie de timp, trebuia să aștepte, trebuia să fie răbdător. Căci, în acel moment, în afară de Dumnezeu Însuși, nu era nimeni care să știe de ce avea El nevoie, sau ce dorea El să câștige, sau după ce tânjea El. Astfel, în același timp în care Dumnezeu Se simțea foarte entuziasmat, era și foarte trist. Totuși, El nu Și-a oprit pașii și a continuat să planifice următoarea etapă a ceea ce trebuia să facă.

Ce vedeți în promisiunea lui Dumnezeu pentru Avraam? Dumnezeu i-a acordat mari binecuvântări lui Avraam doar pentru că el a ascultat de cuvintele lui Dumnezeu. Deși, la suprafață, pare normal și un lucru de la sine înțeles, vedem în asta inima lui Dumnezeu: Dumnezeu prețuiește în mod special ascultarea omului față de El și apreciază înțelegerea și sinceritatea omului față de El. Cât de mult apreciază Dumnezeu această sinceritate? Poate nu înțelegeți cât de mult o apreciază și poate că nimeni nu realizează acest lucru. Dumnezeu i-a dat lui Avraam un fiu și, când acel fiu crescuse, Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să-și jertfească fiul pentru Dumnezeu. Avraam a urmat porunca lui Dumnezeu întocmai, a ascultat cuvântul lui Dumnezeu, iar sinceritatea sa L-a impresionat pe Dumnezeu și a fost prețuită de El. Cât de mult a prețuit-o Dumnezeu? Și de ce a prețuit-o El? Într-o vreme când nimeni nu pricepea cuvintele lui Dumnezeu și nu Îi înțelegea inima, Avraam a făcut ceva ce a zdruncinat cerurile și a făcut pământul să se cutremure, iar asta L-a făcut pe Dumnezeu să simtă un sentiment de satisfacție fără precedent și I-a adus bucuria de a câștiga pe cineva care era capabil să Îi asculte cuvintele. Aceste sentimente de

satisfacție și bucurie veneau de la o făptură creată de propria mână a lui Dumnezeu și erau primul „sacrificiu” pe care omul I-l oferise și cel pe care El îl prețuise cel mai mult, de la crearea omului. Lui Dumnezeu Ii fusese foarte greu să aștepte acest sacrificiu și l-a tratat ca pe cel mai important cadou din partea omului, pe care El îl crease. I-a arătat lui Dumnezeu primul rod al eforturilor Sale și al prețului pe care îl plătise și I-a permis să vadă speranța în omenire. După aceea, Dumnezeu a tânjit și mai mult după un grup de asemenea oameni care să-I țină companie, să Îl trateze cu sinceritate și cărora să le pese de El cu sinceritate. Dumnezeu a sperat chiar că Avraam avea să continue să trăiască, căci El dorea să aibă o inimă ca a lui Avraam care să-L însoțească și să fie cu El în timp ce Își continua gestionarea. Indiferent ce voia Dumnezeu, era doar o dorință, doar o idee – căci Avraam era doar un om care era capabil să-L asculte și nu Îl înțelegea sau cunoștea câtuși de puțin pe Dumnezeu. Avraam era cineva care nu se ridica la standardele cerințelor lui Dumnezeu pentru om, care sunt: a-L cunoaște pe Dumnezeu, a putea mărturisi pentru Dumnezeu și a fi în același asentiment cu Dumnezeu. Așadar, Avraam nu putea merge cu Dumnezeu. În jertfirea lui Isaac de către Avraam, Dumnezeu a văzut sinceritatea și ascultarea lui Avraam și a văzut că trecuse testul lui Dumnezeu. Chiar dacă Dumnezeu i-a acceptat sinceritatea și ascultarea, el tot era nevrednic de a deveni confidentul lui Dumnezeu, de a deveni cineva care Îl cunoștea și Îl înțelegea și care avea cunoștință despre firea lui Dumnezeu; el era departe de a fi în același asentiment cu Dumnezeu și de a îndeplini voia Lui. Astfel, în inima Sa, Dumnezeu era tot singur și neliniștit. Cu cât devenea Dumnezeu mai singur și neliniștit, cu atât mai mult avea nevoie să-Și continue gestionarea cât mai curând posibil și să poată selecta și câștiga un grup de oameni, pentru a-Și îndeplini planul de gestionare și a-Și realiza voia cât mai curând posibil. Aceasta era dorința arzătoare a lui Dumnezeu și

a rămas neschimbată, de la bun început și până astăzi. Încă de când a creat omul la început, Dumnezeu a tânjit după un grup de biruitori, un grup de oameni care vor merge cu El și care sunt capabili să înțeleagă, să cunoască și să priceapă firea Sa. Această dorință a lui Dumnezeu nu s-a schimbat niciodată. Indiferent cât de mult trebuie El să mai aștepte, indiferent cât de grea ar putea fi calea de urmat și indiferent cât de departe ar putea fi obiectivele după care tânjește, Dumnezeu nu Și-a schimbat și nu a renunțat la așteptările Sale de la om. Acum că am spus aceasta, realizați voi ceva din dorința lui Dumnezeu? Poate ceea ce ați realizat nu este foarte profund – dar va deveni încetul cu încetul!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 36)

Dumnezeu trebuie să distrugă Sodoma (fragmente selectate)

Geneza 18:26 Și Iahve Dumnezeu a spus: „Dacă voi găsi cincizeci de drepți în oraș, atunci voi cruța întregul loc de dragul lor”.

Geneza 18:29 Poate vor fi găsiți numai patruzeci, a adăugat din nou Avraam. […] Nu o voi distruge, i-a răspuns El.

Geneza 18:30 I-a spus Avraam. Poate vor fi găsiți doar treizeci. […] Nu o voi distruge, i-a răspuns El.

Geneza 18:31 A continuat Avraam, poate vor fi găsiți doar douăzeci. […] Nu voi distruge cetatea, i-a răspuns El.

Geneza 18:32 I-a spus Avraam. Poate vor fi găsiți doar zece oameni drepți în cetate. […] Nu o voi distruge, i-a răspuns El.

Lui Dumnezeu Îi pasă doar de cei care sunt capabili să Îi asculte cuvintele și să Îi urmeze poruncile

Pasajele de mai sus conțin câteva cuvinte cheie: numerele. Mai întâi, Iahve a spus că, dacă El ar găsi cincizeci de oameni drepți în oraș, atunci El ar cruța întreg locul, adică, El nu ar distruge orașul. Deci, existau, de fapt, cincizeci de oameni drepți în Sodoma? Nu existau. Curând după aceea, ce I-a spus Avraam lui Dumnezeu? El a spus: poate vor fi găsiți patruzeci acolo? Și Dumnezeu a spus: nu o voi distruge. Apoi, Avraam a spus: poate se vor găsi treizeci acolo? Și Dumnezeu a spus: nu o voi distruge. Poate douăzeci? Nu o voi distruge. Zece? Nu o voi distruge. Erau, de fapt, zece oameni drepți în oraș? Nu erau zece – ci era unul singur. Și cine era acesta? Era Lot. În acel moment, exista doar o persoană dreaptă în Sodoma, dar a fost Dumnezeu foarte riguros sau exigent când a fost vorba de acest număr? Nu, El nu a fost! Și astfel, când omul continua să întrebe „Poate patruzeci?” „Poate treizeci?”, până a ajuns la „Poate zece?”, Dumnezeu a spus: „Chiar de ar fi doar zece, Eu nu aș distruge orașul; l-aș cruța și i-aș ierta pe ceilalți oameni, pe lângă aceștia zece”. Dacă erau doar zece ar fi fost un număr destul de jalnic, dar s-a dovedit că, de fapt, nici nu existau atâția oameni drepți în Sodoma. Vedeți, atunci, că în ochii lui Dumnezeu, păcatul și răul oamenilor din oraș erau de o asemenea natură încât singura opțiune a lui Dumnezeu a fost să îi distrugă. La ce S-a referit Dumnezeu când a spus că El nu ar distruge orașul dacă ar exista cincizeci de oameni drepți? Aceste numere nu erau importante pentru Dumnezeu. Ceea ce era important era dacă în oraș se aflau sau nu cei drepți pe care îi voia. Dacă orașul ar fi avut o singură persoană dreaptă, Dumnezeu nu ar fi permis să i se întâmple nimic rău din cauza distrugerii Sale a orașului. Aceasta înseamnă că, indiferent dacă Dumnezeu avea să distrugă sau nu orașul și indiferent cât de mulți oameni drepți erau în el, pentru Dumnezeu, acest oraș păcătos era blestemat și execrabil și trebuia distrus, trebuia să dispară din ochii lui Dumnezeu, în timp ce oamenii drepți trebuiau să rămână. Indiferent de eră,

indiferent de etapa de dezvoltare a omenirii, atitudinea lui Dumnezeu nu se schimbă: El urăște răul și Îi pasă de cei care sunt drepți în ochii Lui. Această atitudine clară a lui Dumnezeu este, de asemenea, revelația adevărată a esenței lui Dumnezeu. Pentru că exista doar o persoană dreaptă în oraș, Dumnezeu nu a mai ezitat. Rezultatul final a fost că Sodoma urma să fie distrusă în mod inevitabil. Ce vedeți în aceasta? În acea epocă, Dumnezeu nu ar fi distrus un oraș dacă ar fi existat cincizeci de oameni drepți în el, nici dacă ar fi existat zece, ceea ce înseamnă că Dumnezeu ar fi decis să ierte și să fie tolerant față de omenire sau ar fi făcut lucrarea de călăuzire, datorită câtorva oameni care puteau să-L venereze și să I se închine. Dumnezeu pune mare încredere în faptele drepte ale omului, El pune mare încredere în aceia care pot să I se închine și în aceia care pot face fapte bune înaintea Lui.

Din cele mai vechi timpuri până astăzi, ați citit vreodată în Biblie despre Dumnezeu care comunică adevărul sau care îi spune vreunei persoane despre calea lui Dumnezeu? Nu, niciodată. Cuvintele lui Dumnezeu pentru om despre care citim le-au spus oamenilor doar ce să facă. Unii au mers și au făcut așa, unii, nu; unii au crezut, iar unii, nu. Doar atât era. Prin urmare, oamenii drepți ai acelei epoci – aceia care erau drepți în ochii lui Dumnezeu – erau doar aceia care puteau auzi cuvintele lui Dumnezeu și care puteau urma poruncile Lui. Ei erau slujitorii care îndeplineau cuvintele lui Dumnezeu printre oameni. Puteau asemenea oameni să fie numiți cei care Îl cunosc pe Dumnezeu? Puteau ei să fie numiți oamenii care au fost desăvârșiți de Dumnezeu? Nu, nu puteau. Astfel, indiferent de numărul lor, în ochii lui Dumnezeu, erau acești oameni drepți vrednici de a fi numiți confidenții lui Dumnezeu? Puteau fi numiți martorii lui Dumnezeu? Cu siguranță nu! Categoric, nu erau vrednici să fie numiți confidenții și martorii lui Dumnezeu. Așadar, cum îi numea

Dumnezeu pe astfel de oameni? În Vechiul Testament din Biblie, există multe dăți când Dumnezeu îi numește „slujitorul Meu”. Adică, la acea vreme, în ochii lui Dumnezeu, acești oameni drepți erau slujitorii lui Dumnezeu, erau oamenii care Îl slujeau pe pământ. Și cum S-a gândit Dumnezeu la această denumire? De ce i-a numit astfel? Are Dumnezeu standarde în inima Lui pentru apelativele prin care îi cheamă pe oameni? Cu siguranță are. Dumnezeu are standarde, indiferent dacă îi numește pe oameni drepți, desăvârșiți, neprihăniți sau slujitori. Când El numește pe cineva slujitorul Său, El are convingerea fermă că această persoană este capabilă să Îi primească mesagerii Săi, să-I urmeze poruncile și să îndeplinească poruncile mesagerilor. Ce îndeplinește această persoană? Ea îndeplinește ceea ce Dumnezeu îi poruncește omului să facă și să îndeplinească pe pământ. La acea vreme, putea fi numită calea lui Dumnezeu ceea ce Dumnezeu îi cerea omului să facă și să îndeplinească pe pământ? Nu, nu putea. Căci, la acea vreme, Dumnezeu i-a cerut omului să facă doar câteva lucruri simple; a rostit câteva porunci simple, spunându-i omului să facă una sau alta și nimic mai mult. Dumnezeu lucra conform planului Său. Din cauză că, la acea vreme, multe condiții încă nu erau îndeplinite, încă nu era momentul potrivit și era greu pentru omenire să îndure calea lui Dumnezeu, prin urmare, calea lui Dumnezeu încă nu începuse să fie scoasă la iveală din inima lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a considerat pe oamenii drepți despre care vorbea, pe care îi vedem aici – fie că erau treizeci sau douăzeci – ca slujitori ai Lui. Când mesagerii lui Dumnezeu se întâlneau cu acești slujitori, ei puteau să îi primească și să le urmeze poruncile și să se comporte conform cuvintelor lor. Asta era exact ceea ce trebuia făcut și obținut de către cei care erau slujitori în ochii lui Dumnezeu. Dumnezeu este chibzuit în alegerea apelativelor Sale pentru oameni. El nu i-a numit slujitorii Săi pentru că erau cum sunteți voi acum –

pentru că auziseră multe predici, știau ce urma să facă Dumnezeu, înțelegeau mult din voia lui Dumnezeu și pricepeau planul Său de gestionare – ci pentru că erau onești în umanitatea lor și ei erau capabili să se supună cuvintelor lui Dumnezeu; când Dumnezeu le poruncea, ei erau capabili să dea la o parte ceea ce făceau și să îndeplinească ceea ce poruncise Dumnezeu. Astfel, pentru Dumnezeu, celălalt substrat al semnificației titlului de slujitor este că ei cooperau cu lucrarea Lui pe pământ și, deși nu erau mesagerii lui Dumnezeu, ei erau executanții și cei care implementau cuvintele lui Dumnezeu pe pământ. Vedeți, atunci, că acești slujitori sau oameni drepți aveau o mare valoare în inima lui Dumnezeu. Lucrarea pe care Dumnezeu urma să o demareze pe pământ nu putea exista fără oameni care să coopereze cu El, iar rolul preluat de slujitorii lui Dumnezeu nu putea fi înlocuit de către mesagerii lui Dumnezeu. Fiecare sarcină pe care Dumnezeu le-a poruncit-o acestor slujitori era de mare importanță pentru El și, astfel, nu îi putea pierde. Fără cooperarea acestor slujitori cu Dumnezeu, lucrarea Sa în cadrul omenirii s-ar fi oprit și, în urma acestui fapt, planul de gestionare al lui Dumnezeu și speranțele Sale ar fi fost în zadar.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 37)

Dumnezeu trebuie să distrugă Sodoma (fragmente selectate)

Geneza 18:26 Și Iahve Dumnezeu a spus: „Dacă voi găsi cincizeci de drepți în oraș, atunci voi cruța întregul loc de dragul lor”.

Geneza 18:29 Poate vor fi găsiți numai patruzeci, a adăugat din nou Avraam. […] Nu o voi distruge, i-a răspuns El.

Geneza 18:30 I-a spus Avraam. Poate vor fi găsiți doar treizeci. […] Nu o voi distruge, i-a răspuns El.

Geneza 18:31 A continuat Avraam, poate vor fi găsiți doar douăzeci. […] Nu voi distruge cetatea, i-a răspuns El.

Geneza 18:32 I-a spus Avraam. Poate vor fi găsiți doar zece oameni drepți în cetate. […] Nu o voi distruge, i-a răspuns El.

Dumnezeu este nespus de milos față de cei la care ține și deosebit de mânios față de cei pe care îi disprețuiește și îi respinge

În relatările Bibliei, existau în Sodoma zece slujitori ai lui Dumnezeu? Nu, nu existau! Era orașul vrednic de a fi cruțat de Dumnezeu? Doar o persoană din oraș – Lot – i-a primit pe mesagerii lui Dumnezeu. Implicația acestui lucru era că exista un singur slujitor al lui Dumnezeu în oraș și, prin urmare, Dumnezeu nu a avut de ales decât să-l salveze pe Lot și să distrugă orașul Sodoma. Dialogurile dintre Avraam și Dumnezeu pot părea simple, dar ele ilustrează ceva foarte profund: există principii ale acțiunilor lui Dumnezeu și, înainte de a lua o decizie, El va petrece mult timp observând și cântărind; cu siguranță, El nu va lua nicio decizie sau nu va trage nicio concluzie înainte de momentul potrivit. Dialogurile dintre Avraam și Dumnezeu ne arată că decizia lui Dumnezeu de a distruge Sodoma nu a fost absolut deloc greșită, căci Dumnezeu știa deja că în oraș nu erau nici patruzeci de oameni drepți, nici treizeci de oameni drepți, nici douăzeci. Nu erau nici măcar zece. Singura persoană dreaptă din oraș era Lot. Tot ceea ce s-a întâmplat în Sodoma și circumstanțele sale au fost observate de Dumnezeu și-I erau cunoscute precum palma mâinii Sale. Prin urmare, decizia Sa nu putea fi greșită. Prin contrast, în comparație cu atotputernicia lui Dumnezeu, omul este atât de amorțit, atât de nesăbuit și ignorant, atât de obtuz. Aceasta este ceea ce vedem în dialogurile dintre Avraam și

Dumnezeu. Dumnezeu Și-a scos la iveală firea de la început până astăzi. Aici, la fel, există și firea lui Dumnezeu pe care ar trebui să o vedem. Numerele sunt simple – nu demonstrează nimic – dar există în ele o exprimare foarte importantă a firii lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ar distruge orașul datorită a cincizeci de oameni drepți. Este aceasta datorită milei lui Dumnezeu? Este datorită iubirii și îngăduinței Sale? Ați văzut această latură a firii lui Dumnezeu? Chiar dacă ar fi fost doar zece oameni drepți, Dumnezeu nu ar fi distrus orașul datorită acestora. Sunt sau nu acestea îngăduința și iubirea lui Dumnezeu? Datorită milei, îngăduinței și grijii lui Dumnezeu față de acei oameni drepți, El nu ar fi distrus orașul. Aceasta este îngăduința lui Dumnezeu. Și, în cele din urmă, ce final vedem? Când Avraam a spus: „Poate vor fi găsiți doar zece oameni drepți în cetate". Dumnezeu a zis: „Nu o voi distruge". După aceea, Avraam nu a mai spus nimic – căci în Sodoma nu erau cei zece oameni drepți la care s-a referit el și nu a avut ce să mai spună și, în acel moment, a înțeles de ce Dumnezeu decisese să distrugă Sodoma. Ce fire a lui Dumnezeu vedeți în asta? Ce tip de hotărâre a luat Dumnezeu? Dumnezeu a hotărât că, dacă acest oraș nu avea zece oameni drepți, Dumnezeu nu i-ar permite existența și l-ar distruge în mod inevitabil. Nu este aceasta mânia lui Dumnezeu? Această mânie reprezintă oare firea lui Dumnezeu? Este această fire revelația esenței sfinte a lui Dumnezeu? Este revelația esenței drepte a lui Dumnezeu, pe care omul nu trebuie să o ofenseze? După ce a confirmat că nu existau zece oameni drepți în Sodoma, Dumnezeu avea cu siguranță să distrugă orașul și să îi pedepsească sever pe oamenii din el, căci I se opuneau și erau atât de imorali și corupți.

De ce am analizat noi aceste pasaje în acest mod? Deoarece aceste câteva propoziții simple prezintă o exprimare completă a firii lui Dumnezeu, aceea de milă îmbelșugată și mânie profundă. Concomitent cu

prețuirea oamenilor drepți și cu a avea milă, îngăduință și a-I păsa de ei, în inima lui Dumnezeu exista un dezgust profund pentru toți aceia din Sodoma care fuseseră corupți. Reprezentau sau nu acestea milă din abundență și mânie profundă? Prin ce mijloc a distrus Dumnezeu orașul? Prin foc. Și de ce l-a distrus folosind focul? Când vezi ceva ars de foc sau când urmează să arzi ceva, care sunt sentimentele tale față de acel lucru? De ce vrei să îl arzi? Simți că nu mai ai nevoie de el, că nu mai dorești să te uiți la el? Vrei să îl abandonezi? Folosirea focului de către Dumnezeu înseamnă abandon și ură și faptul că nu mai dorea să vadă Sodoma. Aceasta era emoția care L-a făcut pe Dumnezeu să distrugă Sodoma prin foc. Folosirea focului reprezintă tocmai cât de furios era Dumnezeu. Mila și îngăduința lui Dumnezeu există într-adevăr, dar sfințenia și dreptatea Lui când Își dezlănțuie mânia îi arată, de asemenea, omului, latura lui Dumnezeu care nu suportă nicio ofensă. Când omul este pe deplin capabil să asculte poruncile lui Dumnezeu și se comportă conform cerințelor Lui, mila Sa față de om este din belșug; când omul s-a umplut de corupție, ură și dușmănie față de El, Dumnezeu este deosebit de furios. În ce măsură este deosebit de furios? Mânia Sa va dura până când Dumnezeu nu va mai vedea împotrivirea și faptele rele ale omului, până când acestea nu vor mai fi înaintea ochilor Săi. Doar atunci va dispărea furia lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, indiferent ce persoană este, dacă inima i s-a îndepărtat de Dumnezeu și și-a întors fața de la El, fără a mai reveni vreodată, atunci, indiferent cum dorește aceasta să I se închine lui Dumnezeu, să-L urmeze și să-L asculte în trupul și cugetul său, după toate aparențele și în ceea ce privește dorințele sale subiective, mânia lui Dumnezeu va fi dezlănțuită fără încetare. Va fi astfel încât, atunci când Dumnezeu Își dezlănțuie în mod profund furia, după ce i-a dat omului ample oportunități, odată ce este dezlănțuită, nu va mai exista nicio posibilitate de a da înapoi și El nu va mai

fi niciodată milos și îngăduitor față de o asemenea omenire. Aceasta este o latură a firii lui Dumnezeu care nu tolerează nicio ofensă. Aici, li se pare normal oamenilor că Dumnezeu ar distruge un oraș, căci, în ochii lui Dumnezeu, un oraș plin de păcat nu ar putea exista și nu ar putea dăinui și era rațional că ar trebui distrus de Dumnezeu. Totuși, în ceea ce s-a întâmplat înainte și după distrugerea Sodomei de către Dumnezeu, vedem întreaga Lui fire. El este îngăduitor și milos față de lucrurile care sunt generoase, frumoase și bune; față de lucrurile care sunt rele, păcătoase și vicioase, El este deosebit de mânios, în așa fel încât mânia Sa este fără sfârșit. Acestea sunt cele două aspecte principale și cele mai proeminente ale firii lui Dumnezeu și, în plus, acestea au fost dezvăluite de El de la început până la sfârșit: milă îmbelșugată și mânie profundă. Majoritatea dintre voi ați experimentat ceva din mila lui Dumnezeu, dar foarte puțini ați apreciat mânia lui Dumnezeu. Mila și bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu pot fi văzute în fiecare persoană; adică, Dumnezeu a fost milos din belșug față de fiecare persoană. Totuși, foarte rar – sau, se poate spune, niciodată – a fost Dumnezeu deosebit de furios față de vreun om sau de vreo parte din oamenii dintre voi. Relaxați-vă! Mai devreme sau mai târziu, mânia lui Dumnezeu va fi văzută și experimentată de fiecare persoană, dar acum încă nu este momentul. De ce este așa? Deoarece când Dumnezeu este în mod constant furios față de cineva, și anume, când El Își dezlănțuie mânia profundă asupra sa, aceasta înseamnă că El a disprețuit și a respins demult această persoană, că îi disprețuiește existența și nu o poate suporta; de îndată ce furia Sa va veni asupra ei, acea persoană va dispărea. Astăzi, lucrarea lui Dumnezeu încă nu a ajuns în acel stadiu. Niciunul dintre voi nu veți putea să îndurați odată ce Dumnezeu va deveni deosebit de furios. Atunci, vedeți că, în acest moment, Dumnezeu este doar plin de milă din belșug față de voi toți și încă nu I-ați văzut furia profundă. Dacă există

oameni care nu sunt convinși, puteți cere ca mânia lui Dumnezeu să vină asupra voastră, astfel încât să experimentați dacă există sau nu cu adevărat mânia lui Dumnezeu și firea Sa care nu admite nicio ofensă din partea omului. Îndrăzniți?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 38)

Oamenii din zilele de pe urmă văd mânia lui Dumnezeu doar în cuvintele Sale și nu experimentează cu adevărat mânia Sa

De la momentul creației și până astăzi, niciun grup nu s-a bucurat atât de mult de harul, mila sau bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu ca acest grup final. Deși, în etapa finală, Dumnezeu a făcut lucrarea de judecată și mustrare și Și-a făcut lucrarea cu măreție și mânie, în majoritatea timpului, Dumnezeu folosește doar cuvinte pentru a-Și îndeplini lucrarea; El folosește cuvinte pentru a învăța, a uda, a oferi și a hrăni. Mânia lui Dumnezeu, totodată, a fost întotdeauna ținută ascunsă și, în afară de experimentarea firii mânioase a lui Dumnezeu prin cuvintele Sale, foarte puțini oameni au experimentat furia Sa în persoană. Adică, în timpul lucrării de judecată și mustrare a lui Dumnezeu, deși mânia dezvăluită în cuvintele lui Dumnezeu le permite oamenilor să-I experimenteze măreția și intoleranța față de ofense, această mânie nu merge dincolo de cuvintele Sale. Altfel spus, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a dojeni omul, pentru a-l expune, pentru a-l judeca, pentru a-l mustra și chiar a-l condamna – dar Dumnezeu încă nu S-a înfuriat profund pe om și abia dacă Și-a dezlănțuit mânia asupra omului, cu excepția cuvintelor Sale. Prin urmare, mila și bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu, experimentate de om în această epocă, sunt revelația adevăratei firi a lui Dumnezeu, în timp ce mânia lui Dumnezeu, experimentată de om, este doar efectul tonului și impresiei cuvântărilor Sale. Mulți oameni

interpretează greșit acest efect ca fiind trăirea și cunoașterea adevărată a mâniei lui Dumnezeu. În consecință, majoritatea oamenilor cred că au văzut mila și bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu în cuvintele Sale, că au privit și intoleranța lui Dumnezeu față de ofensa omului și majoritatea dintre ei au ajuns chiar să aprecieze mila și toleranța lui Dumnezeu față de om. Dar, indiferent cât de rău este comportamentul omului sau cât de coruptă este firea lui, Dumnezeu a îndurat întotdeauna. În a îndura, scopul Lui este să aștepte ca vorbele pe care El le-a rostit, eforturile pe care le-a făcut și prețul pe care l-a plătit să producă un efect în aceia pe care dorește să-i câștige. Așteptarea unui asemenea final durează și necesită crearea a diferite medii pentru om, în același mod în care oamenii nu devin adulți de îndată ce se nasc; durează optsprezece sau nouăsprezece ani, iar unii oameni au nevoie chiar de douăzeci sau de treizeci de ani înainte să se maturizeze și să devină un adult adevărat. Dumnezeu așteaptă finalizarea acestui proces, El așteaptă sosirea unui astfel de moment și așteaptă sosirea acestui final. De-a lungul timpului în care așteaptă, Dumnezeu este milostiv din belșug. Totuși, în timpul perioadei lucrării lui Dumnezeu, un număr extrem de mic de oameni sunt dărâmați la pământ și unii sunt pedepsiți din cauza împotrivirii lor grave față de Dumnezeu. Astfel de exemple sunt o dovadă și mai mare a firii lui Dumnezeu care nu suportă ofensa omului și confirmă pe deplin existența reală a îngăduinței și îndurării lui Dumnezeu față de cei aleși. Desigur, în aceste exemple tipice, revelația unei părți a firii lui Dumnezeu în acești oameni nu afectează planul general de gestionare al lui Dumnezeu. De fapt, în această etapă finală a lucrării Sale, Dumnezeu a îndurat de-a lungul perioadei în care a așteptat și Și-a dat îndurarea și viața la schimb pentru mântuirea celor care Îl urmează. Vedeți aceasta? Dumnezeu nu Își tulbură planul fără motiv. El Își poate dezlănțui mânia și poate fi, de asemenea, milos; aceasta este revelația celor două laturi principale ale firii

lui Dumnezeu. Este sau nu acesta un lucru foarte clar? Cu alte cuvinte, când vine vorba de Dumnezeu corect și nedrept, just și injust, pozitiv și negativ – toate acestea sunt clar arătate omului. Ceea ce El va face, ceea ce Îi place, ceea ce urăște – toate acestea pot fi direct reflectate în firea Sa. Asemenea lucruri pot fi foarte evidente și clar văzute în lucrarea lui Dumnezeu și nu sunt nedeslușite sau generale; în schimb, le permit tuturor oamenilor să vadă firea lui Dumnezeu și ceea ce are El și ceea ce este într-o manieră deosebit de concretă, adevărată și practică. Acesta este adevăratul Dumnezeu Însuși.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 39)

Firea lui Dumnezeu nu a fost niciodată ascunsă omului – inima omului s-a rătăcit de Dumnezeu

De la momentul creației, firea lui Dumnezeu a fost în pas cu lucrarea Lui. Nu a fost niciodată ascunsă față de om, ci complet făcută publică și arătată clar omului. Totuși, odată cu trecerea timpului, inima omului s-a tot îndepărtat de Dumnezeu și, pe măsură ce stricăciunea omului a devenit mai profundă, Dumnezeu a devenit tot mai îndepărtat. Încet, dar sigur, omul a dispărut din ochii lui Dumnezeu. Omul a devenit incapabil de a-L „vedea” pe Dumnezeu, ceea ce l-a lăsat fără „vești” de la Dumnezeu; prin urmare, el nu știe dacă Dumnezeu există și ajunge până la a nega complet existența lui Dumnezeu. În consecință, lipsa de înțelegere a omului față de firea lui Dumnezeu și ceea ce are El și ceea ce este nu e cauzată de faptul că Dumnezeu este ascuns de om, ci deoarece inima lui L-a abandonat. Deși omul crede în Dumnezeu, inima omului este fără Dumnezeu și el nu știe cum să-L iubească, nici nu vrea să-L iubească, căci inima sa nu se apropie niciodată de Dumnezeu și întotdeauna Îl evită. Drept rezultat, inima omului

este departe de Dumnezeu. Așadar, unde este inima sa? De fapt, inima omului nu s-a dus nicăieri: în loc de a o da lui Dumnezeu sau de a o dezvălui lui Dumnezeu pentru a o vedea, el a păstrat-o pentru sine. Aceasta în ciuda faptului că unii oameni se roagă deseori lui Dumnezeu și spun: „O, Dumnezeule, uită-Te la inima mea – Tu știi tot ceea ce gândesc”, iar unii chiar jură că Îl lasă pe Dumnezeu să Se uite la ei, că ei pot fi pedepsiți dacă își încalcă jurământul. Deși omul Îi permite lui Dumnezeu să Se uite în inima lui, aceasta nu înseamnă că omul este capabil să se supună orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu, nici că și-a lăsat soarta și perspectivele sale și tot ceea ce are sub controlul lui Dumnezeu. Prin urmare, indiferent de jurămintele pe care le faci în fața lui Dumnezeu sau de ce Îi declari, în ochii lui Dumnezeu, inima ta este încă închisă pentru El, căci tu Îi permiți doar să Se uite la inima ta, dar nu să o controleze. Cu alte cuvinte, nu ți-ai dat deloc inima lui Dumnezeu și doar rostești cuvinte care sună frumos, pentru ca Dumnezeu să audă; între timp, îți ascunzi diversele tale intenții înșelătoare de Dumnezeu, împreună cu intrigile, uneltirile și planurile tale și îți ții strâns în mâini soarta și perspectivele, profund speriat că acestea îți vor fi luate de Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu nu vede niciodată sinceritatea omului față de El. Deși Dumnezeu observă profunzimile inimii omului și poate vedea ce gândește omul și ce dorește să facă în inima sa, și poate vedea lucrurile păstrate în inima sa, inima omului nu Îi aparține lui Dumnezeu și el nu a predat-o pentru a fi controlată de Dumnezeu. Adică, Dumnezeu are dreptul de a observa, dar nu are dreptul de a controla. În conştiinţa subiectivă a omului, acesta nu vrea sau nu intenționează să se supună rânduielilor lui Dumnezeu. Nu numai că omul s-a izolat de Dumnezeu, ci chiar există și oameni care se gândesc la moduri în care să își ascundă inimile, folosind vorbe frumoase și lingușitoare, pentru a crea o impresie falsă și a câștiga încrederea lui Dumnezeu și ascunzându-și

adevărata față de privirea lui Dumnezeu. Scopul lor în a nu-I permite lui Dumnezeu să vadă este de a nu-I permite să perceapă cum sunt ei de fapt. Ei nu vor să-și dea inimile lui Dumnezeu, ci să le țină pentru ei. Subînțelesul acestui lucru este că ceea ce face omul și ceea ce vrea el sunt toate planificate, calculate și decise de către om însuși; el nu solicită participarea sau intervenția lui Dumnezeu, cu atât mai puțin are el nevoie de orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu. Prin urmare, indiferent dacă este vorba de poruncile lui Dumnezeu, însărcinarea dată de El, ori cerințele pe care Dumnezeu le are pentru om, deciziile omului se bazează pe propriile intenții și interese, pe propria stare și pe propriile circumstanțe din acel moment. Omul utilizează întotdeauna cunoașterea și percepțiile cu care este familiarizat și propriul său intelect, pentru a judeca și a selecta calea pe care ar trebui să meargă, și nu permite intervenția sau controlul lui Dumnezeu. Aceasta este inima omului pe care o vede Dumnezeu.

De la început până astăzi, doar omul a fost capabil să converseze cu Dumnezeu. Adică, dintre toate ființele vii și făpturile lui Dumnezeu, niciuna în afară de om nu a putut să converseze cu Dumnezeu. Omul are urechi care îi permit să audă și ochi care îl fac să vadă, are limbaj și propriile idei și liber arbitru. El are tot ce îi trebuie pentru a-L auzi pe Dumnezeu vorbind și a-I înțelege voia și a accepta însărcinarea dată de El și, astfel, Dumnezeu îi conferă toate dorințele Sale omului, voind să îl facă pe om un tovarăș care este în asentiment cu El și care poate merge cu El. De când a început să gestioneze, Dumnezeu așteaptă ca omul să-I dea inima, să Îl lase să o purifice și să o înzestreze, să îl facă acceptabil pentru Dumnezeu și iubit de El, să-l facă să Îl venereze pe Dumnezeu și să se ferească de rău. Dumnezeu a așteptat cu nerăbdare și a sperat tot timpul la acest final.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 40)

Evaluări ale lui Iov de către Dumnezeu și în Biblie

Iov 1:1 În țara Uț, trăia odată un om al cărui nume era Iov. Omul acesta era integru și drept; el se temea de Dumnezeu și se ferea de rău.

Iov 1:5 Când se termina câte un șir de ospețe, Iov îi chema și îi sfințea. El se trezea dimineața devreme și aducea arderi-de-tot pentru fiecare dintre ei, zicând: „Poate fiii mei au păcătuit și L-au blestemat pe Dumnezeu în inimile lor”. Așa obișnuia Iov să facă.

Iov 1:8 Iar Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei: „Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău?”

Care este ideea principală pe care o vedeți în aceste pasaje? Aceste trei pasaje scurte au toate legătură cu Iov. Deși scurte, acestea afirmă clar ce tip de persoană era el. Prin descrierea comportamentului și conduitei de zi cu zi a lui Iov, acestea le spun tuturor că, în loc să fie fără temei, evaluarea lui Iov de către Dumnezeu era bine întemeiată. Acestea ne spun că, indiferent dacă este evaluarea lui Iov făcută de om (Iov 1:1) sau evaluarea lui Iov făcută de Dumnezeu (Iov 1:8), ambele reprezintă rezultatul faptelor lui Iov înaintea lui Dumnezeu și a omului (Iov 1:5).

Mai întâi, să citim primul pasaj: „În țara Uț, trăia odată un om al cărui nume era Iov. Omul acesta era integru și drept; el se temea de Dumnezeu și se ferea de rău”. Aceasta este prima evaluare a lui Iov din Biblie și această frază este evaluarea lui Iov făcută de autor. Desigur, reprezintă, de asemenea, evaluarea lui Iov făcută de om, care este: „Omul acesta era integru și drept; el se temea de Dumnezeu și se ferea de rău”. În continuare, să citim evaluarea lui Iov făcută de Dumnezeu: „Nu există nimeni altcineva

ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău.” Dintre cele două, una a venit de la om și una a provenit de la Dumnezeu; acestea sunt două evaluări cu același conținut. Atunci, se poate vedea că purtarea și conduita lui Iov au fost cunoscute omului și au fost, de asemenea, lăudate de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, conduita lui Iov înaintea omului și conduita sa înaintea lui Dumnezeu erau la fel; el și-a dezvăluit tot timpul comportamentul și motivația înaintea lui Dumnezeu, pentru a putea fi observate de Dumnezeu, și era unul care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău. Prin urmare, în ochii lui Dumnezeu, dintre oamenii de pe pământ, doar Iov era desăvârșit și neprihănit, unul care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău.

Manifestările specifice ale fricii lui Iov de Dumnezeu și ale feririi de rău în viața lui zilnică

În continuare, haideți să cercetăm manifestările specifice ale fricii lui Iov de Dumnezeu și ale feririi de rău. Pe lângă pasajele care îl preced și cele care îl urmează, să citim și Iov 1:5, care este una dintre manifestările specifice ale fricii lui Iov de Dumnezeu și ale feririi de rău. Are legătură cu modul în care el se temea de Dumnezeu și se ferea de rău în viața sa zilnică; îndeosebi, el nu numai că făcea cum trebuia să facă de dragul propriei frici de Dumnezeu și a feririi de rău, ci, de asemenea, sacrifica în mod regulat arderi-de-tot înaintea lui Dumnezeu, în numele fiilor lui. Îi era teamă că deseori ei „păcătuiseră și Îl blestemaseră pe Dumnezeu în inima lor” în timp ce petreceau. Cum se manifesta această teamă în Iov? Textul original oferă următoarea relatare: „Când se termina câte un șir de ospețe, Iov îi chema și îi sfințea. El se trezea dimineața devreme și aducea arderi-de-tot pentru fiecare dintre ei”. Conduita lui Iov ne arată că, mai degrabă decât să se manifeste în comportamentul său exterior, frica lui de Dumnezeu venea din inima sa și că această teamă a sa față de Dumnezeu putea fi regăsită în

fiecare aspect al vieții lui zilnice, tot timpul, căci nu numai că se ferea el însuși de rău, ci deseori și sacrifica arderi-de-tot în numele fiilor săi. Cu alte cuvinte, lui Iov nu numai că îi era foarte teamă de a păcătui împotriva lui Dumnezeu și de a renunța la Dumnezeu în propria lui inimă, ci se îngrijora și de faptul că fiii săi ar putea să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu și să renunțe la El în inima lor. De aici, se poate vedea că adevărul fricii lui Iov de Dumnezeu rezistă în fața cercetării atente și este dincolo de îndoiala oricărui om. Așadar, făcea astfel ocazional sau frecvent? Ultima propoziție a textului este „Așa obișnuia Iov să facă". Semnificația acestor cuvinte este că Iov nu se ducea să îi verifice pe fiii săi uneori sau când voia el, nici nu Îi mărturisea lui Dumnezeu prin rugăciune. În schimb, el își trimitea fiii să fie sfințiți în mod regulat și sacrifica arderi-de-tot pentru ei. Aici, expresia „obișnuia" nu înseamnă că făcea astfel o zi sau două sau pentru o clipă. Înseamnă că manifestarea fricii lui Iov de Dumnezeu nu era temporară și nu se oprea la cunoaștere sau cuvinte rostite; în schimb, modul de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău îi călăuzea inima, îi dicta comportamentul și era, în inima lui, baza existenței sale. Faptul că făcea astfel în mod continuu arată că, în inima lui, deseori se temea că el însuși va păcătui împotriva lui Dumnezeu și îi era, de asemenea, teamă că fiii și fiicele lui ar păcătui împotriva lui Dumnezeu. Reprezintă exact cât de multă importanță avea în inima lui calea de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău. El făcea asta încontinuu deoarece, în inima sa, era înspăimântat și îi era teamă – teamă că el făcuse rău și păcătuise împotriva lui Dumnezeu, că deviase de la calea lui Dumnezeu și că, astfel, nu putea să-L mulțumească. În același timp, el se îngrijora și în privința fiilor și fiicelor sale, temându-se că Îl ofensaseră pe Dumnezeu. Astfel era conduita normală a lui Iov în viața lui de zi cu zi. Exact această conduită normală dovedește că frica de Dumnezeu și ferirea de rău a lui Iov nu sunt vorbe goale, că Iov chiar trăia o asemenea

realitate. „Așa obișnuia Iov să facă”: Aceste cuvinte ne spun despre faptele zilnice ale lui Iov înaintea lui Dumnezeu. Când proceda astfel în mod continuu, comportamentul și inima sa ajungeau înaintea lui Dumnezeu? Cu alte cuvinte, era Dumnezeu deseori încântat de inima și comportamentul lui? Atunci, în ce stare și în ce context proceda Iov astfel în mod continuu? Unii oameni spun: „El se comporta astfel deoarece Dumnezeu i se arăta frecvent lui Iov.” Unii spun: „Proceda astfel în mod continuu deoarece avea voința de a se feri de rău.” Și unii spun: „Poate se gândea că averea sa nu venise ușor și știa că îi fusese acordată de către Dumnezeu și, astfel, îi era foarte teamă de a-și pierde bunurile ca rezultat al păcătuirii împotriva lui Dumnezeu sau al ofensării Lui.” Este vreuna dintre aceste afirmații adevărată? Desigur că nu. Căci, în ochii lui Dumnezeu, ceea ce a acceptat și a prețuit mai mult la Iov nu era doar faptul că făcea așa în mod continuu; mai mult decât atât, era comportamentul său înaintea lui Dumnezeu, a omului și a Satanei, când el a fost predat Satanei și ispitit.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 41)

Satana îl ispitește pe Iov pentru prima oară (animalele îi sunt furate și calamitățile îi lovesc pe copiii săi) (fragmente selectate)

a. Cuvintele spuse de Dumnezeu

Iov 1:8 Iar Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei: „Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău?”

Iov 1:12 Iar Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei: „Iată, tot ceea ce are el este în puterea ta; doar pe el însuși să nu pui mâna”. Așadar, Satana a plecat

din prezența lui Iahve Dumnezeu.

b. Răspunsul Satanei

Iov 1:9-11 Apoi, Satana I-a răspuns lui Iahve Dumnezeu și a spus: „Iov se teme de Dumnezeu fără motiv? Nu ai pus Tu un zid în jurul lui și al casei sale și în jurul a tot ceea ce are? Tu i-ai binecuvântat lucrarea mâinilor, iar bunurile sale se înmulțesc pe pământ. Dar întinde-Ți mâna și atinge tot ceea ce are și Te va blestema fățiș”.

Dumnezeu îi permite Satanei să-l ispitească pe Iov, astfel încât credința lui Iov să fie desăvârșită

Iov 1:8 este prima consemnare pe care o vedem în Biblie a unui dialog între Iahve Dumnezeu și Satana. Așadar, ce a spus Dumnezeu? Textul original oferă următoarea relatare: „Iar Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei: «Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău?»” Aceasta a fost evaluarea lui Iov de către Dumnezeu în fața Satanei; Dumnezeu a spus că el era un om desăvârșit și neprihănit, unul care se temea de Dumnezeu și se fera de rău. Înainte de aceste cuvinte dintre Dumnezeu și Satana, Dumnezeu hotărâse că îl va folosi pe Satana pentru a-l ispiti pe Iov – că îl va preda pe Iov Satanei. Într-o privință, aceasta ar dovedi că observarea și evaluarea lui Iov de către Dumnezeu erau precise și fără eroare și ar face ca Satana să fie rușinat prin mărturia lui Iov; într-o alta, ar desăvârși credința și frica de Dumnezeu ale lui Iov. Prin urmare, când Satana a venit înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeu nu a vorbit în mod evaziv. El a fost direct și l-a întrebat pe Satana: „Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău?” În întrebarea lui Dumnezeu există următorul înțeles: Dumnezeu știa

că Satana fusese peste tot și că îl spionase deseori pe Iov, care era slujitorul lui Dumnezeu. Îl ispitise și atacase deseori, încercând să găsească o modalitatea de a-l ruina, pentru a dovedi că frica sa de Dumnezeu și credința sa în Dumnezeu nu puteau să reziste. Satana, a căutat degrabă și oportunități de a-l distruge pe Iov, ca Iov să renunțe la Dumnezeu și să-l poată lua din mâinile lui Dumnezeu. Totuși, Dumnezeu a privit în inima lui Iov și a văzut că era desăvârșit și neprihănit și că se temea de Dumnezeu și se ferea de rău. Dumnezeu a folosit o întrebare pentru a-i spune Satanei că Iov era un om desăvârșit și neprihănit, care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău, că Iov nu va renunța niciodată la Dumnezeu și nu-l va urma pe Satana. După ce a auzit evaluarea lui Iov făcută de Dumnezeu, în Satana a apărut o furie născută din umilință și Satana a devenit mai furios și mai nerăbdător să îl înhațe pe Iov, căci Satana nu crezuse niciodată că cineva putea să fie perfect și neprihănit sau să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău. În același timp, Satana detesta desăvârșirea și cinstea omului și îi ura pe oamenii care puteau să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău. Astfel, este scris în Iov 1:9-11 că: „Apoi, Satana I-a răspuns lui Iahve Dumnezeu și a spus: «Iov se teme de Dumnezeu fără motiv? Nu ai pus Tu un zid în jurul lui și al casei sale și în jurul a tot ceea ce are? Tu i-ai binecuvântat lucrarea mâinilor, iar bunurile sale se înmulțesc pe pământ. Dar întinde-Ți mâna și atinge tot ceea ce are și Te va blestema fățiș»”. Dumnezeu cunoștea îndeaproape natura malițioasă a Satanei și știa prea bine că Satana planificase de mult timp să îl ruineze pe Iov și, prin aceasta, Dumnezeu dorea, spunându-i încă o dată Satanei că Iov era desăvârșit și neprihănit și că se temea de Dumnezeu și se ferea de rău, să-l oblige pe Satana să se conformeze, să îl facă pe Satana să-și dezvăluie adevărata față și să îl atace și să-l ispitească pe Iov. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a pus în mod intenționat accentul pe faptul că Iov era desăvârșit și neprihănit și că se

temea de Dumnezeu și se ferea de rău și, prin această metodă, El l-a făcut pe Satana să-l atace pe Iov din cauza urii și mâniei Satanei față de desăvârșirea și neprihănirea lui Iov, unul care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău. Drept rezultat, Dumnezeu avea să-l facă de rușine pe Satana prin faptul că Iov era un om desăvârșit și neprihănit, unul care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău, iar Satana avea să fie umilit și învins. După aceea, Satana nu avea să se mai îndoiască sau să facă acuzații referitoare la desăvârșirea lui Iov, neprihănirea sa, frica de Dumnezeu sau ferirea lui de rău. În acest mod, încercarea lui Dumnezeu și ispita Satanei erau aproape inevitabile. Singurul capabil să reziste încercării lui Dumnezeu și ispitei Satanei era Iov. După acest dialog, Satana a primit permisiunea de a-l ispiti pe Iov. Astfel a început prima rundă de atacuri ale Satanei. Ținta acestor atacuri au fost bunurile lui Iov, căci Satana făcuse următoarea acuzație împotriva lui Iov: „Iov se teme de Dumnezeu fără motiv? […] Tu i-ai binecuvântat lucrarea mâinilor, iar bunurile sale se înmulțesc pe pământ”. Drept rezultat, Dumnezeu i-a permis Satanei să ia tot ceea ce avea Iov – acesta era exact scopul pentru care a vorbit Dumnezeu cu Satana. Cu toate acestea, Dumnezeu a avut o singură condiție pentru Satana: „Îți dau pe mână tot ceea ce are, numai asupra lui să nu-ți întinzi mâna!” (Iov 1:12). Aceasta era condiția pe care Dumnezeu i-a pus-o după ce i-a permis Satanei să-l ispitească pe Iov și l-a lăsat pe Iov în mâinile sale și aceasta a fost limita pe care El i-a pus-o Satanei: i-a ordonat Satanei să nu-i facă rău lui Iov. Deoarece Dumnezeu a recunoscut că Iov era desăvârșit și neprihănit și pentru că El avea încredere că desăvârșirea și neprihănirea lui Iov înaintea Sa erau dincolo de orice îndoială și puteau să reziste să fie testate; prin urmare, Dumnezeu i-a permis Satanei să-l ispitească pe Iov, dar i-a impus o restricție: Satana avea permisiunea de a-i lua toate bunurile lui Iov, dar nu putea să se atingă de el. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că, în acel

moment, Dumnezeu nu i l-a dat pe Iov complet Satanei. Satana îl putea ispiti pe Iov prin orice mijloace voia, dar nu putea să-i facă rău lui Iov însuși – nici măcar unui fir de păr din capul său – deoarece toate ale omului sunt controlate de Dumnezeu și pentru că dacă omul trăiește sau moare este decis de Dumnezeu. Satana nu are această permisiune. După ce Dumnezeu i-a spus aceste cuvinte Satanei, Satana abia aștepta să înceapă. A folosit toate mijloacele pentru a-l ispiti pe Iov și, curând, Iov pierduse o grămadă de oi și boi și toate bunurile date lui de Dumnezeu… Astfel au venit la el încercările lui Dumnezeu.

Deși Biblia ne spune originile ispitei lui Iov, era Iov însuși, cel supus acestor ispite, conștient de ceea ce se petrecea? Iov era doar un om muritor; desigur că nu știa nimic despre povestea care se desfășura în jurul lui. Cu toate acestea, frica sa de Dumnezeu și desăvârșirea și neprihănirea lui l-au făcut să realizeze că încercările lui Dumnezeu veniseră asupra lui. El nu știa ce se întâmplase în tărâmul spiritual, nici care erau intențiile lui Dumnezeu din spatele acestor încercări. Dar el știa că, indiferent ce i se întâmpla, ar trebui să își păstreze desăvârșirea și neprihănirea și să urmeze calea sa de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău. Atitudinea și reacția lui Iov în legătură cu aceste chestiuni erau clar privite de Dumnezeu. Ce a văzut Dumnezeu? El a văzut inima care se temea de Dumnezeu a lui Iov, deoarece, de la început și chiar până când a fost încercat Iov, inima sa a rămas deschisă față de Dumnezeu, a fost pusă înaintea lui Dumnezeu și Iov nu a renunțat la desăvârșirea și neprihănirea sa, nici nu s-a descotorosit și nici nu s-a îndepărtat de calea fricii de Dumnezeu și a feririi de rău – nimic nu a fost mai satisfăcător pentru Dumnezeu decât acest lucru.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 42)

Satana îl ispitește pe Iov pentru prima oară (animalele îi sunt furate și calamitățile îi lovesc pe copiii săi) (fragmente selectate)

Reacția lui Iov

Iov 1:20-21 Atunci Iov s-a ridicat, și-a dat haina jos, și-a ras capul și a căzut pe pământ și a venerat și a spus: „Gol am ieșit din pântecele mamei mele și gol mă voi întoarce: Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat; binecuvântat fie numele lui Iahve Dumnezeu”.

Faptul că Iov își asumă răspunderea să returneze tot ceea ce are provine din frica lui de Dumnezeu

După ce Dumnezeu i-a spus Satanei: „Îți dau pe mână tot ceea ce are, numai asupra lui să nu-ți întinzi mâna!” Satana a plecat și, curând, Iov a fost supus atacurilor feroce: mai întâi, boii și măgarii i-au fost furați și unii dintre servitorii săi, omorâți; apoi, oile și alți servitori au fost mistuiți de foc; după aceea, cămilele sale au fost luate, iar și mai mulți servitori ai săi au fost omorâți; în final, viețile fiilor și fiicelor sale au fost luate. Această serie de atacuri a reprezentat chinul suferit de Iov în timpul primei sale ispite. Precum a poruncit Dumnezeu, în timpul acestor atacuri, Satana a vizat doar bunurile lui Iov și pe copiii săi și nu i-a făcut rău lui Iov însuși. Cu toate acestea, Iov a fost transformat instantaneu dintr-un om bogat, care avea o mare avere, într-o persoană care nu avea nimic. Nimeni nu ar fi putut să reziste la această surpriză uluitoare sau să reacționeze adecvat, totuși, Iov și-a demonstrat latura extraordinară. Scripturile oferă următoarea relatare: „Atunci Iov s-a ridicat, și-a dat haina jos, și-a ras capul și a căzut pe pământ și a venerat”. Aceasta a fost prima reacție a lui Iov după ce a auzit că își pierduse copiii și toate bunurile. Mai presus de toate, el nu a părut surprins sau cuprins de panică, cu atât mai puțin a exprimat el mânie sau ură. Vedeți,

atunci, că în inima sa el recunoscuse deja că aceste dezastre nu erau un accident sau nu erau făcute de mâna omului, cu atât mai puțin erau ele sosirea osândei sau pedepsei. În schimb, încercările lui Iahve veniseră asupra sa; a fost Iahve cel care a dorit să-i ia bunurile și copiii. Iov a fost foarte calm și lucid atunci. Umanitatea lui desăvârșită și neprihănită i-a permis să emită judecăți și să ia decizii corecte în mod rațional și natural în legătură cu dezastrele care se abătuseră asupra lui și, în consecință, el s-a comportat cu un calm neobișnuit: „Atunci Iov s-a ridicat, și-a dat haina jos, și-a ras capul și a căzut pe pământ și a venerat”. „Și-a dat haina” înseamnă că nu avea haine și nu deținea nimic; „și-a ras capul” înseamnă că se întorsese înaintea lui Dumnezeu ca un copil nou-născut; „a căzut pe pământ și a venerat” înseamnă că venise pe lume dezbrăcat și, tot fără nimic astăzi, era înapoiat lui Dumnezeu precum un bebeluș nou-născut. Atitudinea lui Iov față de tot ce se abătea asupra lui nu ar fi putut fi obținută de nicio făptură a lui Dumnezeu. Loialitatea sa față de Iahve depășea tărâmul credinței; aceasta era frica lui de Dumnezeu, ascultarea lui față de Dumnezeu; el nu numai că era capabil să Îi mulțumească lui Dumnezeu pentru că i-a dat, ci și pentru că a luat de la el. Mai mult decât atât, el a fost capabil să-și asume faptul de a-I reda lui Dumnezeu tot ceea ce deținea, inclusiv viața sa.

Frica și ascultarea lui Iov față de Dumnezeu reprezintă un exemplu pentru omenire, iar desăvârșirea și neprihănirea sa au fost culmea umanității pe care se cuvine să o aibă omul. Deși el nu L-a văzut pe Dumnezeu, a realizat că Dumnezeu exista cu adevărat și, datorită acestei realizări, temea de Dumnezeu, iar datorită fricii lui de Dumnezeu, a fost capabil să asculte de El. I-a dat lui Dumnezeu frâu liber să îi ia orice avea, totuși, nu s-a plâns și a căzut înaintea lui Dumnezeu și I-a spus că, tocmai în acest moment, chiar dacă i-ar lua trupul, el I-ar permite cu bucurie să facă astfel, fără să se

plângă. Întreaga sa conduită se datora umanității sale desăvârșite și neprihănite. Altfel spus, ca rezultat al inocenței, onestității și bunătății sale, Iov era neclintit în realizarea și experiența sa cu privire la existența lui Dumnezeu. Pe această temelie, el avea pretenții de la sine însuși și și-a standardizat gândirea, comportamentul, conduita și principiile de acțiune înaintea lui Dumnezeu în conformitate cu îndrumarea lui de către Dumnezeu și cu faptele lui Dumnezeu, pe care le văzuse în toate lucrurile. De-a lungul timpului, experiențele sale au declanșat în el o frică reală și efectivă de Dumnezeu și l-au făcut să se ferească de rău. Aceasta era sursa integrității pe care Iov o respecta cu strictețe. Iov avea o umanitate onestă, inocentă și bună și avea o experiență efectivă a fricii de Dumnezeu, a ascultării de Dumnezeu și a feririi de rău, precum și cunoașterea faptului că „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat”. Doar datorită acestor lucruri a fost el capabil să rămână neclintit în mărturia sa în mijlocul unor astfel de atacuri haine din partea Satanei și numai datorită lor a fost el capabil să nu-L dezamăgească pe Dumnezeu și să-I ofere un răspuns satisfăcător când au venit încercările lui Dumnezeu asupra lui. Deși conduita lui Iov în timpul primei ispitiri a fost foarte sinceră, generațiile de mai târziu nu erau sigure de a dobândi o asemenea sinceritate chiar și după o viață întreagă de eforturi, nici nu aveau în mod necesar conduita lui Iov descrisă mai sus. Astăzi, confruntându-vă cu conduita sinceră a lui Iov și comparând-o cu plânsetele și hotărârea de „ascultare și loialitate absolută până la moarte” arătată lui Dumnezeu de cei care pretind că au credință în El și Îl urmează, vă simțiți sau nu vă simțiți profund rușinați?

Când citești în Scripturi despre toate cele suferite de Iov și de familia sa, care este reacția ta? Devii afundat în gândurile tale? Ești uluit? Ar putea încercările care s-au abătut asupra lui Iov să fie descrise ca „îngrozitoare”? Cu alte cuvinte, este destul de revoltătoare citirea încercărilor lui Iov așa

cum sunt descrise în Scripturi, fără a menționa modul în care ar fi fost în viața reală. Vezi, atunci, că ceea ce s-a abătut asupra lui Iov nu a fost „o repetiție,” ci o adevărată „luptă,” cu „arme” și „gloanțe” adevărate. Dar de a cui mână fusese el pus la aceste încercări? Bineînțeles, acestea au fost lucrarea Satanei, iar Satana a făcut aceste lucruri cu propriile mâini. În ciuda acestui fapt, aceste lucruri au fost autorizate de Dumnezeu. I-a spus Dumnezeu Satanei prin ce mijloace să-l ispitească pe Iov? Nu i-a spus. Dumnezeu a pus doar o condiție pe care Satana trebuia să o respecte, iar apoi ispita a venit asupra lui Iov. Când ispita a venit asupra lui Iov, le-a dat oamenilor o idee despre răutatea și urâțenia Satanei, despre viclenia și disprețul său față de om și dușmănia sa față de Dumnezeu. Prin aceasta vedem cum cuvintele nu pot descrie întocmai cât de crudă a fost ispita. Se poate spune că natura malițioasă cu care Satana a abuzat de om și fața sa urâtă au fost dezvăluite complet în acest moment. Satana a folosit această oportunitate, oportunitatea oferită de permisiunea lui Dumnezeu, pentru a-l supune pe Iov unui abuz febril și fără remușcări, cu un nivel de cruzime și o metodă care sunt atât de neimaginat, cât și complet intolerabile pentru oameni de azi. Mai degrabă decât a spune că Iov a fost ispitit de Satana și că el a rămas neclintit în mărturia sa în timpul ispitirii, este mai bine de spus că, în încercările stabilite pentru el de Dumnezeu, Iov a intrat într-o competiție cu Satana pentru a-și proteja desăvârșirea și neprihănirea și pentru a apăra calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. În această competiție, Iov a pierdut, ca valoare, un munte de oi și de vite, și-a pierdut toate bunurile și fiii și fiicele. Totuși, el nu și-a abandonat desăvârșirea, neprihănirea sau frica de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, în această competiție cu Satana, Iov a preferat să fie lipsit de bunurile și copiii săi, decât să-și piardă desăvârșirea, neprihănirea și frica de Dumnezeu. El a preferat să păstreze baza a ceea ce înseamnă să fii om. Scripturile oferă o relatare

concisă a întregului proces prin care Iov și-a pierdut bunurile și, de asemenea, documentează conduita și atitudinea lui Iov. Aceste relatări scurte și concise dau sentimentul că Iov era aproape relaxat în confruntarea cu această ispită, dar dacă ceea ce s-a întâmplat de fapt ar fi recreat – luând în considerare și realitatea naturii malițioase a Satanei – atunci, lucrurile nu ar fi la fel de simple sau ușoare precum au fost descrise în aceste fraze. Realitatea a fost mult mai crudă. Acesta este nivelul de distrugere și ură cu care Satana tratează omenirea și pe toți cei pe care Dumnezeu îi aprobă. Dacă Dumnezeu nu i-ar fi cerut Satanei să nu-i facă rău lui Iov, Satana l-ar fi omorât cu siguranță, fără niciun scrupul. Satana nu vrea ca nimeni să se închine lui Dumnezeu, nici nu dorește ca aceia care sunt drepți în ochii lui Dumnezeu și cei care sunt desăvârșiți și cinstiți să poată continua să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău. Ca oamenii să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău înseamnă că ei resping și se leapădă de Satana și, astfel, Satana a profitat de permisiunea lui Dumnezeu pentru a-și aduna grămadă toată furia și ura asupra lui Iov, fără milă. Vezi, atunci, cât de mare a fost chinul suferit de Iov, de la minte la trup, din afară înăuntru. Astăzi, noi nu vedem cum era în acea vreme și putem obține, din relatările din Biblie, doar o scurtă privire asupra emoțiilor lui Iov când a fost supus chinului pe vremea aceea.

Integritatea de nezdruncinat a lui Iov îl face de rușine pe Satana și îl determină să fugă cuprins de panică

Așadar, ce a făcut Dumnezeu când Iov a fost supus la acest chin? Dumnezeu a observat și a urmărit și a așteptat finalul. În timp ce Dumnezeu a observat și a privit, cum S-a simțit? S-a simțit îndurerat, desigur. Dar e posibil ca Dumnezeu să-Și fi regretat permisiunea dată Satanei de a-l ispiti pe Iov doar din cauza mâhnirii pe care o simțea? Răspunsul este nu, El nu ar fi putut avea astfel de regrete. Căci El credea cu tărie că Iov era

desăvârșit și neprihănit, că se temea de Dumnezeu și se ferea de rău. Dumnezeu pur și simplu îi dăduse Satanei oportunitatea de a verifica dreptatea lui Iov înaintea lui Dumnezeu și de a-și dezvălui propria răutate și caracterul demn de dispreț. Era, în plus, o oportunitate pentru Iov de a mărturisi pentru dreptatea sa și frica lui de Dumnezeu și pentru ferirea de rău în fața oamenilor din lume, a Satanei și chiar a tuturor celor care Îl urmează pe Dumnezeu. Rezultatul final a dovedit că evaluarea lui Iov făcută de Dumnezeu era corectă și fără eroare? Chiar l-a biruit Iov pe Satana? Aici citim despre cuvintele arhetipale rostite de Iov, cuvinte care sunt o dovadă că el îl biruise pe Satana. El a spus: „Gol am ieșit din pântecele mamei mele și gol mă voi întoarce”. Aceasta este atitudinea de ascultare a lui Iov față de Dumnezeu. În continuare, el a spus: „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat; binecuvântat fie numele lui Iahve Dumnezeu”. Aceste cuvinte rostite de Iov dovedesc faptul că Dumnezeu observă profunzimile inimii omului, că El este capabil să privească în mintea omului și dovedesc faptul că aprobarea Lui față de Iov este fără eroare, că acest om aprobat de Dumnezeu era drept. „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat; binecuvântat fie numele lui Iahve Dumnezeu.” Aceste cuvinte sunt mărturia lui Iov pentru Dumnezeu. Tocmai aceste cuvinte obișnuite au fost cele care l-au intimidat pe Satana, care l-au făcut de rușine și l-au determinat să fugă cuprins de panică și, în plus, care l-au încătușat pe Satana și l-au lăsat fără resurse. De asemenea, l-au făcut pe Satana să simtă minunăția și măreția faptelor lui Iahve Dumnezeu și i-au permis să perceapă carisma extraordinară a unui om a cărui inimă era stăpânită de calea lui Dumnezeu. În plus, acestea i-au demonstrat Satanei vitalitatea puternică arătată de un om mărunt și nesemnificativ în a adera la calea fricii de Dumnezeu și a feririi de rău. Satana a fost astfel înfrânt în prima competiție. În ciuda faptului că a

„învățat din asta”, Satana nu avea de gând să îl lase pe Iov să scape, și nici nu își schimbase natura sa malițioasă. Satana a încercat să continue să-l atace pe Iov, așadar, a venit încă o dată înaintea lui Dumnezeu…

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 43)

Satana îl ispitește încă o dată pe Iov (corpul lui Iov se umple de bube) (fragmente selectate)

a. Cuvintele spuse de Dumnezeu

Iov 2:3 Iar Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei: „Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău? Și încă își păstrează integritatea, deși M-ai convins să acționez împotriva lui, să-l distrug fără motiv”.

Iov 2:6 Și Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei „Iată, este în mâna ta; dar cruță-i viața”.

b. Cuvintele spuse de Satana

Iov 2:4-5 Iar Satana I-a răspuns lui Iahve Dumnezeu și a zis: „Piele pentru piele, da, un om va da tot ce are pentru viața lui. Dar întinde-Ți acum mâna și atinge-i carnea și oasele și el Te va blestema fățiș”.

c. Modul în care Iov tratează această încercare

Iov 2:9-10 Atunci soția lui i-a zis: „Încă rămâi neclintit în curăția ta? Blestemă-L pe Dumnezeu și mori!” El i-a răspuns: „Vorbești ca o femeie nebună. Ce?! Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?” În toate acestea Iov nu a păcătuit deloc prin vorbele sale.

Iov 3:3-4 Să piară ziua în care m-am născut și noaptea în care s-a zis: „S-a născut un băiat!” Prefacă-se în întuneric ziua aceea! Fie ca Dumnezeu să nu se îngrijească de ea din ceruri, iar lumina să nu strălucească peste ea!

Iubirea lui Iov față de calea lui Dumnezeu depășește orice altceva

Scripturile documentează cuvintele rostite dintre Dumnezeu și Satana după cum urmează: „Iar Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei: «Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău? Și încă își păstrează integritatea, deși M-ai convins să acționez împotriva lui, să-l distrug fără motiv»” (Iov 2:3). În cadrul acestui dialog, Dumnezeu repetă aceeași întrebare pentru Satana. Este o întrebare care ne arată evaluarea afirmativă a lui Iahve Dumnezeu în privința a ceea ce a fost demonstrat și trăit de Iov în timpul primei încercări și nu este diferită de evaluarea lui Iov făcută de Dumnezeu înainte ca el să fie suspus ispitirii Satanei. Adică, înainte de a veni ispita asupra sa, în ochii lui Dumnezeu, Iov era perfect și, prin urmare, Dumnezeu i-a protejat pe el și pe familia sa și l-a binecuvântat; el era vrednic de a fi binecuvântat în ochii lui Dumnezeu. După ispită, Iov nu a păcătuit cu buzele sale pentru că își pierduse bunurile și copiii, ci a continuat să laude numele lui Iahve. Comportamentul său efectiv l-a făcut pe Dumnezeu să-l aplaude și, datorită acestuia, Dumnezeu i-a dat notă maximă. Căci, în ochii lui Iov, urmașii sau bunurile sale nu erau suficiente pentru a-l face să renunțe la Dumnezeu. Locul lui Dumnezeu în inima sa, cu alte cuvinte, nu putea fi înlocuit de copiii săi sau de vreo proprietate. În timpul primei ispitiri a lui Iov, el I-a arătat lui Dumnezeu că iubirea lui pentru El și iubirea pentru calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău depășea orice altceva. Doar că această încercare i-a oferit lui Iov experiența de a primi o răsplată de la Iahve Dumnezeu și de a-i fi luate bunurile și copiii.

Pentru Iov, aceasta a fost o experiență reală care i-a curățit sufletul; a fost un botez al vieții care i-a împlinit existența și, în plus, a fost o sărbătoare somptuoasă care i-a testat ascultarea și frica lui de Dumnezeu. Această ispită i-a transformat statutul lui Iov din cel de om bogat în cineva care nu avea nimic și i-a permis, de asemenea, să experimenteze abuzul omenirii de către Satana. Destituirea sa nu l-a făcut să-i fie scârbă de Satana; mai degrabă, în actele infame ale Satanei, el a văzut urâțenia și caracterul vrednic de dispreț al acestuia, precum și dușmănia și răzvrătirea Satanei față de Dumnezeu, iar aceasta l-a încurajat și mai mult să rămână neclintit pe calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. El a jurat că nu se va lepăda niciodată de Dumnezeu și nu va întoarce spatele căii lui Dumnezeu din cauza factorilor externi, precum bunurile, copiii sau rudele, și că nici nu va fi vreodată sclavul Satanei, al bunurilor sau al vreunei persoane; în afară de Iahve Dumnezeu, nimeni nu putea fi Domnul sau Dumnezeul său. Acestea erau aspirațiile lui Iov. Pe de altă parte, Iov obținuse, de asemenea, ceva din această ispită: el câștigase mari bogății prin încercările pe care i le-a dat Dumnezeu.

În timpul vieții lui Iov din cele câteva decenii precedente, el contemplase faptele lui Iahve și câștigase binecuvântările lui Iahve Dumnezeu pentru el. Erau binecuvântări care îl făceau să se simtă extrem de stânjenit și îndatorat, căci el credea că nu făcuse nimic pentru Dumnezeu și, totuși, primise binecuvântări atât de mari și se bucurase de atât de mult har. Din acest motiv, el se ruga deseori în inima sa, sperând că va putea să-L răsplătească pe Dumnezeu, sperând că va avea oportunitatea de a fi mărturie pentru faptele și măreția lui Dumnezeu și sperând că Dumnezeu îi va pune ascultarea la încercare și, mai mult, că putea fi purificată credința sa, până când ascultarea și credința lui aveau să câștige aprobarea lui Dumnezeu. Apoi, când încercarea a venit asupra lui Iov, el a crezut că

Dumnezeu îi auzise rugăciunile. Iov a prețuit această oportunitate mai mult decât orice altceva și, prin urmare, nu a îndrăznit să o trateze cu ușurință, astfel încât cea mai mare dorință a sa de o viață să poată fi realizată. Sosirea acestei oportunități a însemnat că ascultarea și frica lui de Dumnezeu puteau fi puse la încercare și puteau fi purificate. În plus, însemna că Iov avea șansa de a câștiga aprobarea lui Dumnezeu, astfel aducându-l mai aproape de El. În timpul încercării, o astfel de credință și căutare i-au permis să devină mai desăvârșit și să câștige o înțelegere mai profundă a voii lui Dumnezeu. Iov, de asemenea, a devenit mai recunoscător pentru binecuvântările și harurile lui Dumnezeu, în inima sa, a oferit mai multă laudă faptelor lui Dumnezeu și a fost mai temător și mai respectuos față de Dumnezeu și a tânjit mai mult după frumusețea, măreția și sfințenia lui Dumnezeu. În acest moment, deși Iov era tot o persoană care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău în ochii lui Dumnezeu, în privința experiențelor sale, credința și cunoașterea lui Iov au progresat văzând cu ochii: credința lui sporise, ascultarea sa câștigase un punct de sprijin, iar frica lui de Dumnezeu devenise mai profundă. Deși această încercare îi transformase spiritul și viața lui Iov, o astfel de transformare nu l-a mulțumit pe Iov, și nici nu i-a încetinit progresul. În timp ce calcula ceea ce câștigase din această încercare și luând în considerarea propriile sale defecte, el s-a rugat în liniște, așteptând ca următoarea încercare să vină asupra sa, pentru că el tânjea ca ascultarea, credința și frica lui de Dumnezeu să fie înălțate în timpul următoarei încercări a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 44)

Satana îl ispitește încă o dată pe Iov (corpul lui Iov se umple de bube) (fragmente selectate)

a. Cuvintele spuse de Dumnezeu

Iov 2:3 Iar Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei: „Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău? Și încă își păstrează integritatea, deși M-ai convins să acționez împotriva lui, să-l distrug fără motiv”.

Iov 2:6 Și Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei „Iată, este în mâna ta; dar cruță-i viața”.

b. Cuvintele spuse de Satana

Iov 2:4-5 Iar Satana I-a răspuns lui Iahve Dumnezeu și a zis: „Piele pentru piele, da, un om va da tot ce are pentru viața lui. Dar întinde-Ți acum mâna și atinge-i carnea și oasele și el Te va blestema fățiș”.

În mijlocul suferințelor teribile, Iov își dă seama cu adevărat de grija lui Dumnezeu pentru omenire

După întrebările lui Iahve Dumnezeu pentru Satana, Satana era fericit în secret. Aceasta deoarece Satana știa că i se va mai permite încă o dată să îl atace pe omul care era desăvârșit în ochii lui Dumnezeu – pentru Satana, acest lucru reprezenta o oportunitate rară. Satana voia să folosească această oportunitate pentru a compromite complet convingerea lui Iov, pentru a-l face să-și piardă credința în Dumnezeu și, prin urmare, să nu se mai teamă de Dumnezeu sau să nu mai binecuvânteze numele lui Iahve. Aceasta îi va da o șansă Satanei: indiferent de loc sau de timp, va putea să facă din Iov o jucărie ținută sub comanda lui. Satana și-a ascuns intențiile malefice fără urmă, dar nu a putut să-și țină natura rea sub control. Se face aluzie la acest adevăr în răspunsul său la cuvintele lui Iahve Dumnezeu, precum este consemnat în Scripturi: „Iar Satana I-a răspuns lui Iahve Dumnezeu și a zis:

«Piele pentru piele, da, un om va da tot ce are pentru viața lui. Dar întinde-Ți acum mâna și atinge-i carnea și oasele și el Te va blestema fățiș»” (Iov 2:4-5). Este imposibil să nu dobândești cunoștințe esențiale și un înțeles al malițiozității Satanei din acest dialog dintre Dumnezeu și Satana. După ce au auzit aceste erezii ale Satanei, toți aceia care iubesc adevărul și detestă răul vor avea, fără îndoială, o ură mai mare pentru josnicia și nerușinarea Satanei, se vor simți îngroziți și dezgustați de ereziile lui și, în același timp, vor aduce profunde rugăciuni și urări de bine pentru Iov, rugându-se ca acest om al neprihănirii să poată atinge desăvârșirea, dorindu-și ca acest om care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău să biruie întotdeauna ispitele Satanei și să trăiască în lumină, sub călăuzirea și binecuvântările lui Dumnezeu; la fel, astfel de oameni își vor dori și ca faptele drepte ale lui Iov să îi îndemne și încurajeze întotdeauna pe toți cei care urmăresc calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. Deși intenția malițioasă a Satanei poate fi observată în această declarație, Dumnezeu a consimțit cu ușurință „cererea Satanei” – dar El a pus și o condiție: „Iată, este în mâna ta; dar cruță-i viața” (Iov 2:6). Deoarece, de data aceasta, Satana a cerut să își întindă mâna pentru a-i răni trupul lui Iov, Dumnezeu a spus „dar cruță-i viața”. Înțelesul acestor cuvinte este că El i-a dat trupul lui Iov Satanei, dar viața lui Iov era în mâinile lui Dumnezeu. Satana nu putea să-i ia viața lui Iov, dar, în afară de aceasta, Satana putea să folosească orice mijloc sau metodă împotriva lui Iov.

După obținerea permisiunii lui Dumnezeu, Satana s-a grăbit să ajungă la Iov și și-a întins mâna pentru a-i afecta pielea, făcându-l să aibă bube pe tot corpul, iar Iov a simțit durere pe pielea sa. Iov a lăudat minunăția și sfințenia lui Iahve Dumnezeu, ceea ce l-a făcut pe Satana și mai flagrant în îndrăzneala sa. Deoarece simțise bucuria de a-l răni pe om, Satana și-a întins mâna și a zgâriat trupul lui Iov, făcându-i bubele să supureze. Iov a

simțit imediat o durere și un chin în trupul său, care erau fără asemănare, și nu a putut să se abțină să nu se scarpine din cap până în picioare cu mâinile sale, de parcă acest lucru ar fi ușurat lovitura care fusese aplicată spiritului său de către această durere a trupului. El a realizat că Dumnezeu îi era alături, supraveghindu-l, și a făcut tot ce a putut să se întărească. A îngenuncheat încă o dată și a spus: Te uiți în inima omului, îi observi suferința; de ce Te preocupă slăbiciunea lui? Lăudat fie numele lui Iahve Dumnezeu. Satana a văzut durerea insuportabilă a lui Iov, dar nu l-a văzut pe Iov lepădând numele lui Iahve Dumnezeu. Prin urmare, și-a întins grăbit mâna să îi afecteze oasele lui Iov, disperat să-l sfâșie în bucăți. Într-o clipă, Iov a simțit un chin fără precedent; era ca și cum carnea i-ar fi fost smulsă de pe oase și oasele i-ar fi fost zdrobite, bucată cu bucată. Acest chin îngrozitor l-a făcut să se gândească la faptul că ar fi mai bine să moară… Abilitatea lui de a suporta această durere își atinsese limitele… Voia să urle, voia să își smulgă pielea de pe corp, în încercarea de a-și atenua durerea – totuși, s-a abținut să urle și nu și-a smuls pielea de pe corp, căci nu voia să-l lase pe Satana să-i vadă slăbiciunea. Așadar, Iov a îngenuncheat din nou, dar de data aceasta, nu a simțit prezența lui Iahve Dumnezeu. El știa că Iahve Dumnezeu era deseori înaintea lui și în spatele lui și de ambele părți ale sale. Totuși, în timpul durerii sale, Dumnezeu nu Se uitase nici măcar o dată; El Și-a acoperit fața și S-a ascuns, căci semnificația creației omului nu era de a aduce suferință asupra omului. În acest moment, Iov plângea și făcea tot ce putea pentru a îndura această agonie fizică, totuși, nu putea să se mai abțină să nu-I mulțumească lui Dumnezeu: „Omul cade la prima lovitură, este slab și fără putere, este tânăr și ignorant – de ce ai dori să fii atât de atent și de blând față de el? Mă lovești, totuși, Te doare să o faci. Ce anume din om este vrednic de grija și preocuparea Ta?” Rugăciunile lui Iov au ajuns la urechile lui Dumnezeu, iar Dumnezeu a fost tăcut, privind fără

să scoată niciun sunet… După ce a încercat toate șiretlicurile posibile fără succes, Satana a plecat în tăcere, totuși, acesta nu a fost sfârșitul încercărilor lui Dumnezeu pentru Iov. Deoarece puterea lui Dumnezeu care fusese dezvăluită în Iov nu fusese făcută publică, povestea lui Iov nu s-a încheiat cu retragerea Satanei. Pe măsură ce alte personaje și-au făcut apariția, aveau să se desfășoare și mai multe scene spectaculoase.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 45)

O altă manifestare a fricii lui Iov de Dumnezeu și a feririi de rău este preamărirea lui pentru numele lui Dumnezeu în toate lucrurile

Iov suferise devastarea Satanei, totuși, el nu se lepădase de numele lui Iahve Dumnezeu. Soția lui a fost prima care a ieșit și, jucând rolul Satanei într-o formă care e vizibilă pentru ochii oamenilor, l-a atacat pe Iov. Textul original descrie astfel lucrurile: „Atunci soția lui i-a zis: Încă rămâi neclintit în curăția ta? Blestemă-L pe Dumnezeu și mori!” (Iov 2:9). Acestea erau cuvintele rostite de Satana deghizat în om. Acestea erau un atac și o acuzație, precum și o îndemnare, o ispită și o defăimare. După ce a eșuat în a-i ataca trupul lui Iov, Satana a atacat apoi direct integritatea lui Iov, dorind să o utilizeze pentru a-l face pe Iov să renunțe la integritatea sa, să renunțe la Dumnezeu și să nu mai trăiască. La fel, a dorit Satana să folosească astfel de cuvinte pentru a-l tenta pe Iov: dacă Iov lepăda numele lui Iahve, atunci, el nu trebuia să îndure un asemenea chin; se putea elibera de chinul trupului. Confruntat cu sfatul soției sale, Iov a certat-o, spunând: „El i-a răspuns: «Vorbești ca o femeie nebună. Ce?! Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?»” (Iov 2:10). Iov cunoștea demult aceste

cuvinte, dar în acest moment s-a dovedit adevărul cunoașterii lor de către Iov.

Când soția l-a sfătuit să Îl blesteme pe Dumnezeu și să moară, ceea ce voia să spune era: „Dumnezeul tău te tratează astfel, așadar, de ce nu Îl blestemi? De ce mai ești în viață? Dumnezeul tău este atât de nedrept cu tine, totuși, tu spui «binecuvântat fie numele lui Iahve». Cum a putut El să trimită dezastrul asupra ta, când tu Îi binecuvântezi numele? Grăbește-te și leapădă numele lui Dumnezeu și nu Îl mai urma. Atunci, se vor termina greutățile tale”. În acest moment, s-a produs mărturia pe care Dumnezeu dorea să o vadă în Iov. Nicio persoană obișnuită nu putea să fie o asemenea mărturie, nici nu citim despre aceasta în niciuna dintre poveștile Bibliei – dar Dumnezeu o văzuse cu mult înainte ca Iov să rostească aceste cuvinte. Dumnezeu dorea numai să utilizeze această oportunitate pentru a-i permite lui Iov să dovedească tuturor că Dumnezeu avea dreptate. Confruntat cu sfatul soției lui, Iov nu numai că nu a renunțat la integritate sau la Dumnezeu, ci i-a și spus soției sale: „Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?” Au aceste cuvinte o importanță deosebită? Aici, există doar un singur fapt capabil să dovedească importanța acestor cuvinte. Importanța acestor cuvinte este că ele sunt aprobate de Dumnezeu în inima Sa, sunt ceea ce dorea Dumnezeu, sunt ceea ce Dumnezeu voia să audă și sunt finalul pe care Dumnezeu tânjea să-l vadă; aceste cuvinte sunt, de asemenea, miezul mărturiei lui Iov. Prin aceasta, desăvârșirea, onestitatea, frica de Dumnezeu și ferirea lui Iov de rău au fost dovedite. Valoarea lui Iov constă în modul în care, când a fost ispitit și chiar când tot corpul i-a fost acoperit cu bube, când a îndurat cel mai groaznic chin și când soția lui și rudele l-au sfătuit, el tot a rostit asemenea cuvinte. Ca să o spunem altfel, în inima sa, el credea că, indiferent de ispite sau de cât de teribile ar fi greutățile sau chinul, chiar dacă moartea avea să vină asupra

lui, el nu va renunța la Dumnezeu sau nu va abandona calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. Vezi, așadar, că Dumnezeu deținea cel mai important loc în inima sa și că exista un singur Dumnezeu în inima lui. Din această cauză citim astfel de descrieri ale sale în Scripturi, precum: În toate acestea Iov nu a păcătuit deloc prin vorbele sale. Nu numai că nu a păcătuit cu buzele, ci nici în inima lui nu s-a plâns în privința lui Dumnezeu. El nu a spus cuvinte supărătoare despre Dumnezeu, nici nu a păcătuit împotriva Lui. Nu numai că gura sa a binecuvântat numele lui Dumnezeu, ci el a binecuvântat numele Lui și în inima sa; gura și inima lui erau la unison. Acesta era adevăratul Iov văzut de Dumnezeu și acesta a fost exact motivul pentru care Dumnezeu îl prețuia pe Iov.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 46)

Multele lucruri pe care oamenii le înțeleg greșit despre Iov

Dificultatea îndurată de Iov nu era lucrarea mesagerilor trimiși de Dumnezeu, nici nu era cauzată de propria mână a lui Dumnezeu. În schimb, era cauzată personal de Satana, dușmanul lui Dumnezeu. În consecință, nivelul dificultății îndurate de Iov a fost deosebit de sever. Totuși, în acest moment, Iov a demonstrat, fără rezerve, cunoașterea sa zilnică față de Dumnezeu din inima lui, principiile acțiunilor lui zilnice și atitudinea sa față de Dumnezeu – acesta este adevărul. Dacă Iov nu ar fi fost ispitit, dacă Dumnezeu nu ar fi adus încercări asupra lui Iov, când Iov a spus: „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat; binecuvântat fie numele lui Iahve Dumnezeu", ai spune că Iov este un ipocrit; Dumnezeu îi dăduse atât de mult bunuri, așadar, desigur că binecuvânta numele lui Iahve. Dacă, înainte de a fi supus la încercări, Iov ar fi spus: „Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?", ai spune că Iov exagera și că nu

lepăda numele lui Dumnezeu de vreme ce era binecuvântat deseori de mâna lui Dumnezeu. Ai spune că, dacă Dumnezeu ar fi adus dezastrul asupra lui, atunci, el ar fi lepădat cu siguranță numele lui Dumnezeu. Totuși, când Iov s-a aflat în împrejurări pe care nimeni nu și le-ar dori sau nu ar dori să le vadă, împrejurări pe care nimeni nu ar dori să le suporte, pe care oamenii se tem să le îndure, împrejurări pe care nici Dumnezeu nu putea suporta să le privească, Iov tot a putut să își păstreze integritatea: „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat; binecuvântat fie numele lui Iahve Dumnezeu” și „Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?” Confruntați cu comportamentul lui Iov din acest moment, cei care iubesc să rostească cuvinte mărețe, slove și învățături, toți rămân fără cuvinte. Cei care preamăresc numele lui Dumnezeu doar în vorbire, dar care încă nu au acceptat niciodată încercările lui Dumnezeu, sunt condamnați de integritatea la care Iov nu a renunțat, iar cei care nu ar fi crezut niciodată că omul poate să rămână neclintit pe calea lui Dumnezeu sunt judecați de mărturia lui Iov. Confruntați cu purtarea lui Iov în timpul acestor încercări și cu acele cuvintele pe care le-a rostit, unii oameni se vor simți confuzi, unii se vor simți invidioși, unii se vor simți neîncrezători, iar unii vor părea chiar dezinteresați, strâmbând din nas la mărturia lui Iov, deoarece ei nu numai că văd chinul care a venit asupra lui Iov în timpul încercărilor și citesc cuvintele rostite de Iov, ci văd și „slăbiciunea” omenească afișată de Iov când au venit încercările asupra lui. Această „slăbiciune”, ei o consideră a fi presupusa imperfecțiune din desăvârșirea lui Iov, defectul omului care, în ochii lui Dumnezeu, era desăvârșit. Adică, se consideră că aceia care sunt desăvârșiți sunt fără defecte, fără pată sau murdărie, că nu au slăbiciuni, că nu cunosc durerea, că nu se simt niciodată nefericiți sau demoralizați și că sunt lipsiți de ură sau de comportamente externe extreme; drept rezultat, marea majoritate a oamenilor nu cred că Iov era într-adevăr desăvârșit.

Oamenii nu aprobă o mare parte din comportamentul său din timpul încercărilor. De exemplu, când Iov și-a pierdut bunurile și copiii, el nu a izbucnit în lacrimi, așa cum și-ar imagina oamenii. „Lipsa lui de cuviință” îi face pe oameni să creadă că era rece, pentru că nu avea lacrimi sau afecțiune pentru familia sa. Aceasta este prima impresie neplăcută pe care o au oamenii despre Iov. Ei consideră comportamentul său ulterior și mai uluitor: „Își dă haina” a fost interpretat de oameni ca un semn de lipsă de respect față de Dumnezeu și „și-a ras capul” se consideră în mod greșit că înseamnă blasfemia și opoziția lui Iov față de Dumnezeu. În afară de cuvintele lui Iov că: „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat; binecuvântat fie numele lui Iahve Dumnezeu”, oamenii nu văd nimic din dreptatea lui Iov care să fi fost lăudat de Dumnezeu și, prin urmare, evaluarea lui Iov făcută de către majoritatea lor nu este nimic mai mult decât nepricepere, înțelegere greșită, îndoială, condamnare și aprobare doar în teorie. Niciunul dintre ei nu poate să înțeleagă și să aprecieze cu adevărat cuvintele lui Iahve Dumnezeu, care spun că Iov era un om cinstit și desăvârșit, unul care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău.

Pe baza impresiei lor de mai sus în privința lui Iov, oamenii au dubii și în privința dreptății lui, căci acțiunile lui Iov și conduita sa, consemnate în Scripturi, nu erau atât de impresionant de emoționante precum și le-ar fi imaginat oamenii. Nu numai că el nu a săvârșit fapte mărețe, dar și-a luat și un ciob să se scarpine în timp ce stătea în cenușă. Și această faptă îi uluiește pe oameni și îi face să se îndoiască – și chiar să nege – dreptatea lui Iov căci, în timp ce se scărpina, el nu se ruga sau nu Îi făcea promisiuni lui Dumnezeu; ba mai mult, nici nu a fost văzut plângând de durere. În acest stadiu, oamenii văd doar slăbiciunea lui Iov și nimic altceva și, prin urmare, chiar când îl aud pe Iov spunând: „Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?”, ei sunt complet neimpresionați sau nehotărâți și

încă nu pot discerne dreptatea lui Iov din cuvintele sale. Impresia de bază pe care Iov le-o dă oamenilor în timpul chinului încercărilor sale este că el nu era nici slugarnic, nici arogant. Oamenii nu văd povestea din spatele comportamentului său, care se desfășura în adâncul inimii sale, și nici nu văd frica de Dumnezeu din inima lui sau aderarea lui la principiul căii de a se feri de rău. Nepăsarea sa îi face pe oameni să creadă că desăvârșirea și dreptatea sa nu erau decât vorbe goale, că frica lui de Dumnezeu era doar un zvon; „slăbiciunea" pe care el o dezvăluia în exterior, în schimb, îi impresionează profund, oferindu-le o „nouă perspectivă" și chiar o „nouă înțelegere" în privința omului pe care Dumnezeu îl definește ca desăvârșit și neprihănit. O astfel de „nouă perspectivă" și „nouă înțelegere" sunt dovedite când Iov a deschis gura și a blestemat ziua în care s-a născut.

Deși nivelul chinului pe care l-a suferit este de neimaginat și de neînțeles pentru orice om, el nu a rostit cuvinte de erezie, ci doar și-a ameliorat durerea trupului prin mijloace proprii. După cum consemnează Scripturile, el a spus: „Să piară ziua în care m-am născut și noaptea în care s-a zis: «S-a născut un băiat!»" (Iov 3:3). Poate nimeni nu a considerat vreodată că aceste cuvinte sunt importante și poate sunt oameni care le-au acordat atenție. În opinia voastră, ele înseamnă că Iov s-a opus lui Dumnezeu? Sunt ele o plângere împotriva lui Dumnezeu? Știu că mulți dintre voi aveți anumite idei despre aceste cuvinte rostite de Iov și credeți că, dacă Iov era desăvârșit și neprihănit, el nu ar fi trebuit să arate nicio slăbiciune sau durere și ar fi trebuit, în schimb, să fi confruntat orice atac al Satanei în mod pozitiv și chiar să fi zâmbit la vederea ispitelor Satanei. Nu ar fi trebuit să aibă nicio reacție la chinul adus asupra trupului său de Satana, nici nu ar fi trebuit să afișeze vreo emoție din inima sa. El ar fi trebuit chiar să Îi ceară lui Dumnezeu să facă aceste încercări și mai dure. Acesta este lucrul care ar trebui arătat și avut de cineva care este neclintit și

care se teme cu adevărat de Dumnezeu și se ferește de rău. În acest chin teribil, Iov a blestemat însă ziua nașterii sale. El nu s-a plâns de Dumnezeu, cu atât mai puțin nu a avut nicio intenție de a se opune lui Dumnezeu. Acesta este un lucru mult mai ușor de zis decât de făcut, căci, din timpuri străvechi și până astăzi, nimeni nu a trăit asemenea ispite sau nu a suferit ceea ce s-a abătut asupra lui Iov. Așadar, de ce nimeni nu a trecut niciodată prin același tip de ispite ca Iov? Deoarece, după cum consideră Dumnezeu, nimeni nu poate să suporte o asemenea responsabilitate sau însărcinare, nimeni nu ar putea face cum a făcut Iov și, în plus, nimeni nu ar putea, în afară de a blestema ziua nașterii lor, să nu se lepede de numele lui Dumnezeu și să continue să binecuvânteze numele lui Iahve Dumnezeu, așa cum a făcut Iov când s-a abătut asupra lui un asemenea chin. Ar putea cineva să facă asta? Când spunem asta despre Iov, îi apreciem comportamentul? Era un om drept și putea să fie o asemenea mărturie pentru Dumnezeu și era capabil să îl facă pe Satana să fugă ținându-se cu mâinile de cap, astfel încât nu a mai venit niciodată înaintea lui Dumnezeu pentru a-l acuza – deci ce e în neregulă cu a-l aprecia? Este posibil ca voi să aveți standarde mai înalte decât Dumnezeu? Este posibil ca voi să vă comportați chiar mai bine decât Iov când vor veni încercări asupra voastră? Iov a fost lăudat de Dumnezeu – ce obiecții ați putea avea?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 47)

Iov blestemă ziua nașterii sale pentru că nu vrea ca Dumnezeu să fie îndurerat de el

Deseori spun că Dumnezeu privește în inimile oamenilor, în timp ce oamenii se uită la înfățișările exterioare ale oamenilor. Deoarece Dumnezeu privește în inimile oamenilor, El înțelege esența lor, în timp ce oamenii

definesc esența altor oameni pe baza exteriorului lor. Când Iov a deschis gura și a blestemat ziua nașterii sale, această faptă a uluit toate persoanele spirituale, inclusiv pe cei trei prieteni ai lui Iov. Omul a venit de la Dumnezeu și ar trebui să fie recunoscător pentru viață și trup, precum și pentru ziua nașterii sale, acordate lui de Dumnezeu, și nu ar trebui să le blesteme. Aceasta este ceva ce oamenii de rând pot să înțeleagă și să conceapă. Pentru oricine care îl urmează pe Dumnezeu, această înțelegere este sacră și de neîncălcat și este un adevăr care nu se poate schimba niciodată. Iov, pe de altă parte, a încălcat regulile: a blestemat ziua nașterii sale. Aceasta este o faptă pe care oamenii de rând o consideră a fi intrarea într-o zonă interzisă. Nu numai că Iov nu are dreptul la înțelegerea și simpatia oamenilor, el nu are dreptul nici la iertarea lui Dumnezeu. În același timp, și mai mulți oameni devin plini de dubii față de dreptatea lui Iov, căci se părea că favoarea lui Dumnezeu față de el l-a făcut pe Iov să fie îngăduitor cu sine însuși; l-a făcut atât de îndrăzneț și de nesăbuit, încât nu numai că nu I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru că l-a binecuvântat și a avut grijă de el în timpul vieții, ci a osândit la pierzanie ziua nașterii sale. Ce este aceasta, dacă nu opoziție față de Dumnezeu? Astfel de lucruri superficiale le oferă oamenilor dovada pentru a condamna această faptă a lui Iov, dar cine poate ști ce gândea cu adevărat Iov în acel moment? Cine poate ști motivul pentru care Iov se comporta în acel mod? Doar Dumnezeu și Iov însuși știu povestea reală și motivele inerente.

Când Satana și-a întins mâna pentru a-i răni oasele lui Iov, Iov a căzut în ghearele lui, fără mijloace să scape sau putere să reziste. Trupul și sufletul lui au suferit o durere imensă, iar această durere l-a făcut profund conștient de lipsa totală de importanță, de fragilitatea și de lipsa de putere a omului care trăiește în trup. În același timp, el a dobândit și o recunoaștere și o înțelegere profundă a motivului pentru care Dumnezeu este hotărât să

aibă grijă și să se preocupe de omenire. În ghearele Satanei, Iov a realizat că omul, care este din carne și oase, este, de fapt, foarte slab și lipsit de putere. Când a căzut în genunchi și s-a rugat lui Dumnezeu, el a simțit că parcă Dumnezeu Își acoperea fața și Se ascundea, căci Dumnezeu îl lăsase complet în mâinile Satanei. În același timp, Dumnezeu a plâns și pentru el și, în plus, era profund mâhnit pentru el; Dumnezeu era îndurerat de durerea lui și rănit de suferința lui… Iov a simțit durerea lui Dumnezeu, precum și cât era de insuportabilă pentru Dumnezeu… Iov nu a vrut să Îl mai facă să sufere, nici nu a vrut ca Dumnezeu să plângă pentru el, cu atât mai puțin, nu a vrut să Îl vadă pe Dumnezeu îndurerat din cauza lui. În acest moment, Iov a vrut doar să se dezbrace de trup, să nu mai îndure durerea provocată de acesta, deoarece asta ar fi oprit chinul lui Dumnezeu din cauza durerii sale – totuși, el nu a putut și a trebuit să tolereze nu numai durerea trupului, ci și chinul de a nu dori să-L neliniștească pe Dumnezeu. Aceste două dureri – una a trupului și una a sufletului – au adus o durere sfâșietoare, insuportabilă asupra lui Iov și l-au făcut să simtă cum limitele unui om, care este făcut din carne și oase, te pot face să te simți frustrat și neajutorat. În aceste împrejurări, dorul său de Dumnezeu a devenit mai puternică, iar dezgustul față de Satana a devenit mai intens. În acest stadiu, Iov ar fi preferat să nu se fi născut niciodată în lumea oamenilor, ar fi vrut mai degrabă să nu existe, decât să-L vadă pe Dumnezeu vărsând lacrimi sau simțind durere de dragul lui. A început să fie profund scârbit de trupul său, să fie sătul până peste cap de el însuși, de ziua nașterii sale și chiar de tot ce era legat de el. Nu dorea ca ziua sa de naștere sau orice avea legătură cu ea să mai fie menționat, așadar, și-a deschis gura și a blestemat ziua nașterii sale: „Să piară ziua în care m-am născut și noaptea în care s-a zis: «S-a născut un băiat!» Prefacă-se în întuneric ziua aceea! Fie ca Dumnezeu să nu se îngrijească de ea din ceruri, iar lumina să nu strălucească peste ea!” (Iov

3:3-4). Cuvintele lui Iov exprimă dezgustul său pentru sine însuși: „Să piară ziua în care m-am născut și noaptea în care s-a zis: «S-a născut un băiat!»", precum și vina pe care a simțit-o față de sine însuși și sentimentul său de îndatorare pentru că I-a provocat durere lui Dumnezeu: „Prefacă-se în întuneric ziua aceea! Fie ca Dumnezeu să nu se îngrijească de ea din ceruri, iar lumina să nu strălucească peste ea!" Aceste două pasaje sunt expresia fundamentală a modului în care s-a simțit Iov atunci și demonstrează pe deplin, tuturor, desăvârșirea și neprihănirea sa. În același timp, așa cum își dorise Iov, credința și ascultarea sa față de Dumnezeu, precum și frica sa de Dumnezeu au fost cu adevărat sporite. Desigur, această sporire este exact efectul la care Se așteptase Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 48)

Iov îl învinge pe Satana și devine un om adevărat în ochii lui Dumnezeu

Când Iov a trecut prin încercările sale prima dată, el a rămas fără toate bunurile și toți copiii săi, dar nu a căzut ca urmare a acestor lucruri și nu a zis nimic care să fie un păcat împotriva lui Dumnezeu. El biruise ispitele Satanei și trecuse peste bunurile materiale, urmașii săi și încercarea de a pierde toate posesiunile sale lumești, ceea ce înseamnă că a putut să asculte de Dumnezeu când a luat de la el și a putut să ofere mulțumiri și laude lui Dumnezeu, datorită lucrurilor făcute de Dumnezeu. Așa a fost comportamentul lui Iov în timpul primei ispitiri a Satanei și așa a fost și mărturia lui Iov în timpul primei încercări a lui Dumnezeu. În a doua încercare, Satana și-a întins mâna să-l rănească pe Iov și, deși Iov a experimentat o durere mai mare ca niciodată, mărturia sa tot a fost suficientă pentru a-i ului pe oameni. El și-a folosit tăria de caracter,

convingerea și ascultarea față de Dumnezeu, precum și frica de Dumnezeu, pentru a-l mai învinge încă o dată pe Satana, iar comportamentul și mărturia lui au fost încă o dată aprobate și privilegiate de Dumnezeu. În timpul acestei ispite, Iov a folosit comportamentul său efectiv pentru a-i declara Satanei că durerea trupului nu putea să-i schimbe credința și ascultarea față de Dumnezeu sau să-l lase fără devotamentul său pentru Dumnezeu și frica lui de El; el nu avea să renunțe la Dumnezeu sau la propria desăvârșire și neprihănire din cauză că se confrunta cu moartea. Determinarea lui Iov l-a făcut laș pe Satana, credința lui l-a lăsat pe Satana înfricoșat și tremurând, intensitatea cu care a luptat împotriva Satanei în timpul bătăliei lor pe viață și pe moarte l-a umplut pe Satana de resentimente și de o ură profundă; desăvârșirea și neprihănirea lui l-au lăsat pe Satana incapabil să-i mai facă ceva, astfel încât Satana și-a abandonat atacurile asupra lui și a renunțat la acuzațiile sale împotriva lui Iov, pe care le lansase înaintea lui Iahve Dumnezeu. Aceasta însemna că Iov biruise lumea, biruise trupul, îl biruise pe Satana și biruise moartea; el era complet și pe deplin un om care-I aparținea lui Dumnezeu. În timpul acestor două încercări, Iov a rămas neclintit în mărturia sa, și-a trăit într-adevăr desăvârșirea și neprihănirea și și-a mărit sfera principiilor de viață de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. După ce a trecut prin aceste două încercări, s-a născut în Iov o experiență mai bogată, iar această experiență l-a făcut mai matur și mai experimentat, l-a făcut mai puternic, cu o convingere mai profundă și l-a făcut mai încrezător în dreptatea și valoarea integrității pe care și-a păstrat-o cu fermitate. Încercările lui Iahve Dumnezeu pentru Iov i-au dat o înțelegere și o măsură profundă a preocupării lui Dumnezeu pentru om și i-au permis să simtă valoarea iubirii lui Dumnezeu, iar din acest moment, respectul și iubirea față de Dumnezeu au fost adăugate fricii sale de Dumnezeu. Încercările lui Iahve Dumnezeu nu numai că nu l-au îndepărtat

pe Iov de El, ci i-au adus inima mai aproape de Dumnezeu. Când durerea trupească îndurată de Iov a atins punctul culminant, grija pe care o simțea din partea lui Iahve Dumnezeu nu i-a dat de ales decât să-și blesteme ziua nașterii. Un astfel de comportament nu a fost planificat cu mult timp înainte, ci a fost o revelație naturală a respectului și iubirii pentru Dumnezeu din inima sa, a fost o revelație naturală care a venit din respectul și iubirea sa pentru Dumnezeu. Adică, deoarece era dezgustat de el însuși și nu era dispus și nu putea rezista să-L chinuiască pe Dumnezeu, respectul și iubirea sa au atins astfel punctul de altruism. În acest moment, Iov și-a ridicat adorația și dorul său de lungă durată pentru Dumnezeu și devotamentul pentru El la nivelul de respect și iubire. În același timp, el și-a ridicat și credința și ascultarea față de Dumnezeu și frica de Dumnezeu la nivelul de respect și iubire. Nu și-a permis să facă nimic care I-ar provoca rău lui Dumnezeu, nu și-a permis un comportament care L-ar răni pe Dumnezeu și nu și-a permis să aducă tristețe, durere sau chiar nefericire asupra lui Dumnezeu, din motive personale. În ochii lui Dumnezeu, deși Iov era același ca înainte, credința, ascultarea și frica sa de Dumnezeu Îi aduseseră lui Dumnezeu bucurie și mulțumire deplină. În acest stadiu, Iov atinsese desăvârșirea pe care Dumnezeu Se aștepta să o atingă; el devenise cineva cu adevărat vrednic de a fi numit „desăvârșit și neprihănit” în ochii lui Dumnezeu. Faptele lui drepte i-au permis să îl biruie pe Satana și să rămână neclintit în mărturia sa pentru Dumnezeu. De asemenea, faptele sale drepte l-au desăvârșit și au permis valorii vieții sale să crească și să transceandă mai mult ca niciodată și l-au făcut totodată prima persoană care nu a mai fost atacată și ispitită de Satana. Deoarece Iov era drept, el a fost acuzat și ispitit de Satana; deoarece Iov era drept, el a fost predat Satanei; și deoarece Iov era drept, el l-a biruit și l-a înfrânt pe Satana și a rămas neclintit în mărturia sa. Din acel moment, Iov a devenit primul om care nu

va mai fi niciodată predat Satanei, el a venit cu adevărat înaintea tronului lui Dumnezeu și a trăit în lumină, sub binecuvântările lui Dumnezeu, fără spionarea sau distrugerea din partea Satanei… El devenise un om adevărat în ochii lui Dumnezeu, fusese eliberat…

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 49)

În viața de zi cu zi a lui Iov vedem perfecțiunea sa, neprihănirea, frica de Dumnezeu și ferirea de rău

Dacă e să discutăm despre Iov, atunci trebuie să începem cu evaluarea lui, rostită de Dumnezeu cu gura lui: „Nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău”.

Să aflăm mai întâi despre desăvârșirea și neprihănirea lui Iov.

Ce înțelegeți voi prin cuvintele „desăvârșit” și „neprihănit”? Credeți că Iov era fără pată și că era onorabil? Aceasta, desigur, ar fi o interpretare și o înțelegere literală a cuvintelor „desăvârșit” și „neprihănit”. Însă contextul vieții reale se referă la o adevărată înțelegere a lui Iov – doar cuvintele, cărțile și teoria nu ne vor da niciun răspuns. Vom începe prin a cerceta viața de acasă a lui Iov și comportamentul său normal din timpul vieții sale. Asta ne va spune despre principiile și obiectivele sale în viață, precum și despre personalitatea și căutarea lui. Acum, să citim ultimele cuvinte din Iov 1:3: „Era cel mai însemnat om dintre toți locuitorii Răsăritului”. Ceea ce spun aceste cuvinte este că statutul și poziția socială a lui Iov erau foarte înalte și, deși nu ni se spune dacă era cel mai mare dintre oamenii din est datorită bunurilor sale din belșug sau pentru că era desăvârșit și neprihănit și se temea de Dumnezeu, în timp ce se ferea de rău, în linii mari, știm că statutul

lui Iov și poziția lui socială erau foarte apreciate. Așa cum este consemnat în Biblie, primele impresii ale oamenilor în privința lui Iov erau că el era desăvârșit, că se temea de Dumnezeu și respingea răul și că avea o mare bogăție și un statut venerabil. Pentru o persoană normală care trăiește într-un asemenea mediu și în asemenea condiții, dieta lui Iov, calitatea vieții sale și diversele aspecte ale vieții sale personale ar fi principala preocupare a atenției majorității oamenilor; astfel, trebuie să continuăm să citim Scripturile: „Fiii lui obișnuiau să meargă și să țină, pe rând, câte un ospăț în casa fiecăruia în parte; ei le chemau și pe cele trei surori ale lor ca să mănânce și să bea împreună cu ei. Când se termina câte un șir de ospețe, Iov îi chema și îi sfințea. El se trezea dimineața devreme și aducea arderi-de-tot pentru fiecare dintre ei, zicând: «Poate fiii mei au păcătuit și L-au blestemat pe Dumnezeu în inimile lor». Așa obișnuia Iov să facă” (Iov 1:4-5). Acest pasaj ne spune două lucruri: primul este că fiii și fiicele lui Iov petreceau în mod regulat, cu băutură și mâncare din belșug; al doilea este că Iov oferea des arderi-de-tot, deoarece el se îngrijora deseori în privința fiilor și fiicelor sale, temându-se că păcătuiau, că în inima lor renunțaseră la Dumnezeu. Prin aceasta sunt descrise viețile a două tipuri diferite de oameni. Primul tip, fiii și fiicele lui Iov, petreceau deseori din cauza bogăției lor, trăiau în mod extravagant, se cinsteau cu mâncare și băutură după bunul lor plac și se bucurau de calitatea înaltă a vieții oferite de bogăția materială. Trăind o asemenea viață, era inevitabil ca ei să nu păcătuiască și să nu Îl ofenseze des pe Dumnezeu – totuși, ei nu se sfințeau sau nu ofereau arderi-de-tot. Vezi, atunci, că Dumnezeu nu avea loc în inima lor, că ei nu se gândeau deloc la harurile lui Dumnezeu, nici nu se temeau că-L ofensează, cu atât mai puțin se temeau să nu renunțe la El în inima lor. Desigur, noi nu ne concentrăm asupra copiilor lui Iov, ci asupra a ceea ce a făcut Iov când s-a confruntat cu astfel de lucruri; aceasta este

cealaltă chestiune descrisă în pasaj, care implică viața zilnică a lui Iov și esența umanității sale. Unde Biblia descrie petrecerile fiilor și fiicelor lui Iov, acesta nu este menționat; se spune doar că fiii și fiicele sale mâncau și beau deseori împreună. Cu alte cuvinte, el nu dădea petreceri, nici nu se alătura fiilor și fiicelor sale în a mânca cu extravaganță. Deși era bogat și avea multe bunuri și slujitori, viața lui Iov nu era una plină de lux. El nu se lăsa ademenit de mediul său de viață suprem, și nici nu se îmbuiba cu desfătările trupului datorită bogăției sale, și nici nu uita să aducă jertfe arse și cu atât mai puțin îl făcea asta să Îl respingă treptat pe Dumnezeu din inima sa. În mod evident, atunci, Iov era disciplinat în stilul său de viață, nu era lacom sau hedonist ca urmare a binecuvântărilor lui Dumnezeu asupra lui, nici nu se fixa pe calitatea vieții. În schimb, el era smerit și modest, nu avea tendința să fie ostentativ și era precaut și grijuliu înaintea lui Dumnezeu. D El se gândea deseori la harurile și binecuvântările lui Dumnezeu și îi era teamă încontinuu de Dumnezeu. În viața sa zilnică, Iov deseori se trezea devreme pentru a oferi arderi-de-tot pentru fiii și fiicele sale. Cu alte cuvinte, nu numai că se temea el însuși de Dumnezeu, ci și spera ca și copiii lui să se teamă la fel de Dumnezeu și să nu păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. Bogăția materială a lui Iov nu avea niciun loc în inima sa, nici nu înlocuia poziția deținută de Dumnezeu; indiferent dacă pentru el însuși sau pentru copiii săi, acțiunile zilnice ale lui Iov erau toate conectate cu frica de Dumnezeu și ferirea de rău. Frica lui față de Iahve Dumnezeu nu se oprea la gura sa, ci era ceva ce a pus în acțiune și se reflecta în fiecare parte a vieții sale de zi cu zi. Acest comportament efectiv al lui Iov ne arată că el era cinstit și că avea o esență care iubea dreptatea și lucrurile care erau pozitive. Faptul că Iov își trimitea și își sfințea des fiii și fiicele, înseamnă că el nu era de acord și nu aproba comportamentul copiilor săi; în schimb, în inima sa, era frustrat de comportamentul lor și îi

condamna. El concluzionase că modul de a se comporta al fiilor și fiicelor sale nu era pe placul lui Iahve Dumnezeu și, prin urmare, le cerea deseori să se ducă înaintea lui Iahve Dumnezeu și să-și mărturisească păcatele. Acțiunile lui Iov ne arată o altă parte a umanității sale: una în care el nu a mers niciodată cu aceia care deseori păcătuiau și Îl ofensau pe Dumnezeu, ci, în schimb, se ferea de ei și îi evita. Deși acești oameni erau fiii și fiicele sale, el nu își abandona propriile principii de conduită, deoarece ei erau din neamul său, nici nu se complăcea în păcatele lor din cauza propriilor sentimente. Mai degrabă, el îi îndemna să se mărturisească și să câștige îngăduința lui Iahve Dumnezeu și îi avertiza să nu Îl abandoneze pe Dumnezeu de dragul desfătării lor lacome. Principiile modului în care Iov îi trata pe ceilalți sunt inseparabile de principiile fricii sale de Dumnezeu și de ale feririi de rău. El iubea ceea ce era acceptat de Dumnezeu și era dezgustat de ceea ce Îi provoca repulsie lui Dumnezeu; îi iubea pe cei care se temeau de Dumnezeu în inima lor și era dezgustat de cei care făceau rău sau păcătuiau împotriva lui Dumnezeu. O astfel de iubire și un asemenea dezgust erau demonstrate în viața sa de zi cu zi și reprezentau chiar neprihănirea lui Iov văzută prin ochii lui Dumnezeu. Desigur, aceasta este, de asemenea, exprimarea și trăirea umanității adevărate a lui Iov în relația sa cu alte persoane din viața sa de zi cu zi, despre care trebuie să învățăm.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 50)

Manifestările umanității lui Iov în timpul încercărilor sale (înțelegerea desăvârșirii, a neprihănirii lui Iov, a fricii lui de Dumnezeu și a feririi de rău în timpul încercărilor sale)

Când Iov a auzit că îi fuseseră furate bunurile, că fiii și fiicele sale își pierduseră viețile și că slujitorii îi fuseseră omorâți, el a reacționat după

cum urmează: „Atunci Iov s-a ridicat, și-a dat haina jos, și-a ras capul și a căzut pe pământ și a venerat” (Iov 1:20). Aceste cuvinte ne spun un fapt: după auzirea acestor vești, Iov nu a fost lovit de panică, el nu a plâns, nici nu a dat vina pe slujitorii care îi dăduseră veștile, cu atât mai puțin nu a inspectat locul crimei pentru a investiga și a verifica detaliile și a afla ce s-a întâmplat de fapt. El nu a afișat nicio durere sau regret la pierderea bunurilor sale, nici nu a izbucnit în lacrimi din cauza pierderii copiilor săi și a celor dragi lui. Din contră, el și-a dat haina jos, și-a ras capul, a căzut pe pământ și a venerat. Acțiunile lui Iov sunt diferite de cele ale unui om obișnuit. Acestea îi nedumiresc pe mulți oameni și îi fac să îi reproșeze lui Iov, în inima lor, „sângele lui rece”. La pierderea bruscă a bunurilor lor, oamenii normali ar părea devastați sau disperați – ori, în cazul unor oameni, ar putea cădea chiar într-o depresie profundă. Aceasta pentru că, în inima lor, bunurile oamenilor reprezintă o viață întreagă de eforturi – lucrul pe care se bazează supraviețuirea lor, speranța care îi ține în viață; pierderea proprietății lor înseamnă că eforturile lor au fost în zadar, că sunt fără speranță și chiar că nu au niciun viitor. Aceasta este atitudinea oricărei persoane normale față de bunurile sale și relația apropiată pe care o are cu ele și aceasta este, de asemenea, importanța bunurilor în ochii oamenilor. Astfel, marea majoritate a oamenilor se simt nedumeriți în privința atitudinii indiferente a lui Iov față de pierderea bunurilor sale. Astăzi, vom risipi confuzia simțită de toate aceste persoane, explicând ce se petrecea în inima lui Iov.

Bunul simț dictează că, după ce i-au fost date de Dumnezeu asemenea bunuri din belșug, Iov ar trebui să se simtă rușinat înaintea lui Dumnezeu pentru pierderea lor, căci el nu avusese grijă sau nu se preocupase de ele, nu păstrase bunurile date lui de Dumnezeu. Prin urmare, când a auzit că bunurile sale fuseseră furate, prima sa reacție ar fi trebuit să fie să meargă la fața locului crimei și să facă inventarul a tot ce se pierduse, apoi să Îi

mărturisească lui Dumnezeu pentru ca el să primească încă o dată binecuvântările Sale. Iov, totuși, nu a făcut asta – și el, în mod firesc, avea propriile motive pentru a nu o face. În inima sa, Iov credea cu tărie că tot ceea ce avea el îi fusese acordat de Dumnezeu și nu era fructul muncii sale. Prin urmare, el nu privea aceste binecuvântări ca pe ceva de care să profite, ci, în schimb, a ancorat principiile supraviețuirii sale în a se ține din răsputeri de calea pe care ar trebui s-o urmeze. El prețuia binecuvântările lui Dumnezeu și Îi mulțumea pentru ele, dar nu era fermecat de binecuvântări, nici nu urmărea să primească mai multe. Așa era atitudinea sa față de bunuri. El nu făcea nimic nici pentru a câștiga binecuvântări, nici nu se îngrijora sau nu era îndurerat de lipsa sau pierderea binecuvântărilor lui Dumnezeu; el nu a devenit nici fericit în mod dezlănțuit, delirând din cauza binecuvântărilor lui Dumnezeu, nici nu a ignorat calea lui Dumnezeu sau nu a uitat harul lui Dumnezeu din cauza binecuvântărilor de care se bucura deseori. Atitudinea lui Iov față de bunurile lui dezvăluie oamenilor adevărata sa umanitate: în primul rând, Iov nu era un om lacom și nu avea mari pretenții în viața sa materială. În al doilea rând, Iov nu era niciodată îngrijorat și nu se temea că Dumnezeu îi va lua ce avea, ceea ce reprezenta atitudinea de ascultare față de Dumnezeu din inima sa; adică, el nu avea cereri sau plângeri despre momentul în care Dumnezeu va lua de la el sau dacă va lua și nici nu a întrebat motivul, ci doar a căutat să respecte aranjamentele lui Dumnezeu. În al treilea rând, el nu a crezut niciodată că bunurile sale veneau din propriile eforturi, ci că îi erau acordate de Dumnezeu. Aceasta era credința lui Iov și era un indiciu al convingerii sale. Sunt clarificate umanitatea lui Iov și căutarea sa reală zilnică în acest rezumat al lui, în trei puncte? Umanitatea lui Iov și scopul său făceau parte din comportamentul său detașat atunci când s-a confruntat cu pierderea bunurilor sale. Tocmai din cauza căutării sale zilnice a avut Iov statura și

convingerea de a spune: „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat; binecuvântat fie numele lui Iahve Dumnezeu,” în timpul încercărilor lui Dumnezeu. Aceste cuvinte nu au fost câștigate peste noapte, nici nu apăruseră abia atunci în capul lui Iov. Ele reprezentau ceea ce el văzuse și obținuse în timpul multor ani de trăire a vieții. În comparație cu cei care doar caută binecuvântările lui Dumnezeu și care se tem că Dumnezeu va lua de la ei și urăsc acest lucru și se plâng în privința lui, nu este ascultarea lui Iov foarte reală? În comparație cu toți cei care cred că există un Dumnezeu, dar care nu au crezut niciodată că Dumnezeu domnește asupra tuturor lucrurilor, nu are Iov o mare onestitate și neprihănire?

Raționalitatea lui Iov

Experiențele efective ale lui Iov și umanitatea lui neprihănită și onestă însemnau că el a judecat și a făcut alegerile cele mai raționale când și-a pierdut bunurile și copiii. Asemenea alegeri raționale au fost inseparabile de îndeletnicirile sale zilnice și de faptele lui Dumnezeu pe care el ajunsese să le cunoască în timpul vieții sale de zi cu zi. Onestitatea lui Iov l-a făcut capabil să creadă că mâna lui Iahve domnește asupra tuturor lucrurilor; convingerea sa i-a permis să cunoască faptul că Iahve Dumnezeu are suveranitate asupra tuturor lucrurilor; cunoștințele lui l-au făcut să fie dispus și capabil să asculte de suveranitatea și aranjamentele lui Iahve Dumnezeu; ascultarea sa i-a permis să fie din ce în ce mai sincer în frica sa de Iahve Dumnezeu; aceasta l-a făcut din ce în ce mai hotărât în a se feri de rău; în final, Iov a devenit desăvârșit deoarece se temea de Dumnezeu și se ferea de rău; desăvârșirea sa l-a făcut înțelept și i-a dat raționalitatea supremă.

Cum ar trebui să înțelegem acest cuvânt „rațional”? O interpretare literală este că înseamnă a avea bun simț, a fi logic și practic în gândire, a

avea discurs, judecată și acțiuni corecte și a avea standarde morale obișnuite și corecte. Totuși, raționalitatea lui Iov nu este atât de ușor de explicat. Când se spune aici că Iov avea raționalitatea supremă, acest lucru este spus în legătură cu umanitatea și comportamentul său înaintea lui Dumnezeu. Deoarece Iov era onest, el a putut să creadă în suveranitatea lui Dumnezeu și să asculte de ea, ceea ce i-a oferit o cunoaștere la care alte persoane nu au avut acces, iar această cunoaștere l-a făcut mai capabil să discearnă, să judece și să definească precis ceea ce s-a abătut asupra lui, iar aceasta i-a permis să aleagă cu mai multă perspicacitate și acuratețe ce să facă și în ce privință să rămână neclintit. Ceea ce înseamnă că principiile, comportamentul, cuvintele de la baza acțiunilor sale și codul conform căruia acționa erau obișnuite, clare și specifice, și nu erau impulsive, oarbe sau emoționale. El știa cum să trateze orice se abătea asupra sa, știa cum să echilibreze și să gestioneze relațiile dintre evenimentele complexe, știa cum să rămână neclintit în privința căii care trebuie urmată și, în plus, știa cum să trateze datul și luatul lui Iahve Dumnezeu. Aceasta era chiar raționalitatea lui Iov. Tocmai din cauza faptului că Iov era înzestrat cu o asemenea raționalitate a spus el: „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat; binecuvântat fie numele lui Iahve Dumnezeu”, când și-a pierdut bunurile și fiii și fiicele sale.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 51)

Adevărata față a lui Iov: sincer, pur și fără falsitate

Să citim Iov 2:7-8: „Astfel, Satana a plecat din prezența lui Iahve Dumnezeu și l-a lovit pe Iov cu bube din cap până în picioare. Și el a luat un ciob cu care să se scarpine; și a stat în cenușă”. Aceasta este o descriere a comportamentului lui Iov când i-au apărut bube pe corp. În acest moment,

Iov stătea în cenușă și îndura durerea. Nimeni nu îl trata și nimeni nu îl ajuta să-și atenueze durerea corpului; în schimb, el folosea un ciob pentru a îndepărta coaja bubelor. În mod superficial, aceasta era doar o etapă a chinului lui Iov și nu are legătură cu umanitatea și frica lui de Dumnezeu, căci Iov nu rostea niciun cuvânt pentru a-și exprima starea de spirit și opiniile din acel moment. Totuși, acțiunile și comportamentul lui Iov tot sunt o exprimare adevărată a umanității sale. În consemnarea capitolului anterior, am citit că Iov era cel mai mare dintre oamenii din Est. Între timp, acest pasaj din cel de-al doilea capitol ne arată că acest om grozav din Est chiar a luat un ciob pentru a se scărpina în timp ce stătea în cenușă. Nu există un contrast evident între aceste două descrieri? Este un contrast care ne arată adevăratul sine al lui Iov: în ciuda statutului și reputației sale prestigioase, el nu iubise niciodată aceste lucruri și nici nu le acordase atenție; lui nu-i păsa de felul în care alte persoane îi considerau reputația, nici nu se preocupa dacă acțiunile sau comportamentul său vor avea un efect negativ asupra ei; el nu se desfăta cu beneficiile statutului, nici nu se bucura de gloria care venea odată cu statutul și reputația. Lui îi păsa doar de valoarea sa și de semnificația vieții lui în ochii lui Iahve Dumnezeu. Adevăratul sine al lui Iov era chiar esența sa: el nu iubea faima și succesul și nu trăia pentru faimă și succes; era sincer, pur și fără falsitate.

Separarea iubirii și urii făcute de Iov

O altă latură a umanității lui Iov este demonstrată în cadrul acestei discuții dintre el și soția sa: „Atunci soția lui i-a zis: «Încă rămâi neclintit în curăția ta? Blestemă-L pe Dumnezeu și mori!» El i-a răspuns: «Vorbești ca o femeie nebună. Ce?! Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?»” (Iov 2:9-10). Văzând chinul pe care îl îndura, soția lui Iov a încercat să îi dea sfaturi, pentru a-l ajuta să scape de chinul său – totuși, „intențiile ei bune” nu au obținut aprobarea lui Iov; în schimb, i-au stârnit

mânia, căci ea îi negase credința și ascultarea față de Iahve Dumnezeu și negase, de asemenea, existența Lui. Acesta era un lucru intolerabil pentru Iov, căci el nu își permisese niciodată să facă nimic care I se opunea lui Dumnezeu sau Îl rănea, și cu atât mai puțin le permitea altor oameni. Cum putea el să rămână indiferent, când îi vedea pe alții rostind cuvinte care Îl huleau și Îl insultau pe Dumnezeu? Prin urmare, și-a numit soția o „femeie nesăbuită". Atitudinea lui Iov față de soția sa era una de mânie și ură, precum și de reproș și dojană. Aceasta era exprimarea naturală a umanității lui Iov, care face diferența dintre iubire și ură, și era o reprezentare reală a umanității sale neprihănite. Iov avea un simț al justiției – unul care îl făcea să urască răutatea și să fie dezgustat, să condamne și să respingă erezia absurdă, argumentele ridicole și afirmațiile nebunești, și care i-a permis să își respecte postura și propriile principii corecte când fusese respins de mase și părăsit de cei care îi erau apropiați.

Bunătatea și sinceritatea lui Iov

Din moment ce, din comportamentul lui Iov, suntem capabili să vedem exprimarea diferitelor aspecte ale umanității sale, ce anume din aceasta vedem când el și-a deschis gura pentru a blestema ziua nașterii lui? Acesta este subiectul despre care vom avea părtășie mai jos.

Mai sus, am vorbit de originile blestemului lui Iov al zilei în care s-a născut. Ce vedeți în aceasta? Dacă Iov era împietrit și fără iubire, dacă era rece, fără emoții și lipsit de umanitate, ar fi putut să-i pese de dorința inimii lui Dumnezeu? Ar fi putut să disprețuiască ziua propriei nașteri pentru că îi păsa de inima lui Dumnezeu? Cu alte cuvinte, dacă Iov era împietrit și lipsit de umanitate, ar fi putut să fie afectat de durerea lui Dumnezeu? Ar fi putut să blesteme ziua nașterii sale din cauză că Îl îndurerase pe Dumnezeu? Răspunsul este: „Absolut nu!" Deoarece era bun, lui Iov îi păsa de inima lui

Dumnezeu; deoarece îi păsa de inima lui Dumnezeu, Iov simțea durerea Lui; deoarece era bun, suferea un chin mai mare ca urmare a simțirii durerii lui Dumnezeu; deoarece a simțit durerea lui Dumnezeu, a început să fie dezgustat de ziua nașterii sale și, prin urmare, a blestemat acea zi. Pentru cei din afară, întregul comportament al lui Iov din timpul încercărilor sale este exemplar. Doar blestemul zilei în care s-a născut ridică un semn de întrebare în privința desăvârșirii și neprihănirii sale sau oferă o evaluare diferită. De fapt, aceasta a fost cea mai reală exprimare a esenței umanității lui Iov. Esența umanității sale nu era ascunsă sau împachetată, sau revizuită de altcineva. Când a blestemat ziua în care s-a născut, el a demonstrat bunătatea și sinceritatea din profunzimea inimii sale; el a fost ca un izvor ale cărui ape sunt atât de limpezi și de transparente încât se vede fundul.

După ce au aflat toate acestea despre Iov, majoritatea oamenilor vor avea, fără îndoială, o evaluare destul de obiectivă și precisă a esenței umanității lui Iov. Ei ar trebui să aibă și o înțelegere și o apreciere mai profundă, mai practică și mai avansată în privința desăvârșirii și neprihănirii lui Iov, așa cum este rostită de Dumnezeu. Sper că această înțelegere și apreciere îi vor ajuta pe oameni să pornească pe calea fricii de Dumnezeu și a feririi de răul.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 52)

Relația dintre predarea lui Iov în mâinile Satanei de către Dumnezeu și scopurile lucrării lui Dumnezeu

Deși majoritatea oamenilor recunosc acum că Iov era desăvârșit și neprihănit și că se temea de Dumnezeu și se ferea de rău, această recunoaștere nu îi ajută să înțeleagă mai bine intenția lui Dumnezeu. În timp

ce invidiază umanitatea și căutarea lui Iov, ei Îi pun următoarea întrebare lui Dumnezeu: Iov era atât de desăvârșit și de neprihănit, oamenii îl adorau atât de mult, deci de ce l-a dat Dumnezeu Satanei și de ce l-a supus la atât de multe chinuri? Este normal ca astfel de întrebări să existe în inima multor oameni – sau, mai degrabă, această îndoială este întrebarea din inima multor oameni. Din moment ce a nedumerit atât de mulți oameni, trebuie să adresăm această întrebare și să o explicăm cum se cuvine.

Tot ceea ce face Dumnezeu este necesar și are o semnificație extraordinară, căci tot ceea ce El face pentru om are legătură cu gestionarea Sa și mântuirea omenirii. Desigur, lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o asupra lui Iov nu este diferită, deși Iov era desăvârșit și neprihănit în ochii lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, indiferent ce face Dumnezeu sau de mijloacele prin care face acel lucru, indiferent de cost sau de obiectivul Său, scopul acțiunilor Sale nu se schimbă. Scopul Său este de a prelucra în om cuvintele lui Dumnezeu, precum și cerințele și voia lui Dumnezeu pentru om; cu alte cuvinte, este de a lucra în om tot ceea ce Dumnezeu consideră a fi pozitiv în conformitate cu etapele Sale, permițându-i omului să înțeleagă inima și esența lui Dumnezeu și să se supună suveranității și aranjamentelor Lui, permițându-i astfel omului să obțină frica de Dumnezeu și ferirea de rău – toate acestea fiind un aspect al scopului lui Dumnezeu în tot ceea ce face El. Celălalt aspect este că, deoarece Satana este contrastul și obiectul care face servicii în lucrarea lui Dumnezeu, omul este deseori dat Satanei; acesta este mijlocul pe care Dumnezeu îl folosește pentru a le permite oamenilor să vadă viclenia, urâțenia și caracterul vrednic de dispreț al Satanei din ispitele și atacurile sale, făcându-i astfel pe oameni să-l urască pe Satana și să poată cunoaște și recunoaște ceea ce este negativ. Acest proces le permite să se elibereze treptat de sub controlul, acuzațiile, intervenția și atacurile Satanei – până când, mulțumită cuvintelor lui

Dumnezeu, cunoașterii și ascultării lor față de El, a credinței lor în El și a fricii de El, ei triumfă asupra atacurilor și acuzațiilor Satanei; doar atunci vor fi fost ei eliberați pe deplin de sub domeniul Satanei. Eliberarea oamenilor înseamnă că Satana a fost înfrânt, înseamnă că ei nu mai sunt hrana din gura Satanei – în loc să îi înghită, Satana i-a abandonat. Aceasta este deoarece astfel de oameni sunt neprihăniți, deoarece au credință, ascultare și frică față de Dumnezeu și deoarece se despart cu totul de Satana. Ei îl rușinează pe Satana, fac un laș din acesta și îl înving întru totul. Convingerea lor în a-L urma pe Dumnezeu, ascultarea și frica lor de Dumnezeu îl înving pe Satana și îl fac să renunțe pe deplin la ei. Doar astfel de oameni au fost cu adevărat câștigați de Dumnezeu și acesta este obiectivul suprem al lui Dumnezeu în a-l mântui pe om. Dacă doresc să fie mântuiți și doresc să fie câștigați complet de Dumnezeu, atunci toți cei care Îl urmează pe Dumnezeu trebuie să se confrunte cu ispite și atacuri atât mari, cât și mici din partea Satanei. Aceia care ies din aceste ispite și atacuri și sunt capabili să îl învingă pe deplin pe Satana sunt cei care au fost mântuiți de Dumnezeu. Adică, aceia care au fost mântuiți prin Dumnezeu sunt cei care au trecut prin încercările Lui și care au fost ispitiți și atacați de Satana de nenumărate ori. Cei care au fost mântuiți prin Dumnezeu înțeleg voia și cerințele lui Dumnezeu, sunt capabili să respecte suveranitatea și rânduielile Lui și nu abandonează calea de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău în mijlocul ispitirilor Satanei. Cei care sunt mântuiți prin Dumnezeu au onestitate, sunt buni, fac diferența dintre iubire și ură, au simțul dreptății și sunt raționali și capabili de a-L iubi pe Dumnezeu și de a prețui tot ceea ce este al lui Dumnezeu. Astfel de oameni nu sunt legați, spionați, acuzați sau abuzați de Satana; ei sunt complet liberi, au fost eliberați și descătușați pe deplin. Iov a fost tocmai un astfel de om al

libertății și aceasta este exact semnificația motivului pentru care Dumnezeu îl predase Satanei.

Iov a fost abuzat de Satana, dar a câștigat și libertatea și eliberarea eternă și dreptul de a nu mai fi supus niciodată corupției, abuzului și acuzațiilor Satanei pentru ca, în schimb, să trăiască în lumina înfățișării lui Dumnezeu liber și fără opreliști, să trăiască în mijlocul binecuvântărilor lui Dumnezeu pentru el. Nimeni nu putea să ia, să distrugă sau să acapareze acest drept. I-a fost dat lui Iov în schimbul credinței, hotărârii, ascultării și fricii sale de Dumnezeu; Iov a plătit prețul vieții sale pentru a câștiga bucurie și fericire pe pământ și pentru a câștiga dreptul și îndreptățirea, așa cum au fost poruncite de cer și recunoscute de pământ, de a I se închina Creatorului fără intervenție, ca o adevărată făptură a lui Dumnezeu pe pământ. Acesta a fost și cel mai mare rezultat al ispitelor îndurate de Iov.

Când oamenii încă nu sunt mântuiți, Satana intervine în viețile lor sau chiar le controlează. Cu alte cuvinte, oamenii care nu au fost mântuiți sunt prizonieri ai Satanei, nu au libertate, nu au fost abandonați de Satana, nu sunt calificați sau îndreptățiți să I se închine lui Dumnezeu și sunt urmăriți îndeaproape și atacați cu sălbăticie de Satana. Asemenea oameni nu au o fericire demnă de menționat, nu au dreptul la o existență normală și, în plus, nu au nicio demnitate. Doar dacă te ridici și te lupți cu Satana, folosindu-ți credința, ascultarea și frica de Dumnezeu ca arme cu care să porți o luptă pe viață și pe moarte cu Satana, astfel încât să îl învingi pe deplin și să-l faci să fugă și să devină laș când te vede, astfel încât să abandoneze complet atacurile și acuzațiile sale împotriva ta – doar atunci vei fi mântuit și vei deveni liber. Dacă ești hotărât să te desparți complet de Satana, dar nu ești echipat cu armele care te vor ajuta să-l învingi, atunci vei fi încă în pericol. Pe măsură ce trece timpul, când ai fost atât de torturat de Satana încât nu mai ai nici pic de putere rămasă în tine, dar încă nu ai fost în stare să fii

mărturie, tot nu te-ai eliberat complet de acuzațiile și atacurile Satanei împotriva ta, atunci vei avea puține șanse de a fi mântuit. În final, când încheierea lucrării lui Dumnezeu este declarată, tu vei fi încă în strânsoarea Satanei, incapabil să te eliberezi și, prin urmare, nu vei avea niciodată o șansă sau o speranță. Atunci, aceasta sugerează că asemenea oameni vor fi complet sub robia Satanei.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 53)

Acceptă testele lui Dumnezeu, învinge ispitele Satanei și permite lui Dumnezeu să își câștige întreaga ființă

În timpul lucrării lui Dumnezeu de a oferi aprovizionare și sprijin omului, El spune întreaga Sa voie și cerințele Sale pentru om și îi arată omului faptele Sale, firea Lui și ceea ce are El ceea ce este. Obiectivul este de a înzestra omul cu statură și de a-i permite să câștige diverse adevăruri de la Dumnezeu în timp ce Îl urmează – adevăruri care sunt armele date omului de către Dumnezeu, cu care să se lupte cu Satana. Înzestrat astfel, omul trebuie să se confrunte cu testele lui Dumnezeu. Dumnezeu are multe mijloace și metode de a testa omul, dar fiecare dintre acestea necesită „cooperarea" dușmanului lui Dumnezeu: Satana. Adică, după ce i-a dat omului armele cu care să se lupte cu Satana, Dumnezeu îl predă Satanei și îi permite Satanei să „testeze" statura omului. Dacă omul poate să scape din formația de luptă a Satanei, dacă poate să scape de încercuirea Satanei și încă să trăiască, atunci omul va fi trecut testul. Dar dacă omul nu reușește să părăsească formația de luptă a Satanei și se supune lui, atunci el nu va fi trecut testul. Indiferent ce latură a omului cercetează Dumnezeu, criteriile examinării Sale sunt dacă omul rămâne sau nu neclintit în mărturia sa când este atacat de Satana și dacă s-a lepădat sau nu de Dumnezeu și s-a predat și

s-a supus Satanei când era în mrejele lui. Se poate spune că dacă un om poate sau nu să fie mântuit depinde de faptul dacă el îl poate înfrânge și birui pe Satana, iar dacă poate câștiga sau nu libertatea depinde de faptul dacă el poate să ridice, pe cont propriu, armele date lui de Dumnezeu pentru a birui legăturile Satanei, făcându-l pe Satana să renunțe complet la speranțe și să-l lase în pace. Dacă Satana renunță la speranțe și abandonează pe cineva, aceasta înseamnă că Satana nu va mai încerca niciodată să ia această persoană de la Dumnezeu, nu o va mai acuza și nu o va mai stânjeni niciodată pe această persoană, nu o va mai tortura sau ataca niciodată; doar o astfel de persoană va fi fost câștigată cu adevărat de Dumnezeu. Acesta este procesul complet prin care Dumnezeu câștigă oamenii.

Avertismentul și luminarea oferită generațiilor ulterioare prin mărturia lui Iov

În același timp cu înțelegerea procesului prin care Dumnezeu câștigă complet o persoană, oamenii vor înțelege, de asemenea, scopurile și semnificația predării lui Iov Satanei de către Dumnezeu. Oamenii nu mai sunt tulburați de chinul lui Iov și au o nouă apreciere privind semnificația acestuia. Ei nu se mai îngrijorează dacă ei înșiși vor fi supuși la aceeași ispită ca Iov și nu se mai opun și nu mai resping venirea încercărilor lui Dumnezeu. Credința, ascultarea și mărturia lui Iov pentru biruirea Satanei au fost o sursă de imens ajutor și încurajare pentru oameni. În Iov, ei văd speranță pentru propria lor mântuire și văd că prin credință, ascultare și frică de Dumnezeu este posibil să-l învingă complet pe Satana, să izbândească asupra sa. Ei văd că, atât timp cât sunt de acord cu aranjamentele și suveranitatea lui Dumnezeu și atât timp cât au hotărâre și credință pentru a nu-L abandona pe Dumnezeu după ce au pierdut totul, atunci ei pot aduce rușine și înfrângere asupra Satanei și văd că au nevoie doar de hotărârea și perseverența de a rămâne neclintiți în mărturia lor –

chiar dacă înseamnă să își piardă viața – pentru ca Satana să fie intimidat și să bată rapid în retragere. Mărturia lui Iov este un avertisment pentru generațiile ulterioare și acest avertisment le spune că, dacă nu îl înving pe Satana, atunci ei nu vor putea să se elibereze niciodată de acuzațiile și influența lui perturbatoare, nici nu vor putea să scape de abuzul și atacurile sale. Mărturia lui Iov a luminat generațiile ulterioare. Această luminare îi învață pe oameni că doar dacă sunt desăvârșiți și neprihăniți vor putea să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău; îi învață că doar dacă se tem de El și se feresc de rău pot depune o mărturie puternică și răsunătoare pentru Dumnezeu; doar dacă depun o mărturie puternică și răsunătoare pentru Dumnezeu pot să nu fie niciodată controlați de Satana și să trăiască sub îndrumarea și protecția lui Dumnezeu – doar atunci vor fi fost ei cu adevărat mântuiți. Personalitatea și scopul vieții lui Iov ar trebui imitate de oricine urmărește mântuirea. Ceea ce a trăit el de-a lungul întregii vieți și comportamentul său în timpul încercărilor sunt o comoară prețioasă pentru toți cei care urmăresc calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău.

Mărturia lui Iov Îl consolează pe Dumnezeu

Dacă vă spun acum că Iov este un om încântător e posibil să nu fiți capabili să pătrundeți înțelesul acestor cuvinte și este posibil să nu percepeți sentimentul de la baza motivului pentru care am vorbit despre toate aceste lucruri; dar așteptați până în ziua în care ați experimentat aceleași încercări ca Iov sau unele asemănătoare, când ați trecut prin greutăți, când ați experimentat personal încercările aranjate pentru voi de Dumnezeu, când dați tot ce puteți și îndurați umilință și greutăți pentru a izbândi asupra Satanei și a fi mărturie pentru Dumnezeu în mijlocul ispitelor – atunci veți putea aprecia înțelesul acestor cuvinte pe care le rostesc. În acel moment, vei simți că ești cu mult inferior lui Iov, vei simți cât de minunat e Iov și cât de vrednic este să fie imitat. Când vine acel moment, vei realiza cât de

importante sunt acele cuvinte clasice rostite de Iov pentru un om care este corupt și care trăiește în aceste timpuri și vei realiza cât de dificil este pentru oamenii de astăzi să realizeze ce a realizat Iov. Când vei simți că este dificil, vei aprecia cât de neliniștită și îngrijorată este inima lui Dumnezeu, vei aprecia cât de mare este prețul plătit de Dumnezeu pentru câștigarea unor astfel de oameni și cât de prețios este ceea ce Dumnezeu face și sacrifică pentru omenire. Acum că ați auzit aceste cuvinte, îl înțelegeți cu acuratețe și îl apreciați în mod corect pe Iov? În ochii voștri, a fost Iov un om pe deplin desăvârșit și neprihănit, care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău? Cred că majoritatea oamenilor vor spune, cu siguranță, da. Căci faptele pe care Iov le-a făcut și dezvăluit nu pot fi negate nici de om, nici de Satana. Ele sunt cea mai puternică dovadă a triumfului lui Iov asupra Satanei. Această dovadă a fost făcută de Iov și a fost prima mărturie primită de Dumnezeu. Prin urmare, când Iov a triumfat în ispitirile Satanei și a fost mărturie pentru Dumnezeu, El a văzut speranță în Iov și inima Sa a fost consolată de Iov. Din vremea creației până în vremurile lui Iov, aceasta a fost prima dată când Dumnezeu a experimentat cu adevărat ce era consolarea și ce însemna să fie consolat de om. Aceasta era prima dată când El văzuse și câștigase o mărturie adevărată, care fusese făcută pentru El.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 54)

Iov aude de Dumnezeu ascultând cu urechea (fragmente selectate)

Iov 9:11 Iată, El trece pe lângă mine și nu-L pot vedea, trece și nu-mi dau seama.

Iov 23:8-9 Dacă mă duc spre răsărit, El nu e acolo, dacă merg spre apus, nu-L găsesc. Când El lucrează la miazănoapte, nu-L zăresc, când Se ascunde la miazăzi, nu-L pot vedea.

Iov 42:2-6 Știu că Tu poți face orice lucru și că nimic nu poate împiedica planurile Tale. Tu ai întrebat: „Cine este cel ce-Mi întunecă sfatul vorbind fără să cunoască?” Într-adevăr am spus lucruri pe care nu le-am înțeles, lucruri prea minunate pentru mine, pe care nu le-am cunoscut. Tu ai zis: „Ascultă și voi vorbi! Te voi întreba și Mă vei învăța”. Urechea mea a auzit despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mă disprețuiesc și mă pocăiesc în țărână și cenușă.

Deși Dumnezeu nu i S-a revelat lui Iov, acesta crede în suveranitatea lui Dumnezeu

Care este obiectivul principal al acestor cuvinte? A realizat vreunul dintre voi că există un fapt aici? În primul rând, cum a știu Iov că există un Dumnezeu? Atunci, cum a știut că cerul și pământul și toate lucrurile sunt stăpânite de Dumnezeu? Există un pasaj care răspunde la aceste două întrebări: „Urechea mea a auzit despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mă disprețuiesc și mă pocăiesc în țărână și cenușă.” Din aceste cuvinte aflăm că, mai degrabă decât să-L vadă pe Dumnezeu cu propriii ochi, Iov aflase de Dumnezeu din legende. În aceste împrejurări a început el să meargă pe calea de a-L urma pe Dumnezeu, după care el a confirmat existența lui Dumnezeu în viața sa și în toate lucrurile. Există un fapt incontestabil aici – care este acela? În ciuda faptului că putea să urmeze calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău, Iov nu Îl văzuse niciodată pe Dumnezeu. Prin aceasta, nu este el la fel ca oamenii de astăzi? Iov nu Îl văzuse niciodată pe Dumnezeu, ceea ce înseamnă că, deși auzise de Dumnezeu, el nu știa unde era Dumnezeu sau cum era Dumnezeu sau ce

făcea Dumnezeu. Toate acestea reprezintă factori subiectivi; vorbind în mod obiectiv, deși el Îl urma pe Dumnezeu, Acesta nu îi apăruse sau nu îi vorbise niciodată. Nu este acesta un adevăr? Deși Dumnezeu nu vorbise cu Iov și nu îi dăduse nicio poruncă, Iov văzuse existența lui Dumnezeu și Îi privise suveranitatea în toate lucrurile și în legendele prin care Iov auzise de Dumnezeu ascultând cu urechea, în urma cărora a început viața de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. Astfel erau originile și procesul prin care Iov Îl urma pe Dumnezeu. Dar, indiferent de cât de mult se temea de Dumnezeu și se ferea de rău, indiferent cât de neclintit rămânea în integritatea sa, Dumnezeu tot nu i-a apărut niciodată. Să citim acest pasaj. A spus: „Iată, El trece pe lângă mine și nu-L pot vedea, trece și nu-mi dau seama” (Iov 9:11). Ce spun aceste cuvinte este că Iov poate Îl simțise pe Dumnezeu în jurul său sau poate nu Îl simțise – dar nu putuse niciodată să-L vadă. Existau momente când el își imagina că Dumnezeu trecea prin fața lui sau acționa sau îl călăuzea pe om, dar nu știuse niciodată. Dumnezeu vine asupra omului când el nu se așteaptă; omul nu știe când vine Dumnezeu asupra lui sau unde vine asupra lui, pentru că omul nu Îl poate vedea pe Dumnezeu și, prin urmare, pentru om, Dumnezeu este ascuns de el.

Credința lui Iov în Dumnezeu nu este zdruncinată de faptului că Dumnezeu este ascuns pentru el

În următorul pasaj al scripturii, Iov spune apoi: „Dacă mă duc spre răsărit, El nu e acolo, dacă merg spre apus, nu-L găsesc. Când El lucrează la miazănoapte, nu-L zăresc, când Se ascunde la miazăzi, nu-L pot vedea” (Iov 23:8-9). Din această relatare aflăm că, pe tot parcursul experiențelor lui Iov, Dumnezeu fusese ascuns față de el; nu i Se înfățișase în mod deschis, nici nu rostise niciun cuvânt față de el în mod deschis, totuși, în inima sa, Iov

avea încredere în existența lui Dumnezeu. El crezuse întotdeauna că era posibil ca Dumnezeu să fi pășit înaintea lui sau să fi acționat alături de el și că, deși nu Îl putea vedea, Dumnezeu era alături de el, conducând totul în legătură cu el. Iov nu Îl văzuse niciodată, dar a putut să rămână fidel credinței sale, ceea ce nicio altă persoană nu a putut face. De ce nu au putut să facă alți oameni acel lucru? Deoarece Dumnezeu nu a vorbit cu Iov și nici nu i S-a înfățișat și, dacă el nu ar fi crezut cu adevărat, el nu ar fi putut să continue, nici nu ar fi putut să rămână neclintit pe calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. Nu este adevărat? Cum te simți când citești despre Iov care spune aceste cuvinte? Simți că desăvârșirea și neprihănirea lui Iov și dreptatea sa înaintea lui Dumnezeu sunt reale și nu reprezintă o exagerare din partea lui Dumnezeu? Deși Dumnezeu l-a tratat pe Iov la fel ca pe alți oameni și nu i S-a înfățișat și nici nu a vorbit cu el, Iov tot și-a păstrat ferm integritatea, tot a crezut în suveranitatea lui Dumnezeu și, mai mult, el a oferit frecvent arderi-de-tot și s-a rugat înaintea lui Dumnezeu ca rezultat al fricii sale de a nu-L ofensa pe Dumnezeu. În abilitatea lui Iov de a se teme de Dumnezeu fără a-L fi văzut pe Dumnezeu, vedem cât de mult iubea lucrurile pozitive și cât de statornică și reală era credința sa. El nu a negat existența lui Dumnezeu deoarece Dumnezeu era ascuns pentru el, și nici nu și-a pierdut credința sau nu s-a lepădat de Dumnezeu deoarece nu Îl văzuse niciodată. În schimb, în mijlocul lucrării ascunse a lui Dumnezeu de conducere a tuturor lucrurilor, el realizase existența lui Dumnezeu și simțise suveranitatea și puterea lui Dumnezeu. El nu a renunțat la a fi neprihănit deoarece Dumnezeu era ascuns, nici nu a abandonat calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău deoarece Dumnezeu nu i Se înfățișase niciodată. Iov nu ceruse niciodată ca Dumnezeu să-i apară în mod deschis pentru a-I dovedi existența, căci el văzuse deja suveranitatea lui Dumnezeu în toate lucrurile și credea că el câștigase binecuvântările și harurile pe care

alții nu le câștigaseră. Deși Dumnezeu a rămas ascuns față de el, credința lui Iov în Dumnezeu nu a fost niciodată zdruncinată. Prin urmare, el a cules ceea ce nimeni altcineva nu culesese: aprobarea și binecuvântarea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 55)

Iov binecuvântează numele lui Dumnezeu și nu se gândește la binecuvântări sau dezastre

Există un fapt la care nu se face niciodată referire în poveștile lui Iov din Scripturi și acest fapt va fi lucrul asupra căruia ne vom concentra astăzi. Deși Iov nu Îl văzuse niciodată pe Dumnezeu sau nu auzise cuvintele Lui cu propriile urechi, Dumnezeu avea un loc în inima lui. Care era atitudinea lui Iov față de Dumnezeu? Era, așa cum am menționat anterior: „Binecuvântat fie numele lui Iahve Dumnezeu”. Binecuvântarea numelui lui Dumnezeu de către el a fost necondiționată, nu a ținut cont de context și nu a avut niciun motiv. Vedem că Iov își dăruise inima lui Dumnezeu, permițând ca ea să fie controlată de Dumnezeu; tot ceea ce a gândit, a decis și a plănuit în inima sa I-a fost expus lui Dumnezeu și nu ascuns față de El. Inima sa nu era în opoziție față de Dumnezeu și nu Îi ceruse niciodată lui Dumnezeu să-i dea ceva sau să facă ceva pentru el, și nu nutrea dorințe extravagante cum că ar primi ceva din închinarea la Dumnezeu. Iov nu s-a târguit cu Dumnezeu și nu a avut cereri sau pretenții de la El. Lăudarea numelui lui Dumnezeu s-a datorat marii puteri și autorități ale lui Dumnezeu în conducerea tuturor lucrurilor și nu a depins de faptul dacă primea binecuvântări sau era lovit de nenorociri. El credea că, indiferent dacă Dumnezeu îi binecuvântează pe oameni sau aduce nenorociri asupra lor, puterea și autoritatea lui Dumnezeu nu se vor schimba și, prin urmare, indiferent de împrejurările unei persoane,

numele lui Dumnezeu ar trebui lăudat. Faptul că omul este binecuvântat de Dumnezeu se întâmplă datorită suveranității lui Dumnezeu și când nenorocirea se abate asupra omului este tot datorită suveranității lui Dumnezeu. Puterea și autoritatea lui Dumnezeu conduc și rânduiesc tot ce are legătură cu omul; capriciile sorții omului reprezintă manifestarea puterii și autorității lui Dumnezeu; și, indiferent de punctul de vedere al unei persoane, numele lui Dumnezeu ar trebui lăudat. Aceasta este ceea ce Iov a experimentat și a ajuns să cunoască în timpul anilor vieții sale. Toate gândurile și acțiunile lui Iov au ajuns la urechile lui Dumnezeu, au ajuns înaintea lui Dumnezeu și au fost considerate importante de către Dumnezeu. Dumnezeu a prețuit această cunoaștere a lui Iov și l-a prețuit pe Iov pentru că avea o asemenea inimă. Această inimă aștepta întotdeauna porunca lui Dumnezeu și în toate locurile și indiferent de timp sau loc, primea tot ceea ce se abătea asupra ei. Iov nu a avut cerințe pentru Dumnezeu. Ceea ce a cerut de la sine însuși a fost să aștepte, să accepte, să confrunte și să respecte toate aranjamentele care veneau de la Dumnezeu; Iov credea că aceasta este datoria lui și era exact ceea ce dorea Dumnezeu. Iov nu Îl văzuse niciodată pe Dumnezeu, nici nu Îl auzise rostind vreun cuvânt, dând porunci, oferind învățături sau instruindu-l în privința a ceva. În cuvintele de astăzi, faptul că el avea o asemenea cunoaștere și atitudine față de Dumnezeu când Dumnezeu nu îi oferise nicio luminare, îndrumare sau pregătire în privința adevărului – era un lucru prețios și faptul că el a demonstrat astfel de lucruri a fost suficient pentru Dumnezeu, iar mărturia lui a fost lăudată și apreciată de Dumnezeu. Iov nu Îl văzuse niciodată pe Dumnezeu, nici nu Îl auzise rostind învățături pentru el, dar, pentru Dumnezeu, inima sa și el însuși erau mult mai de valoare decât acei oameni care, înaintea lui Dumnezeu, puteau vorbi doar prin prisma teoriei profunde, care puteau doar să se laude și să vorbească despre oferirea de sacrificii, dar

care nu avuseseră niciodată o cunoaștere reală a lui Dumnezeu și care nu se temuseră niciodată cu adevărat de Dumnezeu. Căci inima lui Iov era pură și nu era ascunsă de Dumnezeu și umanitatea lui era onestă și bună și el iubea dreptatea și ceea ce era pozitiv. Doar un astfel de om, care avea o asemenea inimă și umanitate, putea să urmeze calea lui Dumnezeu și era capabil de a se teme de Dumnezeu și a respinge răul. Un astfel de om putea să vadă suveranitatea lui Dumnezeu, putea să vadă autoritatea și puterea Lui și putea să atingă supunerea față de aranjamentele și suveranitatea Lui. Doar un astfel de om putea să laude cu adevărat numele lui Dumnezeu. Aceea este deoarece el nu se gândea dacă Dumnezeu îl va binecuvânta sau va aduce dezastrul asupra lui, căci știa că totul este controlat de mâna lui Dumnezeu și că îngrijorarea unui om este semnul nesăbuinței, ignoranței și iraționalității, îndoielii față de adevărul suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor și un semn că nu se teme de Dumnezeu. Cunoașterea lui Iov era exact ceea ce voia Dumnezeu. Deci, a avut Iov mai multe cunoștințe teoretice despre Dumnezeu decât voi? Deoarece lucrarea și cuvântările lui Dumnezeu de la acea vreme erau puține, nu era ușor să dobândești cunoștințe despre Dumnezeu. O asemenea realizare din partea lui Iov era o mare realizare. El nu experimentase lucrarea lui Dumnezeu, nici nu Îl auzise vreodată vorbind, nici nu Îi văzuse chipul. Faptul că putea avea o asemenea atitudine față de Dumnezeu era în întregime rezultatul umanității și căutării sale personale, pe care oamenii de astăzi nu le au. Prin urmare, în acea epocă, Dumnezeu a spus: „Nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit”. În acea epocă, Dumnezeu făcuse deja o asemenea evaluare a lui și ajunsese la o asemenea concluzie. Cu cât ar fi mai adevărată astăzi?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 56)

Deși Dumnezeu este ascuns față de om, faptele Sale în toate lucrurile sunt suficiente pentru ca omul să-L cunoască

Iov nu văzuse chipul lui Dumnezeu, nici nu auzise cuvintele rostite de Dumnezeu și cu atât mai puțin experimentase personal lucrarea lui Dumnezeu, totuși frica sa de El și mărturia din timpul încercărilor sale sunt văzute de toți și sunt apreciate, plăcute și lăudate de Dumnezeu, iar oamenii le invidiază și admiră și, chiar mai mult decât atât, le ridică în slăvi. Nu era nimic grozav sau extraordinar în privința vieții lui: exact ca orice persoană obișnuită, el a trăit o viață cu nimic ieșită din comun, mergând la lucru la răsărit și întorcându-se acasă pentru a se odihni la apus. Diferența este că, în timpul câtorva decenii întru nimic remarcabile din viața lui, el a dobândit o perspectivă asupra căii lui Dumnezeu și a înțeles și și-a dat seama de marea putere și suveranitate a lui Dumnezeu, așa cum nicio altă persoană nu o făcuse vreodată. El nu era mai inteligent decât o persoană obișnuită, viața sa nu a fost în mod special tenace și, în plus, nici nu avea abilități invizibile speciale. Ceea ce avea el, însă, era o personalitate onestă, bună și neprihănită, o personalitate care iubea corectitudinea, dreptatea și lucrurile pozitive – niciunul dintre aceste lucruri nu este deținut de majoritatea oamenilor obișnuiți. El făcea diferența între iubire și ură, avea simțul dreptății, era ferm și perseverent și acorda o minuțioasă atenție detaliilor în gândirea sa. Prin urmare, în timpul perioadei sale neremarcabile pe pământ, a văzut toate lucrurile extraordinare pe care le făcuse Dumnezeu și a văzut măreția, sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu, a văzut grija, bunăvoința și protecția lui Dumnezeu pentru om și a văzut cinstea și autoritatea Dumnezeului suprem. Primul motiv pentru care Iov a putut să dobândească aceste lucruri, care erau mai presus de orice persoană normală, era faptul că

el avea o inimă pură, iar inima lui aparținea lui Dumnezeu și era călăuzită de Creator. Al doilea motiv era preocuparea sa: el urmărea să fie impecabil și desăvârșit și să fie cineva care respecta voia cerului, care era iubit de Dumnezeu și care respingea răul. Iov avea și urmărea aceste lucruri în timp ce nu putea să-L vadă pe Dumnezeu sau să-I audă cuvintele; deși el nu Îl văzuse niciodată, ajunsese să cunoască mijloacele prin care Dumnezeu stăpânește asupra tuturor lucrurilor și a înțeles înțelepciunea cu care face Dumnezeu asta. Deși el nu auzise niciodată cuvintele rostite de Dumnezeu, Iov știa că toate faptele de recompensare a omului și luare de la om vin de la Dumnezeu. Deși anii vieții sale nu erau diferiți de cei ai unei persoane obișnuite, el nu a permis ca lipsa de însemnătate a vieții sale să-i afecteze cunoașterea suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor sau să-i afecteze urmarea căii de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. În ochii săi, legile tuturor lucrurilor erau pline de faptele lui Dumnezeu, iar suveranitatea lui Dumnezeu putea fi văzută în orice parte a vieții unei persoane. El nu Îl văzuse pe Dumnezeu, dar era capabil să realizeze că faptele lui Dumnezeu sunt peste tot și, în timpul perioadei sale lipsite de însemnătate pe pământ, în fiecare moment al vieții sale, putea să vadă și să-și dea seama de faptele extraordinare și minunate ale lui Dumnezeu și a putut să vadă aranjamentele Lui minunate. Faptul că Dumnezeu se ascunde și tăcerea Sa nu l-au împiedicat pe Iov să își dea seama de faptele lui Dumnezeu, nici nu i-au afectat cunoștințele despre suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor. Viața sa reprezenta realizarea sa, în timpul vieții de cu zi, a înțelegerii suveranității și a aranjamentelor lui Dumnezeu, care este ascuns în toate lucrurile. În viața sa de zi cu zi, el a auzit și a înțeles, de asemenea, vocea inimii lui Dumnezeu și cuvintele Lui, care este tăcut în toate lucrurile, dar care Își exprimă vocea inimii și cuvintele, guvernând legile tuturor lucrurilor. Vezi, atunci, că dacă oamenii

au aceeași umanitate și căutare ca Iov, atunci pot dobândi aceeași înțelegere și cunoaștere ca Iov și pot obține aceeași înțelegere și cunoaștere a suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor ca Iov. Dumnezeu nu i Se înfățișase lui Iov și nici nu vorbise cu el, dar Iov a putut să fie desăvârșit și neprihănitși să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău. Cu alte cuvinte, fără ca Dumnezeu să i Se fi înfățișat omului sau să-i fi vorbit, faptele lui Dumnezeu în toate lucrurile și suveranitatea Sa asupra tuturor lucrurilor sunt suficiente pentru ca omul să devină conștient de existența, puterea și autoritatea lui Dumnezeu, iar puterea și autoritatea Sa sunt suficiente pentru a-l face pe om să urmeze calea de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău. Din moment ce un om obișnuit precum Iov a putut să dobândească frică de Dumnezeu și ferirea de rău, atunci fiecare persoană obișnuită care Îl urmează pe Dumnezeu ar trebui să poată, de asemenea. Deși aceste cuvinte pot suna ca o concluzie logică, aceasta nu contravine legii lucrurilor. Cu toate acestea, faptele nu s-au ridicat la înălțimea așteptărilor: frica de Dumnezeu și ferirea de rău ar părea că sunt numai apanajul lui Iov. Când se menționează „a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău”, oamenii cred că acestea ar trebui făcute doar de Iov, ca și cum calea de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău ar fi fost etichetată cu numele lui Iov și nu ar avea legătură cu alți oameni. Motivul este clar: deoarece numai Iov avea o personalitate care era cinstită, bună și neprihănită și care iubea corectitudinea și dreptatea și lucrurile care erau pozitive, prin urmare, doar Iov putea să urmeze calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. Trebuie să fi înțeles cu toții implicația de aici – deoarece nimeni nu are o umanitate care este cinstită, bună și neprihănită și care iubește corectitudinea și dreptatea și ceea ce este pozitiv, nimeni nu se poate teme de Dumnezeu și nu se poate feri de rău și, astfel, oamenii nu pot niciodată să dobândească bucuria lui Dumnezeu sau să rămână neclintiți

în mijlocul încercărilor. Ceea ce înseamnă, de asemenea, că exceptându-l pe Iov, toți oamenii sunt încă înrobiți și ademeniți de Satana; cu toții sunt acuzați, atacați și abuzați de el. Ei sunt cei pe care Satana încearcă să-i înghită și sunt cu toții lipsiți de libertate, prizonieri care au fost capturați de Satana.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 57)

Dacă inima omului Îl dușmănește pe Dumnezeu, cum poate omul să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău?

Din moment ce oamenii de astăzi nu au aceeași umanitate ca Iov, ce se poate spune despre natura, esența și atitudinea lor față de Dumnezeu? Se tem ei de Dumnezeu? Se feresc ei de rău? Aceia care nu se tem de Dumnezeu sau nu se feresc de rău pot fi descriși, pe scurt, în trei cuvinte: „dușmanii lui Dumnezeu”. Voi spuneți deseori aceste trei cuvinte, dar nu ați cunoscut niciodată adevăratul lor înțeles. Cuvintele „dușmanii lui Dumnezeu” au o anumită esență: acestea nu înseamnă că Dumnezeu îl vede pe om ca pe un dușman, ci că omul Îl vede pe Dumnezeu ca dușman. Mai întâi, când oamenii încep să creadă în Dumnezeu, care dintre ei nu are propriile scopuri, motivații și ambiții? Deși o parte dintre ei cred în existența lui Dumnezeu și au văzut-o, credința lor în Dumnezeu tot conține acele motivații, iar scopul lor final în a crede în Dumnezeu este de a primi binecuvântările Sale și lucrurile pe care și le doresc. În experiențele de viață ale oamenilor, ei își spun deseori: „Am renunțat la familie și carieră pentru Dumnezeu și El ce mi-a dat? Trebuie să calculez și să confirm – am primit recent vreo binecuvântare? Am dat foarte mult în acest timp, am tot alergat și am suferit mult – mi-a dat Dumnezeu vreo promisiune, în schimb? Și-a adus aminte de faptele mele bune? Care va fi finalitatea mea? Pot primi

binecuvântările lui Dumnezeu?…” Fiecare persoană face constant astfel de calcule în inima sa și Îi cere lui Dumnezeu lucruri care conțin motivațiile, ambițiile și mentalitatea sa de târguială. Adică, în inima sa, omul Îl testează în mod constant pe Dumnezeu, face constant planuri despre Dumnezeu și își susține argumentele pentru propria finalitate cu Dumnezeu și încearcă să obțină o declarație de la Dumnezeu, să vadă dacă Dumnezeu îi poate da ceea ce își dorește. În timp ce Îl caută pe Dumnezeu, omul nu Îl tratează ca pe Dumnezeu. Omul a încercat întotdeauna să facă târguri cu Dumnezeu, cerându-I lucruri neîncetat și chiar presându-L la fiecare pas, încercând să Îi ia toată mâna, după ce i s-a dat un deget. În același timp în care încearcă să se târguiască cu Dumnezeu, omul se și ceartă cu El, și există chiar unii oameni care, când se abat încercări asupra lor sau când se află în anumite situații, deseori devin slabi, pasivi și neglijenți în lucrarea lor și plini de plângeri în privința lui Dumnezeu. Din momentul în care omul a început prima oară să creadă în Dumnezeu, el L-a considerat un corn al abundenței, un instrument bun la toate, și s-a considerat a fi cel mai mare creditor al lui Dumnezeu, ca și cum obligația și dreptul lui inerent erau să încerce să obțină binecuvântări și promisiuni de la Dumnezeu, în timp ce responsabilitatea lui Dumnezeu era de a proteja și a avea grijă de om și de a-l aproviziona. Așa este înțelegerea de bază a „credinței în Dumnezeu” a tuturor celor care cred în El și astfel e înțelegerea cea mai profundă a conceptului de credință în Dumnezeu. De la natura și esența omului și până la urmărirea sa subiectivă, nu există nimic care să aibă legătură cu frica de Dumnezeu. Scopul omului în a crede în Dumnezeu nu ar putea avea nimic de a face cu a-L venera pe Dumnezeu. Adică, omul nu a luat în considerare și nu a înțeles niciodată că a crede în Dumnezeu necesită frica față de El și venerarea Lui. În lumina acestor condiții, esența omului este evidentă. Care este această esență? Este faptul că inima omului este malițioasă, nutrește

trădare și înșelăciune, nu iubește dreptatea și cinstea și ceea ce este pozitiv și este demnă de dispreț și lacomă. Inima omului nu ar putea fi mai închisă pentru Dumnezeu; el nu I-a dat-o deloc. Dumnezeu nu a văzut niciodată adevărata inimă a omului, nici nu a fost venerat de om. Indiferent cât de mare este prețul pe care îl plătește Dumnezeu, sau de cât de multe lucrări face, sau de cât de multe îi oferă omului, omul rămâne orb și extrem de indiferent față de tot. Omul nu I-a dat inima lui Dumnezeu niciodată, doar vrea să aibă el însuși grijă de inima lui, să ia propriile decizii – înțelesul ascuns fiind că omul nu vrea să urmeze calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău sau să se supună suveranității și aranjamentelor lui Dumnezeu, nici nu vrea să-L venereze pe Dumnezeu drept Dumnezeu. Astfel este starea omului astăzi. Acum, să ne uităm din nou la Iov. În primul rând, a făcut el vreun târg cu Dumnezeu? A avut motive ascunse pentru care a rămas neclintit pe calea temerii de Dumnezeu și feririi de rău? În acel moment, vorbise Dumnezeu cuiva despre finalitatea ce va urma? În acel moment, Dumnezeu nu făcuse promisiuni nimănui despre finalitate și, în acest context, Iov a putut să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău. Oamenii de astăzi pot fi comparați cu Iov? Există o prea mare diferență, sunt cu totul în alte sfere. Deși Iov nu știa prea multe despre Dumnezeu, el Îi dăduse inima sa lui Dumnezeu și Îi aparținea. El nu a făcut niciodată un târg cu Dumnezeu și nu a avut dorințe extravagante sau cereri pentru El; în schimb, a crezut că „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat”. Aceasta era ceea ce el văzuse și obținuse din urmarea cu sinceritate a căii de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău de-a lungul multor ani de viață. De asemenea, el dobândise și finalul reprezentat în cuvintele: „Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?” Aceste două propoziții reprezentau ceea ce el văzuse și ajunsese să cunoască drept urmare a atitudinii sale de ascultare față de Dumnezeu în timpul

experiențelor sale de viață și acestea erau, de asemenea, cele mai puternice arme ale sale cu care el a triumfat pe parcursul ispitelor Satanei și erau baza neclintirii sale în mărturia pentru Dumnezeu. În acest stadiu, vi-l imaginați pe Iov ca fiind o persoană minunată? Sperați să fiți o astfel de persoană? Vă este frică să trebuiască să suportați ispitele Satanei? Sunteți hotărâți să vă rugați lui Dumnezeu să vă supună acelorași încercări ca ale lui Iov? Fără îndoială, majoritatea oamenilor nu ar îndrăzni să se roage pentru asemenea lucruri. Este evident, atunci, că aveți o credință jalnic de mică; în comparație cu Iov, credința voastră este pur și simplu nevrednică de a fi menționată. Sunteți dușmanii lui Dumnezeu, nu vă temeți de Dumnezeu, sunteți incapabili de a rămâne fermi în mărturia voastră pentru Dumnezeu și nu puteți triumfa asupra atacurilor, acuzațiilor și ispitelor Satanei. Ce vă califică pentru a primi promisiunile lui Dumnezeu? După ce ați auzit povestea lui Iov și ați înțeles intenția lui Dumnezeu de a mântui omul și semnificația mântuirii omului, aveți acum credința de a accepta aceleași încercări ca Iov? Nu ar trebui să aveți un pic de voință pentru a vă permite să urmați calea de a vă teme de Dumnezeu și a vă feri de rău?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 58)

Să nu aveți îndoieli în privința încercărilor lui Dumnezeu

După ce a primit mărturia lui Iov la finalul încercărilor sale, Dumnezeu a hotărât că va câștiga un grup – sau mai mult de un grup – de oameni precum Iov și, totuși, El a decis să nu îi mai permită niciodată Satanei să atace sau să abuzeze de vreo altă persoană, folosind mijloacele prin care îl ispitise, atacase și abuzase pe Iov, punând pariu cu Dumnezeu; El nu i-a mai permis niciodată Satanei să îi facă astfel de lucruri omului, care este slab, nesăbuit și ignorant – a fost suficient că Satana îl ispitise pe

Iov! Faptul că nu i-a permis Satanei să abuzeze de oameni în orice fel dorește reprezintă mila lui Dumnezeu. Pentru Dumnezeu, a fost suficient că Iov suferise ispita și abuzul Satanei. Dumnezeu nu i-a permis Satanei să mai facă vreodată asemenea lucruri, căci viețile și toate lucrurile oamenilor care Îl urmează pe Dumnezeu sunt conduse și orchestrate de El, iar Satana nu are dreptul de a-i manipula pe aleșii lui Dumnezeu după bunul plac – ar trebui să vă fie clar acest lucru! Lui Dumnezeu îi pasă de slăbiciunea omului și înțelege nesăbuința și ignoranța sa. Deși, pentru ca omul să fie complet mântuit, Dumnezeu trebuie să îl predea Satanei, Dumnezeu nu este dispus să îl vadă pe om vreodată păcălit și abuzat de Satana și nu vrea să-l vadă pe om suferind întotdeauna. Omul a fost creat de Dumnezeu și faptul că Dumnezeu stăpânește și aranjează tot ce are legătură cu omul este rânduit de Cer și recunoscut de pământ; aceasta este responsabilitatea lui Dumnezeu și autoritatea prin care Dumnezeu stăpânește toate lucrurile! Dumnezeu nu îi permite Satanei să abuzeze de om și să-l trateze rău după bunul plac, nu îi permite să folosească diverse mijloace pentru a-l duce pe om pe căi greșite, ba mai mult, nu îi permite să intervină în suveranitatea lui Dumnezeu asupra omului, nici nu îi permite să încerce să calce în picioare și să distrugă legile prin care Dumnezeu conduce toate lucrurile, fără a mai vorbi despre marea lucrare a lui Dumnezeu de gestionare și mântuire a omenirii! Cei pe care Dumnezeu dorește să-i mântuiască și cei care pot să fie mărturie pentru Dumnezeu sunt esența și cristalizarea lucrării planului de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu, precum și prețul pentru eforturile Sale din cei șase mii de ani de lucru. Cum ar putea Dumnezeu să-i dea cu ușurință Satanei pe acești oameni?

Oamenii își fac griji deseori și se tem de încercările lui Dumnezeu, totuși, ei trăiesc tot timpul în capcana Satanei și într-un teritoriu periculos în care sunt atacați și abuzați de Satana – și, cu toate acestea, ei nu cunosc

teama și sunt netulburați. Ce se întâmplă? Credința omului în Dumnezeu se limitează doar la lucrurile pe care le poate vedea. El nu apreciază deloc iubirea și grija lui Dumnezeu pentru om sau blândețea și respectul Său față de om. Dar, cu excepția a puțină neliniște și frică în privința încercărilor lui Dumnezeu, a judecății și mustrării și a măreției și mâniei, omul nu înțelege deloc bunele intenții ale lui Dumnezeu. La auzul menționării încercărilor, oamenii simt că Dumnezeu are motive ascunse și unii chiar cred că Dumnezeu nutrește planuri malefice, fără a ști ceea ce le va face, de fapt; prin urmare, în același timp în care strigă că se supun suveranității și aranjamentelor lui Dumnezeu, ei fac tot ce pot pentru a rezista și a se opune suveranității lui Dumnezeu asupra omului și aranjamentelor pentru om, căci ei cred că, dacă nu au grijă, vor fi înșelați de Dumnezeu, că dacă nu păstrează controlul asupra propriei sorți, atunci tot ceea ce au ar putea fi luat de El și viața lor ar putea chiar să fie încheiată. Omul este în tabăra Satanei, dar nu se îngrijorează niciodată că ar putea fi abuzat de Satana și el este abuzat de acesta, dar nu se teme niciodată de a fi luat prizonier de Satana. El tot spune că acceptă mântuirea lui Dumnezeu, dar, totuși, nu a avut niciodată încredere în Dumnezeu și nici nu a crezut că Dumnezeu îl va salva cu adevărat pe om din ghearele Satanei. Dacă, precum Iov, omul poate să se supună orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu și își poate preda întreaga ființă în mâinile lui Dumnezeu, atunci sfârșitul omului nu va fi același ca al lui Iov – primirea binecuvântărilor lui Dumnezeu? Dacă omul poate să accepte și să se supună stăpânirii lui Dumnezeu, ce este de pierdut? Prin urmare, vă sugerez să aveți grijă în acțiunile voastre și să fiți prudenți față de tot ceea ce urmează să vină asupra voastră. Nu fiți imprudenți sau impulsivi și nu Îl tratați pe Dumnezeu și oamenii, chestiunile și obiectele pe care El le-a aranjat pentru voi în funcție de sângele înfierbântat sau felul vostru de a fi sau conform închipuirilor și

noțiunilor voastre; trebuie să fiți prudenți în acțiunile voastre și trebuie să vă rugați și să căutați mai mult, pentru a evita stârnirea mâniei lui Dumnezeu. Țineți minte asta!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 59)

Iov după încercările sale (fragmente selectate)

Iov 42:7-9 Și astfel că, după ce Iahve Dumnezeu rostise aceste cuvinte către Iov, Iahve Dumnezeu i-a spus lui Elifaz din Teman: „Mânia Mea s-a aprins împotriva ta și a celor doi prieteni ai tăi: căci nu ați vorbit despre Mine drept, așa cum a făcut-o slujitorul Meu Iov. De aceea, luați acum șapte viței și șapte berbeci și mergeți la slujitorul Meu Iov și oferiți pentru voi o ardere-de-tot; iar slujitorul Meu, Iov, se va ruga pentru voi: de dragul lui, Eu voi accepta: să nu vă tratez după nebunia voastră, căci nu ați vorbit drept despre Mine, precum slujitorul meu Iov”. Deci, Elifaz din Teman și Bildad din Șuah și Țofar din Nassma au mers și au făcut cum le-a poruncit Iahve Dumnezeu: Iahve Dumnezeu, de asemenea, l-a auzit pe Iov.

Iov 42:10 Iar Iahve Dumnezeu a transformat starea lui Iov, când s-a rugat pentru prietenii lui: de asemenea, Iahve Dumnezeu i-a dat lui Iov de două ori mai mult decât avea înainte.

Iov 42:12 Așadar, Iahve Dumnezeu a binecuvântat a doua jumătate a vieții lui Iov mai mult decât la început: căci el avea paisprezece mii de oi și șase mii de cămile și o mie de perechi de boi și o mie de măgărițe.

Iov 42:17 Iov a murit înaintat în vârstă și sătul de zile.

Cei care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău sunt priviți cu prețuire de Dumnezeu, în timp ce aceia care sunt nesăbuiți sunt văzuți

ca josnici de Dumnezeu

În Iov 42:7-9, Dumnezeu spune că Iov este slujitorul Lui. Faptul că El utilizează termenul „slujitor” pentru a Se referi la Iov demonstrează importanța acestuia în inima Lui; deși Dumnezeu nu l-a numit pe Iov într-un mod mai respectabil, această denumire nu afecta importanța lui Iov în inima Lui. Aici, „slujitor” este porecla lui Dumnezeu pentru Iov. Referirile Lui multiple la „slujitorul Meu Iov” arată cât de mulțumit era de acesta. Deși Dumnezeu nu a vorbit despre înțelesul din spatele cuvântului „slujitor,” definiția Lui pentru cuvântul „slujitor” poate fi văzută în cuvintele Sale din acest pasaj al Scripturii. Dumnezeu i-a spus mai întâi lui Elifaz din Teman: „Mânia Mea s-a aprins împotriva ta și a celor doi prieteni ai tăi: căci nu ați vorbit despre Mine drept, așa cum a făcut-o slujitorul Meu Iov”. Aceste cuvinte reprezintă prima dată când Dumnezeu le-a spus în mod deschis oamenilor că accepta tot ceea ce fusese spus și făcut de Iov după încercările lui Dumnezeu pentru el și reprezintă prima dată când El a confirmat în mod deschis acuratețea și corectitudinea a tot ceea ce Iov făcuse și zisese. Dumnezeu era supărat pe Elifaz și pe ceilalți din cauza discursului lor incorect, absurd, deoarece, precum Iov, ei nu puteau vedea înfățișarea lui Dumnezeu și nu puteau auzi cuvintele pe care El le rostea în viețile lor și, totuși, Iov avea cunoștințe atât de exacte despre Dumnezeu, în timp ce ei puteau doar să facă presupuneri despre Dumnezeu, încălcându-I voia și punându-I la încercare răbdarea în tot ceea ce făceau. În consecință, în același timp în care accepta tot ceea ce spunea și făcea Iov, Dumnezeu a devenit mânios față de ceilalți, căci în ei, El nu numai că nu putea vedea realitatea fricii de Dumnezeu, dar nici nu auzea nimic despre frica de Dumnezeu în ceea ce spuneau. Și astfel, Dumnezeu le-a adresat următoarele cereri: „De aceea, luați acum șapte viței și șapte berbeci și mergeți la slujitorul Meu Iov și oferiți pentru voi o ardere-de-tot; iar slujitorul Meu,

Iov, se va ruga pentru voi: de dragul lui, Eu voi accepta: să nu vă tratez după nebunia voastră”. În acest pasaj, Dumnezeu le spune lui Elifaz și celorlalți să facă ceva care le va răscumpăra păcatele, căci nebunia lor a fost un păcat împotriva lui Iahve Dumnezeu și, prin urmare, ei trebuiau să aducă arderi-de-tot pentru a-și îndrepta greșelile. Arderile-de-tot sunt deseori oferite lui Dumnezeu, dar ceea ce este neobișnuit la aceste arderi-de-tot este că ele au fost oferite lui Iov. Iov a fost acceptat de Dumnezeu pentru că el a fost martor pentru Dumnezeu în timpul încercărilor sale. Acești prieteni ai lui Iov, însă, au fost expuși în timpul încercărilor lui; din cauza nebuniei lor, au fost condamnați de Dumnezeu și au stârnit mânia Lui și ar trebui pedepsiți de El – pedepsiți prin înfăptuirea de arderi-de-tot înaintea lui Iov – după care Iov s-a rugat pentru ei pentru a înlătura pedeapsa și mânia lui Dumnezeu față de ei. Intenția lui Dumnezeu a fost de a-i rușina, căci nu erau oameni care se temeau de Dumnezeu și se fereau de rău și condamnaseră integritatea lui Iov. Într-o privință, Dumnezeu le spunea că El nu le accepta faptele, dar îl accepta și se bucura foarte mult de Iov; în altă privință, Dumnezeu le spunea că a fi acceptat de Dumnezeu ridică omul înaintea lui Dumnezeu, că omul este disprețuit de El din cauza nebuniei sale și Îl jignește pe Dumnezeu din pricina ei și este josnic și respingător în ochii lui Dumnezeu. Acestea sunt definițiile date de Dumnezeu celor două tipuri de oameni, ele reprezintă atitudinile lui Dumnezeu față de aceste două tipuri de oameni și ele sunt definiția Lui pentru valoarea și statura acestor două tipuri de oameni. Deși Dumnezeu l-a numit pe Iov slujitorul Său, în ochii lui Dumnezeu, acest slujitor a fost iubit și i-a fost acordată autoritatea de a se ruga pentru alții și a le ierta greșelile. Acest slujitor a putut să vorbească direct cu Dumnezeu și să vină direct înaintea lui Dumnezeu și statutul său era mai înalt și mai onorabil decât cel al altora. Acesta este adevăratul înțeles al cuvântului „slujitor” rostit de Dumnezeu. Lui Iov i-a fost acordată

această onoare specială datorită fricii lui de Dumnezeu și a feririi de rău, iar motivul pentru care alții nu au fost numiți slujitori de către Dumnezeu este pentru că nu se temeau de Dumnezeu și nu se fereau de rău. Aceste două atitudini total diferite ale lui Dumnezeu sunt atitudinile Lui față de aceste două tipuri de oameni: cei care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău sunt acceptați de Dumnezeu și sunt considerați valoroși în ochii Lui, în timp ce aceia care sunt nesăbuiți nu se tem de Dumnezeu, sunt incapabili de a se feri de rău și nu pot să primească favoarea lui Dumnezeu; ei sunt deseori disprețuiți și condamnați de Dumnezeu și sunt josnici în ochii Lui.

Dumnezeu îi oferă autoritate lui Iov

Iov s-a rugat pentru prietenii săi și, după aceea, datorită rugăciunilor lui, Dumnezeu nu i-a tratat după cum merita nebunia lor – nu i-a pedepsit și nici nu S-a răzbunat pe ei. De ce oare? Fiindcă rugăciunile făcute pentru ei de slujitorul lui Dumnezeu, Iov, ajunseseră la urechile Lui; Dumnezeu i-a iertat deoarece a acceptat rugăciunile lui Iov. Așadar, ce vedem aici? Când Dumnezeu binecuvântează pe cineva, El îi oferă multe recompense, și nu doar unele materiale: Dumnezeu îi dă și autoritate, îi dă dreptul de a se ruga pentru alte persoane și Dumnezeu uită și trece cu vederea fărădelegile acelor oameni, deoarece aude aceste rugăciuni. Aceasta este chiar autoritatea pe care Dumnezeu i-a acordat-o lui Iov. Prin rugăciunile lui Iov pentru oprirea condamnării lor, Iahve Dumnezeu i-a rușinat pe acești oameni nesăbuiți – ceea ce, desigur, a fost pedeapsa Lui specială pentru Elifaz și pentru ceilalți.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 60)

Iov este încă o dată binecuvântat de Dumnezeu și nu mai este acuzat niciodată de Satana

Printre cuvântările lui Iahve Dumnezeu sunt cuvintele „Nu ați vorbit despre Mine drept, așa cum a făcut-o slujitorul Meu”. Care sunt lucrurile spuse de Iov? Sunt lucrurile despre care am mai vorbit înainte, precum și cele din multele pagini conținând cuvintele din Cartea lui Iov despre care se consemnează ca fiind spuse de Iov. În toate aceste multe pagini de cuvinte, Iov nu se plânge nici măcar o dată și nici nu are îndoieli în privința lui Dumnezeu. El, pur și simplu, așteaptă finalul. Această așteptare reprezintă atitudinea lui de supunere datorită căreia, alături de cuvintele pe care le-a spus lui Dumnezeu, Iov a fost acceptat de Dumnezeu. Când a îndurat încercări și a suferit greutăți, Dumnezeu i-a fost alături și, deși greutățile sale nu au fost ameliorate de prezența lui Dumnezeu, El a văzut ce dorea să vadă și a auzit ce dorea să audă. Fiecare dintre faptele și cuvintele lui Iov au ajuns la urechile și ochii lui Dumnezeu; El a auzit și a văzut – acesta este un lucru sigur. Cunoașterea lui Dumnezeu de către Iov și gândurile sale despre Dumnezeu din inima lui, din acel moment, în timpul acelei perioade, nu au fost, de fapt, la fel de specifice precum cele ale oamenilor de astăzi, dar, în contextul timpului, Dumnezeu tot a recunoscut tot ceea ce spusese el, pentru că modul în care s-a comportat și gândurile din inima lui, precum și ceea ce el exprimase și dezvăluise erau suficiente pentru cerințele Sale. În perioada în care Iov a fost supus încercărilor, ceea ce gândea în inima lui și hotăra să facă îi arătau lui Dumnezeu un rezultat, unul care era satisfăcător pentru Dumnezeu și, după aceea, Dumnezeu a îndepărtat încercările lui Iov, acesta a scăpat din necazurile sale, iar încercările au dispărut și nu s-au mai abătut niciodată asupra lui. Deoarece Iov fusese deja supus la încercări și rămăsese neclintit în aceste încercări și triumfase pe deplin asupra Satanei, Dumnezeu i-a dat binecuvântările pe care le merita pe bună dreptate. Așa

cum este consemnat în Iov 42:10, 12, Iov a fost binecuvântat încă o dată și a fost binecuvântat cu mai mult decât fusese prima dată. În acest moment, Satana se retrăsese și nu a mai spus și nu a mai făcut nimic și, de atunci înainte, Iov nu a mai fost perturbat sau atacat de Satana, iar acesta nu a mai adus acuzații împotriva binecuvântării lui Iov de către Dumnezeu.

Iov își petrece a doua jumătate a vieții în mijlocul binecuvântărilor lui Dumnezeu

Deși binecuvântările Sale din acea vreme erau limitate doar la oi, vite, cămile, bunuri materiale și așa mai departe, binecuvântările pe care Dumnezeu dorea să i le acorde lui Iov în inima Sa erau mult mai mult decât atât. În acel moment s-a consemnat tipul de promisiuni eterne pe care Dumnezeu dorea să i le dea lui Iov? În binecuvântările Sale pentru Iov, Dumnezeu nu a abordat sau menționat finalitatea lui și, indiferent de ce importanță sau poziție avea Iov în inima lui Dumnezeu, pe scurt, Dumnezeu era foarte cumpătat în privința binecuvântărilor Sale. Dumnezeu nu a anunțat sfârșitul lui Iov. Ce înseamnă aceasta? În acel moment, când planul lui Dumnezeu încă nu atinsese punctul declarării finalității omului, planul încă nu intrase în ultima etapă a lucrării Sale, Dumnezeu nu a menționat finalitatea, acordând doar binecuvântări materiale asupra omului. Asta înseamnă că a doua jumătate a vieții lui Iov a fost în mijlocul binecuvântărilor lui Dumnezeu, ceea ce l-a făcut diferit de alți oameni – dar, la fel ca ei, el a îmbătrânit și, ca orice persoană normală, a venit ziua când și-a luat rămas-bun de la lume. Astfel este consemnat că „Iov a murit înaintat în vârstă și sătul de zile” (Iov 42:17). Care este aici înțelesul cuvintelor „a murit sătul de zile”? În epoca dinainte ca Dumnezeu să declare sfârșitul oamenilor, Dumnezeu a stabilit o speranță de viață pentru Iov, iar când s-a ajuns la acea epocă, El i-a permis lui Iov să părăsească în mod firesc această lume. De la a doua binecuvântare a lui Iov până la moartea sa, Dumnezeu

nu a mai adăugat greutăți. Pentru Dumnezeu, moartea lui Iov a fost naturală și, de asemenea, necesară, a fost ceva normal și nu a fost nici judecată, nici condamnare. În timp ce era în viață, Iov I s-a închinat și s-a temut de Dumnezeu; în privința a ce fel de finalitate a avut după moartea sa, Dumnezeu nu a spus nimic, nici nu a făcut vreun comentariu despre aceasta. Dumnezeu are un puternic simț al proprietății, iar conținutul și principiile cuvintelor și acțiunilor Sale sunt în conformitate cu etapele lucrării Sale și perioada în care lucrează. Ce tip de finalitate avea cineva ca Iov în inima lui Dumnezeu? Luase Dumnezeu vreun fel de decizie în inima Sa? Desigur! Doar că aceasta nu era cunoscută de om; Dumnezeu nu a vrut să îi spună omului, nici nu a avut intenția de a-i zice. Prin urmare, vorbind în mod superficial, Iov a murit plin de zile și așa a fost viața lui Iov.

Valoarea trăită de Iov în timpul vieții sale

A trăit Iov o viață valoroasă? În ce consta valoarea? De ce se spune că trăia o viață valoroasă? Pentru om, care era valoarea sa? Din punctul de vedere al omului, el a reprezentat omenirea pe care Dumnezeu dorește să o mântuiască, prin mărturia răsunătoare pentru Dumnezeu înaintea Satanei și a oamenilor din lume. El și-a îndeplinit datoria care ar trebui îndeplinită de o făptură a lui Dumnezeu, a dat un exemplu și s-a comportat ca un model pentru toți cei pe care Dumnezeu dorește să-i mântuiască, permițându-le oamenilor să vadă că este perfect posibil triumful asupra Satanei dacă te bazezi pe Dumnezeu. Care era valoarea sa pentru Dumnezeu? Pentru Dumnezeu, valoarea vieții lui Iov consta în abilitatea sa de a se teme de Dumnezeu, a I se închina, a mărturisi faptele lui Dumnezeu și a lăuda faptele Lui, a-I aduce consolare și ceva de care să Se bucure; pentru Dumnezeu, valoarea vieții lui Iov consta și în modul în care, înainte de moartea lui, Iov a experimentat încercări și a triumfat asupra Satanei și a fost mărturie răsunătoare pentru Dumnezeu înaintea Satanei și a oamenilor

din lume, pentru ca Dumnezeu să dobândească slavă printre oameni, consolându-I inima și permițând inimii Lui dornice să privească un rezultat și să vadă speranță. Mărturia sa a stabilit un precedent pentru abilitatea de a rămâne neclintit în mărturia pentru Dumnezeu și a fi capabil de a-l rușina pe Satana în numele lui Dumnezeu, în lucrarea Lui de gestionare a omenirii. Nu este aceasta valoarea vieții lui Iov? Iov i-a adus consolare inimii lui Dumnezeu, I-a dat o mostră din desfătarea de a dobândi slavă și a oferit un început minunat pentru planul Lui de gestionare. Din acest punct înainte, numele lui Iov a devenit un simbol pentru dobândirea slavei de către Dumnezeu și un semn al triumfului omenirii asupra Satanei. Ceea ce Iov a trăit în timpul vieții sale, precum și triumful său remarcabil asupra Satanei vor fi pentru totdeauna prețuite de Dumnezeu, iar desăvârșirea, neprihănirea și frica Sa de Dumnezeu vor fi venerate și imitate de generațiile viitoare. El va fi pentru totdeauna prețuit de Dumnezeu ca o perlă perfectă, luminoasă și la fel este el demn de prețuirea omului!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 61)

Regulamentele Epocii Legii

Cele zece porunci

Principiile pentru construirea altarelor

Regulamente pentru tratarea slujitorilor

Regulamente pentru furt și despăgubire

Păstrarea anului sabatului și a celor trei sărbători

Regulamente pentru ziua Sabatului

Regulamente pentru jertfe

Arderi-de-tot

Jertfe de grâne

Jertfe de pace

Jertfe pentru păcat

Jertfe de vină

Regulamente pentru jertfele aduse de preoți (Aaron și fiilor lui le este poruncit să le respecte)

Arderi-de-tot aduse de preoți

Jertfe de mâncare aduse de preoți

Jertfe pentru păcat aduse de preoți

Jertfe de vină aduse de preoți

Jertfe de pace aduse de preoți

Regulamente pentru mâncarea jertfelor aduse de preoți

Animale curate și necurate (cele care pot fi mâncate și cele care nu pot fi mâncate)

Regulamente pentru purificarea femeilor după naștere

Standarde pentru examinarea leprei

Regulamente pentru cei care s-au vindecat de lepră

Regulamente pentru curățarea caselor infectate

Regulamente pentru cei care suferă de secreții anormale

Ziua de pocăință trebuie respectată o dată pe an

Reguli pentru sacrificarea vitelor și oilor

Interzicerea următoarelor practici detestabile ale neamurilor (a nu comite incest și așa mai departe)

Regulamente care trebuie urmate de oameni [„Vei fi sfânt: căci Eu, Iahve Dumnezeu, Dumnezeul tău sunt sfânt” (Leviticul 19:2)]

Executarea celor care își sacrifică copiii lui Molech

Reguli pentru pedepsirea păcatului adulterului

Reguli care trebuie urmate de preoți (reguli pentru comportamentul lor zilnic, reguli pentru consumarea lucrurilor sfinte, reguli pentru aducerea

jertfelor și așa mai departe)

Sărbători care ar trebui respectate (Ziua Sabatului, Paștele, Sărbătoarea Secerișului, Ziua Ispășirii și așa mai departe)

Alte regulamente (aprinderea candelelor, anul de veselie, răscumpărarea pământului, realizarea legămintelor, oferirea zeciuielilor și așa mai departe)

Regulamentele Epocii Legii sunt dovada reală a îndrumării lui Dumnezeu pentru întreaga omenire

Deci, ați citit aceste regulamente și principii ale Epocii Legii, nu-i așa? Oare cuprind acestea o gamă largă? În primul rând, acoperă cele zece porunci, după care există regulamente pentru modul de construire a altarului și așa mai departe. Acestea sunt urmate de regulamente pentru păstrarea Sabatului și respectarea celor trei sărbători, după care există regulamente pentru jertfe. Ați văzut cât de multe feluri de jertfe există? Există arderi-de-tot, jertfe de grâne, jertfe de pace, jertfe de păcate și așa mai departe, care sunt urmate de regulamente pentru jertfele preoților, inclusiv arderi-de-tot și jertfe de grâne aduse de preoți și alte feluri de jertfe. Setul celor opt regulamente este pentru consumarea jertfelor aduse de preoți. Apoi, există regulamente pentru ce ar trebui respectat în timpul vieții oamenilor. Există specificări pentru multe aspecte ale vieții oamenilor, cum ar fi regulamente în privința a ce pot sau nu pot să mănânce, pentru purificarea femeilor după naștere și pentru cei care au fost vindecați de lepră. În aceste regulamente, Dumnezeu merge până la a vorbi despre boală și există chiar câteva regulamente pentru sacrificarea oilor și vitelor și așa mai departe. Oile și vitele au fost create de Dumnezeu și ar trebui să le sacrificați în modul în care vă spune Dumnezeu; există, negreșit, un motiv pentru cuvintele lui Dumnezeu; este corect, fără îndoială, să acționați după porunca lui Dumnezeu și, cu siguranță, spre beneficiul oamenilor! Există și sărbători și

reguli de urmat, precum ziua Sabatului, Paştele şi altele – Dumnezeu a vorbit despre toate acestea. Să ne uităm la ultimele: alte regulamente – aprinderea candelelor, anul de veselie, răscumpărarea pământului, realizarea legămintelor, oferirea zeciuielilor şi aşa mai departe. Acestea cuprind oare o gamă largă? Primul lucru despre care trebuie să vorbim este chestiunea jertfelor oamenilor. Apoi, sunt regulamentele pentru furt şi despăgubire şi respectarea zilei Sabatului…; este implicat fiecare dintre detaliile vieţii. Şi anume, când Dumnezeu a început lucrarea oficială a planului Său de gestionare, El a stabilit multe regulamente care trebuiau urmate de om. Acestea erau pentru a permite omului să ducă o viaţă normală de om pe pământ, o viaţă normală de om care este inseparabilă de Dumnezeu şi de călăuzirea Sa. Dumnezeu i-a spus mai întâi omului cum să facă altare, cum să întemeieze altarele. După aceea, El i-a spus să aducă jertfe şi a stabilit cum trebuia să trăiască – căror lucruri să le acorde atenţie în viaţă, după ce să se ghideze, ce ar trebui şi ce nu ar trebui să facă. Ceea ce Dumnezeu a stabilit pentru om era atotcuprinzător şi, cu aceste obiceiuri, regulamente şi principii, El a standardizat comportamentul oamenilor, le-a călăuzit vieţile, le-a călăuzit iniţierea în legile lui Dumnezeu, i-a călăuzit pentru a veni înaintea altarului lui Dumnezeu, i-a călăuzit în a avea o viaţă printre toate lucrurile pe care Dumnezeu le făcuse pentru om, care aveau ordine, regularitate şi moderaţie. Mai întâi, Dumnezeu a folosit aceste regulamente şi principii simple pentru a stabili limite pentru om, astfel încât omul să aibă o viaţă normală de a-L venera pe Dumnezeu pe pământ, să aibă o viaţă normală de om; astfel este conţinutul specific al începutului planului Său de gestionare de şase mii de ani. Regulamentele şi regulile acoperă un conţinut foarte vast, acestea sunt informaţiile de bază ale călăuzirii omenirii de către Dumnezeu în timpul Epocii Legii, a fost necesar să fie acceptate şi ascultate de oamenii care au venit înainte de Epoca Legii, sunt o consemnare a

lucrării făcute de Dumnezeu în timpul Epocii Legii și sunt o dovadă reală a conducerii și călăuzirii întregii omenirii de către Dumnezeu.

Omenirea este pentru totdeauna inseparabilă de învățăturile și aprovizionările lui Dumnezeu

În aceste regulamente, vedem că atitudinea lui Dumnezeu față de lucrarea Sa, față de gestionarea Sa și față de omenire este serioasă, conștiincioasă, riguroasă și responsabilă. El face lucrarea pe care trebuie să o facă printre oameni conform etapelor Lui, fără cea mai mică discrepanță, rostind cuvintele pe care trebuie să le spună omenirii fără cea mai mică eroare sau omisiune, permițând omului să vadă că este inseparabil de conducerea lui Dumnezeu și arătându-i cât de important este pentru omenire tot ceea ce face și spune Dumnezeu. Indiferent de felul în care este omul în următoarea epocă, chiar la început – în timpul Epocii Legii – Dumnezeu a făcut aceste lucruri simple. Pentru Dumnezeu, conceptele oamenilor în privința lui Dumnezeu, a lumii și a omenirii în acea epocă erau abstracte și opace și, chiar dacă aveau câteva idei și intenții conștiente, toate erau neclare și incorecte și, prin urmare, omenirea era inseparabilă de învățăturile și aprovizionările lui Dumnezeu. Omenirea de la început nu știa nimic și, astfel, Dumnezeu a trebuit să înceapă să-l învețe pe om de la cele mai de bază și superficiale principii de supraviețuire și reguli necesare pentru a trăi, insuflând aceste lucruri în inima omului puțin câte puțin. Prin aceste reguli, transmise prin cuvinte, și prin aceste regulamente, El i-a oferit omului o înțelegere treptată a Sa, o apreciere și înțelegere treptată a conducerii Sale și un concept de bază al relației dintre El și om. Doar după obținerea acestui efect a putut Dumnezeu, puțin câte puțin, să facă lucrarea pe care avea să o facă ulterior. Prin urmare, aceste regulamente și lucrarea realizată de Dumnezeu în timpul Epocii Legii sunt piatra de temelie a lucrării Sale de mântuire a omenirii și prima etapă a lucrării din planul de

gestionare al lui Dumnezeu. Cu toate că, înainte de lucrarea Epocii Legii, Dumnezeu le vorbise lui Adam, Evei și urmașilor lor, acele ordine și învățături nu erau atât de sistematice sau specifice pentru a fi emise una câte una pentru om și nu au fost scrise, nici nu au devenit regulamente. Motivul este că, în acea vreme, planul lui Dumnezeu nu avansase atât de mult; doar când Dumnezeu l-a condus pe om la această etapă a putut El să înceapă să rostească aceste regulamente ale Epocii Legii și să înceapă să îl convingă pe om să le îndeplinească. Era un proces necesar, iar rezultatul era inevitabil. Aceste obiceiuri și regulamente simple îi arată omului etapele lucrării de gestionare a lui Dumnezeu și înțelepciunea dezvăluită în planul Său de mântuire. Dumnezeu știe ce conținut și mijloace să utilizeze pentru a începe, ce mijloace să utilizeze pentru a continua și ce mijloace să utilizeze pentru a sfârși, astfel încât să câștige un grup de oameni care să fie mărturie pentru El și să poată dobândi un grup de oameni care sunt în asentiment cu El. El știe ce este înăuntrul omului și știe ce îi lipsește omului, Știe ce trebuie să asigure și cum ar trebui să-l conducă pe om și, de asemenea, știe ce ar trebui și ce nu ar trebui să facă omul. Omul este ca o marionetă: chiar dacă nu a înțeles deloc voia lui Dumnezeu, el nu a putut să nu fie condus de lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu, pas cu pas, până în ziua de astăzi. Nu exista nicio confuzie în inima lui Dumnezeu în legătură cu ceea ce avea de făcut; în inima Lui, exista un plan foarte clar și viu și îndeplinea lucrarea pe care El Însuși dorea să o facă conform etapelor Sale și planului Său, avansând de la superficial la profund. Deși El nu indicase lucrarea pe care avea să o facă mai târziu, lucrarea Sa ulterioară tot a continuat să fie îndeplinită și să avanseze strict conform planului Său, ceea ce reprezintă o manifestare a ceea ce are Dumnezeu și a ceea ce este și reprezintă, de asemenea, autoritatea lui Dumnezeu. Indiferent în ce etapă a planului Său de gestionare lucrează El, firea și esența Sa Îl reprezintă. Acest lucru este

absolut adevărat. Indiferent de epocă sau de etapa lucrării, sunt lucruri care nu se vor schimba niciodată: ce fel de oameni iubește Dumnezeu, ce fel de oameni disprețuiește, firea Sa și tot ceea ce este și are El. Deși aceste regulamente și principii pe care Dumnezeu le-a stabilit în timpul lucrării Epocii Legii le par foarte simple și superficiale oamenilor de astăzi și chiar dacă sunt ușor de înțeles și de realizat, în ele tot există înțelepciunea lui Dumnezeu și tot reprezintă firea lui Dumnezeu și ceea ce are El și ceea ce este. Căci, din aceste regulamente aparent simple, reies responsabilitatea și grija lui Dumnezeu față de omenire, precum și esența deosebită a gândurilor Sale, prin urmare, permițându-i omului să realizeze cu adevărat faptul că Dumnezeu domnește asupra tuturor lucrurilor și că toate lucrurile sunt controlate de mâna Sa. Oricât de multă cunoaștere stăpânește omenirea sau cât de multe teorii sau taine înțelege omul, pentru Dumnezeu, niciuna dintre acestea nu este capabilă să înlocuiască pregătirea și călăuzirea omenirii de către El; omenirea va fi pentru totdeauna inseparabilă de călăuzirea și lucrarea personală a lui Dumnezeu. Așa este relația inseparabilă dintre om și Dumnezeu. Indiferent dacă Dumnezeu îți dă o poruncă, o reglementare sau oferă adevăr pentru ca tu să-I înțelegi voia, indiferent de ceea ce face El, scopul lui Dumnezeu este de a călăuzi omul către o frumoasă zi de mâine. Cuvintele rostite de Dumnezeu și lucrarea pe care El o face sunt amândouă revelarea unui aspect al esenței Sale și sunt revelarea unui aspect al firii și înțelepciunii Sale; sunt o etapă indispensabilă a planului Său de gestionare. Acest lucru nu trebuie trecut cu vederea! Voia lui Dumnezeu este în fiecare lucru pe care Îl face; Dumnezeu nu Se teme de remarci greșit plasate, nici nu Se teme de noțiunile sau gândurile omului despre El. El doar Își face lucrarea și Își continuă gestionarea conform planului Său de mântuire, fără a fi constrâns de nicio persoană, chestiune sau lucru.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 62)

O trecere în revistă a gândurilor, ideilor și acțiunilor lui Dumnezeu de când a creat lumea

Astăzi, mai întâi vom recapitula gândurile, ideile și fiecare mișcare în parte a lui Dumnezeu de când a creat omenirea. Ne vom uita la lucrarea pe care a desfășurat-o de la crearea lumii și până la începutul oficial al Epocii Harului. Putem atunci să descoperim care dintre gândurile și ideile lui Dumnezeu sunt necunoscute omului și, de acolo, putem să clarificăm ordinea planului lui Dumnezeu de gestionare (planului mântuirii) și putem să înțelegem detaliat contextul în care Dumnezeu a creat lucrarea Sa de gestionare, sursa și procesul acesteia de dezvoltare și, de asemenea, să înțelegem în întregime rezultatele pe care le așteaptă El de la lucrarea Sa de gestionare – adică, partea esențială și scopul lucrării Sale de gestionare. Pentru a înțelege aceste lucruri, trebuie să ne întoarcem într-o vreme îndepărtată, liniștită și tăcută când nu existau oameni…

Crearea primei persoane vii de către Dumnezeu Însuși

Când Dumnezeu S-a ridicat din patul Său, primul Lui gând a fost acesta: să creeze o persoană vie, o ființă umană, reală, cineva cu care să trăiască și care să fie tovarășul Său constant; această persoană putea să-L asculte și El putea să Se încreadă în ea și să vorbească cu aceasta. Apoi, pentru prima oară, Dumnezeu a adunat un pumn de țărână și a folosit-o pentru a crea prima persoană vie conform imaginii pe care Și-a imaginat-o în mintea Sa, apoi El i-a dat acestei făpturi vii un nume – Adam. Odată ce Dumnezeu a avut această persoană care trăia și respira, cum S-a simțit? Pentru prima dată, El a simțit bucuria de a avea o persoană iubită, un tovarăș. A simțit, de asemenea, pentru prima oară, responsabilitatea de a fi un tată și grija care vine odată cu aceasta. Această persoană care trăia și

respira I-a adus fericire și bucurie lui Dumnezeu; El S-a simțit alinat pentru prima oară. Acesta a fost primul lucru pe care Dumnezeu l-a făcut vreodată care nu a fost îndeplinit cu gândurile sau chiar cu cuvintele Sale, ci a fost făcut cu propriile Sale mâini. Când acest fel de ființă – o persoană care trăia și respira – a stat în fața lui Dumnezeu, făcută din carne și oase, cu corp și formă și capabilă să vorbească cu Dumnezeu, El a trăit un fel de bucurie pe care nu o mai simțise înainte. Dumnezeu a simțit cu adevărat responsabilitatea Sa, iar această ființă umană nu numai că Îi atingea corzile sufletului, ci Îi încălzea și Îi emoționa inima cu fiecare mică mișcare pe care o făcea. Când această ființă vie a stat înaintea lui Dumnezeu, a fost prima oară când S-a gândit să câștige mai mulți oameni de acest fel. Asta a fost seria de evenimente care a început cu acest prim gând pe care Dumnezeu l-a avut. Pentru Dumnezeu, toate aceste evenimente aveau loc pentru prima oară, dar în cadrul acestor prime evenimente, indiferent ce simțea El în acel moment – bucurie, responsabilitate, grijă – nu exista nimeni cu care să le împartă. Începând cu acel moment, Dumnezeu a simțit cu adevărat o singurătate și o tristețe pe care nu le experimentase vreodată înainte. El a simțit că omul nu putea să accepte sau să înțeleagă iubirea și grija Lui sau intențiile Sale pentru om, așadar, tot a simțit durere și suferință în inima Sa. Deși făcuse aceste lucruri pentru om, omul nu era conștient de acestea și nu le înțelegea. Pe lângă fericirea, bucuria și alinarea pe care omul I le aducea, curând, împreună cu acestea, au apărut și primele Lui sentimente de suferință și singurătate. Acestea erau gândurile și sentimentele lui Dumnezeu din acel moment. În timp ce Dumnezeu făcea toate aceste lucruri, în inima Lui, trecea de la bucurie la suferință și de la suferință la durere, iar aceste sentimente erau amestecate cu neliniște. Tot ceea ce voia să facă era să Se grăbească să permită acestei persoane, acestei omeniri, să cunoască ceea ce exista în inima Sa și să înțeleagă cât mai curând intențiile

Sale. Atunci, oamenii ar putea să devină discipolii Lui, să împărtășească gândurile Lui și să se alinieze cu voia Sa. Ei nu mai aveau doar să Îl mai asculte pe Dumnezeu vorbind și să rămână fără cuvinte; ei aveau să cunoască modul în care să I se alăture lui Dumnezeu în lucrarea Sa; mai presus de toate, ei aveau să nu mai fie oameni indiferenți la cerințele Lui. Aceste prime lucruri pe care Dumnezeu le-a făcut sunt foarte importante și au o mare valoare pentru planul Lui de gestionare (planul mântuirii) și pentru ființele umane de astăzi.

După crearea tuturor lucrurilor și a omenirii, Dumnezeu nu S-a odihnit. El n-a avut liniște și era dornic să-Și îndeplinească gestionarea și să câștige poporul pe care îl iubea atât de mult din rândul omenirii.

O serie de lucrări fără precedent săvârșite de Dumnezeu în preajma Epocii Legii

În continuare, nu mult după ce Dumnezeu a creat ființele umane, vedem din Biblie că a existat un mare potop în întreaga lume. Noe este menționat în consemnarea potopului și se poate spune că Noe a fost prima persoană care a primit chemarea lui Dumnezeu să lucreze cu El pentru a finaliza o sarcină a lui Dumnezeu. Desigur, aceasta a fost și prima dată când Dumnezeu a apelat la o persoană de pe pământ să facă ceva conform poruncii Sale. Odată ce Noe a terminat de construit arca, Dumnezeu a inundat pământul pentru prima dată. Când Dumnezeu a distrus pământul prin potop, a fost prima dată când S-a simțit copleșit de dezgust față de ființele umane de când le crease; asta L-a forțat pe Dumnezeu să ia decizia dureroasă de a distruge rasa umană printr-un potop. După ce potopul a distrus pământul, Dumnezeu a făcut primul Său legământ cu oamenii, un legământ care să arate că nu va mai distruge niciodată lumea prin potop. Simbolul acestui legământ a fost curcubeul. Acesta a fost primul legământ

al lui Dumnezeu cu omenirea, prin urmare curcubeul a fost primul semn al unui legământ oferit de Dumnezeu; curcubeul este un lucru real, fizic, care există. Însăși existența curcubeului Îl face pe Dumnezeu să simtă deseori tristețe pentru rasa umană anterioară pe care a pierdut-o și are rolul de a-I reaminti constant ceea ce i s-a întâmplat… Dumnezeu nu Și-a încetinit ritmul – El nu avea liniște și abia aștepta să facă următorul pas din gestionarea Sa. În consecință, Dumnezeu l-a ales pe Avraam ca prima Sa opțiune pentru lucrarea Sa din întreg Israelul. Asta a fost și prima oară când Dumnezeu a ales un asemenea candidat. Dumnezeu a hotărât să înceapă să-Și îndeplinească lucrarea de a mântui omenirea prin această persoană și să Își continue lucrarea prin urmașii acestei persoane. Putem vedea în Biblie că asta a făcut Dumnezeu cu Avram. Apoi, Dumnezeu a făcut din Israel primul tărâm ales și Și-a început lucrarea în Epoca Legii prin poporul Său ales, israeliții. Încă o dată, pentru prima oară, Dumnezeu le-a oferit israeliților reguli și legi clare pe care omenirea ar trebui să le urmeze și le-a explicat în detaliu. Asta a fost prima dată când Dumnezeu le-a oferit ființelor umane astfel de reguli standardizate, specifice, pentru modul în care să facă sacrificii, cum ar trebui să trăiască, ce ar trebui să facă și să nu facă, ce sărbători și zile ar trebui să respecte și principiile de urmărit în tot ceea ce făceau. Asta era prima dată când Dumnezeu oferea omenirii astfel de regulamente și principii standardizate, detaliate, despre cum să-și trăiască viețile.

De fiecare dată când spun „prima oară”, se referă la un tip de lucrare pe care Dumnezeu nu o mai săvârșise vreodată. Se referă la o lucrare care nu a existat înainte și, chiar dacă Dumnezeu crease omenirea și tot felul de făpturi și ființe vii, acesta este un tip de lucrare pe care El nu îl săvârșise vreodată până atunci. Toată această lucrare a inclus gestionarea omenirii de către Dumnezeu; totul avea de-a face cu oamenii și cu mântuirea și

gestionarea lor de către Dumnezeu. După Avraam, Dumnezeu a făcut din nou ceva pentru prima oară – El l-a ales pe Iov să fie cel care trăia sub lege și care putea rezista la ispitele Satanei în timp ce continua să se teamă de Dumnezeu, să se ferească de rău și să fie martor pentru Dumnezeu. Asta a fost și prima dată când Dumnezeu i-a permis Satanei să ispitească o persoană și prima dată când El a făcut un rămășag cu Satana. În final, pentru prima dată, El a câștigat pe cineva care era capabil să mărturisească ferm și să fie martor pentru El în timp ce se confrunta cu Satana și cineva care putea să-L rușineze cu totul pe Satana. De când Dumnezeu a creat omenirea, aceasta a fost prima persoană pe care a câștigat-o, care a putut să fie martor pentru El. Odată ce l-a câștigat pe acest om, Dumnezeu a fost chiar mai dornic să-Și continue gestionarea și să săvârșească următorul stadiu al lucrării Sale, pregătindu-Și locul și oamenii pe care avea să-i aleagă pentru următorul pas al lucrării Sale.

După ce am avut părtășie în privința tuturor acestor lucruri, înțelegeți cu adevărat voia lui Dumnezeu? Dumnezeu consideră această situație a gestionării omenirii, a mântuirii oamenilor, ca fiind mai importantă decât orice altceva. El face aceste lucruri nu numai cu mintea Sa, nu doar prin cuvintele Sale și, în mod cert, nu o face cu o atitudine nepăsătoare – El face toate aceste lucruri cu un plan, cu un scop, cu standarde și cu voia Sa. Este clar că această lucrare de a mântui omenirea are o mare importanță atât pentru Dumnezeu, cât și pentru om. Indiferent cât de dificilă este lucrarea, indiferent cât de mari sunt obstacolele, indiferent cât de slabi sunt oamenii sau cât de profundă este răzvrătirea omenirii, nimic din toate acestea nu este dificil pentru Dumnezeu. Dumnezeu Se menține ocupat, depunând eforturi susținute și gestionând lucrarea pe care El Însuși dorește să o îndeplinească. De asemenea, El aranjează totul și Își exercită suveranitatea asupra tuturor acelor oameni asupra cărora va lucra și asupra întregii lucrări pe care

dorește să o finalizeze – niciunul dintre aceste lucruri nu a mai fost făcut vreodată. Aceasta este prima dată când Dumnezeu a folosit aceste metode și a plătit un preț atât de mare pentru acest proiect important de gestionare și mântuire a omenirii. În timp ce Dumnezeu îndeplinește această lucrare, puțin câte puțin, El exprimă și dezvăluie oamenilor, fără rezerve, efortul Său minuțios, ceea ce El are și ce este, înțelepciunea și atotputernicia și fiecare aspect al firii Sale. El dezvăluie și exprimă aceste lucruri așa cum nu a mai făcut-o vreodată înainte. Deci, în întreg universul, pe lângă oamenii pe care Dumnezeu dorește să-i gestioneze și să-i mântuiască, nu au existat niciodată făpturi care să fie atât de apropiate de Dumnezeu, care să fi avut o astfel de relație apropiată cu El. În inima Sa, omenirea pe care El dorește să o gestioneze și să o mântuiască este cea mai importantă; El apreciază această omenire mai presus de orice altceva. Chiar dacă El a plătit un preț mare pentru oameni și chiar dacă este rănit și sfidat în mod continuu de ei, El nu renunță niciodată la ei și continuă neobosit în lucrarea Sa, fără plângeri sau regrete. Asta pentru că El știe că, mai devreme sau mai târziu, oamenii se vor trezi la chemarea Sa și vor fi mișcați de cuvintele Sale, vor recunoaște că El este Domnul creației și se vor întoarce de partea Lui…

După ce ați auzit toate acestea astăzi, este posibil să simțiți că tot ceea ce face Dumnezeu este foarte normal. Se pare că oamenii au simțit întotdeauna ceva din intențiile lui Dumnezeu pentru ei din cuvintele Sale și din lucrarea Sa, dar există întotdeauna o anumită distanță între sentimentele lor sau cunoașterea lor și ceea ce gândește Dumnezeu. De aceea, cred că este necesară comunicarea cu toți oamenii în privința motivului pentru care Dumnezeu a creat omenirea și a contextului de la baza dorinței Sale de a câștiga omenirea la care a sperat. Este esențial să împărtășim asta cu toți oamenii, pentru ca tuturor să le fie clar acest lucru și să-l înțeleagă în inima lor. Deoarece fiecare gând și idee a lui Dumnezeu și fiecare fază și perioadă

a lucrării Sale se unește și este strâns legată de întreaga Lui lucrare de gestionare, prin urmare, a înțelege gândurile, ideile și voia lui Dumnezeu în fiecare pas al lucrării Sale este același lucru cu a înțelege în ce fel a apărut lucrarea planului Său de gestionare. Pe această bază, înțelegerea ta în privința lui Dumnezeu devine mai profundă. Deși tot ceea ce a făcut Dumnezeu când a creat prima dată lumea, lucru menționat de Mine mai devreme, pare pentru moment să reprezinte doar „o informație”, irelevantă în căutarea adevărului, pe parcursul experienței tale, va exista oricum o zi când vei crede că nu reprezintă ceva așa de simplu precum câteva informații, nici că este vreun soi de taină. Pe măsură ce viața ta se desfășoară, odată ce Dumnezeu are un loc în inima ta sau odată ce Îi înțelegi mai profund și mai amănunțit voia, vei înțelege cu adevărat importanța și necesitatea lucrurilor despre care vorbesc astăzi. Indiferent în ce măsură acceptați acest lucru acum, încă este necesar ca voi să înțelegeți și să cunoașteți aceste lucruri. Când Dumnezeu face ceva, când Își îndeplinește lucrarea, indiferent dacă e prin ideile Sale sau cu propriile mâini, indiferent dacă este prima sau ultima dată când a făcut-o, în final, Dumnezeu are un plan, iar scopurile și gândurile Sale sunt în tot ceea ce face. Aceste scopuri și gânduri reprezintă firea lui Dumnezeu și exprimă ceea ce El are și ce este. Aceste două lucruri – firea lui Dumnezeu și ceea ce El are și ce este – trebuie înțelese de fiecare persoană în parte. Odată ce o persoană înțelege firea Sa și ceea ce El are și ce este, aceasta poate înțelege treptat motivul pentru care Dumnezeu face lucrurile pe care le face și pentru care spune ceea ce spune. Astfel, acea persoană poate atunci să aibă mai multă credință să Îl urmeze pe Dumnezeu, să urmărească adevărul și o schimbare a firii sale. Adică, înțelegerea lui Dumnezeu de către om și credința omului în Dumnezeu sunt inseparabile.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 63)

Chiar dacă lucrul despre care oamenii aud sau pe care îl înțeleg este firea lui Dumnezeu, ceea ce El are și este, ceea ce ei câștigă este viața care vine de la Dumnezeu. Odată ce această viață a fost înfăptuită în tine, frica ta de Dumnezeu va deveni tot mai mare. Acesta e un câștig care vine foarte natural. Dacă nu vrei să înțelegi sau să cunoști firea sau esența lui Dumnezeu, dacă nici măcar nu vrei să cugeți la aceste lucruri sau să te concentrezi asupra lor, îți pot spune cu siguranță că modul în care urmărești momentan credința în Dumnezeu nu îți poate permite niciodată să Îi împlinești voia sau să obții aprecierea Lui. Mai mult decât atât, nu poți niciodată să atingi cu adevărat mântuirea – acestea sunt consecințele finale. Când oamenii nu-L înțeleg pe Dumnezeu și nu Îi cunosc firea, inimile lor nu se pot deschide niciodată cu adevărat față de El. Odată ce L-au înțeles pe Dumnezeu, ei vor începe să aprecieze și să savureze ceea ce e în inima Lui cu interes și credință. Când vei aprecia și vei savura ceea ce se află în inima lui Dumnezeu, inima ta se va deschide treptat, puțin câte puțin, față de El. Când inima ta se va deschide față de El, vei simți cât de rușinoase și demne de dispreț sunt dialogurile tale cu Dumnezeu, cerințele tale față de El și propriile tale dorințe extravagante. Când inima ta se va deschide cu adevărat față de Dumnezeu, vei vedea că inima Sa este o lume infinită și vei intra într-un tărâm pe care nu l-ai mai experimentat înainte. În acest tărâm nu există înșelare, nu există amăgeală, nu există întuneric și nu există rău. Există doar sinceritate și credință; doar lumină și echitate; doar dreptate și bunătate. Acest tărâm este plin de iubire și grijă, plin de compasiune și toleranță și prin acest lucru simți fericirea și bucuria de a fi viu. Aceste lucruri sunt ceea ce Dumnezeu îți va dezvălui când îți vei deschide inima față de El. Această lume infinită este plină de înțelepciunea și omnipotența lui Dumnezeu; este, de asemenea, plină de iubirea și autoritatea Lui. Aici,

poți vedea fiecare aspect a ceea ce Dumnezeu are și este, ce Îi aduce bucurie, de ce se îngrijorează și de ce devine trist, de ce devine furios… Asta poate să vadă fiecare persoană care își deschide inima și Îi permite lui Dumnezeu să intre. Dumnezeu poate veni în inima ta doar dacă o deschizi față de El. Poți vedea ceea ce Dumnezeu are și este și poți vedea planurile Lui pentru tine doar dacă a venit în inima ta. În acel moment, vei descoperi că totul la Dumnezeu este foarte valoros, că ceea ce El are și este reprezintă un lucru demn de prețuire. În comparație cu acel lucru, abia merită menționați oamenii care te înconjoară, obiectele și evenimentele din viața ta și chiar persoanele tale dragi, partenerul tău și lucrurile pe care le iubești. Acestea sunt așa de mici, de modeste; vei simți că niciun obiect material nu va mai putea vreodată să te atragă din nou și că nu te mai poate face să plătești niciun preț pentru el vreodată. În smerenia lui Dumnezeu, vei vedea măreția și supremația Sa. În plus, într-o faptă de-a lui Dumnezeu pe care înainte o considerai destul de mică, vei vedea înțelepciunea Lui infinită și toleranța Sa și vei vedea răbdarea, îngăduința și înțelegerea Lui pentru tine. În tine, asta va da naștere unei adorații față de El. În acea zi, vei simți că omenirea trăiește într-o lume foarte murdară, că oamenii care îți sunt alături și lucrurile care se petrec în viața ta și chiar cei pe care îi iubești, iubirea lor pentru tine și așa-zisa lor protecție sau grijă pentru tine nici măcar nu merită menționate – că doar Dumnezeu este iubitul tău și că doar pe El Îl prețuiești cel mai mult. Când va veni acea zi, cred că vor exista unii care vor spune: iubirea lui Dumnezeu este foarte mare și esența Sa este foarte sfântă – în Dumnezeu, nu există înșelăciune, rău, invidie sau discordie, ci doar dreptate și autenticitate și tot ceea ce Dumnezeu are și este ar trebui să fie aspirația oamenilor. Oamenii ar trebui să se străduiască și să aspire la acest lucru. Pe ce bază este construită abilitatea omenirii de a realiza acest lucru? Este construită pe baza înțelegerii lor a firii lui Dumnezeu și a înțelegerii esenței

Lui. Așadar, înțelegerea firii lui Dumnezeu și a ceea ce El are și este, reprezintă o lecție pe tot parcursul vieții pentru fiecare persoană; este un scop de-o viață urmărit de fiecare persoană care se străduiește să-și schimbe firea și să-L cunoască pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 64)

Prima întrupare a lui Dumnezeu cu scopul de a lucra

Dacă vrem să înțelegem mai mult din ce are Dumnezeu și ce este, nu ne putem opri la Vechiul Testament sau la Epoca Legii – trebuie să continuăm pe urmele pașilor pe care Dumnezeu i-a făcut în lucrarea Sa. Așadar, dat fiind că Dumnezeu a încheiat Epoca Legii și a început Epoca Harului, lăsați proprii noștri pași să-L urmeze în Epoca Harului – o epocă plină de har și de răscumpărare. În această epocă, Dumnezeu a făcut din nou ceva foarte important, care nu mai fusese făcut vreodată. Lucrarea din această nouă epocă a fost un nou punct de plecare, atât pentru Dumnezeu, cât și pentru omenire – un punct de plecare care a constat într-o nouă lucrare făcută de Dumnezeu, care nu mai fusese făcută vreodată. Această nouă lucrare era fără precedent, ceva dincolo de puterea imaginației oamenilor și a tuturor creaturilor. Este ceva care acum le este bine cunoscut tuturor oamenilor – pentru prima dată, Dumnezeu a devenit o ființă umană și, pentru prima dată, a început o nouă lucrare cu înfățișarea exterioară a unui om, cu identitatea de om. Această nouă lucrare semnifica faptul că Dumnezeu Își finalizase lucrarea din Epoca Legii și că nu avea să mai spună sau să facă nimic în cadrul legii. Nici nu avea să mai spună sau să facă nimic sub forma legii sau conform principiilor sau regulilor legii. Adică, toată lucrarea Sa bazată pe lege a fost oprită pentru totdeauna și nu avea să mai fie continuată, deoarece Dumnezeu a vrut să înceapă o nouă

lucrare și să facă lucruri noi. Încă o dată, planul Său avea un nou punct de plecare și, astfel, Dumnezeu a trebuit să conducă omenirea în următoarea epocă.

Dacă acestea erau vești bune sau vești de rău augur pentru oameni depindea de esența fiecărei persoane în parte. Se poate spune că, pentru unii oameni, acestea nu erau vești bune, ci de rău augur, deoarece când Dumnezeu Și-a început noua lucrare, acei oameni care doar urmau legile și regulile, care doar urmau doctrinele, dar nu se temeau de Dumnezeu, au avut tendința să folosească vechea lucrare a lui Dumnezeu pentru a-I condamna noua lucrare. Pentru acești oameni, acestea erau vești de rău augur. Dar pentru fiecare persoană care era nevinovată și deschisă, care era sinceră față de Dumnezeu și dornică să primească răscumpărarea Sa, prima întrupare a lui Dumnezeu reprezenta o veste foarte bună. Căci încă de când oamenii au fost aduși la viață, asta era prima oară când Dumnezeu a apărut și a trăit în mijlocul omenirii sub o formă care nu era Duhul; de această dată, El S-a născut dintr-un om și a trăit printre oameni ca Fiul Omului și a lucrat în mijlocul lor. Această „premieră” a dărâmat noțiunile oamenilor; a fost dincolo de orice imaginație. În plus, toți discipolii lui Dumnezeu au dobândit un beneficiu palpabil. Dumnezeu nu numai că a încheiat vechea epocă, dar a încheiat și vechile Sale metode și stilul Său de lucru. El nu a mai cerut mesagerilor Lui să-I transmită voia, nu S-a mai ascuns în nori și nu a mai apărut sau vorbit oamenilor în mod poruncitor prin tunet. Printr-o metodă de neimaginat pentru oameni, care era dificil de înțeles sau de acceptat pentru ei – devenind trup – El a devenit Fiul Omului pentru a începe lucrarea acelei epoci, un lucru nemaivăzut până atunci. Această faptă a lui Dumnezeu i-a găsit pe oameni total nepregătiți; i-a făcut să se simtă stânjeniți, deoarece Dumnezeu începuse iar o nouă lucrare pe care nu o mai făcuse niciodată.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 65)

Smulgerea spicelor de grâu de către Isus pentru a le mânca de Sabat

Matei 12:1 În vremea aceea, într-o zi de Sabat, Isus trecea printre lanurile de grâu. Ucenicii Lui erau flămânzi, așa că au început să smulgă spice de grâu și să mănânce.

Fiul Omului este Domnul Sabatului

Matei 12:6-8 Dar Eu vă spun că aici este Cineva mai mare decât Templul! Dacă ați fi știut ce înseamnă: „Milă doresc, nu jertfă!”, n-ați fi condamnat niște nevinovați! Căci Fiul Omului este Domn și al Sabatului!

Să aruncăm mai întâi o privire la acest pasaj: „În vremea aceea, într-o zi de Sabat, Isus trecea printre lanurile de grâu. Ucenicii Lui erau flămânzi, așa că au început să smulgă spice de grâu și să mănânce”.

De ce am selectat acest pasaj? Ce legătură are cu firea lui Dumnezeu? În acest text, primul lucru pe care îl știm este că era ziua Sabatului, dar Domnul Isus a ieșit și Și-a condus discipolii prin câmpurile de porumb. Ceea ce este și mai „trădător” e că ei chiar „au început să smulgă spice de grâu și să mănânce”. În Epoca Legii, legea lui Iahve Dumnezeu prevedea că oamenii nu puteau să iasă ca de obicei sau să ia parte la activități în ziua Sabatului – existau multe lucruri care nu puteau fi făcute în ziua Sabatului. Această acțiune din partea Domnului Isus era derutantă pentru cei care trăiseră în cadrul legii o perioadă lungă de timp și chiar a provocat critici. Cât despre confuzia lor și modul în care vorbeau despre ce a făcut Isus, nu ne vom ocupa de acelea acum și vom discuta mai întâi motivul pentru care

Domnul Isus a ales să facă acest lucru în ziua Sabatului, dintre toate zilele, și ce dorea El să comunice prin această acțiune oamenilor care trăiau sub lege. Aceasta este legătura dintre acest pasaj și firea lui Dumnezeu despre care vreau să vorbesc.

Când a venit Domnul Isus, Și-a folosit acțiunile practice pentru a le spune oamenilor că Dumnezeu a părăsit Epoca Legii și a început noua lucrare și că pentru această nouă lucrare nu era necesară respectarea Sabatului. Ieșirea lui Dumnezeu din limitele zilei de Sabat era doar o avanpremieră a noii Sale lucrări; lucrarea cea reală și măreață tot avea să vină. Când Domnul Isus Și-a început lucrarea, El deja lăsase în urmă „lanțurile” Epocii Legii și depășise regulile și principiile acelei epoci. În El, nu mai exista nicio urmă care să aibă legătură cu legea; El o abandonase cu totul și nu o mai respecta și nu mai cerea omenirii să o respecte. Așadar, vezi aici că Domnul Isus a mers prin câmpurile de porumb în ziua Sabatului și că Domnul nu S-a odihnit; El era afară, lucrând, și nu Se odihnea. Această acțiune a Lui a fost un șoc pentru noțiunile oamenilor și le-a comunicat că El nu mai trăia sub lege, că părăsise granițele Sabatului și apăruse înaintea omenirii și în mijlocul lor cu o nouă imagine, cu un nou mod de a lucra. Această acțiune a Lui le-a spus oamenilor că adusese cu El o nouă lucrare, lucrare care a început cu ieșirea de sub lege și îndepărtarea de Sabat. Când Dumnezeu Își îndeplinea noua lucrare, El nu Se mai agăța de trecut și nu Se mai preocupa de regulile Epocii Legii. Nici nu era afectat de lucrarea Sa din epoca precedentă, ci în schimb, lucra în ziua Sabatului la fel ca în oricare zi, iar când ucenicii Lui erau înfometați în ziua de Sabat, ei puteau să culeagă porumb și să mănânce. Acestea toate erau foarte normale în ochii lui Dumnezeu. Pentru Dumnezeu este permis să aibă un nou început pentru mare parte din noua lucrare pe care vrea să o facă și noile cuvinte pe care vrea să le spună. Când începe ceva nou, El nici nu

menționează lucrarea Sa anterioară, nici nu continuă să o săvârșească. Întrucât Dumnezeu are principiile proprii în lucrarea Lui, când vrea să înceapă o nouă lucrare, atunci vrea să aducă omenirea într-o nouă etapă a lucrării Sale, iar lucrarea Sa va trece la o fază superioară. Dacă oamenii continuă să se comporte conform vechilor zicale sau reguli sau continuă să le respecte cu strictețe, El nu-Și va aminti acest lucru și nu va fi de acord cu el. Asta pentru că El deja a adus o nouă lucrare și a intrat într-o nouă fază a lucrării Sale. Când inițiază o nouă lucrare, El apare în fața omenirii cu o imagine complet nouă, dintr-un unghi complet nou și într-un mod cu totul nou, astfel încât oamenii să poată vedea diferite aspecte ale firii Sale și ceea ce El are și ce este. Acesta este unul dintre scopurile Sale în noua lucrare. Dumnezeu nu Se agață de ceea ce este vechi și nu o ia pe calea bătătorită; când lucrează și vorbește, El nu este atât de prohibitiv pe cât își imaginează oamenii. În Dumnezeu, totul este liber și eliberat și nu există prohibiție, nici limite – ceea ce El aduce omenirii este libertate și eliberare. El este un Dumnezeu viu, un Dumnezeu care există cu adevărat, în mod autentic. El nu este o păpușă sau o figură din lut și este total diferit de idolii pe care oamenii îi păstrează cu sfințenie și îi venerează. El este viu și plin de viață, iar cuvintele și lucrarea Sa aduc viață și lumină, libertate și eliberare omenirii, deoarece El deține adevărul, viața și calea – nu este constrâns de nimic în niciuna dintre lucrările Sale. Indiferent ce spun oamenii și indiferent cum Îi văd sau Îi evaluează ei noua lucrare, El Își va îndeplini lucrarea fără nicio ezitare. El nu va fi îngrijorat de noțiunile nimănui sau de degetele îndreptate către lucrarea și cuvintele Sale și nici chiar de opunerea și împotrivirea puternică față de noua Sa lucrare. Nimeni din toată creația nu poate folosi rațiunea umană sau imaginația, cunoașterea sau moralitatea umană pentru a măsura sau a defini ce face Dumnezeu, pentru a discredita, a deranja ori a sabota lucrarea Sa. Nu există prohibiție în ceea ce El face și

în lucrarea Sa; aceasta nu va fi constrânsă de niciun om, eveniment sau lucru, nici nu va fi întreruptă de forțe ostile. În ceea ce privește noua Sa lucrare, El este un Rege mereu victorios și orice forțe ostile și toate ereziile și aberațiile omenirii sunt strivite sub scaunul Său. Indiferent de etapa nouă a lucrării pe care o desfășoară, aceasta va fi cu siguranță dezvoltată și extinsă în mijlocul omenirii și va fi cu siguranță îndeplinită fără obstacole în întregul univers până ce marea Sa lucrare va fi fost îndeplinită. Asta este înțelepciunea și atotputernicia lui Dumnezeu, autoritatea și puterea Lui. Prin urmare, Domnul Isus a putut să iasă și să lucreze în mod fățiș în ziua Sabatului deoarece în inima Sa nu existau reguli, cunoștințe sau doctrină care să vină de la oameni. Ceea ce El avea era noua lucrare a lui Dumnezeu și calea lui Dumnezeu. Lucrarea Sa era modalitatea de a elibera omenirea, de a-i descătușa pe oameni, de a le permite să existe în lumină, să trăiască. Între timp, cei care venerează idoli sau zei falși trăiesc în fiecare zi legați de Satana, îngrădiți de tot felul de reguli și tabuuri – astăzi este interzis un lucru, mâine altul – nu există libertate în viețile lor. Ei sunt precum prizonierii în cătușe, trăindu-și viața fără niciun fel de bucurie. Ce reprezintă „prohibiția”? Reprezintă constrângerile, legăturile și răul. De îndată ce o persoană venerează un idol, aceasta venerează un zeu fals, un duh rău. Prohibiția vine la pachet când sunt lansate asemenea activități. Nu poți mânca asta sau cealaltă, astăzi nu poți să ieși, mâine nu poți găti, următoarea zi nu poți să te muți într-o casă nouă, anumite zile trebuie alese pentru căsătorii și înmormântări și chiar pentru nașterea unui copil. Cum se numește acest lucru? Acest lucru se numește prohibiție; este sclavia omenirii și cătușele Satanei și a duhurilor rele care controlează oamenii și care controlează inimile și trupurile oamenilor. Există aceste prohibiții în cazul lui Dumnezeu? Când este vorba de sfințenia lui Dumnezeu, trebuie să te gândești mai întâi la asta: cu Dumnezeu nu există prohibiții. Dumnezeu

are principii în cuvintele și în lucrarea Lui, dar nu există prohibiții, deoarece Dumnezeu Însuși este adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 66)

„Dar Eu vă spun că aici este Cineva mai mare decât Templul! Dacă ați fi știut ce înseamnă: «Milă doresc, nu jertfă!», n-ați fi condamnat niște nevinovați! Căci Fiul Omului este Domn și al Sabatului!” (Matei 12:6-8). La ce se referă cuvântul „templu” aici? Simplu spus, se referă la o clădire magnifică, înaltă, iar în Epoca Legii, templul era un loc unde preoții să Îl venereze pe Dumnezeu. Când Domnul Isus a spus „aici este Cineva mai mare decât Templul,” la cine Se referea? Clar, acel „Cineva” este Domnul Isus întrupat, pentru că doar El era mai mare decât templul. Ce le spuneau acele cuvinte oamenilor? Le spuneau să iasă din templu – Dumnezeu părăsise deja templul și nu mai lucra în el, deci oamenii ar trebui să urmeze pașii lui Dumnezeu în afara templului și să calce pe urmele Lui în noua Sa lucrare. Când Domnul Isus a spus asta, în spatele cuvintelor Sale era o premisă și, anume că, în temeiul legii, oamenii ajunseseră să vadă templul ca pe ceva mai mare decât Însuși Dumnezeu. Adică, oamenii venerau templul în loc să-L venereze pe Dumnezeu, așadar Domnul Isus i-a avertizat să nu venereze idoli, ci în schimb să-L venereze pe Dumnezeu, căci El este suprem. Prin urmare, El a spus: „Milă doresc, nu jertfă!” Este evident că în ochii Domnului Isus, majoritatea oamenilor care trăiau respectând legea nu Îl mai venerau pe Iahve, ci doar făceau sacrificii într-o doară, iar Domnul Isus a hotărât că acest lucru constituia venerarea idolilor. Acești adoratori de idoli vedeau templul ca pe ceva mai mare și mai înalt decât Dumnezeu. În inimile lor exista doar templul, nu Dumnezeu, iar dacă ei și-ar fi pierdut templul, și-ar fi pierdut sălașul. Fără templu, nu aveau

unde să se închine și nu își puteau îndeplini sacrificiile. Așa-zisul lor „sălaș” era locul în care se foloseau de scuza falsă a venerării lui Iahve Dumnezeu, pentru a rămâne în templu și a-și îndeplini propriile treburi. Așa-zisul lor „sacrificiu” nu însemna decât că-și desfășurau propriile afaceri rușinoase sub pretextul desfășurării serviciului lor în templu. Acesta era motivul pentru care oamenii din acea vreme considerau templul mai măreț decât Dumnezeu. Domnul Isus a rostit aceste cuvinte ca avertisment pentru oameni, deoarece ei foloseau templul drept fațadă și sacrificiile ca acoperire pentru înșelarea oamenilor și a lui Dumnezeu. Dacă aplicați aceste cuvinte în prezent, acestea sunt la fel de pertinente și de valide. Deși oamenii de astăzi au experimentat o lucrare a lui Dumnezeu diferită față de cea experimentată de oamenii din Epoca Legii, natura și esența lor sunt aceleași. În contextul lucrării de astăzi, oamenii vor face tot același fel de lucruri precum cele reprezentate de cuvintele „templul este mai măreț decât Dumnezeu”. De exemplu, oamenii consideră că împlinirea datoriei lor este slujba lor; ei consideră că a fi martor pentru Dumnezeu și a se lupta cu marele balaur roșu sunt mișcări politice în apărarea drepturilor omului, pentru democrație și libertate; ei își transformă datoria pentru a-și folosi abilitățile și a le transforma în cariere, dar tratează teama de Dumnezeu și ferirea de rău ca nimic mai mult decât o doctrină religioasă de respectat; și așa mai departe. Nu sunt aceste comportamente în esență la fel ca „templul este mai măreț decât Dumnezeu”? Diferența este că, acum două mii de ani, oamenii își desfășurau treburile personale în templul fizic, dar astăzi, oamenii își desfășoară treburile personale în temple intangibile. Acei oameni care prețuiesc regulile consideră regulile mai mărețe decât Dumnezeu, acei oameni care iubesc statutul consideră statutul mai măreț decât Dumnezeu, aceia care își iubesc cariera consideră carierele mai presus de Dumnezeu și așa mai departe – toate exprimările lor Mă determină să

spun: „Oamenii Îl laudă pe Dumnezeu ca fiind cel mai măreț prin cuvintele lor, dar în ochii lor toate sunt mai mărețe decât Dumnezeu”. Asta pentru că de îndată ce oamenii găsesc o oportunitate de a-și afișa propriile talente pe calea lor de a-L urma pe Dumnezeu sau de a-și desfășura propriile afaceri sau propria carieră, ei se distanțează de Dumnezeu și se dedică slujbei lor adorate. Cât despre ce le-a încredințat Dumnezeu și despre voia Lui, acele lucruri au fost abandonate de mult timp. Care este diferența dintre starea acestor oameni și cei care și-au desfășurat propriile activități în templu acum două mii de ani?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 67)

Propoziția „Fiul Omului este Domn și al Sabatului” le spune oamenilor că tot ce are legătură cu Dumnezeu nu este de natură materială și, deși Dumnezeu îți poate satisface toate nevoile materiale, odată ce toate nevoile tale materiale au fost satisfăcute, poate satisfacția din aceste lucruri să substituie căutarea adevărului de către tine? Asta clar nu e posibil! Firea lui Dumnezeu și ceea ce El are și ce este, despre care am avut părtășie, reprezintă amândouă adevărul. Valoarea acesteia nu poate fi comparată cu niciun obiect material, oricât ar fi de valoros, nici nu poate fi cuantificată în bani, pentru că nu este un obiect material, și asigură nevoile inimii fiecărei persoane. Pentru fiecare persoană, valoarea acestor adevăruri intangibile ar trebui să fie mai presus de valoarea oricăror lucruri materiale pe care tu ai putea pune preț, nu-i așa? Această afirmație este ceva la care trebuie să cugetați. Ideea principală a ceea ce am spus este că ceea ce Dumnezeu are și ce este și tot ce are legătură cu Dumnezeu sunt cele mai importante lucruri pentru fiecare persoană în parte și nu pot fi înlocuite de niciun obiect material. Îți voi da un exemplu: când ți-e foame, ai nevoie de mâncare.

Această mâncare poate fi mai mult sau mai puțin bună ori mai mult sau mai puțin nesatisfăcătoare, dar atât timp cât te saturi, acel sentiment neplăcut de foame nu va mai fi acolo – va dispărea. Poți sta liniștit, iar corpul tău se va odihni. Foamea oamenilor poate fi rezolvată cu mâncare, dar când Îl urmezi pe Dumnezeu și simți că nu-L înțelegi, cum poți rezolva pustietatea din inima ta? Poate fi rezolvată cu mâncare? Sau când Îl urmezi pe Dumnezeu și nu Îi înțelegi voia, ce poți folosi pentru a compensa acea foame din inima ta? În timpul experienței tale de mântuire prin Dumnezeu, în timpul urmăririi unei schimbări în firea ta, dacă nu Îi înțelegi voia sau nu știi care este adevărul, dacă nu înțelegi firea lui Dumnezeu, atunci nu te vei simți foarte neliniștit? Nu vei simți o foame și o sete puternică în inima ta? Nu te vor împiedica aceste sentimente să simți pace în inima ta? Așadar, cum poți compensa acea foame din inima ta – există un mod de a o rezolva? Unii oameni se duc la cumpărături, unii își caută prieteni cărora să li se destăinuie, unii oameni se răsfață printr-un somn lung, alții citesc mai multe cuvinte ale lui Dumnezeu sau lucrează mai din greu și depun mai multe eforturi pentru a-și împlini îndatoririle. Pot aceste lucruri să îți rezolve dificultățile reale? Toți dintre voi înțelegeți pe deplin aceste feluri de practici. Când te simți neputincios, când simți o dorință puternică de a obține luminare de la Dumnezeu pentru a-ți permite să cunoști realitatea adevărului și voia Sa, de ce ai cel mai mult nevoie? Lucrul de care ai nevoie nu este un meniu complet și nu sunt niște cuvinte amabile, darămite confortul trecător și satisfacția trupului – lucrul de care ai nevoie este ca Dumnezeu să îți spună clar și direct ceea ce ar trebui să faci și modul în care ar trebui să o faci, să îți spună clar care este adevărul. După ce ai înțeles acest lucru, chiar dacă dobândești doar într-o mică măsură înțelegere, nu te vei simți mai mulțumit în inima ta decât dacă ai fi luat o masă bună? Când inima îți este mulțumită, nu dobândește inima ta și

întreaga ta ființă pace adevărată? Prin această analogie și analiză, înțelegeți acum de ce am vrut să împărtășesc cu voi această propoziție: „Fiul Omului este Domn și al Sabatului”? Înțelesul acesteia este că ceea ce vine de la Dumnezeu, ceea ce El are și ce este și totul despre El sunt mai presus de orice alt lucru, inclusiv lucrul sau persoana pe care odată considerai că o prețuiești cel mai mult. Adică, dacă o persoană nu poate dobândi cuvinte din gura lui Dumnezeu sau dacă nu înțelege voia Lui, aceasta nu poate dobândi pace. În experiențele voastre viitoare, veți înțelege motivul pentru care am vrut să vedeți acest pasaj astăzi – acesta este un lucru foarte important. Tot ceea ce face Dumnezeu este adevăr și viață. Adevărul reprezintă un lucru de care oamenii nu se pot lipsi în viețile lor și este ceva fără de care nu se pot descurca niciodată; poți spune și că este cel mai important lucru. Deși nu te poți uita la el sau nu îl poți atinge, importanța sa pentru tine nu poate fi ignorată; este singurul lucru care poate aduce pace în inima ta.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 68)

Este înțelegerea voastră cu privire la adevăr integrată cu propriile voastre stări? În viața reală, mai întâi, trebuie să te gândești care adevăruri au legătură cu oamenii, evenimentele și lucrurile pe care le-ai întâlnit; printre aceste adevăruri poți găsi voia lui Dumnezeu și poți lega ceea ce ai întâlnit de voia Lui. Dacă nu știi care aspecte ale adevărului se leagă de lucrurile pe care le-ai întâlnit, dar, în schimb, te duci direct să cauți voia lui Dumnezeu, aceasta este o abordare oarbă, care nu poate obține rezultate. Dacă vrei să cauți adevărul și să înțelegi voia lui Dumnezeu, mai întâi trebuie să te uiți la ce fel de lucruri ți s-au întâmplat, de ce aspecte ale adevărului se leagă și să cauți adevărul specific în cuvântul lui Dumnezeu

care are legătură cu ceea ce ai experimentat. Apoi, cauți calea care este corectă pentru tine de a practica din acel adevăr; astfel, poți dobândi o înțelegere indirectă a voii lui Dumnezeu. Căutarea și practicarea adevărului nu este aplicarea unei doctrine sau urmarea unei reguli în mod mecanic. Adevărul nu este o formulă, nici o lege. Nu este mort – este viața însăși, este un lucru viu și este regula pe care o făptură creată trebuie să o urmeze în viață și regula pe care omul trebuie să o aibă în viață. Acest lucru este ceva ce trebuie să înțelegi cât mai mult posibil, prin experiență. Indiferent la ce etapă ai ajuns în experiența ta, ești inseparabil de cuvântul lui Dumnezeu și de adevăr și ceea ce înțelegi din firea lui Dumnezeu și ceea ce cunoști din ceea ce Dumnezeu are și este, toate sunt exprimate în cuvintele lui Dumnezeu; acestea sunt strâns legate de adevăr. Ceea ce El are și este și firea lui Dumnezeu sunt, ele însele, adevărul; adevărul este o manifestare autentică a firii lui Dumnezeu și ceea ce El are și este. Transformă ceea ce El are și este într-un lucru concret și afirmă clar ce are El și este; îți spune mai direct ce Îi place lui Dumnezeu, ce nu Îi place, ce vrea ca tu să faci și ce nu îți permite să faci, ce oameni disprețuiește și ce oameni Îl încântă. În spatele adevărurilor pe care Dumnezeu le exprimă, oamenii pot vedea plăcerea Lui, mânia, tristețea și fericirea, precum și esența Sa – aceasta este dezvăluirea firii Sale. În afară de cunoașterea a ceea ce Dumnezeu are și este și înțelegerea firii Sale din cuvântul Său, ceea ce este cel mai important este nevoia de a ajunge la această înțelegere prin experiență practică. Dacă o persoană se îndepărtează pe sine însăși din viața reală pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, aceasta nu va putea realiza acel lucru. Chiar dacă există oameni care pot dobândi o anumită înțelegere din cuvântul lui Dumnezeu, înțelegerea lor este limitată la teorii și cuvinte și apare o discrepanță față de modul în care este de fapt Dumnezeu Însuși.

Lucrurile pe care le comunicăm acum se află toate în sfera poveștilor consemnate în Biblie. Prin aceste povești și prin analizarea acestor lucruri care s-au petrecut, oamenii pot înțelege firea Lui și ceea ce El are și ce este, pe care El le-a exprimat, permițându-le să cunoască fiecare aspect al lui Dumnezeu într-o manieră mai extinsă, mai profundă, mai cuprinzătoare și mai amănunțită. Deci, singura cale de a cunoaște fiecare aspect al lui Dumnezeu este prin aceste povești? Nu, nu este singura cale! Căci ceea ce Dumnezeu spune și lucrarea pe care El o face în Epoca Împărăției pot ajuta oamenii să cunoască mai bine firea Lui și să o cunoască mai complet. Totuși, cred că este puțin mai ușor să cunoști firea lui Dumnezeu și să înțelegi ceea ce El are și ce este prin niște exemple sau povești consemnate în Biblie cu care oamenii sunt familiarizați. Dacă iau cuvintele de judecată și mustrare și adevărurile pe care Dumnezeu le exprimă astăzi, cuvânt cu cuvânt, pentru a te face să-L cunoști în acest fel, vei simți că este prea plictisitor și monoton și unii oameni vor simți chiar că cuvintele lui Dumnezeu par a fi niște formule. Dar, dacă iau aceste povești din Biblie ca exemple pentru a ajuta oamenii să cunoască firea lui Dumnezeu, ei nu le vor considera plictisitoare. Ai putea spune că, în timpul explicării acestor exemple, detaliile a ceea ce exista în inima lui Dumnezeu în acea vreme – starea sau sentimentul Său, ori gândurile și ideile Sale – au fost spuse oamenilor în limba omenească, iar scopul tuturor acestor lucruri este să le permită să aprecieze, să simtă că ceea ce Dumnezeu are și ce este nu reprezintă o formulă. Nu este o legendă sau ceva ce oamenii nu pot vedea sau atinge. Este ceva care există cu adevărat, pe care oamenii o pot simți și aprecia. Acesta este scopul final. Ai putea spune că oamenii care trăiesc în această epocă sunt binecuvântați. Ei pot să se bazeze pe povestirile biblice pentru a dobândi o înțelegere mai cuprinzătoare a lucrării anterioare a lui Dumnezeu; ei pot să vadă firea Lui prin lucrarea pe care a făcut-o; ei pot să

înțeleagă voia lui Dumnezeu pentru omenire prin aceste firi pe care El le-a exprimat și să înțeleagă manifestările concrete ale sfințeniei Sale și ale grijii Sale pentru oameni și, în acest fel, ei pot ajunge la o cunoaștere mai detaliată și mai profundă a firii lui Dumnezeu. Cred că voi toți puteți simți asta acum!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 69)

În cadrul lucrării pe care Domnul Isus a finalizat-o în Epoca Harului, poți vedea un alt aspect a ceea ce Dumnezeu are și ce este. Acest aspect a fost exprimat prin trupul Lui, iar oamenii au fost capabili să-l vadă și să-l aprecieze datorită umanității Sale. În Fiul Omului, oamenii au văzut cum Dumnezeu în trup Și-a trăit umanitatea și au văzut divinitatea lui Dumnezeu exprimată prin trup. Aceste două tipuri de exprimare le-au permis oamenilor să vadă un Dumnezeu foarte real și le-au permis să își formeze un concept diferit în privința lui Dumnezeu. Totuși, pe parcursul perioadei de timp dintre crearea lumii și sfârșitul Epocii Legii, adică, înainte de Epoca Harului, singurele aspecte ale lui Dumnezeu care au fost văzute, auzite și trăite de oameni au fost divinitatea lui Dumnezeu, lucrurile pe care Dumnezeu le-a făcut și le-a spus într-un tărâm imaterial și lucrurile pe care El le-a exprimat din persoana Sa reală, care nu puteau fi văzute sau atinse. Deseori, aceste lucruri i-au făcut pe oameni să simtă că Dumnezeu era foarte falnic în măreția Sa, că nu se puteau apropia de El. Impresia pe care Dumnezeu le-o dădea, de obicei, oamenilor, era că El apărea și dispărea din capacitatea lor de a-L percepe și oamenii simțeau chiar că toate gândurile și ideile Sale erau așa de misterioase și evazive că nu exista niciun mod de a ajunge la ele, cu atât mai puțin să încerce chiar să le înțeleagă și să le aprecieze. Pentru oameni, tot ce avea legătură cu Dumnezeu era foarte

distant, atât de distant încât oamenii nu puteau să-l vadă sau să-l atingă. El părea că era sus în cer și că nu exista deloc. Deci, pentru oameni, înțelegerea inimii și minții lui Dumnezeu sau a oricărui lucru din gândirea Lui era de neobținut și chiar dincolo de capacitatea lor. Cu toate că Dumnezeu desfășura o anumită lucrare concretă în Epoca Legii și transmitea și anumite cuvinte specifice și exprima anumite firi specifice pentru a le permite oamenilor să aprecieze și să perceapă niște cunoștințe reale despre El, totuși, în final, aceste expresii a ceea ce Dumnezeu are și ce este veneau dintr-un tărâm imaterial și ceea ce oamenii înțelegeau, ceea ce știau era tot despre aspectul divin a ceea ce El are și ce este. Oamenii nu puteau dobândi un concept concret din această exprimare a ceea ce El are și ce este, iar impresia lor în privința lui Dumnezeu era încă blocată în sfera „un corp spiritual de care este greu să te apropii, care apare și dispare din percepție”. Deoarece Dumnezeu nu a folosit un anumit obiect sau imagine din tărâmul material pentru a apărea înaintea oamenilor, ei rămâneau incapabili să-L definească folosind limba omenească. În inimile și mințile oamenilor, ei au vrut întotdeauna să folosească propria limbă pentru a stabili un standard pentru Dumnezeu, pentru a-L face tangibil și a-L umaniza, precum cât de înalt este El, cât de mare, cum arată, ce anume Îi place și care este personalitatea Lui. De fapt, în inima Sa, Dumnezeu știa că oamenii se gândeau în felul acesta. Lui Îi era foarte clar de ce au nevoie oamenii și, desigur, El știa și ce ar trebui să facă, prin urmare Și-a îndeplinit lucrarea într-un mod diferit în Epoca Harului. Acest nou mod era atât divin, cât și umanizat. În perioada de timp în care Domnul Isus lucra, oamenii puteau vedea că Dumnezeu avea multe exprimări omenești. De exemplu, putea să danseze, putea să participe la nunți, putea să Se împărtășească cu oamenii, să vorbească cu ei și să discute lucruri cu ei. În plus față de acelea, Domnul Isus a finalizat și o mare parte din lucrare care reprezenta

divinitatea Sa și, desigur, toată această lucrare era o expresie și o dezvăluire a firii lui Dumnezeu. În acest timp, când divinitatea lui Dumnezeu a fost realizată într-un trup obișnuit într-un mod pe care oamenii îl puteau vedea și atinge, ei nu au mai simțit că El apărea și dispărea din percepție sau că nu se puteau apropia de El. Din contră, ei puteau să încerce să priceapă voia lui Dumnezeu sau să-I înțeleagă divinitatea prin fiecare mișcare, prin cuvintele și prin lucrarea Fiului Omului. Fiul Omului întrupat exprima divinitatea lui Dumnezeu prin umanitatea Sa și transmitea omenirii voia lui Dumnezeu. Iar prin exprimarea voii și firii Sale, El le dezvăluia oamenilor și pe Dumnezeul care nu poate fi văzut sau atins care sălășluiește în tărâmul spiritual. Ceea ce oamenii vedeau era Dumnezeu Însuși, în formă tangibilă, făcut din carne și oase. Așadar, Fiul Omului întrupat făcea să fie concrete și umanizate lucrurile precum identitatea lui Dumnezeu Însuși, statutul, imaginea, firea lui Dumnezeu și ceea ce El are și este. Deși înfățișarea externă a Fiului Omului avea anumite limitări în privința imaginii lui Dumnezeu, esența Sa și ceea ce El are și este erau cu totul capabile să reprezinte identitatea și statutul lui Dumnezeu Însuși – existau doar câteva diferențe în forma de exprimare. Nu putem nega că Fiul Omului reprezenta identitatea și statutul lui Dumnezeu Însuși, atât în forma umanității Sale, cât și în divinitatea Sa. În acest timp, totuși, Dumnezeu lucra prin trup, vorbea din perspectiva trupului și stătea înaintea omenirii cu identitatea și statutul Fiului Omului, iar acest lucru le dădea oamenilor oportunitatea de a întâlni și a experimenta cuvintele adevărate și lucrarea lui Dumnezeu în mijlocul omenirii. Le permitea, de asemenea, să înțeleagă divinitatea și măreția Lui în mijlocul smereniei, precum și să dobândească o înțelegere preliminară și o definiție a autenticității și realității lui Dumnezeu. Chiar dacă lucrarea finalizată de Domnul Isus, modurile Sale de lucru și perspectiva din care vorbea erau diferite față de persoana reală a lui Dumnezeu în tărâmul spiritual, totul la

El Îl reprezenta cu adevărat pe Dumnezeu Însuși, pe care omenirea nu Îl mai văzuse niciodată – acest lucru nu poate fi negat! Adică, indiferent sub ce formă apare Dumnezeu, indiferent din ce perspectivă vorbește sau cu ce imagine se prezintă omenirii, Dumnezeu nu reprezintă nimic altceva decât pe Sine Însuși. El nu poate reprezenta niciun om, și nici pe vreunul din rândul omenirii corupte. Dumnezeu este Dumnezeu Însuși și acest lucru nu poate fi negat.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 70)

Pilda oii pierdute

Matei 18:12-14 Ce părere aveți? Dacă unui om care are o sută de oi i se rătăcește una dintre ele, nu le lasă el oare pe celelalte nouăzeci și nouă pe munți și se duce s-o caute pe cea rătăcită? Și dacă i se întâmplă să o găsească, adevărat vă spun că se bucură de ea mai mult decât de celelalte nouăzeci și nouă, care nu s-au rătăcit! Tot astfel, nu este voia Tatălui vostru din ceruri să piară vreunul dintre acești micuți.

Acest pasaj este o parabolă – ce fel de sentiment le dă el oamenilor? Modul de exprimare – parabola – folosit aici este o figură de stil în limbaj uman și, prin urmare, aparține domeniului cunoașterii omenești. Dacă Dumnezeu ar fi spus ceva similar în Epoca Legii, oamenii ar fi simțit că asemenea cuvinte nu erau cu adevărat potrivite cu cine era Dumnezeu, dar când Fiul Omului a transmis aceste cuvinte în Epoca Harului, a părut liniștitor, cald și apropiat față de oameni. Când Dumnezeu a devenit trup, când a apărut sub formă de om, El a folosit o pildă foarte potrivită, care a provenit din propria Sa umanitate, pentru a-Și exprima vocea din inima Sa. Această voce a reprezentat propria voce a lui Dumnezeu și lucrarea pe care

a dorit să o facă în acea epocă. A reprezentat și o atitudine pe care Dumnezeu a avut-o față de oamenii din Epoca Harului. Privind din perspectiva atitudinii lui Dumnezeu față de oameni, El a comparat fiecare persoană cu o oaie. Dacă s-ar rătăci o oaie, El ar face orice ar fi nevoie pentru a o găsi. Acesta reprezenta un principiu al lucrării lui Dumnezeu, la acea vreme în mijlocul omenirii, când El era întrupat. Dumnezeu a folosit această pildă pentru a descrie hotărârea și atitudinea Sa în acea lucrare. Acesta era avantajul lui Dumnezeu în a deveni trup: El putea să profite de cunoașterea omenirii și să folosească limba omenească pentru a le vorbi oamenilor și pentru a-Și exprima voia. El a explicat sau „a tradus" omului limbajul Său divin, profund, pe care oamenii se străduiau să îl înțeleagă în limba omenească, într-un mod uman. Asta i-a ajutat pe oameni să-I înțeleagă voia și să știe ce voia El să facă. El putea, de asemenea, să aibă conversații cu oamenii dintr-o perspectivă umană, folosind un limbaj uman, și să comunice cu oamenii într-un fel pe care ei îl înțelegeau. El putea chiar să vorbească și să lucreze folosind limbajul și cunoașterea umană pentru ca oamenii să poată simți caracterul generos și apropiat al lui Dumnezeu, pentru ca ei să Îi poată vedea inima. Ce vedeți în asta? Există vreo prohibiție în cuvintele și acțiunile lui Dumnezeu? La cum văd oamenii lucrurile, nu este posibil ca Dumnezeu să poată folosi cunoașterea, limbajul și felurile oamenilor de a vorbi pentru a discuta despre ceea ce Dumnezeu Însuși voia să spună, despre lucrarea pe care El voia să o facă sau pentru a-Și exprima propria voie. Însă aceasta este o gândire greșită. Dumnezeu a folosit acest tip de pildă pentru ca oamenii să poată să simtă realitatea și sinceritatea lui Dumnezeu și să Îi vadă atitudinea față de oameni în timpul acelei perioade de timp. Această pildă i-a trezit dintr-un vis pe oamenii care trăiseră sub lege o lungă perioadă și a inspirat generație după generație de oameni care au trăit în Epoca Harului. Citind pasajul acestei pilde, oamenii

cunosc sinceritatea lui Dumnezeu în mântuirea omenirii și înțeleg valoarea și importanța pe care o are omenirea în inima lui Dumnezeu.

Să aruncăm o privire la ultima frază din acest pasaj: „Tot astfel, nu este voia Tatălui vostru din ceruri să piară vreunul dintre acești micuți”. Au fost acestea propriile cuvinte ale Domnului Isus sau cuvintele Tatălui din cer? În aparență, pare că este Domnul Isus Cel care vorbește, dar voia Sa reprezintă voia lui Dumnezeu Însuși, motiv pentru care El a spus: „Tot astfel, nu este voia Tatălui vostru din ceruri să piară vreunul dintre acești micuți”. Oamenii din acea vreme Îl recunoșteau doar pe Tatăl din cer ca Dumnezeu și credeau că această persoană pe care o vedeau în fața ochilor doar a fost trimisă de El și nu putea să-L reprezinte pe Tatăl din cer. Acesta este motivul pentru care Domnul Isus a trebuit să adauge această propoziție la finalul pildei Sale, pentru ca oamenii să poată simți cu adevărat voia lui Dumnezeu pentru omenire și autenticitatea și acuratețea a ceea ce a spus El. Chiar dacă această propoziție a fost un lucru ușor de zis, a fost rostită cu grijă și afecțiune și a dezvăluit caracterul umil și ascuns al Domnului Isus. Indiferent dacă Dumnezeu a devenit trup sau dacă a lucrat în tărâmul spiritual, El a cunoscut cel mai bine inima oamenilor și a înțeles cel mai bine ce aveau nevoie oamenii, lucrurile care îi îngrijorau și cele care îi nedumireau și de aceea El a adăugat această propoziție. Această propoziție a scos în evidență o problemă ascunsă în omenire: oamenii erau sceptici în privința lucrurilor spuse de Fiul Omului, adică atunci când Domnul Isus vorbea, a trebuit să adauge: „Tot astfel, nu este voia Tatălui vostru din ceruri să piară vreunul dintre acești micuți” și doar pornind de la această premisă puteau da roade cuvintele Sale, pentru a-i face pe oameni să creadă în acuratețea lor și să le sporească credibilitatea. Acest lucru arată că, atunci când Dumnezeu a devenit un Fiu al Omului obișnuit, Dumnezeu și omenirea aveau o relație foarte tulbure și că situația Fiului Omului era

foarte incomodă. Arată, de asemenea, cât de nesemnificativ era statutul Domnului Isus printre oameni în acel moment. Când El a spus acest lucru, a fost de fapt pentru a le spune oamenilor: puteți fi siguri – aceste cuvinte nu reprezintă ce există în inima Mea, ci reprezintă voia Dumnezeului care este în inimile voastre. Pentru omenire, nu a fost acesta un lucru ironic? Chiar dacă Dumnezeu care lucra în trup avea multe avantaje pe care nu le avea în persoana Sa, El a trebuit să reziste în fața dubiilor și a respingerii lor, precum și față de nepăsarea și indiferența lor. Se poate spune că procesul lucrării Fiului Omului era procesul de a experimenta respingerea din partea omenirii și de a experimenta cum omenirea concurează împotriva Lui. Mai mult decât atât, era procesul lucrării pentru a câștiga în mod continuu încrederea omenirii și a cuceri omenirea prin ceea ce El are și ce este, prin propria Lui esență. Nu însemna neapărat că Dumnezeu întrupat ducea un război pe pământ împotriva Satanei; ci, mai degrabă, că Dumnezeu a devenit un om obișnuit și a început o strădanie cu cei care Îl urmează, iar prin această strădanie, Fiul Omului Și-a finalizat lucrarea cu smerenia Sa, cu ceea ce El are și ce este și cu iubirea și înțelepciunea Sa. El a obținut oamenii pe care i-a vrut, a câștigat identitatea și statutul pe care le merita și S-a „întors” pe tronul Său.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 71)

Iartă de șaptezeci de ori câte șapte

Matei 18:21-22 Atunci Petru a venit la El și L-a întrebat: Doamne, de câte ori să-l iert pe fratele meu când va păcătui față de mine? Până la șapte ori? Isus i-a răspuns: Eu nu-ți zic să-l ierți până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte.

Iubirea Domnului

Matei 22:37-39 Isus i-a răspuns: „Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată mintea ta”. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să-l iubești pe semenul tău ca pe tine însuți”.

Dintre aceste două pasaje, unul vorbește despre iertare și celălalt vorbește despre iubire. Aceste două subiecte scot de fapt în evidență lucrarea pe care Domnul Isus a vrut să o îndeplinească în Epoca Harului.

Când Dumnezeu a devenit trup, a adus cu El o etapă a lucrării Sale, care reprezenta sarcinile de lucru specifice și firea pe care El voia să le exprime în această epocă. În acea perioadă, tot ceea ce a făcut Fiul Omului s-a învârtit în jurul lucrării pe care Dumnezeu dorea să o îndeplinească în această epocă. El avea să facă nici mai mult, nici mai puțin. Fiecare lucru pe care l-a spus și fiecare tip de lucrare pe care a îndeplinit-o, toate au fost în legătură cu această epocă. Indiferent dacă El l-a exprimat într-un mod uman cu limbaj uman sau prin limbaj divin și indiferent în ce mod sau din ce perspectivă a făcut-o, scopul Său a fost să-i ajute pe oameni să înțeleagă ce voia să facă, care era voia Lui și care erau cerințele Sale de la oameni. El poate folosi diferite mijloace și diferite perspective pentru a ajuta oamenii să înțeleagă și să-I cunoască voia și să-I înțeleagă lucrarea de mântuire a omenirii. Deci, în Epoca Harului Îl vedem pe Domnul Isus folosind, de cele mai multe ori, limbajul uman pentru a exprima ce voia să comunice omenirii. Chiar mai mult, Îl vedem din perspectiva unui îndrumător obișnuit vorbind cu oamenii, asigurându-le lucrurile necesare și ajutându-i cu ceea ce Îi ceruseră. Acest mod de a lucra nu a fost văzut în Epoca Legii, care a fost înainte de Epoca Harului. El a devenit mai apropiat și mai milos față de omenire, precum și mai capabil să obțină rezultate practice atât ca formă,

cât și ca manieră. Metafora despre iertarea oamenilor de șaptezeci de ori câte șapte clarifică cu adevărat acest aspect. Scopul obținut de numărul din această metaforă este să le permită oamenilor să înțeleagă intenția Domnului Isus din momentul în care a spus acest lucru. Intenția Sa a fost ca oamenii să îi ierte pe alții – nu o dată sau de două ori, și nici măcar de șapte ori, ci de șaptezeci de ori câte șapte. Ce fel de idee este inclusă în ideea de „șaptezeci de ori câte șapte”? Scopul este să îi facă pe oameni să facă din iertare propria lor responsabilitate, ceva ce trebuie să învețe și o „cale” pe care trebuie să o urmeze. Deși aceasta a fost doar o metaforă, a avut rolul de a sublinia ideea esențială. I-a ajutat pe oameni să aprecieze profund ceea ce El a vrut să spună și i-a ajutat să găsească moduri corespunzătoare de a practica și principiile și standardele de practică. Această metaforă i-a ajutat pe oameni să înțeleagă clar și le-a oferit un concept corect, și anume, că ar trebui să învețe iertarea și să ierte de oricâte ori, fără condiții, dar cu o atitudine de toleranță și înțelegere pentru alții. Când Domnul Isus a spus acest lucru, ce era în inima Lui? Se gândea El cu adevărat la numărul „de șaptezeci de ori câte șapte”? Nu, nu Se gândea. Există un număr de dăți în care Dumnezeu îl va ierta pe om? Există mulți oameni care sunt foarte interesați de „numărul de dăți” menționat aici, care de fapt vor să înțeleagă originea și înțelesul acestui număr. Ei vor să înțeleagă de ce acest număr a ieșit din gura Domnului Isus; ei cred că există o implicație mai profundă a acestui număr. Dar, de fapt, aceasta a fost doar o figură de stil omenească pe care Dumnezeu a folosit-o. Orice implicație sau înțeles trebuie considerat împreună cu cerințele Domnului Isus pentru omenire. Când Dumnezeu nu devenise încă trup, oamenii nu înțelegeau mare parte din ceea ce El spunea, deoarece cuvintele Sale proveneau din divinitatea completă. Perspectiva și contextul a ceea ce spunea El era invizibil și de neatins pentru omenire; era exprimat dintr-un tărâm spiritual pe care oamenii nu îl puteau vedea. Căci

oamenii care trăiau în trup nu puteau să treacă prin tărâmul spiritual. Dar după ce Dumnezeu a devenit trup, El a vorbit omenirii din perspectiva umanității și a depășit sfera tărâmului spiritual. El a putut să-Și exprime firea, voia și atitudinea divină prin lucruri pe care oamenii și le puteau imagina, lucruri pe care ei le vedeau și le întâlneau în viețile lor și folosind metode pe care oamenii le puteau accepta, într-un limbaj pe care ei îl puteau înțelege și cu o cunoaștere pe care o puteau pricepe, ca să permită omenirii să înțeleagă și să-L cunoască pe Dumnezeu, să înțeleagă intenția Sa și standardele cerute de El în sfera capacității lor, și în gradul în care erau capabili. Acestea au fost metoda și principiul lucrării lui Dumnezeu în umanitate. Deși căile și principiile lui Dumnezeu de a lucra în trup au fost în mare parte obținute prin umanitate sau metodele acesteia, a obținut într-adevăr rezultatele care nu puteau fi obținute lucrând direct în divinitate. Lucrarea lui Dumnezeu în umanitate a fost mai concretă, autentică și direcționată, metodele au fost mult mai flexibile, iar în ceea ce privește forma, a depășit lucrarea săvârșită pe parcursul Epocii Legii.

În continuare, să vorbim despre a-L iubi pe Domnul și a-ți iubi aproapele ca pe tine însuți. Este acesta un lucru exprimat direct în divinitate? Nu, cu siguranță, nu! Toate acestea au fost lucruri pe care Fiul Omului le-a rostit în umanitate; doar ființele umane ar spune ceva precum „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți” și „Iubește-i pe alții la fel cum îți prețuiești propria viață”. Această manieră de a vorbi aparține în exclusivitate omului. Dumnezeu nu a vorbit niciodată astfel. Cel puțin, Dumnezeu nu are acest tip de limbaj în divinitatea Sa, deoarece nu are nevoie de acest tip de învățătură, „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți”, pentru a reglementa iubirea Sa pentru omenire, deoarece iubirea Lui pentru omenire este o dezvăluire naturală a ceea ce El are și ce este. Când ați auzit vreodată că Dumnezeu spune ceva precum „Iubesc omenirea precum Mă

iubesc pe Mine Însumi”? Nu ați auzit, deoarece iubirea este în esența lui Dumnezeu și în ceea ce El are și ce este. Iubirea lui Dumnezeu pentru omenire, atitudinea Sa și modul în care El tratează oamenii sunt o expresie naturală și o dezvăluire a firii Sale. El nu are nevoie să facă asta în mod intenționat într-un mod anume sau să urmeze cu bună știință o anumită metodă sau un cod moral pentru a ajunge să-Și iubească aproapele ca pe Sine Însuși – El deja deține acest tip de esență. Ce înțelegi din acest lucru? Când Dumnezeu a lucrat în umanitate, multe dintre metodele, cuvintele și adevărurile Sale au fost exprimate într-un mod uman. Dar, în același timp, firea lui Dumnezeu, ceea ce El are și ce este și voia Sa au fost exprimate pentru ca oamenii să le cunoască și să le înțeleagă. Ceea ce ei au ajuns să cunoască și să înțeleagă au fost exact esența Sa și ceea ce El are și ce este, ceea ce reprezintă identitatea inerentă și statutul lui Dumnezeu Însuși. Adică, Fiul Omului în trup a exprimat firea inerentă și esența lui Dumnezeu Însuși în cea mai mare măsură posibilă și pe cât de exact posibil. Nu numai că umanitatea Fiului Omului nu a fost o piedică sau o barieră pentru comunicarea și interacțiunea omului cu Dumnezeu din cer, ci a fost de fapt singurul canal și singurul pod pentru ca omenirea să se conecteze cu Domnul creației. Acum, în acest stadiu, nu simțiți că există multe asemănări între natura și metodele lucrării făcute de Domnul Isus în Epoca Harului și etapa actuală a lucrării? Această etapă actuală a lucrării folosește, de asemenea, mult limbaj uman pentru a exprima firea lui Dumnezeu și mult limbaj și multe metode din viața cotidiană a omenirii și din cunoașterea umană pentru a exprima voia lui Dumnezeu Însuși. Odată ce Dumnezeu devine trup, indiferent dacă El vorbește dintr-o perspectivă umană sau o perspectivă divină, o mare parte din limbajul și metodele Sale de exprimare vin prin intermediul limbajului și metodelor umane. Adică, atunci când Dumnezeu devine trup, aceasta este cea mai bună oportunitate pentru ca tu

să vezi atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu și să cunoști fiecare aspect real al lui Dumnezeu. Când Dumnezeu a devenit trup, în timp ce creștea, El a ajuns să înțeleagă, să cunoască și să priceapă în umanitate o parte din cunoașterea, simțul practic, limbajul și metodele de exprimare ale omenirii. Dumnezeu întrupat a avut aceste lucruri care au provenit de la oamenii pe care El îi crease. Aceștia au devenit instrumentele lui Dumnezeu în trup pentru exprimarea firii și divinității Sale și I-au permis să Își facă lucrarea mai pertinentă, mai autentică și mai exactă pe când lucra în mijlocul omenirii, dintr-o perspectivă umană și folosind limbaj uman. Acest lucru a făcut lucrarea Sa mai accesibilă și mai ușor de înțeles pentru oameni, obținând astfel rezultatele pe care le dorea Dumnezeu. Nu este mai practic pentru Dumnezeu să lucreze în trup în acest fel? Nu este înțelepciunea lui Dumnezeu? Când Dumnezeu a devenit trup, când trupul lui Dumnezeu a putut să înceapă lucrarea pe care El dorea să o îndeplinească, acela a fost momentul când El avea să-Și exprime firea și lucrarea în mod practic și acesta a fost și momentul când El a putut să-Și înceapă în mod oficial lucrarea de slujire ca Fiu al Omului. Asta însemna că nu mai exista un „decalaj între generații" între Dumnezeu și om, că Dumnezeu avea curând să-Și înceteze lucrarea de comunicare prin mesageri și că Dumnezeu Însuși putea să-Și exprime personal și în trup toate cuvintele și lucrarea pe care voia să o facă. Însemna, de asemenea, că oamenii pe care Dumnezeu îi mântuiește erau mai apropiați de El, că lucrarea Sa de gestionare intrase într-o nouă etapă și că întreaga omenire avea să se confrunte cu o nouă eră.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 72)

Toată lumea care a citit Biblia știe că s-au întâmplat multe evenimente când S-a născut Domnul Isus. Cel mai important dintre aceste evenimente a fost vânarea Sa de către regele diavolilor, care a fost un eveniment atât de extrem încât toți copiii de doi ani și mai mici din oraș au fost măcelăriți. Este evident că Dumnezeu Și-a asumat un mare risc devenind trup printre oameni; marele preț pe care l-a plătit pentru a finaliza gestionarea mântuirii omenirii este, de asemenea, evident. Sunt evidente și marile speranțe pe care le-a avut Dumnezeu pentru lucrarea Lui în trup în rândul omenirii. Când trupul lui Dumnezeu a putut să preia lucrarea din mijlocul omenirii, cum Se simțea El? Oamenii ar trebui să poată înțelege într-o oarecare măsură, nu-i așa? Cel puțin, Dumnezeu era fericit deoarece putea să înceapă să-Și săvârșească noua lucrare în mijlocul omenirii. Când Domnul Isus a fost botezat și Și-a început oficial lucrarea de îndeplinire a slujirii, inima lui Dumnezeu a fost copleșită de bucurie, pentru că după atât de mulți ani de așteptare și pregătire, El putea în sfârșit să poarte trupul unui om normal și să-Și înceapă noua lucrare sub forma unui om din carne și oase, pe care oamenii Îl puteau vedea și atinge. El putea în sfârșit să vorbească față în față și de la inimă la inimă cu oamenii prin identitatea unui om. În cele din urmă, Dumnezeu putea să vină față în față cu omenirea prin intermediul metodelor umane și într-un limbaj uman; El putea să aprovizioneze oamenii, să-i lumineze și să-i ajute folosind limbaj uman; El putea să mănânce la aceeași masă și să trăiască în același spațiu cu ei. De asemenea, putea să vadă ființe umane, să vadă lucruri și să vadă totul în felul în care le vedeau oamenii și chiar prin proprii lor ochi. Pentru Dumnezeu, asta era deja prima victorie a lucrării Sale în trup. Se poate spune și că era realizarea unei lucrări mărețe – acesta era, desigur, lucrul de care Se bucura Dumnezeu cel mai mult. Începând cu acel moment, Dumnezeu a simțit pentru prima dată un fel de consolare în lucrarea Sa din mijlocul omenirii.

Toate evenimentele care s-au petrecut erau foarte practice și naturale, iar consolarea pe care o simțea Dumnezeu era foarte adevărată. Pentru omenire, de câte ori se realizează o nouă etapă a lucrării lui Dumnezeu și de fiecare dată când Dumnezeu Se simte mulțumit, atunci este momentul când omenirea se poate apropia mai mult de Dumnezeu și de mântuire. Pentru Dumnezeu, aceasta este și lansarea noii Sale lucrări, avansarea în planul Lui de gestionare și, mai mult, acestea sunt vremurile când intențiile Sale ating îndeplinirea completă. Pentru omenire, sosirea unei astfel de oportunități este de bun augur și foarte bună; pentru toți cei care așteaptă mântuirea lui Dumnezeu, aceasta reprezintă o veste spectaculoasă și îmbucurătoare. Când Dumnezeu desfășoară o nouă etapă a lucrării, atunci El are un nou început și când această nouă lucrare și acest nou început sunt lansate și prezentate omenirii, acesta este momentul când finalul acestei etape a lucrării a fost deja hotărât și realizat, iar efectul final și roadele au fost deja văzute de Dumnezeu. Acesta este și momentul când aceste efecte Îl fac pe Dumnezeu să Se simtă satisfăcut și, desigur, când inima Sa este fericită. Dumnezeu Se simte liniștit deoarece, în viziunea Sa, El a văzut deja și a hotărât oamenii pe care îi caută și a câștigat deja acest grup de oameni, un grup care este capabil să Îi facă lucrarea să fie de succes și să-I aducă satisfacție. Astfel, El Își lasă grijile deoparte și Se simte fericit. Cu alte cuvinte, când trupul lui Dumnezeu poate să inițieze o nouă lucrare printre oameni și El începe, fără piedici, să facă lucrarea pe care trebuie să o facă și când simte că totul a fost împlinit, atunci, pentru El, finalul este deja la vedere. Și, datorită acestui final, El este satisfăcut și are inima ușoară. Cum este exprimată fericirea lui Dumnezeu? Vă puteți imagina care ar putea fi răspunsul? Ar putea Dumnezeu să plângă? Poate El să plângă? Poate să bată din palme? Să danseze? Să cânte? Dacă da, ce ar cânta? Desigur, Dumnezeu ar putea să cânte un cântec frumos, emoționant, un cântec care ar putea exprima

bucuria și fericirea din inima Sa. El ar putea să-l cânte pentru omenire, pentru El Însuși și pentru toate lucrurile. Fericirea lui Dumnezeu poate fi exprimată în orice mod – toate acestea sunt normale pentru că Dumnezeu are bucurii și necazuri și diversele Lui sentimente pot fi exprimate în diverse feluri. Acesta este dreptul Lui și nimic nu ar putea fi mai normal și mai adecvat. Oamenii nu ar trebui să se gândească la nimic altceva legat de acest lucru. Nu ar trebui să încercați să folosiți „vraja cercului de aur”[a] asupra lui Dumnezeu, spunându-I că nu ar trebui să facă una și alta, că nu ar trebui să Se comporte în felul ăsta sau în felul acela, să-I limitați fericirea sau orice sentimente ar putea avea. În inimile oamenilor, Dumnezeu nu poate fi fericit, nu poate vărsa lacrimi, nu poate plânge – El nu poate exprima nicio emoție. Prin ceea ce am comunicat pe parcursul acestor două părtășii, cred că nu Îl veți mai vedea pe Dumnezeu în acest fel, ci Îi veți permite să aibă o oarecare libertate și eliberare. Acesta este un lucru foarte bun. În viitor, dacă sunteți cu adevărat capabili să simțiți tristețea lui Dumnezeu când auziți că este trist și puteți să simțiți cu adevărat fericirea Lui când auziți că este fericit, atunci, cel puțin, veți fi capabili să știți și să înțelegeți ce Îl face fericit și ce Îl face trist. Când poți să te simți trist deoarece Dumnezeu este trist și să te simți fericit pentru că Dumnezeu este fericit, El îți va fi câștigat pe deplin inima și nu va mai exista nicio barieră între tine și El. Nu vei mai încerca să-L limitezi pe Dumnezeu cu închipuirile, noțiunile și cunoașterea umană. În acel moment, Dumnezeu va fi viu și însuflețit în inima ta. El va fi Dumnezeul vieții tale și Stăpânul a tot ce are legătură cu tine. Aveți acest fel de aspirație? Aveți încrederea că puteți obține asta?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Note de subsol:

a. „Vraja cercului de aur” este o vrajă folosită de călugărul Tang Sanzang în nuvela chinezească „O călătorie spre răsărit”. El folosește această vrajă pentru a-l controla pe Sun Wukong, legându-i o bandă de metal în jurul capului, provocându-i dureri de cap acute și aducându-l astfel sub controlul său. A devenit o metaforă pentru a descrie ceva care constrânge o persoană.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 73)

Pildele Domnului Isus

Pilda semănătorului (Matei 13:1-9)

Pilda neghinei (Matei 13:24-30)

Pilda bobului de muștar (Matei 13:31-32)

Pilda drojdiei (Matei 13:33)

Pilda neghinei explicată (Matei 13:36-43)

Pilda comorii ascunse (Matei 13:44)

Pilda mărgăritarului (Matei 13:45-46)

Pilda năvodului (Matei 13:47-50)

Prima este pilda semănătorului. Aceasta este o pildă foarte interesantă; semănarea semințelor este un eveniment obișnuit în viețile oamenilor. A doua este pilda neghinei. Oricine a plantat recolte și, cu siguranță toți adulții, vor ști ce este „neghina”. A treia este pilda bobului de muștar. Știți cu toții ce este muștarul, nu-i așa? Dacă nu știți, puteți să răsfoiți Biblia. A patra pildă este pilda drojdiei. Acum, majoritatea oamenilor știu că drojdia este folosită pentru fermentare și este ceva folosit de oameni în viețile lor cotidiene. Pildele următoare, inclusiv a șasea, pilda comorii ascunse, a șaptea, pilda mărgăritarului, și a opta, pilda năvodului, sunt toate inspirate și bazate pe viețile reale ale oamenilor. Ce fel de imagine înfățișează aceste pilde? Este o imagine a lui Dumnezeu care devine o persoană normală și

trăiește alături de omenire, folosind limbajul vieții, limbajul uman, pentru a comunica cu oamenii și pentru a le oferi ceea ce au nevoie. Când Dumnezeu a devenit trup și a trăit în mijlocul omenirii o perioadă lungă de timp, după ce experimentase și fusese martor la diferitele stiluri de viață ale oamenilor, aceste experiențe au devenit materialul Său didactic, prin care Și-a transformat limbajul divin în limbaj uman. Desigur, aceste lucruri pe care le-a văzut și le-a auzit în viață au îmbogățit și experiența umană a Fiului Omului. Când El a vrut ca oamenii să înțeleagă unele adevăruri, să înțeleagă o parte din voia lui Dumnezeu, atunci a putut să folosească pilde similare cu cele de mai sus pentru a le spune oamenilor despre voia lui Dumnezeu și cerințele Sale de la omenire. Aceste pilde aveau toate legătură cu viețile oamenilor; nu exista niciuna care să fie în afara realității vieților umane. Când Domnul Isus a trăit cu omenirea, a văzut fermieri care aveau grijă de câmpurile lor, știa ce este neghina și ce este drojdia; înțelegea că oamenii iubesc comorile, așadar a folosit atât metafora comorii, cât și a mărgăritarului. În viață, El a văzut frecvent pescari care își aruncau năvoadele; Domnul Isus a văzut aceste activități și altele legate de viața oamenilor și a experimentat și acel tip de viață. La fel ca orice altă ființă umană, El a experimentat rutina zilnică umană și a luat trei mese pe zi. A experimentat personal viața unei persoane obișnuite și a observat viețile altora. Când a observat toate acestea și le-a trăit personal, El nu S-a gândit cum să aibă o viață bună sau cum ar putea trăi mai liber și mai confortabil. În schimb, din experiențele Sale de viață umană autentică, Domnul Isus a văzut greutățile din viețile oamenilor. A văzut greutățile, chinul și tristețea oamenilor, trăind sub domeniul Satanei și ducând o viață în păcat sub corupția Satanei. În timp ce experimenta personal viața umană, El a experimentat și cât de neajutorați erau oamenii care trăiau în mijlocul corupției și a văzut și a experimentat condițiile nefericite ale oamenilor care

trăiau în păcat, care și-au pierdut complet direcția prin tortura la care au fost supuși de Satana și de rău. Când Domnul Isus a văzut aceste lucruri, le-a văzut cu divinitatea sau cu umanitatea Sa? Umanitatea Sa exista cu adevărat și era foarte vie; El putea experimenta și vedea toate acestea. Dar, desigur, El vedea aceste lucruri și în esența Sa, adică în divinitatea Sa. Cu alte cuvinte, Hristos Însuși, Domnul Isus omul vedea acest lucru și tot ceea ce vedea Îl făcea să simtă importanța și necesitatea lucrării pe care Și-o asumase pe parcursul acestei perioade în care a trăit în trup. Deși El Însuși știa că responsabilitatea pe care trebuia să o primească în trup era imensă și știa cât de crudă era durerea cu care trebuia să Se confrunte, când a văzut omenirea neajutorată în păcat, când a văzut starea jalnică a vieților lor și strădaniile lor neînsemnate sub lege, El a simțit tot mai multă durere și a devenit tot mai dornic să mântuiască omenirea de păcat. Indiferent cu ce fel de dificultăți avea să Se confrunte sau ce fel de durere avea să sufere, El a devenit tot mai hotărât să răscumpere omenirea, care trăia în păcat. În timpul acestui proces, poți spune că Domnul Isus a început să înțeleagă tot mai clar lucrarea pe care trebuia să o facă și ceea ce Îi fusese încredințat. El a devenit, de asemenea, tot mai dornic să finalizeze lucrarea pe care avea să o primească – să-Și asume toate păcatele omenirii, să ispășească în locul oamenilor pentru ca ei să nu mai trăiască în păcat și, în același timp, pentru ca Dumnezeu să fie capabil să ierte păcatele oamenilor datorită jertfei de păcat, permițându-I să Își continue lucrarea de a mântui omenirea. Se poate spune că, în inima Sa, Domnul Isus era dispus să Se ofere pentru omenire, să Se sacrifice. El era dispus și să servească drept jertfă de păcat, să fie țintuit pe cruce și era într-adevăr dornic să finalizeze această lucrare. Când a văzut condițiile jalnice ale vieții umane, El a vrut și mai mult să-Și îndeplinească misiunea pe cât de repede posibil, fără să întârzie un singur minut sau o singură secundă. Simțind o asemenea urgență, El nu a mai stat

pe gânduri cu privire la cât de mare avea să fie propria Lui durere, nici nu a nutrit alte temeri privind cât de multă umilință avea să îndure. El avea doar o convingere în inima Sa: atât timp cât Se oferea pe Sine, atât timp cât era țintuit pe cruce ca jertfă de păcat, voia lui Dumnezeu avea să fie îndeplinită și El avea să poată începe o nouă lucrare. Viețile oamenilor și existența lor în păcat aveau să fie complet schimbate. Convingerea Sa și ceea ce El era determinat să facă aveau legătură cu mântuirea omului și El avea un singur obiectiv, și anume să facă voia lui Dumnezeu, pentru ca El să poată începe cu succes următoarea etapă din lucrarea Sa. Asta era în mintea Domnului Isus în acel moment.

Trăind în trup, Dumnezeul întrupat avea o umanitate normală; avea emoțiile și raționalitatea unei persoane normale. El știa ce era fericirea, durerea și, când vedea omenirea trăind acest fel de viață, simțea profund că nu ar fi suficient să îi scoată din păcat doar dându-le niște învățături, oferindu-le ceva sau învățându-i ceva. Nici să-i pună doar să respecte porunci nu avea să-i răscumpere din păcat – doar când a luat asupra Sa păcatul omenirii și a devenit asemănare a trupului păcătos, a putut El să câștige libertatea omenirii și iertarea lui Dumnezeu pentru omenire la schimb. Deci, după ce Domnul Isus experimentase și fusese martor al vieților oamenilor în păcat, o dorință intensă s-a manifestat în inima Lui – să le permită oamenilor să se elibereze de viețile lor pline de păcat. Această dorință L-a făcut să simtă tot mai mult că trebuie să meargă spre cruce și să ia asupra Sa cât mai curând posibil păcatele omenirii. Acestea erau gândurile Domnului Isus în acea vreme, după ce trăise cu oamenii și văzuse, auzise și simțise chinul vieților lor în păcat. Faptul că Dumnezeu întrupat putea avea acest tip de voință pentru omenire, că putea să exprime și să dezvăluie acest fel de fire – ar fi putut o persoană obișnuită să facă așa ceva? Ce ar fi văzut o persoană obișnuită trăind în acest tip de mediu? Ce ar

fi gândit? Dacă o persoană obișnuită s-ar confrunta cu toate acestea, ar privi ea problemele dintr-o perspectivă mai înaltă? Cu siguranță că nu! Deși înfățișarea exterioară a lui Dumnezeu întrupat este exact la fel ca cea a unui om și cu toate că El învață cunoașterea umană și vorbește limba umană și uneori chiar Își exprimă ideile prin metodele sau mijloacele de a vorbi ale omenirii, totuși, modul în care El vede oamenii și esența lucrurilor cu siguranță nu e ca modul în care oamenii corupți văd omenirea și esența lucrurilor. Perspectiva Sa și înălțimea la care Se află El reprezintă ceva de neatins pentru o persoană coruptă. Asta pentru că Dumnezeu este adevărul, pentru că trupul pe care El îl îmbracă are, de asemenea, esența lui Dumnezeu, iar gândurile Sale și ceea ce este exprimat prin umanitatea Sa sunt, de asemenea, adevărul. Pentru oamenii corupți, ceea ce El exprimă în trup sunt provizii ale adevărului și ale vieții. Aceste provizii nu sunt pentru o singură persoană, ci pentru toată omenirea. În inima oricărei persoane corupte există doar acei câțiva oameni care sunt asociați cu ea. Îi pasă și se preocupă doar de acești câțiva oameni. Când se anunță un dezastru, se gândește mai întâi la proprii copii, la soțul sau soția ori la părinții săi. În cel mai bun caz, o persoană mai plină de compasiune s-ar gândi la niște rude sau la un prieten bun, dar depășesc aceste limite gândurile unei persoane chiar atât de pline de compasiune? Nu, niciodată! Deoarece oamenii sunt, până la urmă, oameni, și ei pot doar să privească totul de la înălțimea și din perspectiva unei ființe umane. Totuși, Dumnezeu întrupat este cu totul diferit de un om corupt. Indiferent cât de obișnuit, cât de normal, cât de modest este trupul lui Dumnezeu întrupat, sau cu cât dispreț Îl nesocotesc oamenii, gândurile Sale și atitudinea Sa față de omenire sunt lucruri pe care niciun om nu le-ar putea avea și pe care niciun om nu le-ar putea imita. El va observa întotdeauna omenirea din perspectiva divinității, de la înălțimea poziției Sale de Creator. El va vedea întotdeauna omenirea prin esența și

mentalitatea lui Dumnezeu. Categoric nu poate să vadă omenirea de la înălțimea joasă a unei persoane obișnuite ori din perspectiva unei persoane corupte. Când oamenii se uită la omenire, fac asta cu vederea umană și folosesc lucruri precum cunoașterea, regulile și teoriile umane ca măsură a lor. Asta este în sfera a ceea ce oamenii pot vedea cu ochii lor și în sfera care poate fi atinsă de oamenii corupți. Când Dumnezeu Se uită la omenire, El Se uită cu vedere divină și Își folosește esența și ceea ce El are și ce este ca măsură. Această sferă include lucruri pe care oamenii nu le pot vedea și este lucrul în care Dumnezeu întrupat și oamenii corupți sunt total diferiți. Această diferență este determinată de esențele diferite ale oamenilor și a lui Dumnezeu – aceste esențe diferite determină identitățile și pozițiile lor, precum și perspectiva și înălțimea de la care văd lucrurile. Vedeți exprimarea și dezvăluirea lui Dumnezeu Însuși în Domnul Isus? Ați putea spune că ceea ce a spus și a făcut Domnul Isus era legat de lucrarea Sa de slujire și de propria lucrare de gestionare a lui Dumnezeu, că toate erau exprimarea și dezvăluirea esenței lui Dumnezeu. Deși avea o manifestare umană, esența Sa divină și dezvăluirea divinității Sale nu pot fi negate. Era această manifestare umană chiar o manifestare a umanității? Manifestarea Sa umană era, prin însăși esența sa, cu totul diferită de manifestarea umană a oamenilor corupți. Domnul Isus era Dumnezeu întrupat. Dacă El ar fi fost într-adevăr unul dintre oamenii obișnuiți, corupți, ar fi putut El să vadă viața oamenilor în păcat dintr-o perspectivă divină? Cu siguranță, nu! Asta este diferența între Fiul Omului și oamenii obișnuiți. Oamenii corupți trăiesc cu toții în păcat și, când o persoană vede păcatul, aceasta nu are un anumit sentiment în privința lui; toți sunt la fel, exact ca un porc care trăiește în noroi, care nu se simte deloc incomod sau murdar – dimpotrivă, mănâncă bine și doarme liniștit. Dacă cineva îi va curăța cocina, porcul, de fapt, nu se va simți în largul lui și nu va rămâne curat. La scurt timp, se va rostogoli

din nou în noroi, complet confortabil, deoarece este o creatură murdară. Oamenii văd porcii ca fiind murdari, dar dacă cureți spațiul în care trăiește porcul, nu se simte mai bine – de aceea, nimeni nu ține un porc în casă. Modul în care oamenii văd porcii va fi întotdeauna diferit de cum se simt porcii înșiși, deoarece oamenii și porcii nu sunt de același fel. Și deoarece Fiul Omului întrupat nu este de același fel cu oamenii corupți, doar Dumnezeu întrupat poate sta dintr-o perspectivă divină, la înălțimea lui Dumnezeu, de unde vede omenirea și toate lucrurile.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 74)

Cum rămâne cu suferința pe care Dumnezeu o experimentează când devine trup și trăiește printre oameni? Care este această suferință? Înțelege cineva cu adevărat? Unii oameni spun că Dumnezeu suferă mult, că deși El este Dumnezeu Însuși, oamenii nu Îi înțeleg esența, dar tind să Îl trateze mereu ca pe o persoană, făcându-L să Se simtă ofensat și nedreptățit – ei spun că, din aceste motive, suferința lui Dumnezeu este într-adevăr mare. Alți oameni spun că Dumnezeu este nevinovat și fără de păcat, dar că El suferă la fel ca omenirea, că îndură persecuție, defăimare și umilințe împreună cu omenirea; ei spun că El îndură și lipsa de înțelegere și de ascultare din partea discipolilor Săi – astfel, ei spun că suferința lui Dumnezeu nu poate fi măsurată cu adevărat. Acum pare că nu Îl înțelegeți cu adevărat pe Dumnezeu. De fapt, această suferință despre care vorbiți nu se consideră o suferință adevărată pentru Dumnezeu, deoarece există o suferință mai mare decât aceasta. Atunci, care este suferința adevărată pentru Dumnezeu Însuși? Care este suferința adevărată pentru trupul lui Dumnezeu întrupat? Pentru Dumnezeu, faptul că omenirea nu Îl înțelege nu se consideră suferință și nici faptul că oamenii au niște neînțelegeri în

privința lui Dumnezeu și faptul că nu Îl consideră ca fiind Dumnezeu nu se consideră suferință. Totuși, oamenii deseori simt că Dumnezeu trebuie să fi suferit o mare nedreptate, că în timpul pe care îl petrece în trup, El nu Își poate arăta persoana omenirii și nu le poate permite oamenilor să Îi vadă măreția și că Dumnezeu Se ascunde în mod umil într-un trup nesemnificativ și că acest lucru trebuie să fie chinuitor pentru El. Oamenii pun la suflet ceea ce pot să înțeleagă și ceea ce pot să vadă din suferința lui Dumnezeu și proiectează toate tipurile de milă asupra lui Dumnezeu și deseori chiar oferă niște laude pentru suferința Lui. De fapt, există o diferență; există o prăpastie între ceea ce oamenii înțeleg din suferința lui Dumnezeu și ceea ce El simte cu adevărat. Vă spun adevărul – pentru Dumnezeu, indiferent dacă este Duhul lui Dumnezeu sau trupul întrupat al lui Dumnezeu, suferința descrisă mai sus nu este suferință adevărată. Atunci ce îndură de fapt Dumnezeu? Să vorbim despre suferința lui Dumnezeu doar din perspectiva lui Dumnezeu întrupat.

Când Dumnezeu devine trup, transformându-Se într-o persoană obișnuită, normală, trăind alături de oameni, în mijlocul omenirii, nu poate El să vadă și să simtă metodele, legile și filozofiile de viață ale oamenilor? Cum Îl fac să Se simtă aceste legi și metode de a trăi? Simte El aversiune în inima Sa? De ce ar simți aversiune? Care sunt legile și metodele omenirii de a trăi? În ce principii se ancorează acestea? Pe ce se bazează? Metodele, legile omenirii și așa mai departe, așa cum au legătură cu modul de a trăi – toate acestea sunt create pe baza logicii, cunoașterii și filozofiei Satanei. Oamenii care trăiesc sub aceste tipuri de legi nu au umanitate, nu au adevăr – toți sfidează adevărul și sunt ostili lui Dumnezeu. Dacă ne uităm la esența lui Dumnezeu, vedem că esența Sa este exact opusă logicii, cunoașterii și filozofiei Satanei. Esența Sa este plină de dreptate, adevăr și sfințenie și alte realități ale tuturor lucrurilor pozitive. Ce simte Dumnezeu, care are această

esență și trăiește printre asemenea oameni? Ce simte El în inima Sa? Nu este plină de durere? Inima Sa este îndurerată și această durere este ceva ce nicio persoană nu poate să înțeleagă sau să experimenteze. Deoarece tot ceea ce El întâlnește, aude, vede, trăiește și toate cu care se confruntă, aceste lucruri reprezintă corupția, răul, precum și răzvrătirea și împotrivirea omenirii față de adevăr. Tot ceea ce vine de la oameni este sursa suferinței Sale. Adică, deoarece esența Sa nu este aceeași cu a oamenilor corupți, corupția oamenilor devine sursa celei mai mari suferințe ale Sale. Când Dumnezeu devine trup, este El capabil să găsească pe cineva care să împărtășească un limbaj comun cu El? O astfel de persoană nu poate fi găsită printre oameni. Nu există nimeni care să poată comunica sau care să poată avea acest dialog cu Dumnezeu – ce fel de sentiment ai spune că are Dumnezeu cu privire la asta? Lucrurile pe care oamenii le discută, le iubesc, le caută și după care tânjesc, toate au de-a face cu păcatul și tendințele rele. Când Dumnezeu Se confruntă cu toate acestea, nu este ca un cuțit în inima Lui? Confruntându-se cu aceste lucruri, ar putea El să simtă bucurie în inima Lui? Ar putea El să afle consolare? Cei care trăiesc împreună cu El sunt oameni plini de răzvrătire și răutate – cum ar putea să nu sufere inima Sa? Cât de intensă este într-adevăr această suferință și cui îi pasă de ea? Cine ia aminte? Și cine este capabil să o aprecieze? Oamenii nu au niciun mod de a înțelege inima lui Dumnezeu. Suferința Sa este mai ales ceva ce oamenii nu pot să aprecieze, iar răceala și amorțeala umanității fac ca suferința lui Dumnezeu să fie și mai profundă.

Există unii oameni care deseori deplâng situația lui Hristos, deoarece există un verset în Biblie care zice: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde să-Și odihnească capul”. Când oamenii aud acest lucru, ei îl iau în serios și cred că aceasta este cea mai mare suferință pe care Dumnezeu o îndură și cea mai mare suferință pe care

o îndură Hristos. Acum, privind situația din perspectiva faptelor, este adevărat acel lucru? Nu; Dumnezeu nu crede că aceste dificultăți reprezintă suferință. El nu a protestat niciodată împotriva nedreptății din cauza dificultăților trupului și nu i-a pus niciodată pe oameni să-L răsplătească sau să-L recompenseze cu ceva. Totuși, când El este martor la tot ce privește omenirea, viețile corupte și răul oamenilor corupți, când El este martor că omenirea e sub puterea Satanei și întemnițată de Satana și nu poate scăpa, că oamenii care trăiesc în păcat nu știu care este adevărul, El nu poate îngădui toate aceste păcate. Aversiunea Sa față de oameni crește cu fiecare zi, dar El trebuie să îndure toate acestea. Asta este marea suferință a lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate exprima pe deplin nici chiar vocea inimii Lui sau emoțiile Sale printre discipolii Lui, și niciunul dintre discipolii Săi nu poate să înțeleagă cu adevărat suferința Sa. Nimeni nici nu încearcă măcar să-I înțeleagă sau să-I aline inima, care îndură această suferință zi după zi și an după an, în repetate rânduri. Ce vedeți în toate acestea? Dumnezeu nu cere nimic în schimb de la oameni pentru ceea ce a dat, dar datorită esenței lui Dumnezeu, El nu poate tolera absolut deloc răul, corupția și păcatul omenirii, ci, în schimb, simte o aversiune și o ură extremă, ceea ce face ca inima lui Dumnezeu și trupul Său să îndure o suferință fără sfârșit. Ați văzut asta? Mai mult ca sigur, niciunul dintre voi nu poate să vadă acest lucru, pentru că niciunul dintre voi nu Îl înțelege pe Dumnezeu cu adevărat. În timp, ar trebui să-l experimentați treptat voi înșivă.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 75)

Isus îi hrănește pe cei cinci mii

Ioan 6:8-13 Unul dintre ucenicii Lui, Andrei, fratele lui Simon Petru, I-a zis: Este aici un băiețel care are cinci pâini de orz și doi pești. Dar ce sunt acestea la atâția?! Isus a zis: Puneți oamenii să se așeze! În locul acela era multă iarbă. Așa că bărbații s-au așezat; ei erau în număr de aproape cinci mii. Isus a luat pâinile, a adus mulțumiri și le-a împărțit celor ce se așezaseră. De asemenea, le-a dat și din pești, cât au vrut. Când s-au săturat, le-a zis ucenicilor Săi: Adunați firimiturile rămase, ca să nu se piardă nimic! Le-au adunat deci și au umplut douăsprezece coșuri cu firimiturile de la cele cinci pâini de orz, firimituri pe care le lăsaseră cei ce mâncaseră.

Care este ideea expresiei „cinci pâini și doi pești"? În mod obișnuit, pentru câți oameni ar fi suficiente cinci pâini și doi pești? Dacă măsurați pe baza apetitului unei persoane obișnuite, ar fi suficient doar pentru doi oameni. Aceasta este ideea de bază a celor „cinci pâini și doi pești". Totuși, în acest pasaj, câți oameni s-au hrănit cu cinci pâini și doi pești? Următorul pasaj este consemnat în Scriptură: „În locul acela era multă iarbă. Așa că bărbații s-au așezat; ei erau în număr de aproape cinci mii". În comparație cu cinci pâini și doi pești, este cinci mii un număr mare? Ce arată faptul că acest număr este atât de mare? Dintr-o perspectivă umană, împărțirea celor cinci pâini și doi pești între cinci mii de oameni ar fi imposibilă, deoarece diferența dintre oameni și hrană este prea mare. Chiar dacă fiecare persoană ar lua doar o bucățică mică, tot nu ar fi suficient pentru cinci mii de oameni. Dar aici, Domnul Isus a făcut o minune – El nu numai că S-a asigurat că cei cinci mii de oameni se satură, dar a și rămas hrană în plus. Scriptura spune: „Când s-au săturat, le-a zis ucenicilor Săi: Adunați firimiturile rămase, ca să nu se piardă nimic! Le-au adunat deci și au umplut douăsprezece coșuri cu firimiturile de la cele cinci pâini de orz, firimituri pe care le lăsaseră cei ce mâncaseră". Această minune i-a determinat pe oameni să vadă identitatea și statutul Domnului Isus și să vadă că nimic nu este imposibil pentru

Dumnezeu – în acest fel, ei au văzut adevărul atotputerniciei lui Dumnezeu. Cinci pâini și doi pești au fost suficienți pentru a hrăni cinci mii, dar dacă nu exista deloc mâncare, ar fi putut Dumnezeu să hrănească cinci mii de oameni? Desigur că ar fi putut! Aceasta era o minune, așadar, oamenii au simțit în mod inevitabil că era ceva de neînțeles, incredibil și tainic, dar pentru Dumnezeu, să facă un astfel de lucru era o nimica toată. Dat fiind că era un lucru obișnuit pentru Dumnezeu, de ce ar trebui să fie selectat acum pentru interpretare? Pentru că ceea ce stă la baza acestei minuni este voia Domnului Isus, care nu a fost niciodată până acum percepută de omenire.

Mai întâi, să încercăm să înțelegem ce tip de oameni erau acești cinci mii. Erau discipoli de-ai Domnului Isus? Din Scriptură, știm că nu erau discipolii Săi. Știau ei cine era Domnul Isus? Cu siguranță, nu! Cel puțin, ei nu știau că persoana care stătea în fața lor era Hristos sau poate unii oameni știau doar care era numele Său și știau sau auziseră ceva despre lucrurile pe care le făcuse. Curiozitatea lor despre Domnul Isus doar le fusese trezită când au auzit istorisiri despre El, dar, cu siguranță, nu ați putea spune că Îl urmau, cu atât mai puțin că Îl înțelegeau. Când Domnul Isus a văzut acești cinci mii de oameni, ei erau flămânzi și se puteau gândi doar la a-și umple stomacurile, deci, în acest context, Domnul Isus le-a satisfăcut dorința. Când El le-a satisfăcut dorința, ce era în inima Sa? Care era atitudinea Sa față de acești oameni care voiau doar să-și satisfacă foamea? În acest stadiu, gândurile Domnului Isus și atitudinea Sa aveau de-a face cu firea și esența lui Dumnezeu. Confruntat cu acești cinci mii de oameni cu stomacul gol, care voiau doar să mănânce bine, confruntat cu acești oameni plini de curiozitate și speranță pentru El, Domnul Isus Se gândea doar la folosirea acestei minuni pentru a le acorda har. Totuși, El nu Și-a făcut speranțe că ei vor deveni discipolii Lui, căci știa că ei doar voiau să participe la distracție și să-și satisfacă foamea, așadar, El a profitat la maximum de ceea ce avea

acolo și a folosit cinci pâini și doi pești pentru a hrăni cinci mii de oameni. El a deschis ochii acestor oameni care se bucurau să vadă lucruri captivante, care voiau să fie martori la minuni, iar aceștia au văzut cu proprii ochi lucrurile pe care le putea săvârși Dumnezeu întrupat. Deși Domnul Isus a folosit ceva tangibil pentru a le satisface curiozitatea, El știa deja în inima Lui că acești cinci mii de oameni voiau doar o masă bună, așadar El nu le-a predicat deloc și nu le-a spus absolut nimic – El doar i-a lăsat să vadă cum se petrece această minune. El nu putea absolut deloc să trateze acești oameni la fel cum îi trata pe discipolii care Îl urmau cu adevărat, dar în inima lui Dumnezeu, toate făpturile sunt sub stăpânirea Lui și El avea să le permită tuturor făpturilor din fața Lui să se bucure de harul lui Dumnezeu atunci când era necesar. Chiar dacă acești oameni nu știau cine era El, nu-L înțelegeau și nu aveau nicio impresie anume despre El sau recunoștință față de El nici măcar după ce au mâncat pâinea și peștele, acest lucru nu era ceva care să-L deranjeze pe Dumnezeu – El le-a dat acestor oameni șansa minunată de a se bucura de harul Lui. Unii oameni spun că Dumnezeu are principii în ceea ce face și că El nu veghează și nu are grijă de necredincioși și, mai ales, că El nu le permite să se bucure de harul Său. Este oare adevărat? În ochii lui Dumnezeu, atât timp cât este vorba de făpturi care trăiesc și pe care El Însuși le-a creat, le va gestiona și va avea grijă de ele și, în diverse moduri, le va trata, va planifica pentru ele și le va conduce. Acestea sunt gândurile și atitudinea lui Dumnezeu față de toate lucrurile.

Deși cei cinci mii de oameni care au mâncat pâinea și peștele nu aveau de gând să-L urmeze pe Domnul Isus, El nu a avut cerințe stricte de la ei; odată ce și-au satisfăcut foamea, știți ce a făcut Domnul Isus? Le-a predicat ceva? Unde S-a dus după ce a făcut acest lucru? Scripturile nu consemnează că Domnul Isus le-a spus ceva, doar că a plecat în mod discret când Și-a săvârșit minunea. Așadar, a exprimat El vreo cerință pentru acești oameni?

A existat ură? Nu, aici nu a existat nimic din toate acestea. El pur și simplu nu a mai vrut să le acorde atenție acestor oameni care nu puteau să-L urmeze și, în acest moment, inima Sa era îndurerată. Deoarece văzuse depravarea omenirii și simțise respingerea omenirii față de El, când îi vedea pe acești oameni și când era cu ei, era foarte întristat de mărginirea și ignoranța lor și inima Lui era rănită, așadar, El voia doar să îi părăsească pe acești oameni cât mai repede posibil. Domnul nu avea nicio cerință de la ei în inima Sa, El nu voia să le mai acorde atenție și, chiar mai mult, El voia să nu Își mai consume energia cu ei. El știa că ei nu Îl puteau urma, dar în ciuda tuturor acestora, atitudinea Lui față de ei tot a fost foarte clară. El a vrut doar să îi trateze cu bunătate, să le acorde har și, într-adevăr, aceasta a fost atitudinea lui Dumnezeu față de fiecare făptură aflată sub stăpânirea Lui: să trateze fiecare făptură cu bunătate, să o aprovizioneze și să o hrănească. Din simplul motiv că Domnul Isus era Dumnezeu întrupat, El a dezvăluit într-un mod foarte natural propria esență a lui Dumnezeu și i-a tratat pe acești oameni cu bunătate. El i-a tratat cu o inimă binevoitoare și tolerantă și cu o inimă care le-a arătat bunătate. Indiferent cum Îl vedeau pe Domnul Isus acești oameni și indiferent ce fel de final avea să fie, El trata fiecare făptură pe baza poziției Sale ca Domn al întregii creații. Tot ceea ce El dezvăluia era, fără excepție, firea lui Dumnezeu și ceea ce El are și ce este. Domnul Isus a făcut acest lucru în tăcere și apoi a plecat în tăcere – ce aspect al firii lui Dumnezeu este acesta? Puteți spune că este generozitatea iubitoare a lui Dumnezeu? Puteți spune că acesta este altruismul lui Dumnezeu? Este acesta un lucru pe care o persoană obișnuită ar fi capabilă să-l facă? Desigur că nu! În esență, cine erau acești cinci mii de oameni pe care Domnul Isus i-a hrănit cu cinci pâini și doi pești? Puteți spune că erau oameni care erau compatibili cu El? Puteți spune că erau cu toții ostili față de Dumnezeu? Se poate spune cu siguranță că nu erau absolut deloc

compatibili cu Domnul, iar esența lor era absolut ostilă față de Dumnezeu. Dar cum i-a tratat Dumnezeu? El a folosit o metodă de a risipi ostilitatea oamenilor față de Dumnezeu – această metodă se numește „bunătate”. Adică, deși Domnul Isus îi considera pe acești oameni păcătoși, în ochii lui Dumnezeu ei erau, totuși, creația Sa, deci El tot îi trata cu generozitate pe acești păcătoși. Asta este toleranța lui Dumnezeu și această toleranță este determinată de propria identitate și esență a lui Dumnezeu. Deci, asta este ceva ce niciun om creat de Dumnezeu nu este capabil – ci doar Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 76)

Când vei putea să apreciezi cu adevărat gândurile și atitudinea lui Dumnezeu față de omenire, când vei putea să înțelegi cu adevărat emoțiile și grija lui Dumnezeu pentru fiecare făptură, vei putea să înțelegi devotamentul și iubirea acordată fiecăruia dintre oamenii creați de Creator. Când se va întâmpla acest lucru, vei folosi două cuvinte pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu. Care sunt acele două cuvinte? Unii oameni spun „altruistă” și unii oameni spun „caritabilă”. Dintre acestea două, „caritabilă” este cuvântul cel mai puțin potrivit pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu. Acesta este un cuvânt pe care oamenii îl folosesc pentru a descrie pe cineva care este generos sau are o minte deschisă. Detest acest cuvânt, deoarece se referă la a împărți caritate în mod aleatoriu, fără deosebire, fără a ține seama de vreun principiu. Este o înclinație prea sentimentală, comună unor oameni nesăbuiți și confuzi. Când acest cuvânt este folosit pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu, există, în mod inevitabil, o conotație de blasfemie. Am aici două cuvinte mult mai potrivite pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu. Care sunt acestea? Primul este „imensă”. Nu este acest cuvânt foarte evocator? Al doilea este „vastă”. Există o semnificație reală la baza acestor cuvinte pe

care le folosesc pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu. În sens literal, „imens” descrie volumul sau capacitatea unui lucru, dar indiferent cât de mare este acel lucru, e ceva ce oamenii pot atinge și vedea. Asta deoarece există, nu este un obiect abstract, ci ceva care le poate oferi oamenilor idei într-o manieră destul de precisă și practică. Fie că te uiți la el dintr-o perspectivă bidimensională sau una tridimensională, nu trebuie să-ți imaginezi existența sa, deoarece este un lucru care există într-adevăr. Chiar dacă folosirea cuvântului „imens” pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu poate părea o încercare de a-I cuantifica iubirea, îți dă și sentimentul că aceasta este imposibil de măsurat. Spun că iubirea lui Dumnezeu poate fi cuantificată, deoarece iubirea Sa nu este nici goală, nici nu reiese din vreo legendă. Mai degrabă, este ceva împărtășit de toate lucrurile de sub stăpânirea lui Dumnezeu, ceva de care se bucură toate făpturile în diferite proporții și din diferite perspective. Deși oamenii nu o pot vedea sau atinge, această iubire aduce hrănire și viață tuturor lucrurilor, fiind dezvăluită puțin câte puțin în viețile lor, iar acestea contează și sunt martore pentru iubirea lui Dumnezeu, de care se bucură în fiecare moment trecător. Spun că iubirea lui Dumnezeu este imposibil de cuantificat pentru că taina prin care Dumnezeu asigură și hrănește toate lucrurile este ceva dificil de pătruns pentru oameni, precum sunt și gândurile lui Dumnezeu pentru toate lucrurile și, în special, cele pentru omenire. Adică, nimeni nu știe sângele și lacrimile pe care Creatorul le-a vărsat pentru omenire. Nimeni nu poate pricepe, nimeni nu poate înțelege profunzimea sau importanța iubirii pe care Creatorul o are pentru omenirea creată cu propriile Lui mâini. A descrie iubirea lui Dumnezeu ca imensă are rolul de a-i ajuta pe oameni să aprecieze și să înțeleagă întinderea sa și adevărul existenței sale. De asemenea, este pentru ca oamenii să priceapă mai în profunzime înțelesul real al cuvântului „Creator” și pentru ca oamenii să dobândească o

înțelegere mai profundă a înțelesului real al denumirii „creație”. Ce descrie, de obicei, cuvântul „vast”? În general, este folosit pentru a descrie oceanul sau universul; de exemplu: „universul vast” sau „oceanul vast”. Caracterul expansiv și profunzimea liniștită a universului sunt dincolo de înțelegerea umană; este ceva ce capturează imaginația omului, ceva pentru care acesta are o mare admirație. Misterul și profunzimea lui sunt la vedere, dar nu pot fi atinse. Când te gândești la ocean, te gândești la întinderea sa – pare nesfârșit și poți simți caracterul său misterios și marea sa capacitate de a cuprinde lucruri. De aceea am folosit cuvântul „vast” pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu: pentru a-i ajuta pe oameni să simtă cât de prețioasă este, să simtă frumusețea profundă a iubirii Sale și să simtă că puterea iubirii lui Dumnezeu este infinită și vastă. Am folosit acest cuvânt pentru a-i ajuta pe oameni să simtă sfințenia iubirii Sale și demnitatea și caracterul de neofensat al lui Dumnezeu, care este dezvăluit prin iubirea Sa. Acum credeți că „vast” este un cuvânt potrivit pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu? Poate iubirea lui Dumnezeu să se ridice la înălțimea așteptările acestor două cuvinte: „imens” și „vast”? Categoric! În limbaj uman, doar aceste două cuvinte sunt oarecum capabile și relativ apropiate de a descrie iubirea lui Dumnezeu. Nu sunteți de acord? Dacă ar trebui să descrieți iubirea lui Dumnezeu, ați folosi aceste două cuvinte? Cel mai probabil nu ați putea, deoarece înțelegerea și aprecierea voastră despre iubirea lui Dumnezeu se limitează la o perspectivă bidimensională și nu au ajuns la înălțimea spațiului tridimensional. Deci, dacă v-aș fi pus să descrieți iubirea lui Dumnezeu, ați simți că vă lipsesc cuvintele sau poate ați fi chiar fără grai. Poate fi dificilă pentru voi înțelegerea acestor două cuvinte despre care am vorbit astăzi sau poate, pur și simplu, nu sunteți de acord. Asta poate doar să confirme faptul că aprecierea și înțelegerea voastră a iubirii lui Dumnezeu sunt superficiale și mărginite. Am spus înainte că Dumnezeu

este altruist; vă amintiți cuvântul „altruist”. Se poate spune că iubirea lui Dumnezeu poate fi descrisă doar ca altruistă? Nu este acesta un domeniu prea limitat? Ar trebui să cugetați mai mult la această chestiune pentru a dobândi ceva din aceasta.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 77)

Învierea lui Lazăr Îl slăvește pe Dumnezeu

Ioan 11:43-44 După ce a spus acestea, a strigat cu glas tare: „Lazăr, vino afară!” Mortul a ieșit cu picioarele și mâinile legate cu fâșii de pânză și cu fața înfășurată într-un ștergar. Isus le-a zis: „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă!”

Care sunt impresiile voastre după citirea acestui pasaj? Semnificația acestei minuni pe care Domnul Isus a făcut-o a fost mult mai mare decât cea anterioară, pentru că niciun miracol nu este mai uimitor decât readucerea la viață a unui om mort. În acea epocă, era extrem de semnificativ faptul că Domnul Isus a făcut așa ceva. Deoarece Dumnezeu devenise trup, oamenii puteau vedea doar înfățișarea Lui fizică, partea Lui practică și aspectul Lui nesemnificativ. Chiar dacă unii oameni au văzut și au înțeles ceva din caracterul Lui sau unele calități speciale pe care El părea să le aibă, nimeni nu știa de unde venea Domnul Isus, cine era El într-adevăr în esența Sa și ce alte lucruri putea El să facă de fapt. Toate acestea erau necunoscute omenirii. Atât de mulți oameni doreau să găsească dovezi care să răspundă acestor întrebări despre Domnul Isus și să cunoască adevărul. Putea Dumnezeu să facă ceva pentru a-Și dovedi identitatea? Pentru Dumnezeu, asta era ușor – era floare la ureche. El putea face ceva oriunde, oricând, pentru a-Și dovedi identitatea și esența, dar Dumnezeu

avea un mod propriu de a face lucrurile – cu un plan și în etape. El nu făcea lucrurile în mod aleatoriu, ci căuta momentul potrivit și oportunitatea potrivită pentru a face ceva ce i-ar permite omului să vadă, ceva realmente plin de semnificație. În acest fel, Își dovedea autoritatea și identitatea. Și atunci, putea învierea lui Lazăr să dovedească identitatea Domnului Isus? Să ne uităm la următorul pasaj al Scripturii: „După ce a spus acestea, a strigat cu glas tare: «Lazăr, vino afară!» Mortul a ieșit cu picioarele". Când Domnul Isus a făcut acest lucru, El a spus un singur lucru: „Lazăr, vino afară!" Lazăr a ieșit atunci din mormântul său – acest lucru a fost realizat doar datorită câtorva cuvinte rostite de Domnul. În acest timp, Domnul Isus nu a ridicat un altar și nici nu a îndeplinit alte acțiuni. El a spus doar acest lucru. Să se numească acest lucru o minune sau o poruncă? Sau a fost un fel de vrăjitorie? La suprafață, se pare că ar putea fi numit minune, și dacă vă uitați la acesta dintr-o perspectivă modernă, desigur că ați putea să-l numiți în continuare minune. Totuși, cu siguranță nu se poate spune că e un soi de magie despre care se presupune că poate chema un suflet înapoi din morți, și cu siguranță nu a fost niciun soi de vrăjitorie. Este corect spus că această minune a fost cea mai normală, micuță demonstrație a autorității Creatorului. Asta este autoritatea și puterea lui Dumnezeu. Dumnezeu are autoritatea de a face o persoană să moară, ca duhul său să-i părăsească trupul și să se întoarcă în Infern sau oriunde altundeva ar trebui să meargă. Momentul morții unei persoane și locul în care se va duce după moarte – acestea sunt hotărâte de Dumnezeu. El poate lua aceste decizii oriunde și oricând, fără a fi constrâns de oameni, evenimente, obiecte, spațiu sau geografie. Dacă vrea să o facă, o poate face, deoarece toate lucrurile și ființele vii sunt sub stăpânirea Sa și toate lucrurile se nasc, trăiesc și mor prin cuvântul Său, prin autoritatea Sa. El poate învia un om mort, și acest

lucru este ceva ce poate face oriunde, oricând. Asta este autoritatea pe care doar Creatorul o are.

Când Domnul Isus a săvârșit lucruri precum învierea lui Lazăr din morți, scopul Său a fost de a oferi dovezi pentru oameni și pentru Satana și pentru a-i înștiința pe oameni și pe Satana că tot ceea ce ține de omenire, viața și moartea oamenilor sunt hotărâte de Dumnezeu și că, deși El devenise trup, El a rămas la comanda lumii fizice care poate fi și văzută, precum și a lumii spirituale pe care oamenii nu o pot vedea. Asta pentru ca omenirea și Satana să știe că tot ceea ce are legătură cu omenirea nu este sub stăpânirea Satanei. Asta a fost o dezvăluire și o demonstrație a autorității lui Dumnezeu și a fost și un mod prin care El să trimită un mesaj tuturor lucrurilor cum că viața și moartea omenirii sunt în mâinile lui Dumnezeu. Învierea lui Lazăr de către Domnul Isus a fost una dintre căile prin care Creatorul învață și instruiește omenirea. A fost o acțiune concretă în care El Și-a folosit puterea și autoritatea pentru a instrui omenirea și a aproviziona omenirea. A fost o modalitate, fără folosirea cuvintelor, prin care Creatorul a permis omenirii să vadă adevărul faptului că El este la comanda tuturor lucrurilor. A fost modalitatea prin care El să spună omenirii prin acțiuni practice că nu există mântuire decât prin El. Acest mod tăcut pe care l-a folosit pentru a instrui omenirea este veșnic, de neșters, și aduce inimilor oamenilor un șoc și o iluminare care nu pot dispărea niciodată. Învierea lui Lazăr L-a slăvit pe Dumnezeu – aceasta are un impact profund asupra fiecăruia dintre discipolii lui Dumnezeu. Fixează ferm în fiecare persoană care înțelege profund acest eveniment, viziunea, înțelegerea faptului că doar Dumnezeu poate comanda viața și moartea omenirii. Deși Dumnezeu are acest tip de autoritate și deși El a trimis un mesaj despre suveranitatea Sa privind viața și moartea omenirii prin învierea lui Lazăr, asta nu era lucrarea Lui principală. Dumnezeu nu face

niciodată ceva fără semnificație. Fiecare lucru pe care El îl face are o mare valoare și este o bijuterie neîntrecută într-o visterie de comori. El nu ar face deloc din „a scoate o persoană din mormânt” singurul scop sau scopul ori obiectul principal al lucrării Sale. Dumnezeu nu face niciodată nimic fără semnificație. Învierea lui Lazăr ca eveniment singular este adecvată pentru a demonstra autoritatea lui Dumnezeu și pentru a dovedi identitatea Domnului Isus. Acesta este motivul pentru care Domnul Isus nu a repetat acest tip de minune. Dumnezeu face lucrurile conform propriilor Sale principii. În limbaj uman, se poate spune că Dumnezeu Își ține mintea ocupată numai cu lucruri serioase. Adică, atunci când Dumnezeu face lucruri, El nu Se îndepărtează de la scopul lucrării Sale. El știe lucrarea pe care vrea să o îndeplinească în această etapă, pe care dorește să o realizeze și va lucra strict conform planului Său. Dacă o persoană coruptă ar avea acel tip de abilitate, s-ar gândi doar cum să își dezvăluie abilitatea pentru ca ceilalți să știe cât de formidabilă este ea, astfel încât să se plece înaintea sa, ca ea să-i controleze și să-i devoreze. Acesta este răul care vine de la Satana – se numește stricăciune. Dumnezeu nu are o asemenea fire și nu are o asemenea esență. Scopul Său atunci când face lucrurile nu este să Se laude, ci să aprovizioneze omenirea cu mai multă revelație și îndrumare și, de aceea, oamenii văd foarte puține exemple în Biblie ale acestui tip de fenomen. Asta nu înseamnă că puterile Domnului Isus erau limitate sau că El nu era capabil de asemenea lucruri. Doar că Dumnezeu nu voia să-l facă, deoarece învierea lui Lazăr de către Domnul Isus avea o semnificație foarte practică și, de asemenea, deoarece lucrarea principală a întrupării lui Dumnezeu nu a fost realizarea minunilor, nu a fost învierea oamenilor, ci a fost lucrarea de răscumpărare a omenirii. Deci, o mare parte din lucrarea pe care Domnul Isus a finalizat-o a fost învățarea oamenilor, aprovizionarea și ajutarea lor, iar evenimente precum învierea lui Lazăr au fost doar mici părți

ale lucrării de slujire pe care a îndeplinit-o Domnul Isus. Chiar mai mult, ați putea spune că „a Se lăuda” nu face parte din esența lui Dumnezeu, deci faptul că Domnul Isus nu a mai arătat minuni nu a fost o practicare a unui autocontrol intenționat, nici nu a fost cauzat de limitările mediului și, cu siguranță, nu a fost din cauza unei lipse de putere.

Când Domnul Isus l-a adus înapoi din morți pe Lazăr, El a folosit doar aceste câteva cuvinte: „Lazăr, vino afară!” El nu a spus nimic în afară de asta. Așadar, ce demonstrează aceste cuvinte? Acestea demonstrează faptul că Dumnezeu poate realiza orice prin cuvânt, chiar și învierea unui om mort. Când Dumnezeu a creat toate lucrurile, când El a creat lumea, El a făcut acest lucru prin cuvinte – porunci rostite, cuvinte cu autoritate și, în acest astfel, lucrurile au fost create și, prin urmare, totul s-a împlinit. Aceste câteva cuvinte rostite de Domnul Isus au fost precum cuvintele rostite de Dumnezeu când a creat cerul, pământul și toate lucrurile; la fel, conțineau autoritatea lui Dumnezeu și puterea Creatorului. Toate lucrurile au fost formate și au stat ferme datorită cuvintelor din gura lui Dumnezeu și, la fel, Lazăr a ieșit din mormântul său datorită cuvintelor din gura Domnului Isus. Aceasta a fost autoritatea lui Dumnezeu, demonstrată și realizată în trupul Său întrupat. Acest tip de autoritate și abilitate aparținea Creatorului și Fiului Omului prin care S-a realizat Creatorul. Asta este înțelegerea pe care Dumnezeu le-a predat-o oamenilor, aducându-l pe Lazăr înapoi din morți.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 78)

Judecata fariseilor cu privire la Isus

Marcu 3:21-22 Când au auzit rudele Lui ce se întâmplă, au ieșit să-L înșface, căci ziceau că a înnebunit. Cărturarii care veniseră de la Ierusalim

ziceau că îl are în El pe Beelzebul și că scoate demonii cu ajutorul conducătorului demonilor.

Mustrarea fariseilor de către Isus

Matei 12:31-32 De aceea vă spun că orice păcat și blasfemie vor fi iertate oamenilor, dar blasfemia împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată. Dacă cineva va spune vreun cuvânt împotriva Fiului Omului, va fi iertat. Însă oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul aceasta, nici în cel care vine.

Matei 23:13-15 Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi închideți Împărăția Cerurilor în fața oamenilor; nici voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre! (Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi devorați casele văduvelor și faceți rugăciuni lungi de ochii lumii. De aceea veți primi o condamnare mult mai mare.) Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi înconjurați marea și uscatul pentru a face un prozelit, dar când devine astfel, faceți din el de două ori mai mult un fiu al Gheenei decât sunteți voi!

Conținutul celor două pasaje de mai sus este diferit. Să ne uităm la primul pasaj: Judecata fariseilor cu privire la Isus.

În Biblie, evaluarea de către farisei a lui Isus Însuși și a lucrurilor pe care El le făcea a fost: „[…] ziceau că a înnebunit. […] Îl are în El pe Beelzebul și că scoate demonii cu ajutorul conducătorului demonilor” (Marcu 3:21-22). Cărturarii și fariseii nu L-au judecat pe Domnul doar imitând cuvintele altor oameni și nici în baza unei bănuieli neîntemeiate – judecata lor era concluzia pe care au tras-o despre Domnul Isus din ceea ce au văzut și au auzit despre acțiunile Sale. Deși concluzia lor era făcută în mod aparent în numele justiției și le părea oamenilor ca și cum ar fi fost întemeiată, aroganța cu care L-au judecat pe Domnul Isus a fost greu de

ascuns chiar și pentru ei. Energia frenetică a urii lor pentru Domnul Isus a expus propriile ambiții sălbatice și înfățișarea lor rea și satanică, precum și natura lor răuvoitoare prin care s-au împotrivit lui Dumnezeu. Aceste lucruri pe care ei le-au spus în judecata lor cu privire la Domnul Isus au fost motivate de ambițiile lor sălbatice, de gelozie și de natura urâtă și răuvoitoare a ostilității lor față de Dumnezeu și de adevăr. Ei nu au investigat sursa acțiunilor Domnului Isus, nici nu au cercetat esența a ceea ce El a spus sau a făcut. Mai degrabă, orbește, într-o stare de agitație nebunească și cu răutate intenționată, au atacat și discreditat ceea ce făcuse El. Au mers până în punctul în care I-au discreditat în mod voit Duhul, adică Duhul Sfânt, care e Duhul lui Dumnezeu. La asta se refereau când au spus: „El este altă persoană", „Belzebut" și „prințul diavolilor". Adică, ei au zis că Duhul lui Dumnezeu era Belzebut și prințul diavolilor. Ei au caracterizat drept nebunie lucrarea trupului Duhului întrupat al lui Dumnezeu, care Se îmbrăcase cu trup. Ei nu numai că au blasfemiat Duhul lui Dumnezeu numindu-L Belzebut și prințul diavolilor, dar au și condamnat lucrarea lui Dumnezeu. Ei L-au condamnat și L-au hulit pe Domnul Isus Hristos. Esența împotrivirii și blasfemiei lor era exact aceeași ca esența împotrivirii și blasfemiei față de Dumnezeu date de Satana și demoni. Ei nu reprezentau doar oamenii corupți, dar, chiar mai mult, erau întruparea Satanei. Erau un canal pentru Satana în mijlocul omenirii și erau complicii și lacheii Satanei. Esența blasfemiei și denigrării Domnului Isus Hristos era lupta lor cu Dumnezeu pentru statut, disputa lor cu Dumnezeu, și testarea fără sfârșit a lui Dumnezeu de către ei. Esența împotrivirii lor față de Dumnezeu și atitudinea lor de ostilitate față de El, precum și cuvintele și gândurile lor au blasfemiat direct și L-au mâniat pe Duhul lui Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu a hotărât o judecată rezonabilă pe baza a ceea ce au spus și au făcut și a hotărât că faptele lor reprezentau păcatul

blasfemiei împotriva Duhului Sfânt. Acest păcat este de neiertat atât în lumea aceasta cât și în lumea care vine, după cum reiese din următorul pasaj al Scripturii: „Blasfemia împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată” și „oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul aceasta, nici în cel care vine”. Astăzi, să vorbim despre adevărata semnificație a acestor cuvinte de la Dumnezeu: „nu va fi iertat nici în veacul aceasta, nici în cel care vine”. Adică, haideți să demistificăm modul în care Dumnezeu împlinește cuvintele: „nu va fi iertat nici în veacul aceasta, nici în cel care vine”.

Toate lucrurile despre care am vorbit se leagă de firea lui Dumnezeu și de atitudinea Sa față de oameni, evenimente și lucruri. În mod natural, cele două pasaje de mai sus nu sunt o excepție. Ați observat ceva în aceste două pasaje ale Scripturii? Unii oameni spun că văd mânia lui Dumnezeu în ele. Unii oameni spun că văd o latură a firii lui Dumnezeu care nu tolerează ofensa omenirii și că, dacă oamenii fac ceva care reprezintă o blasfemie față de Dumnezeu, atunci ei nu vor primi iertarea Lui. În ciuda faptului că oamenii văd și percep mânia și intoleranța lui Dumnezeu față de ofensa omenirii în aceste două pasaje, ei tot nu înțeleg cu adevărat atitudinea Sa. Aceste două pasaje sunt referințe ascunse cu privire la abordarea și la atitudinea adevărată a lui Dumnezeu față de cei care Îl hulesc și Îl mânie. Atitudinea și abordarea Sa demonstrează adevăratul sens al următorului pasaj: „Însă oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul aceasta, nici în cel care vine”. Când oamenii Îl blasfemiază pe Dumnezeu și când Îl mânie, El emite un verdict, iar acest verdict este un final emis de El. Este descris astfel în Biblie: „De aceea vă spun că orice păcat și blasfemie vor fi iertate oamenilor, dar blasfemia împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată” (Matei 12:31), și „Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți!” (Matei 23:13). Totuși, este consemnat în Biblie care a fost finalul

pentru acei cărturari și farisei, cât și pentru acei oameni care spuneau că Domnul Isus era nebun după ce a spus aceste lucruri? Este consemnat dacă au suferit vreo pedeapsă? Nu, acest lucru nu poate fi spus cu certitudine. Când spun că „nu este”, nu înseamnă că nu era consemnat, ci că de fapt nu exista niciun final care să poată fi văzut cu ochi umani. A spune că „nu este consemnat” elucidează chestiunea cu privire la atitudinea și principiile lui Dumnezeu pentru tratarea anumitor lucruri. Dumnezeu nu Se face că nu vede sau că nu aude oamenii care Îl blasfemiază sau I se împotrivesc, sau chiar pe aceia care Îl calomniază – oameni care Îl atacă, Îl calomniază și Îl blestemă – ci, mai degrabă, El are o atitudine clară față de ei. Îi disprețuiește pe acești oameni și, în inima Sa, îi condamnă. El chiar declară în mod deschis care va fi finalul lor, astfel încât oamenii să știe că El are o atitudine clară față de cei care Îl blasfemiază și astfel încât ei să știe cum le va hotărî sfârșitul. Totuși, după ce Dumnezeu a spus acele lucruri, oamenii rareori au putut să vadă adevărul privind modul în care îi va trata Dumnezeu pe acei oameni și ei nu au putut să înțeleagă principiile din spatele finalului și verdictul dat lor de Dumnezeu. Adică, oamenii nu pot vedea abordarea și metodele specifice pe care Dumnezeu le are pentru tratarea lor. Asta are de-a face cu principiile lui Dumnezeu de a face lucruri. Dumnezeu utilizează incidența faptelor pentru a trata comportamentul rău al unor oameni. Adică, El nu anunță păcatul lor și nu determină sfârșitul lor, ci mai degrabă utilizează direct incidența faptelor pentru a le împărți pedeapsa și dreapta retribuție. Când aceste fapte se întâmplă, trupul oamenilor este cel care îndură pedeapsa, adică pedeapsa poate fi văzută cu ochi omenești. Când tratează purtarea rea a unor oameni, Dumnezeu doar îi blestemă cu cuvinte și mânia lui se abate, de asemenea, asupra lor, dar pedeapsa pe care ei o primesc poate fi ceva ce oamenii nu pot vedea. Totuși, acest tip de final poate fi chiar mai serios decât finalurile pe care oamenii le pot vedea,

precum a fi pedepsiți sau omorâți. Asta pentru că, în împrejurările în care Dumnezeu a hotărât să nu mai mântuiască acest tip de persoană, să nu-i mai arate milă sau toleranță și să nu îi mai ofere oportunități, atitudinea pe care o adoptă față de aceasta este să o dea deoparte. Care este aici sensul cuvintelor „a da deoparte”? Înțelesul principal al acestui termen este de a pune ceva deoparte, de a ignora acel lucru și de a nu-i mai da atenție. Dar aici, când Dumnezeu pune pe cineva deoparte, există două explicații ale înțelesului său: prima explicație este că El i-a predat Satanei viața acelei persoane și tot ce are acea persoană, pentru ca Satana să se ocupe de ea, iar Dumnezeu nu va mai fi responsabil și nu va mai gestiona acea persoană. Indiferent dacă acea persoană e nebună sau proastă, dacă e moartă sau în viață, ori dacă a coborât în iad pentru pedeapsa sa, nimic nu ar avea de-a face cu Dumnezeu. Asta ar însemna că o asemenea făptură nu ar avea nicio relație cu Creatorul. A doua explicație este că Dumnezeu a determinat că El Însuși vrea să facă ceva cu această persoană, cu propriile-I mâini. Este posibil ca El să folosească serviciul acestei persoane sau să folosească persoana drept contrast. Este posibil ca El să aibă un mod special de a trata acest tip de persoană, un mod special de a se ocupa de aceasta – exact ca în cazul lui Pavel, de exemplu. Acestea sunt principiul și atitudinea din inima lui Dumnezeu privind modul în care El a hotărât să trateze acest tip de persoană. Deci, când oamenii I se împotrivesc, Îl calomniază și rostesc blasfemii împotriva Lui, dacă ei Îi deranjează firea sau dacă Îl împing dincolo de limita îngăduinței Sale, consecințele sunt de neimaginat. Cea mai gravă consecință este faptul că Dumnezeu le predă viața și tot ceea ce are legătură cu ei în mâinile Satanei, o dată pentru totdeauna. Ei nu vor fi iertați pe vecie. Asta înseamnă că această persoană a devenit hrană în gura Satanei, o jucărie în mâna sa și, de atunci înainte, Dumnezeu nu va mai avea nimic de-a face cu aceasta. Puteți să vă imaginați ce fel de suferință a

fost aceea când Satana l-a ispitit pe Iov? Chiar și cu condiția ca Satana să nu se atingă de viața lui Iov, acesta tot a suferit foarte mult. Și nu este chiar mai greu de imaginat ravagiile la care Satana ar supune o persoană care a fost predată complet în mâinile sale, care este complet în stăpânirea lui, care a pierdut cu totul grija și mila lui Dumnezeu, care nu mai este sub conducerea Creatorului, care a fost lăsată fără dreptul de a-L venera și fără dreptul de a fi o făptură sub conducerea Creatorului, a cărei relație cu Domnul creației a fost complet ruptă? Persecuția lui Iov din partea Satanei a fost ceva ce putea fi văzut cu ochi omenești, dar dacă Dumnezeu predă viața unei persoane Satanei, consecințele sunt dincolo de imaginația umană. De exemplu, unii oameni se pot renaște ca vacă sau ca măgar, iar alții pot fi ocupați și posedați de duhuri rele, necurate și așa mai departe. Acesta este finalul unora dintre oamenii care sunt predați Satanei de Dumnezeu. Din exterior, pare că acei oameni care L-au ridiculizat, calomniat, condamnat și blasfemiat pe Domnul Isus nu au suferit nicio consecință. Totuși, adevărul este că Dumnezeu are o atitudine pentru tratarea oricărui lucru. El poate nu folosește un limbaj clar pentru a le spune oamenilor finalul modului în care tratează fiecare tip de persoană. Uneori, El nu vorbește direct, dar mai degrabă acționează direct. Faptul că nu vorbește despre acesta nu înseamnă că nu există final – de fapt, într-un astfel de caz este posibil ca finalul să fie și mai grav. Din afară, poate părea că Dumnezeu nu vorbește explicit unor oameni despre atitudinea Sa, dar de fapt, multă vreme, Dumnezeu nu a vrut să le acorde atenție. El nu vrea să-i mai vadă. Din cauza lucrurilor pe care le-au făcut, a comportamentului lor, din cauza naturii și esenței lor, Dumnezeu vrea doar ca ei să dispară din fața Lui, vrea să-i predea direct Satanei, să dea Satanei duhul, sufletul și corpul lor și să-i permită Satanei să facă orice vrea cu ei. Este clar în ce măsură îi urăște Dumnezeu, în ce măsură este dezgustat de ei. Dacă o persoană Îl mânie pe Dumnezeu până în

punctul în care nu mai vrea să o vadă vreodată și este pregătit să renunțe complet la aceasta, până în punctul în care El nici nu mai vrea să aibă El Însuși de-a face cu aceasta – dacă se ajunge până în punctul în care El o va preda Satanei ca acesta să facă ce dorește, să-i permită Satanei să o controleze, să o consume și să o trateze în orice mod dorește – această persoană este cu totul terminată. Dreptul său de a fi om a fost anulat permanent și dreptul său de a fi o creație a lui Dumnezeu a ajuns la final. Nu este asta cea mai severă formă de pedeapsă?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 79)

Cuvintele lui Isus către discipolii Săi după învierea Sa

(fragmente selectate)

Ioan 20:26-29 După opt zile, ucenicii erau din nou înăuntru, iar Toma era cu ei. Pe când ușile erau încuiate, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!” Apoi i-a zis lui Toma: Adu-ți degetul aici și privește-Mi mâinile! Adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea! Și nu fi necredincios, ci credincios! Toma I-a răspuns: Domnul meu și Dumnezeul meu! Isus i-a zis: Ai crezut pentru că M-ai văzut? Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut!

Ioan 21:16-17 L-a întrebat din nou, a doua oară: Simon, fiul lui Ioan, Mă iubești? El I-a răspuns: Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc! Isus i-a zis: Păstorește oile Mele! L-a întrebat a treia oară: Simon, fiul lui Ioan, Mă iubești? Petru s-a întristat pentru că-i zisese a treia oară: „Mă iubești?” Și I-a răspuns: Doamne, Tu le știi pe toate, Tu știi că Te iubesc! Isus i-a zis: Paște oile Mele!

Pasajele acestea istorisesc anumite lucruri pe care Domnul Isus le-a făcut și le-a spus discipolilor Săi după învierea Sa. Mai întâi, să ne uităm la

diferențele care ar putea exista între Domnul Isus dinainte și după înviere. Era El același Domn Isus din zilele trecute? Scripturile conțin următoarea propoziție care Îl descrie pe Domnul Isus după înviere: „Pe când ușile erau încuiate, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: «Pace vouă!»” Este foarte clar că Domnul Isus din acel moment nu mai era un trup, ci era acum într-un corp spiritual. Asta deoarece El depășise limitările trupului; cu toate că ușa era închisă, El tot a putut să vină printre oameni și să le îngăduie să-L vadă. Asta este cea mai mare diferență dintre Domnul Isus după înviere și Domnul Isus care trăia în trup înainte de înviere. Chiar dacă nu exista nicio diferență între înfățișarea corpului spiritual din acel moment și înfățișarea Domnului Isus așa cum era înainte, Domnul Isus în acel moment devenise unul care părea a fi un străin pentru oameni, deoarece El devenise un corp spiritual după ce înviat din morți și, în comparație cu trupul Său anterior, acest corp spiritual era mai misterios și mai derutant pentru oameni. A creat, de asemenea, mai multă distanță între Domnul Isus și oameni, iar oamenii au simțit în inimile lor că Domnul Isus în acel moment devenise mai misterios. Aceste cunoașteri și sentimente din partea oamenilor i-a readus brusc într-o epocă în care credeau într-un Dumnezeu care nu putea fi văzut sau atins. Deci, primul lucru pe care Domnul Isus l-a făcut după înviere a fost de a permite tuturor să-L vadă, să confirme că El există și să confirme adevărul învierii Sale. În plus, această acțiune a restabilit relația Sa cu oamenii la nivelul la care era când lucra în trup, când era Hristosul pe care Îl puteau vedea și atinge. Un rezultat al acestui lucru este că oamenii nu s-au îndoit nicio clipă că Domnul Isus înviase din morți după ce fusese țintuit pe cruce și totodată nu au avut niciun dubiu în ce privește lucrarea Domnului Isus de răscumpărare a omenirii. Un alt rezultat este că faptul că Domnul Isus le-a apărut oamenilor după înviere și că le-a permis oamenilor să Îl vadă și să Îl atingă a ancorat în mod clar omenirea în Epoca Harului,

asigurând că, din acest moment înainte, oamenii nu se vor mai putea întoarce în epoca anterioară, Epoca Legii, pe baza supoziției referitoare la „dispariția” Domnului Isus sau la „plecarea Sa fără niciun cuvânt”. El S-a asigurat astfel că ei vor continua să meargă înainte, urmând învățăturile Domnului Isus și lucrarea pe care El o făcuse. Prin urmare, o nouă fază în lucrarea din Epoca Harului a fost inaugurată și, din acel moment, oamenii care trăiseră sub lege au ieșit în mod formal din lege și au intrat într-o nouă epocă, cu un nou început. Acestea sunt înțelesurile variate ale înfățișării Domnului Isus în fața oamenilor după înviere.

Dat fiind că Domnul Isus era acum într-un corp spiritual, cum puteau oamenii să-L atingă și să-L vadă? Această întrebare are legătură cu semnificația înfățișării Domnului Isus în fața oamenilor. Ați observat ceva în aceste pasaje ale Scripturii pe care tocmai le-am citit? În general, corpurile spirituale nu pot fi văzute sau atinse și, după înviere, lucrarea pe care Domnul Isus o inițiase fusese deja finalizată. Deci, în teorie, El nu avea deloc nevoie să Se întoarcă printre oameni în imaginea Sa inițială pentru a Se întâlni cu ei, dar înfățișarea corpului spiritual al Domnului Isus pentru oameni ca Toma a făcut ca semnificația apariției Sale să fie mai concretă, astfel încât să pătrundă mai profund în inimile oamenilor. Când a venit la Toma, El l-a lăsat pe Toma, care se îndoia, să Îi atingă mâna și i-a spus: „Adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea! Și nu fi necredincios, ci credincios!” Aceste cuvinte și acțiuni nu erau lucruri pe care Domnul Isus voia să le spună și să le facă doar după ce înviase; de fapt, erau lucruri pe care El voia să le spună și să le facă înainte de a fi țintuit pe cruce, pentru că îndoielile lui Toma nu izvorâseră doar atunci, ci îl însoțeau de când Îl urma pe Domnul Isus. Este evident că, înainte de a fi țintuit pe cruce, Domnul Isus îi înțelegea deja pe oamenii ca Toma. Așadar, ce înțelegem din asta? El era tot același Domn Isus după învierea Sa. Esența Sa nu se schimbase. Cu toate

acestea, El era Domnul Isus care înviase din morți și revenise din lumea spirituală cu imaginea Sa inițială, cu firea Sa inițială și cu înțelegerea Sa cu privire la omenire din perioada Sa în trup, prin urmare El S-a dus mai întâi la Toma și l-a lăsat să-I atingă coasta, nu numai pentru ca Toma să-I vadă corpul spiritual după înviere, ci și pentru a-l lăsa pe Toma să atingă și să simtă existența corpului Său spiritual și să renunțe complet la dubiile sale. Înainte ca Domnul Isus să fie răstignit, Toma s-a îndoit mereu că El era Hristos și a fost incapabil să aibă credință. Credința sa în Dumnezeu era întemeiată doar pe baza a ceea ce putea vedea cu proprii ochi, a ceea ce putea atinge cu propriile mâini. Domnul Isus înțelegea bine credința acestui tip de persoană. Aceste persoane credeau doar în Dumnezeu din ceruri și nu credeau deloc și nu aveau să-L accepte pe Cel trimis de Dumnezeu sau pe Hristos în trup. El i-a permis lui Toma să întindă mâna și să-I atingă coasta pentru a-l face să recunoască și să creadă în existența Domnului Isus și în faptul că El era cu adevărat Dumnezeu întrupat. Era îndoiala lui Toma diferită înainte și după învierea Domnului Isus? El se îndoia întotdeauna și nimeni nu putea să-i risipească dubiile și să-l facă să renunțe la acestea în afară de Domnul Isus, care i-a apărut în mod personal în corpul Său spiritual și l-a lăsat să atingă urmele de cuie de pe corpul Său. Deci, din momentul în care Domnul Isus i-a permis să Îi atingă coasta și l-a lăsat să simtă cu adevărat existența urmelor de cuie, dubiile lui Toma au dispărut, iar el a știut cu adevărat că Domnul Isus înviase și a recunoscut și a crezut că Domnul Isus era adevăratul Hristos, că era Dumnezeu întrupat. Deși, în acest moment, Toma nu se mai îndoia, el pierduse pentru totdeauna șansa de a se întâlni cu Hristos. El pierduse pentru totdeauna șansa de a fi împreună cu El, de a-L urma, de a-L cunoaște. El pierduse șansa ca Hristos să-l desăvârșească. Apariția Domnului Isus și cuvintele Sale au oferit o concluzie și un verdict în privința credinței acelora care erau plini de dubii.

El a folosit cuvintele și acțiunile Sale efective pentru a le spune celor care se îndoiau, celor care credeau doar în Dumnezeu din ceruri, dar nu credeau în Hristos: Dumnezeu nu le-a lăudat credința, nici nu a lăudat faptul că Îl urmau când se îndoiau de El. Ziua în care au crezut pe deplin în Dumnezeu și Hristos a putut să fie doar ziua când Dumnezeu Și-a finalizat marea lucrare. Desigur, acea zi a fost, de asemenea, ziua în care îndoiala lor a primit un verdict. Atitudinea lor față de Hristos le-a hotărât soarta, iar dubiile lor încăpățânate au însemnat că a lor credință nu a dat roade, iar încăpățânarea lor a însemnat că speranțele lor au fost în van. Deoarece credința lor în Dumnezeul din ceruri se hrănea cu iluzii, iar îndoiala lor față de Hristos reprezenta de fapt adevărata lor atitudine față de Dumnezeu, deși ei au atins urmele cuielor de pe corpul Domnului Isus, credința lor era tot inutilă și finalul lor putea fi descris doar precum căratul apei cu un coș de bambus – totul în van. Ce i-a spus Domnul Isus lui Toma a fost, de asemenea, modul Său foarte clar de a spune fiecărei persoane: Domnul Isus înviat este Domnul Isus care a petrecut treizeci și trei de ani și jumătate lucrând printre oameni. Deși El fusese răstignit și experimentase valea umbrei morții și experimentase învierea, niciun aspect al Său nu suferise schimbări. Deși El avea acum urme de cuie pe trupul Său și, deși a înviat și a ieșit din mormânt, firea Sa, înțelegerea Sa cu privire la omenire și intențiile Sale față de omenire nu se schimbaseră deloc. De asemenea, El le spunea oamenilor că Se coborâse de pe cruce, triumfase asupra păcatului, biruise greutățile și triumfase asupra morții. Urmele de cuie erau doar dovada victoriei Sale asupra Satanei, dovada de a fi o jertfă de păcat pentru a răscumpăra cu succes întreaga omenire. El le spunea oamenilor că luase deja asupra Sa păcatele omenirii și Își finalizase lucrarea de răscumpărare. Când S-a întors să-Și vadă ucenicii, El le-a spus acest mesaj cu înfățișarea Sa: „Încă sunt viu, încă exist; astăzi stau cu adevărat în fața voastră pentru

ca voi să Mă puteți vedea și atinge. Voi fi întotdeauna cu voi”. Domnul Isus voia, de asemenea, să utilizeze cazul lui Toma ca avertizare pentru viitorii oameni: deși, în credința ta, nu poți nici să-L vezi, nici să-L atingi pe Domnul Isus, ești binecuvântat datorită credinței tale adevărate și Îl poți vedea pe Domnul Isus datorită credinței tale adevărate, iar acest tip de persoană este binecuvântată.

Aceste cuvinte consemnate în Biblie, pe care Domnul Isus le-a rostit când i-a apărut lui Toma, sunt de mare ajutor pentru toți oamenii din Epoca Harului. Înfățișarea și cuvintele Sale către Toma au avut un impact profund asupra generațiilor viitoare; acestea păstrează o semnificație eternă. Toma reprezintă un tip de persoană care crede în Dumnezeu și totuși se îndoiește de El. Aceste persoane au o natură suspicioasă, au inimi sinistre, sunt înșelătoare și nu cred în lucrurile pe care Dumnezeu le poate îndeplini. Ei nu cred în omnipotența lui Dumnezeu și în suveranitatea Sa și nu cred nici în Dumnezeu întrupat. Totuși, învierea Domnului Isus a fost o palmă peste față pentru ei și le-a dat și o oportunitate de a-și descoperi propriile dubii, de a-și recunoaște propriile dubii și de a-și recunoaște propria înșelăciune, ajungând astfel să creadă cu adevărat în existența și învierea Domnului Isus. Ce s-a întâmplat cu Toma a fost o avertizare și un semnal de alarmă pentru generațiile de mai târziu, pentru ca mai mulți oameni să aibă grijă să nu se îndoiască precum Toma și dacă s-ar umple de îndoieli, atunci s-ar afunda în întuneric. Dacă Îl urmezi pe Dumnezeu, dar la fel ca Toma, vrei întotdeauna să-I atingi coasta Domnului și să-I simți urmele de cuie pentru a confirma, a verifica, a specula dacă Dumnezeu există sau nu, Dumnezeu te va abandona. Prin urmare, Domnul Isus le cere oamenilor să nu fie ca Toma, crezând doar ceea ce pot vedea cu proprii ochi, ci să fie oameni onești, puri și să nu nutrească îndoieli față de Dumnezeu, ci doar să creadă în El și să-L urmeze. Astfel de oameni sunt binecuvântați. Aceasta este o cerință foarte

mică din partea Domnului Isus pentru oameni și o avertizare pentru cei care Îl urmează.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 80)

Cuvintele lui Isus către discipolii Săi după învierea Sa

(fragmente selectate)

Ioan 21:16-17 L-a întrebat din nou, a doua oară: Simon, fiul lui Ioan, Mă iubești? El I-a răspuns: Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc! Isus i-a zis: Păstorește oile Mele! L-a întrebat a treia oară: Simon, fiul lui Ioan, Mă iubești? Petru s-a întristat pentru că-i zisese a treia oară: „Mă iubești?” Și I-a răspuns: Doamne, Tu le știi pe toate, Tu știi că Te iubesc! Isus i-a zis: Paște oile Mele!

În această conversație, Domnul Isus l-a întrebat în mod repetat pe Petru un lucru: „Simon, fiul lui Ioan, Mă iubești?” Acesta este un standard superior pe care Domnul Isus l-a cerut de la oamenii ca Petru după învierea Sa, oameni care într-adevăr cred în Hristos și se străduiesc să Îl iubească pe Domnul. Această întrebare era un fel de cercetare și de interogare, dar chiar mai mult, era o cerință și o așteptare din partea oamenilor ca Petru. Domnul Isus a folosit această metodă de interogare pentru ca oamenii să reflecteze asupra lor înșiși și să privească înăuntrul lor și să întrebe: care sunt cerințele Domnului Isus pentru oameni? Eu Îl iubesc pe Domnul? Sunt eu o persoană care Îl iubește pe Dumnezeu? Cum ar trebui să-L iubesc? Chiar dacă Domnul Isus i-a adresat această întrebare doar lui Petru, adevărul este că, în inima Sa, întrebându-l pe Petru aceste lucruri, El voia să folosească această oportunitate pentru a pune acest fel de întrebare mai multor oameni care caută să-L iubească pe Dumnezeu. Doar că Petru era binecuvântat să fie

reprezentantul acestui fel de persoană, să primească aceste întrebări chiar din gura Domnului Isus.

În comparație cu următoarele cuvinte, pe care Domnul Isus i le-a spus lui Toma după înviere: „Adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea! Și nu fi necredincios, ci credincios!”, întrebarea repetată de trei ori pentru Petru: „Simon, fiul lui Ioan, Mă iubești?” le permite oamenilor să simtă mai bine severitatea atitudinii Domnului Isus și caracterul de urgență pe care îl simțea în timpul cercetării Sale. Cât despre Toma necredinciosul, cu natura sa înșelătoare, Domnul Isus i-a permis să-și întindă mâna și să-I atingă urmele cuielor de pe trupul Său, ceea ce l-a determinat să creadă că Domnul Isus era Fiul Omului înviat și să recunoască identitatea Domnului Isus drept Hristos. Și deși Domnul Isus nu l-a certat cu severitate pe Toma, nici nu a exprimat verbal o judecată clară a lui, cu toate acestea, El a folosit acțiuni practice pentru a-i da de înțeles lui Toma că îl înțelegea, arătându-Și totodată atitudinea și hotărârea față de acel fel de persoană. Cerințele și așteptările Domnului Isus din partea acelui fel de persoană nu pot fi văzute din ceea ce El a spus, deoarece oamenii ca Toma, pur și simplu, nu au nicio fărâmă de credință adevărată. Cerințele Domnului Isus pentru ei constau doar în aceasta, dar atitudinea pe care El a dezvăluit-o față de oameni precum Petru este cu totul diferită. El nu i-a cerut lui Petru să întindă mâna și să-I atingă urmele de cuie, nici nu i-a spus lui Petru: „Nu fi necredincios, ci credincios!” În schimb, El i-a adresat aceeași întrebare în mod repetat lui Petru. Aceasta a fost o întrebare plină de sens, care te pune pe gânduri și care nu are cum să nu facă orice discipol al lui Hristos să simtă remușcare și frică, dar și să simtă starea de tristețe și neliniște a Domnului Isus. Și când ei sunt îndurerați și au o suferință mare, sunt mai capabili să înțeleagă grija și preocuparea Domnului Isus Hristos; ei realizează învățătura Sa stăruitoare și cerințele stricte de la oamenii puri, onești. Întrebarea

Domnului Isus le permite să simtă că așteptările Domnului de la oameni, dezvăluite în aceste cuvinte simple, nu sunt doar să-L urmeze și să creadă în El, ci și să ajungă să aibă iubire, să-Și iubească Domnul, să-Și iubească Dumnezeul. Acest fel de iubire este grijulie și supusă. Ea reprezintă oamenii care trăiesc pentru Dumnezeu, mor pentru Dumnezeu, dedică totul lui Dumnezeu, consumă și dau totul pentru Dumnezeu. Acest fel de iubire Îi oferă, de asemenea, mângâiere lui Dumnezeu, permițându-I să Se bucure de mărturie și să Se odihnească. Este răsplata oamenilor față de Dumnezeu, responsabilitatea, obligația și datoria lor, și este o cale pe care omenirea trebuie să o urmeze toată viața. Aceste trei întrebări au fost o cerință și un îndemn pe care Domnul Isus le-a avut pentru Petru și pentru toți cei care urmau să fie desăvârșiți. Aceste trei întrebări l-au condus și l-au motivat pe Petru să-și urmeze calea în viață până la final, iar aceste întrebări de la despărțirea de Domnul Isus au fost cele care l-au făcut pe Petru să pornească pe calea de a fi desăvârșit, cele care l-au determinat, datorită iubirii sale pentru Domnul, să aibă grijă de inima Domnului, să-L asculte, să-I ofere alinare și să-și ofere întreaga viață și întreaga ființă datorită acestei iubiri.

În timpul Epocii Harului, lucrarea lui Dumnezeu a fost, în principal, pentru aceste două feluri de oameni. Primul era felul de persoană care credea în El și Îl urma, care putea să-I respecte poruncile și să ducă crucea și care să se țină de calea Epocii Harului. Acest fel de persoană avea să câștige binecuvântarea lui Dumnezeu și să se bucure de harul Lui. Al doilea fel de persoană era asemenea lui Petru, cineva care putea să fie desăvârșit. Așadar, după ce Domnul Isus a înviat, El a făcut mai întâi aceste două lucruri deosebit de semnificative. Unul a fost făcut cu Toma, celălalt cu Petru. Ce reprezintă aceste două lucruri? Reprezintă adevăratele intenții ale lui Dumnezeu de a mântui omenirea? Reprezintă sinceritatea lui Dumnezeu

față de omenire? Lucrarea pe care a făcut-o cu Toma a fost pentru a-i avertiza pe oameni să nu se îndoiască, ci, pur și simplu, să creadă. Lucrarea pe care a făcut-o cu Petru a fost pentru a întări credința oamenilor ca Petru și a-Și clarifica cerințele de la acest fel de persoană, pentru a arăta ce obiective ar trebui să urmărească.

După ce Domnul Isus a înviat, El a apărut în fața oamenilor pe care i-a considerat necesari, a vorbit cu ei și a emis cerințe la adresa lor, lăsând în urmă intențiile și așteptările Sale de la oameni. Cu alte cuvinte, ca Dumnezeu întrupat, preocuparea Sa pentru omenire și cerințele de la oameni nu s-au schimbat niciodată; acestea au rămas aceleași când a fost în trup și când a fost în corpul Său spiritual după răstignire și apoi după înviere. El era îngrijorat în privința acestor discipoli înainte de a fi sus pe cruce și, în inima Sa, Îi era clară starea fiecărei persoane și înțelegea deficiențele fiecărei persoane și, desigur, înțelegerea Lui privind fiecare persoană după ce a murit, a înviat și a devenit un corp spiritual era aceeași ca atunci când era în trup. El știa că oamenii nu erau cu totul siguri de identitatea Sa ca Hristos, dar în timpul perioadei Sale în trup, El nu a avut cerințe stricte de la oameni. Cu toate acestea, după ce a înviat, S-a înfățișat acestora și a făcut să le fie absolut clar că Domnul Isus venise de la Dumnezeu și că era Dumnezeu întrupat și a folosit realitatea înfățișării și învierii Sale ca pe cea mai mare viziune și motivație pentru urmărirea de-o viață a omenirii. Învierea Sa din morți nu numai că i-a întărit pe toți cei care Îl urmau, dar a și pus cu totul în aplicare, printre oameni, lucrarea Sa din Epoca Harului și, astfel, Evanghelia mântuirii Domnului Isus din Epoca Harului s-a răspândit treptat în toate colțurile omenirii. Ai spune că înfățișarea Domnului Isus după învierea Sa a avut vreo semnificație? Dacă erai Petru sau Toma în acel moment și întâlneai acest lucru plin de semnificație în viața ta, ce fel de impact ar fi avut asupra ta? L-ai fi văzut ca

pe cea mai bună și mai măreață viziune a vieții tale de credință în Dumnezeu? Ai fi văzut acest lucru ca pe o forță care te conduce în timp ce-L urmai pe Dumnezeu, te străduiai să-L mulțumești și căutai să-L iubești pe Dumnezeu în întreaga ta viață? Ai fi depus o viață întreagă eforturi pentru a răspândi această viziune măreață? Ai fi acceptat răspândirea mântuirii Domnului Isus drept o însărcinare de la Dumnezeu? Chiar dacă nu ați trăit asta, cele două exemple, ale lui Toma și Petru, sunt deja suficiente pentru ca oamenii moderni să aibă o înțelegere clară a lui Dumnezeu și a voii Sale. Se poate spune că, după ce Dumnezeu a devenit trup, după ce a experimentat personal viața printre oameni și a experimentat personal viața omenească și după ce a văzut depravarea omenirii și situația vieții umane din acel moment, Dumnezeu în trup a simțit mai profund cât de neajutorată, tristă și vrednică de milă este omenirea. Dumnezeu a dobândit mai multă empatie pentru condiția umană datorită umanității Sale în timp ce era în trup, datorită instinctelor Sale trupești. Asta L-a făcut să aibă o grijă mai mare pentru cei care Îl urmau. Acestea sunt probabil lucruri pe care nu le puteți înțelege, dar eu pot descrie grija și afecțiunea lui Dumnezeu în trup pentru fiecare dintre discipolii Săi prin aceste două cuvinte: „preocupare intensă”. Deși acest termen provine din limba oamenilor și, cu toate că este foarte uman, el exprimă și descrie cu adevărat sentimentele lui Dumnezeu pentru discipolii Săi. Cât despre preocuparea intensă a lui Dumnezeu pentru oameni, de-a lungul experiențelor voastre veți simți treptat acest lucru și îl veți experimenta. Totuși, acesta poate fi dobândit doar prin înțelegerea treptată a firii lui Dumnezeu pe baza urmăririi unei schimbări în propria ta fire. Arătarea Domnului Isus a materializat preocuparea Lui intensă pentru cei care Îl urmau în omenire și a transmis-o corpului Său spiritual, sau altfel spus, divinității Sale. Arătarea Lui le-a permis oamenilor să experimenteze din nou și să simtă preocuparea și grija lui Dumnezeu, dovedind totodată cu

tărie că Dumnezeu este Cel care inaugurează o epocă, Cel care desfăşoară o epocă şi Cel care încheie o epocă. Prin arătarea Sa, El a întărit credința tuturor oamenilor și a dovedit lumii că El este Dumnezeu Însuși. Asta le-a oferit discipolilor Săi o confirmare eternă, iar prin înfățișarea Sa, El a lansat, de asemenea, o fază din lucrarea Sa în noua epocă.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaşte pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu şi Dumnezeu Însuşi III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 81)

Isus mănâncă pâine și explică Scripturile după învierea Sa

Luca 24:30-32 În timp ce stătea la masă cu ei, a luat pâinea, a rostit binecuvântarea, apoi a frânt-o și le-a dat-o. Atunci li s-au deschis ochii și L-au recunoscut, dar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor. Și-au zis unul altuia: „Nu ne ardea inima (în noi) când ne vorbea pe drum și când ne deschidea Scripturile?”

Ucenicii Îi dau să mănânce pește fript lui Isus

Luca 24:36-43 În timp ce spuneau ei aceste lucruri, El Însuși a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!” Îngroziți și înspăimântați, ei credeau că văd un duh. El le-a zis: „De ce sunteți tulburați și de ce vi se ridică astfel de îndoieli în inimile voastre? Uitați-vă la mâinile și la picioarele Mele: Eu Însumi sunt! Atingeți-Mă și vedeți: un duh n-are carne și oase, așa cum vedeți că am Eu!” Și spunând aceasta, le-a arătat mâinile și picioarele Lui. Dar pentru că ei, de bucurie, tot nu credeau și se mirau, le-a zis: „Aveți aici ceva de mâncare?” I-au dat o bucată de pește fript (și un fagure de miere), iar El le-a luat și le-a mâncat în fața lor.

În continuare, ne vom uita la pasajele de mai sus din Scriptură. Primul pasaj povestește că Domnul Isus a mâncat pâine și a explicat Scripturile după învierea Sa, iar cel de-al doilea pasaj povestește că Domnul Isus a

mâncat un pește fript. În ce fel vă ajută aceste două pasaje să cunoașteți firea lui Dumnezeu? Vă puteți închipui felul de imagine pe care o obțineți din aceste descrieri ale Domnului Isus mâncând pâine și apoi pește fript? Vă puteți imagina, dacă Domnul Isus ar sta în fața voastră mâncând pâine, cum v-ați simți? Sau dacă ar sta cu voi la aceeași masă, mâncând pește și pâine împreună cu oamenii, ce fel de sentiment ai avea în acel moment? Dacă ai simți că ești foarte apropiat de Domnul, că El este foarte apropiat de tine, atunci acest sentiment este corect. Acesta este exact rezultatul pe care Domnul Isus a vrut să-L obțină mâncând pâine și pește în fața oamenilor adunați după învierea Sa. Dacă Domnul Isus doar ar fi vorbit cu oamenii după învierea Sa, dacă ei nu ar fi putut să-I simtă carnea și oasele, ci ar fi simțit în schimb că El era un Duh de neatins, cum s-ar fi simțit? Nu ar fi fost ei dezamăgiți? Simțindu-se dezamăgiți, nu s-ar simți oamenii abandonați? Nu ar fi simțit o distanță între ei și Domnul Isus Hristos? Ce fel de impact negativ ar fi creat această distanță asupra relației oamenilor cu Dumnezeu? Oamenilor le-ar fi fost cu siguranță teamă, încât nu ar fi îndrăznit să se apropie de El și, astfel, ar fi avut atitudinea de a-L ține la o distanță respectabilă. De atunci înainte, ei ar fi rupt relația lor apropiată cu Domnul Isus Hristos și s-ar fi întors la relația dintre omenire și Dumnezeu Cel de sus din cer, așa cum era înainte de Epoca Harului. Corpul spiritual pe care oamenii nu Îl puteau atinge sau simți ar fi dus la eradicarea apropierii lor de Dumnezeu și ar fi provocat, de asemenea, încetarea acelei relații intime stabilite în timpul perioadei Domnului Isus Hristos în trup, fără distanță între El și oameni. Singurele lucruri sădite în oameni de corpul spiritual erau doar de sentimente de frică, evitare și o privire fără cuvinte. Ei n-ar fi îndrăznit să se apropie sau să aibă un dialog cu El, cu atât mai puțin să Îl urmeze, să aibă încredere în El sau să-L admire. Dumnezeu nu dorea să vadă acest fel de sentiment pe care oamenii îl nutreau pentru El. El nu

voia să vadă cum oamenii Îl evită sau cum se îndepărtează de El; El voia doar ca oamenii să-L înțeleagă, să se apropie de El și să fie familia Lui. Dacă propria ta familie, proprii tăi copii te-ar vedea, dar nu te-ar recunoaște și nu ar îndrăzni să se apropie de tine, ci te-ar evita mereu, dacă nu ai putea să le câștigi înțelegerea pentru tot ceea ce ai făcut pentru ei, cum te-ar face acest lucru să te simți? Nu ar fi dureros? Nu ai fi devastat? Asta este exact ceea ce simte Dumnezeu când oamenii Îl evită. Deci, după învierea Sa, Domnul Isus încă le-a apărut oamenilor sub formă de carne și oase și tot a mâncat și a băut cu ei. Dumnezeu îi consideră pe oameni familie și vrea ca și oamenii să-L considere drept Cel mai drag lor; doar în acest mod poate Dumnezeu să-i câștige cu adevărat pe oameni și doar astfel pot oamenii să-L iubească și să-L venereze cu adevărat pe Dumnezeu. Acum puteți înțelege intenția Mea în selectarea acestor două pasaje din Scriptură, în care Domnul Isus mănâncă pâine și explică Scripturile după învierea Sa, iar ucenicii Îi dau pește fript să mănânce?

Se poate spune că seria de lucruri pe care Domnul Isus le-a spus și le-a făcut după învierea Sa au fost făcute cu intenții serioase. Aceste lucruri erau pline de generozitatea și afecțiunea pe care Dumnezeu le avea față de omenire, cât și de prețuirea și grija meticuloasă pe care El o avea pentru relația apropiată pe care o stabilise cu omenirea în timpul perioadei Sale în trup. Chiar mai mult, acestea erau pline de nostalgia și dorința pe care El le-a simțit pentru viața în care a mâncat și a trăit cu discipolii Săi în timpul perioadei Sale în trup. Așadar, Dumnezeu nu voia ca oamenii să simtă o distanță între Dumnezeu și om și nici nu voia ca omenirea să se distanțeze de Dumnezeu. Chiar mai mult, nu voia ca omenirea să simtă că, după învierea Sa, Domnul Isus nu mai era Domnul care fusese așa de apropiat de oameni, că El nu mai era împreună cu omenirea deoarece Se întorsese în lumea spirituală, la Tatăl pe care oamenii nu puteau să-L vadă sau să-L

atingă vreodată. El nu voia ca oamenii să simtă că vreo diferență de statut apăruse între El și omenire. Când Dumnezeu vede oameni care vor să-L urmeze, dar Îl țin la o distanță respectabilă, inima Sa este îndurerată, deoarece asta înseamnă că inimile lor sunt foarte departe de El și că Îi va fi foarte dificil să le câștige inimile. Deci, dacă El le-ar fi apărut oamenilor într-un corp spiritual pe care ei nu îl puteau vedea sau atinge, lucrul acesta l-ar fi distanțat din nou pe om de Dumnezeu și ar fi făcut omenirea să creadă în mod greșit că, după învierea Sa, Hristos a devenit arogant, de un fel diferit decât oamenii și cineva cu care nu mai puteau sta la masă și mânca, pentru că oamenii sunt păcătoși, murdari și nu se pot apropia niciodată de Dumnezeu. Pentru a împrăștia aceste interpretări greșite din partea omenirii, Domnul Isus a făcut mai multe lucruri pe care obișnuia să le facă atunci când era în trup, așa cum este consemnat în Biblie: „A luat pâinea, a rostit binecuvântarea, apoi a frânt-o și le-a dat-o”. De asemenea, El le-a explicat Scripturile, așa cum o făcea în trecut. Toate aceste lucruri pe care le-a făcut Domnul Isus au făcut fiecare persoană care L-a văzut să simtă că Domnul Isus nu Se schimbase, că El era încă același Domn Isus. Deși El fusese răstignit și experimentase moartea, înviase și nu părăsise omenirea. Se întorsese pentru a fi printre oameni, fără să Se fi schimbat deloc. Fiul Omului care stătea în fața oamenilor era același Domn Isus. Comportamentul și modul Său de a conversa cu oamenii păreau foarte familiare. El tot mai era plin de iubire generoasă, har și toleranță – încă era același Domn Isus care îi iubea pe ceilalți la fel cum Se iubea pe Sine Însuși, care putea ierta omenirea de șaptezeci de ori câte șapte. Așa cum făcuse întotdeauna, El a mâncat cu oamenii, a discutat cu ei Scripturile și, chiar mai important, la fel ca înainte, El era făcut din carne și oase și putea fi atins și văzut. Fiul Omului, așa cum era, le-a permis oamenilor să simtă apropierea, să se simtă în largul lor și să simtă bucuria de a recâștiga ceva

ce fusese pierdut. Cu mare uşurință, ei au început cu încredere și curaj să se bazeze și să Îl admire pe acest Fiu al Omului care putea să ierte păcatele omenirii. Ei au început și să se roage în numele Domnului Isus fără ezitare, să se roage să obțină harul, binecuvântarea Sa și să obțină pace și bucurie de la El, să câștige grijă și protecție de la El, și au început să-i vindece pe bolnavi și să scoată demoni în numele Domnului Isus.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 82)

În perioada în care Domnul Isus a lucrat în trup, majoritatea discipolilor Săi nu puteau să-I verifice pe deplin identitatea și lucrurile pe care le spunea. Când S-a apropiat de cruce, atitudinea discipolilor Săi a fost una de observare. Apoi, din momentul în care a fost răstignit și până când a fost pus în mormânt, atitudinea oamenilor față de El a fost de dezamăgire. În această perioadă, în inimile lor, oamenii deja începuseră să treacă de la îndoiala față de lucrurile pe care Domnul Isus le spusese în timpul perioadei Sale în trup, la negarea lor. Apoi, când El a ieșit din mormânt și le-a apărut oamenilor rând pe rând, majoritatea celor care L-au văzut cu proprii ochi sau au auzit vestea învierii Sale și-au schimbat treptat atitudinea, de la negare la scepticism. Doar după ce Domnul Isus l-a pus pe Toma să Îi atingă coasta și El a împărțit pâinea și a mâncat-o în fața mulțimii după învierea Sa, mâncând apoi și pește fript în fața lor, au acceptat ei cu adevărat faptul că Domnul Isus era Hristos în trup. S-ar putea spune că a fost ca și cum acest corp spiritual din carne și oase care stătea înaintea acelor oameni îl trezea atunci pe fiecare dintre ei dintr-un vis: Fiul Omului care stătea în fața lor era Cel care existase din cele mai vechi timpuri. El avea o formă și carne și oase și trăise și mâncase deja de multă vreme alături de omenire… În acel moment, oamenii au simțit că existența Sa era

foarte reală și foarte minunată. Totodată, au fost și atât de bucuroși și fericiți și plini de emoție. Faptul că El a apărut din nou le-a permis oamenilor să Îi vadă cu adevărat smerenia, să Îi simtă apropierea și dorința, atașamentul Său față de omenire și că Se gândea foarte mult la ei. Această reuniune scurtă i-a făcut pe oamenii care L-au văzut pe Domnul Isus să simtă de parcă ar fi trecut o viață. Inimile lor rătăcite, confuze, temătoare, neliniștite, care tânjeau și erau amorțite au găsit consolare. Ei nu s-au mai îndoit și nu au mai fost dezamăgiți, deoarece au simțit că acum exista speranță și ceva pe care să se bazeze. Fiul Omului care stătea atunci înaintea lor avea să le păzească tot timpul spatele; El avea să fie turnul lor puternic, refugiul lor pentru veșnicie.

Deși Domnul Isus a înviat, inima și lucrarea Sa nu părăsiseră omenirea. Arătându-Se oamenilor, El le-a spus că, indiferent sub ce formă exista, avea să-i însoțească pe oameni, să meargă cu ei și să fie cu ei pentru totdeauna și peste tot. Le-a spus că, totdeauna și peste tot, El avea să aprovizioneze omenirea și să o păstorească, permițându-le oamenilor să Îl vadă și să-L atingă și să Se asigure că ei nu se mai simt niciodată neajutorați. Domnul Isus a vrut, de asemenea, ca oamenii să știe că ei nu trăiesc singuri în lumea aceasta. Omenirea are grija lui Dumnezeu; Dumnezeu este cu oamenii. Ei se pot sprijini întotdeauna pe Dumnezeu, iar El este familia fiecăruia dintre cei care Îl urmează. Cu Dumnezeu pe care să se sprijine, oamenii nu vor mai fi singuri sau neajutorați, iar cei care Îl acceptă ca jertfa lor de păcat nu vor mai fi legați de păcat. În viziunea oamenilor, aceste porțiuni ale lucrării Sale pe care Domnul Isus le-a săvârșit după învierea Sa au fost lucruri foarte mici, dar în modul în care văd Eu lucrurile, fiecare lucru pe care l-a făcut a fost atât de semnificativ, atât de valoros, atât de important și plin de însemnătate.

Deși perioada în care Domnul Isus a lucrat în trup a fost plină de greutăți și de suferință, El a realizat în mod complet și perfect lucrarea Sa din acea perioadă în trup de a răscumpăra omenirea prin arătarea Sa în trupul Său spiritual din carne și oase. El Și-a început lucrarea de slujire devenind trup și Și-a încheiat lucrarea de slujire arătându-Se omenirii în forma Sa trupească. El a inaugurat Epoca Harului, începând noua epocă prin identitatea Sa ca Hristos. Prin identitatea Sa ca Hristos, El a îndeplinit lucrarea în Epoca Harului și i-a întărit și condus pe toți discipolii Săi în Epoca Harului. Se poate spune despre lucrarea lui Dumnezeu că El termină cu adevărat ceea ce începe. Există pași și un plan, iar lucrarea este plină de înțelepciunea Lui, de atotputernicia Sa, de faptele Sale minunate și de iubirea și mila Lui. Desigur, principala temă din toată lucrarea lui Dumnezeu este grija Sa pentru omenire; este pătrunsă de sentimentele Sale de grijă pe care El nu le poate da niciodată deoparte. În aceste versete din Biblie, în fiecare lucru pe care Domnul Isus l-a făcut după învierea Sa, grija și speranțele neschimbătoare ale lui Dumnezeu pentru omenire au fost dezvăluite, precum și grija meticuloasă și prețuirea omenirii de către El. Nimic din toate acestea nu s-a schimbat vreodată, până în ziua de azi – puteți vedea acest lucru? Când îl vedeți, nu devine inima voastră în mod automat mai apropiată de Dumnezeu? Dacă ați fi trăit în acea epocă și Domnul Isus v-ar fi apărut după învierea Sa într-o formă tangibilă pentru ca voi să Îl vedeți și dacă ar fi stat în fața voastră, ar fi mâncat pâine și pește, v-ar fi explicat Scripturile și ar fi vorbit cu voi, atunci cum v-ați fi simțit? V-ați fi simțit fericiți? Sau v-ați fi simțit vinovați? Interpretările greșite anterioare în privința lui Dumnezeu și evitarea Lui, conflictele cu El și dubiile în ceea ce Îl privește – nu ar dispărea acestea toate? Nu ar deveni relația dintre Dumnezeu și om mai normală și mai adecvată?

Interpretând aceste capitole limitate din Biblie, găsiți vreun defect în firea lui Dumnezeu? Găsiți vreo contaminare a iubirii lui Dumnezeu? Vedeți înșelăciune sau rău în atotputernicia sau înțelepciunea lui Dumnezeu? Cu siguranță, nu! Acum, puteți spune cu certitudine că Dumnezeu este sfânt? Puteți spune cu siguranță că fiecare dintre emoțiile lui Dumnezeu este o dezvăluire a esenței și firii Sale? Sper că după ce ați citit aceste cuvinte, înțelegerea pe care ați dobândit-o din ele vă va ajuta și vă va aduce beneficii în urmărirea unei schimbări a firii voastre și a fricii de Dumnezeu, că acestea vor aduce roade în voi, roade care cresc zilnic, astfel ca, în procesul acestei urmăriri, să fiți aduși tot mai aproape de Dumnezeu, tot mai aproape de standardele pe care le cere Dumnezeu. Nu veți mai fi plictisiți de urmărirea adevărului și nu veți mai simți că urmărirea adevărului și schimbarea firii reprezintă un lucru greu sau de prisos. În schimb, fiind motivați de expresia firii adevărate și de esența sfântă a lui Dumnezeu, veți tânji după lumină, veți tânji după dreptate, veți aspira să urmăriți adevărul, să urmăriți satisfacerea voii lui Dumnezeu și veți deveni o persoană câștigată de Dumnezeu, veți deveni o persoană reală.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Cunoscându-L pe Dumnezeu III

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 83)

Dumnezeu folosește cuvântul pentru a crea toate lucrurile

(fragmente selectate)

Geneza 1:3-5 Atunci Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!”; și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună și a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina „zi”, iar întunericul l-a numit „noapte”. A fost o seară și a fost o dimineață: ziua întâi.

Geneza 1:6-7 Dumnezeu a zis: „Să fie o boltă cerească în mijlocul apelor, care să despartă apele de ape!” Astfel, Dumnezeu a făcut bolta și a despărțit apele care sunt sub boltă de apele care sunt deasupra ei. Și așa a și fost.

Geneza 1:9-11 Dumnezeu a zis: „Să se adune la un loc apele care sunt sub cer și să apară uscatul!” Și așa a și fost. Dumnezeu a numit uscatul „pământ”, iar apele care au fost adunate la un loc, le-a numit „mări”. Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun. Atunci Dumnezeu a zis: „Să dea pământul vegetație: plante care să facă sământă și pomi fructiferi care să dea rod cu sământă în el, potrivit soiului lor!” Și așa a și fost.

Geneza 1:14-15 Dumnezeu a zis: „Să fie niște luminători pe bolta cerului, care să despartă ziua de noapte; ei să fie semne care să arate anotimpurile, zilele și anii și să slujească drept luminători pe bolta cerului, ca să dea lumină pământului!” Și așa a și fost.

Geneza 1:20-21 Dumnezeu a zis: „Să mișune apele de viețuitoare și să zboare păsări pe bolta cerului, deasupra pământului!” Astfel, Dumnezeu a făcut creaturile cele mari din ape, toate viețuitoarele care se mișcă și de care

mișună apele, potrivit felurilor lor și toate păsările înaripate, potrivit felurilor lor. Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun.

Geneza 1:24-25 Dumnezeu a zis: „Să dea pământul viețuitoare, potrivit felurilor lor: vite, animale mici și animale sălbatice, fiecare potrivit felurilor lor!” Și așa a și fost. Dumnezeu a făcut animalele sălbatice, potrivit felurilor lor, vitele, potrivit felurilor lor și toate animalele mici care mișună pe pământ, potrivit felurilor lor. Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun.

În prima zi, se nasc ziua și noaptea omenirii și rămân neclintite mulțumită autorității lui Dumnezeu

Haideți să ne uităm la acest prim pasaj: „Atunci Dumnezeu a zis: «Să fie lumină!»; și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună și a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina «zi», iar întunericul l-a numit «noapte». A fost o seară și a fost o dimineață: ziua întâi” (Geneza 1:3-5). Acest pasaj descrie primul act al lui Dumnezeu la începutul creației și prima zi petrecută de Dumnezeu în care au existat o seară și o dimineață. Dar a fost o zi extraordinară: Dumnezeu a început să pregătească lumina pentru toate lucrurile, și mai departe a despărțit lumina de întuneric. În această zi, Dumnezeu a început să vorbească, iar cuvintele Sale și autoritatea Sa au existat unele lângă altele. Autoritatea Lui a început să se arate în toate lucrurile și puterea Lui s-a răspândit printre toate lucrurile ca rezultat al cuvintelor Sale. Începând din această zi, toate lucrurile au luat formă și au rămas neclintite datorită cuvintelor lui Dumnezeu, a autorității lui Dumnezeu și a puterii lui Dumnezeu și au început să funcționeze mulțumită cuvintelor lui Dumnezeu, a autorității lui Dumnezeu și a puterii lui Dumnezeu. Când Dumnezeu a spus cuvintele „Să fie lumină”, a fost lumină. Dumnezeu nu a început niciun program de lucrări; lumina apăruse ca rezultat al cuvintelor Sale. Aceasta era lumina pe

care Dumnezeu a numit-o zi și de care omul încă depinde și astăzi pentru existența lui. Prin porunca lui Dumnezeu, esența și valoarea ei nu s-au schimbat și nu au dispărut niciodată. Existența ei dovedește autoritatea și puterea lui Dumnezeu, proclamă existența Creatorului. Confirmă, iar și iar, identitatea și statutul Creatorului. Nu este intangibilă sau iluzorie, ci o lumină reală care poate fi văzută de către om. De atunci încolo, în această lume goală în care „pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului era întuneric," a fost produs primul lucru material. Acest lucru a venit din cuvintele din gura lui Dumnezeu și a apărut în primul act al creației tuturor lucrurilor datorită autorității și cuvântărilor lui Dumnezeu. Curând după aceea, Dumnezeu a poruncit ca lumina și întunericul să se separe… Totul s-a schimbat și a fost complet datorită cuvintelor lui Dumnezeu… Dumnezeu a numit această lumină „Zi" și a numit întunericul „Noapte". În acel moment, prima seară și prima dimineață au fost produse în lumea pe care Dumnezeu intenționa să o creeze și Dumnezeu a zis că aceasta a fost prima zi. Această zi a fost prima zi a creației tuturor lucrurilor de către Creator și a fost începutul creației tuturor lucrurilor, și a fost prima dată când autoritatea și puterea Creatorului s-au arătat în această lume pe care El o crease.

Prin aceste cuvinte, omul poate să vadă autoritatea lui Dumnezeu și a cuvintelor Lui, precum și puterea lui Dumnezeu. Deoarece doar Dumnezeu posedă o asemenea putere, așadar, doar Dumnezeu are o asemenea autoritate; deoarece doar Dumnezeu este în posesia unei asemenea autorități, așadar, doar Dumnezeu are o asemenea putere. Ar putea vreun om sau obiect să posede o asemenea autoritate și putere? Există un răspuns în inimile voastre? În afară de Dumnezeu, există vreo ființă creată sau necreată care să posede o asemenea autoritate? Ați văzut vreodată un exemplu de asemenea lucru în altă carte sau publicație? Există vreo menționare că cineva a creat cerurile și pământul și toate lucrurile? Nu

apare în alte cărți sau menționări; acestea sunt, desigur, singurele cuvinte demne de încredere și puternice despre măreața creație a lumii de către Dumnezeu, care sunt consemnate în Biblie; aceste cuvinte vorbesc despre autoritatea unică și identitatea lui Dumnezeu. Se poate spune că o asemenea autoritate și putere simbolizează unica identitate a lui Dumnezeu? Se poate spune că ele sunt deținute de către Dumnezeu și doar de către Dumnezeu? Fără îndoială, doar Dumnezeu Însuși deține o asemenea autoritate și putere! Această autoritate și această putere nu pot fi deținute sau înlocuite de nicio ființă creată sau necreată! Este aceasta una dintre caracteristicile unicului Dumnezeu Însuși? Ați văzut-o cu ochii voștri? Aceste cuvinte permit repede și limpede oamenilor să înțeleagă faptul că Dumnezeu deține o autoritate unică, o putere unică și identitatea și statutul supreme. Din această părtășie de mai sus, puteți să spuneți că Dumnezeu în care credeți este unicul Dumnezeu Însuși?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 84)

Dumnezeu folosește cuvântul pentru a crea toate lucrurile

(fragmente selectate)

În ziua a doua, autoritatea lui Dumnezeu pune în ordine apele și face întinderea cerului și apare un spațiu pentru cele mai elementare nevoi de supraviețuire ale omului

„Dumnezeu a zis: «Să fie o boltă cerească în mijlocul apelor, care să despartă apele de ape!» Astfel, Dumnezeu a făcut bolta și a despărțit apele care sunt sub boltă de apele care sunt deasupra ei. Și așa a și fost” (Geneza 1:6-7). Ce schimbări au apărut după ce Dumnezeu a zis „Să fie o boltă cerească în mijlocul apelor, care să despartă apele de ape”? În Scripturi se spune: „Astfel, Dumnezeu a făcut bolta și a despărțit apele care sunt sub boltă de

apele care sunt deasupra ei”. Care a fost rezultatul după ce Dumnezeu a rostit și a făcut asta? Răspunsul stă în ultima parte a pasajului: „Și așa a și fost”.

Aceste două scurte fraze consemnează un eveniment măreț și descriu o scenă minunată – formidabila acțiune prin care Dumnezeu a orânduit apele și a creat un spațiu în care omul putea exista…

În această imagine, apele și întinderea apar în fața lui Dumnezeu într-o clipită și sunt despărțite de autoritatea cuvântului lui Dumnezeu și sunt separate într-un „sus” și un „jos” în maniera stabilită de Dumnezeu. Adică, întinderea creată de Dumnezeu nu doar că a acoperit apele de jos, dar a susținut și apele de sus… La asta, omul nu se poate abține să nu fie cuprins de uimire, stupefiat și să răsufle întretăiat de admirație la măreția autorității Sale și la splendoarea scenei în care Creatorul a mișcat apele și le-a poruncit și a creat întinderea cerului. Prin cuvintele lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu și autoritatea lui Dumnezeu, El a făcut o altă faptă mare. Nu este aceasta măreția autorității Creatorului? Să folosim scripturile pentru a explica faptele lui Dumnezeu: Dumnezeu Și-a rostit cuvintele și, datorită acestor cuvinte ale lui Dumnezeu, a apărut o întindere în mijlocul apelor. În același timp, o schimbare enormă a apărut în acest spațiu datorită cuvintelor lui Dumnezeu, și nu era o schimbare în sensul obișnuit, ci un fel de substituție în care nimicul a devenit ceva. A fost născut din gândurile Creatorului și a devenit ceva din nimic datorită cuvintelor rostite de Creator și, mai departe, din acest moment a existat și a rămas neclintit de dragul Creatorului și s-a modificat, schimbat și reînnoit conform gândurilor Creatorului. Acest pasaj descrie al doilea act al Creatorului în creația Sa a întregii lumi. A fost o altă expresie a autorității și puterii Creatorului și o altă acțiune de pionierat a Creatorului. Această zi a fost a doua zi pe care Creatorul a petrecut-o de la întemeierea lumii și a fost o altă zi minunată

pentru El: El a mers prin lumină, a creat întinderea cerului, a aranjat și orânduit apele, iar faptele Sale, autoritatea și puterea Sa au fost puse la lucru în această nouă zi…

A existat întinderea cerului în mijlocul apelor înainte ca Dumnezeu să Își rostească cuvintele? Sigur că nu! Și după ce Dumnezeu a spus: „Să fie o boltă cerească în mijlocul apelor”? Lucrurile intenționate de Dumnezeu au apărut; a fost întinderea cerului în mijlocul apelor și apele s-au separat deoarece Dumnezeu a spus „care să despartă apele de ape”. În acest fel, ca urmare a cuvintelor lui Dumnezeu, două noi obiecte, două lucruri abia născute au apărut printre toate lucrurile ca rezultat al autorității și puterii lui Dumnezeu. Ce părere aveți despre apariția acestor două noi obiecte? Simțiți măreția puterii Creatorului? Simțiți forța unică și extraordinară a Creatorului? Măreția unei asemenea forțe și puteri se datorează autorității lui Dumnezeu și această autoritate este o reprezentare a lui Dumnezeu Însuși și o caracteristică unică a lui Dumnezeu Însuși.

V-a dat acest pasaj, încă o dată, un sens profund al unicității lui Dumnezeu? De fapt, este departe de a fi suficient; autoritatea și puterea Creatorului se extind mult mai departe de asta. Unicitatea Lui nu constă doar în faptul că El posedă o esență diferită de cea a oricărei alte ființe, dar și pentru că autoritatea și puterea Lui sunt extraordinare, fără limite, superlativul absolut și ies în evidență printre toate și, mai mult decât atât, pentru că autoritatea Lui și ceea ce El are și este pot crea viață, pot produce miracole, pot crea fiecare minut și secundă spectaculoase și extraordinare. În același timp, El este capabil să guverneze viața pe care El o creează și să stăpânească asupra miracolelor și a absolut fiecărui minut și a fiecărei secunde pe care El le creează.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 85)

Dumnezeu folosește cuvântul pentru a crea toate lucrurile

(fragmente selectate)

În ziua a treia, cuvintele lui Dumnezeu nasc pământul și mările și autoritatea lui Dumnezeu face ca lumea să fie plină de viață

Să citim prima frază din Geneza 1:9-11: „Dumnezeu a zis: Să se adune la un loc apele care sunt sub cer și să apară uscatul!” Ce schimbări au apărut după ce Dumnezeu a zis pur și simplu: „Să se adune la un loc apele care sunt sub cer și să apară uscatul”? Și ce mai era în acest spațiu în afară de lumină și întinderea cerului? În Scripturi este scris: „Dumnezeu a numit uscatul «pământ», iar apele care au fost adunate la un loc, le-a numit «mări». Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun”. Adică, acum erau pământ și mări în acest spațiu și pământul și mările erau separate. Apariția acestor noi lucruri a urmat poruncii din gura lui Dumnezeu, „Și așa a și fost”. Îl descrie Scriptura pe Dumnezeu ca fiind grăbit în timp ce făcea asta? Îl descrie implicat în efort fizic? Așadar, cum a făcut Dumnezeu asta? Cum a făcut Dumnezeu ca aceste noi lucruri să fie produse? Este de la sine înțeles, Dumnezeu a folosit cuvinte pentru a realiza toate acestea, pentru a crea toate acestea.

[…]

Să continuăm cu ultima frază a acestui pasaj: „Atunci Dumnezeu a zis: «Să dea pământul vegetație: plante care să facă sămânță și pomi fructiferi care să dea rod cu sămânță în el, potrivit soiului lor!» Și așa a și fost”. În timp ce Dumnezeu vorbea, toate lucrurile au luat ființă urmând gândurile lui Dumnezeu și, într-o clipă, o varietate de mici forme delicate de viață au scos șovăitor capetele din pământ și, înainte ca ele să se scuture de fărâmele de pământ de pe trupuri, au început nerăbdătoare să își facă semne de salut

una către alta, dând din cap și zâmbind lumii. I-au mulțumit Creatorului pentru viața pe care le-a dat-o și au anunțat lumii că sunt o parte a tuturor lucrurilor și că fiecare își va dedica viața pentru a demonstra autoritatea Creatorului. Pe când cuvintele lui Dumnezeu erau rostite, pământul devenea luxuriant și verde, tot soiul de ierburi ce puteau fi savurate de om înmugureau și ieșeau prin pământ, iar munții și câmpiile deveneau dens populate de copaci și păduri… Această lume stearpă, în care nu fusese nicio urmă de viață, era rapid acoperită de o abundență de iarbă, plante și copaci și deborda de verdeață… Mireasma ierbii și parfumul solului s-au răspândit prin aer, o varietate de plante au început să respire în tandem cu circulația aerului și au început procesul de creștere. În același timp, mulțumită cuvintelor lui Dumnezeu și urmând gândurilor lui Dumnezeu, toate plantele au început ciclurile perpetue ale vieții în care cresc, înfloresc, rodesc și se înmulțesc. Au început să adere cu strictețe la cursul vieții lor și au început să-și îndeplinească rolurile corespunzătoare în mijlocul tuturor lucrurilor… Toate s-au născut și au trăit datorită cuvintelor Creatorului. Vor primi neîncetata înzestrare și susținere din partea Creatorului, vor supraviețui mereu, tenace, în toate colțurile pământului pentru a demonstra autoritatea și puterea Creatorului și vor arăta mereu forța vieții dăruite lor de Creator…

Viața Creatorului este extraordinară, gândurile Lui sunt extraordinare și autoritatea Lui este extraordinară, și astfel, când cuvintele Lui au fost rostite, rezultatul final a fost „și așa a fost”. Clar, Dumnezeu nu are nevoie să lucreze cu mâinile atunci când acționează; pur și simplu Își folosește gândurile pentru a porunci și cuvintele pentru a ordona, și astfel lucrurile sunt înfăptuite. În această zi, Dumnezeu a adunat apele împreună într-un singur loc și a lăsat să apară uscatul, după care Dumnezeu a făcut ca iarba să înmugurească din pământ și au crescut plante făcând semințe și copaci purtând fructe, iar Dumnezeu le-a împărțit pe fiecare după felul său și a

făcut ca fiecare să își poarte propria sămânță. Toate acestea au fost realizate potrivit gândurilor lui Dumnezeu și poruncilor cuvintelor lui Dumnezeu și fiecare a apărut, una după alta, în această lume nouă.

Când încă nu Își începuse lucrarea, Dumnezeu avea deja în minte o imagine a ceea ce intenționa să realizeze, iar când Dumnezeu a început să facă aceste lucruri, ceea ce s-a întâmplat tot atunci când Dumnezeu a deschis gura pentru a vorbi despre conținutul acestei imagini, au început să apară schimbări în toate lucrurile mulțumită autorității și puterii lui Dumnezeu. Indiferent cum a făcut Dumnezeu sau cum Și-a exercitat autoritatea, toate au fost făcute pas cu pas potrivit planului lui Dumnezeu și datorită cuvintelor lui Dumnezeu; schimbări pas cu pas între cer și pământ au apărut mulțumită cuvintelor și autorității lui Dumnezeu. Toate aceste schimbări și apariții au arătat autoritatea Creatorului și caracterul extraordinar și măreția puterii vieții Creatorului. Gândurile Lui nu sunt simple idei sau o imagine goală, ci o autoritate ce posedă vitalitate și energie extraordinară, și ele sunt puterea ce face toate lucrurile să se schimbe, să renască, să se reînnoiască și să piară. Din această cauză, toate lucrurile funcționează datorită gândurilor Sale și, în același timp, sunt realizate datorită cuvintelor din gura Sa…

Înainte ca toate lucrurile să apară, se formase de mult în gândurile lui Dumnezeu un plan complet, și o nouă lume fusese de mult realizată. Deși în a treia zi au apărut tot soiul de plante pe pământ, Dumnezeu nu avea niciun motiv să întrerupă pașii creației Sale a acestei lumi; El a intenționat să continue să Își rostească cuvintele, să continue să înfăptuiască creația fiecărui lucru nou. El avea să vorbească, avea să Își dea poruncile, să Își exercite autoritatea și să Își arate puterea, și a pregătit tot ceea ce El plănuise să pregătească pentru toate lucrurile și pentru omenirea pe care intenționa să o creeze…

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 86)

Dumnezeu folosește cuvântul pentru a crea toate lucrurile

(fragmente selectate)

În a patra zi, sunt create anotimpurile, zilele și anii omenirii, pe când Dumnezeu Își exercită autoritatea încă o dată

Creatorul Și-a folosit cuvintele pentru a-Și înfăptui planul, și astfel Și-a petrecut primele trei zile ale planului Său. În timpul acestor trei zile, Dumnezeu nu a fost văzut ocupat sau extenuându-Se; dimpotrivă, El a petrecut trei prime zile minunate ale planului Său și a înfăptuit marea acțiune a transformării radicale a lumii. O lume nou-nouță a apărut în fața ochilor Săi și, bucată cu bucată, frumoasa imagine ce fusese pecetluită în gândurile Sale a fost, în sfârșit, dezvăluită în cuvintele lui Dumnezeu. Apariția fiecărui lucru nou a fost ca nașterea unui nou-născut, iar Creatorului I-a plăcut imaginea ce fusese odată în gândurile Lui, dar care fusese acum adusă la viață. În acest moment, inima Lui a dobândit o fărâmă de satisfacție, dar planul Lui abia începuse. Într-o clipită, a sosit o nouă zi – și care a fost următoarea pagină din planul Creatorului? Ce a spus El? Cum Și-a exercitat autoritatea? Între timp, ce lucruri noi au apărut în această nouă lume? Urmând îndrumarea Creatorului, privirea noastră se fixează asupra celei de-a patra zi a creației tuturor lucrurilor de către Dumnezeu, o zi ce a fost un alt nou început. Sigur, pentru Creator a fost, fără îndoială, o altă zi minunată și o altă zi de extremă importanță pentru omenirea de astăzi. A fost, bineînțeles, o zi de o inestimabilă valoare. Cum a fost ea minunată, cum a fost importantă și cum a fost de o inestimabilă valoare? Să ascultăm mai întâi cuvintele rostite de Creator…

„Dumnezeu a zis: «Să fie niște luminători pe bolta cerului, care să despartă ziua de noapte; ei să fie semne care să arate anotimpurile, zilele și anii și să slujească drept luminători pe bolta cerului, ca să dea lumină pământului!»” (Geneza 1:14-15). Aceasta a fost o altă exercitare a autorității lui Dumnezeu ce a fost demonstrată de făpturi în urma creării Sale a uscatului și a plantelor de pe el. Pentru Dumnezeu, un asemenea act a fost la fel de ușor ca ceea ce deja făcuse, pentru că Dumnezeu are asemenea putere; Dumnezeu Se ține de cuvânt și cuvântul Său va fi împlinit. Dumnezeu a poruncit luminătorilor să apară în cer, și acești luminători nu doar că au strălucit pe cer și deasupra pământului, dar au servit și ca semne pentru zi și noapte, pentru anotimpuri, zile și ani. Astfel, pe când Dumnezeu Își rostea cuvintele, fiecare act pe care Dumnezeu a vrut să îl ducă la bun sfârșit a fost îndeplinit conform cu ceea ce a vrut Dumnezeu și în maniera statornicită de Dumnezeu.

Luminătorii din ceruri sunt materie din cer ce poate radia lumină; pot lumina cerul și pământul și mările. Se rotesc potrivit ritmului și frecvenței poruncite de către Dumnezeu și luminează în diferite perioade de timp deasupra pământului, și astfel, ciclurile de revoluție ale luminilor fac ca ziua și noaptea să se producă în estul și în vestul pământului și nu sunt doar semne pentru noapte și zi, ci, prin aceste cicluri diferite, marchează și sărbătorile și alte zile speciale pentru omenire. Ele sunt complementul și acompaniamentul perfecte ale celor patru anotimpuri – primăvara, vara, toamna și iarna – făcute de Dumnezeu, împreună cu care luminile servesc armonios ca indicatoare regulate și precise pentru perioadele lunare, pentru zilele și anii omenirii. Deși abia după apariția agriculturii a început omenirea să înțeleagă și să întrevadă împărțirea perioadelor lunare, a zilelor și anilor cauzate de luminile create de Dumnezeu, de fapt, perioadele lunare, zilele și anii pe care omul le înțelege azi au început să fie generate

acum mult timp, în a patra zi a creației tuturor lucrurilor și, la fel, ciclurile alternante ale primăverii, verii, toamnei și iernii experimentate de către om încep acum mult timp, în a patra zi a creației tuturor lucrurilor de către Dumnezeu. Luminile create de Dumnezeu i-au permis omului să distingă regulat, precis și clar între noapte și zi, să numere zilele și să țină o evidență clară a perioadelor lunare și a anilor. (Ziua lunii pline era încheierea unei luni și din asta omul știa că iluminarea luminătorilor începe un nou ciclu; ziua semilunii era încheierea a unei jumătăți de lună care spunea omului când începea un nou ciclu lunar, de unde se putea deduce câte zile și nopți erau într-un ciclu lunar, câte cicluri lunare erau într-un anotimp și câte anotimpuri într-un an și acestea erau dezvăluite cu mare regularitate.) Astfel, astfel, omul putea lesne ține socoteala ciclurilor lunare, a zilelor și anilor marcate de revoluțiile luminătorilor. Din acest moment, omenirea și toate lucrurile au trăit, fără să își dea seama, în schimbarea sistematică a nopții și zilei și în alternanța anotimpurilor produse de revoluțiile luminătorilor. Aceasta a fost semnificația creației luminătorilor, în cea de-a patra zi, de către Creator. În același fel, scopurile și semnificația acestei acțiuni a Creatorului au fost în continuare inseparabile de autoritatea și puterea Lui. Și astfel, luminătorii făcuți de Dumnezeu și valoarea pe care aveau să o aducă în curând omului au fost o altă lovitură de maestru în exercitarea autorității Creatorului.

În această nouă lume, în care omenirea nu-și făcuse încă apariția, Creatorul a făcut seara și dimineața, întinderea cerului, pământul și mările, ierburile, plantele și feluritele tipuri de copaci și luminătorii, anotimpurile, zilele și anii pentru noua viață pe care avea să o creeze curând. Autoritatea și puterea Creatorului au fost exprimate în fiecare lucru nou pe care l-a creat, iar cuvintele și realizările Lui au apărut simultan, fără nici cea mai mică discrepanță și fără nici un fel de pauză. Apariția și nașterea acestor noi

lucruri au fost dovada autorității și puterii Creatorului: El Se ține de cuvânt și cuvântul Lui va fi înfăptuit și ceea ce înfăptuiește El durează pe vecie. Acest lucru rămâne neschimbat: așa a fost în trecut, așa este astăzi și așa va fi în veci. Când vă mai uitați o dată la acele cuvinte din Scriptură, vi se par noi? Ați văzut un nou conținut și ați făcut noi descoperiri? Asta se întâmplă deoarece faptele Creatorului v-au agitat inimile, v-au ghidat direcția cunoașterii puterii și autorității Lui și au deschis ușa către înțelegerea Lui, iar faptele și autoritatea Lui au dat viață acestor cuvinte. Astfel, în aceste cuvinte, omul a văzut o expresie reală și plină de viață a autorității Creatorului, a fost cu adevărat martor al supremației Creatorului și a văzut caracterul extraordinar al autorității și puterii Creatorului.

Autoritatea și puterea Creatorului produc miracol după miracol; El atrage atenția omului și omul nu poate decât să se uite transfigurat la faptele uluitoare născute din exercitarea autorității Sale. Puterea Lui fenomenală produce încântare după încântare, iar omul rămâne uluit, bucuros peste măsură, icnind de admirație, cuprins de venerație și înviorat; mai mult, omul este vizibil mișcat și astfel apar în el respectul, venerația și atașamentul. Autoritatea și faptele Creatorului au un puternic impact și un efect de curățire asupra duhului omului și, mai mult decât atât, umplu duhul omului. Fiecare dintre gândurile Lui, fiecare dintre cuvântările Lui și fiecare dezvăluire a autorității Lui este o capodoperă între toate lucrurile și este o mare inițiativă cât se poate de vrednică de înțelegerea profundă și cunoașterea omenirii create.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 87)

Dumnezeu folosește cuvântul pentru a crea toate lucrurile

(fragmente selectate)

În ziua a cincea, viața de diferite și variate forme înfățișează autoritatea Creatorului în diferite feluri

Scriptura spune: „Dumnezeu a zis: «Să mișune apele de viețuitoare și să zboare păsări pe bolta cerului, deasupra pământului!» Astfel, Dumnezeu a făcut creaturile cele mari din ape, toate viețuitoarele care se mișcă și de care mișună apele, potrivit felurilor lor și toate păsările înaripate, potrivit felurilor lor. Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun” (Geneza 1:20-21). Scriptura ne spune clar că, în această zi, Dumnezeu a făcut viețuitoarele apelor și păsările cerului, adică, El a creat diverși pești și diferite păsări și le-a împărțit pe fiecare după felul lor. Astfel, pământul, cerurile și apele au fost îmbogățite de creația lui Dumnezeu…

Pe măsură ce cuvintele lui Dumnezeu erau rostite, noi vietăți, fiecare cu o formă diferită prindeau viață instantaneu printre cuvintele Creatorului. Au venit în această lume înghesuindu-se pentru poziție, sărind, zburdând de bucurie… Pești de toate mărimile și formele au înotat prin apă; crustacee de toate felurile au ieșit din nisipuri; creaturi cu solzi, cu cochilie sau nevertebrate au crescut în grabă în diferite forme, fie ele mari sau mici, lungi sau scurte. La fel au făcut și diferite feluri de alge ce au început să crească din senin, legănându-se odată cu mișcările variatei vieți marine, ondulându-se, incitând apele stătătoare, parcă zicându-le: „Grăbiți-vă! Aduceți-vă prietenii! Pentru că nu veți mai fi singure niciodată!” Din momentul în care variatele viețuitoare create de Dumnezeu au apărut în apă, fiecare nouă viață a adus vitalitate apelor ce fuseseră tăcute atât de mult timp și le-a însoțit într-o nouă eră… Din acel moment, s-au cuibărit una în alta și și-au ținut companie și nu au mai păstrat distanța între ele. Apa a existat pentru viețuitoarele din ea, hrănind fiecare viață ce locuia în îmbrățișarea ei, și fiecare viață a existat pentru binele apei și datorită hrănirii ei. Fiecare i-a dat viață celeilalte și, în același timp, fiecare, în

același mod, a depus mărturie pentru măreția și caracterul miraculos al creației Creatorului și pentru puterea de neîntrecut a autorității Creatorului…

Așa cum marea nu a mai fost tăcută, la fel, viața a început să umple cerurile. Una după alta, păsările, mari sau mici, au zburat în cer de pe pământ. Spre deosebire de viețuitoarele mării, ele aveau aripi și pene ce le acopereau siluetele zvelte și grațioase. Și-au fâlfâit aripile, arătându-și cu mândrie și semeție penajul superb și funcțiile și abilitățile speciale date lor de către Creator. S-au avântat libere și s-au plimbat cu dibăcie între ceruri și pământ, peste pășuni și păduri… Erau favoritele aerului, erau favoritele tuturor lucrurilor. Aveau să devină curând legătura dintre cer și pământ și să transmită mesaje tuturor lucrurilor… Au cântat, au coborât bucuroase, au adus veselie, râs și vibrație acestei lumi odată pustii… Și-au folosit cântul lor limpede și melodios, și-au folosit cuvintele din inimile lor pentru a-L preamări pe Creator pentru viața ce le-a fost dăruită. Au dansat vesele pentru a arăta perfecțiunea și caracterul miraculos al creației Creatorului și aveau să-și închine întreaga viață pentru a purta dovada autorității Creatorului prin viața specială pe care El le-a dăruit-o…

Indiferent dacă erau în apă ori în cer, la porunca Creatorului, această puzderie de vietăți a existat în diferite configurații de viață și, la porunca Creatorului, s-au adunat împreună în concordanță cu speciile lor – și această lege, această regulă a fost de neschimbat pentru orice viețuitoare. Niciodată nu au îndrăznit să meargă dincolo de hotarele stabilite lor de către Creator, nici nu au putut să facă asta. După cum le-a fost menit de către Creator, au trăit, s-au înmulțit, au urmat strict cursul vieții și legile date pentru ele de către Creator și, în mod conștiincios, s-au conformat poruncilor, dispozițiilor și preceptelor cerești pe care le-a dat El, până astăzi. Au conversat cu Creatorul în felul lor specific, au ajuns să aprecieze

semnificația Creatorului și s-au supus poruncilor lui. Niciuna nu a încălcat vreodată autoritatea Creatorului și stăpânirea Sa, iar stăpânirea asupra lor a fost exercitată de gândurile Lui; nu au fost rostite cuvinte, dar autoritatea ce era unică Creatorului a controlat toate lucrurile tăcute care nu posedau limbaj și care erau diferite de omenire. Exercitarea autorității Sale în acest mod special a silit omul să capete o nouă cunoaștere și să facă o nouă interpretare a autorității unice a Creatorului. Aici, trebuie să vă spun că, în această nouă zi, exercitarea autorității Creatorului a demonstrat încă o dată unicitatea Creatorului.

Acum, să aruncăm o privire la ultima frază din acest pasaj al scripturii: „Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun”. Ce credeți că înseamnă asta? Emoțiile lui Dumnezeu sunt cuprinse în aceste cuvinte. Dumnezeu a privit toate lucrurile pe care El le crease apărând și rămânând neclintite datorită cuvintelor Sale și, treptat, începând să se schimbe. În acest moment, era Dumnezeu mulțumit de diferitele lucruri pe care le făcuse cu vorbele Sale și de diferitele acțiuni pe care le săvârșise? Răspunsul este că: „Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun”. Ce vedeți aici? Ce reprezintă faptul că: „Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun”? Ce simbolizează asta? Înseamnă că Dumnezeu a avut puterea și înțelepciunea să realizeze ceea ce El plănuise și ordonase, să atingă țelurile pe care Își propusese să le atingă. După ce Dumnezeu a îndeplinit fiecare sarcină, a simțit El regret? Răspunsul este tot „Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun”. Cu alte cuvinte, nu doar că El nu a simțit niciun regret, dar a fost, în schimb, satisfăcut. Ce înseamnă că nu a simțit niciun regret? Înseamnă că planul lui Dumnezeu este perfect, că puterea și înțelepciunea Sa sunt perfecte și că doar prin autoritatea Sa poate fi realizată o asemenea perfecțiune. Când omul îndeplinește o sarcină, poate el, ca Dumnezeu, să vadă că este bună? Poate tot ce e făcut de om să atingă perfecțiunea? Poate omul să termine

ceva odată pentru totdeauna? Exact cum spune omul, „nimic nu e perfect, doar mai bun”, nimic din ceea ce face omul nu poate atinge perfecțiunea. Când Dumnezeu a văzut că tot ceea ce El făcuse și realizase era bun, tot ceea ce făcuse Dumnezeu era făcut de cuvintele Lui, adică, atunci când „Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun,” tot ceea ce a făcut a luat o formă permanentă, a fost clasificat în concordanță cu tipul și i s-a dat o poziție, un scop și o funcție fixe pe vecie. Mai mult decât atât, rolul lor între toate lucrurile și călătoria pe care trebuie să o facă în timpul gestiunii lui Dumnezeu a tuturor lucrurilor fuseseră deja menite de Dumnezeu și erau imuabile. Aceasta a fost legea cerească dată de Creator tuturor lucrurilor.

„Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun,” aceste cuvinte simple și subapreciate, atât de des ignorate, sunt cuvintele legii cerești și ale edictului ceresc date tuturor făpturilor de către Dumnezeu. Acestea sunt o altă întrupare a autorității Creatorului, una ce este mai concretă, mai profundă. Prin cuvintele Sale, Creatorul nu doar că a fost capabil să obțină tot ceea ce planificase să obțină și să înfăptuiască tot ceea ce planificase să înfăptuiască, dar și să aibă în mâinile Sale controlul asupra a tot ceea ce crease și să conducă toate lucrurile pe care le făcuse sub autoritatea Sa și, mai mult decât atât, totul a fost sistematic și corespunzător. Toate lucrurile au proliferat, au existat și au pierit de asemenea după cuvântul Lui și, mai mult, prin autoritatea Lui au existat în mijlocul legii pe care El o stabilise și niciunul nu a fost exceptat! Această lege a început exact în aceeași clipă în care „Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun,” și va exista, va continua și va funcționa de dragul planului de gestionare al lui Dumnezeu (planul mântuirii) exact până în ziua în care va fi abrogată de către Creator! Autoritatea unică a Creatorului s-a manifestat nu doar prin abilitatea Sa de a crea toate lucrurile și de a porunci ca toate lucrurile să ia ființă, dar și în abilitatea Sa de a guverna și de a menține stăpânirea asupra tuturor

lucrurilor, de a dărui viață și vitalitate tuturor lucrurilor și, mai mult decât atât, în abilitatea Sa de a cauza, odată pentru totdeauna, ca toate lucrurile pe care El le-a creat în planul Său să apară și să existe în lumea făcută de El într-o formă perfectă, cu o structură a vieții perfectă și cu un rol perfect. De asemenea, s-a manifestat într-un mod în care gândurile Creatorului nu au fost supuse nici unor restricții, nu au fost limitate de timp, spațiu sau geografie. Ca și autoritatea Sa, identitatea unică a Creatorului va rămâne neschimbată în vecii vecilor. Autoritatea Sa va fi întotdeauna o reprezentare și un simbol al identității Sale unice și autoritatea Sa va exista pentru totdeauna alături de identitatea Sa!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 88)

Dumnezeu folosește cuvântul pentru a crea toate lucrurile

(fragmente selectate)

În ziua a șasea, Creatorul grăiește și fiecare fel de viețuitoare din mintea Sa își face apariția, una după alta

Imperceptibil, lucrarea Creatorului în facerea tuturor lucrurilor continuase vreme de cinci zile, urmate imediat de întâmpinarea de către Creator a celei de-a șasea zile a creației Sale a tuturor lucrurilor. Această zi a fost un alt nou început și o altă zi extraordinară. Care a fost, atunci, planul Creatorului în ajunul acestei noi zile? Ce noi viețuitoare avea să producă, avea să creeze? Ascultați, aceasta este vocea Creatorului…

„Dumnezeu a zis: «Să dea pământul viețuitoare, potrivit felurilor lor: vite, animale mici și animale sălbatice, fiecare potrivit felurilor lor!» Și așa a și fost. Dumnezeu a făcut animalele sălbatice, potrivit felurilor lor, vitele, potrivit felurilor lor și toate animalele mici care mișună pe pământ, potrivit felurilor lor. Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun" (Geneza 1:24-25). Ce

viețuitoare sunt incluse? Scripturile spun: vite, toate târâtoarele și fiarele sălbatice după felul lor. Cu alte cuvinte, în această zi nu erau doar tot soiul de vietăți pe pământ, dar erau și clasificate după felul lor și, de asemenea, „Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun”.

Ca și în precedentele cinci zile, Creatorul a vorbit pe același ton și a poruncit nașterea viețuitoarelor pe care El le-a dorit și ca ele să apară pe pământ, fiecare după felul său. Când Creatorul Își exercită autoritatea, niciunul din cuvintele Lui nu este rostit în van, și astfel, în cea de-a șasea zi, fiecare viețuitoare pe care intenționase să o creeze a apărut la timpul hotărât. Când Creatorul a spus „Să dea pământul viețuitoare, potrivit felurilor lor,” pământul s-a umplut deodată de viață și pe pământ a apărut subit suflarea a tot soiul de viețuitoare… În sălbăticia înverzită și plină de ierburi, vaci zdravene, șfichiuind din cozi încoace și încolo, au apărut una după alta, oile, behăind, s-au adunat în turme și caii, nechezând, au început să galopeze… Într-o clipită, întinderile vaste de pajiște tăcută au explodat de viață… Apariția acestui șeptel variat era o frumoasă priveliște pe pajiștea liniștită și a adus o vitalitate fără limite… Aveau să fie companionii pajiștii și stăpânii pajiștii, depinzând unii de alții; la fel, aveau să devină paznicii și păstrătorii acestor pământuri care le vor fi habitat permanent și care le vor asigura tot ceea ce au nevoie, o sursă eternă de hrană pentru existența lor…

În aceeași zi în care acest șeptel variat a apărut întru ființă, la cuvântul Creatorului, o abundență de insecte au apărut, de asemenea, una după alta. Chiar dacă erau cele mai mici viețuitoare dintre toate creaturile, forța lor vitală a fost totuși miraculoasa creație a Creatorului, și nu au venit prea târziu… Unele au fâlfâit din aripile lor micuțe, în timp ce altele s-au târât încetișor; unele au țopăit și sărit, altele s-au clătinat; unele s-au rostogolit în față, pe când altele s-au retras rapid; unele s-au mișcat în lateral, altele au sărit în sus și în jos… Toate se agitau să își găsească case: unele și-au făcut

drum în iarbă, altele și-au scobit găuri în pământ, unele au zburat în copaci, ascunse în păduri… Deși mici ca dimensiune, nu erau dispuse să sufere chinul unui stomac gol, și, după ce și-au găsit casă, s-au grăbit să caute mâncare pentru a se hrăni. Unele s-au cățărat pe iarbă pentru a-i mânca firul, altele au înhățat guri pline de pământ care le-au ajuns până în stomac, mâncând cu multă poftă și plăcere (pentru ele, chiar și pământul este un ospăț gustos); unele erau ascunse în pădure, dar nu s-au oprit să se odihnească, pentru că seva frunzelor lucioase de un verde întunecat asigura o masă suculentă… După ce s-au săturat, insectele tot nu și-au încetat activitatea; deși mici de statură, acestea aveau o energie formidabilă și o exuberanță fără limite, astfel că, dintre toate făpturile, sunt cele mai active și cele mai harnice. Ele nu au fost niciodată leneșe și niciodată nu s-au dedat odihnei. Odată ce și-au satisfăcut poftele, ele au continuat să trudească la muncile lor pentru viitorul lor, agitându-se și grăbindu-se pentru zilele lor viitoare, pentru supraviețuirea lor… Au fredonat încetișor balade pe diferite melodii și ritmuri pentru a se îndemna și încuraja. De asemenea, au adus bucurie ierbii, copacilor și fiecărui centimetru de pământ, făcând fiecare zi și fiecare an unice… Cu propriile lor limbaje și propriile moduri au transmis informații tuturor vietăților pământului. Folosind cursul vieții lor special, au însemnat toate lucrurile peste care ele și-au lăsat urmele… Ele erau apropiate de pământ, iarbă și păduri și au adus vigoare și vitalitate pământului, ierbii și pădurilor. Au adus povețele și salutările Creatorului tuturor viețuitoarelor…

Scrutarea Creatorului a trecut peste toate lucrurile pe care El le crease și, în acest moment, ochii Lui s-au oprit la păduri și munți, neîncetând să chibzuiască. În timp ce cuvintele Sale erau rostite, în pădurile dese și deasupra munților, a apărut un tip de viețuitoare cum nu mai fuseseră înainte: acestea erau animalele sălbatice grăite de gura lui Dumnezeu. De

mult amânate, și-au scuturat capetele și au plesnit din cozi, fiecare cu propria sa față unică. Unele erau blănoase, altele aveau armură, altele aveau colți dezgoliți, altele rânjeau, unele aveau gâturile lungi, altele cozile scurte, unele cu privirea speriată, altele cu o căutătură timidă, unele se aplecau să mănânce iarbă, altele cu sânge la bot, unele sărind pe două labe, altele mergând calm pe patru copite, unele uitându-se în depărtări deasupra copacilor, altele pândind în păduri, unele căutând peșteri pentru a se odihni, altele fugind și zburdând pe câmpii, unele căutând prada prin păduri…; unele răgeau, altele urlau, unele lătrau, unele țipau…; unele erau soprane, unele erau bariton, unele erau cu glasuri joase, altele erau clare și melodioase…; unele erau feroce, unele erau drăguțe, unele erau dezgustătoare, unele erau adorabile, unele erau înfricoșătoare, unele erau fermecător de naive… Una după alta, au ieșit la iveală. Vedeți cât de mărețe și puternice sunt, spirite libere, alene, indiferente una față de alta, neobosindu-se nici măcar să arunce altora o privire… Fiecare purtându-și viața caracteristică, dăruită lor de către Creator, și propria-i sălbăticie și caracterul animalic, au apărut în păduri și pe munți. Disprețuitoare de toate, atât de complet arogante – erau, la urma urmei, adevăratele stăpâne ale munților și pădurilor. Din momentul în care apariția lor a fost rânduită de Creator, și-au revendicat pădurile și munții deoarece Creatorul le stabilise deja limitele și determinase aria existenței lor. Numai ele erau adevăratele doamne ale munților și ale pădurilor și de aceea erau atât de sălbatice, atât de disprețuitoare. Se numeau animale „sălbatice” pur și simplu deoarece, dintre toate creaturile, ele erau cele cu adevărat sălbatice, animalice și de neîmblânzit. Nu au putut fi îmblânzite, astfel că nu au putut fi crescute și nu au putut trăi în armonie cu omenirea sau munci pentru omenire. Deoarece nu puteau fi crescute, nu puteau lucra pentru umanitate, trebuiau să trăiască la distanță de omenire și oamenii nu se puteau apropia de ele. În schimb,

deoarece trăiau la distanță față de omenire și oamenii nu se puteau apropia de ele, au fost capabile să îndeplinească responsabilitatea dată lor de Creator: aceea de a păzi munții și pădurile. Sălbăticia lor a protejat munții și a păzit pădurile și a fost cea mai bună protecție și chezășie a existenței și răspândirii lor. În același timp, sălbăticia lor a menținut și a asigurat echilibrul între toate lucrurile. Sosirea lor a adus sprijin și ancoră munților și pădurilor; sosirea lor a injectat o vigoare și o vitalitate nesfârșită în munții și pădurile nemișcate și goale. Din acest moment, munții și pădurile au devenit habitatul lor permanent și nu își vor pierde niciodată casa, căci pentru ele au apărut și au existat munții și pădurile; animalele sălbatice își vor împlini menirea și vor face orice vor putea pentru a le păzi. Și astfel și animalele sălbatice s-au supus strict povețelor Creatorului de a-și păstra teritoriul și de a continua să își folosească natura sălbatică pentru a menține echilibrul tuturor lucrurilor stabilit de Creator, demonstrând autoritatea și puterea Creatorului!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 89)

Sub autoritatea Creatorului, toate lucrurile sunt perfecte

Toate lucrurile create de Dumnezeu, incluzând și pe cele care se pot mișca și pe cele care nu pot, precum păsările și peștii, copacii și florile, și incluzând șeptelul, insectele și animalele sălbatice făcute în a șasea zi – toate erau în pace în ochii lui Dumnezeu și, de asemenea, în ochii lui Dumnezeu, aceste lucruri, în concordanță cu planul Lui, atinseseră apogeul perfecțiunii și atinseseră standardele pe care Dumnezeu a dorit să le îndeplinească. Pas cu pas, Creatorul a făcut lucrarea pe care El intenționase să o facă în concordanță cu planul Lui. Unul după altul, au apărut lucrurile pe care El intenționase să le creeze și apariția fiecăruia a fost o reflecție a

autorității Creatorului, o cristalizare a autorității Lui; datorită acestor cristalizări, toate creaturile nu puteau decât să fie recunoscătoare pentru harul și pentru aprovizionarea lor de către Creator. Pe măsură ce faptele miraculoase ale lui Dumnezeu se manifestau, lumea aceasta creștea, bucată cu bucată, cu toate lucrurile create de Dumnezeu și s-a schimbat de la haos și întuneric la claritate și luminozitate, de la nemișcare mortală la însuflețire și vitalitate nesfârșită. Printre toate lucrurile creației, de la cele mai mari la cele mici, de la cele mici la cele microscopice nu era unul care să nu fi fost creat de autoritatea și puterea Creatorului și era o necesitate unică și inerentă și o valoare în existența fiecărei creaturi. Indiferent de diferențele de formă și structură, toate au fost făcute de către Creator să existe sub autoritatea Creatorului. Uneori oamenii văd o insectă, una care este foarte urâtă și spun: „Această insectă este atât de oribilă, nu se poate ca un asemenea lucru urât să fi putut fi făcut de Dumnezeu – nu se poate ca El să fi creat ceva atât de urât”. Ce perspectivă nesăbuită! Ceea ce ar trebui să spună este „Deși această insectă este atât de urâtă, ea a fost făcută de Dumnezeu, așa că trebuie să aibă propria utilitate unică!” În gândurile lui Dumnezeu, El a intenționat să dea fiecăruia în parte propria înfățișare și tot felul de funcții și întrebuințări varietății de viețuitoare pe care El le-a creat, astfel că nimic din ceea ce Dumnezeu a creat nu a fost făcut din același material. De la exterior la alcătuirea lor interioară, de la obiceiurile de viețuire la locul pe care îl ocupă – fiecare este diferit. Vacile au înfățișarea de vaci, măgarii au înfățișarea de măgari, căprioarele au înfățișarea de căprioare și elefanții au înfățișarea de elefanți. Poți să spui care este cel mai arătos și care cel mai urât? Poți să spui care este cel mai util și existența căruia este cea mai puțin necesară? Unora le place cum arată elefanții, dar nimeni nu folosește elefanți ca să are terenurile; altora le place cum arată leii și tigrii, pentru că aspectul lor este cel mai impresionant dintre toate, dar

poți să îi ții ca animale de companie? Pe scurt, când este vorba de nenumăratele lucruri ale creației, omul ar trebui să se supună autorității Creatorului, adică, să se supună ordinii statornicite de Creator pentru toate lucrurile; aceasta este cea mai înțeleaptă atitudine. Numai o atitudine de cercetare și supunere față de intențiile inițiale ale Creatorului reprezintă o adevărată acceptare și certitudine a autorității Creatorului. Este bine în ochii lui Dumnezeu, așadar, care este motivul pentru care omul să Îi caute pricină?

Astfel, toate lucrurile de sub autoritatea Creatorului trebuie să cânte o nouă simfonie a stăpânirii Creatorului, trebuie să înceapă un preludiu genial pentru lucrarea Lui a unei zile noi și, în acest moment, Creatorul va deschide și o nouă pagină în lucrarea gestionării Sale! În concordanță cu legea stabilită de Creatorul mugurilor noi de primăvară, coacerii vara, recoltei de toamnă și depozitării iarna, toate lucrurile vor repeta planul de gestionare al Creatorului și vor întâmpina propria nouă zi, noul început și noul curs al vieții. Vor continua să trăiască și se vor reproduce într-o succesiune fără sfârșit pentru a întâmpina fiecare zi sub stăpânirea autorității Creatorului…

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 90)

Niciuna dintre ființele create sau necreate nu poate înlocui identitatea Creatorului

De când a început creația tuturor lucrurilor, puterea lui Dumnezeu a început să fie exprimată și dezvăluită, pentru că Dumnezeu a folosit cuvinte pentru a crea toate lucrurile. Indiferent de modul în care El le-a creat, indiferent de motivul pentru care El le-a creat, toate lucrurile au fost create și au fost de neclintit și au existat datorită cuvintelor lui Dumnezeu; aceasta

este autoritatea unică a Creatorului. Înainte ca omenirea să apară pe lume, Creatorul Și-a folosit puterea și autoritatea pentru a crea toate lucrurile pentru omenire și a utilizat metodele Sale unice pentru a pregăti un mediu înconjurător potrivit pentru aceasta. Tot ceea ce a făcut a fost o pregătire pentru omenirea care avea să primească în curând suflarea Lui. Adică, înainte ca umanitatea să fie creată, autoritatea lui Dumnezeu s-a manifestat în toate viețuitoarele diferite de umanitate, în lucruri mărețe precum cerurile, luminătorii, mările și pământul și în cele mici precum animalele și păsările, ca și în tot soiul de insecte și microorganisme, incluzând diferite bacterii invizibile cu ochiul liber. Fiecăruia i-a fost dată viața de către Creator, fiecare a proliferat datorită cuvintelor Creatorului și fiecare a trăit sub stăpânirea Creatorului datorită cuvintelor Lui. Chiar dacă nu au primit suflarea Creatorului, totuși au manifestat vitalitatea vieții dată lor de Creator prin diferitele lor forme și structuri; chiar dacă nu au primit abilitatea de a vorbi dată omenirii de către Creator, fiecare a primit un mod de a-și exprima viața ce le-a fost dăruită de Creator și care diferă de limbajul omului. Autoritatea Creatorului nu dă numai vitalitatea vieții unor obiecte materiale ce par statice pentru ca ele să nu dispară niciodată dar, în plus, El dă fiecărei ființe vii instinctul de a se reproduce și înmulți, astfel ca ele să nu piară și astfel, generație după generație, să transmită mai departe legile și principiile supraviețuirii cu care le-a înzestrat Creatorul. Maniera în care Creatorul Își exercită autoritatea nu aderă rigid la o perspectivă micro sau macro și nu este limitată la nicio formă; El poate să poruncească proceselor universului și să aibă stăpânire asupra vieții și morții tuturor lucrurilor și, mai mult decât atât, poate să manevreze toate lucrurile pentru ca acestea să Îl servească; El poate gestiona toate lucrările munților, râurilor și lacurilor și să conducă toate lucrurile din ele și, dincolo de aceasta, poate să asigure tot ceea ce este necesar tuturor lucrurilor. Aceasta este manifestarea autorității

unice a Creatorului între toate lucrurile pe lângă omenire. O asemenea manifestare nu este doar pentru o viață; nu va înceta, nici nu se va odihni niciodată și nu poate fi modificată sau vătămată de nicio persoană sau lucru, nici nu poate fi sporită sau redusă de nicio persoană sau lucru – pentru că nimic nu poate înlocui identitatea Creatorului și, astfel, autoritatea Creatorului nu poate fi înlocuită de nicio ființă creată; este de neatins pentru orice ființă necreată. Luați ca exemplu mesagerii și îngerii lui Dumnezeu. Nu posedă puterea lui Dumnezeu, cu atât mai puțin autoritatea Creatorului, și motivul pentru care nu au puterea și autoritatea lui Dumnezeu este acela că nu posedă esența Creatorului. Ființele necreate, cum ar fi mesagerii și îngerii lui Dumnezeu, deși pot face niște lucruri în numele lui Dumnezeu, nu Îl pot reprezenta pe Dumnezeu. Chiar dacă dețin o oarecare putere pe care omul nu o are, ele nu dețin autoritatea lui Dumnezeu, nu au autoritatea lui Dumnezeu de a crea toate lucrurile, de a conduce toate lucrurile și de a stăpâni peste toate lucrurile. Astfel, unicitatea lui Dumnezeu nu poate fi înlocuită de nicio ființă necreată, și la fel autoritatea și puterea lui Dumnezeu nu pot fi înlocuite de nicio ființă necreată. În Biblie ai citit de vreun mesager care să fi creat toate lucrurile? De ce nu a trimis Dumnezeu niciunul dintre mesagerii sau îngerii Lui să creeze toate lucrurile? Pentru că nu dețineau autoritatea lui Dumnezeu, așa că nu aveau abilitatea de a exercita autoritatea lui Dumnezeu. Ca toate celelalte făpturi, sunt cu toții sub suveranitatea Creatorului, și sub autoritatea Creatorului și astfel, în același fel, Creatorul este și Dumnezeul lor și Suveranul lor. Printre fiecare dintre ei – fie ei nobili sau modești, de o putere mai mare sau mai mică – nu există niciunul ce ar putea depăși autoritatea Creatorului, și astfel printre ei nu este niciunul ce ar putea înlocui identitatea Creatorului. Ei nu trebuie numiți niciodată Dumnezeu și nu vor fi niciodată capabili să devină Creatorul. Acestea sunt adevăruri și fapte imuabile!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 91)

Dumnezeu Își folosește cuvintele pentru a stabili un legământ cu omul

Geneza 9:11-13 Închei un legământ cu voi: niciodată nu vor mai fi distruse toate creaturile de apele vreunui potop și niciodată nu va mai fi vreun potop care să distrugă pământul. Dumnezeu a mai zis: Acesta este semnul legământului pe care îl fac cu voi și cu toate viețuitoarele care au fost cu voi, pentru toate generațiile viitoare: pun în nori curcubeul Meu; el va fi semnul legământului dintre Mine și pământ.

După ce El face toate lucrurile, autoritatea Creatorului este confirmată și manifestată o dată în plus în legământul curcubeului

Autoritatea Creatorului este permanent demonstrată și exercitată printre toate creaturile și El nu doar stăpânește soarta tuturor lucrurilor, ci EL stăpânește și omul, acea făptură specială pe care El a creat-o cu propriile Sale mâini și care posedă o structură a vieții diferită și există într-o formă de viață diferită. După ce a făcut toate lucrurile, Creatorul nu a încetat să Își manifeste autoritatea și puterea; pentru El, autoritatea cu care stăpânea asupra tuturor lucrurilor și a sorții întregii umanități a început formal doar odată ce omenirea a fost cu adevărat născută din mâna Sa. El a intenționat să gestioneze umanitatea și să conducă umanitatea; El a intenționat să mântuiască omenirea și să obțină cu adevărat omenirea, să obțină o omenire care să guverneze toate lucrurile; El a intenționat să facă o asemenea omenire să trăiască sub autoritatea Lui, să cunoască și să se supună autorității Lui. Astfel, Dumnezeu a început să Își exprime oficial autoritatea printre oameni folosindu-Și cuvintele și a început să Își folosească autoritatea pentru a-Și realiza cuvintele. Bineînțeles, autoritatea lui

Dumnezeu a fost vădită peste tot în timpul acestui proces; am ales pur și simplu câteva exemple reprezentative, bine cunoscute, din care voi puteți să înțelegeți și să cunoașteți unicitatea lui Dumnezeu și autoritatea Sa unică.

Există o similitudine între acest pasaj din Geneză 9:11-13 și pasajele de mai sus privind relatarea creării lumii de către Dumnezeu, dar este și o diferență. Care este similitudinea? Similitudinea constă în folosirea de către Dumnezeu a cuvintelor pentru a face ceea ce El a intenționat, iar diferența este că pasajele citate aici reprezintă discursul lui Dumnezeu către om, în care El stabilește un legământ cu omul și îi spune omului ce conține legământul. Această exercitare a autorității lui Dumnezeu a fost împlinită în timpul dialogului Său cu omul, adică, înainte de crearea omenirii, cuvintele lui Dumnezeu erau instrucțiuni și ordine ce au fost date creaturilor pe care El a intenționat să le creeze. Dar acum era cineva care să audă cuvintele lui Dumnezeu, astfel încât cuvintele Lui au fost și un dialog cu omul, dar și povață și mustrare către om. Mai mult decât atât, cuvintele lui Dumnezeu au fost porunci care purtau autoritatea Lui și erau date tuturor lucrurilor.

Ce acțiune a lui Dumnezeu este relatată în acest pasaj? Pasajul relatează legământul pe care Dumnezeu l-a stabilit cu omul după distrugerea Sa a lumii cu potopul; îi spune omului că Dumnezeu nu va mai provoca lumii din nou o asemenea distrugere și că, în acest scop, Dumnezeu a creat un semn. Care a fost acest semn? În Scripturi se spune că „pun în nori curcubeul Meu; el va fi semnul legământului dintre Mine și pământ”. Acestea sunt cuvintele originale spuse de Creator umanității. Când El a spus aceste cuvinte, un curcubeu a apărut înaintea ochilor omului și a rămas acolo până în ziua de azi. Toată lumea a văzut un asemenea curcubeu și, când îl vezi, știi cum apare? Știința este incapabilă să îl dovedească, să îi localizeze sursa sau să identifice locul unde se află. Asta deoarece curcubeul este semnul legământului stabilit între Creator și om; nu necesită

bază științifică, nu a fost făcut de om și niciun om nu îl poate modifica. Este o continuare a autorității Creatorului după ce El Și-a rostit cuvintele. Creatorul a folosit metoda Lui proprie pentru a-Și ține legământul cu omul și promisiunea, și astfel, folosirea de către El a curcubeului ca un semn al legământului pe care El l-a stabilit este o lege și un edict ceresc ce va rămâne pentru totdeauna neschimbat, fie în privința Creatorului sau a omenirii create. Această lege imuabilă este, trebuie să spunem, o altă manifestare adevărată a autorității Creatorului după crearea tuturor lucrurilor și trebuie spus că autoritatea și puterea Creatorului sunt fără limite; folosirea curcubeului ca semn este o continuare și o extensie a autorității Creatorului. Acesta a fost un alt act al lui Dumnezeu folosindu-Și cuvintele și a fost un semn al legământului pe care Dumnezeu l-a stabilit cu omul folosind cuvintele. El i-a spus omului ceea ce El a hotărât a fi înfăptuit și în ce mod va fi îndeplinit și înfăptuit. Astfel, chestiunea a fost îndeplinită în concordanță cu vorbele din gura lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu posedă o asemenea putere și astăzi, câteva mii de ani după ce El a rostit aceste cuvinte, omul încă se poate uita la curcubeul rostit de gura lui Dumnezeu. Datorită acestor cuvinte rostite de Dumnezeu acest lucru a rămas permanent și neschimbat până astăzi. Nimeni nu poate îndepărta acest curcubeu, nimeni nu îi poate schimba legile și el există doar datorită cuvintelor lui Dumnezeu. Aceasta este întocmai autoritatea lui Dumnezeu. „Dumnezeu Își ține cuvântul Lui, iar cuvântul Lui va fi împlinit și ceea ce El împlinește va fi pentru totdeauna.” Asemenea cuvinte sunt clar manifestate aici și reprezintă un semn și o caracteristică clare ale autorității și puterii lui Dumnezeu. Un asemenea semn sau caracteristică nu este deținută de nicio ființă creată sau văzută în nicio ființă creată, și nu este văzută nici în vreo ființă necreată. Aparține doar unicului Dumnezeu și distinge identitatea și esența deținute doar de Creator de cele ale făpturilor. În același timp, este

un semn și o particularitate, care, în afară de Dumnezeu Însuși, nu poate fi niciodată depășită de nicio ființă creată sau necreată.

Stabilirea de către Dumnezeu a legământului Său a fost un act de mare importanță, unul pe care El a intenționat să îl folosească pentru a comunica un fapt omului și a-i spune omului voia Sa. În acest scop, a întrebuințat o metodă unică, a folosit un semn special pentru a stabili un legământ cu omul, un semn ce a fost o făgăduială a legământului pe care El l-a stabilit cu omul. Așadar, a fost stabilirea acestui legământ un mare eveniment? Cât de mare a fost? Asta este exact ceea ce este atât de special la acest legământ: nu este un legământ stabilit între doi oameni, între două grupuri sau între două țări, ci un legământ stabilit între Creator și întreaga omenire și va rămâne valabil până în ziua în care Creatorul va aboli toate lucrurile. Executantul acestui legământ este Creatorul și păstrătorul este, de asemenea, tot Creatorul. Pe scurt, legământul curcubeului stabilit cu omenirea a fost îndeplinit și înfăptuit în totalitate în concordanță cu dialogul dintre Creator și omenire și așa a rămas până în ziua de azi. Ce altceva ar putea face făpturile în afară de a se supune, a se conforma, a crede, a aprecia, a mărturisi și a preamări autoritatea Creatorului? Pentru că nimeni altcineva în afară de unicul Dumnezeu nu posedă puterea de a stabili un asemenea legământ. Apariția curcubeului, iar și iar, este un anunț pentru omenire și atrage atenția asupra legământului dintre Creator și aceasta. În aparițiile continue ale legământului dintre Creator și omenire, ceea ce se demonstrează umanității nu este un curcubeu sau legământul în sine, ci autoritatea imuabilă a Creatorului. Apariția recurentă a curcubeului demonstrează faptele extraordinare și miraculoase ale Creatorului în locuri ascunse și, în același timp, reprezintă o reflecție vitală a autorității Creatorului ce nu se va estompa și nu se va schimba niciodată. Nu este aceasta o expunere a unui alt aspect al autorității unice a Creatorului?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 92)

Binecuvântările lui Dumnezeu

Geneza 17:4-6 În ce Mă privește pe Mine, acesta este legământul Meu cu tine: tu vei fi tatăl multor neamuri. Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam, pentru că te-am făcut tatăl multor neamuri. Te voi face foarte roditor: voi face să iasă multe neamuri din tine, chiar regi vor ieși din tine.

Geneza 18:18-19 Avraam va deveni cu siguranță o națiune mare și puternică, iar toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în el. Pentru că îl cunosc; el își va comanda copiii și gospodăria după el și vor păstra calea lui Iahve pentru a face dreptate și judecată, pentru ca Iahve să poată aduce asupra lui Avraam ceea ce a vorbit despre el.

Geneza 22:16-18 Am jurat pe Mine Însumi, a spus Iahve, căci, deoarece ai făcut acest lucru și nu ți-ai păstrat fiul, unicul tău fiu: te voi binecuvânta cu binecuvântare și îți voi înmulți urmașii precum stelele cerului și precum nisipul de pe malul mării; iar urmașii tăi vor cuceri poarta dușmanilor lui; iar prin urmașii tăi toate neamurile pământului vor fi binecuvântate; pentru că Mi-ai ascultat vocea.

Iov 42:12 Așadar, Iahve Dumnezeu a binecuvântat a doua jumătate a vieții lui Iov mai mult decât la început: căci el avea paisprezece mii de oi și șase mii de cămile și o mie de perechi de boi și o mie de măgărițe.

Maniera unică și caracteristicile cuvântărilor Creatorului sunt un simbol al identității unice și al autorității Creatorului (fragmente selectate)

Mulți doresc să caute și să dobândească binecuvântările lui Dumnezeu, dar nu toată lumea poate dobândi aceste binecuvântări, pentru că Dumnezeu are propriile Lui principii și binecuvântează omul în felul Său. Promisiunile pe care Dumnezeu le-a făcut omului și cantitatea de har pe care El a dăruit-o omului sunt distribuite pe baza gândurilor și acțiunilor omului. Așadar, ce se arată prin binecuvântările lui Dumnezeu? Ce pot să vadă oamenii în ele? În acest punct, să lăsam deoparte discuția despre ce fel de oameni binecuvântează Dumnezeu și principiile binecuvântării omului de către Dumnezeu. În schimb, să ne uităm la binecuvântările lui Dumnezeu asupra omului cu scopul de a cunoaște autoritatea lui Dumnezeu, din perspectiva cunoașterii autorității lui Dumnezeu.

Cele patru pasaje din Scriptură de mai sus sunt toate mărturii despre binecuvântările primite de om de la Dumnezeu. Ele dau o descriere detailată a destinatarilor binecuvântărilor lui Dumnezeu, precum Avraam sau Iov, ca și despre motivele pentru care Dumnezeu a dăruit binecuvântările Lui și ce era conținut în acele binecuvântări. Tonul și maniera cuvântărilor lui Dumnezeu și perspectiva și poziția din care El vorbește permit oamenilor să aprecieze că Cel care dăruiește binecuvântări și destinatarul unor asemenea binecuvântări sunt de o identitate, statut și esență absolut distincte. Tonul și maniera acestor cuvântări și poziția din care ele au fost rostite sunt caracteristice lui Dumnezeu, care posedă identitatea Creatorului. El are autoritatea și puterea, ca și onoarea Creatorului și măreția ce nu acceptă niciun dubiu din partea nici unui om.

Să ne uităm întâi la Geneza 17:4-6: „În ce Mă privește pe Mine, acesta este legământul Meu cu tine: tu vei fi tatăl multor neamuri. Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam, pentru că te-am făcut tatăl multor neamuri. Te voi face foarte roditor: voi face să iasă multe neamuri din tine, chiar regi vor ieși din tine”. Aceste cuvinte au fost legământul pe care

Dumnezeu l-a stabilit cu Avraam, ca și binecuvântarea lui Dumnezeu pentru Avraam: Dumnezeu îl va face pe Avraam părintele popoarelor, îl va face extrem de fertil, va face popoare din el și regi vor ieși din el. Vezi autoritatea lui Dumnezeu în aceste cuvinte? Și cum vezi o asemenea autoritate? Ce aspect al esenței autorității lui Dumnezeu vezi? Printr-o citire atentă a acestor cuvinte nu este greu de descoperit că autoritatea și identitatea lui Dumnezeu sunt clar dezvăluite în exprimarea cuvântărilor lui Dumnezeu. De exemplu, când Dumnezeu spune: „legământul Meu cu tine: tu vei fi […] te-am făcut […] te voi face […],” expresii precum „tu vei fi” și „te voi,” a căror formulare poartă afirmarea identității și autorității lui Dumnezeu, sunt într-o anumită privință o indicație a credinței Creatorului și, în altă privință, acestea sunt cuvinte speciale utilizate de Dumnezeu, care posedă identitatea Creatorului – dar fac parte și din vocabularul convențional. Dacă cineva spune că speră ca o altă persoană să fie extrem de fertilă, că popoare vor fi făcute din ea și că regi vor veni din ea, atunci, fără tăgadă, reprezintă un soi de dorință, nu o promisiune sau o binecuvântare. Astfel, oamenii nu îndrăznesc să zică: „Te voi face așa și așa, tu vei… așa și așa” pentru că ei știu că nu au o asemenea putere; nu ține de ei, și chiar dacă ar spune asemenea lucruri, cuvintele lor ar fi goale, fără sens, conduse de dorință și ambiție. Îndrăznește cineva să vorbească pe un asemenea ton măreț dacă simte ca nu își poate îndeplini dorințele? Toată lumea dorește ce e mai bine pentru urmași și speră că aceștia vor excela și se vor bucura de mari succese. „Ce noroc ar fi dacă unul din ei ar ajunge împărat! Dacă unul ar fi un guvernator bun, de asemenea – câtă vreme sunt cineva important!” Acestea sunt toate dorințe ale oamenilor, dar oamenii își pot doar dori binecuvântări pentru urmași și nu pot împlini sau face vreuna din promisiunile lor să devină realitate. În inimile lor, toți știu clar că nu au puterea de a realiza asemenea lucruri, pentru că tot ce ține de ele este

dincolo de controlul lor, deci cum pot porunci sorții altora? Motivul pentru care Dumnezeu poate rosti asemenea cuvinte este acela că Dumnezeu posedă o asemenea autoritate și poate să înfăptuiască și să împlinească toate promisiunile pe care El le face omului și să facă să devină realitate toate binecuvântările pe care El le dăruiește omului. Omul a fost creat de către Dumnezeu, iar pentru Dumnezeu să facă pe cineva extrem de fertil ar fi o joacă de copii; să facă urmașii cuiva să fie prosperi ar necesita doar un cuvânt din partea Lui. El niciodată nu ar trebui să trudească pentru un asemenea lucru, să Își ocupe mintea sau să Se dea peste cap pentru asta; aceasta este însăși puterea lui Dumnezeu, însăși autoritatea lui Dumnezeu.

După ce ați citit „Avraam va deveni cu siguranță o națiune mare și puternică, iar toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în el" în Geneza 18:18, puteți simți autoritatea lui Dumnezeu? Puteți simți caracterul extraordinar al Creatorului? Puteți simți supremația Creatorului? Cuvintele lui Dumnezeu sunt sigure. Dumnezeu nu spune asemenea cuvinte datorită, sau ca reprezentare a încrederii Sale în succes; acestea sunt, în schimb, dovezi ale autorității cuvântărilor lui Dumnezeu și sunt o poruncă ce îndeplinește cuvintele lui Dumnezeu. Sunt două expresii la care ar trebui să fiți atenți aici. Când Dumnezeu spune „Avraam va deveni cu siguranță o națiune mare și puternică, iar toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în el," există vreun element de ambiguitate în aceste cuvinte? Există vreun element de îngrijorare? Există vreun element de frică? Deoarece datorită cuvintelor „sigur va" și „va fi" din cuvântările lui Dumnezeu, aceste elemente caracteristice omului și deseori arătate în el, nu au avut niciodată nicio relație cu Creatorul. Nimeni nu ar îndrăzni să folosească asemenea cuvinte când urează altora de bine, nimeni nu ar îndrăzni să binecuvânteze pe altcineva cu o asemenea certitudine încât să îi dea un popor măreț și puternic sau să promită că toate popoarele pământului

vor fi binecuvântate în el. Cu cât sunt mai sigure cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mult ele dovedesc ceva – și care este acel ceva? Ele dovedesc că Dumnezeu are o asemenea autoritate, că autoritatea Lui poate îndeplini aceste lucruri și că îndeplinirea lor este inevitabilă. Dumnezeu a fost sigur în inima Sa, fără cea mai mică ezitare, de toate cu câte l-a binecuvântat pe Avraam. Mai mult decât atât, toate acestea vor fi împlinite în concordanță cu cuvintele Lui și nicio forță nu va putea să modifice, obstrucționeze, dăuneze sau să perturbe înfăptuirea acestora. Indiferent ce altceva s-a întâmplat, nimic nu a putut abroga sau influența împlinirea și înfăptuirea cuvintelor lui Dumnezeu. Aceasta este chiar puterea cuvintelor rostite de gura Creatorului și autoritatea Creatorului nu acceptă negarea omului! Citind aceste cuvinte, încă mai ai îndoieli? Aceste cuvinte au fost rostite din gura lui Dumnezeu, și în cuvintele lui Dumnezeu sunt putere, măreție și autoritate. O asemenea tărie și autoritate și inevitabilitatea realizării faptului sunt de neatins de orice ființă creată sau necreată și de nedepășit de orice ființă creată sau necreată. Numai Creatorul poate conversa cu omenirea cu un asemenea ton și intonație, și faptele au dovedit că promisiunile Lui nu sunt vorbe goale sau lăudăroșenii în van, ci expresia autorității unice care este de nedepășit de orice persoană, eveniment sau lucru.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 93)

Binecuvântările lui Dumnezeu

Geneza 17:4-6 În ce Mă privește pe Mine, acesta este legământul Meu cu tine: tu vei fi tatăl multor neamuri. Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam, pentru că te-am făcut tatăl multor neamuri. Te voi face foarte roditor: voi face să iasă multe neamuri din tine, chiar regi vor ieși din tine.

Geneza 18:18-19 Avraam va deveni cu siguranță o națiune mare și puternică, iar toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în el. Pentru că îl cunosc; el își va comanda copiii și gospodăria după el și vor păstra calea lui Iahve pentru a face dreptate și judecată, pentru ca Iahve să poată aduce asupra lui Avraam ceea ce a vorbit despre el.

Geneza 22:16-18 Am jurat pe Mine Însumi, a spus Iahve, căci, deoarece ai făcut acest lucru și nu ți-ai păstrat fiul, unicul tău fiu: te voi binecuvânta cu binecuvântare și îți voi înmulți urmașii precum stelele cerului și precum nisipul de pe malul mării; iar urmașii tăi vor cuceri poarta dușmanilor lui; iar prin urmașii tăi toate neamurile pământului vor fi binecuvântate; pentru că Mi-ai ascultat vocea.

Iov 42:12 Așadar, Iahve Dumnezeu a binecuvântat a doua jumătate a vieții lui Iov mai mult decât la început: căci el avea paisprezece mii de oi și șase mii de cămile și o mie de perechi de boi și o mie de măgărițe.

Maniera unică și caracteristicile cuvântărilor Creatorului sunt un simbol al identității unice și al autorității Creatorului

(fragment selectat)

Care este diferența dintre cuvintele rostite de Dumnezeu și cuvintele rostite de om? Când citești aceste cuvinte rostite de Dumnezeu, simți tăria cuvintelor lui Dumnezeu și autoritatea lui Dumnezeu. Cum te simți când auzi oamenii spunând asemenea cuvinte? Crezi că sunt aroganți și făloși, oameni care se dau în spectacol? Pentru că ei nu au această putere, nu posedă o asemenea autoritate și, astfel, sunt complet incapabili să realizeze asemenea lucruri. Faptul că sunt atât de siguri de promisiunile lor arată doar indolența spuselor lor. Dacă cineva spune asemenea cuvinte, atunci fără îndoială acea persoană este arogantă, prea sigură de sine și se dezvăluie pe ea însăși ca un exemplu clasic de fire de arhanghel. Aceste cuvinte au venit

din gura lui Dumnezeu; simți vreun element de aroganță aici? Simți că sunt doar o glumă cuvintele lui Dumnezeu? Cuvintele lui Dumnezeu sunt autoritate, cuvintele lui Dumnezeu sunt fapt și, înainte ca ele să fie rostite din gura Sa, adică, în timp ce El ia decizia să facă ceva, atunci acel lucru a fost deja realizat. Se poate spune că tot ceea ce Dumnezeu i-a zis lui Avraam a fost un legământ pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Avraam și o promisiune făcută de Dumnezeu lui Avraam. Această promisiune este un fapt stabilit, ca și un fapt împlinit și aceste fapte au fost treptat împlinite în gândurile lui Dumnezeu conform planului lui Dumnezeu. Astfel, faptul că Dumnezeu spune asemenea vorbe nu înseamnă că El are o fire arogantă, pentru că Dumnezeu este capabil să îndeplinească asemenea lucruri. El are această putere și autoritate și este perfect capabil să împlinească aceste acte, iar îndeplinirea lor este complet în raza abilităților Sale. Când asemenea cuvinte sunt rostite din gura lui Dumnezeu, ele sunt o revelație și o expresie ale adevăratei firi a lui Dumnezeu, o revelație și o manifestare perfecte ale esenței și autorității lui Dumnezeu și nimic nu este mai cuvenit și mai potrivit ca dovadă a identității Creatorului. Maniera, tonul și formularea unor asemenea cuvântări sunt exact semnul identității Creatorului și corespund perfect exprimării propriei identități a lui Dumnezeu; în ele nu există nicio amăgire, nicio impuritate; ele sunt complet și absolut demonstrația perfectă a esenței și a autorității Creatorului. Cât despre făpturi, ele nu posedă nici autoritatea nici esența, și cu atât mai puțin posedă puterea dată de Dumnezeu. Dacă omul manifestă un asemenea comportament, atunci, mai mult ca sigur, ar fi o culminare a firii sale stricate, și la originea acestui lucru s-ar afla impactul deranjant al aroganței și al ambiției nebunești a omului, și o expunere a intențiilor dușmănoase ale nimănui altcuiva decât diavolul, Satana, ce dorește să îi amăgească pe oameni și să îi ademenească să Îl trădeze pe Dumnezeu. Cum privește

Dumnezeu ceea ce este dezvăluit cu un asemenea limbaj? Dumnezeu ar spune că dorești să Îi uzurpi locul și că dorești să Îl înlocuiești și să te dai drept El. Când imiți tonul cuvântărilor lui Dumnezeu, intenționezi să iei locul lui Dumnezeu din inimile oamenilor, să îți însușești omenirea ce îi aparține de drept lui Dumnezeu. Acesta este Satana, pur și simplu; acestea sunt acțiuni ale descendenților arhanghelului, intolerabile Cerului! Printre voi este cineva care vreodată L-a imitat pe Dumnezeu într-un fel anume, rostind câteva cuvinte, cu intenția de a induce în eroare și a amăgi oamenii și de a-i face să simtă ca și cum cuvintele și acțiunile acestei persoane ar purta autoritatea și tăria lui Dumnezeu, ca și cum identitatea și esența acestei persoane ar fi unice și chiar că tonul cuvintelor acestei persoane ar fi fost similar cu al lui Dumnezeu? Ați făcut vreodată așa ceva? Ați imitat vreodată tonul lui Dumnezeu în vorbirea voastră, cu gesturi ce reprezintă intenționat firea lui Dumnezeu, cu ceea ce presupuneți a fi măreție și autoritate? Cei mai mulți dintre voi deseori acționați sau plănuiți să acționați în acest mod? Acum, când vedeți, percepeți și cunoașteți cu adevărat autoritatea Creatorului și vă uitați în urmă la ce obișnuiați să faceți și la ce obișnuiați să dezvăluiți despre voi, vă simțiți dezgustați? Vă recunoașteți josnicia și lipsa de rușine? Disecând firea și esența unor asemenea oameni, se poate spune că sunt progenituri blestemate ale iadului? Se poate spune că oricine face asemenea lucruri își aduce umilirea? Recunoașteți seriozitatea naturii acesteia? Cât de serios este acest lucru? Intenția oamenilor care acționează astfel este de a-L imita pe Dumnezeu. Vor să fie Dumnezeu, să îi facă pe oameni să îi venereze ca pe Dumnezeu. Vor să desființeze locul lui Dumnezeu în inimile oamenilor și să scape de Dumnezeul care lucrează printre oameni și fac astapentru a-și atinge scopul de a controla oamenii, de a devora oamenii și a-i lua în stăpânire. Fiecare are asemenea dorințe și ambiții în subconștient și fiecare trăiește în acest fel

de esență satanică stricată, într-o natură satanică în care este în vrăjmășie cu Dumnezeu, Îl trădează pe Dumnezeu și dorește să devină Dumnezeu. După părtășia Mea pe tema autorității lui Dumnezeu, mai vreți sau mai aspirați să jucați rolul lui Dumnezeu sau să Îl imitați? Încă doriți să fiți Dumnezeu? Încă vreți să deveniți Dumnezeu? Autoritatea lui Dumnezeu nu poate fi imitată de către om și identitatea și statutul lui Dumnezeu nu pot fi personificate de om. Chiar dacă ești capabil să imiți tonul cu care vorbește Dumnezeu, nu poți imita esența lui Dumnezeu. Chiar dacă poți să stai în locul lui Dumnezeu și să joci rolul lui Dumnezeu, nu vei putea niciodată să faci ceea ce Dumnezeu intenționează să facă și nu vei putea niciodată să stăpânești și să poruncești tuturor lucrurilor. În ochii lui Dumnezeu vei rămâne pe veci o făptură măruntă și, indiferent cât de mărețe îți sunt talentele și abilitatea, indiferent de câte daruri ai, ești în întregime sub stăpânirea Creatorului. Chiar dacă ești capabil să rostești câteva vorbe nesăbuite, asta nu poate să arate nici că ai esența Creatorului și nici nu înseamnă că ai autoritatea Creatorului. Autoritatea și puterea lui Dumnezeu sunt esența lui Dumnezeu Însuși. Nu au fost învățate sau adăugate din afară, ci sunt esența inerentă a lui Dumnezeu Însuși. Și astfel, relația dintre Creator și creaturi nu poate fi vreodată schimbată. Ca una dintre făpturi, omul trebuie să își păstreze poziția și să se comporte conștiincios. Să păzești cu grijă ceea ce-ți încredințează Creatorul. Să nu te abați sau să faci lucruri dincolo de aria capacităților tale sau care sunt neplăcute lui Dumnezeu. Nu încerca să fii măreț sau să devii un supraom sau deasupra altora, nici să cauți să devii Dumnezeu. Oamenii nu ar trebui să dorească să fie astfel. Să cauți să fii măreț sau un supraom e absurd. Să cauți să devii Dumnezeu este și mai dezonorant; este dezgustător și mârșav. Să devină adevărate făpturi este ceva vrednic de laudă și scopul pe care făpturile ar trebui să și-l asume

mai mult decât orice altceva; acesta este singurul țel pe care toți oamenii ar trebui să îl urmărească.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 94)

Autoritatea Creatorului nu este constrânsă de timp, spațiu sau geografie și autoritatea Creatorului este incomensurabilă

(fragmente selectate)

Să ne uităm la Geneză 22:17-18. Acesta este un alt pasaj rostit de Iahve Dumnezeu în care El îi spune lui Avraam, „Te voi binecuvânta cu adevărat și-ți voi înmulți foarte mult urmașii, cât stelele cerului și cât nisipul de pe țărmul mării. Urmașii tăi vor pune stăpânire pe cetățile dușmanilor lor, iar prin sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile pământului, pentru că M-ai ascultat”. Iahve Dumnezeu l-a binecuvântat pe Avraam de multe ori cu faptul că urmașii lui se vor înmulți – dar în ce măsură se vor înmulți? În măsura rostită în Scriptură: „cât stelele cerului și cât nisipul de pe țărmul mării”. Asta înseamnă că Dumnezeu a dorit să îi dăruiască lui Avraam progenituri la fel de numeroase ca stelele cerurilor și la fel de îmbelșugate ca nisipul de la țărmul mării. Dumnezeu a grăit folosind imagistica și, din această imagistică, nu este greu de văzut că Dumnezeu nu va dărui unul, doi sau chiar și o mie de urmași lui Avraam, ci nenumărați urmași, destul cât să devină o multitudine de popoare, pentru că Dumnezeu i-a promis lui Avraam că el va fi părintele multor popoare. Așadar, a fost acel număr decis de om sau de Dumnezeu? Poate omul controla câți urmași are? Ține de el? Nu ține de om nici măcar dacă are câțiva, fără să mai vorbim de atât de mulți ca „stelele cerului și cât nisipul de pe țărmul mării”. Cine nu vrea ca urmașii săi să fie mai numeroși decât stelele? Din păcate, nu se întâmplă mereu cum dorești. Indiferent de cât de

talentat sau capabil este un om, nu ține de el; nimeni nu poate fi în afara a ceea ce Dumnezeu a statornicit. Cât de mult ți-a îngăduit El, atât de mult vei avea: dacă Dumnezeu îți dă puțin, atunci niciodată nu vei avea mult, dacă Dumnezeu îți dă mult nu are rost să fii supărat de cât ai. Nu așa stau lucrurile? Toate acestea țin de Dumnezeu, nu de om! Omul este condus de Dumnezeu și nimeni nu este exceptat!

Când Dumnezeu a zis „Îți voi înmulți foarte mult urmașii," acesta a fost un legământ pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Avraam și, la fel ca legământul curcubeului, va fi înfăptuit pentru eternitate, și a fost totodată și o promisiune a lui Dumnezeu către Avraam. Doar Dumnezeu este calificat și capabil să facă o asemenea promisiune să devină realitate. Indiferent dacă omul o crede sau nu, indiferent dacă omul o acceptă sau nu și indiferent cum o privește și o consideră omul, toate acestea vor fi împlinite, până la ultimul detaliu, conform cuvintelor rostite de Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu nu vor fi modificate datorită schimbărilor din voia sau noțiunile omului, și nu vor fi modificate datorită schimbărilor niciunei persoane, eveniment sau lucru. Toate lucrurile pot dispărea, dar cuvintele lui Dumnezeu vor rămâne pentru totdeauna. De fapt, ziua în care toate lucrurile vor dispărea este exact ziua în care cuvintele lui Dumnezeu vor fi complet împlinite pentru că El este Creatorul, El posedă autoritatea Creatorului, puterea Creatorului și El controlează toate lucrurile și toată forța vitală; El e capabil să cauzeze ceva să iasă din nimic sau să facă din ceva nimic și El controlează transformările tuturor lucrurilor din vii în moarte; pentru Dumnezeu nimic nu putea fi mai ușor decât să înmulțească sămânța cuiva. Asta sună fantastic pentru om, ca un basm, dar pentru Dumnezeu ceea ce El decide și ce promite să facă nu este fantastic, nici nu este un basm. Mai degrabă, este un fapt pe care Dumnezeu deja l-a văzut și care sigur va fi realizat. Apreciați acest lucru? Au dovedit faptele că urmașii lui Avraam au

fost numeroși? Cât de numeroși au fost ei? Au fost la fel de numeroși precum „stelele cerului și cât nisipul de pe țărmul mării” de care a zis Dumnezeu? S-au răspândit prin toate popoarele și regiunile, în fiecare loc de pe lume? Prin ce a fost înfăptuit acest lucru? A fost realizat acest lucru prin autoritatea cuvintelor lui Dumnezeu? Vreme de câteva sute sau mii de ani după ce cuvintele lui Dumnezeu au fost rostite, acestea au continuat să se împlinească și au devenit permanent fapte; aceasta este tăria cuvintelor lui Dumnezeu și dovada autorității lui Dumnezeu. Când Dumnezeu a creat toate lucrurile la început, Dumnezeu a zis să fie lumină și a fost lumină. Asta s-a întâmplat foarte repede, a fost împlinit într-un timp foarte scurt și nu a fost nici o întârziere în realizarea și împlinirea acestui lucru; efectele cuvintelor lui Dumnezeu au fost imediate. Ambele au fost o etalare a autorității lui Dumnezeu, dar când Dumnezeu l-a binecuvântat pe Avraam, El a permis omului să vadă o altă parte a esenței autorității lui Dumnezeu, precum și faptul că autoritatea Creatorului este incomensurabilă și, mai mult decât atât, El i-a permis omului să vadă o parte mai concretă, mai minunată a autorității Creatorului.

Odată ce cuvintele lui Dumnezeu sunt rostite, autoritatea lui Dumnezeu preia comanda acestei lucrări și faptul promis de gura lui Dumnezeu începe treptat să devină realitate. Ca rezultat, încep să apară schimbări printre toate lucrurile, cam la fel cum, la venirea primăverii, iarba înverzește, florile înfloresc, mugurii înmuguresc din copaci, păsările încep să cânte, gâștele se întorc și câmpurile forfotesc de oameni… Cu venirea primăverii, toate lucrurile sunt reîntinerite și aceasta este fapta miraculoasă a Creatorului. Când Dumnezeu Își îndeplinește promisiunile, toate lucrurile din ceruri și de pe pământ se reînnoiesc și se schimbă conform gândurilor lui Dumnezeu – nimeni nu este exceptat. Când o făgăduială sau o promisiune este rostită din gura lui Dumnezeu, toate lucrurile servesc

pentru împlinirea ei și sunt manevrate pentru împlinirea ei; toate creaturile sunt orchestrate și aranjate sub stăpânirea Creatorului, jucându-și rolul respectiv și servindu-și funcția respectivă. Aceasta este manifestarea autorității Creatorului. Ce vezi în asta? Cum cunoști autoritatea lui Dumnezeu? E vreo limită în autoritatea lui Dumnezeu? Există o limită de timp? Se poate spune că are o anumită înălțime sau o anumită durată? Se poate spune că are o anumită dimensiune sau forță? Poate fi măsurată cu măsura omului? Autoritatea lui Dumnezeu nu pâlpâie, nu vine și pleacă și nu există nimeni care să poată măsura cât de măreață este autoritatea Sa. Indiferent de cât de mult timp trece, când Dumnezeu binecuvântează o persoană, acea binecuvântare va continua și continuarea sa va purta mărturie inestimabilei autorități a lui Dumnezeu și va permite omenirii să vadă, iar și iar reapariția inepuizabilei forțe vitale a Creatorului. Fiecare etalare a autorității Sale este demonstrația perfectă a cuvintelor din gura Sa și este demonstrată tuturor lucrurilor și omenirii. Mai mult decât atât, tot ceea ce realizează autoritatea Sa este minunat dincolo de orice comparație și este absolut fără cusur. Se poate spune că gândurile Sale, cuvintele Sale, autoritatea Sa și toată lucrarea pe care El o împlinește sunt toate un tablou incomparabil de frumos și pentru făpturi, limbajul omenirii este incapabil să articuleze semnificația și valoarea acestuia. Când Dumnezeu face o promisiune unei persoane, totul despre ea Îi este la fel de familiar lui Dumnezeu ca dosul palmei Sale, indiferent că este vorba de unde locuiește sau de ceea ce face, de trecutul său înainte sau după ce a primit promisiunea sau de cât de mari au fost prefacerile în mediul său de viață. Nu contează cât timp trece după ce au fost rostite cuvintele lui Dumnezeu, pentru El este ca și cum abia au fost rostite. Asta înseamnă că Dumnezeu are puterea și are o asemenea autoritate încât poate ține evidența, poate controla și îndeplini fiecare promisiune pe care o face omenirii și, indiferent de care este acea

promisiune, indiferent de cât durează pentru a fi complet îndeplinită și, mai mult, indiferent cât de mare este întinderea pe care îndeplinirea sa o atinge – de exemplu, timpul, geografia sau rasa și așa mai departe – această promisiune va fi realizată și îndeplinită și, mai mult, realizarea și îndeplinirea acesteia nu va cere nici cel mai mic efort din partea Lui. Ce dovedește asta? Dovedește că întinderea autorității și puterii lui Dumnezeu este suficientă să controleze tot universul și toată omenirea. Dumnezeu a făcut lumina, dar asta nu înseamnă că Dumnezeu gestionează doar lumina sau că gestionează doar apa deoarece El a creat apa și că toate celelalte nu au legătură cu Dumnezeu. Nu ar fi aceasta o înțelegere greșită? Chiar dacă binecuvântarea lui Dumnezeu asupra lui Avraam a pălit treptat din memoria omului după câteva sute de ani, pentru Dumnezeu, această promisiune a rămas aceeași. Era încă în procesul de împlinire și nu s-a oprit niciodată. Omul nu a știut sau auzit niciodată cum Dumnezeu Și-a exercitat autoritatea, cum toate lucrurile au fost orchestrate și aranjate și cât de multe povestiri minunate au apărut printre toate lucrurile creației lui Dumnezeu în timpul acesta, dar fiecare parte minunată a manifestării autorității lui Dumnezeu și fiecare parte minunată din dezvăluirea faptelor Sale a fost transmisă și preamărită printre toate lucrurile, toate lucrurile au fost făcute publice și au vorbit despre faptele miraculoase ale Creatorului, iar fiecare poveste mult spusă despre suveranitatea Creatorului peste toate lucrurile va fi proclamată de acestea pentru totdeauna. Autoritatea prin care Dumnezeu stăpânește peste toate lucrurile și puterea lui Dumnezeu arată tuturor lucrurilor că Dumnezeu este prezent peste tot și tot timpul. Odată ce ai fost martor la ubicuitatea autorității și puterii lui Dumnezeu, ai să vezi că Dumnezeu este prezent peste tot și tot timpul. Autoritatea și puterea lui Dumnezeu nu sunt constrânse de timp, geografie, spațiu sau de vreo persoană, eveniment sau lucru. Amploarea autorității și puterii lui

Dumnezeu depășește imaginația omului; este de nepătruns pentru om, de neimaginat pentru om și nu va fi niciodată complet cunoscută de om.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 95)

Autoritatea Creatorului nu este constrânsă de timp, spațiu sau geografie și autoritatea Creatorului este incomensurabilă

(fragment selectat)

Unor oameni le place să deducă și să își imagineze, dar cât de departe poate ajunge imaginația omului? Poate merge dincolo de această lume? Este omul capabil să deducă și să își imagineze autenticitatea și acuratețea autorității lui Dumnezeu? Sunt deducția și imaginația omului capabile să îi permită să atingă o cunoaștere a autorității lui Dumnezeu? Îl pot face ele pe om să aprecieze și să se supună cu adevărat autorității lui Dumnezeu? Faptele dovedesc că deducția și imaginația omului sunt doar produse ale intelectului său și nu asigură nici cel mai mic ajutor sau beneficiu în cunoașterea autorității lui Dumnezeu. După ce au citit știință-ficțiune, unii sunt capabili să își imagineze luna sau cum sunt stelele. Totuși, asta nu înseamnă că omul are vreo înțelegere a autorității lui Dumnezeu. Imaginația omului este exact asta: imaginație. Despre realitatea acestor lucruri, adică, despre legătura lor cu autoritatea lui Dumnezeu, el nu are nici o pricepere. Și ce contează chiar dacă ai fost pe lună? Arată asta că ai o înțelegere multidimensională a autorității lui Dumnezeu? Arată că ești capabil să îți imaginezi întinderea autorității și puterii lui Dumnezeu? Din moment ce deducția și imaginația omului sunt incapabile să îi permită să cunoască autoritatea lui Dumnezeu, ce ar trebui să facă omul? Cea mai înțeleaptă opțiune ar fi să nu deducă și să nu își imagineze, adică, omul nu ar trebui niciodată să se bazeze pe imaginație și să depindă de deducție când este

vorba de cunoașterea autorității lui Dumnezeu. Ce vreau să vă spun aici? Cunoașterea autorității lui Dumnezeu, a puterii lui Dumnezeu, a propriei identități a lui Dumnezeu și esenței lui Dumnezeu nu poate fi realizată bazându-te pe imaginația ta. Din moment ce nu te poți baza pe imaginație pentru a cunoaște autoritatea lui Dumnezeu, atunci în ce mod poți obține o adevărată cunoaștere a autorității lui Dumnezeu? Modul în care poți face asta este prin a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu, prin părtășie și prin experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu. Astfel, vei avea o experiență treptată și o dovadă a autorității lui Dumnezeu și vei căpăta o înțelegere treptată și o cunoaștere graduală a acesteia. Acesta este singurul mod de a atinge înțelegerea autorității lui Dumnezeu; nu există scurtături. A vă cere să nu vă imaginați nu este același lucru cu a vă face să așteptați pasiv distrugerea sau a vă opri să faceți ceva. Să nu îți folosești creierul pentru a gândi și a-ți imagina înseamnă să nu folosești logica pentru a deduce, să nu folosești cunoașterea pentru a analiza, să nu folosești știința ca bază ci, în loc de asta, să apreciezi, să verifici și să confirmi că Dumnezeul în care crezi tu are autoritate, să confirmi că El stăpânește peste soarta ta și că puterea Lui în toate timpurile dovedește că El este cu adevărat Dumnezeu Însuși, prin cuvintele lui Dumnezeu, prin adevăr, prin tot ce întâlnești în viață. Acesta este singurul mod de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Unii spun că își doresc să găsească o cale mai ușoară de a atinge acest țel, dar vă puteți gândi la o asemenea cale? Îți spun eu, nu e nevoie să te gândești: nu există alte căi! Singura cale este să știi și să confirmi în mod conștient și ferm ceea ce Dumnezeu are și este prin fiecare cuvânt pe care El îl exprimă și prin tot ceea ce face El. Aceasta este singura cale de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Pentru că ceea ce Dumnezeu are și este și tot ceea ce ține de Dumnezeu nu este fals și gol, ci real.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 96)

Realitatea controlului și a stăpânirii Creatorului asupra tuturor lucrurilor și viețuitoarelor vorbește despre adevărata existență a autorității Creatorului

Binecuvântarea lui Iahve asupra lui Iov este consemnată în Cartea lui Iov. Ce i-a oferit Dumnezeu lui Iov? „Așadar, Iahve Dumnezeu a binecuvântat a doua jumătate a vieții lui Iov mai mult decât la început: căci el avea paisprezece mii de oi și șase mii de cămile și o mie de perechi de boi și o mie de măgărițe” (Iov 42:12). Din perspectiva omului, care au fost aceste lucruri care i-au fost dăruite lui Iov? Au fost posesiuni ale omenirii? Cu aceste posesiuni, nu ar fi fost Iov foarte bogat în acea perioadă? Atunci, cum a dobândit asemenea posesiuni? Ce a generat bogăția sa? Se înțelege de la sine – mulțumită binecuvântării lui Dumnezeu, Iov a ajuns să le dețină. Cum a văzut Iov aceste posesiuni și cum a prețuit binecuvântările lui Dumnezeu nu reprezintă ceva despre care să discutăm acum. Când e vorba de binecuvântările lui Dumnezeu, toți oamenii tânjesc, zi și noapte, să fie binecuvântați de Dumnezeu, dar omul nu are control asupra a câte posesiuni poate obține în timpul vieții sale sau dacă poate primi binecuvântări de la Dumnezeu – acesta este un fapt indiscutabil! Dumnezeu are autoritatea și puterea de a dărui oricâte posesiuni omului, de a-i permite omului să obțină orice blagoslovire, și totuși există un principiu al binecuvântărilor lui Dumnezeu. Ce fel de oameni binecuvântează Dumnezeu? El binecuvântează oamenii care Îi plac, bineînțeles! Avraam și Iov au fost amândoi binecuvântați de Dumnezeu, dar binecuvântările pe care le-au primit ei nu au fost aceleași. Dumnezeu l-a binecuvântat pe Avraam cu urmași la fel de numeroși ca nisipul și stelele. Când Dumnezeu l-a binecuvântat pe Avraam, El a făcut ca urmașii unui singur om și un singur

popor să devină prosperi și puternici. Prin asta, autoritatea lui Dumnezeu a condus omenirea ce respira suflarea lui Dumnezeu între toate lucrurile și viețuitoarele. Sub stăpânirea autorității lui Dumnezeu, această omenire a proliferat și a existat cu rapiditatea decisă de Dumnezeu și la proporțiile decise de Dumnezeu. În mod concret, viabilitatea, rata de răspândire și speranța de viață a acestui popor au fost toate parte a aranjamentelor lui Dumnezeu și principiul a toate acestea s-a bazat în întregime pe promisiunea pe care Dumnezeu i-a făcut-o lui Avraam. Adică, indiferent de circumstanțe, promisiunile lui Dumnezeu aveau să înainteze fără obstacole și să fie realizate sub providența autorității lui Dumnezeu. Prin promisiunea pe care Dumnezeu i-a făcut-o lui Avraam, indiferent de transformările lumii, indiferent de eră, indiferent de catastrofele îndurate de omenire, urmașii lui Avraam nu se vor confrunta cu riscul nimicirii și poporul lor nu se va stinge. Binecuvântarea lui Dumnezeu asupra lui Iov, însă, l-a făcut pe acesta extrem de bogat. Ce i-a dat Dumnezeu a fost o abundență de viețuitoare cu suflare în ele, ale căror specificități – numărul lor, viteza de înmulțire, rata de supraviețuire, cantitatea de grăsime din trupurile lor și tot așa – au fost de asemenea controlate de Dumnezeu. Chiar dacă aceste viețuitoare nu aveau capacitatea de a vorbi, și ele erau parte a aranjamentelor Creatorului, iar principiul din spatele aranjamentelor lui Dumnezeu pentru ele a fost stabilit pe baza binecuvântărilor pe care Dumnezeu i le-a promis lui Iov. În binecuvântările pe care Dumnezeu le-a oferit lui Avraam și lui Iov, chiar dacă promisiunile au fost diferite, autoritatea cu care Creatorul a condus toate lucrurile și viețuitoarele a fost aceeași. Fiecare detaliu al autorității și puterii lui Dumnezeu este exprimat în diferitele Lui promisiuni și binecuvântări date lui Avraam și Iov și arată omenirii, încă odată, că autoritatea lui Dumnezeu este mult dincolo de imaginația omului. Aceste detalii spun omenirii încă o dată că, dacă dorește

să cunoască autoritatea lui Dumnezeu, atunci acest lucru poate fi împlinit numai prin cuvintele lui Dumnezeu și prin experimentarea lucrării lui Dumnezeu.

Autoritatea lui Dumnezeu de suveranitate asupra tuturor lucrurilor îi permite omului să observe un fapt: autoritatea lui Dumnezeu nu este doar întrupată în cuvintele „Și Dumnezeu a zis să fie lumină și a fost lumină și Să fie întinderea cerurilor și a fost întinderea cerurilor și Să fie pământ și a fost pământ," ci, mai mult decât atât, autoritatea Lui e întruchipată în felul în care a făcut El ca lumina să continue, a împiedicat întinderea cerului să dispară și a ținut pământul pentru totdeauna separat de apă, ca și detaliile despre felul în care a condus și gestionat toate lucrurile pe care le-a creat: lumină, întinderea cerului și pământ. Ce altceva mai vedeți în binecuvântarea omenirii de către Dumnezeu? Clar, după ce Dumnezeu i-a binecuvântat pe Avraam și Iov, pașii lui Dumnezeu nu s-au oprit, pentru că El abia începuse să Își exercite autoritatea și intenționa să transforme fiecare cuvânt al Său în realitate și să facă fiecare din detaliile pe care le grăise să devină adevărate; și astfel, în anii ce au urmat, El a continuat să facă tot ceea ce intenționase. Deoarece Dumnezeu are autoritate, poate să îi pară omului că Dumnezeu doar trebuie să vorbească și, fără să ridice un deget, toate chestiunile și lucrurile sunt împlinite. Asemenea închipuiri sunt ridicole! Dacă adopți o singură perspectivă asupra statornicirii legământului lui Dumnezeu cu omul folosind cuvintele și nu ești capabil să vezi diferitele semne și fapte ale autorității lui Dumnezeu ce stăpânește asupra existenței tuturor lucrurilor, atunci înțelegerea ta asupra autorității lui Dumnezeu este atât de găunoasă și de ridicolă! Dacă omul își imaginează pe Dumnezeu fiind astfel, atunci, trebuie spus, cunoașterea omului asupra lui Dumnezeu a ajuns la efortul final și a ajuns într-o fundătură, fiindcă Dumnezeul pe care și-L imaginează omul este doar o mașină de emis ordine, nu Dumnezeul ce

are autoritatea. Ce ai văzut prin exemplele lui Avraam și Iov? Ai văzut adevărata față a autorității și puterii lui Dumnezeu? După ce Dumnezeu i-a binecuvântat pe Avraam și Iov, El nu a rămas unde era și nici nu Și-a pus mesagerii la muncă în timp ce aștepta să vadă care va fi rezultatul. Dimpotrivă, imediat ce Dumnezeu Și-a rostit cuvintele, sub călăuzirea autorității lui Dumnezeu, toate lucrurile au început să se conformeze cu lucrarea pe care Dumnezeu intenționa să o facă și au fost pregătiți oamenii, lucrurile și obiectele pe care le-a cerut Dumnezeu. Adică, imediat ce vorbele au fost rostite din gura lui Dumnezeu, autoritatea lui Dumnezeu a început să fie exercitată pe tot pământul și El a stabilit un curs pentru a se realiza și îndeplini promisiunile pe care El le-a făcut lui Avraam și Iov, făcând în același timp toate planurile și pregătirile potrivite pentru tot ce era nevoie la fiecare pas și fiecare etapă cheie pe care El plănuise să o ducă la bun sfârșit. În tot acest timp, Dumnezeu nu Și-a manevrat doar mesagerii, ci și toate lucrurile care fuseseră create de El. Asta înseamnă că aria în care autoritatea lui Dumnezeu a fost exercitată nu a inclus doar mesagerii, ci toate lucrurile din creație, care au fost manevrate pentru a se conforma cu lucrarea pe care El intenționa să o împlinească; acestea au fost modurile specifice în care autoritatea lui Dumnezeu a fost exercitată. În închipuirile voastre, unii pot avea următoarea înțelegere a autorității lui Dumnezeu: Dumnezeu are autoritate și Dumnezeu are putere și astfel Dumnezeu nu trebuie decât să rămână în al treilea Cer sau într-un loc fix și nu trebuie să facă nicio lucrare anume, și întregimea lucrării lui Dumnezeu este terminată prin gândurile Sale. Unii ar putea, de asemenea, să creadă că, deși Dumnezeu l-a binecuvântat pe Avraam, Dumnezeu nu a trebuit să facă nimic și a fost de ajuns pentru El doar să-Și rostească cuvintele. Chiar așa s-a întâmplat? Evident că nu! Chiar dacă Dumnezeu posedă autoritate și putere, autoritatea Sa este adevărată și reală, nu goală. Autenticitatea și

realitatea autorității și puterii lui Dumnezeu sunt treptat dezvăluite și întrupate în creația Sa a tuturor lucrurilor, în controlul Său asupra tuturor lucrurilor și în procesul prin care conduce și gestionează omenirea. Fiecare metodă, fiecare perspectivă și fiecare detaliu al stăpânirii lui Dumnezeu asupra omenirii și a tuturor lucrurilor și toată lucrarea pe care El a realizat-o, ca și înțelegerea Lui a tuturor lucrurilor – literalmente toate dovedesc că autoritatea și puterea lui Dumnezeu nu sunt vorbe goale. Autoritatea și puterea Lui sunt manifestate și dezvăluite constant și în toate lucrurile. Aceste manifestări și dezvăluiri vorbesc despre adevărata existență a autorității lui Dumnezeu, pentru că El Își folosește autoritatea și puterea pentru a-Și continua lucrarea, pentru a porunci tuturor lucrurilor și pentru a conduce în fiecare moment; puterea și autoritatea Sa nu pot fi înlocuite nici de îngeri, nici de mesagerii lui Dumnezeu. Dumnezeu a hotărât ce binecuvântări să le dăruiască lui Avraam și Iov – a decizia luată de Dumnezeu. Chiar dacă mesagerii lui Dumnezeu i-au vizitat personal pe Avraam și pe Iov, acțiunile lor s-au bazat pe poruncile lui Dumnezeu și s-au desfășurat sub autoritatea lui Dumnezeu și, de asemenea, mesagerii au fost sub suveranitatea lui Dumnezeu. Chiar dacă omul îi vede pe mesagerii lui Dumnezeu vizitându-l pe Avraam și nu Îl vede pe Iahve Dumnezeu făcând personal ceva în relatările Bibliei, de fapt, Singurul care Își exercită cu adevărat puterea și autoritatea este Dumnezeu Însuși, și asta nu suportă nicio îndoială din partea niciunui om! Chiar dacă ai văzut că îngerii și mesagerii au o mare putere, au împlinit miracole sau că au făcut niște lucruri însărcinați de Dumnezeu, acțiunile lor au fost pur și simplu pentru a termina însărcinarea dată de către Dumnezeu, și nu sunt, sub nicio formă, o etalare a autorității lui Dumnezeu – pentru că niciun om sau obiect nu are sau posedă autoritatea Creatorului de a crea toate lucrurile și a conduce

toate lucrurile. Astfel, niciun om sau obiect nu poate exercita sau demonstra autoritatea Creatorului.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 97)

Autoritatea Creatorului este imuabilă și de neofensat

1. Dumnezeu folosește cuvântul pentru a crea toate lucrurile

Geneza 1:3-5 Atunci Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!”; și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună și a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina „zi”, iar întunericul l-a numit „noapte”. A fost o seară și a fost o dimineață: ziua întâi.

Geneza 1:6-7 Dumnezeu a zis: „Să fie o boltă cerească în mijlocul apelor, care să despartă apele de ape!” Astfel, Dumnezeu a făcut bolta și a despărțit apele care sunt sub boltă de apele care sunt deasupra ei. Și așa a și fost.

Geneza 1:9-11 Dumnezeu a zis: „Să se adune la un loc apele care sunt sub cer și să apară uscatul!” Și așa a și fost. Dumnezeu a numit uscatul „pământ”, iar apele care au fost adunate la un loc, le-a numit „mări”. Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun. Atunci Dumnezeu a zis: „Să dea pământul vegetație: plante care să facă sământă și pomi fructiferi care să dea rod cu sământă în el, potrivit soiului lor!” Și așa a și fost.

Geneza 1:14-15 Dumnezeu a zis: „Să fie niște luminători pe bolta cerului, care să despartă ziua de noapte; ei să fie semne care să arate anotimpurile, zilele și anii și să slujească drept luminători pe bolta cerului, ca să dea lumină pământului!” Și așa a și fost.

Geneza 1:20-21 Dumnezeu a zis: „Să mișune apele de viețuitoare și să zboare păsări pe bolta cerului, deasupra pământului!” Astfel, Dumnezeu a

făcut creaturile cele mari din ape, toate viețuitoarele care se mișcă și de care mișună apele, potrivit felurilor lor și toate păsările înaripate, potrivit felurilor lor. Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun.

Geneza 1:24-25 Dumnezeu a zis: „Să dea pământul viețuitoare, potrivit felurilor lor: vite, animale mici și animale sălbatice, fiecare potrivit felurilor lor!” Și așa a și fost. Dumnezeu a făcut animalele sălbatice, potrivit felurilor lor, vitele, potrivit felurilor lor și toate animalele mici care mișună pe pământ, potrivit felurilor lor. Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun.

2. Dumnezeu Își folosește cuvintele pentru a stabili un legământ cu omul

Geneza 9:11-13 Închei un legământ cu voi: niciodată nu vor mai fi distruse toate creaturile de apele vreunui potop și niciodată nu va mai fi vreun potop care să distrugă pământul. Dumnezeu a mai zis: Acesta este semnul legământului pe care îl fac cu voi și cu toate viețuitoarele care au fost cu voi, pentru toate generațiile viitoare: pun în nori curcubeul Meu; el va fi semnul legământului dintre Mine și pământ.

3. Binecuvântările lui Dumnezeu

Geneza 17:4-6 În ce Mă privește pe Mine, acesta este legământul Meu cu tine: tu vei fi tatăl multor neamuri. Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam, pentru că te-am făcut tatăl multor neamuri. Te voi face foarte roditor: voi face să iasă multe neamuri din tine, chiar regi vor ieși din tine.

Geneza 18:18-19 Avraam va deveni cu siguranță o națiune mare și puternică, iar toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în el. Pentru că îl cunosc; el își va comanda copiii și gospodăria după el și vor păstra calea

lui Iahve pentru a face dreptate și judecată, pentru ca Iahve să poată aduce asupra lui Avraam ceea ce a vorbit despre el.

Geneza 22:16-18 Am jurat pe Mine Însumi, a spus Iahve, căci, deoarece ai făcut acest lucru și nu ți-ai păstrat fiul, unicul tău fiu: te voi binecuvânta cu binecuvântare și îți voi înmulți urmașii precum stelele cerului și precum nisipul de pe malul mării; iar urmașii tăi vor cuceri poarta dușmanilor lui; iar prin urmașii tăi toate neamurile pământului vor fi binecuvântate; pentru că Mi-ai ascultat vocea.

Iov 42:12 Așadar, Iahve Dumnezeu a binecuvântat a doua jumătate a vieții lui Iov mai mult decât la început: căci el avea paisprezece mii de oi și șase mii de cămile și o mie de perechi de boi și o mie de măgărițe.

Ce ați văzut în aceste trei părți ale Scripturii? Ați văzut că există un principiu prin care Dumnezeu Își exercită autoritatea? De exemplu, Dumnezeu a folosit un curcubeu pentru a stabili un legământ cu omul – El a plasat un curcubeu în nori pentru a spune omului că nu va mai folosi niciodată potopul pentru a distruge lumea. Este curcubeul pe care oamenii îl văd acum același cu cel grăit din gura lui Dumnezeu? Natura și sensul lui s-au schimbat? Fără îndoială că nu. Dumnezeu Și-a folosit autoritatea pentru a întreprinde acțiunea, iar legământul pe care El l-a încheiat cu omul a continuat până astăzi, și timpul când acest legământ se va schimba va fi, bineînțeles, decizia lui Dumnezeu. După ce Dumnezeu a spus: „pun în nori curcubeul Meu”, Dumnezeu a respectat mereu acest legământ, până astăzi. Ce vezi în asta? Deși Dumnezeu deține autoritate și putere, El este foarte riguros și principial în acțiunile Sale și Își respectă cuvântul. Rigurozitatea Sa și principiile acțiunilor Sale arată neofensabilitatea Creatorului și caracterul de neînvins al autorității Creatorului. Chiar dacă El posedă autoritatea supremă și toate lucrurile sunt sub stăpânirea Sa și chiar dacă El

are puterea de a conduce toate lucrurile, Dumnezeu nu Și-a stricat sau întrerupt propriul plan și, de fiecare dată când Își exercită autoritatea, acest lucru este în strictă concordanță cu propriile Lui principii, urmează precis ceea ce a fost rostit din gura Sa și urmează pașii și obiectivele planului Său. E de la sine înțeles, toate lucrurile stăpânite de Dumnezeu se supun și ele principiilor prin care se exercită autoritatea lui Dumnezeu, și niciun om sau lucru nu este exceptat de la aranjamentele autorității Sale, nici nu poate modifica principiile după care se exercită autoritatea Sa. În ochii lui Dumnezeu, aceia care sunt binecuvântați primesc norocul adus de autoritatea Sa, iar cei care sunt blestemați își primesc pedeapsa datorită autorității lui Dumnezeu. Sub stăpânirea autorității lui Dumnezeu, niciun om sau lucru nu este exceptat de la exercitarea autorității Sale, nici nu poate modifica principiile după care se exercită autoritatea Sa. Autoritatea Creatorului nu este modificată de nicio schimbare în niciun aspect și, la fel, principiile după care se exercită autoritatea Sa nu se modifică pentru niciun motiv. Cerul și pământul pot trece prin mari transformări, dar autoritatea Creatorului nu se va schimba; toate lucrurile pot dispărea, dar autoritatea Creatorului nu va dispărea niciodată. Aceasta este esența autorității imuabile și neofensabile a Creatorului și aceasta este însăși unicitatea Creatorului!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 98)

Porunca lui Dumnezeu pentru Satana

Iov 2:6 Și Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei „Iată, este în mâna ta; dar cruță-i viața”.

Satana nu a îndrăznit niciodată să încalce autoritatea Creatorului și, din această cauză, toate lucrurile trăiesc în ordine

Acesta este un fragment din Cartea lui Iov și „el” în aceste cuvinte se referă la Iov. Deși concisă, această frază elucidează multe chestiuni. Descrie un schimb de cuvinte neobișnuit între Dumnezeu și Satana în lumea spirituală și ne spune că obiectul cuvintelor lui Dumnezeu este Satana. De asemenea, relatează exact ceea ce a fost spus de către Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu au fost o poruncă și un ordin pentru Satana. Detaliile specifice ale acestui ordin se referă la cruțarea vieții lui Iov și arată unde Dumnezeu a tras linie în comportamentul Satanei față de Iov – Satana a trebuit să îi cruțe viața lui Iov. Primul lucru pe care îl aflăm din această frază este că acestea au fost cuvinte rostite de Dumnezeu către Satana. Potrivit textului original al Cărții lui Iov, ni se spune împrejurarea pentru asemenea cuvinte: Satana dorea să îl acuze pe Iov, așa că a trebuit să obțină acordul lui Dumnezeu înainte de a putea să îl ispitească pe acesta. Când a consimțit la cererea Satanei de a-l ispiti pe Iov, Dumnezeu i-a pus Satanei următoarea condiție: „Iov este în mâna ta; dar cruță-i viața”. Care este natura acestor cuvinte? Ele sunt clar o poruncă, un ordin. Înțelegând natura acestor cuvinte, ar trebui, bineînțeles, să pricepi că Acela care a emis acest ordin era Dumnezeu și cel ce a primit acest ordin și s-a supus a fost Satana. Nu mai trebuie menționat, în acest ordin, că relația dintre Dumnezeu și Satana este evidentă pentru oricine citește aceste cuvinte. Bineînțeles, aceasta este de asemenea și relația dintre Dumnezeu și Satana în lumea spirituală și diferența dintre identitatea și statutul lui Dumnezeu și al Satanei, prevăzută în relatările schimburilor de replici dintre Dumnezeu și Satana în Scripturi și reprezintă diferența clară dintre identitatea și statutul lui Dumnezeu și al Satanei despre care, până în acest moment, omul poate afla din exemplul concret și mărturia contextuală. În acest punct, trebuie să spun că relatarea acestor cuvinte reprezintă un document important pentru cunoașterea de către omenire a identității și statutului lui Dumnezeu și oferă

informații importante pentru cunoașterea lui Dumnezeu de către omenire. Prin intermediul acestui schimb de replici dintre Creator și Satana în lumea spirituală, omul poate să înțeleagă încă un aspect specific din autoritatea Creatorului. Aceste cuvinte sunt o altă mărturie a unicei autorități a Creatorului.

Din afară, Iahve Dumnezeu intră într-un dialog cu Satana. În ceea ce privește esența, atitudinea cu care Iahve Dumnezeu vorbește și poziția în care stă sunt mai presus decât Satana. Adică, Iahve Dumnezeu îi poruncește Satanei, pe ton de ordin și îi spune Satanei ce ar trebui să facă și ce nu, că Iov este deja în mâinile lui și că este liber să îl trateze pe Iov cum dorește – dar că nu îi poate lua viața lui Iov. Subtextul este că, deși Iov a fost plasat în mâinile Satanei, viața lui nu îi este dată Satanei; nimeni nu poate lua viața lui Iov din mâinile lui Dumnezeu decât dacă îi este permis de Dumnezeu. Atitudinea lui Dumnezeu este clar articulată în această poruncă pentru Satana, iar această poruncă, de asemenea, manifestă și dezvăluie poziția din care Iahve Dumnezeu conversează cu Satana. Prin aceasta, Iahve Dumnezeu nu doar că deține statutul lui Dumnezeu care a creat lumina, aerul, toate lucrurile și toate vietățile, a lui Dumnezeu ce deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor și vietăților, dar și pe aceea a lui Dumnezeu care stăpânește omenirea și stăpânește Gheena, Dumnezeu care controlează viața și moartea tuturor vietăților. În lumea spirituală, cine în afară de Dumnezeu ar îndrăzni să emită un asemenea ordin către Satana? Și de ce Dumnezeu a emis personal ordinul Său către Satana? Deoarece viața omului, inclusiv cea a lui Iov, este controlată de Dumnezeu. Dumnezeu nu i-a permis Satanei să îl rănească sau să îi ia viața lui Iov și chiar și atunci când Dumnezeu i-a permis Satanei să îl ispitească pe Iov, Dumnezeu Și-a amintit să emită în mod special un asemenea ordin și i-a poruncit încă o dată Satanei să nu îi ia viața lui Iov. Satana nu a îndrăznit niciodată să

încalce autoritatea lui Dumnezeu și, mai mult decât atât, a ascultat întotdeauna cu atenție și s-a supus ordinelor și poruncilor concrete ale lui Dumnezeu, neîndrăznind niciodată să le sfideze și, bineînțeles, neîndrăznind să modifice liber niciunul dintre ordinele lui Dumnezeu. Acestea sunt limitele stabilite de Dumnezeu pentru Satana, așa că Satana nu a îndrăznit niciodată să depășească aceste limite. Nu este aceasta puterea autorității lui Dumnezeu? Nu este o mărturie a autorității lui Dumnezeu? Satana are o înțelegere mult mai clară decât omenirea despre cum să se comporte față de Dumnezeu și cum să Îl privească pe Dumnezeu, și astfel, în lumea spirituală, Satana vede statutul și autoritatea lui Dumnezeu foarte limpede și are o apreciere profundă a puterii autorității lui Dumnezeu și a principiilor din spatele exercitării autorității Lui. Nu îndrăznește deloc să nu țină seama de ele, nici nu îndrăznește să le încalce în vreun fel sau să facă ceva care să încalce autoritatea lui Dumnezeu și nu îndrăznește să provoace mânia lui Dumnezeu în vreun fel. Deși este rău și arogant prin natura sa, Satana nu a îndrăznit niciodată să treacă peste granițele și limitele stabilite pentru el de către Dumnezeu. Milioane de ani, a respectat cu strictețe aceste granițe, a ascultat de fiecare poruncă și ordin date de Dumnezeu și niciodată nu a îndrăznit să încalce consemnul. Deși este răuvoitor, Satana este mult mai înțelept decât omenirea stricată; cunoaște identitatea Creatorului și își cunoaște propriile limite. Din acțiunile „supuse” ale Satanei se poate vedea că autoritatea și puterea lui Dumnezeu sunt edicte cerești care nu pot fi încălcate de către Satana, iar asta tocmai datorită unicității și autorității lui Dumnezeu, prin care toate lucrurile se schimbă și se dezvoltă în mod ordonat, prin care omenirea poate trăi și se poate înmulți în cursul stabilit de Dumnezeu, cu nimeni și nimic în stare să strice această ordine și cu nimeni și nimic în stare să schimbe această lege – pentru că toate provin din mâinile Creatorului și din porunca și autoritatea Creatorului.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 99)

Doar Dumnezeu, care are identitatea Creatorului, posedă unica autoritate (fragment selectat)

Identitatea specială a Satanei i-a făcut pe mulți oameni să arate un puternic interes pentru manifestările acestuia în diferite aspecte. Sunt chiar mulți oameni nesăbuiți care cred că, la fel ca Dumnezeu, Satana posedă și el autoritate, pentru că Satana poate să arate miracole și poate să facă lucruri imposibile pentru omenire. Astfel, în plus față de venerarea lui Dumnezeu, omenirea i-a rezervat și Satanei un loc special în inimă, ba chiar îl venerează pe Satana ca Dumnezeu. Acești oameni sunt și jalnici și detestabili. Sunt jalnici din cauza ignoranței lor și detestabili din cauza ereziei lor și a substanței inerent rele. În acest moment, simt că este necesar să vă instruiesc despre ce este autoritatea, ce simbolizează și ce reprezintă aceasta. În mare, Dumnezeu Însuși este autoritatea, autoritatea Sa simbolizează supremația și esența lui Dumnezeu, iar autoritatea lui Dumnezeu Însuși reprezintă statutul și identitatea lui Dumnezeu. Aceasta fiind situația, îndrăznește Satana să spună că și el însuși este Dumnezeu? Îndrăznește Satana să spună că el a creat toate lucrurile și că stăpânește peste toate lucrurile? Sigur că nu. Pentru că este incapabil să creeze toate lucrurile; până acum, nu a făcut nimic creat de Dumnezeu și nu a creat nimic care să aibă viață. Pentru că nu are autoritatea lui Dumnezeu, el nu ar putea avea niciodată statutul și identitatea lui Dumnezeu iar acest lucru este determinat de propria lui esență. Are aceeași putere ca Dumnezeu? Sigur că nu! Cum numim noi actele Satanei și miracolele arătate de Satana? Este aceasta putere? Poate fi numită autoritate? Sigur că nu! Satana dirijează valul răului și deranjează, strică și dăunează fiecărui aspect din lucrarea lui

Dumnezeu. În ultimele câteva mii de ani, pe lângă stricarea și abuzarea omenirii și ademenirea și amăgirea omului înspre depravare și spre respingerea lui Dumnezeu, astfel încât omul să meargă înspre valea morții, a făcut Satana orice lucru care ar merita cea mai mică comemorare, apreciere sau prețuire din partea omului? Dacă Satana ar fi fost autoritate și putere, ar fi fost omenirea stricată de el? Dacă Satana ar fi fost autoritate și putere, ar fi fost omenirea vătămată de el? Dacă Satana ar fi fost putere și autoritate, L-ar fi abandonat omenirea pe Dumnezeu și s-ar fi întors spre moarte? De vreme ce Satana nu are autoritate sau putere, ce ar trebui să concluzionăm despre esența a tot ceea ce face? Există aceia care definesc tot ceea ce face Satana ca o simplă înșelăciune, dar Eu cred că o asemenea definiție nu este atât de potrivită. Sunt faptele rele ale stricării omenirii simplă înșelăciune? Puterea răului cu care Satana l-a abuzat pe Iov și dorința feroce de a-l abuza și devora nu ar fi putut fi atinse doar prin simpla înșelăciune. Privind înapoi, într-o clipită, turmele și cirezile lui Iov, împrăștiate pretutindeni peste dealuri și munți, au dispărut; într-o clipă, marea avere a lui Iov a dispărut. Putea fi obținut acest lucru printr-o simplă înșelăciune? Natura a tot ceea ce face Satana corespunde și se potrivește cu termeni negativi precum stricat, deranjat, distrus, vătămat, rău, vrăjmășie și întuneric, astfel că apariția a tot ceea ce este nedrept și rău este inextricabil legată de acte ale Satanei și este inseparabilă de esența rea a Satanei. Indiferent de cât de „puternic” este Satana, indiferent de cât de insolent și ambițios este, indiferent de cât de mare îi este abilitatea de a provoca pagube, indiferent de cât de cuprinzătoare sunt tehnicile cu care strică și ademenește omul, indiferent de cât de istețe sunt păcălelile și uneltirile cu care îl sperie pe om, indiferent de cât de schimbătoare este forma în care există, nu a fost niciodată capabil să creeze o singură ființă vie, nu a fost niciodată capabil să stabilească legi sau reguli pentru existența tuturor

lucrurilor și nu a fost niciodată capabil să conducă sau să controleze vreun obiect, fie el însuflețit sau neînsuflețit. În cosmos și pe bolta cerească, nu există o singură persoană sau obiect care să fie născut din el sau să existe datorită lui; nu există o singură persoană sau obiect condus de el ori controlat de el. Dimpotrivă, nu doar că trebuie să trăiască sub stăpânirea lui Dumnezeu dar, mai mult decât atât, trebuie să se supună tuturor ordinelor și poruncilor lui Dumnezeu. Fără permisiunea lui Dumnezeu, este dificil pentru Satana să atingă fie și un strop de apă sau un grăunte de nisip de pe pământ; fără permisiunea lui Dumnezeu, Satana nu este liber să miște furnicile de pe pământ, ca să nu mai vorbim de omenire, care a fost creată de Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, Satana este inferior crinilor de pe munte, păsărilor ce zboară în aer, peștilor din mare și viermilor de pe pământ. Rolul acestuia între toate lucrurile este să servească toate lucrurile, să lucreze pentru omenire și să slujească lucrării lui Dumnezeu și planului Său de gestionare (planul mântuirii). Indiferent de cât de răuvoitoare îi este natura sau cât de rea îi este esența, singurul lucru pe care îl poate face este să își respecte ascultător funcția: să Îi slujească lui Dumnezeu și să asigure un contrapunct lui Dumnezeu. Astfel este esența și poziția Satanei. Esența sa este deconectată de la viață, deconectată de la putere, deconectată de la autoritate; este doar o jucărie în mâinile lui Dumnezeu, doar o mașinărie în slujba lui Dumnezeu!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 100)

Doar Dumnezeu, care are identitatea Creatorului, posedă unica autoritate (fragmente selectate)

Autoritatea în sine poate fi explicată ca puterea lui Dumnezeu. În primul rând, se poate spune cu certitudine că ambele, autoritatea și puterea,

sunt pozitive. Nu au nicio conexiune cu nimic negativ și nu sunt legate de nicio ființă creată sau necreată. Puterea lui Dumnezeu este capabilă să creeze lucruri în orice formă care are viață și vitalitate, iar acest lucru este determinat de viața lui Dumnezeu. Dumnezeu este viață, astfel El este sursa tuturor vietăților. Mai departe, autoritatea lui Dumnezeu poate face ca toate viețuitoarele să se supună fiecărui cuvânt a lui Dumnezeu, adică să apară pe lume în concordanță cu cuvintele din gura lui Dumnezeu, să trăiască și să se reproducă prin porunca lui Dumnezeu, după care Dumnezeu stăpânește și poruncește tuturor vietăților și niciodată nu va fi nicio deviație, în vecii vecilor. Nicio persoană sau obiect nu are aceste lucruri; doar Creatorul posedă și poartă o asemenea putere, și astfel, este numită autoritate. Aceasta este unicitatea Creatorului. Ca atare, indiferent dacă este cuvântul „autoritate" în sine sau esența acestei autorități, fiecare poate fi asociată doar cu Creatorul, deoarece este un simbol al identității și al esenței unice ale Creatorului și reprezintă identitatea și statutul Creatorului; în afara Creatorului, nimeni și nimic nu poate fi asociat cu cuvântul „autoritate". Aceasta este o interpretare a autorității unice a Creatorului.

Chiar dacă Satana s-a uitat la Iov cu ochi jinduitori, fără permisiunea lui Dumnezeu, nu a îndrăznit să se atingă de un fir de păr de pe corpul lui Iov. Deși Satana este inerent crud și rău, după ce Dumnezeu a emis un ordin către el, el nu are altă opțiune decât să urmeze porunca lui Dumnezeu. Astfel, chiar dacă Satana era frenetic ca un lup printre oi când a venit peste Iov, nu a îndrăznit să uite limitele stabilite de Dumnezeu, nu a îndrăznit să încalce ordinele lui Dumnezeu și, în tot ce a făcut, Satana nu a îndrăznit să devieze de la principiile și limitele cuvintelor lui Dumnezeu – nu este acesta un fapt? Din aceasta se poate vedea că Satana nu îndrăznește să nesocotească niciunul dintre cuvintele lui Iahve Dumnezeu. Pentru Satana, fiecare cuvânt din gura lui Dumnezeu este un ordin și o lege cerească, o

expresie a autorității lui Dumnezeu – pentru că în spatele fiecărui cuvânt al lui Dumnezeu se află pedeapsa lui Dumnezeu pentru cei care Îi încalcă ordinele și pentru cei ce nu se supun și se opun legilor cerești. Satana știe clar că, dacă încalcă ordinele lui Dumnezeu, atunci trebuie să accepte consecințele încălcării autorității lui Dumnezeu și ale opoziției față de legile cerești. Care sunt exact aceste consecințe? E de la sine înțeles că acestea sunt pedeapsa lui Dumnezeu. Acțiunile Satanei asupra lui Iov au fost pur și simplu un microcosm al stricăciunii omului, iar când Satana a întreprins aceste acțiuni, limitele pe care Dumnezeu le-a stabilit și ordinele pe care El le-a emis pentru Satana au fost pur și simplu un microcosm al principiilor din spatele a tot ceea ce face. În plus, rolul și poziția Satanei în această chestiune a fost pur și simplu un microcosm al rolului și poziției sale în lucrarea gestionării lui Dumnezeu, iar completa supunere a Satanei față de Dumnezeu în ispitirea lui Iov a fost pur și simplu un microcosm al felului în care Satana nu îndrăznește să afișeze nici cea mai mică opoziție față de Dumnezeu în lucrarea gestionării lui Dumnezeu. Ce avertisment vă dau aceste microcosmuri? Printre toate lucrurile, inclusiv Satana, nu există nimeni și nimic care să încalce legile și edictele cerești stabilite de către Creator și nimeni și nimic care îndrăznește să încalce aceste legi și edicte cerești, pentru că nimeni și nimic nu poate modifica sau scăpa de pedeapsa pe care Creatorul o aplică celor ce nu le dau ascultare. Doar Creatorul poate stabili legi și edicte cerești, doar Creatorul are puterea de a le aplica și doar puterea Creatorului nu poate fi încălcată de nimeni și de nimic. Aceasta este autoritatea unică a Creatorului, iar această autoritate este supremă printre toate lucrurile și, astfel, este imposibil să zici că „Dumnezeu este cel mai mare și Satana este numărul doi”. În afara Creatorului care posedă autoritatea unică, nu există alt Dumnezeu!

Acum aveți o nouă cunoaștere a autorității lui Dumnezeu? În primul rând, există o diferență între autoritatea lui Dumnezeu, abia menționată, și puterea omului? Care este acea diferență? Unii oameni zic că nu există comparație între acestea două. Este corect! Deși oamenii zic că nu există comparație între acestea două, în gândurile și noțiunile omului, puterea omului este deseori confundată cu autoritatea, iar cele două sunt adesea comparate una lângă alta. Ce se întâmplă aici? Nu fac oamenii greșeala să le substituie una alteia inadecvat? Cele două sunt neconectate și nu există comparații între ele, totuși oamenii nu se pot abține. Cum ar trebui rezolvată această chestiune? Dacă dorești cu adevărat să găsești o rezolvare, singurul mod este să înțelegi și să cunoști autoritatea unică a lui Dumnezeu. După ce înțelegi și cunoști autoritatea Creatorului, nu vei mai menționa puterea omului și autoritatea lui Dumnezeu în aceeași răsuflare.

La ce se referă puterea omului? Pe scurt, este o abilitate sau pricepere care facilitează firea stricată, dorințele și ambițiile omului să fie extinse sau împlinite în cea mai mare măsură. Se consideră asta autoritate? Indiferent de cât de umflate sau profitabile sunt ambițiile și dorințele omului, nu se poate spune că acea persoană posedă autoritate; cel mult această umflare și succesul sunt pur și simplu o demonstrație a caraghioslâcului Satanei cu omul, cel mult este o farsă în care Satana îl joacă pe propriul lui înaintaș pentru a-și împlini ambiția de a fi Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 101)

Doar Dumnezeu, care are identitatea Creatorului, posedă unica autoritate (fragmente selectate)

Ce simbolizează autoritatea lui Dumnezeu? Simbolizează identitatea lui Dumnezeu Însuși? Simbolizează puterea lui Dumnezeu Însuși?

Simbolizează statutul unic al lui Dumnezeu Însuși? Dintre toate lucrurile, în care ai văzut autoritatea lui Dumnezeu? Cum ai văzut-o? În ceea ce privește cele patru anotimpuri experimentate de om, poate cineva schimba legea alternanței dintre primăvară, vară, toamnă și iarnă? Primăvara, copacii înmuguresc și înfloresc; vara sunt acoperiți de frunze; toamna dau rod, iar iarna cad frunzele. Poate cineva să modifice această lege? Reflectă aceasta o latură a autorității lui Dumnezeu? Dumnezeu a spus „Să fie lumină,” și a fost lumină. Această lumină mai există? Datorită cui există? Există datorită cuvintelor lui Dumnezeu, bineînțeles, și datorită autorității lui Dumnezeu. Aerul creat de Dumnezeu încă există? Aerul pe care îl respiră omul vine de la Dumnezeu? Poate lua cineva lucrurile care vin de la Dumnezeu? Poate cineva modifica esența și funcția lor? Poate cineva confunda noaptea și ziua alocate de Dumnezeu și legea nopții și a zilei ordonată de Dumnezeu? Poate Satana să facă un asemenea lucru? Chiar dacă nu dormi noaptea și iei noaptea drept zi, atunci este tot noapte; poți să îți schimbi rutina zilnică, dar nu poți să schimbi legea alternanței dintre noapte și zi – acest fapt nu poate fi modificat de nici o persoană, nu-i așa? Este cineva capabil să facă leul să are pământul ca un bou? Este cineva capabil să transforme un elefant într-un măgar? Este cineva capabil să facă o găină să se avânte prin aer ca un vultur? Este cineva capabil să facă un lup să mănânce iarbă ca o oaie? (Nu.) Este cineva capabil să facă peștii din apă să traiască pe uscat? Acest lucru nu poate fi făcut de oameni. De ce nu? Pentru că Dumnezeu le-a poruncit peștilor să trăiască în apă, așa că trăiesc în apă. Pe pământ nu ar putea să supraviețuiască și ar muri; sunt incapabili să încalce limitele poruncii lui Dumnezeu. Toate lucrurile au o lege și o limită a existenței lor și fiecare dintre ele își are propriile instincte. Acestea sunt orânduite de către Creator și nu pot fi modificate și depășite de nimeni. De exemplu, leul va trăi întotdeauna în sălbăticie, la distanță de comunitățile omului și nu va putea fi

niciodată la fel de docil și loial ca boul, care trăiește cu omul și lucrează pentru el. Deși atât elefanții cât și măgarii sunt animale, ambii au patru picioare și sunt ființe ce respiră aer, sunt specii diferite, deoarece au fost împărțite în diferite tipuri de Dumnezeu, fiecare are propriile instincte, așa că niciodată nu vor fi interschimbabili. Chiar dacă găina are două picioare și aripi precum un vultur, nu va fi niciodată capabilă să zboare în aer; cel mult poate zbura într-un copac – acest lucru e determinat de instinctul ei. Nu mai trebuie să o spunem, toate acestea sunt datorită poruncilor autorității lui Dumnezeu.

În dezvoltarea omenirii de azi, se poate spune că știința omenirii înflorește, iar realizările explorării științifice a omului pot fi descrise ca impresionante. Abilitatea omului, trebuie spus, a devenit din ce în ce mai măreață, dar există o realizare științifică pe care omenirea nu a putut să o facă: omenirea a făcut avioane, portavioane și bomba atomică, omenirea s-a dus în spațiu, a mers pe lună, a inventat internetul și a ajuns să ducă un stil de viață hi-tech, totuși omenirea este incapabilă să creeze un lucru care să trăiască, să respire. Instinctele fiecărei vietăți și legile după care trăiesc acestea și ciclul vieții și morții fiecărei ființe vii – toate acestea sunt dincolo de puterea științei omului și nu pot fi controlate de ea. În acest moment, trebuie spus că nu contează cât de înalte sunt culmile atinse de știința omului, aceasta este incomparabilă cu oricare dintre gândurile Creatorului și este incapabilă să discearnă caracterul miraculos al creației Creatorului și tăria autorității Sale. Sunt multe oceane pe pământ, totuși ele nu și-au încălcat niciodată limitele și nu au venit asupra pământului după bunul plac, și asta deoarece Dumnezeu a stabilit limite pentru fiecare dintre ele; ele au rămas unde le-a poruncit El, și fără permisiunea lui Dumnezeu, ele nu se pot mișca liber. Fără permisiunea lui Dumnezeu, ele nu se pot afecta unele

pe altele, și se pot mișca doar când le spune Dumnezeu să o facă, iar locul în care se duc și stau este determinat de autoritatea lui Dumnezeu.

Ca să o spunem simplu, „autoritatea lui Dumnezeu” înseamnă că totul depinde de Dumnezeu. Dumnezeu are dreptul să decidă cum să facă ceva și se face în orice mod dorește El. Legea tuturor lucrurilor ține de Dumnezeu și nu ține de om; nici nu poate fi modificată de om. Nu poate fi mutată la dorința omului, dar este în schimb modificată de gândurile lui Dumnezeu, de înțelepciunea lui Dumnezeu și de ordinele lui Dumnezeu; acesta este un fapt de netăgăduit de niciun om. Cerurile, pământul și toate lucrurile, universul, cerul înstelat, cele patru anotimpuri ale anului, ceea ce este vizibil și invizibil omului – ele toate există, funcționează și se schimbă fără cea mai mică eroare sub autoritatea lui Dumnezeu, potrivit ordinelor lui Dumnezeu, potrivit poruncilor lui Dumnezeu și potrivit legilor de la începutul creației. Nici o singură persoană sau obiect nu își poate schimba legile sau cursul inerent după care funcționează; au apărut pe lume datorită autorității lui Dumnezeu și pier datorită autorității lui Dumnezeu. Aceasta este chiar autoritatea lui Dumnezeu. Acum, după ce s-au spus atât de multe, poți simți că autoritatea lui Dumnezeu este un simbol al identității și statutului lui Dumnezeu? Poate autoritatea lui Dumnezeu să fie deținută de vreo ființă creată sau necreată? Poate fi imitată, întruchipată sau înlocuită de vreo persoană, lucru sau obiect?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 102)

Identitatea Creatorului este unică și nu ar trebui să te conformezi ideii de politeism

Deși talentele și abilitățile Satanei sunt mai mari decât cele ale omului, deși poate face lucruri de neatins pentru om, indiferent de cât de mult

invidiezi sau râvnești la ceea ce face Satana, indiferent dacă urăști sau ești dezgustat de aceste lucruri, indiferent dacă poți sau nu să le vezi și indiferent cât de mult poate Satana realiza sau cât de mulți oameni poate înșela să îl venereze și să îl considere divin, indiferent de cum îl definești, nu poți sub nicio formă să spui că are autoritatea și puterea lui Dumnezeu. Ar trebui să știi că Dumnezeu este Dumnezeu, că există un singur Dumnezeu, și, mai mult, ar trebui să știi că doar Dumnezeu are autoritate, că doar Dumnezeu are puterea de a controla și stăpâni toate lucrurile. Doar pentru că Satana are abilitatea de a înșela oamenii și poate să se dea drept Dumnezeu, să imite semnele și miracolele făcute de Dumnezeu și a făcut lucruri similare cu cele făcute de Dumnezeu, tu crezi greșit că Dumnezeu nu este unic, că sunt mulți Dumnezei, că acești diferiți Dumnezei pur și simplu au abilități mai mari sau mai mici și că sunt diferențe în întinderea puterii pe care o dețin aceștia. Le clasifici măreția în ordinea apariției și potrivit vârstei lor, crezi în mod eronat că există alte zeități în afara lui Dumnezeu și crezi că puterea și autoritatea lui Dumnezeu nu sunt unice. Dacă ai asemenea idei, dacă nu recunoști unicitatea lui Dumnezeu, nu crezi că doar Dumnezeu posedă autoritate și dacă doar tolerezi politeismul, atunci Eu îți spun că ești scursura făpturilor, ești adevărata întrupare a Satanei și ești în întregime o persoană a răului! Înțelegeți ce încerc să vă învăț spunând aceste cuvinte? Nu contează timpul, locul sau mediul, nu trebuie să Îl confundați pe Dumnezeu cu nicio altă persoană, lucru sau obiect. Oricât de necunoscute sau inaccesibile simți că sunt autoritatea lui Dumnezeu și esența lui Dumnezeu Însuși, indiferent de cât de mult faptele și vorbele Satanei sunt în acord cu noțiunea și imaginația ta, indiferent de cât de satisfăcătoare sunt pentru tine, nu fi nesăbuit, nu confunda aceste concepte, nu nega existența lui Dumnezeu, nu nega identitatea și statutul lui Dumnezeu, nu Îl împinge pe Dumnezeu pe ușă afară ca să-l aduci pe Satana

să Îl înlocuiască pe Dumnezeu în inima ta și să fie Dumnezeul tău. Nu Mă îndoiesc că puteți să vă imaginați consecințele acestui lucru!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 103)

Cu toate că omenirea a fost stricată, aceasta încă trăiește sub suveranitatea autorității Creatorului

Satana a corupt omenirea timp de mii de ani. A elaborat cantități de nedescris de rău, a înșelat generație după generație și a comis crime atroce pe lume. L-a abuzat, înșelat și sedus pe om ca să I se opună lui Dumnezeu și a comis acte rele care au încurcat și subminat iar și iar planul de gestionare al lui Dumnezeu. Totuși, sub autoritatea lui Dumnezeu, toate lucrurile și ființele vii continuă să respecte regulile și legile stabilite de către Dumnezeu. Comparate cu autoritatea lui Dumnezeu, natura rea și turbarea Satanei sunt atât de urâte, de dezgustătoare, de abjecte, de mărunte și de vulnerabile. Chiar dacă Satana merge printre toate lucrurile create de Dumnezeu, acesta nu este în stare să pună în practică nici cea mai mică schimbare în oamenii, lucrurile și obiectele comandate de către Dumnezeu. Au trecut câteva mii de ani, iar omenirea încă se bucură de lumina și aerul oferite de către Dumnezeu, încă mai inspiră suflarea expirată de Dumnezeu Însuși, încă se mai bucură de păsările, florile, peștii și insectele create de către Dumnezeu și se bucură de toate lucrurile puse la dispoziție de către Dumnezeu; ziua și noaptea încă se mai înlocuiesc constant una pe cealaltă; cele patru anotimpuri alternează ca de obicei; gâștele care zboară în cer pleacă iarna și tot se întorc primăvara următoare; peștii din apă nu părăsesc niciodată râurile și lacurile – casa lor; cicadele de pe pământ cântă din toată inima în zilele de vară; greierii din iarbă fredonează încetișor în ritm cu vântul pe timp de toamnă; gâștele se adună în stoluri, în timp ce vulturii

rămân solitari; haitele de lei se susțin prin vânătoare; elanii nu se îndepărtează de iarbă și flori… Fiecare fel de ființă vie dintre toate lucrurile pleacă și revine și apoi pleacă din nou, un milion de schimbări survenind cât ai clipi – dar ceea ce nu se schimbă sunt instinctele lor și legile supraviețuirii. Ele trăiesc sub aprovizionarea și hrănirea lui Dumnezeu și nimeni nu le poate modifica instinctele, nici nu le poate cineva prejudicia regulile de supraviețuire. Cu toate că omenirea, care trăiește între toate lucrurile, a fost stricată și înșelată de către Satana, omul tot nu poate renunța la apa făcută de Dumnezeu, la aerul făcut de Dumnezeu și la toate lucrurile făcute de Dumnezeu, iar omul încă trăiește și se înmulțește în spațiul creat de către Dumnezeu. Instinctele omenirii nu s-au schimbat. Omul încă se bazează pe ochii săi ca să vadă, pe urechile sale ca să audă, pe creierul său ca să gândească, pe inima lui ca să înțeleagă, pe picioarele lui ca să meargă, pe mâinile lui ca să lucreze și așa mai departe; toate instinctele pe care Dumnezeu le-a oferit omului pentru ca acesta să poată accepta aprovizionarea lui Dumnezeu rămân nealterate, facultățile prin care omul cooperează cu Dumnezeu nu s-au schimbat, facultatea omenirii de a-și face datoria de ființă creată nu s-a schimbat, nevoile spirituale ale omenirii nu s-au schimbat, dorința omenirii de a-și găsi originile nu s-a schimbat, dorința arzătoare a omenirii de a fi mântuită de către Creator nu s-a schimbat. Acestea sunt circumstanțele actuale ale omenirii, care trăiește sub autoritatea lui Dumnezeu și care a îndurat distrugerea sângeroasă pusă la cale de Satana. Cu toate că omenirea a fost supusă oprimării Satanei și nu mai sunt Adam și Eva de la începutul creației, ci în schimb e plină de lucruri în antiteză cu Dumnezeu, cum ar fi cunoașterea, imaginația, noțiunile și așa mai departe, și plină de fire coruptă satanică, în ochii lui Dumnezeu, omenirea este încă aceeași omenire pe care a creat-o El. Omenirea încă este condusă și orchestrată de către Dumnezeu și încă

trăiește în cursul stabilit de către Dumnezeu, așa că, în ochii lui Dumnezeu, omenirea, care a fost coruptă de către Satana, este pur și simplu acoperită de mâzgă, cu o burtă care scoate zgomote, cu reacții care sunt ușor întârziate, o memorie care nu e la fel de bună pe cât era înainte, și este cam bătrână – dar toate funcțiile și instinctele omului sunt complet neafectate. Aceasta este omenirea pe care Dumnezeu intenționează să o mântuiască. Această omenire nu trebuie decât să audă chemarea Creatorului și să audă vocea Creatorului, și se va ridica și se va grăbi să localizeze sursa acestei voci. Această omenire nu trebuie decât să vadă chipul Creatorului și va deveni nepăsătoare la toate celelalte și va abandona totul pentru a I se dedica lui Dumnezeu și va renunța chiar la viața sa pentru El. Când inima omenirii înțelege cuvintele sincere ale Creatorului, omenirea îl va respinge pe Satana și va veni de partea Creatorului; când omenirea și-a spălat complet noroiul de pe trup și a primit încă o dată provizia și hrana Creatorului, atunci memoria omenirii va fi restaurată și, în acel moment, omenirea se va fi întors cu adevărat sub stăpânirea Creatorului.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 104)

Pentru că I se opune cu încăpățânare, omul este distrus de mânia lui Dumnezeu (fragmente selectate)

Geneza 19:1-11 Cei doi îngeri au ajuns seara la Sodoma. Lot stătea la poarta Sodomei, iar când i-a văzut, s-a ridicat să-i întâmpine, li s-a închinat până la pământ și le-a zis: Stăpânii mei, vă rog, întoarceți-vă la casa slujitorului vostru, rămâneți peste noapte și spălați-vă picioarele. Mâine-dimineață vă veți scula devreme și vă veți continua drumul. Nu, i-au răspuns ei, ci vom petrece noaptea în afara cetății. Dar Lot a insistat foarte mult, astfel încât ei s-au întors cu el și au intrat în casa lui. Lot le-a pregătit

masa, a copt azime, iar aceștia au mâncat. Dar înainte ca ei să se culce, toți bărbații din toate colțurile cetății Sodoma, tineri și bătrâni, au înconjurat casa, l-au strigat pe Lot și l-au întrebat: Unde sunt bărbații care au venit la tine în această seară? Scoate-i afară la noi ca să-i cunoaștem. Lot a ieșit afară la ei, a închis ușa după el și a zis: Vă rog, fraților, nu fiți atât de răi. Am două fiice care n-au cunoscut bărbat; lăsați-mă să vi le aduc și faceți cu ele ce vă place; dar să nu le faceți nimic acestor bărbați, căci ei au venit să se adăpostească sub acoperișul meu. Dă-te din calea noastră! i-au răspuns ei. Acesta a venit aici ca străin, au continuat ei, iar acum face pe judecătorul! Ne vom purta cu tine mai rău decât cu ei. Ei l-au împins cu putere pe Lot și s-au apropiat ca să spargă ușa. Dar bărbații dinăuntru și-au întins mâinile, l-au tras pe Lot în casă și au închis ușa; iar pe bărbații care erau la ușa casei, atât pe cei tineri, cât și pe cei bătrâni, i-au lovit cu orbire, astfel încât aceștia n-au mai putut găsi ușa.

Geneza 19:24-25 Apoi Iahve a plouat pe Sodoma și pe Gomora pucioasă și foc de la Iahve din cer; și El a zdrobit acele cetăți și toată câmpia și pe toți locuitorii cetăților și ce creștea pe pământ.

Din aceste pasaje, nu este dificil de văzut că răutatea și corupția Sodomei ajunseseră deja la un nivel detestabil atât pentru om, cât și pentru Dumnezeu și că, de aceea, în ochii Lui, orașul merita să fie distrus. Dar ce s-a întâmplat în oraș înainte de a fi distrus? Ce inspirație pot să atragă oamenii din aceste evenimente? Ce le arată oamenilor atitudinea lui Dumnezeu față de aceste evenimente în privința firii Lui? Pentru a înțelege întreaga poveste, să citim cu atenție ce a fost consemnat în Scriptură…

Corupția Sodomei: îl revoltă pe om, Îl înfurie pe Dumnezeu

În acea noapte, Lot a primit doi mesageri de la Dumnezeu și a pregătit un festin pentru ei. După cină, înainte de a se culca, oamenii de peste tot din

oraș au înconjurat reședința lui Lot și l-au strigat. Scriptura consemnează că ei au spus: „Unde sunt bărbații care au venit la tine în această seară? Scoate-i afară la noi ca să-i cunoaștem”. Cine a spus aceste cuvinte? Către cine au fost rostite? Acestea au fost cuvintele oamenilor din Sodoma, strigate lângă reședința lui Lot și menite să fie auzite de el. Cum te simți când auzi aceste cuvinte? Ești furios? Ți se face greață de la acestea? Clocotești de mânie? Nu duhnesc a Satana aceste cuvinte? Prin acestea, poți simți răul și întunericul din acest oraș? Poți simți brutalitatea și barbaria comportamentului acestor oameni prin cuvintele lor? Poți simți profunzimea corupției lor prin comportamentul lor? Prin conținutul discursului lor, nu este greu de văzut că natura rea și firea lor sălbatică atinseseră un nivel în afara controlului lor. Cu excepția lui Lot, nicio persoană din acest oraș nu era diferită de Satana; doar vederea unei alte persoane îi făcea să vrea să o rănească și să o devoreze… Aceste lucruri nu prezintă doar natura înfiorătoare și terifiantă a orașului, cât și atmosfera de moarte din jurul acestuia, ci prezintă și răutatea și caracterul sângeros al orașului.

Față în față cu o gașcă de criminali inumani, oameni care erau plini de dorința sălbatică de a devora suflete umane, cum a reacționat Lot? Conform Scripturii: „Vă rog, nu fiți atât de răi. Am două fiice care n-au cunoscut bărbat; lăsați-mă să vi le aduc și faceți cu ele ce vă place; dar să nu le faceți nimic acestor bărbați, căci ei au venit să se adăpostească sub acoperișul meu”. Ceea ce Lot a vrut să spună prin aceste cuvinte a fost: el era dispus să renunțe la cele două fiice ale sale pentru a proteja mesagerii. Prin orice calcul rațional, acești oameni ar fi trebuit să fie de acord cu condițiile lui Lot și să-i fi lăsat în pace pe cei doi mesageri; până la urmă, mesagerii erau niște străini pentru ei, oameni care nu aveau absolut nimic de-a face cu ei și nu le afectaseră interesele niciodată. Totuși, motivați de natura lor rea, ei nu

au lăsat baltă problema, ci mai degrabă și-au intensificat eforturile. Aici, un alt dialog de-al lor le poate oferi oamenilor alte informații privind adevărata natură rea a acestor oameni, permițându-le în același timp să cunoască și să înțeleagă motivul pentru care Dumnezeu dorea să distrugă acest oraș.

Deci, ce au spus ei în continuare? După cum este scris în Biblie: „Dă-te din calea noastră! i-au răspuns ei. Acesta a venit aici ca străin, au continuat ei, iar acum face pe judecătorul! Ne vom purta cu tine mai rău decât cu ei. Ei l-au împins cu putere pe Lot și s-au apropiat ca să spargă ușa”. De ce doreau să spargă ușa lui Lot? Motivul este că erau nerăbdători să îi rănească pe acei doi mesageri. Ce i-a adus pe acești mesageri în Sodoma? Scopul venirii lor acolo a fost de a-l salva pe Lot și pe familia sa, dar oamenii din oraș au crezut în mod greșit că ei veniseră pentru a ocupa posturi oficiale. Fără să întrebe de scopul mesagerilor, oamenii din oraș și-au bazat dorința de a-i răni cu sălbăticie pe acești doi mesageri pe o simplă conjunctură; ei doreau să rănească doi oameni care nu aveau absolut nimic de-a face cu ei. Este clar că oamenii din acest oraș își pierduseră cu totul umanitatea și rațiunea. Gradul nebuniei și sălbăticiei lor deja nu mai era cu nimic diferit de natura rea a Satanei, prin care rănește și devorează oameni.

Când au cerut ca Lot să-i predea pe acești oameni, ce a făcut Lot? Din text, știm că Lot nu i-a predat. Îi cunoștea Lot pe acești doi mesageri ai lui Dumnezeu? Desigur că nu! Totuși, de ce a fost el capabil să îi salveze pe acești doi oameni? Știa el ce veniseră să facă? Deși el nu le cunoștea motivul venirii, a știut că erau slujitorii lui Dumnezeu, așadar i-a băgat în casa lui. Faptul că i-a putut intitula „domni” pe acești slujitori ai lui Dumnezeu arată că Lot era un adept obișnuit al lui Dumnezeu, spre deosebire de ceilalți oameni din Sodoma. De aceea, când mesagerii lui Dumnezeu au venit la el, el și-a riscat propria viață pentru a-i băga pe acești doi slujitori în casa lui; în plus, și-a oferit la schimb cele două fiice ale sale

pentru a-i proteja pe acești doi slujitori. Aceasta era fapta cea dreaptă a lui Lot; era o exprimare tangibilă a naturii și esenței lui Lot și era și motivul pentru care Dumnezeu Și-a trimis slujitorii pentru a-l salva. Când s-a confruntat cu pericolul, Lot i-a protejat pe acești doi slujitori fără a lua în considerare nimic altceva; el chiar a încercat să își dea la schimb cele două fiice pentru siguranța slujitorilor. În afară de Lot, exista altcineva în oraș care ar fi făcut așa ceva? După cum o dovedesc faptele – nu, nu exista! De aceea, se subînțelege că toată lumea din Sodoma, în afară de Lot, era o țintă pentru distrugere și pe bună dreptate – o meritau.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 105)

Geneza 19:1-11 Cei doi îngeri au ajuns seara la Sodoma. Lot stătea la poarta Sodomei, iar când i-a văzut, s-a ridicat să-i întâmpine, li s-a închinat până la pământ și le-a zis: Stăpânii mei, vă rog, întoarceți-vă la casa slujitorului vostru, rămâneți peste noapte și spălați-vă picioarele. Mâine-dimineață vă veți scula devreme și vă veți continua drumul. Nu, i-au răspuns ei, ci vom petrece noaptea în afara cetății. Dar Lot a insistat foarte mult, astfel încât ei s-au întors cu el și au intrat în casa lui. Lot le-a pregătit masa, a copt azime, iar aceștia au mâncat. Dar înainte ca ei să se culce, toți bărbații din toate colțurile cetății Sodoma, tineri și bătrâni, au înconjurat casa, l-au strigat pe Lot și l-au întrebat: Unde sunt bărbații care au venit la tine în această seară? Scoate-i afară la noi ca să-i cunoaștem. Lot a ieșit afară la ei, a închis ușa după el și a zis: Vă rog, fraților, nu fiți atât de răi. Am două fiice care n-au cunoscut bărbat; lăsați-mă să vi le aduc și faceți cu ele ce vă place; dar să nu le faceți nimic acestor bărbați, căci ei au venit să se adăpostească sub acoperișul meu. Dă-te din calea noastră! i-au răspuns ei. Acesta a venit aici ca străin, au continuat ei, iar acum face pe judecătorul! Ne vom purta cu tine mai rău decât cu ei. Ei l-au împins cu

putere pe Lot și s-au apropiat ca să spargă ușa. Dar bărbații dinăuntru și-au întins mâinile, l-au tras pe Lot în casă și au închis ușa; iar pe bărbații care erau la ușa casei, atât pe cei tineri, cât și pe cei bătrâni, i-au lovit cu orbire, astfel încât aceștia n-au mai putut găsi ușa.

Geneza 19:24-25 Apoi Iahve a plouat pe Sodoma și pe Gomora pucioasă și foc de la Iahve din cer; și El a zdrobit acele cetăți și toată câmpia și pe toți locuitorii cetăților și ce creștea pe pământ.

Sodoma este total anihilată pentru că a ofensat mânia lui Dumnezeu

Când oamenii din Sodoma au văzut acești doi slujitori, ei nu i-au întrebat motivul pentru care au venit, nici dacă veniseră pentru a răspândi voia lui Dumnezeu. Dimpotrivă, ei formaseră o gloată și, fără a aștepta vreo explicație, au venit ca niște câini sălbatici sau lupi răi să pună mâna pe acești doi servitori. A privit Dumnezeu în timp ce se petreceau aceste lucruri? Ce gândea El în inima Lui în privința acestui tip de comportament uman, acestui tip de eveniment? Dumnezeu s-a hotărât să distrugă acest oraș; El nu avea să ezite sau să aștepte, nici nu avea să mai dea dovadă de răbdare. Venise ziua Lui și, astfel, a început lucrarea pe care dorea să o facă. Prin urmare, Geneza 19:24-25 spune: „Apoi Iahve a plouat pe Sodoma și pe Gomora pucioasă și foc de la Iahve din cer; și El a zdrobit acele cetăți și toată câmpia și pe toți locuitorii cetăților și ce creștea pe pământ”. Aceste două versete descriu metoda cu care Dumnezeu a distrus acest oraș, cât și lucrurile pe care le-a distrus El. Mai întâi, Biblia relatează că Dumnezeu a ars orașul cu foc și că întinderea acestui foc a fost suficientă pentru a distruge toți oamenii și tot ceea ce creștea pe pământ. Adică, focul care a căzut din cer nu numai că a distrus orașul, a distrus și toți oamenii și ființele vii din el, până când nu a mai rămas nicio singură urmă. După ce orașul a

fost distrus, pământul a fost lăsat fără ființe vii; nu a mai existat viață, nici semne ale acesteia. Orașul devenise un deșert, un loc pustiu, plin de tăcere mormântală. Nu aveau să mai existe fapte rele comise împotriva lui Dumnezeu în acest loc; nici măcel sau sânge vărsat.

De ce a vrut Dumnezeu să ardă atât de temeinic acest oraș? Ce puteți vedea aici? Chiar ar putea suporta Dumnezeu să privească omenirea și natura, propriile Sale creații, distruse așa? Dacă poți discerne mânia lui Iahve Dumnezeu de focul care a fost trimis din cer, atunci nu este dificil de văzut cât de mare a fost furia Sa, judecând după țintele distrugerii Sale și după gradul în care a fost anihilat acest oraș. Când Dumnezeu disprețuiește un oraș, Își va trimite pedeapsa asupra acestuia. Când este dezgustat de un oraș, El va emite avertismente repetate pentru a informa oamenii în privința furiei Sale. Totuși, când Dumnezeu decide să termine și să distrugă un oraș – adică, atunci când mânia și măreția Sa au fost ofensate – El nu va mai trimite pedepse sau avertismente. În schimb, îl va distruge direct. Îl va face să dispară cu totul. Aceasta este firea dreaptă a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 106)

Geneza 19:1-11 Cei doi îngeri au ajuns seara la Sodoma. Lot stătea la poarta Sodomei, iar când i-a văzut, s-a ridicat să-i întâmpine, li s-a închinat până la pământ și le-a zis: Stăpânii mei, vă rog, întoarceți-vă la casa slujitorului vostru, rămâneți peste noapte și spălați-vă picioarele. Mâine-dimineață vă veți scula devreme și vă veți continua drumul. Nu, i-au răspuns ei, ci vom petrece noaptea în afara cetății. Dar Lot a insistat foarte mult, astfel încât ei s-au întors cu el și au intrat în casa lui. Lot le-a pregătit masa, a copt azime, iar aceștia au mâncat. Dar înainte ca ei să se culce, toți bărbații din toate colțurile cetății Sodoma, tineri și bătrâni, au înconjurat

casa, l-au strigat pe Lot și l-au întrebat: Unde sunt bărbații care au venit la tine în această seară? Scoate-i afară la noi ca să-i cunoaștem. Lot a ieșit afară la ei, a închis ușa după el și a zis: Vă rog, fraților, nu fiți atât de răi. Am două fiice care n-au cunoscut bărbat; lăsați-mă să vi le aduc și faceți cu ele ce vă place; dar să nu le faceți nimic acestor bărbați, căci ei au venit să se adăpostească sub acoperișul meu. Dă-te din calea noastră! i-au răspuns ei. Acesta a venit aici ca străin, au continuat ei, iar acum face pe judecătorul! Ne vom purta cu tine mai rău decât cu ei. Ei l-au împins cu putere pe Lot și s-au apropiat ca să spargă ușa. Dar bărbații dinăuntru și-au întins mâinile, l-au tras pe Lot în casă și au închis ușa; iar pe bărbații care erau la ușa casei, atât pe cei tineri, cât și pe cei bătrâni, i-au lovit cu orbire, astfel încât aceștia n-au mai putut găsi ușa.

Geneza 19:24-25 Apoi Iahve a plouat pe Sodoma și pe Gomora pucioasă și foc de la Iahve din cer; și El a zdrobit acele cetăți și toată câmpia și pe toți locuitorii cetăților și ce creștea pe pământ.

După ostilitatea și împotrivirea repetată a orașului Sodoma față de El, Dumnezeu îl nimicește cu totul

Dintr-o perspectivă umană, Sodoma a fost un oraș care putea satisface pe deplin dorința omului și răutatea omului. Ispititor și fermecător, cu muzică și dans noapte de noapte, prosperitatea sa îi împingea pe oameni către fascinație și nebunie. Răul său rodea inimile oamenilor și îi vrăjea să fie depravați. Acesta era un oraș unde duhurile necurate și cele rele erau libere și nestingherite; mustea de păcat și crimă, iar aerul era îmbibat de o duhoare sângeroasă, putredă. Era un oraș care îi făcea pe oameni să le înghețe sângele în vine, un oraș de care oricine ar fugi îngrozit. Nimeni din acest oraș – nici bărbat, nici femeie, nici tânăr, nici bătrân – nu căuta calea adevărată; nimeni nu tânjea după lumină sau după renunțarea la păcat.

Oamenii trăiau sub controlul Satanei, sub corupția și înșelăciunea sa. Ei își pierduseră umanitatea; își pierduseră rațiunea și scopul inițial al existenței omului. Făcuseră nenumărate fapte rele de împotrivire față de Dumnezeu; Îi refuzaseră călăuzirea și se opuseseră voii Sale. Faptele lor rele au fost cele care îi duceau, pas cu pas, în jos pe calea distrugerii pe acești oameni, orașul și fiecare ființă vie din interiorul acestuia.

Deși aceste două pasaje nu consemnează toate detaliile cu privire la gradul de corupție a oamenilor din Sodoma, consemnând în schimb comportamentul lor față de cei doi slujitori ai lui Dumnezeu după sosirea acestora din urmă în oraș, există un fapt simplu care dezvăluie măsura în care oamenii din Sodoma erau corupți, răi, și I se împotriveau lui Dumnezeu. Prin acesta sunt expuse și adevărata față și esență a oamenilor din oraș. Acești oameni nu numai că au refuzat să accepte avertizările lui Dumnezeu, ci nici nu s-au temut de pedeapsa Sa. Dimpotrivă, ei au disprețuit furia Lui. I s-au împotrivit orbește lui Dumnezeu. Indiferent de ce a făcut El sau de cum a procedat, natura lor rea doar s-a intensificat și I s-au împotrivit în mod repetat lui Dumnezeu. Oamenii din Sodoma erau ostili față de existența Lui, venirea Lui, pedeapsa din partea Lui și, chiar mai mult, față de avertizările Sale. Erau extrem de aroganți! Ei au devorat și au rănit toți oamenii care puteau fi răniți și devorați și la fel i-au tratat și pe slujitorii lui Dumnezeu. În privința tuturor faptelor rele comise de oamenii din Sodoma, a-i răni pe slujitorii lui Dumnezeu era doar vârful aisbergului, iar natura lor rea care a fost astfel dezvăluită, reprezenta, de fapt, doar o picătură dintr-un mare ocean. De aceea, Dumnezeu a ales să-i distrugă cu foc. Dumnezeu nu a utilizat un potop, nici un uragan, cutremur, tsunami sau orice altă metodă pentru a distruge orașul. Ce semnificație a avut utilizarea focului pentru distrugerea acestui oraș? A însemnat distrugerea totală a orașului; a însemnat că orașul a fost șters cu totul de pe fața pământului și

nu a mai existat. Aici, „distrugere” nu se referă doar la dispariția formei și structurii orașului sau a înfățișării exterioare; înseamnă, de asemenea, că sufletele oamenilor din oraș au încetat să existe, fiind eradicate cu totul. Simplu spus, toți oamenii, evenimentele și lucrurile asociate cu orașul au fost distruse. Nu avea să existe o altă viață sau o reîncarnare pentru oamenii din acel oraș; Dumnezeu îi eradicase din omenire, din creația Sa, pentru totdeauna. „Folosirea focului” a semnificat finalul păcatului în acest loc și că păcatul fusese înfrânat acolo; acesta avea să înceteze să existe și să se răspândească. A însemnat că răutatea Satanei își pierduse pământul roditor, precum și cimitirul care îi acorda un loc unde să stea și să trăiască. În războiul dintre Dumnezeu și Satana, utilizarea focului de către Dumnezeu este marca victoriei Sale cu care este însemnat Satana. Distrugerea Sodomei este o mare greșeală în ambiția Satanei de a I se opune lui Dumnezeu, corupând și devorând oameni și este, la fel, un semn umilitor al unei perioade din cursul dezvoltării omenirii, când omul a respins călăuzirea lui Dumnezeu și s-a abandonat viciului. În plus, este o consemnare a unei adevărate revelații a firii drepte a lui Dumnezeu.

Când focul trimis de Dumnezeu din cer a prefăcut Sodoma în nimic mai mult decât cenușă, a însemnat că orașul numit „Sodoma” a încetat să existe după aceea, precum și tot ce exista în cadrul orașului. A fost distrus de furia lui Dumnezeu, dispărând sub mânia și măreția Lui. Datorită firii drepte a lui Dumnezeu, Sodoma și-a primit pedeapsa dreaptă și finalul cuvenit. Finalul existenței Sodomei s-a datorat răutății sale și s-a datorat, de asemenea, dorinței lui Dumnezeu de a nu mai privi acest oraș niciodată, nici pe oamenii care trăiseră în acesta sau orice ființă vie care crescuse acolo. „Dorința Lui de a nu mai privi niciodată orașul” este mânia Lui, precum și măreția Sa. Dumnezeu a ars orașul deoarece răutatea și păcatul acestuia L-au făcut să simtă furie, dezgust și scârbă față de acesta și să-și dorească să

nu-l mai vadă niciodată, nici pe vreunul dintre oamenii și ființele vii din interiorul său. Odată ce orașul a terminat de ars, lăsând doar cenușă în urmă, a încetat să existe cu adevărat în ochii lui Dumnezeu; chiar și amintirea Lui cu privire la oraș a dispărut, s-a șters. Asta înseamnă că focul trimis din cer nu a distrus doar întreg orașul Sodoma, nici nu a distrus doar oamenii din oraș care erau plini de păcat, nici doar toate lucrurile din interiorul orașului care fuseseră întinate de păcat; pe lângă aceste lucruri, focul a distrus și amintirea răului și împotrivirii omenirii față de Dumnezeu. Acesta a fost scopul lui Dumnezeu când a ars din temelii orașul.

Această umanitate devenise coruptă până la extrem. Acești oameni nu știau cine era Dumnezeu sau de unde veniseră ei înșiși. Dacă L-ai fi menționat pe Dumnezeu în fața lor, ei ar fi atacat, ar fi defăimat și ar fi hulit. Chiar și atunci când slujitorii lui Dumnezeu veniseră să răspândească avertismentul Său, acești oameni corupți nu numai că nu au arătat nici urmă de căință și nu și-au abandonat comportamentul rău, ci dimpotrivă, ei i-au rănit cu nerușinare pe slujitorii lui Dumnezeu. Ceea ce ei au exprimat și dezvăluit a fost natura și esența lor de ostilitate extremă față de Dumnezeu. Putem vedea că împotrivirea acestor oameni corupți față de Dumnezeu era mai mult decât o dezvăluire a firii lor corupte, era mai mult decât un caz de defăimare sau batjocură care pur și simplu venea dintr-o lipsă de înțelegere a adevărului. Nici prostia, nici ignoranța nu au fost cauza comportamentului lor rău; ei s-au comportat în acest mod nu din cauză că fuseseră înșelați și, cu siguranță, nu din cauza faptului că fuseseră induși în eroare. Comportamentul lor atinsese nivelul de opoziție, vociferare și antagonism flagrant de nerușinat împotriva lui Dumnezeu. Fără îndoială, acest tip de comportament uman avea să Îl înfurie pe Dumnezeu și firea Lui – o fire care nu trebuie ofensată. De aceea, Dumnezeu Și-a dezlănțuit direct și în mod deschis mânia și măreția; aceasta a fost o revelație adevărată a firii

Sale drepte. Confruntându-Se cu un oraș copleșit de păcat, Dumnezeu a dorit să îl distrugă în cea mai rapidă manieră posibilă, să eradice oamenii din cadrul orașului și păcatele lor în întregime, în cel mai desăvârșit mod, să facă oamenii acestui oraș să nu mai existe și să oprească păcatul din acest loc din a se înmulți. Cea mai rapidă și mai desăvârșită cale de a face acest lucru a fost să-l ardă din temelii. Atitudinea lui Dumnezeu față de oamenii din Sodoma nu a fost una de abandon sau nepăsare. Mai degrabă, El Și-a utilizat mânia, măreția și autoritatea pentru a pedepsi, doborî și distruge cu totul acești oameni. Atitudinea Sa față de ei a fost una nu numai de distrugere fizică, ci și de distrugere a sufletului, o eradicare eternă. Aceasta este adevărata implicație a ceea ce Dumnezeu vrea să spună prin cuvintele „să înceteze să existe”.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 107)

Deși mânia lui Dumnezeu este ascunsă și necunoscută pentru om, aceasta nu tolerează nicio ofensare

Tratamentul pe care Dumnezeu îl aplică întregii omeniri, așa nesăbuită și ignorantă cum este ea, se bazează în principal pe milă și toleranță. Mânia Lui, pe de altă parte, este ținută ascunsă în cea mai mare parte a timpului și în cea mai mare parte a evenimentelor și este necunoscută pentru om. Prin urmare, omului îi este dificil să Îl vadă pe Dumnezeu exprimându-Și mânia și, de asemenea, să I-o înțeleagă. Astfel, omul nu ia în serios mânia lui Dumnezeu. Când omul se confruntă cu lucrarea și etapa finală a lui Dumnezeu de îngăduință și iertare pentru om – adică, atunci când dovada finală de milă și avertismentul Său vin asupra omenirii – dacă oamenii tot folosesc aceleași metode de a I se opune și nu fac niciun efort pentru a se căi, a-și îndrepta purtarea și a accepta mila Sa, atunci Dumnezeu nu le va

mai acorda îngăduința și răbdarea Sa. Dimpotrivă, Dumnezeu Își va retrage mila în acest moment. După aceasta, El Își va trimite doar mânia. El Își poate exprima mânia în diferite moduri, la fel cum poate utiliza diverse metode pentru a pedepsi și a distruge oamenii.

Folosirea focului de către Dumnezeu pentru a distruge orașul Sodomei este metoda Sa cea mai rapidă de a anihila cu totul o omenire sau orice alt lucru. Arderea oamenilor din Sodoma a distrus mai mult decât corpurile lor fizice; le-a distrus duhurile, sufletele și corpurile în întregime, garantând faptul că oamenii din oraș vor înceta să existe atât în lumea materială, cât și în lumea care este invizibilă pentru om. Aceasta este una dintre căile prin care Dumnezeu Își dezvăluie și Își exprimă mânia. Această manieră a revelației și exprimării este un aspect al esenței mâniei lui Dumnezeu, precum este în mod natural și o revelație a esenței firii drepte a lui Dumnezeu. Când Dumnezeu Își trimite mânia, El încetează să mai dezvăluie mila sau generozitate iubitoare, nici nu Își mai arată îngăduința sau răbdarea; nu există persoană, lucru sau motiv care să-L poată convinge să continue să fie răbdător, să Își ofere mila din nou, să Își acorde încă o dată îngăduința. În locul acestor lucruri, fără a ezita vreo secundă, Dumnezeu Își trimite mânia și măreția, făcând ceea dorește. Va face aceste lucruri într-o manieră rapidă și exactă, în conformitate cu propriile Sale dorințe. Acesta este modul în care Dumnezeu Își trimite mânia și măreția, pe care omul nu trebuie să le ofenseze și este, de asemenea, o exprimare a unui aspect al firii Sale drepte. Când oamenii sunt martori ai grijii și iubirii lui Dumnezeu față de om, ei nu-I pot detecta mânia, nu-I pot vedea măreția sau simți intoleranța față de ofensare. Aceste lucruri i-au făcut mereu pe oameni să creadă că firea dreaptă a lui Dumnezeu este una doar de milă, îngăduință și iubire. Totuși, când o persoană Îl vede pe Dumnezeu că distruge un oraș sau detestă o omenire, furia Sa în timpul distrugerii omului

și măreția Sa le permit oamenilor să zărească cealaltă latură a firii Lui drepte. Aceasta este intoleranța lui Dumnezeu față de ofensare. Firea lui Dumnezeu care nu tolerează nicio ofensare depășește imaginația oricărei ființe create și, printre ființele necreate, niciuna nu este capabilă de a interfera sau a o afecta; cu atât mai puțin poate fi uzurpată sau imitată. Prin urmare, acest aspect al firii lui Dumnezeu este cel pe care omenirea ar trebui să-l cunoască cel mai mult. Doar Dumnezeu Însuși are acest tip de fire și doar Dumnezeu Însuși este înzestrat cu acest tip de fire. Dumnezeu e înzestrat cu acest tip de fire dreaptă deoarece detestă răutatea, întunericul, răzvrătirea și faptele rele ale Satanei – coruperea și devorarea omenirii – deoarece El detestă toate faptele păcătoase în opoziție cu El și datorită esenței Sale sfinte și nepângărite. Din această cauză El nu va suporta ca nicio ființă creată sau necreată să I se opună sau să-L conteste în mod deschis. Chiar și un individ căruia El îi arătase odată milă sau pe care îl alesese trebuie doar să Îi provoace firea și să-I încalce principiile de răbdare și toleranță și El își va dezlănțui și revela firea dreaptă care nu îngăduie nicio ofensare, fără cea mai mică urmă de milă sau ezitare.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 108)

Mânia lui Dumnezeu este o protecție pentru toate forțele dreptății și toate lucrurile pozitive (fragmente selectate)

Intoleranța lui Dumnezeu în privința ofensării este esența Sa unică; mânia lui Dumnezeu este firea Lui unică; măreția lui Dumnezeu este esența Lui unică. Principiul de la baza furiei Lui este demonstrarea identității și statutului Său, pe care doar El le are. Se înțelege de la sine că acest principiu este, de asemenea, un simbol al esenței unicului Dumnezeu Însuși. Firea lui Dumnezeu este propria Sa esență inerentă, care nu este deloc

schimbată de trecerea timpului, nici nu este afectată de schimbarea locului geografic. Firea Lui inerentă este esența Lui intrinsecă. Indiferent asupra cui Își îndeplinește lucrarea, esența Lui nu se schimbă, și nici firea Sa dreaptă. Când o persoană Îl înfurie pe Dumnezeu, ceea ce transmite Dumnezeu este firea Sa inerentă; în același timp, principiul de la baza mâniei Sale nu se schimbă, nici identitatea și statutul Lui unic. El nu devine furios din cauza unei schimbări a esenței Sale sau deoarece diferite elemente decurg din firea Sa, ci deoarece opoziția omului față de El Îi ofensează firea. Provocarea flagrantă a lui Dumnezeu de către om este o provocare gravă la adresa propriei identități și a propriului statut al lui Dumnezeu. În viziunea Lui, când omul Îl provoacă, Îl contestă și Îi pune la încercare furia. Când omul I se va opune, când omul Îl va contesta, când Îi va pune la încercare în mod continuu mânia – tocmai în astfel de momente păcatul se dezlănțuie – mânia lui Dumnezeu se va dezvălui și se va prezenta în mod natural. De aceea, exprimarea de către Dumnezeu a mâniei Sale este un simbol al faptului că toate forțele ostile vor înceta să existe și simbolizează faptul că toate forțele ostile vor fi distruse. Aceasta este caracterul unic al firii drepte a lui Dumnezeu și al mâniei Sale. Când demnitatea și sfințenia lui Dumnezeu vor fi provocate, când forțele dreptății vor fi obstrucționate și nevăzute de om, atunci Dumnezeu Își va trimite mânia. Din cauza esenței lui Dumnezeu, toate acele forțe de pe pământ care Îl contestă, I se opun și se luptă cu El sunt rele, corupte și nedrepte; acestea provin de la Satana și îi aparțin. Deoarece Dumnezeu este drept și este al luminii și cu desăvârșire sfânt, toate lucrurile rele, corupte și care aparțin Satanei vor dispărea când mânia lui Dumnezeu va fi dezlănțuită.

Deși revărsarea mâniei Lui este un aspect al exprimării firii Sale drepte, furia Lui nu discriminează în privința țintei sale și nici nu este fără principii. Dimpotrivă, Dumnezeu nu Se înfurie repede, nici nu Își dezvăluie

ușor mânia și măreția. Ba mai mult, mânia Lui este destul de controlată și de măsurată; nu este comparabilă deloc cu modul în care omul are obiceiul de a-și ieși din fire sau de a da frâu liber furiei sale. În Biblie, sunt consemnate multe conversații între om și Dumnezeu. Cuvintele unor persoane individuale implicate în conversații erau superficiale, ignorante și infantile, dar Dumnezeu nu i-a doborât și nici nu i-a condamnat. În special, în timpul încercării lui Iov, cum i-a tratat Iahve Dumnezeu pe cei trei prieteni ai lui Iov și pe ceilalți, după ce a auzit cuvintele pe care i le-au spus lui Iov? I-a condamnat? S-a înfuriat pe ei? Nu a făcut nimic asemănător! În schimb, El i-a spus lui Iov să facă implorări în numele lor și să se roage pentru ei, iar Dumnezeu Însuși nu a pus la inimă greșelile lor. Aceste cazuri reprezintă toate principala atitudine cu care Dumnezeu tratează umanitatea, coruptă și ignorantă cum e ea. De aceea, dezlănțuirea mâniei lui Dumnezeu nu este în niciun caz o exprimare a dispoziției Sale, nici nu este pentru El un mod de a-Și da frâu liber sentimentelor. Contrar înțelegerii greșite a omului, mânia lui Dumnezeu nu este o răbufnire totală de furie. Dumnezeu nu Își dezlănțuie mânia deoarece nu Își poate controla propria dispoziție sau deoarece mânia Sa a atins punctul de fierbere și trebuie descărcată. Dimpotrivă, mânia Sa este o expunere și o exprimare autentică a firii Sale drepte și este o revelație simbolică a esenței Lui sfinte. Dumnezeu este mânie și nu îngăduie să fie ofensat – asta nu înseamnă că furia Lui nu face diferența între cauze sau că nu are principii; omenirea coruptă este cea care are drept exclusiv asupra izbucnirilor de furie aleatorie, fără principii, genul de furie care nu face diferența între cauze. Odată ce un om are statut, îi va fi deseori dificil să-și controleze dispoziția și, astfel, se va bucura să găsească ocazii pentru a-și exprima lipsa de satisfacție și a-și descărca emoțiile; el își va pierde firea deseori, aparent fără niciun motiv, pentru a-și dezvălui abilitatea și pentru a le arăta celorlalți că statutul și identitatea sa sunt

diferite de cele ale oamenilor obișnuiți. Desigur, oamenii corupți fără niciun statut își pierd, de asemenea, controlul. Furia lor este frecvent cauzată de daune aduse intereselor lor private. Pentru a-și proteja propriul statut și propria demnitate, ei își vor descărca frecvent emoțiile și își vor dezvălui natura arogantă. Omul se va pierde cu firea și își va descărca emoțiile pentru a apăra și sprijini existența păcatului, iar aceste acțiuni sunt modurile prin care omul își exprimă lipsa de satisfacție; sunt pline de impurități, de uneltiri și intrigi, de corupția și răutatea omului și, mai mult decât atât, sunt pline de ambițiile și dorințele sălbatice ale omului. Când dreptatea se ciocnește cu răutatea, omul nu se va pierde cu firea pentru apărarea existenței dreptății sau pentru a o susține; dimpotrivă, când sunt amenințate, persecutate și atacate forțele dreptății, atitudinea omului este una de nepăsare, evitare sau eschivare. Totuși, când se confruntă cu forțele răului, atitudinea omului este una de curtenie, plecăciune și reverență. De aceea, exprimarea furiei omului este un refugiu pentru forțele răului, o exprimare a comportamentului rău, năvalnic și de neoprit al omului lumesc. Când Dumnezeu Își va trimite mânia, însă, toate forțele răului vor fi oprite, toate păcatele care rănesc omul vor fi curmate, toate forțele ostile care obstrucționează lucrarea lui Dumnezeu vor deveni evidente, separate și blestemate și toți complicii Satanei care I se opun lui Dumnezeu vor fi pedepsiți și eliminați. În locul lor, lucrarea lui Dumnezeu va continua nestingherită de niciun obstacol, planul de gestionare al lui Dumnezeu va continua să se dezvolte pas cu pas, conform programului și aleșii lui Dumnezeu vor scăpa de perturbarea și înșelăciunea Satanei, iar cei care Îl urmează pe Dumnezeu se vor bucura de conducerea și de dispozițiile Lui, în împrejurări liniștite și pline de pace. Mânia lui Dumnezeu este o protecție care împiedică toate forțele răului să se înmulțească și să se răspândească și este și o măsură de siguranță care protejează existența și propagarea tuturor

lucrurilor care sunt drepte și pozitive și le păzește veșnic de suprimare și distrugere.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 109)

Mânia lui Dumnezeu este o protecție pentru toate forțele dreptății și toate lucrurile pozitive (fragmente selectate)

Puteți vedea esența mâniei lui Dumnezeu în distrugerea Sodomei? Există altceva ce se contopește cu mânia Sa? Este furia Lui pură? Pentru a folosi cuvintele omului, este mânia lui Dumnezeu nealterată? Există vreun șiretlic la baza mâniei Lui? Există vreo conspirație? Există secrete de nerostit? Vă pot spune în mod serios și solemn: nu există nicio parte a mâniei lui Dumnezeu care să vă facă să vă îndoiți. Mânia Lui este una imaculată, nealterată, care nu nutrește alte intenții sau scopuri. Motivul din spatele furiei Lui sunt imaculate, ireproșabile și fără cusur. Sunt o revelație și o expunere naturală a esenței Lui sfinte; este ceva ce nimeni nu are, din toată creația. Este o parte din firea dreaptă, unică a lui Dumnezeu și este și o diferență grăitoare între respectivele esențe ale Creatorului și creația Sa.

Indiferent dacă o persoană devine furioasă în fața altor persoane sau pe la spatele lor, toți oamenii au diferite intenții și scopuri în spatele furiei lor. Poate își construiesc prestigiul sau poate își apără interesele, își mențin imaginea sau păstrează aparențele. Unii își exercită cumpătarea când se înfurie, în timp ce alții sunt mai impulsivi și dau frâu liber furiei ori de câte ori doresc, fără niciun pic de cumpătare. Pe scurt, furia omului derivă din firea lui coruptă. Indiferent care este scopul acesteia, aparține trupului și naturii; nu are nimic de-a face cu dreptatea sau nedreptatea, deoarece nimic din natura și esența omului nu corespunde cu adevărul. De aceea, temperamentul umanității corupte și mânia lui Dumnezeu nu ar trebui

menționate în aceeași frază. Fără excepție, comportamentul unui om corupt de Satana începe cu dorința de a proteja corupția și, într-adevăr, se bazează pe corupție; de aceea, furia omului nu poate fi menționată în aceeași frază cu mânia lui Dumnezeu, indiferent de cât de potrivită poate părea în teorie furia unui om. Când Dumnezeu Își trimite furia, forțele rele sunt puse sub control și lucrurile rele sunt distruse, în timp ce lucrurile drepte și pozitive ajung să se bucură de grija lui Dumnezeu și de protecția Sa și li se permite să continue. Dumnezeu Își trimite mânia deoarece lucrurile rele, nedrepte și negative obstrucționează, perturbă sau distrug activitatea normală și dezvoltarea lucrurilor drepte și pozitive. Scopul furiei lui Dumnezeu nu este de a-Și proteja statutul și identitatea, ci de a proteja existența lucrurilor drepte, pozitive, frumoase și bune, de a proteja legile și ordinea supraviețuirii normale a umanității. Aceasta este cauza principală a mâniei Lui. Furia lui Dumnezeu este o revelație foarte naturală, potrivită și adevărată a firii Sale. Nu există motive ascunse la baza furiei Lui și nu există nici înșelăciune sau uneltire, cu atât mai puțin dorințele, viclenia, rea voința, violența, răutatea sau orice altă trăsătură comună a umanității corupte. Înainte ca Dumnezeu să Își trimită furia, El a perceput deja esența fiecărei chestiuni foarte clar și pe deplin și a formulat deja definiții și concluzii clare și precise. Prin urmare, obiectivul Lui în tot ceea ce face este limpede precum cristalul, ca și atitudinea Lui. El nu este confuz, orb, impulsiv sau neglijent și, cu siguranță, nu este fără principii. Acesta este aspectul practic al mâniei lui Dumnezeu și, datorită acestui aspect practic al mâniei Lui, omenirea și-a dobândit existența normală. Fără mânia Lui, omenirea ar decădea în condiții anormale de trai și toate lucrurile drepte, frumoase și bune ar fi distruse și ar înceta să existe. Fără mânia Lui, legile și regulile existenței pentru ființele create ar fi încălcate sau chiar cu totul distruse. De la crearea omului, Dumnezeu Și-a utilizat în mod continuu

firea dreaptă pentru a proteja și a susține existența normală a omenirii. Deoarece firea Sa dreaptă conține mânie și măreție, toți oamenii răi, lucrurile și obiectele rele și toate lucrurile care perturbă și dăunează existenței normale a omenirii sunt pedepsite, controlate și distruse ca urmare a mâniei Sale. De-a lungul ultimelor milenii, în lucrarea lui Dumnezeu de gestionare a omenirii, El Și-a folosit în mod continuu firea dreaptă pentru a doborî și a distruge toate tipurile de duhuri rele și necurate care I se opun și care se comportă precum complicii și lacheii Satanei. Astfel, lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omului a avansat întotdeauna conform planului Său. Adică, datorită existenței mâniei lui Dumnezeu, cele mai drepte cauze ale oamenilor nu au fost distrusă niciodată.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 110)

Deși Satana pare uman, drept și virtuos, esența Satanei este crudă și rea

Satana își clădește reputația prin înșelarea oamenilor și deseori se prezintă ca avangardă și model de dreptate. Sub falsul pretext de a proteja dreptatea, îi rănește pe oameni, le devorează sufletele și folosește tot felul de mijloace pentru a amorți, înșela și instiga omul. Scopul său este de a-l face pe om să aprobe și să-i accepte comportamentul rău, de a-l face pe om să i se alăture în a se opune autorității și suveranității lui Dumnezeu. Totuși, când o persoană își dă seama de uneltirile, intrigile și trăsăturile lui rele și când cineva nu vrea să continue să fie călcat în picioare și păcălit de el, sau să-i fie în continuare sclav, sau să fie pedepsit și distrus împreună cu el, atunci Satana își schimbă trăsăturile anterior sfinte și își scoate masca falsă pentru a-și dezvălui adevărata față, care este rea, depravată, urâtă și sălbatică. Nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să îi extermine pe toți cei

care refuză să îl urmeze și care se opun forțelor sale rele. În acest stadiu, Satana nu poate să mai afișeze înfățișarea unui gentleman demn de încredere; în schimb, sunt dezvăluite trăsăturile sale adevărate, urâte, de sub pielea sa de oaie. Odată ce uneltirile Satanei sunt aduse la lumină și trăsăturile sale adevărate, expuse, el se va pierde cu firea și își va expune barbaria. După aceea, dorința lui de a răni și de a devora oameni doar se va intensifica. Asta deoarece este înfuriat când omul se trezește la realitate, iar el dezvoltă un spirit de răzbunare puternic față de oameni din cauza aspirației lor de a tânji după libertate și lumină și de a se elibera din închisoarea lui. Furia lui are intenția de ai apăra și susține răul și este, de asemenea, o revelație adevărată a naturii sale sălbatice.

În fiecare chestiune, comportamentul Satanei îi expune natura rea. Dintre toate faptele rele pe care Satana le-a îndeplinit asupra omului – de la eforturile sale timpurii de a amăgi omul să-l urmeze, până la exploatarea omului de către el, prin care îl atrage în faptele lui rele, până la spiritul său de răzbunare față de om după ce trăsăturile sale adevărate au fost expuse și omul l-a recunoscut și l-a abandonat – niciuna dintre aceste fapte nu dă greș în a expune esența rea a Satanei, nici în a dovedi faptul că Satana nu are legătură cu lucrurile pozitive și că Satana este sursa tuturor lucrurilor rele. Fiecare dintre acțiunile sale protejează răul, menține continuitatea faptelor lui rele, este împotriva lucrurilor drepte și pozitive și strică legile și ordinea existenței normale a omenirii. Acestea fapte ale Satanei sunt ostile față de Dumnezeu și vor fi distruse de mânia lui Dumnezeu. Deși Satana are propria furie, aceasta este doar un mijloc de a da frâu liber naturii sale rele. Motivul pentru care Satana este exasperat și furios este acesta: uneltirile sale cumplite au fost scoase la iveală; nu poate scăpa ușor cu intrigile sale; ambiția sa sălbatică și dorința de a-L înlocui pe Dumnezeu și de a acționa ca Dumnezeu au fost doborâte și blocate; iar scopul său de a controla

întreaga omenire a devenit acum un eșec și nu poate fi niciodată realizat. Ceea ce a oprit intrigile Satanei din a se realiza și ceea ce a pus stavilă răspândirii și dezlănțuirii răului Satanei este invocarea repetată a mâniei lui Dumnezeu, iar și iar. Din acest motiv, Satana atât urăște, cât și se teme de mânia lui Dumnezeu. De fiecare dată când se pogoară mânia lui Dumnezeu, nu numai că demască adevărata înfățișare rea a Satanei, ci și scoate la lumină dorințele rele ale Satanei și, odată cu ele, motivele furiei Satanei împotriva omenirii sunt pe deplin divulgate. Izbucnirea furiei Satanei este o revelație adevărată a naturii sale rele și o expunere a uneltirilor sale. Desigur, fiecare dată când Satana este înfuriat prevestește distrugerea tuturor lucrurilor rele și protecția și continuarea lucrurilor pozitive; prevestește adevărul că mânia lui Dumnezeu nu poate fi ofensată!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 111)

Nu trebuie să te bazezi pe experiență și imaginație pentru a cunoaște firea dreaptă a lui Dumnezeu

Când te confrunți cu judecata și mustrarea lui Dumnezeu, vei spune că este denaturat cuvântul Lui? Vei spune că există o poveste în spatele furiei Lui și că este denaturat? Îl vei defăima pe Dumnezeu, spunând că firea Sa nu este în mod necesar cu totul dreaptă? Când tratezi fiecare dintre acțiunile lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să fii sigur că firea dreaptă a lui Dumnezeu este lipsită de orice alte elemente, că este sfântă și perfectă. Aceste acțiuni includ doborârea, pedeapsa și distrugerea omenirii de către Dumnezeu. Fără excepție, fiecare dintre acțiunile lui Dumnezeu este făcută strict în conformitate cu firea Sa inerentă și cu planul Său și nu include cunoașterea, tradiția și filozofia omenirii. – Fiecare dintre acțiunile lui Dumnezeu este o exprimare a firii și esenței Sale, fără a avea legătură cu nimic din ceea ce

aparține omenirii corupte. Omenirea are noțiunea că doar iubirea, mila și toleranța lui Dumnezeu față de omenire sunt perfecte, nealterate și sfinte și nimeni nu știe că furia și mânia lui Dumnezeu sunt, de asemenea, nealterate; în plus, nimeni nu a contemplat întrebări cum ar fi de ce Dumnezeu nu tolerează nicio ofensare sau de ce furia Sa este atât de măreață. Dimpotrivă, unii confundă mânia lui Dumnezeu cu un temperament rău, precum cel al omenirii corupte, și înțeleg greșit furia lui Dumnezeu ca fiind întocmai ca furia omenirii corupte. Ei chiar presupun în mod greșit că furia Lui este exact ca revelația naturală a firii corupte a omenirii și că eliberarea mâniei lui Dumnezeu este întocmai ca furia oamenilor corupți când se confruntă cu vreo situație neplăcută și cred că eliberarea mâniei lui Dumnezeu este o exprimare a dispoziției Sale. După această părtășie, sper că niciunul nu va mai avea concepții greșite, închipuiri sau speculații cu privire la firea dreaptă a lui Dumnezeu. Sper că, după auzirea cuvintelor Mele, puteți avea o recunoaștere adevărată în inimile voastre a mâniei firii drepte a lui Dumnezeu, că puteți da la o parte orice înțelegere greșită anterioară privind mânia lui Dumnezeu și că vă puteți schimba convingerile și opiniile greșite privind esența mâniei Lui. În plus, sper că puteți avea o definiție precisă a firii lui Dumnezeu în inimile voastre, că nu veți mai avea îndoieli în privința firii drepte a lui Dumnezeu și că nu veți impune niciun raționament sau închipuire umană asupra firii adevărate a lui Dumnezeu. Firea Lui dreaptă este adevărata Lui esență proprie. Nu este ceva scris sau conturat de om. Firea Lui dreaptă este firea Lui dreaptă și nu are legătură sau conexiune cu nimic din creație. Dumnezeu Însuși este Dumnezeu Însuși. El nu va deveni niciodată o parte a creației și, chiar dacă devine un membru al ființelor create, esența și firea Sa inerentă nu se vor schimba. De aceea, a-L cunoaște pe Dumnezeu nu este precum cunoașterea unui obiect; a-l cunoaște pe Dumnezeu nu înseamnă a

analiza un lucru, nici nu este precum înțelegerea unei persoane. Dacă omul își folosește conceptul sau metoda de a cunoaște un obiect sau de a înțelege o persoană pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, atunci nu vei putea niciodată să obții cunoaștere despre Dumnezeu. A-L cunoaște pe Dumnezeu nu se bazează pe experiență sau imaginație și, de aceea, nu trebuie niciodată să-ți impui experiența sau imaginația asupra Lui; indiferent de cât de bogate pot fi experiența și imaginația ta, acestea sunt tot limitate. Mai mult, imaginația ta nu corespunde cu faptele și cu atât mai puțin cu adevărul și este incompatibilă cu adevărata fire și esență ale lui Dumnezeu. Nu vei reuși niciodată dacă te bazezi pe imaginația ta pentru a înțelege esența lui Dumnezeu. Singura cale este aceasta: acceptă tot ceea ce vine de la Dumnezeu, apoi experimentează și înțelege treptat acest lucru. Va exista o zi când Dumnezeu te va lumina să înțelegi și să-L cunoști cu adevărat datorită cooperării tale și datorită foamei și setei tale de adevăr.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 112)

Omenirea câștigă mila și toleranța lui Dumnezeu prin căință sinceră (fragmente selectate)

Avertismentul lui Iahve Dumnezeu ajunge la niniviteni

Să trecem la al doilea pasaj, al treilea capitol din Cartea lui Iona: „Iona a început să meargă prin cetate cale de o zi. El striga: «Încă patruzeci de zile și Ninive va fi distrusă!»” Acestea sunt cuvintele pe care Dumnezeu i le-a transmis direct lui Iona pentru a le spune ninivitenilor, așadar, desigur, acestea sunt cuvintele pe care Iahve a dorit să le zică ninivitenilor. Aceste cuvinte le indică oamenilor faptul că Dumnezeu a început să deteste și să urască oamenii orașului deoarece răutatea lor ajunsese înaintea ochilor Săi și, astfel, El dorea să distrugă acest oraș. Totuși, înainte ca Dumnezeu să

distrugă orașul, El avea să le facă un anunț ninivitenilor și, în același timp, să le ofere oportunitatea de a se căi pentru răutatea lor și de a începe o nouă viață. Această oportunitate avea să dureze patruzeci de zile, nimic mai mult. Cu alte cuvinte, dacă oamenii din oraș nu se căiau, nu-și recunoșteau păcatele și nu se aruncau înaintea lui Iahve Dumnezeu în decurs de patruzeci de zile, Dumnezeu avea să distrugă orașul așa cum distrusese Sodoma. Asta a fost ceea ce Iahve Dumnezeu a dorit să le spună oamenilor din Ninive. În mod clar, nu a fost o simplă declarație. Nu numai că a transmis mânia lui Iahve Dumnezeu, ci a transmis și atitudinea Sa față de niniviteni, servind în același timp drept un avertisment solemn pentru oamenii care trăiau în oraș. Acest avertisment le-a spus că faptele lor rele le atrăseseră ura lui Iahve Dumnezeu și îi vor aduce curând la un pas de anihilarea lor. De aceea, viața fiecărui locuitor din Ninive era în pericol iminent.

Puternicul contrast dintre reacția celor din Ninive și reacția celor din Sodoma față de avertismentul lui Iahve Dumnezeu

Ce înseamnă a fi dărâmat? În termeni familiari, înseamnă a nu mai exista. Dar în ce mod? Cine putea dărâma un întreg oraș? Omului i-ar fi imposibil să facă un asemenea lucru, desigur. Oamenii din Ninive nu erau proști; de îndată ce au auzit această declarație, ei au înțeles ideea. Știau că declarația venise de la Dumnezeu, știau că Dumnezeu avea să-Și îndeplinească lucrarea și știau că răutatea lor Îl înfuriase pe Iahve Dumnezeu și adusese mânia Sa asupra lor, astfel încât curând aveau să fie distruși împreună cu orașul lor. Cum s-au comportat oamenii din oraș după ce au auzit avertismentul lui Iahve Dumnezeu? Biblia descrie amănunțit modul în care oamenii au reacționat, de la rege până la omul de rând. Următoarele cuvinte au fost consemnate în Scripturi: „Atunci oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post și s-au îmbrăcat cu saci, de

la cel mai mare până la cel mai mic. Când această veste a ajuns la regele din Ninive, acesta s-a ridicat de pe tronul său, și-a dat jos mantia de pe el, s-a acoperit cu un sac și s-a așezat în cenușă. El a trimis să se vestească în Ninive: Din porunca regelui și a nobililor săi, se cer următoarele: «Nici un om și nici un animal, nici din cireadă, nici din turmă, să nu guste nimic, să nu pască și să nu bea apă deloc! Oamenii și vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la violența lor, de care le sunt pline mâinile! […]»” (Iona 3:5-9).

După ce au auzit declarația lui Iahve Dumnezeu, oamenii din Ninive au afișat o atitudine complet opusă față de cea a oamenilor din Sodoma – în vreme ce oamenii din Sodoma I s-au opus în mod deschis lui Dumnezeu, avansând din rău în mai rău, ninivitenii, după ce au auzit aceste cuvinte, nu au ignorat chestiunea și nici nu s-au împotrivit. În schimb, L-au crezut pe Dumnezeu și au declarat o perioadă de post. Ce înseamnă cuvântul „crezut” aici? Cuvântul însuși sugerează credință și supunere. Dacă utilizăm comportamentul actual al ninivitenilor pentru a explica acest cuvânt, acesta înseamnă că ei au crezut că Dumnezeu putea și avea să facă precum a zis și că erau dispuși să se căiască. Au simțit oamenii din Ninive frică în fața dezastrului iminent? Credința lor a fost cea care le-a băgat frica în inimi. Așadar, ce putem utiliza pentru a dovedi credința și frica ninivitenilor? Este așa cum spune Biblia: „[…] și au proclamat post și s-au îmbrăcat cu pânză de sac, de la cel mai mare până la cel mai mic dintre ei”. Asta înseamnă că ninivitenii au crezut cu adevărat și că din această convingere a venit frica, ceea ce i-a făcut apoi să postească și să se îmbrace cu pânză de sac. Acesta este modul în care au arătat că începeau să se căiască. Într-un contrast total cu oamenii din Sodoma, nu numai că ninivitenii nu I s-au opus lui Dumnezeu, ci și-au arătat clar și căința prin comportamentul și acțiunile lor.

Desigur, a fost ceva ce toți oamenii din Ninive au făcut, nu doar oamenii de rând – regele lor nu a făcut excepție.

Căința regelui din Ninive câștigă lauda lui Iahve Dumnezeu

Când regele din Ninive a auzit aceste vești, s-a ridicat de pe tronul său, și-a dat jos haina, s-a îmbrăcat în pânză de sac și a stat în cenușă. Apoi, a proclamat că nimeni din oraș nu va avea voie să guste nimic și că nici oile, boii sau orice alt animal nu vor avea voie să pască sau să bea apă. Atât omul, cât și animalele aveau să se îmbrace cu pânză de sac, iar oamenii aveau să-I adreseze implorări sincere lui Dumnezeu. Regele a declarat, de asemenea, că fiecare dintre ei avea să se îndepărteze de căile sale rele și să abandoneze violența din mâinile sale. Judecând după această serie de acțiuni, regele din Ninive a avut căință sinceră în inima sa. Această serie de acțiuni pe care el le-a întreprins – ridicarea de pe tron, aruncarea hainei sale de rege, purtarea sacului și așezarea în cenușă – le spune oamenilor că regele din Ninive și-a dat deoparte statutul regal și a purtat pânză de sac, împreună cu oamenii de rând. Asta înseamnă că regele din Ninive nu și-a ocupat funcția regală pentru a continua pe calea cea rea sau violența din mâinile sale după auzirea anunțului din partea lui Iahve Dumnezeu; mai degrabă, el a lăsat deoparte autoritatea pe care o deținea și s-a căit înaintea lui Iahve Dumnezeu. În acest moment, regele din Ninive nu se căia în calitate de rege; el venise înaintea lui Dumnezeu să se căiască și să-și mărturisească păcatele drept un supus obișnuit al lui Dumnezeu. Pe lângă acestea, a spus și întregului oraș să se căiască și să-și mărturisească păcatele înaintea lui Iahve Dumnezeu, în același mod în care a făcut-o el; în plus, el avea un plan specific al modului prin care să facă acest lucru, așa cum se arată în Scripturi: „Nici un om și nici un animal, nici din cireadă, nici din turmă, să nu guste nimic, să nu pască și să nu bea apă deloc! […] să strige cu putere către Dumnezeu și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la

violența lor, de care le sunt pline mâinile!” Din postura de conducător al orașului, regele din Ninive avea putere și statut suprem și putea face tot ce voia. Când s-a confruntat cu anunțul lui Iahve Dumnezeu, el ar fi putut să ignore chestiunea sau să se căiască și să își mărturisească doar el păcatele; el ar fi putut să ignore complet dacă oamenii din oraș alegeau sau nu să se căiască. Cu toate acestea, regele din Ninive nu a făcut asta deloc. Nu numai că s-a ridicat de pe tron, a purtat pânză de sac și cenușă, s-a căit și și-a mărturisit păcatele înaintea lui Iahve Dumnezeu, ci a și ordonat tuturor oamenilor și animalelor din oraș să facă același lucru. El chiar le-a ordonat oamenilor să „strige cu putere către Dumnezeu”. Prin această serie de acțiuni, regele din Ninive a înfăptuit cu adevărat ceea ce ar trebui să facă un conducător. Seria lui de acțiuni este una care era dificil de înfăptuit pentru orice rege din istoria omenească și, într-adevăr, niciun alt rege nu înfăptuise aceste lucruri. Aceste acțiuni pot fi numite fără precedent în istoria umană și sunt demne de a fi atât comemorate, cât și imitate de omenire. De la apariția omului, fiecare rege își condusese supușii spre a se împotrivi lui Dumnezeu și a I se opune. Nimeni nu își condusese vreodată supușii spre a-L implora pe Dumnezeu cu scopul de a căuta răscumpărare pentru răutatea lor, de a primi iertarea lui Iahve Dumnezeu și de a evita pedeapsa iminentă. Regele din Ninive, totuși, a putut să își conducă supușii spre a se întoarce la Dumnezeu, spre a-și lăsa în urmă căile rele și a abandona violența din mâinile lor. În plus, a putut și să-și lase la o parte tronul și, în schimb, Iahve Dumnezeu S-a întors și S-a căit și Și-a retras mânia, permițându-le oamenilor din oraș să supraviețuiască, și ferindu-i de distrugere. Acțiunile regelui pot fi numite doar un miracol rar în istoria umană; pot fi numite chiar model al unei omeniri corupte ce se mărturisește și se căiește de păcatele sale înaintea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 113)

Iona 3 Și cuvântul lui Iahve a ajuns la Iona a doua oară, spunând: „Ridică-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare și propovăduiește-i predicarea pe care ți-o dau”. Deci Iona s-a ridicat și s-a dus în Ninive, după cuvântul lui Iahve. Ninive era o cetate deosebit de mare, fiind nevoie de trei zile pentru a o străbate. Iona a început să meargă prin cetate cale de o zi. El striga: „Încă patruzeci de zile și Ninive va fi distrusă!” Atunci oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post și s-au îmbrăcat cu saci, de la cel mai mare până la cel mai mic. Când această veste a ajuns la regele din Ninive, acesta s-a ridicat de pe tronul său, și-a dat jos mantia de pe el, s-a acoperit cu un sac și s-a așezat în cenușă. El a trimis să se vestească în Ninive: „Din porunca regelui și a nobililor săi, se cer următoarele: «Nici un om și nici un animal, nici din cireadă, nici din turmă, să nu guste nimic, să nu pască și să nu bea apă deloc! Oamenii și vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la violența lor, de care le sunt pline mâinile! Cine știe? Poate Dumnezeu se va răzgândi, Îi va părea rău, Își va opri apriga Sa mânie și astfel nu vom pieri!»” Dumnezeu a văzut faptele lor și cum se întorceau ei de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care zisese că li-l va face și nu l-a mai făcut.

Dumnezeu vede căința sinceră din adâncul inimilor ninivitenilor

După auzirea declarației lui Dumnezeu, regele din Ninive și supușii săi au întreprins o serie de acțiuni. Care este natura acestor acțiuni și a comportamentului lor? Cu alte cuvinte, care a fost esența comportamentului lor în întregimea lui? De ce au făcut ceea ce au făcut? În ochii lui Dumnezeu, ei se căiseră în mod sincer, nu numai deoarece Îi adresaseră sincere implorări lui Dumnezeu și își mărturisiseră păcatele înaintea Lui, ci

și pentru că își abandonaseră conduita rea. Ei s-au comportat în acest mod deoarece, după auzirea cuvintelor lui Dumnezeu, au fost incredibil de înspăimântați și au crezut că El va face cum a spus. Postind, purtând pânză de sac și stând în cenușă, ei au dorit să-și exprime disponibilitatea de a-și îndrepta căile și de a se abține de la răutate și s-au rugat lui Iahve Dumnezeu să-Și înfrâneze furia, implorându-L să-Și retragă decizia și catastrofa care urma să se abată asupra lor. Dacă examinăm întregul lor comportament, putem vedea că ei înțelegeau deja că faptele lor rele anterioare erau detestabile pentru Iahve Dumnezeu și putem vedea și că înțelegeau motivul pentru care El avea să îi distrugă curând. De aceea, ei au dorit cu toții să aibă o căință deplină, să se îndepărteze de căile lor rele și să abandoneze violența din mâinile lor. Cu alte cuvinte, odată ce au fost informați despre declarația lui Iahve Dumnezeu, absolut fiecare dintre ei a simțit frică în inima sa; și-au sistat comportamentul rău și nu au mai comis acele fapte care erau atât de detestabile pentru Iahve Dumnezeu. În plus, L-au implorat pe Iahve Dumnezeu să le ierte păcatele din trecut și să nu-i trateze conform acțiunilor lor din trecut. Ei erau dispuși să nu mai practice răutatea niciodată și să acționeze conform instrucțiunilor lui Iahve Dumnezeu, numai să fie posibil să nu-L mai înfurie niciodată pe Iahve Dumnezeu. Căința lor era sinceră și profundă. Venea din adâncul inimilor lor și era nesimulată și intransigentă.

Odată ce toți oamenii din Ninive, de la rege la oamenii de rând, au aflat că Iahve Dumnezeu era supărat pe ei, Dumnezeu a putut vedea cât se poate de bine fiecare dintre acțiunile lor ulterioare și comportamentul lor în întregime, precum și fiecare dintre deciziile și alegerile pe care le-au făcut. Inima lui Dumnezeu s-a schimbat conform comportamentului lor. Ce stare de spirit avea Dumnezeu exact în acel moment? Biblia vă poate răspunde la acea întrebare. Următoarele cuvinte au fost consemnate în Scripturi:

„Dumnezeu a văzut faptele lor și cum se întorceau ei de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care zisese că li-l va face și nu l-a mai făcut” (Iona 3:10). Deși Dumnezeu S-a răzgândit, nu exista nimic complicat în legătură cu starea Sa de spirit. El doar a trecut de la a-Și exprima furia la a-Și calma furia, și apoi a decis să nu trimită catastrofă asupra orașului Ninive. Motivul pentru care decizia lui Dumnezeu – de a cruța ninivitenii de catastrofă – a fost atât de rapidă este că Dumnezeu a observat inima fiecărei persoane din Ninive. El a văzut ce păstrau ei în adâncul inimilor lor: căința lor sinceră și mărturisirea pentru păcatele lor, convingerea lor sinceră în El, perspectiva lor profundă privind modul în care faptele lor rele Îi înfuriaseră firea și frica rezultată din pedeapsa iminentă a lui Iahve Dumnezeu. În același timp, Iahve Dumnezeu a auzit și rugăciunile lor, care au venit din adâncul inimilor lor, implorându-L să nu mai fie furios pe ei ca să poată evita catastrofa. Când Dumnezeu a observat toate aceste fapte, puțin câte puțin, furia Lui s-a stins. Indiferent de cât de mare fusese furia Lui înainte, inima Lui a fost impresionată când a văzut căința sinceră din adâncul inimilor acestor oameni, și, astfel, El nu a putut îndura să trimită catastrofă asupra lor și a încetat să mai fie furios pe ei. În schimb, El a continuat să-Și arate mila și îngăduința față de ei și a continuat să îi călăuzească și să-i aprovizioneze.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 114)

Iona 3 Și cuvântul lui Iahve a ajuns la Iona a doua oară, spunând: „Ridică-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare și propovăduiește-i predicarea pe care ți-o dau”. Deci Iona s-a ridicat și s-a dus în Ninive, după cuvântul lui Iahve. Ninive era o cetate deosebit de mare, fiind nevoie de trei zile pentru a o străbate. Iona a început să meargă prin cetate cale de o zi. El striga: „Încă patruzeci de zile și Ninive va fi distrusă!” Atunci oamenii din

Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post și s-au îmbrăcat cu saci, de la cel mai mare până la cel mai mic. Când această veste a ajuns la regele din Ninive, acesta s-a ridicat de pe tronul său, și-a dat jos mantia de pe el, s-a acoperit cu un sac și s-a așezat în cenușă. El a trimis să se vestească în Ninive: „Din porunca regelui și a nobililor săi, se cer următoarele: «Nici un om și nici un animal, nici din cireadă, nici din turmă, să nu guste nimic, să nu pască și să nu bea apă deloc! Oamenii și vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la violența lor, de care le sunt pline mâinile! Cine știe? Poate Dumnezeu se va răzgândi, Îi va părea rău, Își va opri apriga Sa mânie și astfel nu vom pieri!»" Dumnezeu a văzut faptele lor și cum se întorceau ei de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care zisese că li-l va face și nu l-a mai făcut.

Dacă este adevărată credința ta în Dumnezeu, vei primi grija Lui deseori

Schimbarea intențiilor Sale față de oamenii din Ninive nu a presupus ezitare sau nimic care era ambiguu sau vag. Mai degrabă, a fost o transformare de la mânie pură, la îngăduință pură. Aceasta este o adevărată revelație a esenței Lui. Dumnezeu nu este niciodată șovăitor sau indecis în acțiunile Sale; principiile și scopurile de la baza acțiunilor Sale sunt toate clare și transparente, pure și perfecte, fără absolut niciun șiretlic sau uneltire implicată. Cu alte cuvinte, esența lui Dumnezeu nu conține întuneric sau rău. Dumnezeu S-a înfuriat pe niniviteni deoarece faptele lor rele ajunseseră înaintea privirii Sale; în acel moment, furia Sa era derivată din esența Sa. Totuși, când furia lui Dumnezeu s-a risipit și El Și-a acordat îngăduința oamenilor din Ninive încă o dată, tot ceea ce a dezvăluit El reprezenta tot propria Lui esență. Această schimbare era datorată în întregime unei schimbări în atitudinea omului față de Dumnezeu. Pe tot parcursul acestei

perioade, firea Sa de neofensat nu s-a schimbat, esența îngăduitoare a lui Dumnezeu și esența Sa iubitoare și miloasă nu s-au schimbat. Când oamenii vor face fapte rele și Îl vor ofensa pe Dumnezeu, El Își va trimite furia asupra lor. Când oamenii se vor căi cu adevărat, inima lui Dumnezeu se va schimba și furia Sa va înceta. Când oamenii vor continua să I se opună cu încăpățânare lui Dumnezeu, furia Lui va fi necontenită și mânia Lui va continua să se reverse asupra lor, puțin câte puțin, până ce vor fi distruși. Aceasta este esența firii lui Dumnezeu. Indiferent dacă Dumnezeu exprimă mânie, sau milă, sau generozitate iubitoare, comportamentul omului, conduita și atitudinea lui față de Dumnezeu în adâncul inimii sale dictează ceea ce este exprimat prin revelația firii lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu supune în mod continuu un om furiei Sale, inima acestuia se opune fără îndoială lui Dumnezeu. Deoarece el nu s-a căit niciodată, nu și-a plecat capul înaintea lui Dumnezeu și nici nu a avut credință adevărată în Dumnezeu, el nu a obținut niciodată mila și îngăduința lui Dumnezeu. Dacă un om primește deseori grija, mila și îngăduința lui Dumnezeu, atunci fără îndoială acesta are în inima lui credință adevărată în Dumnezeu și inima sa nu I se opune lui Dumnezeu. Acest om se căiește deseori înaintea lui Dumnezeu; de aceea, chiar dacă disciplina lui Dumnezeu deseori coboară asupra acestui om, mânia Sa nu o va face.

Această scurtă relatare le permite oamenilor să vadă inima lui Dumnezeu, să vadă caracterul real al esenței Sale, să vadă că furia lui Dumnezeu și schimbările din inima Lui nu sunt fără motiv. În ciuda contrastului puternic pe care Dumnezeu l-a demonstrat când a fost mânios și când Și-a schimbat inima, ceea ce îi face pe oameni să creadă că există o mare deconectare sau un contrast puternic între aceste două aspecte ale esenței lui Dumnezeu – furia Lui și îngăduința Sa – atitudinea Lui față de căința ninivitenilor le permite oamenilor, încă o dată, să vadă o altă latură a

firii adevărate a lui Dumnezeu. Răzgândirea lui Dumnezeu permite cu adevărat omenirii să vadă încă o dată adevărul milei și generozității iubitoare ale lui Dumnezeu și să vadă adevărata revelație a esenței lui Dumnezeu. Omenirea trebuie să recunoască faptul că mila și generozitatea iubitoare ale lui Dumnezeu nu sunt mituri, nici născociri. Asta pentru că sentimentul lui Dumnezeu din acel moment era adevărat și răzgândirea lui Dumnezeu era reală – Dumnezeu chiar Și-a revărsat încă o dată mila și îngăduința asupra omenirii.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 115)

Iona 3 Și cuvântul lui Iahve a ajuns la Iona a doua oară, spunând: „Ridică-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare și propovăduiește-i predicarea pe care ți-o dau". Deci Iona s-a ridicat și s-a dus în Ninive, după cuvântul lui Iahve. Ninive era o cetate deosebit de mare, fiind nevoie de trei zile pentru a o străbate. Iona a început să meargă prin cetate cale de o zi. El striga: „Încă patruzeci de zile și Ninive va fi distrusă!" Atunci oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post și s-au îmbrăcat cu saci, de la cel mai mare până la cel mai mic. Când această veste a ajuns la regele din Ninive, acesta s-a ridicat de pe tronul său, și-a dat jos mantia de pe el, s-a acoperit cu un sac și s-a așezat în cenușă. El a trimis să se vestească în Ninive: „Din porunca regelui și a nobililor săi, se cer următoarele: «Nici un om și nici un animal, nici din cireadă, nici din turmă, să nu guste nimic, să nu pască și să nu bea apă deloc! Oamenii și vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la violența lor, de care le sunt pline mâinile! Cine știe? Poate Dumnezeu se va răzgândi, Îi va părea rău, Își va opri apriga Sa mânie și astfel nu vom pieri!»" Dumnezeu a văzut faptele lor și cum se întorceau ei de la calea lor

cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care zisese că li-l va face și nu l-a mai făcut.

Căința adevărată din inimile ninivitenilor câștigă mila lui Dumnezeu și le schimbă propriile finaluri

Exista vreo contradicție între schimbarea inimii lui Dumnezeu și mânia Lui? Desigur că nu! Asta pentru că toleranța lui Dumnezeu din momentul respectiv a avut un motiv. Ce motiv ar putea fi acesta? Este cel oferit în Biblie: „Fiecare persoană s-a îndepărtat de calea sa rea” și „a abandonat violența din mâinile sale”.

Această „cale rea” nu se referă la câteva fapte rele, ci la sursa răului din care izvorăște comportamentul oamenilor. „A se îndepărta de la calea sa rea” înseamnă că respectivii nu vor mai comite aceste fapte niciodată. Cu alte cuvinte, nu se vor mai comporta niciodată în acest mod malefic; metoda, sursa, scopul, intenția și principiul acțiunilor lor s-au schimbat toate; ei nu vor mai folosi niciodată acele metode și principii pentru a aduce plăcere și fericire în inimile lor. „Abandonarea” din „abandonarea violenței din mâinile proprii” înseamnă a da deoparte sau a renunța, a rupe legătura cu trecutul și a nu mai face cale întoarsă niciodată. Când oamenii din Ninive au abandonat violența din mâinile lor, aceasta a dovedit și a reprezentat adevărata lor căință. Dumnezeu observă aparențele exterioare ale oamenilor, precum și inimile lor. Când Dumnezeu a observat adevărata căință din inimile ninivitenilor fără îndoială și a observat și că-și părăsiseră căile rele și abandonaseră violența din mâinile lor, El S-a răzgândit. Asta înseamnă că purtarea și comportamentul acestor oameni și diversele moduri de a face lucruri, precum și mărturisirea și căința lor adevărată pentru păcatele din inimile lor, L-au făcut pe Dumnezeu să Se răzgândească în inima Sa, să Își schimbe intențiile să Își retragă deciziile și să nu îi

pedepsească sau distrugă. Prin urmare, oamenii din Ninive au dobândit un final diferit pentru ei înșiși. Ei și-au răscumpărat viețile și în același timp au câștigat mila și toleranța lui Dumnezeu, moment în care Dumnezeu Și-a retras, de asemenea, mânia.

Mila și toleranța lui Dumnezeu nu sunt rare – adevărata căință a omului este rară

Indiferent de cât de furios fusese Dumnezeu pe niniviteni, de îndată ce au declarat post și și-au pus pânză de sac și cenușă, inima Lui a început să se înmoaie treptat și El a început să Se răzgândească. Când le-a proclamat că le va distruge orașul – momentul anterior mărturisirii și căinței pentru păcatele lor – Dumnezeu încă era furios pe ei. Odată ce împliniseră o serie de fapte de căință, furia lui Dumnezeu față de oamenii din Ninive s-a transformat treptat în milă și toleranță pentru ei. Nu există nimic contradictoriu cu privire la revelarea simultană a celor două aspecte ale firii lui Dumnezeu în același eveniment. Deci, cum ar trebui înțeleasă și cunoscută această lipsă de contrazicere? Dumnezeu a exprimat și a dezvăluit pe rând ambele dintre aceste două esențe aflate la poli opuși când oamenii din Ninive s-au căit, permițând oamenilor să vadă realitatea și caracterul de neofensat al esenței lui Dumnezeu. Dumnezeu Și-a folosit atitudinea pentru a le spune oamenilor următoarele: nu e că Dumnezeu nu tolerează oamenii sau că nu vrea să-Și arate mila față de ei; mai degrabă, e faptul că ei rareori se căiesc cu adevărat față de Dumnezeu și se întâmplă rar ca oamenii să se îndepărteze de căile lor rele și să abandoneze violența din mâinile lor. Cu alte cuvinte, când Dumnezeu este furios pe om, El speră că omul va putea să se căiască cu adevărat și El chiar speră să vadă adevărata căință a omului, caz în care apoi va continua cu generozitate să-i acorde omului mila și toleranța Sa. Asta înseamnă că purtarea rea a omului atrage mânia lui Dumnezeu, în timp ce mila și toleranța lui Dumnezeu sunt

acordate celor care Îl ascultă și se căiesc cu adevărat înaintea Lui, celor care pot să se îndepărteze de căile lor rele și să abandoneze violența din mâinile lor. Atitudinea lui Dumnezeu a fost foarte clar revelată în modul în care i-a tratat pe niniviteni: mila și toleranța lui Dumnezeu nu sunt deloc greu de obținut, iar ceea ce El cere este căința adevărată a omului. Atât timp cât oamenii se îndepărtează de la căile lor rele și abandonează violența din mâinile lor, Dumnezeu Își va schimba inima și atitudinea față de ei.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 116)

Firea dreaptă a Creatorului este reală și vie

Când Dumnezeu S-a răzgândit în inima Sa privitor la oamenii din Ninive, erau mila și toleranța Sa o impresie falsă? Desigur că nu! Atunci, ce a fost arătat prin tranziția între aceste două aspecte ale firii lui Dumnezeu pe parcursul tratării acestei anumite situații de către Dumnezeu? Firea lui Dumnezeu este un întreg complet – nu este deloc divizată. Indiferent dacă El exprimă furie sau milă și toleranță față de oameni, acestea sunt toate exprimări ale firii Sale drepte. Firea lui Dumnezeu este vitală și evidentă cu vivacitate, iar El Își schimbă gândurile și atitudinile conform modului în care se desfășoară lucrurile. Transformarea atitudinii Sale față de niniviteni spune omenirii că El are propriile gânduri și idei; nu este un robot sau o figurină de lut, ci Dumnezeu Însuși cel viu. El putea fi furios pe oamenii din Ninive, la fel cum putea să le ierte trecutul datorită atitudinilor lor. El putea decide să trimită nenorociri asupra ninivitenilor și putea și să-Și schimbe decizia datorită căinței lor. Oamenilor le place să aplice reguli în mod rigid și să folosească astfel de reguli pentru a-L delimita și a-L defini pe Dumnezeu, la fel cum le place să folosească formule pentru a încerca să cunoască firea lui Dumnezeu. Așadar, în ceea ce privește domeniul gândirii

omenești, Dumnezeu nu gândește, nici nu are idei esențiale. Dar, în realitate, gândurile lui Dumnezeu sunt într-o stare de continuă transformare conform schimbărilor lucrurilor și mediilor. În timp ce aceste gânduri se transformă, diferite aspecte ale esenței lui Dumnezeu sunt dezvăluite. În timpul acestui proces de transformare, în momentul precis în care Dumnezeu Se răzgândește în inima Sa, ceea ce El dezvăluie omenirii este existența reală a vieții Sale și faptul că firea Sa dreaptă este plină de vitalitate dinamică. În același timp, Dumnezeu Își folosește propriile revelații adevărate pentru a dovedi omenirii adevărul existenței mâniei Sale, milei Sale, generozității Sale iubitoare și toleranței Sale. Esența Sa va fi dezvăluită în orice moment și în orice loc, conform cu felul în care se desfășoară lucrurile. El are mânia unui leu și mila și toleranța unei mame. Firea Sa dreaptă nu permite îndoială, încălcare, schimbare sau distorsionare din partea niciunei persoane. Printre toate chestiunile și toate lucrurile, firea dreaptă a lui Dumnezeu – adică, mânia și mila lui Dumnezeu – poate fi dezvăluită în orice moment și în orice loc. El oferă o exprimare vitală acestor aspecte în fiecare ungher al întregii creații și le implementează cu vitalitate în fiecare moment care trece. Firea dreaptă a lui Dumnezeu nu este limitată de timp sau spațiu; cu alte cuvinte, firea dreaptă a lui Dumnezeu nu este exprimată sau dezvăluită în mod mecanic conform constrângerilor timpului sau spațiului, ci mai degrabă, cu perfectă ușurință și în toate momentele și locurile. Când Îl vezi pe Dumnezeu că Se răzgândește în inima Sa și încetează să-Și exprime mânia și Se abține de la a distruge orașul Ninive, poți spune că Dumnezeu este doar milos și iubitor? Poți spune că mânia lui Dumnezeu constă din cuvinte goale? Când Dumnezeu se dezlănțuie cu mânie feroce și Își retrage mila, poți spune că nu simte iubire adevărată față de omenire? Această mânie feroce este exprimată de Dumnezeu ca răspuns la faptele rele ale oamenilor; mânia Sa nu are defecte.

Inima lui Dumnezeu este mișcată ca răspuns la căința oamenilor și această căință este cea care aduce această schimbare din inima Sa. Când Se simte mișcat, când are o schimbare în inima Sa, și când Își arată mila și toleranța față de om, toate acestea sunt pe deplin fără cusur; sunt curate, pure, nepătate și nealterate. Toleranța lui Dumnezeu este exact asta: toleranță, tocmai așa cum mila Sa nu e nimic altceva decât milă. Firea Sa dezvăluie mânie sau milă și toleranță în conformitate cu căința omului și cu variațiile din conduita omului. Indiferent ce exprimă și dezvăluie El, totul este pur și direct; esența este diferită de orice altceva din creație. Când Dumnezeu exprimă principiile de la baza acțiunilor Sale, ele sunt libere de orice imperfecțiuni sau neajunsuri, și la fel sunt și gândurile Lui, ideile Lui și fiecare decizie în parte pe care o ia și fiecare acțiune în parte pe care o face. Întrucât Dumnezeu a decis astfel și întrucât a acționat astfel, tot astfel El Își duce la bun sfârșit acțiunile. Rezultatele demersurilor Sale sunt corecte și fără erori tocmai deoarece sursa lor este fără de cusur și nepătată. Mânia lui Dumnezeu este fără de cusur. În mod asemănător, mila și toleranța lui Dumnezeu – pe care nu le are nimeni din întreaga creație – sunt sfinte și fără cusur și pot face față unei atente deliberări și experimentări.

Prin înțelegerea voastră în privința poveștii lui Ninive, vedeți acum cealaltă latură a esenței firii drepte a lui Dumnezeu? Vedeți cealaltă latură a firii drepte unice a lui Dumnezeu? Are cineva din omenire acest fel de fire? Are cineva acest fel de mânie, mânia lui Dumnezeu? Are cineva milă și toleranță precum cele pe care le are Dumnezeu? Cine din creație poate invoca o mânie atât de măreață și decide să distrugă sau să trimită dezastrul asupra omenirii? Și cine este calificat să acorde milă omului, să tolereze și să ierte și, prin aceasta, să-și schimbe decizia precedentă de a distruge omul? Creatorul Își exprimă firea dreaptă prin propriile Lui metode și principii unice și nu Se supune controlului sau limitelor impuse de oameni,

evenimente sau lucruri. Cu firea Sa unică, nimeni nu Îi poate schimba gândurile și ideile, nici nu Îl poate convinge și schimba vreuna dintre deciziile Sale. Ansamblul comportamentelor și gândurilor care există în toată creația există sub judecata firii Sale drepte. Nimeni nu poate controla dacă El exercită mânie sau milă; doar esența Creatorului – sau, cu alte cuvinte, firea dreaptă a Creatorului – poate decide acest lucru. Astfel este natura unică a firii drepte a Creatorului!

Prin analiza și înțelegerea transformării atitudinii lui Dumnezeu față de oamenii din Ninive, puteți folosi cuvântul „unic" pentru a descrie mila aflată în firea dreaptă a lui Dumnezeu? Anterior, am spus că mânia lui Dumnezeu este un aspect al esenței firii Sale drepte unice. Acum, voi defini două aspecte – mânia lui Dumnezeu și mila lui Dumnezeu – ca firea Lui dreaptă. Firea dreaptă a lui Dumnezeu este sfântă; nu tolerează să fie ofensată sau pusă în discuție; este ceva ce nu posedă niciuna dintre ființele create sau necreate. Este atât exclusivă, cât și unică lui Dumnezeu. Asta înseamnă că mânia lui Dumnezeu este sfântă și de neofensat. În același fel, celălalt aspect al firii drepte a lui Dumnezeu – mila lui Dumnezeu – este sfânt și nu poate fi ofensat. Niciuna dintre ființele create sau necreate nu Îl poate înlocui sau reprezenta pe Dumnezeu în acțiunile Sale, nici nu ar fi putut cineva să-L înlocuiască sau să-L reprezinte în distrugerea Sodomei sau mântuirea orașului Ninive. Aceasta este exprimarea adevărată a firii drepte, unice a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 117)

Sentimentele sincere ale Creatorului față de omenire

Oamenii spun deseori că nu este un lucru ușor să-L cunoști pe Dumnezeu. Eu, însă, spun că a-L cunoaște pe Dumnezeu nu este deloc o

chestiune dificilă, căci Dumnezeu Își arată frecvent faptele pentru ca omul să le vadă. Dumnezeu nu a întrerupt niciodată dialogul Său cu omenirea și nu S-a deghizat niciodată față de om, nici nu S-a ascuns. Gândurile, ideile, cuvintele și faptele Sale sunt toate dezvăluite omenirii. Așadar, atât timp cât omul dorește să-L cunoască pe Dumnezeu, el poate ajunge să-L înțeleagă și să-L cunoască prin tot felul de mijloace și metode. Motivul pentru care omul crede orbește că Dumnezeu l-a evitat în mod intenționat, că Dumnezeu S-a ascuns intenționat de omenire, că nu are de gând să-i permită omului să-L înțeleagă și să-L cunoască, este că el nu știe cine este Dumnezeu, nici nu dorește să-L înțeleagă. Chiar mai mult, el nu se preocupă de gândurile, cuvintele sau faptele Creatorului… Sincer vorbind, dacă o persoană își folosește timpul liber doar ca să înțeleagă și să se concentreze pe cuvintele sau faptele Creatorului și dacă acordă măcar un pic de atenție gândurilor Creatorului și vocii din inima Sa, nu îi va fi dificil să realizeze că gândurile, cuvintele și faptele Creatorului sunt vizibile și transparente. La fel, nu va fi nevoie de mult efort pentru a realiza că El este printre oameni tot timpul, că poartă mereu conversații cu oamenii și cu întreaga creație și împlinește fapte noi în fiecare zi. Esența și firea Lui sunt exprimate în dialogul Său cu omul; gândurile și ideile Sale sunt dezvăluite complet în faptele Sale; El însoțește și observă omenirea întotdeauna. El vorbește încet omenirii și întregii creații cu silențioasele Sale cuvinte: „Eu sunt în ceruri și sunt în mijlocul creației Mele. Stau de veghe; aștept; sunt alături de tine…” Mâinile Sale sunt calde și puternice; pașii Săi sunt ușori; vocea Sa este lină și plină de farmec; silueta Sa trece și se întoarce, îmbrățișând întreaga omenire; înfățișarea Sa este frumoasă și blândă. El nu a plecat niciodată, nu a dispărut niciodată. Zi și noapte, El este tovarășul constant al omenirii, ce nu pleacă nicicând de lângă ea. Grija Sa devotată și afecțiunea Sa specială pentru omenire, precum și preocuparea și iubirea Lui

adevărate pentru om au fost arătate încetul cu încetul când a salvat orașul Ninive. În special, dialogul dintre Iahve Dumnezeu și Iona a dezvăluit pe deplin blândețea Creatorului față de omenirea pe care El Însuși a creat-o. Prin acele cuvinte, poți obține o înțelegere mai profundă a sentimentelor sincere ale lui Dumnezeu pentru omenire…

Următorul pasaj a fost consemnat în Cartea lui Iona 4:10-11: „Atunci Iahve a spus: «Ai avut milă de tărtăcuța pentru care nu ai lucrat și nici n-ai făcut-o să crească; cea care a ieșit într-o noapte și a pierit într-o noapte; și nu ar trebui să-Mi fie milă de Ninive, acel oraș mare, în care sunt mai mult de o sută douăzeci de mii de persoane care nu pot să-și deosebească mâna dreaptă de cea stângă; și, de asemenea, multe bovine?»” Acestea sunt chiar cuvintele lui Iahve Dumnezeu, consemnate după o conversație între Dumnezeu și Iona. Cu toate că acest dialog este scurt, debordează de grija Creatorului pentru om și de reticența Lui de a renunța la omenire. Aceste cuvinte exprimă atitudinea și sentimentele adevărate pe care Dumnezeu le are în inima Sa pentru creația Sa. Prin aceste cuvinte, care sunt clare și precise cum rareori a auzit omul, Dumnezeu Își declară adevăratele intenții pentru omenire. Acest dialog reprezintă o atitudine pe care Dumnezeu a avut-o față de oamenii din Ninive – dar ce fel de atitudine e aceasta? Este atitudinea pe care El a avut-o față de oamenii din Ninive înainte și după căința lor și e atitudinea cu care El tratează omenirea. În aceste cuvinte se află gândurile Sale și firea Sa.

Ce gânduri ale lui Dumnezeu sunt dezvăluite în aceste cuvinte? Dacă sunteți atenți la detalii pe măsură ce citiți, nu va fi greu să observați că El folosește cuvintele „a-I fi milă”; folosirea acestor cuvinte arată adevărata atitudine a lui Dumnezeu față de omenire.

La nivelul înțelesului literal, oamenii pot interpreta cuvintele „a-i fi milă” în diferite moduri: mai întâi, înseamnă „a iubi și a proteja, a simți tandrețe față de ceva”; în al doilea rând, înseamnă „a iubi sincer”; și, în sfârșit, înseamnă „a nu fi dispus să rănești acel lucru și a nu putea suporta să faci asta”. Pe scurt, acest cuvânt implică afecțiune și iubire tandră, precum și refuzul de a renunța la cineva sau la ceva; implică mila și toleranța lui Dumnezeu față de om. Dumnezeu a folosit acest cuvânt, care e un cuvânt rostit în mod obișnuit de oameni, dar care este și capabil să dezvăluie glasul din inima lui Dumnezeu și atitudinea Sa față de omenire.

Cu toate că orașul Ninive era plin de oameni la fel de corupți, de răi și de violenți precum cei din Sodoma, căința lor L-a făcut pe Dumnezeu să Se răzgândească și să decidă să nu-i distrugă. Deoarece felul în care au tratat cuvintele și instrucțiunile lui Dumnezeu a demonstrat o atitudine aflată în contrast evident cu cea a locuitorilor din Sodoma și datorită supunerii sincere în fața lui Dumnezeu și a căinței sincere pentru păcatele lor, precum și datorită comportamentului lor adevărat și sincer în toate privințele, Dumnezeu Și-a exprimat încă o dată mila sinceră și a revărsat-o asupra lor. Ceea ce Dumnezeu dăruiește omenirii și mila Sa pentru omenire sunt imposibil de reprodus de către cineva și e imposibil ca vreo persoană să aibă mila sau toleranța lui Dumnezeu ori sentimentele Lui sincere față de omenire. Există vreo persoană, pe care tu o consideri un bărbat sau o femeie grozav(ă) sau chiar un super-om care, dintr-un punct înalt, vorbind ca un bărbat sau o femeie grozav(ă) sau din punctul cel mai înalt, să facă acest fel de afirmație față de omenire sau de creație? Ce om poate cunoaște starea vieții umane ca pe palma propriei mâini? Cine poate purta povara și responsabilitatea pentru existența umanității? Cine este calificat să proclame distrugerea unui oraș? Și cine este calificat să ierte un oraș? Cine poate spune că îi este milă față de propria creație? Doar Creatorul! Doar

Creatorul are blândețe față de această omenire. Doar Creatorul îi arată acestei omeniri milă și afecțiune. Doar Creatorul are o afecțiune adevărată, de neclintit pentru această omenire. La fel, doar Creatorul poate să acorde milă acestei omeniri și doar Lui poate să Îi fie milă de întreaga creație. Inima Sa tresaltă și suspină la fiecare acțiune a omului: El este supărat, neliniștit și mâhnit din cauza răului și corupției omului; este încântat, bucuros, iertător și euforic pentru căința și credința omului; fiecare dintre gândurile și ideile Sale există pentru și se învârt în jurul omenirii; ceea ce este El și ceea ce are este exprimat în întregime de dragul omenirii; ansamblul emoțiilor Sale se întrepătrunde cu existența omenirii. De dragul omenirii, El călătorește și Se agită; El oferă în liniște fiecare strop din viața Sa; dedică fiecare minut și secundă din viața Sa… El nu a știut niciodată cum să-Și prețuiască propria viață, totuși întotdeauna I-a fost milă de omenirea pe care El Însuși a creat-o… El dă tot ce are pentru această omenire… El Își acordă mila și toleranța în mod necondiționat și fără a aștepta o recompensă. El face acest lucru doar pentru ca omenirea să continue să supraviețuiască sub ochii Lui, primind provizia Lui de viață. El face acest lucru doar pentru ca într-o zi omenirea să se poată supune înaintea Lui și să recunoască faptul că El e Cel care hrănește existența omului și alimentează viața întregii creații.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 118)

Iona 4 Iona s-a supărat însă foarte tare din pricina aceasta și s-a aprins de mânie. Și s-a rugat lui Iahve și a spus: „O, Te rog, Iahve, nu asta este ceea ce spuneam eu, atunci când eram încă în țara mea? De aceea, am fugit înainte la Tars, căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și Te căiești de rău. De aceea, acum, o, Iahve, ia-mi viața; căci este mai bine pentru mine să mor decât să

trăiesc”. Apoi Iahve a zis: „Faci bine să te superi?” Atunci Iona a ieșit din cetate și s-a așezat la răsărit de aceasta. Acolo și-a făcut un adăpost și a șezut la umbra lui, așteptând să vadă ce se va întâmpla cu cetatea. Și Iahve Dumnezeu a pregătit o tărtăcuță și a făcut să crească peste Iona, ca să-i țină umbră deasupra capului, ca să-l izbăvească din durerea lui. Iona s-a bucurat nespus de tărtăcuță. Însă, în zorii zilei următoare, Dumnezeu a trimis un vierme care a vătămat ricinul și acesta s-a uscat. Când a răsărit soarele, Dumnezeu a trimis un vânt uscat dinspre răsărit. Soarele l-a bătut pe Iona în creștet, sleindu-l de puteri. El și-a dorit să moară și a zis: „Mai bine să mor, decât să trăiesc!” Dumnezeu l-a întrebat pe Iona: Oare faci bine că te mânii din cauza ricinului? El a răspuns: Da, fac bine că mă mânii, chiar până la moarte! Atunci Iahve a spus: „Ai avut milă de tărtăcuța pentru care nu ai lucrat și nici n-ai făcut-o să crească; cea care a ieșit într-o noapte și a pierit într-o noapte; și nu ar trebui să-Mi fie milă de Ninive, acel oraș mare, în care sunt mai mult de o sută douăzeci de mii de persoane care nu pot să-și deosebească mâna dreaptă de cea stângă; și, de asemenea, multe bovine?”

Creatorul Își exprimă adevăratele sentimente pentru umanitate

Această conversație dintre Iahve Dumnezeu și Iona este, fără îndoială, o exprimare a adevăratelor sentimente ale Creatorului pentru umanitate. Pe de-o parte, îi informează pe oameni despre înțelegerea Creatorului cu privire la întreaga creație de sub suveranitatea Sa; precum a spus Iahve Dumnezeu: „Și nu ar trebui să-Mi fie milă de Ninive, acel oraș mare, în care sunt mai mult de o sută douăzeci de mii de persoane care nu pot să-și deosebească mâna dreaptă de cea stângă; și, de asemenea, multe bovine?” Cu alte cuvinte, înțelegerea lui Dumnezeu în privința orașului Ninive era departe de a fi superficială. El nu doar că știa numărul de lucruri vii din oraș (inclusiv oameni și animale), ci știa și cât de mulți nu puteau face deosebire între mâna dreaptă și cea stângă – adică, știa cât de mulți copii și tineri erau

prezenți. Aceasta e dovada concretă a înțelegerii vaste a lui Dumnezeu în privința omenirii. Pe de altă parte, această conversație îi informează pe oameni în privința atitudinii Creatorului față de omenire, adică a importanței omenirii în inima Creatorului. Este întocmai precum a spus Iahve Dumnezeu: „Ai avut milă de tărtăcuța pentru care nu ai lucrat și nici n-ai făcut-o să crească; cea care a ieșit într-o noapte și a pierit într-o noapte; și nu ar trebui să-Mi fie milă de Ninive, acel oraș mare […]?” Acestea sunt cuvintele de reproș ale lui Iahve Dumnezeu către Iona, dar toate sunt adevărate.

Deși lui Iona îi fusese încredințată proclamarea cuvintelor lui Iahve Dumnezeu către oamenii din Ninive, el nu a înțeles intențiile lui Iahve Dumnezeu, nici nu I-a înțeles grijile și așteptările cu privire la oamenii din oraș. Prin acest reproș, Dumnezeu dorea să îi spună că umanitatea era produsul propriilor Lui mâini și că depusese un efort asiduu pentru fiecare persoană în parte, că fiecare persoană ducea pe umeri așteptările lui Dumnezeu și fiecare se bucura de provizia vieții lui Dumnezeu; pentru fiecare persoană în parte, Dumnezeu plătise prețul unui efort considerabil. Acest reproș i-a mai spus lui Iona că lui Dumnezeu Îi era milă de umanitate, care era lucrarea mâinilor Sale, la fel de mult câtlui Iona însuși îi era milă de tărtăcuță. Dumnezeu, în niciun caz, nu avea să abandoneze omenirea cu ușurință sau în ultimul moment posibil, mai ales că erau atât de mulți copii și animale nevinovate în oraș. Când era vorba de aceste produse tinere și neștiutoare ale creației lui Dumnezeu, care nu puteau nici să-și deosebească mâna dreaptă de cea stângă, era cu atât mai de neconceput ca Dumnezeu să le sfârșească viețile și să le hotărască finalurile într-o manieră așa grăbită. Dumnezeu a sperat să îi vadă cum cresc; El a sperat că nu vor călca pe urmele părinților, că nu va fi nevoie ca ei să audă din nou avertizarea lui Iahve Dumnezeu și că vor fi martori pentru trecutul Ninivelui. Cu atât mai

mult, Dumnezeu spera să vadă Ninivele după ce se căise, să vadă viitorul Ninivelui după căința sa și, mai important, să vadă Ninivele trăind din nou sub mila lui Dumnezeu. De aceea, în ochii lui Dumnezeu, acele obiecte ale creației care nu puteau deosebi între mâinile lor drepte și cele stângi erau viitorul Ninivelui. Ei aveau să-și asume trecutul demn de dispreț al Ninivelui, la fel cum aveau să-și asume datoria importantă de a fi martori pentru trecutul și viitorul Ninivelui sub călăuzirea lui Iahve Dumnezeu. Prin această declarație a adevăratelor Lui sentimente, Iahve Dumnezeu a prezentat mila Creatorului pentru întreaga omenire. A arătat omenirii că „mila Creatorului" nu este o vorbă goală, nici o promisiune în vânt; are principii, metode și obiective concrete. Dumnezeu este adevărat și real și nu utilizează falsități sau deghizări și, în aceeași manieră, mila Sa e acordată la nesfârșit omenirii în fiecare perioadă și epocă. Totuși, până în ziua de astăzi, dialogul Creatorului cu Iona este unica afirmare verbală a motivului pentru care El arată milă omenirii, a modului în care arată milă omenirii, cât de tolerant este față de omenire și adevăratele Lui sentimente pentru omenire. Cuvintele succinte ale lui Iahve Dumnezeu din această conversație exprimă gândurile Sale pentru omenire ca un tot unitar; ele sunt o exprimare adevărată a atitudinii inimii Sale față de omenire, precum și dovada concretă a faptului că revarsă milă abundentă asupra omenirii. Mila Sa nu e oferită numai generațiilor mai în vârstă, ci și membrilor mai tineri ai omenirii, așa cum a fost întotdeauna, de la o generație la următoarea. Deși mânia lui Dumnezeu se abate frecvent asupra anumitor colțuri și anumitor epoci ale omenirii, mila lui Dumnezeu nu a încetat niciodată. Cu mila Sa, El călăuzește și conduce o generație a creației Sale după alta, alimentează și hrănește o generație a creației după alta, deoarece sentimentele Lui adevărate față de omenire nu se vor schimba niciodată. Așa cum a spus Iahve Dumnezeu: „Și nu ar trebui să-Mi fie milă […]?" Lui I-a fost

întotdeauna milă de propria creație. Aceasta este mila din firea dreaptă a Creatorului și este, de asemenea, completa unicitate a Creatorului!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 119)

Cinci tipuri de oameni

Îi voi clasifica în câteva categorii pe cei care Îl urmează pe Dumnezeu, conform înțelegerii lor în privința lui Dumnezeu și înțelegerii și experienței lor privind firea Sa dreaptă, astfel încât să știți în care etapă sunteți momentan, precum și statura voastră actuală. În privința cunoașterii lui Dumnezeu și înțelegerii firii Lui drepte de către oameni, diferitele etape și staturi pe care oamenii le ocupă pot fi împărțite, în general, în cinci tipuri. Acest subiect este predicat pe baza cunoașterii lui Dumnezeu Cel unic și a firii Sale drepte. De aceea, când citiți următorul conținut, ar trebui să încercați cu atenție să vă dați seama de cât de multă înțelegere și cunoaștere aveți în privința caracterului unic al lui Dumnezeu și în privința firii Sale drepte și apoi ar trebui să folosiți rezultatul pentru a judeca etapa în care vă aflați cu adevărat, cât de mare este statura voastră cu adevărat și ce tip de persoană sunteți cu adevărat.

Primul tip: etapa bebelușului învelit în fașă

Ce înseamnă un bebeluș învelit în fașă? Un bebeluș învelit în fașă este un bebeluș care abia a intrat în această lume, un nou-născut. Atunci oamenii sunt cei mai imaturi.

Oamenii din această etapă, în principiu, nu conștientizează sau nu cunosc chestiunile privind credința în Dumnezeu. Ei sunt derutați și ignoranți față de toate lucrurile. Acești oameni poate au crezut în Dumnezeu pentru mult timp sau poate pentru foarte puțin timp, dar starea

lor confuză și ignorantă și adevărata lor statură îi plasează în etapa bebelușului învelit în fașă. Definiția precisă a condițiilor unui bebeluș învelit în fașă este altfel: indiferent de cât timp acest tip de om a crezut în Dumnezeu, el va fi întotdeauna zăpăcit, confuz și naiv; el nu știe motivul pentru care crede în Dumnezeu, nici nu știe cine este Dumnezeu sau cine Dumnezeu este. Deși Îl urmează pe Dumnezeu, nu există o definiție exactă a lui Dumnezeu în inima sa și nu poate determina dacă Acela pe care el Îl urmează este Dumnezeu, cu atât mai puțin dacă ar trebui cu adevărat să creadă în Dumnezeu și să-L urmeze. Aceasta este adevărata stare a acestui tip de persoană. Gândurile acestor oameni sunt tulburi și, simplu spus, credința lor este confuză. Ei există mereu într-o stare de derutare și vid; „zăpăceala”, „confuzia” și „naivitatea” le descriu, pe scurt, stările. Ei nu au văzut niciodată, nici nu au simțit existența lui Dumnezeu și, de aceea, a vorbi cu ei despre cunoașterea lui Dumnezeu este la fel de util precum a-i pune să citească o carte scrisă în hieroglife – nici nu o vor înțelege, nici nu o vor accepta. Pentru ei, a-L cunoaște pe Dumnezeu este același lucru cu a auzi o poveste fantastică. Cu toate că gândurile lor pot fi tulburi, de fapt, ei cred cu tărie că a-L cunoaște pe Dumnezeu este o pierdere totală de timp și de efort. Acesta este primul tip de persoană: bebelușul învelit în fașă.

Al doilea tip: etapa sugarului

În comparație cu un bebeluș învelit în fașă, acest tip de persoană a făcut un anume progres. Din păcate, tot nu-L înțelege deloc pe Dumnezeu. Acestor persoane încă le lipsește o înțelegere clară a lui Dumnezeu și o perspectivă în privința lui Dumnezeu și nu sunt foarte sigure în privința motivului pentru care ar trebui să creadă în Dumnezeu, dar în inimile lor au propriul scop și propriile idei clare. Acestea nu se preocupă dacă este bine a crede în Dumnezeu. Obiectivul și scopul pe care îl urmăresc prin credința în Dumnezeu este de a se bucura de harul Său, de a avea bucurie și pace, de a

trăi vieți confortabile, de a se bucura de grija și protecția lui Dumnezeu și de a trăi sub binecuvântările lui Dumnezeu. Ele nu se preocupă de măsura în care Îl cunosc pe Dumnezeu; nu au dorința puternică de a căuta să-L înțeleagă pe Dumnezeu și nici nu se preocupă de ceea ce face Dumnezeu sau de ceea ce dorește El să facă. Acești oameni doar caută orbește să se bucure de harul Său și să obțină mai mult din binecuvântările Lui; caută să câștige însutit în epoca actuală și viață eternă în epoca ce va să vină. Gândurile lor, cât de mult se sacrifică ei și devotamentul lor, precum și suferința lor, toate au același obiectiv: să obțină harul și binecuvântările lui Dumnezeu. Ei nu se preocupă de nimic altceva. Acest tip de persoană este sigură doar de faptul că Dumnezeu poate să-i țină pe oameni în siguranță și să le acorde harul Său. Se poate spune că lor nu le pasă și nici nu cunosc prea bine motivul pentru care Dumnezeu dorește să-l mântuiască pe om sau rezultatul pe care Dumnezeu dorește să-l obțină cu cuvintele și lucrarea Sa. Aceste persoane nu au făcut niciodată niciun efort să cunoască esența și firea dreaptă a lui Dumnezeu, nici nu au vreun interes să o facă. Le lipsește înclinația pentru a da atenție acestor lucruri și nici nu doresc să le cunoască. Nu doresc să întrebe despre lucrarea lui Dumnezeu, cerințele lui Dumnezeu de la om, voia lui Dumnezeu sau nimic altceva legat de Dumnezeu și le lipsește și înclinația pentru a întreba despre aceste lucruri. Asta deoarece ei cred că aceste chestiuni nu au legătură cu faptul că se bucură de harul lui Dumnezeu și se preocupă doar de un Dumnezeu care există în legătură directă cu interesele lor și care poate să reverse har asupra omului. Ei nu au niciun interes pentru nimic altceva și, astfel, nu pot pătrunde în realitatea adevărului, indiferent cât de mulți ani au crezut în Dumnezeu. Fără nimeni care să-i ude sau să-i hrănească frecvent, le este greu să continue pe calea credinței în Dumnezeu. Dacă nu pot să se bucure de bucuria și pacea lor anterioară sau de harul lui Dumnezeu, atunci este foarte posibil ca ei să

renunțe. Acesta este cel de-al doilea tip de persoane: persoana care există în etapa sugarului.

Al treilea tip: etapa bebelușului înțărcat sau etapa copilului mic

Acest grup de oameni au un anumit nivel de conștientizare clară. Ei sunt conștienți că a se bucura de harul lui Dumnezeu nu înseamnă că ei înșiși au o experiență adevărată și sunt conștienți că, și dacă nu obosesc niciodată să caute bucurie și pace, să caute har, sau dacă pot fi martori împărtășind experiențele lor în care s-au bucurat de harul lui Dumnezeu sau lăudându-L pe Dumnezeu pentru binecuvântările pe care El le-a acordat lor, aceste lucruri nu înseamnă că au viață, nici nu înseamnă că au realitatea adevărului. Începând de la conștiința lor, ei încetează să întrețină speranțe nebunești că vor fi însoțiți doar de harul lui Dumnezeu; mai degrabă, când se bucură de harul Lui, ei își doresc în mod simultan să facă ceva pentru Dumnezeu. Ei sunt dornici să își îndeplinească datoria, să îndure câteva greutăți și oboseală, să se implice într-o oarecare măsură să coopereze cu Dumnezeu. Totuși, deoarece căutarea din credința lor în Dumnezeu este prea alterată, deoarece intențiile și dorințele individuale pe care le nutresc sunt prea puternice, deoarece firea lor este arogantă până la extrem, le este foarte greu să satisfacă dorința lui Dumnezeu sau să fie loiali lui Dumnezeu. De aceea, frecvent, ei nu pot să-și realizeze dorințele individuale sau să-și respecte promisiunile față de Dumnezeu. Deseori, se află în stări contradictorii: ei își doresc foarte mult să-L mulțumească pe Dumnezeu în cel mai înalt grad posibil, totuși, își folosesc toată forța pentru a I se opune și, deseori, Îi fac jurăminte lui Dumnezeu, dar apoi își încalcă rapid legămintele. Chiar mai des se află în alte stări contradictorii: ei cred sincer în Dumnezeu, totuși, Îl neagă pe El și tot ce vine de la El; ei speră cu nerăbdare ca Dumnezeu să-i lumineze, să-i conducă, să-i aprovizioneze și să-i ajute, dar tot caută să-și urmeze propria cale. Ei doresc să-L înțeleagă și

să-L cunoască pe Dumnezeu, totuși, nu sunt dispuși să se apropie de El. În schimb, Îl evită întotdeauna pe Dumnezeu și inimile lor sunt închise pentru El. Cu toate că au o înțelegere și o experiență superficială a sensului literal al cuvintelor lui Dumnezeu și al adevărului și un concept superficial în privința lui Dumnezeu și a adevărului, în mod involuntar, ei tot nu pot confirma sau determina dacă Dumnezeu este adevărul, nici nu pot confirma dacă Dumnezeu este cu adevărat drept. Nu pot nici să determine realitatea firii și esenței lui Dumnezeu, cu atât mai puțin existența Lui adevărată. Credința lor în Dumnezeu conține mereu îndoieli și lucruri greșit înțeleseși conține, de asemenea, închipuiri și noțiuni. Pe măsură ce se bucură de harul lui Dumnezeu, ei experimentează sau practică cu reticență și unele adevăruri pe care le consideră probabile, pentru a-și îmbogăți credința, pentru a-și amplifica experiența credinței în Dumnezeu, pentru a-și verifica înțelegerea privind credința în Dumnezeu și pentru a-și satisface vanitatea, mergând pe calea vieții pe care ei înșiși au stabilit-o și realizând o faptă dreaptă pentru omenire. În același timp, ei fac aceste lucruri și pentru a-și satisface dorința de a obține binecuvântări, ceea ce face parte dintr-un pariu pe care îl fac în speranța de a primi binecuvântări și mai mari pentru omenire și de a-și îndeplini aspirația ambițioasă și dorința de-o viață de a nu se odihni până ce nu L-au obținut pe Dumnezeu. Acești oameni rareori pot obține luminarea lui Dumnezeu, căci dorința și intenția lor de a obține binecuvântări sunt prea importante pentru ei. Nu își doresc să renunțe la acest lucru și, într-adevăr, nu ar suporta să o facă. Ei se tem că, fără dorința de a obține binecuvântări, fără ambiția foarte prețuită de a nu se odihni până ce nu L-au obținut pe Dumnezeu, vor pierde motivația de a crede în Dumnezeu. De aceea, ei nu doresc să înfrunte realitatea. Ei nu doresc să se confrunte cu lucrarea sau cuvintele lui Dumnezeu. Ei nu doresc să facă față firii sau esenței lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să menționeze subiectul

cunoașterii lui Dumnezeu. Asta deoarece odată ce Dumnezeu, esența Lui și firea Sa dreaptă le vor înlocui închipuirile, visele lor se vor spulbera și așa-zisa lor credință pură și „meritele” acumulate de ei de-a lungul unor ani de muncă asiduă vor dispărea și vor fi în zadar. La fel, „teritoriul” pe care l-au cucerit cu sângele și sudoarea lor de-a lungul anilor se va confrunta cu prăbușirea. Toate acestea vor însemna că anii lor mulți de eforturi și muncă grea au fost inutili și că trebuie din nou să înceapă de la zero. Aceasta este cea mai grea durere de suportat în inimile lor și este rezultatul pe care își doresc cel mai puțin să-l vadă și, de aceea, ei sunt întotdeauna blocați în acest tip de impas, refuzând să se întoarcă. Acesta este cel de-al treilea tip de persoană: persoana care există în etapa de bebeluș care este înțărcat.

Cele trei tipuri de persoane descrise mai sus – adică oamenii care există în aceste trei etape – nu au nicio credință adevărată în identitatea și statutul lui Dumnezeu sau în firea Lui dreaptă și nici nu au o recunoaștere sau o afirmare clară, corectă a acestor lucruri. De aceea, este foarte dificil pentru aceste trei tipuri de persoane să pătrundă realitatea adevărului și este, de asemenea, dificil pentru acestea să primească mila, luminarea și iluminarea lui Dumnezeu, deoarece maniera în care cred în Dumnezeu și atitudinea lor greșită față de El Îl împiedică pe Dumnezeu să lucreze în inimile lor. Îndoielile, concepțiile greșite și închipuirile în privința Lui depășesc credința lor și cunoașterea de Dumnezeu. Acestea sunt trei tipuri de oameni supuși foarte mult riscului și reprezintă trei etape foarte periculoase. Când o persoană își menține o atitudine de îndoială față de Dumnezeu, esența lui Dumnezeu, identitatea Lui, față de faptul dacă Dumnezeu este adevărul și realitatea existenței Sale și când o persoană nu poate fi sigură de aceste lucruri, cum poate ea să accepte tot ceea ce vine de la Dumnezeu? Cum poate să accepte că Dumnezeu este adevărul, calea și viața? Cum poate să accepte mustrarea și judecata lui Dumnezeu? Cum

poate să accepte mântuirea lui Dumnezeu? Cum poate acest tip de persoană să obțină adevărata călăuzire și aprovizionare de la Dumnezeu? Cei care sunt în aceste trei etape pot să I se opună lui Dumnezeu, să Îl judece, să-L hulească sau să-L trădeze în orice moment. Ei pot să abandoneze adevărata cale și pot să se lepede de Dumnezeu în orice moment. Se poate spune că oamenii din aceste trei etape există într-o perioadă critică, căci nu au intrat pe calea dreaptă a credinței în Dumnezeu.

Al patrulea tip: etapa copilului care se maturizează sau copilăria

După ce un om fost înțărcat – adică, după ce s-a bucurat de o cantitate vastă de har, acesta începe să exploreze ce înseamnă a crede în Dumnezeu, începe să își dorească să înțeleagă diferite întrebări, precum motivul pentru care omul trăiește, modul în care omul ar trebui să trăiască și motivul pentru care Dumnezeu Își îndeplinește lucrarea asupra omului. Când aceste gânduri neclare și moduri confuze de a gândi apar în interiorul oamenilor și există în interiorul lor, ei sunt udați încontinuu și sunt, de asemenea, capabili să-și facă datoria. În această perioadă, ei nu mai au îndoieli în privința adevărului existenței lui Dumnezeu și înțeleg cu acuratețe ce înseamnă să crezi în Dumnezeu. Pe această bază, ei dobândesc o înțelegere graduală în privința lui Dumnezeu și obțin, treptat, niște răspunsuri la gândurile lor neclare și la modurile confuze de a gândi în ceea ce privește firea și esența lui Dumnezeu. În ceea ce privește schimbările din firea lor, precum și cunoașterea lor față de Dumnezeu, oamenii din această etapă încep să o ia pe calea cea dreaptă și intră într-o perioadă de tranziție. În această etapă, oamenii încep să aibă viață. Indicațiile clare referitoare la a avea viață sunt rezolvarea treptată a diferitelor întrebări legate de cunoașterea lui Dumnezeu pe care oamenii o au în inimile lor – precum interpretările greșite, închipuirile, noțiunile și definițiile vagi ale lui Dumnezeu – și nu numai că ajung să creadă cu adevărat și să recunoască

realitatea existenței lui Dumnezeu, ci ajung și să aibă o definiție precisă a lui Dumnezeu și să aibă locul potrivit pentru Dumnezeu în inimile lor, iar faptul de a-L urma cu adevărat pe Dumnezeu le înlocuiește credința nedeslușită. În această etapă, oamenii ajung să-și cunoască treptat concepțiile greșite față de Dumnezeu și căutările și modurile eronate de a crede. Ei încep să tânjească după adevăr, să tânjească după experimentarea judecății, mustrării și disciplinei din partea lui Dumnezeu și să tânjească după o schimbare a firii lor. Treptat, în această etapă, ei lasă în urma lor tot felul de noțiuni și închipuiri despre Dumnezeu și, în același timp, ei își schimbă și îndreaptă cunoașterea incorectă de Dumnezeu și obțin anumite cunoștințe fundamentale corecte în privința lui Dumnezeu. Deși o parte din cunoașterea avută de oameni în această etapă nu este foarte specifică sau exactă, cel puțin ei încep treptat să-și abandoneze noțiunile, cunoștințele și interpretările greșite în privința lui Dumnezeu; nu își mai păstrează noțiunile și închipuirile față de Dumnezeu. Încep să învețe cum să abandoneze – să abandoneze lucruri găsite printre propriile noțiuni, lucruri din cunoaștere și lucruri de la Satana; încep să fie dispuși să se supună lucrurilor corecte și pozitive, chiar lucrurilor care vin din cuvintele lui Dumnezeu și care se conformează adevărului. Ei încep, de asemenea, să încerce să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu, să cunoască și să îndeplinească personal cuvintele Sale, să le accepte drept principii pentru acțiunile lor și drept bază pentru schimbarea firii lor. În această perioadă, oamenii acceptă în mod inconștient judecata și mustrarea lui Dumnezeu și acceptă în mod inconștient cuvintele lui Dumnezeu ca fiind viața lor. Cu toate că acceptă judecata, mustrarea și cuvintele lui Dumnezeu, ei devin tot mai conștienți și capabili să simtă faptul că Dumnezeul în care cred în inimile lor există cu adevărat. În cuvintele lui Dumnezeu, în experiențele și viețile lor, ei simt tot mai mult că Dumnezeu a fost întotdeauna la cârma

sorții omului și că l-a condus și aprovizionat pe om mereu. Prin asocierea lor cu Dumnezeu, ei confirmă treptat existența lui Dumnezeu. De aceea, înainte de a realiza acest lucru, ei au aprobat deja în mod involuntar și au început să creadă ferm în lucrarea lui Dumnezeu și au aprobat cuvintele lui Dumnezeu. Odată ce oamenii aprobă cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, ei se neagă fără încetare pe ei înșiși, își neagă noțiunile, cunoașterea, propriile închipuiri și, în același timp, caută, de asemenea, fără încetare, să afle ce e adevărul și care este voia lui Dumnezeu. Cunoașterea de Dumnezeu a oamenilor este destul de superficială în această perioadă a dezvoltării – ei nu pot să descrie clar această cunoaștere prin cuvinte, nici nu o pot exprima în termeni cu detalii specifice – și au doar o înțelegere bazată pe intuiție; totuși, în comparație cu cele trei etape anterioare, viețile imature ale oamenilor din această perioadă au primit deja udare și aprovizionare prin cuvintele lui Dumnezeu și au început deja să încolțească. Acest lucru este precum o sământă îngropată în pământ; după obținerea umezelii și a esențelor nutritive, aceasta va străpunge pământul și încolțirea sa va reprezenta nașterea unei noi vieți. Această naștere ne permite să întrezărim semnele vieții. Când oamenii au viață, vor crește. De aceea, pe aceste temelii – intrarea treptată pe calea cea dreaptă de a crede în Dumnezeu, abandonarea propriilor noțiuni, obținerea călăuzirii lui Dumnezeu – viețile oamenilor vor crește, în mod inevitabil, puțin câte puțin. Pe ce bază se măsoară creșterea? Se măsoară în funcție de experiența unei persoane în ceea ce privește cuvintele lui Dumnezeu și de adevărata sa înțelegerea firii drepte a lui Dumnezeu. Deși li se pare foarte dificil să își folosească propriile cuvinte pentru a descrie în mod precis cunoașterea lui Dumnezeu și a esenței Sale în timpul acestei perioade de creștere, acest grup de oameni nu mai este dispus în mod subiectiv să caute plăcere prin beneficierea de harul lui Dumnezeu sau să creadă în Dumnezeu pentru a-și urmări scopul

de a-I obține harul. În schimb, sunt dispuși să urmeze o viață trăită după după cuvântul lui Dumnezeu și să devină obiectele mântuirii lui Dumnezeu. Ba mai mult, sunt încrezători și gata să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu. Acesta este semnul unei persoane din etapa de creștere.

Deși oamenii din această etapă au o anumită cunoaștere a firii drepte a lui Dumnezeu, această cunoaștere este foarte încețoșată și confuză. Cu toate că nu pot descrie clar acest lucru, ei simt că au câștigat deja ceva în interiorul lor, căci au obținut o anumită măsură a cunoașterii și a înțelegerii firii drepte a lui Dumnezeu prin mustrarea și judecata Lui. Totuși, totul este mai degrabă superficial și este încă la un nivel de bază. Acest grup de oameni are un punct de vedere specific cu care tratează harul lui Dumnezeu, care este exprimat în schimbările obiectivelor pe care le urmăresc și în modul prin care o fac. Deja au văzut – în cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, în toate tipurile cerințelor Sale pentru om și în revelațiile Sale despre om – faptul că, dacă ei încă nu urmăresc adevărul, dacă încă nu caută să pătrundă realitatea, dacă încă nu urmăresc să-L mulțumească și să-L cunoască pe Dumnezeu pe măsură ce Îi experimentează cuvintele, atunci vor pierde sensul credinței în Dumnezeu. Ei văd că, indiferent cât de mult se bucură de harul lui Dumnezeu, nu își pot schimba firea, nu Îl pot mulțumi pe Dumnezeu sau cunoaște pe Dumnezeu și că, dacă oamenii trăiesc în mod continuu sub harul lui Dumnezeu, nu vor obține niciodată creștere, viață, și nu vor putea primi mântuire. Pe scurt, dacă o persoană nu poate să experimenteze cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu și nu poate să-L cunoască pe Dumnezeu prin cuvintele Sale, atunci aceasta va rămâne etern în etapa de bebeluș și nu va avansa deloc în creșterea vieții sale. Dacă exiști pentru totdeauna în etapa de bebeluș, dacă niciodată nu pătrunzi realitatea cuvântului lui Dumnezeu, dacă nu ai niciodată cuvântul lui Dumnezeu ca viață a ta, dacă niciodată nu ai credință și cunoaștere

adevărată de Dumnezeu, există atunci vreo posibilitate ca tu să fii făcut complet de Dumnezeu? Așadar, oricine pătrunde în realitatea cuvântului lui Dumnezeu, oricine acceptă cuvântul lui Dumnezeu ca fiind viața sa, oricine începe să accepte mustrarea și judecata lui Dumnezeu, oricine a cărui fire coruptă începe să se schimbe și oricine are o inimă care tânjește după adevăr, oricine are o dorință de a-L cunoaște pe Dumnezeu și o dorință de a accepta mântuirea lui Dumnezeu – aceștia sunt oamenii care au cu adevărat viață. Acesta este într-adevăr cel de-al patrulea tip de persoană, cel de copil care se maturizează, persoana în etapa copilăriei.

Al cincilea tip: etapa maturizării vieții sau etapa de adult

După experimentarea și mersul de-a bușilea prin etapa copilăriei, o etapă a creșterii pline de suișuri și coborâșuri repetate, viețile oamenilor s-devin stabile, ritmul lor de avansare nu se mai întrerupe și nimeni nu poate să-i împiedice. Deși calea ce îi așteaptă este încă dură și aspră, ei nu mai sunt slabi sau temători și nu se mai rătăcesc, nici nu se mai pierd cu firea. Temeliile lor sunt adânc înrădăcinate în experiența reală a cuvântului lui Dumnezeu, iar inimile lor au fost atrase de măreția și demnitatea lui Dumnezeu. Ei tânjesc să calce pe urmele lui Dumnezeu, să-I cunoască esența, să cunoască totul despre Dumnezeu.

Oamenii din această etapă știu deja clar în cine cred și știu clar de ce ar trebui să creadă în Dumnezeu și semnificația propriilor vieți și știu clar că tot ceea ce exprimă Dumnezeu este adevărul. În decursul numeroșilor lor ani de experiență, ei își dau seama că fără judecata și mustrarea lui Dumnezeu, o persoană nu va fi niciodată capabilă să-L mulțumească sau să-L cunoască pe Dumnezeu și nu va fi niciodată capabilă cu adevărat să vină înaintea lui Dumnezeu. În inimile acestor oameni există o dorință puternică de a fi încercați de Dumnezeu, pentru a putea vedea firea dreaptă a lui

Dumnezeu în timp ce sunt încercați și pentru a obține o iubire mai pură și, în același timp, pentru a fi în stare să-L înțeleagă și să-L cunoască mai îndeaproape pe Dumnezeu. Oamenii din această etapă și-au luat deja rămas-bun cu totul de la etapa de bebeluș și etapa de a beneficia de harul lui Dumnezeu și de a mânca pâine pe săturate. Ei nu mai au speranțe extravagante de a-L face pe Dumnezeu să îi tolereze și să le arate milă; mai degrabă, ei sunt încrezători că vor primi și speră la mustrarea și judecata neîncetată a lui Dumnezeu, pentru a se despărți de firea lor coruptă și a-L mulțumi pe Dumnezeu. Cunoașterea lor de Dumnezeu și căutările lor sau scopurile finale ale căutărilor lor sunt toate foarte clare în inimile lor. De aceea, oamenii în etapa de adult au spus deja complet adio etapei de credință nedeslușită, etapei în care se bazează pe har pentru mântuire, etapei de viață imatură care nu poate rezista la încercări, etapei de confuzie, etapei de rătăcire, etapei de a nu avea frecvent o cale pe care să meargă, perioadei instabile de alternare între căldură și răceală bruscă și etapei în care o persoană Îl urmează pe Dumnezeu cu ochii acoperiți. Oamenii de acest tip primesc frecvent luminarea și iluminarea lui Dumnezeu și se angajează frecvent în asociere și comunicare adevărată cu Dumnezeu. Se poate spune că oamenii care trăiesc în această etapă au priceput deja o parte din voia lui Dumnezeu, că sunt capabili să găsească principiile adevărului în tot ceea ce fac și că știu cum să satisfacă dorința lui Dumnezeu. În plus, ei au găsit și calea de a-L cunoaște pe Dumnezeu și au început să fie martori pentru cunoașterea lor de Dumnezeu. În timpul procesului de creștere graduală, ei obțin o înțelegere și o cunoaștere treptată a voii lui Dumnezeu: a voii Lui în crearea omenirii și a voii Lui în gestionarea omenirii. De asemenea, ei obțin treptat o înțelegere și o cunoaștere a firii drepte a lui Dumnezeu în ceea ce privește esența. Nicio noțiune sau închipuire omenească nu poate înlocui această cunoaștere. Cu toate că nu se poate spune că în a cincea etapă viața

unei persoane este complet matură sau că această persoană este dreaptă sau completă, totuși, acest tip de persoană a făcut deja un pas către etapa de maturitate în viață și este deja capabilă să vină înaintea lui Dumnezeu, să stea față în față cu cuvântul lui Dumnezeu și cu Dumnezeu. Deoarece acest tip de persoană a experimentat atât de mult din cuvântul Lui, a experimentat nenumărate încercări și nenumărate cazuri de disciplină, judecată și mustrare din partea lui Dumnezeu, supunerea acesteia față de Dumnezeu nu este relativă, ci absolută. Cunoașterea de Dumnezeu a acestor oameni a transformat cunoașterea din una inconștientă, în una clară și precisă, din superficială în profundă, din confuză și încețoșată în meticuloasă și tangibilă. Ei au trecut de la rătăcire obositoare și căutare pasivă, la cunoaștere lipsită de efort și mărturisire proactivă. Se poate spune că oamenii din această etapă au realitatea adevărului cuvântului lui Dumnezeu, că au pășit pe o cale către desăvârșire, precum calea pe care a mers Petru. Acesta este cel de-al cincilea tip de persoană, una care trăiește într-o stare de maturizare – etapa de adult.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II"

Cunoscându-L pe Dumnezeu IV

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 120)

Înțelegerea autorității lui Dumnezeu din perspectiva la nivel micro și macro

Autoritatea lui Dumnezeu este unică. Este expresia caracteristică și esența specială a identității lui Dumnezeu Însuși, așa cum nu o are nicio făptură creată sau necreată; numai Creatorul deține tipul acesta de autoritate. Adică, numai Creatorul – Dumnezeu Cel Unic – este exprimat în acest fel și are această esență. Așadar, de ce ar trebui să vorbim despre autoritatea lui Dumnezeu? Cum diferă autoritatea lui Dumnezeu Însuși de „autoritatea” pe care și-o imaginează omul în mintea lui? Ce are atât de special? De ce este deosebit de important să vorbim aici despre ea? Fiecare dintre voi trebuie să cumpănească atent această chestiune. Pentru majoritatea oamenilor, „autoritatea lui Dumnezeu” este o idee nedeslușită, una care necesită foarte mult efort pentru a fi înțeleasă și orice discuție cu privire la ea are toate șansele să fie abstractă. Prin urmare, va exista invariabil un decalaj între cunoașterea autorității lui Dumnezeu pe care omul este în stare să o dețină și esența autorității lui Dumnezeu. Pentru a anula acest decalaj, toată lumea trebuie să ajungă treptat să cunoască autoritatea lui Dumnezeu prin oamenii, evenimentele, lucrurile și diversele fenomene care sunt la îndemâna oamenilor și care se încadrează în capacitatea lor de înțelegere în viața lor reală. Cu toate că expresia „autoritatea lui Dumnezeu” poate părea de nepătruns, autoritatea lui Dumnezeu nu este deloc abstractă. El este prezent lângă om în fiecare minut al vieții sale, conducându-l în fiecare zi. Așadar, în viața reală, fiecare persoană va vedea și experimenta în mod necesar aspectul cel mai tangibil

al autorității lui Dumnezeu. Acest aspect tangibil este o dovadă suficientă că autoritatea lui Dumnezeu există cu adevărat și permite pe deplin unei persoane să recunoască și să înțeleagă faptul că Dumnezeu are o asemenea autoritate.

Dumnezeu a creat totul și, creând toate lucrurile, are stăpânirea asupra lor. În afară de a avea stăpânirea asupra tuturor lucrurilor, El controlează totul. Ce înseamnă acest lucru – ideea că „Dumnezeu controlează totul”? Cum poate fi explicată? Cum se aplică în viața reală? Cum poate înțelegerea faptului că „Dumnezeu controlează totul” să ducă la înțelegerea autorității Sale? Chiar din expresia „Dumnezeu controlează totul” ar trebui să vedem că ceea ce controlează Dumnezeu nu reprezintă o parte a planetelor, nici o parte a creației, cu atât mai puțin o parte a omenirii, ci totul: de la masiv la microscopic, de la vizibil la invizibil, de la stelele din cosmos la viețuitoarele de pe pământ, cât și la microorganismele care nu pot fi văzute cu ochiul liber și ființele care există în alte forme. Aceasta este definiția exactă a „tot” ceea ce Dumnezeu „controlează”; este orizontul autorității Sale, dimensiunea suveranității și conducerii Sale.

Înainte ca omenirea să apară pe lume, cosmosul – toate planetele și toate stelele de pe cer – existau deja. La nivel macro, aceste corpuri cerești au orbitat cu regularitate, sub controlul lui Dumnezeu, de-a lungul întregii lor existențe, indiferent câți ani a durat aceasta. Ce planetă merge încotro, la ce moment anume; ce planetă îndeplinește ce sarcină și când; ce planetă se învârtește în jurul cărei orbite și când dispare sau este înlocuită – toate aceste lucruri se derulează fără cea mai mică eroare. Toate pozițiile planetelor și distanțele dintre ele urmează tipare stricte, care pot fi descrise toate cu date exacte; căile pe care călătoresc, viteza și traiectoriile orbitelor lor, momentele la care se află în diferite poziții – toate acestea pot fi cuantificate cu precizie și descrise de legi speciale. Vreme de eoni, planetele

au respectat aceste legi, fără cea mai mică abatere. Nicio putere nu le poate schimba sau perturba orbitele sau tiparele pe care le urmează. Pentru că legile speciale care le guvernează mișcarea și datele exacte care le descriu sunt predestinate de autoritatea Creatorului, ele se supun de bunăvoie acestor legi, sub suveranitatea și controlul Creatorului. La nivel macro, omului nu îi este greu să descopere unele tipare, unele date, și unele legi sau fenomene ciudate și inexplicabile. Cu toate că omenirea nu recunoaște că Dumnezeu există, nici nu acceptă faptul că totul a fost făcut de Creator și că Acesta stăpânește peste tot și, mai mult, nu recunoaște existența autorității Creatorului, oamenii de știință, astronomii și fizicienii descoperă, totuși, din ce în ce mai mult, că existența tuturor lucrurilor din univers și principiile și tiparele care le dictează mișcările sunt toate guvernate și controlate de o energie întunecată invizibilă și vastă. Acest fapt obligă omul să confrunte și să recunoască faptul că există un Atotputernic în mijlocul acestor tipare de mișcare, care orchestrează totul. Puterea Lui este extraordinară și, deși nimeni nu Îi poate vedea adevăratul chip, El guvernează și controlează totul în orice moment. Niciun om sau nicio forță nu poate ajunge dincolo de suveranitatea Lui. Pus în fața acestei realități, omul trebuie să recunoască faptul că legile care guvernează existența tuturor lucrurilor nu pot fi controlate de oameni, nu pot fi schimbate de nimeni; în plus, omul trebuie să admită că ființele umane nu pot înțelege pe deplin aceste legi și că acestea nu apar în mod natural, ci sunt dictate de către un Suveran. Acestea sunt toate expresii ale autorității lui Dumnezeu pe care omenirea le poate percepe la nivel macro.

La nivel micro, toți munții, râurile, lacurile, mările și întinderile de pământ pe care le poate vedea omul pe pământ, toate anotimpurile pe care le trăiește, toate lucrurile care populează pământul, inclusiv plantele, animalele, microorganismele și ființele umane sunt supuse suveranității și

controlului lui Dumnezeu. Sub suveranitatea și controlul lui Dumnezeu, toate lucrurile iau ființă sau dispar conform gândurilor Lui; toate viețile lor sunt guvernate de anumite legi și ei cresc și se înmulțesc conform acestora. Nicio ființă umană sau lucru nu este deasupra acestor legi. De ce? Singurul răspuns este acesta: datorită autorității lui Dumnezeu. Sau, ca să reformulez, datorită gândurilor și cuvintelor lui Dumnezeu; datorită acțiunilor personale ale lui Dumnezeu Însuși. Asta înseamnă că autoritatea lui Dumnezeu și mintea lui Dumnezeu sunt cele care dau naștere acestor legi, care se modifică și se schimbă în funcție de gândurile Lui, iar toate aceste modificări și schimbări apar sau dispar pentru planul Lui. Să luăm epidemiile, de exemplu. Acestea izbucnesc fără avertisment. Nimeni nu le cunoaște originile sau motivele exacte pentru care se produc și, ori de câte ori o epidemie lovește un anumit loc, cei care sunt sortiți nu pot scăpa de calamitate. Știința omenească înțelege epidemiile ca fiind cauzate de răspândirea unor microbi răi sau dăunători, și viteza, aria de răspândire și metoda de transmitere a acestora nu pot fi prezise sau controlate de știința omenească. Cu toate că oamenii rezistă epidemiilor prin toate mijloacele posibile, aceasta nu poate controla ce oameni sau ce animale sunt afectate inevitabil atunci când izbucnesc epidemii. Singurul lucru pe care îl pot face oamenii este să încerce să le prevină, să li se opună și să le cerceteze. Dar nimeni nu cunoaște cauzele primare care explică începutul sau sfârșitul unei anumite epidemii și nimeni nu le poate controla. Confruntați cu izbucnirea și răspândirea unei epidemii, prima măsură pe care o iau oamenii este să dezvolte un vaccin, dar adesea epidemia se stinge de la sine înainte ca vaccinul să fie gata. De ce se sting epidemiile? Unii spun că microbii au fost aduși sub control, în timp ce alții spun că se sting datorită schimbării anotimpurilor… În privința întrebării dacă aceste speculații nebunești sunt sau nu solide, știința nu poate oferi nicio explicație și nu poate da niciun

răspuns precis. Omenirea nu trebuie să țină seama numai de aceste speculații, ci și de lipsa de înțelegere și frica de epidemii. Nimeni nu știe, în cele din urmă, de ce încep epidemiile sau de ce se termină. Pentru că omenirea nu are credință decât în știință, se bazează cu totul pe ea, și nu recunoaște autoritatea Creatorului sau nu Îi acceptă suveranitatea, nu va obține niciodată un răspuns.

Sub suveranitatea lui Dumnezeu, toate lucrurile se nasc, trăiesc și pier datorită autorității și gestionării Lui. Unele lucruri vin și pleacă în tăcere și omul nu poate să-și dea seama de unde au venit sau să înțeleagă tiparele pe care le respectă, cu atât mai puțin să înțeleagă de ce vin și pleacă. Cu toate că omul poate să vadă, cu ochii lui, tot ceea ce se întâmplă cu toate lucrurile și poată să audă cu urechile lui și să experimenteze cu trupul lui, deși totul îl afectează pe om și cu toate că omul percepe la nivel subconștient caracterul relativ neobișnuit, regularitatea sau chiar caracterul straniu al diferitelor fenomene, el tot nu știe nimic despre ce stă în spatele lor, adică despre voia și mintea Creatorului. Sunt multe povești în spatele acestor fenomene, multe adevăruri ascunse. Pentru că omul s-a îndepărtat mult de Creator și pentru că nu acceptă faptul că autoritatea Creatorului guvernează toate lucrurile, el nu va ști și nu va înțelege niciodată tot ceea ce se întâmplă sub suveranitatea autorității Creatorului. În cea mai mare parte, controlul și suveranitatea lui Dumnezeu depășesc granițele imaginației omenești, ale cunoașterii omenești, ale înțelegerii omenești și a ceea ce poate obține știința omenească; sunt dincolo de orizontul omenirii create. Unii oameni spun: „Din moment ce nu ai văzut cu ochii tăi suveranitatea lui Dumnezeu, cum poți crede că totul se supune autorității Lui?” A vedea nu înseamnă întotdeauna a crede și nici nu înseamnă întotdeauna a recunoaște și a înțelege. Așadar, de unde vine credința? Afirm cu certitudine că din gradul și profunzimea înțelegerii și experimentării realității și a cauzelor primare

ale lucrurilor vine credința. Dacă tu crezi că Dumnezeu există, dar nu poți recunoaște, cu atât mai puțin percepe, realitatea controlului și suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor, atunci nu vei admite niciodată în inima ta că Dumnezeu are o asemenea autoritate și că autoritatea lui Dumnezeu este unică. Nu Îl vei accepta niciodată cu adevărat pe Creator ca Domn al tău, ca Dumnezeu al tău.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 121)

Destinul omenirii și destinul universului sunt inseparabile de suveranitatea Creatorului

Sunteți cu toții adulți. Unii dintre voi sunteți de vârstă mijlocie; unii ați ajuns la bătrânețe. Ați trecut de la necredința în Dumnezeu la a crede în El, și de la a începe să credeți în Dumnezeu la a-I accepta cuvintele și a-I experimenta lucrarea. Câtă cunoaștere aveți despre suveranitatea lui Dumnezeu? Ce înțelegeri ați dobândit în privința sorții omenești? Poate cineva să obțină tot ceea ce-și dorește în viață? Câte lucruri ați fost în stare să realizați așa cum ați dorit în cele câteva decenii ale existenței voastre? Câte lucruri pe care nu le-ați anticipat niciodată vi s-au întâmplat? Câte lucruri vin sub forma unor surprize plăcute? Câte lucruri mai așteaptă oamenii, cu speranța că vor rodi – așteptând în subconștient momentul potrivit, așteptând voia Cerului? Câte lucruri îi fac pe oameni să se simtă neajutorați și înfrânți? Toți sunt plini de speranțe cu privire la soarta lor, anticipând că totul va merge așa cum își doresc în viața lor, că nu le vor lipsi mâncarea și îmbrăcămintea, că averile lor vor spori spectaculos. Nimeni nu vrea o viață de sărăcie și asuprire, plină de greutăți și măcinată de calamități. Dar oamenii nu pot prevedea sau controla aceste lucruri. Poate că pentru unii trecutul este doar o harababură de experiențe; aceștia

nu învață niciodată care este voia Cerului și nici nu îi interesează acest lucru. Își trăiesc viețile fără a gândi, ca animalele, zi de zi, nepăsându-le de soarta omenirii sau de ce sunt vii ființele umane și cum s-ar cuveni să trăiască. Asemenea oameni ajung la bătrânețe fără nicio înțelegere a sorții omenești și, până în clipa morții, nu au nici cea mai vagă idee la ce se referă viața. Asemenea oameni sunt morți; sunt făpturi fără spirit; sunt fiare. Deși oamenii trăiesc în mijlocul creației și își extrag bucuria din multele feluri în care lumea le satisface necesitățile materiale și deși văd această lume materialistă avansând constant, propria lor experiență – ceea ce simt și experimentează inimile și spiritele lor – nu are nimic de-a face cu lucrurile materiale și nimic material nu poate substitui experiența. Experiența este o recunoaștere în profunzimile inimii, ceva care nu se poate vedea cu ochiul liber. Această recunoaștere stă în înțelegerea și percepția cuiva asupra vieții omenești și a sorții omenești. Și duce adesea la înțelegerea faptului că un Stăpân nevăzut aranjează toate lucrurile, orchestrând totul pentru om. Între toate acestea, o persoană nu poate decât să accepte aranjamentele și orchestrările sorții; nu poate decât să accepte cărarea pe care i-a întins-o în față Creatorul, suveranitatea Creatorului asupra destinului său. Acesta este un fapt incontestabil. Orice cunoaștere și atitudine ar avea cineva în privința destinului, nimeni nu poate schimba acest fapt.

Unde vei merge în fiecare zi, ce vei face, cu cine sau cu ce te vei întâlni, ce vei spune, ce ți se va întâmpla – pot fi toate acestea prezise? Oamenii nu pot anticipa toate aceste întâmplări, cu atât mai puțin controla cum se desfășoară aceste situații. În viață, aceste evenimente neprevăzute se întâmplă tot timpul; se întâmplă zi de zi. Aceste vicisitudini zilnice și felul în care se petrec sau tiparele pe care le urmează sunt memento-uri constante pentru omenire că nimic nu se petrece la întâmplare, că procesul apariției oricărui eveniment și natura fiecărui eveniment inevitabil nu pot fi

modificate de voința omenească. Fiecare întâmplare transmite o dojană a Creatorului pentru omenire și, de asemenea, mesajul că ființele umane nu își pot controla propriile destine. Fiecare eveniment reprezintă o dezaprobare a ambiției și dorinței omenești nebunești și inutile de a-și lua soarta în propriile mâini. Sunt ca niște palme puternice plesnite una după alta peste fața omenirii, forțându-i pe oameni să se gândească din nou cine, până la urmă, le guvernează și controlează destinul. Și pe măsură ce ambițiile și dorințele lor sunt contracarate și spulberate în mod repetat, oamenii ajung în mod natural la o acceptare subconștientă a ceea ce le-a pregătit soarta – la o acceptare a realității, a voii Cerului și a suveranității Creatorului. De la aceste vicisitudini zilnice până la destinele întregilor vieți omenești, nu există nimic care să nu reveleze planurile Creatorului și suveranitatea Lui, nu este nimic care să nu transmită mesajul că „autoritatea Creatorului nu poate fi depășită”, care să nu exprime acest adevăr etern că „autoritatea Creatorului este supremă”.

Destinele omenirii și ale universului sunt strâns legate de suveranitatea Creatorului, inseparabile de orchestrările Creatorului; în final, sunt inseparabile de autoritatea Creatorului. În legile tuturor lucrurilor, omul ajunge să înțeleagă orchestrările Creatorului și suveranitatea Lui; în regulile de supraviețuire ale tuturor lucrurilor, el ajunge să perceapă stăpânirea Creatorului; în destinele tuturor lucrurilor, el ajunge să intuiască modurile în care Creatorul Își exercită suveranitatea și controlul asupra lor; și în ciclurile de viață ale ființelor omenești și ale tuturor lucrurilor, omul ajunge să experimenteze cu adevărat orchestrările și aranjamentele Creatorului pentru toate lucrurile și făpturile vii, să asiste cu adevărat la felul în care aceste orchestrări și aranjamente înlocuiesc toate legile, regulile și instituțiile pământești, toate celelalte puteri și forțe. Aceasta fiind situația, omenirea este silită să recunoască faptul că suveranitatea Creatorului nu

poate fi violată de către nicio ființă creată, că nicio forță nu poate uzurpa sau modifica evenimentele și lucrurile predestinate de către Creator. Oamenii și toate lucrurile trăiesc și se propagă, generație după generație, sub aceste legi și reguli divine. Nu este aceasta adevărata întrupare a autorității Creatorului? Cu toate că omul vede, în legile obiective, suveranitatea Creatorului și coordonarea de către Creator a tuturor evenimentelor și lucrurilor, câți oameni sunt capabili să înțeleagă principiul suveranității Creatorului asupra universului? Câți oameni pot cu adevărat să cunoască, să recunoască, să accepte și să se supună suveranității Creatorului și aranjamentelor Lui asupra propriului lor destin? Cine, crezând în faptul suveranității Creatorului asupra tuturor lucrurilor, va crede și va recunoaște cu adevărat că tot Creatorul dictează și destinele vieților oamenilor? Cine poate înțelege cu adevărat faptul că soarta omului stă în palma Creatorului? Ce fel de atitudine ar trebui să adopte omenirea față de suveranitatea Creatorului, atunci când se confruntă cu faptul că El guvernează și controlează soarta omenirii? Aceea este o decizie pe care trebuie să o ia singură fiecare ființă umană care se confruntă cu acest lucru.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 122)

Cele șase momente critice în viața omenească (fragmente selectate)

În cursul vieții, fiecare persoană ajunge la o serie de momente critice. Acestea reprezintă pașii fundamentali și cei mai importanți care determină destinul unei persoane în viață. Ceea ce urmează este o scurtă descriere a acestor pietre de hotar pe care fiecare persoană trebuie să le treacă în cursul vieții sale.

Primul moment critic: nașterea

Unde se naște o persoană, în ce familie, sexul, aspectul și momentul nașterii – acestea sunt detaliile primului moment critic din viața unei persoane.

Nimeni nu poate alege anumite detalii ale acestui moment critic; toate sunt predestinate cu mult timp înainte de către Creator. Nu sunt influențate în niciun fel de mediul extern și niciun factor făcut de mâna omului nu poate schimba aceste realități predestinate de Creator. Ca o persoană să se nască, înseamnă că deja Creatorul a îndeplinit primul pas al destinului pe care l-a dispus pentru acea persoană. Pentru că El a predeterminat toate aceste detalii cu mult înainte, nimeni nu are puterea de a modifica vreunul dintre ele. Indiferent de soarta ulterioară a cuiva, condițiile nașterii sale sunt predestinate și rămân așa cum sunt; ele nu sunt sub nicio formă influențate de soarta unei persoane în viață și nici nu afectează în vreun fel suveranitatea Creatorului asupra destinului acelei persoane în viață.

1) O nouă viață ia naștere din planurile Creatorului

Ce detalii ale primului moment critic – locul nașterii cuiva, familia, sexul, aspectul fizic, momentul nașterii – poate cineva să aleagă? Evident, nașterea cuiva este un eveniment pasiv. Cineva se naște involuntar, într-un anumit loc, la un moment anume, într-o anumită familie, cu un anumit aspect fizic; cineva devine în mod involuntar membru al unei anumite gospodării, moștenește o ramură a unui anumit arbore genealogic. Nicio persoană nu are opțiuni la primul moment critic din viața sa, ci, mai degrabă, se naște într-un mediu care este fixat conform planurilor Creatorului, într-o familie anume, cu un sex și aspect anume și la un anumit moment care este strâns legat de cursul vieții acelei persoane. Ce poate face o persoană în acest moment critic? S-a spus deja că nimeni nu are nicio opțiune în privința măcar unuia dintre aceste detalii referitoare la nașterea

sa. Dacă nu ar fi predestinarea și călăuzirea Creatorului, o nouă viață născută în această lume nu ar ști încotro să apuce sau unde să stea, nu ar avea relații, nu ar aparține niciunui loc și nu ar avea un cămin adevărat. Dar, datorită aranjamentelor atente ale Creatorului, această nouă viață are un loc în care să stea, părinți, un loc căruia să-i aparțină și rude și, prin urmare, acea viață pornește în propria călătorie. Pe toată durata acestui proces, materializarea acestei noi vieți este determinată de planurile Creatorului și tot ce va ajunge să dețină îi este conferit de către Creator. De la un trup care plutește liber și căruia nu îi aparține nimic, devine treptat o ființă umană tangibilă, vizibilă, în carne și oase, una dintre creațiile lui Dumnezeu, care gândește, respiră și simte căldura și frigul, care poate lua parte la toate activitățile obișnuite ale unei ființe create în lumea materială și care va trece prin toate lucrurile pe care o ființă umană creată trebuie să le experimenteze în viață. Predeterminarea nașterii cuiva de către Creator înseamnă că El va oferi acelei persoane toate lucrurile necesare supraviețuirii; și, de asemenea, faptul că o persoană se naște înseamnă că va primi toate lucrurile necesare supraviețuirii de la Creator și că, din acel moment, ea va trăi într-o altă formă, oferită de către Creator și supusă suveranității Creato.

2) De ce diferite ființe umane se nasc în diferite circumstanțe

Oamenilor le place adesea să-și închipuie că, dacă s-ar naște din nou, ar fi într-o familie ilustră; dacă ar fi femei, ar arăta ca Alba ca Zăpada și ar fi iubite de toată lumea, și, dacă ar fi bărbați, ar fi Făt-Frumos, neducând lipsă de nimic și cu întreaga lume la cheremul lor. Există adeseori cei care trudesc sub imperiul multor iluzii în privința nașterii lor și sunt foarte dezamăgiți de ea, fiind supărați pe familia lor, pe aspectul lor fizic, pe sexul lor, chiar și pe momentul nașterii lor. Totuși, oamenii nu înțeleg niciodată de ce se nasc într-o anumită familie sau de ce arată într-un anumit fel. Ei nu știu că, indiferent de locul în care se nasc sau de cum arată, vor juca diferite

roluri și vor îndeplini diferite misiuni în gestionarea Creatorului, iar acest scop nu se va schimba niciodată. În ochii Creatorului, locul în care se naște o persoană, sexul persoanei și aspectul fizic al acesteia sunt toate lucruri temporare. Sunt o serie de însemnări minuscule, simboluri mărunte în fiecare fază a gestionării Sale a întregii omeniri. Iar destinația reală și finalul cuiva nu sunt determinate de nașterea sa în vreo fază anume, ci de misiunea pe care acea persoană o îndeplinește în viața sa și de judecata Creatorului asupra ei atunci când planul Său de gestionare (planul mântuirii) e complet.

Se spune că există o cauză pentru orice efect, și că nu există efect fără cauză. Așadar, nașterea cuiva este în mod necesar legată de viața sa actuală și de viața sa anterioară. Dacă moartea cuiva îi curmă perioada actuală a vieții, atunci nașterea unei persoane este începutul unui nou ciclu; dacă un vechi ciclu reprezintă viața anterioară a unei persoane, atunci noul ciclu este, în mod natural, viața actuală a acesteia. Din moment ce nașterea cuiva este legată de viața sa trecută, cât și de viața sa actuală, rezultă că locul, familia, sexul, aspectul și alți asemenea factori, care sunt asociați cu nașterea unei persoane, au toți în mod necesar legătură cu viața trecută și cea prezentă. Aceasta înseamnă că factorii nașterii cuiva nu sunt influențați numai de viața anterioară a acelei persoane, ci și determinați de destinul său în cea actuală, lucru care explică varietatea diferitelor circumstanțe în care se nasc oamenii: unii se nasc în familii sărace, alții, în familii bogate. Unii sunt oameni de rând, în timp ce alții au origini ilustre. Unii se nasc în sud, alții în nord. Unii se nasc în deșert, alții, pe pământuri înverzite. Nașterile unora dintre oameni sunt însoțite de urale, râs și sărbătoare; altele aduc lacrimi, dezastru și jale. Unii se nasc pentru a fi prețuiți, alții, pentru a fi aruncați la o parte ca niște buruieni. Unii se nasc cu trăsături fine, alții cu deformații. La unii e o încântare să te uiți, alții sunt urâți. Unii se nasc în

miez de noapte, alții sub dogoarea soarelui de amiază… Nașterile oamenilor din toate categoriile sunt determinate de destinele pe care le-a pregătit Creatorul pentru ei; nașterile lor determină destinele lor în viețile actuale, cât și rolurile pe care le vor juca și misiunile pe care le vor îndeplini. Totul este supus suveranității Creatorului, predestinat de către El; nimeni nu poate scăpa de ceea ce i-a fost predestinat, nimeni nu-și poate schimba nașterea și nimeni nu-și poate alege destinul.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 123)

Cele șase momente critice în viața omenească (fragmente selectate)

Al doilea moment critic: creșterea

În funcție de tipul de familie în care se nasc, oamenii cresc în diferite medii familiale și învață diferite lecții de la părinții lor. Acești factori determină condițiile în care o persoană ajunge la maturitate, iar creșterea reprezintă cel de-al doilea moment critic în viața cuiva. Nu mai este nevoie să spun, oamenii nu au de ales nici la acest moment cotitură. Și acesta este fix, predeterminat.

1) Creatorul a plănuit condițiile fixe pentru maturizarea fiecărei persoane

O persoană nu poate alege oamenii, evenimentele sau lucrurile în privința cărora sunt edificați și de care sunt influențați pe măsură ce se maturizează. Nu poate alege cunoștințele sau deprinderile pe care le capătă, obiceiurile pe care și le formează. Nu are niciun cuvânt de spus în privința a cine îi sunt părinții și rudele, în ce fel de mediu crește, în relația cu oamenii, cu evenimentele și lucrurile din jurul său și a modului în care acestea îi

influențează dezvoltarea; toate sunt dincolo de controlul acelei persoane. Cine decide aceste lucruri, atunci? Cine le aranjează? Din moment ce oamenii nu au nimic de spus în această privință, din moment ce nu pot hotărî aceste lucruri pentru ei înșiși și din moment ce acestea, în mod evident, nu capătă formă în mod natural, este de la sine înțeles că formarea tuturor acestor oameni, evenimente și lucruri stă în mâinile Creatorului. Bineînțeles, exact cum Creatorul pregătește circumstanțele particulare ale nașterii fiecărei persoane, El pune, de asemenea, la cale și circumstanțele specifice în care aceasta se maturizează. Dacă nașterea unei persoane aduce schimbări oamenilor, evenimentelor și lucrurilor din jurul ei, atunci creșterea și dezvoltarea acelei persoane le vor afecta și ele, în mod necesar. De exemplu, unii oameni se nasc în familii sărace, dar cresc înconjurați de bogăție; alții se nasc în familii avute, dar cauzează scăderea averilor familiei lor, astfel încât cresc în medii sărace. Nașterea niciunei persoane nu este guvernată de o regulă fixă și nimeni nu crește într-un ansamblu de circumstanțe fix, inevitabil. Acestea nu sunt lucruri pe care o persoană să și le poată imagina și pe care să le poată controla; ele sunt produsele destinului cuiva și sunt determinate de soarta acelei persoane. Bineînțeles, la origine, aceste lucruri sunt stabilite de destinul pe care Creatorul îl predestinează pentru fiecare persoană; sunt determinate de suveranitatea Creatorului, de soarta acelei persoane și de planurile Lui ea.

2) Circumstanțele diferite în care cresc oamenii dau naștere unor roluri diferite

Circumstanțele nașterii unei persoane stabilesc la nivel de bază mediul și circumstanțele în care aceasta crește, iar circumstanțele în care o persoană crește sunt, la fel, un produs al circumstanțelor nașterii acelei persoane. În această perioadă, persoana începe să învețe limbajul, iar mintea ei începe să găsească și să asimileze multe lucruri noi, proces în timpul

căruia persoana crește constant. Lucrurile pe care o persoană le aude cu urechile ei, le vede cu ochii ei și le absoarbe cu mintea ei îi umplu și animă treptat lumea interioară. Oamenii, evenimentele și lucrurile cu care o persoană intră în contact, bunul simț, cunoașterea și deprinderile pe care le învață o persoană și modurile de gândire de care aceasta este influențată, care i se inoculează sau i se predau, toate îi vor călăuzi și influența acesteia destinul în viață. Limba pe care o învață o persoană pe măsură ce crește și modul de gândire al acesteia sunt inseparabile de mediul în care aceasta își petrece tinerețea, iar acel mediu constă în părinți, frați și surori și ceilalți oameni, celelalte evenimente și lucruri din jurul său. Așadar cursul dezvoltării unei persoane este determinat de mediul în care aceasta crește și depinde, de asemenea, de oamenii, evenimentele și lucrurile cu care aceasta intră în contact în această perioadă. De vreme ce condițiile în care crește o persoană sunt predeterminate cu mult timp înainte, mediul în care aceasta trăiește în timpul acestui proces este și el, în mod natural, predeterminat. Nu este hotărât de alegerile și preferințele unei persoane, ci conform planurilor Creatorului, determinat de aranjamentele atente și suveranitatea Sa asupra destinului acelei persoane în viață. Deci oamenii pe care orice persoană îi întâlnește în decursul maturizării și lucrurile cu care intră în contact sunt toate legate, în mod natural, de orchestrările și aranjamentele Creatorului. Oamenii nu pot prevedea aceste tipuri de relații complexe, nici nu le pot controla sau aprofunda. Multe lucruri diferite și mulți oameni afectează mediul în care crește o persoană și nicio ființă umană nu este în stare să aranjeze sau să orchestreze o rețea atât de vastă de conexiuni. Nicio persoană și niciun lucru în afară de Creator nu poate controla apariția tuturor oamenilor, lucrurilor și evenimentelor, și nici nu poate să le mențină sau să le controleze dispariția, și tocmai o asemenea rețea vastă de conexiuni e cea care configurează dezvoltarea unei persoane, așa cum a fost

aceasta predestinată de către Creator și formează diferitele medii în care cresc oamenii. Este ceea ce creează diferitele roluri necesare pentru lucrarea de gestionare a Creatorului, construind fundații solide, puternice pentru ca oamenii să-și poată îndeplini cu succes misiunile.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 124)

Cele șase momente critice în viața omenească (fragmente selectate)

Al treilea moment critic: independența

După ce o persoană trece prin copilărie și adolescență și ajunge, treptat și inevitabil, la maturitate, următorul pas este să se despartă cu totul de tinerețe, să-și ia rămas-bun de la părinți și să înfrunte drumul înainte ca adult independent. În acest punct, acea persoană trebuie să se confrunte cu toți oamenii, cu toate evenimentele și cu toate lucrurile cărora trebuie să le facă față un adult, să se confrunte cu toate părțile destinului său care, curând, i se vor arăta. Acesta este cel de-al treilea moment critic prin care trebuie să treacă o persoană.

1) După ce devine independentă, o persoană începe să experimenteze suveranitatea Creatorului

Dacă nașterea și creșterea cuiva sunt „perioada de pregătire” pentru călătoria în viață a acelei persoane, punând bazele destinului acesteia, atunci independența sa este monologul de deschidere a destinului acelei persoane în viață. Dacă nașterea și creșterea unei persoane reprezintă bogăția pe care a acumulat-o în pregătirea pentru destinul său în viață, atunci independența acelei persoane este atunci când aceasta începe să cheltuiască sau să adauge la acea bogăție. Când cineva își părăsește părinții

și devine independent, condițiile sociale cu care se confruntă și genul de muncă sau carieră disponibil pentru acea persoană sunt amândouă hotărâte de soartă și nu au nimic de-a face cu părinții acelei persoane. Unii oameni își aleg o specializare bună la facultate și ajung să-și găsească o slujbă satisfăcătoare după absolvire, făcând un prim pas triumfător în călătoria vieții lor. Unii oameni învață și stăpânesc multe deprinderi diferite și, totuși, nu-și găsesc niciodată o slujbă care să li se potrivească, nici nu-și găsesc un post, cu atât mai puțin nu reușesc să aibă o carieră; la începutul călătoriei vieții lor se trezesc contracarați în orice moment, împresurați de necazuri, cu perspective deprimante și vieți nesigure. Unii oameni se dedică silitori studiilor lor, totuși ratează la limită fiecare șansă de a primi educație universitară; par a fi meniți să nu atingă niciodată succesul, cea dintâi aspirație în călătoria vieții lor risipindu-se ca un abur. Neștiind dacă drumul dinaintea lor este neted sau pietros, ei simt pentru prima dată cât de plin de variabile este destinul omenesc și, ca atare, privesc viața cu așteptări și groază. Unii oameni, în ciuda faptului că nu sunt foarte educați, scriu cărți și obțin o oarecare faimă; alții, deși aproape complet analfabeți, câștigă bani în afaceri și sunt, prin urmare, în stare să se întrețină… Ce ocupație își alege cineva, din ce trăiește cineva: au oamenii vreun control asupra faptului de a face o alegere bună sau una proastă în privința acestor lucruri? Sunt aceste lucruri în concordanță cu dorințele și deciziile oamenilor? Majoritatea oamenilor își doresc următoarele: să poată munci mai puțin și câștiga mai mult, să nu trudească în arșiță și ploaie, să se îmbrace bine, să strălucească și să lucească oriunde, să se ridice deasupra celorlalți și să aducă onoare strămoșilor lor. Oamenii speră la perfecțiune, dar când fac primii pași în călătoria vieții lor, ei ajung treptat să-și dea seama cât de imperfect este destinul omenesc și, pentru prima oară, înțeleg cu adevărat faptul că, deși o persoană își poate face planuri îndrăznețe de viitor și deși poate nutri

fantezii temerare, nimeni nu are abilitatea sau puterea de a-și realiza propriile visuri și nimeni nu este în postura de a-și controla propriul viitor. Va exista mereu o oarecare distanță între visurile cuiva și realitățile cu care trebuie să se confrunte; lucrurile nu sunt niciodată așa cum și-ar dori cineva să fie și, confruntați cu asemenea realități, oamenii nu pot obține niciodată satisfacție sau mulțumire. Unii oameni vor merge până în pânzele albe, vor face eforturi imense și mari sacrificii de dragul traiului și al viitorului lor, în încercarea de a-și schimba propriul destin. Dar, în final, chiar dacă își pot realiza visurile și dorințele prin propria lor muncă grea, ei nu-și pot nicicând schimba destinul, și indiferent cât de stăruitor încearcă, nu pot nicicând depăși ceea ce le-a alocat destinul. Indiferent de diferențele de abilități, inteligență și voință, oamenii sunt cu toții egali în fața destinului, care nu face deosebire între cei măreți și cei mărunți, cei superiori și cei inferiori, cei elevați și cei mediocri. Ce ocupație își alege cineva, din ce își câștigă existența și câtă avere acumulează în viață nu sunt lucruri decise de părinții acelei persoane, de talentele sale, de eforturile sau de ambițiile sale, ci sunt predestinate de către Creator.

2) Lăsarea părinților și începutul sincer al asumării rolului în teatrul vieții

Când o persoană ajunge la maturitate, aceasta este capabilă să-și lase părinții și să se descurce singură, și în acest punct o persoană începe cu adevărat să-și joace propriul rol, ceața se ridică și misiunea sa în viață devine, treptat, deslușită. Oficial, cineva încă rămâne strâns legat de părinții săi, dar pentru că misiunea sa și rolul pe care îl joacă în viață nu au nimic de-a face cu mama și tatăl său, în esență, această legătură strânsă se rupe pe măsură ce persoana devine independentă. Din perspectivă biologică, oamenii tot nu pot evita să depindă de părinții lor în subconștient, dar, obiectiv vorbind, odată ce s-au maturizat pe deplin, ei au vieți complet

separate de părinții lor și vor juca rolurile pe care și le asumă în mod independent. În afară de naștere și de creșterea copilului, responsabilitatea părinților în viața copiilor lor este pur și simplu aceea de a le asigura un mediu formal în care să crească, pentru că nimic cu excepția predestinării Creatorului nu afectează soarta unei persoane. Nimeni nu poate controla ce fel de viitor va avea cineva; este predeterminat cu mult timp înainte și nici măcar părinții cuiva nu îi pot schimba destinul. În ceea ce privește destinul, fiecare este independent și fiecare are propriul său destin. Deci părinții niciunei persoane nu îi pot îngrădi acesteia destinul în viață sau exercita cea mai mică influență asupra rolului pe care îl joacă în viață. Se poate spune că familia în care cineva este menit să se nască și mediul în care acea persoană crește nu sunt altceva decât precondiții pentru îndeplinirea misiunii sale în viață. Acestea nu determină în niciun fel soarta persoanei în viață sau genul de destin în care acea persoană își îndeplinește misiunea. Și astfel, părinții niciunei persoane nu o pot asista pe aceasta la îndeplinirea misiunii sale în viață, și, de asemenea, nicio rudă nu poate ajuta pe cineva să-și asume rolul în viață. Cum își îndeplinește cineva misiunea și în ce fel de mediu de trai își joacă rolul sunt determinate în întregime de soarta pe care o are în viață. Cu alte cuvinte, nicio altă condiție obiectivă nu poate influența misiunea unei persoane, care este predestinată de către Creator. Toți oamenii se maturizează în mediile personale în care cresc; apoi treptat, pas cu pas, își stabilesc propriile drumuri în viață și își împlinesc destinele planificate pentru ei de către Creator. În mod firesc, involuntar, intră în marea imensă a omenirii și își asumă propriile poziții în viață, unde încep să-și îndeplinească responsabilitățile de ființe create de dragul predestinării Creatorului, de dragul suveranității Lui.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 125)

Cele șase momente critice în viața omenească (fragmente selectate)

Al patrulea moment critic: căsătoria

Pe măsură ce îmbătrânește și se maturizează, omul se îndepărtează tot mai mult de părinți și de mediul în care s-a născut și a crescut și, în schimb, începe să își caute o direcție în viață și să-și urmărească propriile scopuri, într-un stil diferit de cel al părinților săi. În această perioadă, omul nu mai are nevoie de părinți, ci mai degrabă de un partener cu care își poate petrece viața, adică de un soț sau o soție, o persoană cu care soarta sa este strâns îngemănată. Deci, primul eveniment major al vieții după independență este căsătoria, cel de-al patrulea moment critic prin care trebuie să treacă o persoană.

1) Alegerea individuală nu intră în calcul în căsătorie

Căsătoria este un eveniment important în viața oricărui om; este momentul în care o persoană începe cu adevărat să-și asume diferite responsabilități și începe treptat să încheie diferite tipuri de misiuni. Oamenii nutresc numeroase iluzii cu privire la căsătorie înainte de a o trăi ei înșiși, și toate aceste iluzii sunt destul de minunate. Femeile își imaginează că jumătatea lor va fi Făt-Frumos, iar bărbații își imaginează că se vor însura cu Alba ca Zăpada. Aceste fantezii demonstrează că fiecare persoană are anumite cerințe pentru căsătorie, propriile ei seturi de pretenții și standarde. Cu toate că în această epocă malefică oamenii sunt constant bombardați cu mesaje distorsionate despre căsătorie, care creează încă și mai multe cerințe suplimentare și dau oamenilor tot soiul de încărcături și atitudini ciudate, orice persoană care a trăit căsătoria știe că, indiferent de cum o înțelege cineva, indiferent de atitudinea pe care cineva o are față de ea, căsătoria nu este o chestiune de alegere individual.

Cineva întâlnește mulți oameni de-a lungul vieții sale, dar nimeni nu știe cine îi va deveni partener de viață. Cu toate că fiecare are propriile sale idei și vederi personale în privința căsătoriei, nimeni nu poate prevedea cine va deveni, cu adevărat, jumătatea sa, iar ideile personale ale cuiva în privința acestei chestiuni contează puțin. După ce cunoști o persoană pe care o placi, poți să încerci să o cucerești, dar dacă acea persoană este sau nu interesată de tine, dacă este sau nu în stare să-ți devină partener sau parteneră nu este decizia ta. Obiectul afecțiunii tale nu este în mod necesar persoana cu care vei putea să-ți împarți viața; și, între timp, cineva la care nu te-ai așteptat vreodată s-ar putea să intre pe nesimțite în viața ta și să-ți devină partener sau parteneră, cel mai important element în destinul tău, jumătatea ta, de care soarta ta este legată în mod inextricabil. Și astfel, deși sunt milioane de căsnicii în lume, fiecare dintre ele este diferită. Atât de multe căsnicii sunt nesatisfăcătoare, atât de multe sunt fericite; atât de multe se întind de la est la vest și atât de multe de la nord la sud; atât de multe sunt potriviri perfecte, atât de multe sunt la același nivel social; atât de multe sunt fericite și armonioase, atât de multe sunt dureroase și pline de jale; atât de multe stârnesc invidia altora, atât de multe sunt greșit înțelese și condamnate; atât de multe sunt pline de bucurie, atât de multe sunt scăldate în lacrimi și aduc disperare… În aceste nenumărate tipuri de căsnicii, oamenii dezvăluie fidelitate și angajament pe viață față de căsătorie; dezvăluie iubire, atașament și indisolubilitate, sau resemnare și neînțelegere. Unii își trădează căsnicia sau chiar simt ură față de aceasta. Indiferent dacă mariajul în sine aduce fericire sau durere, misiunea fiecăruia în căsnicie este predestinată de către Creator și nu se va schimba; această misiune e ceva ce fiecare trebuie să îndeplinească. Destinul fiecărei persoane din spatele fiecărei căsătorii este de neschimbat, determinat cu mult timp în urmă de către Creator.

2) Căsătoria ia naștere din destinele ambilor parteneri

Căsătoria este o răscruce importantă în viața cuiva. Este produsul sorții unei persoane și un element crucial; nu se bazează pe voința individuală sau preferința niciunei persoane și nu este influențată de vreun factor extern, ci este complet determinată de destinele celor două părți, de aranjamentele Creatorului și de predeterminările pentru destinele ambilor membri ai cuplului. La suprafață, scopul căsătoriei este acela de a perpetua rasa umană, dar, de fapt, căsătoria nu este decât un ritual prin care o persoană trece în procesul încheierii misiunii sale. În căsnicie, oamenii nu joacă doar rolul de a crește noua generație; ei adoptă toate rolurile variate implicate în menținerea unei căsnicii și misiunile pe care acele roluri le impun să le îndeplinească. Din moment ce nașterea unei persoane influențează schimbările la care sunt supuși oamenii, evenimentele și lucrurile din jurul acesteia, căsătoria sa va afecta și ea în mod inevitabil acești oameni și aceste evenimente și lucruri și, mai mult, le va transforma pe toate în diferite feluri.

Când o persoană devine independentă, aceasta își începe propria călătorie în viață, ceea ce duce, pas cu pas, către oameni, evenimente și lucruri care au o legătură cu căsnicia acelei persoane. În același timp, cealaltă persoană care va fi în acea căsnicie se apropie, pas cu pas, de aceiași oameni, aceleași evenimente și lucruri. Sub suveranitatea Creatorului, doi oameni fără legătură între ei, cu destine conexe, ajung treptat într-o căsătorie și devin, în mod miraculos, o familie: „două lăcuste care se agață de aceeași funie”. Așadar, când cineva face pasul căsătoriei, drumul său în viață îi va influența și afecta jumătatea și, la fel, drumul în viață al partenerului cuiva va influența și afecta destinul celuilalt. Cu alte cuvinte, destinele omenești sunt interconectate și nimeni nu-și poate încheia misiunea în viață sau juca rolul complet independent de ceilalți. Nașterea

unei persoane afectează un imens sistem de relații; creșterea implică și ea un sistem complet de relații; și, în același mod, o căsnicie există și se menține, în mod inevitabil, într-o rețea vastă și complexă de conexiuni omenești, implicând fiecare membru al acelei rețele și influențând soarta oricui face parte din ea. O căsătorie nu este produsul familiilor amânduror membrilor, al circumstanțelor în care au crescut aceștia, al aspectului lor fizic, al vârstei lor, al calităților, talentelor sau al altor factori; mai degrabă, ea apare dintr-o misiune comună și o soartă aflată în legătură. Aceasta este originea căsătoriei, un produs al destinului omenesc orchestrat și aranjat de către Creator.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 126)

Cele șase momente critice în viața omenească (fragmente selectate)

Al cincilea moment critic: urmașii

După căsătorie, o persoană începe să crească noua generație. O persoană nu are nimic de spus în privința numărului și tipului de copii pe care îi are; și acest lucru este determinat de soarta unei persoane, predestinat de către Creator. Acesta este al cincilea moment critic prin care trebuie să treacă o persoană.

Dacă o persoană se naște pentru a îndeplini rolul de copil al cuiva, atunci o persoană crește noua generație pentru a îndeplini rolul de părinte al cuiva. Această modificare a rolurilor determină o persoană să experimenteze diferite faze ale vieții din diferite perspective. Îi dă, de asemenea, persoanei diferite seturi de experiențe prin care aceasta ajunge să cunoască suveranitatea Creatorului, care întotdeauna se manifestă în același

fel și prin care omul se lovește de faptul că nimeni nu poate trece peste sau modifica predestinarea Creatorului.

1) O persoană nu are control asupra a ceea ce i se întâmplă copilului său

Nașterea, maturizarea și căsătoria aduc toate dezamăgire în diferite grade. Unii oameni sunt nemulțumiți de familiile lor sau de propriul aspect fizic; unora nu le plac părinții lor; unii detestă mediul în care au crescut sau se plâng de acesta. Și, pentru majoritatea oamenilor, dintre toate aceste dezamăgiri, căsătoria este cea mai nemulțumitoare. Indiferent cât de nemulțumit este cineva de nașterea, maturizarea sau căsătoria sa, oricine a trecut prin aceste lucruri știe că nimeni nu poate alege unde și când s-a născut, cum arată, cine îi sunt părinții și cine îi este soț sau soție, ci că trebuie pur și simplu să accepte voia Cerului. Totuși, când vine momentul ca oamenii să crească noua generație, ei își vor proiecta toate dorințele pe care nu au reușit să le îndeplinească în prima jumătate a vieții lor asupra urmașilor lor, sperând că progenitura lor va compensa toate dezamăgirile din prima parte a vieții lor. Așa că oamenii se complac în tot felul de fantezii despre copiii lor: că fiicele lor vor ajunge să fie niște frumuseți uluitoare, fiii lor, domni eleganți; că fiicele lor vor fi cultivate și talentate și fiii lor, studenți eminenți și sportivi de elită; că fiicele lor vor fi blânde, virtuoase și sensibile, și fiii lor, inteligenți, capabili și simțitori. Ei speră că, urmașii lor, indiferent dacă vor fi fiice sau fii, își vor respecta bătrânii, vor fi atenți cu părinții lor, vor fi iubiți și lăudați de toată lumea… În acest moment, speranțele de viață reapar și noi pasiuni se aprind în inimile oamenilor. Oamenii știu că sunt neputincioși și fără speranță în această viață, că nu vor mai avea altă șansă sau altă speranță să iasă în evidență din mulțime și că nu au de ales decât să-și accepte destinele. Și astfel, își proiectează toate speranțele, toate dorințele și idealurile nerealizate asupra

următoarei generații, sperând că progeniturile lor îi pot ajuta să-și atingă visurile și să-și îndeplinească dorințele; că fiicele și fiii lor vor aduce glorie numelui familiei, vor deveni importanți, bogați sau celebri. Pe scurt, ei vor să vadă norocul copiilor lor luându-și elan. Planurile și fanteziile oamenilor sunt perfecte; nu știu ei că numărul copiilor pe care îi au, aspectul fizic al copiilor, abilitățile și așa mai departe nu sunt decizia lor, că nici măcar o părticică din destinele copiilor lor nu este în mâinile lor? Oamenii nu sunt stăpânii propriului lor destin, și totuși ei speră să schimbe destinele generației mai tinere; sunt lipsiți de puterea de a scăpa de propriul lor destin, și totuși încearcă să îl controleze pe acela al fiilor și fiicelor lor. Nu se supraapreciază? Nu este aceasta nesăbuință și ignoranță omenească? Oamenii vor face orice eforturi de dragul copiilor lor, dar, în final, planurile și dorințele unui om nu pot dicta câți copii are cineva sau cum sunt acei copii. Unii oameni sunt săraci lipiți pământului, dar fac mulți copii; unii oameni sunt bogați și, totuși, nu au niciun copil. Unii își doresc o fiică, dar li se refuză această dorință; unii își doresc un fiu, dar nu reușesc să dea naștere unui copil de parte bărbătească. Pentru unii, copiii sunt o binecuvântare; pentru alții, sunt un blestem. Unele cupluri sunt inteligente, totuși dau naștere unor copii întârziați mintal; unii părinți sunt harnici și cinstiți, totuși copiii pe care îi cresc sunt indolenți. Unii părinți sunt buni și drepți, dar au copii care se dovedesc a fi vicleni și răi. Unii părinți sunt sănătoși la minte și la trup, dar dau naștere unor copii handicapați. Unii părinți sunt comuni și lipsiți de succes, totuși au copii care realizează lucruri mărețe. Unii părinți sunt din clasa de jos, totuși au copii care ajung la înălțime…

2) După ce cresc noua generație, oamenii obțin o nouă înțelegere a destinului

Majoritatea oamenilor care se căsătoresc o fac în jurul vârstei de treizeci de ani, într-un moment al vieții în care o persoană nu are nicio înțelegere a destinului omenesc. Dar când oamenii încep să crească copii și pe măsură ce progeniturile lor cresc, ei privesc cum noua generație repetă viața și toate experiențele generației anterioare, și, văzându-și propriul trecut reflectat în ei, își dau seama că drumul pe care merge generația mai tânără, întocmai ca al lor, nu poate fi planificat și ales. Confruntați cu această realitate, nu au de ales decât să recunoască faptul că soarta fiecărei persoane este predestinată, și fără a-și da seama pe deplin, ei își lasă treptat la o parte propriile dorințe și pasiunile din inimile lor bolborosesc și se sting… Oamenii, în această perioadă, după ce au trecut, în esență, de pietrele de hotar importante ale vieții, au dobândit o nouă înțelegere a vieții, au adoptat o nouă atitudine. Cât de mult poate aștepta de la viitor o persoană de această vârstă și ce perspective are? Ce femeie de cincizeci de ani mai visează încă la Făt-Frumos? Ce bărbat de cincizeci de ani își mai caută încă Alba ca Zăpada? Ce femeie de vârstă mijlocie mai speră să se transforme din rățușca cea urâtă într-o lebădă? Au majoritatea bărbaților mai în vârstă aceeași hotărâre în privința carierei ca cei tineri? Ca să rezumăm, indiferent dacă este bărbat sau femeie, oricine trăiește până la această vârstă e foarte probabil să aibă o atitudine relativ rațională și practică în ceea ce privește căsătoria, familia și copiii. O asemenea persoană nu mai are, practic, nicio alegere, nicio dorință de a înfrunta destinul. În ceea ce privește felul în care funcționează experiența omenească, imediat ce o persoană ajunge la această vârstă, dezvoltă în mod natural o anumită atitudine: „O persoană trebuie să-și accepte soarta, copiii săi au propriul noroc; soarta omenească este orânduită de Ceruri”. Majoritatea oamenilor care nu înțeleg adevărul, după ce au trecut prin toate vicisitudinile, frustrările și greutățile acestei lumi, își vor sintetiza percepțiile asupra vieții

omenești în trei cuvinte: „Asta-i soarta!” Cu toate că această expresie cuprinde înțelegerea destinului uman de către oamenii laici și concluzia la care au ajuns, și cu toate că exprimă neputința omenească și ar putea fi descrisă ca incisivă și corectă, încă este foarte departe de înțelegerea suveranității Creatorului și nu este, pur și simplu, un substitut pentru cunoașterea autorității Creatorului.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 127)

Credința în destin nu este un substitut al cunoașterii suveranității Creatorului

După ce L-ați urmat atâția ani pe Dumnezeu, există vreo diferență esențială între cunoașterea voastră despre destin și aceea a oamenilor laici? Ați înțeles cu adevărat predestinarea Creatorului și ați ajuns într-adevăr să cunoașteți suveranitatea Creatorului? Unii oameni au o înțelegere profundă, interiorizată a expresiei „asta-i soarta”, totuși ei nu cred câtuși de puțin în suveranitatea lui Dumnezeu; nu cred că soarta omenească este aranjată și orchestrată de Dumnezeu și nu sunt dispuși să se supună suveranității lui Dumnezeu. Asemenea oameni sunt ca și naufragiați în ocean, aruncați încoace și încolo de valuri, plutind odată cu curentul, fără altă opțiune decât aceea de a aștepta pasiv și a se resemna în fața sorții. Totuși, ei nu recunosc faptul că soarta omenească este supusă suveranității lui Dumnezeu; ei nu pot ajunge să cunoască suveranitatea lui Dumnezeu din proprie inițiativă și, astfel, să obțină cunoașterea autorității lui Dumnezeu, să se supună orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu, să înceteze să mai opună rezistență destinului și să trăiască în grija, protecția și călăuzirea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, acceptarea sorții nu este același lucru cu supunerea față de suveranitatea Creatorului; credința în destin nu înseamnă

că o persoană acceptă, recunoaște și cunoaște suveranitatea Creatorului; credința în destin este simpla recunoaștere a realității acestui fapt și a manifestărilor sale superficiale. Acest lucru este diferit de a ști cum Creatorul stăpânește destinul omenirii, de a recunoaște Creatorul ca sursă a dominației asupra destinelor tuturor lucrurilor și cu siguranță departe de a se supune orchestrărilor și aranjamentelor Creatorului pentru soarta omenirii. Dacă o persoană doar crede în destin – chiar dacă are sentimente puternice în această privință – dar nu este prin aceasta capabilă să cunoască și recunoască suveranitatea Creatorului asupra destinului omenirii, să i se supună și să o accepte, atunci viața sa va fi, cu toate acestea, o tragedie, o viață trăită în zadar, un vid; acea persoană va fi în continuare incapabilă să ajungă sub stăpânirea Creatorului, să devină o ființă umană creată în adevăratul sens al cuvântului și să se bucure de aprobarea Creatorului. O persoană care cunoaște și experimentează cu adevărat suveranitatea Creatorului ar trebui să fie într-o stare activă, nu într-una pasivă sau neajutorată. Deși o astfel de persoană ar accepta că toate lucrurile sunt predestinate, ar trebui să dețină o definiție corectă a vieții și a destinului: fiecare viață este supusă suveranității Creatorului. Când cineva privește în urmă la drumul pe care a umblat, când cineva își reamintește fiecare fază a călătoriei sale, acea persoană vede că la fiecare pas, indiferent dacă a fost anevoioasă călătoria sau lină, Dumnezeu i-a călăuzit calea, planificând-o. Ceea ce a condus, pe neștiute, acea persoană până astăzi au fost aranjamentele meticuloase ale lui Dumnezeu, planificarea Lui atentă. Să fii capabil să accepți suveranitatea Creatorului, să-I primești mântuirea – ce mare noroc este acesta! Dacă o persoană are o atitudine negativă față de soartă, asta dovedește că se împotrivește la tot ceea ce a aranjat Dumnezeu pentru ea, că nu are o atitudine supusă. Dacă o persoană are o atitudine pozitivă față de suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinului omenesc,

atunci când acea persoană privește înapoi la călătoria sa, când ajunge cu adevărat să dea piept cu suveranitatea lui Dumnezeu, acea persoană va dori cu mai multă sinceritate să se supună tuturor lucrurilor pe care le-a aranjat Dumnezeu, va avea mai multă hotărâre și încredere să-L lase pe Dumnezeu să-i orchestreze soarta și să înceteze să se mai răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Căci omul vede că atunci când nu înțelege soarta, când nu înțelege suveranitatea lui Dumnezeu, când merge de bunăvoie bâjbâind înainte, șovăind și clătinându-se prin ceață, călătoria este prea dificilă, prea sfâșietoare. Așadar, când oamenii recunosc suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinului omenesc, cei deștepți aleg să Îl cunoască și să Îl accepte, să spună adio zilelor dureroase când încercau să-și construiască o viață bună cu propriile mâini, și să nu se mai lupte cu soarta și să-și urmărească așa-zisele „scopuri în viață” în felul lor. Când o persoană nu are Dumnezeu, când nu-L poate vedea, când nu poate recunoaște limpede suveranitatea lui Dumnezeu, fiecare zi este lipsită de sens, lipsită de valoare, nefericită. Oriunde ar fi, orice meserie ar avea, mijloacele de trai și urmărirea propriilor țeluri ale acelei persoane nu-i aduc decât durere nesfârșită și suferință fără alinare, în așa fel încât nu poate suporta să privească înapoi la propriul trecut. Numai când cineva acceptă suveranitatea Creatorului, se supune orchestrărilor și aranjamentelor Lui și caută viața omenească adevărată, va începe să se elibereze treptat de toată durerea și suferința și se va lepăda de toată deșertăciunea vieții.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 128)

Numai cei care se supun suveranității Creatorului pot atinge adevărata libertate

Pentru că oamenii nu recunosc orchestrările lui Dumnezeu și suveranitatea lui Dumnezeu, ei înfruntă întotdeauna sfidător destinul și cu o atitudine rebelă, și vor mereu să arunce la o parte autoritatea și suveranitatea lui Dumnezeu și lucrurile pe care le-a pregătit soarta, sperând în zadar să-și schimbe circumstanțele actuale și să-și modifice destinul. Dar ei nu pot reuși niciodată, sunt împiedicați la fiecare pas. Această luptă, care are loc adânc în sufletul unui om, aduce o durere profundă, de tipul celor care se cioplesc în oasele unei persoane, pe măsură ce aceasta își irosește în permanență viața. Care este cauza acestei dureri? Este din cauza suveranității lui Dumnezeu sau pentru că o persoană s-a născut fără noroc? Evident, niciuna din acestea nu este adevărată. La bază, este cauzată de cărările pe care apucă oamenii, de felurile în care ei aleg să-și trăiască viața. Unii oameni s-ar putea să nu fi realizat aceste lucruri. Dar când cunoști cu adevărat, când ai ajuns cu adevărat să recunoști că Dumnezeu deține suveranitatea asupra destinului omenesc, când ai înțeles cu adevărat că tot ceea Dumnezeu a planificat și hotărât pentru tine este un mare avantaj și o mare protecție, atunci simți că durerea ta începe să se domolească și întreaga ta ființă devine cu totul relaxată, liberă, eliberată. Judecând după starea majorității oamenilor, în mod obiectiv, ei nu pot să accepte valoarea practică și sensul suveranității Creatorului asupra destinului omenesc, cu toate că la nivel subiectiv nu-și doresc să continue să trăiască așa cum o făceau înainte și vor ca durerea să le fie alinată; în mod obiectiv, nu pot recunoaște și nu se pot supune cu adevărat suveranității Creatorului, și cu atât mai puțin știu ei cum să caute și să accepte orchestrările și aranjamentele Creatorului. Așadar, dacă oamenii nu pot recunoaște cu adevărat faptul că Creatorul deține suveranitatea asupra destinului omenesc și asupra tuturor chestiunilor omenești, dacă nu se pot supune cu adevărat dominației Creatorului, atunci le va fi dificil să nu fie conduși și împiedicați

de noțiunea că „soarta omului este în propriile sale mâini”. Le va fi dificil să se scuture de durerea luptei lor intense împotriva destinului și a autorității Creatorului și, inutil de menționat, le va fi de asemenea greu să devină cu adevărat eliberați și liberi, să devină oameni care Îl venerează pe Dumnezeu. Dar există o cale extraordinar de simplă ca o persoană să se elibereze din această stare, și anume să-și ia adio de la stilul său de viață anterior; să spună adio scopurilor sale anterioare în viață; să-și rezume și să-și analizeze stilul de viață, viziunea asupra vieții, căutările, dorințele și idealurile anterioare; și apoi să le compare cu voia lui Dumnezeu și cerințele Lui față de om și să vadă dacă vreuna dintre acestea se potrivește cu voia și cerințele lui Dumnezeu, dacă vreuna dintre ele oferă valorile corecte ale vieții, duce la înțelegerea mai profundă a adevărului și permite persoanei să trăiască cu umanitate și asemănarea unei ființe omenești. Când investighezi în mod repetat și despici cu atenție diferitele scopuri pe care le urmăresc oamenii în viață și nenumăratele lor moduri de a trăi, vei descoperi că niciunul dintre ele nu se conformează intenției originare a Creatorului cu care El a creat omenirea. Toate acestea îi îndepărtează pe oameni de suveranitatea și grija Creatorului; toate sunt capcane care îi fac pe oameni să devină depravați și care îi duc spre iad. După ce recunoști acest lucru, sarcina ta este să-ți lași deoparte vechile perspective asupra vieții, să stai departe de diferitele capcane, să-L lași pe Dumnezeu să-Și asume răspunderea asupra vieții tale și să facă aranjamente pentru tine; să încerci doar să te supui orchestrărilor și călăuzirii lui Dumnezeu, să trăiești fără nicio alternativă individuală și să devii o persoană care Îl venerează pe Dumnezeu. Sună ușor, dar este un lucru greu de făcut. Unii oameni pot îndura durerea acestui lucru, alții nu pot. Unii sunt dispuși să se supună, alții nu sunt dispuși. Cei care nu sunt dispuși sunt lipsiți de dorința și hotărârea de a face acest lucru; sunt în mod evident conștienți de

suveranitatea lui Dumnezeu, știu foarte clar că Dumnezeu este cel care planifică și rânduiește soarta omenească, și totuși ei încă se zbat și se luptă și rămân neîmpăcați cu faptul de a-și lăsa destinele în palma lui Dumnezeu și de a se supune suveranității lui Dumnezeu; mai mult chiar, sunt deranjați de orchestrările și aranjamentele lui Dumnezeu. Așa că vor exista mereu oameni care vor să vadă cu ochii lor de ce sunt capabili; ei vor să-și modifice destinul cu propriile lor mâini sau să obțină fericirea prin propria lor putere, să vadă dacă pot trece peste limitele autorității lui Dumnezeu și dacă se pot ridica deasupra suveranității lui Dumnezeu. Tragedia omului nu este faptul că el caută o viață fericită, că urmărește faima și averea și că se luptă împotriva propriului destin prin ceață, ci faptul că, după ce a văzut existența Creatorului, după ce a aflat faptul că Creatorul deține suveranitatea asupra destinului omenesc, tot nu-și poate îndrepta căile, nu-și poate trage picioarele afară din mâl, ci își împietrește inima și persistă în greșelile lui. Ar prefera să se zvârcolească în noroi în continuare, luptând cu încăpățânare împotriva suveranității Creatorului, opunându-i rezistență până la capăt, totul fără cea mai mică fărâmă de pocăință. Doar când zace zdrobit și însângerat se hotărăște în sfârșit să renunțe și să se întoarcă. Aceasta este adevărata durere a omenirii. Așa că spun: cei care aleg să se supună sunt înțelepți, iar cei care aleg să se lupte și să plece sunt, într-adevăr, nesăbuiți.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 129)

Cele șase momente critice în viața omenească (fragmente selectate)

Al șaselea moment critic: moartea

După atâta zarvă, atâtea frustrări și dezamăgiri, după atâtea bucurii și necazuri și suișuri și coborâșuri, după atâția ani de neuitat, după ce a

urmărit anotimpurile schimbându-se iar și iar, omul a trecut fără să-și dea seama de pietrele de hotar ale vieții și, într-o clipită, se trezește în anii amurgului. Semnele timpului îi sunt întipărite pe tot trupul: nu mai poate sta drept, părul negru i s-a albit, în timp ce ochii cândva strălucitori și limpezi slăbesc și devin încețoșați, iar pielea fină și suplă devine ridată și pătată. Auzul scade, dinții slăbesc și cad, reacțiile devin încete, mișcările – lente… În acest punct, acea persoană și-a luat un ultim adio de la anii pasionali ai tinereții sale și a intrat în amurgul vieții: bătrânețea. Apoi, acea persoană se va confrunta cu moartea, ultimul moment critic din viața omenească.

1) Numai Creatorul are putere de viață și de moarte asupra omului

Dacă nașterea cuiva a fost predestinată de viața sa anterioară, atunci moartea sa marchează sfârșitul acelui destin. Dacă nașterea cuiva este începutul misiunii sale în această viață, atunci moartea sa marchează finalul acelei misiuni. Din moment ce Creatorul a determinat un set fix de circumstanțe pentru nașterea unei persoane, nu mai trebuie precizat că El a pus la cale și un set fix de circumstanțe pentru moartea acelei persoane. Cu alte cuvinte, nimeni nu se naște din întâmplare, moartea nimănui nu sosește pe neașteptate și atât viața, cât și moartea, sunt legate în mod necesar de viețile anterioare și actuale ale cuiva. Circumstanțele nașterii și morții unei persoane sunt amândouă predeterminate de către Creator; acesta este destinul unei persoane, soarta unei persoane. Deoarece există multe explicații pentru nașterea unei persoane, este, de asemenea, adevărat că moartea unei persoane va avea loc în mod natural în propriul set special de diverse circumstanțe. Acesta este motivul pentru variatele durate de viață ale oamenilor și diferitele moduri și momente ale morții lor. Unii oameni sunt puternici și sănătoși și totuși mor tineri; alții sunt slabi și bolnăvicioși și totuși trăiesc până la o vârstă înaintată și mor în pace. Unii pier din cauze

nenaturale, alții, din cauze naturale. Unii își sfârșesc viața departe de casă, alții închid ochii pentru ultima dată cu cei dragi alături. Unii oameni mor în spațiu, alții sub pământ. Unii se scufundă sub apă, alții pier în catastrofe. Unii mor dimineața, alții noaptea… Fiecare își dorește o naștere ilustră, o viață extraordinară și o moarte glorioasă, dar nimeni nu poate trece peste propriul destin, nimeni nu poate scăpa de suveranitatea Creatorului. Aceasta este soarta omenească. Omul își poate face tot felul de planuri de viitor, dar nimeni nu poate planifica modul și timpul nașterii și al plecării sale de pe lume. Cu toate că oamenii fac tot posibilul să evite venirea morții și să i se împotrivească, totuși, pe neștiute, moartea se apropie în tăcere. Nimeni nu știe când va muri sau cum, cu atât mai puțin unde se va întâmpla. Evident, nu omenirea este cea care are putere asupra vieții și morții, nu vreo ființă din lumea naturală, ci Creatorul, a cărui autoritate este unică. Viața și moartea omenirii nu sunt produse ale vreunei legi a lumii naturale, ci o consecință a suveranității autorității Creatorului.

2) Cel care nu cunoaște suveranitatea Creatorului va fi bântuit de frica morții

Când cineva ajunge la bătrânețe, provocarea cu care se confruntă nu este cum să-și întrețină familia sau să-și stabilească ambiții mărețe în viață, ci cum să-și ia adio de la viață, cum să întâmpine sfârșitul vieții, cum să pună punct sentinței vieții sale. Cu toate că la suprafață pare că oamenii dau puțină atenție morții, nimeni nu poate evita explorarea subiectului, pentru că nimeni nu știe dacă o altă lume se întinde la marginea îndepărtată a morții, o lume pe care ființele omenești nu o pot percepe sau simți, una despre care nu știu nimic. Acest lucru îi face pe oameni să se teamă să înfrunte moartea direct, să se teamă să o confrunte așa cum s-ar cuveni; în schimb, ei fac tot posibilul să evite subiectul. Și astfel, acest fapt umple sufletul fiecărei persoane de groaza morții și adaugă un văl de mister peste

această realitate inevitabilă a vieții, aruncând o umbră persistentă peste inima fiecărei persoane.

Când o persoană își simte trupul deteriorându-se, când simte că se apropie de moarte, acea persoană simte o groază nedeslușită, o frică imposibil de exprimat. Frica de moarte face o persoană să se simtă și mai singură și mai neajutorată, și, în acest moment, aceasta se întreabă: de unde vine omul? Unde se duce omul? Așa moare omul, cu viața grăbindu-se pe lângă el? Este aceasta perioada care marchează sfârșitul vieții omului? Care este, până la urmă, sensul vieții? Cât valorează viața, până la urmă? E vorba de faimă și avere? E vorba despre a-ți întemeia o familie?… Indiferent dacă cineva s-a gândit la aceste întrebări anume, indiferent de cât de profund se teme cineva de moarte, în străfundurile inimii fiecărei persoane există mereu dorința de a cerceta tainele, o senzație de neînțelegere a vieții și, amestecat cu toate acestea, un sentimentalism legat de lume, o reticență de a pleca. Poate că nimeni nu poate formula clar de ce se teme omul, ceea ce caută omul, de ce este sentimental și ce este reticent să lase în urmă…

Pentru că se tem de moarte, oamenii au foarte multe griji; pentru că se tem de moarte, oamenii au atâtea la care nu pot renunța. Când sunt aproape de moarte, unii oameni se agită într-o privință sau alta; își fac griji în privința copiilor lor, a celor dragi, a averii, ca și cum, îngrijorându-se, pot șterge suferința și groaza pe care le aduce moartea, ca și cum menținând un fel de apropiere cu cei vii, pot scăpa de neputința și singurătatea care însoțesc moartea. În străfundurile inimii omenești zace o frică nedeslușită, o frică de a fi despărțit de cei dragi, de a nu-ți mai arunca vreodată ochii asupra cerului albastru, de a nu mai privi vreodată spre lumea materială. Un suflet singuratic, obișnuit cu compania celor dragi, este reticent să slăbească strânsoarea și să plece singur către o lume care e necunoscută, nefamiliară.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 130)

O viață petrecută în căutarea faimei și a averii lasă o persoană neputincioasă în fața morții

Datorită suveranității și predestinării Creatorului, un suflet singuratic care a pornit fără nimic al său obține părinți și o familie, șansa de a deveni un membru al rasei umane, șansa de a experimenta viața omenească și de a vedea lumea. Acest suflet mai obține și șansa de a experimenta suveranitatea Creatorului, de a cunoaște minunăția creației Creatorului și, mai mult decât atât, de a cunoaște autoritatea Creatorului și a i se supune acesteia. Totuși, majoritatea oamenilor nu profită de această oportunitate rară și trecătoare. O persoană își irosește energia de o viață luptând împotriva destinului, își pierde tot timpul agitându-se în încercarea de a-și hrăni familia și oscilând între avere și statut. Lucrurile pe care le prețuiesc oamenii sunt familia, banii și faima și ei le consideră pe acestea cele mai valoroase lucruri în viață. Toți oamenii se plâng de soarta lor, totuși încearcă să trimită într-un ungher al minții chestiunile pe care este cel mai imperativ să le cerceteze și să le înțeleagă: de ce trăiește omul, cum ar trebui să trăiască omul și care sunt valoarea și sensul vieții. Cu toate acestea, își petrec întreaga viață, oricât de mult ar dura, doar alergând în căutarea faimei și a averii, până când tinerețea lor s-a dus și ei au devenit cărunți și plini de riduri. Trăiesc astfel până când văd că faima și averea nu pot opri alunecarea spre senilitate, că banii nu pot umple golul inimii, că nimeni nu este exceptat de la legile nașterii, îmbătrânirii, bolii și morții, că nimeni nu poate scăpa de ce i-a pregătit soarta. Numai atunci când sunt siliți să se confrunte cu ultimul moment critic al vieții înțeleg cu adevărat că, indiferent dacă o persoană are bogății imense și proprietăți extinse, indiferent dacă e privilegiat și de rang înalt, omul tot nu poate scăpa de

moarte și trebuie să se întoarcă la poziția sa originară: un suflet solitar, fără nimic al său. Când oamenii au părinți, cred că părinții lor sunt totul; când oamenii au proprietăți, consideră că banii sunt temeiul lor, că sunt resursele cu care trăiesc; când oamenii au statut, ei se agață strâns de el și și-ar risca viețile de dragul lui. Numai atunci când oamenii sunt aproape să renunțe la această lume își dau seama că lucrurile pe care și-au irosit viața urmărindu-le nu sunt nimic altceva decât nori trecători, nimic de care se pot ține, nimic ce pot lua cu ei, nimic ce îi poate scuti de moarte, nimic care să poată oferi companie sau consolare unui suflet singuratic în călătoria de întoarcere; mai puțin decât orice, nimic din aceste lucruri nu poate mântui o persoană și nu-i poate permite să transcendă moartea. Faima și averea pe care le obține cineva în lumea materială îi oferă acestei persoane satisfacție temporară, plăcere trecătoare, o senzație falsă de lejeritate; în acest timp, o fac să-și rătăcească drumul. Și astfel, oamenii, în timp ce se zvârcolesc în imensa mare a omenirii, tânjind după pace, confort și liniște sufletească, sunt înghițiți val după val. Când oamenii încă mai trebuie să înțeleagă întrebările pe care este cel mai important să le înțeleagă – de unde vin, de ce trăiesc, unde se duc și așa mai departe – ei sunt seduși de faimă și avere, îndrumați greșit, controlați de ele, pierduți în mod irevocabil. Timpul zboară; anii trec cât ai clipi din ochi și, înainte de a-și da seama, omul trebuie să-și ia adio de la cei mai buni ani ai vieții sale. Când i se apropie despărțirea de lume, acesta ajunge la înțelegerea treptată a faptului că totul pe lume se îndepărtează, că nu se mai poate agăța de bunurile care i-au aparținut la început; apoi simte cu adevărat că este ca un bebeluș plângăcios care abia a apărut pe lume, și căruia încă nu-i aparține nimic. În acest moment, acesta este silit să cugete la ceea ce a făcut în viață, cât valorează existența, ce înseamnă, de ce a venit pe lume. Și acesta este momentul în care își dorește din ce în ce mai mult să știe dacă există cu adevărat o viață viitoare, dacă

raiul există cu adevărat, dacă există cu adevărat pedeapsă… Cu cât o persoană se apropie de moarte, cu atât vrea mai mult să înțeleagă despre ce este vorba cu adevărat în viață; cu cât o persoană se apropie de moarte, cu atât inima îi pare mai goală; cu cât o persoană se apropie de moarte, cu atât mai neputincioasă se simte; și așa, frica de moarte a cuiva crește pe zi ce trece. Sunt două motive pentru care asemenea sentimente se manifestă în oameni pe măsură ce se apropie de moarte: în primul rând, sunt pe cale să-și piardă faima și averea de care au depins viețile lor, pe cale să lase în urmă tot ceea ce este vizibil în lume; și, în al doilea rând, sunt pe cale să se confrunte, de unii singuri, cu o lume nefamiliară, un tărâm misterios, necunoscut, unde se tem să pună piciorul, unde nu îi au pe cei dragi și nu au mijloace de sprijin. Din aceste două motive, oricine se confruntă cu moartea se simte tulburat, experimentează panica și o senzație de neputință așa cum nu au mai cunoscut vreodată. Numai atunci când o persoană chiar a ajuns în acest punct își dă seama că, atunci când pune piciorul pe acest pământ, primul lucru pe care trebuie să-l înțeleagă este de unde vin ființele umane, de ce trăiesc oamenii, cine dictează soarta omenirii, cine asigură existența umană și cine are suveranitatea asupra ei. Aceste cunoștințe reprezintă adevăratele mijloace de trai, baza esențială pentru supraviețuirea omenească, nu să înveți cum să-ți întreții familia sau cum să obții faimă și avere, nu să înveți cum să ieși în evidență din mulțime, nici cum să trăiești o viață mai prosperă, cu atât mai puțin să înveți cum să excelezi și cum să concurezi cu succes cu alții. Cu toate că diferitele abilități de supraviețuire pe care oamenii își petrec viețile stăpânindu-le pot oferi o abundență de conforturi materiale, ele nu aduc niciodată adevărata pace și consolare inimii unei persoane, ci îi fac constant pe oameni să-și piardă direcția, să aibă dificultăți în a se controla și să rateze fiecare oportunitate de a învăța sensul vieții; aceste abilități de supraviețuire creează un curent subteran de

neliniște privind înfruntarea corespunzătoare a morții. Viețile oamenilor sunt ruinate în felul acesta. Creatorul îi tratează pe toți corect, dându-le tuturor o viață întreagă de oportunități să Îi experimenteze și să Îi cunoască suveranitatea, totuși doar atunci când se apropie moartea, când fantoma sa se ivește, acesta începe să vadă lumina – și atunci este prea târziu.

Oamenii își petrec viețile alergând după bani și faimă; se agață de aceste paie, gândindu-se că sunt singurele lor mijloace de sprijin, ca și cum dacă le au ar putea continua să trăiască, scutiți de moarte. Dar numai atunci când urmează să moară își dau seama cât de îndepărtate sunt lucrurile acestea de ei, cât de slabi sunt în fața morții, cât de ușor se fărâmă, cât de singuri și de neajutorați sunt, neavând unde să se întoarcă. Își dau seama că viața nu poate fi cumpărată cu bani sau cu faimă, că indiferent cât de bogată poate fi o persoană, indiferent cât de înaltă este poziția sa, toți oamenii sunt la fel de săraci și insignifianți în fața morții. Își dau seama că banii nu pot cumpăra viața, că faima nu poate șterge moartea, că nici banii și nici faima nu pot prelungi viața cuiva nici măcar cu un singur minut, cu o singură secundă. Cu cât oamenii se simt mai mult așa, cu atât tânjesc mai tare să continue să trăiască; cu cât oamenii se simt mai mult așa, cu atât sunt mai îngroziți de apropierea morții. Numai în acest moment își dau seama cu adevărat că viețile nu le aparțin, că nu sunt ale lor, să le poată controla, și că nimeni nu are nimic de spus în privința vieții sau a morții cuiva – toate acestea sunt dincolo de controlul lor.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 131)

Vino sub stăpânirea Creatorului și înfruntă moartea cu calm

În momentul în care se naște o persoană, un suflet singuratic își începe experiența vieții pe pământ, experiența autorității Creatorului, pe care

Creatorul a aranjat-o pentru el. Inutil de precizat, pentru persoană – pentru suflet – aceasta este o oportunitate excelentă de a câștiga cunoașterea suveranității Creatorului, de a ajunge să-I cunoască autoritatea și de a o experimenta personal. Oamenii își trăiesc viețile în cadrul legilor destinului proiectate pentru ei de către Creator, și, pentru orice ființă rațională cu conștiință, să accepte, de-a lungul deceniilor din propria viață, suveranitatea Creatorului și să ajungă să-I cunoască autoritatea nu sunt lucruri dificil de făcut. Așadar, ar trebui să fie foarte ușor pentru fiecare persoană să recunoască, prin propriile sale experiențe de viață de-a lungul câtorva decenii, că toate destinele omenești sunt predestinate, și ar trebui să fie ușor să înțeleagă sau să sintetizeze ce înseamnă să trăiești. Când o persoană adoptă aceste lecții de viață, aceasta va ajunge treptat să înțeleagă de unde vine viața, să priceapă de ce are nevoie inima cu adevărat, ce o va duce pe cărarea adevărată a vieții și care s-ar cuveni să fie misiunea și țelurile unei vieți omenești. Va recunoaște treptat faptul că, dacă cineva nu-L venerează pe Creator, dacă nu vine sub stăpânirea Lui, atunci, când va veni clipa să confrunte moartea – când sufletul unui om este pe cale să apară încă o dată înaintea Creatorului – inima sa se va umple de groază nemărginită și neliniște. Dacă o persoană a existat pe lume câteva decenii și totuși nu a ajuns să știe de unde vine viața omenească, nici nu a recunoscut încă în palma cui stă soarta omenească, atunci nu este de mirare că acea persoană nu va fi în stare să înfrunte moartea cu calm. O persoană care a câștigat cunoașterea suveranității Creatorului în deceniile de experiență de viață umană este o persoană cu o apreciere corectă a sensului și valorii vieții. O astfel de persoană are o cunoaștere profundă a scopului vieții, cu experiență reală și înțelegere a suveranității Creatorului și, mai mult decât atât, este capabilă să se supună autorității Creatorului. O asemenea persoană înțelege sensul creației omenirii de către Dumnezeu, înțelege că omul ar trebui să-L

venereze pe Creator, că tot ceea ce deține fiecare om provine de la Creator și se va întoarce la El într-o zi nu prea îndepărtată din viitor. Acest tip de persoană înțelege că Creatorul aranjează nașterea omului și are suveranitate asupra morții omului, și că atât viața, cât și moartea, sunt predestinate de autoritatea Creatorului. Așadar, când cineva înțelege cu adevărat aceste lucruri, acesta va fi în mod natural în stare să înfrunte moartea cu calm, să lase la o parte toate posesiunile lumești cu calm, să accepte și să se supună bucuros la tot ceea ce urmează și să întâmpine ultimul moment critic al vieții pregătit de către Creator, în loc să se teamă orbește de el și să se lupte împotriva lui. Dacă o persoană privește viața ca pe o oportunitate de a experimenta suveranitatea Creatorului și de a ajunge să-I cunoască autoritatea, dacă o persoană își vede viața ca pe o șansă rară de a-și face datoria ca ființă omenească creată și de a-și îndeplini misiunea, atunci acea persoană va avea cu siguranță perspectiva corectă asupra vieții, va avea sigur o viață binecuvântată și călăuzită de către Creator, va păși sigur în lumina Creatorului, va cunoaște sigur suveranitatea Creatorului, va veni sigur sub stăpânirea Lui, va deveni sigur martor al faptelor Lui miraculoase și al autorității Sale. Nu mai trebuie menționat că o asemenea persoană va fi, cu siguranță, iubită și acceptată de către Creator, și numai o asemenea persoană poate să mențină o atitudine calmă în privința morții și să întâmpine cu bucurie momentul critic final al vieții. O persoană care a avut în mod evident genul acesta de atitudine față de moarte a fost Iov. Iov a fost în postura de a accepta cu bucurie momentul critic final al vieții și și-a adus călătoria de o viață la un final lin și și-a încheiat misiunea în viață și s-a întors alături de Creator.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 132)

Căutările și câștigurile din viața lui Iov îi permit acestuia să înfrunte moartea cu calm

În Scripturi scrie despre Iov: „Iov a murit înaintat în vârstă și sătul de zile” (Iov 42:17). Aceasta înseamnă că, atunci când a murit, Iov nu a avut regrete și nu a simțit durere, ci s-a despărțit în mod natural de această lume. Așa cum știe toată lumea, Iov a fost un om care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău pe când trăia. Faptele lui au fost lăudate de Dumnezeu și amintite de alții și se poate spune că viața lui a avut valoare și semnificație care le depășeau pe ale tuturor celorlalți. Iov s-a bucurat de binecuvântările lui Dumnezeu și a fost numit drept de El pe pământ și a fost, de asemenea, pus la încercare de către Dumnezeu și testat de către Satana. A depus mărturie pentru Dumnezeu și a meritat ca El să-l numească un om drept. În deceniile după ce a fost pus la încercare de Dumnezeu, el a trăit o viață care a fost chiar mai valoroasă, mai semnificativă, mai stabilă și mai liniștită decât înainte. Datorită faptelor lui drepte, Dumnezeu l-a pus la încercare și tot datorită faptelor lui drepte, Dumnezeu a apărut în fața lui și i-a vorbit direct. Așadar, în anii ce-au urmat încercării lui, Iov a înțeles și a apreciat valoarea vieții într-un mod mai concret, a atins o înțelegere mai profundă a suveranității Creatorului și a obținut o cunoaștere mai precisă și mai limpede a felului în care Creatorul Își oferă și retrage binecuvântările. Cartea lui Iov consemnează că Iahve Dumnezeu i-a acordat lui Iov binecuvântări încă și mai mari decât o făcuse înainte, punându-l pe Iov într-o poziție și mai bună de a cunoaște suveranitatea Creatorului și de a înfrunta moartea cu calm. Așa că Iov, atunci când a îmbătrânit și s-a confruntat cu moartea, cu siguranță nu a fost îngrijorat în privința proprietăților sale. Nu avea griji, nimic de regretat și bineînțeles că nu se temea de moarte, căci și-a petrecut toată viața mergând pe calea temerii de Dumnezeu și a feritului de rău. Nu avea niciun motiv să-și facă griji cu privire la propriul sfârșit.

Câți oameni de astăzi ar putea acționa la fel cum a acționat Iov atunci când s-a confruntat cu propria moarte? De ce nu este nimeni capabil să mențină o purtare atât de simplă la exterior? Există un singur motiv: Iov și-a trăit viața în căutarea subiectivă a credinței, a recunoașterii și a supunerii față de suveranitatea lui Dumnezeu, și cu această credință, recunoaștere și supunere a trecut prin momentele critice ale vieții, și-a trăit ultimii ani și a întâmpinat momentul critic final al vieții sale. Indiferent ce a trăit Iov, căutările și țelurile lui în viață au fost fericite, nu dureroase. El nu era fericit doar datorită binecuvântărilor și a laudei oferite lui de către Creator, ci, mai important, datorită căutărilor și țelurilor lui în viață, datorită cunoașterii tot mai mari și adevăratei înțelegeri a suveranității Creatorului pe care a atins-o temându-se de Dumnezeu și ferindu-se de rău, și, mai mult, datorită experienței personale, ca supus al suveranității Creatorului, al faptelor minunate ale lui Dumnezeu și al experiențelor și amintirilor dificile, dar de neuitat, ale coexistenței, cunoștinței și înțelegerii reciproce dintre om și Dumnezeu. Iov a fost fericit datorită alinării și bucuriei provenite din cunoașterea voii Creatorului și datorită venerației care a crescut după ce a văzut că El este măreț, minunat, demn de iubire și credincios. Iov a fost capabil să înfrunte moartea fără nicio suferință pentru că știa că, prin moarte, avea să se întoarcă lângă Creator. Căutările și realizările lui în viață au fost cele care i-au permis să înfrunte moartea cu calm, să accepte calm perspectiva că viața îi va fi luată înapoi de către Creator și, mai mult, să stea drept, neîntinat și fără nicio grijă înaintea Creatorului. Pot oamenii zilelor noastre obține genul de fericire pe care a avut-o Iov? Aveți condițiile necesare să faceți acest lucru? De vreme ce oamenii zilelor noastre au aceste condiții, de ce sunt incapabili să trăiască fericiți, așa cum a făcut-o Iov? De ce sunt incapabili să scape de suferința fricii de moarte? Când se confruntă cu moartea, unii oameni urinează incontrolabil; alții tremură,

leșină, vorbesc urât și despre Ceruri și despre om; unii chiar se vaită și plâng. Acestea nu sunt sub nicio formă reacții naturale care apar deodată atunci când se apropie moartea. Oamenii se poartă în felurile acestea stânjenitoare în primul rând din cauza faptului că, adânc în inimile lor, se tem de moarte; din cauza faptului că nu au o cunoaștere limpede și o apreciere a suveranității lui Dumnezeu și a aranjamentelor Lui, cu atât mai puțin pentru că nu se supun cu adevărat acestora. Oamenii reacționează în acest fel pentru că nu vor decât să aranjeze și să guverneze singuri totul, să-și controleze propriile destine, propriile vieți și moartea. Nu este de mirare, așadar, că oamenii nu sunt niciodată în stare să scape de frica de moarte.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 133)

Doar acceptând suveranitatea Creatorului se poate întoarce cineva alături de El

Când cineva nu are o cunoaștere limpede și experiența suveranității lui Dumnezeu și a aranjamentelor Lui, cunoașterea acestei persoane despre soartă și moarte va fi în mod necesar incoerentă. Oamenii nu pot vedea clar că totul stă în palma lui Dumnezeu, nu își dau seama că totul se supune controlului și suveranității lui Dumnezeu, nu recunosc că omul nu poate înlătura sau scăpa de o asemenea suveranitate. Din acest motiv, când le vine vremea să confrunte moartea, nu există sfârșit pentru ultimele lor cuvinte, griji și regrete. Sunt trași în jos de atât de mult bagaj, de atâta reticență, de atâta confuzie. Asta îi face să se teamă de moarte. Pentru orice persoană născută pe această lume, nașterea este necesară și moartea inevitabilă; nimeni nu se poate înălța peste acest curs al lucrurilor. Dacă cineva își dorește să se despartă de această lume fără durere, dacă își dorește să fie în stare să înfrunte momentul critic final al vieții fără reticență sau îngrijorare,

singura modalitate este să plece fără regrete. Și singura modalitate de a pleca fără regrete este să cunoască suveranitatea Creatorului, să Îi cunoască autoritatea și să li se supună. Numai așa se poate ține cineva la distanță de vrajba omenească, de rău, de robia Satanei și numai așa poate cineva să trăiască o viață ca a lui Iov, călăuzită și binecuvântată de către Creator, o viață liberă și eliberată, o viață cu valoare și sens, o viață care este sinceră și deschisă. Numai așa se poate cineva supune, ca Iov, încercărilor și lipsei de către Creator, orchestrărilor și aranjamentelor Creatorului. Numai așa poate cineva să-L venereze pe Creator toată viața sa și să câștige lauda Lui, așa cum a făcut Iov, și să-I audă vocea, să-L vadă apărând. Numai așa poate cineva să trăiască și să moară fericit, ca Iov, fără durere, fără griji, fără regrete. Numai așa poate cineva să trăiască în lumină, ca Iov, și să treacă de fiecare dintre momentele critice ale vieții în lumină, să-și termine lin călătoria în lumină, să-și încheie cu succes misiunea – să experimenteze, să învețe și ajungă să cunoască suveranitatea Creatorului în calitate de ființă creată – și să se stingă în lumină și să stea pe vecie alături de Creator, ca ființă umană creată, lăudată de El.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 134)

Nu rata oportunitatea de a cunoaște suveranitatea Creatorului

Cele câteva decenii care alcătuiesc o viață omenească nu sunt nici lungi, nici scurte. Cei douăzeci și ceva de ani dintre naștere și maturizare trec cât ai clipi din ochi și, cu toate că la acest moment al vieții o persoană este considerată adultă, oamenii din această categorie de vârstă nu știu aproape nimic despre viața omenească și despre soarta omenească. Pe măsură ce capătă mai multă experiență, ei pășesc treptat spre vârsta mijlocie. Oamenii de treizeci și patruzeci de ani capătă o experiență

incipientă a vieții și a sorții, dar ideile lor cu privire la aceste lucruri sunt încă foarte vagi. Abia la patruzeci de ani încep unii oameni să înțeleagă omenirea și universul pe care le-a creat Dumnezeu și să priceapă la ce se referă viața omenească, la ce se referă soarta omenească. Unii oameni, cu toate că Îl urmează de multă vreme pe Dumnezeu și sunt acum de vârstă mijlocie, încă nu pot să aibă o cunoaștere și o definiție exactă a suveranității lui Dumnezeu, cu atât mai puțin adevărata supunere. Unor oameni nu le pasă de nimic altceva în afară de a căuta să primească binecuvântări, și, cu toate că au trăit mulți ani, nu știu sau nu înțeleg nici în cea mai mică măsură realitatea suveranității Creatorului asupra destinului omenesc, așa că nu au făcut nici cel mai mic pas în lecția practică a supunerii față de orchestrările și aranjamentele lui Dumnezeu. Asemenea oameni sunt complet nesăbuiți, iar viețile lor sunt trăite în zadar.

Dacă perioadele vieții omenești sunt împărțite în funcție de gradul de experiență de viață a oamenilor și a cunoașterii sorții omenești de către aceștia, acestea se pot divide aproximativ în trei faze. Prima fază este tinerețea, adică anii dintre naștere și vârsta mijlocie sau de la naștere la vârsta de treizeci de ani. Cea de-a doua fază este maturarea, de la vârsta mijlocie la bătrânețe sau de la treizeci la șaizeci de ani. Și cea de-a treia fază este perioada de maturitate a cuiva, care durează de la bătrânețe, începând cu șaizeci de ani, până când persoana părăsește lumea. Cu alte cuvinte, de la naștere și până la vârsta mijlocie, cunoașterea majorității oamenilor despre soartă și viață se limitează la a imita ideile altora și nu are aproape deloc esență reală, practică. În această perioadă, perspectiva cuiva asupra vieții și felul în care acea persoană își croiește drumul în lume sunt destul de superficiale și naive. Aceasta este perioada tinereții cuiva. Numai după ce a gustat toate bucuriile și durerile vieții obține cineva o înțelegere reală a sorții și ajunge treptat – subconștient, în adâncul inimii – să

apreciezе ireversibilitatea sorții și să înțeleagă încet că suveranitatea Creatorului asupra destinului uman există cu adevărat. Aceasta este perioada de maturizare a cuiva. O persoană intră în perioada sa de maturitate când a încetat să se mai lupte împotriva sorții și când nu mai este dispusă să fie atrasă în dezbinări, ci își cunoaște locul, se supune voii Cerului, își sintetizează propriile realizări și erori în viață și așteaptă judecata Creatorului asupra vieții sale. Luând în considerare diferitele tipuri de experiențe și achiziții pe care oamenii le obțin în timpul acestor trei perioade, în condiții normale, marja de oportunitate a cuiva de a cunoaște suveranitatea Creatorului nu este foarte mare. Dacă o persoană trăiește până la șaizeci de ani, aceasta nu are decât aproximativ treizeci de ani să cunoască suveranitatea lui Dumnezeu; dacă cineva își dorește o perioadă mai lungă de timp, acest lucru nu este posibil decât dacă viața sa durează suficient de mult, dacă este în stare să trăiască un secol. Așadar, conform legilor normale ale existenței omenești, spun că deși este un proces foarte lung de când cineva se întâlnește pentru prima dată cu subiectul cunoașterii suveranității Creatorului și până în momentul în care este capabil să recunoască realitatea acelei suveranități și de acolo până în punctul la care este capabil să i se supună, dacă cineva chiar socotește anii, nu sunt mai mult de treizeci sau patruzeci în timpul cărora o persoană are șansa de a obține aceste răsplăți. Și, adesea, oamenii se lasă ademeniți de dorințele și ambițiile lor de a primi binecuvântări, astfel că nu mai pot discerne unde se găsește esența vieții omenești și nu înțeleg importanța cunoașterii suveranității Creatorului. Astfel de oameni nu prețuiesc această oportunitate valoroasă de a intra în lumea omenească pentru a experimenta viața omenească și suveranitatea Creatorului, și nu înțeleg cât de prețios este pentru o ființă creată să primească îndrumarea personală a Creatorului. Așadar, spun că acei oameni care doresc ca lucrarea lui Dumnezeu să se

termine repede, care doresc ca Dumnezeu să aranjeze sfârșitul omului cât mai curând cu putință, ca ei să poată imediat să-I privească adevărata persoană și să dobândească binecuvântări cât mai curând posibil sunt vinovați de cea mai rea formă de nesupunere și sunt extrem de nesăbuiți. Între timp, cei înțelepți din rândul oamenilor, cei înzestrați cu cea mai mare acuitate mentală sunt aceia care doresc, în timpul lor limitat, să pună mâna pe această oportunitate unică de a cunoaște suveranitatea Creatorului. Aceste două dorințe diferite expun două perspective și căutări extrem de diferite: cei care caută binecuvântări sunt egoiști și josnici și nu acordă niciun fel de considerație voii lui Dumnezeu, nu caută niciodată să cunoască suveranitatea lui Dumnezeu, nu doresc niciodată să i se supună, ci doresc pur și simplu să trăiască așa cum au chef. Ei sunt degenerați lipsiți de griji, și această categorie de oameni vor fi distruși. Cei care caută să-L cunoască pe Dumnezeu sunt în stare să-și lase deoparte dorințele, sunt dispuși să se supună suveranității și rânduirii lui Dumnezeu și încearcă să fie genul de oameni care se supun autorității lui Dumnezeu și care-I îndeplinesc dorința. Asemenea oameni trăiesc în lumină și în mijlocul binecuvântărilor lui Dumnezeu și vor fi cu siguranță lăudați de către Dumnezeu. Orice ar fi, opțiunea omenească este inutilă, iar oamenii nu au nimic de spus în privința duratei lucrării lui Dumnezeu. Este mai bine ca oamenii să se lase la mila orchestrărilor lui Dumnezeu și să se supună suveranității Lui. Dacă nu te lași la mila orchestrărilor Lui, ce poți să faci? Va suferi Dumnezeu, ca urmare, vreo pierdere? Dacă nu te lași la mila orchestrărilor Lui, ci încerci să preiei controlul, atunci faci o alegere prostească și, în cele din urmă, vei fi singurul care va suferi o pierdere. Numai dacă oamenii colaborează cu Dumnezeu cât mai curând posibil, numai dacă se grăbesc să-I accepte orchestrările, să-I cunoască autoritatea și

să înțeleagă tot ceea ce a făcut El pentru ei vor avea speranță. Doar în acest fel viețile lor nu vor fi trăite în zadar și vor obține mântuirea.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 135)

Nimeni nu poate schimba faptul că Dumnezeu deține suveranitatea asupra destinului omenesc

Sub autoritatea lui Dumnezeu, fiecare persoană acceptă pasiv sau activ suveranitatea și aranjamentele Lui, și indiferent cât de mult se luptă o persoană în cursul vieții sale, pe oricâte cărări strâmbe umblă, în final se va întoarce la orbita destinului pe care i-a trasat-o Creatorul. Acesta este caracterul de neîntrecut al autorității Creatorului și felul în care autoritatea Lui controlează și guvernează universul. Acest caracter de neîntrecut, această formă de control și stăpânire sunt cele responsabile de legile care dictează viețile tuturor lucrurilor, care le permit oamenilor să se reîncarneze iar și iar fără nicio interferență, care fac lumea să se învârtească în mod regulat și să meargă mai departe, zi după zi, an după an. Ați fost martori la toate aceste fapte și le înțelegeți, fie superficial sau profund, iar profunzimea înțelegerii voastre depinde de experiența voastră și de cunoașterea adevărului și de cunoașterea voastră despre Dumnezeu. Cât de bine cunoști realitatea adevărului, cât de mult ai experimentat cuvintele lui Dumnezeu, cât de bine cunoști esența și firea lui Dumnezeu – acest lucru reprezintă profunzimea înțelegerii tale asupra suveranității și aranjamentelor lui Dumnezeu. Depinde existența suveranității și aranjamentelor lui Dumnezeu de supunerea ființelor omenești față de ele? Este faptul că Dumnezeu deține această autoritate determinat de supunerea omenirii față de ea? Autoritatea lui Dumnezeu există indiferent de circumstanțe. În toate situațiile, Dumnezeu dictează și aranjează fiecare destin omenesc și toate

lucrurile în concordanță cu gândurile și dorințele Lui. Acest lucru nu se va schimba ca urmare a schimbării oamenilor; este independent de voința omului, nu poate fi modificat de nicio schimbare în timp, spațiu și geografie, pentru că autoritatea lui Dumnezeu este însăși esența Lui. Dacă omul este capabil să cunoască și să accepte suveranitatea lui Dumnezeu și dacă omul este capabil să i se supună – niciuna dintre aceste considerații nu schimbă cu nimic realitatea suveranității lui Dumnezeu asupra destinului omenesc. Adică, indiferent ce atitudine adoptă omul față de suveranitatea lui Dumnezeu, aceasta pur și simplu nu poate schimba faptul că Dumnezeu deține suveranitatea asupra destinului omenesc și asupra tuturor lucrurilor. Chiar dacă nu te supui autorității lui Dumnezeu, El tot îți stăpânește soarta; chiar dacă nu Îi poți cunoaște suveranitatea, autoritatea Lui tot există. Autoritatea lui Dumnezeu și realitatea suveranității lui Dumnezeu asupra destinului omenesc sunt independente de voința omenească, nu se schimbă potrivit preferințelor și alegerilor omului. Autoritatea lui Dumnezeu este pretutindeni, în orice oră, în orice clipă. Cerul și pământul vor dispărea, însă autoritatea Lui nu va dispărea vreodată, pentru că El este Dumnezeu Însuși, El are autoritate unică și autoritatea Lui nu este restricționată sau limitată de oameni, evenimente sau lucruri, de spațiu sau de geografie. Dumnezeu Își exercită autoritatea tot timpul, Își arată puterea, Își continuă lucrarea de gestionare ca întotdeauna; în toată vremea stăpânește toate lucrurile, asigură toate lucrurile, orchestrează toate lucrurile – așa cum a făcut dintotdeauna. Nimeni nu poate schimba acest lucru. Este un fapt incontestabil; a fost adevărul invariabil din timpuri imemoriale!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 136)

Practica și atitudinea corespunzătoare pentru cel care dorește să se supună autorității lui Dumnezeu

Cu ce atitudine ar trebui să cunoască și să privească omul acum autoritatea lui Dumnezeu și realitatea suveranității lui Dumnezeu asupra destinului omenesc? Aceasta este o problemă reală care stă în fața fiecărei persoane. Atunci când te confrunți cu problemele vieții reale, cum ar trebui să știi și să înțelegi autoritatea lui Dumnezeu și suveranitatea Lui? Când te confrunți cu aceste probleme și nu știi cum să le înțelegi, să le tratezi și să le experimentezi, ce atitudine ar trebui să adopți ca să-ți dovedești intenția de a te supune, dorința de a te supune și realitatea supunerii tale față de suveranitatea și aranjamentele lui Dumnezeu? Mai întâi, trebuie să înveți să aștepți; apoi trebuie să înveți să cauți; apoi trebuie să înveți să te supui. „Așteptarea” înseamnă așteptarea timpului lui Dumnezeu, așteptarea oamenilor, evenimentelor și lucrurilor pe care El le-a aranjat pentru tine, așteptarea ca voia Lui să ți se dezvăluie treptat. „Căutarea” înseamnă observarea și înțelegerea intențiilor atente ale lui Dumnezeu pentru tine prin intermediul oamenilor, evenimentelor și al lucrurilor pe care El le-a proiectat, înțelegerea adevărului prin ele, înțelegerea a ceea ce trebuie să realizeze oamenii și a căilor pe care trebuie să le respecte, înțelegerea a ceea ce intenționează Dumnezeu să realizeze în oameni și a săvârșirilor pe care El intenționează să le atingă în ei. „Supunerea,” desigur, se referă la acceptarea oamenilor, evenimentelor și lucrurilor pe care Dumnezeu le-a orchestrat, acceptarea suveranității Lui și, prin aceasta, ajungerea la cunoașterea felului în care Creatorul dictează soarta omului, cum îi dă omului viața Lui, cum lucrează adevărul în om. Toate lucrurile de sub aranjamentele și suveranitatea lui Dumnezeu se supun legilor naturale și, dacă te hotărăști să-L lași pe Dumnezeu să aranjeze și să dicteze totul pentru tine, ar trebui să înveți să aștepți, ar trebui să înveți să cauți și ar trebui să înveți să te supui. Aceasta este atitudinea pe care trebuie să o adopte fiecare persoană care dorește să se supună autorității lui Dumnezeu,

calitatea de bază pe care trebuie să o aibă fiecare persoană care dorește să accepte suveranitatea și aranjamentele lui Dumnezeu. Pentru a avea o asemenea atitudine, pentru a avea o asemenea calitate, trebuie să muncești mai din greu. Aceasta e singura cale prin care poți pătrunde în adevărata realitate.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 137)

Acceptarea lui Dumnezeu ca unicul tău Stăpân este primul pas în obținerea mântuirii

Adevărurile cu privire la autoritatea lui Dumnezeu sunt adevăruri pe care fiecare persoană trebuie să le privească cu seriozitate, trebuie să le experimenteze și le înțeleagă cu inima sa; pentru că aceste adevăruri afectează viața fiecărei persoane, trecutul, prezentul și viitorul fiecărei persoane, momentele cruciale prin care trebuie să treacă fiecare persoană în timpul vieții, cunoașterea omului despre suveranitatea lui Dumnezeu și atitudinea cu care ar trebui să facă față autorității lui Dumnezeu și, în mod natural, destinația finală a fiecărei persoanei. Așadar, este nevoie de energia unei întregi vieți să le cunoști și să le înțelegi. Când te uiți direct la autoritatea lui Dumnezeu, când Îi accepți suveranitatea, vei ajunge treptat să realizezi și să înțelegi adevărul existenței autorității lui Dumnezeu. Dar dacă nu recunoști niciodată autoritatea lui Dumnezeu și nu Îi accepți niciodată suveranitatea, atunci indiferent câți ani trăiești, nu vei obține nici cea mai măruntă cunoaștere a suveranității lui Dumnezeu. Dacă nu cunoști și nu înțelegi cu adevărat autoritatea lui Dumnezeu, atunci, când ajungi la capătul drumul, chiar dacă ai crezut în Dumnezeu vreme de decenii, nu vei avea nimic în viața ta cu care să te mândrești și, firește, nu vei avea nici cea mai mică fărâmă de cunoașterea a suveranității lui Dumnezeu. Nu este acesta un

lucru foarte trist? Așadar, indiferent cât de departe ai ajuns în viață, indiferent de vârsta pe care o ai acum, indiferent cât ai mai putea să ai din călătoria ta, mai întâi trebuie să recunoști autoritatea lui Dumnezeu și să o iei în serios și să accepți faptul că Dumnezeu este unicul tău Stăpân. Obținerea unei cunoașteri limpezi și corecte și înțelegerea acestor adevăruri cu privire la suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinului omenesc reprezintă o lecție obligatorie pentru oricine; este cheia spre cunoașterea vieții omenești și spre obținerea adevărului. Aceasta este viața cunoașterii de Dumnezeu, acesta e cursul său de bază de studiu pe care toți trebuie să-l confrunte zi de zi și de care nimeni nu poate scăpa. Dacă cineva își dorește să apuce pe scurtături pentru a atinge acest scop, atunci îți spun acum că este imposibil! Dacă vrei să scapi de suveranitatea lui Dumnezeu, acest lucru este și mai puțin posibil! Dumnezeu este singurul Domn al omului, Dumnezeu este singurul Stăpân al destinului omenesc, așa că este imposibil ca omul să-și dicteze propria soartă, imposibil să o depășească. Indiferent cât de grozave sunt abilitățile cuiva, acesta nu poate influența – cu atât mai puțin orchestra, aranja, controla sau schimba – destinele celorlalți. Numai Dumnezeu Însuși, unicul, dictează toate lucrurile pentru om. Pentru că numai Dumnezeu Însuși, unicul, posedă unica autoritate care deține suveranitatea asupra destinului omenesc, numai Creatorul este unicul Stăpân al omului. Autoritatea lui Dumnezeu deține suveranitatea nu doar asupra omenirii create, ci și asupra ființelor necreate pe care nu le poate vedea niciun om, deasupra stelelor, deasupra cosmosului. Acesta este un fapt incontestabil, un fapt care există cu adevărat, pe care nu îl poate schimba nicio persoană sau niciun lucru. Dacă încă ești nemulțumit de lucruri așa cum sunt, crezând că ai vreun talent sau vreo abilitate specială și gândind că tot mai poți, printr-un noroc, să-ți schimbi circumstanțele actuale sau să scapi de ele; dacă încerci să-ți schimbi propria soartă prin

eforturi omenești, și astfel te distingi de semenii tăi și câștigi faimă și avere; atunci îți spun că îți îngreunezi situația, că nu faci decât să cauți belele, îți sapi singur groapa! Într-o zi, mai devreme sau mai târziu, vei descoperi că ai făcut alegerea greșită și că ți-ai irosit eforturile. Ambiția, dorința ta de a te lupta împotriva sorții și propria purtare obraznică te vor duce pe un drum fără întoarcere și vei plăti un preț amar pentru aceasta. Cu toate că în prezent nu vezi gravitatea consecințelor, pe măsură ce continui să experimentezi și apreciezi din ce în ce mai profund adevărul că Dumnezeu este Stăpânul destinului omenesc, vei ajunge încet să înțelegi despre ce vorbesc astăzi și adevăratele implicații a ceea ce spun. Dacă ai cu adevărat inimă și spirit și dacă ești o persoană care iubește adevărul depind de tipul de atitudine pe care o adopți față de suveranitatea lui Dumnezeu și față de adevăr. În mod natural, acest fapt stabilește dacă poți să cunoști și să înțelegi cu adevărat autoritatea lui Dumnezeu. Dacă nu ai perceput niciodată în viața ta suveranitatea lui Dumnezeu și aranjamentele Lui, cu atât mai puțin ai recunoscut și acceptat autoritatea lui Dumnezeu, atunci vei fi complet inutil, și, fără îndoială, vei fi ținta detestării și a respingerii lui Dumnezeu, din cauza cărării pe care ai apucat și a alegerilor pe care le-ai făcut. Dar aceia care, în lucrarea lui Dumnezeu, pot accepta încercarea Lui, pot accepta suveranitatea Lui, se pot supune autorității Lui și pot obține treptat experiența reală a cuvintelor Lui, vor fi obținut o cunoaștere reală a autorității lui Dumnezeu, o înțelegere reală a suveranității Lui; vor fi devenit cu adevărat supuși Creatorului. Numai asemenea oameni vor fi fost cu adevărat mântuiți. Pentru că ei au cunoscut suveranitatea lui Dumnezeu, pentru că au acceptat-o, aprecierea lor față de realitatea suveranității lui Dumnezeu asupra destinului omenesc, supunerea lor față de aceasta e reală și corectă. Când vor fi în fața morții, ei vor avea, ca Iov, o minte netemătoare de moarte și se vor supune orchestrărilor și aranjamentelor lui

Dumnezeu în toate, fără alegere individuală, fără dorință individuală. Numai o asemenea persoană va fi în stare să se întoarcă alături de Creator ca o adevărată ființă umană creată.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 138)

Porunca lui Iahve Dumnezeu pentru om

Geneza 2:15-17 Iar Iahve Dumnezeu l-a luat pe om și l-a pus în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească. Și Iahve Dumnezeu i-a poruncit omului, zicând: „Din fiecare pom al grădinii, poți mânca fără restricție, dar să nu mănânci din pomul cunoașterii binelui și răului; deoarece în ziua în care vei mânca din acesta, cu siguranță vei muri".

Înșelarea femeii de către șarpe

Geneza 3:1-5 Așadar, șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului, pe care le-a făcut Iahve Dumnezeu. Și el i-a zis femeii: „Da, a zis Dumnezeu: «Să nu mâncați din toți copacii din grădină»?" Iar femeia i-a spus șarpelui: „Putem mânca din rodul pomilor grădinii; însă din fructele copacului care este în mijlocul grădinii, Dumnezeu a spus: «Să nu mâncați din el, nici să nu-l atingeți, ca nu cumva să muriți»". Iar șarpele i-a spus femeii: „Moartea voastră nu e o certitudine, pentru că Dumnezeu știe că, în ziua în care veți mânca din acesta, ochii voștri se vor deschide, iar voi veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul".

Aceste două pasaje sunt fragmente din cartea Geneza a Bibliei. Sunteți toți familiarizați cu aceste două pasaje? Ele relatează evenimente care s-au întâmplat la început, când omenirea a fost creată pentru prima dată; aceste evenimente au fost reale. Mai întâi, să ne uităm la ce fel de poruncă le-a dat Iahve Dumnezeu lui Adam și Evei; conținutul acestei porunci este foarte

important pentru subiectul nostru de astăzi. „Și Iahve Dumnezeu i-a poruncit omului, zicând: «Din fiecare pom al grădinii, poți mânca fără restricție, dar să nu mănânci din pomul cunoașterii binelui și răului; deoarece în ziua în care vei mânca din acesta, cu siguranță vei muri».” Care este însemnătatea poruncii lui Dumnezeu pentru om din acest pasaj? În primul rând, Dumnezeu îi spune omului ce poate mânca, și anume, fructele multor tipuri de pomi. Nu există niciun pericol și nicio otravă; toate pot fi mâncate, și mâncate din belșug, după cum dorește omul, fără de griji sau îndoieli. Aceasta este o parte a poruncii lui Dumnezeu. Cealaltă parte este un avertisment. În acest avertisment, Dumnezeu îi spune omului că nu trebuie să mănânce fructul din pomul cunoașterii binelui și răului. Ce se va întâmpla dacă mănâncă din acest pom? Dumnezeu i-a spus omului: „Dacă mănânci din el, cu siguranță o să mori”. Nu sunt aceste cuvinte directe? Dacă Dumnezeu ți-ar spune ție asta, însă tu nu ai înțelege de ce, I-ai trata cuvintele ca pe o regulă sau ca pe un ordin de ascultat? Acestor cuvinte ar trebui să li se dea ascultare. Dar, fie că omul e capabil sau nu să asculte, cuvintele lui Dumnezeu sunt fără echivoc. Dumnezeu i-a spus omului foarte clar ce are voie să mănânce și ce nu are voie să mănânce și ce se va întâmpla dacă mănâncă ce nu are voie să mănânce. În aceste cuvinte succinte pe care le-a rostit Dumnezeu, poți vedea ceva din firea lui Dumnezeu? Sunt adevărate aceste cuvinte ale lui Dumnezeu? Există vreo înșelăciune? Există vreo falsitate? Există vreo intimidare? (Nu.) Dumnezeu i-a spus omului cu onestitate, cinstit și cu sinceritate ce are voie să mănânce și ce nu are voie să mănânce. Dumnezeu a vorbit clar și pe înțeles. Există vreun înțeles ascuns în aceste cuvinte? Nu sunt directe aceste cuvinte? E nevoie de supoziții? Nu e nevoie să o luați pe ghicite. Înțelesul lor este evident dintr-o privire. Când cineva le citește, se simte absolut lămurit despre înțelesul lor. Adică, ceea ce vrea să spună Dumnezeu și ceea ce vrea

El să exprime vin din inima Lui. Lucrurile pe care El le exprimă sunt curate, directe și clare. Nu există motive ascunse, nici vreun înțeles ascuns. El îi vorbește direct omului, spunându-i ce are voie să mănânce și ce nu are voie să mănânce. Altfel spus, prin aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, omul poate vedea că inima lui Dumnezeu este transparentă și adevărată. Nu este nicio urmă de falsitate aici; nu e că îți spune că nu ai voie să mănânci ce este comestibil sau că îți spune: „Fă-o și vezi ce se întâmplă" cu lucruri pe care nu le poți mânca. Nu asta vrea să spună Dumnezeu. Orice crede Dumnezeu în inima Sa e ceea ce El spune. Dacă spun că Dumnezeu este sfânt pentru că El Se arată și Se dezvăluie în aceste cuvinte, în acest fel, ai putea simți că am făcut un munte dintr-un mușuroi sau că am dus lucrurile puțin prea departe. Dacă-i așa, nu-ți face griji; nu am terminat încă.

Haideți să vorbim acum despre „Înșelarea femeii de către șarpe". Cine este șarpele? Satana. El joacă rolul contrastului în planul de gestionare (planul de mântuire) de șase mii de ani al lui Dumnezeu și este un rol pe care trebuie să-l menționăm atunci când avem părtășie despre sfințenia Sa. De ce spun acest lucru? Dacă nu cunoști răul și corupția Satanei, dacă nu cunoști natura lui, atunci nu ai nicio posibilitate să accepți sfințenia și nici nu poți să știi ce este cu adevărat sfințenia. În confuzie, oamenii cred că ceea ce face Satana este corect, pentru că ei trăiesc într-o astfel de fire coruptă. Fără niciun contrast, fără niciun termen de comparație, nu poți să știi ce este sfințenia. Acesta este motivul pentru care Satana trebuie menționat aici. O astfel de menționare nu înseamnă vorbe goale. Prin cuvintele și faptele Satanei, vom vedea cum acționează Satana, cum corupe Satana omenirea și care sunt natura și chipul Satanei. Deci, ce i-a spus femeia șarpelui? Femeia i-a povestit din nou șarpelui ce îi spusese Iahve Dumnezeu. Când a spus aceste cuvinte, a fost ea sigură că era adevărat ceea ce-i spusese Dumnezeu? Ea n-a putut fi sigură. Ca o persoană care era nou

creată, ea nu avea nicio capacitate de a distinge binele de rău și nici nu avea nicio cunoaștere despre nimic din jurul ei. Judecând după cuvintele pe care le-a spus șarpelui, ea nu era sigură în inima ei că erau corecte cuvintele lui Dumnezeu; aceasta a fost atitudinea ei. Așadar, atunci când șarpele a văzut că femeia a avut o atitudine nesiguranță față de cuvintele lui Dumnezeu, a spus: „Moartea voastră nu e o certitudine, pentru că Dumnezeu știe că, în ziua în care veți mânca din acesta, ochii voștri se vor deschide, iar voi veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”. Există vreo problemă cu aceste cuvinte? Când citiți această propoziție, vă faceți o idee despre intențiile șarpelui? Care sunt acele intenții? A vrut s-o ispitească pe această femeie ca s-o împiedice să țină cont de cuvintele lui Dumnezeu. Însă el nu a spus aceste lucruri direct. Așadar, putem spune că este foarte viclean. Își exprimă intenția într-un mod viclean și evaziv, pentru a-și atinge obiectivul plănuit pe care îl ține ascuns în mintea lui, ascuns de om – astfel este viclenia șarpelui. Acesta a fost dintotdeauna modul Satanei de a vorbi și de a acționa. El spune „nu e o certitudine”, fără a confirma într-un fel sau în altul. Dar, după ce a auzit acest lucru, inima acestei femei neștiutoare a fost mișcată. Șarpele a fost mulțumit deoarece cuvintele lui avuseseră efectul dorit – astfel era intenția vicleană a șarpelui. Mai mult, promițând un final care pare oportun pentru oameni, șarpele a sedus-o, spunând: „În ziua în care veți mânca din acesta, ochii voștri se vor deschide”. Deci, ea se gândește: „Este un lucru bun să am ochii deschiși!” Și apoi a spus ceva chiar mai ispititor, cuvinte necunoscute niciodată înainte de om, cuvinte care exercită o mare putere de ispitire asupra celor care le aud: „Voi veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”. Nu sunt aceste cuvinte extrem de seducătoare pentru om? Este ca și cum cineva ți-ar spune: „Fața ta are o formă minunată, doar că arcada ta nazală este puțin scurtă. Dacă vei corecta asta, atunci vei fi o frumusețe de renume mondial!” Aceste cuvinte i-ar

mișca inima cuiva care nu nutrise niciodată înainte nicio dorință de a-și face o intervenție de chirurgie plastică? Nu sunt aceste cuvinte seducătoare? Nu este această seducție ispititoare pentru tine? Și nu este o ispită? (Ba da.) Spune Dumnezeu lucruri de genul acesta? A fost vreun indiciu al acestui lucru în cuvintele lui Dumnezeu, pe care le-am citit chiar acum? Spune Dumnezeu ceea ce gândește în inima Lui? Poate omul să vadă inima lui Dumnezeu prin cuvintele Sale? (Da.) Dar când șarpele i-a spus femeii acele cuvinte, ai fost în stare să vezi inima lui? Nu. Și, din cauza neștiinței oamenilor, ei au fost cu ușurință seduși și amăgiți de cuvintele șarpelui. Așadar, ai fost capabil să vezi intențiile Satanei? Ai fost capabil să vezi scopul din spatele a ceea ce a spus Satana? Ai fost capabil să vezi comploturile și vicleșugurile Satanei? (Nu.) Ce fel de fire este reprezentată de modul de a vorbi al Satanei? Ce fel de esență ai văzut în Satana prin aceste cuvinte? Nu este înșelător? Poate că, aparent, el îți zâmbește sau nu dezvăluie nicio expresie, de niciun fel. Dar, în inima sa, el calculează modul în care să-și obțină obiectivul pe care tu nu-l poți vedea. Toate făgăduințele pe care ți le face, toate avantajele pe care le descrie ascund seducția lui. Tu vezi aceste lucruri ca fiind bune, așadar, simți că ceea ce spune este mai util, mai substanțial decât ceea ce spune Dumnezeu. Omul nu devine apoi un prizonier supus când se întâmplă acest lucru? Nu este diabolică această strategie pe care a folosit-o Satana? Îți permiți să te scufunzi denaturare. Fără ca Satana să trebuiască să miște un deget, ci doar rostind aceste două propoziții, tu devii bucuros să-l urmezi pe Satana, să-l respecți pe Satana. Astfel, obiectivul său a fost atins. Nu este sinistră această intenție? Nu este acesta chipul primordial al Satanei? Din cuvintele acestuia, omul poate vedea motivele sale sinistre, chipul său hidos și esența lui. Așa este? Comparând aceste propoziții, fără analiză, tu probabil poți simți ca și cum cuvintele lui Iahve Dumnezeu sunt plictisitoare, comune și banale, că nu se

justifică să vorbești cu entuziasm aici, lăudând onestitatea lui Dumnezeu. Totuși, când luăm cuvintele Satanei și chipul hidos al Satanei și le folosim drept contrast, nu au aceste cuvinte ale lui Dumnezeu o greutate semnificativă pentru oamenii de astăzi? (Ba da.) Prin această comparație, omul poate simți perfecțiunea pură a lui Dumnezeu. Toate sunt denaturate: fiecare cuvânt pe care îl spune Satana, precum și motivele, intențiile Satanei și modul în care el vorbește. Care este principala caracteristică a modului de a vorbi al Satanei? Satana folosește limbajul echivoc pentru a te seduce fără să te lase să-i vezi fățărnicia, nici nu-ți permite să-i distingi obiectivul; Satana îți permite să prinzi momeala, dar trebuie și să-i lauzi și să-i cânți virtutea. Nu este această stratagemă obișnuita metodă aleasă de către Satana? (Ba da.)

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IV”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 139)

Dialog între Satana și Iahve Dumnezeu (fragmente selectate)

Iov 1:6-11 Așadar, a fost o zi când fiii lui Dumnezeu au venit să se prezinte înaintea lui Iahve, iar Satana a venit și el printre ei. Iar Iahve i-a spus Satanei: „De unde vii?” Atunci Satana I-a răspuns lui Iahve și a zis: „De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ”. Iar Iahve i-a spus Satanei: „Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău?”. Apoi, Satana I-a răspuns lui Iahve Dumnezeu și a spus: „Iov se teme de Dumnezeu fără motiv? Nu ai pus Tu un zid în jurul lui și al casei sale și în jurul a tot ceea ce are? I-ai binecuvântat lucrarea mâinilor, iar bunurile sale se înmulțesc pe pământ. Dar întinde-Ți mâna și atinge tot ceea ce are și Te va blestema fățiș”.

Iov 2:1-5 Din nou, a fost o zi când fiii lui Dumnezeu au venit să se prezinte înaintea lui Iahve, iar Satana a venit și el printre ei ca să se prezinte pe sine în fața lui Iahve. Iar Iahve i-a spus Satanei: „De unde vii?” Și Satana I-a răspuns lui Iahve și a spus: „De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ”. Iar Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei: „Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău? Și încă își păstrează integritatea, deși M-ai convins să acționez împotriva lui, să-l distrug fără motiv”. Iar Satana I-a răspuns lui Iahve și a zis: „Piele pentru piele, da, un om va da tot ce are pentru viața lui. Dar întinde-Ți acum mâna și atinge-I carnea și oasele și el Te va blestema fățiș”.

Aceste două pasaje sunt alcătuite în întregime dintr-un dialog între Dumnezeu și Satana și consemnează ceea ce a spus Dumnezeu și ceea ce a spus Satana. Dumnezeu nu a spus prea mult și El a vorbit foarte simplu. Putem vedea sfințenia lui Dumnezeu în cuvintele Lui simple? Unii vor spune că acest lucru nu este ușor de făcut. Deci, putem vedea hidoșenia Satanei în răspunsurile sale? Să examinăm mai întâi ce fel de întrebare i-a adresat Iahve Dumnezeu Satanei. „De unde vii?” Nu este aceasta o întrebare directă? Există vreun înțeles ascuns? Nu; este doar o întrebare directă. Dacă ar fi să vă-ntreb: „De unde vii?”, atunci cum ați răspunde? Este o întrebare grea ca să răspundeți? Ați spune: „De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ”? (Nu.) Voi n-ați răspunde astfel. Așadar, cum vă simțiți când îl vedeți pe Satana răspunzând în acest fel? (Simțim că Satana este absurd, dar și înșelător.) Poți să spui ceea ce simt? De fiecare dată când văd aceste cuvinte ale Satanei, sunt dezgustat, pentru că Satana vorbește, dar totuși, cuvintele lui nu au substanță. A răspuns Satana la întrebarea lui Dumnezeu? Nu, cuvintele rostite de Satana nu au fost un răspuns, nu au dus la nimic. Nu au fost un răspuns la întrebarea lui

Dumnezeu. „De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ.” Care e înțelegerea ta în ceea ce privește aceste cuvinte? De unde exact vine Satana? Ați primit un răspuns la această întrebare? (Nu.) Acesta este „geniul” uneltirilor viclene ale Satanei – a nu lăsa pe nimeni să descopere ceea ce spune de fapt. După ce ai auzit aceste cuvinte, tot nu poți distinge ceea ce a spus, deși a terminat de răspuns. Totuși, Satana crede că a răspuns perfect. Tu cum te simți atunci? Dezgustat? (Da.) Acum începi să simți dezgust ca răspuns la aceste cuvinte. Cuvintele Satanei au o anumită caracteristică: ceea ce spune Satana te face să te scarpini în cap, incapabil să înțelegi sursa cuvintelor sale. Uneori, Satana are motive și vorbește în mod intenționat și, uneori, condus de propria esență, de natura lui, astfel de cuvinte ies spontan și vin direct din gura Satanei. Satana nu petrece mult timp cântărind astfel de cuvinte; mai degrabă, ele sunt exprimate fără să se gândească. Când Dumnezeu l-a întrebat de unde vine, Satana a răspuns prin câteva cuvinte ambigue. Te simți foarte nedumerit, fără să știi vreodată de unde anume vine Satana. Există vreunul printre voi care vorbește astfel? Ce mod de a vorbi este acesta? (Este ambiguu și nu dă un anumit răspuns.) Ce fel de cuvinte ar trebui să folosim pentru a descrie acest mod de a vorbi? Este diversionist și înșelător. Să presupunem că cineva nu vrea să-i lase pe ceilalți să știe ce au făcut ieri. Tu îi întrebi: „Te-am văzut ieri. Unde mergeai?” Ei nu-ți spun direct unde au mers. Mai degrabă, ei spun: „Ce zi a fost ieri. A fost foarte obositoare!” Ți-au răspuns la întrebare? Ei au făcut-o, însă nu ți-au dat răspunsul pe care l-ai vrut. Acesta este „geniul” din iscusința vorbirii omului. Tu nu poți niciodată să descoperi ceea ce vor să spună, nici să înțelegi motivul sau intenția cuvintelor lor. Nu știi ce încearcă ei să evite, deoarece, în inima lor, au propria poveste – acesta este un lucru perfid. Există vreunul printre voi care, de asemenea, vorbește deseori în acest fel? (Da.) Care este atunci scopul vostru? Uneori, este ca să vă

protejați propriile interese, alteori, ca să vă păstrați mândria, poziția și imaginea, să vă protejați secretele vieții private? Oricare ar fi scopul, este indisolubil și legat de interesele voastre. Nu este aceasta natura omului? Toți cei care au o astfel de natură sunt în strânsă legătură cu Satana, dacă nu chiar familia lui. Putem spune astfel, nu-i așa? General vorbind, această manifestare este detestabilă și dezgustătoare. Acum vă simțiți și voi dezgustați, nu-i așa? (Ba da.)

Haideți să ne uităm la următoarele versete. Satana răspunde din nou la întrebarea lui Iahve, spunând: „Iov se teme de Dumnezeu fără motiv?" Satana începe un atac asupra evaluării lui Iahve pentru Iov, iar acest atac este colorat de ostilitate. „Nu ai pus Tu un zid în jurul lui și al casei sale și în jurul a tot ceea ce are?" Aceasta este înțelegerea și evaluarea Satanei despre lucrarea lui Iahve asupra lui Iov. Satana evaluează astfel, spunând: „I-ai binecuvântat lucrarea mâinilor, iar bunurile sale se înmulțesc pe pământ. Dar întinde-Ți mâna și atinge tot ceea ce are și Te va blestema fățiș". Satana vorbește mereu ambiguu, dar aici vorbește în termeni specifici. Totuși, aceste cuvinte, cu toate că sunt spuse cu termeni specifici, sunt un atac, o blasfemie și un act de sfidare față de Iahve Dumnezeu, față de Dumnezeu Însuși. Cum vă simțiți când auziți aceste cuvinte? Simțiți aversiune? Puteți să vă dați seama de intențiile Satanei? Mai întâi, Satana respinge evaluarea lui Iahve pentru Iov, un om care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău. Apoi Satana respinge tot ceea ce spune și face Iov, adică respinge frica acestuia față de Iahve. Nu este acuzator acest lucru? Satana acuză, respinge și se îndoiește de tot ce face și spune Iahve. El nu crede, spunând: „Dacă Tu spui că lucrurile sunt astfel, atunci cum se face că eu nu am văzut aceasta? Tu i-ai oferit atât de multe binecuvântări, așadar, cum poate el să nu se teamă de Tine?" Nu este aceasta o respingere a tot ceea ce face Dumnezeu? Acuzarea, respingerea, blasfemia – nu sunt cuvintele

Satanei un atac? Nu sunt o expresie adevărată a ceea ce gândește Satana în inima lui? Aceste cuvinte nu sunt cu siguranță aceleași cuvinte pe care le citim chiar acum: „De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ”. Ele sunt complet diferite. Prin aceste cuvinte, Satana dezvăluie complet ce se află în inima sa – atitudinea sa față de Dumnezeu și disprețul său pentru frica lui Iov de Dumnezeu. Când se întâmplă acest lucru, ranchiuna și natura sa rea sunt expuse complet. El îi detestă pe cei care se tem de Dumnezeu, pe cei care se feresc de rău și, chiar mai mult, Îl urăște pe Iahve pentru că dăruiește binecuvântări omului. Vrea să folosească această ocazie pentru a-l distruge pe Iov, pe care Dumnezeu l-a ridicat cu propria Lui mână, ca să-l ruineze, spunând: „Tu spui că Iov se teme de Tine și se ferește de rău. Eu văd diferit lucrurile”. El folosește diferite moduri de a-L provoca și de a-L ispiti pe Iahve și diferite vicleșuguri astfel încât Dumnezeu să-l încredințeze pe Iov Satanei pentru a fi manipulat, rănit și maltratat. Satana vrea să profite de această ocazie pentru a-l distruge pe acest om care este drept și desăvârșit în ochii lui Dumnezeu. Este doar o toană de moment care îl face pe Satana să aibă o astfel de inimă? Nu, nu este. Satana se gândea de multă vreme la asta. Când Dumnezeu lucrează, Se îngrijește de o persoană și o apreciază și când o favorizează și o aprobă, Satana se ține și el îndeaproape în urma acesteia, încercând să o înșele și să-i facă rău. Dacă Dumnezeu dorește să câștige această persoană, Satana, pentru a-și atinge obiectivul ascuns, ar face orice-i stă în putere să-L împiedice pe Dumnezeu, folosind diferite vicleșuguri ca să ispitească, să tulbure și să submineze lucrarea lui Dumnezeu. Care este acest obiectiv? El nu vrea ca Dumnezeu să câștige pe nimeni; vrea să pună stăpânire pe toți cei pe care vrea Dumnezeu să-i câștige, vrea să-i controleze, să preia controlul asupra lor pentru ca ei să i se închine și să i se alăture în a comite fapte rele și să I se împotrivească lui Dumnezeu. Nu este acesta motivul

sinistru al Satanei? Spuneți adesea că Satana este atât de malefic, atât de rău, dar voi l-ați văzut? Puteți vedea cât de rea este omenirea; nu ați văzut cât de rău este adevăratul Satana. Totuși, în chestiunea cu privire la Iov, ați observat clar cam cât de rău este Satana. Această chestiune a făcut foarte clare chipul ascuns al Satanei și esența lui. Războindu-se cu Dumnezeu și ținându-se scai după El, obiectivul Satanei este să dărâme întreaga lucrare pe care Dumnezeu vrea s-o facă, să-i ocupe, să-i controleze și să-i elimine complet pe cei pe care vrea Dumnezeu să îi câștige. Dacă nu sunt eliminați, atunci ei ajung în posesia Satanei pentru a fi folosiți de el – acesta este obiectivul său. Și ce face Dumnezeu? Dumnezeu spune doar o propoziție simplă în acest pasaj; nu există nicio consemnare a altor lucruri pe care le face El, dar vedem că există mult mai multe consemnări despre ceea ce face și spune Satana. În următorul pasajul al Scripturii, Iahve îl întreabă pe Satana. „De unde vii?" Care este răspunsul Satanei? (Tot „De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ".) Este tot aceeași propoziție. Aceasta a devenit sloganul Satanei, cartea sa de vizită. Nu este Satana detestabil? Cu siguranță este suficient să rostească doar o dată această afirmație dezgustătoare. De ce o tot repetă Satana? Aceasta dovedește un singur lucru: natura Satanei este neschimbată. Satana nu poate folosi scuze pentru a-și ascunde fața urâtă. Dumnezeu îi adresează o întrebare și acesta e modul în care Îi răspunde. De vreme ce așa stau lucrurile, imaginați-vă atunci cum îi tratează pe oameni! Satana nu se teme de Dumnezeu, nu are frică de El și nu-L ascultă. Deci, el îndrăznește să fie absurd de încrezut înaintea lui Dumnezeu, să folosească aceleași cuvinte pentru a ignora întrebarea lui Dumnezeu, să folosească în mod repetat același răspuns la întrebarea lui Dumnezeu, să încerce să folosească acest răspuns pentru a-L zăpăci pe Dumnezeu – aceasta este fața urâtă a Satanei. El nu crede în atotputernicia și în autoritatea lui Dumnezeu și cu siguranță nu dorește să se

supună stăpânirii Sale. Acesta se împotrivește în mod constant lui Dumnezeu, atacând permanent tot ceea ce face El, încercând să ruineze tot ce face Dumnezeu – acesta este obiectivul său diabolic.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IV”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 140)

Dialog între Satana și Iahve Dumnezeu (fragmente selectate)

Iov 1:6-11 Așadar, a fost o zi când fiii lui Dumnezeu au venit să se prezinte înaintea lui Iahve, iar Satana a venit și el printre ei. Iar Iahve i-a spus Satanei: „De unde vii?” Atunci Satana I-a răspuns lui Iahve și a zis: „De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ”. Iar Iahve i-a spus Satanei: „Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău?”. Apoi, Satana I-a răspuns lui Iahve Dumnezeu și a spus: „Iov se teme de Dumnezeu fără motiv? Nu ai pus Tu un zid în jurul lui și al casei sale și în jurul a tot ceea ce are? I-ai binecuvântat lucrarea mâinilor, iar bunurile sale se înmulțesc pe pământ. Dar întinde-Ți mâna și atinge tot ceea ce are și Te va blestema fățiș”.

Iov 2:1-5 Din nou, a fost o zi când fiii lui Dumnezeu au venit să se prezinte înaintea lui Iahve, iar Satana a venit și el printre ei ca să se prezinte pe sine în fața lui Iahve. Iar Iahve i-a spus Satanei: „De unde vii?” Și Satana I-a răspuns lui Iahve și a spus: „De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ”. Iar Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei: „Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău? Și încă își păstrează integritatea, deși M-ai convins să acționez împotriva lui, să-l distrug fără motiv”. Iar Satana I-a răspuns lui Iahve și a

zis: „Piele pentru piele, da, un om va da tot ce are pentru viața lui. Dar întinde-Ți acum mâna și atinge-I carnea și oasele și el Te va blestema fățiș”.

După cum se consemnează în Cartea lui Iov, aceste două pasaje despre cuvinte rostite de Satana și despre lucrurile pe care le-a făcut Satana sunt reprezentative pentru împotrivirea sa față de Dumnezeu, în planul de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu – aici este dezvăluit adevăratul caracter al Satanei. Ați văzut cuvintele și faptele Satanei în viața reală? Când le vezi, nu le poți considera ca fiind lucruri rostite de Satana, ci crezi în schimb că sunt lucruri rostite de om? Ce este reprezentat atunci când astfel de lucruri sunt rostite de om? Este înfățișat Satana. Chiar dacă recunoști acest lucru, încă nu poți înțelege că este într-adevăr rostit de Satana. Dar aici și acum ai văzut, fără urmă de îndoială, ceea ce a spus însuși Satana. Tu ai acum o înțelegere corectă și limpede ca lumina zilei despre chipul hidos și despre răutatea Satanei. Așadar, sunt de valoare aceste două pasaje rostite de Satana pentru a-i ajuta pe oamenii de astăzi să obțină cunoaștere despre natura Satanei? Merită aceste două pasaje să fie reținute cu atenție, pentru ca omenirea de astăzi să poată recunoaște fața oribilă a Satanei, să recunoască chipul lui inițial, adevărat? Deși nu pare un lucru potrivit de spus, aceste cuvinte exprimate astfel pot fi totuși considerate corecte. Într-adevăr, acesta este singurul mod în care pot să exprim această idee, iar dacă voi puteți înțelege, atunci este suficient. Satana atacă, iar și iar, lucrurile pe care le face Iahve, aruncând cu acuzații despre teama lui Iov față de Iahve Dumnezeu. Satana încercă să-L provoace pe Iahve prin diverse metode, încercând să-L facă să accepte ispitirea lui pentru Iov. Prin urmare, cuvintele sale au o natură foarte provocatoare. Deci, spune-Mi, odată ce Satana a rostit aceste cuvinte, Dumnezeu poate să vadă clar ce vrea Satana să facă? (Da.) În inima lui Dumnezeu, omul acesta, Iov, pe care Dumnezeu îl apreciază – acest slujitor al Lui, pe care

Dumnezeu îl consideră ca fiind un om drept, un om desăvârșit – poate să reziste acestui fel de ispită? (Da.) De ce este Dumnezeu atât de sigur în privința acestui lucru? Dumnezeu examinează întotdeauna inima omului? (Da.) Deci, Satana este capabil să examineze inima omului? Satana nu poate. Chiar dacă Satana ți-ar putea vedea inima, natura lui rea nu i-ar permite niciodată să creadă că sfințenia este sfințenie sau că josnicia este josnicie. Maleficul Satana nu poate niciodată să prețuiască nimic sfânt, drept sau luminos. El nu se poate abține să nu acționeze neobosit în conformitate cu natura lui, răutatea sa și prin intermediul metodelor sale obișnuite. Chiar cu prețul de a fi pedepsit sau distrus de către Dumnezeu, el nu ezită să I se împotrivească cu încăpățânare – acesta este răul, aceasta este natura Satanei. Așadar, în acest pasaj, Satana spune: „Piele pentru piele, da, un om va da tot ce are pentru viața lui. Dar întinde-Ți acum mâna și atinge-i carnea și oasele și el Te va blestema fățiș”. Satana crede că teama omului față de Dumnezeu este cauzată de faptul că omul a obținut atât de multe avantaje de la Dumnezeu. Omul obține avantaje de la Dumnezeu, deci spune că Dumnezeu este bun. Însă omul se poate teme de Dumnezeu în felul acesta nu deoarece Dumnezeu este bun, ci doar pentru că el obține atâtea avantaje: odată ce El îl privează de acestea, omul Îl abandonează. În natura diabolică a Satanei, El nu crede că inima omului se poate teme într-adevăr de Dumnezeu. Din cauza naturii sale rele, Satana nu știe ce este sfințenia, cu atât mai puțin ce este venerația înfricoșată. Nu știe ce înseamnă să asculți sau să te temi de Dumnezeu. Pentru că el nu cunoaște aceste lucruri, crede că nici omul nu se poate teme de Dumnezeu. Spune-Mi, nu este malefic Satana? Cu excepția bisericii noastre, niciuna dintre diferitele religii și confesiuni, grupuri religioase și sociale, nu crede în existența lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin crede că Dumnezeu S-a întrupat și face lucrarea de judecată, crezând prin urmare că Acela în care crezi tu nu este

Dumnezeu. Un om de moravuri ușoare se uită în jurul său și îi vede pe toți promiscui, exact cum este el. Un om mincinos se uită în jur și vede doar necinste și minciuni. Un om rău vede îi vede pe toți ceilalți răi și vrea să se lupte cu toți cei pe care îi vede. Cei cu o măsură de cinste îi văd pe toți ceilalți cinstiți, astfel că sunt întotdeauna amăgiți, mereu înșelați și nu pot face nimic în privința aceasta. Dau aceste câteva exemple pentru a vă întări convingerea: natura malefică a Satanei nu este o constrângere efemeră sau determinată de circumstanțe, nici nu este o manifestare temporară izvorâtă din vreun motiv sau factori contextuali. Categoric nu! Satana nu poate fi decât astfel! El nu poate face nimic bun. Chiar și atunci când spune ceva plăcut auzului, este doar pentru a te seduce. Cu cât cuvintele lui sunt mai plăcute, mai cu tact, mai blânde, cu atât sunt mai răutăcioase intențiile sale sinistre din spatele acestor cuvinte. Ce fel de față, ce fel de natură arată Satana în aceste două pasaje? (Perfidă, diabolică și răutăcioasă.) Caracteristica principală a Satanei este răul; mai presus de toate, Satana este rău și malițios.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IV"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 141)

Dumnezeu a creat omul și, de atunci, a îndrumat întotdeauna viața omenirii. Fie revărsând binecuvântări asupra omenirii, creând legi și porunci pentru oameni, fie stipulând diferitele reguli de viață, știți care este scopul intenționat de Dumnezeu atunci când face aceste lucruri? În primul rând, puteți spune cu certitudine că tot ce face El este pentru binele omenirii? Acestea s-ar putea să vi se pară cuvinte mari, goale, dar, după ce examinați detaliile din ele, oare nu este tot ceea ce face Dumnezeu menit să-l conducă și să-l îndrume pe om spre a trăi o viață normală? Indiferent dacă îl face pe om să-I respecte regulile sau să-I păstreze legile, scopul lui Dumnezeu este ca omul să nu înceapă să i se închine Satanei și să nu fie

rănit de Satana; acest lucru este fundamental și aceasta a fost ceea ce s-a făcut chiar la început. Încă de la început, când omul nu a înțeles voia lui Dumnezeu, Dumnezeu a făcut câteva legi și reguli simple și a făcut regulamente care să acopere fiecare chestiune imaginabilă. Aceste regulamente sunt simple, dar totuși conțin în ele voia lui Dumnezeu. Dumnezeu apreciază, prețuiește și iubește sincer omenirea. Așadar, putem spune că inima Sa este sfântă? Putem spune că inima Lui este curată? (Da.) Are Dumnezeu anumite motive suplimentare? (Nu.) Așadar, acest scop al Său este drept și pozitiv În timpul lucrării lui Dumnezeu, toate regulamentele pe care le-a făcut au un efect pozitiv asupra omului, deschizându-i calea. Așadar, există în mintea lui Dumnezeu unele gânduri în interes propriu? Are Dumnezeu anumite scopuri suplimentare în ce-l privește pe om? Vrea Dumnezeu să-l folosească pe om în vreun fel? Deloc. Dumnezeu face așa cum spune, iar cuvintele și faptele Sale se potrivesc cu gândurile din inima Lui. Nu există niciun scop întinat, nici gânduri în interes propriu. Nimic din ceea ce face nu este pentru Sine; tot ceea ce face este pentru om, fără obiective personale. Deși are planuri și intenții menite pentru om, nimic din toate astea nu este pentru Sine. Tot ceea ce face El, este exclusiv pentru omenire, pentru a o proteja și pentru a evita ca aceasta să fie dusă pe un drum greșit. Așadar, nu este neprețuită această inimă a Lui? Puteți vedea în Satana chiar și cel mai mic semn al unei astfel de inimi neprețuite? Nu puteți vedea nici cel mai mic indiciu despre acest lucru în Satana, nu îl puteți vedea deloc. Tot ceea ce face Dumnezeu este dezvăluit în mod natural. Acum, să ne uităm la modul în care Dumnezeu lucrează; cum Își face El lucrarea? Ia Dumnezeu aceste legi și cuvintele Sale și le leagă strâns de capul fiecărei persoane, precum vraja cercului de aur,[a] impunându-le tuturor ființelor umane? Lucrează El în acest fel? (Nu.) Așadar, în ce fel Își face Dumnezeu lucrarea? Dumnezeu amenință? Bate el

apa în piuă când vă vorbește? (Nu.) Când nu înțelegi adevărul, cum te îndrumă Dumnezeu? El face lumină peste tine, spunându-ți limpede că a face acest lucru nu este în conformitate cu adevărul și apoi îți spune ce ar trebui să faci. Din aceste moduri în care lucrează Dumnezeu, ce fel de relație simți că ai cu El? Simți că Dumnezeu îți este inaccesibil? (Nu.) Așadar, cum te simți când vezi aceste moduri în care lucrează Dumnezeu? Cuvintele Lui sunt deosebit de reale, iar relația lui cu omul, deosebit de normală. Dumnezeu este deosebit de apropiat de tine; nu există nicio distanță între tine și Dumnezeu. Când El te îndrumă, când îți oferă, te ajută și te sprijină, simți cât de cordial este Dumnezeu, simți reverența pe care o inspiră; simți cât este de încântător, Îi simți căldura. Însă ce metodă folosește Dumnezeu când îți impută stricăciunea sau când te judecă și te disciplinează pentru că te răzvrătești împotriva Lui? Îți reproșează în cuvinte? Te disciplinează prin mediul tău și prin oameni, chestiuni și lucruri? (Da.) În ce măsură te disciplinează Dumnezeu? Îl disciplinează Dumnezeu pe om în aceeași măsură în care Satana îl rănește pe om? (Nu, Dumnezeu îl disciplinează pe om doar în măsura în care omul poate să îndure.) Dumnezeu lucrează într-un mod blând, delicat, iubitor și grijuliu, o cale care este extraordinar de măsurată și adecvată. Calea Lui nu provoacă în tine reacții emoționale intense precum: „Dumnezeu trebuie să mă lase să fac asta” sau „Dumnezeu trebuie să mă lase să fac aia”. Dumnezeu nu-ți dă niciodată acel fel de intensitate mentală sau emoțională care face lucrurile de nesuportat. Nu este așa? Chiar și când accepți cuvintele de judecată și mustrare ale lui Dumnezeu, cum te simți atunci? Când simți autoritatea și puterea Lui, cum te simți atunci? Simți că Dumnezeu este divin și intangibil? Simți distanță între tine și Dumnezeu în acele momente? Simți frica de Dumnezeu? Nu, mai degrabă simți, venerație înfricoșată față de El. Nu este datorită lucrării lui Dumnezeu că oamenii simt toate aceste lucruri?

Ar avea ei aceste sentimente dacă ar fi Satana cel care ar lucra? Categoric nu. Dumnezeu Își folosește cuvintele, adevărul și viața Sa pentru a-i oferi, în mod continuu, omului, pentru a-l sprijini. Când omul este slab, când se simte demoralizat, Dumnezeu, cu siguranță, nu-i vorbește aspru, spunând: „Nu te simți demoralizat. Pentru ce te simți astfel? De ce ești slab? Ce motiv ai să fii slab? Tu ești mereu atât de slab și întotdeauna atât de pesimist! Care este rostul faptului că tu ești în viață? Doar să mori și să termini cu asta!" Oare Dumnezeu lucrează în felul acesta? (Nu.) Are El autoritatea de a acționa în acest fel? Da, are. Cu toate acestea, Dumnezeu nu acționează astfel. Motivul pentru care El nu acționează în acest fel este datorat esenței Sale, esența sfințeniei Lui. Dragostea Lui față de om, aprecierea și prețuirea omului nu pot fi exprimate clar în doar una sau două propoziții. Nu este ceva cauzat de înălțarea omului, ci este ceva scos la iveală de Dumnezeu, în practica actuală; este revelația esenței Lui. Pot toate aceste moduri prin care lucrează Dumnezeu să-l determine pe om să vadă sfințenia Sa? În toate aceste moduri în care lucrează Dumnezeu, inclusiv intențiile Lui bune, efectele pe care El dorește să le aibă asupra omului, diferitele moduri pe care Dumnezeu le adoptă ca să lucreze asupra lui, felul de lucrare pe care El o face, ceea ce vrea El ca omul să înțeleagă – ai văzut vreun rău sau vreo înșelătorie în bunele intenții ale lui Dumnezeu? (Nu.) Așadar, în tot ceea ce face, tot ceea ce spune, tot ceea ce gândește Dumnezeu în inima Lui, precum și întreaga Sa esență pe care o dezvăluie – putem să-L numim pe Dumnezeu sfânt? (Da.) Oare vreun om a văzut vreodată această sfințenie în lume sau în sine? În afară de Dumnezeu, ai văzut-o vreodată în vreo om sau în Satana? (Nu.) Din ceea ce am vorbit până acum, putem să-L numim pe El Însuși Dumnezeul unic și sfânt? (Da.) Tot ceea ce-i dă Dumnezeu omului, inclusiv cuvintele Sale, diferitele moduri în care El lucrează asupra lui, ceea ce-i spune, despre ce-i amintește

acestuia, ceea ce-l sfătuiește și-l încurajează pe om – toate provin dintr-o singură esență: sfințenia lui Dumnezeu. Dacă nu ar exista un astfel de Dumnezeu sfânt, niciun om nu I-ar putea lua locul pentru a face lucrarea pe care o face El. Dacă Dumnezeu i-ar fi dat pe acești oameni în întregime pe mâna Satanei, v-ați gândi vreodată în ce fel de condiție ați fi astăzi cu toții? Ați sta toți aici, întregi și neatinși? Ați spune, de asemenea: „De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ”? Ai fi atât de neobrăzat, de încrezut și plin de fală încât să rostești asemenea cuvinte și să te lauzi fără rușine înaintea lui Dumnezeu? Cu siguranță ai face-o, fără urmă de îndoială! Atitudinea Satanei față de om îi permite acestuia să vadă că natura și esența lui sunt complet diferite de cele ale lui Dumnezeu. Ce anume din esența Satanei este opusul sfințeniei lui Dumnezeu? (Răutatea Satanei.) Natura diabolică a Satanei este opusul sfințeniei lui Dumnezeu. Motivul pentru care majoritatea oamenilor nu recunosc această revelație și această esență a sfințeniei lui Dumnezeu este faptul că ei trăiesc sub domeniul Satanei, în corupția și în interiorul îngrădirii lui. Ei nu știu ce este sfințenia sau cum s-o definească. Chiar și atunci când percepi sfințenia Sa, tot nu o poți defini, cu nicio certitudine, ca fiind sfințenia lui Dumnezeu. Aceasta este o nepotrivire în cunoașterea omului cu privire la sfințenia lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IV”

Note de subsol:

a. „Vraja cercului de aur” este o vrajă folosită de călugărul Tang Sanzang în nuvela chinezească „O călătorie spre răsărit”. El folosește această vrajă pentru a-l controla pe Sun Wukong, legându-i o bandă de metal în jurul capului, provocându-i dureri de cap acute și aducându-l astfel sub controlul său. A devenit o metaforă pentru a descrie ceva care constrânge o persoană.

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 142)

Ce caracterizează lucrarea Satanei asupra omului? Ar trebui să fiți capabili să învățați asta prin propriile voastre experiențe – este trăsătura arhetipală a Satanei, lucrul pe care îl face în mod repetat și pe care încearcă să-l facă cu fiecare persoană. Probabil că voi nu puteți vedea această trăsătură, așa că nu simțiți că Satana este atât de înspăimântător și detestabil. Știe cineva care este această trăsătură? (Tot ceea ce face el este ca să-i facă rău omului.) Cum îi face rău acestuia? Îmi puteți spune mai exact și mai detaliat? (Îl seduce, îl ademenește și îl ispitește pe om.) Este corect, acestea sunt câteva moduri în care se manifestă această trăsătură. De asemenea, Satana îl induce în eroare pe om, îl înșală, atacă și acuză – toate acestea sunt manifestări. Mai sunt altele? (Spune minciuni.) Înșelăciunea și minciuna sunt firești la Satana. El face deseori aceste lucruri. Mai este și dirijarea oamenilor, incitarea lor, forțarea lor să facă lucruri, faptul că le dă ordine și preluarea lor cu forța. Acum, vă voi descrie ceva care vă va face părul măciucă, însă nu o fac ca să vă sperii. Dumnezeu lucrează asupra omului și îl prețuiește atât în atitudinea, cât și în inima Lui. În schimb, Satana nu prețuiește deloc omul și își petrece tot timpul gândindu-se cum să-l rănească. Nu este așa? Atunci când se gândește să-l rănească pe om, este starea lui de spirit imperativă? (Da.) Așadar, în ceea ce privește lucrarea lui Satana asupra omului, am două fraze care pot descrie amănunțit răutatea și malițiozitatea Satanei, care vă permit cu adevărat să-i cunoașteți caracterul odios: în abordarea lui față de om, Satana vrea permanent să-l ocupe și să-l posede pe om cu forța, pe fiecare în parte, în așa măsură încât să poată dobândi controlul deplin asupra omului și să-l rănească amarnic astfel încât să poată să-și atingă obiectivul și să-și îndeplinească ambiția sălbatică. Ce înseamnă „ocupă cu forța”? Este ceva ce întâmplă cu sau fără consimțământul tău? Se întâmplă cu sau fără știrea ta? Răspunsul este că se întâmplă complet fără știrea ta! Se întâmplă în situațiile în care nu ești

conștient, poate chiar fără să-ți spună sau să-ți facă nimic, fără nicio premisă, niciun context – acolo este Satana, învârtindu-se în jurul tău, înconjurându-te. El caută o oportunitate de a exploata și apoi te ocupă forțat, te posedă, atingându-și obiectivul de a te dobândi control total asupra ta și de a-ți face rău. Acestea sunt o intenție și un comportament tipic al Satanei, în timp ce se luptă să smulgă omenirea de lângă Dumnezeu. Cum vă simțiți când auziți acest lucru? (Înspăimântați și înfricoșați în inimile noastre.) Sunteți dezgustați? (Da.) În timp ce sunteți dezgustați, credeți că Satana este nerușinat? Când credeți că el este nerușinat, simțiți atunci dezgust față de acei oameni din jurul vostru care vor întotdeauna să vă controleze, cei care au ambiții sălbatice pentru statut și interese? (Da.) Deci, ce metode folosește Satana pentru a-l poseda și a-l ocupa pe om cu forța? Vă este clar acest lucru? Când auziți acești doi termeni, „ocupație forțată” și „posesie”, simțiți dezgustul și puteți să simțiți răul acestor cuvinte. Satana te posedă, te ocupă cu forța și te corupe fără consimțământul sau știrea ta. Ce poți gusta în inima ta? Simți ură și dezgust? (Da.) Când simți această ură și acest dezgust față de aceste moduri ale Satanei, ce fel de sentiment ai pentru Dumnezeu? (Recunoștință.) Recunoștință față de Dumnezeu pentru că te-a mântuit. Așadar acum, în acest moment, ai dorința sau voința de a-L lăsa pe Dumnezeu să preia și să controleze tot ceea ce ai și ești? (Da.) În ce context răspunzi astfel? Spui da deoarece te temi să nu fii ocupat și posedat cu forța de Satana? (Da.) Nu trebuie să ai acest fel de mentalitate; nu este corect. Nu te teme, căci Dumnezeu este aici. Nu trebuie să-ți fie teamă de nimic? Odată ce ai înțeles esența malefică a Satanei, ar trebui să ai o înțelegere mai exactă sau o prețuire mai profundă a dragostei, a bunelor intenții, a compasiunii și toleranței lui Dumnezeu față de om și a firii Sale drepte. Satana este atât de odios, dar, dacă acest lucru încă nu-ți inspiră dragoste de Dumnezeu, dependență și încredere în El, atunci ce fel de persoană ești?

Ești dispus să-l lași pe Satana să-ți facă rău astfel? După ce am văzut răutatea și hidoșenia lui, ne întoarcem și apoi privim la Dumnezeu. Cunoașterea ta despre Dumnezeu a suferit acum vreo schimbare? Putem spune că Dumnezeu este sfânt? Putem spune că El este fără cusur? „Dumnezeu este o sfințenie unică” – poate El să fie la înălțimea acestei denumiri? (Da.) Așadar, în lume și printre toate lucrurile, nu este numai Dumnezeu Însuși Cel care poate să fie la înălțimea acestei înțelegeri pe care o are omul față de Dumnezeu? (Ba da.) Deci, ce anume îi dă Dumnezeu omului? Îți dă doar puțină grijă, preocupare și prețuire, fără ca tu să-ți dai seama? Ce i-a dat Dumnezeu omului? El i-a dat viață, i-a dat totul și îi dăruiește toate acestea necondiționat, fără a cere nimic, fără niciun motiv ascuns. El folosește adevărul, cuvintele Sale și viața Lui pentru a-l conduce și a-l îndruma pe om, ducând omul departe de distrugerea, de ispitele și de tentațiile Satanei, permițându-i omului să vadă în mod clar prin natura lui diabolică și fața hidoasă. Dragostea și preocuparea lui Dumnezeu pentru omenire este adevărată? Este ceva ce poate experimenta fiecare dintre voi? (Da.)

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IV”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 143)

Priviți în urmă la viețile voastre de până acum, la toată lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o asupra ta în toți anii credinței tale. Indiferent dacă sunt profunde sau superficiale sentimentele pe care le evocă acest lucru, nu este acesta cel mai necesar dintre toate lucrurile pentru tine? Nu a fost ceea ce ți-a fost cel mai necesar să obții? (Ba da.) Nu este acesta adevărul? Nu este aceasta viața? (Ba da.) A revărsat vreodată Dumnezeu luminarea asupra ta și ți-a cerut apoi să-I dai ceva în schimb pentru tot ce ți-a dăruit? (Nu.) Așadar, care este scopul lui Dumnezeu? De ce face Dumnezeu asta? Are Dumnezeu obiectivul de a te ocupa? (Nu.) Vrea Dumnezeu să urce la tronul

Său în inima omului? (Da.) Deci, care este diferența dintre Dumnezeu înălțându-Se la tron și ocupația forțată a Satanei? Dumnezeu vrea să câștige și să ocupe inima omului – ce înseamnă aceasta? Înseamnă că Dumnezeu vrea ca omul să devină marioneta sau mașinăria Sa? (Nu.) Deci, care este scopul Său? Există o diferență între Dumnezeu care dorește să ocupe inima omului, ocupația forțată a Satanei și posedarea omului? (Da.) Care este diferența? Puteți să-Mi spuneți clar? (Satana face acest lucru prin forță, în vreme ce Dumnezeu îl lasă pe om să se ofere voluntar.) Aceasta este diferența? Ce rost are inima ta pentru Dumnezeu? Și ce rost are pentru Dumnezeu să te ocupe? Cum înțelegeți în inimile voastre că „Dumnezeu ocupă inima omului”? Aici, trebuie să fim corecți în legătură cu modul în care vorbim despre Dumnezeu, altfel, oamenii vor înțelege întotdeauna greșit și vor gândi: „Dumnezeu vrea întotdeauna să mă ocupe. Pentru ce vrea El acest lucru? Nu vreau să fiu ocupat, vreau doar să fiu eu stăpânul meu. Spui că Satana îi ocupă pe oameni, dar și Dumnezeu îi ocupă. Nu este același lucru, în ambele situații? Nu vreau să las pe nimeni să mă ocupe. Sunt eu însumi!” Care este diferența aici? Gândește-te la asta. Vă întreb: „Dumnezeu ocupă omul” este o expresie goală? Ocuparea omului de către Dumnezeu înseamnă că El trăiește în inima ta și îți controlează fiecare cuvânt și mișcare? Dacă El îți spune să te așezi, tu îndrăznești să nu te ridici în picioare? Dacă El îți spune să mergi spre est, tu îndrăznești să nu mergi spre vest? Se referă această „ocupație” la ceva în acest sens? (Nu, nu se referă. Dumnezeu vrea ca omul să trăiască ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este.) De-a lungul acestor ani în care Dumnezeu l-a gestionat pe om, în lucrarea Sa de până acum asupra omului, în această ultimă etapă, care a fost efectul dorit asupra omului cu privire la toate cuvintele pe care le-a spus El? Este faptul că omul trăiește ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este? Privind sensul literal al cuvintelor „Dumnezeu ocupă inima omului”, pare ca și cum

El i-ar lua inima și ar ocupa-o, trăiește în ea și nu mai iese; El devine stăpânul omului și este capabil s-o stăpânească și s-o manipuleze după voie, astfel încât omul trebuie să facă orice îi spune Dumnezeu să facă. În acest sens, ar părea că fiecare persoană ar putea să devină Dumnezeu și să aibă esența și firea Lui. Așadar, în acest caz, ar putea omul să realizeze faptele lui Dumnezeu? Poate fi explicată „ocuparea” în acest fel? (Nu.) Așadar, ce este? Vă întreb acest lucru: sunt toate cuvintele și adevărul pe care Dumnezeu le furnizează omului o revelație a esenței Lui și a ceea ce are El și este? (Da.) Cu siguranță este adevărat. Dar este esențial ca Dumnezeu Însuși să practice și să aibă toate cuvintele pe care El i le furnizează omului? Gândiți-vă la asta. Când Dumnezeu îl judecă pe om, de ce judecă El? Cum au luat ființă aceste cuvinte? Care este conținutul acestor cuvinte pe care Dumnezeu le spune atunci când judecă omul? Pe ce se bazează ele? Oare este firea coruptă a omului cea pe care se bazează? (Da.) Așadar, efectul obținut prin judecata lui Dumnezeu asupra omului este bazat pe esența Sa? (Da.) Deci este o sintagmă goală „ocuparea omului” de către Dumnezeu? Cu siguranță nu este. Așadar, de ce îi spune Dumnezeu aceste cuvinte omului? Care este scopul Său când spune aceste cuvinte? Vrea El să folosească aceste cuvinte pentru a servi drept viața omului? (Da.) Dumnezeu vrea ca tot acest adevăr pe care l-a rostit în aceste cuvinte să acționeze drept viața omului. Când omul ia tot acest adevăr și cuvântul lui Dumnezeu și le transformă în propria-i viață, poate atunci omul să asculte de El? Poate atunci omul să se teamă de Dumnezeu? Poate omul atunci să se ferească de rău? Când omul a ajuns în acest punct, poate El atunci să se supună suveranității și rânduielii lui Dumnezeu? Este atunci omul în postura de a se supune autorității lui Dumnezeu? Când oameni ca Iov sau ca Petru ajung la capătul drumului lor, când se poate considera că viața lor a ajuns la maturitate, când au o înțelegere reală a lui Dumnezeu – atunci,

poate încă Satana să-i îndepărteze? Atunci, poate încă el să-i ocupe? Mai poate să-i posede cu forța? (Nu.) Așadar, ce fel de persoană este aceasta? Este cineva care a fost complet câștigat de Dumnezeu? (Da.) La acest nivel de înțelegere, cum vedeți acest tip de persoană care a fost complet câștigată de Dumnezeu? Din perspectiva lui Dumnezeu, în aceste împrejurări, El a ocupat deja inima acestei persoane. Dar ce simte aceasta? Oare cuvântul, autoritatea și calea lui Dumnezeu devin viață în om, apoi această viață ocupă întreaga lui ființă, făcând ceea ce trăiește omul, precum și esența lui potrivită pentru a-L mulțumi pe El? Din perspectiva lui Dumnezeu, inima omenirii este, în acest moment, ocupată de către El? (Da.) Cum înțelegeți acum acest nivel de semnificație? Duhul lui Dumnezeu este cel care te ocupă? (Nu, este cuvântul lui Dumnezeu cel care ne ocupă.) Sunt calea și cuvântul lui Dumnezeu care au devenit viața ta și este adevărul care a devenit viața ta. În acest moment, omul are atunci viața care vine de la Dumnezeu, dar nu putem spune că această viață este a lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, nu putem spune că viața în care ar trebui să aibă originea cuvântul lui Dumnezeu este viața lui Dumnezeu. Deci, indiferent de cât timp omul Îl urmează pe Dumnezeu, indiferent de câte cuvinte obține de la El, omul nu poate deveni niciodată Dumnezeu. Chiar dacă, într-o zi, El a spus: „Am ocupat inima ta, acum tu Îmi posezi viața”, ai simți atunci că ești Dumnezeu? (Nu.) Atunci, ce ai deveni? Nu ai avea o ascultare absolută față de Dumnezeu? Nu ar fi inima ta plină de viața pe care ți-a dăruit-o El? Ar fi o manifestare foarte normală a ceea ce se întâmplă când Dumnezeu ocupă inima omului. Acesta este un fapt. Așadar, privind din acest punct, poate omul să devină Dumnezeu? Când omul este capabil să trăiască realitatea cuvintelor lui Dumnezeu și devine o persoană care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău, poate el să aibă atunci esența vieții lui Dumnezeu și sfințenia Lui? Categoric, nu. Indiferent ce se întâmplă, omul este încă om,

atunci când totul este spus și făcut. Tu ești o ființă a creației; când ai primit de la Dumnezeu cuvântul și calea Lui, ai doar viața care vine din cuvintele Sale, devii cineva care este lăudat de Dumnezeu, dar nu vei avea niciodată esența vieții Lui, cu atât mai puțin sfințenia Sa.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IV"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 144)

Ispita Satanei (fragmente selectate)

Matei 4:1-4 Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul. Isus a postit timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți și apoi a flămânzit. Atunci ispititorul s-a apropiat de El și I-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca aceste pietre să devină pâini!" Însă Isus i-a răspuns: „Este scris: «Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu»".

Acestea sunt cuvintele cu care diavolul a încercat prima dată să-L ispitească pe Domnul Isus. Care este conținutul a ceea ce a spus diavolul? („Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca aceste pietre să devină pâini!") Aceste cuvinte pe care le-a spus diavolul sunt destul de simple, dar există vreo problemă cu esența lor? Diavolul a spus: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu", dar, în inima lui, a știut sau nu că Isus era Fiul lui Dumnezeu? A știut sau nu că El era Hristos? (A știut.) Atunci de ce a spus „Dacă ești"? (Încerca să-L ispitească pe Dumnezeu.) Dar cu ce scop a spus asta? Satana a spus: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu". În inima lui, știa că Isus Hristos era Fiul lui Dumnezeu, acest lucru era foarte clar în inima sa, dar, în ciuda faptului că știa, I s-a supus și I s-a închinat Lui? (Nu.) Ce a vrut el să facă? A vrut să folosească această metodă și aceste cuvinte pentru a-L mânia pe Domnul Isus, iar apoi a-L ademeni să acționeze conform intențiilor lui. Nu acesta e înțelesul din spatele cuvintelor diavolului? În inima lui, Satana știa

cu claritate că Acesta era Domnul Isus Hristos, dar tot a spus aceste cuvinte. Nu este aceasta natura Satanei? Care este natura lui? (Să fie viclean, malefic și să nu aibă niciun respect față de Dumnezeu.) Ce consecințe ar decurge din lipsa de respect față de Dumnezeu. Care este lucrul negativ pe care l-a făcut Satana aici? Oare n-a vrut să-L atace pe Dumnezeu? A vrut să folosească această metodă pentru a-L ataca și a spus: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca aceste pietre să devină pâini”; nu este aceasta intenția rea a Satanei? Ce a încercat el cu adevărat să facă? Scopul său este foarte evident: încerca să folosească această metodă pentru a nega poziția și identitatea Domnului Isus Hristos. Ceea ce Satana a vrut să spună prin aceste cuvinte este: „Dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu, prefă aceste pietre în pâine. Dacă nu poți s-o faci, atunci Tu nu ești Fiul Lui și deci nu ar trebui să-Ți mai faci lucrarea”. Nu-i așa? Voia să folosească această metodă pentru a-L ataca pe Dumnezeu, voia să-I desființeze și să-I distrugă lucrarea; aceasta este reavoința Satanei. Răutatea lui este o expresie firească a naturii acestuia. Chiar dacă știa că Domnul Isus Hristos era Fiul lui Dumnezeu, chiar întruparea lui Dumnezeu Însuși, nu se putea abține să nu facă un asemenea lucru, să-L urmărească îndeaproape, să-L atace cu îndârjire și să se străduiască din răsputeri să întrerupă și să saboteze lucrarea lui Dumnezeu.

Acum, haideți să analizăm această expresie pe care a rostit-o Satana: „Poruncește ca aceste pietre să devină pâini!” Să transforme pietrele în pâine – înseamnă aceasta ceva? Dacă există hrană, de ce să n-o mănânci? De ce este necesar să transformi pietrele în hrană? Se poate spune că aici nu există niciun înțeles? Deși postea în acel moment, oare Domnul Isus avea cu siguranță ce să mănânce? (Avea.) Deci, aici putem să vedem iraționalitatea cuvintelor Satanei. Din toată perfidia și răutatea Satanei, tot îi putem vedea iraționalitatea și absurditatea. Satana face o serie de lucruri

prin care poți să-i vezi natura răutăcioasă; poți să-l vezi făcând lucruri care sabotează lucrarea lui Dumnezeu și, văzând asta, simți că este plin de ură și exasperant. Dar, pe de altă parte, nu vezi o natură copilărească și ridicolă în spatele cuvintelor și acțiunilor sale? Aceasta este o revelație despre natura Satanei; întrucât are o astfel de natură, va face un astfel de lucru. Astăzi, pentru oameni, aceste cuvinte ale Satanei sunt absurde și ridicole. Dar Satana poate, într-adevăr, să rostească astfel de cuvinte. Putem spune că este ignorant și absurd? Răutatea Satanei este pretutindeni și este dezvăluită în mod constant. Și cum i-a răspuns Domnul Isus? („Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.") Au aceste cuvinte vreo putere? (Da, au.) De ce spunem că au putere? Deoarece aceste cuvinte sunt adevărul. Așadar, omul trăiește numai cu pâine? Domnul Isus a postit timp de patruzeci de zile și nopți. A murit de foame? El n-a murit de foame, așa că Satana L-a abordat, îndemnându-L să transforme pietrele în hrană, spunând lucruri precum: „Dacă transformi pietrele în hrană, oare nu vei avea ce mânca? Deci, atunci, nu va mai trebui să postești, nu va trebui să flămânzești?" Dar Domnul Isus a spus: „Omul nu trăiește numai cu pâine", ceea ce înseamnă că, deși omul trăiește într-un corp fizic, nu mâncarea îi permite corpului său fizic să trăiască și să respire, ci fiecare cuvânt rostit de gura lui Dumnezeu. Pe de-o parte, aceste cuvinte sunt adevăr; le oferă oamenilor credință, făcând-i să creadă că pot să depindă de Dumnezeu și că El este adevăr. Pe de altă parte, există un aspect practic al acestor cuvinte? Oare Domnul Isus nu era încă prezent, încă viu după ce a postit timp de patruzeci de zile și nopți? Nu este acesta un exemplu adevărat? El n-a mâncat niciun fel de hrană timp de patruzeci de zile și nopți și, totuși, era încă în viață. Aceasta este dovada puternică ce confirmă adevărul cuvintelor Sale. Aceste cuvinte sunt simple, dar pentru Domnul Isus, le-a rostit El doar când Satana L-a ispitit, sau erau deja în

mod firesc o parte din El? Altfel spus, Dumnezeu este adevărul și Dumnezeu este viața, dar au fost adevărul și viața Sa o adăugire ulterioară? S-au născut din experiență? Nu, sunt înnăscute în Dumnezeu. Adică adevărul și viața sunt esența Sa. Orice I S-ar întâmpla, tot ceea ce dezvăluie El este adevărul. Acest adevăr, aceste cuvinte – indiferent dacă discursul Său este lung sau scurt – pot să-i permită omului să trăiască și-i dau viață; ele le pot permite oamenilor să găsească adevărul și limpezimea despre calea vieții umane și să le permită să aibă credință în Dumnezeu. Altfel spus, izvorul folosirii de către Dumnezeu a acestor cuvinte este pozitiv. Deci, putem spune că acest lucru pozitiv este sfânt? (Da.) Acele cuvinte ale Satanei vin din natura lui. El își dezvăluie natura rea și malițioasă pretutindeni și în mod constant. Așadar, face Satana aceste dezvăluiri în mod natural? Oare îi ordonă cineva să facă asta? Îl ajută cineva? Îl constrânge cineva? Nu. El face toate aceste dezvăluiri din proprie inițiativă. Aceasta este natura diabolică a Satanei. Orice și oricum face Dumnezeu, Satana Îl urmează imediat. Esența și adevărata natură a acestor lucruri pe care le spune și le face Satana sunt esența lui – o esență diabolică și răutăcioasă.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul V”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 145)

Ispita Satanei (fragmente selectate)

Matei 4:5-7 Atunci diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus să stea pe streașina Templului și I-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos, căci este scris: «El le va porunci îngerilor Săi cu privire la Tine» și «Ei Te vor purta pe brațele lor, ca nu cumva să-Ți lovești piciorul de vreo piatră!»” Isus i-a răspuns: „De asemenea este scris: «Să nu-L ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău!»”

Să lămurim mai întâi cuvintele pe care le-a rostit Satana. El a spus: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos”, iar apoi a citat din Scripturi: „El le va porunci îngerilor Săi cu privire la Tine” și „Ei Te vor purta pe brațele lor, ca nu cumva să-Ți lovești piciorul de vreo piatră!” Cum te simți când auzi cuvintele Satanei? Nu sunt foarte copilărești? Sunt copilărești, absurde și dezgustătoare. De ce spun aceasta? Satana face deseori lucruri nebunești și se crede foarte inteligent. Citează deseori Scripturile – chiar cuvintele rostite de Dumnezeu – încercând să întoarcă aceste cuvinte împotriva Lui pentru a-L ataca și a-L ispiti, în încercarea de a-și atinge obiectivul, acela de a sabota planul lucrării lui Dumnezeu. Poți să vezi ceva în aceste cuvinte rostite de Satana? (Satana nutrește intenții diabolice.) În tot ceea ce face, Satana caută mereu să ispitească omenirea. Satana nu vorbește direct, ci pe ocolite, folosind ispita, înșelăciunea și seducția. Satana abordează ispitirea lui Dumnezeu de parcă El ar fi un om obișnuit, crezând că Dumnezeu este și neștiutor, nesăbuit, și incapabil să distingă limpede lucrurile așa cum sunt, tot așa cum nici omul nu poate să o facă. Satana crede că atât Dumnezeu, cât și omul, nu pot să-i înțeleagă esența, înșelăciunea și intenția sinistră. Oare nu acest lucru este nebunia Satanei? Mai mult, Satana citează fățiș Scripturile, crezând că dacă face acest lucru este credibil și că tu nu vei fi în măsură să identifici defectele cuvintelor sale sau să eviți să fii păcălit. Nu sunt acestea absurditatea și imaturitatea Satanei? Este exact ca atunci când oamenii răspândesc Evanghelia și Îi sunt martori lui Dumnezeu: oare necredincioșii nu vor spune uneori ceva asemănător cu ceea ce a spus Satana? I-ați auzit pe oameni spunând ceva asemănător? Cum te simți când auzi astfel de lucruri? Ești dezgustat? (Da.) Când te simți dezgustat, simți și aversiune și ură? Când ai aceste sentimente, ești în stare să recunoști că Satana și firea coruptă pe care el o prelucrează în om sunt rele? În inima ta, înțelegi vreodată că „Atunci când

Satana vorbește, o face ca să atace și să ispitească; cuvintele Satanei sunt absurde, ridicole, imature și dezgustătoare; cu toate acestea, Dumnezeu nu ar vorbi și nu ar lucra niciodată astfel și nu e adevărat că nu a procedat niciodată așa”? Bineînțeles, în această situație, oamenii pot doar întrucâtva să o simtă și rămân incapabili de a înțelege sfințenia lui Dumnezeu. Cu statura voastră actuală, simțiți doar că „Tot ceea ce spune Dumnezeu este adevărul, este folositor pentru noi și trebuie să-l acceptăm”. Indiferent dacă sunteți sau nu în stare să acceptați acest lucru, spuneți fără excepție că vorbele lui Dumnezeu sunt adevăr și că Dumnezeu este adevăr, dar nu știți că adevărul este sfânt în sine și că Dumnezeu este sfânt.

Deci, care a fost răspunsul lui Isus la aceste cuvinte ale Satanei? Isus i-a răspuns: „De asemenea este scris: «Să nu-L ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău!»” Există adevăr în aceste cuvinte pe care le-a spus Isus? Categoric există adevăr în ele. În aparență, aceste cuvinte sunt o poruncă pe care s-o urmeze oamenii, o frază simplă, dar, totuși, atât omul, cât și Satana, au ofensat adesea aceste cuvinte. Deci, Domnul Isus i-a spus Satanei „Să nu-L ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău”, pentru că asta făcea deseori Satana, străduindu-se din răsputeri în privința asta. Se poate chiar spune că Satana a făcut-o cu neobrăzare și fără rușine. Este în natura și esența Satanei să nu se teamă de Dumnezeu și să nu-L respecte în inima sa. Chiar și atunci când Satana era alături de Dumnezeu și putea să-L vadă, nu se putea abține să nu-L ispitească. De aceea, Domnul Isus i-a spus Satanei: „Să nu-L ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău”. Acestea sunt cuvinte pe care Dumnezeu i le-a spus adesea Satanei. Așadar, este potrivit ca această expresie să fie folosită și astăzi? (Da, pentru că de multe ori și noi Îl ispitim pe Dumnezeu.) De ce Îl ispitesc oamenii deseori pe Dumnezeu? Să fie din cauză că oamenii sunt plini de fire satanică stricată? (Da.) Așadar, sunt cuvintele Satanei mai presus de ce spun oamenii adesea? Și în ce situații

spun oamenii aceste cuvinte? S-ar putea spune că oamenii zic astfel de lucruri indiferent de timp și loc. Asta dovedește că firea oamenilor nu e diferită de firea coruptă a Satanei. Domnul Isus a spus câteva cuvinte simple, cuvinte care reprezintă adevărul, cuvinte de care oamenii au nevoie. Totuși, în această situație, Domnul Isus a vorbit astfel ca să Se certe cu Satana? A fost ceva agresiv în ceea ce i-a spus Satanei? (Nu.) În inima Lui, ce a simțit Domnul Isus în legătură cu ispitirea Satanei? S-a simțit dezgustat și I-a provocat repulsie? Domnul Isus a simțit repulsie și dezgust și, totuși, nu S-a certat cu Satana și cu atât mai puțin a vorbit despre vreun principiu măreț. Din ce motiv? (Fiindcă Satana este întotdeauna astfel; nu se poate schimba niciodată.) S-ar putea spune că Satana este irațional? (Da.) Poate Satana să recunoască faptul că Dumnezeu este adevăr? Satana nu va recunoaște niciodată că Dumnezeu este adevăr și nu va admite niciodată acest lucru; aceasta este natura lui. Totuși, natura Satanei mai are un aspect care este respingător. Care este? În eforturile sale de a-L ispiti pe Domnul Isus, Satana s-a gândit că, deși nu va succes, tot va încerca să o facă. Chiar dacă ar fi fost pedepsit, a ales să încerce oricum. Chiar dacă nu ar obține niciun avantaj din asta, ar încerca oricum, stăruitor în eforturile sale și opunându-se lui Dumnezeu până la sfârșit. Ce fel de natură este aceasta? Nu este diabolică? Dacă un om se înfurie și izbucnește de mânie când Dumnezeu este menționat, L-a văzut oare pe Dumnezeu? Știe cine este Dumnezeu? Nu știe cine este Dumnezeu, nu crede în El, iar Dumnezeu nu i-a vorbit. Dumnezeu nu l-a tulburat niciodată, deci de ce ar fi mânios? Am putea spune că această persoană este rea? Tendințele lumești, mâncatul, băutul, căutarea plăcerilor și goana după celebrități – niciunul dintre aceste lucruri nu l-ar deranja pe un astfel de om. Cu toate acestea, la simpla menționare a cuvântului „Dumnezeu” sau a adevărului cuvintelor lui Dumnezeu, se înfurie. Oare asta nu înseamnă că ai o natură malefică?

Lucrul acesta este suficient să demonstreze că asta e natura diabolică a omului. Acum, vorbind în numele vostru, sunt momente când se menționează adevărul sau când sunt pomenite încercările lui Dumnezeu pentru omenire sau cuvintele de judecată ale lui Dumnezeu împotriva omului, iar voi simțiți o aversiune; vă simțiți respinși și nu vreți să auziți asemenea lucruri? Inima vă poate spune: „Nu toți oamenii spun că Dumnezeu este adevăr? Unele dintre aceste cuvinte nu sunt adevăr! Sunt, în mod clar, doar cuvintele Sale de admonestare față de om!” S-ar putea ca unii oameni să simtă un dezgust profund în inimile lor și să gândească: „Despre asta se vorbește în fiecare zi – de încercările Lui, de judecata Sa, când se va sfârși totul? Când vom primi destinația cea bună?” Nu se știe de unde provine această furie irațională. Ce fel de natură este aceasta? (Diabolică.) Ea este ordonată și îndrumată de natura malefică a Satanei. Din perspectiva lui Dumnezeu, în ceea ce privește natura malefică a Satanei și firea coruptă a omului, El nu Se ceartă niciodată și nici nu poartă pică oamenilor, și nu face vreodată vâlvă atunci când oamenii se poartă prostește. Nu veți vedea niciodată că Dumnezeu privește lucrurile la fel ca oamenii și, în plus, nu Îl veți vedea folosind punctele de vedere, cunoștințele, știința, filosofia sau imaginația omenirii pentru a Se ocupa de lucruri. În schimb, tot ceea ce face și tot ce dezvăluie Dumnezeu este legat de adevăr. Adică, toate cuvintele pe care le-a spus și toate acțiunile pe care le-a făcut au legătură cu adevărul. Acest adevăr nu este produsul unei fantezii neîntemeiate; acest adevăr și aceste cuvinte sunt exprimate de Dumnezeu în virtutea esenței și vieții Sale. Deoarece aceste cuvinte și esența a tot ceea ce Dumnezeu a făcut sunt adevăr, putem spune că esența Sa este sfântă. Cu alte cuvinte, tot ceea ce spune și face Dumnezeu le aduce vitalitate și lumină oamenilor, le permite acestora să vadă lucruri pozitive și realitatea acelor lucruri pozitive și îi indică omenirii drumul, astfel încât să

meargă pe calea cea dreaptă. Toate aceste lucruri sunt hotărâte de esența lui Dumnezeu și de esența sfințeniei Sale.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul V”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 146)

Ispita Satanei (fragmente selectate)

Matei 4:8-11 Diavolul L-a mai dus pe un munte foarte înalt și I-a arătat toate regatele lumii și splendoarea lor. Apoi I-a zis: „Toate acestea Ți le voi da Ție dacă Te vei prosterna și mi Te vei închina”. Atunci Isus i-a răspuns: „Pleacă, Satan, căci este scris: «Domnului, Dumnezeul tău, să te închini și numai Lui să-I slujești!»” Atunci diavolul a plecat de la El. Și iată că niște îngeri au venit să-I slujească.

Diavolul Satana, eșuând cu cele două vicleșuguri anterioare, a mai încercat unul: I-a arătat Domnului Isus toate împărățiile lumii și slava lor și I-a cerut să i Se închine. Din această situație, ce înțelegeți despre adevăratele trăsături ale diavolului? Nu este absolut nerușinat diavolul Satana? (Ba da.) Cum este nerușinat? Toate lucrurile au fost create de Dumnezeu și, totuși, Satana s-a întors și I le-a arătat, spunând: „Privește bogăția și slava tuturor acestor împărății. Dacă mi Te închini, Ți le voi da pe toate Ție”. Nu este aceasta o completă inversare a rolurilor? Oare nu este nerușinat Satana? Dumnezeu a creat toate lucrurile, dar pentru bucuria Sa le-a creat? El a dat totul omenirii, dar Satana a vrut să acapareze totul și, făcând asta, după aceea, I-a spus lui Dumnezeu: „Închină-Te mie! Închină-Te mie și Îți voi da toate acestea”. Aceasta este fața urâtă a Satanei; el este absolut nerușinat! Satana nici măcar nu cunoaște semnificația cuvântului „rușine”. Acesta este doar un alt exemplu al răutății lui. El nici măcar nu știe ce este rușinea. Satana știe în mod clar că Dumnezeu a creat toate lucrurile și că El le conduce și le stăpânește pe toate. Totul Îi aparține lui

Dumnezeu, nu omului, cu atât mai puțin Satanei, totuși, diavolul Satana a spus cu neobrăzare că-I va da lui Dumnezeu toate lucrurile. Nu e oare un alt exemplu care ne arată că Satana a făcut din nou ceva absurd și fără rușine? Lucrul acesta Îl face pe Dumnezeu să-l urască și mai mult pe Satana, nu-i așa? Totuși, indiferent ce a încercat Satana să facă, oare L-a păcălit pe Domnul Isus? Ce a spus El? („Domnului, Dumnezeul tău, să te închini și numai Lui să-I slujești!") Au aceste cuvinte un înțeles practic? (Da.) Ce fel de înțeles practic? Vedem răutatea și nerușinarea Satanei în discursul său. Deci, care ar fi rezultatul dacă omul i s-ar închina Satanei? Ar obține el bogăția și slava tuturor împărățiilor? (Nu.) Ce ar obține? Ar deveni omenirea la fel de nerușinată și ridicolă ca Satana? (Da.) Atunci, oamenii nu ar fi deloc diferiți de acesta. Prin urmare, Domnul Isus a spus aceste cuvinte care sunt importante pentru fiecare ființă umană: „Domnului, Dumnezeul tău, să te închini și numai Lui să-I slujești!" Asta înseamnă că, în afară de Domnul, cu excepția lui Dumnezeu Însuși, dacă ai sluji pe altul, dacă te-ai închina diavolului Satana, atunci te-ai scălda în aceeași mizerie ca și acesta. Atunci ai împărtăși nerușinarea și răutatea Satanei și, la fel ca el, L-ai ispiti și ataca pe Dumnezeu. Atunci, care ar fi rezultatul pentru tine? Ai fi detestat, lovit și distrus de Dumnezeu. După ce Satana L-a ispitit pe Domnul Isus fără succes de câteva ori, a mai încercat s-o facă? N-a încercat din nou și apoi a plecat. Ce dovedește acest lucru? Dovedește că natura diabolică, răutatea, absurditatea și exagerarea Satanei nu merită nici măcar să fie menționate în fața lui Dumnezeu. Domnul Isus l-a înfrânt pe Satana cu doar trei propoziții, după care acesta a fugit înspăimântat, cu coada între picioare, prea rușinat ca să-și arate fața și niciodată nu L-a mai ispitit. De vreme ce Domnul Isus a învins această ispitire a Satanei, El ar putea acum să continue cu ușurință lucrarea pe care trebuia s-o facă și să preia sarcinile care stau înaintea Lui. Dacă ar fi aplicate în ziua de astăzi, oare toate

lucrurile pe care le-a făcut și spus Domnul Isus în această situație ar purta o semnificație practică pentru toate ființele umane? (Da.) Ce fel de înțeles practic? Oare înfrângerea Satanei este un lucru ușor de făcut? Oare oamenii trebuie să înțeleagă clar natura malefică a Satanei? Trebuie ca oamenii să înțeleagă exact ispitele Satanei? (Da.) Dacă în viața ta ai să experimentezi ispitele Satanei, dacă ai fi capabil să-i înțelegi natura diabolică, n-ai putea să-l înfrângi? Dacă ai ști despre absurditatea și exagerarea Satanei, i-ai mai rămâne alături și L-ai ataca pe Dumnezeu? Dacă ai înțelege cum prin tine sunt revelate răutatea și nerușinea Satanei – dacă ai recunoaște și ai ști în mod clar aceste lucruri – tot L-ai ataca și ispiti pe Dumnezeu astfel? (Nu, nu am face-o.) Ce ați face? (Ne-am răzvrăti împotriva Satanei și ne-am lepăda de el.) Oare este un lucru ușor de făcut? Nu este ușor. Pentru a face acest lucru, oamenii trebuie să se roage în mod frecvent, trebuie să se așeze adesea înaintea lui Dumnezeu și să se examineze. Trebuie să permită ca disciplina, judecata și mustrarea lui Dumnezeu să vină asupra lor. Numai în acest fel se vor elibera oamenii treptat de amăgirea și controlul Satanei.

Acum, uitându-ne la toate aceste cuvinte rostite de Satana, vom face un rezumat al lucrurilor care alcătuiesc esența Satanei. În primul rând, se poate spune că, în general, esența lui este malefică, în contrast cu sfințenia lui Dumnezeu. De ce spun că esența Satanei este malefică? Ca să răspundem la această întrebare, trebuie să examinăm consecințele a ceea ce le face Satana oamenilor. Satana îl corupe și-l controlează pe om, iar omul acționează sub firea coruptă a Satanei și trăiește într-o lume de oameni corupți de acesta. Omenirea este fără știre posedată și asimilată de Satana; așadar, omul are firea coruptă a Satanei, care este natura sa. Din tot ce a spus și a făcut Satana, i-ați văzut aroganța? I-ați văzut înșelăciunea și răutatea? Cum se arată, în primul rând, aroganța Satanei? Oare Satana nutrește mereu dorința de a ocupa poziția lui Dumnezeu? Satana vrea

întotdeauna să sfâșie lucrarea și poziția Dumnezeu și să o ia pentru sine, astfel încât oamenii să-l urmeze, să-l sprijine și să-l venereze; aceasta este natura arogantă a Satanei. Când acesta corupe oamenii, oare le spune direct ce ar trebui să facă? Când Satana Îl ispitește pe Dumnezeu, oare iese și spune „Te ispitesc, Te voi ataca”? Indiscutabil, nu. Așadar, ce metodă folosește Satana? El seduce, ispitește, atacă și întinde capcane, ba chiar citează din Scripturi. Satana vorbește și acționează în moduri diferite pentru a-și atinge obiectivele și a-și realiza intențiile. După ce face acest lucru, ce se poate vedea din ceea ce se manifestă în om? Oare nu și oamenii devin aroganți? Omul a suferit din cauza corupției Satanei mii de ani și, astfel, omul a devenit arogant, înșelător, malițios și irațional. Toate aceste lucruri sunt provocate de natura Satanei. De vreme ce natura lui este rea, el i-a dat omului această natură malefică și i-a adus această fire coruptă, diabolică. Prin urmare, omul trăiește sub firea coruptă satanică și, la fel ca Satana, se împotrivește lui Dumnezeu, Îl atacă și Îl ispitește astfel încât omul nu mai poate să I se închine și nu are o inimă care Îl venerează.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul V”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 147)

Cum folosește Satana cunoașterea pentru a-l corupe pe om

Este cunoașterea ceva considerat drept lucru pozitiv de către toată lumea? Cel puțin, oamenii cred că însemnătatea cuvântului „cunoaștere” este mai degrabă pozitivă decât negativă. Deci, de ce menționăm aici că Satana folosește cunoașterea pentru a-l corupe pe om? Teoria evoluției nu este un aspect al cunoașterii? Oare legile științifice ale lui Newton nu sunt o parte din aceasta? Atracția gravitațională a pământului face parte tot din cunoaștere, nu-i așa? (Da.) Deci, de ce se numără cunoașterea printre lucrurile pe care Satana le folosește pentru coruperea omenirii? Care este

părerea voastră despre acest lucru? Are oare cunoașterea măcar o fărâmă de adevăr în ea? (Nu.) Atunci, care este esența cunoașterii? Pe ce bază sunt însușite cunoștințele învățate de om? Se bazează ele pe teoria evoluției? Cunoașterea pe care omul a dobândit-o prin explorare și însumare nu se bazează pe ateism? Are vreuna dintre aceste cunoștințe o legătură cu Dumnezeu? Are legătură cu închinarea la Dumnezeu? Este legată de adevăr? (Nu.) Așadar, cum folosește Satana cunoașterea pentru a corupe omul? Tocmai am spus că niciuna dintre aceste cunoștințe nu este legată de închinarea la Dumnezeu sau de adevăr. Unii oameni se gândesc la acest lucru astfel: „Cunoașterea s-ar putea să nu aibă nimic de-a face cu adevărul, dar tot nu corupe oamenii”. Care este părerea voastră despre acest lucru? Te-a învățat cunoașterea că o persoană trebuie să-și creeze fericirea cu propriile mâini? Te-a învățat cunoașterea că soarta omului era în propriile lui mâini? (Da.) Ce fel de discuție este aceasta? (Este diavolească.) Exact! Este diavolească! Cunoașterea este un subiect complicat de discutat. Puteți afirma pur și simplu că un domeniu al cunoașterii nu este altceva decât cunoaștere. Acela este un domeniu al cunoașterii însușit pe baza neînchinării la Dumnezeu și a lipsei de înțelegere a faptului că El a creat toate lucrurile. Când oamenii studiază acest tip de cunoaștere, ei nu văd că Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile; nu văd că Dumnezeu este responsabil de ele ori că le gestionează pe toate. În schimb, ei nu fac decât să cerceteze și să exploreze la nesfârșit aceea zonă de cunoaștere și să caute răspunsuri bazate pe cunoaștere. Totuși, nu e adevărat că dacă oamenii nu cred în Dumnezeu, ci, în schimb, caută doar cercetarea, ei nu vor găsi niciodată răspunsurile adevărate? Tot ce pot să-ți dea cunoștințele sunt un mijloc de trai, un loc de muncă și venituri, astfel încât să nu flămânzești; dar nu te vor face niciodată să I te închini lui Dumnezeu și nu te vor ține vreodată departe de rău. Cu cât oamenii dobândesc mai multe cunoștințe, cu

atât mai mult vor dori să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, să-L supună cercetărilor lor, să-L ispitească și să I se împotrivească. Așadar, ce vedem acum că-i învăță cunoașterea pe oameni? Totul este filosofia Satanei. Filosofiile și regulile de supraviețuire răspândite de Satana printre oamenii corupți au vreo legătură cu adevărul? Nu au nimic de-a face cu adevărul și, de fapt, sunt opusul adevărului. Oamenii spun adesea: „Viața este mișcare” și „Omul este fier, orezul este oțel, omul se simte înfometat dacă sare peste o masă”; ce sunt aceste zicale? Sunt erezii și, când le aud, mă simt dezgustat. În așa-numita cunoaștere a omului, Satana a impregnat destul de mult din filosofia vieții și gândirii sale. Și, în timp ce face acest lucru, Satana îi permite omului să-i adopte gândirea, filosofia și punctele de vedere, astfel încât acesta să poată să nege existența lui Dumnezeu, să-I nege stăpânirea asupra tuturor lucrurilor și asupra soartei omului. Deci, în timp ce studiile omului progresează și el dobândește mai multă cunoaștere, simte că existența lui Dumnezeu devine nedeslușită și s-ar putea chiar să nu mai simtă că El există. Deoarece Satana a insuflat în om anumite gânduri, păreri și noțiuni, odată ce Satana a insuflat acest venin în om, nu e omul păcălit și corupt de Satana? Așadar, după ce ați spune că trăiesc oamenii de astăzi? Nu trăiesc ei după cunoștințele și gândurile insuflate de Satana? Și lucrurile ascunse în aceste cunoștințe și gânduri nu sunt filosofiile și veninul Satanei? Omul trăiește după filosofiile și veninul Satanei. Și ce se află în centrul coruperii omului de către Satana? Satana vrea să-l facă pe om să Îl nege pe Dumnezeu, să I se opună și să I se împotrivească așa cum o face el; acesta este scopul Satanei în a corupe omul și, de asemenea, acestea sunt mijloacele prin care Satana îl corupe pe om.

Vom începe prin a aborda cel mai superficial aspect al cunoașterii. Pot gramatica și limbajele să corupă oamenii? Pot cuvintele să-i corupă pe aceștia? Cuvintele nu corup oamenii; ele sunt un instrument pe care

oamenii-l folosesc pentru a vorbi și, de asemenea, sunt instrumentul prin care oamenii comunică cu Dumnezeu, ca să nu mai menționăm că, în prezent, limbajul și cuvintele sunt modul prin care Dumnezeu comunică cu oamenii. Sunt instrumente și sunt o necesitate. Unu plus unu este egal cu doi și doi înmulțit cu doi este egal cu patru; aceasta nu este cunoaștere? Dar te poate corupe aceasta? E ceva ce știe toată lumea – un tipar stabilit – și, astfel, nu poate corupe oamenii. Deci, ce tip de cunoaștere corupe oamenii? Cunoașterea care corupe este una amestecată cu punctele de vedere și gândurile Satanei. Satana caută să întipărească aceste puncte de vedere și gânduri în umanitate prin intermediul cunoașterii. De exemplu, într-un articol, nu este nimic în neregulă cu vorbele scrise în sine. Problema este în punctele de vedere și intenția autorului de când a scris articolul, precum și conținutul gândurilor sale. Acestea sunt lucruri spirituale și sunt capabile să corupă oamenii. De exemplu, dacă te-ai uita la o emisiune de televiziune, din lucrurile prezentate, care ar putea schimba părerea oamenilor? Ar putea ceea ce ar spune artiștii, cuvintele în sine, să corupă oamenii? (Nu.) Ce fel de lucruri i-ar corupe? Ar fi profunzimea gândurilor și conținutul spectacolului, care ar reprezenta viziunile regizorului. Informațiile transmise de aceste puncte de vedere ar putea influența inimile și mințile oamenilor. Nu-i așa? Acum știți la ce Mă refer în discuția Mea despre Satana care folosește cunoașterea pentru a corupe oamenii. Nu veți înțelege greșit, nu-i așa? Deci, data viitoare când ai să citești un roman sau un articol, ai să poți să evaluezi dacă gândurile exprimate de cuvintele scrise corup omenirea sau o ajută? (Da, într-o mică măsură.) Acesta este un lucru care trebuie studiat și experimentat într-un ritm lent și nu este ceva ușor de înțeles imediat. De exemplu, atunci când cercetezi sau studiezi o arie a cunoașterii, unele aspecte pozitive ale aceleia te pot ajuta să înțelegi oarecum gândirea generală despre acel domeniu, permițându-ți să afli și ce

ar trebui să evite oamenii. Ia ca exemplu „electricitatea” – acesta este un domeniu al cunoașterii, nu? Nu ai fi ignorant dacă nu ai ști că electricitatea poate să-i curenteze și să-i rănească pe oameni? Dar, odată ce înțelegi acest domeniu al cunoașterii, nu vei fi neglijent ca să atingi obiectele cu curent electric și vei ști cum să utilizezi energia electrică. Acestea sunt ambele lucruri pozitive. Acum vă este clară discuția privind modul în care cunoașterea corupe oamenii? Există multe tipuri de cunoștințe studiate în lume, și trebuie să vă faceți timp pentru a le diferenția voi înșivă.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul V”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 148)

Cum folosește Satana știința pentru a-l corupe pe om

Ce este știința? Oare știința nu este ținută la mare cinste și considerată profundă în mintea aproape oricărei persoane? Când se menționează știința, oamenii nu sunt de părere că „Este ceva ce-i depășește pe oamenii de rând; este un subiect pe care numai cercetătorii sau experții științifici îl pot menționa în treacăt; nu are nicio legătură cu noi, oamenii obișnuiți”? Are vreo legătură cu oamenii obișnuiți? (Da.) Cum folosește Satana știința pentru a corupe oamenii? În discuția noastră, vom vorbi doar despre lucrurile pe care oamenii le întâlnesc frecvent în viața lor, ignorând alte chestiuni. Există un cuvânt, „gene”. Ați auzit de el? Sunteți toți familiarizați cu acest termen? Nu prin știință au fost descoperite genele? Ce înseamnă, mai exact, genele pentru oameni? Nu-i fac pe oameni să simtă că trupul este un lucru misterios? Când oamenilor le este prezentat acest subiect, nu vor exista unii oameni – în special curioșii – care vor vrea să știe mai mult și vor vrea mai multe detalii? Acești oameni curioși își vor concentra energia asupra acestui subiect și, când nu vor avea altceva de făcut, vor căuta informații în cărți și pe internet pentru a afla mai multe detalii despre el. Ce

este știința? Ca să vorbim pe înțeles, știința reprezintă gândurile și teoriile privind lucrurile asupra cărora omul este curios, lucruri care sunt necunoscute și care nu îi sunt spuse de către Dumnezeu; știința reprezintă gândurile și teoriile tainelor pe care omul vrea să le exploreze. Care este aria de acoperire a științei? Ai putea spune că e mai degrabă amplă; omul cercetează și studiază tot ce îl interesează. Știința implică cercetarea detaliilor și a legilor acestor lucruri și apoi propunerea unor teorii plauzibile care-i fac pe toți să gândească: „Acești oameni de știință sunt cu adevărat minunați! Ei știu atât de multe, suficient încât să înțeleagă aceste lucruri!" Îi admiră foarte mult pe oamenii de știință, nu-i așa? Ce fel de opinii au oamenii care studiază știința? Oare ei nu doresc să cerceteze universul și lucrurile misterioase din zona lor de interes? Care este rezultatul final al acestui lucru? În cadrul unor anumite științe, oamenii trag propriile concluzii prin supoziții, iar în cadrul altora, se bazează pe experiența umană pentru a trage concluzii. În alte domenii științifice, oamenii ajung să tragă propriile concluzii pe baza observațiilor istorice și de context. Nu e așa? Deci, ce face știința pentru oameni? Știința doar le permite oamenilor să vadă obiectele din lumea fizică și satisface curiozitatea acestora, dar nu le poate permite să vadă legile prin care Dumnezeu stăpânește peste toate lucrurile. Omul pare să găsească răspunsuri în știință, dar acestea sunt enigmatice și oferă doar satisfacție temporară, o satisfacție care servește doar la îngrădirea inimii omului în lumea materială. Omul simte că a primit răspunsuri de la știință, deci, indiferent ce problemă se ivește, el își folosește părerile științifice drept bază pentru a dovedi sau accepta acea chestiune. Inima omului devine sedusă și posedată de știință până în punctul în care pe om nu-l mai interesează să-L cunoască pe Dumnezeu, să I se închine și să creadă că toate lucrurile vin de la El, și că omul de la El ar trebui să caute răspunsuri. Nu este așa? Cu cât o persoană crede mai mult în

știință, cu atât devine mai absurdă, crezând că totul are o soluție științifică și că cercetarea poate rezolva orice. Ei nu-L caută pe Dumnezeu și nu cred că El există. Există mulți credincioși în Dumnezeu cu vechime care, atunci când se confruntă cu orice problemă, vor folosi un computer pentru a căuta lucruri și răspunsuri; ei cred doar în cunoașterea științifică. Ei nu cred că sunt adevărul cuvintele lui Dumnezeu, nu cred că acestea pot rezolva toate problemele omenirii, nu văd nenumăratele probleme ale omenirii din perspectiva adevărului. Indiferent ce problemă întâmpină, ei nu se roagă niciodată lui Dumnezeu și nu găsesc o soluție prin căutarea adevărului în cuvintele lui Dumnezeu. În multe privințe, ei ar prefera să creadă că problema poate fi rezolvată prin cunoștințe; pentru ei, știința este răspunsul suprem. Dumnezeu lipsește cu desăvârșire din inimile unor astfel de oameni. Ei sunt necredincioși, iar opiniile lor despre credința în Dumnezeu nu sunt diferite de cele ale multor academicieni și oameni de știință distinși, care încearcă mereu să-L cerceteze pe Dumnezeu folosind metode științifice. De exemplu, există mulți experți religioși care s-au dus în muntele pe care a venit arca să se odihnească și, astfel, au dovedit existența arcei. Au văzut-o, însă nu văd existența lui Dumnezeu în apariția arcei. Ei cred doar în povestiri și istorie; acesta este rezultatul cercetării lor științifice și al studierii lumii materiale. Dacă vei cerceta lucruri materiale, fie că este vorba despre microbiologie, astronomie sau geografie, nu vei găsi niciodată un rezultat care să determine că există Dumnezeu sau că El este suveran asupra tuturor lucrurilor. Deci, ce face știința pentru om? Nu îl îndepărtează de Dumnezeu? Nu-i face pe oameni să-L studieze pe Dumnezeu? Nu-i face pe oameni să se îndoiască mai mult de existența și suveranitatea lui Dumnezeu și, astfel, să-L tăgăduiască și să-L trădeze? Aceasta e consecința. Așadar, când Satana folosește știința pentru a corupe omul, ce scop încearcă să atingă? Vrea să folosească concluzii științifice pentru a-i înșela și a-i face

insensibili pe oameni și să folosească răspunsuri ambigue pentru a se agăța de inima lor, astfel încât ei să nu-L caute pe Dumnezeu și să nu creadă în existența Lui. Așadar, de aceea spun că știința este una dintre căile prin care Satana corupe oamenii.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul V”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 149)

Cum folosește Satana cultura tradițională pentru a-l corupe pe om

Există sau nu multe lucruri care sunt considerate parte a culturii tradiționale? (Există.) Ce înseamnă „cultura tradițională”? Unii spun că este transmisă de la strămoși – acesta este un aspect. De la început, modul de viață, obiceiurile, zicalele și regulile le-au fost transmise familiilor, grupurilor etnice și chiar întregii rase umane, iar acestea s-au întipărit în gândirea oamenilor. Ei le consideră o parte indispensabilă a vieții și le văd ca pe niște reguli, respectându-le de parcă ar fi viața însăși. Într-adevăr, nu vor să le schimbe vreodată sau să le abandoneze pentru că le-au fost transmise de strămoșii lor. Există și alte aspecte ale culturii tradiționale întipărite chiar în oasele oamenilor, ca lucrurile transmise de Confucius și Mencius și cele deprinse de oameni din taoismul chinez și confucianism. Nu-i așa? Ce lucruri sunt incluse în cultura tradițională? Include ea și sărbătorile oamenilor? De exemplu, Festivalul de primăvară, Festivalul felinarelor, Ziua curățirii mormântului, Festivalul bărcii-dragon, precum și Festivalul fantomelor și Festivalul mijlocului toamnei. Unele familii sărbătoresc chiar și zilele când cei în vârstă ating o anumită etate sau când copiii ajung la vârsta de o lună sau au o sută de zile. Și așa mai departe. Toate acestea sunt sărbători tradiționale. Oare nu cultura tradițională e fundamentul acestor sărbători? Care este nucleul culturii tradiționale? Are vreo legătură cu închinarea la Dumnezeu? Are legătură cu a le spune

oamenilor să practice adevărul? Există sărbători în care oamenii să-I ofere jertfe lui Dumnezeu, să meargă la altarul Lui și să-I primească învățăturile? Există sărbători de acest fel? (Nu.) Ce fac oamenii în toate aceste sărbători? În vremurile moderne, acestea sunt văzute ca ocazii de a mânca, a bea și a se distra. Care este sursa de la baza culturii tradiționale? De la cine vine cultura tradițională? Vine de la Satana. În spatele acestor sărbători tradiționale, Satana insuflă anumite lucruri în om. Care sunt aceste lucruri? Să se asigure că oamenii își amintesc de strămoșii lor – e unul dintre ele? De exemplu, în Ziua curățirii mormântului, oamenii fac ordine pe morminte și le oferă sacrificii strămoșilor, ca să nu-și uite străbunii. De asemenea, Satana se asigură că oamenii își amintesc să fie patrioți, un exemplu fiind Festivalul bărcii-dragon. Dar Festivalul de la jumătatea toamnei? (E vorba despre reuniunile de familie.) Care este motivul întâlnirilor în familie? Să comunice și să creeze o legătură emoțională. Desigur, fie că sărbătorim ajunul Anului Nou Lunar sau Festivalul felinarelor, există multe moduri de a descrie motivele din spatele acestor sărbători. Oricum ar descrie cineva aceste motive, fiecare este modul Satanei de a-și insufla filosofia și gândirea în oameni, astfel încât ei să se îndepărteze de Dumnezeu și să nu știe că El există și să ofere ofrande fie strămoșilor lor, fie Satanei sau să mănânce, să bea și să se distreze de dragul dorințelor trupului. Când fiecare dintre aceste sărbători este celebrată, gândurile și părerile Satanei sunt plantate adânc în mintea oamenilor, fără știința lor. Când oamenii ajung să aibă patruzeci sau cincizeci de ani sau chiar mai mult, aceste gânduri și punctele de vedere ale Satanei sunt deja adânc înrădăcinate în inimile lor. Mai mult de-atât, oamenii fac tot posibilul pentru a transmite aceste idei, indiferent dacă sunt bune sau rele, până la următoarea generație, fără discriminare și fără reținere. Nu-i așa? (Ba da.) Cum îi corup pe oameni cultura tradițională și aceste sărbători? Știți? (Oamenii devin constrânși și

legați de regulile acestor tradiții, astfel încât nu au timp sau energie să-L caute pe Dumnezeu.) Acesta este un aspect. De exemplu, toată lumea sărbătorește în timpul Anului Nou Lunar – dacă nu ai sărbători, oare n-ai fi trist? Ții, în inima ta, la vreo superstiție? Nu s-ar putea să-ți spui „Eu nu am sărbătorit Anul Nou și, de vreme ce ziua Anului Nou Lunar a fost îngrozitoare, nu va fi rău și tot restului anului?” Nu te-ai simți imediat rău și puțin înfricoșat? Există chiar unii oameni care nu le-au adus jertfe strămoșilor de ani de zile și care, dintr-o dată, visează că o persoană decedată le cere bani. Ei cum se vor simți? „Cât este de trist că această persoană decedată are nevoie de bani de cheltuială! Voi arde niște bani de hârtie pentru ea. Dacă nu o fac, n-ar fi corect. S-ar putea ca noi, cei vii, să avem probleme – cine poate spune când va lovi nenorocirea?” Ei vor avea întotdeauna acest mic nor de teamă și îngrijorare în inimile lor. Cine le dă această îngrijorare? Satana este sursa acestei îngrijorări. Nu este aceasta una dintre căile prin care el îl corupe pe om? Satana folosește diferite mijloace și pretexte pentru a te controla, a te amenința și a te lega, astfel încât să cazi într-o stare de zăpăceală, să te dai bătut și i te supui; acesta este modul în care îl corupe pe om. Deseori când oamenii sunt slabi sau nu sunt pe deplin conștienți de situație, ar putea face neintenționat ceva, într-un mod confuz; adică, ei cad fără a-și da seama în strânsoarea Satanei și ar putea să se poarte nechibzuit, să facă lucruri fără să știe ce fac. Acesta este modul în care Satana îl corupe pe om. Acum există destul de mulți oameni reticenți să se despartă de cultura tradițională adânc înrădăcinată și care, pur și simplu, nu pot renunța la ea. Mai ales atunci când sunt slabi și pasivi, își doresc să celebreze astfel de sărbători și să-l întâlnească pe Satana și să-l mulțumească din nou, ca să-și aline inima. Care este contextul culturii tradiționale? Oare mâna neagră a Satanei este cea care trage sforile în spatele scenei? Oare natura lui diabolică este cea care manipulează și

controlează lucrurile? Controlează Satana totul? (Da.) Când oamenii trăiesc într-o cultură tradițională și celebrează aceste tipuri de sărbători tradiționale, am putea spune că acesta este un mediu în care sunt păcăliți și corupți de Satana și că, în plus, sunt fericiți să se lase păcăliți și corupți de el? (Da.) Acesta este un lucru pe care îl recunoașteți toți, unul pe care îl știți.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul V”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 150)

Cum folosește Satana superstiția pentru a-l corupe pe om

Cum folosește Satana superstiția pentru a corupe omul? Oamenii doresc cu toții să-și cunoască soarta, așa că Satana profită de curiozitatea lor pentru a-i ademeni. Oamenii se angajează în preziceri, ghicit și citire a feței pentru a afla ce se va întâmpla cu ei în viitor și ce fel de drum au înainte. În cele din urmă, însă, în mâinile cui sunt soarta și perspectivele de care oamenii sunt atât de preocupați? (În mâinile lui Dumnezeu.) Toate aceste lucruri sunt în mâinile lui Dumnezeu. Folosind aceste metode, ce vrea Satana ca oamenii să știe? El vrea să folosească cititul trăsăturilor feței și prezicerea viitorului ca să le spună oamenilor că știe ce soartă vor avea și, nu numai că știe aceste lucruri, dar că le și controlează. Satana vrea să profite de această oportunitate și să folosească aceste metode pentru a controla oamenii, astfel încât aceștia să aibă încredere oarbă în el și să-i asculte fiecare cuvânt. De exemplu, când ți se citesc trăsăturile feței, dacă omul care îți prezice viitorul închide ochii și îți spune tot ce ți s-a întâmplat în ultimele decenii, cu claritate perfectă, cum te-ai simți în sinea ta? Ai simți imediat: „Este atât de precis! Nu am povestit niciodată trecutul meu cuiva, cum de a știut despre el? Îl admir cu adevărat pe acest prezicător!” Oare Satanei nu-i este prea ușor să-ți cunoască trecutul? Dumnezeu te-a condus până unde ești astăzi și, în tot acest răstimp, Satana i-a corupt pe

oameni și te-a urmărit. Trecerea zecilor de ani din viața ta nu înseamnă nimic pentru Satana, iar acestuia nu-i este dificil să știe aceste lucruri. Când afli că tot ceea ce spune Satana este exact, oare nu-i dai inima ta? Oare nu depinzi de el să preia controlul asupra viitorului și norocului tău? Într-o clipă, inima ta va simți un oarecare respect sau venerație pentru el și, în acest moment, e posibil ca acesta să fi înșfăcat sufletele unora. Și-l vei întreba imediat pe ghicitor: „Ce ar trebui să fac în continuare? Ce ar trebui să evit în anul următor? Ce lucruri nu trebuie să fac?” Iar atunci, acesta îți va spune: „Nu trebuie să mergi acolo, nu trebuie să faci asta, nu purta haine de o anumită culoare, ar trebui să frecventezi mai puțin anumite locuri, să faci mai mult anumite lucruri…” Nu vei pune imediat la inimă tot ce-ți spune? I-ai memora cuvintele mai repede decât cuvintele lui Dumnezeu. De ce le-ai memora atât de repede? Pentru că ai vrea să te bazezi pe Satana pentru noroc. Nu acum este momentul când pune stăpânire pe inima ta? Când prezicerile sale se vor adeveri, rând pe rând, nu ai vrea să te întorci imediat la el ca să afli ce soartă îți va aduce anul următor? (Ba da.) Ai face tot ceea ce-ți spune Satana să faci și ai evita lucrurile pe care îți spune să le eviți. În felul acesta, oare nu respecți tot ceea ce spune? Foarte repede, vei cădea în îmbrățișarea sa, vei fi amăgit și vei ajunge sub controlul lui. Acest lucru se întâmplă deoarece crezi că ceea ce spune este adevărul și că știe despre viața ta din trecut, despre viața ta de acum și despre ceea ce va aduce viitorul. Aceasta este metoda pe care o folosește Satana pentru a-i controla pe oameni. Dar, în realitate, cine deține cu adevărat controlul? Dumnezeu Însuși deține controlul, nu Satana. În acest caz, Satana doar își folosește șiretlicurile ingenioase pentru a-i păcăli pe oamenii neștiutori, care văd doar lumea materială, să-l creadă și să se bazeze pe el. Apoi, ei vor cădea în prinsoarea Satanei și îi vor asculta fiecare cuvânt. Dar își slăbește vreodată Satana prinsoarea când oamenii vor să creadă în Dumnezeu și să-L urmeze?

Satana nu face asta. În această situație, cad oamenii într-adevăr în strânsoarea Satanei? (Da.) Am putea spune că, în această privință, Satana se poartă cu nerușinare? (Da.) De ce am spune acest lucru? Pentru că acestea sunt tactici necinstite și înșelătoare. Satana este nerușinat și îi înșală pe oameni să creadă că el controlează tot ce are legătură cu ei, chiar și soarta lor. Asta îi face pe oamenii neștiutori să i se supună în totalitate. Sunt păcăliți cu doar câteva cuvinte. În uimirea lor, oamenii se pleacă în fața lui. Deci, ce fel de metode folosește Satana, ce spune ca să te facă să crezi în el? De exemplu, e posibil să nu-i fi spus Satanei câte persoane sunt în familia ta, dar el tot ar putea să-ți spună câte persoane sunt, precum și vârstele părinților și copiilor tăi. Dacă înainte de asta e posibil să fi avut bănuieli și îndoieli în privința Satanei, după ce l-ai auzi spunând aceste lucruri, nu ți s-ar părea un pic mai credibil? Satana s-ar putea să-ți spună apoi cât de dificilă a fost munca pentru tine în ultima vreme, că superiorii tăi nu-ți acordă recunoașterea pe care o meriți, că acționează permanent împotriva ta și așa mai departe. După ce ai auzi acest lucru, ai gândi: „Exact așa se întâmplă! Lucrurile nu au mers bine la serviciu”. Așa că l-ai crede pe Satana puțin mai mult. După aceea ar spune altceva ca să te înșele, făcându-te să-l crezi chiar mai mult. Puțin câte puțin, te-ai găsi în imposibilitatea de a te împotrivi sau de a-l mai bănui. Satana folosește doar câteva trucuri triviale, chiar tertipuri mărunte și, astfel, te zăpăcește. Pe măsură ce te zăpăcești, nu vei putea să te orientezi, nu vei ști ce să faci și vei începe să urmezi ceea ce spune Satana. Aceasta este metoda „genială” pe care Satana o folosește pentru a-l corupe pe om și care te face să-i cazi fără să vrei în capcană și să fii sedus de acesta. Satana îți spune câteva lucruri pe care oamenii și le imaginează a fi bune, iar apoi îți spune ce să faci și ce să eviți. Așa ești păcălit fără să-ți dai seama. Odată ce ai căzut în capcană, lucrurile vor deveni dificile pentru tine; te vei gândi constant la ceea ce a spus Satana

și la ce ți-a zis să faci, iar tu vei fi, fără să știi, posedat de el. De ce se întâmplă asta? Se întâmplă pentru că omenirii îi lipsește adevărul și, astfel, este incapabilă să se opună și să reziste ispitei și seducției Satanei. Confruntată cu răutatea și cu înșelăciunea, cu trădarea și malițiozitatea Satanei, omenirea este atât de ignorantă, imatură și slabă, nu-i așa? Nu este aceasta una dintre căile prin care Satana îl corupe pe om? (Ba da.) Puțin câte puțin, prin diferitele metode ale Satanei, oamenii sunt înșelați și păcăliți fără să știe, deoarece le lipsește abilitatea de a face diferența dintre pozitiv și negativ. Le lipsesc această statură și capacitatea de a triumfa asupra Satanei.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul V”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 151)

Cum folosește Satana tendințele sociale pentru a-l corupe pe om

Când au apărut tendințele sociale? Doar în ziua de astăzi? S-ar putea spune că tendințele sociale au apărut atunci când Satana a început să-i corupă pe oameni. Ce includ acestea? (Stilurile de îmbrăcăminte și machiaj.) Acestea sunt lucruri cu care oamenii intră adesea în contact. Stilurile de îmbrăcăminte, moda și tendințele – acestea sunt un aspect neînsemnat. Mai este și altceva? Contează și expresiile populare pe care le inventează deseori oamenii? Contează stilurile de viață pe care și le doresc oamenii? Contează vedetele muzicii, celebritățile, revistele și romanele care le plac oamenilor? (Da.) În mintea voastră, care aspect al acestor tendințe sociale poate corupe omul? Care dintre aceste tendințe este cea mai ispititoare pentru voi? Unii oameni spun: „Toți am ajuns la o anumită vârstă, suntem trecuți de cincizeci, șaizeci, șaptezeci sau optzeci de ani și nu ne mai putem încadra în aceste tendințe, iar acestea nu ne prea atrag atenția”. Așa este? Alții spun: „Nu urmărim celebritățile; asta o fac tinerii

de douăzeci de ani; în plus, nu purtăm haine la modă, asta fac oamenii preocupați de propria imagine”. Deci, care dintre acestea poate să vă corupă? (Zicalele populare.) Pot aceste zicale să corupă oamenii? Vă voi da un exemplu, iar voi puteți vedea dacă îi corupe sau nu pe oameni: „Banii fac lumea să se învârtă”; este aceasta o tendință? Prin comparație cu tendințele din modă și din culinară pe care le-ați amintit, nu e aceasta mult mai rea? „Banii fac lumea să se învârtă” este o filosofie a Satanei. Predomină în întreaga omenire, în fiecare societate umană; ați putea spune că este o tendință. Asta deoarece a fost întipărită în inima fiecărei persoane care, la început, nu a acceptat această zicală, dar apoi a acceptat-o tacit când a venit în contact cu viața reală și a început să simtă că aceste cuvinte erau de fapt adevărul. Nu este acesta un proces prin care Satana îl corupe pe om? Poate oamenii nu înțeleg această zicală în aceeași măsură, dar fiecare o interpretează și o recunoaște la niveluri diferite, în baza lucrurilor care s-au întâmplat în jurul lor, și a experiențelor personale. Nu asta e situația? Indiferent cât de multă experiență are cineva cu această expresie, care este efectul negativ pe care îl poate avea asupra inimii cuiva? Ceva este dezvăluit prin firea umană a oamenilor din această lume, inclusiv a fiecăruia dintre voi. Ce anume este? Este divinizarea banilor. Este greu să scoți acest lucru din inima cuiva? Este foarte greu! Se pare că Satana l-a corupt profund pe om! Satana folosește banii pentru a-i ispiti pe oameni și îi corupe să divinizeze banii și să venereze lucrurile materiale. Și cum se manifestă în oameni această venerație a banilor? Credeți oare că nu ați putea supraviețui în această lume fără niciun ban, că până și o singură zi fără bani ar fi imposibilă? Statutul oamenilor se bazează pe cât de mulți bani au, ca și respectul pe care îl pretind. Spatele celor săraci este îndoit de rușine, în timp ce bogații se bucură de statutul lor înalt. Ei stau drepți și mândri, vorbind tare și trăind arogant. Ce le aduc oamenilor această zicală

și această tendință? Oare nu este adevărat că mulți fac orice sacrificiu în goana după bani? Oare nu mulți își sacrifică demnitatea și integritatea căutând mai mulți bani? Oare nu mulți oameni pierd oportunitatea de a-și îndeplini datoria și de a-L urma pe Dumnezeu, de dragul banilor? Oare pierderea șansei de a dobândi adevărul și de a fi mântuiți nu este cea mai mare pierdere pentru oameni? Nu e Satana sinistru că folosește această metodă și această zicală pentru a-l corupe pe om într-o asemenea măsură? Nu este un tertip malițios? Pe măsură ce treci de la a te opune acestei zicale populare la a o accepta în cele din urmă ca adevăr, inima ta cade întru totul în strânsoarea Satanei și, prin urmare, ajungi să trăiești, necugetat, după aceasta. În ce măsură te-a afectat această expresie? S-ar putea să cunoști adevărata cale și s-ar putea să știi adevărul, dar nu ai putere s-o urmărești. Ai putea să știi clar cum cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul, însă nu ești dispus să plătești prețul sau să suferi pentru a dobândi adevărul. În schimb, ai prefera să-ți sacrifici propriul viitor și destin pentru a te împotrivi lui Dumnezeu chiar până la sfârșit. Indiferent ce spune sau ce face El, indiferent dacă înțelegi cât de profundă și de mare este iubirea lui Dumnezeu pentru tine, ai insista cu încăpățânare să faci cum vrei și să plătești prețul pentru această zicală. Adică, această zicală ți-a păcălit și controlat deja gândurile, ți-a guvernat deja comportamentul și tu ai prefera să îi permiți să-ți conducă soarta decât să încetezi să mai cauți bogăția. Faptul că oamenii pot acționa astfel, că pot fi controlați și manipulați de cuvintele Satanei nu înseamnă că au fost păcăliți și corupți de Satana? Oare filosofia, mentalitatea și firea Satanei nu au prins rădăcini în inima ta? Când urmărești orbește bogăția și abandonezi căutarea adevărului, nu și-a atins Satana scopul de a te păcăli? Exact aceasta e situația. Așadar, poți să simți când ești păcălit și corupt de Satana? Nu poți. Dacă nu-l vezi pe Satana stând chiar în fața ta sau nu simți că Satana acționează în secret, ai putea să

vezi răutatea Satanei? Ai putea să știi cum corupe Satana omenirea? El îl corupe pe om în orice moment și în orice loc. Satana face imposibil ca omul să se apere de această stricăciune și-l face neajutorat în fața acesteia. Satana te face să-i accepți gândurile, punctele de vedere și lucrurile rele care vin de la el în situațiile în care ești neștiutor și nu recunoști ce ți se întâmplă. Oamenii acceptă pe deplin aceste lucruri și nu fac nicio excepție de la ele. Prețuiesc și păstrează aceste lucruri ca pe o comoară, le permit să-i manipuleze și să se joace cu ei; acesta este modul în care oamenii trăiesc sub puterea Satanei și ascultă de el fără să-și dea seama, iar corupția omului de către Satana devine din ce în ce mai profundă.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul V"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 152)

Satana folosește aceste câteva metode pentru a-l corupe pe om. Omul are cunoștințe și înțelege unele teorii științifice, trăiește sub influența culturii tradiționale, iar fiecare ființă umană este un moștenitor și transmițător al acesteia. Omul este obligat să continue cultura tradițională care îi este oferită de Satana, dar se și conformează tendințelor sociale pe care acesta le oferă omenirii. Conformându-se cu tot ceea ce face Satana tot timpul, acceptându-i răutatea, înșelăciunea, pizma și aroganța, omul este inseparabil de acesta. Odată ce omul a ajuns să aibă aceste firi ale Satanei, a fost oare fericit sau trist trăind în această omenire coruptă? (Trist.) De ce spui acest lucru? (Deoarece omul este legat și controlat de aceste lucruri corupte, trăiește în păcat și este înghițit de o luptă istovitoare.) Unii oameni poartă ochelari, părând a fi intelectuali; e posibil să vorbească în mod foarte respectabil, elocvent și rezonabil și, deoarece au trecut prin multe lucruri, pot fi foarte experimentați și sofisticați. S-ar putea să vorbească în detaliu despre chestiuni importante și insignifiante; ar putea, de asemenea, să poată evalua autenticitatea și rațiunea lucrurilor. Unii ar putea să se uite la

comportamentul și înfățișarea acestor oameni, precum și la caracterul, umanitatea, conduita lor și așa mai departe și să nu le găsească niciun defect. Oamenii aceștia sunt deosebit de capabili să se adapteze la tendințele sociale actuale. Deși acești oameni ar putea fi mai în vârstă, nu sunt niciodată demodați sau prea bătrâni ca să învețe. Aparent, nimeni nu le poate găsi niciun cusur, totuși, în esența lor lăuntrică, sunt total și complet corupți de Satana. Deși niciun cusur exterior nu li se poate găsi acestor oameni, deși la prima vedere sunt blânzi, rafinați și au cunoștințe, o anumită moralitate și integritate și cu toate că în ceea ce privește cunoașterea nu sunt nicidecum inferiori celor tineri, totuși, prin prisma naturii și esenței lor, acești oameni sunt un model complet și viu al Satanei, sunt leit acesta. Acesta este „rodul" coruperii omului de către Satana. S-ar putea să vă rănească spusele Mele, dar totul este adevărat. Cunoștințele pe care le studiază omul, știința pe care o înțelege și mijloacele prin care alege să se acomodeze cu tendințele sociale sunt, fără excepție, instrumente prin care Satana îl corupe pe om. Acest lucru este absolut adevărat. Prin urmare, omul trăiește într-o fire complet coruptă de Satana, iar omul nu are cum să știe ce este sfințenia sau care este esența lui Dumnezeu. Asta se întâmplă pentru că, în aparență, nu se poate da vina pe modurile prin care Satana îl corupe pe om; nu se poate spune din purtarea cuiva că este greșit ceva. Toată lumea muncește în mod normal și trăiește o viață normală; oamenii citesc cărți și ziare, studiază și vorbesc în mod normal. Unii oameni au învățat puțină etică și se pricep să vorbească, sunt înțelegători și prietenoși, de ajutor și filantropici și nu se implică în certuri mărunte și nici nu profită de oameni. Cu toate acestea, firea lor satanică stricată este înrădăcinată adânc în ei, iar această esență nu poate fi schimbată doar pe baza eforturilor externe. Din cauza acestei esențe, omul nu poate cunoaște sfințenia lui Dumnezeu și, în ciuda faptului că esența sfințeniei Sale e dezvăluită omului,

acesta n-o ia în serios. Asta se întâmplă pentru că, prin diverse mijloace, Satana a ajuns deja să dețină complet sentimentele, ideile, punctele de vedere și gândurile omului. Această deținere și această corupție nu sunt temporare sau ocazionale, ci sunt prezente peste tot și în orice moment. Astfel, mulți oameni care au crezut în Dumnezeu timp de trei sau patru ani sau chiar și cinci sau șase ani încă percep ca pe niște comori aceste gânduri rele, păreri, logica și filosofiile pe care Satana le-a insuflat în ei și nu sunt capabili să renunțe la ele. Deoarece omul a acceptat lucrurile rele, arogante și răuvoitoare care vin din natura Satanei, în mod inevitabil, în relațiile interpersonale ale omului au deseori loc conflicte, certuri și incompatibilități, care apar ca urmare a naturii arogante a Satanei. Dacă Satana ar fi dat omenirii lucruri pozitive – dacă, de exemplu, confucianismul și taoismul din cultura tradițională, pe care omul le-a acceptat, ar fi lucruri bune – oamenii care se aseamănă ar trebui să fie capabili să se înțeleagă bine unii cu ceilalți după acceptarea acelor lucruri. Deci, de ce între oamenii care au acceptat aceleași lucruri există o atât de mare separare? De ce? Din cauză că aceste lucruri provin de la Satana și el creează separarea între oameni. Indiferent cât de demne sau de importante par la suprafață, lucrurile oferite de Satana îi aduc omului și scot la iveală în viața lui numai aroganță și nimic mai mult decât înșelăciunea naturii malefice a Satanei. Nu-i așa? Cineva capabil să se ascundă, care are o bogăție de cunoștințe sau care are o educație bună tot ar avea dificultăți în a-și masca firea satanică stricată. Adică, indiferent în câte moduri s-ar ascunde această persoană, chiar dacă te-ai gândi la ea ca la un sfânt sau ai crede că este desăvârșită ori un înger, indiferent cât de pură ai crede că este, cum e viața reală a acesteia, în culise? Ce esență ai vedea în dezvăluirea firii ei? Fără îndoială, ai vedea natura malefică a Satanei. E admisibil să se spună acest lucru? (Da.) De exemplu, să presupunem că știi pe cineva

apropiat ție, pe care l-ai crezut o persoană bună, poate cineva pe care l-ai idolatrizat. Cu statura ta actuală, ce crezi despre ea? În primul rând, evaluezi dacă acest tip de persoană are sau nu umanitate, dacă este cinstită, dacă are iubire adevărată pentru oameni, iar cuvintele și acțiunile ei sunt folositoare și îi ajută pe ceilalți. (Nu.) Ce sunt cu adevărat așa-numita bunăvoință, iubire sau bunătate pe care le dezvăluie acești oameni? Totul este fals, totul este o fațadă. În spatele fațadei, e un scop diabolic ulterior: ca acea persoană să fie adorată și idolatrizată. Vedeți acest lucru în mod clar? (Da.)

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul V”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 153)

Ce aduc omenirii metodele folosite de Satana pentru a-i corupe pe oameni? Aduc ceva pozitiv? În primul rând, poate omul să facă diferența dintre bine și rău? Ați spune că în această lume, fie că e vorba despre o persoană celebră sau importantă, fie despre o revistă sau altă publicație, sunt corecte standardele pe care aceasta le folosește pentru a judeca dacă ceva este bun sau rău și corect sau greșit? Sunt imparțiale evaluările lor privind evenimentele și oamenii? Conțin adevăr? Oare această lume, această umanitate, evaluează lucruri pozitive și negative bazându-se pe standardul adevărului? (Nu.) De ce oamenii nu au acea abilitate? Oamenii au dobândit atât de multe cunoștințe și știu atât de mult despre știință, așadar au abilități grozave, nu? Deci, de ce nu pot face diferența dintre lucrurile pozitive și cele negative? De ce se întâmplă asta? (Pentru că oamenii nu au adevăr; știința și cunoștințele nu sunt adevăr.) Tot ceea ce Satana îi aduce umanității este rău, corupt, lipsit de adevăr, viață și cale. Cu răul și corupția pe care Satana le aduce omului, poți să spui că Satana are iubire? Poți spune că omul are iubire? Unii oameni ar putea spune: „Te înșeli; în întreaga lume există mulți oameni care îi ajută pe cei săraci sau

fără adăpost. Acei oameni nu sunt buni? Există și organizații de caritate care fac lucrări bune; nu este bună lucrarea pe care o fac ei?” Ce ai spune în fața unor asemenea cuvinte? Satana folosește multe metode și teorii diferite pentru a corupe omul; este această stricăciune a omului un concept nedeslușit? Nu, nu este. De asemenea, Satana face unele lucruri practice și promovează un punct de vedere sau o teorie în această lume și în societate. În fiecare dinastie și epocă, promovează o teorie și insuflă unele gânduri în mintea oamenilor. Aceste gânduri și teorii se înrădăcinează treptat în inimile oamenilor, iar apoi aceștia încep să trăiască prin ele. Odată ce încep să trăiască prin aceste lucruri, nu devin ei, pe neștiute, Satana? Nu sunt oamenii una cu el? Când oamenii devin una cu Satana, care este atitudinea lor față de Dumnezeu în cele din urmă? Nu este aceeași atitudine pe care Satana o are față de Dumnezeu? Nimeni nu îndrăznește să recunoască acest lucru, nu-i așa? Cât de înfricoșător! De ce spun că natura Satanei este diabolică? N-o spun fără motiv; de fapt, natura Satanei e determinată și analizată pe baza a ceea ce a făcut și a lucrurilor pe care le-a dezvăluit. Dacă v-aș spune doar că Satana este diabolic, voi ce ați crede? V-ați gândi: „Evident, Satana este rău”. Așadar, te întreb: „Care aspecte ale Satanei sunt malefice?” Dacă spui: „Împotrivirea Satanei față de Dumnezeu este rea”, tot nu ai vorbi clar. Acum că am vorbit astfel despre caracteristici, înțelegeți conținutul specific al esenței răului Satanei? (Da.) Dacă puteți să vedeți clar natura malefică a Satanei, atunci vă veți vedea propriile stări. Există vreo legătură între aceste două lucruri? Vă este utilă sau nu? (Da.) Când am părtășie despre esența sfințeniei lui Dumnezeu, este necesar să am părtășie și despre esența diabolică a Satanei? Ce părere aveți? (Da, este necesar.) De ce? (Răutatea lui scoate în evidență sfințenia lui Dumnezeu.) Așa este? Acest lucru este parțial corect, în sensul că, fără răul Satanei, oamenii nu ar ști că Dumnezeu e sfânt; este corect să spunem asta. Totuși, este corect dacă

spui că sfințenia Sa există numai datorită contrastului cu răutatea Satanei? Acest mod dialectic de gândire este greșit. Sfințenia lui Dumnezeu este esența Sa inerentă; chiar și atunci când El o dezvăluie prin faptele Sale, este tot o expresie firească a esenței lui Dumnezeu și tot este esența Sa inerentă; aceasta a existat întotdeauna și Îi este intrinsecă și înnăscută lui Dumnezeu Însuși, deși omul nu o poate vedea. Acest lucru e din cauză că omul trăiește în mijlocul firii corupte a Satanei și sub influența lui și nu știe despre sfințenie, cu atât mai puțin despre conținutul specific al sfințeniei lui Dumnezeu. Deci, este esențial să avem părtășie mai întâi despre esența diabolică a Satanei? (Da, este.) Se poate ca unii oameni să-și exprime o oarecare îndoială: „Tu ai părtășie despre Dumnezeu Însuși, așa că de ce întotdeauna vorbești despre modul în care Satana corupe oamenii și natura sa malefică?” Acum ai pus capăt acestor îndoieli, nu-i așa? Când oamenii au discernământ despre răutatea Satanei și au o definiție precisă a acestuia, când pot vedea clar conținutul specific și manifestarea răului, sursa și esența lui, doar atunci, prin discuția despre sfințenia lui Dumnezeu pot ei să-și dea seama sau să recunoască ce este sfințenia lui Dumnezeu, ce este sfințenia. Dacă nu discut despre răul Satanei, unii vor crede în mod eronat că unele lucruri pe care le fac oamenii în societate și printre ceilalți – sau unele lucruri din această lume – ar putea avea o legătură cu sfințenia. Nu este greșit acest punct de vedere? (Ba da, este.)

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul V”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 154)

Satana folosește cunoașterea pentru a-l corupe pe om și faima și câștigul pentru a-l controla (fragment selectat)

Dintre cele cinci moduri prin care Satana corupe omul, primul pe care l-am menționat este cunoașterea, deci haideți să luăm cunoașterea drept

primul subiect al părtășiei. Satana folosește cunoașterea ca momeală. Ascultați cu atenție: cunoașterea este doar un tip de momeală. Oamenii sunt convinși să studieze din greu și să se perfecționeze în fiecare zi, să se folosească de cunoștințe ca de o armă și să se înarmeze cu ele, iar apoi să le folosească pentru a deschide poarta spre știință; cu alte cuvinte, cu cât dobândești mai multă cunoaștere, cu atât vei înțelege mai mult. Satana le spune oamenilor toate acestea; le spune oamenilor să încurajeze idealuri înalte în timp ce dobândesc cunoașterea, instruindu-i să nutrească ambiții și idealuri. Fără știrea oamenilor, Satana transmite multe mesaje ca acesta, determinând oamenii să simtă, în mod inconștient, că aceste lucruri sunt corecte sau benefice. Fără a-și da seama, oamenii pășesc pe acest drum, conduși, fără să știe, de propriile idealuri și ambiții. Pas cu pas, fără să vrea, ei învață, din cunoașterea dată de Satana, felurile în care gândesc oamenii importanți sau celebri. De asemenea, ei învață unele lucruri din faptele oamenilor care sunt considerați eroi. Ce-i recomandă Satana omului din faptele acestor eroi? Ce vrea el să întipărească în om? Că omul trebuie să fie patriot, să aibă integritate națională și să fie un spirit eroic. Ce învață omul din poveștile istorice sau din biografiile unor figuri eroice? Să aibă un simț al loialității personale, să fie gata să facă orice pentru prieteni și frați. În cadrul acestor cunoștințe de la Satana, omul, fără să-și dea seama, învață multe lucruri care nu sunt deloc pozitive. În mijlocul inconștienței oamenilor, semințe pregătite pentru ei de către Satana sunt sădite în mințile lor imature. Aceste semințe îi fac să simtă că se cuvine să fie oameni importanți, că se cuvine să fie faimoși, să fie eroi, patrioți, să fie oameni care își iubesc familiile sau care vor face orice pentru un prieten și care au un simț al loialității personale. Seduși de Satana, ei pășesc neștiutori pe drumul pe care el l-a pregătit pentru ei. Pe măsură ce merg pe acest drum, ei sunt forțați să accepte regulile de viață ale Satanei. Fără să-și dea deloc

seama, își dezvoltă propriile reguli după care trăiesc, dar acestea nu sunt altceva decât regulile Satanei pe care le-a întipărit în ei cu forța. În timpul procesului de învățare, Satana îi determină să-și adopte propriile obiective, să decidă propriile scopuri în viață, regulile după care să trăiască și direcția în viață, insuflându-le, în tot acest timp, lucrurile Satanei, folosind povești, biografii și orice alt mijloc posibil pentru a ademeni oamenii, încetul cu încetul, până când mușcă momeala. În acest fel, pe parcursul învățăturii lor, unii ajung să prefere literatura, unii economia, alții astronomia sau geografia. Apoi, există unii cărora ajunge să le placă politica, unii cărora le place fizica, altora chimia și chiar unii cărora le place teologia. Toate acestea fac parte din întregul mai mare care este cunoașterea. În inimile voastre, fiecare dintre voi știe despre ce este de fapt vorba în aceste lucruri; fiecare dintre voi a avut contact cu ele înainte. Oricine dintre voi poate vorbi la nesfârșit despre una sau alta dintre aceste ramuri ale cunoașterii. Și, astfel, este clar cât de profund a intrat în mintea omului această cunoaștere; este ușor de văzut poziția ocupată de ea în mintea lui și ce efect profund are asupra acestuia. Odată ce o persoană se atașează de o fațetă a cunoașterii, când s-a îndrăgostit profund de această fațetă, atunci, fără să-și dea seama, dezvoltă ambiții: unii oameni doresc să fie scriitori, alții doresc să fie autori de literatură, unii vor să facă din politică o carieră, iar alții vor să se implice în economie și să devină oameni de afaceri. Apoi, există un grup de oameni care vor să fie eroi, să fie importanți sau faimoși. Indiferent ce fel de persoană vrea cineva să fie, scopul ei este să ia această metodă de învățare și să o folosească în propriile scopuri, să-și realizeze propriile dorințe și propriile ambiții. Nu contează cât de bine sună – fie că vor să-și realizeze visele, să nu-și irosească viața sau să aibă o anume carieră – ei nutresc aceste idealuri și ambiții înalte, dar, în esență, pentru ce sunt toate acestea? V-ați pus vreodată această întrebare înainte? De ce acționează Satana astfel?

Cu ce scop insuflă el aceste lucruri în om? Trebuie să fiți lămuriți în inimile voastre cu privire la această chestiune.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 155)

Satana folosește cunoașterea pentru a-l corupe pe om și faima și câștigul pentru a-l controla (fragmente selectate)

În timpul dobândirii de către om a cunoștințelor, Satana folosește tot felul de metode, fie că este vorba de relatarea istorisirilor, de a le da pur și simplu o anumită cunoștință sau de a le permite să-și satisfacă dorințele sau ambițiile. Pe ce drum vrea Satana să te conducă? Oamenii cred că nu este nimic în neregulă cu dobândirea cunoștințelor, că este ceva întru totul natural. Ca să facă să sune atrăgător, să încurajezi idealuri înalte sau să ai ambiții înseamnă să ai aspirații, iar aceasta ar trebui să fie calea cea dreaptă în viață. Nu este oare o modalitate mai glorioasă ca oamenii să trăiască astfel, dacă își pot realiza propriile idealuri sau pot avea o carieră de succes? Făcând aceste lucruri, nu numai că ne onorăm strămoșii, ci avem și șansa de a lăsa o urmă în istorie – nu este acesta un lucru bun? Acesta este un lucru bun în ochii oamenilor din lume, iar, pentru ei, acest lucru ar trebui să fie cuvenit și pozitiv. Totuși Satana, cu motivele lui sinistre, duce oamenii pe un astfel de drum și asta-i tot? Cu siguranță, nu. De fapt, indiferent de cât de înalte sunt idealurile omului, cât de realiste sau de cuvenite pot fi dorințele lui, tot ceea ce omul dorește să realizeze, tot ceea ce caută el este strâns legat de două cuvinte. Aceste două cuvinte sunt de o importanță vitală pentru viața fiecărei persoane și sunt lucruri pe care Satana intenționează să le insufle în om. Care sunt aceste două cuvinte? Sunt „faimă” și „câștig”. Satana folosește o metodă foarte subtilă, o metodă foarte mult în acord cu noțiunile oamenilor, care nu este deloc radicală, prin

care îi face pe oameni să accepte pe neştiute modul lui de viață, regulile lui de trai, și să-și stabilească obiectivele și direcția în viață și, făcând astfel, ei ajung, fără să-și dea seama, și să aibă ambiții de viață. Indiferent cât de grandioase ar putea să pară aceste ambiții de viață, ele sunt legate inextricabil de „faimă" şi de „câştig". Tot ceea ce persoanele importante sau faimoase – de fapt toți oamenii – urmează în viață are legătură doar cu aceste două cuvinte: „faimă" și „câștig". Oamenii cred că, odată ce au faimă și câștig, ei pot apoi să le valorifice ca să se bucure de statut înalt, de bogăție mare și să se bucure de viață. Ei cred că faima și câștigul sunt un gen de capital pe care îl pot folosi ca să obțină o viață de căutare a plăcerii și de desfătare nesăbuită a trupului. De dragul acestei faime și al acestui câștig la care râvnesc atât, oamenii, de bună voie, totuși fără să știe, îi predau Satanei trupurile și mințile lor, tot ceea ce au, viitorul și destinele lor. Ei fac astfel fără niciun moment de ezitare, ignorând întotdeauna nevoia de a recupera tot ceea ce au predat. Oare pot oamenii să mai păstreze vreun control asupra lor înșiși odată ce s-au refugiat astfel în Satana și i-au devenit loiali? Cu siguranță, nu. Ei sunt controlați complet și total de Satana. S-au scufundat complet și total într-o mlaștină și nu se pot elibera. Odată ce o persoană se împotmolește în faimă și câștig, nu mai caută ceea ce este strălucitor, ceea ce este drept sau acele lucruri care sunt frumoase și bune. Asta deoarece puterea seducătoare pe care o au asupra oamenilor faima și câștigul este prea mare; ele devin lucruri pe care oamenii le urmăresc fără încetare pe tot parcursul vieții și chiar pentru întreaga veșnicie. Nu este acest lucru adevărat? Unii oameni vor spune că însușirea cunoştințelor nu este altceva decât citirea cărților sau învățarea câtorva lucruri pe care încă nu le cunosc, astfel încât să nu fie demodați sau să nu fie lăsați în urmă de lume. Cunoștințele sunt însușite doar pentru ca ei să poată pune mâncare pe masă, pentru propriul lor viitor sau pentru a asigura necesitățile de bază.

Există cineva care ar îndura un deceniu de studiu intens doar pentru necesitățile de bază, doar pentru a soluționa problema alimentelor? Nu, nu există astfel de oameni. Deci, de ce un om suferă aceste greutăți toți acești ani? Pentru faimă și câștig. Faima și câștigul îl așteaptă în zare, îl cheamă, iar el crede că numai prin propria sârguință, prin greutăți și luptă poate să urmeze drumul ce-l va conduce să dobândească faimă și câștig. O astfel de persoană trebuie să sufere aceste greutăți pentru propria cale viitoare, pentru bucuria sa viitoare și pentru a câștiga o viață mai bună. Ce este oare această cunoaștere – puteți să-Mi spuneți? Nu reprezintă regulile și filosofiile de viață pe care Satana i le insuflă omului, cum ar fi „Iubește partidul, iubește țara și iubește-ți religia” și „Un om înțelept se supune circumstanțelor”? Nu sunt „idealurile înalte” ale vieții insuflate în om de către Satana? Luați, de exemplu, ideile oamenilor de seamă, integritatea celor faimoși sau spiritul curajos al figurilor eroice, sau luați cavaleria și bunătatea protagoniștilor și a spadasinilor din romanele de arte marțiale – nu sunt toate acestea căi prin care Satana insuflă aceste idealuri? Aceste idei influențează o generație după alta, iar oamenii din fiecare generație sunt făcuți să accepte aceste idei. Ei se luptă constant în căutarea „idealurilor înalte” pentru care chiar își vor sacrifica viața. Acesta este mijlocul și aceasta e abordarea prin care Satana folosește cunoștințele pentru a corupe oamenii. Deci, după ce Satana îi conduce pe oameni pe această cale, sunt ei capabili să asculte de Dumnezeu și să I se închine? Și sunt ei capabili să accepte cuvintele lui Dumnezeu și să urmărească adevărul? Categoric nu – pentru că au fost duși pe căi greșite de Satana. Să ne uităm din nou la cunoștințele, gândurile și opiniile insuflate oamenilor de Satana: conțin aceste lucruri adevărurile ascultării față de Dumnezeu și închinării la Dumnezeu? Există adevăruri despre temerea de Dumnezeu și ferirea de rău? Există vreun cuvânt de-al lui Dumnezeu? Există ceva în ele care să aibă legătură cu adevărul? Deloc –

aceste lucruri sunt total absente. Puteți să fiți siguri că lucrurile insuflate oamenilor de Satana nu conțin niciun adevăr? Nu îndrăzniți, dar nu contează. Deci, atât timp cât recunoști că „faima” și „câștigul” sunt cele două cuvinte cheie pe care Satana le folosește pentru a-i ademeni pe oameni pe calea răului, atunci este suficient.

Haideți să recapitulăm pe scurt ce am discutat până acum: ce folosește Satana pentru a-l ține pe om sub controlul său strict? (Faima și câștigul.) Deci, Satana folosește faima și câștigul pentru a controla gândurile omului, până când oamenii nu se pot gândi decât la faimă și câștig. Ei se luptă pentru faimă și câștig, suferă greutăți, îndură umilirea pentru faimă și câștig și sacrifică tot ceea ce au pentru faimă și câștig și vor judeca și hotărî orice de dragul faimei și al câștigului. În acest fel, Satana îi leagă pe oameni cu lanțuri invizibile, iar ei nu au nici puterea și nici curajul de a se debarasa de ele. Fără să știe, ei poartă aceste lanțuri și se târăsc mereu înainte, cu mare dificultate. De dragul acestei faime și a câștigului, omenirea se ferește de Dumnezeu și Îl trădează și devine din ce în ce mai nemernică. Așadar, în acest fel, o generație după alta este distrusă în mijlocul faimei și câștigului Satanei. Privind acum la acțiunile Satanei, nu sunt întru totul demne de dispreț motivele sale sinistre? Poate că astăzi încă nu puteți percepe motivele lui sinistre, deoarece credeți că nu se poate trăi fără faimă și câștig. Credeți că, dacă oamenii lasă în urmă faima și câștigul, atunci nu vor mai putea să vadă calea înainte, nu vor mai putea să-și atingă obiectivele, iar viitorul le va deveni întunecat, palid și mohorât. Dar, încet, veți recunoaște cu toții într-o zi că faima și câștigul sunt cătușe monstruoase pe care Satana le folosește pentru a-l lega pe om. Când va sosi acea zi, te vei împotrivi complet controlului Satanei și lanțurilor pe care el le folosește pentru a te lega. Când va veni vremea să-ți dorești să te debarasezi de toate lucrurile pe care ți le-a insuflat Satana, atunci vei curma legătura cu Satana și vei

detesta cu adevărat tot ceea ce ți-a adus Satana. Numai atunci omenirea va avea o dragoste și o dorință reală pentru Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 156)

Satana folosește știința pentru a-l corupe pe om

Satana folosește numele științei pentru a satisface curiozitatea omului, dorința omului de a explora știința și a cerceta taine. În numele științei, Satana satisface nevoile materiale ale omului și cererea omului de a-și spori încontinuu calitatea vieții. Prin urmare, tocmai cu acest pretext, Satana folosește știința pentru a corupe omul. Oare Satana corupe doar gândirea sau mintea omului folosind știința în acest fel? Printre oamenii, evenimentele și lucrurile dimprejurul nostru pe care le putem vedea și cu care intrăm în contact, ce altceva corupe Satana cu ajutorul științei? (Mediul natural.) Aveți dreptate. Se pare că ați fost profund vătămați de acest lucru și profund afectați. Pe lângă faptul că folosește toate diversele descoperiri și concluzii științifice pentru a-l înșela pe om, Satana folosește, de asemenea, știința ca mijloc de a duce la bun sfârșit distrugerea și exploatarea fără noimă a mediului de viață care i-a fost dăruit omului de către Dumnezeu. El face acest lucru sub pretextul că, dacă omul efectuează cercetări științifice, atunci mediul său de viață și calitatea vieții vor deveni tot mai bune, și, în plus, că scopul dezvoltării științifice este de a satisface nevoile materiale zilnice sporite ale omului și nevoia acestuia de a-și îmbunătăți neîncetat calitatea vieții. Aceasta este baza teoretică a dezvoltării științei de către Satana. Cu toate acestea, ce a adus știința omenirii? Oare mediul nostru de viață – și mediul de viață al întregii omeniri – nu a fost pângărit? Oare aerul pe care îl respiră omul nu a fost pângărit? Nu s-a spurcat apa pe care o bem? Mai e organică și naturală mâncarea pe care o consumăm?

Majoritatea cerealelor și legumelor sunt modificate genetic, au fost cultivate cu îngrășământ, iar unele sunt variante create folosind știința. Nici măcar legumele și fructele pe care le consumăm nu mai sunt naturale. Până și ouăle naturale nu mai sunt ușor de găsit și nu mai au gustul pe care obișnuiau să-l aibă, fiind deja prelucrate chimic de așa-numita știință a Satanei. Privind imaginea de ansamblu, întreaga atmosferă a fost distrusă și poluată; munții, lacurile, pădurile, râurile, oceanele și toate de deasupra pământului sau de sub acesta au fost ruinate de așa-numitele realizări științifice. Pe scurt, întregul mediu natural, mediul de viață dăruit omenirii de către Dumnezeu a fost distrus și ruinat de așa-numita știință. Deși există mulți oameni care au obținut ceea ce au sperat dintotdeauna privitor la calitatea vieții pe care o caută, satisfăcându-și atât dorințele, cât și trupul, mediul în care trăiește omul a fost distrus și devastat în mod esențial de diferitele „realizări" aduse de știință. Acum, nu mai avem acum dreptul de a respira nicio gură de aer curat. Nu este aceasta tristețea omenirii? Mai există vreo fericire demnă de menționat, când trebuie să trăiască în acest fel de spațiu? Acest spațiu și mediu de viață în care trăiește omul a fost creat încă de la început de Dumnezeu pentru om. Apa pe care o beau oamenii, aerul pe care-l respiră, diversele mâncăruri pe care le mănâncă, precum și plantele și ființele vii și chiar munții, lacurile și oceanele – fiecare parte din acest mediu de viață a fost dăruită oamenilor de către Dumnezeu; este natural, funcționând conform unei legi naturale stabilite de Dumnezeu. Fără știință, oamenii tot ar urma metodele oferite lor de Dumnezeu, ar putea să se bucure de tot ceea ce e imaculat și natural și ar fi fericiți. Totuși, acum, toate acestea au fost distruse și ruinate de Satana; spațiul fundamental de viață al omului nu mai este imaculat. Dar nimeni nu este capabil să recunoască ce a cauzat asta sau cum s-a întâmplat și mulți oameni abordează și înțeleg știința prin ideile întipărite în ei de Satana. Nu este

acest lucru nespus de detestabil și jalnic? Acum, când Satana a luat spațiul în care există omenirea și mediul său de viață și le-a corupt în această stare, și cu omenirea care continuă să se dezvolte în acest fel, este vreo nevoie ca Dumnezeu să-i distrugă personal pe acești oameni? Dacă omenirea continuă să se dezvolte în acest fel, ce direcție va lua? (Va fi exterminată.) Cum va fi exterminată? Pe lângă căutarea lacomă a faimei și a câștigului, oamenii efectuează necontenit explorări științifice și se cufundă în cercetări aprofundate, iar apoi acționează neîncetat astfel încât să-și satisfacă propriile nevoi și dorințe materiale; care sunt atunci consecințele pentru om? În primul rând, echilibrul ecologic este distrus și, când se întâmplă asta, corpurile oamenilor, organele lor interne, sunt contaminate și vătămate de acest mediu dezechilibrat, iar diverse boli infecțioase și epidemii s-au răspândit în toată lumea. Nu este adevărat că asta e o situație asupra căreia omul nu are acum niciun control? Acum, că înțelegeți acest lucru, dacă omenirea nu Îl urmează pe Dumnezeu, ci îl urmează mereu pe Satana în acest fel – folosind cunoașterea pentru a se îmbogăți încontinuu, folosind știința pentru a explora fără încetare viitorul vieții umane și folosind acest tip de metodă pentru a continua să trăiască – sunteți capabili să recunoașteți cum se va termina pentru omenire? Omenirea va dispărea în mod natural: pas cu pas, omenirea avansează spre distrugere, spre propria distrugere! Nu înseamnă că aduce distrugerea asupra sa? Și nu este oare consecința progresului științific? Acum pare că știința este un fel de poțiune magică pe care Satana a pregătit-o pentru om, astfel încât, atunci când încercați să discerneți lucrurile, să o faceți într-o brumă încețoșată; indiferent cât de intens priviți, nu puteți vedea lucrurile în mod clar și, indiferent de cât de mult încercați, nu le puteți pricepe. Totuși, Satana folosește numele științei pentru a-ți deschide apetitul și pentru a te duce de nas, cu un picior în fața celuilalt, spre abis și spre moarte. Și așa stând lucrurile, oamenii vor vedea

clar că, de fapt, distrugerea omului este făcută de mâna Satanei – Satana este capul răutăților.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 157)

Satana folosește cultura tradițională pentru a-l corupe pe om

Satana folosește cultura tradițională pentru a-l corupe pe om. Există multe asemănări între cultura tradițională și superstiție, dar diferența este că această cultură tradițională are anumite povești, aluzii și surse. Satana a fabricat și inventat multe povești sau povestiri populare ce apar în cărțile de istorie, lăsând oamenii cu impresii profunde despre cultura tradițională și figurile superstițioase. De exemplu, în China există „Cei opt nemuritori care traversează marea”, „Călătorie spre vest”, „Împăratul de jad”, „Nezha îl cucerește pe Regele Dragon” și „Învestitura zeilor”. Nu au devenit acestea profund înrădăcinate în mințile oamenilor? Chiar dacă unii dintre voi nu cunosc toate detaliile, tot cunoașteți povestirile generale, iar acest conținut general se lipește în inima și în mintea ta, astfel încât nu poți să-l uiți. Acestea sunt diverse idei sau legende pe care Satana le-a pregătit pentru om de multă vreme și care au difuzate în diferite momente. Aceste lucruri dăunează și erodează direct sufletele oamenilor și pun oamenii sub o vrajă după alta. Aceasta înseamnă că, odată ce ai acceptat astfel de cultură tradițională, povestiri sau lucruri superstițioase, odată ce sunt stabilite în mintea ta și odată ce acestea sunt blocate în inima ta, atunci este ca și cum ai fi vrăjit – devii implicat și influențat de aceste capcane culturale, de aceste idei și povești tradiționale. Ele îți influențează viața, concepția asupra vieții și judecata asupra lucrurilor. Chiar mai mult, îți influențează căutarea adevăratului drum al vieții: aceasta este într-adevăr o vrajă rea. Oricât ai încerca, nu poți scăpa de ele; le tai, dar nu le poți reteza; le bați, dar nu le

poți suprima. În plus, după ce oamenii sunt puși, fără să știe, sub o astfel de vrajă, ei încep să se închine pe neștiute Satanei, alimentând imaginea acestuia în inimile lor. Cu alte cuvinte, l-au instalat pe Satana ca idol al lor, un obiect la care să se închine și la care să privească, chiar mergând atât de departe încât să-l considere drept Dumnezeu. Fără știre, aceste lucruri sunt în inima oamenilor, controlându-le cuvintele și faptele. În plus, consideri întâi că aceste povestiri și legende sunt false, dar apoi, fără să știi, le recunoști existența, făcându-le figuri reale și transformându-le în obiecte reale, existente. În necunoașterea ta, primești subconștient aceste idei și existența acestor lucruri. Tot în mod inconștient, îi primești și pe diavoli, pe Satana și pe idoli în propria ta casă și în inima ta – aceasta este într-adevăr o vrajă. Au aceste cuvinte vreun răsunet în voi? (Da.) Există vreunul printre voi care a ars tămâie și s-a închinat lui Buddha? (Da.) Deci, care a fost scopul de a arde tămâie și de a te închina lui Buddha? (A mă ruga pentru pace.) Gândindu-te acum la asta, nu este absurd să i te rogi lui Satana pentru pace? Oare el aduce pace? (Nu.) Tu nu vezi cât de neștiutor erai atunci? Acest fel de purtare este absurdă, ignorantă și naivă, nu-i așa? Satana se preocupă doar de cum să te corupă. Nu-ți poate da nicidecum pace, doar un răgaz temporar. Dar, ca să obții acest răgaz, trebuie să depui un jurământ, iar dacă-ți încalci făgăduința sau jurământul pe care i l-ai făcut Satanei, atunci vei vedea cum te chinuie. Făcându-te să depui un jurământ, el, de fapt, vrea să te controleze. Când v-ați rugat pentru pace, ați obținut pace? (Nu.) Nu ați obținut pace, ci, dimpotrivă, eforturile voastre au adus nenorociri și dezastre nesfârșite – cu adevărat un ocean necuprins de amărăciune. Pacea nu este în domeniul Satanei, iar acesta este adevărul. Acesta este efectul pe care superstiția feudală și cultura tradițională l-au avut asupra omenirii.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 158)

Satana folosește tendințele sociale pentru a-l corupe pe om

Satana îl corupe și îl controlează pe om prin tendințele sociale. Tendințele sociale acoperă multe aspecte, incluzând diverse domenii ca venerarea figurilor faimoase și mărețe, precum și a idolilor din filme și muzică, venerarea celebrităților, a jocurilor online etc. – toate acestea fac parte din tendințele sociale, și nu e nevoie să intrăm în detalii aici. Vom vorbi doar despre ideile pe care le provoacă în oameni tendințele sociale, modul în care ele îi determină să se poarte în lume, obiectivele și perspectivele de viață pe care le cauzează în oameni. Acestea sunt foarte importante; ele pot controla și influența gândurile și părerile oamenilor. Aceste tendințe se ridică una după alta și au toate o influență malefică ce degenerează continuu omul, determinându-l să-și piardă conștiința, umanitatea și rațiunea, slăbindu-le din ce în ce mai mult moralul și calitatea caracterului, în măsura în care putem chiar să spunem că majoritatea oamenilor nu au acum nicio integritate, nicio umanitate și nici nu au vreo conștiință și cu atât mai puțin rațiune. Deci, ce sunt aceste tendințe sociale? Sunt tendințe pe care nu le poți vedea cu ochiul liber. Când în lume suflă vântul unei tendințe, poate doar un număr mic de oameni sunt la curent cu ultimele noutăți, devenind cei care lansează moda. Ei încep să facă unele lucruri noi, acceptând apoi un anume tip de idee sau de perspectivă. Totuși, majoritatea oamenilor, într-o stare de inconștiență, vor fi infectați, atrași și asimilați de această tendință, până când toți, fără să știe și fără să vrea, o acceptă și sunt toți cufundați în ea și controlați de ea. Una după alta, asemenea tendințe îi fac pe oameni, care nu sunt sănătoși la corp și la minte, nu știu ce este adevărul și nu pot face diferența dintre lucrurile pozitive și cele negative, să accepte fericiți aceste tendințe, precum și viziunea de viață

și valorile care vin de la Satana. Ei acceptă ceea ce le spune Satana despre cum să abordeze viața și acceptă modul de a trăi pe care Satana „îl revarsă” asupra lor și nu au nici puterea și nici capacitatea, cu atât mai puțin conștiința de a se împotrivi. Deci, cum recunoaștem aceste tendințe? Am ales un exemplu simplu pe care puteți ajunge treptat să-l înțelegeți. De exemplu, oamenii din trecut își desfășurau afacerea într-un mod în care nimeni nu era înșelat; ei vindeau obiectele la același preț, indiferent de cine cumpăra. Nu sunt transmise aici unele elemente de conștiință curată și de umanitate? Se poate vedea că, atunci când oamenii își administrau astfel afacerea, în bună credință, încă aveau o anumită conștiință și o oarecare umanitate la vremea aceea. Dar, odată cu cererea de bani tot mai sporită a oamenilor, ei au ajuns, fără să știe, să iubească din ce în ce mai mult banii, câștigul și plăcerea. Oare oamenii nu prioritizează banii mai mult decât o făceau odinioară? Când oamenii văd banii ca fiind mai importanți, încep, fără știre, să dea mai puțină importanță reputației, renumelui, prestigiului și integrității, nu-i așa? Când te implici în afaceri, îi vezi pe alții îmbogățindu-se înșelând oamenii. Deși banii câștigați sunt obținuți necinstit, ei devin din ce în ce mai bogați. Văzând toate lucrurile de care se bucură familia lor, te superi: „Amândoi facem afaceri, dar ei s-au îmbogățit. De ce nu pot câștiga mulți bani? Nu pot să accept asta – trebuie să găsesc o modalitate de a câștiga mai mulți bani”. După aceea, nu te gândești decât cum să faci avere. Odată ce ai renunțat la convingerea că „banii ar trebui câștigați cu conștiință, fără a păcăli pe nimeni”, atunci, condus de propriile interese, modul tău de a gândi se schimbă treptat, la fel ca principiile din spatele acțiunilor tale. Când înșeli pe cineva pentru prima dată, simți reproșul conștiinței tale, iar inima ta îți spune: „După ce se termină, asta este ultima dată când voi înșela pe cineva. Înșelarea continuă a oamenilor va duce la pedeapsă!” Aceasta este funcția conștiinței omului – de a te face să ai

scrupule și de a-ți reproșa, astfel încât să te simți anormal atunci când păcălești pe cineva. Dar, după ce ai înșelat cu succes pe cineva, vezi că acum ai mai mulți bani decât aveai înainte și crezi că această metodă îți poate fi foarte folositoare. În ciuda durerii surde din inima ta, încă îți mai vine să te feliciți pentru succesul tău și te simți oarecum mulțumit de tine. Pentru prima dată, îți aprobi propriul comportament, propriile căi înșelătoare. Odată ce omul a fost contaminat de această înșelare, este la fel ca cineva care se apucă de jocuri de noroc și apoi devine un jucător înrăit. În necunoștința ta de cauză, îți aprobi propriul comportament de înșelăciune și îl accepți. Inconștient, consideri înșelăciunea ca fiind un comportament comercial legitim și mijlocul cel mai util pentru supraviețuirea și mijloacele tale de trai; crezi că, făcând acest lucru, te poți îmbogăți repede. Acesta este un proces: la început, oamenii nu pot accepta acest tip de comportament și privesc de sus acest comportament și această practică. Apoi, ei experimentează personal acest comportament și îl încearcă în felul lor, iar inimile lor încep treptat să se transforme. Ce fel de transformare este aceasta? Este o aprobare și recunoaștere a acestei tendințe, a acestei idei insuflate în tine de tendința socială. Fără să-ți dai seama, dacă nu înșeli oamenii când faci afaceri cu ei, simți că este mult mai rău; dacă nu înșeli oamenii, simți că ai pierdut ceva. Fără să-ți dai seama, această înșelăciune devine chiar sufletul tău, caracterul tău și un tip indispensabil de comportament care este un principiu în viața ta. După ce omul a acceptat acest comportament și această gândire, nu a adus oare asta o schimbare în inima sa? Inima ta s-a schimbat, s-a transformat deci și integritatea ta? Umanitatea ta s-a schimbat? S-a schimbat conștiința ta? Întreaga ta ființă, de la inima la gândurile tale, din interior spre exterior, s-a schimbat, iar aceasta e o schimbare calitativă. Această schimbare te îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu, iar tu începi să fii tot mai mult în conformitate cu

Satana; devii tot mai asemănător lui, rezultatul fiind acela că, prin corupția Satanei, devii un demon.

Când privești acum aceste tendințe sociale, ai spune că au o influență mare asupra oamenilor? Au un efect profund dăunător asupra lor? Chiar au un efect profund dăunător asupra oamenilor. Ce aspecte ale omului corupe Satana cu fiecare dintre aceste tendințe? În principal, Satana corupe conștiința, rațiunea, umanitatea, principiile și perspectivele omului asupra vieții. Și oare aceste tendințe sociale nu degradează și corup treptat oamenii? Cauzează în oameni o degenerare treptată, nu-i așa? Satana folosește aceste tendințe sociale pentru a ademeni oamenii, pas cu pas, într-un cuib de diavoli, astfel încât oamenii prinși în ele să pledeze, în necunoștință de cauză, pentru bani și dorințe materiale, pentru răutate și violență. Ce anume devine omul odată ce aceste lucruri au intrat în inima omului? Omul devine diavolul Satana! De ce? Ce înclinație psihologică există în inima omului? Ce adulează omul? Lui încep să-i placă răutatea și violența, fără să arate nicio dragoste pentru frumusețe sau bunătate, cu atât mai puțin pentru pace. Oamenii nu sunt dornici să trăiască viața simplă a umanității normale, dar, în schimb, doresc să se bucure de statut înalt și bogăție mare, să se desfete cu plăcerile trupului, fără să cruțe niciun efort în a-și satisface propriul trup, fără nicio restricție, fără legături care să-i tragă înapoi; cu alte cuvinte, făcând tot ceea ce doresc. Deci, când omul s-a cufundat în astfel de tendințe, poate oare cunoașterea pe care ți-ai însușit-o să te ajute să te eliberezi? Poate înțelegerea ta despre cultura tradițională și superstiții să te ajute să scapi de această situație groaznică? Pot moralitatea și ceremonialurile tradiționale cunoscute omului să-l ajute să exercite înfrânarea? Luați drept exemplu Analectele și Tao Te Ching. Îi pot ajuta pe oameni să-și scoată picioarele din nisipul mișcător al acestor tendințe rele? Categoric nu. În acest fel, omul devine din ce în ce mai rău, arogant,

condescendent, egoist și malițios. Nu mai există nicio afecțiune între oameni, nu mai există nicio iubire între membrii familiei, nu mai există deloc înțelegere între rude și prieteni; relațiile umane au devenit caracterizate de violență. Toate persoanele vor să folosească metode violente pentru a trăi printre semenii lor; ele își acaparează propria chiverniseală folosind violența; își câștigă pozițiile și își obțin propriile profituri prin violență și folosesc căi violente și rele pentru a face orice doresc. Nu este această umanitate terifiantă? Este extrem de terifiantă: nu numai că L-au răstignit pe Dumnezeu, dar i-ar și măcelări pe toți cei care Îl urmează – pentru că omul este prea ticălos. După ce ați auzit toate aceste lucruri despre care tocmai v-am vorbit, nu credeți că este terifiant să trăiți în acest mediu, în această lume și între astfel de oameni, în mijlocul cărora Satana corupe omenirea? (Ba da.) Deci, ați simțit vreodată că sunteți jalnici? Probabil că simțiți puțin asta acum, nu-i așa? (Ba da.) Auzindu-vă tonul, pare ca și cum gândiți: „Satana are atât de multe moduri diferite de a corupe omul. El prinde fiecare ocazie și este oriunde ne întoarcem. Mai poate fi mântuit omul?” Mai poate fi el mântuit? Poate omul să se mântuiască pe sine? (Nu.) Poate împăratul de jad să-l mântuiască pe om? Poate Confucius să-l mântuiască? Poate Guanyin Bodhisattva să-l mântuiască pe om? (Nu.) Deci cine-l poate mântui pe om? (Dumnezeu.) Totuși, unii oameni, în inimile lor, își vor pune întrebări precum: „Satana ne rănește atât de sălbatic, într-o frenezie atât de dementă, încât nu avem nicio speranță și nicio încredere de a ne trăi viața. Toți trăim în mijlocul corupției și fiecare persoană I se împotrivește oricum lui Dumnezeu, iar acum inimile noastre s-au scufundat cât de jos au putut. Deci, în timp ce Satana ne corupe, unde este Dumnezeu? Ce face El? Orice face Dumnezeu pentru noi, niciodată nu simțim!” Unii oameni se simt, în mod inevitabil, demoralizați și oarecum descurajați. Pentru voi, acest sentiment este foarte profund,

pentru că tot ce Eu am spus a fost pentru a le îngădui oamenilor să ajungă încet să înțeleagă, să simtă din ce în ce mai mult că sunt fără speranță, să simtă din ce în ce mai mult că au fost părăsiți de Dumnezeu. Dar nu vă faceți griji. Tema noastră de părtășie pentru astăzi, „răul Satanei”, nu este adevărata noastră temă. Cu toate acestea, pentru a vorbi despre esența sfințeniei lui Dumnezeu, trebuie, mai întâi, să vorbim despre modul în care Satana corupe omul și despre răutatea Satanei, pentru a le face mai clar oamenilor în ce fel de condiție este omul acum. Un scop pentru a vorbi despre acest lucru este de a le permite oamenilor să cunoască răutatea Satanei, pe când celălalt este de a le permite oamenilor să înțeleagă mai profund ce este adevărata sfințenie.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 159)

Înțelegerea sfințeniei lui Dumnezeu prin ceea ce îi face El omului (fragment selectat)

Ori de câte ori Satana corupe omul sau îi provoacă omului un rău nestăvilit, Dumnezeu nu stă cu mâinile în sân, nici nu-i înlătură și nici nu Se face că nu-i vede pe cei aleși de El. Dumnezeu înțelege cu o claritate desăvârșită tot ceea ce face Satana. Indiferent ce face Satana, indiferent ce tendință provoacă, Dumnezeu știe tot ceea ce încearcă acesta să facă și nu-i abandonează pe cei pe care i-a ales. În schimb, fără a atrage deloc atenția – în secret și în tăcere – Dumnezeu face tot ceea ce este necesar. Când Dumnezeu începe să lucreze asupra cuiva, când a ales pe cineva, El nu dă nimănui această veste, nici nu-i dă de veste Satanei și, cu atât mai puțin, nu face vreun gest măreț. Ci, în liniște și foarte natural, El face pur și simplu ceea ce este necesar. Mai întâi, El îți alege o familie; trecutul familiei tale, părinții tăi, strămoșii tăi – toate acestea, Dumnezeu le hotărăște dinainte. Cu

alte cuvinte, Dumnezeu nu ia aceste hotărâri dintr-un capriciu; dimpotrivă, a început această lucrare acum mult timp. Odată ce Dumnezeu a ales o familie pentru tine, El alege apoi data la care te vei naște. După aceea, Dumnezeu te veghează când te naști și vii, plângând, în lume. El veghează nașterea ta, te privește în timp ce rostești primele cuvinte, te privește când te poticnești și faci primii tăi pași, învățând cum să mergi. Faci întâi un pas și apoi altul – iar acum poți să alergi, să sari și să-ți exprimi sentimentele… Pe măsură ce omul crește, privirea Satanei este fixată asupra fiecăruia dintre ei, ca un tigru care-și pune ochii pe pradă. Dar, făcându-Și lucrarea, Dumnezeu nu a suferit niciodată vreo limitare din partea oamenilor, a evenimentelor sau lucrurilor, a spațiului sau timpului; El face ceea ce ar trebui și ceea ce este cuvenit. În procesul de creștere, poți întâmpina multe lucruri care nu sunt pe placul tău, cum ar fi boli și frustrări. Dar, pe măsură ce mergi pe acest drum, viața și viitorul tău sunt strict în grija lui Dumnezeu. El îți dă o garanție adevărată care să dureze toată viața, pentru că El este chiar lângă tine, păzindu-te și având grijă de tine. Crești fără să fii conștient de acest lucru. Începi să intri în contact cu lucruri noi și să ajungi să cunoști această lume și această omenire. Pentru tine, totul este proaspăt și nou. Ai anumite lucruri pe care te bucuri să le faci. Trăiești în propria ta umanitate, în propriul tău spațiu și nu ai nici cea mai mică înțelegere despre existența lui Dumnezeu. Dar El te veghează la fiecare pas al drumului pe măsură ce crești și te supraveghează în timp ce faci fiecare pas înainte. Chiar atunci când îți însușești cunoștințe sau studiezi știința, Dumnezeu nu a plecat niciodată de lângă tine, la niciun pas. Ești exact la fel ca ceilalți oameni prin faptul că, în cursul cunoașterii lumii și al contactului cu ea, ți-ai stabilit propriile idealuri, ai propriile hobby-uri, propriile interese și nutrești, de asemenea, ambiții înalte. Cugeți adesea la propriul tău viitor, deseori schițând conturul a cum ar trebui să arate viitorul tău. Dar, indiferent ce se

întâmplă pe parcurs, Dumnezeu vede limpede cum se întâmplă totul. Poate că tu ți-ai uitat propriul trecut, dar, pentru Dumnezeu, nu este nimeni care să te înțeleagă mai bine decât El. Trăiești sub privirea Lui, crescând, maturizându-te. În această perioadă, cea mai importantă sarcină a lui Dumnezeu este ceva ce nu înțelege nimeni niciodată, ceva ce nu știe nimeni. Dumnezeu, cu siguranță, nu spune nimănui despre asta. Deci care este acest lucru extrem de important? Se poate spune că este garanția că Dumnezeu va mântui o persoană. Asta înseamnă că, dacă Dumnezeu vrea să mântuiască această persoană, El trebuie să facă acest lucru. Această sarcină este de o importanță vitală atât pentru om, cât și pentru Dumnezeu. Știți care este aceasta? Se pare că nu aveți niciun sentiment sau vreo idee în privința asta, așa că vă voi spune Eu. Din momentul în care te-ai născut și până acum, Dumnezeu a îndeplinit multă lucrare asupra ta, dar El nu-ți dă ție explicații pas cu pas despre tot ceea ce a făcut. Dumnezeu nu ți-a permis să știi asta și nici nu ți-a spus. Cu toate acestea, pentru omenire, tot ceea ce face El este important. Pentru Dumnezeu, este ceva ce El trebuie să facă. În inima Lui, există ceva important care trebuie făcut, care depășește cu mult toate aceste lucruri. Adică, din momentul în care omul s-a născut și până acum, Dumnezeu trebuie să-i garanteze siguranța. Când auziți aceste cuvinte, s-ar putea să vi se pară că nu înțelegeți pe deplin. Ați putea întreba: „Este atât de importantă această siguranță?” Ei bine, care este sensul literal al cuvântului „siguranță”? Poate că înțelegeți că înseamnă pace sau poate considerați că înseamnă să nu experimentați niciodată vreun dezastru sau vreo calamitate, să trăiți bine, să duceți o viață normală. Dar, în inimile voastre, trebuie să știți că nu este atât de simplu. Deci, care anume este acest lucru despre care am vorbit Eu, pe care Dumnezeu trebuie să-l facă? Ce înseamnă pentru Dumnezeu siguranța? Este cu adevărat o garanție în înțelesul normal al „siguranței”? Nu. Deci, ce anume face Dumnezeu?

Această „siguranță” înseamnă că nu vei fi devorat de Satana. Este important acest lucru? Să nu fi devorat de Satana – privește asta siguranța ta sau nu? Da, asta privește siguranța ta personală și nu poate fi nimic mai important. Odată ce ai fost devorat de Satana, sufletul și trupul tău nu-I mai aparțin lui Dumnezeu. Dumnezeu nu te va mai mântui. Dumnezeu părăsește sufletele și oamenii care au fost devorați de Satana. Așadar, Eu spun că cel mai important lucru pe care Dumnezeu trebuie să-l facă este să garanteze această siguranță a ta, să garanteze că nu vei fi devorat de Satana. Acest lucru este foarte de important, nu-i așa? Deci, de ce nu puteți răspunde? Se pare că nu puteți simți marea bunătate a lui Dumnezeu!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 160)

Înțelegerea sfințeniei lui Dumnezeu prin ceea ce îi face El omului (fragment selectat)

Dumnezeu face mult mai mult în afară de a garanta siguranța oamenilor, garantând că nu vor fi devorați de Satana; El face, de asemenea, multă lucrare pregătitoare înainte de a alege și de a mântui pe cineva. În primul rând, El face pregătiri meticuloase în privința caracterului pe care-l vei avea, în ce fel de familie te vei naște, cine vor fi părinții tăi, câți frați și câte surori vei avea și care vor fi situația, statutul economic și condițiile familiei în care te naști. Știți în ce fel de familie se nasc, de obicei, aleșii lui Dumnezeu? Sunt familii de seamă? Nu putem spune cu siguranță că nu este niciunul născut în familii de seamă. Poate că sunt câțiva, dar sunt foarte puțini. Sunt oare născuți în familii extraordinar de bogate, familii de miliardari sau multimilionari? Nu, nu se nasc aproape niciodată în astfel de familie. Deci, ce fel de familie rânduiește Dumnezeu pentru majoritatea acestor oameni? (Familii obișnuite.) Deci, ce familii pot fi considerate

„familii obișnuite”? Acestea includ familiile de muncitori – adică cei care depind de salarii pentru a supraviețui, își pot permite necesitățile de bază și nu sunt înstăriți peste măsură; acestea includ și familiile de fermieri. Fermierii depind de plantarea culturilor pentru propria hrană, au grâu de mâncare și haine de îmbrăcat și nu flămânzesc ori îngheață. Apoi, există unele familii care conduc mici afaceri și altele în care părinții sunt intelectuali, iar acestea pot fi considerate tot familii obișnuite. Există, de asemenea, unii părinți care lucrează la birou sau sunt funcționari guvernamentali mărunți, care nu pot fi nici ei socotiți ca aparținând unor familii de seamă. Majoritatea se nasc în familii obișnuite, iar acest lucru este aranjat în totalitate de Dumnezeu. Adică, în primul rând, acest mediu în care trăiești nu este familia mijloacelor substanțiale pe care și le-ar putea închipui oamenii, ci este o familie hotărâtă pentru tine de către Dumnezeu, iar majoritatea oamenilor va trăi în limitele acestui fel de familie. Deci, cum rămâne cu statutul social? Condițiile economice ale majorității părinților sunt medii, iar ei nu au statut social înalt – pentru ei este bine doar să aibă un loc de muncă. Sunt incluși guvernatorii? Sau președinții naționali, nu? Cel mult, sunt oameni cum ar fi manageri sau proprietari de afaceri mici. Statutul lor social este mediocru, iar condițiile lor economice sunt medii. Un alt factor este mediul de viață al familiei. Mai întâi, în aceste familii nu există părinți care și-ar influența în mod clar copiii să meargă pe calea ghicitului și a prezicerii norocului; sunt foarte puțini cei care se implică în astfel de lucruri. Majoritatea părinților sunt destul de normali. În momentul în care Dumnezeu alege oamenii, El le pregătește acest tip de mediu, lucru care este foarte folositor pentru lucrarea Sa de mântuire a oamenilor. Din exterior, pare că Dumnezeu nu a făcut nimic formidabil pentru om; El doar continuă, în liniște și în secret, să facă toate lucrurile pe care le face, cu umilință și în tăcere. Dar, de fapt, Dumnezeu face tot ceea ce face pentru a

pune o bază mântuirii tale, pentru a-ți pregăti drumul înainte și toate condițiile necesare pentru mântuirea ta. După aceea, Dumnezeu aduce toate persoanele înapoi înaintea Sa, fiecare într-un moment specificat: atunci este momentul când auzi glasul lui Dumnezeu; acela este momentul când vii înaintea Sa. Până când să se întâmple acest lucru, unii oameni au devenit deja ei înșiși părinți, pe când alții încă sunt copiii cuiva. Cu alte cuvinte, unii oameni s-au căsătorit și au avut copii, în timp ce alții sunt încă singuri, neîntemeindu-și încă propria familie. Dar, indiferent de situația fiecăruia, Dumnezeu a stabilit deja momentele când vei fi ales și când Evanghelia și cuvintele Lui vor ajunge la tine. Dumnezeu a stabilit împrejurările, a hotărât asupra unei anumite persoane sau a unui anumit context prin care Evanghelia îți va fi transmisă, astfel încât să poți auzi cuvintele Sale. Dumnezeu ți-a pregătit deja toate condițiile necesare. Astfel, deși omul nu-și dă seama că se întâmplă asta, vine înaintea lui Dumnezeu și se întoarce la familia lui Dumnezeu. Tot fără să-și dea seama, omul Îl urmează pe Dumnezeu și intră în fiecare pas al lucrării Lui, intrând în fiecare pas al căii de lucru pe care El a pregătit-o pentru om. Ce căi folosește Dumnezeu atunci când face lucruri pentru om de data aceasta? În primul rând, strictul necesar îl reprezintă îngrijirea și protecția de care se bucură omul. În afară de asta, Dumnezeu stabilește diferite persoane, evenimente și lucruri, astfel încât omul să poată vedea, prin acestea, existența și faptele Lui. De exemplu, există unii oameni care cred în Dumnezeu deoarece cineva din familia lor este bolnav. Când alții le predică Evanghelia, ei încep să creadă în Dumnezeu, iar această credință se ivește datorită situației. Deci, cine a rânduit această situație? (Dumnezeu.) Prin intermediul acestei boli, există unele familii în care toți sunt credincioși, pe când în altele, doar câțiva oameni din familie cred. Poate să ți se pară că cineva din familie are o boală, dar, este, de fapt, o condiție care ți-a fost dată ca să poți veni înaintea

lui Dumnezeu – aceasta este bunătatea Lui. Deoarece viața familială a unor oameni este dură și ei nu-și pot găsi pacea, s-ar putea ivi o ocazie norocoasă – cineva transmite mai departe Evanghelia și spune „Crezi în Domnul Isus și vei avea pace”. Astfel, pe neștiute, ei ajung să creadă în Dumnezeu în împrejurări foarte naturale, deci nu este acesta un tip de condiție? Iar faptul că familia lor nu are pace nu e un har acordat lor de Dumnezeu? De asemenea, există unii care ajung să creadă în Dumnezeu din alte motive. Există diferite motive și diferite căi de credință, dar, indiferent ce motiv te aduce să crezi în El, totul este, de fapt, rânduit și călăuzit de Dumnezeu. La început, Dumnezeu folosește diferite moduri de a te alege și de a te aduce în familia Sa. Acesta este harul pe care Dumnezeu îl revarsă asupra fiecărei persoane în parte.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 161)

Înțelegerea sfințeniei lui Dumnezeu prin ceea ce îi face El omului (fragment selectat)

În etapa actuală a lucrării lui Dumnezeu din aceste zile de pe urmă, El nu mai dăruiește pur și simplu har și binecuvântări omului, așa cum a făcut înainte, nici nu-l convinge pe om să înainteze. În timpul acestei etape a lucrării, ce au văzut oamenii din toate aspectele lucrării lui Dumnezeu pe care le-au experimentat? Ei au văzut dragostea lui Dumnezeu și judecata și mustrarea lui Dumnezeu. În această perioadă, Dumnezeu aprovizionează, sprijină, luminează și îndrumă omul, astfel încât omul ajunge treptat să-I cunoască intențiile, să cunoască cuvintele pe care le rostește El și adevărul pe care îl acordă omului. Când omul este slab, demoralizat, când nu are unde să se întoarcă, Dumnezeu Își va folosi cuvintele ca să-l mângâie, să-l sfătuiască și să-l încurajeze, astfel încât statura mică a omului să poată spori

în putere treptat, să crească în pozitivitate și să devină dornic să coopereze cu Dumnezeu. Dar când omul nu ascultă de Dumnezeu sau I se împotrivește sau când își dezvăluie propria corupție, Dumnezeu nu va arăta nicio milă în a-l mustra și a-l disciplina. Totuși, Dumnezeu va arăta îngăduință și răbdare pentru nesăbuința, ignoranța, slăbiciunea și imaturitatea omului. În felul acesta, prin toată lucrarea pe care Dumnezeu o face pentru om, omul se maturizează treptat, crește și ajunge să-I cunoască intențiile, ajunge să cunoască unele adevăruri, să știe care lucruri sunt pozitive și care sunt negative, să știe care sunt răul și întunericul. Dumnezeu nu are deloc atitudinea de a-l certa și a-l disciplina întotdeauna pe om, dar nici nu arată întotdeauna îngăduință și răbdare. Dimpotrivă, El aprovizionează fiecare persoană în moduri diferite, la etape diferite ale fiecăreia și în funcție de statura și calibrul diferit al fiecăreia. El face multe lucruri pentru om și cu mare preț; omul nu înțelege nimic din aceste lucruri sau despre acest preț, totuși, practic, tot ceea ce face Dumnezeu este îndeplinit asupra fiecărei persoane în parte. Dragostea lui Dumnezeu este practică: prin harul Lui, omul evită un dezastru după altul și, în tot acest răstimp, Dumnezeu Își arată iar și iar îngăduința pentru slăbiciunea omului. Judecata și mustrarea lui Dumnezeu le permit oamenilor să ajungă treptat să cunoască stricăciunea omenirii și esența ei satanică. Ceea ce aprovizionează Dumnezeu, luminarea omului de către El și îndrumarea Sa, toate îi permit omenirii să cunoască din ce în ce mai mult esența adevărului și să cunoască tot mai mult ceea ce au nevoie oamenii, pe ce drum ar trebui să apuce, pentru ce trăiesc, valoarea și semnificația vieții lor și cum să meargă pe calea dinainte. Toate aceste lucruri pe care le face Dumnezeu sunt inseparabile de singurul Său scop originar. Care este, așadar, acest scop? De ce folosește Dumnezeu aceste metode pentru a-Și săvârși lucrarea asupra omului? Ce rezultat vrea El să obțină? Cu alte cuvinte, ce vrea Dumnezeu

să vadă în om? Ce vrea El să obțină de la om? Ceea ce vrea Dumnezeu să vadă este că inima omului poate fi reînviată. Aceste metode pe care El le folosește pentru a lucra asupra omului sunt un efort continuu de a trezi inima omului, de a-i trezi duhul, de a-i permite să știe de unde a venit, cine îl călăuzește, îl sprijină și îl aprovizionează și cine i-a permis să trăiască până în ziua de azi; sunt un mijloc de a-i permite omului să înțeleagă cine este Creatorul, cui ar trebui să se închine, pe ce fel de drum ar trebui să meargă și în ce mod ar trebui să vină înaintea lui Dumnezeu; sunt un mijloc de a reînvia treptat inima omului, astfel încât el să cunoască și să înțeleagă inima lui Dumnezeu și să priceapă marea grijă și preocupare din spatele lucrării Sale de a-l mântui pe om. Când inima omului este reînviată, omul nu mai dorește să trăiască având o fire degenerată și coruptă, ci dorește în schimb să urmărească adevărul spre a-L mulțumi pe Dumnezeu. Când inima omului a fost trezită, omul este capabil atunci să se rupă definitiv de Satana. Nu va mai fi rănit de către Satana, nu va mai fi controlat sau păcălit de el. În schimb, omul poate coopera proactiv la lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu pentru a-I mulțumi inima, dobândind astfel frica de Dumnezeu și ferindu-se de rău. Acesta este scopul original al lucrării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 162)

Înțelegerea sfințeniei lui Dumnezeu prin ceea ce îi face El omului (fragment selectat)

Discuția pe care tocmai am purtat-o despre răul Satanei îi face pe toți să simtă că oamenii trăiesc atât de nefericiți și că viața omului este asaltată de ghinioane. Dar acum, când vorbesc despre sfințenia lui Dumnezeu și despre lucrarea pe care El o îndeplinește asupra omului, cum vă face asta să vă simțiți? (Foarte fericiți.) Acum putem să vedem că tot ceea ce face

Dumnezeu, tot ceea ce El rânduiește cu mare atenție pentru om este imaculat. Tot ceea ce face El este fără eroare, adică este lipsit de defecte, nu e nevoie ca nimeni să corecteze, să dea sfaturi sau să facă vreo schimbare. Tot ceea ce face Dumnezeu pentru fiecare individ este mai presus de îndoială; El conduce pe toată lumea de mână, Se ocupă de tine în fiecare clipă ce trece și nu te-a părăsit niciodată. Pe măsură ce oamenii cresc într-un astfel de mediu și cu acest tip de trecut, oare am putea spune că oamenii cresc, de fapt, în palma mâinii lui Dumnezeu? (Da.) Deci, mai aveți acum un sentiment de pierdere? Se mai simte cineva demoralizat? Simte cineva că Dumnezeu a părăsit omenirea? (Nu.) Deci, atunci, ce anume a făcut Dumnezeu? (El a vegheat asupra omenirii.) Marea grijă și preocupare din spatele a tot ceea ce face Dumnezeu sunt indubitabile. Mai mult, în îndeplinirea lucrării Sale, El a făcut astfel în mod necondiționat. El niciodată nu a cerut ca vreunul dintre voi să cunoască prețul pe care îl plătește pentru tine, ca să te facă să te simți profund recunoscător. A cerut Dumnezeu vreodată asta de la tine? (Nu.) Pe parcursul îndelungatei vieți a omului, aproape fiecare individ a întâmpinat multe situații periculoase și a înfruntat numeroase ispite. Asta deoarece Satana stă chiar lângă tine, cu ochii permanent ațintiți pe tine. Când te lovește dezastrul, Satana se delectează cu asta; când calamitățile se abat asupra ta, când nimic nu-ți merge bine, când ajungi să fii prins în plasa Satanei, el simte o mare bucurie din aceste lucruri. Cât despre ceea ce face Dumnezeu, El te protejează cu fiecare clipă ce trece, ferindu-te de nenorociri după nenorociri și de dezastre după dezastre. De aceea, Eu spun că tot ceea ce are omul – pacea și bucuria, binecuvântările și siguranța personală – este, de fapt, totul sub controlul lui Dumnezeu; El călăuzește și decide soarta fiecărui individ. Dar oare Dumnezeu are o idee exagerată despre poziția Sa, după cum spun unii? Îți declară Dumnezeu că „Eu sunt cel mai mare dintre toți. Eu sunt Cel care Se

ocupă de voi. Trebuie să implorați mila Mea, iar neascultarea va fi pedepsită cu moartea”? A amenințat Dumnezeu vreodată omenirea în acest fel? (Nu.) A spus El vreodată că „Omenirea este coruptă, așa că nu contează cum o tratez, poate fi tratată oricum ar fi; nu-i nevoie să fac rânduieli sigure pentru ea”? Oare Dumnezeu gândește astfel? A acționat Dumnezeu astfel? (Nu.) Dimpotrivă, tratamentul Său față de fiecare persoană este serios și responsabil. El te tratează chiar cu mai multă responsabilitate față de cum te tratezi tu însuți. Nu este așa? Dumnezeu nu vorbește aiurea, nici nu Se mândrește de poziția Sa elevată și nici nu-i înșală cu nesocotință pe oameni. În schimb, El face, cu sinceritate și în tăcere, lucrurile pe care El Însuși trebuie să le facă. Aceste lucruri aduc binecuvântări, pace și bucurie omului. Ele aduc omul în pace și fericire înaintea privirii lui Dumnezeu și în familia Sa; apoi, el trăiește înaintea lui Dumnezeu și acceptă mântuirea Sa cu rațiunea și cu gândirea normale. Deci, a fost Dumnezeu vreodată, în lucrarea Sa, ipocrit față de om? A afișat vreodată falsă bunătate, păcălindu-l mai întâi pe om cu câteva amabilități și întorcându-i apoi spatele? (Nu.) A spus Dumnezeu vreodată ceva și apoi a făcut altceva? A făcut El vreodată făgăduințe goale și S-a lăudat, spunându-le oamenilor că El poate face un lucru pentru ei sau că îi poate ajuta cu ceva, iar apoi a dispărut? (Nu.) Nu există nicio înșelăciune în Dumnezeu, nicio falsitate. El este credincios și este devotat în tot ceea ce face. El este Singurul pe care oamenii se pot baza; El este Dumnezeul căruia Îi pot încredința viețile lor și tot ceea ce au ei. Deoarece nu există nicio înșelăciune în Dumnezeu, putem spune că El este cel mai sincer? (Da.) Bineînțeles că putem! Deși cuvântul „sincer” este prea plăpând, prea uman când Îi este aplicat lui Dumnezeu, ce alt cuvânt am putea folosi? Acestea sunt limitele limbajului uman. Cu toate că este oarecum nepotrivit să-L numim pe Dumnezeu „sincer”, totuși vom folosi acest cuvânt deocamdată. Dumnezeu este loial și sincer. Deci, când vorbim

despre aceste aspecte, la ce ne referim? Ne referim la diferențele dintre Dumnezeu și om și la diferențele dintre Dumnezeu și Satana? Da, am putea spune asta. Acest lucru se datorează faptului că omul nu poate vedea în Dumnezeu nicio urmă a firii corupte a Satanei. Am dreptate când spun asta? Amin? (Amin!) Niciuna dintre firile rele ale Satanei nu este revelată în Dumnezeu. Tot ceea ce face și dezvăluie Dumnezeu este întru totul benefic și de ajutor pentru om, este făcut în totalitate pentru a aproviziona omul, este plin de viață și îi dă omului un drum de urmat și o direcție în care să meargă. Dumnezeu nu este corupt și, în plus, privind acum la tot ce face El, putem spune că Dumnezeu este sfânt? Deoarece Dumnezeu nu are niciuna dintre firile corupte ale omenirii și nimic asemănător esenței satanice a omenirii corupte, din acest punct de vedere putem spune că Dumnezeu este sfânt. Dumnezeu nu dezvăluie nicio stricăciune și, în același timp în care lucrează, Dumnezeu Își dezvăluie esența, ceea ce confirmă întru totul că Dumnezeu Însuși este sfânt. Vedeți voi acest lucru? Pentru a cunoaște esența sfântă a lui Dumnezeu, să luăm în considerare, pentru moment, aceste două aspecte: în primul rând, nu există nicio urmă de fire coruptă în Dumnezeu și, în al doilea rând, esența lucrării lui Dumnezeu asupra omului îi permite acestuia să vadă însăși esența lui Dumnezeu, iar această esență este în întregime pozitivă. Căci toate lucrurile pe care fiecare parte a lucrării lui Dumnezeu le aduce omului sunt pozitive. În primul rând, Dumnezeu îi cere omului să fie cinstit – nu este pozitiv acest lucru? Dumnezeu îi dă omului înțelepciune – nu este pozitiv acest lucru? Dumnezeu îl face pe om capabil să distingă între bine și rău – nu este pozitiv acest lucru? El îi permite omului să înțeleagă semnificația și valoarea vieții umane – nu este pozitiv acest lucru? El îi permite omului să vadă în esența oamenilor, evenimentelor și lucrurilor potrivit cu adevărul – nu este pozitiv acest lucru? Este. Iar rezultatul tuturor acestor lucruri este că omul nu mai este

înșelat de Satana, că nu va continua să fie rănit sau controlat de el. Cu alte cuvinte, aceste lucruri le permit oamenilor să se elibereze complet de stricăciunea Satanei și, prin urmare, să meargă treptat pe calea temerii de Dumnezeu și a feririi de rău.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 163)

Există șase trucuri primare pe care Satana le folosește pentru a corupe omul

Întâi sunt controlul și constrângerea. Adică, Satana va face tot posibilul pentru a prelua controlul inimii tale. Ce înseamnă „constrângere"? Înseamnă folosirea amenințărilor și a tacticilor puternice pentru a te face să asculți de el, făcându-te să te gândești la consecințe, în cazul în care nu ești ascultător. Îți este frică și nu îndrăznești să-l sfidezi, astfel că, după aceea, i te supui.

Al doilea este înșelarea și păcălirea. Ce implică „înșelarea și păcălirea"? Satana inventează niște povești și minciuni, păcălindu-te să le crezi. Nu-ți spune niciodată că omul a fost creat de Dumnezeu, dar nici nu-ți spune direct că tu n-ai fost făcut de Dumnezeu. Nu folosește deloc cuvântul „Dumnezeu", ci folosește, în schimb, altceva ca înlocuitor, folosind acest lucru pentru a te înșela, astfel încât tu, practic, să nu ai nicio idee despre existența lui Dumnezeu. Această „păcăleală" include, desigur, multe aspecte, nu doar pe acesta.

Al treilea este îndoctrinarea cu forța. Cu ce sunt oamenii îndoctrinați cu forța? Este îndoctrinarea cu forța făcută prin alegerea omului? Este făcută cu consimțământul lui? Cu siguranță nu. Chiar dacă nu-ți dai consimțământul, nu ai ce să faci. În inconștiența ta, Satana te îndoctrinează, insuflându-ți gândirea, regulile de viață și esența lui.

Al patrulea este intimidarea și ispitirea. Adică, Satana folosește diverse șiretlicuri ca să te facă să-l accepți, să-l urmezi și să lucrezi în slujba lui. Va face orice ca să-și atingă scopurile. Uneori, el îți face mici favoruri, timp în care te ispitește să săvârșești păcatul. Dacă nu-l urmezi, te va face să suferi și te va pedepsi și va folosi diferite modalități ca să te atace și să comploteze împotriva ta.

A cincea este amăgirea și paralizia. „Amăgirea și paralizia” înseamnă că Satana insuflă oamenilor niște vorbe dulci și idei care sunt în concordanță cu noțiunile lor și par plauzibile, pentru a face să pară că ar lua în considerare situația trupească a oamenilor sau viața și viitorul lor când, de fapt, singurul lui scop este de a te păcăli. După aceea, el te paralizează, astfel încât să nu știi ce este bine și ce este rău, ca să fii păcălit fără să-ți dai seama și, prin aceasta, să ajungi sub controlul lui.

Al șaselea este distrugerea corpului și a minții. Ce parte a omului distruge Satana? Satana îți distruge mintea, făcându-te neputincios să te împotrivești, ceea ce înseamnă că, puțin câte puțin, inima ta se îndreaptă spre Satana, în ciuda ta. El insuflă aceste lucruri în tine, în fiecare zi, folosind zilnic aceste idei și culturi pentru a te influența și a te educa, slăbindu-ți încetul cu încetul voința, astfel încât până la urmă să nu mai vrei să fii o persoană bună, să nu mai dorești să susții ceea ce numești „dreptate”. Fără să-ți dai seama, nu mai ai puterea voinței de a înota împotriva curentului, ci, în schimb, plutești împreună cu el. „Distrugere” înseamnă că Satana îi chinuie atât de mult pe oameni, încât aceștia devin propriile umbre, nemaifiind umani. Tocmai atunci, Satana lovește, înșfăcându-i și devorându-i.

Toate aceste mijloace pe care Satana le utilizează ca să-l corupă pe om îl fac pe acesta neputincios să se împotrivească; oricare dintre aceste

mijloace îi poate fi fatal omului. Cu alte cuvinte, orice face Satana și orice mijloace folosește îți poate provoca degenerarea, te poate aduce sub controlul Satanei și împotmoli într-o mlaștină a răului și a păcatului. Acestea sunt mijloacele pe care le folosește Satana pentru a corupe omul.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 164)

Deocamdată, înțelegerea voastră perceptivă despre esența lui Dumnezeu necesită încă o perioadă lungă pentru a învăța, a confirma, a simți și a experimenta acest lucru, până când, într-o zi, veți ști, chiar din adâncul inimii, că „sfințenia lui Dumnezeu” înseamnă că esența Sa este fără cusur, că dragostea Lui este altruistă, tot ceea ce Dumnezeu îi dă omului este altruist și veți ajunge să aflați că sfințenia Sa este fără pată și ireproșabilă. Aceste aspecte ale esenței lui Dumnezeu nu sunt doar cuvinte pe care El le folosește pentru a Se lăuda cu statutul Său, ci Își folosește, în schimb, esența, pentru a-l trata pe fiecare individ în parte cu liniștită sinceritate. Cu alte cuvinte, esența lui Dumnezeu nu este goală, nici nu este teoretică sau doctrinară și, cu siguranță, nu este un fel de cunoaștere. Nu este un fel de educație pentru om; în schimb, este adevărata revelație a propriilor acțiuni ale lui Dumnezeu și este esența revelată a ceea ce are El și ce este. Omul ar trebui să cunoască această esență și să o înțeleagă, deoarece tot ceea ce face Dumnezeu și fiecare cuvânt pe care-l spune are o mare valoare și o mare însemnătate pentru fiecare persoană în parte. Când tu ajungi să înțelegi sfințenia lui Dumnezeu, atunci poți să crezi cu adevărat în El; când ajungi să înțelegi sfințenia Sa, atunci poți să realizezi adevăratul sens al cuvintelor „Dumnezeu Însuși, Unicul”. Nu vei mai visa, gândindu-te că mai există alte căi în afară de aceasta, pe care ai putea alege să pășești, și nici nu vei mai fi dispus să trădezi tot ceea ce Dumnezeu a rânduit pentru tine. Deoarece esența Lui este sfântă, aceasta înseamnă că doar prin

Dumnezeu tu poți să umbli pe drumul luminos și drept prin viață; numai prin El poți cunoaște semnificația vieții, doar prin Dumnezeu poți trăi o umanitate reală, poți avea și deopotrivă cunoaște adevărul. Doar prin Dumnezeu poți obține viață din adevăr. Doar Dumnezeu Însuși te poate ajuta să te ferești de rău și te poate izbăvi de răutatea și de controlul Satanei. În afară de Dumnezeu, nimeni și nimic nu te poate mântui din marea suferinței ca să nu mai suferi. Acest lucru este determinat de esența Sa. Doar Dumnezeu Însuși te mântuiește atât de altruist, doar El este, în cele din urmă, responsabil pentru viitorul, destinul și viața ta și El rânduiește toate lucrurile pentru tine. Acest lucru este ceva pe care nimic creat sau necreat nu îl poate realiza. Deoarece nimic creat sau necreat nu are o esență precum esența lui Dumnezeu, nicio persoană sau lucru nu are capacitatea de a te mântui sau de a te conduce. Aceasta este importanța esenței lui Dumnezeu pentru om. Poate că simțiți că aceste cuvinte pe care Eu le-am spus ar putea să ajute puțin, în principiu. Dar, dacă urmărești adevărul, dacă iubești adevărul, atunci vei ajunge să experimentezi felul în care aceste cuvinte nu doar îți vor schimba destinul, ci, mai mult, te vor aduce pe drumul cel drept al vieții umane. Înțelegeți asta, nu-i așa?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 165)

Aș vrea să vă vorbesc despre ceva ce ați făcut la începutul adunării noastre de astăzi și care M-a surprins. Probabil unii dintre voi ați nutrit un sentiment de recunoștință, poate v-ați simțit recunoscători și, astfel, emoția voastră a provocat o acțiune corespunzătoare. Ceea ce ați făcut nu este ceva de reproșat; nu este nici corect, nici greșit. Dar aș vrea să înțelegeți ceva. Ce anume vreau să înțelegeți? În primul rând, aș vrea să vă întreb despre ceea ce ați făcut chiar acum. Ați făcut mătănii sau ați îngenuncheat ca să vă închinați? Poate să-Mi spună cineva? (Cred că am bătut mătănii.) Voi

credeți că ați bătut mătănii, deci, care este atunci sensul acestui lucru? (Să ne închinăm.) Deci, ce înseamnă atunci să îngenunchezi pentru închinare? Înainte, nu am mai avut părtășie despre acest lucru cu voi, dar astăzi simt că este necesar să o facem. Bateți mătănii la adunările obișnuite? (Nu.) Bateți mătănii când vă spuneți rugăciunile? (Da.) Bateți mătănii de fiecare dată când vă rugați, când situația o permite? (Da.) Asta este bine. Dar ce aș vrea să înțelegeți astăzi este că Dumnezeu acceptă numai mătăniile a două tipuri de oameni. Nu trebuie să consultăm Biblia sau faptele și comportamentul vreunui personaj spiritual. În schimb, vă voi spune, aici și acum, ceva adevărat. În primul rând, a bate mătănii și a îngenunchea pentru închinare nu sunt același lucru. De ce acceptă Dumnezeu închinăciunile celor care bat mătănii? Este pentru că Dumnezeu cheamă pe cineva la El și somează această persoană să accepte însărcinarea dată de El, așa că îi va îngădui să bată mătănii înaintea Lui. Acesta este primul tip de persoană. Cel de-al doilea tip este cineva care îngenunchează pentru a se închina și care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău. Există doar aceste două tipuri de oameni. Deci, voi cărui tip îi aparțineți? Puteți spune? Acesta este adevărul, deși poate vă rănește puțin sentimentele. Nu este nimic de spus despre mătăniile oamenilor în timpul rugăciunii – acest lucru este cuvenit și este așa cum ar trebui să fie deoarece, atunci când oamenii se roagă, o fac de obicei pentru ceva, deschizându-și inima către Dumnezeu și venind față în față cu El. Este vorba de comunicare și dialog, o conversație sinceră cu Dumnezeu. Închinarea în genunchi nu ar trebui să fie o simplă formalitate. Nu vreau să vă reproșez ceea ce ați făcut astăzi. Vreau doar să vă lămuresc, astfel încât să înțelegeți acest principiu – știți asta, nu-i așa? (Da, știm.) Vă spun acest lucru astfel încât să nu se mai întâmple din nou. Așadar, au oamenii vreo ocazie să bată mătănii și să îngenuncheze în fața lui Dumnezeu? Nu e adevărat că nu va exista niciodată această ocazie. Mai devreme sau mai

târziu, va veni o zi, dar acum nu este momentul. Înțelegeți? Vă face acest lucru să vă simțiți necăjiți? (Nu.) Asta-i bine. Poate că aceste cuvinte vă vor motiva sau vă vor inspira, astfel încât să puteți ști, în inimile voastre, care este situația actuală critică dintre Dumnezeu și om și ce fel de relație există acum între ei. Deși recent am discutat și am dialogat mult, înțelegerea omului despre Dumnezeu este încă departe de a fi suficientă. Omul are încă o cale lungă de parcurs pe acest drum pentru a căuta să-L înțeleagă pe Dumnezeu. Intenția Mea nu este să vă pun să faceți acest lucru urgent sau să vă zoresc să exprimați astfel de aspirații sau sentimente. Ceea ce ați făcut astăzi vă poate dezvălui și exprima sentimentele adevărate, iar Eu le-am simțit. Deci, în timp ce voi ați făcut aceasta, Eu am vrut doar să Mă ridic și să vă aduc urările Mele de bine, pentru că doresc ca tuturor să vă fie bine. Deci, în fiecare cuvânt al Meu și în fiecare acțiune a Mea, fac totul pentru a vă ajuta, pentru a vă călăuzi, pentru ca voi să aveți înțelegerea corectă și viziunea corectă a tuturor lucrurilor. Puteți să înțelegeți acest lucru, nu-i așa? (Da.) Foarte bine. Deși oamenii au o anumită înțelegere a diferitelor firi ale lui Dumnezeu, a aspectelor referitoare la ceea ce are El și ce este și a lucrării pe care o face, o mare parte din această înțelegere nu depășește citirea cuvintelor de pe o pagină sau înțelegerea lor în principiu sau doar cugetarea la ele. Ceea ce le lipsește cel mai mult oamenilor sunt înțelegerea și pătrunderea reală care provin din experiența adevărată. Chiar dacă Dumnezeu folosește diferite metode pentru a trezi inima omului, există încă un drum lung de parcurs înainte ca acest lucru să se poată îndeplini. Nu vreau să văd pe nimeni că simte ca și cum Dumnezeu l-a lăsat afară, în frig, că l-a abandonat sau i-a întors spatele. Vreau doar să văd pe toată lumea pe drumul urmăririi adevărului și căutând să-L înțeleagă pe Dumnezeu, mărșăluind înainte cu îndrăzneală și cu o hotărâre neclintită, fără nicio îndoială sau povară. Indiferent ce nedreptăți ai comis, cât de departe ai mers

pe un drum greșit sau dacă ai făcut fărădelegi grave, nu lăsa ca acestea să devină poveri sau bagaje în exces pe care să trebuiască să le porți în căutarea ta de a-L înțelege pe Dumnezeu: continuă să mergi mai departe. Tot timpul, El ține mântuirea omului în inima Lui; asta nu se schimbă niciodată. Este partea cea mai prețioasă a esenței lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

Cunoscându-L pe Dumnezeu V

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 166)

Știți care cunoaștere este cea mai importantă pentru a înțelege firea dreaptă a lui Dumnezeu? Sunt multe de spus din experiență pe această temă, dar există câteva puncte principale pe care trebuie să vi le spun. Pentru a înțelege firea dreaptă a lui Dumnezeu, trebuie să înțelegem mai întâi sentimentele lui Dumnezeu: ce urăște El, ce disprețuiește, ce iubește, cu cine este tolerant și milos și cărui tip de persoană îi oferă acea milă. Acesta este un punct principal. Trebuie înțeles și că, indiferent cât de iubitor este Dumnezeu, indiferent cât de multă milă și iubire are El pentru oameni, Dumnezeu nu tolerează pe nimeni care Îi jignește poziția și statutul, după cum nu tolerează pe nimeni care Îi jignește demnitatea. Chiar dacă Dumnezeu îi iubește pe oameni, El nu îi răsfață. El le dă oamenilor iubirea, mila și toleranța Sa, dar nu i-a răsfățat niciodată; Dumnezeu are principiile și limitele Sale. Indiferent cât de mult din iubirea lui Dumnezeu ai simțit, indiferent cât de adâncă ar putea fi această iubire, nu trebuie niciodată să-L tratezi pe Dumnezeu cum ai trata altă persoană. Deși este adevărat că Dumnezeu tratează oamenii ca fiind foarte apropiați de El, dacă cineva Îl vede pe Dumnezeu doar ca pe o altă persoană, ca și cum ar fi doar o altă ființă creată, ca pe un prieten sau ca pe un obiect al închinării, Dumnezeu Își va ascunde chipul de el și Se va lepăda de el. Aceasta este firea Lui, iar oamenii nu trebuie trateze cu neglijență această chestiune. Așadar, vedem deseori cuvinte precum acesta rostit de Dumnezeu cu privire la firea Lui: nu contează pe câte drumuri ai călătorit, câtă muncă ai depus sau câtă suferință ai îndurat, imediat ce jignești firea lui Dumnezeu, El va răsplăti pe fiecare pe baza a ceea ce a făcut. Asta înseamnă că Dumnezeu îi tratează pe oameni cu mare familiaritate, dar oamenii nu trebuie să Îl trateze pe Dumnezeu ca

pe un prieten sau ca pe o rudă. Nu Îl numi pe Dumnezeu „amicul” tău. Nu contează câtă iubire ai primit de la El, nu contează câtă toleranță ți-a dat, niciodată nu trebuie să-L tratezi pe Dumnezeu ca pe un prieten. Aceasta este firea dreaptă a lui Dumnezeu. Înțelegeți? Mai e nevoie să mai adaug ceva despre asta? Aveți vreo înțelegere anterioară cu privire la această chestiune? Vorbind în general, aceasta este greșeala pe care oamenii o fac cel mai ușor, indiferent dacă înțeleg doctrinele sau dacă nu s-au gândit deloc la asta înainte. Când oamenii Îl jignesc pe Dumnezeu, poate să nu fie din cauza unui eveniment sau a unui lucru pe care l-au spus, ci mai degrabă din cauza unei atitudini pe care o au și a unei stări în care se află. Acesta este un lucru foarte înfricoșător. Unii oameni cred că Îl înțeleg pe Dumnezeu, că au o oarecare cunoaștere despre El, ei chiar ar putea să facă și unele lucruri care Îl mulțumesc pe Dumnezeu. Încep să se simtă egali cu Dumnezeu și că au devenit în mod isteț prieteni cu Dumnezeu. Aceste tipuri de sentimente sunt groaznic de greșite. Dacă nu ai o înțelegere adâncă a acestui lucru – dacă nu înțelegi clar acest lucru – atunci va fi foarte ușor să Îl jignești pe Dumnezeu și să-I jignești firea dreaptă. Înțelegi asta acum, nu-i așa? Nu este firea dreaptă a lui Dumnezeu unică? Ar putea fi vreodată echivalentul caracterului sau poziției morale a unui om? Nu ar putea niciodată. Așadar, nu trebuie să uiți că, indiferent cum îi tratează Dumnezeu pe oameni, indiferent cum gândește El despre oameni, poziția, autoritatea și statutul Lui nu se schimbă niciodată. Pentru omenire, Dumnezeu este întotdeauna Domnul a toate lucrurile și Creatorul.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VII”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 167)

Povestirea 1: O sământă, pământul, un copac, lumina soarelui, păsările cântătoare și omul

O mică sământă căzu pe pământ. După o ploaie puternică, sământa crescu într-o mlădiță delicată și rădăcinile sale săpară încet în solul de dedesubt. Mlădița se înălță cu timpul, înfruntând vânturi crude și ploi puternice, văzând trecerea anotimpurilor și luna crescând și descrescând. Vara, pământul aducea darul apei pentru ca mlădița să poată îndura arșița anotimpului. Iar datorită pământului, mlădița nu era copleșită de căldură și, astfel, supraviețui căldurii verii. Când veni iarna, pământul înveli mlădița cu îmbrățișarea sa caldă și se apucară unul pe altul strâns. Pământul încălzi mlădița și astfel, ea supraviețui frigului amarnic al anotimpului, neatinsă de vânturile iernii și furtunile de zăpadă. Adăpostită de pământ, mlădița a crescut curajoasă și fericită; hrănită cu altruism de pământ, a crescut sănătoasă și puternică. A crescut fericită, cântând în ploaie, dansând și legănându-se în vânt. Mlădița și pământul depind unul de altul…

Anii trecură și mlădița deveni un copac falnic. Stătea viguros deasupra pământului, cu ramuri robuste încărcate cu nenumărate frunze. Rădăcinile copacului tot mai săpau în pământ, ca înainte, iar acum se afundau adânc în solul de sub el. Pământul, care odată protejase micul lăstar, era acum fundația pentru un copac impunător.

O rază de soare străluci peste copac. Copacul își legănă trunchiul, își întinse ramurile larg și respiră adânc în aerul însorit. Pământul de dedesubt respira în același timp cu copacul, iar pământul se simțea reînnoit. Chiar atunci, o briză proaspătă adie printre crengi și copacul tremură de încântare, debordând de energie. Copacul și lumina soarelui depind unul de altul…

Oamenii stăteau la umbra răcoroasă a copacului și savurau aerul înviorător și parfumat. Aerul le curăța inimile și plămânii, curăța sângele din ei și nu își mai simțeau trupurile obosite sau împovărate. Oamenii și copacul depind unul de altul…

Un stol de păsări cântătoare ciripeau pe ramurile copacului. Poate că poposiseră acolo ca să scape de un animal prădător sau să se înmulțească și să-și crească puii, sau poate că doar se odihneau o vreme. Păsările și copacul depind unul de altul…

Rădăcinile copacului, răsucite și încurcate, săpau adânc în pământ. Cu trunchiul său, adăpostea pământul de vânt și ploaie și își întindea marile ramuri pentru a proteja pământul de la picioarele sale. Copacul făcea asta deoarece pământul îi era mamă. Se întăresc unul pe altul, se bazează unul pe altul și niciodată nu se vor despărți…

[…]

Toate lucrurile despre care tocmai v-am vorbit sunt lucruri pe care le-ați mai văzut. Semințele, de exemplu – cresc în copaci și, cu toate că s-ar putea să nu reușești să vezi fiecare detaliu al procesului, știi că are loc, nu-i așa? Știi, de asemenea, despre pământ și lumina soarelui. Imaginea păsărilor cântătoare cocoțate într-un copac este ceva ce toți oamenii au văzut, nu? Și oameni răcorindu-se la umbra unui copac – e ceva ce ați văzut cu toții, da? (Da.) Așadar, când toate aceste lucruri sunt într-o singură imagine, ce sentiment provoacă această imagine? (Un sentiment de armonie.) Fiecare lucru din această imagine vine de la Dumnezeu? (Da.) Întrucât aceste diverse lucruri vin de la Dumnezeu, El știe valoarea și semnificația existenței lor pământești. Când Dumnezeu a creat toate lucrurile, când a planificat și a creat fiecare lucru, El a făcut astfel cu o intenție; iar când a creat acele lucruri, fiecare dintre ele era impregnat de viață. Mediul pe care El l-a creat pentru umanitate, întocmai cum este descris în povestirea noastră, este unul în care sămânța și pământul depind unul de altul, unde pământul hrănește semințele, iar semințele sunt legate de pământ. Această relație a fost predeterminată de Dumnezeu încă de la

începutul creației Sale. Scena cu copacul, lumina soarelui, păsările cântătoare și oamenii reprezintă o descriere a mediului de trai pe care Dumnezeu l-a creat pentru umanitate. În primul rând, copacul nu poate să părăsească pământul și nici nu poate să existe fără lumina soarelui. Atunci care a fost scopul pentru care Dumnezeu a creat copacul? Putem spune că este doar pentru pământ? Putem spune că este doar pentru păsările cântătoare? Putem să spunem că este doar pentru oameni? (Nu.) Care este relația dintre ele? Relația dintre ele este de întărire reciprocă, interdependență și inseparabilitate. Altfel spus, pământul, copacul, lumina soarelui, păsările cântătoare și oamenii se bazează unul pe altul pentru a exista și se îngrijesc unul pe altul. Copacul protejează pământul, iar pământul îngrijește copacul; lumina soarelui aprovizionează copacul, iar copacul primește aer curat din lumina soarelui și alină pământul de căldura arzătoare a soarelui. Cine beneficiază în final din asta? Omenirea, nu-i așa? Acesta este unul din principiile de la baza mediului în care trăiește omenirea, pe care Dumnezeu l-a făcut; este așa cum Dumnezeu a intenționat să fie de la început. Chiar dacă aceasta este o imagine simplă, putem vedea în ea înțelepciunea lui Dumnezeu și intenția Lui. Omenirea nu poate trăi fără pământ sau fără copaci, cu atât mai puțin fără păsări cântătoare și lumina soarelui. Nu-i așa? Chiar dacă e doar o povestire, ceea ce zugrăvește este un microcosmos al creației cerurilor și a pământului și a tuturor lucrurilor de către Dumnezeu și al dăruirii de către El a acestui mediu în care omenirea să trăiască.

Dumnezeu a creat cerurile și pământul și toate lucrurile tocmai pentru omenire, precum și un mediu în care să locuiască. Mai întâi, principalul aspect pe care l-am abordat în povestirea noastră este întărirea reciprocă, interdependența și coexistența tuturor lucrurilor. Sub acest principiu, mediul existenței omenirii este protejat; poate să existe și să fie sprijinit. Datorită

acestui lucru, omenirea poate să prospere și să se înmulțească. Imaginea pe care am văzut-o reprezintă copacul, pământul, lumina soarelui, păsările cântătoare și oamenii laolaltă. Era și Dumnezeu în această imagine? Nu a fost văzut acolo? Dar ceea ce s-a văzut este regula de întărire reciprocă și interdependență dintre lucrurile din scenă; în această regulă se poate vedea existența și suveranitatea lui Dumnezeu. Dumnezeu folosește un asemenea principiu și o asemenea regulă pentru a prezerva viața și existența tuturor lucrurilor. În felul acesta aprovizionează Dumnezeu toate lucrurile și omenirea. Este această povestire legată de tema noastră principală? La suprafață pare să nu fie, dar, în realitate, regula după care Dumnezeu a creat toate lucrurile și stăpânirea Sa asupra tuturor lucrurilor sunt strâns legate de faptul că El este sursa vieții pentru toate lucrurile. Aceste fapte sunt inseparabile. Acum începeți să învățați câte ceva!

Dumnezeu controlează regulile ce guvernează modul de operare al tuturor lucrurilor; El controlează regulile ce guvernează supraviețuirea tuturor lucrurilor; tot El controlează toate lucrurile și le stabilește astfel încât să se întărească unul pe altul și totodată să depindă unul de altul, astfel ca ele să nu piară sau să dispară. Doar în acest fel omenirea poate continua să existe; doar în acest fel poate trăi sub îndrumarea lui Dumnezeu în asemenea mediu. Dumnezeu este stăpânul acestor reguli de operare și nimeni nu poate interveni, nici nu le poate schimba. Doar Dumnezeu Însuși știe aceste reguli și doar El Însuși le gestionează. Când vor înmuguri copacii, când o să plouă; câtă apă și câte substanțe nutritive va da pământul plantelor; în ce anotimp cad frunzele, în ce anotimp copacii au fructe, câtă energie va da soarele copacilor, ce vor expira copacii după ce au fost hrăniți de lumina soarelui – toate aceste lucruri au fost predeterminate de către Dumnezeu, când a creat toate lucrurile, drept legi pe care nimeni nu le poate încălca. Lucrurile create de Dumnezeu, fie ele vii, fie, după părerea

oamenilor, fără viață, sunt în mâinile lui Dumnezeu, unde le controlează și cârmuiește asupra lor. Nimeni nu poate schimba sau încălca aceste reguli. Altfel spus, când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El a prestabilit că, fără pământ, copacul nu și-ar putea înfige rădăcinile, înmuguri și crește; că, dacă pământul nu ar avea copaci, atunci s-ar usca; iar copacul ar trebui să devină casa păsărilor cântătoare, un loc unde să se poată adăposti de vânt. Poate un copac să trăiască fără pământ? Categoric nu. Ar putea să trăiască fără soare sau fără ploaie? Nu ar putea nici asta. Toate aceste lucruri sunt pentru omenire, pentru supraviețuirea acesteia. Omul primește aer proaspăt de la copac și trăiește pe pământul protejat de acesta. Omul nu poate trăi fără lumina soarelui sau fără diferitele ființe vii. Chiar dacă aceste relații sunt complexe, trebuie să-ți amintești că Dumnezeu a creat regulile care guvernează toate lucrurile astfel încât ele să se poată întări unul pe altul, să depindă unul de altul și să existe laolaltă. Cu alte cuvinte, fiecare lucru pe care El l-a creat are valoare și semnificație. Dacă Dumnezeu ar fi creat ceva fără semnificație, Dumnezeu l-ar lăsa să dispară. Aceasta este una dintre metodele pe care El le folosește pentru aprovizionarea tuturor lucrurilor. La ce se referă cuvintele „a aproviziona” în această povestire? Se duce Dumnezeu și udă copacul în fiecare zi? Are copacul nevoie de ajutorul lui Dumnezeu să respire? (Nu.) Aici, „a aproviziona” se referă la gestionarea de către Dumnezeu a tuturor lucrurilor după crearea lor; este suficient ca El să le gestioneze după ce a stabilit regulile care le guvernează. De îndată ce o sămânță este plantată în pământ, copacul crește singur. Condițiile pentru ca el să crească au fost toate create de Dumnezeu. El a făcut lumina soarelui, apa, solul, aerul și mediul înconjurător; Dumnezeu a făcut vântul, înghețul, zăpada și ploaia și cele patru anotimpuri. Acestea sunt condițiile de care copacul are nevoie pentru a crește și sunt lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit. Așadar, este Dumnezeu sursa acestui mediu de trai? (Da.) Trebuie

El să numere fiecare frunză din copaci zi de zi? Nu! Nici nu e nevoie să ajute copacul să respire sau să trezească lumina soarelui în fiecare zi spunând: „Acum este timpul să strălucești peste copaci”. El nu trebuie sa facă asta. Lumina soarelui strălucește pe cont propriu când este momentul să strălucească, în conformitate cu regulile; ea apare și strălucește peste copac, iar copacul absoarbe lumina soarelui când este nevoie, iar când nu este, el tot trăiește după aceste reguli. Poate că nu sunteți capabili să explicați clar acest fenomen, însă este, fără îndoială, un adevăr pe care oricine îl poate vedea și recunoaște. Tot ceea ce trebuie să faci este să recunoști că regulile ce guvernează existența tuturor lucrurilor vin de la Dumnezeu și să știi că Dumnezeu este suveran peste dezvoltarea și supraviețuirea lor.

Acum, oare această poveste conține ceea ce oamenii numesc o „metaforă”? Este o personificare? (Nu.) Am spus o poveste adevărată. Orice fel de lucru viu, tot ceea ce are viață, este cârmuit de Dumnezeu; fiecare lucru viu a fost impregnat de viață de către Dumnezeu când a fost creat; viața fiecărui lucru viu vine de la Dumnezeu și urmează cursul și legile care îl conduc. Aceasta nu trebuie alterată de om și nu are nevoie de ajutor de la om; este unul dintre modurile în care Dumnezeu aprovizionează toate lucrurile. Înțelegeți, nu-i așa? Credeți că este necesar ca oamenii să recunoască asta? (Da.) Așadar, această povestire are vreo legătură cu biologia? Are vreo legătură cu vreun domeniu al cunoașterii sau cu vreo ramură a studiului? Nu discutăm biologie aici și, cu siguranță, nu facem nicio cercetare biologică. Care este ideea principală a discuției noastre? (Că Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor.) Ce ați văzut între toate lucrurile creației? Ați văzut copaci? Ați văzut pământul? (Da.) Ați văzut lumina soarelui, corect? Ați văzut păsări cocoțate în copaci? (Am văzut.) Este omenirea fericită să trăiască într-un asemenea mediu? (Da.) Altfel

spus, Dumnezeu folosește toate lucrurile – lucrurile pe care El le-a creat – pentru a menține și a proteja casa omenirii, mediul ei de viață. În acest fel, Dumnezeu aprovizionează omul și toate lucrurile.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VII"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 168)

Povestirea 2: Un munte mare, un pârâu mic, un vânt aspru și un val gigantic

A fost odată un mic pârâu care cotea înainte și înapoi, ajungând în cele din urmă la poalele unui munte mare. Muntele bloca drumul micuțului pârâu, așa că pârâul i-a spus muntelui cu vocea sa mică și slabă: „Te rog, lasă-mă să trec. Stai în calea mea și îmi blochezi drumul înainte". „Încotro te îndrepți?", întrebă muntele. „Îmi caut casa", răspunse pârâul. „Bine, dă-i drumul și treci peste mine!" Dar micul pârâu era prea slab și prea tânăr, deci nu avea cum să curgă peste un munte atât de mare. Putea doar să curgă în continuare la poalele muntelui…

Un vânt aspru bătu, cărând cu el nisip și grohotiș până unde era muntele. Vântul urlă la munte: „Lasă-mă să trec!" „Unde te duci?" întrebă muntele. „Vreau să mă duc în partea cealaltă a muntelui," șuieră vântul ca răspuns. „Bine, dacă poți să treci prin mijloc, atunci te poți duce!" Vântul cel aspru șuieră încoace și încolo, dar, indiferent cât de furios bătea, nu putu trece prin brâul muntelui. Vântul obosi și se opri să se odihnească – iar pe partea cealaltă a muntelui începu să adie un vânt slab, mulțumindu-i pe oamenii de acolo. Acesta era salutul muntelui către oameni…

Pe malul mării, stropii oceanului se izbeau ușor de țărmul stâncos. Deodată, un val gigantic se înălță și mugi pe calea sa către munte. „Dă-te la o parte!" strigă valul gigantic. „Unde te duci?" întrebă muntele. Neputându-și opri înaintarea, marele val șuieră: „Îmi extind teritoriul! Vreau să-mi

întind brațele!” „Bine, dacă poți să treci peste creasta mea, te voi lăsa să treci.” Marele val se dădu un pic în spate, apoi se ridică din nou spre munte. Dar, indiferent cât de mult încerca, nu reușea să treacă peste vârful muntelui. Nu avu de ales decât să se retragă încetișor înapoi spre mare…

Mii de ani, micul pârâu se scurse încet în jurul poalelor muntelui. Urmând indicațiile muntelui, micuțul pârâu ajunse înapoi acasă, unde se uni cu un râu care, la rândul său, se vărsă în mare. Sub îngrijirea muntelui, micuțul pârâu nu se rătăci niciodată. Pârâul și muntele se întăreau unul pe altul și depindeau unul de altul; își dădeau putere unul altuia, se înfrânau reciproc și existau împreună.

Mii de ani, vântul aspru a șuierat, așa cum îi era obiceiul. Încă venea adeseori să „viziteze” muntele, cu vârtejuri mari de nisip în bătaia rafalelor sale. A amenințat muntele, dar niciodată nu a răzbătut prin mijlocul lui. Vântul și muntele se întăreau unul pe altul și depindeau unul de altul; își dădeau putere unul altuia, se înfrânau reciproc și existau împreună.

Mii de ani, valul gigantic nu s-a oprit să se odihnească, ci a înaintat necontenit, extinzându-și fără încetare teritoriul. Șuiera și se urca iar și iar pe munte, dar muntele nu s-a clintit vreodată un centimetru. Muntele veghea marea și, astfel, creaturile mării se înmulțeau și se dezvoltau. Valul și muntele se întăreau unul pe altul și depindeau unul de altul; își dădeau putere unul altuia, se înfrânau reciproc și existau împreună.

Astfel se sfârșește povestirea noastră. În primul rând, spuneți-Mi, despre ce este această povestire? Mai întâi a fost un munte mare, un mic pârâu, un vânt aspru și un val gigantic. Ce s-a întâmplat în prima parte cu micul pârâu și cu marele munte? De ce am ales să vorbesc despre un munte și un pârâu? (Sub îngrijirea muntelui, pârâul nu s-a pierdut niciodată. S-au bazat unul pe altul.) Ați spune că muntele a protejat sau a obstrucționat

micuțul pârâu? (L-a protejat.) Dar nu l-a obstrucționat? El și pârâul vegheau unul asupra altuia; muntele proteja pârâul și, totodată, îl obstrucționa. Muntele a protejat pârâul până când s-a vărsat în râu, dar totodată l-a împiedicat să curgă unde ar fi curs, provocând inundații și aducând oamenilor dezastre. Nu despre asta era pasajul? Protejând pârâul și blocându-l, muntele a ocrotit casele oamenilor. Micul pârâu s-a unit apoi cu râul la poalele muntelui și s-a revărsat în mare. Nu este aceasta regula care guvernează existența pârâului? Ce i-a îngăduit pârâului să se unească cu râul și cu marea? Nu a fost muntele? Pârâul se baza pe protecția muntelui și pe obstrucționarea lui. Așadar, nu este aceasta ideea principală? Vedeți în asta importanța munților pentru apă? A avut Dumnezeu scopul Lui când a făcut munții, și mari și mici? (Da.) Acesta pasaj scurt, cu nimic mai mult decât un mic pârâu și un mare munte, ne lasă să vedem valoarea și semnificația creării acestor două lucruri de către Dumnezeu; de asemenea, ne arată înțelepciunea și scopul Lui în cârmuirea asupra lor. Nu este așa?

Despre ce era vorba în a doua parte a povestirii? (Un vânt aspru și marele munte.) Este vântul un lucru bun? (Da.) Nu neapărat – uneori, vântul este prea puternic și provoacă dezastre. Cum te-ai simți dacă ar trebui să stai afară în vântul aspru? Depinde de cât de puternic este. Dacă ar fi un vânt de categoria 3 sau 4, ar fi tolerabil. Cel mult, o persoană ar avea probleme să-și țină ochii deschiși. Dar dacă vântul s-ar înteți și ar deveni un uragan, ai fi în stare să reziști? Nu ai fi. Așadar, este greșit ca oamenii să spună că vântul este mereu bun sau că este mereu rău, deoarece depinde de puterea acestuia. Așadar, care este funcția muntelui aici? Nu este să filtreze vântul? La ce anume reduce muntele vântul aspru? (La o adiere.) Acum, în mediul în care locuiesc oamenii, majoritatea lor au experimentat furtuni sau adieri ușoare? (Adieri ușoare.) Nu a fost acesta unul din scopurile lui Dumnezeu, una din intențiile Sale când a creat munții? Cum ar fi ca

oamenii să trăiască într-un mediu în care nisipul ar zbura năvalnic în vânt, nestăvilit și nefiltrat? Nu cumva pământul năpăstuit de nisipul spulberat și de pietre ar fi de nelocuit? Pietrele ar putea lovi oamenii, iar nisipul ar putea să-i orbească. Vântul ar putea să facă oamenii să nu se mai țină pe picioare sau să-i ia pe sus în aer. Casele ar fi distruse și s-ar întâmpla tot felul de dezastre. Totuși, existența vântului aspru are o valoare? Am spus că e rău, deci oamenii ar putea simți că nu are valoare, dar este așa? Oare nu are el valoare odată ce s-a transformat într-o briză? De ce au nevoie oamenii mai mult când vremea e umedă sau sufocantă? Au nevoie de o adiere ușoară care să sufle ușor peste ei, pentru a-i răcori și a le limpezi capetele, pentru a le ascuți gândirea, pentru a le remedia și îmbunătăți starea de spirit. Acum, de exemplu, voi toți stați într-o încăpere cu mulți oameni și cu aer înăbușitor – de ce ați avea nevoie cel mai mult? (De o ușoară adiere.) A merge într-un loc unde aerul este tulbure și murdar poate să încetinească gândirea unei persoane, să-i reducă fluxul sanguin și să-i micșoreze limpezimea minții. Totuși, puțină mișcare și circulație ar împrospăta aerul, iar oamenii s-ar simți altfel în aerul proaspăt. Chiar dacă micul pârâu poate provoca dezastre, chiar dacă vântul cel aspru poate provoca dezastre, cât timp muntele este acolo, va transforma acel pericol într-o forță benefică oamenilor. Nu-i așa?

Despre ce era vorba în al treilea pasaj? (Marele munte și valul imens.) Marele munte și valul imens. Acest pasaj este ambientat pe malul mării, la poalele muntelui. Vedem muntele, oceanul împroșcând și un val imens. Ce este muntele pentru val în acest moment? (Un protector și o barieră.) Este atât protector, cât și barieră. Ca protector, împiedică marea să dispară, astfel încât creaturile ce trăiesc în ea să poată să se înmulțească și să prospere. Ca barieră, muntele împiedică apele mării să se reverse, să provoace dezastre și

daune și să distrugă casele oamenilor. Așadar, putem spune că muntele este și barieră și protector.

Aceasta este semnificația interconexiunii dintre marele munte și micul pârâu, dintre marele munte și vântul aspru și dintre marele munte și valul imens; aceasta este semnificația faptului că se întăresc și se înfrânează unul pe altul și a coexistenței lor. Existența acestor lucruri create de Dumnezeu este guvernată de o regulă și o lege. Deci, ce fapte ale lui Dumnezeu ați văzut în această povestire? Oare Dumnezeu a ignorat toate aceste lucruri după ce le-a creat? A creat El reguli și a conceput modurile în care toate acestea să funcționeze doar ca să le ignore după aceea? Asta s-a întâmplat? (Nu.) Atunci, ce s-a întâmplat? Dumnezeu deține în continuare controlul. El controlează apa, vântul și valurile. Nu le lasă să o ia razna, după cum nu le lasă să provoace vătămări sau să distrugă casele în care trăiesc oamenii. Datorită acestui lucru, oamenii pot continua să trăiască, să se înmulțească și să prospere pe pământ. Asta înseamnă că, atunci când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El plănuise deja regulile existenței. Când Dumnezeu a făcut fiecare lucru, El S-a asigurat că avea să aducă foloase umanității și a preluat controlul asupra acestuia, astfel încât să nu deranjeze omenirea sau să provoace dezastre. Dacă nu ar fi existat gestionarea lui Dumnezeu, apele nu s-ar revărsa nestăvilite? Nu ar sufla vântul nestăvilit? Oare vântul și apa urmează regulile? Dacă Dumnezeu nu le-ar gestiona, nicio regulă nu le-ar guverna, iar vântul ar șuiera și apele ar fi nestăvilite și ar provoca inundații. Dacă valul ar fi fost mai înalt decât muntele, marea ar mai putea exista? Nu ar putea. Dacă muntele nu ar fi mai înalt decât valul, marea nu ar exista, iar muntele și-ar pierde valoarea și semnificația.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VII”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 169)

Dumnezeu a creat tot ceea ce există și El este suveranul a tot ceea ce există; El le gestionează și le aprovizionează pe toate și, în toate lucrurile, El vede și scrutează fiecare cuvânt și acțiune a tot ceea ce există. Tot la fel, Dumnezeu vede și scrutează fiecare colț al vieții omenești. Așadar, El cunoaște îndeaproape fiecare detaliu a tot ceea ce există în cadrul creației Sale, de la funcția fiecărui lucru, la natura și regulile de supraviețuire, până la semnificația vieții lui și valoarea existenței lui, toate acestea Îi sunt în întregime cunoscute lui Dumnezeu. Dumnezeu a creat toate lucrurile – credeți că El trebuie să studieze regulile ce le guvernează? Are Dumnezeu nevoie să studieze cunoașterea umană sau știința pentru a învăța despre ele și a le înțelege? (Nu.) Există cineva în toată omenirea atât de învățat și erudit încât să înțeleagă toate lucrurile pe care le face Dumnezeu? Nu există, corect? Există vreun astronom sau biolog care să înțeleagă cu adevărat regulile după care trăiesc și cresc toate lucrurile? Pot ei înțelege cu adevărat valoarea existenței fiecărui lucru? (Nu pot.) Asta este din cauză că toate lucrurile au fost create de Dumnezeu și, oricât de mult sau de profund studiază omenirea această cunoaștere sau oricât de mult timp se străduiește să o învețe, nu vor putea niciodată să priceapă taina ori scopul pentru care Dumnezeu a creat toate lucrurile. Nu așa stau lucrurile? Din discuția noastră de până acum, simțiți că ați dobândit o înțelegere parțială a adevăratei semnificații a propoziției „Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor”? (Da.) Știam că atunci când aveam să discut acest subiect – Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor – mulți oameni se vor gândi imediat la o altă frază: „Dumnezeu este adevărul și Dumnezeu Își folosește cuvântul pentru a ne aproviziona”, și la nimic altceva dincolo de nivelul acestui subiect. Unii ar putea simți chiar că aprovizionarea de către Dumnezeu cu cele necesare vieții omenești, cu hrană și băutură și toate necesitățile zilnice nu contează ca aprovizionare a omului de către El. Nu sunt unii care simt așa?

Totuși, nu este oare evidentă intenția lui Dumnezeu pentru creația Sa – de a îngădui omenirii să existe și să trăiască normal? Dumnezeu menține mediul în care trăiesc oamenii și El aprovizionează toate lucrurile de care are nevoie omenirea pentru a supraviețui. Mai mult, El gestionează și deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor. Toate acestea îi permit omenirii să trăiască și să prospere și să se înmulțească normal; este modul prin care Dumnezeu aprovizionează toată creația și omenirea. Nu-i adevărat că oamenii trebuie să recunoască și să înțeleagă aceste lucruri? Poate unii ar spune: „Acest subiect este prea îndepărtat de cunoașterea noastră despre adevăratul Dumnezeu Însuși și noi nu vrem să știm asta, deoarece nu trăim doar cu pâine ci, în schimb, trăim după cuvântul lui Dumnezeu". Este corectă această înțelegere? (Nu.) De ce este incorectă? Puteți avea o înțelegere completă a lui Dumnezeu dacă aveți doar cunoașterea lucrurilor pe care le-a spus Dumnezeu? Dacă acceptați doar lucrarea Lui și Îi acceptați judecata și mustrarea, puteți avea o înțelegere completă a lui Dumnezeu? Dacă voi cunoașteți doar o mică parte a firii lui Dumnezeu, o mică parte a autorității lui Dumnezeu, ați considera că este de ajuns pentru a dobândi o înțelegere a lui Dumnezeu? (Nu.) Acțiunile lui Dumnezeu au început cu creația tuturor lucrurilor și continuă și azi – acțiunile Lui sunt evidente tot timpul și în orice clipă. Dacă oamenii cred că Dumnezeu există doar pentru că El a ales un grup de oameni asupra cărora să lucreze și pe care să-i mântuiască și că niciun alt lucru nu are de-a face cu Dumnezeu, nici autoritatea Lui, statutul Său, nici acțiunile Lui, poate fi aceasta considerată o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu? Oamenii care au această așa-zisă „cunoaștere a lui Dumnezeu" au doar o viziune unilaterală, conform căreia limitează faptele Sale la un grup de oameni. Este aceasta o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu? Nu cumva acești oameni, cu genul acesta de cunoaștere, neagă creația tuturor lucrurilor de către Dumnezeu și stăpânirea

Sa asupra lor? Unii oameni nu vor să acorde atenție acestui lucru, gândindu-se în schimb: „Nu am văzut stăpânirea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor. Ideea este ceva prea îndepărtat de mine și nu mă interesează să înțeleg. Dumnezeu face ce vrea El și asta nu are nimic de-a face cu mine. Eu doar accept conducerea lui Dumnezeu și cuvântul Său, astfel încât să pot fi mântuit și desăvârșit de către El. Nimic altceva nu contează pentru mine. Regulile pe care le-a făcut Dumnezeu când a creat toate lucrurile și ce face El pentru a asigura nevoile lor și ale omenirii nu au legătură cu mine”. Ce e cu modul acesta de a vorbi? Nu este un act de răzvrătire? Există cineva printre voi cu o asemenea înțelegere? Știu, chiar dacă nu spuneți asta, că foarte mulți dintre voi gândesc în felul acesta. Acest tip de persoane conformiste privesc totul din propriul punct de vedere „spiritual”. Vor doar să-L limiteze pe Dumnezeu la Biblie, să-L limiteze pe Dumnezeu la cuvintele pe care le-a rostit, la semnificația derivată din cuvântul literal scris. Nu vor să-L cunoască mai mult pe Dumnezeu și nu doresc ca El să-Și distragă atenția făcând alte lucruri. Acest tip de gândire este copilărească și este, de asemenea, exagerat de religioasă. Pot oamenii care au aceste puncte de vedere să-L cunoască pe Dumnezeu? Ar fi foarte greu ca ei să-L cunoască pe Dumnezeu. Astăzi am spus două povestiri, fiecare adresându-se unui aspect diferit. Ați putea simți, dat fiind că tocmai ați intrat în contact cu ele, că sunt profunde sau oarecum abstracte, dificil de priceput și înțeles. Ar putea fi greu să le conectați cu acțiunile lui Dumnezeu și cu Dumnezeu Însuși. Totuși, toate acțiunile lui Dumnezeu și tot ceea ce El a făcut în cadrul creației și în toată omenirea ar trebui cunoscut, clar și precis, de fiecare persoană, de toți cei care caută să Îl cunoască pe Dumnezeu. Această cunoaștere îți va da certitudine în credința ta în adevărata existență a lui Dumnezeu. Totodată, îți va da o cunoaștere exactă a înțelepciunii lui Dumnezeu, a puterii Lui și a modului în care El asigură nevoile tuturor

lucrurilor. Îți va permite să concepi clar existența adevărată a lui Dumnezeu și să vezi că aceasta nu e ficțională, nu e un mit, nu e vagă, nu este o teorie și cu siguranță nu este doar un fel de consolare spirituală, ci există cu adevărat. Mai departe, le va permite oamenilor să știe că Dumnezeu a aprovizionat întotdeauna toată creația și omenirea; El face asta în propriul Lui mod și în concordanță cu propriul Său ritm. Așadar, tocmai datorită faptului că Dumnezeu a creat toate lucrurile și le-a dat reguli, fiecare dintre acestea este capabil, așa cum a prestabilit El, să-și îndeplinească sarcinile alocate, să-și îndeplinească responsabilitățile și să-și joace propriile roluri. Predeterminat de El, fiecare lucru are propriul folos în serviciul omenirii și în spațiul și mediul în care trăiesc oamenii. Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut astfel, iar omenirea nu ar fi avut un asemenea mediu de locuit, atunci ar fi imposibil ca omenirea să creadă în Dumnezeu sau să-L urmeze. Totul s-ar reduce doar la vorbărie goală. Nu este așa?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VII”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 170)

Mediul de bază pentru viață pe care Dumnezeu îl creează pentru omenire (fragmente selectate)

Am discutat o mulțime de subiecte și teme legate de cuvintele „Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor”, dar știți în inimile voastre ce lucruri conferă Dumnezeu omenirii în afară de a vă oferi cuvântul Lui și de a-Și efectua asupra voastră lucrarea de mustrare și de judecată? Unii oameni ar putea spune: „Dumnezeu îmi acordă har și binecuvântări; El îmi dă disciplină și alinare și El îmi dă grijă și protecție în orice mod cu putință”. Alții vor spune: „Dumnezeu îmi oferă mâncarea și băutura de zi cu zi”, în timp ce alții vor spune chiar: „Dumnezeu mi-a oferit totul”. S-ar putea să răspundeți la aceste lucruri pe care oamenii le întâlnesc în viețile

lor de zi cu zi într-o manieră care are legătură cu sfera propriei voastre experiențe de viață trupească. Dumnezeu acordă multe lucruri fiecărei persoane, cu toate că ceea ce discutăm aici nu se limitează doar la sfera nevoilor zilnice ale oamenilor, ci este menit să extindă câmpul perspectivei fiecărei persoane și să vă lase să vedeți lucrurile dintr-o perspectivă macro. De vreme ce Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor, cum întreține El viața tuturor lucrurilor? Cu alte cuvinte, ce oferă Dumnezeu tuturor lucrurilor creației Sale ca să le întrețină existența și legile care o susțin, astfel încât să poată continua să existe? Aceasta este ideea principală a discuției noastre de astăzi. […] Sper că puteți conecta acest subiect și ceea ce am de gând să spun cu faptele lui Dumnezeu, mai degrabă decât cu vreo cunoaștere, cultură sau cercetare omenească. Vorbesc doar despre Dumnezeu, despre Dumnezeu Însuși. Aceasta este sugestia Mea pentru voi. Sunt sigur că înțelegeți, nu?

Dumnezeu a acordat multe lucruri omenirii. Am să încep prin a vorbi despre ceea ce oamenii pot vedea, adică, despre ceea ce pot simți. Acestea sunt lucrurile pe care oamenii le pot accepta și înțelege în inimile lor. Așadar, haideți să începem să vorbim despre ceea ce a oferit Dumnezeu omenirii cu o discuție despre lumea materială.

a. Aerul

Mai întâi, Dumnezeu a creat aerul, ca omul să poată respira. Aerul este o substanță cu care oamenii pot fi zilnic în contact și este un lucru pe care oamenii se bazează clipă de clipă, chiar și atunci când dorm. Aerul pe care l-a creat Dumnezeu este de o importanță monumentală pentru omenire: este esențial pentru fiecare suflare a sa și pentru viața însăși. Această substanță, care poate fi doar simțită, dar nu văzută, a fost primul dar al lui Dumnezeu pentru toate lucrurile creației Sale. Dar după ce a creat aerul, S-a oprit

Dumnezeu, considerându-Și lucrarea încheiată? Ori a luat în considerare cât de dens ar fi aerul? A luat El în considerare ce va conține aerul? La ce Se gândea Dumnezeu când a făcut aerul? De ce a făcut Dumnezeu aerul și care I-a fost raționamentul? Oamenii au nevoie de aer – au nevoie să respire. Mai întâi de toate, densitatea aerului ar trebui să fie potrivită pentru plămânii omenești. Cunoaște cineva densitatea aerului? De fapt, nu este deosebit de necesar ca oamenii că cunoască răspunsul la această întrebare la nivel de numere sau date, și chiar este cu totul inutil să cunoască răspunsul – e perfect adecvat să avem doar o idee generală. Dumnezeu a făcut aerul cu o densitate care să fie cea mai potrivită ca plămânii omenești să respire. Adică, a făcut aerul astfel încât să poată pătrunde cu ușurință în corpul uman prin respirație și astfel încât să nu fie afectat corpul atunci când respiră. Acestea au fost considerațiile lui Dumnezeu când a făcut aerul. Mai departe, vom discuta despre ce conține aerul. Conținutul aerului nu este otrăvitor pentru oameni și nu le va afecta plămânii sau vreo parte a corpului. Dumnezeu a trebuit să Se gândească la toate acestea. Dumnezeu a trebuit să Se gândească la faptul că aerul pe care îl respiră oamenii ar trebui să intre și să iasă din corp ușor și că, după ce este inhalat, natura și cantitatea de substanțe din aer ar trebui să fie în așa fel încât sângele, ca și aerul rezidual din plămâni și din corp ca întreg, să fie corect metabolizate. Mai mult, a trebuit să ia în considerare că aerul nu ar trebui să conțină nicio substanță otrăvitoare. Scopul pentru care vă spun despre aceste două standarde pentru aer nu este să vă hrănesc cu vreo informație în particular, ci să vă arăt că Dumnezeu a creat fiecare lucru în parte din creația Sa conform propriilor considerații, iar tot ceea ce a creat este cât se poate de bun. Mai mult, în ceea ce privește cantitatea de praf din aer și cantitatea de praf, nisip și țărână de pe pământ, ca și cantitatea de praf care cade pe pământ din cer, Dumnezeu are propriile metode de a gestiona și aceste

lucruri, metode de a le înlătura sau de a le face să se dezintegreze. Deși există o anumită cantitate de praf, Dumnezeu a făcut în așa fel încât praful să nu afecteze corpul omului sau să pună în pericol respirația omului, și a făcut particulele de praf de o dimensiune care să nu fie dăunătoare corpului. Nu a fost crearea aerului de către Dumnezeu un mister? A fost un lucru simplu, ca și cum ar sufla aer din gura Lui? (Nu.) Chiar și în crearea celor mai simple lucruri de către El, taina lui Dumnezeu, funcționarea minții Lui, felul Lui de a gândi și înțelepciunea Lui sunt toate evidente. Nu este Dumnezeu practic? (Ba da, este.) Asta înseamnă că, până și în crearea lucrurilor simple, Dumnezeu Se gândea la omenire. În primul rând, aerul pe care îl respiră oamenii este curat, iar ceea ce conține este potrivit pentru respirația oamenilor, nu este otrăvitor și nu dăunează oamenilor; în același fel, densitatea aerului este potrivită pentru respirația omenească. Acest aer, pe care oamenii îl inspiră și îl expiră constant, este esențial pentru corpul omenesc, pentru trupul omenesc. Iată de ce oamenii pot respira în voie, fără constrângeri sau griji. Pot, astfel, să respire normal. Aerul este ceea ce Dumnezeu a creat la început și ceea ce este indispensabil pentru respirația omenească.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VIII”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 171)

Mediul de bază pentru viață pe care Dumnezeu îl creează pentru omenire (fragmente selectate)

b. Temperatura

Al doilea lucru pe care îl vom discuta este temperatura. Toată lumea știe ce este temperatura. Temperatura este ceva esențial pentru un mediu înconjurător potrivit supraviețuirii umane. Dacă temperatura este prea ridicată – de exemplu, presupunând că temperatura ar fi mai mare de

patruzeci de grade Celsius – nu ar fi foarte istovitor pentru oameni? Nu ar fi epuizant pentru oameni să trăiască în astfel de condiții? Iar dacă temperatura ar fi prea scăzută? Presupunând că temperatura ar ajunge la minus patruzeci de grade Celsius, oamenii nu ar fi în stare să suporte nici aceste condiții. Așadar, Dumnezeu a fost foarte atent în stabilirea acestui interval de temperatură, acesta fiind intervalul de temperatură la care corpul omenesc se poate adapta, ceea ce se încadrează, mai mult sau mai puțin, între minus treizeci de grade Celsius și plus patruzeci de grade Celsius. Temperaturile din teritoriile de la nord la sud se încadrează, în esență, în acest interval. În regiunile reci, temperaturile pot coborî, probabil, până la minus cincizeci sau șaizeci de grade Celsius. Dumnezeu nu i-ar lăsa pe oameni să trăiască în asemenea regiuni. Așadar, de ce există aceste regiuni înghețate? Dumnezeu are propria Sa înțelepciune și are propriile Sale intenții în această privință. Nu ți-ar permite să te apropii de acele locuri. Locurile care sunt prea fierbinți sau prea reci sunt protejate de Dumnezeu, ceea ce înseamnă că El nu a plănuit ca omul să trăiască acolo. Aceste locuri nu sunt pentru omenire. Dar de ce ar face El ca asemenea locuri să existe pe pământ? Dacă acestea sunt locuri unde Dumnezeu nu ar lăsa omul să trăiască sau chiar să supraviețuiască, atunci de ce le-ar fi creat Dumnezeu? În asta stă înțelepciunea lui Dumnezeu. Adică, Dumnezeu a calibrat în mod rezonabil intervalul de temperatură a mediului în care oamenii supraviețuiesc. Există și o lege naturală care acționează aici. Dumnezeu a creat anumite lucruri pentru a menține și a controla temperatura. Care sunt ele? În primul rând, soarele le poate aduce oamenilor căldură, dar sunt oamenii în stare să suporte această căldură dacă este prea ridicată? Este cineva care îndrăznește să se apropie de soare? Există vreun instrument științific pe pământ care să se poată apropia de soare? (Nu.) De ce nu? Soarele este prea fierbinte. Orice se apropie prea mult se va topi. Așadar,

Dumnezeu a lucrat anume pentru a stabili înălțimea soarelui deasupra omenirii și distanța față de aceasta conform calculelor Sale meticuloase și standardelor Sale. Apoi, există cei doi poli ai pământului, Sud și Nord. Aceste regiuni sunt în întregime înghețate și glaciale. Poate omenirea să trăiască în regiuni glaciale? Sunt asemenea locuri potrivite pentru supraviețuirea oamenilor? Nu, așa că oamenii nu merg în aceste locuri. Din moment ce oamenii nu merg la Polul Sud și la Polul Nord, ghețarii sunt păstrați și pot servi propriului scop, care este acela de a controla temperatura. Înțelegeți, da? Dacă nu ar exista Polul Sud și Polul Nord, atunci căldura constantă a soarelui ar face ca oamenii de pe pământ să piară. Dar oare numai prin aceste două lucruri ține Dumnezeu temperatura în limitele unui interval potrivit supraviețuirii omenești? Nu. Mai sunt și tot felul de lucruri vii, cum ar fi iarba de pe câmp, diferitele tipuri de copaci și toate soiurile de plante din păduri, care absorb căldura soarelui și, făcând asta, neutralizează energia termică a soarelui într-un mod care reglează temperatura mediului în care trăiește omenirea. Mai sunt și sursele de apă, cum ar fi râurile și lacurile. Nimeni nu poate decide suprafața pe care o acoperă râurile și lacurile. Nimeni nu poate controla câtă apă există pe pământ, nici unde curge această apă, direcția în care curge, debitul sau viteza acesteia. Numai Dumnezeu știe. Aceste surse diferite de apă, de la apele subterane la râurile și lacurile vizibile de la suprafață, pot, de asemenea, regla temperatura mediului în care trăiesc oamenii. În afară de sursele de apă, există și tot felul de formațiuni geografice, cum ar fi munții, câmpiile, canioanele și mlaștinile, care, toate, reglează temperaturile într-o măsură proporțională cu amploarea și aria lor geografică. De exemplu, dacă un munte are o circumferință de o sută de kilometri, atunci acești o sută de kilometri vor contribui cu valoarea de utilitate a o sută de kilometri. În privința numărului de lanțuri muntoase și canioane pe care Dumnezeu le-a

creat pe pământ, acesta este un număr pe care Dumnezeu l-a luat în considerare. Cu alte cuvinte, dincolo de existența fiecărui lucru creat de Dumnezeu este o poveste, iar fiecare lucru conține înțelepciunea și planurile lui Dumnezeu. Să considerăm, de exemplu, pădurile și toate diferitele feluri de vegetație – amploarea și întinderea ariei în care există și cresc acestea sunt dincolo de controlul vreunui om și nimeni nu are vreun cuvânt de spus în această privință. La fel, niciun om nu poate controla câtă apă absorb, nici câtă energie termică absorb de la soare. Toate aceste lucruri se află în sfera planului pe care Dumnezeu l-a făcut atunci când a creat toate lucrurile.

Numai datorită planificării atente a lui Dumnezeu, a cumpănirii Sale și a rânduielii în toate privințele poate omul să trăiască într-un mediu înconjurător cu o temperatură atât de potrivită. Așadar, fiecare lucru în parte pe care omul îl vede cu ochii lui, cum ar fi soarele, Polul Sud și Polul Nord, despre care oamenii aud atât de des, ca și diferitele viețuitoare de pe și de sub pământ și din apă și mărimea suprafețelor acoperite de păduri și a altor forme de vegetație, sursele de apă, diferitele întinderi de apă, cantitățile de apă din mări și de apă dulce și diferite medii înconjurătoare geografice – toate acestea sunt lucruri pe care Dumnezeu le folosește pentru a menține temperaturi normale pentru supraviețuirea omului. Acest lucru este absolut. Numai pentru că Dumnezeu S-a gândit profund la toate acestea, omul este în stare să trăiască într-un mediu înconjurător cu asemenea temperaturi potrivite. Nu trebuie să fie nici prea frig, nici prea cald: locurile care sunt prea călduroase, în care temperaturile depășesc nivelul la care se poate adapta corpul omenesc, cu siguranță, nu sunt puse deoparte pentru tine de către Dumnezeu. Locurile care sunt prea reci, în care temperaturile sunt prea scăzute, unde, imediat ce sosesc, oamenii vor îngheța complet în doar câteva minute, astfel încât nu mai pot să vorbească, le va îngheța creierul, nu mai sunt în stare să gândească și curând se sufocă – nici asemenea locuri

nu sunt puse deoparte de către Dumnezeu pentru omenire. Nu contează ce fel de cercetări vor oamenii să desfășoare, nici dacă vor să inoveze sau să depășească asemenea limitări – indiferent ce gânduri au oamenii, ei nu vor fi niciodată în stare să depășească limitele până la care se poate adapta corpul omenesc. Nu vor putea niciodată să înlăture aceste limitări pe care Dumnezeu le-a creat pentru om. Aceasta se datorează faptului că Dumnezeu a creat ființele omenești și Dumnezeu știe cel mai bine la ce temperaturi se poate adapta corpul omenesc. Dar oamenii înșiși nu știu. De ce spun că oamenii nu știu? Ce lucruri prostești au făcut oamenii? Nu au fost destui oameni care au încercat mereu să cucerească Polul Nord și Polul Sud? Astfel de oameni au vrut mereu să meargă în acele locuri, să ocupe pământul, ca să se stabilească acolo. Ar fi ceva absurd. Chiar dacă ai cercetat intens Polul Sud și Polul Nord, ce urmează? Chiar dacă te poți adapta la temperaturi și ești capabil să trăiești acolo, ar avantaja omenirea în vreun fel dacă ai „îmbunătăți" mediul actual de viață al Polului Sud și al Polului Nord? Omenirea are un mediu înconjurător în care poate supraviețui, dar totuși oamenii nu stau acolo liniștiți și docili, ci insistă să se aventureze în locuri în care nu pot supraviețui. Ce înseamnă asta? Oamenii au devenit plictisiți și nerăbdători în ceea ce privește viața la temperaturi potrivite și s-au bucurat de prea multe binecuvântări. În plus, mediul obișnuit de viață a fost aproape complet distrus de către omenire, așa că acum cred că ar putea la fel de bine să meargă la Polul Sud și la Polul Nord să provoace mai multe daune sau să urmărească vreun soi de „cauză", că pot găsi vreo modalitate de „a deschide un nou drum". Nu este acest lucru o prostie? Adică, sub conducerea strămoșului ei, Satana, această omenire continuă să facă absurdități, una după alta, distrugând în mod nesăbuit și nechibzuit căminul frumos pe care Dumnezeu l-a creat pentru ea. Asta este mâna Satanei. Mai mult, văzând că supraviețuirea omului pe pământ este

oarecum în pericol, mulți oameni caută metode prin care să călătorească pe Lună, vrând să stabilească o cale prin care să supraviețuiască acolo. Însă, în cele din urmă, oxigenul lipsește de pe Lună. Pot ființele omenești să supraviețuiască fără oxigen? Din moment ce oxigenul lipsește de pe Lună, nu este un loc unde poate sta omul, și totuși omul continuă să-și dorească să meargă acolo. Cum ar trebui să se numească acest comportament? Este, totodată, autodistrugere. Luna este un loc fără aer și temperatura nu este potrivită pentru supraviețuirea omului, deci nu este un loc pus deoparte de Dumnezeu pentru om.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VIII"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 172)

Mediul de bază pentru viață pe care Dumnezeu îl creează pentru omenire (fragmente selectate)

c. Sunetul

Care este cel de-al treilea lucru? Este, de asemenea, ceva care reprezintă o parte esențială a mediului normal al omului, ceva pentru care Dumnezeu a trebuit să facă aranjamente atunci când a creat toate lucrurile. Este foarte important pentru Dumnezeu și, de asemenea, pentru fiecare ființă umană în parte. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi ocupat de acest lucru, acesta ar fi interferat mult cu supraviețuirea omenirii, însemnând că ar fi avut un impact atât de semnificativ asupra vieții omului și asupra trupului său lumesc, încât omenirea nu ar fi fost capabilă să supraviețuiască într-un asemenea mediu. Se poate spune că nicio viețuitoare nu ar fi putut supraviețui într-un asemenea mediu. Deci, care este acest lucru despre care vorbesc? Este vorba despre sunet. Dumnezeu a creat totul și totul trăiește în mâinile lui Dumnezeu. Toate lucrurile creației lui Dumnezeu trăiesc și se transformă în mod continuu sub privirile Sale. Ce vreau să spun prin asta

este că fiecare lucru creat de Dumnezeu are valoare și sens în existența lui; adică există ceva esențial cu privire la existența fiecărui lucru în parte. În ochii lui Dumnezeu, fiecare lucru are viață și, din moment ce toate trăiesc, vor produce sunete. De exemplu, pământul se învârtește în permanență, soarele se învârtește în permanență și luna se învârtește și ea în permanență. Având în vedere că toate lucrurile se propagă, se dezvoltă și se mișcă, ele emit sunete în mod constant. Toate lucrurile create de Dumnezeu pe pământ sunt în continuă propagare, dezvoltare și mișcare. De exemplu, poalele munților se mișcă și se reașază și toate viețuitoarele din adâncul mărilor înoată și se deplasează. Acest lucru înseamnă că aceste viețuitoare, toate lucrurile de sub privirile lui Dumnezeu, sunt în mișcare în mod constant, regulat și în conformitate cu tiparele stabilite. Deci ce anume produc toate aceste lucruri care se propagă și se dezvoltă în întuneric și se mișcă în secret? Sunete – sunete mari, puternice. Dincolo de planeta Pământ, tot felul de planete sunt și ele constant în mișcare, iar viețuitoarele și organismele de pe aceste planete se propagă și ele, se dezvoltă și se mișcă. Adică, toate lucrurile cu și fără viață se mișcă permanent înainte sub privirea lui Dumnezeu și, pe măsură ce fac acest lucru, fiecare dintre ele emite sunete. Dumnezeu a făcut aranjamente și pentru aceste sunete și cred că deja Îi cunoașteți motivul, nu-i așa? Când te apropii de un avion, ce efect are sunetul asurzitor al motorului asupra ta? Dacă stai în preajma lui pentru mult timp, urechile îți vor fi asurzite. Cum rămâne cu inima ta – va fi în stare să reziste acestui chin? Unii oameni cu inimi slabe nu ar putea să suporte. Bineînțeles, nici aceia cu inimi tari nu vor putea să reziste dacă durează prea mult. Adică, efectul sunetului asupra corpului omenesc, indiferent dacă este vorba despre urechi sau despre inimă, este extrem de important pentru fiecare ființă umană în parte, iar sunetele care sunt prea puternice vor dăuna oamenilor. Așadar, atunci când Dumnezeu a creat toate

lucrurile și după ce acestea începuseră să funcționeze normal, Dumnezeu a făcut aranjamente corespunzătoare pentru aceste sunete – sunetele tuturor lucrurilor aflate în mișcare. Aceasta este, de asemenea, una dintre problemele de care a trebuit să țină cont Dumnezeu atunci când a creat un mediu înconjurător pentru omenire.

Mai întâi, înălțimea atmosferei de deasupra suprafeței pământului are un efect asupra sunetului. De asemenea, dimensiunea golurilor din sol va manipula și afecta sunetul. Apoi mai sunt diferite medii geografice a căror confluență afectează, de asemenea, sunetul. Adică, Dumnezeu folosește anumite metode pentru a elimina unele sunete, pentru ca oamenii să poată supraviețui într-un mediu înconjurător la care urechile și inimile lor să poată rezista. Altfel, sunetele ar reprezenta un obstacol imens în calea supraviețuirii oamenilor, devenind o mare bătaie de cap în viețile lor și reprezentând o gravă problemă pentru ei. Asta înseamnă că Dumnezeu a fost foarte atent în crearea pământului, a atmosferei și a diferitelor tipuri de medii geografice și în fiecare dintre acestea este inclusă înțelepciunea lui Dumnezeu. Înțelegerea de către omenire a acestui lucru nu trebuie să fie prea amănunțită. Este suficient ca oamenii să știe că acțiunile lui Dumnezeu sunt incluse. Acum, spuneți-Mi, această lucrare pe care a făcut-o Dumnezeu, calibrând în mod precis sunetul pentru a menține mediul propice vieții și viețile normale ale omenirii – a fost absolut necesară? (Da.) De vreme ce această lucrare a fost necesară, atunci, din această perspectivă, se poate spune că Dumnezeu a folosit această lucrare drept o metodă pentru a oferi toate lucrurile? Dumnezeu a creat un mediu înconjurător atât de liniștit pentru aprovizionarea omenirii astfel încât corpul omenesc să poată trăi relativ normal în el, fără să sufere nicio interferență, și astfel încât omenirea să fie capabilă să existe și să trăiască normal. Nu este aceasta una dintre modalitățile prin care Dumnezeu aprovizionează omenirea? Nu a fost

acesta un lucru foarte important pe care l-a făcut Dumnezeu? (Da.) Era mare nevoie de acest lucru. Deci cum apreciați acest lucru? Deși nu puteți simți că aceasta a fost acțiunea lui Dumnezeu, nici nu știți cum a procedat Dumnezeu în acel moment, puteți simți totuși necesitatea pentru care Dumnezeu a făcut acest lucru? Puteți simți înțelepciunea lui Dumnezeu sau grija și considerația pe care le-a pus în acest lucru? (Da, putem.) Este suficient dacă puteți să simțiți acest lucru. Sunt multe acțiuni pe care le-a înfăptuit Dumnezeu între lucrurile creației Sale pe care oamenii nu pot nici să le simtă, nici să le vadă. Aduc acest lucru în discuție doar pentru a vă informa cu privire la acțiunile lui Dumnezeu, astfel încât să puteți ajunge să Îl cunoașteți pe Dumnezeu. Acestea sunt indicii care vă pot permite să Îl cunoașteți și să Îl înțelegeți mai bine pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VIII”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 173)

Mediul de bază pentru viață pe care Dumnezeu îl creează pentru omenire (fragmente selectate)

d. Lumina

Cel de-al patrulea lucru se referă la ochii oamenilor: lumina. Și aceasta este foarte importantă. Atunci când vezi o lumină puternică și strălucirea ei ajunge la o anumită intensitate, este capabilă să orbească ochii oamenilor. La urma urmelor, ochii oamenilor sunt ochi ai trupului. Nu suportă iritațiile. Îndrăznește cineva să se uite direct la soare? Unii oameni au încercat și, dacă poartă ochelari de soare, este în regulă – însă acest lucru necesită un instrument. Fără instrumente, ochiul liber al omului nu are nicio abilitate să înfrunte soarele și să privească direct spre el. Totuși, Dumnezeu a creat soarele ca să aducă lumină omenirii, iar această lumină este tot un lucru de care S-a ocupat El. Dumnezeu nu a finalizat pur și simplu de creat soarele,

l-a pus undeva și l-a ignorat apoi; Dumnezeu nu face lucrurile în acest fel. El face lucrurile cu atenție și le gândește în profunzime. Dumnezeu a creat omenirii ochi ca să poată vedea, dar a stabilit dinainte parametrii de lumină în funcție de care omul poate vedea lucrurile. Nu ar servi la nimic dacă lumina ar fi prea slabă. Dacă este atât de întuneric încât oamenii nu-și pot vedea degetele în fața lor, atunci ochii lor și-au pierdut funcția și nu vor fi de niciun folos. Însă lumina care este prea strălucitoare va fi insuportabilă pentru ochii oamenilor și aceștia tot nu vor putea vedea nimic. Așadar, Dumnezeu a mobilat mediul înconjurător al existenței omenirii cu o cantitate de lumină potrivită ochilor oamenilor, o cantitate care nu va răni sau afecta ochii oamenilor, darămite să-i facă să-și piardă funcția. De aceea Dumnezeu a adăugat straturi de nori în jurul soarelui și al pământului, și de aceea densitatea aerului este, de asemenea, capabilă să filtreze în mod corespunzător tipurile de lumină care pot răni ochii sau pielea oamenilor – acestea sunt direct proporționale. În plus, culorile pământului creat de către Dumnezeu reflectă lumina soarelui și toate celelalte tipuri de lumină și sunt capabile să elimine tipurile de lumină care sunt prea strălucitoare pentru ca ochii omenești să se adapteze la ea. Prin urmare, oamenii pot să umble pe afară și să-și vadă de viețile lor fără să aibă mereu nevoie de ochelari de soare închiși la culoare. În condiții normale, ochii omenești pot vedea lucruri din câmpul lor vizual fără să fie deranjați de lumină. Adică, n-ar fi de niciun folos dacă lumina ar fi prea penetrantă sau prea slabă. Dacă ar fi prea slabă, ochii oamenilor ar fi afectați și, după o scurtă folosire, distruși; dacă ar fi prea puternică, ochii oamenilor nu ar fi în stare să o suporte. Tocmai lumina aceasta pe care o au oamenii trebuie să fie potrivită ca ochii oamenilor să vadă, iar Dumnezeu a minimalizat, prin diferite metode, daunele produse de lumină ochilor oamenilor. Și cu toate că această lumină ar putea aduce beneficii sau daune ochilor oamenilor, este suficientă ca să le

permită oamenilor să reziste până la sfârșitul vieții lor, menținându-le folosirea lor. Nu a fost Dumnezeu minuțios când a luat în considerare acest lucru? Cu toate acestea, diavolul, Satana, acționează fără a ține cont de aceste lucruri, care nici măcar nu-i trec prin minte. Cu Satana, lumina este fie prea strălucitoare, fie prea slabă. Așa acționează Satana.

Dumnezeu a făcut aceste lucruri pentru toate aspectele corpului omenesc – pentru vedere, auz, gust, respirație, sentimente și așa mai departe – pentru a maximiza adaptabilitatea de supraviețuire a omenirii, astfel încât aceasta să poată trăi normal și să continue să o facă. Cu alte cuvinte, mediul de viață actual, creat de către Dumnezeu, este mediul cel mai potrivit și cel mai benefic pentru supraviețuirea omenirii. Unii oameni ar putea crede că nu prea contează și că e un lucru foarte banal. Sunetul, lumina și aerul sunt lucruri pe care oamenii le simt ca fiind dreptul lor din naștere, lucruri de care s-au bucurat din momentul în care s-au născut. Dar dincolo de aceste lucruri de care te poți bucura, a lucrat Dumnezeu; acest lucru este ceva ce oamenii trebuie să înțeleagă, ceva ce trebuie să știe. Indiferent dacă simți că nu e nevoie să le înțelegi sau să le cunoști, pe scurt, când Dumnezeu le-a creat, El S-a gândit mult la ele, a avut un plan, a avut anumite idei. Nu a pus, pur și simplu, omenirea într-un asemenea mediu de viață, la întâmplare sau fără să Se gândească bine la acest lucru. Ați putea crede că am vorbit în mod prea grandios despre fiecare dintre aceste lucruri mărunte, dar în viziunea Mea, fiecare lucru pe care Dumnezeu l-a oferit omenirii este necesar pentru supraviețuirea umanității. În aceasta este acțiunea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VIII”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 174)

Mediul de bază pentru viață pe care Dumnezeu îl creează pentru omenire (fragmente selectate)

e. Curentul de aer

Care este cel de-al cincilea lucru? Acest lucru este în strânsă legătură cu fiecare zi din viața fiecărei persoane. Această relație este atât de puternică, încât corpul omenesc nu ar putea trăi fără ea în această lume materială. Acest lucru este curentul de aer. Probabil oricine poate să înțeleagă expresia „curent de aer” după ce doar o aude. Deci, ce este curentul de aer? Ați putea spune că simpla mișcare a aerului reprezintă un „curent de aer”. Curentul de aer este un vânt pe care ochiul omenesc nu îl poate vedea. Este și o modalitate prin care se mișcă gazele. Cu toate acestea, în această discuție, la ce se referă, în primul rând, curentul de aer? Veți înțelege de îndată ce o spun. Pământul duce munții, mările și toate lucrurile creației în timp ce se învârtește, iar când se învârtește, o face cu viteză. Deși nu simți nicio rotație, rotația pământului există fără îndoială. Ce generează rotația sa? Atunci când alergi, nu simți vântul pe la urechile tale? Dacă vântul poate fi generat atunci când alergi, cum să nu fie vânt atunci când pământul se învârtește? Când pământul se învârtește, toate lucrurile sunt în mișcare. Însuși pământul este în mișcare și se învârtește cu o anumită viteză, în timp ce toate lucrurile de pe el se propagă și se dezvoltă, de asemenea. Așadar, mișcarea la o anumită viteză va da naștere în mod natural curentului de aer. Acesta este lucrul la care mă refer când spun „curent de aer”. Curentul de aer nu afectează corpul omenesc într-o anumită măsură? Să luăm ca exemplu taifunurile: taifunurile obișnuite nu sunt în mod deosebit puternice, dar, când lovesc, oamenii nu pot nici măcar să rămână pe loc și le este greu să meargă în bătaia vântului. Chiar și un singur pas este dificil și unii oameni pot fi chiar împinși în ceva de vânt, incapabili să se miște. Acesta este unul dintre felurile în care curentul de aer

poate afecta omenirea. Dacă pământul întreg ar fi acoperit de câmpii atunci, când pământul și toate lucrurile s-ar roti, i-ar fi imposibil corpului omenesc să suporte curentul de aer care ar fi generat. Ar fi extrem de dificil de răspuns la o asemenea situație. Dacă chiar așa ar sta lucrurile, un astfel de curent de aer nu doar ar afecta omenirea, ci ar distruge-o de tot. Oamenii ar fi incapabili să supraviețuiască într-un asemenea mediu înconjurător. De aceea, Dumnezeu a făcut diferite medii geografice pentru a rezolva asemenea curenți de aer – în medii diferite, curenții de aer devin mai slabi, își schimbă direcția, își schimbă viteza și își schimbă forța. De aceea oamenii pot vedea diferite caracteristici geografice, cum ar fi munții, lanțurile muntoase mărețe, câmpiile, dealurile, depresiunile, văile, platourile și râurile mari. Cu aceste diferite caracteristici geografice, Dumnezeu schimbă viteza, direcția și forța unui curent de aer. Aceasta este metoda pe care o folosește El pentru a reduce sau manipula curentul de aer într-un vânt a cărui viteză, direcție și forță sunt potrivite, astfel încât oamenii să poată avea un mediu de viață normal în care să trăiască. Este nevoie de acest lucru? (Da.) Să facă așa ceva pare dificil pentru oameni, dar este ușor pentru Dumnezeu, deoarece El observă toate lucrurile. Pentru El, nu se poate să fie mai ușor sau mai simplu să creeze un mediu înconjurător cu un curent de aer potrivit pentru omenire. Așadar, într-un astfel de mediu înconjurător creat de Dumnezeu, fiecare lucru al creației Sale este indispensabil. Există valoare și necesitate în existența fiecărui lucru în parte. Cu toate acestea, acest principiu nu este înțeles de Satana sau de omenirea care a fost coruptă. Ei continuă să distrugă, să dezvolte și să exploateze cu visuri deșarte despre transformarea munților în pământ plat, umplerea canioanelor și construirea de zgârie-nori pe pământ plat pentru a crea jungle de beton. Este speranța lui Dumnezeu ca omenirea să poată trăi fericită, să poată crește fericită și să poată petrece fiecare zi fericită în cel

mai potrivit mediu înconjurător, pe care El l-a pregătit pentru ea. De aceea Dumnezeu nu a fost niciodată nepăsător în privința felului în care tratează mediul în care trăiește omenirea. De la temperatură la aer, de la sunet la lumină, Dumnezeu a făcut planuri și aranjamente complicate, astfel încât corpurile oamenilor și mediul lor înconjurător de viață să nu fie supuse niciunei interferențe din partea condițiilor naturale și, în schimb, omenirea să poată să trăiască, să se înmulțească normal și să trăiască normal împreună cu toate lucrurile într-o coexistență armonioasă. Toate acestea sunt oferite de către Dumnezeu tuturor lucrurilor și omenirii.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VIII"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 175)

Ați devenit acum conștienți de cea mai mare diferență dintre Dumnezeu și omenire? Până la urmă, cine este stăpânul tuturor lucrurilor? Este omul? (Nu.) Atunci, care este diferența între felul în care Dumnezeu și omenirea se ocupă de toată creația? (Dumnezeu stăpânește și aranjează toate lucrurile, în timp ce omul se bucură de ele.) Sunteți de acord cu acest lucru? Cea mai importantă diferență dintre Dumnezeu și omenire este aceea că Dumnezeu stăpânește peste întreaga creație și o aprovizionează. El este sursa a tot și, în timp ce Dumnezeu aprovizionează toată creația, omenirea se bucură de aceasta. Adică, omul se bucură de toate lucrurile creației atunci când acceptă viața pe care Dumnezeu o conferă tuturor lucrurilor. Dumnezeu este Stăpânul, iar omenirea se bucură de roadele creării tuturor lucrurilor de către Dumnezeu. Atunci, din perspectiva tuturor lucrurilor din creația lui Dumnezeu, care este diferența dintre Dumnezeu și omenire? Dumnezeu poate vedea limpede legile modului în care cresc toate lucrurile și El controlează și domină aceste legi. Adică, toate lucrurile sunt sub privirea lui Dumnezeu și în aria atentei Sale cercetări. Poate omenirea să vadă toate lucrurile? Ceea ce poate să vadă omenirea este limitat la ce se

află direct în fața ochilor săi. Dacă urci un munte, nu vezi decât acel munte. Nu poți vedea ce se află de partea cealaltă a muntelui. Dacă te duci pe mal, ceea ce vezi e doar o parte a oceanului, dar nu ai de unde să știi cum este cealaltă parte a oceanului. Dacă intri într-o pădure, poți vedea vegetația din fața ta și din jurul tău, dar nu poți vedea ce se întinde mai departe. Oamenii nu pot vedea locurile mai înalte, mai îndepărtate, mai adânci. Tot ceea ce pot ei vedea este ce se află direct în fața lor și în câmpul lor vizual. Chiar dacă oamenii știu legea care dictează cele patru anotimpuri ale anului și legile creșterii tuturor lucrurilor, tot nu sunt în stare să gestioneze sau să dea ordine tuturor lucrurilor. Totuși, felul în care Dumnezeu vede toate lucrurile creației este ca și cum ar vedea o mașinărie pe care a construit-o El Însuși. Cunoaște extrem de bine fiecare piesă componentă și fiecare legătură, știe care îi sunt principiile și sistemele și care îi sunt scopurile – Dumnezeu cunoaște extrem de limpede toate aceste lucruri. De aceea Dumnezeu este Dumnezeu și omul este om! Deși omul ar putea să-și aprofundeze cercetarea despre știință și legile care guvernează toate lucrurile, acea cercetare are o arie limitată, în vreme ce Dumnezeu controlează totul, control care, pentru om, este unul infinit. Un om și-ar putea petrece întreaga viață cercetând cea mai mică faptă a lui Dumnezeu, fără a obține vreun rezultat real. De aceea, dacă folosești doar cunoașterea și ceea ce ai învățat ca să-L studiezi pe Dumnezeu, nu vei fi niciodată capabil să-L cunoști pe Dumnezeu sau să-L înțelegi. Dar dacă alegi calea de a căuta adevărul și de a-L căuta pe Dumnezeu, și Îl privești pe Dumnezeu din perspectiva celui care ajunge să-L cunoască, atunci, într-o zi, vei recunoaște că acțiunile și înțelepciunea lui Dumnezeu sunt pretutindeni, și vei mai ști de ce este Dumnezeu numit Stăpânul tuturor lucrurilor și sursa vieții tuturor lucrurilor. Cu cât dobândești mai mult o astfel de cunoaștere, cu atât vei înțelege de ce Dumnezeu este numit Stăpânul tuturor lucrurilor. Toate lucrurile și totul,

inclusiv tu, primesc constant ciclul neîntrerupt al aprovizionării lui Dumnezeu. De asemenea, vei fi în stare să simți clar că în această lume și în această omenire nu există nimeni în afară de Dumnezeu care ar putea să aibă abilitatea și esența cu care El stăpânește, gestionează și menține existența tuturor lucrurilor. Când vei ajunge la o asemenea înțelegere, vei recunoaște cu adevărat că Dumnezeu este Dumnezeul tău. Când vei ajunge la acest punct, Îl vei fi acceptat cu adevărat pe Dumnezeu și Îi vei fi permis să fie Dumnezeul tău și Stăpânul tău. Când vei dobândi o asemenea înțelegere și când viața ta va ajunge într-un asemenea punct, Dumnezeu nu te va mai pune la încercare și judeca, nici nu-ți va mai cere nimic, pentru că Îl vei înțelege pe Dumnezeu, Îi vei cunoaște inima și Îl vei accepta cu adevărat pe Dumnezeu în inima ta. Acesta este un motiv important pentru părtășia despre aceste subiecte referitoare la stăpânirea și gestionarea tuturor lucrurilor de către Dumnezeu. Realizarea acestui lucru are menirea de a le oferi oamenilor mai multă cunoaștere și înțelegere, nu doar pentru a te face să conștientizezi, ci și pentru a-ți da mai multă cunoaștere practică și înțelegere a acțiunilor lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VIII”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 176)

Mâncarea și băutura zilnice pe care Dumnezeu le pregătește pentru omenire (fragmente selectate)

Cerealele, fructele și legumele și toate tipurile de nuci – acestea sunt toate alimente vegetariene. Ele conțin suficiente substanțe nutritive ca să satisfacă necesitățile corpului omenesc, chiar dacă sunt alimente vegetariene. Cu toate acestea, Dumnezeu nu a spus: „Le voi da oamenilor doar aceste alimente. Lasă-i să mănânce doar aceste lucruri!” Dumnezeu nu S-a oprit aici, ci a continuat să pregătească pentru omenire mai multe

alimente care au un gust chiar mai delicios. Care sunt aceste alimente? Sunt diferite tipuri de cărnuri și pește pe care majoritatea dintre voi le puteți vedea și mânca. El a pregătit pentru om multe, multe tipuri de cărnuri și pește. Peștii trăiesc în apă, iar carnea peștilor din apă este diferită în substanță de carnea animalelor crescute pe pământ și îi poate asigura omului diferite substanțe nutritive. Proprietățile peștilor pot regla, de asemenea, răceala și căldura din corpurile omenești, ceea ce reprezintă un mare avantaj pentru om. Dar ceea ce este delicios nu se poate mânca în exces. Așa cum am spus deja, Dumnezeu oferă omenirii cantitatea potrivită la timpul potrivit, astfel încât oamenii să se poată bucura în mod potrivit de ceea ce a oferit El într-o manieră normală și în conformitate cu anotimpul și timpul. Acum, ce fel de alimente sunt incluse în categoria cărnii de pasăre? Pui, prepeliță, porumbel și așa mai departe. Mulți oameni mănâncă și rață și gâscă. Deși Dumnezeu a asigurat toate aceste feluri de carne, El a emis anumite cerințe la adresa aleșilor Lui și a pus dietei lor limite specifice în timpul Epocii Legii. În zilele noastre, aceste limite se bazează pe gustul individual și interpretarea personală. Aceste diferite tipuri de cărnuri asigură corpului omenesc diferite substanțe nutritive, completând proteina și fierul, îmbogățind sângele, întărind mușchii și oasele și oferind mai multă energie. Indiferent cum le gătesc și le mănâncă oamenii, aceste cărnuri îi pot ajuta să îmbunătățească gustul mâncării și să-și crească apetitul, satisfăcându-și totodată stomacurile. Mai important, aceste alimente îi pot asigura corpului omenesc necesitățile nutriționale zilnice. Acestea sunt aspecte pe care Dumnezeu le-a luat în considerație atunci când a pregătit mâncarea pentru omenire. Există vegetale, există carne – nu este aceasta abundență? Dar oamenii ar trebui să înțeleagă care era intenția lui Dumnezeu atunci când a pregătit toate alimentele pentru omenire. A fost ca oamenii să exagereze cu aceste alimente? Ce se întâmplă când omul devine

captiv în încercarea de a-și satisface aceste dorințe materiale? Nu devine îmbuibat? Nu afectează îmbuibarea corpul omenesc în diferite feluri? (Ba da.) De aceea, Dumnezeu repartizează cantitatea potrivită la timpul potrivit și le permite oamenilor să se bucure de diferite alimente, în concordanță cu perioadele de timp și cu anotimpurile. De exemplu, după o vară foarte fierbinte, oamenii acumulează multă căldură, precum și uscăciune patogenă și umiditate în corpurile lor. Atunci când vine toamna, se coc multe feluri de fructe, iar când oamenii le mănâncă, umiditatea din corpurile lor este înlăturată. La această vreme, vitele și oile vor fi crescut robuste, așa că oamenii ar trebui să mănânce niște carne pentru a se hrăni. După ce mănâncă diferite tipuri de carne, corpurile oamenilor obțin energie și căldură pentru a-i ajuta să suporte frigul iernii și, drept rezultat, ei sunt capabili să treacă de iarnă în siguranță și sănătoși. Cu cea mai mare grijă și precizie, Dumnezeu controlează și coordonează ce să ofere omenirii și când; și când va face diferite lucruri să crească, să rodească și să se coacă. Acest lucru are legătură cu „felul în care Dumnezeu a pregătit mâncarea necesară pentru traiul de zi cu zi al omului”. În completarea diferitelor tipuri de hrană, Dumnezeu mai asigură omenirii și surse de apă. După ce mănâncă, oamenii tot trebuie să bea niște apă. Ajunge doar să mănânce fructe? Oamenii nu ar putea trăi doar cu fructe și, în plus, în unele anotimpuri nu există niciun fruct. Deci cum poate fi rezolvată problema apei pentru omenire? Dumnezeu a rezolvat-o pregătind multe surse de apă la suprafața pământului și în subteran, inclusiv lacuri, râuri și izvoare. Din aceste surse de apă se poate bea în situații în care nu există nicio contaminare sau manipulare umană sau alterare. Cu alte cuvinte, în legătură cu sursele de hrană care susțin viețile corpurilor fizice ale oamenilor, Dumnezeu a făcut pregătiri foarte precise, foarte exacte și foarte potrivite,

astfel încât viețile oamenilor să fie bogate și îmbelșugate și să nu le lipsească nimic. Acesta este un lucru pe care oamenii îl pot simți și vedea.

În plus, Dumnezeu a creat printre toate lucrurile unele plante, animale și variate ierburi care sunt anume menite să vindece răni sau să trateze boala din corpul uman. Ce ar trebui să facă cineva, de exemplu, dacă se arde sau se opărește din greșeală cu apă fierbinte? Poți să clătești arsura cu apă? Poți să găsești pur și simplu o bucată de cârpă dintr-o haină veche undeva și să o înfășori? Dacă faci asta, rana s-ar putea să se umple de puroi sau să se infecteze. De exemplu, dacă cineva face febră, răcește, suferă un accident de muncă, o durere de stomac din cauză că a mâncat ceva nepotrivit sau dezvoltă anumite boli din cauza obiceiurilor de viață sau a problemelor emoționale, cum ar fi boli vasculare, afecțiuni psihologice sau boli ale organelor interne, atunci există plante corespunzătoare care să vindece toate acestea. Există plante care îmbunătățesc circulația sângelui și înlătură stagnarea, care alină durerea, opresc hemoragia, oferă anestezie, vindecă pielea și o fac să revină la normal, care înlătură staza sângelui și elimină toxinele din corp – pe scurt, aceste plante au întrebuințări în viața de zi cu zi. Oamenii le pot folosi și au fost pregătite de către Dumnezeu pentru corpul omenesc, în caz de nevoie. Dumnezeu i-a permis omului să le descopere pe unele din întâmplare, în timp ce altele au fost descoperite de oameni pe care Dumnezeu i-a ales în acest scop sau ca rezultat al unor fenomene speciale orchestrate de El. După descoperirea acestor plante, omenirea avea să le dea mai departe și apoi, mulți oameni aveau să știe despre ele. Crearea acestor plante de către Dumnezeu are, prin urmare, valoare și semnificație. Rezumând, toate aceste lucruri sunt de la Dumnezeu, pregătite și plantate de El atunci când a creat mediul de viață pentru omenire. Toate aceste lucruri sunt esențiale. Sunt considerațiile lui Dumnezeu mai bine gândite decât acelea ale omenirii? Când vezi tot ceea

ce a făcut Dumnezeu, ești în stare să percepi partea practică a lui Dumnezeu? Dumnezeu lucrează în taină. Dumnezeu a creat toate acestea când omul încă nu apăruse pe această lume, înainte de a lua contact cu omenirea. Totul a fost făcut cu gândul la omenire, de dragul existenței omului și cu gândul la supraviețuirea sa, astfel încât omenirea să poată trăi fericită în această lume materială bogată și îmbelșugată pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru ea, fără griji cu privire la hrană sau îmbrăcăminte și nelipsindu-i nimic. Într-un astfel de mediu, omenirea poate continua să se înmulțească și să supraviețuiască.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VIII”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 177)

La început, am vorbit despre mediul de viață al omului și despre ceea ce Dumnezeu a făcut pentru acest mediu înconjurător, precum și despre pregătirile pe care le-a făcut. Am discutat despre ceea ce a rânduit; relația dintre lucrurile create, pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru omenire și despre felul în care Dumnezeu a rânduit aceste relații pentru a împiedica lucrurile creației Sale să provoace daune omenirii. Dumnezeu a diminuat totodată daunele care ar fi putut fi cauzate de numeroși factori diferiți ai creației Sale asupra mediului înconjurător, permițând tuturor lucrurilor să-și îndeplinească scopul suprem și să aducă omenirii un mediu avantajos, cu elemente benefice, permițând astfel omenirii să se adapteze la un asemenea mediu înconjurător și să continue fără întrerupere ciclul înmulțirii și al vieții. Apoi, am discutat despre hrana necesitată de corpul omenesc – mâncarea și băutura de zi cu zi a omenirii. Aceasta este și ea o condiție necesară pentru supraviețuirea omenirii. Adică, corpul omenesc nu poate trăi doar din respirație, doar cu lumina soarelui pentru întreținere sau doar cu vântul ori cu temperaturi potrivite. Ființele umane au nevoie și să-și umple stomacurile, iar Dumnezeu a pregătit pentru omenire, fără a trece

nimic cu vederea, sursele hranei omenirii. Când ați văzut toate aceste produse bogate și îmbelșugate – sursele de hrană și băutură ale omenirii – puteți spune că Dumnezeu este sursa aprovizionării pentru omenire și pentru toate lucrurile creației Sale? Dacă, în timpul creației, Dumnezeu ar fi creat numai copacii și iarba sau orice număr de alte ființe vii și dacă aceste diferite ființe vii și plante ar fi fost toate doar ca să le mănânce vitele și oile, sau ar fi fost pentru zebre, căprioare și alte soiuri de animale, de exemplu, leii mănâncă lucruri cum ar fi zebrele și căprioarele, iar tigrii mănâncă lucruri cum ar fi mieii și porcii – dar nu ar fi fost nici măcar un singur lucru potrivit să-l mănânce oamenii, ar fi mers? Nu ar fi mers. Omenirea nu ar fi fost în stare să supraviețuiască mult timp. Dar dacă oamenii ar mânca numai frunze? Ar fi mers? Ar putea oamenii să mănânce iarba menită pentru oi? S-ar putea să nu fi stricat dacă o încercau doar un pic, dar dacă ar fi mâncat-o pe termen lung, stomacul uman n-ar fi putut tolera și oamenii n-ar fi trăit mult timp. Există și lucruri pe care animalele le pot mânca, dar sunt otrăvitoare pentru oameni – animalele le mănâncă fără a suferi consecințe, dar pentru oameni nu este la fel. Asta înseamnă că Dumnezeu a creat ființele omenești, așa că Dumnezeu cunoaște cel mai bine principiile și structura corpului omenesc și de ce au oamenii nevoie. Lui Dumnezeu Îi sunt perfect clare compoziția și conținutul corpului, nevoile sale și felul în care organele interne funcționează, absorb, elimină și metabolizează diferite substanțe. Oamenilor nu le este limpede acest lucru; uneori mănâncă imprudent sau sunt nechibzuiți în modul în care se îngrijesc, iar acest exces produce un dezechilibru. Dacă mănânci și te bucuri normal de lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru tine, atunci nu vei avea nicio problemă de sănătate. Chiar dacă uneori experimentezi o dispoziție proastă și ai circulația sângelui îngreunată, acest lucru nu pune nicio problemă. Trebuie doar să mănânci un anumit tip de plantă și stagnarea va dispărea. Dumnezeu

a făcut pregătiri pentru toate aceste lucruri. Așadar, în ochii lui Dumnezeu, omenirea este cu mult deasupra oricărei alte viețuitoare. Dumnezeu a pregătit un mediu pentru fiecare tip de plantă și a pregătit mâncare și un mediu pentru fiecare tip de animal, dar omenirea are cele mai stringente nevoi cu privire la mediu, iar aceste nevoi nu pot fi trecute cu vederea câtuși de puțin; dacă ar fi trecute cu vederea, omenirea nu ar fi capabilă să continue să se dezvolte, să se înmulțească și să trăiască normal. Dumnezeu este Cel care știe cel mai bine acest lucru în inima Lui. Când Dumnezeu a făcut acest lucru, El i-a acordat o importanță mai mare decât oricărui altul. Poate că nu ești în stare să percepi importanța unui lucru inobservabil, pe care îl poți vedea și de care te bucuri în viață, sau a ceva ce vezi și de care te bucuri, ceva ce ai avut din naștere, dar Dumnezeu a făcut deja pregătiri pentru tine cu mult timp în urmă sau în taină. Dumnezeu a eliminat și a rezolvat în cea mai mare măsură posibilă toți factorii negativi care îi sunt nefavorabili omenirii și care pot afecta corpul omenesc. Ce arată acest lucru? Arată atitudinea lui Dumnezeu față de omenire atunci când i-a creat pe aceștia de data aceasta? Care a fost acea atitudine? Atitudinea lui Dumnezeu a fost atentă și serioasă și El nu a tolerat interferența unor forțe inamice sau a unor factori ori condiții externe, în afară de Dumnezeu. În aceasta se poate vedea atitudinea lui Dumnezeu în crearea și în gestionarea omenirii de data aceasta. Și care este atitudinea lui Dumnezeu? Prin mediul adaptat supraviețuirii și vieții de care se bucură omenirea, cât și prin mâncarea, băutura și trebuințele de zi cu zi, putem vedea atitudinea de responsabilitate față de oameni a lui Dumnezeu, pe care El a avut-o încă de când a creat omul, precum și hotărârea Lui să mântuiască omenirea la această vreme. Este autenticitatea lui Dumnezeu vizibilă în aceste lucruri? Dar minunăția lui Dumnezeu? Caracterul Său de nepătruns? Atotputernicia Sa? Dumnezeu Își folosește metodele atotputernice și înțelepte pentru a

asigura totul omenirii, ca și tuturor lucrurilor creației Sale. Acum, că v-am spus atât de multe, puteți să spuneți că Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor? (Da.) Așa este cu siguranță. Aveți vreo îndoială? (Nu.) Oferirea tuturor lucrurilor de către Dumnezeu este suficientă ca să arate că El este sursa vieții tuturor lucrurilor, deoarece El este sursa aprovizionării care a îngăduit tuturor lucrurilor să existe, să trăiască, să se înmulțească și să meargă mai departe și nu există altă sursă în afară de Dumnezeu Însuși. Dumnezeu împlinește necesitățile tuturor lucrurilor și toate necesitățile omenirii, indiferent dacă este vorba despre mediul de viață cel mai de bază al oamenilor, de ceea ce oamenii au nevoie zi de zi sau de nevoia de adevăr, pe care El îl oferă duhurilor oamenilor. În toate privințele, identitatea lui Dumnezeu și statutul Lui sunt de mare importanță pentru omenire; numai Dumnezeu Însuși este sursa vieții tuturor lucrurilor. Adică, Dumnezeu este Domnitorul, Stăpânul și Furnizorul acestei lumi, pe care oamenii o pot vedea și simți. Pentru omenire, nu este aceasta identitatea lui Dumnezeu? Nu este nimic fals în asta. Așa că, atunci când vezi păsările zburând pe cer, ar trebui să știi că Dumnezeu a creat tot ceea ce zboară. Există viețuitoare care înoată în apă și au propriile moduri de supraviețuire. Copacii și plantele care trăiesc în sol, înmuguresc primăvara, rodesc și își pierd frunzele toamna și, până vine iarna, toate frunzele au căzut, deoarece acele plante se pregătesc să înfrunte iarna. Acesta este modul lor de supraviețuire. Dumnezeu a creat toate lucrurile și fiecare trăiește în diferite forme și în diferite moduri, folosind diferite metode de a-și etala forța de a trăi și forma de viață. Indiferent cum trăiesc lucrurile, toate sunt sub stăpânirea lui Dumnezeu. Care este scopul pentru care Dumnezeu stăpânește peste toate formele de viață și viețuitoarele? Este de dragul supraviețuirii omenirii? El controlează toate legile vieții, totul pentru supraviețuirea omenirii. Acest lucru arată cât de importantă este supraviețuirea omenirii pentru Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VIII”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 178)

Dumnezeu nu este doar Dumnezeul aleșilor Lui. În prezent, Îl urmezi pe Dumnezeu și El este Dumnezeul tău, dar este El Dumnezeul celor care nu-L urmează? Este Dumnezeu Dumnezeul tuturor oamenilor care nu Îl urmează? Este Dumnezeu Dumnezeul tuturor lucrurilor? (Da.) Atunci, Își face Dumnezeu lucrarea și Își efectuează acțiunile numai asupra acelora care Îl urmează? (Nu.) Care este sfera lucrării și acțiunilor Lui? La cel mai mic nivel, sfera lucrării și acțiunilor Lui cuprinde întreaga omenire și toate lucrurile creației. La nivelul cel mai înalt, ea cuprinde întregul univers, pe care oamenii nu îl pot vedea. Așa că putem spune că Dumnezeu Își face lucrarea și Își efectuează acțiunile asupra întregii omeniri, iar acest lucru este suficient pentru a le permite oamenilor să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu Însuși în întregimea Sa. Dacă vrei să-L cunoști pe Dumnezeu, să-L cunoști cu adevărat, să-L înțelegi cu adevărat, atunci nu te limita numai la cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sau la povestirile despre lucrarea pe care El a făcut-o în trecut. Dacă încerci să-L cunoști în acest fel, atunci Îl limitezi pe Dumnezeu, delimitându-L. Îl vezi pe Dumnezeu ca pe ceva foarte mic. Cum i-ar afecta asta pe oameni? Nu ai fi niciodată capabil să cunoști minunăția și supremația lui Dumnezeu, nici puterea, atotputernicia și anvergura autorității Lui. O asemenea înțelegere ar avea un impact asupra abilității tale de a accepta adevărul că Dumnezeu este Stăpânitorul tuturor lucrurilor, precum și a cunoașterii tale cu privire la adevărata identitate și adevăratul statut al lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, dacă înțelegerea ta asupra lui Dumnezeu are o anvergură limitată, ceea ce poți primi este, de asemenea, limitat. De aceea, trebuie să-ți lărgești anvergura și să-ți dezvolți orizonturile. Ar trebui să cauți să înțelegi totul – anvergura lucrării lui Dumnezeu, gestionarea Lui, stăpânirea Lui și toate

lucrurile pe care le stăpânește și gestionează El. Prin aceste lucruri ar trebui să ajungi să înțelegi acțiunile lui Dumnezeu. Cu o astfel de înțelegere, vei ajunge să simți, fără să-ți dai seama, că Dumnezeu stăpânește, gestionează și aprovizionează toate lucrurile între ele și, de asemenea, vei simți cu adevărat că ești o parte și un membru al tuturor lucrurilor. Întrucât Dumnezeu aprovizionează toate lucrurile, și tu accepți stăpânirea și aprovizionarea lui Dumnezeu. Acesta este un fapt pe care nimeni nu îl poate nega. Toate lucrurile sunt supuse propriilor lor legi, sub stăpânirea lui Dumnezeu, iar sub stăpânirea lui Dumnezeu, toate lucrurile au propriile lor reguli pentru supraviețuire. Soarta și nevoile oamenilor sunt legate împreună de stăpânirea lui Dumnezeu și de aprovizionarea Lui. De aceea, sub stăpânirea și conducerea lui Dumnezeu, omenirea și toate lucrurile sunt interconectate, interdependente și strâns legate între ele. Acesta este scopul și valoarea creării tuturor lucrurilor de către Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VIII"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 179)

Încă de când a creat Dumnezeu toate lucrurile, acestea au funcționat și au continuat să progreseze în mod sistematic și în conformitate cu legile pe care El le-a prescris. Sub privirea Lui, sub conducerea Sa, omenirea a supraviețuit și, pe toată perioada, toate lucrurile s-au dezvoltat într-o manieră sistematică. Nimic nu poate schimba sau distruge aceste legi. Datorită domniei lui Dumnezeu, toate ființele se pot înmulți și datorită domniei si gestionării Lui, toate ființele pot supraviețui. Cu alte cuvinte, sub domnia lui Dumnezeu, toate ființele se nasc, se dezvoltă, dispar și se reîntrupează în mod sistematic. Când vine primăvara, burnița aduce senzația noului anotimp și umezește pământul. Solul începe să se dezghețe și iarba își croiește drum prin sol și începe să încolțească, pe când copacii se înverzesc treptat. Toate aceste forme de viață aduc o vitalitate proaspătă

pământului. Așa arată atunci când se nasc și se dezvoltă toate ființele. Tot felul de animale ies și ele din vizuinile lor ca să simtă căldura primăverii și să înceapă un nou an. Toate ființele se tolănesc la soare în timpul verii și se bucură de căldura adusă de anotimp. Toate cresc repede. Copacii, iarba și toate tipurile de plante cresc cu mare viteză, până când, în cele din urmă, înfloresc și dau roade. Toate ființele sunt ocupate în timpul verii, inclusiv oamenii. Toamna, ploile aduc răcoarea autumnală, iar toate tipurile de viețuitoare încep să simtă că sosește vremea recoltei. Toate plantele dau roade, iar oamenii încep să recolteze aceste tipuri variate de fructe pentru a pregăti hrana pentru iarnă. Iarna, toate ființele încep, treptat, să se potolească în liniște și să se odihnească pe măsură ce vremea rece se instalează, iar oamenii iau și ei o pauză în acest anotimp. De la un anotimp la altul, făcând tranziția de la primăvară la vară, la toamnă, la iarnă – toate aceste schimbări apar în conformitate cu legile stabilite de Dumnezeu. El conduce toate lucrurile și oamenii folosind aceste legi și a conceput pentru omenire un bogat și colorat mod de viață, pregătind un mediu de supraviețuire care are temperaturi și anotimpuri variate. Prin urmare, în cadrul acestor tipuri de medii sistematice pentru supraviețuire, oamenii pot să supraviețuiască și să se înmulțească într-un mod ordonat. Oamenii nu pot schimba aceste legi și nicio persoană sau ființă nu le poate încălca. Deși au avut loc nenumărate modificări – mările au devenit câmpuri, în timp ce câmpurile au devenit mări – aceste legi continuă să existe. Ele există pentru că Dumnezeu există și datorită domniei lui Dumnezeu și a gestionării Lui. Cu acest tip de mediu ordonat și la scară mare, viața oamenilor merge înainte în cadrul acestor legi și reguli. Sub aceste legi au fost crescute generație după generație de oameni și generație după generație de oameni au supraviețuit în cadrul acestora. Oamenii s-au bucurat de acest mediu ordonat pentru supraviețuire, precum și de toate lucrurile create de

Dumnezeu pentru generație după generație. Chiar dacă oamenii simt că aceste tipuri de legi sunt inerente și le iau de bune în mod disprețuitor și chiar dacă nu simt că Dumnezeu orchestrează aceste legi, că El conduce peste aceste legi, orice ar fi, Dumnezeu este mereu angajat în această lucrare neschimbătoare. Scopul Lui în această lucrare neschimbătoare este supraviețuirea omenirii, astfel încât oamenii să poată dăinui.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IX”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 180)

Dumnezeu stabilește limite tuturor lucrurilor pentru a hrăni întreaga omenire (fragmente selectate)

Astăzi voi vorbi despre modul în care aceste tipuri de legi, pe care le-a adus Dumnezeu tuturor lucrurilor, hrănesc întreaga omenire. Este mai degrabă un subiect vast, așa că putem să-l împărțim în mai multe părți și să le discutăm pe rând, astfel încât ele să vă fie clar conturate. În acest fel, vă va fi mai ușor să percepeți și, treptat, să înțelegeți.

Partea întâi: Dumnezeu stabilește limite pentru fiecare tip de teren

Prin urmare, să începem cu prima parte. Când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El a trasat limite pentru munți, câmpii, deșerturi, dealuri, râuri și lacuri. Pe pământ există munți, câmpii, deșerturi, dealuri, precum și diferite acumulări de apă. Nu constituie acestea tipuri diferite de reliefuri? Între ele, Dumnezeu a trasat limite. Când vorbim despre trasarea limitelor, înseamnă că munții au contururile lor, câmpiile au propriile lor contururi, deșerturile au anumite limite, iar dealurile au o suprafață determinată. Mai există și un număr determinat de acumulări de apă, cum ar fi râurile și lacurile. Adică, atunci când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El a împărțit totul foarte clar. Dumnezeu a determinat deja pe câți kilometri ar trebui să se întindă oricare munte, care sunt proporțiile lui. A determinat, de asemenea, pe câți

kilometri ar trebui să se întindă o câmpie și care sunt proporțiile ei. Când a creat toate lucrurile, El a determinat și limitele deșerturilor, dar și cele ale dealurilor și dimensiunile lor și ce anume le delimitează – toate aceste lucruri au fost determinate de El. El a determinat întinderea râurilor și a lacurilor în timpul creării – toate au limitele lor. Așadar, la ce ne referim când vorbim despre „limite”? Tocmai am vorbit despre modul în care domnește Dumnezeu peste toate lucrurile stabilind legi pentru toate lucrurile. Adică, întinderea și limitele munților nu se vor mări sau nu vor descrește din cauza rotației Pământului sau a trecerii timpului. Acestea sunt stabilite, neschimbătoare și Dumnezeu este Cel care le dictează caracterul neschimbător. În ce privește zonele de câmpie, care este întinderea lor, ce anume le mărginește – acest lucru a fost stabilit de Dumnezeu. Ele au limitele lor și astfel ar fi imposibil ca o movilă să răsară la întâmplare în mijlocul unei câmpii. Câmpia nu se poate transforma brusc într-un munte – acest lucru ar fi imposibil. Aceasta este semnificația legilor și limitelor despre care tocmai am vorbit. În ce privește deșerturile, nu vom menționa funcțiile specifice ale acestuia sau ale oricărei alte forme de relief sau locația lor geografică, ci doar limitele lor. Sub domnia lui Dumnezeu, nici limitele deșertului nu se vor extinde. Asta deoarece Dumnezeu i-a conferit legea lui, limitele lui. Cât de mare este întinderea lui, care e funcția lui, ce îl mărginește și unde este amplasat – acest lucru a fost deja stabilit de Dumnezeu. El nu își va depăși limitele și nu-și va schimba poziția, iar suprafața lui nu se va extinde la întâmplare. Deși cursurile de apă, cum sunt râurile și lacurile, sunt toate sistematice și continue, nu se vor deplasa niciodată în afara întinderii lor și nu-și vor depăși limitele. Toate curg într-un sens, în direcția în care trebuie să curgă, într-un mod sistematic. Așadar, sub legile domniei lui Dumnezeu, niciun râu sau lac nu va seca în mod arbitrar și nu își va schimba, la întâmplare, cursul sau debitul din cauza

rotației Pământului sau a trecerii timpului. Toate acestea sunt sub controlul lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, toate lucrurile create de Dumnezeu, în mijlocul acestei omeniri, își au locurile, zonele și limitele stabilite. Adică, atunci când Dumnezeu a creat toate lucrurile, limitele lor au fost stabilite, iar ele nu pot fi modificate, înnoite sau schimbate arbitrar. Ce înseamnă „arbitrar”? Se referă la faptul că ele nu își vor modifica, extinde sau schimba forma inițială la întâmplare, în funcție de vreme, temperatură sau viteza de rotație a Pământului. De pildă, un munte are o anumită înălțime, baza lui are o anumită suprafață, are o anumită altitudine și o anumită cantitate de vegetație. Toate acestea sunt plănuite și calculate de Dumnezeu și nu se vor schimba arbitrar. În ce privește câmpiile, majoritatea oamenilor locuiesc la câmpie și nicio schimbare a climei nu va avea un impact asupra zonelor lor sau a valorii existenței lor. Nici măcar lucrurile din compoziția acestor diferite terenuri și medii geografice, create de Dumnezeu, nu se vor schimba în mod arbitrar. De exemplu, părțile componente ale deșertului, tipurile de zăcăminte minerale din subteran, cantitatea de nisip pe care o conține un deșert și culoarea sa, densitatea deșertului – acestea nu se vor schimba în mod arbitrar. De ce nu se vor schimba în mod arbitrar? Datorită domniei și gestionării lui Dumnezeu. În cadrul tuturor acestor terenuri diferite și medii geografice create de Dumnezeu, El gestionează totul într-un mod planificat și sistematic. Așadar, toate aceste medii geografice încă mai există și își îndeplinesc funcțiile la câteva mii de ani sau chiar la zeci de mii de ani după ce au fost create de Dumnezeu. Cu toate că există anumite perioade în care vulcanii erup și perioade în care apar cutremure și au loc deplasări masive de teren, Dumnezeu nu va permite în niciun caz ca vreun tip de relief să își piardă funcția inițială. Doar datorită acestei gestionări a lui Dumnezeu, a domniei și a controlului Său asupra acestor legi, toate acestea – toate aceste lucruri pe care le vede și de care se bucură omenirea –

pot supraviețui pe pământ într-un mod sistematic. Așadar, de ce gestionează Dumnezeu astfel toate aceste reliefuri diferite care există pe pământ? Scopul Lui este ca toate viețuitoarele care supraviețuiesc în diferite medii geografice să aibă un mediu stabil și să poată să trăiască și să se înmulțească în continuare în acel mediu stabil. Toate aceste lucruri – cele care sunt mișcătoare și cele nemișcate, cele care respiră pe nări și cele care nu o fac – formează un mediu unic pentru supraviețuirea omenirii. Doar un astfel de mediu poate hrăni generații după generații de oameni și doar un astfel de mediu le permite oamenilor să continue să supraviețuiască pașnic, generație după generație.

Subiectul despre care tocmai am discutat este destul de amplu, deci poate vi se pare oarecum separat de viețile voastre, dar am încredere că puteți cu toții să-l înțelegeți. Adică, legile lui Dumnezeu sub stăpânirea Sa peste toate lucrurile sunt foarte importante – într-adevăr foarte importante! Care este precondiția pentru creșterea tuturor ființelor în cadrul acestor legi? Este datorită domniei lui Dumnezeu. Datorită domniei Lui toate lucrurile își îndeplinesc funcțiile în cadrul domniei Lui. De exemplu, munții hrănesc pădurile, iar pădurile, la rândul lor, hrănesc și protejează diferite păsări și animale care trăiesc în acestea. Câmpiile sunt o platformă pregătită pentru oameni ca aceștia să le cultive, dar și pentru diferite păsări și animale. Ele permit majorității oamenilor să trăiască la șes și asigură confortul în viețile oamenilor. Iar câmpiile includ și pajiști – suprafețe mari de pajiști. Acestea asigură acoperământul de vegetație al pământului. Ele protejează solul și hrănesc vitele, oile și caii care trăiesc pe pajiști. Deșertul își îndeplinește și el funcția. Nu este un loc în care să trăiască oamenii; rolul său este de a face clima umedă mai secetoasă. Râurile și lacurile aduc oamenilor apă potabilă într-o manieră convenabilă. Oriunde curg, oamenii au apă de băut, iar nevoia de apă a tuturor lucrurilor va fi satisfăcută în mod

convenabil. Acestea sunt limitele trasate de Dumnezeu pentru diferitele reliefuri.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IX”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 181)

Dumnezeu stabilește limite tuturor lucrurilor pentru a hrăni întreaga omenire (fragmente selectate)

Partea a doua: Dumnezeu stabilește limite pentru fiecare formă de viață

Datorită acestor limite trasate de Dumnezeu, diferitele reliefuri au produs medii variate pentru supraviețuire, iar aceste medii pentru supraviețuire au fost propice diferitelor tipuri de păsări și animale și le-au dat totodată spațiu pentru supraviețuire. De aici s-au dezvoltat limitele mediilor pentru supraviețuire ale diferitelor viețuitoare. Aceasta este a doua parte despre care vom discuta în continuare. În primul rând, unde trăiesc păsările, animalele și insectele? Trăiesc în păduri și crânguri? Acestea reprezintă sălașurile lor. Așadar, pe lângă stabilirea limitelor pentru diferitele medii geografice, Dumnezeu a trasat limite și a stabilit legi pentru feluritele păsări, animale, pești, insecte și pentru toate plantele. Datorită diferențelor dintre diversele medii geografice și datorită existenței variatelor medii geografice, diferite specii de păsări, animale, pești, insecte și plante au medii de supraviețuire diferite. Păsările, animalele și insectele trăiesc printre felurite plante, peștii trăiesc în apă, iar plantele cresc pe sol. Solul include diferite zone, cum ar fi munții, câmpiile și dealurile. Odată ce păsările și animalele și-au stabilit sălașurile, ele nu vor mai hoinări peste tot, mergând într-o direcție oarecare. Sălașurile lor sunt pădurile și munții. Dacă, într-o bună zi, sălașurile lor ar fi distruse, această ordine ar deveni haos. De îndată ce ordinea devine haos, care sunt consecințele? Cine sunt

primii care au de suferit? Omenirea. În cadrul acestor legi și limite pe care le-a stabilit Dumnezeu, ați văzut vreun fenomen mai neobișnuit? De exemplu, elefanți mergând prin deșert. Ați văzut așa ceva? Dacă acest lucru chiar s-ar întâmpla, ar fi un fenomen foarte ciudat, deoarece elefanții trăiesc în pădure și acesta este mediul pentru supraviețuire pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru ei. Ei au propriul lor mediu pentru supraviețuire și arealul lor stabil, deci de ce ar merge de colo-colo? A văzut cineva lei și tigri mergând pe malul oceanului? Nu, nu a văzut. Arealul leilor și tigrilor sunt pădurile și munții. A văzut cineva balenele și rechinii înotând prin deșert? Nu, nu a văzut. Balenele și rechinii trăiesc în ocean. În mediul existențial omenesc, există oameni care trăiesc alături de urși bruni? Există oameni care sunt mereu înconjurați de păuni sau de alte păsări, în interiorul sau în afara casei lor? A văzut cineva vulturi sau gâște sălbatice jucându-se cu maimuțele? (Nu.) Toate acestea ar fi fenomene ciudate. Motivul pentru care vorbesc despre aceste lucruri care par atât de ciudate când le auziți este să vă fac să înțelegeți că toate lucrurile create de Dumnezeu – indiferent dacă sunt stabilite într-un singur loc sau dacă pot respira pe nări – au legile lor pentru supraviețuire. Cu mult înainte ca Dumnezeu să creeze aceste ființe, El le-a pregătit deja propriile sălașuri și propriile medii pentru supraviețuire. Aceste ființe aveau propriile medii determinate pentru supraviețuire, propria hrană și propriile sălașuri determinate, și aveau propriile locuri potrivite pentru supraviețuirea lor, locuri cu temperaturi adecvate pentru supraviețuirea lor. Prin urmare, ele nu hoinăresc de colo-colo într-o direcție oarecare și nu subminează supraviețuirea omenirii, afectându-le viața oamenilor. Așa gestionează Dumnezeu toate lucrurile, oferind oamenilor cel mai bun mediu pentru supraviețuire. Toate viețuitoarele, printre toate lucrurile, au fiecare în parte hrană pentru susținerea vieții în cadrul propriilor medii de supraviețuire. Cu acea hrană, ele sunt atașate de mediul

lor originar de supraviețuire. În acel fel de mediu, ele continuă să supraviețuiască, să se înmulțească și să meargă mai departe conform legilor pe care Dumnezeu le-a stabilit pentru ele. Datorită acestor tipuri de legi, datorită predestinării lui Dumnezeu, toate lucrurile trăiesc în armonie cu oamenii, iar aceștia și toate lucrurile coexistă în mod interdependent.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IX"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 182)

Dumnezeu stabilește limite tuturor lucrurilor pentru a hrăni întreaga omenire (fragmente selectate)

Partea a treia: Dumnezeu susține mediul și ecologia pentru a hrăni omenirea

Dumnezeu a creat toate lucrurile și le-a stabilit limite; printre ele, El a crescut tot felul de viețăți. Între timp, El a pregătit și diferite mijloace de supraviețuire pentru omenire, așadar poți vedea că oamenii nu au doar o singură metodă de supraviețuire, nici nu au doar un singur tip de mediu de supraviețuire. Am vorbit anterior despre faptul că Dumnezeu a pregătit diferite tipuri de surse de hrană și apă pentru oameni, ceea ce este esențial pentru ca viața oamenilor în trup să continue. Totuși, nu toți oamenii subzistă cu cereale. Oamenii au diferite mijloace de supraviețuire din cauza diferențelor dintre mediile geografice și reliefuri. Toate aceste metode de supraviețuire au fost pregătite de Dumnezeu. Așadar, nu toți oamenii se ocupă de cultivarea pământului. Adică, nu toți oamenii își obțin hrana din culturi. Aceasta este a treia parte pe care o vom discuta: limitele au apărut din cauza diferitelor moduri de viață ale oamenilor. Așadar, ce alte moduri de viață au oamenii? Cu privire la diferitele surse de hrană, ce alte feluri de oameni mai există? Există mai multe tipuri de bază.

Primul este modul de viață vânătoresc. Toată lumea îl cunoaște. Ce mănâncă oamenii care trăiesc din vânătoare? (Vânat.) Ei mănâncă păsările și animalele din pădure. „Vânatul” este un cuvânt modern. Vânătorii nu îl consideră o activitate recreațională, ci îl consideră hrană, mijlocul lor zilnic de subzistență. De pildă, ei prind o căprioară. Prinderea acestei căprioare este pentru vânător cum este obținerea hranei din pământ pentru fermier. Fermierul își adună hrana din pământ, iar când o vede, e fericit și se simte în largul său. Familia nu va fi înfometată când ai recolte de mâncat. Inima fermierului e eliberată de neliniști, iar el este mulțumit. La rândul său, un vânător se simte liniștit și mulțumit când vede ce a prins, deoarece nu trebuie să-și mai facă griji pentru mâncare. Va avea ce mânca la următoarea masă și nu va fi înfometat. Așa se simte cel care vânează ca să trăiască. Majoritatea celor care se întrețin din vânătoare trăiesc în pădurile de la munte. Ei nu cultivă pământul. Nu e ușor să găsești pământ arabil acolo, așa că ei supraviețuiesc cu diferite viețăți, cu diferite tipuri de pradă. Acesta este primul mod de viață care e diferit de cel al oamenilor obișnuiți.

Al doilea tip este modul de viață al păstorilor. Oamenii care au turme de animale pentru a-și câștiga traiul cultivă și pământul? (Nu.) Așadar, ce fac ei? Cum trăiesc? (În general, se ocupă de creșterea vitelor și a oilor, iar iarna taie animalele și le mănâncă. Hrana lor e alcătuită din carne de vită și de oaie în principal și beau ceai cu lapte. Deși păstorii sunt ocupați în toate anotimpurile, ei mănâncă bine. Nu le lipsesc laptele, produsele lactate sau carnea.) Oamenii care cresc animale pentru a-și câștiga traiul mănâncă, în principal, carne de vită și oaie, beau lapte de oaie și de vacă și călăresc vite și cai ca să-și mâne animalele pe câmp cu vântul în păr și cu soarele brăzdându-le chipul. Ei nu înfruntă stresul vieții moderne. Ei privesc toată ziua spre marile întinderi de cer albastru și câmpii cu iarbă. Marea majoritate a celor care se ocupă cu mânatul cirezilor trăiesc pe câmpii și au

putut să-și continue modul de viață nomad vreme de generații. Deși viața pe câmpie e cam singuratică, este totuși o viață foarte fericită. Nu e un mod de viață rău!

Al treilea mod de viață este pescuitul. O mică parte a umanității trăiește pe malul oceanului sau pe mici insule. Ei sunt înconjurați de apă, înfruntând oceanul. Acești oameni își câștigă traiul din pescuit. Care e sursa de hrană a celor care își câștigă traiul din pescuit? Sursa lor de hrană include toate tipurile de pește, fructe de mare și alte produse marine. Oamenii care își câștigă traiul din pescuit nu cultivă pământul, ci își petrec fiecare zi pescuind. Hrana lor principală este constituită din diferite specii de pești și fructe de mare. Uneori, dau la schimb aceste lucruri pe orez, făină și alte necesități zilnice. Acesta este un mod de viață diferit, dus de cei care trăiesc pe lângă apă. Trăind aproape de apă, se bazează pe aceasta pentru hrana lor și își câștigă traiul din pescuit. Pescuitul nu le oferă doar o sursă de hrană, ci și un mijloc de trai.

Pe lângă cultivarea pământului, umanitatea trăiește, în principal, conform celor trei moduri de viață menționate mai sus. Cu toate acestea, marea majoritate a oamenilor își câștigă existența din cultivarea pământului, cu doar câteva grupuri de oameni care trăiesc din creșterea animalelor, pescuit și vânătoare. Și ce le trebuie oamenilor care trăiesc din agricultură? Le trebuie pământ. Generație după generație, aceștia trăiesc din plantarea culturilor în pământ și, fie că plantează legume, fructe sau cereale, își iau hrana și necesarul zilnic din pământ.

Care sunt condițiile fundamentale care stau la baza acestor diferite moduri de viață omenești? Nu este absolut necesar ca mediile în care sunt capabili să supraviețuiască să fie păstrate la un nivel de bază? Cu alte cuvinte, dacă cei care trăiesc din vânătoare și-ar pierde pădurile de la munte

sau păsările și animalele, sursa lor de trai ar dispărea. Direcția în care această etnie și acest fel de oameni ar trebui să meargă devine nesigură, iar ei ar putea chiar să dispară. Și cum rămâne cu cei care își câștigă traiul din păstorit? Pe ce se bazează ei? Ei nu se bazează cu adevărat pe șeptelul lor, ci pe mediul în care poate să supraviețuiască șeptelul lor – pășunile. Dacă nu ar exista acestea, unde și-ar paște păstorii animalele? Ce ar mânca vitele și oile? Fără animale, acești nomazi nu ar avea niciun mijloc de trai. Fără o sursă de trai, unde ar merge aceștia? Ar deveni foarte dificil pentru ei să continue să supraviețuiască; ei nu ar avea niciun viitor. Dacă nu ar fi surse de apă, iar râurile și lacurile ar seca, toți acei pești care se bazează pe apă pentru a trăi ar mai exista? Nu ar mai exista. Ar mai supraviețui acești oameni care depind de apă și de pești pentru traiul lor? Când nu mai au hrană, când nu mai au sursa traiului lor, acești oameni nu vor mai putea supraviețui. Cu alte cuvinte, dacă oricare etnie ar întâmpina vreodată o problemă privind traiul sau supraviețuirea lor, atunci acea etnie nu ar mai continua și ar putea dispărea de pe fața pământului și ar dispărea ca specie. Iar dacă cei care își asigură traiul făcând agricultură și-ar pierde pământul, dacă nu ar putea cultiva toate tipurile de plante și nu și-ar lua hrana din acele plante, atunci care ar fi rezultatul? Fără hrană, nu ar muri oamenii de foame? Dacă oamenii mor de foame, acea rasă umană nu ar fi distrusă? Așadar, acesta este scopul lui Dumnezeu în conservarea diferitelor tipuri de medii. Dumnezeu are doar un singur scop în conservarea diferitelor medii și ecosisteme și a tuturor viețuitoarelor din cadrul fiecărui mediu – acela de a hrăni toate tipurile de oameni, de a hrăni oamenii care trăiesc în diferite medii geografice.

Dacă toate lucrurile creației și-ar pierde propriile legi, ele nu ar mai exista; dacă legile tuturor lucrurilor s-ar pierde, atunci ființele vii dintre toate ființele nu ar mai putea continua. Omenirea și-ar pierde și ea mediile

de care depinde pentru supraviețuire. Dacă omenirea ar pierde toate acestea, nu ar mai putea să trăiască așa cum a făcut-o, să prospere și să se înmulțească generație după generație. Motivul pentru care ființele umane au supraviețuit până acum este că Dumnezeu le-a oferit toate lucrurile creației care să-i hrănească, să alimenteze omenirea în diferite feluri. Ei au supraviețuit până acum, până în ziua de azi, doar pentru că Dumnezeu hrănește omenirea în diferite feluri. Cu un mediu stabilit pentru supraviețuire, care este favorabil și în care legile naturale sunt sistematizate, toate diferitele tipuri de oameni de pe pământ, toate rasele pot supraviețui în cadrul propriilor zone prestabilite. Nimeni nu poate trece dincolo de aceste zone sau de limitele dintre ele, deoarece ele au fost trasate de Dumnezeu. De ce ar trasa Dumnezeu limitele astfel? Acest lucru este foarte important pentru întreaga omenire – cu adevărat foarte important!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IX"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 183)

Dumnezeu stabilește limite tuturor lucrurilor pentru a hrăni întreaga omenire (fragmente selectate)

Partea a patra: Dumnezeu trasează granițe între diferitele rase

În al patrulea rând, Dumnezeu a trasat limite între diferitele rase. Pe pământ există oameni albi, negri, creoli și galbeni. Acestea sunt diferitele tipuri de oameni. De asemenea, Dumnezeu a stabilit o sferă pentru viețile acestor tipuri diferite de oameni și, fără să-și dea seama, oamenii trăiesc în mediul lor adecvat pentru supraviețuire sub gestionarea lui Dumnezeu. Nimeni nu poate ieși din asta. De exemplu, haideți să luăm în considerare oamenii albi. Care e zona geografică în care trăiesc cei mai mulți dintre ei? Cei mai mulți trăiesc mai ales în Europa și America. Zona geografică în care trăiesc în principal oamenii negri este Africa. Oamenii creoli locuiesc

mai ales în Asia de Sud-Est și Asia de Sud, în țări precum Thailanda, India, Myanmar, Vietnam și Laos. Oamenii galbeni locuiesc mai ales în Asia, adică în țări precum China, Japonia și Coreea de Sud. Dumnezeu a distribuit în mod adecvat aceste rase diferite, astfel încât ele să fie distribuite în diferite părți ale lumii. În aceste diferite părți ale lumii, Dumnezeu a pregătit acum mult timp un mediu de supraviețuire adecvat fiecărei rase de ființe umane. În cadrul acestor medii de supraviețuire, Dumnezeu le-a pregătit soluri de diverse culori și compoziții. Cu alte cuvinte, componentele din trupurile oamenilor albi nu sunt la fel cu cele din trupurile oamenilor negri și acestea sunt diferite de componentele trupurilor oamenilor din alte rase. Când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El pregătise deja un mediu de supraviețuire pentru fiecare rasă. Scopul Lui în a face acest lucru a fost ca atunci când acel gen de oameni începea să se înmulțească și să-și mărească numărul, să poată fi stabiliți în cadrul unei anumite sfere. Înainte ca Dumnezeu să creeze oamenii, El se gândise deja la toate – avea să rezerve Europa și America pentru oamenii albi pentru a se putea dezvolta și supraviețui. Astfel, când Dumnezeu a creat pământul, El avea deja un plan, avea o țintă și un scop pentru ceea ce făcea din acea bucată de pământ și pentru ceea ce se hrănea pe acea bucată de pământ. De exemplu, a pregătit de mult timp care munți, câte câmpii, câte surse de apă, ce fel de păsări și animale, care pești și care plante aveau să fie pe acel pământ. Când a pregătit un mediu de supraviețuire pentru un anumit tip de oameni, pentru o anumită rasă, Dumnezeu a trebuit să aibă în vedere multe chestiuni din toate punctele de vedere: mediul geografic, compoziția solului, diferitele specii de păsări și animale, mărimea diferitelor tipuri de pești, componentele peștilor, diferențele în privința calității apei, precum și toate tipurile de plante… Dumnezeu pregătise toate acestea cu mult timp în urmă. Acel tip de mediu este un mediu pentru supraviețuire pe care

Dumnezeu l-a creat și pregătit pentru oamenii albi și care le aparține în mod inerent. Ați văzut că, atunci când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El S-a gândit mult la asta și a acționat după un plan? (Da, am văzut că ceea ce a luat în considerare Dumnezeu referitor la diferitele tipuri de oameni a fost foarte chibzuit. Pentru mediul de supraviețuire pe care l-a creat pentru diferitele tipuri de oameni, ce fel de specii de păsări, animale și pești, câți munți și câte câmpii avea să pregătească, sunt lucruri pe care El le-a luat în considerare cu cea mai mare chibzuință și precizie.) Să luăm de exemplu oamenii albi. Ce fel de mâncare consumă albii în general? Mâncarea pe care o consumă oamenii albi este foarte diferită de cea consumată de asiatici. Alimentele de bază pe care le consumă populația albă sunt în general carnea, ouăle, laptele și carnea de pasăre. Cerealele cum ar fi pâinea și orezul nu sunt, în general, alimente de bază și sunt pe post de garnitură. Chiar și când mănâncă salată de legume, ei pun carne prăjită de vită sau de pui în ea și chiar și atunci când mănâncă alimente pe bază de grâu, ei au tendința de a adăuga brânză, ouă sau carne. Cu alte cuvinte, alimentele lor de bază nu constau, în general, din alimente pe bază de grâu sau orez; ei mănâncă o cantitate mare de carne și brânză. Adesea beau apă rece deoarece mănâncă alimente foarte bogate în calorii. Așadar, oamenii albi sunt deosebit de robuști. Astfel este sursa pentru traiul lor și mediile de viață pregătite de Dumnezeu pentru ei, care le permit să aibă un astfel de mod de viață, unul care este diferit de cele ale oamenilor din alte rase. Nu e nimic corect sau greșit în acest mod de viață – este înnăscut, predestinat de Dumnezeu și apare din ordinul lui Dumnezeu și din rânduielile Sale. Faptul că această rasă are acest mod de viață și aceste surse pentru traiul ei se datorează rasei și mediului de supraviețuire pregătit de Dumnezeu pentru ea. Se poate spune că mediul de supraviețuire pregătit de Dumnezeu pentru

oamenii albi și hrana zilnică care derivă din acel mediu sunt bogate și îmbelșugate.

Dumnezeu a pregătit și mediile necesare pentru supraviețuirea altor rase. Mai există și oamenii negri – unde sunt aceștia localizați? Ei se află în principal în Africa Centrală și de Sud. Ce le-a pregătit Dumnezeu în acel tip de mediu de viață? Păduri tropicale, tot felul de păsări și animale, dar și deșerturi, iar nenumărate plante trăiesc alături de oameni. Au surse de apă, de trai și de hrană. Dumnezeu nu a fost împotriva lor. Indiferent ce au făcut vreodată, supraviețuirea lor nu a fost niciodată o problemă. Și ei ocupă un anumit loc și o anumită zonă într-o parte a lumii.

Și acum, să discutăm despre oamenii galbeni. Oamenii galbeni sunt localizați, în principal, în Estul pământului. Care sunt diferențele dintre mediile și pozițiile geografice ale Estului și Vestului? În Est, pământul este fertil în cea mai mare parte a sa și este bogat în zăcăminte de materii prime și minerale. Adică, există din plin tot felul de resurse de suprafață și subterane. Și pentru acest grup de oameni, pentru această rasă, Dumnezeu a pregătit un sol corespunzător, o climă corespunzătoare și diferite medii geografice adecvate pentru ei. Deși există mari diferențe între acel mediu geografic și mediul vestic, hrana necesară oamenilor, mijloacele de trai și sursele de supraviețuire au fost, de asemenea, pregătite de Dumnezeu. Doar că e un mediu de trai diferit de cel pe care îl au albii în Vest. Dar care este singurul lucru pe care trebuie să vi-l spun? Numărul oamenilor din rasa estică este relativ mare, așa că Dumnezeu a adăugat în acea bucată de pământ multe elemente diferite de cele din Vest. Acolo, El a adăugat multe peisaje și materii prime din belșug. Acolo, resursele naturale sunt foarte abundente; relieful este și el variat și deosebit, adecvat pentru hrănirea unui număr enorm de oameni ai rasei estice. Ceea ce diferențiază Estul de Vest este faptul că în Est – de la sud la nord și de la est la vest – clima este mai

bună decât în Vest. Cele patru anotimpuri sunt clar distincte, temperaturile sunt primitoare, resursele naturale sunt abundente, iar peisajele naturale și tipurile de relief sunt mult mai bune decât în Vest. De ce a făcut Dumnezeu acest lucru? El a creat un echilibru foarte rațional între oamenii albi și cei galbeni. Ce înseamnă asta? Înseamnă că toate aspectele hranei oamenilor albi, lucrurile pe care le folosesc și cele oferite pentru desfătarea lor sunt mult mai bune decât cele de care se pot bucura oamenii galbeni. Cu toate acestea, Dumnezeu nu este părtinitor împotriva niciunei rase. Dumnezeu le-a dat oamenilor galbeni un mediu de supraviețuire mai frumos și mai bun. Acesta este echilibrul.

Dumnezeu a prestabilit care tipuri de oameni ar trebui să trăiască în anumite părți ale lumii; pot oamenii să depășească aceste limite? (Nu, nu pot.) Ce lucru nemaipomenit! Chiar dacă se produc războaie sau invazii în diferite ere sau în momente extraordinare, aceste războaie și aceste invazii nu pot în niciun caz să distrugă mediile de supraviețuire pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru fiecare rasă. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a rânduit un anumit tip de oameni într-o anumită parte a lumii, iar ei nu pot să treacă dincolo de acele limite. Chiar dacă oamenii au anumite ambiții de a-și schimba sau de a-și extinde teritoriul, fără permisiunea lui Dumnezeu, le va fi foarte dificil să reușească. Va fi foarte dificil pentru ei să reușească. De exemplu, albii au vrut să își extindă teritoriul și au colonizat alte țări. Germanii au invadat niște țări, iar Marea Britanie a ocupat cândva India. Care a fost rezultatul? La final, au eșuat. Ce înțelegem noi din eșecul lor? Ceea ce Dumnezeu a rânduit nu poate fi distrus. Așadar, indiferent cât de mare a fost avântul pe care poate că l-ai văzut în expansiunea Marii Britanii, în cele din urmă, ei tot au fost nevoiți să se retragă, lăsând acele teritorii să aparțină Indiei. Cei care trăiesc pe acele pământuri sunt tot hindușii, nu britanicii, fiindcă Dumnezeu nu a permis acest lucru. Unii

dintre cei care cercetează istoria sau politica au formulat anumite teze despre asta. Ei oferă motive pentru a explica eșecul Marii Britanii, susținând că o anumită etnie nu poate fi cucerită sau desemnând drept cauză alte motive de factură umană… Nu acestea sunt motivele reale. Motivul real este Dumnezeu – El nu permite așa ceva! Dumnezeu îi rânduiește pe cei dintr-o anumită etnie să trăiască într-un anumit ținut și îi așază acolo, iar dacă El nu le permite să se mute de pe acel pământ, ei nu vor reuși niciodată să o facă. Dacă Dumnezeu stabilește o anumită zonă pentru aceștia, ei vor trăi în acea zonă. Omenirea nu poate să se elibereze sau să se extragă din aceste zone definite. Asta e cert. Nu contează cât de mari sunt forțele invadatorilor sau cât de slabi sunt cei care sunt invadați, succesul invadatorilor este decis, la urma urmei, de Dumnezeu. El a predestinat deja acest lucru și nimeni nu îl poate schimba.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IX”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 184)

Dumnezeu domnește peste toate și îi aprovizionează pe toți, El este Dumnezeul tuturor lucrurilor (fragmente selectate)

Privind din perspectiva legilor rânduite de Dumnezeu pentru creșterea tuturor lucrurilor, oare nu este toată omenirea, cu toată diversitatea ei, aprovizionată și îngrijită de Dumnezeu? Dacă aceste legi ar fi distruse sau dacă Dumnezeu n-ar fi stabilit aceste legi pentru omenire, care ar fi perspectivele de viitor ale oamenilor? După ce oamenii și-ar pierde mediile primare de supraviețuire, ar mai avea ei surse de hrană? E posibil ca sursele de hrană să devină o problemă. Dacă oamenii și-ar pierde sursele de hrană, adică dacă nu ar putea să găsească nimic de mâncare, câte zile ar putea ei să continue? Probabil că nu ar rezista nici măcar o lună, iar însăși supraviețuirea lor ar deveni problematică. Așadar, fiecare lucru pe care

Dumnezeu îl face pentru supraviețuirea oamenilor, pentru continuarea existenței lor, pentru înmulțirea și subzistența lor, este foarte important. Absolut fiecare lucru pe care Dumnezeu îl face între lucrurile creației Sale este strâns legat și inseparabil de supraviețuirea omenirii. Dacă supraviețuirea omenirii ar deveni problematică, ar mai putea să continue gestionarea lui Dumnezeu? Ar mai exista gestionarea lui Dumnezeu? Gestionarea lui Dumnezeu coexistă cu supraviețuirea întregii omeniri pe care El o îngrijește, așa că, indiferent ce pregătiri face Dumnezeu pentru toate lucrurile creației Sale și ceea ce face El pentru oameni, toate sunt necesare pentru El și cruciale pentru supraviețuirea omenirii. Dacă aceste legi pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru toate lucrurile n-ar fi respectate, dacă aceste legi ar fi încălcate sau subminate, niciun lucru nu ar mai putea să existe, mediul de supraviețuire a oamenilor nu ar mai exista, nici sursa lor de subzistență zilnică și nici omenirea însăși. Din acest motiv, planul lui Dumnezeu de gestionare a mântuirii omenirii ar înceta și el să existe.

Tot ceea ce am discutat, fiecare aspect, fiecare punct, este strâns legat de supraviețuirea fiecărei persoane. Ați putea spune: „Lucrul despre care vorbești e prea mare, este ceva ce nu înțelegem”. Și poate că există oameni care ar spune: „Ce spui Tu nu are nicio legătură cu mine”. Totuși, să nu uităm că tu trăiești ca parte a tuturor lucrurilor, că ești unul dintre toate lucrurile creației aflate sub stăpânirea lui Dumnezeu. Lucrurile creației lui Dumnezeu nu pot fi scoase de sub stăpânirea lui Dumnezeu, nicio persoană nu poate ieși de sub stăpânirea Lui. Ieșirea de sub stăpânirea Lui și de sub prevederile Lui ar însemna că viețile oamenilor, viețile trupești ale oamenilor ar dispărea. Aceasta este importanța faptului că Dumnezeu a stabilit medii de supraviețuire pentru omenire. Nu contează cărei rase aparții sau în care regiune trăiești, fie ea în Occident sau în Orient, nu poți să te separi de mediul de supraviețuire pe care Dumnezeu L-a stabilit pentru

omenire, nu poți să te separi de hrana și de proviziile oferite de mediul de supraviețuire pe care El l-a stabilit pentru oameni. Nu contează care este modul tău de trai, nu contează pe ce te bazezi ca să trăiești, nici pe ce te bazezi ca să îți susții viața în trup, nu poți să ieși de sub stăpânirea lui Dumnezeu și de sub gestionarea Lui. Unii oameni spun: „Eu nu sunt fermier, nu plantez culturi ca să trăiesc. Eu nu depind de mila Cerurilor pentru hrana mea, așa că supraviețuirea mea nu are loc în mediul de supraviețuire stabilit de Dumnezeu. Acel tip de mediu nu mi-a oferit nimic”. Chiar așa este? Spui că nu plantezi culturi ca să trăiești, dar nu mănânci cereale? Nu mănânci carne și ouă? Și nu mănânci legume și fructe? Tot ceea ce mănânci, toate aceste lucruri de care ai nevoie sunt inseparabile de mediul de supraviețuire stabilit de Dumnezeu pentru omenire. Iar sursa tuturor lucrurilor de care omenirea are nevoie nu poate fi separată de toate lucrurile create de Dumnezeu, care constituie, în totalitatea lor, mediile tale de supraviețuire. Apa pe care o bei, hainele pe care le porți și toate obiectele pe care le folosești – care dintre toate acestea nu sunt obținute din lucrurile creației lui Dumnezeu? Unii spun: „Există anumite obiecte care nu sunt obținute din lucrurile creației lui Dumnezeu. Vezi, plasticul este unul dintre acele lucruri. E un material de proveniență chimică, este făcut de om”. Chiar așa este? Plasticul este într-adevăr făcut de om și e un material de proveniență chimică, dar de unde provin componentele de bază ale plasticului? Aceste componente au fost obținute din materialele create de Dumnezeu. Obiectele de care te bucuri, pe care le vezi, fiecare obiect pe care îl folosești, toate sunt obținute din lucrurile care au fost create de Dumnezeu. Adică, nu contează cărei rase aparține o persoană, nu contează ce mod de trai are sau în ce tip de mediu de supraviețuire ar trăi, nu se poate separa de ceea ce a asigurat Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IX”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 185)

Dumnezeu domnește peste toate și îi aprovizionează pe toți, El este Dumnezeul tuturor lucrurilor (fragmente selectate)

Gradul în care oamenii Îl înțeleg pe Dumnezeu în inimile lor reprezintă totodată mărimea locului pe care El îl are în inimile lor. Cu cât e mai mare gradul în care oamenii Îl înțeleg pe Dumnezeu în inimile lor, cu atât e mai important Dumnezeu în inimile lor. Dacă Dumnezeul pe care tu Îl cunoști e vag și fără conținut, atunci Dumnezeul în care crezi este la fel. Dumnezeul pe care tu Îl cunoști este limitat doar la sfera vieții tale personale și nu are nicio legătură cu adevăratul Dumnezeu Însuși. Așadar, să cunoști faptele practice ale lui Dumnezeu, să cunoști realitatea Lui și atotputernicia Sa, să cunoști adevărata identitate a lui Dumnezeu Însuși, să cunoști ceea ce are El și ceea ce este, să știi acțiunile pe care le-a manifestat El în toate lucrurile creației Sale – aceste lucruri sunt extrem de importante pentru fiecare persoană care vrea să-L cunoască pe Dumnezeu. Ele stabilesc direct dacă oamenii pot să intre în realitatea adevărului. Dacă tu îți limitezi înțelegerea lui Dumnezeu doar la cuvinte, dacă o limitezi doar la măruntele tale trăiri, la ceea ce-ți imaginezi tu că este harul lui Dumnezeu sau la măruntele tale mărturii despre Dumnezeu, atunci îți spun cu tărie că Dumnezeul în care crezi nu este Dumnezeu Însuși. Nu doar atât, ci se poate spune că Dumnezeul în care crezi este unul imaginar, nu Dumnezeu Cel adevărat. Asta fiindcă Dumnezeul adevărat este Cel care stăpânește peste toate, Cel care pășește printre toate, Cel care le gestionează pe toate. El este Cel care ține în mâinile Sale soarta întregii omeniri și a tuturor lucrurilor. Lucrarea și faptele Dumnezeului despre care vorbesc nu se limitează doar la o mână de oameni. Adică, nu se limitează doar la cei care Îl urmează în prezent. Faptele Lui sunt manifestate în toate lucrurile, în supraviețuirea tuturor lucrurilor și în legile schimbării tuturor lucrurilor. Dacă nu poți să vezi sau

să recunoști faptele lui Dumnezeu în toate lucrurile creației Sale, atunci nu poți să fii martor pentru niciuna dintre faptele Sale. Dacă nu poți să fii martor pentru Dumnezeu, dacă tu continui să vorbești despre acest mărunt și așa-zis „Dumnezeu” pe care tu Îl cunoști, despre acel Dumnezeu care e limitat la ideile tale și care există doar în limitele înguste ale minții tale, dacă tu continui să vorbești despre acel fel de Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu îți va lăuda niciodată credința. Când ești martor pentru Dumnezeu, dacă faci asta doar cu referire la modul în care te bucuri de harul lui Dumnezeu, felul în care accepți disciplina și certarea Lui și modul în care te bucuri de binecuvântările Lui atunci când ești martor pentru El, atunci toate acestea nu sunt nici pe departe suficiente și nici pe-aproape de a-L mulțumi. Dacă vrei să fii martor pentru Dumnezeu într-un mod care să fie în conformitate cu voia Sa, să fii martor pentru adevăratul Dumnezeu Însuși, atunci trebuie să afli ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este din faptele Lui. Trebuie să remarci autoritatea lui Dumnezeu în faptul că El controlează totul, să vezi adevărul modului în care El susține întreaga omenire. Dacă recunoști doar că subzistența și necesitățile din viața ta vin de la Dumnezeu, dar nu reușești să vezi adevărul conform căruia El susține întreaga omenire prin toate lucrurile create de El, că El conduce întreaga omenire prin stăpânirea Lui asupra tuturor lucrurilor, atunci nu vei putea niciodată să fii martor pentru Dumnezeu. Cu ce scop vă spun Eu toate acestea? Pentru ca voi să luați toate acestea în serios, pentru ca voi să nu credeți în mod eronat că aceste subiecte despre care am discutat sunt irelevante pentru intrarea voastră în viață și pentru ca voi să nu considerați aceste subiecte ca fiind doar un fel de cunoștințe sau de doctrine. Dacă ascultați ceea ce vă spun cu acest gen de atitudine, nu veți câștiga nimic. Veți pierde această minunată oportunitate de a-L cunoaște pe Dumnezeu.

Care este scopul Meu când discut despre toate acestea? Scopul Meu este ca oamenii să-L cunoască pe Dumnezeu, ca oamenii să înțeleagă faptele practice ale lui Dumnezeu. Odată ce Îl înțelegeți pe Dumnezeu și Îi cunoașteți faptele, doar atunci aveți oportunitatea sau posibilitatea de a-L cunoaște. Dacă, de exemplu, ați vrea să cunoașteți o persoană, cum ați proceda? Ați încerca să o cunoașteți privindu-i doar aspectul exterior? Doar privind hainele pe care le poartă și modul în care se îmbracă? Doar privindu-i mersul? Doar încercând să aflați câte lucruri cunoaște? (Nu.) Așadar, cum puteți să cunoașteți pe cineva? Judecați pe baza vorbelor și a comportamentului acelei persoane, a gândurilor ei și a ceea ce exprimă și dezvăluie acea persoană despre sine. Așa puteți ajunge să cunoașteți și să înțelegeți o persoană. La fel, dacă vreți să-L cunoașteți pe Dumnezeu, dacă vreți să înțelegeți latura Lui practică, latura Lui adevărată, trebuie să vă bazați pe faptele Lui, pe fiecare lucru practic pe care îl săvârșește. Acesta este cel mai bun mod și este singurul mod.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IX"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 186)

Dumnezeu echilibrează relațiile dintre toate lucrurile pentru a oferi omenirii un mediu de supraviețuire stabil

(fragment selectat)

Când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El a folosit tot felul de metode și de căi pentru a le pune în echilibru, pentru a echilibra condițiile de trai din munți și din lacuri, pentru plante și pentru toate felurile de animale, de păsări și de insecte. Scopul Lui a fost să permită tuturor tipurilor de viețuitoare să trăiască și să se înmulțească în cadrul legilor pe care El le-a rânduit. Niciunul dintre lucrurile creației nu poate ieși în afara acestor legi, ele nu pot să fie încălcate. Doar în cadrul acestui tip de mediu primar pot

oamenii să supraviețuiască și să se înmulțească în siguranță, generație după generație. Dacă orice viețuitoare trece dincolo de cantitatea și de aria de acoperire stabilită de Dumnezeu sau dacă își depășește rata de creștere, frecvența înmulțirii sau numărul dictat de El, mediul de supraviețuire al omenirii ar suferi distrugeri de diferite magnitudini. Și, în același timp, supraviețuirea omenirii ar fi amenințată. Dacă o specie de viețuitoare ajunge să atingă un număr prea mare, va consuma hrana oamenilor, va distruge sursele de apă ale oamenilor și le va distruge căminele. În acest fel, înmulțirea omenirii și starea lor de supraviețuire ar fi afectată imediat. De exemplu, apa este foarte importantă pentru toate lucrurile. Dacă sunt prea mulți șoareci, prea multe furnici, lăcuste, broaște sau orice fel de alte animale, acestea vor bea mai multă apă. Pe măsură ce cantitatea de apă pe care o beau crește, apa potabilă și sursele de apă ale oamenilor din sfera fixă a surselor de apă potabilă și a zonelor apoase vor fi reduse, iar aceștia se vor confrunta cu lipsuri în privința apei. Dacă sursele de apă potabilă pentru oameni sunt distruse, contaminate sau întrerupte fiindcă tot felul de animale au devenit tot mai numeroase, în acest mediu dur de supraviețuire, supraviețuirea omenirii va fi grav amenințată. Dacă doar o specie sau mai multe specii de viețuitoare își depășesc numărul adecvat, atunci aerul, temperatura, umiditatea, chiar și compoziția aerului din spațiul de supraviețuire al omenirii, toate acestea vor fi otrăvite și distruse într-un grad mai mare sau mai mic. În aceste condiții, supraviețuirea și soarta oamenilor vor fi și ele supuse amenințărilor acestor factori de mediu. Așadar, dacă aceste echilibre sunt pierdute, aerul pe care oamenii îl respiră va fi distrus, apa pe care o beau va fi contaminată, iar temperaturile de care au nevoie se vor schimba și ele și vor fi afectate într-un grad mai mare sau mai mic. Dacă se întâmplă asta, mediile pentru supraviețuire care aparțin inerent omenirii vor fi ținta unor provocări și impacturi enorme. În acest gen de

situație în care mediile primare de supraviețuire ale oamenilor au fost distruse, care ar fi perspectiva și soarta omenirii? Aceasta este o problemă foarte serioasă! Fiindcă Dumnezeu știe din ce motiv există fiecare dintre lucrurile creației de dragul omenirii, știe care este rolul fiecărui tip de lucru pe care El l-a creat, știe ce fel de impact are fiecare lucru asupra omenirii și în ce măsură aduce beneficii omenirii, deoarece, în inima lui Dumnezeu, există un plan pentru toate acestea, iar El gestionează absolut fiecare aspect al tuturor lucrurilor pe care El le-a creat, de aceea absolut fiecare lucru pe care El îl face este foarte important și necesar pentru omenire. Așadar, de acum înainte, oricând observi vreun fenomen ecologic printre lucrurile creației lui Dumnezeu sau vreo lege naturală în cadrul lucrurilor creației lui Dumnezeu, nu te vei mai îndoi de necesitatea fiecărui lucru creat de Dumnezeu. Nu vei mai folosi cuvinte neștiutoare pentru a emite judecăți arbitrare despre aranjamentele lui Dumnezeu cu privire la toate lucrurile și despre diferitele Lui moduri de a susține omenirea. Nu vei mai trage nici concluzii arbitrare cu privire la legile lui Dumnezeu pentru toate lucrurile creației Sale.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IX"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 187)

Cum stăpânește și administrează Dumnezeu lumea spirituală

În ceea ce privește lumea materială, ori de câte ori oamenii nu înțeleg anumite lucruri sau fenomene, pot căuta informații relevante sau folosi diverse canale pentru a le afla originile și contextul. Dar, în ceea ce privește cealaltă lume, despre care vorbim azi – lumea spirituală care există în afara lumii materiale – oamenii n-au nici mijloace, nici canale prin care să afle ceva despre aceasta. De ce spun asta? O spun pentru că, în lumea omenirii, tot ceea ce aparține lumii materiale este inseparabil de existența fizică a

omului și, pentru că oamenii consideră că tot ceea ce aparține lumii materiale este inseparabil de modul lor de viață fizic și de viețile lor fizice, cei mai mulți dintre ei conștientizează sau văd doar lucrurile materiale din fața ochilor lor, care le sunt vizibile. Totuși, în ceea ce privește lumea spirituală – cu alte cuvinte, tot ceea ce aparține celeilalte lumi – ar fi corect să spunem că majoritatea oamenilor nu cred. Deoarece oamenii nu o pot vedea și cred că nu e nevoie să o înțeleagă sau să știe ceva despre ea, ca să nu mai spunem despre cum lumea spirituală este una complet diferită de lumea materială și, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, ea este deschisă – cu toate că, pentru oameni, este secretă și închisă – oamenii au așadar mari dificultăți în a găsi o cale de a înțelege diversele aspecte ale acestei lumi. Diferitele aspecte ale lumii spirituale despre care voi vorbi privesc doar administrația și suveranitatea lui Dumnezeu; nu revelez nicio taină, și nici nu vă spun niciun secret pe care doriți să-l aflați. Căci aceasta privește suveranitatea lui Dumnezeu, administrația Lui și prevederile Lui și, prin urmare, voi vorbi doar despre partea pe care e necesar s-o cunoașteți.

Mai întâi, să vă adresez o întrebare: după părerea voastră, ce este lumea spirituală? În sens larg, este o lume în afara lumii materiale, una atât invizibilă, cât și intangibilă pentru oameni. Totuși, în imaginația voastră, ce fel de lume ar trebui să fie lumea spirituală? Ca urmare a faptului că nu o puteți vedea, probabil sunteți incapabili să vă gândiți la asta. Cu toate acestea, când auziți niște legende, tot vă gândiți la asta și nu vă puteți abține să nu o faceți. Și de ce spun asta? Există ceva care li se întâmplă multor oameni când sunt tineri: când cineva le spune o poveste înspăimântătoare – despre fantome sau suflete – sunt îngrozitor de speriați. Și de ce anume sunt ei speriați? Pentru că își imaginează acele lucruri; chiar dacă nu le pot vedea, simt că sunt prin camerele lor, într-un colț ascuns sau întunecos și sunt atât de înspăimântați încât nu îndrăznesc să se ducă la culcare. Mai ales

noaptea, le este prea frică să fie singuri în camerele lor sau să se aventureze în propriile curți. Aceasta este lumea spirituală a imaginației voastre și e o lume pe care oamenii o consideră înspăimântătoare. Adevărul e că toată lumea și-o imaginează într-o oarecare măsură și toată lumea o poate simți un pic.

Să începem cu o discuție despre lumea spirituală. Ce este aceasta? Să vă dau o explicație scurtă și simplă: lumea spirituală este un loc important, unul diferit de lumea materială. De ce spun că e important? Vom discuta despre asta în detaliu. Existența lumii spirituale este legată inextricabil de lumea materială a omenirii. Ea joacă un rol important în ciclul vieții și al morții omenești în stăpânirea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor; acesta este rolul său și unul dintre motivele pentru care existența sa e importantă. Deoarece este un loc de nedeslușit pentru cele cinci simțuri, nimeni nu poate judeca cu acuratețe dacă lumea spirituală există sau nu. Diversele ei dinamici sunt legate îndeaproape de existența umană și, prin urmare, ordinea vieții omenirii este de asemenea influențată în mod colosal de lumea spirituală. Implică sau nu acest lucru suveranitatea lui Dumnezeu? Da. Când spun asta, înțelegeți de ce discut despre acest subiect: pentru că privește suveranitatea lui Dumnezeu, cât și administrația Lui. Într-o lume ca aceasta – una care e invizibilă oamenilor – fiecare ordin, decret și sistem administrativ ceresc al ei este mult deasupra legilor și sistemelor oricărei națiuni a lumii materiale și nicio ființă care trăiește în această lume nu ar îndrăzni să le contravină sau să le încalce. Are acest lucru legătură cu suveranitatea și administrația lui Dumnezeu? În lumea spirituală, sunt decrete administrative clare, ordine administrative clare și statute clare. La niveluri diferite și în diverse zone, însoțitorii se supun cu strictețe îndatoririlor lor și respectă regulile și reglementările, căci știu care e consecința încălcării unui ordin ceresc; sunt clar conștienți de modul în care

Dumnezeu pedepsește răul și răsplătește binele și administrează El și stăpânește toate lucrurile. Mai mult, văd clar cum Își duce la bun sfârșit ordinele și statutele cerești. Sunt acestea diferite de lumea materială locuită de omenire? Sunt, într-adevăr, enorm de diferite. Lumea spirituală este o lume complet diferită de lumea materială. De vreme ce există ordine și statute cerești, acest fapt are legătură cu suveranitatea și administrația lui Dumnezeu și, mai mult, cu firea Lui, cât și cu ceea ce are și este El. După ce ați auzit aceasta, nu considerați că este foarte necesar ca Eu să vorbesc despre acest subiect? Nu doriți să-i aflați tainele intrinseci? (Ba da.) Așa e conceptul lumii spirituale. Deși coexistă cu lumea materială și e supusă simultan administrării și suveranității lui Dumnezeu, administrarea acestei lumi de către Dumnezeu și suveranitatea Sa asupra ei sunt mult mai stricte decât cele ale lumii materiale.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul X"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 188)

În cadrul omenirii, clasific toți oamenii în trei tipuri. Primii sunt necredincioșii, aceia fără credințe religioase. Sunt numiți necredincioși. Majoritatea covârșitoare a necredincioșilor cred doar în bani; își sprijină doar propriile interese, sunt materialiști și cred doar în lumea materială – nu cred în ciclul vieții și al morții sau în ce se zice despre zeități și fantome. Pe acești oameni îi clasific drept necredincioși și ei sunt primul tip. Cel de-al doilea tip include diverșii oameni de credință, pe lângă necredincioși. În cadrul omenirii, îi împart pe acești oameni de credință în mai multe grupuri importante: primul grup e reprezentat de evrei, al doilea de catolici, al treilea de creștini, al patrulea de musulmani și al cincilea de budiști; sunt cinci tipuri. Acestea sunt diversele tipuri de oameni de credință. Cel de-al treilea tip îi include pe cei care cred în Dumnezeu și asta vă include pe voi. Astfel de credincioși sunt aceia care-L urmează pe Dumnezeu azi. Acești

oameni sunt împărțiți în două tipuri: aleșii lui Dumnezeu și făcătorii de servicii. Aceste tipuri principale au fost clar diferențiate. Așadar, în mințile voastre, sunteți acum capabili să distingeți tipurile și clasificările oamenilor, nu-i așa? Primul tip îi cuprinde pe necredincioși, iar Eu am spus ce sunt ei. Oare cei care cred în Bătrânul din Cer sunt socotiți necredincioși? Mulți necredincioși cred doar în Bătrânul din Cer; ei cred că vântul, ploaia, tunetul și așa mai departe sunt toate controlate de această entitate pe care se bizuie pentru plantatul culturilor și pentru recoltă – dar, când se pomenește credința în Dumnezeu, nu sunt dispuși să creadă în El. Se poate spune că asta înseamnă să ai credință? Astfel de oameni sunt incluși printre necredincioși. Înțelegi asta, nu-i așa? Nu confunda aceste categorii! Cel de-al doilea tip include oamenii de credință, iar al treilea tip sunt aceia care-L urmează pe Dumnezeu în prezent. Așadar, de ce am împărțit toți oamenii în aceste tipuri? (Pentru că diversele tipuri de oameni au sfârșituri și destinații diferite.) Acesta este un aspect al chestiunii. Atunci când aceste rase și tipuri diferite de oameni se vor întoarce în lumea spirituală, toți vor avea un loc diferit în care vor merge, vor fi supuși unor diverse legi ale ciclului vieții și al morții, așa că acesta e motivul pentru care am clasificat oamenii în aceste tipuri importante.

Ciclul vieții și al morții în cazul necredincioșilor (fragmente selectate)

Să începem cu ciclul vieții și al morții în cazul necredincioșilor. După moarte, omul e luat de un însoțitor din lumea spirituală. Și ce anume din om e luat? Nu trupul, ci sufletul său. Când sufletul său e luat, omul ajunge într-un loc care e o agenție a lumii spirituale, una care primește în special sufletele oamenilor care tocmai au murit. Acela este primul loc în care se duce omul după moarte, ceea ce este necunoscut sufletului. Când e dus în acest loc, o oficialitate efectuează primele controale, confirmând numele,

adresa, vârsta sa și toate experiențele sale. Tot ceea ce a făcut cât timp a fost în viață e consemnat într-o carte și verificat cu acuratețe. După ce a fost controlat totul, comportamentul și acțiunile persoanei respective de-a lungul vieții sale sunt folosite pentru a stabili dacă va fi pedepsită sau continuă să fie reîntrupată ca om, aceasta fiind prima etapă. Este această primă etapă înfricoșătoare? Nu este foarte înfricoșătoare deoarece singurul lucru care s-a întâmplat este că persoana respectivă a ajuns într-un loc întunecat și necunoscut.

În cea de-a doua etapă, dacă omul acesta a făcut multe lucruri rele de-a lungul vieții sale și a comis multe fapte haine, atunci va fi dus într-un loc de pedeapsă pentru a-și primi sancțiunea. Acela va fi locul expres folosit pentru pedepsirea oamenilor. Detaliile modului în care este pedepsit depind de păcatele comise, cât și de câte lucruri haine a făcut înainte să moară – aceasta este prima situație care are loc în această a doua etapă. Din cauza lucrurilor rele pe care le-au făcut și a răului pe care l-au comis înainte să moară, când vor fi reîntrupați, după pedeapsa lor – când se vor naște încă o data în lumea materială – unii vor fi în continuare oameni, în timp ce alții vor deveni animale. Cu alte cuvinte, după ce un om se întoarce în lumea spirituală, e pedepsit din cauza răului pe care l-a comis; mai mult decât atât, din cauza lucrurilor haine pe care le-a făcut, în următoarea lui reîntrupare, probabil nu se va întoarce drept om, ci drept animal. Sfera animalelor în care s-ar putea transforma include: vaci, cai, porci și câini. Unii oameni s-ar putea renaște ca păsări, ori rațe, ori gâște… După ce s-au reîntrupat ca animale, când vor muri din nou, se vor întoarce în lumea spirituală. Aici, ca înainte, în funcție de comportamentul de dinaintea morții, lumea spirituală va decide dacă se vor întrupa ca oameni. Majoritatea oamenilor comit prea mult rău și păcatele lor sunt prea cumplite, așadar, trebuie să se reîntrupeze ca animale de șapte până la douăsprezece ori. De șapte până la

douăsprezece ori – nu este acest lucru înfricoșător? (Este înfricoșător.) Ce vă înfricoșează? Faptul că un om devine un animal – asta e înspăimântător. Și, pentru un om, care sunt cele mai dureroase lucruri în a deveni un animal? Ideea de a nu avea limbaj, de a avea doar gânduri simple, de a putea face doar lucrurile pe care le fac animalele și de a mânca mâncarea pe care o mănâncă animalele, de a avea mentalitatea simplă și limbajul corpului unui animal, de a nu putea merge în două picioare, de a nu putea comunica cu oamenii și faptul că nimic din comportamentul sau activitățile oamenilor nu are nicio legătură cu animalele. Adică, dintre toate lucrurile, a fi animal înseamnă că ești cea mai josnică dintre toate viețățile și implică mult mai multă suferință decât a fi om. Acesta e un aspect al pedepsei aplicate de lumea spirituală celor care au făcut mult rău și au comis păcate mari. Cât despre severitatea pedepsei, aceasta e decisă în funcție de tipul de animal în care se transformă. De pildă, a fi porc este mai bine decât a fi câine? Un porc trăiește mai bine sau mai rău decât un câine? Mai rău, nu-i așa? Dacă oamenii devin cai sau vaci, vor trăi ei mai bine sau mai rău decât ar face-o dacă ar fi porci? (Mai bine.) I-ar fi mai comod unei persoane dacă s-ar renaște ca pisică? Ar fi tot un animal și i-ar fi mai ușor să fie pisică, decât vacă sau cal, pentru că pisicile pot să lenevească aproape tot timpul, dormind. A deveni o vacă sau un cal este mai laborios. Prin urmare, dacă un om se reîntrupează ca vacă sau cal, trebuie să muncească din greu – ceea ce pare a fi o pedeapsă aspră. A deveni câine ar fi puțin mai bine decât a deveni vacă sau cal, pentru că un câine are o relație mai apropiată cu stăpânul lui. Unii câini, după câțiva ani în care au fost animale de companie, sunt în stare să înțeleagă mult din ce spun stăpânii lor. Uneori, un câine se poate adapta stării și exigențelor stăpânului său, iar stăpânul îl tratează pe câine mai bine și animalul mănâncă și bea mai bine și când are dureri, e mai îngrijit. Așadar, nu se bucură câinele de o viață fericită?

Astfel, a fi câine este mai bine decât a fi vacă sau cal. În acest caz, severitatea pedepsei unei persoane stabilește de câte ori se reîntrupează ca animal, precum și tipul de animal.

Deoarece au comis atât de multe păcate cât timp au fost în viață, unii oameni sunt pedepsiți prin reîntruparea ca animale de șapte până la douăsprezece vieți După ce au fost pedepsiți de suficiente ori, la întoarcerea în lumea spirituală, sunt duși în altă parte – într-un loc în care diferitele suflete au fost deja pedepsite și sunt din tipul celor care se pregătesc să se reîntrupeze ca oameni. În această locație, fiecare suflet este categorisit în funcție de felul familiei în care se va naște, de rolul pe care îl va juca odată ce s-a reîntrupat și așa mai departe. De pildă, unii oameni vor deveni cântăreți când vor veni pe lumea aceasta, așa că sunt puși printre cântăreți; unii vor deveni oameni de afaceri când vor veni pe lumea aceasta, așa că sunt puși printre oamenii de afaceri; iar dacă o persoană urmează să devină cercetător științific după ce va deveni om, atunci e pus printre cercetătorii științifici. După ce sunt clasificați, fiecare e trimis de acolo, potrivit unui moment diferit și unei date stabilite, așa cum trimit oamenii e-mailuri azi. Astfel, se va încheia un ciclu al vieții și al morții. Din ziua în care un om ajunge în lumea spirituală și până la sfârșitul pedepsei lui sau până când s-a reîncarnat ca animal de multe ori și se pregătește să fie reîncarnat ca om, acest proces este complet.

Cei care nu mai sunt pedepsiți și nu sunt reîntrupați ca animale vor fi trimiși repede în lumea materială pentru a se întrupa ca oameni? Sau cât va dura până când vor putea sosi printre oameni? Care e frecvența cu care se poate întâmpla acest lucru? Acest lucru e restricționat temporal. Tot ceea ce are loc în lumea spirituală este supus restricțiilor și regulilor temporale precise – ceea ce veți înțelege dacă vă explic cu numere. În cazul celor care se reîntrupează într-o perioadă scurtă, la moartea lor, pregătirile ca ei să se

reîntrupeze ca oameni vor fi fost deja făcute. Cea mai scurtă perioadă în care se poate întâmpla asta este de trei zile. Pentru unii oameni, durează trei luni, pentru alții, trei ani, pentru unii, treizeci de ani, pentru alții, trei sute de ani și așa mai departe. Așadar, ce se poate spune despre aceste reguli temporale și care sunt particularitățile lor? Acestea se bazează pe ce are nevoie lumea materială – lumea omului – de la un suflet și pe rolul pe care acest suflet e menit să-l joace în această lume. Când oamenii se reîntrupează ca persoane obișnuite, în cazul celor mai mulți dintre ei, acest lucru are loc rapid, pentru că lumea omului are o nevoie presantă de astfel de oameni obișnuiți – așa că, trei zile mai târziu, sunt trimiși din nou unei familii care e complet diferită de aceea în care au fost înainte să moară. Totuși, sunt unii care joacă un rol special în această lume. „Special" înseamnă că nu există o cerere mare pentru aceste persoane în lumea omului; nu mulți oameni sunt necesari pentru a juca un astfel de rol, așa că poate dura trei sute de ani. Cu alte cuvinte, acest suflet va veni doar o dată la trei sute de ani sau chiar doar o dată la trei mii de ani. De ce? Din cauza faptului că, timp de trei sute sau de trei mii de ani, un astfel de rol nu este cerut în lumea omului, așa că acesta este păstrat undeva în lumea spirituală. Să luăm, de pildă, cazul lui Confucius. El a avut un impact profund asupra culturii tradiționale chineze, iar sosirea lui a afectat profund cultura, cunoașterea, tradiția și gândirea oamenilor din acele vremuri. Totuși, un om precum acesta nu e necesar în fiecare eră, așa că el a trebuit să rămână în lumea spirituală, așteptând acolo timp de trei sute sau trei mii de ani înainte de a se reîntrupa. Deoarece lumea omului nu avea nevoie de o asemenea persoană, el a trebuit să aștepte inactiv, căci existau foarte puține roluri ca al lui și foarte puține de făcut pentru el. Așadar, a trebuit să fie ținut undeva, în lumea spirituală, în cea mai mare parte a acelui timp, inactiv, pentru a trimis de acolo când lumea omului a avut nevoie de el. Astfel sunt regulile temporale ale

tărâmului spiritual pentru frecvența cu care se reîntrupează majoritatea oamenilor. Indiferent dacă oamenii sunt obișnuiți sau speciali, lumea spirituală are reguli adecvate și practici corecte pentru procesarea reîntrupărilor lor, iar aceste reguli și practici sunt trimise de Dumnezeu, și nu decise sau controlate de niciun însoțitor sau nicio ființă din lumea spirituală.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul X"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 189)

Ciclul vieții și al morții în cazul necredincioșilor (fragmente selectate)

Pentru orice suflet, reîntruparea lui, care este rolul lui în această viață, în ce familie se naște și cum e viața lui sunt strâns legate de viața precedentă a sufletului. Tot felul de oameni vin în lumea omului, iar rolurile pe care le joacă ei variază, așa cum variază și sarcinile pe care le îndeplinesc. Și ce sarcini sunt acestea? Unii oameni au venit să-și achite datorii: dacă au datorat altora prea mulți bani în viețile lor trecute, vin să achite acele datorii în această viață. Unii oameni, între timp, au venit să recupereze datorii: au fost escrocați de prea multe lucruri și prea mulți bani în viețile lor anterioare; drept urmare, după ce ajung în lumea spirituală, aceasta le dă dreptate și le permite să-și recupereze datoriile în această viață. Unii oameni au venit să plătească datorii de recunoștință: în timpul vieții lor anterioare – adică în reîntruparea lor precedentă – cineva a fost bun cu ei și, datorită faptului că li s-a dat marea ocazie de a se reîntrupa în această viață, se renasc pentru a achita aceste datorii de recunoștință. Alții, între timp, s-au renăscut în această viață pentru a pretinde vieți. Și ale cui vieți le pretind? Ei o pretind pe aceea a oamenilor care i-au omorât în viețile lor anterioare. Pe scurt, viața actuală a fiecărei persoane are o strânsă

legătură cu viețile sale anterioare; această legătură este de neseparat. Cu alte cuvinte, viața actuală a fiecărei persoane este afectată enorm de cea anterioară. De pildă, să spunem că, înainte de a muri, Zhang i-a luat lui Li prin înșelăciune o sumă mare de bani. Are deci Zhang o datorie față de Li? Are, deci este natural atunci ca Li să-și recupereze datoria de la Zhang? Drept urmare, după ce ei mor, există între ei o datorie care trebuie achitată. Când se reîntrupează și Zhang devine om, cum își recuperează Li datoria de la el? O metodă este să se renască drept fiul lui Zhang; Zhang câștigă o mare sumă de bani, care este irosită apoi de Li. Oricât de mulți bani câștigă Zhang, fiul lui, Li, îi risipește. Oricât de mult câștigă Zhang, nu e niciodată destul; iar între timp, fiul lui, dintr-un motiv oarecare, ajunge mereu să cheltuiască banii tatălui lui prin variate mijloace. Zhang e nedumerit: „De ce fiul acesta al meu aduce mereu atâta ghinion? De ce fiii altor oameni sunt atât de cuminți? De ce propriul meu fiu nu are nicio ambiție, de ce e atât de nefolositor și incapabil de a câștiga vreun ban și de ce trebuie mereu să-l întrețin? De vreme ce trebuie să-l întrețin, o voi face – dar oare de ce, oricât de mulți bani îi dau, mereu are nevoie de mai mulți? De ce nu e în stare să aibă o slujbă cinstită, și face în schimb tot felul de lucruri cum ar fi să lenevească, să mănânce, să bea, să preacurvească și să parieze? Ce se întâmplă?” Apoi, Zhang se gândește o vreme: „S-ar putea să am o datorie la el dintr-o viață trecută. Ei bine, atunci am s-o achit! Asta nu se va sfârși până când nu o voi plăti în întregime!” Ar putea să vină ziua când Li și-a recuperat cu adevărat datoria și, până când va avea patruzeci sau cincizeci de ani, ar putea să-și vină brusc în simțiri, realizând: „N-am făcut nici măcar un lucru bun în întreaga primă jumătate a vieții mele! Am risipit toți banii pe care i-a câștigat tatăl meu, deci ar trebui să încep să fiu o persoană bună! Mă voi căli; voi fi cineva care e onest, care trăiește cum se cuvine și nu-i voi mai aduce niciodată mâhnire tatălui meu!” De ce gândește așa? De

ce, brusc, se schimbă în bine? Există un motiv pentru asta? Care e motivul? (Este că Li și-a recuperat datoria; Zhang și-a plătit datoria.) În aceasta, există cauză și efect. Povestirea a început cu mult, mult timp în urmă, înainte de viețile lor actuale; această poveste a vieților lor trecute a fost adusă în prezent, și niciunul nu poate da vina pe celălalt. Indiferent de ce l-a învățat Zhang pe fiul lui, acesta nu l-a ascultat niciodată, nici nu a avut o slujbă cinstită. Însă în ziua în care datoria a fost achitată, nu a fost nevoie să-l învețe pe fiul lui – el a înțeles în mod firesc. Acesta e un exemplu simplu. Există multe astfel de exemple? (Da, există.) Ce le spun ele oamenilor? (Că ar trebui să fie buni și să nu comită răul.) Că ar trebui să nu facă rău și că va exista o răsplată pentru fărădelegile lor! Majoritatea necredincioșilor comit mult rău, iar fărădelegile lor își primesc răsplata, corect? Totuși, e arbitrară o astfel de răsplată? Pentru fiecare acțiune, există un context și un motiv în spatele acestei răsplăți. Crezi că nu vei păți nimic după ce i-ai luat cuiva bani prin înșelăciune? Crezi că, după ce ai luat banii aceia printr-un șiretlic, nu vei înfrunta nicio consecință? Așa ceva ar fi imposibil; chiar vor exista consecințe! Indiferent de cine sunt sau dacă ei cred sau nu că există un Dumnezeu, toți indivizii trebuie să-și asume responsabilitatea pentru comportamentul lor și să suporte consecințele acțiunilor lor. Cât despre acest exemplu simplu – pedepsirea lui Zhang și recuperarea banilor de către Li – nu este corect? Când oamenii fac astfel de lucruri, acesta este genul de rezultat care apare. E inseparabil de administrarea lumii spirituale. În ciuda faptului că sunt necredincioși, existența celor care nu cred în Dumnezeu e supusă acestor feluri de ordine și decrete cerești. Nimeni nu poate scăpa de ele și nimeni nu poate evita această realitate.

Cei care nu au credință cred adesea că tot ceea ce e vizibil pentru oameni există, în timp ce tot ceea ce nu poate fi văzut sau care e foarte

departe de oameni nu există. Ei preferă să creadă că nu există „un ciclu al vieții și al morții” și că nu există nicio „pedeapsă”; așadar, păcătuiesc și fac rău fără remușcare. Apoi, sunt pedepsiți sau se reîntrupează ca animale. Majoritatea diverselor tipuri de oameni dintre necredincioși cad în acest cerc vicios. Asta deoarece ei nu știu că lumea spirituală e strictă în administrarea tuturor ființelor vii. Indiferent dacă tu crezi sau nu, această realitate există, căci niciun om sau obiect nu se poate sustrage din zona pe care o supraveghează Dumnezeu cu ochii lui și niciun om sau obiect nu poate scăpa de regulile și restricțiile ordinelor și decretelor Sale cerești. Așadar, acest exemplu simplu spune tuturor că, indiferent dacă tu crezi în Dumnezeu, este inacceptabil să păcătuiești, să faci rău, și că toate acțiunile au consecințe. Când cineva care a înșelat pe altcineva, luându-i bani, este pedepsit, o asemenea pedeapsă este corectă. Un comportament des întâlnit ca acesta este sancționat în lumea spirituală, și o asemenea pedeapsă este dată de decretele și ordinele cerești ale lui Dumnezeu. Prin urmare, un comportament infracțional și hain atât de cumplit – violul și jaful, înșelătoria și escrocheria, furtul și tâlhăria, crima și incendierea și așa mai departe – este și mai mult supus unei diversități de pedepse cu grade diferite de severitate. Ce includ aceste pedepse cu diferite grade de severitate? Unele dintre ele stabilesc nivelul severității, folosind timp, în vreme ce unele fac asta prin diferite metodologii; altele fac asta stabilind locurilor în care merg oamenii când se reîntrupează. De pildă, unii oameni sunt spurcați la gură. La ce se referă faptul de a fi „spurcat la gură”? Înseamnă a-i înjura frecvent pe alții și a folosi un limbaj răutăcios, care-i blestemă pe ceilalți. Ce înseamnă „limbaj răutăcios”? Înseamnă că o persoană are o inimă răutăcioasă. Limbajul spurcat care blestemă pe ceilalți vine adesea din gurile unor astfel de oameni și un asemenea limbaj răutăcios aduce consecințe grave. După ce acești oameni mor și primesc pedeapsa potrivită,

pot să se renască muți. Unii oameni sunt foarte vicleni cât sunt în viață; profită adesea de alții, micile lor uneltiri sunt deosebit de bine planificate și fac mult rău oamenilor. Când se nasc din nou, e posibil să fie reduși la minte sau cu deficiențe mintale. Unii oameni trag deseori cu ochiul la chestiunile private ale celorlalți; ochii lor văd multe lucruri pe care nu ar fi trebuit să le vadă și află multe pe care nu se cuvine să le știe. Așadar, când se nasc din nou, pot fi orbi. Unii oameni sunt foarte sprinteni când sunt în viață; se bat adesea și fac multe lucruri rele. Din cauza acestui lucru, s-ar putea să se nască din nou fiind invalizi, ologi sau ciungi; alteori, se pot reîntrupa drept cocoșați sau pot avea torticolis, pot șchiopăta sau avea un picior mai scurt decât celălalt și așa mai departe. În aceste situații, ei au fost supuși unor diferite pedepse, în funcție de nivelurile de răutate pe care au comis-o în timp ce erau în viață. De ce credeți că oamenii au ochi leneși? Există mulți astfel de oameni? În zilele de astăzi, nu sunt doar câțiva. Unii oameni au ochi leneși pentru că în viețile lor trecute și-au folosit prea mult ochii și au făcut prea multe lucruri rele, așa că s-au născut în această viață cu ochi leneși, iar în cazuri grave, s-au născut chiar orbi. Aceasta e răsplata! Unii oameni se înțeleg bine cu alții înainte să moară; fac multe lucruri bune pentru rudele lor, prieteni, colegi sau pentru cei care au legătură cu ei. Fac acte de caritate și le pasă de ceilalți sau îi ajută financiar și oamenii au păreri foarte bune despre ei. Când astfel de oameni se întorc în lumea spirituală, nu sunt pedepsiți. Dacă un necredincios nu e pedepsit în niciun fel înseamnă că a fost un om foarte bun. În loc să creadă în existența lui Dumnezeu, el crede doar în Bătrânul din Cer. O astfel de persoană crede doar că există un duh deasupra lui care supraveghează tot ceea ce face – doar în asta crede această persoană. Rezultatul este că se comportă mult mai bine. Asemenea oameni sunt buni la suflet și generoși, iar când în cele din urmă se întorc în lumea spirituală, aceasta îi va trata foarte bine și curând se

vor reîntrupa. În ce fel de familie vor ajunge când se vor reîntrupa? Deși familiile acestea nu vor fi bogate, niciun rău nu se va atinge de ele și între membrii ei va fi armonie; acolo, acești oameni reîntrupați vor petrece zile sigure și fericite și toată lumea va fi veselă și va duce vieți bune. Când oamenii aceștia ajung la maturitate, vor avea familii mari, extinse, copiii lor vor fi talentați și se vor bucura de succes, iar familiile lor se vor bucura de noroc – iar un astfel de rezultat este legat în mod colosal de viețile trecute ale acestor oameni. Adică, locul unde merg oamenii după ce mor și se reîntrupează, indiferent dacă sunt bărbați sau femei, care sunt misiunile lor, prin ce va trece în viață, ce dificultăți va îndura, de ce binecuvântări se vor bucura, pe cine vor cunoaște și ce li se va întâmpla – nimeni nu poate să prezică aceste lucruri, să le evite sau să se ascundă de ele. Cu alte cuvinte, după ce viața ta a fost stabilită, orice ți se întâmplă – oricum ai încerca să eviți asta și indiferent de mijloace – nu ai nicio modalitate de a încălca cursul vieții pe care ți l-a stabilit Dumnezeu în lumea spirituală. Căci, atunci când ești reîntrupat, soarta vieții tale a fost deja stabilită. Indiferent dacă e bună sau rea, toată lumea ar trebui să accepte situația și să meargă mai departe. Aceasta e o chestiune pe care nu o poate evita nimeni care trăiește în această lume, și nicio chestiune nu e mai reală. Toți ați înțeles tot ce am spus, nu-i așa?

După ce ați înțeles aceste lucruri, ați văzut acum că Dumnezeu controlează și administrează foarte exigent și riguros ciclul vieții și al morții în cazul necredincioșilor? În primul rând, El a instituit diverse ordine, decrete și sisteme cerești în tărâmul spiritual și, odată ce au fost proclamate, sunt executate cu mare strictețe, așa cum a stabilit Dumnezeu, prin ființe cu diferite posturi oficiale din lumea spirituală și nimeni nu ar îndrăzni să le încalce. Așadar, în ciclul de viață și de moarte al omenirii în lumea omului, indiferent dacă un om se reîntrupează ca animal sau ca om, există legi

pentru ambele. Deoarece aceste legi vin de la Dumnezeu, nimeni nu îndrăznește să le încalce și nici nu e capabil să o facă. Doar datorită acestei suveranități a lui Dumnezeu și a existenței unor astfel de legi lumea materială pe care o văd oamenii e atât de exactă și de ordonată; doar datorită acestei suveranități a lui Dumnezeu sunt oamenii capabili să coexiste pașnic cu cealaltă lume, care le e complet invizibilă, și să trăiască în armonie cu ea – totul fiind inextricabil suveranității lui Dumnezeu. După ce viața trupească a unui om se stinge, sufletul încă are viață, așadar, ce s-ar întâmpla dacă nu s-ar afla sub administrarea lui Dumnezeu? Sufletul ar hoinări peste tot, intrând nepoftit peste tot și chiar ar face rău ființelor vii din lumea umană. Un astfel de rău ar fi îndreptat nu doar spre omenire, ci ar putea fi și spre plante și animale – totuși, primii care ar fi răniți ar fi oamenii. Dacă s-ar întâmpla aceasta – dacă un astfel de suflet nu ar fi administrat, ar face cu adevărat rău oamenilor și ar face într-adevăr lucruri haine – atunci acest suflet ar fi, de asemenea, tratat în mod adecvat în lumea spirituală: dacă situația ar fi gravă, sufletul ar înceta curând să existe și ar fi distrus. Dacă ar fi posibil, ar fi pus undeva și, apoi, reîntrupat. Cu alte cuvinte, administrarea de către lumea spirituală a diferitelor suflete este ordonată și realizată conform unor pași și reguli. Doar datorită unei astfel de administrări lumea materială a omului nu a căzut în haos și oamenii lumii materiale au o mentalitate normală, o raționalitate normală și o viață trupească ordonată. Doar după ce omenirea va avea o astfel de viață normală, aceia care trăiesc în trup vor putea continua să prospere și să se înmulțească de-a lungul generațiilor.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul X”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 190)

Ciclul vieții și al morții în cazul necredincioșilor (fragmente selectate)

În privința necredincioșilor, principiul din spatele acțiunilor lui Dumnezeu e acela de răsplătire a celor buni și de pedepsire a celor răi? Există excepții? (Nu.) Vedeți că există un principiu în spatele acțiunilor lui Dumnezeu? Necredincioșii nu cred efectiv în Dumnezeu și nici nu se supun orchestrărilor lui Dumnezeu. În plus, nu sunt conștienți de suveranitatea lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin Îl recunosc. Ceea ce e mai grav este că săvârșesc un sacrilegiu împotriva lui Dumnezeu, Îl blestemă și sunt ostili față de cei care cred în Dumnezeu. În ciuda acestei atitudini a lor față de Dumnezeu, administrarea lor de către El tot nu se abate de la principiile Lui; El îi administrează într-un mod ordonat, potrivit principiilor și firii Lui. Cum privește El ostilitatea lor? Ca necunoaștere! Drept urmare, a făcut ca acești oameni – adică marea majoritate a necredincioșilor – să se reîntrupeze, în trecut, ca animale. Așadar, ce sunt, mai exact, necredincioșii în ochii lui Dumnezeu? Toți sunt fiare. Dumnezeu administrează atât fiarele, cât și omenirea și, pentru asemenea oameni are aceleași principii. Chiar și în administrarea acestor oameni, firea Lui, cât și legile din spatele stăpânirii Lui peste toate lucrurile tot pot fi văzute. Așadar, vedeți suveranitatea lui Dumnezeu în principiile după care El îi administrează pe necredincioșii pe care tocmai i-am menționat? Vedeți firea dreaptă a lui Dumnezeu? (Da.) Cu alte cuvinte, indiferent de care lucru dintre toate Se ocupă El, Dumnezeu acționează conform propriilor principii și firi. Aceasta e esența lui Dumnezeu; nu ar renunța cu nonșalanță la decretele sau ordinele cerești pe care le-a instituit pentru că El socotește asemenea oameni drept fiare. Dumnezeu acționează principial, deloc nesăbuit, și acțiunile Lui nu sunt deloc afectate de niciun factor. Tot ceea ce face Îi respectă principiile. Asta pentru că Dumnezeu are esența lui Dumnezeu

Însuși; acesta e un aspect al esenței Lui, pe care nu o are nicio ființă creată. Dumnezeu e conștiincios și responsabil în tratarea, abordarea, gestionarea și stăpânirea de către El a fiecărui obiect, individ și lucru viu dintre toate lucrurile pe care El le-a creat și niciodată nu a fost nepăsător în privința asta. Față de cei care sunt buni, El e binevoitor și blând; celor haini le aplică pedepse fără remușcări; iar diferitelor viețăți El le face rânduieli potrivite, într-un mod prompt și regulat, conform diferitelor condiții impuse de lumea umană în momente diferite, astfel încât aceste diverse ființe vii se reîntrupează conform rolurilor pe care le joacă într-un mod ordonat și trec metodic din lumea materială în cea spirituală.

Moartea unei ființe vii – încheierea unei vieți fizice – semnifică faptul că ființa vie a trecut din lumea materială în lumea spirituală, în timp ce nașterea unei noi vieți fizice înseamnă că o ființă vie a venit din lumea spirituală în lumea materială și a început să-și preia și să-și joace rolul. Indiferent dacă este vorba despre plecarea sau sosirea unei ființe, ambele sunt inseparabile de lucrarea lumii spirituale. Înainte ca cineva să vină în lumea materială, rânduieli și precizări adecvate au fost făcute deja de către Dumnezeu în lumea spirituală în ceea ce privește familia în care va merge acea persoană, era în care va ajunge, ora la care va ajunge și rolul pe care îl va juca. Ca atare, întreaga viață a acestei persoane – lucrurile pe care le face și căile pe care merge – va continua conform rânduielilor făcute în lumea spirituală, fără nici cea mai mică abatere. Mai mult, momentul în care se încheie o viață fizică și modul și locul în care se încheie sunt clare și perceptibile lumii spirituale. Dumnezeu stăpânește lumea materială, cât și lumea spirituală, și nu va amâna ciclul normal de viață și de moarte al unui suflet, nici nu ar putea vreodată comite vreo greșeală în rânduielile acelui ciclu. Fiecare dintre însoțitorii din posturile oficiale ale lumii spirituale își îndeplinește sarcinile individuale și face ceea ce se cuvine să facă, în

concordanță cu indicațiile și regulile lui Dumnezeu. Așadar, în lumea omenirii, fiecare fenomen material văzut de om este ordonat și nu conține haos. Toate acestea se datorează stăpânirii ordonate asupra lucrurilor de către Dumnezeu, dar și faptului că autoritatea Lui stăpânește peste tot. Stăpânirea lui include lumea materială în care trăiește omul și, mai mult, lumea spirituală invizibilă din spatele omenirii. Prin urmare, dacă oamenii își doresc să aibă o viață bună și speră să trăiască într-un mediu frumos, pe lângă a primi întreaga lume materială vizibilă, ei trebuie să primească și lumea spirituală, pe care nimeni nu o poate vedea, care guvernează fiecare ființă vie în numele omenirii și care e ordonată.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul X"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 191)

Ciclul de viață și de moarte al credincioșilor de diferite feluri de credință

Tocmai am discutat despre ciclul de viață și de moarte al oamenilor din prima categorie, cea a necredincioșilor. Acum, să discutăm despre cea de-a doua categorie, cea a credincioșilor de diferite feluri. „Ciclul de viață și de moarte al credincioșilor de diferite feluri" este încă un subiect foarte important și este extrem de necesar ca voi să îl înțelegeți. Mai întâi, să discutăm despre credințele la care se referă cuvântul „credință" din „oameni de credință": iudaism, creştinism, catolicism, islamism și budism, cele cinci religii principale. În plus față de necredincioși, adepții acestor cinci religii reprezintă o mare parte a populației lumii. În cadrul acestor cinci religii, cei care și-au făcut o carieră din credința lor sunt puțini, dar aceste religii au mulți adepți. Aceștia vor ajunge într-un loc diferit atunci când vor muri. „Diferit" față de cine? De necredincioși – de cei fără de credință – despre care tocmai am discutat. După ce mor, adepții acestor cinci religii ajung în

altă parte, într-un loc diferit de cel în care ajung necredincioșii. Totuși, procesul este același; lumea spirituală îi va judeca și pe ei pe baza tuturor faptelor pe care le-au făcut înainte să moară, după care ei vor fi procesați în mod corespunzător. Totuși, de ce acești oameni sunt trimiși într-o altă locație pentru a fi procesați? Există un motiv important pentru asta. Care este? Vi-l voi explica printr-un exemplu. Înainte să fac asta, totuși, s-ar putea să spuneți: „Poate se întâmplă deoarece ei au puțină credință în Dumnezeu! Nu sunt total necredincioși”. Cu toate acestea, nu acesta este motivul. Există un motiv foarte important pentru care ei sunt ținuți departe de ceilalți.

Să luăm drept exemplu budismul. Vă voi spune un fapt. Un budist este, în primul rând, cineva care s-a convertit la budism, și e o persoană care știe care este credința sa. Când budiștii își taie părul și devin călugări sau călugărițe, asta înseamnă că s-au separat de lumea seculară, lăsând în urmă agitația lumii umane. În fiecare zi, budiștii recită incantațiile „sutra” și cântă numele lui Buddha, mănâncă doar hrană vegetariană, duc vieți ascetice și își petrec zilele însoțiți doar de lumina rece și slabă a unei lămpi cu grăsime. Așa își petrec întreaga viață. Când viața fizică a unui budist se încheie, acesta își va face un rezumat al vieții, dar, în inima sa, nu va ști unde va ajunge după ce moare, pe cine va întâlni sau care va fi finalul său: în sinea sa, nu va avea o idee clară privind asemenea lucruri. Nu va fi făcut nimic altceva decât să aibă orbește un tip de credință întreaga viață, după care să părăsească lumea umană împreună cu dorințele și idealurile sale orbești. Astfel se încheie viața fizică a unui budist, atunci când părăsește lumea celor vii; după aceea, se întoarce la locul lui inițial din lumea spirituală. Decizia potrivit căreia această persoană se va reîntrupa sau nu pentru a se întoarce pe pământ și a-și continua autocultivarea depinde de comportamentul și practica sa de dinainte de moarte. Dacă nu a făcut nimic

greșit în timpul vieții, această persoană se va reîntrupa rapid și va fi trimisă din nou înapoi pe pământ, acolo unde va deveni din nou călugăr sau călugăriță. Cu alte cuvinte, practică autocultivarea în timpul vieții fizice potrivit modului în care a practicat autocultivarea prima dată și apoi se întoarce în tărâmul spiritual după încheierea vieții fizice, unde este examinată. După aceea, dacă nu se găsește nicio problemă, poate să se întoarcă încă o dată în lumea oamenilor și să convertească din nou la budism, astfel continuându-și practica. După ce se reîntrupează între trei și șapte ori, se va întoarce încă o dată în lumea spirituală, acolo unde se duce după încheierea fiecărei vieți fizice. Dacă diferitele competențe și comportamentul său din lumea oamenilor au respectat legile cerești ale lumii spirituale, atunci, din acel moment, va rămâne acolo; nu se va mai reîncarna ca om, și nici nu va mai exista niciun risc de a fi pedepsit pentru faptele rele făcute pe pământ. Nu va mai fi niciodată nevoit să treacă prin acest proces. Mai degrabă, în funcție de circumstanțele sale, va ocupa o poziție în tărâmul spiritual. Budiștii numesc acest lucru „dobândirea Budeității". Dobândirea Budeității înseamnă, în principal, să te împlinești ca funcționar al lumii spirituale și, apoi, să nu te mai întrupezi sau să riști să fii pedepsit. Mai mult, înseamnă să nu mai suferi chinurile de a fi om după reîntrupare. Așadar, mai există vreo șansă ca ei să se reîncarneze ca animal? (Nu.) Asta înseamnă că ei vor rămâne pentru a avea un rol în lumea spirituală și că nu se vor mai reîntrupa. Acesta este un exemplu al dobândirii rodniciei Budeității în concepția budistă. Iar cei care nu dobândesc rodnicia, la întoarcerea în lumea spirituală, sunt supuși examinării și verificării de către oficialul relevant, care descoperă că, în timpul vieții, aceștia nu au practicat cu sârguință autocultivarea sau că nu au fost conștiincioși în recitarea incantațiilor „sutra" și în cântarea numelor lui Buddha, așa cum impune budismul și că, în schimb, au comis multe fapte

rele și s-au dedat multor comportamente haine. În lumea spirituală, are loc apoi o judecată a răutăților comise de aceștia și, apoi, ei cu siguranță sunt pedepsiți. În asta nu există excepții. Ca atare, când poate dobândi rodnicia acest gen de persoană? Într-o viață în care nu săvârșește niciun rău – atunci când, după întoarcerea în lumea spirituală, se va vedea că nu a făcut niciun rău înainte să moară. Apoi, ei continuă să se reîntrupeze, continuă să recite incantațiile „sutra" și să cânte numele lui Buddha, petrecându-și zilele însoțiți doar de lumina rece și slabă a unei lămpi cu grăsime, abținându-se să nu omoare nicio ființă vie sau să mănânce vreun soi de carne. Nu se implică în lumea oamenilor, lăsând mult în urmă problemele acestei lumi și neavând nicio dispută cu alții. Pe parcurs, dacă nu au făcut niciun rău, se întorc în lumea spirituală și, după ce toate faptele și întregul lor comportament sunt examinate, sunt trimiși încă o dată în tărâmul oamenilor, într-un ciclu care continuă între trei și șapte ori. Dacă în acest timp nu se poartă urât, atunci dobândirea Budeității va rămâne neafectată și nu va fi amânată. Aceasta este o caracteristică a ciclului de viață și de moarte al credincioșilor: ei au capacitatea de a „dobândi rodnicia" și de a ocupa o poziție în lumea spirituală; asta îi diferențiază de necredincioși. În primul rând, cât trăiesc pe pământ, cum se poartă cei sunt capabili să ocupe o poziție în lumea spirituală? Ei trebuie să se asigure că nu comit absolut niciun rău: nu trebuie să ucidă, să provoace incendii, să violeze sau să tâlhărească; dacă se dedau fraudelor, înșelăciunii, furturilor sau jafurilor, nu vor putea să dobândească rodnicia. Cu alte cuvinte, dacă au vreo legătură sau vreo afiliere cu vreo faptă rea, nu vor putea să scape de pedeapsa pregătită lor de lumea spirituală. Lumea spirituală face aranjamente potrivite pentru budiștii care dobândesc Budeitatea: ei pot fi repartizați să îi administreze pe cei care par să creadă în budism și în Bătrânul din Cer – li se poate aloca o jurisdicție. De asemenea, s-ar putea să fie responsabili doar

de necredincioși sau să aibă poziții cu îndatoriri mărunte. O astfel de alocare are loc în funcție de diversele naturi ale acestor suflete. Acesta este un exemplu al budismului.

Dintre cele cinci religii principale despre care am vorbit, creștinismul este relativ special. Ce-i face pe creștini atât de speciali? Aceștia sunt oameni care cred în adevăratul Dumnezeu. Cum pot cei care cred în adevăratul Dumnezeu să fie enumerați aici? Creștinismul este un tip de credință și, zicând asta, fără îndoială, ar avea legătură doar cu credința; ar fi doar un fel de ceremonial, un fel de religie și un lucru cu totul diferit de credința celor care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu. Motivul pentru care am inclus creștinismul printre cele cinci religii principale este că a fost redus la același nivel cu iudaismul, cu budismul și cu islamismul. Majoritatea oamenilor de aici nu cred că există un Dumnezeu sau că El stăpânește peste toate lucrurile; cu atât mai puțin cred în existența Lui. În schimb, ei doar se folosesc de Scripturi pentru a discuta despre teologie și folosesc teologia pentru a-i învăța pe oameni să fie buni, să îndure suferințe și să facă fapte bune. O astfel de religie a devenit creștinismul: se concentrează doar asupra teoriilor teologice, fără absolut nicio legătură cu lucrarea lui Dumnezeu de a-l gestiona și de a-l mântui pe om. A devenit o religie a oamenilor care Îl urmează pe Dumnezeu, dar care nu sunt cu adevărat recunoscuți de Dumnezeu. Totuși, Dumnezeu are și un principiu conform căruia El abordează astfel de oameni. Nu Se ocupă de ei și nici nu Se poartă cu ei la întâmplare, așa cum face cu necredincioșii. Îi tratează la fel ca pe budiști: dacă, în timpul vieții, un creștin poate să exercite autodisciplina, să respecte cu strictețe Decalogul și să impună cerințe propriului comportament în conformitate cu legile și poruncile, și le respectă întreaga sa viață – atunci și el trebuie să petreacă un interval egal de timp trecând prin ciclurile de viață și de moarte înainte de a putea să

dobândească așa-numita „răpire” cu adevărat. După ce creștinii dobândesc această răpire, ei rămân în lumea spirituală, acolo unde ocupă o poziție și devin oficialii acesteia. Pe de altă parte, în cazul în care creștinii comit rele pe pământ – dacă sunt prea păcătoși și comit prea multe păcate – atunci inevitabil vor fi pedepsiți și disciplinați mai mult sau mai puțin sever. În budism, dobândirea rodniciei înseamnă intrarea în tărâmul pur al fericirii supreme, dar cum se numește asta în creștinism? Se numește „intrare în ceruri” și „răpire”. Cei care sunt răpiți cu adevărat trec și ei prin ciclul de viață și de moarte între trei și șapte ori și, după moarte, vin în lumea spirituală, de parcă ar fi adormit. Dacă ei corespund standardului, pot să rămână acolo și să aibă o funcție și, spre deosebire de oamenii de pe pământ, nu se vor reîntrupa într-un mod simplu sau potrivit unei convenții.

În cadrul tuturor acestor religii, sfârșitul despre care vorbesc și după care jinduiesc adepții lor este același cu dobândirea rodniciei din budism; doar că această „rodnicie” este dobândită prin mijloace diferite. Toate sunt la fel. Pentru această parte a adepților acestor religii, care sunt capabili să respecte cu strictețe preceptele religioase în comportamentul lor, Dumnezeu oferă o destinație potrivită, un loc potrivit pentru ei, și îi tratează așa cum se cuvine. Toate acestea sunt logice, dar nu sunt așa cum își imaginează oamenii. Acum, după ce ați aflat ce se întâmplă cu oamenii din creștinism, cum vă simțiți? Credeți că necazul lor e nedrept? Simțiți simpatie pentru ei? (Puțin.) Nu e nimic de făcut; este numai vina lor. De ce spun asta? Lucrarea lui Dumnezeu este adevărată; El trăiește și este real, iar lucrarea Lui este ațintită asupra întregii omeniri și asupra fiecărui individ. Așadar, de ce nu acceptă ei asta? De ce I se opun atât de nebunește lui Dumnezeu și Îl persecută? Ar trebui să se considere norocoși să aibă măcar un final ca acesta, deci de ce vă este milă de ei? Faptul că ei sunt tratați în acest fel dă dovadă de multă toleranță. Având în vedere cu câtă îndârjire I se opun lui

Dumnezeu, ei ar trebui să fie distruși, totuși, Dumnezeu nu face asta; pur și simplu îi tratează pe creștini la fel ca pe oricare alții din alte religii. Așadar, mai este nevoie să intrăm în și mai multe detalii cu privire la celelalte religii? Etosul tuturor acestor religii este ca oamenii să sufere tot mai multe greutăți, să nu comită rele, să facă fapte bune, să nu îi înjure pe ceilalți, să nu îi judece pe ceilalți, să se distanțeze de dispute și să fie oameni buni – majoritatea învățăturilor religioase sunt așa. Așadar, dacă acești credincioși – acești adepți ai diferitelor religii și confesiuni religioase – sunt capabili să respecte cu strictețe preceptele lor religioase, atunci ei nu vor comite greșeli sau păcate grave în timpul petrecut de ei pe pământ; iar după ce se vor reîntrupa de trei și până la șapte ori, acești oameni – cei care sunt capabili să respecte cu strictețe preceptele religioase – vor rămâne și vor avea o funcție în lumea spirituală. Sunt mulți astfel de oameni? (Nu, nu sunt.) Pe ce vă bazați răspunsul? Nu este ușor să faci fapte bune și să respecți legile religioase, Budismul nu le permite oamenilor să mănânce carne – ai putea tu să faci asta? Dacă ar trebui să porți robe gri, să reciți incantații „sutra” și să cânți numele lui Buddha într-un templu budist întreaga zi, ai fi în stare? Nu ar fi ușor. Creștinismul are Decalogul, are porunci și legi; sunt ele ușor de respectat? Nu sunt, nu-i așa? Luați ca exemplu faptul de a nu-i înjura pe ceilalți: oamenii sunt pur și simplu incapabili să respecte această regulă. Nereușind să se abțină, înjură – iar după ce înjură, nu mai pot să-și retragă cuvintele. Așadar, ce fac? Noaptea, își mărturisesc păcatele. Uneori, după ce îi înjură pe alții, încă nutresc ură în inimile lor, iar ei chiar merg atât de departe încât plănuiesc un moment în care să le facă și mai mult rău acelor oameni. Pe scurt, pentru cei care trăiesc în cadrul acestei dogme moarte, nu este ușor să se abțină de la a păcătui și a comite rele. Prin urmare, în cadrul fiecărei religii, doar câțiva oameni sunt într-adevăr capabili să dobândească rodnicia. Presupui că, fiindcă atât de mulți oameni sunt adepții acestor

religii, mulți vor putea să rămână și să aibă un rol în tărâmul spiritual? Nu sunt atât de mulți; doar puțini sunt cu adevărat capabili să reușească acest lucru. Asta este totul, în general, despre ciclul de viață și de moarte al credincioșilor. Ceea ce îi diferențiază este faptul că ei pot să dobândească rodnicia, și asta e ceea ce îi separă de necredincioși.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul X"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 192)

Ciclul de viață și de moarte al adepților lui Dumnezeu

(fragmente selectate)

Acum, să discutăm despre ciclul de viață și de moarte al celor care Îl urmează pe Dumnezeu. Asta vă privește, așa că fiți atenți: în primul rând, gândiți-vă la cum pot fi clasificați oamenii care Îl urmează pe Dumnezeu. (Ca aleși ai lui Dumnezeu și făcători de servicii.) Sunt, într-adevăr, două categorii: aleșii lui Dumnezeu și făcătorii de servicii. Mai întâi, să discutăm despre aleșii lui Dumnezeu, care sunt puțini. La cine se referă cuvintele „aleșii lui Dumnezeu"? După ce Dumnezeu a creat toate lucrurile și a apărut omenirea, Dumnezeu a selectat un grup de oameni care să-L urmeze; la aceștia ne referim simplu ca la „aleșii lui Dumnezeu". Modul în care Dumnezeu i-a selectat pe acești oameni a avut o sferă și o însemnătate specială. Sfera este specială în sensul că era limitată la câțiva aleși, care trebuie să vină atunci când El săvârșește o lucrare importantă. Și care este însemnătatea? Întrucât au fost un grup ales de Dumnezeu, însemnătate este măreață. Adică, Dumnezeu vrea să-i facă pe acești oameni compleți și să-i desăvârșească, iar odată ce lucrarea Lui de gestionare se termină, El îi va câștiga pe acești oameni. Nu este măreață această însemnătate? Așadar, acești aleși sunt foarte importanți pentru Dumnezeu, pentru că sunt cei pe care El vrea să-i câștige. Cât despre făcătorii de servicii, ei bine, haideți

momentan să luăm o pauză de la subiectul predestinării săvârșite de Dumnezeu și să vorbim mai întâi despre originile lor. Un „făcător de servicii” este, literalmente, cineva care slujește. Cei care slujesc sunt vremelnici; ei nu fac asta pe termen lung sau pentru totdeauna, ci sunt angajați sau recrutați doar temporar. Cei mai mulți dintre ei au fost aleși din rândurile necredincioșilor – aceasta e originea lor. Au venit pe pământ este atunci când s-a decretat că își vor asuma rolul de făcători de servicii în cadrul lucrării lui Dumnezeu. Poate că au fost animale în viața anterioară, dar e posibil și să se fi numărat printre necredincioși. Acestea sunt originile făcătorilor de servicii.

Să vorbim mai mult despre aleșii lui Dumnezeu. Când mor, ei se duc într-un loc complet diferit față de cel în care ajung necredincioșii și diferitele tipuri de credincioși. Este un loc în care ei sunt însoțiți de îngeri și de mesagerii lui Dumnezeu; e un loc administrat personal de Dumnezeu. Chiar dacă aleșii lui Dumnezeu nu pot să-L vadă pe Dumnezeu cu ochii lor în acest loc, este unul complet diferit de toate celelalte din tărâmul spiritual; este o locație diferită, unde această categorie de oameni ajung după ce mor. Când mor, și ei sunt obiectul unei minuțioase investigații înfăptuite de mesagerii lui Dumnezeu. Și ce anume se investighează? Mesagerii lui Dumnezeu investighează căile pe care le-au luat acești oameni în credința lor în Dumnezeu, dacă în acest timp I s-au opus sau nu lui Dumnezeu sau dacă L-au blestemat și dacă au comis sau nu fapte rele sau păcate extrem de cumplite. Această investigație va stabili dacă o anumită persoană poate să rămână sau trebuie să plece. Ce înseamnă că „pleacă”? Și ce înseamnă că „rămâne”? „Pleacă” înseamnă că, pe baza comportamentului său, se mai numără sau nu printre aleșii lui Dumnezeu; a-i fi permis să „rămână” înseamnă că poate să rămână printre cei care vor fi făcuți compleți de Dumnezeu în zilele de pe urmă. Pentru cei care rămân, Dumnezeu are

aranjamente speciale. În fiecare perioadă a lucrării Lui, El va trimite oameni care să aibă rolul de apostoli sau care să înfăptuiască lucrarea de revitalizare sau îngrijire a bisericilor. Totuși, oamenii care sunt capabili să înfăptuiască asemenea lucrări nu se reîntrupează atât de frecvent ca necredincioșii, care renasc generație după generație; mai degrabă, sunt trimiși pe pământ în potrivit cerințelor și pașilor lucrării lui Dumnezeu și nu se reîntrupează frecvent. Așadar, există reguli care stabilesc când se vor reîntrupa? Vin ei o dată la câțiva ani? Vin atât de frecvent? Acest lucru se bazează pe lucrarea lui Dumnezeu, pe pașii lucrării și pe nevoile Lui, și nu există reguli stabilite. Singura regulă este că, atunci când Dumnezeu va săvârși ultima etapă a lucrării Lui în zilele de pe urmă, acești aleși ai lui Dumnezeu vor veni cu toții, iar această venire va fi ultima lor reîntrupare. Și de ce este așa? Acest lucru se bazează pe rezultatul care urmează să fie obținut în timpul ultimei etape a lucrării lui Dumnezeu – fiindcă în timpul acestei ultime etape a lucrării, Dumnezeu îi va face compleți pe acești aleși. Ce înseamnă asta? Dacă, în timpul acestei faze finale, acești oameni sunt făcuți compleți și desăvârșiți, atunci ei nu se vor mai reîntrupa ca înainte; procesul lor de a fi umani se va fi încheiat complet, precum și procesul reîntrupării lor. Asta are legătură cu cei care vor rămâne. Așadar, unde se duc cei care nu pot să rămână? Cei cărora nu le este permis să rămână au propria destinație potrivită. În primul rând, în urma faptelor rele făcute de ei, a greșelilor și a păcatelor comise, și ei vor fi pedepsiți. După ce au fost pedepsiți, Dumnezeu fie va face aranjamente ca să-i trimită printre necredincioși, după cum dictează circumstanțele, fie va aranja să fie trimiși printre diferitele tipuri de credincioși. Cu alte cuvinte, pentru ei există două posibile finaluri: unul este să fie pedepsiți și probabil să trăiască printre oamenii de o anumită religie după ce se reîntrupează, iar celălalt este să devină necredincioși. Dacă devin necredincioși, ei vor pierde absolut orice

șansă; totuși, dacă devin credincioși – dacă, de exemplu, devin creștini – tot vor mai avea șansa de a se întoarce în rândurile aleșilor lui Dumnezeu; există relații extrem de complexe în acest sens. Pe scurt, dacă unul dintre aleșii lui Dumnezeu face ceva care-L ofensează pe Dumnezeu, va fi pedepsit la fel ca toți ceilalți. Să-l luăm drept exemplu pe Pavel, despre care am discutat și înainte. Pavel este un exemplu de persoană care e pedepsită. Începeți să vă formați o idee despre ceea ce spun? Este sfera aleșilor lui Dumnezeu una fixă? (În mare parte, da.) În mare parte, este fixă, dar o mică parte a acestei sfere nu este așa. De ce? Aici, Eu m-am referit la cel mai evident motiv: comiterea de fapte rele. Când oamenii comit fapte rele, Dumnezeu nu îi vrea, iar când Dumnezeu nu îi vrea, El îi aruncă înapoi printre diferitele rase și tipuri de oameni. Asta îi lasă fără speranță și le îngreunează întoarcerea. Toate acestea au legătură cu ciclul de viață și de moarte al aleșilor lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul X”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 193)

Ciclul de viață și de moarte al adepților lui Dumnezeu

(fragmente selectate)

Următorul subiect are legătură cu ciclul de viață și de moarte al făcătorilor de servicii. Tocmai am vorbit despre originile făcătorilor de servicii, adică despre faptul că ei s-au reîntrupat după ce, în viețile anterioare, au fost necredincioși și animale. Odată cu sosirea ultimei etape a lucrării, Dumnezeu a selectat dintre necredincioși un grup de astfel de oameni, iar acest grup este special. Țelul lui Dumnezeu în alegerea acestor oameni este ca ei să-I slujească lucrarea. „A sluji” nu este un cuvânt care sună prea elegant, și nici nu este în conformitate cu dorințele tuturor, dar ar trebui să ne gândim la cine face referire. Existența făcătorilor de servicii ai

lui Dumnezeu are o semnificație specială. Nimeni altcineva nu ar putea să le îndeplinească rolul, fiindcă ei au fost aleși de Dumnezeu. Și care este rolul acestor făcători de servicii? E acela de a-i sluji pe aleșii lui Dumnezeu. În mare parte, rolul lor este să slujească lucrarea lui Dumnezeu, să coopereze cu aceasta și să-L ajute pe Dumnezeu cu întregirea aleșilor Săi. Indiferent dacă muncesc, se ocupă de un anumit aspect al lucrării sau îndeplinesc anumite sarcini, care este cerința lui Dumnezeu de la acești făcători de servicii? Este El foarte solicitant în cerințele Lui? (Nu, El le cere doar să fie loiali.) Făcătorii de servicii trebuie și ei să fie loiali. Indiferent de originile tale și de motivul pentru care Dumnezeu te-a selectat, tu trebuie să fii loial lui Dumnezeu, însărcinărilor date de Dumnezeu, lucrării de care ești responsabil și îndatoririlor pe care le îndeplinești. Care vor fi finalurile făcătorilor de servicii care sunt capabili să fie loiali și să-L mulțumească pe Dumnezeu? Vor putea să rămână. Este o binecuvântare să fii un făcător de servicii care rămâne? Ce înseamnă „să rămână”? Care e semnificația acestei binecuvântări? În ceea ce privește statutul, ei par diferiți de aleșii lui Dumnezeu, par a fi altfel. Dar, de fapt, în această viață nu se bucură ei de același lucru ca aleșii lui Dumnezeu? Cel puțin în această viață, se bucură de același lucru. Nu negați asta, nu-i așa? Cuvântările lui Dumnezeu, harul lui Dumnezeu, proviziile lui Dumnezeu, binecuvântările lui Dumnezeu – cine nu se bucură de aceste lucruri? Toată lumea se bucură de o asemenea abundență. Identitatea unui făcător de servicii este cea a unuia care face servicii, dar, pentru Dumnezeu, se numără printre toate lucrurile pe care El le-a creat; pur și simplu, rolul său este acela de făcător de servicii. Având în vedere că ambii sunt făpturile lui Dumnezeu, e vreo diferență între un făcător de servicii și unul dintre aleșii lui Dumnezeu? În fapt, nu e nicio diferență. Convențional vorbind, există o diferență; în ceea ce privește esența și rolul pe care îl joacă, există o diferență, dar Dumnezeu nu tratează

nedrept acest grup de oameni. Atunci, de ce sunt acești oameni definiți ca făcători de servicii? Trebuie să înțelegeți asta întrucâtva. Făcătorii de servicii provin din rândurile necredincioșilor. De îndată ce menționăm că provin dintre necredincioși, este clar că au în comun un mediu rău: ei sunt toți atei și așa au fost și în trecut; nu au crezut în Dumnezeu și au fost ostili față de El, față de adevăr și de toate lucrurile pozitive. Nu au crezut nici în Dumnezeu, și nici în existența Sa. Prin urmare, pot ei să fie capabili să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu? E drept să spunem că, într-o mare măsură, nu sunt. Așa cum animalele sunt incapabile să înțeleagă cuvintele oamenilor, făcătorii de servicii nu pot să înțeleagă ce spune Dumnezeu, ce cere El sau de ce are El asemenea cerințe. Nu înțeleg; aceste lucruri sunt de neînțeles pentru ei, iar ei rămân neluminați. Din acest motiv, acești oameni nu au viața despre care am vorbit. Fără viață, pot oamenii să înțeleagă adevărul? Sunt ei înzestrați cu adevărul? Au experimentat și au cunoscut cuvintele lui Dumnezeu? (Nu.) Acestea sunt originile făcătorilor de servicii. Totuși, fiindcă Dumnezeu îi face pe acești oameni făcători de servicii, există totuși standarde ale cerințelor Lui pentru ei; El nu îi desconsideră și nici nu îi tratează cu indiferență. Chiar dacă ei nu pricep cuvintele Lui și nu se află în posesia vieții, Dumnezeu tot îi tratează cu bunătate și există totuși standarde când vine vorba despre cerințele Lui pentru ei. Tocmai ați discutat despre aceste standarde: să fii loial lui Dumnezeu și să faci ceea ce spune El. Când slujești, trebuie să o faci acolo unde este nevoie și trebuie să o faci până la capăt. Dacă poți să fii un făcător de servicii loial, dacă poți să slujești întru totul până la capăt și dacă ești capabil să îndeplinești însărcinarea care ți-a fost încredințată de Dumnezeu, atunci vei trăi o viață plină de valoare. Dacă poți să faci asta, vei putea să rămâi. Dacă depui puțin mai mult efort, dacă te străduiești mai din greu și poți să-ți dublezi strădaniile de a-L cunoaște pe Dumnezeu, dacă poți să vorbești puțin despre

cunoașterea de Dumnezeu, dacă poți să fii mărturie pentru El și, în plus, dacă poți să înțelegi o parte din intențiile Lui, poți să cooperezi în lucrarea lui Dumnezeu și să respecți întrucâtva voia lui Dumnezeu, atunci norocul tău, ca făcător de servicii, se va schimba. Și care va fi această schimbare a norocului? Nu vei mai fi capabil doar să rămâi. În funcție de comportamentul tău, de aspirațiile și preocupările tale personale, Dumnezeu te va face unul dintre aleșii Lui. Asta va fi schimbarea. Pentru făcătorii de servicii, care este cel mai mare avantaj al acestui fapt? Este că ei pot să devină aleșii lui Dumnezeu. Dacă fac asta, înseamnă că nu se vor mai reîntrupa în animale, cum o fac necredincioșii. Este ceva benefic? Da, este, și e și o veste bună: înseamnă că făcătorii de servicii pot să fie modelați. Nu este cazul ca un făcător de servicii, odată ce Dumnezeu l-a predestinat să slujească, să facă asta pentru totdeauna; nu este neapărat așa. Dumnezeu Se va purta diferit cu el și îi va răspunde într-un mod care corespunde comportamentului acelui om.

Cu toate acestea, există făcători de servicii care nu pot să slujească până la capăt; sunt cei care, în timpul în care slujesc, care renunță la jumătatea drumului și Îl abandonează pe Dumnezeu, cât și oameni care comit multe nelegiuiri. Sunt chiar și cei care cauzează foarte mult rău și provoacă mari pierderi lucrării lui Dumnezeu, și sunt chiar și făcători de servicii care Îl blestemă pe Dumnezeu, și așa mai departe. Ce indică aceste consecințe iremediabile? Oricare dintre aceste fapte rele înseamnă renunțarea la serviciile lor. Deoarece comportamentul tău din perioada în care ai făcut servicii a fost prea neadecvat și deoarece ai mers prea departe, când Dumnezeu vede că serviciile tale nu corespund standardului, El te va lipsi de eligibilitatea de a face servicii. Nu te va mai lăsa să faci servicii; te va alunga din fața ochilor Lui și din casa lui Dumnezeu. Nu-i așa că nu vrei să faci servicii? Nu-ți dorești mereu să faci fapte rele? Nu ești mereu

neloial? Ei bine, atunci există o soluție simplă: vei fi lipsit de eligibilitatea de a face servicii. Pentru Dumnezeu, desființarea eligibilității cuiva de a face servicii înseamnă că sfârșitul acelui făcător de servicii a fost proclamat și că el nu va mai fi eligibil să-L slujească pe Dumnezeu. El nu mai are nevoie de serviciile acestei persoane și, indiferent ce cuvinte frumoase ar putea spune, acele cuvinte vor fi în zadar. Când lucrurile au ajuns în acest punct, situația va fi iremediabilă; astfel de făcători de servicii nu vor mai avea o cale de întoarcere. Și cum Se ocupă Dumnezeu de astfel de făcători de servicii? Îi împiedică pur și simplu din a mai face servicii? Nu. Îi împiedică doar să rămână? Sau îi lasă la o parte și așteaptă ca ei să se schimbe? Nu face asta. Dumnezeu nu e chiar atât de iubitor când vine vorba de acești făcători de servicii. Dacă o persoană are acest gen de atitudine atunci când face servicii pentru Dumnezeu, El, ca urmare a acestei atitudini, îi va răpi eligibilitatea de a mai face servicii, iar aceasta va fi aruncată din nou înapoi în rândurile necredincioșilor. Și care este soarta unui făcător de servicii care a fost aruncat înapoi în rândurile necredincioșilor? Este întocmai ca soarta necredincioșilor: să se reîntrupeze ca animal și, în lumea spirituală, să primească aceeași pedeapsă ca un necredincios. În plus, Dumnezeu nu va fi personal interesat de pedeapsa acestei persoane, căci o asemenea persoană nu mai are nicio relevanță pentru lucrarea lui Dumnezeu. Asta nu e doar finalizarea vieții lor de credință în Dumnezeu, ci și finalizarea sorții lor, cât și proclamarea sorții lor. Așadar, dacă făcătorii de servicii nu slujesc bine, vor trebui să suporte consecințele. Dacă un făcător de servicii este incapabil să slujească până la capăt sau dacă i se ia eligibilitatea de a face servicii la jumătatea drumului, atunci va fi aruncat printre necredincioși – iar dacă se întâmplă așa ceva, o asemenea persoană va fi tratată la fel ca vitele, la fel ca oamenii fără intelect sau fără raționalitate. Când expun astfel situația, puteți să înțelegeți, nu-i așa?

Cele menționate mai sus reprezintă modul în care Se ocupă Dumnezeu de ciclul de viață și de moarte al aleșilor Lui și al făcătorilor de servicii. Cum vă simțiți după ce ați auzit asta? V-am mai vorbit despre acest subiect? Am mai vorbit vreodată despre subiectul aleșilor lui Dumnezeu și al făcătorilor de servicii? De fapt, v-am mai vorbit, dar voi nu vă amintiți. Dumnezeu este drept față de aleșii Lui și făcătorii de servicii. În toate privințele, El este drept. Îi puteți găsi în asta vreo greșeală? Oare nu sunt oameni care vor spune „De ce este Dumnezeu atât de tolerant cu cei aleși? Și de ce este El doar puțin iertător cu făcătorii de servicii?” Vrea cineva să le țină partea făcătorilor de servicii? „Poate Dumnezeu să le acorde făcătorilor de servicii mai mult timp și să fie mai iertător și mai tolerant cu ei?” E corect să dați glas unei asemenea întrebări? (Nu, nu este.) Și de ce nu? (Fiindcă deja am fost favorizați doar prin faptul de a fi făcuți făcători de servicii.) Făcătorii de servicii au fost pur și simplu favorizați prin faptul că li s-a permis să slujească! Fără titlul de „făcători de servicii” și fără lucrarea pe care o fac, unde ar fi acești oameni? S-ar afla printre necredincioși, trăind și murind cu vitele. De ce minunate haruri se bucură ei astăzi, fiindu-le permis să vină înaintea lui Dumnezeu și să intre în casa lui Dumnezeu! Ce milostenie extraordinară! Dacă Dumnezeu nu ți-ar fi oferit oportunitatea de a sluji, nu ai fi avut niciodată șansa de a veni înaintea Lui. Ca să spunem așa, chiar dacă ești o persoană de religie budistă și ai dobândit rodnicia, în cel mai bun caz, ești doar un portărel în lumea spirituală; nu-L vei întâlni niciodată pe Dumnezeu, nu Îi vei auzi glasul sau cuvintele, nu vei simți iubirea și binecuvântările Lui pentru tine, și nici nu vei putea niciodată să ajungi față în față cu El. Singurele sarcini care îi așteaptă pe budiști sunt cele simple. Ei nu pot să-L cunoască pe Dumnezeu și doar se supun și ascultă orbește, în timp ce făcătorii de servicii câștigă atât de multe în cadrul acestei etape a lucrării! În primul rând, ei pot să ajungă față în față cu

Dumnezeu, să-I audă glasul, să-I audă cuvintele și să aibă parte de harurile și de binecuvântările pe care El le oferă oamenilor. Mai mult, ei pot să se bucure de cuvintele și de adevărurile dăruite de Dumnezeu. Făcătorii de servicii câștigă într-adevăr atât de multe! Așadar, dacă, făcător de servicii fiind, nu poți nici măcar să depui efortul cuvenit, mai poate Dumnezeu să te păstreze? Nu te poate păstra. El nu îți cere mult, dar tu nu faci nimic cum se cuvine din ceea ce El îți cere; nu ți-ai respectat datoria. Ca atare, fără nicio îndoială, Dumnezeu nu te poate păstra. Așa este firea dreaptă a lui Dumnezeu. Dumnezeu nu te răsfață, dar nici nu are o atitudine discriminatorie față de tine. Acestea sunt principiile faptelor lui Dumnezeu. Dumnezeu Se poartă în acest fel cu toți oamenii și cu toate făpturile.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul X"

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 194)

Ciclul de viață și de moarte al adepților lui Dumnezeu

(fragment selectat)

Dacă diferitele ființe din lumea spirituală fac ceva rău sau nu își fac treburile corect, Dumnezeu are edictele și decretele cerești corespunzătoare prin care să Se ocupe de ele; asta e ceva absolut. Așadar, în timpul lucrării de gestionare de câteva mii de ani a lui Dumnezeu, câțiva dintre cei care-și îndeplinesc îndatoririle și care au comis nelegiuiri au fost exterminați, în timp ce unii – chiar și astăzi – sunt reținuți și pedepsiți. Fiecare ființă din lumea spirituală trebuie să se confrunte cu asta. Dacă aceste ființe fac ceva greșit sau comit vreun rău, ele sunt pedepsite – și asta reprezintă aceeași abordare pe care Dumnezeu o are pentru aleșii Lui și pentru făcătorii de servicii. Prin urmare, atât în lumea spirituală, cât și în lumea materială, principiile după care Dumnezeu acționează nu se schimbă. Indiferent dacă poți sau nu să vezi faptele lui Dumnezeu, principiile acestora nu se

schimbă. Pretutindeni, Dumnezeu are aceleași principii în abordarea tuturor lucrurilor și în modul în care tratează toate lucrurile. Este ceva imuabil. Dumnezeu va fi bun față de acei necredincioși care trăiesc într-un mod relativ cuviincios și va păstra oportunități pentru acei oameni din fiecare religie care se comportă bine și nu fac rele, permițându-le acestora să-și joace rolurile în toate lucrurile gestionate de Dumnezeu și să facă ceea ce s-ar cuveni să facă. În mod similar, în concordanță cu aceste principii ale Lui, Dumnezeu nu are o atitudine discriminatorie față de nicio persoană din rândurile celor care Îl urmează pe Dumnezeu și din rândurile aleșilor Lui. El este bun cu toți cei care pot să-L urmeze cu sinceritate și îi iubește pe toți cei care Îl urmează cu sinceritate. Doar că pentru aceste diferite tipuri de oameni – necredincioșii, credincioșii de diferite feluri și aleșii lui Dumnezeu – ceea ce El le dă este diferit. De exemplu, necredincioșii: chiar dacă ei nu cred în Dumnezeu, iar Dumnezeu îi consideră niște fiare, printre toate lucrurile, fiecare dintre ei are mâncare, are un loc al lui și un ciclu normal de viață și de moarte. Cei care fac rele sunt pedepsiți, iar cei care fac fapte bune sunt binecuvântați și primesc bunătatea lui Dumnezeu. Nu așa stau lucrurile? Pentru credincioși, dacă pot să respecte cu strictețe preceptele religioase după fiecare renaștere, atunci, după toate aceste reîntrupări, Dumnezeu va face, în cele din urmă, proclamația referitoare la ei. În mod similar, astăzi, pentru voi, fie că sunteți aleșii lui Dumnezeu sau făcători de servicii, Dumnezeu vă va face, de asemenea, să vă conformați și vă va determina finalul în concordanță cu reglementările și decretele administrative pe care El le-a stabilit. Printre aceste tipuri de oameni, printre diversele tipuri de credincioși – adică, cei care aparțin diferitelor religii – le-a oferit lor Dumnezeu un spațiu în care să trăiască? Unde sunt iudeii? S-a amestecat Dumnezeu în credința lor? Nu S-a amestecat. Iar creștinii? Nu S-a amestecat nici în cazul lor. El le permite să își respecte

propriile proceduri și nu le vorbește, nu le oferă nicio luminare și, mai mult, nu le dezvăluie nimic. Dacă tu gândești că așa este bine, atunci crede în acest mod. Catolicii cred în Maria și că prin ea a ajuns vestea la Isus; așa este forma credinței lor. Le-a corectat vreodată Dumnezeu credința? El le dă frâu liber; nu le acordă nicio atenție și le dă un anumit spațiu în care să trăiască. Și față de musulmani și de budiști, nu este El tot la fel? El a stabilit granițe și pentru ei și le permite să aibă propriul spațiu în care să trăiască, fără a Se amesteca în credințele lor. Totul este bine ordonat. Și ce înțelegeți voi din toate acestea? Că Dumnezeu are autoritate, dar nu abuzează de aceasta. Dumnezeu aranjează toate lucrurile într-o ordine perfectă și o face sistematic, iar în asta se regăsesc înțelepciunea și atotputernicia Lui.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul X”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 195)

Identitatea și statutul lui Dumnezeu Însuși

Dumnezeu este Cel care stăpânește peste toate lucrurile și administrează toate lucrurile. El a creat tot ceea ce există, El administrează tot ceea ce există, El stăpânește peste tot ceea ce există și aprovizionează tot ceea ce există. Acesta este statutul lui Dumnezeu și este identitatea Sa. Pentru toate lucrurile și pentru tot ceea ce există, adevărata identitate a lui Dumnezeu este cea de Creator, cea de Stăpânitor al întregii creații. Aceasta este identitatea pe care o are Dumnezeu și El este unic printre toate lucrurile. Niciuna dintre creaturile lui Dumnezeu – fie din rândul omenirii, fie din lumea spirituală – nu poate folosi niciun mijloc sau nicio scuză pentru a-și aloca sau a înlocui identitatea și statutul lui Dumnezeu, fiindcă există doar Unul între toate lucrurile care are această identitate, această putere, această autoritate și capacitatea de a stăpâni asupra creației: al nostru unic Dumnezeu Însuși. El trăiește și Se mișcă printre toate lucrurile;

El Se poate ridica în locul cel mai înalt, deasupra tuturor lucrurilor. El Se poate smeri devenind uman, devenind unul dintre cei din carne și oase, venind față în față cu oamenii și împărțind cu ei și binele, și răul; pe de altă parte, în același timp, El comandă tot ceea ce există, hotărând soarta a tot ceea ce există și direcția în care o iau toate. Chiar mai mult, El călăuzește soarta întregii omeniri și dirijează direcția pe care o ia omenirea. Un Dumnezeu ca aceasta ar trebui venerat, ascultat și cunoscut de toate ființele vii. Astfel, indiferent cărui grup sau tip de oameni aparții, să crezi în Dumnezeu, să-L urmezi pe Dumnezeu, să-L venerezi pe Dumnezeu, să accepți stăpânirea Lui și aranjamentele pe care El le-a făcut pentru soarta ta este singura alegere – alegerea necesară – pentru orice persoană și pentru orice ființă vie. În unicitatea lui Dumnezeu, oamenii văd că autoritatea Lui, firea Lui cea dreaptă, esența Lui și mijloacele prin care El asigură toate lucrurile sunt toate complet unice; această unicitate determină adevărata identitate a lui Dumnezeu Însuși, cât și statutul Lui. Prin urmare, printre toate creaturile, dacă orice ființă vie din lumea spirituală sau din rândurile omenirii ar vrea să stea în locul lui Dumnezeu, succesul nu ar fi posibil, cum nu ar fi nicio încercare de a juca rolul lui Dumnezeu. Asta e realitatea. Care sunt cerințele pentru omenire ale unui Creator și ale unui Stăpânitor ca acesta, care are identitatea, puterea și statutul lui Dumnezeu Însuși? Ar trebui să fie clar pentru toată lumea și ar trebui ca toți să țină minte; acest lucru e foarte important atât pentru Dumnezeu, cât și pentru om!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul X”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 196)

Diferitele atitudini ale oamenilor față de Dumnezeu

Modul în care oamenii se comportă față de Dumnezeu le decide soarta și felul în care Dumnezeu Se va purta cu ei și îi va aborda. Ajuns aici, vă

voi da niște exemple despre modurile în care oamenii se comportă față de Dumnezeu. Să ascultăm și să vedem dacă manierele și atitudinile cu care ei se comportă înaintea lui Dumnezeu sunt corecte sau nu. Să luăm în considerare comportamentul următoarelor șapte tipuri de oameni:

1) Există un tip de oameni a căror atitudine față de Dumnezeu este deosebit de absurdă. Acești oameni cred că Dumnezeu este ca Bodhisattva sau ca o ființă sfântă din folclorul omenirii și că impune ca oamenii să se închine de trei ori de fiecare dată când se întâlnesc și să ardă tămâie după fiecare masă. Drept urmare, ori de câte ori se simt extrem de recunoscători și plini de gratitudine pentru harul Lui, au deseori un astfel de impuls. Ei doresc astfel ca Dumnezeul în care cred în prezent să poată, ca ființa sfântă după care tânjesc în inimile lor, să accepte felul în care se închină de trei ori când se întâlnesc și ard tămâie după fiecare masă.

2) Anumiți oameni Îl văd pe Dumnezeu ca pe un Buddha în viață, capabil să scape toate ființele de suferință și să le mântuiască; ei Îl văd ca pe un Buddha în viață, capabil să îi ducă departe de marea durerilor. Credința acestor oameni în Dumnezeu atrage după sine venerarea Lui drept Buddha. Chiar dacă ei nu ard tămâie, nu se ploconesc și nu dau ofrande, în sinea lor, simt că Dumnezeu este un astfel de Buddha, care le cere doar ca ei să fie buni și milostivi, să nu ucidă nicio ființă vie, să se abțină de la a-i înjura pe ceilalți, să ducă o viață aparent onestă și să nu comită nelegiuiri. Cred că aceste lucruri sunt tot ceea ce le cere El; acesta este Dumnezeul din inimile lor.

3) Unii oameni Îl venerează pe Dumnezeu de parcă ar fi cineva măreț sau faimos. De exemplu, în orice fel preferă să vorbească această măreață persoană, cu orice intonație vorbește, ce cuvinte și ce vocabular folosește, tonul și gesturile acesteia, opiniile și faptele acesteia, ținuta acesteia – ei le

copiază pe toate și acestea sunt lucrurile pe care ei trebuie să le genereze pe deplin în cadrul credinței lor în Dumnezeu.

4) Unii oameni Îl văd pe Dumnezeu ca pe un monarh, considerând că El este deasupra tuturor lucrurilor și că nimeni nu îndrăznește să-L jignească – iar dacă o face cineva, acea persoană va fi penalizată. Ei venerează un asemenea monarh fiindcă monarhii dețin un anumit loc în inimile lor. Gândurile, manierele, autoritatea și natura lor – chiar și interesele și viața lor personală – toate acestea devin ceva ce acești oameni simt că trebuie să înțeleagă; devin subiecte și aspecte care îi interesează. Drept urmare, Îl venerează pe Dumnezeu ca pe un monarh. O astfel de formă de credință este ridicolă.

5) Anumiți oameni au o credință deosebită în existența lui Dumnezeu, iar această credință este profundă și de neclintit. Totuși, întrucât cunoașterea lor de Dumnezeu este atât de superficială și ei nu au multă experiență cu privire la cuvintele lui Dumnezeu, Îl venerează ca pe un idol. Acest idol este Dumnezeul din inimile lor; este ceva față de care ei simt că trebuie să se teamă și înaintea căruia trebuie să se încline, ceva ce trebuie urmat și imitat. Ei Îl văd pe Dumnezeu ca pe un idol pe care trebuie să-L urmeze întreaga lor viață. Ei copiază tonul pe care vorbește Dumnezeu și, în aparență, îi imită pe cei pe care Dumnezeu îi simpatizează. Ei fac deseori lucruri care par naive, pure și cinstite, chiar îl urmează pe acest idol de parcă ar fi un tovarăș sau însoțitor de care nu se pot despărți niciodată. Astfel este forma lor de credință.

6) Există un tip de oameni care, în ciuda faptului că au citit multe dintre cuvintele lui Dumnezeu și au auzit multe propovăduiri, simt în sinea lor că singurul principiu din spatele comportamentului lor față de Dumnezeu este că trebuie să fie mereu slugarnici și lingușitori sau că ar

trebui să-L slăvească și să-L laude pe Dumnezeu într-un mod nerealist. Ei cred că Dumnezeu este un Dumnezeu care le cere să se comporte într-un asemenea mod. În plus, cred că, dacă nu fac așa, atunci, în orice moment, pot să-I provoace mânia sau să păcătuiască împotriva Lui, iar ca rezultat al faptului că au păcătuit, Dumnezeu îi va pedepsi. Așa este Dumnezeul pe care Îl păstrează în inimile lor.

7) Și mai este cea mai mare parte a oamenilor, cei care găsesc sprijin spiritual în Dumnezeu. Asta se întâmplă deoarece ei trăiesc în această lume, sunt lipsiți de pace și de fericire și nu găsesc nicăieri alinare. După ce Îl găsesc pe Dumnezeu, după ce Îi aud și Îi văd cuvintele, în inimile lor, încep să nutrească o bucurie și o exaltare secretă. Acest lucru se întâmplă deoarece ei cred că au găsit în sfârșit un loc care le va ferici duhurile și că au găsit în sfârșit un Dumnezeu care le va da hrană spirituală. După ce ei L-au acceptat pe Dumnezeu și au început să-L urmeze, ei devin fericiți și viețile lor sunt împlinite. Nu se mai poartă ca necredincioșii, care trec prin viață ca niște somnambuli, ca niște animale, și simt că pot să aștepte ceva de la viață. Așadar, ei cred că acest Dumnezeu le poate satisface colosal nevoile spirituale și le poate aduce multă fericire atât în minte, cât și în suflet. Fără să-și dea seama, devin incapabili să-L părăsească pe acest Dumnezeu care le dă o asemenea hrană spirituală și care aduce fericire duhurilor lor și tuturor membrilor familiilor lor. Ei consideră că o credință în Dumnezeu nu trebuie să aducă nimic altceva decât hrană spirituală.

Are vreunul dintre voi atitudinile față de Dumnezeu pe care tocmai le-am menționat? (Da.) Dacă, în credința sa în Dumnezeu, inima unei persoane nutrește vreuna dintre aceste atitudini, poate ea să vină cu adevărat în fața lui Dumnezeu? Dacă cineva are vreuna dintre aceste atitudini în inima sa, oare crede în Dumnezeu? Crede în unicul Dumnezeu Însuși o asemenea persoană? (Nu.) Din moment ce nu crezi în unicul Dumnezeu

Însuși, în cine crezi? Dacă Dumnezeul în care crezi nu este unicul Dumnezeu Însuși, atunci e posibil ca tu să crezi într-un idol, într-un om de seamă sau într-un Bodhisattva, sau că îl venerezi pe Buddha din inima ta. În plus, este posibil ca tu să crezi într-un om obișnuit. Pe scurt, din cauza diferitelor forme de credință și a diferitelor atitudini ale oamenilor față de Dumnezeu, ei Îl pun pe Dumnezeul propriei lor cunoașteri în inima lor, își impun imaginația asupra lui Dumnezeu, își pun atitudinile și închipuirile la același nivel cu unicul Dumnezeu Însuși, iar apoi le înalță pentru a fi consacrate. Ce înseamnă atunci când oamenii au astfel de atitudini nepotrivite față de Dumnezeu? Înseamnă că ei L-au respins pe adevăratul Dumnezeu Însuși și venerează un dumnezeu fals; indică faptul că, deși cred în Dumnezeu, Îl resping și I se opun și neagă existența adevăratului Dumnezeu. Dacă oamenii mențin astfel de forme de credință, ce consecințe vor înfrunta? Cu astfel de forme de credință, vor putea ei să se apropie tot mai mult de îndeplinirea cerințelor lui Dumnezeu? (Nu, nu vor putea.) Din contră, din cauza noțiunilor și a închipuirilor lor, ei se vor îndepărta tot mai mult de calea lui Dumnezeu, fiindcă direcția pe care ei o caută este opusă celei pe care Dumnezeu le-o cere. Ați auzit povestirea „mersului spre sud conducând caleașca spre nord”? Acesta poate fi un caz în care te îndrepți spre sud mergând cu caleașca spre nord. Dacă oamenii cred în Dumnezeu într-un mod atât de ridicol, atunci, cu cât încerci mai mult, cu atât te vei îndepărta de Dumnezeu. Prin urmare, Eu vă povățuiesc astfel: înainte să pornești, trebuie mai întâi să stabilești dacă mergi într-adevăr în direcția corectă. Fii precis în eforturile tale și ai grijă să te întrebi: „Este Dumnezeul în care cred Stăpânitorul tuturor lucrurilor? Este Dumnezeul în care cred doar cineva care îmi oferă hrană spirituală? Este El doar idolul meu? Ce îmi cere acest Dumnezeu în care cred? Oare Dumnezeu aprobă tot ceea ce fac? Sunt toate acțiunile și preocupările mele conform căutării pentru a-L

cunoaște pe Dumnezeu? Respectă oare cerințele Lui pentru mine? Este calea pe care merg recunoscută și aprobată de Dumnezeu? Este El mulțumit de credința mea?” Ar trebui să îți pui deseori și în mod repetat aceste întrebări. Dacă vrei să cauți cunoașterea lui Dumnezeu, atunci trebuie să ai o conștiință limpede și niște obiective clare înainte de reuși să-L mulțumești pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul X”

Cuvinte zilnice ale lui Dumnezeu (Fragmentul 197)

Atitudinea pe care Dumnezeu cere ca omenirea să o aibă față de El

De fapt, Dumnezeu nu are cerințe prea mari de la omenire – sau, cel puțin, nu are cerințe atât de mari precum își imaginează oamenii. Dacă Dumnezeu nu ar fi rostit niciun cuvânt și dacă nu Și-ar fi exprimat firea sau faptele, atunci v-ar fi foarte dificil să-L cunoașteți pe Dumnezeu, fiindcă oamenii ar trebui să-I deducă intențiile și voia, iar asta ar fi foarte dificil de făcut. Totuși, în ultima etapă a lucrării Lui, Dumnezeu a rostit multe cuvinte, a făcut multe lucrări și a cerut multe oamenilor. Prin cuvintele Lui și prin numeroasele Lui lucrări, El i-a informat pe oameni despre ceea ce Îi place, despre ceea ce detestă și despre ce fel de oameni ar trebui ei să fie. După ce au înțeles aceste lucruri, în inimile lor, oamenii ar trebui să aibă o definire precisă a cerințelor lui Dumnezeu, fiindcă ei nu mai cred în Dumnezeu în lipsa clarității și într-un Dumnezeu nedeslușit, nici nu au credință în Dumnezeu în toiul neclarității sau nimicniciei. În schimb, oamenii pot să audă cuvântările Lui, să înțeleagă standardele cerințelor Lui și să se ridice la înălțimea lor, iar Dumnezeu folosește limba oamenilor pentru a le spune tot ceea ce ar trebui ei să știe și să înțeleagă. Azi, dacă oamenii încă nu știu ce este Dumnezeu și ceea ce le cere, dacă nu știu de ce ar trebui să creadă în Dumnezeu și nici cum să creadă în Dumnezeu – sau

să-L trateze – atunci e o problemă în asta. […] Iată care sunt cerințele corecte ale lui Dumnezeu pentru omenire și pentru cei care Îl urmează. El cere cinci lucruri de la cei care Îl urmează: credință adevărată, să-L urmeze cu loialitate, supunere absolută, cunoaștere adevărată și venerare cordială.

Cu aceste cinci lucruri, Dumnezeu le cere oamenilor să nu-L mai pună sub semnul îndoielii și să nu-L urmeze folosindu-și închipuirile sau punctele de vedere abstracte și nedeslușite; nu trebuie să se bazeze pe închipuiri sau noțiuni atunci când Îl urmează. El cere ca fiecare dintre cei care Îl urmează să facă asta cu loialitate, nu cu jumătate de inimă sau cu tăgadă. Când Dumnezeu îți cere ceva, te testează, te judecă, te tratează și te emondează sau te disciplinează și te lovește, tu ar trebui să I te supui în mod absolut. Nu ar trebui să întrebi care e cauza sau să pui condiții, cu atât mai puțin să întrebi care sunt motivele. Supunerea ta trebuie să fie absolută. Cunoașterea de Dumnezeu este aria în care cei mai mulți oameni au carențe. Deseori, ei Îi impun lui Dumnezeu ziceri, cuvântări și cuvinte care nu au nicio legătură cu El, crezând că asemenea cuvinte sunt cea mai precisă definire a cunoașterii lui Dumnezeu. Nici nu își dau seama că aceste ziceri, care provin din imaginația oamenilor, din rațiunea acestora și din cunoașterea lor, nu au nici cea mai mică legătură cu esența lui Dumnezeu. Așadar, vreau să vă spun că, atunci când vine vorba despre cunoașterea pe care Dumnezeu vrea ca oamenii să o aibă, El nu îți cere doar să-L recunoști pe El și cuvintele Lui, ci îți cere și să-L cunoști corect pe Dumnezeu. Chiar dacă tu poți să spui doar o propoziție sau dacă ești conștient doar de un crâmpei, acest crâmpei de conștiință este corect și adevărat și compatibil cu esența lui Dumnezeu Însuși. Asta pentru că Dumnezeu detestă laudele sau elogiile care sunt nerealiste ori nepotrivite. Mai mult decât atât, El detestă oamenii care Îl tratează ca pe aer. Detestă momentele când, în timpul discuțiilor despre subiecte referitoare la Dumnezeu, oamenii vorbesc fără să

ia în considerare faptele, vorbesc după bunul lor plac și fără ezitare sau după cum consideră ei că e potrivit; chiar mai mult, El îi detestă pe cei care cred că Îl cunosc pe Dumnezeu și care se laudă cu cunoștințele lor despre El, discutând fără nicio reținere sau rezervă subiecte care au legătură cu El. Ultima dintre cele cinci cerințe anterior menționate a fost venerarea cordială: aceasta e cea mai importantă cerință a lui Dumnezeu pentru toți cei care Îl urmează. Când cineva Îl cunoaște cu adevărat și corect pe Dumnezeu, poate să-L venereze cu adevărat și să se ferească de rău. Această venerare provine din adâncurile inimii sale; aceasta e oferită de bunăvoie, și nu ca rezultat al presiunii exercitate de Dumnezeu. Dumnezeu nu îți cere să dai în dar nicio atitudine frumoasă, nicio conduită și niciun comportament aparent față de El; mai degrabă, îți cere să-L venerezi și să te temi de El în adâncurile inimii tale. O astfel de venerare este dobândită ca rezultat al schimbărilor firii vieții tale, al dobândirii cunoașterii de Dumnezeu, al înțelegerii faptelor și esenței Sale și al recunoașterii faptului că ești una dintre creaturile lui Dumnezeu. Prin urmare, scopul în care am folosit cuvântul „cordială” pentru a defini aici venerarea este ca oamenii să înțeleagă faptul că venerația lor pentru Dumnezeu ar trebui să vină din adâncurile inimilor lor.

Acum, luați în considerare acele cinci cerințe: există printre voi vreunul capabil să le respecte pe primele trei? Prin asta, Mă refer la credință adevărată, la a-L urma pe Dumnezeu cu loialitate și la supunere absolută. Există vreunul dintre voi capabil de aceste lucruri? Știu că dacă aș fi spus „toate cinci”, atunci, fără nicio îndoială, nu ar fi fost niciunul dintre voi, dar am redus numărul la trei. Gândiți-vă dacă ați reușit să le respectați sau nu. Este „credința adevărată” ușor de dobândit? (Nu, nu este.) Nu este ușor, fiindcă oamenii au mereu îndoieli referitoare la Dumnezeu. Cât despre „a-L urma cu loialitate”? La ce se referă „loialitatea”? (La faptul de a nu-L urma

pe Dumnezeu cu jumătate de inimă, ci din toată inima.) Să nu-L urmezi pe Dumnezeu cu jumătate de inimă, ci din toată inima. Ai pus punctul pe „i”. Așadar, sunteți voi capabili să respectați această cerință? Trebuie să vă străduiți mai mult, nu-i așa? Deocamdată, încă nu ați reușit să respectați această cerință. Cât despre „supunerea absolută” – reușiți să o respectați? (Nu.) Nu ați reușit încă nici asta. Sunteți adesea neascultători și răzvrătiți; de multe ori nu ascultați sau nu vreți să vă supuneți sau nu vreți să auziți. Acestea sunt cele trei cerințe fundamentale respectate de oameni după ce dobândesc intrarea în viață, dar voi încă nu ați reușit să le respectați. Așadar, în acest moment, aveți voi un mare potențial? Azi, după ce M-ați auzit rostind aceste cuvinte, sunteți îngrijorați? (Da.) Este bine că simțiți asta. Nu încercați să evitați să fiți îngrijorați. Sunt Eu îngrijorat în numele vostru. Nu voi mai discuta despre celelalte două cerințe; fără îndoială, nimeni de aici nu este capabil să le respecte. Sunteți îngrijorați. Așadar, v-ați stabilit obiectivele? Cu ce obiective și în ce direcție ar trebui să căutați și să vă dedicați eforturile? Aveți un obiectiv? Să vă spun direct: odată ce veți respecta aceste cinci cerințe, atunci Îl veți mulțumi pe Dumnezeu. Fiecare dintre ele este un indicator, cât și un obiectiv final al maturizării intrării în viață a unei persoane. Chiar dacă aș fi ales doar una dintre aceste cerințe pentru a discuta în detaliu despre ea și pentru a vă impune să o respectați, nu v-ar fi fost ușor să o faceți; trebuie să îndurați anumite greutăți și să depuneți un anumit efort. Ce fel de mentalitate ar trebui să aveți? Ar trebui să fie ca a unui bolnav de cancer care așteaptă să ajungă pe masa de operație. De ce spun asta? Dacă vreți să credeți în Dumnezeu și dacă vreți să-L câștigați pe Dumnezeu și să dobândiți mulțumirea Lui, atunci, dacă nu îndurați un anumit grad de durere și nu depuneți un anumit efort, nu veți reuși toate aceste lucruri. Ați auzit multe propovăduiri, dar simplul fapt că le-ați auzit nu înseamnă că această predică vă aparține; trebuie să o

absorbiți și să o transformați în ceva care vă aparține. Trebuie să o asimilezi în viața ta și să o aduci în existența ta, permițând acestor cuvinte și acestor propovăduiri să te călăuzească pe calea ta în viață și să îți aducă o valoare existențială și un înțeles în viață. Când se va întâmpla acest lucru, se va dovedi că a meritat să auzi aceste cuvinte. Dacă aceste cuvinte pe care Eu le rostesc nu aduc nicio propășire în viețile tale sau nicio valoare în existențele tale, atunci nu are niciun rost să le asculți. Voi înțelegeți asta, da? Înțelegând asta, tot ceea ce se întâmplă în continuare depinde numai de voi. Trebuie să treceți la treabă! Trebuie să fiți serioși în tot ceea ce faceți! Nu fiți confuzi; timpul trece! Mulți dintre voi cred în Dumnezeu de mai bine de un deceniu. Priviți în urmă la acești peste zece ani: cât de mult ați câștigat? Și câte decenii v-au mai rămas de trăit în această viață? Nu mai aveți mult timp. Nu te mai gândi dacă lucrarea lui Dumnezeu te așteaptă, dacă El ți-a lăsat o șansă, ori dacă El va înfăptui din nou aceeași lucrare – nu vorbi despre aceste lucruri. Poți să dai înapoi cursul ultimilor zece ani din viața ta? Cu fiecare zi care trece și cu fiecare pas pe care îl faci, ai cu o zi mai puțin. Timpul nu așteaptă pe nimeni! Vei câștiga de pe urma credinței în Dumnezeu doar dacă o abordezi ca pe cel mai măreț lucru din viața ta, mai important chiar decât mâncarea, hainele sau orice altceva. Dacă tu crezi doar când ai timp și dacă ești incapabil să-ți dedici întreaga atenție credinței tale și dacă ești mereu împotmolit în confuzie, atunci nu vei câștiga nimic.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul X”

Site-ul Evangheliei
https://ro.kingdomsalvation.org

Site-ul nostru

Descarcă aplicația

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/ro/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/ro/facebook

Email: contact.ro@kingdomsalvation.org